DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

بسم الله الرحمن الرحيم

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CİHAD KULLİYATI

30 KİTAP

وَلَمَّا الْجَنَّةَ تَدْخُلُوا أَنْ حَسِبْتُمْ أَمْ
جَ الَّذِينَ اللَّهُ يَعْلَمِ

Yoksa siz,ALLAH,içinizden Cihad edenleri ve sabredenleri ayırmadan,cennete girebileceğinizi mi sandınız ?

(Al-i İmran 142.)

ÜCRETSİZ İSLAMİ E KİTAP İNDİR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

1	**CİHAD**	İBNİ NEHHAS
2	**CİHAD DERSLERİ**	ABDULLAH AZZAM
3	**CİHADA TEŞVİK**	KUTEYBE EŞ ŞAMİ
4	**CİHAD MUDAFAASI**	ÖMER ABDURRAHMAN
5	**CİHAD**	ALAEDDİN PALAEVİ
6	**HZ PEYGAMBERİN SAVAŞLARI -**	MUHAMMED HAMIDULLAH
7	**İslam Cihadına Katkıda Bulunmanın 39 Yolu**	Muhammed b. Ahmed es-Salim-
8	**MÜSLÜMAN HALKIN CİHADI**	ABDULLAH AZZM
9	**CİHAD MEYDANLARINA NASIL GİDİLİR**	İLİM VE CİHAD
10	**CİHADI DESTEKLEMENİN 44 YOLU**	ENVER EL EVLAKİ
11	**Ey Vahyin Çocukları Direnin**	MURAT GEZENLER
12	**GEÇMİSTEN GÜNÜMÜZE EL KAİDE**	MUHAMMED İSRA
13	**CİHADIN FAZİLETİ**	DERLEME
14	**CİHADIN İKİ HEDEFİ**	DERLEME
15	**MÜCAHİD ŞEYH YUSUF EL-UYEYRİ**	DERLEME
16	**Düşmanla Savaşta Kadının Rolü**	YUSUF EL UVEYRİ
17	**İŞTE BU USAME DİR**	DERLEME
18	**EL QAİDE NİN AMAÇLARI**	EYMEN EL ZEVAHİRİ
19	**CİHAD SAFLARINDA TÜRK KÜRT KARDEŞLİĞİ**	DERLEME
20	**ENVER EL EVLAKI NIN HAYATI VE CİHADI**	DERLEME
21	**CİHAD YOLUNDA DEĞİŞMEYEN ESASLAR**	YUSUF EL UVEYRİ
22	**CİHAD NOTLARI**	DERLEME
23	**11 EYLÜL GAZVESİ**	ENSAR DERGİSİ
24	**11 EYLÜL ŞÜPHELERİNE CEVAPLAR**	DERLEME
25		
26	**11 EYLÜL ÜZERİNE NOTLAR**	ABDULKADİR B.ABDULAZİZ
27	**EL KAİDE VE KURULUŞU**	DERLEME
28	**19 ASLANN KÜKREDİ**	ABDULLAH EL MEDEİ
29	**EL ENSAR HAREKETİ**	DERLEME
30	**TEVHİD VE CİHAD EHLİ SELEFİLER**	DERLEME

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

facebook.com/ücretsiz islami e-kitap indir

"Ey iman edenler! Sizlere, elem verici azaptan kurtarıcı bir ticareti haber vereyim mi? Allah'a ve Rasulü'ne iman eder, O'nun yolunda mallarınız ve canlarınızla cihad edersiniz. Eğer bilirseniz bu, sizin için daha hayırlıdır. Böylece Allah, sizin günahlarınızı affeder ve sizleri Adn Cennetinde güzel meskenlere, altından ırmaklar akan Cennetlere koyar. İşte büyük kurtuluş da budur." (61 Saf/10-12)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nedâ

Yayın No: 6

Kitabın Adı: *Meşariu'l Eşvak ila Mesâriu'l Uşşak fi Fedaili'l Cihad*
Yazarı: *Ahmed b. İbrahim b. Nehhas*
Tercüme: *Erhan Okumuşlar*
Birinci Baskı: *Kasım/2011*

Tashih&Redakte: *Abdullah Yıldırım*
Son Okuma: *Betül Güldiren*

Teknik Hazırlık: *Ayfer Berden*
Kapak Tasarım: *Mustafa Erikçi*
Dizgi: Şehadet
Cilt: *ART*
Baskı: *Ofsis*

İLETİŞİM

Tel: 0 554 511 63 56
e-Mail: neda_yayinlari@hotmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CİHAD

Ahmed b. İbrahim b. Nehhas

GENEL DAĞITIM
Meva Kitap
0 332 350 63 62
KONYA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Hutbetu-l Hace.....9
Müellifin Hayatı ve Eserleri.....11
Mukaddime.....15
1. Bölüm: Kafirlerle Cihad Etmenin Vucubiyeti.....25
Sahabe ve Tabiin'in Cihad Hakkındaki Sözleri.....31
Cihad Farz-ı Kifaye midir? Yoksa Farz-ı Ayn mı?.....33
Farz-ı Kifayenin Manası.....33
Cihadı Terkedenler Hakkında Varid Olan Tehditler.....36
Cihaddan Geri Kalmayı Nehyeden Hadisler.....38
Cihadı Terkedenlerin İleri Sürdükleri Mazeretler.....42
1. Uzun Yaşama Arzusu.....42
2. Mal, Ehil ve Çocuk Sevgisi.....44
3. Dost ve Arkadaşlardan Ayrılmaktan Hoşlanmama.....48
4. Makam ve Mevki Sevgisi 49
5. Güzel Meskenlerden Ayrılmak İstememek.....50
6. Salih Amelleri Çoğaltma Düşüncesi.....52
7. Eşinden Ayrılmak İstememek.....53
2. Bölüm: Allah Yolunda Cihadın ve Cihad Edenlerin Fazileti.....57
Cihad En Faziletli Amellerdendir.....59
Allah'a İmandan Sonra En Faziletli Amel Allah Yolunda Cihaddır.....60
Cihad Mescid-i Haram'ı İmar Etmekten Daha Faziletlidir.....62
Cihad Mutlak Surette En Faziletli Ameldir.....63
Allah'ın En Sevdiği Amel Cihaddir.....65
Mücahid Allah Katında İnsanların En Faziletlisidir.....66
Allah Yolunda Cihad Etmeye Denk Olan Şey Yoktur.....67
Cihad Uzletten ve Kendini İbadete Vermekten Daha Hayırlıdır.....69
Allah Katında İnsanların En Hayırlısı Mücahidlerdir.....71
Mücahidin Uykusu Gece Namazından ve Gündüz Orucundan
Daha Faziletlidir.....72

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mücahidin Cennetteki Derecesi.....73
İslam Ümmetinin Seyahati Allah Yolunda Cihad Etmektir.....74
İslam'ın Zirvesi Allah Yolunda Cihad Etmektir.....75
Mücahid Evinden Çıkıp Dönünceye Kadar Allah'ın Himayesindedir.....77
Allah Mücahidleri Asla Zayi Etmez 81
Cihad Ve Mücahidlerin Fazileti.....83
3. Bölüm: Allah Yolunda Cihad Etmek Hacdan Daha Faziletlidir.....91
4. Bölüm: Cihada Teşvik Etmeye Dair.....93
5. Bölüm: Cihadda Öne Geçmek ve Bu Hususta Yarışmak.....97
6. Bölüm: Allah Yolunda Sabah ve Akşam Seferlerinin Fazileti.....99
7. Bölüm: Allah Yolunda Ayakların Tozlanmasının Fazileti.....103
8. Bölüm: Deniz Gazvesinin Kara Gazvesine Üstünlüğü.....107
9. Bölüm: Allah Yolunda İnfak Etmenin Fazileti.....113
10. Bölüm: Allah Yolunda Cimrilik Etmekten Sakındırma.....123
Allah Yolunda İnfak Etmek Amellerin En Faziletlilerindendir.....126
11. Bölüm: Allah Yolundaki Mucahidi Techiz Etmenin Fazileti ve
Mucahidin Ehline Yapılan Hıyanetin Çirkinliği.....133
12. Bölüm: Mücahidlere Yardımcı Olmanın ve
Onlara Hizmet Etmenin Fazileti.....137
Mücahidleri Yüreklendirme ve Cihada Gönderirken Onlarla Vedalaşma.....139
13. Bölüm: Allah Yolunda Cihad Niyetiyle At Beslemenin ve
Ona Harcama Yapmanın Fazileti.....141
Rasulullah'ın Atlarının İsimleri.....147
14. Bölüm: Atlara Hizmet Etmek ve İkram Etmenin Fazileti.....149
15. Bölüm: Mücahid veya Murabıtın Namaz ve Oruç Gibi Amellerinin
Fazileti.....151
16. Bölüm: Allah Yolunda Ribatın Önemi ve Murabıtın Fazileti**.....**.....153
17. Bölüm: Allah Yolunda Nöbet Tutmanın Fazileti.....165
18. Bölüm: Allah Yolunda Cihad Ederken Korkan Kişinin Durumu.....171
19. Bölüm: Allah Yolunda Saf Tutmanın ve Kıyam Durmanın Fazileti.....173
20. Bölüm: Allah Yolunda Atıcılığın Fazileti.....177
Atıcılık Üzerine Alıştırmalar Yapmak.....181

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müsabaka ve Yarış.....184
Atıcılığı Öğrenip de Terkeden Kimse Hakkında Gelen Tehditler.....185
21. Bölüm: Mücahidlerin Kılıç, Mızrak ve Mühimmatlarının Fazileti.....187
22. Bölüm: Allah Yolunda İsabet Eden Yaranın Fazileti.....191
23. Bölüm: Allah Yolunda Kafirleri Öldürmenin Fazileti.....197
24. Bölüm: Cesaretli Bir Adamın veya Küçük Bir Gurubun Şehadet Arzusuyla Çok Sayıdaki Düşmanın İçerisine Dalıp Onları Perişan Etmesinin Fazileti.....201
Bir Adamın Şehadet Arzusuyla Çok Sayıdaki Düşmanın İçerisine Dalıp Savaşması Hususunda Alimlerin Görüşleri.....215
Mübareze (Duello).....217
25. Bölüm: Kafirlerle Savaşırken Arkasını Dönüp Kaçmak.....221
Saflar Hazır Olduğunda Cihad Farz-ı Ayn Olur.....223
Allah'ın Mücahidlerle Beraber Olması.....225
26. Bölüm: Cihadın Sevabı Ancak Salih Niyetle Elde Edilir.....237
Cihad Hususunda Niyetlerin Farklı Oluşu.....243
Ücretle Savaşan Kimselerin Durumu 255
Halis Niyetle Cihada Çıkıp da Cihad Meydanında Gösteriş Yapan Kimsenin Durumu.....256
Cihad ve Gazveye Katıldığını İnsanlara Anlatan Kimsenin Durumu.....257
27. Bölüm: Allah Yolunda Savaşmak İçin Çıkıp Savaşmadan Ölen Kimse de Şehiddir.....261
28. Bölüm: Şehadeti Arzulama ve Ona Karşı Hırslı Olma.....267
29. Bölüm: Allah Yolunda Öldürülen Şehidin Fazileti.....275
Şehidlerin Cesedleri Üzerinden Yıllar Geçse de Bozulmaz.....278
Şehidlerin Faziletleri.....280
Müminler İçin Hazırlanmış Hurilerin Özellikleri.....298
30. Bölüm: Gulul'un Haramlığı ve Günahının Büyük Oluşu.....303
Ganimetten Çalan Kimseye Verilecek Ceza.....308
31. Bölüm: Müslüman Esirlerin Kurtarılması İçin Savaşmak.....311
32. Bölüm: Rasulullah'ın Gazve ve Seriyyeleri.....315
Rasulullah'ın Katıldığı Gazveler.....318
Rasulullah'ın Gönderdiği Seriyyeler.....341

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rasulullah'ın Vefatından Sonra Yapılan Savaşlar.....348
33. Bölüm: Kuvvet ve Cesaretin Övülüp Korkaklığın ve Acziyetin Kınanması.....355
Nefislerden Korku Nasıl Giderilir?.....357
Rasulullah'ın Cesareti.....361
İslam Ümmetinin Meşhur Kahramanları.....363
Cihad İle İlgili Bazı Meseleler ve Hükümler.....381
Harbin Hileleri ve Adabı.....398
Sonsöz.....407

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hutbetu'l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i, ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün!" (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müellifin Hayatı ve Eserleri

Müellefin asıl ismi Ahmed b. Muhammed ed-Dımeşki ed-Dimyatî'dir. "İbni Nehhas" künyesi ile meşhurdur. Hicri 8. asır alimlerindendir. Hayatının büyük kısmını 8. asırda geçirmiş, vefatı ise 9. asrın başlarında olmuştur. Onun hayatını konu alan kitaplarda doğum yılı, ailesinin ismi ve "İbni Nehhas" isminin niçin verildiği hakkında hiçbir bilgi verilmemektedir.

İbni Nehhas, Dımeşk'te dünyaya gelmiştir. İlmi bu şehirde bulunan alimlerden tahsil etmiştir. Onun hal tercümesini veren hiçbir eserde onun şeyhlerinin isimlerine rastlayamadık. Çünkü bu eserler onun ilmî ve amelî hayatıyla ilgili bilgiler içermemektedir.

Bilindiği üzere 8. asırda Dımeşk'te İslam kültürünün değişik alanlarında yetişmiş büyük alimlere rastlamak mümkündür. Bunlar arasında İbni Teymiyye *(rahimehullah)*, İbni Kayyım el-Cevzi *(rahimehullah)*, Ebu'l Haccac el-Mezzi *(rahimehullah)*, Şemsuddin Muhammed b. Ahmed ez-Zehebi *(rahimehullah)* ve Hafız İbni Kesir *(rahimehullah)*'ı sayabiliriz.

İbni Nehhas'ın yaşadığı dönemde Mısır ve Şam, Memlukler'in egemenliğinde idi. Bununla birlikte Mısır Hırıstıyanların, Şam da Moğolların tehditi altında idi.

Hicri 8. asrın sonlarına doğru İbni Nehhas parmakla gösterilen büyük alimler arasında sayılmaktaydı. İbni Nehhas hadis ve fıkıh konusunda alim bir kişiydi. Bunun yanısıra hayır işlemek, iyiliği emredip kötülükten nehyetmek, insanlara nasihat edip irşad etmek hususunda da oldukça hırslı idi. Şöhreti dört bir yana ulaşmış olmasına rağmen mutevazi bir kişiliğe sahipti.

İbni Nehhas h. 803 senesine kadar Dımeşk'te ilim öğretmek, davet ve tebliğ çalışmaları ile meşgul oldu. İkinci Moğol devletinin kurucusu Timurlenk b. Tergay b. Ebgay ülke yöneticilerinin karşı koyamayacağı büyüklükte bir orduyla doğudan gelip Şam'ın başkenti Dımeşk ve Haleb'i yerle bir etti. Önce Haleb'e saldırdı ve orayı yerle bir etti. Orada işlenen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vahşeti anlatmaya sözler yetersiz kalır. Timurlenk Haleb'ten sonra Dimeşk'e saldırdı. Burada da olmadık işkenceler yaptı. Namusa tecavüz, insanın tüylerini diken diken edecek türdendi. Bu bela tam 19 gün sürdü. Bu süre içerisinde cezalandırma ve açlıktan ölenlerin sayısını ancak Allah bilir. Timurlenk, Dimeşk'ten ayrıldığında orası artık bir harabeydi. Bu vahşetten sağ çıkabilenler hep beraber Mısır'a göç ettiler. Bu fitne dolayısıyla İbni Nehhas da Mısır'ın Menzel şehrine göç etti ve oraya yerleşti. Menzel ehli ona ikramda bulundu. Ancak o, bir süre sonra Dimyat'a yerleşip şehid edildiği h. 814 senesine kadar orada kaldı.

H.814 senesinde Frenkler Mısır'ın "Tine" köyüne saldırdılar. Dimyat ehli onlara yardım için yola çıktı. Yola çıkanların başında İbni Nehhas vardı. İki taraf arasında çok şiddetli bir savaş oldu. İbni Nehhas işte bu savaşta şehid edildi. O düşmana karşı arkasını dönüp kaçmadı, kahramanlar gibi savaştı ve (inşaallah) şehid olarak Rabbine kavuştu.

Döneminde yaşayan ve onu tanıyan pek çok alim, İbni Nehhas'ın faziletini, ilmini ve cihada olan düşkünlüğünü övmüş ve şöyle demişlerdir:

Hafız İbni Hacer: "İbni Nehhas, Dimyat sınırında cihad ediyordu. Hiç şüphe yok ki o, faziletin tümünü kendinde toplamıştır."

İbnu'l Îmad el-Hanbeli: "Hiç Şüphesiz İbni Nehhas; şeyh, imam, allame ve önderdi."

Es-Sahavi: "İbni Nehhas, feraiz ve hesab ilimlerini mükemmel derecede bilirdi. Öyle ki bu konuda kitap da tasnif etmiştir. Fıkhı da çok iyi bilirdi. Bunların dışındaki ilimlerde de parmağı vardı. Aynı zamanda hayır işleri yapmaya hırslıydı. İyilikleriyle ve ilmiyle böbürlenmezdi. Öne çıkmayıp kendini gizlerdi. Öyle ki onun güzel surete ve vücud itidalına sahip olmasına rağmen görenler onu avamdan biri sanırdı. Onun en belirgin özelliği ise cihada olan düşkünlüğü idi. O şehid edilinceye kadar çok defa cihad etmiş ve ribatta bulunmuştur."

Alimlerin söylediklerinden de anlaşıldığı üzere İbni Nehhas ilim ile ameli, davet ile cihadı birleştiren ender şahsiyetlerden birisidir. Onun ömrü ilim öğrenmek, öğretmek ve o ilimle amel etmek ile geçti ve şehadet ile sona erdi. Bununla birlikte İbni Nehhas ardında çok faydalı eserler de bıraktı. Onun eserlerinden bazıları:

1. Beyanul Muğnim fi Virdi'l Azam

Bu kitabı 26 babdan oluşmaktadır. Birinci bölümünde Kuran'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

faziletinden bahsetmektedir. Yine bu kitabında ilmin ve muallimin faziletlerini de ele almıştır.

2. Tenbihu'l Gafilin an A'mâli'l Cahilin ve Tahziru's-Salikin Min Efali'l Halikin

Bu kitapta "Emr-i bil Maruf Nehy-i anil Münker" konusunu ele almıştır. Ayrıca müslümanları günah, bidat ve sünnete muhalefet konusunda uyarmıştır. İbni Nehhas bu kitabın mukaddimesinde şöyle demiştir:

"Emri bil maruf nehyi anil münker rüknünün kesildiğini, onu yerine getirmekten kaçınanların da çoğaldığını, Sünnet'in şekil ve işaretlerinin kaybolup isminden başka hakikâtından hiç bir şeyin kalmadığını, münkeri inkar etmenin insanların yanında büyük küçük herkesi kapsayan bir zillete dönüştüğünü gördüğümde bu sahifeleri yazma isteği bende hasıl oldu. Ki bununla isyan ehlinden benim gibi olanlar ile gaflet ve nisyanda olanlara nasihat niteliğinde olsun…"

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan ömrünü müslümanları ıslah etmek ve kafirlerle savaşmakla geçiren alim ve mücahid imam İbni Nehhas'a merhamet etmesini ve çalışmalarının karşılığını Ahiret'te fazlasıyla vermesini dileriz.

Velhamdulillahi Rabbil â'lemin….

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mukaddime

Allah'ım! Yarattıklarının en hayırlısı olan Muhammed'e, âline ve ashabına salat ve selam ederim. Allahım! Rabbim! Sana hamd ederim. Senden şehadetin en büyük mertebesini diliyorum. Şehadet ederim ki senden başka ibadete layık ilah yoktur. Bu şahitliğimi sana emanet ediyorum. Benden bildiğin her şeyden sana istiğfar ediyorum. Sen görüneni ve gaybı bilensin. Bana verdiğin nimetleri ikrar ediyor ve onları artırmanı diliyorum...

Kuvvet, kudret ve iradenden, senin azametine sığınıyorum. Günahlarımı da itiraf ediyorum.

Ey benim ilahım! Kereminin bolluğundan cömertlik et! Zenginliğine fakirlik elini uzatana nimetlerinden ver! Arzu ve umutları zayıf olanlara merhamet et. Çünkü cömertliğin hazineleri infak etmekle tükenmez. Hata ve sürçmelerimizi affet! Örtü kalkmadan evvel kaçırdıklarımızı idrak etmeyi nasip et!

Rabbim! Güçlü, kuvvetli örtünü üzerimize ger! Bolluk cilbabını yanımıza bırak. Razı olduğuna bizi muvaffak et! Başarı senin elindedir. Temenni ettiğimize bizi nail kıl! Sen kerem etmeye layıksın! Bizleri nebi, salih ve şehitlerden nimet ettiklerinle birlikte haşret! Rahmetinle bizleri saidlerle beraber Cennetine koy!

Allah'ım! Orada Kerim yüzüne bakmakla bizi nimetlendir! Hiç şüphesiz sen büyük fazilet ve büyük minnet sahibisin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rabbim! Malumatının ve kelimelerinin sayısı, yaratıklarının ağırlığı, yer ve göğünün dolusu kadar salat ve selam, rahmet ve bereket; Nebin, Habibin, Rasulün ve Eşref-i Mahlukat olan Halilinin, yer ve gök ehlinin en efdalı olan Muhammed Mustafa'nın üzerine olsun. O ki, kendisine ölüm gelinceye kadar Senin yolunda hakkıyla cihad etti. Apaçık sözüyle ve fiili ile cihada teşvik etti.

Salat ve selam; müslümanlara merhametli, kafîrlere karşı sert olan âl ve ashabı ile pak ve şerefli olan zevceleri ve zürriyeti üzerine de olsun. Her zaman zikredenlerin zikri, gafillerin sehvi ve bakanların bakışıyla beraber daima kat kat artarak yenilenen salat ve selam da onların üzerine olsun! Ey cömertlerin en cömerdi! Ey merhamet edenlerin en merhametlisi!

Bilinen bir gerçektir ki, yaratıkların tümü Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın mülkü ve kuludur. Şüphesiz Allah da mülkünde dilediğini yapar. O, yaptığından sorulmaz, kullar ise sorulurlar. Allah *(Subhanehu ve Teala)* için "Neden istemedi? Neden olmadı?" denilemez. Bununla beraber kendi indindeki fazileti ve ihsanıyla kendi katında değerli oluşundan dolayı müminlerden nefislerini satın almıştır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* bu değerli anlaşmayı mübarek kitabında kayıt altına almıştır. O dillerle okunur, tilavet edilir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* ta ezelden, bu anlaşmanın gereklerini şöyle belirlemiştir:

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

"Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)

Bundan sonra canlarını satın aldığı kişileri, bundaki büyük kazanç ve büyük fazilete teşvik ederek canlarını teslim etmeye vefa göstermeye irşad etmiştir:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (*) تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (*) يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resûlüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur." (61 Saf/10-12)

Alışverişi ikrar edip canı ve malı teslim etmede oyalananlara muhkem kitapta ebedi okunacak bir hitap, bir azarlamayla şöyle hitap etmiştir:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآَخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآَخِرَةِ إِلاَّ قَلِيلٌ (*) إِلاَّ تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلاَ تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, Allah yolunda savaşın denildiği zaman, yerinizde ağırlaşıp kaldınız? Ahiret hayatını bırakıp dünya hayatına mı razı oldunuz? Ama ahirettekine göre bu dünya hayatının faydası pek azdır. Eğer savaşa çıkmazsanız, o sizi pek acı bir azapla azaplandıracak ve yerinize bir başka topluluğu getirip değiştirecektir. Siz O'na hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Allah her şeye güç yetirendir." (9 Tevbe/38,39)

Kardeşlerim biliniz ki hakikatte din, muameledir. Yakîn sahibinin yolu en faziletli yoldur. Eşya, pazarlamacı ve müşteri ile değer kazanır. Anlaşma gerçekleştikten sonra oyalanan, zalim ve müfteridir. Varlıklı olup da gevşeklik gösterenlerin oyalananlar gibi cezalandırılması helal olur. Tevfikten mahrum bırakılanın musibeti büyük olur. İnanılması gereken ki ecel kesindir ve rızıklar taksim edilmiştir. Herkesin ölüm oku hedefe isabet etmiştir ve her nefis ölümü tadacaktır. Ezelde takdir edilenin elden gitmesinden korkulmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiç şüphesiz Cennet, kılıçların gölgesindedir. Allah yolunda iki ayağı tozlanan kişiye Allah ateşi haram kılar. Allah yolunda cihad için bir dinar infak edene yedi yüz (başka bir rivayette yedi yüz bin) dinar yazılır. Şehid Allah katında gerçekten diridir. Onların ruhları Arş'a asılı kandilleri olan yeşil kuşların karnında, Cennette istedikleri gibi gezerler. Şüphesiz şehidin tüm günah ve hataları bağışlanacağı gibi şehidler, yakın akrabalarından yetmiş kişiye şefaat edecektir.

Muhakkak ki şehid, Kıyamet gününde büyük korkudan emin olur, ölüm üzüntüsünü bulmaz, mahşerin korkunç ve korkulu anlarını yaşamaz. Muhakkak ki o, ölümü ancak bir cimdik acısı kadar hisseder.

Oruç tutmayan ve geceleri uyuyan bir mücahid, oruç tutan ve geceleri ibadet ile geçiren kimseden daha hayırlıdır. Allah yolunda nöbet tutanın gözlerine ateş değmez. Murabıtın salih amelinin ecri, kıyamete dek devam eder. Bir gün onun tek bir gününe denk gelmez. Onun rızkı şehidinki gibi devamlı olarak kendisine sunulur. Bir günün ribatı, dünya ve dünyanın içindekilerden daha hayırlıdır.

Şüphesiz ki şehid, kabir fitnesinden ve azabından emin olur ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* kıyamette ona en güzel şekilde ikramda bulunur.

Bunların haricinde şehidler için eşsiz fazilet ve bitmez tükenmez iyilikler vardır. Durum bu olunca akıllı olan kişiye düşen şudur: Onu kazanmak belirlenmiş ise de bu rütbeye erişmeye çalışması, ömrünü onun talebinde harcaması gerekir. Cihad için kollarını sıvaması, cihad için koşması, ordu ve seriyyeleri hazırlaması, infakta ve bağışta bulunması, karşılığını kat kat verecek ve tezkiye edecek olana malını borç vermesi, müşterisini oyalamadan satın alınan canını teslim etmesi gerekir.

Yaya veya binekli olarak Allah düşmanlarıyla cihad etmek için öne atılmalıyız. Büyük, engin ve çok sayıdaki asker ve orduyu, İblisin aşağılık ve ayak takımı dostlarına, dinlerinden İslam'a girinceye kadar yahut aşağılanmış olarak cizye verinceye kadar veya canlarını bedenlerinden ayırıncaya ve kafalarından taçlarını alıncaya kadar süreriz. İlhad ehlinin ordusu sayıca fazla da olsa hezimete uğrar. İnatçılar ordusu akıllarıyla öncü veya tedbirli olsalar da arkalarına döner ve darmadağın olurlar.

Dalalet ehli her ne kadar erkek ve büyük de olsalar, onların azimleri küçük ve dişidir. Görmüyor musun Allah *(Subhanehu ve Teala)* bir müslümanı onlardan ikisine galip kılmış, akıl ve tedbirde erkeğin bir payını dişinin iki payına denk kılmıştır:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

﴿الآنَ خَفَّفَ اللّهُ عَنكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفاً فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّئَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُواْ مِئَتَيْنِ وَإِن يَكُن مِّنكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُواْ أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللّهِ وَاللّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾

"O halde sizden sabırlı yüz kişi bulunursa, onlardan ikiyüz kişiye galip gelir. Eğer sizden bin kişi olursa, Allah'ın izniyle onlardan iki bin kişiye galip gelir. Hiç şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (8 Enfal/66)

Dolayısıyla tek başımıza ve toplu olarak onlara uçmamız, yaya ve atlarla onlara saldırmamız, onlarla canımızla ve kanımızla çarpışmamız gerekir. Yol bulmak için karanın çölüne ve denizin ortasına girmemiz, dağlar gibi gemilerle denizin büyük ve çok dalgaları arasında gündüzleri çıkıp her hava şartında kanatsız uçabilecek, at ve kuşları geçecek ayaklara sahip bir gemi ile onlara varmamız, İslam bayrağını dağlar gibi olan gemilerin tepesinde dalgalandırmamız, onunla upuzun mesafeleri tahtaları üzerinde ayaksız katetmemiz, karada denizdeki fırtınalarla yürümemiz, birbirleriyle çarpışan kişneyen atlarla dalgaları geçmemiz gerekir. Ta ki atlılar akını güvenli yere, en yüksek yerlere dalsın! Şehir ve kasabalar erlerin kılıç ve mızraklarıyla ezilip ufalsın! Her birimizin gürültüsü olan keskin kılıçla gecelemesi, baharı olan bir savaş için çarpışma ile sabahlaması gerekir. Ayrıca şiddetlenen savaşın bol yağmuru da var. Bu arada ölüme çağıranın sesine muti olarak "lebbeyk" demesi, yere yıkılıp ölse de sese tabi olması gerekir.

Tüm esir ve dertlilerin kurtuluşu için çaba göstermemiz, sevilen ve değerli olan herkesi avlamamız, şirkin koruyucuları ve yardımcılarını cellatların eliyle ortadan kaldırmamız, demirlerin uçlarını küfrün davetçilerinin üzerine koyup gizledikleri örtüleri yırtmamız, müşrik ve kafirlerin kanıyla günahların pisliğinden ve necasetinden temizlenmemiz, sabır yorganını kahraman ve yiğitlerden oluşan ordunun saf tuttuğu, tozun dumana katıldığı, savaşın her yerinde mızrakçılar ile okçuların birbirine dolandıkları, atıcıların ok ve mızraklarıyla atıştıkları, savunma pozisyonundakilerin sıkıştıkları, yiğitlerin mızrak uçlarıyla birbirlerini dürttükleri, mızrak boğumlarının mızraklarla boğuştuklarında kavmin kılıç avuçlarıyla musafaha ettikleri, ölüm cezasının ruh sevgisini aniden alıp götürdüğü, nefislerin mücadele edenlerin eliyle alındığı, nesil sahiplerinin başları üzerinde ecel taş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larının dönüp dolaştığı, keskin ve beyaz kılıçların toz duman ve karanlıklar içinde parıldadığı, kanın hançerlerle boğazdan oluk oluk aktığı savaşta sabır yorganını kendimize sarmamız gerekir. Orada! Evet orada Cennetin kapıları açılır, tahtı yükselir, taşları konur, yaşıt sevgili huriler ortaya çıkarlar.

Çaba ayakları üstünde dayanmaya çalışıp onu istediler, kılıçların darbeleriyle boyunlarından vuruldular ve ölümün acısını tattılar. Fani hayatı baki olan hayata karşılık sattılar. Ondan sonra hiç susamayacakları şehadet kaynağına varıp ondan içtiler. Ticaretleri kar etti ve en mutlu insanlardan oldular. İşte onlar satışlarında kar edenlerin ta kendileridir:

﴿فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللّهُ مِن فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُواْبِهِم مِّنْ خَلْفِهِمْ أَلاَّ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

"Allah'ın, lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehit kardeşlerine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müjdesinin sevincini duymaktadırlar." (3 Al-i İmran/170)

Allahım! Sana niyaz avuçlarını açıyoruz... Bizleri onlardan kıl! Kıyamet günü bizi, onlardan ayırma! Allahım! Bizlere şehadeti nasib et! Rica ettiğimiz ve umduğumuz şeyde hayal kırıklığına uğramaktan sana sığınırız. Sen rahmet edenlerin en merhametlisisin.

Bu asırda cihadın izlerinin silinip görünmediğini, ateşler içerisinde nurunun söndüğünü, gecesi dolunayken ve gündüzleri aydınlıkken karardığını, dalları yapraklıyken solduğunu, güzelliği parlarken söndüğünü, kapılarının çalınmaz olduğunu, sebeplerinin ihmal edilip diriltilmediğini, atlarının dinlendirilip seğirtilmediklerini, aslanlarının çöküp ayağa kalkamadıklarını, aşağılık kafirlerin ellerinin müslümanlara uzatıldığını ve bu ellerin tutulmadığını, İslam düşmanlarına yönelik kılıçların ebediyyen kınlarına konulduğunu, onlara karşı seferberlik dilinin kesildiğini, kafirlerin ise iman ehli içerisinde bağırmaya başladığını, isteyeni olmadığı için şehadet gelininin dul kaldığını, insanların dünyanın geçici nimetlerine heveslenerek ve ölüm endişesinden dolayı cihadı terkettiklerini, infaktaki cimriliklerinden ve tamahkarlıklarından dolayı cihaddan yüz çevirdiklerini ve ahirete karşılık dünya hayatına razı olduklarını görünce istedim ki, uykudaki arzuları uyandırayım ve oturmuş azimleri ayağa kaldırayım. Donmuş sırları yumuşatayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gizlenmiş nurları açıklığa kavuşturayım...

Tüm bunları cihadın fazileti, ona teşvik, Allah'ın yanında cihad ehli için hazırladığı bol mükafat, murabıt ve şehit kulları için hazırladığı ihsan ile yaptığı vaadi hakkında toplayacağım bir telif ile yapmayı uygun gördüm. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya istiharede bulundum. Boyun eğmenin, itaatin iplerini ona verdim. Tüm güç ve kuvveti ona tevdi edip insana hasıl olabilecek her türlü unutkanlıktan O'na sığındım. Meşhur kaynaklardan yararlanarak bu kitabı telif ettim. Onu tedvin edilmiş şu eserlerden seçtim:

1. Abdullah b. Mübarek'in Kitabu'l Cihad'ı. Bildiğim kadarıyla bu kitap bu hususta yazılmış ilk eserdir.

2. İmam Abdurrezzak b. Hemam es-Sanani'nin Musannef'i

3. İmam Said b. Mansur el-Horasani'nin Kitabu's Sünen'i

4. İmam Ahmed b. Hanbel eş-Şeybani'nin Müsned'i

5. İmam Ebu Bekr Abdullah b. Muhammed b. Ebi Şeybe'nin Musannef'i

6. İmam Ebu Abdullah el-Buhari'nin Sahih'i

7. İmam Müslim b. Haccac en-Nişaburi'nin Sahih'i

8. İmam Ebu Davud es-Sicistani'nin Sünen'i

9. İmam Ebu İsa et-Tirmizi'nin Cami'i.

10. İmam Ebu Abdurrahman en-Nesai'nin Sünen'ül-Kübra'sı

11. Ebu Abdullah b. Mace el-Kazvini'nin Sünen'i

12. İmam Ebu Avane Yakub b. İshak el-Mehrecani'nin Sahih'i

13. Ebu Ya'la el-Musıli'nin Müsned'i

14. İmam Ebu Bekr el-Bezzar'ın Müsned'i

15. İmam Ebul Kasım et-Taberani'nin üç mücemi

16. İmam Ebu Hatem b. el-Hıbban'ın Sahih'i

17. İmam Ebu Bekir Muhammed b. İbrahim b. el-Mun-zir'in "Kitabu'l Evsat'i fi's-Süneni vel İcmai vel İhtilaf" adlı eseri. Bu çok değerli bir kitaptır. Onbeş ciltten oluşmaktadır.

18. Aynı müellifin Kitabu't-Tefsir'i

19. İmam Ebu Abdullah el-Hakim'in el-Müstedrek Ala Sahiheyn'i

20. İmam Ebu Bekr el-Beyhaki'nin Sünen'ül-Kübra'sı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

21. Aynı müellifin Kitabu Şuab'ul İman'ı. Allah onların tümünden razı olsun. Bizleri ve onları cennetinde toplasın. Bunlara güvenilir daha başka kitapları da ekledim. Onlar:

22. İbn Ebi Hatem'in Tefsir'ul Kuranil Azim'i

23. Kurtubi'nin tefsiri

24. Kurtubi'nin Kitabu't Tezkire'si

25. İbn Munzir'in Kitabu'l İsraf ala'l Mezahib'il Eşari'si

26. Rafii'nin Şerhü'l-Kübra'sı

27. Rafii'nin "Er Ravza" adlı eseri

28. İbn Abdusselam'ın Şerhu Muhtasar'ı

29. İmam Ebu Hanife mezhebi üzerinde el-Hidaye fi Şerhil Bidaye

30- İmam Ahmed b. Hanbel mezhebi üzerinde el-Muğni...

Allah onlardan razı olsun. Bu eserlere başka eserleri de ekledim. Bunların yerlerini belirttim ki inşaallah sen de göreceksin.

"Şifau's Sudur" adlı kitabın bazı cüzleri bu cümledendir. Onu İskenderiyye limanında dört büyük kitap halinde gördüm. O kitap amellerin fazileti hakkındaki hadisleri içermektedir. Müellif kitabını, usul ve füru olarak acaib şeyler hususunda yazmış. Onda ölü-diri her şeyi toplamıştır. Hadisleri senetten soyut ve tashih edilmekten halidirler. Onları nakletmekle ruhsata tabi oldum ve bir kısmını seçtim. Onları asıllarına dayandırdım. Çok eskiden bazı hocalarıma cihadın fazileti hususunda yazılmış en iyi kitabı sorduğumda öncekiler ile sonrakilerin tasnif ettikleri arasında en iyisinin Hafız Bahaiddin Ebi Muhammed el-Kasım b. Asakir'in kitabı olduğunu söylerlerdi.

Yaklaşık 12 sene onu aradım. Onun bir bölümünü görmek için yanıp tutuşuyordum. Neticede iki cilt halinde önüme düşüverdiler. Kitabı iki elle tutup mürekkep yerine altın ve gümüşle yazılması gerektiğini gördüm. Çünkü o bu alanda tasnif edilmiş en kapsamlı ve en değerli ansiklopedidir. Ancak şu var ki; müellif senet ile bunların farklı tariklerini ve bablarını çok iyi getirmekle, sahabeden bir cemaatten gelen tek lafızlı hadisleri tekrar etmekle, onunla ilgili ahkam kitaplarındaki babları zikretmekle ve ahiret talibi için fazla önemi olmayan hadisleri zikretmekle meseleyi uzatmıştır. Kitaba muteber bir kriter gözüyle baktığımda gördüm ki, ihtisarı halinde kitabın ancak beşte biri kalır. Halbuki müellif bu kitapta olan bir şeyi ihmal etmiş, özlerin özü olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sahih hadisleri illetli olanlardan ayırdetmemiş, beyan etmemiştir. Şüphelerin giderilmesi için hadislerin garip lafızlarını açıklamamış, isnad ve metinlere hiçbir şey eklememiştir. Ancak bab içerisinde çok nadir de olsa yapmıştır. Zikredilen kitaplarda görmediğimi ve seçilmesi gerekeni seçtim. İhtisarı tercih ettiğimden dolayı kitaptaki diğer hadislerden vazgeçtim.

Kitabımda hadislerin senedlerini getirmek yerine, onları yorumlamakla iktifa ettim. Belki de sağnağının çokluğundan çok, çisisinin azlığıyla yetindim. Anlayışımın kısır, kulaçlarımın kısa, azmimin küçük, kanatlarımın kırık oluşuna, arzumun çok fazla olmasına, aczimin apaçık oluşuna, yardımcımın olmamasına aldırış etmeden Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan yardım istedim. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* kırık kalpler kendisine yalvardığında hatalarını örter ve onları düzeltir. Allah bana yeter...

Kitabıma "Meşariu'l Eşvak ila Masan'il Uşşak fi Fadailil Cihad" ismini verdim. Onu otuz üç bab ve bir sonuç bölümü şeklinde tertib ettim.

Mutlak zengin olan Allah'a, fakir ellerimi uzatıp beni muhlislerden kılmasını dilerim. O'nun bol affının kapısında aczimi ve taksiratımı itiraf ederek tüm hatalarımı örtmesini dilerim. Beni *"Dünya hayatında bütün çabaları boşa gitmiş olan ve kendileri de iyi iş yaptıklarını sanan kimseler" (18 Kehf/104)* den kılmaması için O'na yalvarıyorum. O'na tevekkül eder ve O'nun ipine sarılırım.

Allah bana yeter. O ne güzel vekildir...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1.BÖLÜM

KAFİRLERLE CİHAD ETMENİN VUCUBİYETİ

Bu bölümde kâfirlerle cihad etme emri, cihadın vucubiyyeti ve Allah yolunda cihadı terk eden kimseler hakkındaki şiddetli tehdit ele alınmıştır.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تَكْرَهُواْ شَيْئاً وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تُحِبُّواْ شَيْئاً وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لاَ تَعْلَمُونَ﴾

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı oduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (2 Bakara/216)

﴿وَقَاتِلُواْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَاعْلَمُواْ أَنَّ اللّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

"Allah yolunda savaşın ve bilin ki Allah, her şeyi işitir ve bilir." (2 Bakara/244)

﴿وَلَوْلاَ دَفْعُ اللّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الأَرْضُ وَلَكِنَّ اللّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ﴾

"Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmının kötülüğünü diğerleriyle savması olmasaydı elbette yeryüzü altüst olurdu. Lâkin Allah bütün insanlığa karşı lutuf ve kerem sahibidir." (2 Bakara/251)

﴿فَإِذَا انسَلَخَ الأَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُواْ الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُواْ لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ﴾

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün! Onları yakalayın, hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bekleyin!" (9 Tevbe/5)

﴿قَاتِلُواْ الَّذِينَ لاَ يُؤْمِنُونَ بِاللّهِ وَلاَ بِالْيَوْمِ الآخِرِ وَلاَ يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللّهُ وَرَسُولُهُ وَلاَ يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُواْ الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُواْ الْجِزْيَةَ عَن يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ﴾

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Rasulunun haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın!" (9 Tevbe/29)

﴿وَلَوْلاَ دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾

"Eğer Allah bir kısım insanları diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi mulak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi. Allah kendisine (kendi dinine) yardım edenlere muhakkak surette yardım eder. Hiç şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir." (22 Hac/40)

İmam Ebu Abdullah el-Halimi "İmanın Şubeleri" isimli kitabında bu ayetin tefsiri hakkında şöyle demiştir:

"Allah *(Subhanehu ve Teala)* bize haber verdi ki; eğer müşrikleri müminlerle defetmeseydi, müslümanları onlara musallat kılıp İslam diyarından kovmasaydı, güçlerini kırmasaydı ve topluluklarını dağıtmasaydı, şirk yeryüzüne galip gelir ve hakiki din ortadan kalkardı. Böylece anlaşıldı ki dinin bekası ve ehlinin yayılmasının yegane nedeni cihaddır. Öyleyse bu kadar önemli olan cihadın, imanın rükunlarından biri olması ve müslümanların da var güçleriyle ona istekli olmaları gerekir."

Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyuruyor ki:

﴿فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْخَنْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانْتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ﴾

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnkâr edenlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun. Nihayet onlara iyice vurup sindirince bağı sıkıca bağlayın (esir alın). Savaş sona erince de artık ya karşılıksız veya fidye karşılığı salıverin. Durum şu ki, Allah dileseydi, onlardan intikam alırdı. Fakat sizi birbirinizle denemek ister. Allah yolunda öldürülenlere gelince, Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmaz." (47 Muhammed/4)

Müşriklerle ve Allah'ın düşmanlarıyla cihad etmeyi ve savaşmayı emreden ayetlerin sayısı gerçekten çoktur. Aynı şekilde cihaddan bahseden ve müslümanları ona teşvik eden hadislerin sayısı da oldukça çoktur:

1-قَالَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم : **«أُمِرْت أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا: لا إلَهَ إلا اللَّهُ , فَإِذَا قَالُوهَا عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إلا بِحَقِّهَا, وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ»**

1. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"İnsanlarla *Lailaheillallah* deyinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu söylediklerinde kanlarını ve mallarını, Allah'ın hakkı hariç benden korurlar. Hesapları ise Allah'a aittir."[1]

Bu hadisi sahih, sünen ve müsned sahiplerinin çoğu Sahabeden büyük bir topluluktan rivayet etmiştir.

2-عن ابْنَ الْخَصَاصِيَّةِ قَالَ "أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لأبَايِعَهُ قَالَ فَاشْتَرَطَ عَلَيَّ شَهَادَةَ أَنْ لا إِلَهَ إِلا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنْ أُقِيمَ الصَّلاةَ وَأَنْ أُؤَدِّيَ الزَّكَاةَ وَأَنْ أَحُجَّ حَجَّةَ الإِسْلامِ وَأَنْ أَصُومَ شَهْرَ رَمَضَانَ وَأَنْ أُجَاهِدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَقُلْتُ (يَا رَسُولَ اللَّهِ أَمَّا اثْنَتَانِ فَوَاللَّهِ مَا أُطِيقُهُمَا الْجِهَادُ وَالصَّدَقَةُ) فَقَبَضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَهُ ثُمَّ حَرَّكَ يَدَهُ ثُمَّ قَالَ «**فَلا جِهَادَ وَلا صَدَقَةَ فَلِمَ تَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِذًا**» قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنَا أُبَايِعُكَ قَالَ فَبَايَعْتُ عَلَيْهِنَّ كُلِّهِنَّ.

2. Bekir b. Hasasiyye *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e biat etmek için geldiğimde

[1] Buhari, (2924); Müslim, (33).

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in O'nun kulu ve rasulu olduğuna şehadet etmemi, namaz kılmamı, zekât vermemi, İslam haccıyla haccetmemi, Ramazan orucu tutmamı ve Allah yolunda cihad etmemi şart koştu. Bunun üzerine ben:

"Ey Allah'ın Rasulü! Hepsini kabul ediyorum ama cihad ve zekâta gücüm yetmez. Çünkü savaştan kaçan kimsenin Allah'ın gazabına uğrayacağı söylendi. Seninle birlikte savaşa çıktığım takdirde ölümden korkup nefsime uyarak savaştan kaçmaktan korkuyorum. Zekâta gelince ise, Allah şahittir ki ganimet ve öşürden bana düşen pay ile ailemin akrabalarının verdiklerinden başka benim hiçbir malım yoktur" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* beyat için uzattığı elini çekti ve bana:

"Cihad yok... Zekât yok... Peki, ne ile cennete gireceksin?" dedi. Bunun üzerine ben:

"Ey Allah'ın Rasulü! Sen nasıl emir buyurursan öyle olsun" dedim ve Rasulullah'ın getirdiği şartların hepsi üzerine biat ettim."[2]

Bekir b. Hasasiyye *(radıyallahu anh)*'ın mal olarak sadece 10 tane devesi vardı. Ailesi onların sütünü sağıp içiyor ve yolculuklarda onlara biniyorlardı.

3-عن سلمة بن نفيل رضي الله عنه قال: بَينَما أَنا جالسٌ معَ رسول الله إذ دخل رجُلٌ فَقَالَ يا رَسُولَ اللهِ! إنَّ الخَيلَ قَدْ سُيِّبَتْ، وَوُضِعَ السِّلاَحَ وَقَدْ زعَمَ أَقْوامٌ أَنَّهُ لاَ قتال وَأَنَّهُ قَدْ وَضعَتِ الحَرْبُ أَوْزارَهاَ!

فقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ **«كَذَّبُوا! الآنَ جاءَ القِتال! وَإنَّهُ لاَ تزَالُ أُمَّةٌ مِنْ أُمَّتي يُقَاتِلونَ في سَبِيلِ اللّهِ لاَ يَضُرُّهمْ مَنْ خالَفَهُمْ يُزِيغُ اللَّهُ بِهم قلوبَ أَقْوام، لِيَرْزُقَهم مِنْهُم، يُقاتِلونَ حَتّى تقومَ الساعَة. وَ لاَ يَزالُ الخَيْرُ مَعْقُوداً في نَوَاصي الخَيْلِ إلَى يَوْمِ القِيامة. تَضَعُ الحربُ اوزارَها، حِينَ يَخْرُجُ يَأجُوجُ وَ مَأجُوجُ...»**

3. Seleme b. Nufeyl *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile otururken bir adam yanımıza girip "Ey Allah'ın Rasulü! Atlar salıverilmiş ve silah bırakılmış.

[2] Beyhaki, Sünenul Kübra, 9/20; Hakim, Mustedrek, 2/80. Hakim ve Zehebi hadis için "sahih" demişlerdir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazıları artık savaşın olmayacağını ve harbin bittiğini iddia ediyorlar" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Yalan söylüyorlar. İşte savaş zamanı geldi. Ümmetimden bir grup Allah yolunda cihad etmeye devam edecektir. Muhalif olanlar onlara asla zarar veremez. Allah, onlarla bir kavmin kalplerini kaydırır ki, onlarla onları rızıklandırsın. Kıyamet kopuncaya kadar savaşırlar. Hayır, Kıyamet gününe, savaş bitinceye, Yecuc ve Mecuc çıkıncaya kadar atların kaküllerine bağlıdır" buyurdu."[3]

4-عَنْ أَنَسٍ أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: «**جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَأَلْسِنَتِكُمْ**»

4. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Müşriklere karşı malınızla, canınızla, elinizle ve dilinizle savaşın!"[4]

Kafirlere karşı dille cihad etmek, hoşlanmadıkları ve duyduklarında kendilerine zor gelecek ağır sözleri onlara işittirmektir.

5-عَنْ حذيفة بن اليمان رَضِيَ الله عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم ، قَالَ «**الإِسْلاَمُ ثَمَانِيةُ أَسْهُمٍ : الإِسْلاَمُ سَهْمٌ , وَالصَّلاَةُ سَهْمٌ ، وَالزَّكَاةُ سَهْمٌ ، وَالْحَجُّ سَهْمٌ ، وَالْجِهَادُ سَهْمٌ ، وَصَوْمُ رَمَضَانَ سَهْمٌ ، وَالأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ سَهْمٌ ، وَالنَّهِيُ عَنِ الْمُنْكَرِ سَهْمٌ ، وَخَابَ مَنْ لاَ سَهْمَ لَهُ**»

5. Huzeyfe b. el-Yeman *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"İslam sekiz paydır. İslam bir paydır, namaz bir pay, zekat bir pay, hac bir pay, cihad bir pay, Ramazan orucu bir pay, emri bil maruf bir pay, nehyi anil münker bir paydır. Hiç şüphesiz payı olmayan kaybetmiştir."[5]

6-عن الْحَارِثَ الأَشْعَرِيَّ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم قال بعْدَ أَنْ ذَكر ما بَلَّغَ يَحْيى بنزَكَرِيّا عَلَيهِ السَلام بَني إسْرائيلَ مِنْ الأوامِرِ الخَمْسَةَ «**آمُرُكُمْ**

[3] Nesaî, 6/214; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 4/104. İsnadı sahihtir.

[4] Ebu Davud, 3/22; Nesai, 6/7; Hakim, 2/81. Hadis sahihtir.

[5] İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/352; Abdurrezzak, Musannef, 5/173,174.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

بِخَمْسٍ اللَّهُ أَمَرَنِي بِهِنَّ السَّمْعُ وَالطَّاعَةُ وَالْجِهَادُ وَالْهِجْرَةُ وَالْجَمَاعَةُ، فَإِنَّهُ مَنْ فَارَقَ الْجَمَاعَةَ قِيدَ شِبْرٍ فَقَدْ خَلَعَ رِبْقَةَ الإِسْلاَمِ مِنْ عُنُقِهِ إِلاَّ أَنْ يُرَاجِعَ»

6. Haris el-Eşari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Yahya *(aleyhisselam)*'ın İsrailoğullarına 5 şey emrettiğini zikrettikten sonra "Ben de Allah'ın bana emrettiği beş şeyi size emrediyorum: İşitmek, itaat etmek, cihad, hicret ve cemaat... Kim cemaatten bir karış kadar ayrılırsa (tekrar dönmesi hariç) boynundan İslam halkasını çıkarmıştır"[6] buyurdu.

7-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ **«لاَ هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ وَإِذَا اسْتُنْفِرْتُمْ فَانْفِرُوا»**

7. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Fetihten sonra hicret yoktur. Lakin cihad ve hicret vardır. Cihad için çağrıldığınızda hemen cihada koşun!"[7]

Bu hadis, imamın bir kişiyi cihada çağırmasıyla onun üzerine cihadın farz-ı ayn olduğunu göstermektedir. Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Cihad için çağrıldığınızda hemen cihada koşun!" diye emretmiştir.

8-عَنْ أَبِي قَتَادَةَ الأَنْصَارِيِّ رضي الله عنه قَالَ (خَطَبَ رَسُولُ الله صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم فَذَكَرَ الْجِهَادَ فَلَمْ يُفَضِّلْ عَلَيْهِ شَيْئًا إِلاَّ الْمَكْتُوبَةَ)

8. Ebu Katade el-Ensarî *(radıyallahu anh)* dedi ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir hutbe irad etti. Onda cihadı zikretti. Farzların dışında hiçbir ameli cihattan üstün tutmadı."[8]

Sahabe ve Tabiin'in Cihad Hakkındaki Sözleri

Hakim ve İbni Cerir et-Taberi, Ebu Raşid el-Hubrani'nin şöyle

[6] Tirmizi, 4/225,226. Hadis sahihtir.

[7] Buhari, (2783); Müslim, 1353.

[8] Beyhaki, Sünen-i Kübra, 9/48; Darimi, Sunen, 2/207.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dediğini rivayet etmişlerdir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in suvarilerinden Mikdad b. Esved'i Humus'ta sarrafların sandıklarından bir sandık üstünde oturmuş, insanları cihada teşvik ederken gördüm. Bünyesi ihtiyarlıktan dolayı çökmüştü ama kendisi hala cihada çıkmayı istiyordu. Kendisine "Allah *(Subhanehu ve Teala)* seni mazur görmüştür" dedim. Bunun üzerine Mikdad "Be'us (tevbe) suresi benden bunu kaldırdı" dedi ve *"Ağırlıklı ve ağırlıksız olarak savaşa çıkın. Ve Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır." (9 Tevbe/41)* ayetini okudu.

Mikdad, Tevbe suresini "Be'us Suresi" olarak isimlendirdi. Diğer bir rivayette ise "Behus Suresi" şeklinde geçmektedir.

Abdullah ibni Mubarek, Cihad kitabında Atıyye b. Ebi Atıyye'nin Abdullah b. Ümmi Mektum *(radıyallahu anh)*'ı Kadısıyye gününde üzerinde bol bir zırhla cihad meydanına doğru ilerlediğini gördüğünü rivayet etmiştir.[9]

Bilindiği gibi Abdullah b. Ümmi Mektum *(radıyallahu anh)* gözleri görmeyen bir kimse idi. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onu ve onun gibileri cihad hususunda mazur görmüştü. Ancak o cihada katılmak istiyordu ve Kadîsiyye Savaşına katıldı. Savaşta sancağı teslim aldı ve o gün şehid edildi.

Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan şöyle rivayet edilmiştir: "Ebu Talha el-Ensari *(radıyallahu anh) "Ağırlıklı ve ağırlıksız olarak savaşa çıkın. Ve Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır." (9 Tevbe/41)* ayetini okudu ve "Allah bize emretti. Biz de genç-yaşlı savaşa çıkacağız. Beni cihad için donatıp hazırlayın!" dedi. Bunun üzerine oğulları "Allah sana rahmet etsin! Sen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Ebu Bekir'in ve Ömer'in zamanında cihad ettin. Artık biz senin yerine savaşıyoruz" dediler. Ancak o, oğullarını dinlemedi ve cihada çıktı. Bir deniz savaşına katıldı ve vefat etti. Onu defnetmek için bir ada aradılar ama 7 gün boyunca bulamadılar. Bu süre zarfında onun cesedinde hiçbir bozulma görülmedi."[10]

İbni Şihab ez-Zuhri *(rahimehullah)* der ki: "Said b. Müseyyeb cihada katılmış ve gözlerinden birini kaybetmişti. Kendisine "Sen mazurlusun" denildiğinde "Allah *(Subhanehu ve Teala)* ağırlıklı ve ağırlıksız cihada

[9] Kitabul Cihad, İbni Mubarek, 1/119.

[10] Kitabul Cihad, İbni Mubarek, 1/116; Müstedrek, Hakim, 2/104.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıkmamızı emretmiştir. Savaşma imkanım olmasa bile müslümanların sayısını çoğaltır ve malları korurum" demiştir."[11]

İbni Ebi Şeybe ve İbni Cerir, Hasan Basrî *(rahimehullah)*'ın *"Ağırlıklı ve ağırlıksız olarak savaşa çıkın!..." (9 Tevbe/41)* ayetini "Genç-ihtiyar hep birlikte savaşa çıkın"[12] şeklinde, Mansur b. Zezânî'nin de "Çalışanlar ve çalışmayanlar olarak hep birlikte savaşa çıkın"[13] şeklinde tefsir ettiğini rivayet etmişlerdir.

Bazı alimler "Ayetteki ağırdan kasıt; malı mülkü olup da bırakmaktan hoşlanmayan, ağırlıksızdan kasıt ise malı ve mülkü hiç olmayan kişidir" demişlerdir.

Bazıları da "Ağırlıksız ile kast edilen cesaretliler, ağırdan maksad ise korkaklardır" demişlerdir.

İmam Kurtubi de tefsirinde şöyle demiştir: "Ayetin anlamı şudur: Allah *(Subhanehu ve Teala)* insanlara, kendilerine hafif de gelse ağır da gelse hep birlikte savaşa çıkmalarını emretti."

Hibban b. Yezid diyor ki: "Ben, Safvan b. Amr ile savaşa katıldım. Çok yaşlı ve zayıf bir adam gördüm. Öyle ki kaşları, gözlerinin üzerine düşmüştü. O adam Şam halkından idi. Savaşanlarla birlikte bineğinin üzerinde bulunduğu bir sırada yanına vardım ve "Ey Amca! Allah seni mazur görmüştür" dedim. O kaşlarını kaldırdı ve "Ey Yeğenim! Allah *(Subhanehu ve Teala)* bizim zinde olanlarımızın da ağır haraket edenlerimizin de hep birlikte cihada katılmamızı emretti" dedi."[14]

İmam Abdurrezzak *(rahimehullah)* Musannefinde şöyle rivayet etmiştir:

"Makhul *(rahimehullah)* kıbleye dönüp on defa yemin ettikten sonra "Ey müslümanlar! Savaş sizin üzerinize vacip kılınmıştır. İsterseniz bunu daha da arttırırım" demiştir.

"İsterseniz bunu daha da arttırırım" sözünün anlamı, mutmain olmanız için yemin sayısını daha da arttırabilirim" demektir."[15]

Cihad Farz-ı Kifaye midir? Yoksa Farz-ı Ayn mı?

[11] Taberi Tefsiri, 10/98.

[12] Musannef, İbni Ebi Şeybe, 5/306; Taberi Tefsiri, 10/85.

[13] Musannef, İbni Ebi Şeybe, 5/306; Taberi Tefsiri, 10/97.

[14] Taberi Tefsiri, 10/98.

[15] Musannef, Abdurrezzak, 5/174.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bil ki! Kafirlerle kendi ülkelerinde cihad etmek, alimlerin ittifakıyla farz-ı kifayedir. Bununla birlikte İbn Müseyyeb ve İbn Şebreme'nin kafirlerle kendi ülkelerinde cihad etmenin de farzı ayn olduğunu söylediği nakledilmiştir.

Farz-ı Kifayenin Manası

Yeteri kadar kadar kişi, bu farzı yerine getirdiğinde diğerlerinden sorumluluk ve günah düşer. Eğer ümmetin tümü onu terkederse hepsi günahkâr olur. Ancak tercih edilen görüşe göre Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın mazur gördüğü özür sahipleri günahkâr olmazlar.

Cihadın yılda en az bir defa yapılması gerekir. Bu sayının arttırılmasının efdal olduğunda ise ihtilaf yoktur. Düşmanların çok olup müslümanların az ve zayıf olması, savaş edildiğinde müslümanların tamamen ortadan kalkacağından endişe edilmesi ve erzağın az olması gibi zaruret halleri olmadığı müddetçe bir yılı savaş etmeksizin geçirmek caiz değildir. Eğer ortada bir zaruret ve özür hali olmazsa cihadı bir yıl ertelemek caiz değildir. Şafii ve arkadaşları bunu ifade etmişlerdir.

İmam Cuveynî der ki: "Benim tercih ettiğim görüş, usulcülerin yoludur. Onlar diyor ki; cihad zorlu bir davettir. Müslüman olanların veya müslümanlarla barış yapanların dışında kimse kalmayıncaya kadar imkanlar dahilinde bunu ikame etmek gerekir. Yılda bir kez yapmakla bu görev yerine getirilmiş olmasına rağmen imkanlar müsait olduğunda sayıyı artırmak gerekir.

Fakihlerin cihadın yılda bir defa olacağını söylemeleri genel duruma hamledilmiştir. O da şudur: ordunun teçhizatı için mal ve levazım, yılda bir seferden başkasına yetmiyordu."[16]

İbni Kudame el Makdisi "Muğni" adlı eserinde şöyle demiştir:

"Yılda en az bir defa cihad edilmesi gerekir. Özrü olanlar bu hükmün dışındadır. Eğer yılda birden fazla cihad etme ihtiyacı hasıl olursa o kadar cihada çıkmak vaciptir. Çünkü o farz-ı kifayedir ve kendisine ihtiyaç hissedildiğinde yerine getirmek vaciptir."[17]

İmam Kurtubi tefsirinde der ki: "Yılda bir kez düşman üzerine ordu çıkarması İmam üzerine farzdır. Ordunun başında kendisi gidemezse güvendiği bir kişiyi tayin eder. Bunu da onları İslâm'a davet etmek ve

[16] Ravdatu'l Talibin, İmam Nevevî, 10/209.

[17] Muğni, İbni Kudame, 8/348.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İslâm'a girmelerini teşvik etmek için yapar, onların eziyetlerini önlemek, onlar üzerinde Allah'ın dininin üstünlüğünü sağlamak kastıyla yapar. Bu da İslâm'a girinceye yahut da elleriyle cizyeyi verecekleri vakte kadar böylece devam eder."[18]

Çocuk, deli, kadın ve kendisini savaştan engelleyecek bir hastalığı olana cihad vacip değildir. Ancak tek gözlü, baş ağrısı olan, dişleri ağıran, hafif bir humma veya az topal olan kişilere cihad vaciptir.[19]

Savaşmanın yalnızca müslüman ebeveynin izniyle caiz olacağında icma edilmiştir. Anne ve babanın olmaması durumunda dede ve nine aynı konumdadır. Olaki ebeveyn önce izin verir sonra çocukları safa varmadan kararlarından ikisi veya birisi vazgeçerse onun dönmesi gerekir. Ancak malına veya canına bir zarar geleceğinden yahut dönüşüyle müslümanların kalplerinin kırılmasından korkuluyorsa o zaman dönmez.

Eğer ebeveyn, çocukları savaşa başladıktan sonra kararlarını değiştirirler ise en sahih görüşe göre savaş meydanından ayrılması haramdır.[20]

Üzerinde borç olan kişinin cihada çıkması hususunda alimler ihtilaf etmişlerdir. İmam Malik *(rahimehullah)* borcunu ödeme gücü olmayan borçlunun savaşa çıkmasına ruhsat verirdi. İmam Evzaî *(rahimehullah)* borçlunun borç sahibinden izin almadan savaşa çıkmasına ruhsat vermiştir. İmam Şafii ise bu ikisine muhalefet etmiş ve "Borcu olan, borç sahibinin izni olmadan savaşa çıkamaz. Borcun müslüman veya kafire olması neticeyi değiştirmez"[21] demiştir.

Abdullah b. Haram el-Ensari *(radıyallahu anh)*'ın borcu olduğu halde Uhud savaşına çıkmış olması ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bu durumu bildiği halde savaşa katılmaktan menetmemesi, borcu olanın savaşa katılmasının caiz olduğuna delildir. Abdullah b. Haram *(radıyallahu anh)* Uhud savaşında şehid edildi ve oğlu Cabir babasının ardında bıraktığı tüm borcunu ödedi.[22]

Borçlu olan kişinin Cabir *(radıyallahu anh)*'ın babasının yaptığı gibi

---

[18] El-Camiu li-Ahkamul Kur'an, Kurtubî, 8/152.

[19] Muğni, İbni Kudame, 8/347-348.

[20] Muğni, İbni Kudame, 8/358-359.

[21] El-Umm, İmam Şafii, 4/163.

[22] Buhari, (2395).

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yerine borcunu ödeyecek birini bırakarak cihada çıkması caizdir. Çünkü o cihada çıkarken oğlunu borçlarını ödemekle görevlendirmişti. Oğlu da babasının borçlarını ödemişti.

İmam Ahmed b. Hanbel *(rahimehullah)*, Abdullah b. Haram el-Ensari *(radıyallahu anh)*'ın kısasını delil göstererek borçlunun, borcunu ödeyecek birisini vekil tayin ederek borçlu olduğu kişiden izin almaksızın savaşa çıkmasının caiz olduğunu söylemiştir.[23]

Cihada çıkmak için anne-babanın ve borçlu olduğu kimsenin iznini almak, farz-ı kifaye olan cihad için geçerlidir. Eğer müslümanlara ait olan beldeye kafirler girmişlerse veya girmek üzere iseler, sayıca oradaki ahalinin iki misli veya daha fazla iseler anne-babanın ve borçlu olduğu kimsenin iznini alma şartı ortadan kalkar. Çünkü bu durumda cihad, müslüman erkek ve kadınların tümüne farz olur. Bu durumda köle efendisinin, kadın (eğer savunma gücü varsa) kocasının, çocuk anne-babasının, borçlu da borçlu olduğu kişinin izni olmadan cihada katılır. Bu, İmam Malik, Ebu Hanife ve Ahmed b. Hanbel'in mezhebidir.[24]

Eğer düşman aniden saldırmış ve hücum etmişse, müslümanların da savaş için toplanıp hazırlık yapma imkanı yoksa ve kafirlerin karşısında olan kişiler teslim olduklarında öldürülmekten korkuyorlarsa nefislerini korumak için imkanlar dahilinde hareket etmeleri ve savaşmaları gerekir. Burada hür ile köle, kadın ile erkek, ama, topal ve hasta arasında hiçbir fark yoktur. Her ne kadar öldürülme veya esir düşme durumu söz konusu olsa bile... Eğer teslim olmaktan imtina etmesi halinde öldürüleceğini bilirse teslim olması caizdir. Ancak efdal olan, düşmanla savaşmaktır. Çünkü bu halde öldürülürse şehid olacaktır. Eğer kadın, teslim olması halinde ırzına el uzatacaklarını biliyorsa, öldürülse dahi kendini savunması gerekir. Çünkü kim zinaya zorlanırsa öldürülmeyi defetmek amacıyla da olsa zinaya boyun eğmesi caiz değildir. Zahir olan görüşe göre emradın (bıyığı terlememiş oğlanın) da durumu kadınla aynıdır.

Düşman, İslam beldelerinden bir bölgeye girmiş ise diğer bölgelerdeki müslümanların da işgal edilmiş bölgedeki müslümanlara yardım etmesi vaciptir.

---

[23] Muğni, İbni Kudame, 8/360-361.

[24] Ravdatul Talibin, İmam Nevevî, 10/214; Muğni, İbni Kudame, 8/364.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kasır[25] mesafesinin altında olan bir yere düşman girerse, düşmanın girdiği beldedekilerin üzerine olduğu gibi bunların üzerine de cihad farz-ı ayn olur. İmam Maverdi *(rahimehullah)* bu halde cihadın farz oluşunun nedenini şu sözlerle açıklamıştır: "Çünkü bu, savunma cihadıdır, saldırı cihadı değil... Dolayısıyla gücü yeten herkese farz olur."

Müslüman beldelerinden birini eğer kafirler işgal etmiş ise kasır mesafesinden uzakta olanların da müslümanlara yardım etmesi vaciptir. Eğer onlara yardım etmek için yeteri sayıda insan çıkmışsa geri kalanlardan günah ve sorumluluk düşer. Ancak büyük ecri ve bol sevabı kaçırmış olurlar.

Eğer kafirler İslam diyarında bir dağa veya çöle iner ve orada konaklarsa bu yer, yerleşim birimlerinden uzak olsa bile müslüman beldesi hükmünü alır ve kafirlerin oradan çıkarılmaları vacip olur.

İmam Nevevî der ki: "Defedilmeleri mümkün iken kafirlerin İslam diyarını istila etmelerine imkan vermek asla caiz değildir."[26]

İmam Kurtubi ise tefsirinde şöyle der: "Düşman İslam diyarına yaklaşsa (içerisine girmese dahi) Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın dini hakim oluncaya, İslam diyarı korununcaya, etrafı muhafaza edilinceye ve düşman cezalandırılıncaya kadar onlarla savaşmak lazım gelir. Bunda ihtilaf yoktur."[27]

İmam Beğavi der ki: "Kafirler İslam diyarına girerlerse cihad, yakın olanlara farzı ayn, uzak olanlar hakkında da farzı kifayedir."[28]

Cihadı Terkedenler Hakkında Varid Olan Tehditler

Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyuruyor ki:

﴿قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ﴾

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım

[25] Günümüz ölçü birimlerine göre yaklaşık 80 km'lik mesafe.

[26] Ravdatul Talibin, İmam Nevevî, 10/216.

[27] El-Camiu li-Ahkamul Kur'an, Kurtubî, 8/151-152.

[28] Şerhus Sünne, Begavî, 10/374.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

akrabanız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin! Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9 Tevbe/24)

Bu ayet-i kerimede cihadı terkederek ve ondan yüzçevirerek, malı ve ehli ile sukün bulanlar hakkında tehdit, korkutma ve uyarı vardır. Ey akıl sahipleri ibret alın!

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآَخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآَخِرَةِ إِلاَّ قَلِيلٌ (*) إِلاَّ تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرَ﴾

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki "Allah yolunda savaşa çıkın!" denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını ahirete tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır. Eğer (gerektiğinde savaşa) çıkmazsanız, (Allah) sizi pek elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir; siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir." (9 Tevbe/38,39)

İmam Kurtubi bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: "Bu ayette cihadı terkedenlere ve cihada çıkmayıp oturanlara bir azarlama vardır. *"yere çakılıp kalıyorsunuz"* ifadesinin anlamı ise "Siz yerin nimetlerine meylederek ağırlaştınız veya (cihada çıkmayarak) bulunduğunuz yerde ikamet etmeye meyledip ağırlaştınız" şeklindedir. Cihada çıkmaktan hoşnutsuzluğu izhar ederek üşenmek, ağırlaşmak herkese haramdır. Eğer imam bir kavmi tayin eder ve onlara cihadı emrederse, onların ağır davranmaları caiz değildir. Çünkü imamın tayin ettiği kişilere cihad farz-ı ayn olur."[29]

﴿فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لاَ تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ (*) فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

[29] El-Camiu li-Ahkamul Kur'an, Kurtubî, 8/140.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

(*) فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ (*) وَلاَ تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلاَ تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ﴾

"Allah'ın Rasulüne muhalefet etmek için geri kalanlar (sefere çıkmayıp) oturmaları ile sevindiler. Mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad etmeyi çirkin gördüler ve "Bu sıcakta sefere çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşi daha sıcaktır!" Keşke anlasalardı! Artık kazanmakta olduklarının cezası olarak az gülsünler, çok ağlasınlar!

Eğer Allah seni onlardan bir gurubun yanına döndürür de (Tebük seferinden Medine'ye döner de başka bir savaşa seninle beraber) çıkmak için senden izin isterlerse de ki: "Benimle beraber asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber asla savaşmayacaksınız! Çünkü siz birinci defa yerinizde kalmaya razı oldunuz. Şimdi de geri kalanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!" Onlardan ölmüş olan hiçbirine asla namaz kılma! Onların kabri başında da durma! Çünkü onlar, Allah ve Rasulune küfrettiler ve fâsık olarak öldüler." (9 Tevbe/81-84)

Allah sana rahmet etsin. Cihaddan geri kalıp oturanlar ve cihad için infak etmeyi kerih görenler hakkındaki bu şiddetli tehdite ve büyük vebale bir bak! Her ne kadar bu ayetler Tebuk gazvesinde cihada çıkmayan bazı münafıklar hakkında nazil olmuşsa da, aynı fiili işleyen ve vacip olan cihaddan geri kalan herkes için geçelidir. Ve la havle vela kuvvete illa billah.

Cihaddan Geri Kalmayı Nehyeden Hadisler

9-عَنِ ابْنِ عُمَرَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ «**إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعِينَةِ وَأَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ وَرَضِيتُمْ بِالزَّرْعِ وَتَرَكْتُمُ الْجِهَادَ سَلَّطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ذُلاًّ لاَ يَنْزِعُهُ حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ**»

9. Abdullah ibni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Siz İ'yne ile alışverişte bulunur, ineklerin kuyruklarına yapışır, ziraatten razı olur ve cihadı terkederseniz Allah *(Subhanehu ve Teala)*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boyunlarınıza zillet damgasını vurur. Tevbe edip dininize dönmedikçe de bu zilleti sizden kaldırmaz."[30]

Beyhaki, Şuubul İman'da şöyle demiştir: "İ'yne ile alışveriş "Bu malı şu şu fiyata al, ben de senden şu fiyata alırım" diyerek yapılan alışveriştir."

Ebu Ubeyd el-Haravî "Garibeyn" adlı eserinde şöyle demiştir: "İ'yne; bir şahsın belli bir süreye kadar başka bir şahsa bir malı satması, daha sonra bu malı sattığı değerin altında aynı şahıstan (tekrar) satın almasıdır. Bu ise nehyedilmiş bir alışveriştir."

Maverdi "Havî" adlı eserinde şöyle der: "İ'yne denilmesinin sebebi paranın kârla alınmasıdır. Ayn ise dirhem ve dinarladır."

Hadisin manası şudur: "İnsanlar cihadı terkedip ziraat ve benzeri şeylere yöneldiklerinde Allah *(Subhanehu ve Teala)* da onların üzerine düşmanlarını musallat kılar. Onların düşman saldırılarına karşı bir hazırlıkları da yoktur. Çünkü onlar içinde oldukları dünya nimetlerine rıza göstermişlerdir. Dolayısıyla hakir ve zelil olmaları haktır. Onlar üzerlerine vacip olan kafirlerle cihada, onlara karşı sert olmaya, dini ikame etmeye, İslam ve ehline yardım edip küfür ve ehlini zelil kılmaya dönmedikçe o zilletten kurtulamazlar."

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "dininize dönmedikçe" sözü cihadı terketme ve ondan yüz çevirip dünyaya dalmanın dinden çıkma ve ondan ayrılma olduğuna delalet eder. Bu da insana günah olarak yeter...

Ayrıca insanlar cihadı terk ettiğinde Allah *(Subhanehu ve Teala)* yaptıklarının cezası olarak onlara fakirliği musallat eder. Ancak bu fakirlikten mal fakirliğini anlamamak gerekir. Çünkü asıl fakirlik, kalp fakirliğidir. Yani Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlara kalp fakirliğini, aşırı hırsı ve cimriliği musallat kılar. İşte gerçek fakirlik budur. Velev ki dünya dolusu malı olsa bile...

10-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ «**لَيْسَ الْغِنَى عَنْ كَثْرَةِ الْعَرَضِ ، وَلَكِنَّ الْغِنَى غِنَى النَّفْسِ**»

10. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Zenginlik, meta çokluğundan olan

[30] Ebu Davud, 3/740; İmam Ahmed de Müsnedinde rivayet etmiştir. Ahmed Şakir hadisi tahkik etmiş ve sahih olduğunu söylemiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zenginlik değildir. Asıl zenginlik nefsin zenginliğidir"[31] buyurmuştur.

Asıl zenginlik kalp zenginliği, asıl fakirlik de kalp fakirliğidir. Bugün biz şahit olmaktayız ki insanlar, cihad ve ganimetten yüz çevirip mubah olan veya olmayan yollarla mal kazanmaya yönelince Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlara kalp fakirliğini, aşırı hırsı, cimriliği musallat kıldı. Vacip olan bir çok hakkı menettiler. Gümrük vergisi gibi bir çok harama el uzattılar. Azıcık dünya malı onların yanında büyüdü de büyüdü. Hırs ve tamahkarlık onları zelil kıldı. Azı hariç rızıklarının kendi taraflarından geldiğini zannedenlere zilletin hakim olduğunu, malını kaybetme korkusundan dolayı tamahkarlığının kendisini köleleştirdiğini görmekteyiz. Eğer kalbi zengin olsaydı hakikatte hür olacaktı. Ancak o her ne kadar servet sahibi de olsa aslında fakirdir. Zahirde aziz görünse de, aslında zillet kalbini bürümüş ve onda iskan etmiştir.

Kılıcı vesilesiyle rızıklanan mücahidlerde ne fakirlik ne de zillet görebilirsin. Çünkü rızkını ganimetten kazanmaktadır ve Allah'tan başka hiç kimseye minneti yoktur. Ganimet apaçık bir şekilde helaldir ve onda asla şüphe yoktur. Kalbin aydınlanmasında cimrilik ve hırs karanlıklarını ağartan en önemli sebeplerdendir. Rızkını ganimet yoluyla elde eden mücahid, eli itibariyle fakir de olsa aslında kalbi zengindir. Onun zahirdeki elbisesi fakirlik ve miskinlik olsa da batın şiarı Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın vasıflandırdığı gibi izzet ve yüceliktir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلاَ يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırmazlar). Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir." (5 Maide/54)

Ancak rızkını ganimet dışındaki yollardan sağlayan ve tamahkarlığın kendisini zelil duruma düşürdüğü kimseye gelince, o her ne kadar za-

[31] Buhari, (6446); Müslim, (1051).

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hirde aziz görünse de onun kalbi zilletin değişik çeşitleriyle doludur. Zahirde her ne kadar topladığı ile zengin de olsa, o batında hırs ve tamahkarlıkla fakirdir.

Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilir: "Allah için cihad, Cennetin kapılarından bir kapıdır. Kim Allah yolunda cihad etmeyi terkederse Allah *(Subhanehu ve Teala)* ona zillet elbisesini giydirir. Ona belalar gönderir, onu rezil eder ve adalet vasfını ondan kaldırır."

11-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَغْزُ وَلَمْ يُحَدِّثْ بِهِ نَفْسَهُ مَاتَ عَلَى شُعْبَةٍ مِنْ نِفَاقٍ**»

11. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim cihad etmeden veya cihad etmeyi içinden geçirmeden ölürse nifaktan bir şube üzere ölmüştür."[32]

12-عَنْ أَبِى أُمَامَةَ عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ «**مَنْ لَمْ يَغْزُ أَوْ يُجَهِّزْ غَازِيًا أَوْ يَخْلُفْ غَازِيًا فِى أَهْلِهِ بِخَيْرٍ أَصَابَهُ اللَّهُ سُبْحَانَهُ بِقَارِعَةٍ قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ**»

12. Ebu Umame el-Bahilî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim gaza etmez veya mücahidi teçhiz etmez ya da mücahidin arkasında bıraktığı ailesini gözetmez ise Allah *(Subhanehu ve Teala)* Kıyamet günü gelmeden önce şiddetli musibetleri onun üzerine gönderir"[33] buyurmuştur.

Kurtubi diyor ki: "Eğer "Cihad hususunda herkes ihmalkar davranırsa tek bir kişi ne yapabilir?" diye sorulursa şöyle cevap verilir: Bir esire kastederek onu fidye karşılığında salıverir. Eğer o kişiyi fidye ile alırsa, cemaatte yapamadığını birey olarak yapmış olur. Çünkü eğer zenginler esirlerin fidyelerini aralarında bölüştürürlerse her biri ancak bir dirhemden az bir şey öder. Gücü varsa savaşır. Yoksa bir savaşçıyı teçhiz eder."[34]

---

[32] Müslim, (191).

[33] Ebu Davud, 3/22; İbni Mace, 2/923. İsnadı hasendir.

[34] El-Camiu li-Ahkamul Kur'an, Kurtubî, 8/152.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cihadı Terkedenlerin İleri Sürdükleri Mazeretler

Ey kendisine farz kılınan cihattan yüz çeviren ve tevfik kurallarından sapan! Bil ki sen kovulma ve uzaklaşma ile karşı karşıyasın. Allah'a yemin olsun ki murada nail olmak ile mesud olmaktan mahrum kaldın. Savaştan kaçmanın, kahramanların savaşlarında bulunmayışının ve Allah yolunda malın ve canın ile savaşmamanın sebebini keşke bilseydim!

Bunun sebebi uzun yaşama arzusu, ölüm korkusu, mal ve ehilden; çoluk-çocuk, hizmetçi, kardeş, yakın ve kerim olan bir dost ve samimi bir arkadaştan ayrılmak, salih amelleri çoğaltma arzusu, güzel ve çekici olan eşinin sevgisi, yüksek mevkilerden ve ihtişamlı köşklerden, huzurlu bir gölgeden, güzel elbiseler veya lezzetli yiyeceklerden ayrılmaktan başka bir şey midir? Seni cihaddan alıkoyan ve Rabbinden uzaklaştıran bunlardan başkası değildir. Ey Kardeşim! Sen, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın şu sözünü hiç duymadın mı?

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآَخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآَخِرَةِ إِلاَّ قَلِيلٌ﴾

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki "Allah yolunda savaşa çıkın!" denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını ahirete tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır." (9 Tevbe/38)

Sana yazacağım kesin hüccetlere kulak ver! Sana sunulacak apaçık burhanları dinle! Bil ki seni cihattan alıkoyan ve geciktiren yegane sebep nefis ve şeytandır.

1. Uzun Yaşama Arzusu

Senin uzun yaşama umudu içerisinde olman, geleceğinde şüphe olmayan ölümden ve yürünmesi gerekli olan yolda yürümekten korkmana gelince... Allah'a yemin olsun ki cihatta öne geçmek ömrü kısaltmayacağı gibi, cihattan geri kalmak da ömrü arttırmaz.

﴿وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لاَ يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلاَ يَسْتَقْدِمُونَ﴾

"Her ümmetin bir eceli vardır. Ecelleri gelince ne bir an geri kalırlar ne de bir an ileri gidebilirler." (7 Araf/34)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

﴿وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

"Allah, eceli geldiğinde hiç kimseyi (ölümünü) ertelemez. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." (63 Munafikun/11)

﴿كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ﴾

"Her can ölümü tadacaktır. Sonunda bize döndürüleceksiniz." (29 Ankebut/57)

Ölümün sekeratı var ey günahkar! Canın bedenden çıkması çok şiddetlidir ama farkında değilsin. Kabrin öyle bir azabı var ki ondan ancak salihler kurtulur. Orada sorgulayıcı iki meleğin sorgusu vardır.

﴿ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آَمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآَخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ﴾

"Allah iman edenleri dünya hayatında ve ahirette sapasağlam sözle sebat içinde kılar. Zalimleri şaşırtıp saptırır. Allah dilediğini yapar" (14 İbrahim/27)

Bu büyük tehlikeden (ölümden) sonra kişi ya ebedi nimetlerin bulunduğu Cennet'e ya da ebedi azabın olduğu Cehennem'e gider. Şehide gelince o, tüm bunlardan emindir. Bu helak edici şeylerin hiç birinden korkmaz. Ayrıca şehid ölümü esnasında çimdik acısı kadar bir acıdan başka bir acı çekmez.

13-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**مَا يَجِدُ الشَّهِيدُ مِنْ أَلَمِ الْقَتْلِ إِلاَّ كَمَا يَجِدُ أَحَدُكُمْ مِنْ مَسِّ الْقَرْصَةِ**»

13. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şehid, ölümün acısını ancak bir çimdik acısı kadar hisseder."[35]

Ey kardeşim! Bu fırsatı değerlendirmekten seni alıkoyan nedir? Eğer sen bu fırsatı değerlendirirsen kabirdeki azaptan kurtulur, Allah indindeki en güzel ve en iyi sonucu kazanır, sorgulama sınavı ile ondan sonraki korku ve dehşetten emin olursun. Ayrıca şehitler Rabbleri katında diridirler ve rızıklandırılırlar. Allah'ın fazlından kendilerine verdiği ile sevinirler ve kendilerinden sonra gelenlere bu nimeti müjdelemek

[35] Tirmizi, 3/109; Nesai, 6/36; İbni Mace, 2/937. İsnadı hasendir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

isterler. Ruhları yeşil kuşların kursaklarında İliyyin Cennetlerinde dolaşır. Bu şerefli ölüm ile acı dolu diğer ölüm arasında ne kadar büyük fark vardır!

2. Mal, Ehil ve Çocuk Sevgisi

Eğer "Cihaddan beni alıkoyan ehlim, malım ve çoluk-çocuğumdur" diyorsan hiç şüphesiz sen çok büyük hata yapıyorsun. Senin bu mazeretin batıl ve reddilmiş bir mazerettir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmaktadır:

﴿وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلاَ أَوْلاَدُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَى إِلاَّ مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ﴾

"Ey insanlar! Sizi Bana yaklaştıracak olan ne mallarınız ne de çocuklarınızdır. Ancak iman edip salih amel işleyen kimselerin yaptıklarına karşılık mükafatları kat kattır. İşte onlar, yüksek derecelerde ve güven içerisindedirler." (34 Sebe/37)

﴿زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ﴾

"Nefsanî arzulara, kadınlara, oğullara, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşe, salma atlara, sağmal hayvanlara ve ekinlere karşı düşkünlük insanlara çekici kılındı. Bunlar dünya hayatının geçici menfaatleridir. Halbuki varılacak güzel yer, Allah'ın katındadır." (3 Al-i İmran/14)

﴿ اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلاَّ مَتَاعُ الْغُرُورِ﴾

"Bilin ki dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve daha çok mal ve evlât sahibi olma isteğinden ibarettir. Tıpkı bir yağmur gibidir ki, bitirdiği ziraatçilerin hoşuna gider. Sonra kurur da sen onun sapsarı olduğunu görürsün; sonra da çer çöp olur. Ahirette ise çetin bir azap vardır. Yine orada Allah'ın mağfireti ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rızası vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir geçimlikten başka bir şey değildir." (57 Hadid/20)

Bu hususta ayetler oldukça çok, deliller açık ve aydınlatıcıdır.

14-عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم **«لَوْ كَانَتِ الدُّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحَ بَعُوضَةٍ مَا سَقَى كَافِرًا مِنْهَا شَرْبَةَ مَاءٍ»**

14. Sehl b. Sa'd *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Eğer dünyanın Allah katında sivrisineğin kanadı kadar değeri olsaydı, kafirlere ondan bir damla su bile vermezdi."[36]

15-عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ السَّاعِدِيِّ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ **«مَوْضِعُ سَوْطِ أَحَدِكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فيها ،و غدوَةٌ في سَبِلِ اللهِ أو روحَةٌ خَيْرٌ من الدُنْياَ وَمَا فيها، وَخِمارَ جَارِيَةٍ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ خَيرٌ من الدُنْياَ وَمَا فيها»**

15. Sehl b. Sa'd el-Saidî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Cennette, birinizin kamçısının kapladığı kadar yer, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır. Allah yolunda gecelemek veya sabahlamak dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır. Cennet ehlinden bir cariyenin baş örtüsü dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır."[37]

Ehlin bu büyük mülk ve saltanattan seni nasıl alıkoyuyor? Ki onlar, çok geçmeden ölecekler. Değişik eller onları parçalayabilir, afet ve musibetler bölük börçük edebilir. Onlardan genellikle cimrilik, düşmanlık ve kötü ahlak sadır olur. Malın az olduğu zamanda senden ayrılır ve durumların değişmesiyle sana karşı olan sevgileri değişir. Bundan daha büyüğü ise Allah'a dönüşte senden kaçmaları, sorgulama yerinde en küçük şeyin bile hesabını sormalarıdır. Öyle ki her biri kurtulmak için tüm günah ve ağır yüklerini sana yüklemek isterler. Peki gidici ve zeval bulucu olan malın seni cihaddan nasıl alıkoyuyor? Onun kaybıyla arkadaşlar kaçar, çoluk çocuk dağılır. Sana o kadar yakın duran dostun seni terkeder.

---

[36] Tirmizi, 3/383. Hadis sahihtir.

[37] Buhari, (2892).

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra Kıyamet günü "Nereden kazandın?" ve "Nereye infak ettin?" diye de sorulursun. O günde sorgu ne kadar zordur. O gün çocuklar yaşlanır, korku büyük olur ve izdiham yaşanır. Çekişme şiddetli olur. Her emziren emzirdiğini terkedip kaçar. Her gebe karnındakini bırakır. Mücrimler simalarından tanınır. O günde zenginler az ve pek az olandan, hakir ve şerefli de eksik ve tam olandan sorgulanacaklar. Fakirler zenginlerden beşyüz sene evvel Cennete girecekler. Onlar orada yerler içerler ve Darus-Selam'da refah içinde olurlar. Ve sen ey zengin! Malından dolayı bunlardan yoksun olursun. O mal, az olduğunda gam ve zahmetini arttırır, çok olduğunda da seni zengin ve azgın kılar. Eğer ölür ve arkanda bırakırsan seni aşağılar. Önünde de onun üzerinde sorgulanacağın bir yer var. O günü bilir misin? Farzet ki dünya ve içindekiler senin olsun. Onun çekiciliğine ve aldatıcılığına meyletsen dahi, onun sonu fani olma ve senin de ondan mutlaka ayrılman söz konusu olmayacak mı?

16-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**يَدْخُلُ فُقَرَاءُ الْمُسْلِمِينَ الْجَنَّةَ قَبْلَ أَغْنِيَائِهِمْ بِنِصْفِ يَوْمٍ وَهُوَ خَمْسُمِائَةِ عَامٍ**»

16. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Fakir mümin, zengin müminden yarım gün önce cennete girecektir. O gün (dünya senesiyle) 500 senedir."[38]

Eğer çocuğunu hatırlar ve ona karşı şefkat ve merhamet duyguların kabarırsa Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın şu buyruğunu hatırla!

﴿إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾

"Şüphesiz sizin mallarınız ve çocuklarınız birer fitnedir. Allah'ın indinde ise büyük ecir vardır." (64 Teğabun/15)

Allah'a yemin olsun ki O *(Subhanehu ve Teala)*, çocuğa karşı anne babasından, kardeş ve amcalarından daha şefkatli ve merhametlidir. Nasıl olmasın ki? Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* babasının sulbünden annesinin rahmine düşmeden önce de o çocuğun Rabbi idi. Öyleyse o çocuk nasıl olur da seni nimetler diyarından ve Kerim olan Rabbinin yakınlığından alıkoyabilir? Eğer o küçük ise de büyük ise de sen onun için üzüntü duyarsın. Sağlıklı ise üzerine titrersin, hasta ise

[38] Tirmizi, 4/6-9; İbni Mace, 2/1380; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 2/296. Hadis sahihtir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalbin onun zayıflığı ile muzdarip olur.

Çoğu çocukta olan mutad isyan bir tarafa, eğer terbiye etmeye çalışırsan kızar ve taatinden çıkar. Nasihatte bulunursan sinirlenir ve kin tutar. Eğer sen cesur isen seni korkaklaştırır, cömert isen cimrileştirir, zühd ehli isen dünyaya meylettirir. Sen bu çocuk ile büyük bir fitneye uğramışsın ama ne yazık ki onu nimet sanıyorsun.

Ey adam! Onu hatırından çıkarıp seni ve onu yaratana yönelsene! Şimdi seni ve çocuğunu rızıklandırdığı gibi senden sonra da onu rızıklandıracak olan Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya tevekkül et! Mülk ve melekütun tedbirini Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya teslim ediyor ama ölümünden sonra çocuğunun tedbirini O'na vermiyorsun. Onun tedbirinde (az veya çok) bir payın mı var? Göklerin, yerin ve ikisinin arasında olanların mülkü Allah'ındır. Dönüş de ancak Allah'adır.

Allah'a yemin olsun ki ne kendine, ne de çocuğuna yarar veya zarar sağlamaya, öldürmeye veya diriltmeye gücün yetmez. Onun ömrünü uzatmaya gücün yetmeyeceği gibi rızkına bir çekirdek eklemeye bile gücün yetmez.

Halbuki ölüm aniden seni yakalar, kabire konulur ve ameline esir olursun. Aziz olan çocuğun senin ölümünden sonra yetim olur. Varislerin malını bölüştürür, evladın ve akrabaların darmadağınık olur ve sen "Keşke şehidlerle beraber olsaydım da büyük bir kurtuluş ile kurtuluşa erseydim" dersin. İşte o zaman sana "Heyhat! Geçen geçmiştir. Artık sen önceden gönderdiğin iyilik ve günahlarınla başbaşa kaldın" diye cevap verilir. Yoksa sen, içinde bulunduğun aldatıcı duruma karşı seni uyaran Aziz ve Gafur olan Allah'ın şu sözünü işitmedin mi?

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لاَ يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلاَ مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلاَ تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلاَ يَغُرَّنَّكُمْ بِاللَّهِ الْغَرُورُ﴾

"Ey İnsanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının! Ne babanın evlâdı, ne evlâdın babası nâmına bir şey ödeyemeyeceği günden çekinin! Bilin ki Allah'ın verdiği söz gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve şeytan, Allah'ın affına güvendirerek sizi kandırmasın." (31 Lokman/33)

Eğer çocuğun saidlerden ise cennetler sizi bir araya getirir. Eğer şakilerden ise ayrılık şimdi olsun ve Cennet ile ateş ehli ve iyiler ile

kötüler birbirinden ayrılsın. Ayrıca umulur ki Allah *(Subhanehu ve Teala)* sana şehadeti nasib eder de ona şefaat edersin. Ondan ayrılışın onun kurtuluşunun vesilesi olur. Öyleyse onu azaptan kurtaracak şeye karşı hırslı ol ve onda çaba göster. Çünkü kıyamet günü kişi kardeşinden, annesinden babasından, eşinden ve çocuklarından kaçacaktır. O gün onlardan herkesin işi başından aşkındır. Şüphesiz bu, apaçık bir beyandır ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* dilediğini dosdoğru yola iletir.

3. Dost ve Arkadaşlardan Ayrılmaktan Hoşlanmama

Eğer sen "Cihaddan uzak durmama sebep, dost ve arkadaşlarımdan ayrılmak korkusudur" diyorsan bu batıl bir mazerettir ve asla kabul edilemez.

Düşün ki Kıyamet günündesin ve tüm yaratıkların başına kıyamet kopmuş. O gün muttakiler hariç tüm dostlar birbirlerine düşmandır. Eğer dostluk Allah için ise, şüphesiz ebedi nimetler içinde iliyyun da bir araya gelirsiniz. Eğer dostluk Allah için değilse, o zaman arkadaş arkadaş ile haşrolmadan önce birbirlerinden ayrılmalıdırlar. Çünkü kişi ahirette arzusuna ortak olduğundan dolayı sevdiği ile beraber haşrolunur. Ancak o muttakilerden ise kardeşine yardımı dokunur. Eğer bedbahtlardan ise ona zarar verir.

Dost ve yakınların bu dünyadaki cefası yüz çevirmesi, vefasızlığı, mutsuz kılmaları, saf niyetli olmamaları, senin yanında değişmeleri, sana yaptıkları kötülükler, senden ayrı durmaları, kalplerinin gizledikleri illet ve hastalıklar bir yana, eğer zorluğa girersen senden vazgeçerler. Eğer ayağın kayarsa veya fakir duruma düşersen senden uzaklaşırlar. Bolluğun kardeşleri, darlığın düşmanlarıdırlar. Dostlukları zenginliğe bağlıdır. Arkadaşlıkları meşakkatlerle doludur. Malın azalırsa seni usandırırlar, halin yerinde olursa seninle candan kardeş olurlar.

Eğer bu söylediklerimden şüphe edersen, imtihan esnasında yakinen öğreneceksin. Eğer temiz bir insanla kardeş olmayı başarmışsan veya vefakâr bir insan ile dost olmuşsan, doğru sözlülerin en doğrusunun buyurduğu gibi *"Biz, onların gönüllerindeki kini söküp attık. Onlar artık köşkler üzerinde karşı karşıya oturan kardeşler olacaklardır." (15 Hicr/47)*

Ey adam! Ne dost ne de yakın arkadaşlar seni, cihattan alıkoymasın! Belki güneş batmadan önce onlardan ayrılırsınız. O zaman da büyük sevabı kaçırmış, en yakın dostun senden ayrılmış, arzu ettiğin derecelerden mahrum kalmış olursun. O gün pişman olursun ama pişmanlık sana bir şey kazandırmaz.

17–عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رضي الله عنه قَالَ: جَاءَ جِبْرِيلُ إِلَى النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ : يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللهَ يَقُولُ لك: عِشْ مَا شِئْتَ فَإِنَّكَ مَيِّتٌ، وَأَحْبِبْ مَنْ شِئْتَ فَإِنَّكَ مُفَارِقُهُ، اعْمَلْ مَا شِئْتَ، فَإِنّك مُفَارِقُهُ , وَاعْلَمْ أَنَّ شَرَفَ الْمُؤْمِنِ قِيَامُ اللَّيْلِ , وَعِزَّهُ اسْتِغْنَاؤُهُ عَنْ النَّاسِ.

17. Sehl b. Sa'd *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: "Cebrail *(aleyhisselam)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna geldi ve "Ey Muhammed! Şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* sana "Dilediğin kadar yaşa, sonunda mutlaka öleceksin. Dilediğini sev muhakkak ondan ayrılacaksın. Hangi ameli yaparsan yap muhakkak onunla cezalandırılacaksın" diye buyurmaktadır" dedi."[39]

Ölüm, sevdiklerinden ayrılma ve yapılan amellere verilecek karşılık, kısacık birkaç cümleyle nasıl da güzel anlatılmış! Bu uyarıdan daha büyük bir uyarı var mı? Hiç şüphesiz bunda gören gözler ve yaşayan kalpler için büyük bir ibret vardır.

4. Makam ve Mevki Sevgisi

Eğer "Beni cihaddan alıkoyan; sahip olduğum makam, yüksek mevki ve izzetimdir" diyorsan makamın sana ulaşıncaya kadar kendisine hayran olan kaç kişinin ondan ayrıldığını ve onun gölgesinin senden önce nice kimseleri gölgelediğini keşke bilseydin! O makam, senden öncekilerden ayrıldığı gibi senden de ayrılacaktır. Sanki sen şimdi bunu yaşıyor gibisin ve görünen o ki onun gelip çalmasıyla kalbin hasetle ve göğsün hüzünle dolacak.

Makam ve mevki olarak içinde bulunduğun ortam devam etmedi. Başarı sebepleri diye talep ettiklerinle kurtuluşa eremedin. Halbuki kişiyi ateşten çıkaracak, dünya sultanlarının en büyüğü kadar ve onun on misli kadarı ile beraber Cennet'e girecek olanlarla beraber Cennet'e girmek için başka sebepler var. Daha önce geçmiş nebi, sıddık, şehid ve salihler ile beraber olmaya ne dersin?

Makam ve mevkilerde bulunmanın zorluğu, kazanacağın onca düşman ve hasedçi, onların kalplerinde gizledikleri ve makamının elden gitmesiyle sana yapacakları hakaret ve sövmeler, gelecek olanın gelmemesinden dolayı eyvahlar etmen, önceden ayaklarına kapanan insanların

[39] Şuubul İman, Beyhaki, 3/373; Mustedrek, Hakîm, 4/325.

makamını kaybettiğinde senin yüzüne bakmayacağı gizli bir şey değildir.

Ey kardeşim! Cennet'i ve Cennet nimetlerini talep et! Allah *(Subhanehu ve Teala)* şu buyruğuna kulak ver:

﴿جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ (*) سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾

"Adn Cennetleri... Oraya babalarından, eşlerinden ve çocuklarından sâlih olanlarla beraber girecekler. Melekler de her kapıdan onların yanına varacaklardır. (Melekler) Sabrettiğinize karşılık size selam olsun! Dünya yurdunun sonu ne güzeldir! (derler)." (13 Rad/23,24)

Allah'a yemin olsun ki gözlerin aydınlanacağı şey işte budur! Amel edenler de bunun için amel etmelidir.

5. Güzel Meskenlerden Ayrılmak İstememek

Eğer "Evimden, köşkümden ve onun gölgesinden ayrılmak bana çok zor geliyor. Çünkü ondaki ihtaşamım ve hizmetçilerim, benim sevincim ve nimetlerimdir" diyorsan acaba bu dünyadaki evlerin hepsi, toprak, taş ve çamurdan, demir ve keresteden başka bir şey midir? Süpürülmezse çöple dolar. İçerisinde kandil yakılmazsa kapkaranlık olur. Bakım yapılmazsa yıkılır. Aslında bakım yaparsan da neticesi yine yıkımdır. Çok geçmeden toprak gibi olur. Sakinleri dağılır, hizmetçiler oradan gider. İzi silinir, haberi kaybolur...

Ey mağrur adam! Kısa bir süre sonra yok olacak köşkünü yüksek, aydınlık, altından ırmaklar akan, sevinci sürekli olan bir yurtla değiştir!

Eğer onun yapısını sorarsan kerpiçleri vardır gümüştendir. Kerpiçleri vardır altındandır. Orada yorgunluk ve meşakkat yoktur. Toprağını sorarsan misk kokuludur. Taşlarını sorarsan inci ve değerli taşlardandır.

Eğer onun ırmaklarını soruyorsan onda sütten ırmaklar, baldan ırmaklar ve kevser nehirleri vardır. Onun köşklerini sorarsan orada yüksekliği yetmiş mil olan incilerden yapılmış köşkler, yeşil yakuttan göz kamaştırıcı köşkler veya kırmızı yakuttan yapılmış çok yüksek köşkler vardır. Orada her köşede mümin için hizmetçiler vardır. Bahçesinin çok geniş oluşundan dolayı onlar birbirlerini göremezler.

Eğer onun döşeklerinden sorarsan, onun astarı işlenmiş atlastandır.

Acaba astarları buysa yüzleri nasıldır? Bu döşekler yüksekçedir. Her bir döşek arası kırk yıldır. Onların üzerinde ne uyku gelir ne de uyuklama... Onların üstünde sahipleri karşılıklı bağdaş kurup otururlar.

Eğer cennetin yiyeceklerinden sorarsan, onun sofraları konulmuş, yemeği daimi, kesilip eksilmeyen ve yasaklanmayan meyveler... Arzulayıp seçecekleri meyveler, canlarının çektiği kuş etleri... Onlara katıksız bir şaraptan içirilir ki onun sonu misktir. Şu halde yarışmak isteyenler, bunun için yarışsınlar... Cennet ehli kaza-i hacet yapmaz. Onlar tükürmez ve sümkürmezler. Yiyecekleri derilerinden misk kokusu, rengi de inci renginde süzülüp akar. Bir de bakarsın ki karnı önceki halini almış...

Eğer Cennetteki hizmetçilerden sorarsan Allah *(Subhanehu ve Teala)* şu buyruğuna kulak ver:

﴿وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَنْثُورًا (*) وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا (*) عَالِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا (*) إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُمْ مَشْكُورًا﴾

"O insanların etrafında öyle ölümsüz genç nedîmler dolaşır ki, onları gördüğünde, etrafa saçılıp dağılmış inciler sanırsın. Ne yana bakarsan bak, (yığınla) nimet ve ulu bir saltanat görürsün. Üzerlerinde yeşil ipekten ince ve kalın elbiseler vardır; gümüş bilezikler takınmışlardır. Rableri onlara tertemiz bir içki içirir. (Onlara şöyle denir:) Bu, sizin için bir mükâfattır. Sizin gayretiniz karşılığını bulmuştur." (76 İnsan/19-22)

Buraya kadar anlattıklarımın tümü haberlerde, Kur'an ve hadislerde varid olanlardır. Yoksa Cennette gözün görmediği, kulağın işitmediği ve hiçbir beşerin hatırına gelmeyen şeyler de vardır.

Onların bu büyük nimet ve yüce makamdaki kalmalarından soracak olursan orada ebedi kalıcılardır. Diridirler ölmezler, gençtirler yaşlanmazlar, sıhhatlidirler hastalanmazlar, sevinçlidirler üzülmezler, razıdırlar kızıp öfkelenmezler. Ayrıca onlar nimetlerin kesilmesinden ve oradan kovulmaktan yana emindirler.

﴿دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

"Onların oradaki duası: "Allah'ım! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederiz!" (sözleridir). Orada birbirleriyle karşılaştıkça söyledikleri ise "selâm" dır. Onların dualarının sonu da şudur: Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur." (10 Yunus/10)

Artık sen bu büyük, uçsuz bucaksız mülk ile, kısa ömürlü ve düşük değerli köşkünü kıyasla! Ve şehadet ile ondan ayrıldığında nelere mazhar olacağına bir bak! Ama şu bir gerçektir ki içinde bulunduğun makam aldatıcıdır. Bunu, her şeyden haberi olan Allah gibi hiç kimse haber veremez.

6. Salih Amelleri Çoğaltma Düşüncesi

Eğer "Cihaddan geri durmamın sebebi, amellerimi ıslah etmektir" diyorsan bu da aldanmadan ve uzun emel peşinde koşmaktan başka bir şey değildir. Allah'a yemin olsun ki takdir edilen ecelde gecikme olmuş değildir.

﴿ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلاَ تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللَّهِ الْغَرُورُ (*) إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴾

"Ey insanlar! Allah'ın vâdi gerçektir, sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve o aldatıcı (şeytan) da Allah hakkında sizi kandırmasın! Çünkü şeytan sizin düşmanınızdır. Siz de onu düşman sayın! O, kendi taraftarlarını ancak ateş ehlinden olmaya çağırır." (35 Fatır/5,6)

Allah'a yemin olsun ki bu, şeytanın tuzaklarından başka bir şey değildir. Bu Allah'ın velilerinin ve salihlerinin amaçlarından değildir. Eğer söylediğinde doğru isen sahabe ve tabiin bu amaca daha evla kişiler değil midir? Eğer onlar ecelin tayinine meyletseydiler Allah uğrunda o dehşetli halleri yaşamaz, müşrik ve kafirlerle cihad etmez, şehir, kasaba ve ülkeleri kuşatmazlardı.

Ey şaşkın adam! Sen Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın şu buyruğunu hiç duymadın mı?

﴿انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾

"(Ey müminler!) Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır." (9 Tevbe/41)

Ya Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın şu sözünü hiç düşünmedin mi?

﴿وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا﴾

"Allah, cihad edenleri oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır." (4 Nisa/95)

18-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ «**إِنَّ قِيَامَ الرَّجُلِ فِي الصَّفِّ فِي سَبِيلِ اللهِ، أَفْضَلُ من عِبادَتِهِ في أَهْلِهِ سَبْعِينَ عاماً**»

18. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Bir adamın, Allah yolundaki savaş safında bir defa durması ehlinin evinde yetmiş yıl yapacağı ibadetten efdaldır."[40]

Ey mağrur! Şüphe yok ki mücahidin uykusu, gece kıyamından ve tüm seneyi oruçlu geçirmekten efdaldır. Farzet ki sen söylediğin şeylerde doğru söylüyorsun. Senin amelin kabul ve red arasında dolaşıp durmuyor mu? Önünde korkulacak dehşetli ve korkunç bir durum yok mu? Acaba önünde dehşet dolu hesap günü yok mu? Allah'a yemin olsun ki eğer amel etmişsen bu amelin seni kurtarıp kurtarmayacağını bile bilmiyorsun. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* insanın gizlediklerini de açığa vurduklarını da bilir. Andolsun ki ölseniz de öldürülseniz de şüphesiz Allah'a varıp toplanacaksınız.

7. Eşinden Ayrılmak İstememek

Eğer "Eşimden, onun güzelliğinden, ona yakın olmakla oluşan ünsiyetten ve sevinçten ayrılmak doğrusu bana güzel gelmiyor" diyor isen farzet ki eşin kadınların en güzeli, asrının en güzel kadını olsun. Onun başlangıcı değersiz bir nutfeden sonu da kokuşmuş tiksindirici cesetten başka bir şey midir? O, bu iki nokta arasında da pislik taşır.

---

[40] Beyhakî, Sunen-i Kubra, 9/160,161; Tirmizi,3/101; Hakim, 2/68. Hadisin isnadı hasendir.

Hayzı, ömrünün yarısından seni engeller. Sana karşı isyanı itaatinden daha fazladır. Sürme çekmezse gözleri bulanık olur. Süslenmezse çirkinliği ortaya çıkar. Taranmazsa saçı dağınık kalır. Yağlanmazsa parlaklığı söner. Koku sürünmezse veya temizlenmezse pis kokar. Hastalıkları çok, bıkkınlığı seridir. Büyüdüğünde adeti kesilir. Yaşlandığında zayıf düşer. Ona karşı iyi davranırsın ancak, kızgınlığında o bunu inkar eder.

19-عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنهما أن رسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم قال عن جحود المرأة فضل زوجها «**لَوْ أَحْسَنْتَ إِلَى إِحْدَاهُنَّ الدَّهْرَ ثُمَّ رَأَتْ مِنْكَ شَيْئًا قَالَتْ مَا رَأَيْتُ مِنْكَ خَيْرًا قَطُّ**»

19. Abdullah b. Abbas *(radyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kadınlara ömür boyu iyilik edersin de senden (hoşuna gitmeyen) bir şey görürse "Senden hiçbir iyilik görmedim" der."[41]

Kadından kendisinde bulunan en kötü şeyi istersin. Onun ayrılmasından ve yüz çevirmesinden endişe içerisinde olursun. Onun sevgisi sana çalışmayı, yorulmayı, şiddeti, meşakkati ve bitkinliği yükler. Seni helak edici yollara düşürür. En düşük arzusunda helak olmanı ister, muradına ermek için seni sever ve istediğini elde ettiğinde senden yüz çevirir. Senden başkasını talep etmeye başlar. Seni bıktırır ve sana karşı buğzunu izhar eder. Lisan-ı hal ile her ne kadar sözlü olarak söylemiyor ise de şöyle der: "Benimle alakanı kesmez isen bana infak et ya da benden ayrıl ve boşa! Kısacası ondan ancak eğrilik üzere yararlanabilirsin. Beraberliğin ancak zorluk ve sıkıntı ile olur. Allah aşkına bak şu işe! Bunun sevgisi nimetler ve sevinçler diyarında nurdan yaratılmış, civaneler ve hurilerle beraber köşklerin gölgesinde yaşayanlara ulaşmaktan seni nasıl da engelliyor.

Allah'a yemin olsun ki şehidin kanı kurumadan onlarla karşılaşır. Gözleri onların nurunu görmek mutluluğuna erişir. Bunlar hur-i ayndır. Göz kamaştırıcı derecede güzeldirler. Tertemiz bakiredirler. Onlar sanki yakuttur. Senden önce onlara ne bir insan ne de bir cin dokunmuştur. Konuşmaları yumuşak ve naziktir. Boyları mutedil ve güzeldir. Saçları tek renktir. Gözleri zayıf bakışlıdır. Güzellikleri göz kamaştırıcıdır. Cemalleri parıldar ve çok nazlıdırlar. Görünüşte gözleri sürmelidirler.

[41] Buhari, (29); Müslim, (907).

Şekl-u şemali güzeldir. Konuşması tatlıdır. Yaratılışı hayrette bırakır. Ahlakı güzeldir. Takıları güzel ve değerlidir. Giysileri zarif ve hoştur. Sevgisi çoktur. Bıkkınlığı söz konusu değildir. Gözlerini sana mahsur kılmış, senden başkasına bakmaz. Arzu ettiğin kadar sana sevgiyle bağlanmış.

Tırnağı görünse ayın nuru yok olur. Bilezikleri geceleyin görünse kainatta karanlık kalmaz. Eldeki bilezik yerleri görünse tüm insanları tutsak kılar. Yer ve gök arasında çıkarsa ikisinin arasını güzel kokuyla doldurur. Şayet denizlere tükürürse en tatlı sular gibi olur. Ona baktıkça senin gözünde onun güzelliği artar. Onunla oturdukça güzelliğinin üstüne güzellik gelir. Bunları duyup onlara kavuşmak için çaba sarfetmeyip yerinde oturmak akıllı bir insanın yapacağı bir iş midir?

Şunu bil ki, inşaallah Cennet zevcenle ikinizi buluşturur. Eğer o salihalardan ise orada onunla buluşmak ne güzeldir. Yine eğer o salihalardan ise onunla buluşman için ondan mutlaka ayrılman gereken sadece ölüm vaktidir. Onu ahirette niteliklerini sadece Allah'ın bildiği en güzel hur-i ıynlerden bulursun. Onda tiksindiğinin ondan gittiğini, ondaki kötü hasletlerin yok olduğunu, ahlakının güzelleştiğini, yaratılışının kemale erdiğini, sürmeli ve güzel gözlü parıldayan güzellikte, bakire, tahire, hayız ve nifazdan temizlenmiş olduğunu, necasetten artık uzak olduğunu, eğriliğinin gittiğini, sevgisinin arttığını, nurunun arttığını, bu dünyada olduğu gibi orada da güzellik ve nurda hur-i îynlere üstün kıldığını görürsün...

Eğer Cennet ehlinden ise mutlaka senin olur. Ey adam! Allah'a yemin olsun ki bu dünya karar yeri, toplanma ve kaynaşma yeri değildir. Burası öyle bir yer ki, bugün güldürürse yarın ağlatır. Seni sevindirirse akabinde seni aşağılar. Şayet nimetlerin tümü onda toplansa, intikamı seri olur. Bolluk olursa zamanla kıtlığa dönüşür.

Nimetleri, mal-mülkü toplanmışsa yine de darmadağın olur. Bir araya toplasa bölük-börçük olur. Eksilirse ona sıkıntı verir. Zengin olursa zorluk çeker hatta zenginlik bazen helak eder. Yaşlatırsa helak eder. Duru olursa zulmeder. Yapıları çoğalırsa kapıcıları da çoğalır. Onunla iyi buluşmuşken ayrılık gelir. Yakınlığı uzak, sevgilisi kovulmuş, görüntüsü serap, tatlılığı azaptır. Üzüntü, keder, tasa, sıkıntı, gam, ayrılık ve firak, zorluk ve meşakkat, hastalık ve dert, meşakkat ve yorgunluk diyarıdır.

Bu dünyanın çokluğu az, azizi zelil, zengini fakir, büyüğü hakirdir. Afetle doludur. Esef ve vah vahları çoktur. Saflığı azdır, vefasızdır.

Sözlerine güven olmadığı gibi, vaatlarını da yerine getirmez. Sevgilisi yorgun, aşığı şaşkın, ona güvenen mahçuptur. Muhakkak ki dünya ayıplarını örtmüş, musibetlerini ve felaketlerini gizlemiştir. Hurafeleriyle ve rüşvetiyle aldatmıştır. Tuzaklarını kurmuş, ağlarını örmüş, düşüklüğünü mubah kılmış, kılıcını çekmiş, güzel yönlerini gösterip çirkin yerlerini örtmüştür.

Ve ey adamlar! Buluşma, buluşma diye sesleniyor. Onunla buluşma, ona kavuşmayı dileyen, onun ağına düşmüş, onun kötü durumu ona görünmüş, cezası büyük olmuştur. Şerri ile ilgili cehaletinden onun esaretine düşmüş, tuzağı onun başına gelmiş, dünya halini görmediğinden pişmanlıktan ellerini ısırır. Gözyaşından sonra kan ağlar. Kötü sonuca kadar dilediğini ona vermiş, kaçmak için çaba gösterir ancak kaçması imkansızdır...

Hey adam! Nefsini helaktan önce ikaz et! Ayrılmak zorlaşmadan önce nefsini onun esaretinden kurtar. Tevfik ve saadet ayakları üzere kalk! Umulur ki Allah fazlı ile sana şehadeti nasip eder... Hiçbir sebep seni bu büyük sevaptan alıkoymasın!

Akıllı kişi büyük azim için paçalarını sıvayandır. İsabetli görüşlü ise cihaddan nasibi olandır. Tembelliğe saplananın ayakları kayar ve pişmanlığın fayda vermeyeceği zamanda pişman olur. En yüksek Cennet odalarında şehitleri gördüğünde de, aşırı gittiğinden ve her şeyin elden gitmesinden dolayı ellerini ısırır. Allah ise hakkı söyler ve doğru olan yola iletir.

Allah bize yeter. O ne güzel vekildir.

2. BÖLÜM

Allah Yolunda Cihadın ve Cihad Edenlerin Fazileti

﴿لاَ يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا (*) دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

"Müminlerden (özür sahibi olanlar dışında) oturanlarla malları ve canlarıyle Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vadetmiştir; ama mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Kendinden dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (4 Nisa/95,96)

﴿فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾

"O halde dünya hayatını ahiret karşılığında satanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse biz ona yakında büyük bir mükâfat vereceğiz." (4 Nisa/74)

﴿الَّذِينَ آَمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ (*) يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُقِيمٌ (*) خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴾

"İman edip de hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler, rütbe bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır. Rableri onlara, tarafından bir rahmet ve hoşnutluk ile, kendileri için, içinde tükenmez nimetler bulunan cennetler müjdeler.Onlar orada ebedî kalacaklardır. Şüphesiz ki Allah katında büyük mükâfat vardır." (9 Tevbe/20-22)

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآَنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

"Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ﴾

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz." (47 Muhammed/7)

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آَمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾

"Müminler ancak Allah'a ve Resûlüne iman eden, ondan sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla savaşanlardır. İşte doğrular ancak onlardır." (49 Hucurat/15)

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (*) تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (*) يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (*) وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ (*) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَآَمَنَتْ طَائِفَةٌ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرَتْ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آَمَنُوا عَلَى عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ﴾

“Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resûlüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur.

Seveceğiniz başka bir şey daha var: Allah'tan yardım ve yakın bir fetih. Müminleri (bunlarla) müjdele!

Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun. Nitekim Meryem oğlu İsa havârîlere: Allah'a (giden yolda) benim yardımcılarım kimdir? demişti. Havârîler de: Allah (yolunun) yardımcıları biziz, demişlerdi. İsrailoğullarından bir zümre inanmış, bir zümre de inkâr etmişti. Nihayet biz inananları, düşmanlarına karşı destekledik. Böylece üstün geldiler.” (61 Saf/10-14)

Bu konuyla ilgili ayeti kerimeler çoktur. Şunu bil ki, Allah yolunda cihad etmenin fazileti sınırlanamaz. İşte Allah'ın beni müyesser kılması ile bunu fasıl fasıl açıklayacağım. Yardım istenilen sadece Allah'tır.

Cihad En Faziletli Amellerdendir

20-عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رضى الله عنه قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم أَيُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الصَّلاَةُ على وَقْتِهَا**. قُلْتُ: ثُمَّ أيٌّ؟ قَالَ:**بِرُّ الْوَالِدَيْنِ**. قُلْتُ: ثُمَّ أيٌّ؟ قَالَ: **الْجِهَادُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ**...

20. Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)* der ki: “Rasulullah

(sallallahu aleyhi ve sellem)'e "En faziletli amel hangisidir?" diye sorduğumda bana şöyle cevap verdi:

- Vaktinde (kılınan) namazdır.
- Ondan sonra nedir?
- Ana-babaya iyiliktir.
- Ondan sonra hangisidir?
- Allah yolunda cihaddır."[42]

21-عَنْ أبي قَتَادَة الأنْصَاريّ رضى الله عنه قال: (خَطَبَ رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وسلم فَذَكَرَ الجِهاد، فَلَمْ يُفَضِّلْ عَلَيْهِ شَيئاً إلاَّ الصَّلاَة المكتوبة)

21. Ebu Katade el-Ensari *(radıyallahu anh)* dedi ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün insanlara hitap etti ve cihattan bahsetti. Farz namazlar hariç hiçbir ameli ona üstün kılmadı."[43]

Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* Allah yolundaki cihadın, namaz hariç tüm amellerden daha faziletli olduğunu söylemiştir.[44]

Allah'a İmandan Sonra En Faziletli Amel Allah Yolunda Cihaddır

22-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قَالَ سُئِلَ النَّبِىُّ صلى الله عليه وسلم أَىُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **إِيمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ.** قِيْلَ: ثُمَّ ماذا؟ قَالَ: **الْجِهَادٌ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.** قِيْلَ: ثُمَّ ماذا؟ قَالَ: **حَجٌّ مَبْرُورٌ.**

22. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Amellerin en hayırlısı nedir?" diye sorulduğunda şöyle cevap vermiştir:

- Allah'a ve Rasulüne iman...
- Bundan sonra nedir?
- Allah yolunda cihad...
- Bundan sonra hangisidir?
- Kabul olunmuş hacdır.[45]

---

[42] Buhari, (2782); Müslim, (85).

[43] Beyhaki, Sünen-i Kubra, 9/48; Darimi, 2/207. Hadis sahihtir.

[44] Beyhaki, Sünen-i Kubra, 9/48.

[45] Buhari, (26); Müslim, (83).

Bu hadisi, kendilerine iyilik edeceği veya izin alacağı ebeveyni olmayan kişiye ya da farz-ı ayn olan cihada hamletmek gerekir. Çünkü farz-ı ayn olan cihad, ana ve babaya iyilikten önce gelir.

23-عَنِ أَبُو ذَرٍّ رضى الله عنه قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم أَىُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **إِيمَانٌ بِاللَّهِ وَجِهَادٌ فِى سَبِيلِهِ**. قُلْتُ: أَىُّ الرِّقَابِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **أَنْفَسُهَا عِنْدَ أَهْلِهَا وَأَكْثَرُهَا ثَمَنًا**.

23. Ebu Zer Gıffarî *(radıyallahu anh)*'dan şöyle rivayet edilmiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Amellerin en faziletlisi hangisidir?" diye sorduğumda "Allah'a iman ve O'nun yolunda cihad etmektir" buyurdu. Hangi köleyi azad etmenin daha faziletli olduğunu sorduğumda ise "Sahibinin yanında en değerli ve ücret bakımından en pahalı olanı" buyurdu."[46]

24-عَنْ أَبِى قَتَادَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم قَامَ خطيباً، فَذَكَرَ لَهُمْ أَنَّ الْجِهَادَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَالإِيمَانَ بِاللَّهِ أَفْضَلُ الأَعْمَال. فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ تُكَفَّرُ عَنِّى خَطَايَاىَ كُلّها؟ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**نَعَمْ إِنْ قُتِلْتَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ**» ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**كَيْفَ قُلْتَ؟**»

قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَتُكَفَّرُ عَنِّى خَطَايَاىَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**نَعَمْ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ إِلاَّ الدَّيْنَ فَإِنَّ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلاَمُ قَالَ لِى ذَلِكَ**»

24. Ebu Katade el-Ensari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün aralarında kalkıp Allah yolunda cihadın ve Allah'a iman etmenin amellerin en faziletlisi olduğunu zikretti. Bunun üzerine bir adam ayağa kalktı ve "Ey Allah'ın Rasulü! Eğer Allah yolunda öldürülürsem tüm hatalarıma keffaret olur mu?" dedi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet, eğer ihlasla sabrettiğin halde ileri gidip asla geri dönmeyerek Allah yolunda savaşır ve

[46] Buhari, (2518); Müslim, (84).

öldürülürsen” buyurdu ve daha sonra “Sen nasıl demiştin?” diye sordu.

Adam “Ne buyurursun, ben Allah yolunda öldürülürsem günahlarım affolunur mu?” dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* “Evet, eğer ihlasla sabrettiğin halde ileri gidip asla geri dönmeyerek Allah yolunda savaşır ve öldürülürsen ancak borç müstesna! Gerçekten bunu bana Cibril söyledi” buyurdu.[47]

Cihad Mescid-i Haram’ı İmar Etmekten Daha Faziletlidir

25-عنْ النُّعْمَانُ بْنُ بَشِيرٍ قَالَ كُنْتُ عِنْدَ مِنْبَرِ رَسُولِ اللَّهِ ءصلى الله عليه وسلمء فَقَالَ رَجُلٌ مَا أُبَالِى أَنْ لاَ أَعْمَلَ عَمَلاً بَعْدَ الإِسْلاَمِ إِلاَّ أَنْ أُسْقِىَ الْحَاجَّ. وَقَالَ آخَرُ مَا أُبَالِى أَنْ لاَ أَعْمَلَ عَمَلاً بَعْدَ الإِسْلاَمِ إِلاَّ أَنْ أَعْمُرَ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ. وَقَالَ آخَرُ الْجِهَادُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَفْضَلُ مِمَّا قُلْتُمْ. فَزَجَرَهُمْ عُمَرُ وَقَالَ لاَ تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ عِنْدَ مِنْبَرِ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وَهُوَ يَوْمُ الْجُمُعَةِ وَلَكِنْ إِذَا صَلَّيْتُ الْجُمُعَةَ دَخَلْتُ فَاسْتَفْتَيْتُهُ فِيمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ. فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ ﴿أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لاَ يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

25. Numan b. Beşir *(radıyallahu anh)*’ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in minberinin yanında bulunuyor idim. Bir adam "Ben müslüman olduktan sonra hiçbir amel işlemiş olmama aldırış etmem yalnızca hacılara su vermek hariç..." dedi. Başka bir adam: "Ben müslüman olduktan sonra hiçbir amel işlemiş olmama aldırış etmem yalnızca Mescid-i Haram’ı tamir etmek müstesna..."dedi. Başka birisi de: "Allah yolunda cihad etmek sizin bu söylediklerinizin hepsinden efdaldir" dedi. Bunun üzerine Ömer *(radıyallahu anh)* “Bugün Cuma günüdür. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in minberinin yanında sesinizi yükseltmeyin! Ben cumayı kıldığınız zaman içeri girer ve sizin ihtilaf ettiğiniz hususu sorarım” dedi. Arkasından Allah *(Subhanehu ve Teala) “Siz hacılara su vermeyi ve Mescid-i Haram'ı onarmayı, Allah'a ve ahiret gününe iman edip de Allah yolunda cihad edenlerin imanı ile bir mi tutuyorsunuz? Halbuki onlar Allah katında eşit değillerdir. Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.” (9 Tevbe/19)*

[47] Müslim, (1885).

ayetini indirdi."[48]

Cihad Mutlak Surette En Faziletli Ameldir

26-عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبَسَةَ ، قَالَ : قَالَ رَجُلٌ : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، مَا الإِسْلامُ؟ قَالَ: **أَنْ يُسْلِمَ قَلْبُكَ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ ، وَأَنْ يَسْلَمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِكَ وَيَدِكَ**. قَالَ: فَأَيُّ الإِسْلامِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الإِيمَانُ**. قَالَ: وَمَا الإِيمَانُ؟ قَالَ: **تُؤْمِنُ بِاللَّهِ ، وَمَلائِكَتِهِ ، وَكُتُبِهِ ، وَرُسُلِهِ ، وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ**. قَالَ: فَأَيُّ الإِيمَانِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الْهِجْرَةُ**. قَالَ: فَمَا الْهِجْرَةُ؟ قَالَ: **تَهْجُرُ السُّوءَ**. قَالَ: فَأَيُّ الْهِجْرَةِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الْجِهَاد** قَالَ: وَمَا الْجِهَادُ؟ قَالَ: **أَنْ تُقَاتِلَ الْكُفَّارَ إِذَا لَقِيتَهُمْ** قَالَ: فَأَيُّ الْجِهَادِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **مَنْ عُقِرَ جَوَادُهُ ، وَأُهْرِيقَ دَمُهُ**.

26. Amr b. Abese *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna bir adam geldi ve şöyle sordu:

- İslam nedir?

- Kalbinin Allah'a teslim olması, müslümanların da senin dilinden ve elinden emin olmalarıdır.

- Hangi İslam daha faziletlidir?

- İman...

- İman nedir?

- Allah'a, meleklere, kitaplara, rasullere ve ölümden sonra dirilmeye iman etmendir.

- Hangi iman daha faziletlidir?

- Hicret...

- Hicret nedir?

- Kötülüklerden uzaklaşmaktır.

- Hangi hicret daha faziletlidir?

- Cihad...

- Cihad nedir?

- Karşılaştığında kafirlerle savaşmandır...

---

[48] Müslim, (1879).

- Hangi cihad daha faziletlidir?

- Atı boğazlanan ve kanı akıtılan kişinin cihadı...[49]

Ey Kardeşim! İyice düşün! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* cihadı nasıl da İslam'ın özü kılmış ve mutlak olarak en faziletli amel saymıştır.

27-عَنْ عائشَة رضى الله عنها قالَتْ: يا رَسُولَ اللهِ! نرى الجِهادَ أفْضَلَ الأعمال، أفَلا نجَاهد؟ قَالَ رسُول اللهِ صلى الله عليه وسلم: **لكِنَّ أفْضَلَ الجِهاد، حَجٌّ مَبْرُور**.

27. Aişe *(radıyallahu anha)* "Ya Rasulallah! Görüyoruz ki cihad amellerin en faziletlisidir. Bizler kadınlar da cihad edebilir miyiz?" diye sorduğunda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sizin için en faziletli cihad, Hacc-ı mebrurdur" buyurdu.[50]

28-عَنْ عائشَة رضى الله عنها قالَتْ: يا رَسُولَ اللهِ! هَلْ عَلى النِساء مِنْ جِهاد؟ قَالَ رسُول اللهِ صلى الله عليه وسلم: «**علَيهِنَّ جِهادٌ لاَ قِتَالَ فيهِ، الحَجُّ والعُمْرَة**»

28. Aişe *(radıyallahu anha)*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ya Rasulallah! Kadınlara da cihaddan bir pay var mıdır?" diye sorduğumda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kadınlara, içinde savaş olmayan cihad vardır. O da hac ve umredir" buyurdu.[51]

İbn Asakir, Mufaddal b. Fudale'den o da babasından şöyle rivayet etmiştir: "Bir topluluk müminlerin emiri Abdulmelik b. Mervan'la görüşmek için izin alıp çok hasta olduğu halde yanına girdiler. Abdulmelik b. Mervan onlara şöyle dedi:

Ahirete yöneldiğim ve dünyaya arka çevirdiğim bir anda geldiniz. Benim için umut verici amellerimi düşündüm. Bunu da Allah yolunda yaptığım bir gaza olarak buldum. Ben bunlardan uzağım. Sakın bizim bu kötü kapılarımızla cihad ateşini söndürmeyin!"[52]

Abdulmelik b. Mervan, yanına gelen kimseleri sultanlara yaklaşmaktan nehyetti. O, tabiinin alimlerindendi. Muaviye onu 16 yaşındayken Medine'ye vali olarak atadı. Rumlara karşı yapılan deniz savaşına katıldı.

Hatib, Tarihul Bağdat'ta Muhammed b. Fudayl b. Iyad'ın şöyle

---

[49] Ahmed b. Hanbel, Musned, 4/114; Beyhaki, Şuubul İman, 1/9. Hadis sahihtir.

[50] Buhari, (1915).

[51] İbnu Huzeyme, 3874; İbnu Mace, 2/968. İsnadı sahihtir.

[52] El-Kamil fit-Tarih, İbn Asakir,4/520.

dediğini nakletmiştir: “İbni Mübarek'i rüyada gördüm. "Hangi ameli daha faziletli buldun?" diye sordum. "Yaptığın ameldir" dedi. Ben: "Ribat ve cihad mı?" diye sorunca "Evet" dedi. "Rabbin sana ne yaptı?" dedim. "Rabbim bana kendisinden sonra mağfiret olmayan bir mağfiretle mağfiret etti" dedi.”[53]

Ahmed b. Hanbel’in yanında cihaddan zikredildiğinde ağladı ve şöyle dedi: “İyi işler içerisinde ondan daha faziletlisi yoktur. Düşmanla karşılaşmaya hiçbir şey denk olmaz. Savaşa bizzat iştirak etmek, amellerin en faziletlisidir. Düşmanla savaşanlar İslam'ı ve mukaddesâtını savunanlardır. Öyleyse hangi amel ondan daha faziletli olabilir? İnsanlar güven içindeyken onlar tedirgin ve korku içindedirler. Şüphesiz onlar canlarını, en değerli şeylerini ortaya koymuşlardır.”[54]

Allah'ın En Sevdiği Amel Cihaddır

29-عن عبد الله بن سلام رضى الله عنه قال: قَعَدْنَا نَفَرٌ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ، فقلنا: لَوْ نَعْلَمُ أَىَّ الأَعْمَالِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ لَعَمِلْنَاهُ فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى ﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ، يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لا تَفْعَلُونَ﴾ فَقَرَأَهَا عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ·

29. Abdullah b. Selam *(radyallahu anh)*’dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in ashabından bir grupla oturuyorduk. "Allah'ın en çok sevdiği ameli bilseydik onu yapardık" dedik. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala) “Göklerde ve yerdekilerin hepsi Allah'ı tesbih eder. O üstündür, hikmet sahibidir. Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir nefretle karşılanır. Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı gibi saf bağlayarak savaşanları sever.” (61 Saf/1-4)* ayetlerini indirdi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* da onu bize okudu.”[55]

30-عن عبد الله بن سلام رضى الله عنه قالË أَنَّ نَاسًا مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالُوا لَوْ أَرْسَلْنَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم رَسُولاً

[53] Tarihul Bağdat, Hatıb el-Bağdadi, 1/168.

[54] El-Muğni, İbnu Kudame, 8/348,349.

[55] Tirmizi, 5/85; Beyhaki, Sunen-i Kubra,9/159,160; Hakim, 2/69. Hadis sahihtir.

يَسْأَلُهُ عَنْ أَحَبِّ الأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ. فَلَمْ يَذْهَبْ إِلَيْهِ أَحَدٌ مِنَّا وَهَبْنَا أَنْ نَسْأَلَهُ عَنْ ذَلِكَ قَالَ فَدَعَا رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم أُولَئِكَ النَّفَرَ رَجُلاً رَجُلاً حَتَّى جَمَعَهُمْ وَنَزَلَتْ فِيهِمْ هَذِهِ السُّورَةَ ﴿ سَبَّحَ لِلَّهِ… ﴾ فَقَرَأَهَا عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم كُلَّهَا

30. Başka rivayette ise Abdullah b. Selam şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından bir grup "Rasulullah'a elçi gönderip Allah'ın en sevdiği amelin ne olduğunu sorsak" dediler. Ancak kimse bu işi yapmaya cesaret edemedi. Tam biz soruyu sormak için hazırlık yaparken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hepimizi teker teker yanına çağırdı ve bir araya topladı. İşte o sırada *"Göklerde ve yerdekilerin hepsi Allah'ı tesbih eder. O üstündür, hikmet sahibidir. Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir nefretle karşılanır. Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (61 Saf/1-4)* ayetleri nazil oldu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* surenin tümünü bize okudu."[56]

Mücahid Allah Katında İnsanların En Faziletlisidir

﴿لاَ يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلاً وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا (*) دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

"Müminlerden (özür sahibi olanlar dışında) oturanlarla malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vadetmiştir ama mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Kendinden dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (4 Nisa/95-96)

[56] Sunen-i Kubra,Beyhaki, 9/159. Hadis sahihtir.

31- عَنْ أَبِى سَعِيدٍ الْخُدْرِىِّ رضى الله عنه قَالَËقَالَ رَجُلٌ أَىُّ النَّاسِ أَفْضَلُ يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالËَ **مُؤْمِنٌ يُجَاهِدُ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.** قَالَ: ثُمَّ مَنْ؟ قَالَ: **رَجُلٌ مُعْتَزِلٌ فِى شِعْبٍ مِنَ الشِّعَابِ يَعْبُدُ رَبَّهُ وَيَدَعُ النَّاسَ مِنْ شَرِّهِ.**

31. Ebu Said el-Hudri *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre bir adam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna gelerek şöyle dedi:

- Hangi insan en faziletlidir?

- Allah yolunda malı ile canı ile cihad eden kimse...

- Ondan sonra kim?

- Kuytulardan bir kuytuda Rabbi Allah'a ibadet eden ve insanları kendi şerrinden azade eden kimse...[57]

"Kuytulardan bir kuytu" diye tercüme ettiğimiz "eş-Şi'bu" iki dağ arasındaki açıklık, ova, kuytu ve tenha yer anlamına gelmektedir.

İmam Nevevi der ki: "Amaç özellikle ova değildir. Aksine bundan kasıt, yalnızlık ve toplumdan uzaklaşma, el etek çekmedir. Burada kuytu yerin zikredilmesi örnek babındandır. Çünkü burası genelde insanlardan hâli olur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* cihadın, insanlardan el etek çekip uzaklaşarak kendini ibadete vermekten daha faziletli olduğunu ifade etmiştir. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ın şu ayetleri de bunu teyid etmektedir:

﴿لاَ يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلاً...﴾

"Müminlerden (özür sahibi olanlar dışında) oturanlarla malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı..." (4 Nisa/95)

[57] Buhari, (2786); Müslim, (1888).

Allah Yolunda Cihad Etmeye Denk Olan Hiçbir Şey Yoktur

32-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ قِيلَ لِلنَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم مَا يَعْدِلُ الْجِهَادَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ «**لاَ تَسْتَطِيعُونَهُ**». قَالَ فَأَعَادُوا عَلَيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلاَثًا كُلُّ ذَلِكَ يَقُولُ «**لاَ تَسْتَطِيعُونَهُ**». وَقَالَ فِى الثَّالِثَةِ «**مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْقَانِتِ بِآيَاتِ اللَّهِ لاَ يَفْتُرُ مِنْ صِيَامٍ وَلاَ صَلاَةٍ حَتَّى يَرْجِعَ الْمُجَاهِدُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى**»

32. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Allah yolunda cihad etmeye denk ne olabilir?" diye soruldu. "Sizin ona gücünüz yetmez" buyurdu. Bu soruyu iki veya üç defa tekrarladılar. Hepsinde de "Sizin ona gücünüz yetmez" buyurdu. Daha sonra "Allah yolunda cihad eden kimsenin misali oruç tutan, namaz kılan, Allah'ın ayetlerine bağlı kişi gibidir. Allahu Teala'nın yolundaki mücahid dönünceye kadar ne oruçtan gevşer, ne de namazdan..." buyurdu.[58]

33-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ: دُلَّنِى عَلَى عَمَلٍ يَعْدِلُ الْجِهَادَ. قَالَ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: «**لاَ أَجِدُهُ ... هَلْ تَسْتَطِيعُ إِذَا خَرَجَ الْمُجَاهِدُ أَنْ تَدْخُلَ مَسْجِدَكَ فَتَقُومَ وَلاَ تَفْتُرَ وَتَصُومَ وَلاَ تُفْطِرَ؟**» قَالَ الرَجُل: وَمَنْ يَسْتَطِيعُ ذَلِكَ؟

33. Buhari'nin rivayetinde ise şöyledir: "Adamın biri "Ey Allah'ın Rasulü! Bana cihada denk olan bir amel göster!" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Böyle bir amel bulamıyorum" dedi ve ardından "Mücahid, cihad için çıktığında sen de mescidine girip ara vermeden namaz kılıp aralıksız oruç tutmaya güç yetirebilir misin?" diye sordu. Adam da: "Bunu kim yapabilir?" dedi.[59]

Yüce gayeleri olan, aşağılık niteliklerden uzak nefislere ve dini şerefe haiz olan, nebevi sohbete nail olmaları sebebiyle ecirleri kat kat olan, her türlü kemalde önde olan, ictihad mertebesinde olan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabı, cihada denk bir ameli yapmaya güç yetiremiyorlarsa, bizim gibi kişiler nasıl sevinebilir? Nasıl da aşağılık

[58] Müslim, (1878).

[59] Buhari, (2785).

hakir amaç ve gayelerle azıcık amellere sevinip duruyoruz? Ona karışan, riya ve ihlassızlık ile ondan kurtulmanın imkansız olduğu oyun ve entrikalar ise cabası... Allah'ım! Ölüm gelmeden önce bizleri bu gafletten uyandır ve yolunda cihad etmek için muvaffak et! Her hayır senden istenir. La havle vela kuvvete illah billah...

İbnu Asakir, Ebu Gadi el-Muzeni'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Osman b. Afvan *(radıyallahu anh)*'ı minberde hutbe verirken "Ey Medine ehli! Allah yolunda cihaddan kendi nasibinizi ve payınızı almaz mısınız? Şam, Mısır ve Irak ehlinden olan kardeşlerinizi görmüyor musunuz? Allah'a yemin olsun ki sizin Allah yolunda çalışacağınız bir gün bıkıp usanma ve iftar etmeden evinde geçireceği bir günlük çalışmadan daha hayırlıdır" dediğini işittim."

Cihad Uzletten ve Kendini İbadete Vermekten Daha Hayırlıdır

Daha önce geçen ve Ebu Said el-Hudri'den rivayet edilen hadiste insanların en faziletlisinin, Allah yolunda cihad eden mümin, daha sonra da uzlete çekilen mümin olduğu belirtilmişti.[60]

34-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رَضِىَ اللَّهُ عَنْهُ قال: أَنَّ رَجُلاً مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم مَرَّ بِشِعْبٍ فِيهِ عُيَيْنَةٌ مِنْ مَاءٍ عَذْبٍ فَأَعْجَبَهُ طِيبُهُ وَحُسْنُهُ فَقَالَ : لَوِ اعْتَزَلْتُ النَّاسَ وَأَقَمْتُ فِى هَذَا الشِّعْبِ ثُمَّ قَالَ: لاَ أَفْعَلُ حَتَّى أَسْتَأْمِرَ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم. فَذَكَرَ ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ «**لاَ تَفْعَلْ فَإِنَّ مُقَامَ أَحَدِكُمْ فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَفْضَلُ مِنْ صَلاَتِهِ فِى أَهْلِهِ سِتِّينَ عَامًا أَلاَ تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَيُدْخِلَكُمُ الْجَنَّةَ اغْزُوا فِى سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ قَاتَلَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فُوَاقَ نَاقَةٍ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ**»

34. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan şöyle rivayet edilmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından biri, içinde tatlı su bulunan bir ovadan geçti. İçinden "İnsanlardan el etek çekip buraya gelsem ve burada ikame etsem? Ancak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den izin almadan bunu yapamam" dedi. Bu düşüncesini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e anlatınca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Bunu yapma! Şüphesiz Allah yolundaki

[60] 31. hadise bakınız.

mücahidin makamı evinde kılacağı yetmiş yıllık namazdan daha faziletlidir. Allah'ın sizi bağışlamasını ve Cennete koymasını istemez misiniz? Allah yolunda savaşın! Kim iki süt sağma arası kadar Allah yolunda savaşırsa Cennet ona vacib olur."[61]

Yani sütün sağıldığı zaman kadar... Buna göre murad lafzın hakitâtidir ki en güzeli de budur. Hadiste insanları savaşa teşvik için mübalağada bulunulmuştur. Bu hadis cihadın, ibadet için insanlardan uzaklaşmaktan daha faziletli olduğuna en büyük delildir. Keşke bilseydim! Acaba ibadetinde, yemeğinin güzel oluşunda ve insanlardan uzak olmasında bu sahabenin yerinde kim olabilir? Buna rağmen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona "Uzlete çekilme!" demiş ve cihada teşvik etmiştir.

Bizden herhangi biri amellerinin azlığına, çokluğundan dolayı kendisinden izale olmayan hatalara, yasaklanan şeylerde serbest olan organlara, nehyedilen şeylerde asi olan nefse, Yaratıcısı tarafından bilinen vesveselere, iflah olmaz niyetlere, inayet olmazsa kurtuluşu olmayan tabiliklere rağmen nasıl olur da cihadı terkediyoruz?

Sonra amellerin neticelerine bakmak gerekir. Ki bunlar, tehlike ve büyük korku alanlarıdır. Said, Allah'ın kendisini cihada muvaffak kıldığı ve cihadı kendisine müyesser kıldığı kişidir. Şaki ise korkup aldanan ve üzerinde ziyanın göründüğü kişidir. Allahım! Cihadı bize, bizi de cihada müyesser kıl! Bize muvaffakiyet ihsan eyle! Hiç şüphesiz sen çok yakınsın, dualara icabet edensin.

Abdullah b. Mübarek cihada ve gazveye karşı çok hırslıydı. İnsanları savaş meydanlarına bağlı olmaya teşvik ediyor, ibadet için uzlete çekilmeyi kerih görüyordu. Çünkü o cihad önderlerinden idi.

Muhammed b. İbrahim b. Ebi Sekine dedi ki: "Abdullah b. Mübarek ile Tarsus'ta beraberdik. Biz mevzilerde nöbet tutuyorduk. Ben Hacca gitmeyi istiyordum. Fudayl b. İyad da Kabe'de uzlete çekilmiş kendisini ibadete vermişti. İbni Mübarek Fudayl b. Iyad için şu şiiri yazdı ve benimle gönderdi:

Ey Harameynin abidi! Eğer bizleri görseydin

Şüphesiz ibadetle oyalandığını bilirdin.

Bazılarının yanakları yıkanıyorsa

[61] Tirmizi, 13/101,102; Beyhaki, 9/160,161; Hakim, 2/68. Hadis hasendir.

Bizim boğazlarımız kanla yıkanıyor.

Yahut onun atı batılda yoruluyorsa,

Bizimkiler günün sabahında yoruluyor.

Miskin kokusu size olsun, bizim kokumuz da bize...

Tırnakların tozu ve duman bizim için daha güzeldir.

Şüphesiz nebimizin sözü gelmiştir bize...

O sahih bir sözdür, yoktur içinde yalan.

Hayır! Eşit olamaz! Allah'ın atlarının burnundaki tozla

Tutuşan ateşin dumanı...

Aramızda konuşan Allah'ın kitabıdır,

Şehid ölü değildir, bu da yalanlanamaz...

Fudayl b. İyad ile karşılaşınca ona mektubu verdiğimde iki gözünden yaşlar aktı ve "Ebu Abdurrahman doğru söylemiş ve bana nasihatte bulunmuş" dedi."[62]

Allah Katında İnsanların En Hayırlısı Mücahidlerdir

35-عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **أَلاَ أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِ النَّاسِ مَنْزِلاً؟** قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: **رَجُلٌ آخِذٌ بِرَأْسِ فَرَسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ حَتَّى يَمُوتَ أَوْ يُقْتَلَ. أَلاَ خْبِرُكُمْ بِالَّذِي يَلِيهِ؟** قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ: **امْرؤُ مُعْتَزِلٌ فِي شِعْبٍ، يُقِيمُ الصَّلاةَ، وَيُؤْتِي الزَّكَاةَ، وَيَعْتَزِلُ شُرُورَ النَّاسِ...**

35. İbn Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre onlar bir yerde otururlarken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yanlarına geldi ve şöyle buyurdu:

- Size insanlardan derecesi en hayırlı olanını haber vereyim mi?

- Evet ey Allah'ın Rasulü!

- Ölünceye veya öldürülünceye kadar Allah yolunda atının başını tutan kişidir.

- Ondan sonra geleni haber vereyim mi?

- Evet ey Allah'ın Rasulü!

---

[62] Siyer-u Alâmun Nubela, Zehebi, 8/412.

- Issız bir yere çekilip namaz kılan, zekat veren ve insanların şerrinden uzak durduğu kişi...”[63]

Mücahidin Uykusu Gece Namazından ve Gündüz Orucundan Daha Faziletlidir

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: “Sizden biriniz sağ kaldıkça geceleri namaz kılmaya, gündüzleri de iftar etmeksizin oruç tutmaya güç yetirebilir mi?” Kendisine “Ey Ebu Hureyre! Bunu kim yapabilir?” denildiğinde “Nefsim elinde olan Allah’a yemin olsun ki mücahidin Allah yolundaki uykusu bundan daha hayırlıdır” demiştir.

Eğer mücahidlerin uykuda olanın derecesi bu ise, acaba geceleri namaz kılan, gündüz oruç tutan mücahidin derecesi nasıldır? Eğer bu onlardan gafil olanın derecesi ise, acaba bilfiil cihad edenin rütbesi nasıldır? Ve yine eğer bu onların ayakkabı ipinin mertebe ve şerefi ise, acaba yaptıkları eylemlerin mertebesi ne olur?

Şüphesiz bu apaçık bir fazilettir. Bunun için çaba gösterenler cennet için kollarını sıvasınlar. Onu kaybeden ihmalkar ve acizler de ağlasınlar. Onun dışında ömrünü kaybedenler ise sadece hüzünlensinler.

Allahım! Kurtuluş vesilelerini bize göster ve kolaylaştır! Rahmet ve inayet nazarıyla bize bak! Şüphesiz ömrü uzatmaksızın kesersin ve sen her şeye kâdirsin.

36-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قال: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يَقُول: **إِنَّ مَثَلُ المُجاهِدِ في سَبيلِ اللهِ -وَاللهُ أَعْلَمُ بَينَ يُجاَهِدُ في سَبِيلِه- كَمَثَلِ القائِمِ الصائمِ الخَاشعِ الراكعِ الساجِدِ.**

36. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in şöyle buyurduğunu işittiğini söylemiştir: “Allah yolunda cihad edenin misali geceleri namaz kılan, gündüzleri oruç tutan, ibadetini huşu ile yapan, itaatkar, rukü ve secde eden kişinin misali gibidir.”[64]

37-عَنْ النُمَان بن بَشِير الأنْصارِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قال: قَالَ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم: **مَثَلُ المُجاهِدِ في سَبِيلِ اللهِ كَمَثَلِ الصَائِمُ نَهارُه، القائِمِ لَيلِه، حَتَّى يرْجِعَ مَتَى يَرجع.**

---

[63] Tirmizi, 3/102; Nesai, 5/83; Hakim, 2/67. Hadis hasendir.

[64] Nesai, 6/18; İbnu Mubarek, Cihad, 1/65. Hadis sahihtir.

37. Numan b. Beşir el-Ensari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda cihad eden mücahidin misali; döneceği zamana kadar gündüzünü oruç, gecesini kıyam ile geçiren adamın misali gibidir."[65]

Mücahidin Cennetteki Derecesi

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿لاَ يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا (*) دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

"Müminlerden (özür sahibi olanlar dışında) oturanlarla malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vadetmiştir ama mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Kendinden dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (4 Nisa/95-96)

38-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَأَقَامَ الصَّلاَةَ وَصَامَ رَمَضَانَ ، كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ جَاهَدَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ ، أَوْ جَلَسَ فِى أَرْضِهِ الَّتِى وُلِدَ فِيهَا.** فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَفَلاَ نُبَشِّرُ النَّاسَ؟ قَالَ: **إِنَّ فِى الْجَنَّةِ مِائَةَ دَرَجَةٍ أَعَدَّهَا اللَّهُ لِلْمُجَاهِدِينَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ ، مَا بَيْنَ الدَّرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ ، فَإِذَا سَأَلْتُمُ اللَّهَ فَاسْأَلُوهُ الْفِرْدَوْسَ، فَإِنَّهُ أَوْسَطُ الْجَنَّةِ وَأَعْلَى الْجَنَّةِ، وَمِنْهُ تَفَجَّرُ أَنْهَارُ الْجَنَّةِ، فَوْقَه عَرْشُ الرَّحْمَنِ.**

38. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim Allah'a ve Rasulüne iman eder, namazı kılar, zekatını verir ve Ramazan orucunu tutarsa onu

[65] Ahmed b. Hanbel, Musned, 4/272. İsnadı hasen li gayrihi'dir.

Cennete sokması Allah'ın üzerinde bir haktır. İster Allah yolunda hicret etsin, isterse de doğduğu toprağında otursun…" buyurmuştur. Sahabiler: "Ey Allah'ın Rasulü! İnsanları bundan haber edelim mi?" diye sorunca da "Muhakkak ki Cennette yüz derece vardır. Allah bunları kendi yolunda cihad edenler için hazırlamıştır. Her iki derece arası yer ile gök arası kadardır. Allah'tan Cenneti dilediğinizde Firdevsi isteyin! Çünkü o Cennetin ortası ve en yüksek Cennettir. Cennetin nehirleri ondan fışkırır ve Rahman'ın arşı da onun üstündedir."[66]

39-عَنْ أَبِى سَعِيدٍ الْخُدْرِىِّ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ رَضِىَ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالإِسْلاَمِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ رسولاً وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ** . فَعَجِبَ لَهَا أَبُو سَعِيدٍ فَقَالَ: أَعِدْهَا عَلَىَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ! فَأعادَها علَيهِ ثُمَّ قَالَ: **وَأُخْرَى يُرْفَعُ بِهَا الْعَبْدُ مِائَةَ دَرَجَةٍ فِى الْجَنَّةِ مَا بَيْنَ كُلِّ دَرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ. قَالَ: وَمَا هِىَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الْجِهَادُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

39. Ebu Said el-Hudri *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim Rab olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan ve Rasul olarak da Muhammed'den razı olursa Cennet ona vacip olur" buyurdu. Ebu Said el-Hudri *(radıyallahu anh)* "Ya Rasulallah! O sözü bir defa daha söyler misin?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* daha önce söylediği sözü tekrar etti ve şöyle dedi:

- Başka bir şey de vardır ki Allah *(Subhanehu ve Teala)* onunla kimi kullarını yüz derece yükseltmiştir. Her iki derecesinin arası yer ile gök arası kadardır.

- Nedir o ya Rasulallah?

- Allah yolunda cihad etmektir.[67]

İslam Ümmetinin Seyahati Allah Yolunda Cihad Etmektir

Allah *(Subhanehu ve Teala)* malları ve canları ile kendi yolunda cihad edenlerin vasıflarını beyan ederken şöyle buyurmuştur:

﴿التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ الْحَامِدُونَ السَّائِحُونَ الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ الْآمِرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾

[66] Buhari, 2790.

[67] Müslim, 1884.

"Allah'a tevbe eden, kullukta bulunan, O'nu öven, O'nun uğrunda seyahat eden, rüku ve secde eden, iyiliği emredip kötülüğü yasaklayan ve Allah'ın yasalarını koruyan müminleri de müjdele!" (9 Tevbe/112)

Burada seyahat etmekten kasıt, cihad etmektir.

40-عَنْ أَبِي أُمَامَة الباهِلِي رضى الله عنه: أن رجلاً استأذن رسُول اللهصلى الله عليه وسلم في السَياحة. فقال: **إنَّ سَياحةَ أُمَّتي الجِهادُ فِي سَبيل الله.**

40. Ebu Umame el-Bahilî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre bir adam seyahat etmek için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den izin istedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ümmetimin seyahatı cihad etmektir" buyurdu.[68]

Seyahat maddeden kaçış amacıyla yeryüzünde gezip ibretli gözlerle eserlere bakmak olduğuna göre Allah yolunda cihada da seyahat denilmiştir. Çünkü bu vücuddan kaçıp iman ayakları ve mevcudu tasdik ile mabuda bir yürümedir. Ayrılık aleminden çıkıp insaflı gözlerle nefsi satıcısına teslim etmektir. Nefsini dinlendirmek için yürüyen ile onu telef etmek için çaba gösterenler arasında fark vardır. İşte gerçek seyahatçi budur. Ve apaçık bir kârla nefsini satıp büyük kazanç sağlayan satıcı da budur.

İslam'ın Zirvesi Allah Yolunda Cihad Etmektir

41-عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا مع رَسُولِ اللهِ صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم في غَزْوَةِ تَبُوك، فَقال: **إِنْ شِئْتَ أَنْبَأْتُكَ بِرَأْسِ الأَمْرِ وَعَمُودِهِ وَذُرْوَةِ سَنَامِهِ.** قُلْتُ: أَجَل يا رَسُولَ اللهِ! قال: **أَمَّا رَأْسُ الأَمْرِ فَالإِسْلاَمُ وَأَمَّا عَمُودُهُ فَالصَّلاَةُ وَأَمَّا ذُرْوَةُ سَنَامِهِ فَالْجِهَادُ.**

41. Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte Tebük gazvesindeydik. "Dilersen sana işin başını, omurgasını ve hörgücünün zirvesini haber vereyim" diye sorunca "Evet, Ey Allah'ın Rasulü" dedim. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: İşin başı İslam,

[68] Ebu Davud, 3/12; Beyhaki, Sunen-i Kubra, 9/161; Hakim, 2/73. Hadis sahihtir.

omurgası namaz, hörgücünün zirvesi de cihaddır."[69]

İslam'ın işin başı olması, ameller ancak onun varlığıyla sıhhat bulduğu içindir. Baş gidince ameller başsız ceset gibi kalırlar. Bu nedenle bu gibi durumlardaki ameller, ahirette saçılmış toz zerreleri gibi olurlar.

Namazın dinin direği oluşu ise çadırın direğine benzetilmesindendir. Çünkü kişinin hesaba çekileceği ilk amel, namazdır. Aynı şekilde çadırda dikilen ilk şey direklerdir. Namaz reddedilirse kişinin geri kalan amelleri de reddedilir.

Cihadın devenin hörgücüne benzetilmesine gelince... Şüphesiz hörgücün zirvesine devenin hiçbir azası muadil olamaz. Aynen bunun gibi, cihada da İslam'ın hiçbir ameli denk gelmez. Bunu, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Allah yolunda cihada ne muadil gelir?" diye sorulduğunda "Bulamıyorum" başka bir rivayette ise "Ona güç yetiremezsiniz" buyurmasından anlıyoruz.

Bu benim anladığımdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ne murad ettiğini ise en iyi bilen Allah'tır. Şu da muhtemeldir ki; Deve insanı taşıyıcı ve amaçladığı yere ulaştırıcı olduğu gibi İslam dini de mümini dünyevi seferinden, ilk vatanı olan cennete ulaştırır.

Daha sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* İslam'ı devenin başına benzetmiştir. Görmek veya ellemek ile herkes devenin başına ulaşabileceği gibi İslam'a da ulaşılabilir. Cihadın hörgüce benzetilmesine gelince, ona yalnızca malda ve imanda ilerde olan müminler erişir. Şüphesiz cihada ancak en faziletliler ulaşır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in cihadı hörgüce benzetmesi şundan dolayı da olabilir: Hörgücünün zirvesine tırmanıp çıkan, devenin geri kalan tüm parçalarına hakim olmuş olur. Aynı şekilde Allah'ın kendisini cihad ile rızıklandırdığı kişi de İslam'da olan tüm faziletlere erişmiş olur. Çünkü mücahidin uykusu, nafakası, nöbet tutması, korkusu, susaması, açlığı ve hareketlerinin hepsi de birer ecirdir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* en iyi bilendir.

---

[69] Tirmizi, 4/134,135; Ahmed b. Hanbel, 5/231; Hakim, 2/76. Hadis bir çok yoldan sahihtir.

Mücahid Evinden Çıkıp Dönünceye Kadar Allah'ın Kefaleti ve Himayesindedir

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ﴾

"Bizim uğrumuzda mücahede edenleri elbette yollarımıza eriştiririz. Şüphesiz ki Allah, ihsan edenlerle beraberdir." (29 Ankebut/69)

Süfyan b. Uyeyne der ki: "İnsanların ihtilafa düştüklerini gördüğünde mücahidler ve sınırlarda nöbet tutup orayı koruyanlarla beraber ol! Çünkü Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlar hakkında *"elbette yollarımıza eriştiririz"* buyurmuştur."

42-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **تَكَفَّلَ اللَّهُ لِمَنْ جَاهَدَ فِى سَبِيلِهِ، لاَ يُخْرِجُهُ مِنْ بَيْتِهِ إِلاَّ الْجِهَادُ فِى سَبِيلِهِ ، وَتَصْدِيقُ كَلِمَتِهِ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ ، أَوْ يَرُدَّهُ إِلَى مَسْكَنِهِ بِمَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ.**

42. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah *(Subhanehu ve Teala)* kendi yolunda cihad eden, evinden Allah yolunda cihad ve O'nun kelimesini tasdikten başka hiçbir şey çıkarmayan kimseyi cennete koyacağına yahut evine kazandığı ecir veya ganimetle beraber döndüreceğine kefil olmuştur."[70]

43-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قال: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يَقُول: **انْتَدَبَ اللَّهُ لِمَنْ يَخْرُجُ فِى سَبِيلِهِ، لاَ يُخْرِجُهُ إِلاَّ الإِيمَانُ بِى وَالْجِهَادُ فِى سَبِيلِى أَنَّهُ عليَّ ضَامِن حَتَّى أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ بِأَيِّهِمَا كَانَ، إِمَّا بِقَتْلٍ أو بوَفَاة أَوْ أَرُدَّهُ إِلَى مَسْكَنِهِ الَّذِى خَرَجَ مِنْهُ، نَالُ مَا نَالَ، مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ.**

43. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i "Allah yolunda iman üzere çıkan ve Allah yolunda cihad eden kimse Cennete girinceye kadar - ister savaşta şehid olsun isterse vefat ederek ölsün- Allah'ın garantisi altındadır veya o kimse elde edeceği sevap ve ganimetlerle evine dönünceye kadar yine Allah'ın himaye ve garantisi altındadır" derken

[70] Buhari, 3123; Müslim, 1876.

işittim."[71]

İmam Nevevi bu hadisin şerhinde der ki: "Allah'ın garanti altına alması; fazlı ve keremi sayesinde bu mücahidi cennete koymasıdır."[72]

"Ecir veya ganimetle.." sözünden kimileri ecrin, ganimetle bir araya gelemeyeceğini, ganimetten alanın ecirden mahrum olacağını zannedebilir. Ancak durum öyle değildir. Bilakis Allah *(Subhanehu ve Teala)* onu ganimet hasıl olmasa da kamil bir ecirle ya da ecir ve ganimetle evine döndürebilir. Ecrin ganimetle birlikte hasıl olabileceğini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şu hadisiyle haber vermektedir:

44-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا مِنْ غَازِيَةٍ أَوْ سَرِيَّةٍ يَسلَمُونَ أَوْ يغْنَمُون إلاّ تَعَجَّلُوا ثُلُثَىْ أجرِهِم.**

44. Abdullah b. Amr b. As *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Gaza ederek ganimet alan veya selametle kalan hiçbir ordu ya da seriyye yoktur ki ecirlerinin üçte ikisini peşin almış olmasınlar..."[73] buyurmuştur.

Buradaki "veya" kelimesi "ve" anlamındadır. Çünkü ganimet ecre mani değildir, onu yok etmez. Buna göre manası şöyle olur: "Ganimet olmadan sadece ecirle veya ecirle beraber ganimetle evine döndürebilir."

45-عن ابن عمر رضى الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم فيما يحكي عن ربه عز وجل أنه قال: **أيُّما عبْدٍ مِنْ عِبادي خَرَجَ مُجاهِداً في سَبِيلِي وابتغاء مَرْضاتي، ضَمَنْتُ لَهُ إنْ أرْجَعْتُهُ أنْ أُرجعَهُ بِما أصابَ مِنْأجْرٍ أوْ غَنِيمة، وإنْ قَبضْتُهُ غَفَرْتُ لَهُ**

45. İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın "Kullarımdan herhangi birisi rızamı kazanmak amacıyla yolumda cihad etmek için çıkarsa onu geri döndürdüğümde ecir ve ganimetle döndürmeyi, canını aldığımda da onu bağışlamayı garanti altına alırım"[74] buyurduğunu rivayet etmiştir.

---

[71] Nesai, 6/16.

[72] Şerhu Nevevî ala Sahihi Müslim, 13/20.

[73] Müslim, 1916.

[74] Nesai, 6/18. Senedi sahihtir.

46-عَنْ مُعَاذ بن جَبَل رضى الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: **مَنْ جَاهَدَ في سَبِيلِ اللهِ كانَ ضامِناً عَلَى اللهِ، وَ مَنْ غَدا إلى المَسْجِدِ أَوْ راح كانَ ضامِناً على اللهِ، وَمَنْ دَخَلَ عَلى إمامٍ يُعَزِّرُهُ كان ضامِناً على الله، ومنْ جَلَسَ في بَيْتِهِ لَمْ يَغْتَبْ إنْساناً كانَ ضامِناً عَلى اللهِ.**

46. Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Allah yolunda cihad edene Allah kefildir. Hasta olarak dönene Allah kefildir. Sabah veya akşam mescide gidene Allah kefildir. Bir imamın yanına gidip tazir olana Allah kefildir. Evinde oturup hiç kimsenin gıybetini yapmayana da Allah kefildir"[75] buyurmuştur.

47-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عنْ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **ثَلاَثَةٌ حَقٌّ عَلَى اللَّهِ عَوْنُهُمُ الْمُجَاهِدُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُكَاتَبُ الَّذِى يُرِيدُ الأَدَاءَ وَالنَّاكِحُ الَّذِى يُرِيدُ الْعَفَافَ.**

47. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Üç sınıf insan var ki onlara yardım etmek Allah'ın üzerinde bir haktır: Allah yolunda cihad eden mücahid, azadlık parasını vermek isteyen mukatib ve iffeti isteyip de evlenen kişi..."[76]

Allah'ın mücahide yaptığı yardımlardan biri de İmam Buhari'nin Sahihinde "Mücahidin Yaşarken veya Vefat Ettikten Sonra da Malının Bereketlenmesi" babında Zubeyr b. Avvam *(radıyallahu anh)*'ın kıssasının zikredildiği şu hadiste geçmektedir.

48. Abdullah b. Zubeyr *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Zubeyr b. Avvam Cemel günü (savaş için) durduğunda beni çağırdı. Ben de yanına durdum, bana şöyle dedi: "Ey oğul! Benim en büyük kaygım borçlarımdır. Acaba borçlarımız ödense malımızdan geriye bir şey kalır mı? Oğulcuğum malımızı sat ve borçlarımı öde! Borcu ödedikten sonra malımızdan bir şey artarsa onun üçte biri çocuğun için olsun" dedi.

Borçlarının ödenmesini bana vasiyet edip "Eğer borçlarımı ödeme hususunda aciz kalırsan mevlamdan yardım iste!" dedi. Allah'a yemin

---

[75] İbnu Huzeyme, 2/376; İbnu Hibban, 384; Hakim, 1/212.

[76] Tirmizi, 3/103; İbnu Hibban, 398; Hakim, 2/217. İsnadı hasendir.

olsun ki "Babacığım mevlan kim?" diye soruncaya ve "Allah'tır" cevabını alıncaya kadar onun ne dediğini anlayamadım.

Allah'a yemin olsun ki onun borçları hususunda hiç sıkıntıya girmedim. Ödeyemeyecek gibi olursam "Ey Zubeyr'in Mevlası! Onun borcunu öde!" diye dua ederdim O da öderdi. Zübeyr öldürüldü. Arkasında dinar veya dirhem bırakmadı. Medine'de on bir, Basra'da iki, Kufe'de ve Mısır'da da birer evi vardı.

Zubeyr'in üzerindeki borçları şöyle olmuştu; Adamın biri yanına gelir ve malını emanet olarak bırakmak isterdi. Ama Zubeyr "Hayır! Bu ancak seleftir. Ben onun kaybolmasından korkarım" der ve kabul etmezdi. O hiçbir zaman emirliği üstlenmedi ve haraç toplamadı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın beraberinde savaşa giderken ganimetten bir şey alırdı. Onun üzerindeki borcu hesapladım, tam olarak iki milyon iki yüz bin idi.

Hakim b. Hizam, Abdullah b. Zübeyr ile karşılaştı ve "Ey kardeşimin oğlu! Kardeşim Zubeyr'in ne kadar borcu var?" dedi. Abdullah asıl rakamı gizledi ve "yüz bindir" dedi. Hakim "Vallahi malınızın buna yeteceğini sanmıyorum" dedi. Abdullah "Peki ya borcun iki milyon iki yüz bin olduğunu söylesem ne dersin?" diye sorunca "Buna güç yetirebileceğinizi hiç zannetmiyorum" dedi.

Zubeyr bir araziyi yüz yetmiş bine almıştı. Abdullah onu bir milyon altı yüz bine sattı. Sonra kalkıp "Zubeyr'in üzerinde kimin hakkı varsa bahçe ile hakkını alsın" dedi. İbni Zubeyr onun borçlarını ödemeyi bitirince Zubeyr'in diğer çocukları "Mirasımızı aramızda bölüştür" dediler. Abdullah "Dört sene boyunca «Zubeyr'in üzerinde borcu olan varsa gelsin ödeyelim» diye duyurmadıkça vallahi onu aranızda taksim etmem" dedi. Dört sene boyunca duyurma işlemi yapılınca Zubeyr'in malını mirasçılarının arasında taksim etti. Zubeyr'in dört hanımı vardı. Üçte birinin üçte birini kaldırdıktan sonra her bir hanımına bir milyon iki yüz bin düştü. Malının tümü elli milyon iki yüz bin idi. Allah en iyi bilendir."[77]

Allah Mücahidleri Asla Zayi Etmez

[77] Buhari, (3129).

49. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi sefere gönderdi. Başımıza Ebu Ubeyde'yi komutan tayin etti. Kureyş'in bir kervanı ile karşılaşacaktık bize azık olarak bir dağarcık kuru hurmadan başkasını veremedi. Ebu Ubeyde bize birer hurma veriyordu. O hurmayı çocuğun emziği emdiği gibi emiyor, sonra üzerine su içiyorduk. Bu bize o gün geceye kadar yetiyordu. Bir de sopalarımızla selem ağacının yaprağını silkiyor sonra onu su ile ıslatarak yiyorduk.

Deniz boyunca giderken denizin boyunda bize yüksek kum tepesi şeklinde bir şey yükseldi. Onun yanına vardık. Bir de ne görelim balina denilen hayvan! Ebu Ubeyde: "Bu leşdir" dedi. Sonra "Hayır, biz Rasulullah'ın elçileriyiz ve Allah yolundayız. Siz zorda kaldınız. Binaenaleyh yeyin!" dedi. Artık onun yanında bir ay kaldık, üç yüz kişi idik. Bu süre zarfında yemek sıkıntısı çekmedik. Vallahi onun gözünün içinden testilerle iç yağı aldığımızı hatırlıyorum. Ondan öküz büyüklüğünde parçalar kesiyorduk.

Ebu Ubeyde bizden on üç kişi alarak bu hayvanın gözünün içine oturttu. Onun kaburgalarından bir kaburga alarak dikti. Sonra beraberimizdeki en büyük deveyi semerledi ve deve onun altından geçti. Onun etinden et haşlamaları yaptık. Medine'ye geldiğimiz vakit Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e giderek olanları kendisine anlattık da Rasulullah: "O Allah'ın sizin için çıkarttığı bir rızıktır. Yanınızda onun etinden bir şey var mı? Bize de tattırın" buyurdu. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ondan bir parça gönderdik, o da yedi."[78]

50. Yine Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre o, şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi üç yüz süvari olarak gönderdi. Komutanımız da Ebu Ubeyde b. Cerrah idi. Bizden her adamın günlük yiyeceği bir hurma idi. Onu emer sonra elbisesinin içine koyardı. Yaylarımızla yaprak silker de yerdik. Hatta dudaklarımız yara oldu. Yemin ederim ki bir gün yanlışlıkla bizden birine hurma verilmedi de (takâtsizliğinden) onu kaldırmaya gittik ve kendisine hurma verilmediğine şahidlik ettik. Bunun üzerine ona hurma verildi. Adam kalkarak onu aldı.

Derken deniz sahiline vardık. Deniz bir dalgalandı ve bir hayvan attı.

---

[78] Müslim, 1935.

Biz bu hayvanın yarısı üzerine ateş yaktık, pişirip kızartma yaptık ve doyuncaya kadar yedik. Onu tam 18 gün boyunca yedik…"[79]

Bu hadis zorda kalanın ölüden doyuncaya kadar yiyebileceği ve azıklanabileceğini savunanlar için delildir. Çünkü sahabe *(radıyallahu anhum)* yediklerini, zorda kaldıklarından dolayı kendilerine helal kılınmış bir leş hesabıyla yiyorlardı ve onlar semiz oluncaya kadar yemişler hatta bir kısmını da saklamışlardı.

Sahabe-i Kiram, Allah yolunda cihad etmek için çıkmışlardı. Allah *(Subhanehu ve Teala)* da onları darda bırakmadı ve lutfu ile yardımda bulundu. Onlardan açlığı ve açlığın vereceği zararları giderdi. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* kendi yolunda cihad edenlerin duasını kabul edendir.

51-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عنْ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **وَفْدُ اللهِ ثَلاثة: الغازِي، والحاَج، والمعْتَمر. إنْ دَعَوهُ أجابَهم، وإنْ استَغفِروه غَفَرَ لَهم.**

51. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda savaşan, hacceden ve umre yapan kişilere Allah ihsanda bulunur. Eğer kendisine dua ederlerse icabet eder, istiğfarda bulunurlarsa onları bağışlar."[80]

52-عَنْ عقْبة بن عامر رضى الله عنه عَنْ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قال: **ثَلاثَةٌ تُستجابُ دعوتُهم: الوالد والمسافر والمظلوم.**

52. Ukbe b. Amir *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Üç kişinin duasına icabet edilir: Baba, yolcu ve mazlum."[81]

53-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **ثَلاَثُ دَعَوَاتٍ مُسْتَجَابَاتٌ لاَ شَكَّ فِيهِنَّ: دَعْوَةُ الْوَالِدِ وَدَعْوَةُ الْمُسَافِرِ وَدَعْوَةُ الْمَظْلُومِ.**

53. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Üç kişinin duaları müstecaptır. Allah tarafından icabet edileceğinde hiçbir şüphe

---

[79] Buhari, 4361.

[80] Nesai, 5/113; İbn Mace, 2/966. Hadis sahihtir.

[81] Mecmuuz Zevaid, Beyhaki, 10/15. Hadis hasendir.

yoktur. Babanın, mazlumun ve yolcunun duası..."[82]

Allah *(Subhanehu ve Teala)* yolcunun, yolcu olduğu için duasına icabet ediyorsa, neden mücahidin duasına icabet etmesin? Halbuki sefer bakımından insanların en iyisi, seferinde en fazla ecri olanıdır.

İbni Ebi'd-Dünya kendi isnadıyla Abdurrahman b. Zeyd b. Eslem'den şunu tahric etmiştir:

"Gaza için bir kavim yaz mevsiminde yola çıktı. Aralarında Muhammed b. Munkedir de vardı. Onlar artçılar arasında yürürken topluluğun içerisinden biri "Canım yaş peynir istiyor" dedi. Muhammed b. Munkedir "Allah'tan sizi yedirmenizi isteyiniz. O da sizi yedirir, nimetlendirir. Çünkü o kâdirdir" dedi. Bunun üzerine kavim dua etti. Çok yürümeden bir sepet buldular. Sanki Seyale veya Revha'dan gelmişti. Baktılar ki içinde yaş peynir var. Topluluktan bazıları "Keşke bal olsaydı!" deyince Muhammed Munkedir "Size peyniri yediren Allah, balı yedirmeye de kadirdir. Onu isteyin!" dedi. Kavim yine dua etti. Fazla yürümeden yolun üstünde bir testi bal buldular. Orada inip peynir-bal yediler ve tekrar binip yollarına devam ettiler."

Cihad ve Mücahidlerin Fazileti

54-عَنْ فضالة بن عُبَيد رَضِيَ الله عنه قال: سَمِعتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يقُول: **أنا زَعِيمٌ لِمَنْ آمَنَ وأسلمَ وهاجَرَ بِبَيتٍ في ربض الجنّة و بَيتٍ فِي وسط الجنة، وأنا زَعِيمٌ لِمَنْ آمَنَ بِي وأسْلَمَ و جاهَدَ في سَبِيل الله بِبَيتٍ في ربض الجنة، وبِبَيتٍ في وسط الجنة، وبِبَيتٍ في أعلى غُرَفِ الجَنَّةِ. فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ لمْ يَدَعْ لِلخَيْرِمطلباً، ولا مِنَ الشَّرِّ مهرباً، يَمُوتُ حَيثُ شاءَ اللهُ أَنْ يَمُوت.**

54. Fudale b. Ubeyd *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu işittiğini söylemiştir: "İman eden, teslimiyet gösteren ve hicret edenler için cennetin etrafında ve cennetin ortasında bir köşk hususunda kefilim. Yine bana iman eden, teslimiyet gösteren ve Allah yolunda cihad eden için cennetin etrafında bir, ortasında bir ve cennetin odalarının üstünde bir köşk hususunda kefilim. Kim bunu yaparsa hayır için bir taleb, şerden de bir kaçış... Her ne şekilde ölürse ölsün..."[83]

---

[82] Ebu Davud, 2/187; Tirmizi, 3/210; İbn Mace, 2/1270.

[83] Nesai, 6/21; Hakim, 2/71. Hakim "Hadis Müslim'in şartlarına göre sahihtir" der.

55-عَنْ أبي بكر بن أبي موسى الأشعري قالَ: سَمِعْتُ أَبِي –وهو بحضرة العدو– يَقُول: قالَ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **إنَّ أَبْوابَ الجنّة تحتَ ظِلاَلِ السَّيْفِ.**

55. Ebu Bekir b. Ebi Musa el-Eşarî der ki: Ben babamı, düşman karşısında iken şöyle söylerken duydum. "Rasulullah "Muhakkak cennet kapıları kılıçların gölgesi altındadır"buyurdu. Bunun üzerine pejmürde kılıklı bir adam ayağa kalkarak "Ya Eba Musa! Bunu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den sen mi işittin?" dedi. Ebu Musa "Evet" cevabını verdi. Derken adam da arkadaşlarına dönerek "Size selam ederim" dedi, kılıcının kınını kırarak attı. Sonra kılıcıyla düşmana yürüyerek öldürülünceye kadar onunla vurdu."[84]

Abdullah b. Mubarek, Ebu Umran el-Cuni'den şöyle rivayet etmiş. "Ebu Musa el-Eşari Fars beldelerinden İsbahan'ın fethi sırasında ordunun arasında ayağa kalktı, müslümanları Allah yolunda savaş etmeye teşvik etti ve şöyle dedi: Ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Cennet kapıları kılıçların gölgesi altındadır" dediğini işittim."[85]

"Cennet kapıları kılıçların gölgesi altındadır" cümlenin anlamı -Allah en iyi bilendir- eliyle kılıcı Allah yolunda kaldıran veya Allah yolunda kendisine kılıç kaldırılan, hangi halde olursa olsun kılıç onu gölgelendirir. Bununla sanki cennetin kapılarına ulaşmak üzeredir. Az kala şehid olup onu hemen cennete koyar. Yahut gecikir ve yatağında ölür ve onu bilahere cennete koyar. Çünkü malumdur ki Allah yolunda savaşana cennet vacip olur. Sanki bundan dolayı cennet gerçekten de kılıçların gölgesi altındadır.

56-عَنْ عبد الله بن أبي أوفى أن رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم قال: **واعلَموا أَن الجَنَّة تحت ظِلال السَيفِ.**

56. Abdullah b. Ebi Evfa *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bilin ki, cennet kılıçların gölgesi altındadır"[86] buyurmuştur.

---

[84] Müslim, 1906.

[85] Abdullah b. Mubarek, Cihad, 2/188.

[86] Buhari, 2818; Müslim, 1742.

57-عَنْ عبد الله بن عمرو رَضِي الله عنهما:قال:قال لي رَسُول الله صلى الله عليه وسلم: **أتَعلَمُ أولَ زُمرةٍ تَدخلُ الجَنَّةَ مِنْ أمتِي؟** قُلْتُ: اللهُ ورَسُولُهُ أَعْلَم. قالَ: **المهاجِرُونَ، يأتُونَ يَومَ القِيامَةِ إلى بابِ الجَنّة، ويَسْتفِتحون. فَتَقُولُ لَهُم الخزنة: أوقَد حوسبتم؟ قالوا: بِأيِّ شَيء نُحاسِبُ، وإنما كَانتْ أسْيافُنا على عواتقِنا في سَبيل الله؟ فَيُفْتحُ لهم بابُ الجنة، فيُقيلون فِيها أرْبعين عاماً قَبْلَ أنْ يدخلَها الناس.**

57. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana "Ümmetimden cennete girecek ilk zümreyi biliyor musun?" dedi. Ben: "Allah ve Rasulu daha iyi bilir" dedim. Bunun üzerine şöyle buyurdu:

- Muhacirler kıyamet günü cennetin kapılarına gelirler. Kapıların açılmasını isterler. Bekçiler: "Yoksa hesap gördünüz mü?" derler. Onlar: "Neyle hesap görürüz? Kılıçlarımız Allah yolunda omuzlarımızdaydı" derler. Bunun üzerine kapılar onlara açılır, insanlar oraya girmeden kırk yıl önce onlar orada kalırlar."[87]

58-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عنْ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **ألا تُحِبُّونَ أنْيغفِرَ اللهُ لَكم ويدخلَكم الجنة؟** قالوا: بَلى. قالَ:**فاغْزوا!**

58. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Allah'ın sizi bağışlayıp cennete koymasını istemez misiniz?" sorunca sahabiler "Elbette" diye cevap verdi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "O zaman savaşın!" buyurdu.[88]

59-عَنْ عُبادة بن الصَامِت رضى الله عنه عنْ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **جاهِدوا فِي سَبِيل اللهِ، فَإنَّ الجهادَ فِي سَبِيل اللهِ بابٌ من أبوابِ الجَنَّة، يُنْجي اللهُ بهِ من الهمِّ والغَمِّ.**

59. Ubade b. Samit *(radıyallahu anh)*, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve*

[87] Ahmed b. Hanbel, Musned, 2/168; Ebu Avane, Mustedrek, 5/94; Hakim, Mustedrek, 2/70. Hadis sahihtir.

[88] Tirmizi, 3/102; Hadis hasendir.

sellem)'in "Allah yolunda cihad edin! Çünkü Allah yolunda cihad, cennetin kapılarından bir kapıdır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onunla gam ve kederden kurtarır"[89] buyurduğunu rivayet etmiştir.

60. Ebu Katade el-Ensari *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Amr b. Cumuh ki Ensar'ın en yaşlılarındandı ve topaldı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Bedir'e çıkınca çocuklarına "Beni de hazırlayın!" dedi. Onlar Rasulullah'a babalarının topal olduğunu söyleyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kalması için ona izin verdi.

Uhud günü gelip insanlar savaş için yola çıkınca yine çocuklarına "Beni de hazırlayın!" dedi. Çocukları: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sana ruhsat ve geride kalmak için izin verdi" dediler. Babaları: "Heyhat! Bedir'de beni cennetten menettiniz, şimdi de Uhud'dan mı men ediyorsunuz?" dedi ve yola koyuldu.

Uhud'da düşmanlarla karşılaşınca "Ey Allah'ın Rasulu! Öldürülürsem şu topal halimle cennete ayak basacak mıyım?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet" deyince "Seni hak ile gönderene yemin ederim ki ben bugün -inşaallah- cennete ayak basacağım" dedi. Yanındaki Selim adındaki kölesine: "Haydi sen ehline dön!" dedi. Selim: "Seninle birlikte ben de hayra ulaşmak istiyorum" deyince "O zaman ilerle!" dedi. Köle ilerleyip öldürülünceye kadar savaştı. Sonra kendisi ilerledi ve öldürülünceye kadar savaştı. Allah her ikisinden de razı olsun."[90]

61-عَنْ مُعاذ بن جَبَل رضى الله عنه أنّه سمع رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **مَنْ قَاتَلَ فِي سَبِيل الله فُواقَ ناقة وَجَبَتْ لَهُ الجنة.**

61. Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu işittiği rivayet edilmiştir: "Kim Allah yolunda devenin sağılma suresi kadar savaşırsa ona cennet vacip olur."[91]

62-عَنْ أَنَس بن مالك رَضِيَ الله عنه قال: انْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وأصْحابه إلى بَدْرٍ،حَتَّى سَبَقُوا المُشرِكِينَ إلَيْها. وجاء المُشركُون... فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **قُومُوا إِلَى جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ.** قَالَ عُمَيْرُ بْنُ الْحُمَامِ الأَنْصَارِيُّ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! جَنَّةٌ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ؟ قَالَ: **نَعَمْ!** قَالَ

[89] Ahmed b. Hanbel, Musned, 5/314; Hakim, Mustedrek, 2/75.

[90] Ahmed b. Hanbel, Musned, 5/299. İsnadı hasendir.

[91] Ebu Davud, 3/46; Tirmizi, 3/103; Nesai, 2/25,26; İbn Mace, 2792. Hadis sahihtir.

بَخٍ بَخٍ! فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا يَحْمِلُكَ عَلَى قَوْلِكَ بَخٍ بَخٍ؟** قَالَ: لاَ وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِلاَّ رَجَاءَةَ أَنْ أَكُونَ مِنْ أَهْلِهَا. قَالَ: **فَإِنَّكَ مِنْ أَهْلِهَا.**

فَأَخْرَجَ تَمَرَاتٍ مِنْ قَرْنِهِ، فَجَعَلَ يَأْكُلُ مِنْهُنَّ ثُمَّ قَالَ: إِنْ أَنَا حَيِيتُ حَتَّى آكُلَ تَمَرَاتِي هَذِهِ إِنَّهَا لَحَيَاةٌ طَوِيلَةٌ! فَرَمَى بِمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ التَّمْرِ ثُمَّ قَاتَلَهُمْ حَتَّى قُتِلَ.

62. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve Ashabı Bedir'e doğru yola koyuldular ve müşriklerden önce Bedir'e vardılar. Daha sonra müşrikler de geldi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Haydi kalkın! Genişliği göklerle yer kadar olan cennete!" buyurdu. Umeyr b. Humam el-Ensari "Ya Rasulallah! Genişliği göklerle yer kadar olan cennet mi!" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet" diye buyurunca Umeyr "Hele, hele!" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Seni 'Hele! Hele!' demeye sevkeden nedir?" dedi. Umeyr "Hayır vallahi ya Rasulallah! Cennet ehlinden olmayı ümit etmekten başka bir şey yok!" dedi. Rasulullah "Öyleyse sen onun ehlindensin" buyurdu. Bunun üzerine Umeyr torbasından bir kaç hurma çıkararak onlardan yemeye başladı. Daha sonra "Eğer ben bu hurmaları yiyinceye kadar yaşarsam bu gerçekten uzun bir hayattır"dedi ve elindeki hurmaları attı. Sonra öldürülünceye kadar müşriklerle savaştı."[92]

63-عَنْ سبرة بن الفاكه رَضِيَ الله عنه قال: سَمِعتُ رَسُلَ الله صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **إِنَّ الشَّيطَانَ قَعَدَ لابْنِ آدَمَ بِطَرِيْقِ الإِسْلامِ، فقَالَ :تُسْلِمُ ونذرُ دِينَكَ و دينَ آبائك؟ فَعَصَاهُ فأسْلَمَ. ثمَّ قَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْهِجْرَةِ فَقَالَ: تُهَاجِرُ، وتَذَرُ دارَكَ وَ أَرْضَكَ وَسَمَاءَكَ؟ فَعَصَاهُ فَهَاجَرَ ثُمَّ قَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْجِهَادِ فَقَالَ تُجَاهِدُ فَهُوَ جَهْدُ النَّفْسِ وَالْمَالِ فَتُقَاتِلُ فَتُقْتَلُ فَتُنْكَحُ الْمَرْأَةُ وَيُقْسَمُ الْمَالُ فَعَصَاهُ فَجَاهَدَ. فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ،فمات، كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ! وَإِنْ غَرِقَ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ وَقَصَتْهُ دَابَّتُهُ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ.**

63. Sebura b. Fakîh *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i şöyle buyururken işittiği rivayet edilmiştir: "Şeytan Ademoğlunun yolunda oturup İslam hakkında ona "Sen müslüman olup

[92] Müslim, 1901.

dinini ve atalarının dinini mi bırakıyorsun?" der. O müslüman olur ve günahları bağışlanır. Şeytan yine yolunda durur ve hicret hakkında "Sen hicret edip evini, barkını ve memleketini mi terkediyorsun?" der. Adam şeytana isyan eder ve hicret eder. Bundan sonra cihad hakkında "Cihad mı ediyorsun? O mal ve can cihadıdır. Bunun üzerine savaşır ve öldürülürsün. Kadının başkası ile evlenir ve malın da taksim edilir?" der. Adam buna da isyan eder ve cihad eder. Kim böyle yapar ve ölürse, onu cennete koymak Allah *(Subhanehu ve Teala)* üzerinde bir haktır. Boğulsa ya da bir hayvan tarafından öldürülse de onu cennete sokması Allah *(Subhanehu ve Teala)* üzerinde bir haktır."[93]

64-عَنْ مُحَمد بن حُبَيب المصري رَضِي الله عنه، عن النَّبِي صلى الله عليه وسلم: **لاَ تَنْقَطِعُ الهِجرَةُ ما قوتلَ الكُفار.**

64. Muhammed b. Hubeyb el-Mısrî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kafirlerle savaşıldığı sürece hicret kesilmez"[94] buyurmuştur.

İman edip cihad eden her kimse, her ne kadar kendi ülkesinde de olsa, o faziletle muhacirlere dahildir. Hicretin "muhacirlerin diyarına hicret etmek" gibi bir vucubiyeti yoktur.

İbni Ebi Şeybe, Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet eder: "Ben Allah yolunda yürümeseydim veya alnımı Allah için toprağa koymasaydım yahut iyi hurmanın devşirildiği gibi ben de güzel sözleri devşiren insanlarla oturmasaydım Allah'a kavuşmak isterdim."[95]

İbni Ebi Şeybe, Halid b. Velid *(radıyallahu anh)*'ın da şöyle dediğini rivayet eder: "Soğuğu şiddetli, dondurucu, ve sabahında düşmana saldıracağım bir seriyyenin gecesi, sevdiğim bir gelinin bana hediye edileceği ve ondan bir oğlan ile müjdeleneceğim bir geceden daha sevimlidir. Öyleyse cihad edin! Size cihadı tavsiye ediyorum."[96]

Ayrıca Halid b. Velid *(radıyallahu anh)* "Yemin olsun ki Allah yolunda cihad, beni Kuran'dan çokça engelledi"[97] demiştir.

---

93 Ahmed b. Hanbel, Musned, 3/483; Nesai, 2/21,22; Beyhaki, Şuubul İman, 2/95. Hadis sahihtir.

94 Bezzar, 2/304.

95 İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/317.

96 İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/318.

97 Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 9/350.

3. BÖLÜM
Allah Yolunda Cihad Etmek Hacdan Daha Faziletlidir

Daha önceden de zikrettiğimiz Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edilen hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Amellerin en hayırlısı nedir?" diye sorulduğunda şöyle cevap vermiştir:

- Allah'a ve Rasulüne iman...

- Bundan sonra nedir?

- Allah yolunda cihad...

- Bundan sonra hangisidir?

- Kabul olunmuş hacdır.[98]

Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* "Allah yolunda (yapılan) bir sefer elli hacdan daha efdaldir"[99] buyurmuştur.

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Hacca dikkat edin ve yerine getirin! O, Allah'ın emrettği salih bir ameldir. Ancak cihad hacdan daha faziletlidir."[100]

Abdurrahman b. Ganam el-Eşari'nin şöyle demiştir: "Gazveden önceki bir hac, 10 gazveden daha hayırlıdır. Ancak hacdan sonraki bir gazve seksen hacdan daha hayırlıdır."[101]

Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* ise şöyle demiştir: "Hac yapmış olanın Allah yolunda yapacağı bir gazve, on hacdan daha hayırlıdır."[102]

Dirar b. Amr şöyle demiştir: "Cihad bölgesinde ikâmetim uzun sürdü. Bu arada ben de hacca iştiyak duydum ve Beytul Haram'a yakın oturmak istedim, ardından hac için hazırlığımı yapıp kardeşlerimle vedalaşmaya geldim. İshak b. Ebi Ferve'ye de vedalaşmak için geldim. Bana:

- Ya Dırar! Nereye böyle?

- Hacca...

---

98 Buhari, (26); Müslim, (83).

99 İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/304.

100 İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/310.

101 Abdullah b. Mubarek, Cihad, 2/187.

102 İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/303.

- Cihad hakkındaki düşünceni zayıflatan nedir?

- Hayır! Sadece cihad yerinde ikametim uzadı. Haccı sevip o eve komşuluk yapmak istedim.

- Kendi sevdiğine değil, Allah'ın sevdiğine bak ya Dırar! Sen, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in o evi sadece bir defa hac ettiğini, Allah'a kavuşuncaya kadar da gaza ettiğini bilmiyor musun? Ey Dirar! Hacc ettiğinde haccın ve umrenin ecri sanadır. Ama murabıt veya mücahid olduğunda veya müslümanların namusunu koruduğunda bu evi de yüz bin defa hac edenlerin hac ve umre sevapları kadar sana da olur. Ayrıca senin için Allah'ın Adem'i yaratmasından sur'a üfürüleceği zamana kadarki mümin erkek ve kadın sayısı kadar ecir vardır. Çünkü kim son müslümana yardım ederse, evveline ve ahirine yardım etmenin ecri vardır. Yine ona Allah'ın Adem'i yaramasından sur'a üfürülünceye kadar geçmiş gelecek müşrik erkek ve kadın sayısı kadar ecir vardır. Çünkü son müşrikle cihad eden, ilk ve son müşrikle savaşmış olur. Yine onun için Allah'ın indirdiği Tevrat, İncil, Zebur ve Kuran'ın harfleri sayısı kadar ecir vardır. Çünkü sen nurunun sönmemesi için Ruhullah için cihad ediyorsun.

Ey Dırar! Nübüvvet derecesine alimlerin ve mücahidlerin derecesi gibi hiçbir kimsenin yakın olmadığını bilmiyor musun?

- Allah sana rahmet etsin bu nasıl oluyor?

- Alimler, nebilerin getirdiklerini Allah'ın arzında ve kullarında hakim kılmak görevini yaerine getirirler. İnsanları Allah'a götürürler. Mücahidler de nebilerin Rab'den getirdiklerini nurunun sönmemesi için tevhidini ikame etmek, Allah'ın kelimesinin en üstün olması, kafirlerinkinin de en aşağı olması için çaba gösterirler.

Dırar b. Amr der ki: İçimdeki hac niyetini terkettim ve Allah'a ulaşıncaya kadar cihad bölgesinde kaldım.

4. BÖLÜM

Cihada Teşvik Etmeye Dair

﴿وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنْكِيلاً﴾

"Artık Allah yolunda savaş! Sen, kendinden başkası sebebiyle sorumlu tutulmazsın. Müminleri de teşvik et! Umulur ki Allah kâfirlerin gücünü kırar ve güçleriyle size zarar vermelerini önler. Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)

﴿ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِئَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لاَ يَفْقَهُونَ﴾

"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer sizden sabırlı yirmi kişi bulunursa, iki yüze (kâfire) galip gelirler. Eğer sizden yüz kişi olursa, kâfir olanlardan bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir topluluktur." (8 Enfal/65)

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (*) تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾

"Ey iman edenler! Acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Rasulune iman eder, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır." (61 Saf/10,11)

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın "Cihadı teşvik" sünneti eskiden beri süregelmiştir. Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de çok sayıda ayet vardır. Sünnet-i Nebevi de bununla doludur. Elinizdeki bu kitap da cümleten onu konu ediniyor. Sahabe, Tabiin, Teba-i Tabiin ve selef imamları da Allah yolunda cihad etmeyi ve Allah'ın düşmanlarıyla savaşmayı teşvik etmekte geri durmadılar. Onlardan gelen haberler sayısızdır.

Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* der ki: "Kim kardeşini cihada teşvik ederse, onun ecrinin misli kadar kendisine de ecir vardır..." Buna Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şu hadisi delalet etmektedir:

65-عنْ أبي مسعد الأنصاري رضِي الله عنه عن رَسُول الله صلى الله عليه وسلم قال: **مَنْ دَلَّ عَلَى خَيرٍ فَلَه مِثْلُ أجْرِ فاعله.**

65. Ebu Mesud el-Ensari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Her kim bir hayra delalet ederse ona da hayrı yapanın ecri kadar ecir verilir"[103] buyurmuştur.

Hansa binti Amr *(radıyallahu anha)* sürekli olarak oğullarını cihada teşvik ederdi. Kendisi dört oğluyla beraber Kadisiyye savaşına katıldı. Fasih bir dille şiirler söyleyerek onları savaşa teşvik ediyor, cennete rağbetlerini arttırıyordu. O gün oğullarının hepsi şehid oldular.

İslam tarihinde cihada teşvik eden pek çok kıssa vardır. Hafız Zehebi *(rahimehullah)* "Tarihul İslam" adlı eserinde İbni Cevzi'nin torunu Ebu Muzaffer'in 607 senesinde Dımeşk camisinde oturup yeryüzünde fesad çıkaran Tatarlara karşı cihad etmek için insanları teşvik ettiğini söylemiştir. Sabıt ibn Cevzi der ki:

"Onun dersine katılanlar, yaklaşık otuz bin civarında idi. O gün öyle bir gündü ki benzeri ne Dımeşk'te ne de başka yerde görülmüştü. Tevbe edenlerin kestikleri saçtan benim yanımda oldukça çoğalmıştı. Ben de Ebu Kudame'nin, mücahidlerin atlarına bukağı yapılması için saçlarını kesen kadınla olan hikayesini anlattım. Kadın Ebu Kudame'ye "Onu Allah yolunda bukağı (atının bağı) yap!" demişti. Ben de yanımda biriken saçlardan mücahidlerin atları için bukağı yaptım. Bunlar yaklaşık üçyüz bukağı idi. İnsanlar bunu görünce feryad edip bir o kadarını daha kestiler.

Müslümanlar cihad için Dımeşk'ten yola çıktı. Kesve denilen köye vardığımızda bizimle beraber toprak gibi insan vardı. Sadece Zemleke köyünden tam teçhizatlı üç yüz kişi katılmıştı. Bunların da dışında çok insan çıktı. Bizler "Ufik" denilen yere geldik. O zaman Ferenklerden korkulacak zamandı. Nablus'a geldik. Sultan Muazzam da yola çıktı. Bizimle karşılaşınca çok sevindi. Nablus camisinde oturup saçları getirdim. Sultan Muazzam bunları aldı, yüzüne sürüp ağladı. Bizler de Frenklerin ülkesine gittik; kimi yerleri tahrib ettik, kimisini yerle bir ettik, bir grubu esir ettik, bir grubu öldürdük ve sağ-salim ülkemize döndük."

Ebu Cafer Ahmed b. Cafer b. Lebban da "Tenbihu Zevi'-Akdar Ala

[103] Müslim, 1893.

Mesalik'il-Ebrar" adlı kitabında cihad eden kadınlardan Ümmi İbrahim el-Haşimiyye'nin kıssasını şöyle anlatmıştır:

"Basra'da abide kadınlar vardı. Onlardan bir tanesi de Ümmü İbrahim el-Haşimiyye idi. Düşman, müslümanların sınırlarından birine saldırdı. İnsanlar cihada icabet edip koştular. Abdulvahid b. Zeyd el-Basri insanlara hitap etmek için kalktı. Onları cihada teşvik etti. Ümmü İbrahim de onun meclisinde bulunanlardandı. Abdulvahid konuşmasını uzattı. Sonra Hurilerden bahsedip onlar hakkında söylenenleri zikretti. Onların vasıfları ile ilgili şiirler okudu. İnsanlar dalgalanmaya başladı. Meclis çalkalandı. Ümmü İbrahim Abdulvahid'e şöyle dedi:

- Ey ibn Zeyd! Oğlum İbrahim'i Basra eşrafının kızları için istediklerini, benim de oğlumu onlardan esirgediğimi biliyorsun! Ancak Allah'a yemin olsun ki bu kız hoşuma gitti. Onu oğluma gelin kabul ettim. Onun güzellik ve cemalinden biraz daha bahset!

Abdulvahid ona "Yemin olsun ki eğer bunu yaparsan sen, çocuğun ve çocuğunun babası büyük bir kurtuluş ile kurtulaşa erersiniz" dedi. Sonra çocuğunu yanına çağırdı. İnsanların ortasından sıçrayan İbrahim "Buyur anacığım emrindeyim!" dedi. Ümmü İbrahim: "Oğulcuğum! Yolunda canını verip günahlardan sakınarak bu kıza zevce olarak razı oluyor musun?" deyince oğlu: "Anacığım evet vallahi hem de nasıl bir rıza ile razı oldum" dedi. Annesi: "Allah'ım bu oğlumu şu cariye ile senin yolunda canını vermek ve günahlara dönmeyi bırakmak üzere evlendirdim. Sen şahit ol! Ey merhametlilerin merhametlisi bunu benden kabul et!" diye dua etti.

Ümmü İbrahim zengin idi ve on bin dinar ile Abdulvahid'in yanına geldi ve "Ya Eba Ubeyd! İşte bu anlattığın kızın mehridir, onunla çeyizini yap ve Allah yolundaki gazileri onunla donat" deyip ayrıldı.

Oğluna iyi bir at ve güzel bir silah aldı. Abdulvahid çıkınca İbrahim de koşarak çıktı. Etrafındaki kurralar da *"Şüphesiz Allah müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır." (9 Tevbe/111)* ayetini okuyorlardı.Ümmü İbrahim çocuğundan ayrılmak istediğinde ona kefen ve güzel koku verip "Ey oğulcuğum! Düşmanla karşılaşacağın zaman bu kefeni giy ve bu kokuyu sür! Sakın Allah kendi yolunda seni taksiratlı görmesin" dedi. Bundan sonra onu kucaklayıp bağrına bastı ve "Allah bizleri sadece kıyamet günü Arasat'ta O'nun önünde bir araya getirsin" dedi.

Abdulvahid der ki: Düşman ülkesine geldiğimizde, orduda savaş ilan

edildiğinde ve insanlar savaşmak için hareket ettiklerinde İbrahim en öndeydi ve savaşıyordu, birçok kafir öldürdü. Kafirler de toplanıp onun üzerine saldırdılar ve onu öldürdüler. Basra'ya dönmek istediğimizde arkadaşlarıma "Ümmü İbrahim'e ben güzel bir şekilde taziyesini yapmadan çocuğunun durumunu söylemeyin! Belki sabredemez ki bu durumda ecri gider" dedi. Basra'ya ulaştığımızda insanlar bizi karşılamak için çıktılar. Ümmü İbrahim de onların arasındaydı. Beni görünce: "Ya Eba Ubeyd! Hediyem kabul edildi mi? Yoksa bana geri mi çevrildi? Eğer kabul edildi ise seni tebrik edeyim, ancak geri çevrildi ise de bu duruma sabredeyim?" dedi. Dedim ki "Allah'a yemin olsun ki hediyen kabul edildi. Şüphe yok ki İbrahim dirilerle birlikte diridir ve rızıklanıyor." Bunun üzerine secdeye kapanarak "Zannımı hüsrana uğratmayan ve kurbanımı benden kabul buyuran Allah'a hamdolsun" deyip ayrıldı.

Ertesi gün Ümmü İbrahim, Abdulvahid'in mescidine gelip "Esselamu aleyke ya Eba Ubeyd! Sana müjde!" dedi. Ebu Ubeyd: "Hayırda müjde vermeye devam mı ediyorsun?" deyince "Dün gece oğlum İbrahim'i güzel bir bahçede gördüm. Üzerinde yeşil bir kubbe vardı. İnciden bir yatak üzerindeydi. Kafasında bir taç vardı ve şöyle diyordu: Anacığım sana müjdeler olsun, mehir kabul olundu ve gelin zifafa girdi."

5. BÖLÜM

Cihadda Öne Geçmek ve Bu Hususta Yarışmak

﴿سَابِقُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ﴾

"Rabbinizden bir mağfirete; Allah'a ve Rasulune iman edenler için hazırlanmış genişliği gökle yerin genişliği kadar olan cennete koşuşun!" (57 Hadid/21)

﴿وَالسَّابِقُونَ الأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

"Öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle tabi olanlar var ya! İşte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedî kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur." (9 Tevbe/100)

﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ (*) أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ (*) فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴾

"Hayırda önde olanlar, ecirde de öndedirler. İşte bunlar, Naîm cennetlerinde Allah'a en yakın olanlardır." (56 Vakıa/10-12)

Osman b. Ebi Şevde der ki: Bize *"Hayırda önde olanlar, ecirde de öndedirler"* ayetinin manasının "Allah yolunda cihada ve namaza ilk olarak çıkanlar" olduğuna dair bilgi ulaşmıştır.

Osman b. Ebi Şevde Tabiinin imamlarından ve yine onların savaşçılarındandır. Kendisine "Acaba bu yıl da savaşa çıkacak mısın?" denildiğinde "Bu yıl savaşa çıkmasam ve yüz bin dinar kazansam buna hiç sevinmem" demiştir.

6. BÖLÜM

Allah Yolunda Sabah ve Akşam Seferlerinin Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmaktadır:

﴿وَلاَ يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلاَ كَبِيرَةً وَلاَ يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلاَّ كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

"Yaptıklarının karşılığını en güzel şekilde kendilerine vermek üzere, az veya çok sarfettikleri her şey, yürüdükleri her yol, onlar için yazılır. (9 Tevbe/121)

66-عَنْ أَنَس بن مالِك رضى الله عنه أن رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **لَرَوْحَة في سَبِيلِ اللَّهِ ، أَوْ غَدْوَةٌ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا ، وَلَقَابُ قَوْسِ أَحَدِكُمْ من الْجَنَّةِ أَوْ مَوْضِعُ قَيْدِ سَوْطِهِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا، وَلَوْ أَنَّ امرأة مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ اطلعت إِلَى أَهْلِ الأَرْضِ لأَضَاءَتْ مَا بَيْنَهُمَا وَلَمَلأَتْهُ رِيحاً ، وَلَنَصِيفُهَا على رَأْسِهَا خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا.**

66. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda bir sabah veya akşam seferi dünyadan ve içindekilerinden daha hayırlıdır. Birinizin cennetteki bir kamçılık yeri dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır. Cennet ehlinden bir kadın dünya ehline görünse doğu ile batı arasını aydınlatır ve onu güzel kokuyla doldurur. Onun başı üzerindeki örtüsü dünya ve içindekilerinden daha hayırlıdır."[104]

Hadiste geçen gadve, bir defa gitmek, ravha ise bir defa gelmektir.

İmam Nevevi, Sahih-i Müslim şerhinde şöyle demiştir:

"Gadve; günün başlangıcından güneşin zevalına kadar ki sefer, ravha ise güneşin zevalinden akşama kadarki seferdir. Yani bu gadve ve ravha zamanıyla sevap hasıl olur. Aslında sevap sadece beldesindeki sabah-akşam vakitleriyle sınırlandırılamaz.

Allah yolunda sabah ve akşam seferleri ile sevapları, dünyanın tüm nimetlerinden daha hayırlıdır. Düşün ki bir insan onların tümüne malik

---

[104] Buhari, 2796; Müslim, 1880.

ve onlardan yararlanıyor. Hiç şüphesiz dünya fani, ahiret ise bakidir."[105]

67-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عنْ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **لَرَوْحَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ، أَوْ غَدْوَةٌ خَيْرٌ مِماَ تطلُع عَلَيهِ الشَّمسُ وتغرب، وَلَقَابُ قَوْسِ في الجنة خَيرٌ مِماَ تطلُع عَلَيهِ الشَّمسُ وتغرب**

67. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Allah yolunda bir sabah veya akşam seferi, güneşin üzerinde doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır. Cennette yayın kabzası ile ucu arasındaki mesafe de güneşin üzerine doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır."[106]

68-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **تَضَمَّنَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِى سَبِيلِهِ لاَ يُخْرِجُهُ إِلاَّ جِهَادًا فِى سَبِيلِى وَإِيمَانًا بِى وَتَصْدِيقًا بِرُسُلِى فَهُوَ عَلَىَّ ضَامِنٌ أَنْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ أَرْجِعَهُ إِلَى مَسْكَنِهِ الَّذِى خَرَجَ مِنْهُ نَائِلاً مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ.**

وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ مَا مِنْ كَلْمٍ يُكْلَمُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ إِلاَّ جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَهَيْئَتِهِ حِينَ كُلِمَ لَوْنُهُ لَوْنُ دَمٍ وَرِيحُهُ مِسْكٌ.

وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَوْلاَ أَنْ يَشُقَّ عَلَى الْمُسْلِمِينَ مَا قَعَدْتُ خِلاَفَ سَرِيَّةٍ تَغْزُو فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَبَدًا وَلَكِنْ لاَ أَجِدُ سَعَةً فَأَحْمِلَهُمْ وَلاَ يَجِدُونَ سَعَةً وَيَشُقُّ عَلَيْهِمْ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِّى.

وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَوَدِدْتُ أَنِّى أَغْزُو فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَأُقْتَلُ ثُمَّ أَغْزُو فَأُقْتَلُ ثُمَّ أَغْزُو فَأُقْتَلُ.

68. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Allah, kendi yolunda cihad etmek için yola çıkana "Kim sırf benim yolumda, bana iman ederek ve rasullerimi tasdik ederek çıkarsa, onu cennete koymayı ya da çıktığı evine bir çok sevaplar veya ganimetler elde ederek döndürmeyi garanti ederim" diye garanti verdi.

---

[105] Şerhu Nevevi ala Sahih-i Müslim, 13/26,27.

[106] Buhari, 2793.

Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin ederim ki, herhangi bir kimse Allah yolunda yaralanırsa, kıyamet gününde yaralandığı gündeki haliyle gelir. Rengi kan renginde, kokusu da misk kokusu gibidir.

Muhammed'in canını elinde bulundurana yemin ederim ki, müslümanlara meşakkat vermeyecek olsam, Allah yolunda gazveye çıkan hiçbir seriyyeden geri kalmazdım. Ancak onları hayvana bindirecek imkan bulamıyorum. Onlar da beni takibe imkan bulamıyorlar. Benden geri kalmak da onlara zor geliyor.

Muhammed'in canını elinde bulundurana yemin ederim ki, Allah yolunda harbe çıkıp ödürülmeyi, sonra yine çıkıp öldürülmeyi, sonra yine çıkıp öldürülmeyi ne kadar isterdim."[107]

69-عَنْ سَعْد بن أبي وقاس رضى الله عنه قَالَ: أَنَّ رَجُلا جَاءَ إِلَى الصَّلاةِ وَالنَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم يُصَلِّي بِنَا. فَلَمَّا انْتَهَى إِلَى الصَّفِّ، قَالَ: اللَّهُمَّ ائْتِنِي أَفْضَلَ مَا تُؤْتِي عِبَادَكَ الصَّالِحِينَ! فَلَمَّا قَضَى النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم الصَّلاةَ قَالَ: **مَنِ الْمُتَكَلِّمُ آنِفًا؟** قَالَ الرَّجُلُ: أَنَا، قَالَ: **إِذَنْ يُعْقَرَ جَوَادُكَ، وَتَسْتَشْهِدُ فِي سَبِيلِ اللهِ.**

69. Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize namaz kıldırırken adamın biri geldi. Namaz safına durdu ve "Allahım! Salih kullarına verdiğin en faziletli şey ne ise bana da ondan ver" diye dua etti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* namazını bitirince "Az önce konuşan kim idi?" buyurdu. Adam "Bendim" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Öyleyse cömertliğini artır ve Allah yolunda şehid olmaya gayret et!" buyurdu."[108]

İbnu Asakir Abdullah b. Muhayriz'den[109] şöyle rivayet etmiştir:

"Kendisi ve babası, Dımeşk'ten Rumlara karşı çıkarılan orduya katılmıştı. Muhayriz yazın gönderilen bu orduda iken çok kötü hastalanmıştı. Oğluna "Oğulcuğum! Beni taşı ve Rum toprağına götür!" dedi. Oğlu onu taşırken Muhayriz sürekli olarak "Oğulcuğum beni çabuk Rum toprağına ulaştır" diyordu. Abdullah "Babacığım sen hastasın" dediğinde

---

[107] Müslim, 1876.

[108] Keşful Estâr, 2/281.

[109] Muhayriz, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabındandır. Oğlu Abdullah da tabiinin ileri gelenlerindendir.

ise “Oğulcuğum ecelimin bana Rum toprağında yetişmesini istiyorum" dedi. Oğlu onu götürürken Humus yakınlarında vefat etti.”

Hafız ibn Zehebi, Huseyn b. Cundeb’ten şöyle rivayet etmiştir: Müslüman ordusu Muaviye *(radıyallahu anh)* zamanında Konstantiniye’ye Rumlara karşı gazveye çıktı. Daha sonra ordu oradan Mısır’a geldi. O gün Konstantiniye’de bulunanlardan bazıları bana şunu anlattılar: “Düşmanlarının kendilerini görecekleri şekilde gazalarını bitirince ve Ebu Eyyub el-Ensari *(radıyallahu anh)*’a ölüm yaklaşınca etrafındakileri toplayıp "Canımı verdiğimde beni de atınıza bindirin ve düşmana doğru son noktaya kadar saldırın. Orada bir kabir kazıp beni defnedin ve kabrimi yerle bir seviyede yapın ki tanınamayıncaya kadar atlar ve insanlar üzerinden geçsin" dedi.”

İbnu Asakir Said b. Abdulaziz'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: “Ebu Müslim el-Havlani Muaviye *(radıyallahu anh)* döneminde Rum topraklarında humma hastalığı sebebiyle vefat etti. Ölüm döşeğinde iken Beşr b. Ertât *(radıyallahu anh)*’a şöyle dedi:

- Eğer ben ölürsem seninle birlikte olan müslümanlardan ölenlere beni emir tayin et! Onlar içinde bana bir sancak bağla! Kabrimi düşmana doğru en son noktaya yapın! Kıyamet günü onların sancağıyla gelmeyi umuyorum.”

7. BÖLÜM

Allah Yolunda Ayakların Tozlanmasının Fazileti

70-عَنْ عبد الرَّحْمان بن جبر رضى الله عنه قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **مَنِ اغْبَرَّتْ قَدَمَاهُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ.**

70. Abdurrahman b. Cebir *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda ayakları tozlanan kişiyi Allah *(Subhanehu ve Teala)* ateşe haram kılar."[110]

İmam Buhari'nin diğer rivayetinde "Allah yolunda (her iki) ayağı tozlanan kula ateş dokunmaz" şeklindedir.

71-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **لاَ يَلِجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يَعُودَ اللَّبَنُ فِى الضَّرْعِ وَلاَ يَجْتَمِعُ غُبَارٌ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَدُخَانُ جَهَنَّمَ في منخري مُسلِمٍ أبداً.**

71. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah'ın azabından korktuğu için ağlayan bir kimse sağılan süt tekrar memeye dönmedikçe Cehennem ateşine girmeyecektir. Allah yolunda cihad eden bir kimseye bulaşan toz ve toprakla Cehennem dumanı asla bir araya gelmez."[111]

72-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **لاَ يَجْتَمِعَانِ فِى النَّارِ اجتماعاً يَضُرُّ أحدهما الآخر: مُسْلِمٌ قَتَلَ كَافِرًا. ثُمَّ سَدَّدَ مُسلِمُ وَقَارَبَ. وَلاَ يَجْتَمِعَانِ فِى جَوْفِ عبد:غُبَارٌ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَدخانُ جَهَنَّمَ. وَلاَ يَجْتَمِعَانِ فِى قَلْبِ عَبْدٍ: الإيمَانُ وَالْشّحّ.**

72. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Birbirine zarar veren iki şey cehennemde bir araya gelmez. Allah yolunda kafir öldüren, sonra doğruluktan ayrılmayan müslüman ile kafir cehnnemde bir araya gelmez. Müminin içinde Allah yolunda yutulan tozla cehennem soluğu bir araya gelmez. Mümin bir kulun kalbinde imanla haset bir araya

---

[110] Buhari, 907.

[111] Nesai, 6/12; Tirmizi, 1633; Hakim, 4/260. Hadis sahihtir.

gelmez”[112] buyurmuştur.

Abdullah b. Mübarek *(rahimehullah)* ölümünden sonra rüyada görülmüş ve "Sana nasıl muamelede bulunuldu" diye sorulmuş, o da "Bağışlandım" demiştir. Kendisine "İnsanlar arasında yaydığın ilmin ile mi bağışlandın?" diye sorulunca "Hayır! Hayır! Allah yolunda burnuma giren tozlardan dolayı bağışlandım" demiştir.”

73. İbnu Hibban, Abdullah b. Mubarek ve Beyhaki, Ebu Musabbih el-Mukrai'den rivayet etmişlerdir: “Biz Rum toprağında başımızda Malik b. Abdullah el-Haşimi'nin olduğu bir grup ile dolaşırken Malik, Cabir b. Abdullah'a uğradı. Cabir kendisine ait katırı yularından çekip yürüyordu. Malik ona “Ey Eba Abdullah bineğine bin! Allah sana bineceğin bir binek nasip etmiş” deyince Cabir:

“Bineğim uygun ve ben kavmimden de müstağniyim. Ancak ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Allah yolunda ayakları tozlanan kişiyi Allah ateşe haram kılar" buyurduğunu duydum ve onun için yürüyorum” dedi. Malik onun bu cevabını çok beğendi ve onunla birlikte yürümeye başladı. Onun bu cevabını herkese işittirmek için de yüksek sesle “Ey Eba Abdullah bineğine bin! Allah sana bineceğin bir binek nasip etmiş” dedi. Cabir, Malik'in maksadını anladı ve yüksek sesle “Bineğim uygun ve ben kavmimden de müstağniyim. Ancak ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Allah yolunda ayakları tozlanan kişiyi Allah ateşe haram kılar" buyurduğunu duydum ve onun için yürüyorum” dedi. İnsanlar bineklerinin üzerinden çabucak inmeye başladılar. O güne dek bu kadar insanın birlikte yürüdüğünü hiç görmemiştim.”[113]

Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)* ayaklarının Allah yolunda tozlanması için cihad esnasında bineğine binmeyip de yürümeyi tercih etmiştir. O böyle yapmakla büyük ecre nail olmayı murad etmiştir. Bu sebepten dolayı bazı alimler Allah yolunda ağza ve burna kaçan tozu defetmek için tükürmeyi veya sümkürmeyi kerih görmüşlerdir. Tıpkı bazı alimlerin oruçlunun zeval vaktinden sonra misvak kullanmasını kerih gördükleri gibi... Hakkında varid olan bir nehiyden dolayı değil de, Allah indinde kokusu misk kokusundan daha sevimli olan ağız kokusunu

---

[112] Müslim, 1891; Nesai, 6/12.

[113] Beyhaki, 9/162; Abdullah b. Mubarek, Cihad, 1/77,78; Mevaridu ez-Zaman, 382. Hadis sahihtir.

giderici olduğundandır. O zaman tozdan sakınmak için tükürmek (kerahiyet bakımından) daha evladır. Çünkü misvak en faziletli ve en müekked sünnetlerdendir. Ancak merğub olan bu eseri (kokuyu) gidermesinden dolayı mekruh oluyorsa neden sünnet ve müstehap olmayan tükürme mekruh olmasın. Çünkü bu tükürme ateşe haram olmaya sebep olan tozu engelliyor. Yine de en iyi bilen Allah'tır.

74-عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ مَسْعُود رضى الله عنه قَالَ: كُنَّا يَوْمَ بَدْرٍ كُلُّ ثَلاثَةٍ عَلَى بَعِيرٍ فَكَانَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَأَبُو لُبَابَةَ زَمِيلَيِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم فَكَانَ إِذَا كَانَتْ عُقْبَةُ رَسُولِ اللهِ صلى الله عليه وسلم قَالا: يَا رَسُولَ اللهِ! ارْكَبْ نَحْنُ نَمْشِي عَنْكَ. فَقَالَ: **مَا أَنْتُمَا بِأَقْوَى مِنِّي، وَلاَ أَنَا بِأَغْنَى، عَنِ الأَجْرِ مِنْكُمَا!**

74. Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Bedir günü biz, bir deveye nöbetleşe üç kişi biniyorduk. Ebu Lübabe ve Ali b. Ebi Talib, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile aynı deveyi paylaşıyorlardı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yürüme sırası geldiğinde her ikisi de "Ey Allah'ın Rasulu! Senin yerine biz yürüyelim" dediler. Ancak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bunu kabul etmedi ve şöyle buyurdu:

- Ne ikiniz benden daha kuvvetlisiniz ne de ben, ecir hususunda ikinizden zenginim."[114]

[114] Hakim, Mustedrek, 2/91. Hadis hasendir.

8. BÖLÜM

Deniz Gazvesinin Kara Gazvesine Üstünlüğü

75-عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم كَانَ يَدْخُلُ عَلَى أُمِّ حَرَامٍ بِنْتِ مِلْحَانَ. فَتُطْعِمُهُ وَكَانَتْ أُمُّ حَرَامٍ تَحْتَ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ. فَدَخَلَ عَلَيْهَا رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَوْمًا فَأَطْعَمَتْهُ ثُمَّ جَلَسَتْ تَفْلِى رَأْسَهُ فَنَامَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم ثُمَّ اسْتَيْقَظَ وَهُوَ يَضْحَكُ قَالَتْ: مَا يُضْحِكُكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: **نَاسٌ مِنْ أُمَّتِى عُرِضُوا عَلَىَّ غُزَاةً فِى سَبِيلِ اللَّهِ يَرْكَبُونَ ثَبَجَ هَذَا الْبَحْرِ مُلُوكًا عَلَى الأَسِرَّةِ أَوْ مِثْلَ الْمُلُوكِ عَلَى الأَسِرَّةِ.** قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ ادْعُ اللَّهَ أَنْ يَجْعَلَنِى مِنْهُمْ. فَدَعَا لَهَا ثُمَّ وَضَعَ رَأْسَهُ فَنَامَ ثُمَّ اسْتَيْقَظَ وَهُوَ يَضْحَكُ قَالَتْ: مَا يُضْحِكُكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: **نَاسٌ مِنْ أُمَّتِى عُرِضُوا عَلَىَّ غُزَاةً فِى سَبِيلِ اللَّهِ.** كَمَا قَالَ فِى الأُولَى قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهَ ادْعُ اللَّهَ أَنْ يَجْعَلَنِى مِنْهُمْ. قَالَ: **أَنْتِ مِنَ الأَوَّلِينَ.** فَرَكِبَتْ أُمُّ حَرَامٍ بِنْتُ مِلْحَانَ الْبَحْرَ فِى زَمَنِ مُعَاوِيَةَ فَصُرِعَتْ عَنْ دَابَّتِهَا حِينَ خَرَجَتْ مِنَ الْبَحْرِ فَهَلَكَتْ.

75. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Bir gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Teyzem Ümmü Haram binti Milhan'ın evine gitti, bir yere yaslanıp uyudu. Az sonra gülümseyerek uyandı. Ümmü Haram: "Ya Rasulallah, neden tebessüm ettiniz?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Rüyamda ümmetimden bazılarının yeşil deniz üstünde padişahların tahtlara kuruldukları gibi gemilere binerek Allah yolunda gazaya gittikleri gösterildi. Ona gülümsüyorum" buyurdu. Teyzem Ümmü Haram "Ya Rasulallah! Benim de onlardan biri olmam için dua buyurun" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Allah'ım! Ümmü Haram'ı da onlardan eyle!" diye dua etti. Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* başını yastığa koyarak bir süre daha uyudu. Yine gülümseyerek uyandı. Ümmü Haram: "Ya Rasulallah, neden tebessüm ettiniz?" diye sorduğunda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bu defa da kara

vasıtaları üzerinde ihtişamlı bir şekilde cihada gittikleri gösterildi" diyerek cevap verdi. Teyzem "Beni de onlardan kılması için Allah'a dua buyurun" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sen öncekilerdensin" buyurdu.

Hicretin 27. yılında Osman *(radıyallahu anh)*'ın hilafeti devrinde Şam valisi Muâviye, Rumların elinde bulunan Kıbrıs adasını almak için bir donanma hazırlatır. Ümmü Haram da bu gazaya iştirak eder. Denizden karaya çıktığında bindiği hayvanın ürkmesi sonucu düşerek vefat etmiştir."[115]

İmam Nevevi, Şerhul Müslim'de şöyle demiştir: "Alimler Ümmü Haram'ın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mahremi olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onun yanına girmiş ve uyumuştur. Ümmü Haram da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e yemek vermiş ve başını taramıştır. Alimlerden bazıları Ümmü Haram'ın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in süt teyzesi olduğunu söylemişlerdir."[116]

76-عَنْ أُمِّ حَرَام بنت مِلحان قالت: سَمِعَت النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **أَوَّلُ جَيْشٍ مِنْ أُمَّتِى يَغْزُونَ الْبَحْرَ قَدْ أَوْجَبُوا**. قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنا مِنْهم؟ قَالَ: **أَنْتِ مِنْهم**. ثُمَّ قَالَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم: **أَوَّلُ جَيْشٍ مِنْ أُمَّتِى يَغْزُونَ مَدِينَةَ قَيْصَرَ مَغْفُورٌ لَهُمْ**. قُلْتُ: أَنَا مِنْهم يَا رَسُولَ اللَّه؟ قَالَ: **لاَ، أنتِ مِنْ الأولين**.

76. Buhari, Ümmü Haram binti Milhan *(radıyallahu anha)*'dan şöyle rivayet etmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Ümmetimden denizde savaşacak ilk orduya icabet edilmiştir" buyurduğunu işitince "Ey Allah'ın Rasulu! Ben de onlardan mıyım?" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet, sen onlardansın" buyurdu. Daha sonra "Kayser'in şehrine gaza edecek ümmetimden ilk ordu bağışlanmıştır" buyurunca "Ey Allah'ın Rasulu! Ben de onlardan mıyım?" diye sordum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır! Sen öncekilerdensin" buyurdu."[117]

Denizde ilk olarak gaza yapan Osman *(radıyallahu anh)* döneminde Şam Valisi olan Muaviye *(radıyallahu anh)*'dır. Kıbrıs'a gaza için Ubade b. Samit *(radıyallahu anh)* ve beraberinde eşi Ümmü Haram da çıktı.

---

[115] Buhari, 2788; Müslim, 1912.

[116] Şerhu Nevevi ala Sahih-i Müslim, 13/57.

[117] Buhari, 2924.

Müslümanlar Kıbrıs'ı fethettiğinde Ümmü Haram'a binmesi için bir at yaklaştırıldı. Ancak at onu düşürdü ve boynu kırıldı. Cenazesi Kıbrıs'a defnedildi.

Emir'ul Müminin Süleyman b. Abdülmelik döneminde Müslümanlar Rumların başkenti olan Kostantiniye'ye hem denizden hem de karadan ordular hazırlayarak gazveye çıktı. Şam ve Cezire ehline karşı yalaşık iki yüz yirmi bin kişi ile savaştı. Mısır ve Mağrib ehli ile bin yelkenli gemi ile savaştılar. Bunların komutanı Amr b. Hubeyri idi. Tümünün komutanı ise Mesleme b. Abdülmelik idi. Müslümanlar Kostantiniyye'yi otuz ay muhasara etti. Öyleki insanlar kışlada zaruretten dolayı leş ve artıkları yemeye başladılar. Ömer b. Abdülaziz halife olunca onların oradan ayrılmalarına izin verdi.[118]

Hayy el-Muafiri'den şöyle dediği nakledilmiştir:

"Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)* ile İskenderiyye deniz feneri yanında gemiler düşmana doğru yönelip hareket edince oturuyorduk. Abdullah b. Amr şöyle dedi:

- Ey Mesleme! Bu mücahidlerin günahları nerede?

- Günahları boyunlarında...

- Kesinlikle hayır! Nefsim elinde olana yemin olsun ki onlar günahlarını şu çölde arkalarında bıraktılar.

Ayrıca Abdullah b. Amr'ın "Benim için denizde bir defa gaza yapmak, Allah yolunda makbul bir yığın malı infak etmekten daha sevimlidir" dediği rivayet edilmiştir.

Heyseme der ki: "Bizim yanımızda Trablustan ismi Asım olan bir zat vardı. Pek çok deniz gazvesine katılmıştı. O vefat ettikten sonra onu rüyamda gördüm ve "Allah *(Subhanehu ve Teala)* sana nasıl muamele etti?" diye sordum. "Denizde yaptığım pek çok cihadımdan dolayı geniş bir rahmete ve yüce bir cennete nail oldum" dedi."

Kadı Ebubekir b. el-Arabi der ki: "Kim yalnız Allah'ın fail olduğuna ve O'nunla beraber başka faillerin olmadığına kesin olarak inanıyor, sebeplerin zayıf olduklarına ve Allah'a tevekkülün, işleri O'na havale etmenin gerekliliğine kanaat getiriyorsa deniz gazvesine çıksın!"

İbnu Kudame "el-Muğni" adlı eserinde şöyle demiştir: "Denizdeki gaza, karadaki gazadan daha hayırlıdır. Çünkü o meşakkatli ve daha

[118] Tarihul Ümemi vel-Muluk, Taberi, 5/291-293.

tehlikelidir. Çünkü onda kişi düşman tehlikesiyle ve boğulma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ayrıca mucahid ancak arkadaşlarıyla kaçabilir."

Deniz güven verdiği zaman cihad, hac ve başka şeyler için deniz yolculuğu yapmak caizdir. Fakat denizin güven vermediği ve fırtınalı olduğu zamanlarda deniz yolculuğu caiz değildir, faili asilerden sayılır.

77-عَنْ أَبِي عِمْرَانَ الْجَوْنِيِّ قَالَ:كُنَّا بِفَارِسَ وَعَلَيْنَا أَمِير، هو زهير بن عبد الله،فأبصرَ إنساناً فوق بَيْتٍ أو إجار،ليس حولَه شئ! فَقَالَ لي: سمِعتَ في هذا شَيئاً؟ قلت:لاَ. قال:حَدَّثَنِي رَجُلٌ أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ بَاتَ فَوْقَ إِجَّارٍ أَوْ فَوْقَ بَيْتٍ لَيْسَ حَوْلَهُ شَيْءٌ يدفع رجله، فَقَدْ بَرِئَتْ مِنْهُ الذِّمَّةُ. وَمَنْ رَكِبَ الْبَحْرَ بَعْدَ مَا يَرْتَجُّ فَقَدْ بَرِئَتْ مِنْهُ الذِّمَّة.**

77. Ebu Ümran el-Cuveni'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir. "Bizler Fars bölgesindeydik. Başımızda Zübeyr b. Abdullah emir idi. Bize etrafında bir şey olmayan bir evin üstünde duran bir adamı gösterdi ve "Bu konuda bir şey duydun mu?" diye sordu. "Hayır" dedim. O: "Bir adam bana Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Kim ki damda veya etrafı olmayan bir evin üstünde gecelerse zimmet ondan beri olur. Kim de deniz dalgalandıktan sonra denize çıkarsa zimmet ondan beri olur" buyurduğunu söyledi"dedi."[119]

78-عَنْ أنس بن مالك رضي الله عنه قال: صَبحَ رسول الله صلى الله عليه و سلم خيبر بكرة، وقد خرجوا بالمساحي! فلما نَظَروا إلى رسول الله صلى الله عليه و سلم جاءوا يسعون إلى الحصن، قَالُوا: مُحَمَّدٌ وَالْخَمِيسُ! فرفعَ رسول الله صلى الله عليه و سلم رأسَه ثمَّ قال: **اللَّهُ أَكْبَرُ خَرِبَتْ خَيْبَرُ، إِنَّا إِذَا نَزَلْنَا بِسَاحَةِ قَوْمٍ ، فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ.**

78. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hayber'e sabah erkenden vardı. Hayber ehli kürekleriyle tarlaya çıkıyorlardı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i görünce kalelerine koşmaya başladılar ve "İşte Muhammed ve ordusu" dediler.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* başını kaldırıp "Allahu ekber!

---

[119] Ahmed b. Hanbel, Musned, 5/79; Said b. Mansur, Sunen, 2/162.

Hayber harap oldu. Şüphesiz biz bir kavmin sahasına indiğimiz zaman, uyarılanların sabahı ne kötü olur"[120] buyurdu.

Eşheb b. Abdulaziz dedi ki: "İmam Malik'e, düşman karşısında veya düşman olmaksızın deniz sahilinde yüksek sesle tekbir getirmeyi sordum. Mekruh mu? Yoksa adam sesini kendisinin duyabileceği kadar mı yükseltecek? Malik *(rahimehullah)* şöyle cevap verdi:

"Düşman olmasa da sahilde tekbir getirmede bir beis yoktur. Ancak sesini yükselterek insanların namaz ve kıraatlerine engel olup onlara eziyet etmeyi de doğru görmüyorum.

Leys b. Sa'd "Geçmişte savaşlarda ve gece seferlerinde tekbir getirirlerdi. Bununla bekçilikte kuvvet alıyorlardı. Şu günler gelmeden kimsenin bunu ayıpladığını görmedim" demiştir.

[120] Buhari,3647; Müslim, 1365.

9. BÖLÜM

Allah Yolunda İnfak Etmenin Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْسُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾

"Allah'a karşılığını çok artırma ile kat kat artıracağı güzel bir borcu verecek olan kimdir? Allah, daraltır ve genişletir ve siz O'na döndürüleceksiniz." (2 Bakara/245)

﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِئَةُ حَبَّةٍ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾

"Mallarını Allah yolunda infak edenlerin örneği yedi başak bitiren, her bir başakta yüz tane bulunan bir tek tanenin örneği gibidir. Allah, dilediğine kat kat artırır Allah (ihsanı) bol olandır, bilendir." (2 Bakara/261)

79-عن خريم بن فاتك الاسدي قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **مَنْ أَنْفَقَ نَفَقَةً فِي سَبِيلِ اللَّهِ كُتِبَتْ لَهُ بِسَبْعِ مِائَةِ ضِعْفٍ.**

79. Harim b. Fâtik el-Esedi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kim Allah yolunda bir infakta bulunursa ona yedi yüz kat olarak sevap yazılır."[121]

80-عَنْ أَبِى مَسْعُودٍ الأَنْصَارِىِّ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ بِنَاقَةٍ مَخْطُومَةٍ فَقَالَ: هَذِهِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ سَبْعُمِائَةِ نَاقَةٍ كُلُّهَا مَخْطُومَةٌ.**

80. Ebu Mesud el-Ensari *(radıyallahu anh)*'dan şöyle rivayet edilmiştir: "Bir adam yularlanmış dişi bir deve ile gelerek "Bu deve Allah yolunda sadakadır" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onun sebebi ile kıyamet gününde hepsi yularlı yedi yüz deve

[121] Tirmizi, 3/90; Nesai, 6/49; Hakim, 2/87. Hadis sahihtir.

sana verilecek!" buyurdu.

"Onun sebebi ile kıyamet gününde hepsi yularlı yedi yüz deve sana verilecek!" sözü ya "Yedi yüz devenin ecri sana verilecektir" manasına gelmektedir ya da söz zahiri üzere olur ki o zaman mana "Sana cennette yedi yüz deve vardır ve her biri yularlıdır. Onlardan dilediğine binip gezersin" manasına gelmektedir.

81-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ أَنْفَقَ زَوْجَيْنِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ نُودِىَ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ يَا عَبْدَ اللَّهِ ، هَذَا خَيْرٌ فتعالَ! فَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الصَّلاَةِ دُعِىَ مِنْ بَابِ الصَّلاَةِ، وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الْجِهَادِ دُعِىَ مِنْ بَابِ الْجِهَادِ، وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الصَّدَقَةِ دُعِىَ مِنْ بَابِ الصَّدَقَةِ، وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الصِّيَامِ دُعِىَ مِنْ بَابِ الرَّيَّانِ.** فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ رضى الله عنه: بِأَبِى أَنْتَ وَأُمِّى يَا رَسُولَ اللَّهِ! مَا عَلَى مَنْ دُعِىَ مِنْ تِلْكَ الأَبْوَابِ مِنْ ضَرُورَةٍ، فَهَلْ يُدْعَى أَحَدٌ مِنْ تِلْكَ الأَبْوَابِ كُلِّهَا قَالَ: **نَعَمْ، وَأَرْجُو أَنْ تَكُونَ مِنْهُمْ.**

81. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kim Allah yolunda malından bir çift infak ederse cennette kendisine "Ey Allah'ın kulu bu hayrındır!" diye nida olunacak. Namaz kılanlardan olan namaz kapısından, cihad ehlinden olan cihad kapısından, sadaka ehlinden olan sadaka kapısından ve oruç ehlinden olan da Reyyan kapısından çağrılacaktır."

Bunun üzerine Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* şöyle dedi: "Anam babam sana feda olsun bir kimsenin bu kapıların hepsinden çağrılması mümkün müdür?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet! Ümit ederim ki sen onlardansın" buyurdu."[122]

82-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّه سَمِع رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يقول: **مَنْ أَنْفَقَ زَوْجَيْنِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ دَعَاهُ خَزَنَةُ الْجَنَّةِ كُلُّ خَزَنَةِ بَابٍ أَىْ فُلُ هَلُمَّ.** فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: يَا رَسُولَ اللَّهِ ذَلِكَ الَّذِى لاَ تَوَى عَلَيْهِ. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **إِنِّى لأَرْجُو أَنْ تَكُونَ مِنْهُمْ.**

82. Müslim'in yine Ebu Hureyre'den naklettiği diğer bir rivayette

[122] Buhari, 1897; Müslim, 1027.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* “Elinin malik olduğu şeyden kim Allah yolunda çiften birini infak ederse cennetin bekçilerinin tümü "Ey müslüman bu (daha) hayırdır buraya gel" diye nida ederler” buyurmuştur. Bunun üzerine Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* "Ey Allah'ın Rasulü! Hiç şüphesiz bu adam helak olmaz" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* “Ben senin onlardan olmanı ümit ediyorum" buyurmuştur.”[123]

83. Ahnef’in amcası Sa'saa b. Muaviye *(radıyallahu anhuma)*’dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Ebu Zer'e gittim. Fakat onu evinde bulamadım. Beni, boynunda ehli için su doldurduğu tulumu ile devesini sürerken karşıladı. Ona dedim ki:

- Ebu Zer sen misin?

- Onun ehli ona öyle derler.

- Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’den işittiğin bir hadisi bana söyle de umulur ki Allah beni onunla faydalandırır.

- Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in "Kim malından bir çifti Allah yolunda infak ederse cennet bekçileri ona koşarlar" buyurduğunu işittim.

- Malından bir çiftin manası nedir?

- Atlarından iki at, develerinden iki deve demektir.[124]

84-عَنْ ثَوْبَانَ رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **أَفْضَلُ دِينَارٍ يُنْفِقُهُ الرَّجُلُ دِينَارٌ يُنْفِقُهُ عَلَى عِيَالِهِ وَدِينَارٌ يُنْفِقُهُ الرَّجُلُ عَلَى دَابَّتِهِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَدِينَارٌ يُنْفِقُهُ عَلَى أَصْحَابِهِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

84. Sevban *(radıyallahu anh)*’dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Kişinin harcadığı en hayırlı dinar, çoluk-çocuğuna harcadığı dinardır. Sonra Allah yolunda bineğine harcadığı, sonra Allah yolunda arkadaşlarına harcadığı dinardır.”[125]

Zuhri der ki: "Abdurrahman b. Avf, Bedir'den geri kalanların her birine yedi yüz dinar verilmesini vasiyyet etti. Onlar yüz kişiydiler ve içlerinde Osman b. Afvan da vardı. Kendisi o zaman Müslümanların

---

[123] Müslim, 1027.

[124] Nesai, 6/48; Hakim, 2/86. İsnadı sahihtir.

[125] Müslim, 994.

halifesiydi. Gerçekten de Abdurrahman b. Avf'ın malı helal ve bereketli idi."

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* az miktardaki sadakayı da kabul eder. Sadaka veren kimsenin Allah yolunda verdiği sadakayı küçük görmesi doğru değildir.

85-عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ قَالَ لِيَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم: **لاَ تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أَخَاكَ بِوَجْهٍ طَلْقٍ.**

85. Ebu Zer Gıffari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sakın verdiğin sadakayı küçük görme! Velev ki din kardeşini güler yüzle karşılamak bile olsa..."[126] buyurmuştur.

Müslümanın elinde bulunan hayrı asla küçümsememesi gerekir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* nice küçük ve yerine getirilmesi kolay olan ameli, sahibinin salih niyetinden dolayı bereketlendirmiştir.

Mücahidlerin emiri Ukbe b. Nafi el-Fehri *(rahimehullah)* kendisine sunulan Allah yolundaki sadakaları ne kadar az olursa olsun kabul etmiştir. Kadının biri kendisine Allah yolunda harcaması için bir ip yumağı getirmiş ve o, bu hediyeyi memnuniyetle kabul etmiştir. Yine aynı şekilde kendisine bir dinarın üçte biri verilmiş ve onu da kabul etmiştir. Kendisine "Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* seni bundan zengin kılmıştır" denildiğinde şöyle cevap vermiştir: "Evet! Allah *(Subhanehu ve Teala)* beni bu sadakalara muhtaç olmayacak şekilde zengin kıldı. Ancak ben bunu onlardan alırım, Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlara ecir verir. Biz de onlara veririz ki bu takdirde Allah bize ecir verir."

Allah ona rahmet etsin ne kadar da doğru söylemiş. Gerçek şu ki Allah *(Subhanehu ve Teala)* asla zulmetmez. Zerre kadar bir iyilik olursa onu kat kat kılar ve kendi katından pek büyük bir ecir verir.

Ebu Kudame'nin saç örgüsünü Allah yolunda at için bukağı yapan kadınla olan kıssası meşhurdur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şehri Medine'de Ebu Kudame eş-Şami adında bir zat vardı. Allah *(Subhanehu ve Teala)* ona kendi yolunda cihad etmeyi ve Rum topraklarında savaşmayı sevdirmişti. Bir gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi*

[126] Müslim, 2626.

ve sellem)'in mescidinde oturmuş dostlarıyla sohbet ediyordu. Ona "Ey Ebu Kudame! Cihad hususunda gördüğün en acaip şeyden bahset!" dediler. O da "Peki!" dedi ve anlatmaya başladı...

Yılın birinde Rakka'ya gidip silahımı taşıyacak bir deve satın almayı istiyordum. Kadının biri yanıma gelip şöyle dedi:

- Ey Ebu Kudame! Cihaddan bahsettiğini ve ona teşvik ettiğini duydum. Şu bir gerçek ki başka kadınlara nasip olmayan bir saç bana nasip olmuştur. Onu kesip at için bukağı yaptım. Ona hiç kimsenin bakmaması için de toprağa sürdüm. Onu yanına almanı istiyorum. Kafirlerin ülkesine vardığında kahramanlar hücum ettiğinde, oklar atıldığında, kılıçlar çekildiğinde, mızraklar doğrultulduğunda eğer ona ihtiyacın olursa sen al yoksa ihtiyacı olan birine ver de o, Allah yolunda tozlansın. Ben dul bir kadınım. Benim kocam ve aşiretim vardı ama tümü Allah yolunda öldürüldüler. Eğer bana cihad düşseydi hiç durmaz hemen cihada koşardım.

Bana bukağıyı uzattı ve şöyle dedi:

- Ey Ebu Kudame şunu iyi bil ki kocam öldürüldüğünde geride gençlerin en yakışıklılarından birini bıraktı. O, Kuran'ı, biniciliği ve ok atmayı öğrendi. Geceleri kaim, gündüzleri oruçludur. Yaşı onbeştir. O şu anda babasının kendisine bıraktığı çiftliktedir. Sen sefere çıkmadan önce yanına gelebilir. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya hediye olarak onu seninle gönderiyorum. Allah aşkına istediğim bu sevaptan beni mahrum etme!

Bukağıyı aldım ve baktım ki saçlarının örgüsüdür. Kadın "Eşyalarının içine koy da onu göreyim ve kalbim mutmain olsun" dedi. Onu eşyalarımın içine koydum ve Rakka'dan arkadaşlarımla birlikte yola çıktım. Mesleme b. Abdulmelik'in kalesine vardığımızda arkamızdan bir süvari "Ey Ebu Kudame! Allah sana rahmet etsin beni bekle!" diye seslendi. Arkadaşlarıma "Siz ilerleyin ben şuna bakayım. Acaba kimdir?" dedim. Süvari yanıma yaklaşıp bana sarıldı ve şöyle dedi:

- Beni senin beraberliğinden mahrum bırakmayan ve eliboş olarak çevirmeyen Allah'a hamd olsun!

- Dostum yüzünü bir aç! Eğer senin savaşman gerekiyorsa bizimle yürümeni isterim yok eğer sana savaş düşmüyorsa geri çeviririm.

Yüzünü açtı... Yüzü bedir gecesindeki ay gibi parlıyordu. Onun üzerinde rahat yaşamın izleri vardı. Babasının olup olmadığını sorduğumda bana şöyle dedi:

- Hayır! O Allah yolunda şehid oldu. Bilakis seninle çıkıp babamın öcünü almak istiyorum. Ümit ederim ki Allah, babama nasip ettiği gibi bana da şehadeti nasip eder.

- Dostum! Annen var mı?

- Evet!

- O zaman ona git ve ondan izin al. Eğer sana izin verirse o zaman olur yoksa yanında kalırsın. Senin ona itaatin cihadından daha faziletlidir. Çünkü cennet, kılıçların gölgesi altında olduğu gibi anaların da ayakları altındadır.

- Ey Ebu Kudame! Yoksa beni tanımadın mı? Ben sana emanet bırakan kadının çocuğuyum. Ne çabuk bukağı sahibi annemin vasiyetini unuttun. İnşaallah ben şehid oğlu şehid olacağım. Allah aşkına Allah yolunda seninle beraber gaza etmekten beni mahrum bırakma! Allah'ın kitabını hıfzetmiş, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetini, biniciliği ve atıcılığı bilen biriyim. Yaşımın küçük oluşundan dolayı beni hakir görme! Annem bana geri dönmemek üzere yemin ettirdi ve "Oğulcuğum! Kafirlerle karşılaştığında arkanı dönme! Kendini Allah için hazırla! Cennette Allah'a yakınlığı ve baban ile salih dayılarının komşuluk ve beraberliğini taleb et! Allah sana şehadeti nasip ettiğinde bana da şefaat et! Bana ulaştığına göre şehid, ehlinden yetmiş kişiye ve komşularından da yetmiş kişiye şefaat eder" dedi ve beni kucaklayıp öptü. Başını göğe kaldırdı ve şöyle dua etti:

"Ey benim ilahım, efendim ve velim! Bu benim oğlum, kalbimin reyhanı, gönlümün semeresi... Onu sana teslim ediyorum. Onu babasına yakınlaştır."

Delikanlının sözlerini duyunca onun güzelliğine, gençliğine ve anasının ona karşı sevgisinden daha çok anasının ona karşı sabrına şaşırdığımdan dolayı hüngür hüngür ağladım.

- Amcacığım ağlaman niye? Eğer benim küçük yaşıma ağlıyorsan şüphe yok ki Allah benden daha küçükleri de kendisine isyan ettiklerinde azaplandırır.

- Ben yaşının küçüklüğüne ağlamıyorum. Ancak senden sonra annenin durumuna üzüldüğüm için ağlıyorum.

Sonra yürüdük ve o gece konakladık. Sabah da yola koyulduk. Genç, sürekli olarak Allah'ı zikrediyordu. Ayrıca bizim içimizde ata en iyi binenimiz, konakladığımızda da en fazla hizmet edenimiz idi. Yürüdükçe

onun azmi ve çalışkanlığı artıyor, kalbi berraklaşıyor ve üzerinde sevinç belirtileri zahir oluyordu. Yürümeğe devam ettik. Akşam vakti kafirlerin memleketine yaklaştık. Orada konakladık. Bizler oruçluyduk, genç iftarımız için yemek pişirdi. Sonra onu bir uyuklama bastı ve uykuya daldı. O uykudayken tebessüm etti. Bunun üzerine dostlarıma "Şu gencin uykudaki gülmesini görüyor musunuz?" dedim. Genç uyandığında şöyle dedim:

- Canım dostum! Uykudayken tebessüm ettiğini gördüm. Bunun sebebi nedir?

- Göz alıcı yeşil bir bahçedeydim. Orada gezerken bir köşk gördüm. Merdivenleri cevher ve incidendi, kapıları altındandı, perdeleri çekilmiş idi. Perdeleri genç kızlar kaldırmaya başladılar. Onların yüzleri ay gibiydi. Elimi uzatmak istedim ancak o "Acele etme! Daha zamanın gelmedi" dedi. Sonra birisinin şöyle dediğini duydum: "O Merdiyye'nin kocasıdır. Allah sana rahmet etsin! Bana doğru ilerle" Önünden yürüdüm baktım ki köşkün en tepesinde bir oda var. Kırmızı altındandı, orada yeşil yakuttan bir yatak vardı. Sütunları beyaz gümüştendi. Onda bir kız vardı. Yüzü sanki güneşti. Allah gözlerimi sabit kılmasaydı odanın ve cariyenin güzelliğinden gözlerim ve aklım giderdi. Kız beni görünce "Merhaba! Hoş geldin ey Allah'ın sevgilisi ve velisi! Sen banasın, ben de sana!" dedi. Onu kucaklamak istedim ancak "Yavaş ol acele etme! Çünkü sen çirkin şeylerden uzaksın. Buluşma vaktimiz yarın öğlen namazı vaktidir" dedi.

- Dostum sen hayır gördün ve hayır olacak İnşaallah...

Bizler oğlanın uykusuna şaşırdık. Sabahladığımızda atlarımıza binmeğe koştuk. Bir de baktık ki bir nidacı "Ey Allah'ın atlarının binicileri bininiz ve cennetle müjdeleyiniz. "Ağır ve hafif olarak Allah yolunda kuşanın!" diyordu. Bir müddet sonra küfrün ordusu yayılmış çekirgeler gibi çıkıverdi. Bizden onlara ilk hamle yapan bu gençti. Topluluklarını dağıttı, ortalarına dalıp onlardan bir çok güçlü askeri öldürdü. Onu böyle görünce ona ulaşıp atının yularını tuttum ve şöyle dedim:

- Dostum dön! Sen çocuksun, savaşın hilelerini bilmezsin.

- Ey amcacığım! Allah'ın *"Ey iman edenler! Kafirlerle toplu olarak karşılaştığınızda sırtınızı onlara vermeyiniz." (8 Enfal/15)* buyurduğunu bilmiyor musun? Sen benim ateşe girmemi mi istiyorsun?

O benimle konuşurken müşrikler bizlere tek bir adamın hamlesi gibi

hamle yaptılar. Benimle çocuğun arasına girdiler ve beni ondan engellediler. Her biri kendi nefsiyle meşgul oldu. Müslümanlardan çok sayıda insan öldürüldü. Atımla ölüler arasında gezmeğe başladım. Kanları yere akıyor, kan ve tozun çokluğundan yüzleri tanınmıyordu. Ben ölüler arasında gezerken bu genci atın tırnakları arasında her tarafı toz-toprak ve kan olmuş bir halde gördüm. O şöyle diyordu:

- Ey müslümanlar topluluğu! Allah aşkına bana amcam Ebu Kudame'yi gönderin!

Onun sesini duyduğumda yanına gittim. Toz, çamur ve kanın çokluğundan dolayı yüzü tanınamayacak bir haldeydi. "İşte ben Ebu Kudame" dedim. Dedi ki:

- Amcacığım! Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki rüyam doğru çıktı. Ben bukağının sahibi kadının oğluyum...

Hemen yanına yaklaşıp iki gözünün arasını öptüm. Yüzünden tozu toprağı sildim ve şöyle dedim:

- Dostum! Amcan Ebu Kudame'yi unutma! Onu da şefaatine kat!

- Amcacığım yüzümdeki tozu ve kanı bırak! Ta ki Allah'ın huzuruna onunla varayım. Amcacığım işte ana vasfettiğim kız başucumda ayaktadır. Ruhumun çıkmasını bekliyor ve "Acele etme! Çünkü ben de sana müştakım" diyor. Amcacığım! Eğer Allah seni sağ salim geri gönderirse şu kanlı elbisemi oğlunu kaybeden mahzun anneme götür! Bilsin ki ben onun vasiyyetini yerine getirdim. Müşriklerle karşılaştığımda korkmadım. Benden ona selam söyle ve de ki: Şüphesiz Allah, takdim ettiğin hediyeni kabul etti.

Amcacığım bir de on yaşında bir kız kardeşim var. Her eve girdiğimde beni karşılar, çıktığımda da en son veda eden o olurdu. Bu çıktığımda da benimle vedalaşıp "Abiciğim! Allah aşkına gecikme!" demişti. Onunla karşılaştığında selamımı söyle ve "Ağabeyin sana "Kıyamete dek sizin üzerinizde Allah benim vekilimdir" diyor" de!

Sonra tebessüm etti ve şöyle dedi:

- Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O tektir, ortağı yoktur ve vaadinde durandır. Yine şehadet ederim ki Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* O'nun kulu ve rasuludur. Bu Allah'ın ve Rasulünun bizlere vaadettikleridir. Hiç şüphesiz Allah ve Rasulu doğru söylemiştir.

Sonra ruhunu teslim etti. Onu elbisesiyle kefenledik ve defnettik. Bu

gazadan dönüp Rakka'ya girdiğimizde oğlanın evine gitmekten başka arzum yoktu. Evine doğru giderken baktım ki kapıda oğlanın güzelliğinde bir kız var. Ayakda durmuş her geçene "Amca nereden geliyorsun?" diye soruyor "Gazadan" diyenlere de "Kardeşim seninle dönmedi mi?" diye soruyordu. Beni görünce de şöyle dedi:

- Amca nerden geliyorsun?

- Gazadan...

- Kardeşim seninle dönmedi mi? Ne oluyor bana! İnsanların tümünün döndüğünü görüyorum da kardeşim hâlâ dönmedi...

- Ey kızım! Evin sahibine "Ebu Kudame kapıdadır. Sizi bekliyor" der misin?

Kadın benim sözümü işitmiş olacak ki dışarıya çıktı. Ona selam verdim, selamımı aldı ve şöyle dedi:

- Ey Ebu Kudame! Sen taziyeci misin yoksa müjdecimisin?

- Allah sana rahmet etsin! Müjdeyi ve taziyeyi bana beyan et!

- Eğer oğlum sağ salim dömüşse sen taziyecisin! Yok eğer Allah yolunda şehid olmuşsa o zaman sen müjdecisin...

- Müjdeler olsun! Şüphe yok ki Allah senin hediyeni kabul etti.

- Gerçekten de kabul etti mi?

-Evet!

- Onu ahirette benim için azık kılan Allah'a hamd olsun.

- Çocuğun kız kardeşi ne yapıyor?

- Az önce konuştuğun kız, onun kardeşidir.

Kız, bana doğru yaklaştı. Ona şöyle dedim:

- Kardeşin sana selam etti ve "Kıyamete dek sizin üzerinizdeki halifem Allah'tır" dedi.

Bunun üzerine bir çığlık attı ve yüzüstü baygın düştü. Bir müddet onu hareket ettirdim. Fakat o ölmüştü. Çocuğun yanımdaki elbiselerini annesine verdim ve taaccüp içerisinde oradan ayrıldım."

10. BÖLÜM

Allah Yolunda Cimrilik Etmekten Sakındırma

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلاَ تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴾

"Allah yolunda infak eden! Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın ve iyilik edin! Şüphesiz Allah ihsan sahiplerini sever." (2 Bakara/195)

Huzeyfe *(radıyallahu anh) "Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın!"* ayetinin "Allah yolundaki infakı terkederek kendinizi tehlikeye atmayın" manasına geldiğini söylemiştir.

İbni Ebi Hatem der ki: "İbni Abbas, İkrime, Hasan, Mücahid, Ata, Said b. Cübeyr, Ebu Salih, Dahhak, Suddi, Mukatil b. Hayyan ve Katade'den, Huzeyfe *(radıyallahu anh)*'nın bu açıklamasının aynısı rivayet edilmiştir."

Kurtubi bu ayetin tefsirinde der ki: "Huzeyfe b. el-Yeman, İbni Abbas, Ata, İkrime, Mücahid ve alimlerin cumhuru ayetin "Allah yolunda infak etmeyi fakirlik korkusuyla terkederek kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın" manasına geldiğini söylemiştir."[127]

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلاَ يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (*) يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ﴾

"Ey iman edenler! Biliniz ki hahamlardan ve râhiplerden bir çoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve insanları Allah yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda

---

[127] Kurtubi, El-Camiu li-Ahkamul Kur'an, 2/362.

harcamayanlar yok mu, işte onlara elem verici bir azap vardır. Bu mallar cehennem ateşinde kızdırılıp sahiplerinin alınları, yanları ve sırtları dağlanacağı gün onlara "İşte bu kendiniz için biriktirdiğiniz servettir. Artık yığmakta olduğunuz şeylerin azabını tadın!" denilir." (9 Tevbe/34,35)

﴿ هَا أَنْتُمْ هَؤُلاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخَلُ وَمَنْ يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَنْ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لاَ يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ﴾

"İşte siz Allah yolunda harcamaya çağırılıyorsunuz ama içinizden kiminiz cimrilik ediyor. Kim cimrilik ederse ancak kendi nefsine cimrilik etmiş olur. Allah zengindir, siz ise fakirsiniz. Eğer O'ndan yüz çevirirseniz yerinize sizden başka bir toplum getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." (47 Muhammed/38)

﴿ وَمَا لَكُمْ أَلاَّ تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّه مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ لاَ يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾

"Size ne oluyor da Allah yolunda harcamıyorsunuz? Halbuki göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Elbette içinizden fetihten önce harcayan ve savaşanlar, fetihten sonra harcayıp savaşanlarla eşit değildir. Onların derecesi, sonradan infak eden ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah hepsine en güzel olanı vaad etmiştir. Hiç şüphesiz Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (57 Hadid/10)

Kurtubi der ki: "Ayetin manası "Sizler ölecek ve mallarınızı geride bırakacaksınız. Mallarınız da Allah'a dönecek olmasına rağmen sizi Allah yolunda infak etmekten engelleyen şey nedir?" şeklindedir. Ayette infak etmeyenlere şiddetli bir azarlama vardır. Halbuki yer ve göklerin mirası Allah'ındır. Bu ikisi, içindekilerin yok olmasıyla mirasın hak sahiplerine döndüğü gibi Allah'a dönerler."[128]

86. Abdullah b. Samit el-Gıffari'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ben Ebu Zer ile birlikte idim. Beraberinde bir cariye ile çıktı. Cariye

[128] Kurtubi, El-Camiu li-Ahkamul Kur'an, 17/239.

onun ihtiyaçlarını gideriyordu.Alışverişten sonra bir miktar parası arttı. Cariyeye bu para karşılığında fulus[129] almasını istedi. Ona "Bu parayı ileride olabilecek veya sana gelecek bir misafir için kaldırsan" dediğimde "Dostum Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana şöyle söyledi:

(أيّما ذهب أو فضة أُوكى عَلَيهِ، فهو جمرٌ على صاحبه، حتى يفرِّقه فيِ سَبِيلِ الله عزّ و جلّ)

- Hangi altın ve gümüşte cimrilik edilirse, Allah *(Subhanehu ve Teala)* yolunda infak edilinceye kadar sahibi üzerine bir kordur."[130]

Ebu Umame *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim gaza etmez, gaza edenleri teçhiz etmez ya da mucahidin ehline hayırlı bir halef olmazsa kıyamet günü gelmeden Allah onun başına ansızın bir felaket getirir."[131]

Ebu İmran Eslem b. Yezid *(radıyallahu anh)*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Abdurrahman b. Halid b. Velid'in komutası altında İstanbul şehrini fethetmek için yola çıktık ve nihayet oraya vardık. Bizanslılar şehrin duvarını arkalarına almışlardı. İçimizden bir adam tek başına düşmana hamle yapınca insanlar "Yavaş ol, yavaş ol! La ilahe illallah! Adama bak, kendisini tehlikeye atıyor" dediler. Bunun üzerine Ebu Eyyub el-Ensari *(radıyallahu anh)* müdahale edip şöyle dedi:

- Bu ayet, biz Ensar topluluğu hakkında nazil olmuştur. Allah *(Subhanehu ve Teala)* rasulüne yardım edip İslam'ı galip kılınca biz kendi aramızda "Artık işlerimizin başına döner, onları da yoluna koyarız" diyorduk ki Allah *(Subhanehu ve Teala) "Allah yolunda infak eden! Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın ve iyilik edin! Şüphesiz Allah ihsan sahiplerini sever." (2 Bakara/195)* ayetini inzal buyurdu.

"Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmak" demek, cihadı bırakıp sadece işlerimizi yoluna koymak demektir. Onun için Ebu Eyyub *(radıyallahu anh)* Allah yolunda devamlı savaştı ve nihayet İstanbul

---

[129] Dirhemin altıda biri değerindeki altın ve gümüş dışındaki bir para birimi.

[130] Ahmed b. Hanbel, Musned, 5/156.

[131] Ebu Davud, 3/27; Tirmizi, 4/280; Hakim, 2/275. Hadis sahihtir.

şehrinde şehid düşüp orada defnedildi."[132]

İbni Abbas *(radıyallahu anhuma) "Allah yolunda infak edin!"* ayetinin tefsiriyle ilgili şunları söylemiştir:

"Sizden biriniz "Ya bir şey bulamıyorsam" demesin! Yalnızca okun demir ucuyla bile olsa katkıda bulunsun ve kendisini elleriyle tehlikeye atmasın!"[133]

Allah Yolunda İnfak Etmek

Amellerin En Faziletlilerindendir

Allah yolunda infak etmek, en üstün ve Allah'a yakınlaştırıcı amellerdendir. Mücahidin kendisine, bineğine, kendi dışındaki mücahidlere silah, binek ve azık tedarikinde bulunması yahut mücahidlerin ailesine yardımda bulunması, Allah katında en değerli sadakalardandır.

Şeytan Allah yolundaki infakı engellemek için gösterdiği cehd ve çabayı başka hiçbir salih ameli engellemek için göstermez. Çünkü şeytan Allah yolunda infak etmedeki büyük ecir ve sevabı, onu çıkararak varılacak yüce dereceleri ve ondan cimri davranmakla işlenecek büyük günahları çok iyi biliyor. Ona bu hususta nefsin hırs ve cimriliği, infakı adet edinmeme ve Allah yolunda infak etmedeki sayısız fazileti bilmemek de yardım etmektedir.

Özellikle şu zamanımızda cihadın izi kaybolmuş, şekli silinmiş ve ülkemizde tamamen yok olmuştur. (La havle vela kuvvete illa billah)

Allah yolunda bir şey infak etmeye ancak güçlü ve aziz olan Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın melun düşmana karşı yardımıyla yol buluruz. Çünkü o fakirlikle korkutur ve kötülüğü emreder. En doğru söyleyen şöyle buyurmuştur:

﴿ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ﴾

"Allah yolunda her ne infak ederseniz Allah yerine bir başkasını verir. O, rızık verenlerin en hayırlısıdır." (34 Sebe/39)

Hiç şüphesiz mucahid Allah yolunda cihada çıkma hususunda şeytanı yenebilir ama Allah yolunda infak etme hususunda ona güç yetiremeyebilir. Çünkü şeytan ona şunları fısıldar:

---

[132] Ebu Davud, 2512; Tirmizi, 2976.

[133] Beyhaki, Sunen-i Kübra, 9/45.

"Cihaddan döndüğünde kendin için mal bulamazsın. Ayrıca savaşta yara alabilir, hastalanır veya malın talan edilebilir. Bu takdirde beraberinde bir şey olmadan fakir olarak ve dayanacağın bir şey olmadan evine dönersin. O zaman dönünceye kadar malını bırak ve imkan dahilinde infak edeceğini yanında bollaştır."

Bu ve benzeri bir çok sözü söyler, bu vesveseye ancak dünyaya dönme iştiyaki, Allah yolunda ölme endişesi ve Allah yolunda canı vermekte cimri oluşundan içinde riyakarlık olup bunun farkında olmayan kişiler kulak verir. Çünkü eğer şehadeti istemede kararlı ve talebinde de sadık ise dönme işini tefekkür etmez ve içinden hiçbir zaman dönüşü geçirmez. Bunun içindir ki Selef-i Salihin kalplerini kaplayan şehadet sevgisi ve Allah'a kavuşma iştiyaki, Allah yolunda öldürülmeyle büyük kurtuluşu ümit etme dolayısıyla kendilerinin dönmeyeceklerine dair kanaatlarında düşmanla karşılaştıklarında kılıçlarının kınını kırarlardı.

Seleften bazılarının şöyle dediği nakledilmiştir: İki topluluk saf tuttuğunda, şeytan mücahide gelip hanımının güzelliğini hatırlatıp onun firakını kerih gösterir. Ona hayatının refahını ve malının çokluğunu hatırlatır. Ona o kadar yaklaşır ki nerede ise düşmanla karşılaşmaktan korkar ve kaçmayı düşünür. İşte bu durumda metin ve güçlü olandan ilahi yardım gelir ve şöyle der:

"Ey nefis! Eğer kaçarsan zevcem boşanmış, köle ve cariyelerim azat ve malımın tümü de fakir ve miskinlere sadakadır. Acaba fakirlik içinde ve zevcenin firakında bir hayat hoşuna gider mi? Bunun üzerine nefsi ona şu cevabı verir:

- O zaman dönmek istemem.

- Öyleyse gel, ilerle!

Şeytan sana vesvese verip şöyle diyebilir:

- Sen öldürüldüğün takdirde senden sonra çocukların fakir, ehlin de muhtaç kalır. O zaman malını onlara bırak ve infak etme! Onların seni kaybetmeleri musibet olarak yeter.

Bu vesveseyi Allah'a güveni olmayan, Allah'ın kulların rızıklarına kefil olduğuna ve işlerin müdebbiri olduğuna kalbinde şek ve şüphe taşıyan kimse rıza gösterir.

Mümin bir mücahidin, kendisinin çoluk-çocuğuna rızıklarının ulaşmasında bir vasıta olduğuna itikad etmesi gerekir. Hiç şüphesiz o, ne

kendisi için ne de ailesi için zerre kadar bir şeye malik değildir. Öyleyse hayatında veya ölümünden sonra onların rızıklarını neden bu kadar dert ediniyor?

Hatem el-Asım *(rahimehullah)* yolculuğa çıkmak ister. Hanımına "Ben seferden dönene kadar sana ve çocuklara ne kadar para yeterli olur? Söyle de ona göre hazırlık yapayım" deyince hanımı "Ey Hatem! Allah'a yemin olsun ki seni hiçbir zaman rezzak addetmedim, bilakis yiyici addettim. Dilediğin yere gidebilirsin" diye cevap verir.

Hiç şüphesiz Selef-i Salihin Allah yolunda çokça infak ediyor ve bu konuda birbirleriyle yarışıyorlardı.

87-عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ رضي الله عنه قال: أَمَرَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ نَتَصَدَّقَ في سبيل الله، فَوَافَقَ ذَلِكَ مَالاً عِنْدِي. فَقُلْتُ في نفسي: الْيَوْمَ أَسْبِقُ أَبَا بَكْرٍ! فَجِئْتُ بِنِصْفِ مَالِي فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **مَا أَبْقَيْتَ لِأَهْلِكَ؟** قُلْتُ:أبقيت لهم مِثْلَهُ! وَأَتَى أَبُو بَكْرٍ بِكُلِّ مَا عِنْدَهُ فَقَالَ: **يَا أَبَا بَكْرٍ مَا أَبْقَيْتَ لأَهْلِكَ؟** قَالَ:أَبْقَيْتُ لَهُمْ اللَّهَ وَرَسُولَهُ. قُلْتُ:وَاللَّهِ لاَ أَسْبِقُهُ في شَيْءٍ أَبَداً.

87. Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize elimizde bulunan mallardan Allah yolunda infak etmemizi emretti. Ben malımın yarısını infak etmek için ayırdım. İçimden "İşte bugün Ebu Bekir'i hayırda geçtim" diyordum. Malımın yarısını Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e teslim ettim. Bana "Ehline ne bıraktın?" dedi. Ben "Bunun kadar mal da ehlime bıraktım" dedim. Daha sonra Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* geldi. Malının tümünü getirdi ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e teslim etti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona "Ehline ne bıraktın?" diye sordu. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* "Allah'ı ve rasulünü bıraktım" diye cevap verdi. Bu olaydan sonra ben "Hiçbir konuda Ebu Bekir'i geçemeyeceğim" dedim."[134]

Aynı şekilde Ebu Bekir Sıddık'ın kızı Ümmü'l Mü'minin Aişe *(radıyallahu anha)* da aynısını yapardı. Muaviye *(radıyallahu anh)* tarafından kendisine verilen yüz bin dirhemi dağıtmış geriye bir dirhem bile bırakmamıştı. Hizmetçisi "Bize bir dirhem bıraksaydın onunla et

[134] Darimi, 1/391,392; Ebu Davud, 1678; Tirmizi, 3675.

alırdık" demesi üzerine O "Hatırlatsaydın onu yapardım" demiştir.[135]

88-عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: انْتَهَيْتُ إِلَى النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم وَهُوَ جَالِسٌ فِي ظِلِّ الْكَعْبَةِ. فَلَمَّا رَآنِي قَالَ: **هُمُ الأَخْسَرُونَ وَرَبِّ الْكَعْبَةِ.** فَجِئْتُ حَتَّى جَلَسْتُ فَلَمْ أَتَقَارَّ أَنْ قُمْتُ فَقُلْتُ: مَنْ هُمْ فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي؟ قَالَ: **هُمُ الأَكْثَرُونَ أموالاً، إِلاَّ مَنْ قَالَ هَكَذَا! وَهَكَذَا! هَكَذَا! مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ وَعَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ شِمَالِهِ وَقَلِيلٌ مَا هُمْ !**

88. Ebu Zer *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına vardım. O Kabe'nin gölgesinde oturuyordu. Beni görünce "Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki zarar edenler kendileridir" buyurdu. Ben gelip oturmaya karar kılmadan kalktım ve "Ya Rasulallah! Anam babam sana feda olsun onlar kimlerdir?" diye sordum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onlar malları çok olanlardır. (Önüne, arkasına, sağına ve soluna işaret ederek) Ancak şöyle, şöyle ve şöyle yapanlar hariç... Ama onlar da azdır" buyurdu."[136]

89-عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **يَا أَبَا ذَر! ما أُحِبُّ أنّ لي أحُداً ذهباً وفضة، أنفقُه في سبيلِ اللهِ، أموتُ يَومَ أموت،أدَعُ مِنهُ قيراطاً.**

89. Ebu Zer *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ya Eba Zer! Benim Uhud kadar altın veya gümüşüm olsa ve onu Allah yolunda infak etsem, öldüğüm günde ondan bir kırat bırakmış olmamdan daha sevimlidir" buyurdu.[137]

Bu kıssa Emir'ul Mü'minin Ömer b. Abdulaziz'in kıssasına benzerlik arz ediyor. Ona ölüm yaklaşınca on bir çocuğunu bir araya toplar. Geride bıraktığı malını da hazırlamalarını ister. Hanımına lazım olanı verdikten sonra geri kalanı çocuklarına taksim edecektir. Her oğula bir dinar düşer.

Müslime b. Abdulmelik, Ömer b. Abdulaziz'e "Ya Emir'el Mü'minin! Onlara bir dinarın ne faydası olacak? İstersen beni onların üzerine vekil tayin et!" deyince "Onlar eğer salih iseler şüphesiz Allah salihleri veli

[135] Hakim, Mustedrek, 4/13.

[136] Buhari, 6638; Müslim, 990.

[137] Mecmuu ez-Zevaid, Heysemi, 10/239. Hadis sahihtir.

edinir. Yok eğer değillerse ben de Allah'a isyanda onlara yardım etmem" demiştir.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun çocuklarından salih olanları gerçekten de zengin kıldı. Onun ölümünden sonra oğlunun birisi, yüz atlıyı Allah yolunda hazırladı.

Kim Allah yolunda infak etme hususunda Allah'ın vadine güvenir, Allah'a tevekkülünü sağlamlaştırır ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın, harcadığı malın karşılığını vereceğine kesin olarak inanırsa, Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'ın yaptığı gibi malının tümünü infak etmesi ona zarar vermez.

İşte bu, Allah indinde çok güzel bir ameldir. Onun ecri ve sevabı ne kadar çok ve değerlidir. Tabii ki bu saadete ancak büyük pay sahipleri nail olur. Kimin de tevekkülü zayıf, yakini güçsüz ise çoluk-çocuğuna biraz mal bıraksın. Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bazı ashabına "Malının bir kısmını kendine bırak. Bu senin için daha hayırlıdır" buyurmuştur.

90-كَعْبَ بْنَ مَالِكٍ رضى الله عنه قال: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ مِنْ تَوْبَتِى أَنْ أَنْخَلِعَ مِنْ مَالِى صَدَقَةً إِلَى اللَّهِ وَإِلَى رَسُولِهِ. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **أَمْسِكْ عَلَيْكَ بَعْضَ مَالِكَ، فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ.**

90. Kab b. Malik *(radıyallahu anh)* Allah'a tevbe ettiğinde "Malımı Allah ve Rasulune sadaka vermek benim tevbemdendir" demişti. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona şunu tavsiye etmişti:

"Malının bir kısmını kendine bırak. Bu senin için daha hayırlıdır."[138]

91-عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِى وَقَّاص رضى الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال له: **إِنَّكَ أَنْ تَذَرَ وَرَثَتَكَ أَغْنِيَاءَ خَيْرٌ مِنْ أَنْ تَذَرَهُمْ عَالَةً يَتَكَفَّفُونَ النَّاسَ.**

91. Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah kendisine şöyle demiştir:

"Varislerini zengin bırakman, onları fakir bırakıp insanlara avuç açıp bir şeyler istemelerinden daha hayırlıdır."[139]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Kab b. Malik ve Sad b. Ebi

---

[138] Buhari, 4418; Müslim, 2769.

[139] Buhari, 1295; Müslim, 1628.

Vakkas'a söylediği bu sözlerden, o ikisinde tevekkül ve yakin zayıflığı gördüğünü düşünmemek gerekir. Zira sahabe *(radıyallahu anhum)* hakkında böyle şeylerin düşünülmemesi gerekir. Görünen şu ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in o ikisine böyle bir şey emretmesi, tevekkülü zayıf kişilerin onları örnek edinmeleri içindir. Çünkü tevekkülü zayıf olan kişiler zayıf halleriyle güçlülerin amellerini takip ederler ve malının tamamını infak ederlerse, infaktan sonra pişman olmaları durumu vardır ki ecirleri ya eksilir veya kaybolur.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabı yıldızlar gibidir. Müslümanlar onlardan hangisine tabi olursa olsun hidayete erer. Tevekkül ve yakîninde zaaf olanlar, Kab b. Malik ve Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anhuma)*'ya uyarak malının bir kısmını infak eder bir kısmını kendine bırakır. Tevekkülü güçlü olan da Ebu Bekir es-Sıddık *(radıyallahu anh)*'ın yaptığını yapar ve malının tamamını infak eder.

Ancak gücü yettiği halde infakı tümüyle terketmek, kendi elleriyle kendi nefsini tehlikeye atmaktan başka bir şey değildir. Bu konuda hiçbir şekilde ruhsat yoktur.

Hiç şüphesiz Allah, hakkı söyler ve dosdoğru olan yola iletir...

11. BÖLÜM

Allah Yolundaki Mucahidi Techiz Etmenin Fazileti ve Mucahidin Ehline Yapılan Hıyanetin Çirkinliği

92-عَنْ أَبِى سَعِيدٍ الْخُدْرِىِّ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم بَعَثَ بَعْثًا إِلَى بَنِى لِحْيَانَ مِنْ هُذَيْلٍ، فَقَالَ: **لِيَنْبَعِثْ مِنْ كُلِّ رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا وَالأَجْرُ بَيْنَهُمَا.**

92. Ebu Said el-Hudri *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Lehyan Oğulları kabilesine bir müfreze göndererek "Her iki kişiden biri cihada çıksın! Sevabı aralarında müşterektir"[140] buyurmuştur.

İmam Ebu Bekir b. el-Munzir der ki: "Bu hadiste, yeterli sayıda insanın cihad farizasını yerine getirmesi halinde farziyetinin diğerlerinden düşeceğine dair delil vardır."

93-عَنْ زَيْدُ بْنُ خَالِد الجهني رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَقَدْ غَزَا ، وَمَنْ خَلَفَ غَازِيًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ بِخَيْرٍ فَقَدْ غَزَا.**

93. Zeyd b. Halid b. el-Cuheni'den Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Her kim Allah yolundaki bir gaziyi teçhiz ederse o da gaza etmiş olur. Her kim gazinin ailesi hakkında hayırla onun yerini tutarsa o da gaza etmiş olur."[141]

94-عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الْجُهَنِىِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَنْ فَطَّرَ صَائِمًا كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ غَيْرَ أَنَّهُ لاَ يَنْقُصُ مِنْ أَجْرِ الصَّائِمِ شَيْئًا، مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ، لاَ يَنْقُصُ مِنْ أَجْرِ الغازي شئ.**

94. Yine Zeyd b. Halid b. el-Cuheni'den rivayet edildiğine göre

---

[140] Müslim, 1896.

[141] Buhari, 2843; Müslim, 1895.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim bir oruçluyu yedirirse ona oruçlunun ecri kadar ecir vardır. Onun ecrinden de eksilme olmaz. Kim Allah yolunda bir gaziyi teçhiz ederse onun ecrinden bir şey eksilmeden ona da aynısı vardır."[142]

95-عَنْ زيد بن ثابت رضى الله عنه عن رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال:**مَنْ جَهزَ غَازِيً فِي سَبِيلِ اللهِ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِه، وَمَنْ خَلفَ غَازِيً فِي أَهلِهِ بِخَيْرٍ وأَنْفقَ عَلى أَهْلِهِ، فَلَهُ مِثلُ أَجْرِه.**

95. Zeyd b. Sabit *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Kim Allah yolundaki bir gaziyi teçhiz ederse gazinin ecri kadar ona da vardır. Kim gazinin ehline hayırla halef kalır ve gazinin ehline infak ederse gazinin ecri kadar ona da ecir vardır."[143]

Kim cihad için hazırlanır da hastalık gibi sebeplerden dolayı cihada çıkamazsa teçhizatını, savaşması için başkasına vermesi gerekir. Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Her kim Allah yolundaki bir gaziyi teçhiz ederse o da gaza etmiş olur"[144] buyurmuştur.

96-عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضى الله عنه أَنَّ فَتًى مِنْ أَسْلَمَ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنِّى أُرِيدُ الْغَزْوَ وَلَيْسَ مَعِى مَا أَتَجَهَّزُ به. قَالَ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **ائْتِ فُلاَنًا، فَإِنَّهُ قَدْ كَانَ تَجَهَّزَ فَمَرِضَ.** فَأَتَاهُ فَقَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وَيَقُولُ: أَعْطِنِى الَّذِى تَجَهَّزْتَ بِهِ! قَالَ لامرأته: يَا فُلاَنَةُ! أَعْطِيهِ الَّذِى تَجَهَّزْتُ بِهِ، وَلاَ تَحْبِسِى عَنْهُ شَيْئًا! فَوَاللَّهِ لاَ تَحْبِسِى مِنْهُ شَيْئًا فَيُبَارَكَ لَكِ فِيهِ.

96. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Eslem kabilesinden bir genç "Ey Allah'ın Rasulu! Ben gaza etmek istiyorum ama yanımda teçhizat olarak hiç bir şeyim yok" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Filana git! Çünkü o hazırlık yapmış ama hastalanmıştı" buyurdu. Genç, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in dediği adama giderek "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sana selam ediyor ve techizatını bana vermeni söylüyor" dedi. O da "Ey filan hanım!

---

[142] Tirmizi, 2/151; İbnu Mace, 1/555. Hadis sahihtir.

[143] Mecmuu ez-Zevaid, Heysemi, 234.

[144] 93 numaralı hadis.

Benim techizatımı bu gence ver! Ondan hiçbir şeyi saklama! Allah aşkına ondan bir şey saklama ki sana onun hakkında bereket verilsin" dedi."[145]

97-عَنْ بُرَيْدَة بن الحصيب الأسلمي رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **حُرْمَةُ نِسَاءِ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ كَحُرْمَةِ أُمَّهَاتِهِمْ، وَمَا مِنْ رَجُلٍ مِنَ الْقَاعِدِينَ يَخْلُفُ رَجُلاً مِنَ الْمُجَاهِدِينَ فى أَهْلِهِ فَيَخُونُهُ فِيهِمْ إِلاَّ وُقِفَ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيَأْخُذُ مِنْ عَمَلِهِ مَا شَاءَ فَمَا ظَنُّكُمْ؟**

97. Bureyde b. el-Hasib el-Eslemî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Mücahidlerin kadınlarının, evlerinde oturan erkeklere haramlığı, annelerinin haramlığı gibidir. Evinde oturan erkeklerden biri, mücahidlerden birinin ailesine halef olur da hıyanet ederse kıyamet gününde durdurular ve mücahid onun amelinden dilediğini alır. Siz bu işi ne zannediyorsunuz!"[146]

Bu hadis mücahidin ehline hıyanet etmenin ne kadar büyük bir günah olduğunu göstermektedir. Mücahidlerin hanımlarının evinde oturan erkeklere anaları gibi haram olduğunu da beyan etmektedir. Allah en iyi bilendir.

Ebu Abdullah el-Halimi der ki: "Bu durum, mücahidin evinde oturanlar üzerinde hakkının büyük oluşundandır. Çünkü o, mücahide vekil oldu. Mücahidin cihadıyla onun üzerindeki cihada çıkma farziyeti sakıt oldu. Bununla birlikte mücahid onu canıyla korudu, canını ona bir kalkan yaptı. Bu durumda nasıl olur da o, mücahidin ehline hıyanet edebilir? Hiç şüphesiz mücahidin ehli hususundaki hıyanet, komşunun ehline olan hıyanetten kat be kat büyük bir günahtır. Allahu a'lem..."

---

[145] Müslim, 1894.

[146] Müslim, 1897.

12. BÖLÜM

Mücahidlere Yardımcı Olmanın ve Onlara Hizmet Etmenin Fazileti

98-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بن سَهْلِ بْنِ حُنَيْفٍ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ أَعَانَ مُجَاهِدًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ غَارِمًا فِى عُسْرَتِهِ أَوْ مُكَاتَبًا فِى رَقَبَتِهِ أَظَلَّهُ اللَّهُ فِى ظِلِّهِ يَوْمَ لاَ ظِلَّ إِلاَّ ظِلِّهِ.**

98. Abdullah b. Sehl b. Hanif *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah yolundaki mücahide veya zor durumda olan gaziye ya da efendisiyle hürriyetinin bedelini ödemek için anlaşma yapan köleye yardım ederse, hiçbir gölgenin olmadığı günde Allah *(Subhanehu ve Teala)* onu kendi gölgesinde gölgelendirir."[147]

Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)* "Allah yolunda bir kamçı hazırlamak bana, hac ardından başka bir hac yapmaktan daha sevimli gelir" demiştir.

99-عَنْ أَبِى أُمَامَةَ الباهلِيِّ رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **أَفْضَلُ الصَّدَقَاتِ ظِلُّ فُسْطَاطٍ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَمَنِيحَةُ خَادِمٍ فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ طَرُوقَةُ فَحْلٍ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

99. Ebu Umame el-Bâhili *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Sadakaların en hayırlısı, Allah yolunda kıl çadırı vererek mücahidi gölgelendirmek, Allah yolunda mücahidin hizmetine bir hizmetçi vermek ve yine Allah yolunda bir at vermektir."[148]

Hadiste gölgelenmeleri için bir çadır vererek ya da hizmetini görmesi

---

[147] Ahmed b. Hanbel, Musned, 3/487; İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/351; Hakim, 2/89. Hadisin isnadı hasendir.

[148] Tirmizi, 3/91. İsnadı hasendir.

için hizmetçi tayin ederek ya da kullanmaları için binek vererek mücahidlere yardım etmeye teşvik vardır. Hiç şüphesiz bunlar Allah katında sadakaların en faziletlisidirler.

100-عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم أَرَادَ أَنْ يَغْزُو فَقَال: **يَا مَعْشَرَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ! إِنَّ مِنْ إِخْوَانِكُمْ قَوْمًا لَيْسَ لَهُمْ مَالٌ وَلا عَشِيرَةٌ، فَلْيَضُمَّ أَحَدُكُمْ إِلَيْهِ الرَّجُلَيْنِ أَوْ الثَّلاثَةِ.**

ومَا لأحَدِنَا مِنْ ظَهْرٍ يَحْمِلُهُ إِلاَّ عُقْبَةٌ كَعُقْبَةِ يَعْنِي أَحَدِهِمْ، فَضَمَمْتُ إِلَيَّ اثْنَيْنِ أَوْ ثَلاثَةً، مَا لِي إِلاَّ عُقْبَةٌ كَعُقْبَةِ أَحَدِهِمْ مِنْ جَمَلِي.

100. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)*'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gazveye niyet etti ve "Ey muhacir ve ensar topluluğu! Sizin kardeşlerinizden öyleleri vardır ki onların ne malı ne de aşiretleri vardır. Sizden her biri onlardan bir iki tanesini yanına alsın!" buyurdu.

Vallahi bizim sizin gibi herkes için bineceği develerimiz yoktu. Ben en az iki veya üç kişiyi yanıma alırdım."[149]

Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)* der ki: "Allah yolundaki yoldaşlarımın eşyalarını tamir etmem ve bineklerine su vermem bana birinci hacdan sonraki on hacdan daha sevimlidir."

Bilal b. Sad, Amir b. Abdulkays *(radıyallahu anh)*'ı Rum diyarında gören bir kişiden şöyle rivayet etmiştir:

"Amir nöbetleşe bindikleri bir katır üzerindeydi. Muhacirler de sırayla biniyorlardı. Amir b. Abdulkays gazveye çıktığında yolda durup geçen arkadaşlarını gözetlerdi. Onun yanına bir grup geldiğinde şöyle derdi:

- Baksanıza! Sizinle nefsinizden üç şey vermek üzere arkadaşlık etmek istiyorum.

- Nedir onlar?

- Birincisi; Sizin hizmetçiniz olacağım, sizden hiç kimse bu hususta benimle çekişmeyecek! İkincisi; Sizin müezziniz olacağım ve yine hiç kimse benimle bu konuda çekişmeyecek! Üçüncüsü; gücüm nispetinde

[149] Ebu Davud, 3/41; Hakim, 2/90. Hadis sahihtir.

size infakta bulunacağım…

Evet demeleri halinde onlara katılırdı. Eğer onlar bu hususlardan birini bile kabul etmezse onlardan başkasına bakardı."[150]

İşte Selefimizin cihada çıkarken takındığı tavır buydu. Onlardan her biri arkadaşlarının hizmetinde bulunmak, gücü oranında onları sevindirmek ve infak etmek, gücü yetmediğinde ise onları kendi nefsine tercih etmek için çaba gösteriyorlardı. Bunu yaparken de yalnızca Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın rızasını kazanmak ve Allah katındaki sevaba nail olmak için yapıyorlardı.

Ebu Cehm b. Huzeyfe el-Adavi der ki: "Yermuk savaşında yanımda az miktar bir su olduğu halde amcamın oğlunu aramaya koyuldum. Eğer hayattaysa ona su verip yüzünü yıkayacaktım. Gezerken bir de baktım ki çok şiddetli bir ses geliyor. Ona "Sana su vereyim mi?" dedim. "Evet" diye işaret etti. Bu arada bir başkası "Ah!" dedi. Amcamın oğlu ona gitmemi söyledi. O, Amr b. As'ın kardeşi Hişam b. As idi. Yanına vardım ve "Sana su vereyim mi?" dedim. Bu arada bir başkasının "Ah" sesi duyuldu. Hişam ona gitmemi işaret etti. Onun yanına vardığım da vefat etmişti. Sonra Hişam'a döndüm o da vefat etmişti. Bundan sonra amcamın oğluna döndüm ki o da vefat etmişti. Allah'ın rahmeti onların üzerinde olsun."

Subhanallah!.. Allah sana rahmet etsin! Selefin şu halde bile kardeşlerini kendilerini tercih etmelerine, ihtiyaç hissetmelerine rağmen cömert oluşlarına ve hayatları pahasına yaptıkları iyiliklere bir bak! Elbette ki onlar Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın rızasını ve güzel sonucu hak ettiler.

Allah'ım! Onlara tabi olmayı bize nasip et!

Allah'ım! Rızanın mahallinde ve bağışlamanın menzilinde bizimle onları bir araya getir ey Keremlilerin en keremlisi!

Mücahidleri Yüreklendirme ve Cihada Gönderirken Onlarla Vedalaşma

101-عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جَهَّزَ جَيْشاً، فَمَشى مَعَهُم إِلَى بَقِيعِ الْغَرْقَدِ، حين وَجَّهَهُمْ. ثُمَّ قَالَ:**انْطَلِقُوا عَلَى اسْمِ اللَّهِ، اللَّهُمَّ أَعِنْهُمْ!**

101. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir:

[150] İbnu Mübarek, Cihad, 2/178,179.

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir ordu hazırlayıp da cihada gönderirken onlarla beraber Baki el-Garkad'a kadar yürür ve şöyle buyururdu:

- Allah'ın adıyla gidin! Allah'ım onlara yardım et!"[151]

İbni Asakir, Yahya b. Said'ten şöyle rivayet etmiştir:

"Ebu Bekir es-Sıddık *(radıyallahu anh)* Şam'a ordular gönderdi. Orduyu yolcu etmek için ordunun dörtte birinin komutanı olan Yezid b. Ebi Süfyan ile birlikte yürüdü. Yezid, Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'a "Ya sen bineceksin ya da ben ineceğim" deyince Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* "Ne sen ineceksin ne de ben bineceğim! Şu adımlarımın Allah yolunda atılmış adımlar olmasını umuyorum" cevabını verdi."

102. Mücahid *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Ben gazveye çıkıyordum. İbni Ömer de bizi yolcu etmeye geldi. Bizden ayrılmak üzere iken "Yanımda size verebileceğim hiçbir şey yoktur. Ancak ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya bir şey emanet bırakılırsa O, emanetleri korur" buyurduğunu işittim. Ben de dininizi, emanetinizi ve amellerinizin neticelerini Allah'a emanet ediyorum" dedi."[152]

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Kim dostuna "Haydi birlikte şu mücahidi yolcu etmeye gidelim!" derse Allah *(Subhanehu ve Teala)* "Bunu söyleyen ve kendisine söyleyene müjdeler olsun" buyurur."

Mucahidlerin cihada giderken yolcu edildikleri gibi cihaddan dönerken de karşılanmaları gerekir.

103. Sâib b. Yezid *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Çocuklarla beraber Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i Tebük seferinden dönüşlerinde karşılamak için Veda tepesine çıkmıştık."[153]

---

[151] Hakim, Mustedrek, 2/98. Hadisin isnadı hasendir.

[152] Beyhaki, Sunen-i Kubra, 9/173. Hadis sahihtir.

[153] Buhari, 3083.

13. BÖLÜM

Allah Yolunda Cihad Niyetiyle At Beslemenin ve Ona Harcama Yapmanın Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لا تُظْلَمُونَ﴾

"Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın! Bununla Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmanları) korkutup-caydırasınız. Allah yolunda her ne infak ederseniz size eksiksiz olarak ödenir ve siz asla haksızlığa uğratılmazsınız." (8 Enfal/60)

﴿وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا*فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا*فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا*فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا*فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا﴾

"Soluk soluğa koşanlara, Nallarıyla çakarak kıvılcım saçanlara, Ansızın sabah baskını yapanlara, Orada tozu dumana katanlara ve topluluğun ta ortasına dalanlara and olsun ki..." (100 Adiyat/1-5)

İbni Abbas, Mücahid, İkrime ve Katade *"Soluk soluğa koşanlara"* ayeti ve ardından gelen ayetlerde geçen kasemin, kendisiyle düşmana saldırılan atlar olduğu görüşündedirler.

Ey kardeşim! Bil ki atların bir çok fazileti vardır:

Birincisi; Kim Allah yolunda cihad niyetiyle at edinip bağlarsa onun açlığı ve tokluğu, susamışlığı ve susuzluğunun giderilmesi, bevli ve tersi, yediği, içtiği ve attığı adımların sayısınca kıyamet gününde amel defterinde sevap bulur.

104-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قَالَ: قال رَسُول اللهِ صلى الله عليه وسلم: **مَنِ احْتَبَسَ فَرَسًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ إِيمَانًا بِه وَتَصْدِيقًا بِوَعْدِهِ فَإِنَّ شِبَعَهُ وَرِيَّهُ وَرَوْثَهُ وَبَوْلَهُ فِى مِيزَانِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.**

104. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah yolunda, O'na iman ederek ve vaadini tasdik ederek bir at beslerse, o atın tokluğu, su içmesi, bevli ve tersi kıyamet gününde onun mizanında iyilik olarak karşısına çıkar."[154]

105-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قَالَ: قال رَسُول اللهِ صلى الله عليه وسلم: **الْخَيْلُ ثَلَاثَةٌ: هِيَ لِرَجُلٍ وِزْرٌ وَهِيَ لِرَجُلٍ سِتْرٌ وَهِيَ لِرَجُلٍ أَجْرٌ. فَأَمَّا الَّتِي هِيَ لَهُ وِزْرٌ فَرَجُلٌ رَبَطَهَا رِيَاءً وَفَخْرًا وَنِوَاءً عَلَى أَهْلِ الْإِسْلامِ فَهِيَ لَهُ وِزْرٌ. وَأَمَّا الَّتِي هِيَ لَهُ سِتْرٌ فَرَجُلٌ رَبَطَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَمْ يَنْسَ حَقَّ اللَّهِ فِي ظُهُورِهَا وَلا رِقَابِهَا فَهِيَ لَهُ سِتْرٌ. وَأَمَّا الَّتِي هِيَ لَهُ أَجْرٌ، فَرَجُلٌ رَبَطَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لأَهْلِ الإِسْلامِ فِي مَرْجٍ وَرَوْضَةٍ. فَمَا أَكَلَتْ مِنْ ذَلِكَ الْمَرْجِ أَوْ الرَّوْضَةِ مِنْ شَيْءٍ إِلاَّ كُتِبَ لَهُ عَدَد مَا أَكَلَتْ حَسَنَاتٌ وَكُتِبَ لَهُ عَدَد أَرْوَاثِهَا وَأَبْوَالِهَا حَسَنَات، وَلا تَقْطَعُ طِوَلَهَا فَاسْتَنَّتْ شَرَفًا أَوْ شَرَفَيْنِ إِلاَّ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عَدَد آثَارِهَا وَأَرْوَاثِهَا حَسَنَاتٍ وَلا مَرَّ بِهَا صَاحِبُهَا عَلَى نَهْرٍ فَشَرِبَتْ مِنْهُ وَلا يُرِيدُ أَنْ يَسْقِيَهَا إِلاَّ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عَدَدَ مَا شَرِبَتْ حَسَنَاتٍ.**

105. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Atlar üç çeşittir. Bir kısmı sahibi için günahtır, bir kısmı sahibi için örtü, bir kısmı da ecirdir. Sahibi için günah olan; riya, övünme ve İslam ehline düşmanlık için bağlanan ve beslenen attır. Sahibi için örtü olan; Allah yolunda bağlanıp beslenen, boynunda ve sırtında Allah'ın hakkının unutulmadığı attır. Sahibi için ecir olan ise Allah yolunda ve İslam'ın faydası için mera veya bahçelerde bağlanan attır. O otlaktan veya bahçeden yediği şeyler kadar sahibine iyilik yazılır. O atın tersi ve bevli kadar sahibine iyilik yazılır.

İpi bırakılıp bir iki mil şahlanarak koşan hiç bir at yoktur ki onun adımları ve tersleri sahibine iyilik olarak yazılmasın. Sahibi onunla bir nehirden geçip sahibi istemediği halde nehirden su içmesin ki Allah içtiği su kadar sahibine iyilik yazmasın..."[155]

---

154 Buhari, 2853.

155 Buhari, 2371; Müslim, 987.

Allah yolunda beslenen atın karnına bir şey girmesin ki sahibine ecir olmasın... Çayırda sahibi onu otlatırsa karnına giren her şey için sahibine iyilik yazılır. Bir iki mil şahlanarak koşarsa onun attığı her adım için sahibine ecir vardır.

Hadiste geçen "sahibi istemediği halde" ifadesi, niyeti olmasada atın midesine inen herşey için sahibinin sevap aldığına işaret etmektedir. Peki, bunu kasteden ve bunun için atını besleyenin ecri nasıldır?

İkincisi; Allah yolunda kim bir at beslerse kıyamet gününde ona bir örtü olur.

Üçüncüsü; Kim Allah yolunda bir at bağlayıp beslerse gece-gündüz gizliden ve açıktan malını infak eden kişinin sevabı gibi sevap alır. Böyle kimselerin ecirleri Rabbleri katındadır.

Dördüncüsü; Allah yolunda at besleyen ve bunun için harcama yapan kimse Allah yolunda çok sadaka veren kimse gibidir.

106-عنْ أَبِي كَبشة الأنماريِّ رضي الله عنه عن رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **الْخَيْرُ مَعْقُودٌ فِى نَوَاصِى الْخَيْلِ، وَأَهْلُها مُعانُونَ عَلَيها والمُنْفِقُ عَلَيها كالباسطِ يَدِه بالصدقة.**

106. Ebu Kebşe el-Enmari *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Hayır, atların alınlarına bağlanmıştır. Sahipleri onlara özen gösterirler. Onlara infakta bulunan, sadaka verme hususunda eli açık kimse gibidir."[156]

Beşincisi; Sahipleri atlarına harcama yaptıklarında ve hizmet ettiklerinde Allah *(Subhanehu ve Teala)* da yardımıyla onları destekler.

107-عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **الْخَيْلُ مَعْقُودٌ فِى نَوَاصِيهَا الْخَيْرُ وَالنَّيْلُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَأَهْلُهَا مُعَانُونَ عَلَيْهَا فَامْسَحُوا بِنَوَاصِيهَا وَادْعُوا لَهَا بِالْبَرَكَةِ.**

107. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kıyamete dek atların alınlarında hayır bağlıdır. Onları bağlayıp

[156] Ebu Avane, Musned, 5/19; Hakim, Mustedrek, 2/91. Hadis sahihtir.

bakımlarını yapanlar Allah tarafından yardım olunurlar. Onların perçemlerini okşayın ve onunla Allah'tan bereket dileyin!"[157]

Altıncısı; Dünya ve ahiretin hayrı kıyamete kadar atların alınlarına bağlıdır.

Hayrın galabe çalmasından dolayıdır ki araplar atlara "hayır" ismini vermişlerdir.

108-عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَلْوِى نَاصِيَةَ فَرَسٍ بِإِصْبَعِهِ وَهُوَ يَقُولُ: **الْخَيْلُ مَعْقُودٌ بِنَوَاصِيهَا الْخَيْرُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ الأَجْرُ وَالْغَنِيمَةُ.**

108. Cerir b. Abdullah *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i atının perçemini parmaklarıyla örüp "Atların alınlarında kıyamete kadar hayır bağlıdır: Ecir, bir de ganimet..." derken gördüm."[158]

109-عَنْ عُرْوَةَ الْبَارِقِىِّ رضى الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قَالَ: **الْخَيْلُ مَعْقُودٌ فِى نَوَاصِيهَا الْخَيْرُ، الأَجْرُ وَالْمَغْنَمُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.**

109. Urve el-Barıkî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Atların alınlarına kıyamete kadar hayır (ahirette) ecir ve (dünyada) ganimet düğümlenmiştir."[159]

Şebib b. Garkad der ki: "Urve *(radıyallahu anh)*'ın evinde Allah yolunda cihad için hazırlanmış yetmiş at vardı."

Bu hadis çok sayıda sahabiden rivayet edilmiştir. Onlardan bazıları şunlardır:

1. Cerir b. Abdullah el-Beceli
2. Urve el-Barıkî
3. Abdullah b. Amr
4. Ali b. Ebi Talib
5. Abdullah b. Mesud

---

[157] Ahmed b. Hanbel, Musned, 3/302.

[158] Müslim, 1872.

[159] Buhari, 2850; Müslim, 1873.

6. Ebu Zer el-Gıffari

7. Abdullah b. Amr b. As

8. Ebu Said el-Hudri

9. Enes b. Malik

10. Bera b. Azib

11. Ebu Umame el-Bahili

12. Muğire b. Şube

13. Suvade b. Rabi

14. Seleme b. Nufeyl

15. Utbe b. Abd es-Selemi (Allah onlardan razı olsun)

Yedincisi; Atlar, kadınlardan sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e en sevgili gelen şeylerdir.

110. Makul b. Yesar *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e kadınlardan sonra hiç bir şey atlardan daha sevimli değildi."[160]

Bu hadisten dolayı (isterse başkasının olsun) Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sevdiği için atları sevmek her müslüman için sünnettir.

Sekizincisi; Atlar kendilerini sahiplerine sevdirmesi çin Allah'a dua ederler.

Buna kimse şaşırmasın! Hiç şüphesiz atlar kendilerine has bir şekilde Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya dua ederler. Zira onlar idrak ve fehimlerinin fazla olması, erken terbiyeyi kabul etme ve güzel ahlak sahibi olma gibi gözle görünen özelliklerle diğer binek hayvanlarından üstündürler.

111-عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ:قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **مَا مِنْ فَرَسٍ عَرَبِيٍّ إِلاَّ يُؤْذَنُ لَهُ عِنْدَ كُلِّ سَحَرٍ، بِكَلِماتٍ يَدْعُو بِهِنَّ: اللَّهُمَّ خَوَّلْتَنِي مَنْ خَوَّلْتَنِي مِنْ بَنِي آدَمَ وَجَعَلْتَنِي لَهُ، اللَّهُمَّ فَاجْعَلْنِي أَحَبَّ أَهْلِهِ وَمَالِهِ إِلَيهِ.**

111. Ebu Zer el-Gıffari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Hiçbir arap atı yoktur ki seher vakti şu kelimelerle dua etmesi için kendisine izin verilmesin:

---

[160] Nesai, 6/218.

Allah'ım! Ademoğullarından beni dilediğinin mülkü eyledin ve beni onun malı kıldın. O halde beni ona onun en sevgili malı, en sevgili ehli kıl!"[161]

Abdullah ibn Mübarek, Suddi'nin şöyle dediğini rivayet eder: "Amr b. Utbe b. Ferkad cihada çıkmak için dört bin dinara bir at satın aldı. Atın fiyatını çok yüksek bulan bazı kimseler onu kınayıp ayıplamaya başladılar. O şöyle dedi: O, beni düşmana doğru yaklaştırmak için hiç bir adım atmaz ki bana dört bin dinardan daha sevimli olmasın!"[162]

Amr b. Utbe adındaki bu zat, Kufe'li muhterem bir zahiddir. Tabiinin büyüklerinden, mücahid ve şehidlerindendir. Gaza etmek için çıktığında arkadaşlarına, hizmet etmeyi şart koşardı.

A'meş der ki: "Amr b. Utbe şöyle derdi: Allah'tan beni dünyada zahid kılmasını istedim, beni zahid kıldı. Dünyadan gelip gidene asla önem vermem. Allah'tan namaz güç getirmeyi istedim, beni onunla rızıklandırdı. Son olarak da Allah'tan şehadeti istedim, şimdi onun yolunu gözlüyorum..."

Abdurrahman b. Yezid der ki: "Bir ordu ile birlikte cihada çıktık. Bizimle birlikte Amr b. Utbe de vardı. Üzerinde bembeyaz ve yeni bir cübbe ile çıkıp "Bu elbisenin üzerine kan, ne kadar da yakışır!" dedi. Düşmandan gelen bir taş ona isabet etti ve başını yardı. Kan üzerine akıyordu ve bu yara sebebiyle vefat etti. Biz de onu defnettik."

Dokuzuncusu; Kim Allah yolunda bir at bağlarsa, Allah'ın ve Rasulunun emrine uymuş olur.

Zira Allah *(Subhanehu ve Teala) "Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın!" (8 Enfal/60)* diye emretmiştir.

112-عَنْ أَبِى وَهْبٍ الْجُشَمِىِّ رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **ارْتَبِطُوا الْخَيْلَ وَامْسَحُوا بِنَوَاصِيهَا وَأَعْجَازِهَا وَقَلِّدُوهَا وَلاَ تُقَلِّدُوهَا الأَوْتَارَ.**

112. Ebu Vehb el-Cuşemî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Besili atlar edinin! Perçemlerini ve sırtlarını sıvazlayın! Boyunlarına takı takın ancak kiriş bağlamayın!"[163] buyurmuştur.

---

[161] Nesai, 6/233; Ahmed b. Hanbel, 5/170; Hakim, 2/92. Hadis sahihtir.

[162] Abdullah ibn Mubarek, Cihad, 2/134,135.

[163] Ebu Davud, 3/53; Nesai, 6/218.

Kiriş takmanın nehyedilmesi, onun atın boğulmasına sebep olmasından dolayıdır. Bir başka görüşe göre ise onlar, nazar değmesine karşı kiriş taktıkları için nehyedildiler.

Rasulullah'ın Atlarının İsimleri

1. Es-Sekbu: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahip olduğu ilk attır. Alnı sakar, ayakları sekili, sağ tarafı açık kahverenginde bir at idi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onu bir bedeviden on evak'a satın almıştı. Uhud Savaşında onun üzerinde savaşa çıkmıştı. Bu ata es-Sekbu isminin verilmesi çok hızlı koştuğundan dolayıdır.

2. El-Murtecez: Çok güzel kişnediğinden dolayı bu isim verilmiştir. Kişnediğinde saki şiir söylüyor gibiydi.

3. El-Luhayf: Sanki kuyruğu yere sürtüyor gibiydi. Bu atı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e Ferve b. Amr el-Cezami hediye etmiştir.

4. El-Lezzaz: "Yapışmak" anlamına gelen fiil kökünden türetilmiş bir isimdir. Süratinden dolayı sanki matlub olana yapışıyordu. Bu atı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e Mukavkis hediye etti.

5. Ez-Zarib: Bu atı da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e Ferve b. Amr hediye etti. Ez-Zarib küç dağlara denilir. Bazılarına göre onun büyüklüğü ve semizliğinden dolayı, bazılarına göre ise kuvveti ve salabetinden dolayı bu isim verilmiştir.

6. El-Verd: Bu atı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e Temim ed-Dari hediye etmişti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de onu Ömer b. Hattab'a verdi. Verd, sarıya çalan bir renktir.

7. Es-Sebha: Koşarken ön ayaklarını güzel atan atlara verilen bir isimdir.

Bu yedi isim üzerinde alimler ittifak etmişlerdir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bindiği ve kendisiyle cihada çıktığı at es-Sekbu idi. Zikredilen bu yedi atın dışındakilerde ihtilaf edilmiştir.

Üzerinde ihtilaf edilen diğer isimler ise şöyledir: Eblak, Zu'l-Ukkal, Zu'l-Lemme, el-Murtecel, el-Muravih, es-Sirhan, el-Ya'sub, el-Ya'bub, el-Mendub, el-Bahr, en-Neciptir.

Bu babıdan alacağımız derse gelince; atları isimlendirme hususunda da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine tabi olmak gerekir.

14. BÖLÜM

Atlara Hizmet Etmek ve İkram Etmenin Fazileti

Revha b. Zenba der ki: "Temim b. Evs ed-Dari *(radıyallahu anh)* Beytu'l Makdis'in emiriydi. Yanına girdiğimde atı için arpa ayıkladığını gördüm. Oysa onun etrafında ehli ve hizmetçileri de vardı ama o, atına ikram etmek amacıyla böyle yapıyordu."

Atların perçemlerinin kesilmesi kerih (kötü) görülmüştür. Çünkü kıyamete kadar hayır ve bereket bağlıdır.

113-عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **الْبَرَكَةُ فِى نَوَاصِى الْخَيْلِ.**

113. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bereket atların perçemlerindedir"[164] buyurmuştur.

114-عَنْ أَبِى قَتَادَةَ الأَنْصَارِىِّ أَنَّ رَجُلاً قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنِّى أُرِيدُ أَنْ أَشْتَرِىَ فَرَساً فَأَيُّهَا أَشْتَرِى؟ قَالَ: **اشْتَرِ أَدْهَمَ أَرْثَمَ مُحَجَّلَ طَلْقَ الْيَدِ الْيُمْنَى أَوْ مِنَ الْكُمْتِ عَلَى هَذِهِ الشِّيَةِ تَغْنَمْ وَتَسْلَمْ.**

114. Ebu Katade *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Bir adam "Ya Rasulallah! Ben bir at satın almak istiyorum. Nasıl bir at alayım?" diye sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de şöyle cevap vermiştir: Atın en hayırlısı yağız, alnında beyaz nişan ve ayaklarında beyazlık bulunan, burnu ve üst dudağı beyaz ve sağ ön ayağı nişansız attır."[165]

115-عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **يُمْنُ الْخَيْلِ فِى شُقْرِهَا.**

115. İbnu Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Atın bereketi kızıllığındadır."[166]

---

[164] Buhari, 2851; Müslim, 1874.

[165] Darimi, 2/212. Hadis sahihtir.

[166] Ebu Davud, 3/48; Tirmizi, 3/120. Hadis sahihtir.

116. Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* atların şikallısından hoşlanmazdı.

Şikal, atın ön sağ ve arka sol ayağında veya ön sol ayağında ve arka sağ ayağında beyazlığın bulunmasıdır.

15. BÖLÜM

Mucahid ve Murabıtın Namaz ve Oruç Gibi Amellerinin Fazileti

117-عَنْ أَبِى سَعِيدٍ الْخُدْرِىِّ رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا مِنْ عَبْدٍ يَصُومُ يَوْمًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ إِلاَّ بَاعَدَ اللَّهُ بِذَلِكَ الْيَوْمِ وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ سَبْعِينَ خَرِيفًا.**

117. Ebu Said el-Hudri *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda bir gün oruç tutan hiç bir kul yoktur ki Allah onun yüzünü ateşten yetmiş yıl uzaklaştırmasın."[167]

Seleften bir çok kişi, Allah yolunda cihad ederken de oruç tutuyorlardı. Oruçlu iken savaşıyor, oruçlarını bozmuyorlardı. Bunu Allah'tan bir ihsan beklemek, rızasını taleb etmek, sevabına nail olmak için yapıyorlardı. Onlardan bazıları:

1. Abdullah b. Mahreme *(radıyallahu anh)*

"İbni Ömer der ki: "Ben Abdullah b. Mahreme ve Ebu Huzeyfe'nin mevlası Salim ile Yemame gününde arkadaştık. Bizden her biri bugün öbürlerini gözetip kollardı. Birgün gözetleme günü bende iken savaş oldu. Yönelip baktım ki Abdullah b. Mahreme vurulmuş. Başında durdum. Bana "Oruçlu iftar edebilir mi?" dedi. Ben "Hayır" dedim. Dedi ki "Benim için şu yoldan su getir! Belki iftarımı açarım" dedi. Söylediğini yaptım. Sonra döndüm ki kendisi vefat etmişti."[168]

2. Mucahid Genç (Ayna'nın Nişanlısı)

Sabit el-Bunani şöyle demiştir:

"Bir genç zamanın birinde gaza edip şehadetin peşine düştü, ancak ona nail olmadı. Kendi kendine "Vallahi aileme dönüp evlenmekten başka bir şey görmüyorum" dedi. Sonra kıl çadırda kaylule uykusuna daldı. Arkadaşları onu öğlen namazına kaldırmaya gittiler. O öyle bir ağlıyordu ki, arkadaşları ona bir şey oldu sandılar. İnsanların bu halini

---

[167] Buhari, 2840; Müslim, 1153.

[168] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/316.

görünce "Hiçbir şeyim yok! Az önce bana biri geldi ve "Haydi eşin Aynâ'ya gidelim" dedi. Beni tertemiz, beyaz bir yerden geçirdi. Ondan daha güzelini görmediğim bir bahçeye geldik. Orada on hizmetçi vardı. Kesinlikle onlardan daha güzel birisini görmemiştim. Onlardan biri olmasını ümit ettim. "Aynâ nerede?" dedim. "O önümüzdedir. Biz de onun hizmetçileriyiz" dediler. Arkadaşımla yürüdük. Sonra bir bahçeye geldik ki onun güzelliği geride bıraktığımızdan kat kat daha güzeldi. Onda da yirmi hizmetçi vardı. Aynâ'nın onlardan biri olmasını ümit ederdim. "Aynâ hanginiz" dedim. O önümüzdedir. Bizler onun hizmetçileriyiz" dediler. Sonra kırmızı yakuttan etrafını aydınlatan bir kubbeye geldim. Arkadaşım "Gir!" dedi. Girdim bir de ne göreyim çadırın, onun yanında ışığı olmayan bir bayan var. Oturup onunla bir müddet konuştum. O da benimle konuşuyordu. Arkadaşım bana "Çık ve git!" dedi.

Arkadaşıma karşı gelemediğimden kalktım. Elbisemin bir kenarından tutup "Bu akşam bizde iftarını aç" dedi. Beni uyandırdığınızda bunun bir düş olduğunu gördüm ve onun için ağladım.

Çok geçmeden süvarilere savaş için seslenildi. İnsanlar atlarına binip güneş batıncaya kadar düşmanla savaştılar. Güneş batıp oruçluya iftar etme helal olunca da işte o vakitte yara aldı ve şehid oldu. Kendisi oruçluydu..."[169]

Allah yolundaki mücahidin ibadetinin sevabı yedi yüz ile çarpılır. Bu ibadet namaz, oruç, Kur'an kıraati veya tesbih, zikir ve istiğfardır.

[169] Abdullah b. Mubarek, Cihad, 2/144,145.

16. BÖLÜM

Allah Yolunda Ribatın Önemi ve Murabıtın Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ﴾

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün! Onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip tutun!" (9 Tevbe/5)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

"Ey iman edenler! Sabredin, sabırda yarışın, sınırlarda nöbetleşin ve Allah'tan korkun! Umulur ki kurtulursunuz." (3 Ali İmran/200)

Hasan Basrî (rah) *"Sabredin, sabırda yarışın"* ayetini okuyup şöyle dedi: Müslümanlar, kafirlere karşı sabretmekle emrolundular. Ta ki kafirler dinlerinden bıksınlar."

Muhammed b. Ka'b el-Kurazi bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: "Benim ve kendi düşmanınızı, kendi dinlerini sizin için bırakıncaya kadar sınırlarda nöbetleşin!"[170]

Ezheri *"sınırlarda nöbetleşin"* ayetiyle ilgili şöyle demiştir: "Bu ayetin manası ile ilgili iki görüş vardır. Birincisi; "Düşmanınızla cihad edin ve onlara karşı besili atlar hazırlayın!" manasına gelir. İkincisi ise Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in de buyurduğu gibi meşakkatli de olsa abdesti usulüne uygun alıp namazlardan sonra bir sonraki namazı beklemektir.

118-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **أَلاَ أَدُلُّكُمْ عَلَى مَا يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ؟** قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ: **إِسْبَاغُ الْوُضُوءِ عَلَى الْمَكَارِهِ وَكَثْرَةُ الْخُطَا إِلَى الْمَسَاجِدِ وَانْتِظَارُ الصَّلاَةِ بَعْدَ الصَّلاَةِ فَذَلِكُمُ الرِّبَاطُ.**

118. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

---

[170] Tefsiru't Taberi bi-Tahkiki Mahmud Şakir, 7/52.

- Allah'ın kendisiyle hataları sildiği ve dereceleri yükselttiği şeyi size söyleyeyim mi?

- Buyur ya Rasulallah!

- Güçlüklere rağmen abdesti güzelce alıp mescidlere gitmek ve namazdan sonra diğer namazı gözlemektir. İşte sizin ribatınız budur."[171]

Bu ameller, Allah'ın düşmanlarıyla cihad etmek için süvarinin nöbet tutmasına denk tutulmuştur.

Muhammed b. Atiyye tefsirinde şöyle demiştir: "Bu görüşlerin en doğrusu; ribat, Allah yolunda cihaddan ayrılmamaktır. Onun aslı at besleyip bağlamaktır. Sonra müslümanların sınırlarından birini koruyan herkese bu isim verilmiştir. İster süvari olsun, ister yaya... Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "İşte bu ribattır" sözü, bunu Allah yolundaki ribata benzetmek içindir. Çünkü ribatın sözlük anlamı yukarıda zikredilen birinci anlamdır."

İbni Rüşd "Mukaddimat" adlı eserinde İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Cihad, müşriklerin kanını akıtmak için farz kılındı. Ribat da müslümanların kanını korumak için farz kılındı. Müslümanların kanını korumak, müşriklerin kanını akıtmaktan bana daha çok sevimli gelmektedir."[172]

Şunu iyi bil ki ribat, imanın şubelerinden ve bağışlanmanın nedenlerindendir. Onun fazileti ile ilgili olarak, başka ibadet ve iyilikler hakkında varid olmayan şeyler varid olmuştur. Ribatın başlıca faziletleri şunlardır:

* Bir günlük ribat, dünya ve içerisindekilerden daha hayırlıdır.

119-عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **رِبَاطُ يَوْمٍ فِى سَبِيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا، وَمَوْضِعُ سَوْطِ أَحَدِكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا.**

119. Sehl b. Sad *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda bir günlük ribat, dünya ve içerisindekilerden daha

---

[171] Müslim, 251.

[172] İbnu Rüşd, Mukaddimat, 1/275.

hayırlıdır. Birinizin cennetteki bir kamçılık yeri, dünya ve üzerindekilerden daha hayırlıdır."[173]

Hadisteki "Dünya ve içerisindekilerden daha hayırlıdır" ifadesi kimisine göre zahiri anlamı üzere hamledilmelidir. Kimisi de "Bu taat şayet kişi dünya ve üzerindekilerine malik olabilse ve bunu Allah yolunda infak etse, dünya ve üzerindekinden daha hayırlıdır" manasına geldiğini söylemiştir. Bu görüşü Nevevi, Sahi-i Müslim şerhinde Kadı İyad'tan nakletmiştir.

Kimisi de şöyle demiştir: "Bu, nefiste daha fazla yer etmesi için gayb olanı somutlaştırmak içindir. Çünkü dünya, nimetlerine ve lezzetlerine sahip olmak istemenin, nefsin tabiatında büyük yer tutar. Onun yanında hakikat bulan ribatta tek bir günün sevabı -ki bu soyut ve gaybtır- dünya lezzetlerinden bildiğiniz somut nimetlerden daha hayırlıdır." İbni Dakik el-İd bu görüşü tercih etmiştir.

* Bir günlük ribat, bir ay gündüz oruç tutup geceleri namaz kılmaktan daha hayırlıdır.

120-عَنْ سَلْمَانَ الفارسي رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ : قال رَسُول اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **رِبَاطُ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ خَيْرٌ مِنْ صِيَامِ شَهْرٍ وَقِيَامِهِ وَإِنْ مَاتَ فِيهِ جَرَى عَلَيْهِ عَمَلُهُ الَّذِي كَانَ يَعْمَلُ وَأُجْرِيَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ وَأَمِنَ الْفَتَّانَ.**

120. Selman el-Farisi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Bir günlük ribat, bir ayın orucundan ve kıyamından daha hayırlıdır. Ölürse üzerine dünyada iken yaptığı ameli ve rızkı cereyan eder. Fitnelerden de emin olur."[174]

121-عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: **رِباطُ شَهْرٍ خَيْرٌ مِنْ صِيامِ دَهْرٍ، وَمَنْ ماتَ مُرابِطاً فِي سَبِيلِ الله أَمِنَ مِنَ الفَزَعِ الأَكْبَرِ. وَغُدِيَ عَلَيْهِ بِرِزْقِهِ وَرِيحَ مِنَ الجَنَّةِ، وَيَجْرِي عَلَيْهِ أَجْرُ المُرابِطِ حَتَّى يَبْعَثَهُ الله عَزَّ وجَلَّ.**

121. Ebu Derda *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

---

[173] Buhari, 2892.

[174] Müslim, 1913.

"Bir aylık ribat bir asırlık oruçtan daha hayırlıdır. Kim Allah yolunda murabıt olarak ölürse büyük korkudan emin olur. Rızkı cennetten getirilir. Allah onu diriltinceye kadar murabıtın ecri devam eder."

* Ölen kimsenin amel defteri kapanır ancak murabıtlar bundan müstesnadır. Eğer o, ribat esnasında ölür ise ribat veya diğer salih amellerinin ecri kıyamet gününe kadar devam eder.

122-عَنْ فُضالة بن عبيد رَضِيَ الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قال: **كُلُّ مَيِّتٍ يُخْتَمُ عَلَى عَمَلِهِ إِلاَّ الْمُرَابِطُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، فَإِنَّه يُنمى له عملُه إلى يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَيوْمَنُ من فِتْنَةَ الْقَبْرِ.**

122. Fudale b. Ubeyd *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Allah yolunda murabıt olarak ölen hariç her kişinin ameli mühürlenir. Murabıtın ameli kıyamet gününe kadar artar ve kabir fitnesinden emin olur."[175]

Bu hadis, ribatın ölümden sonra baki kalacak amellerin en hayırlısı olduğuna delildirler. Başka bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, ölümünden sonra sahibi için sevabı devam edecek salih amelleri şöyle haber vermişti:

123-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **إِذَا مَاتَ الإِنْسَانُ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلاَّ مِنْ ثَلاثٍ: صَدَقَةٌ جَارِيَةٌ، وَعِلْمٌ يُنْتَفَعُ بِهِ، وَوَلَدٌ صَالِحٌ يَدْعُو لَهُ.**

123. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan nakledildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şu üç sınıf hariç öldüğünde amel defterleri kapatılır: Ardında sadaka-ı cariye, kendisinden yararlanılan ilim ve kendisine dua eden salih çocuk bırakan kimseler."[176]

Sadaka-i cariye, sadakanın bitmesiyle, kendisinden yararlanılan ilim, ilmin gitmesiyle, dua eden salih çocuk da çocuğun ölmesiyle son bulur. Ribatın ise ecri kıyamete kadar kat kat artar. Kat kat artmanın haricinde artmanın bir manası yoktur. Ayrıca bu bir sebebe mebni de değildir. Ki onun yok olması ile kesilsin. Bilakis o kıyamete kadar Allah'tan sürekli

---

[175] Ebu Davud, 3/20; Tirmizi, 3/98; Hakim, 2/144.

[176] Müslim, 1631.

bir fazilettir. Çünkü tüm iyilikler ancak düşmandan emin olmakla, dinin hudutlarını koruyarak onlardan korunmak ve islam şiarlarını ikametle mümkündür.

124-عَنْ أَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **أَرْبَعَةٌ تَجْرِي عَلَيْهِمْ أُجُورُهُمْ بَعْدَ الْمَوْتِ: مُرَابِطٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَمَنْ عَمِلَ عَمَلاً أُجْرِيَ لَهُ مِثْلُ مَا عَمِلَ، وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَجْرُهَا لَهُ مَا جَرَتْ، وَرَجُلٌ تَرَكَ وَلَدًا صَالِحًا فَهُوَ يَدْعُو لَهُ.**

124. Ebu Umame *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Dört sınıfın ecirleri ölümlerinden sonra da devam eder: Allah yolundaki murabıt, hayırlı bir amel işleyen -ki bu amel edildikçe ona da ecir devam eder- sadaka veren kişi buna da o sadaka sürdükçe ecir yazılır. Arkasında kendisine dua eden bir çocuk bırakan kişi..."[177]

Ubade b. Samit *(radıyallahu anh)* der ki: "Hiç bir fert yoktur ki canı çıkmadan önce varacağı yerini görmesin. Ancak murabıt olanlar bundan müstesnadır. Çünkü onun ecri, ribat sürdükçe devam eder."

Çünkü ölünün son nefesiyle beraber ameli kesilir ve mühürlenir. Bunun üzerine hayatı boyunca yaptığı amellerle hak ettiği yerini görür. Murabıt ise Allah indindeki yerini göremez. Çünkü hayatının sona ermesiyle ameli sona ermez. Bilakis ameli, ölümünden sonra da kıyamete kadar fazlalaşır ve kat kat artar. Ecrinin nereye varacağını, derecesinin nereye ulaşacağını Allah'tan başka hiç kimse bilemez.

* Murabıt, ribatı esnasında ölürse Allah *(Subhanehu ve Teala)* onu kıyamet günündeki o büyük korkudan emin kılar.

125-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ قَالَ: **مَنْ مَاتَ مُرَابِطاً فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُجْرِيَ عَلَيْهِ أَجْرُ عَمَلِهِ الصَّالِحِ الَّذِي كَانَ يَعْمَلُ، وَأُجْرِيَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ، وَأَمِنَ مِنَ الْفَتَّانِ، وَبَعَثَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ آمِناً مِنَ الْفَزَعِ الأَكْبَرِ.**

125. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den şöyle rivayet etmiştir: "Kim Allah yolunda murabıt olarak ölürse daha önce yapmış olduğu salih ameller onun için devam eder. Rızkı devamlı olarak gelir. Kabir azabından emin olur. Allah, kıyamet günkü

[177] Ahmed b. Hanbel, Musned, 5/261.

büyük korkudan emin olarak onu diriltir."[178]

* Murabıt, ribatı esnasında ölürse Allah *(Subhanehu ve Teala)* onu kıyamet gününde şehid olarak diriltir.

126-عَن أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَنْ مَاتَ مَرِيضًا مَاتَ شَهِيدًا، وَوُقِيَ فَتَّانَ الْقَبْرِ، وَغُدِيَ عليه وَرِيحَ بِرِزْقِهِ مِنَ الْجَنَّةِ و جَرى له عمله.**

126. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den şöyle rivayet etmiştir: "Kim murabıt olarak ölürse, şehid olarak ölür. Kabir fitnesinden emin olur. Rızkı cennetten getirilir ve yedirilir. Ameli de devam eder."[179]

Allah *(Subhanehu ve Teala)* ribat esnasında ölen kişiyi şehid olarak diriltir. Çünkü bu kişi şehadeti talep etti ve bu konuda sadakatini ortaya koydu. Ancak bu dünyadan şehid olarak ayrılmak kendisine takdir edilmediği için normal bir şekilde öldü. Bu gibi kimseler, kıyamet gününde şehid olarak diriltilecektir.

İşte bu, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın salih kulları için süregelen sünnetidir. Kim doğru bir şekilde Allah'a yakınlaştıracak bir şeye yönelir de, tüm istek ve arzusuna rağmen ilahi takdir onu kendisinden menederse, Allah *(Subhanehu ve Teala)* kıyamet gününde onun güzel kasdına, halis niyetine ve sadakatine karşılık ve kendisinden de bir iyilik olarak bu itaatin ecrini verir.

Kim mücahid olarak çıkar da ölürse o şehiddir. Kim haccetmek için yola çıkıp da ölürse hacı olarak yazılır. Kim gece namaz kılmaya niyet ederek yatağına girer de uykusu ona sabaha kadar galebe ederse niyet ettiği şey ona yazılır. Uykusu da Rabbinden ona bir sadaka olarak addedilir. Yine kim cemaatle namaz kılmaya kasteder ama cemaate yetişemez ise kendisine cemaatle kılanların sevabı yazılır.

Murabıt, ancak ve ancak şehadeti arzulamak, onu kazanmak için de canını feda etmek için ribat eder. Bu takdirde öldüğünde şehid olarak diriltilmesi tabiidir. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın şehidlerin özelliklerinden olan şeyleri, onlara vermesi de bunu destekler.

* Allah yolunda ribat edene geride bıraktığı kişilerin ecri vardır.

---

[178] İbn Mace, 2/924. Hadis sahihtir.

[179] İbn Mace, 1/516. Abdurrezzak, Musannef, 5/283.

127-عن أنس قال: سُئل رسول الله صلى الله عليه وسلم عن أجر المرابط؟ فقال: **مَنْ رابِطَ ليلَةً حارِساً مِنْ وراءِ المسلمين، كان له أجْرُ مَنْ خَلْفَه ممنْ صام وصلَّى.**

127. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ribatın ecri sorulduğunda şöyle buyurdu: Kim müslümanların gerilerinde nöbet tutarak bir geceyi ribatla geçirirse, ona geride bıraktığı oruç tutan ve namaz kılanların ecri vardır."[180]

İbrahim el-Yemani der ki: "Yemen'den döndüm. Süfyan-ı Sevri'ye varıp "Ya Eba Abdullah! Nefsimden şunu geçirdim. Cidde'ye varıp her yıl ribatta bulunayım. Her ay bir umre yapayım ve her yıl bir kez haccedeyim. Dolayısıyla ehlime de yakın olmuş olurum. Bu mu sana daha sevimlidir yoksa Şam'a gitmek mi?" diye sorduğumda bana şöyle dedi: "Ey Yemen'li kardeş! Şam sahillerine git! Şam sahillerine git. Muhakkak ki şu beyti her yıl yüz bin, iki yüz bin veya üç yüz bin kişi ve Allah'ın dilediği kadar kişi haccediyor. Onların hac, umre ve ibadeti gibi sana da ecir var."

Osman b. Ebi Sevde der ki: "Biz Yafa'da Ebu Hureyre ile beraber ribatta idik. O şöyle dedi:

- Burada ribatta bulunmak bana, Beytu'l Makdis'teki kadir gecesinden bana daha sevimli gelmektedir."

* Allah yolunda bir günlük ribat, ribatsız geçen bin günden daha hayırlıdır.

128-عن عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ رضى الله عنه أَنّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **رِبَاطُ يَوْمٍ فِى سَبِيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ يَوْمٍ فِيمَا سِوَاهُ مِنَ الْمَنَازِلِ.**

128. Osman b. Affan *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda bir günün ribatı başka yerlerde geçirilen bin günden daha hayırlıdır."[181]

Bu hadise göre ribat mekanında murabıtın bir günlük ribatı, başka yerlerde geçirilen bin günden daha efdaldır. Bu yer ister Mekke, ister

---

[180] Heysemi, Mecmuu Zevaid, 5/289.

[181] Tirmizi, 3/108; Nesai, 6/40; İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/328.

Medine isterse de Beyt'ul Makdis olsun farketmez.

Hiç şüphesiz Sahabe, Tabiin, Teba-i Tabiinden sayılarını ancak Allah'ın bildiği kadar sayıda insan murabıt olarak Mekke ve Medine'den çıkıp Şam sahillerine gitmişler, ölünceye veya şehadetle Allah onlara ikram edinceye kadar oralarda kalmışlardır.

Haris b. Hişam[182] *(radıyallahu anh)* cihad ve ribat için Mekke'den, Şam beldelerine doğru yola çıktı. Mekke'nin tepelerinden Betha'nın üst tarafına vardığında durdu. Kendisini yolcu etmeye gelenler de durdular. Onlara şöyle seslendi:

"Ey insanlar! Allah'a yemin olsun ki, kendimi sizden üstün gördüğümden dolayı veya başka bir beldeyi sizin beldelerinize tercih ettiğimden dolayı çıkmıyorum. Ancak ribat ve cihad için çıkıyorum. Nice adamlar bu sebeple çıktılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte hicret ettiler, cihad ettiler. Vallahi Mekke dağı altın olsa ve bunu Allah yolunda infak etsek bile onların günlerinden bir güne bile ulaşamayız. Vallahi onlar bizleri dünyada geçmiş olsalar da, ahirette onlara ortak olmayı iltimas edelim. Bu, Allah'a bir göçtür."

Daha sonra Şam'a yöneldi. Orada Allah yolunda cihad etti ve ribata durdu. Nihayet Yermuk Savaşında şehadete kavuştu..

Şeyhulislam İbni Teymiye *(rahimehullah)* kişinin ribat yerinde murabıt olarak durmasının Mekke, Medine ve Beyt'ul Makdiste durmasından daha faziletli olduğu hususunda icma olduğunu nakleder.

Ahmed b. Hanbel'e "Mekke'de ikame etmek mi yoksa ribat mı sana daha sevimlidir?" diye sorulduğunda "Ribat daha sevimidir" cevabını vermiştir. Yine İmam Ahmed şöyle demiştir: "Bizim yanımızda gaza, cihad ve ribata muadil hiç bir salih amel yoktur."

Adamın biri İmam Malik'e "Medine-i Şerifte mi ikamet edeyim yoksa İskenderiye'de mi ikamet edeyim?" diye sormuş o da "İskenderiye'de ikamet et" cevabını vermiştir.

Murabıtın ribat yerindeki namazı, orucu, zikri, kıraat ve nafakası ecir bakımından kat kattır. Allah yolunda ameli salihin fazileti daha önce geçmişti. Yine şüphe yok ki murabıt da mücahid gibidir. Her ikisi de Allah yolundadır.

Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Murabıtın

[182] Ebu Cehl eş-Şakik'in kardeşidir. Feth günü müslüman olmuştur.

iyiliklerinden her bir iyilik, abidlerin tüm iyiliklerine denktir. Şüphesiz ki Allah *(Subhanehu ve Teala)* Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ümmetinin kötülerini sultanlar için seçtiği gibi, iyilerini de ribat için seçer."

Adamın biri Allah yolunda harcanmak üzere yüz dinarı vasiyyet etti. Kendisine vasiyyet edilen şahıs hac etti. Medine'ye uğrayıp Osman b. Affan'ın yanına gitti ve bu parayı nerede harcayacağını sordu. Osman b. Affan, ona "Nerede oturuyorsun?" dedi. "Şam'da" diye cevap verince "Onu kendine, ehline ve komşularına harca!" dedi. Şüphe yok ki Şam ehlinden biri ehline bir dirhem ile et alırsa bu ona yedi yüz dirhemdir."

Şam'daki harcama ancak Osman zamanında kat kattı. Çünkü o zaman oranın hepsi ribat yeri idi. Her bir tarafından düşmanın İslam topraklarına girmesi beklenilirdi. Ancak şimdi oranın ribat yeri düşmanın girebileceği sınırlar ve buna yakın olan yerlerdir.

Ribatın Manası ve Müddeti

Allah yolunda cihad ve ribat, amellerin en hayırlısı; murabıt ve mücahid ise insanların en hayırlısıdır.

129-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **مِنْ خَيْرِ مَعَايِشِ النَّاسِ لَهُمْ: رَجُلٌ مُمْسِكٌ بِعِنَانِ فَرَسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَيَطِيرُ عَلَى مَتْنِهِ كُلَّمَا سَمِعَ هَيْعَةً أَوْ فَزْعَةً طَارَ على متْنِهِ، يَبْتَغِي الْمَوْتَ أَوْ الْقَتْلَ مَظَانَّهُ. وَرَجُلٌ فِي غُنَيْمَةٍ فِي شَعَفَةٍ مِنْ هَذِهِ الشِّعَافِ أَوْ بَطْنِ وَادٍ مِنْ هَذِهِ الأَوْدِيَةِ يُقِيمُ الصَّلاةَ وَيُؤْتِي الزَّكَاةَ وَيَعْبُدُ رَبَّهُ حَتَّى يَأْتِيَهُ الْيَقِينُ، لَيْسَ مِنْ النَّاسِ إِلاَّ فِي خَيْرٍ.**

129. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"İnsanların en hayırlı yaşayanlarından biri, Allah yolunda atının dizgininden tutup onun sırtında uçan, düşman sesi veya düşmana hücum feryadı işittiğinde atına binip öldürmeyi ve ölümü, ümid edilen yerlerinde arayan adamdır. Yahut şu tepelerden bir tepenin üstünde veya şu vadilerden bir vadinin içinde bir koyun sürüsünün içinde bulunup namazını kılan, zekatını veren ve eceli gelinceye kadar Rabbine ibadet eden, insanlara hayırdan başka bir şey yapmayan kimsedir."[183]

İbni Mubarek *(rahimehullah)* Abdullah b. Haris *(radıyallahu anh)*'ın

[183] Müslim, 1889.

şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Allah yolunda atının başını tutarak az bir ekmek ve soğuk bir su ile iftar eden kula ne mutlu! İnekler gibi etraflarında yemeklerin pervane olduğu kişilere ise yazıklar olsun!"

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Deniz kenarında müslümanların bir sınırında ribat, bana Ka'be veya Medinedeki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mescidinde kadir gecesini ihya etmekten daha sevimlidir. Üç günün ribatı bir yıla denktir. Ribatın tümü ise toplam kırk gecedir."[184]

Ata der ki: Ribatın tamamı 40 gündür.

Yezid b. Ebi Habib der ki: "Bir adam Ömer b. Hattab'ın yanına geldi. Ona şöyle dedi:

- Sen nerede idin?

- Ribatta!

- Ne kadar ribatta kaldın?

- Otuz gün.

- Kırka niye tamamlamadın?"[185]

İbni Ömer'in oğullarından biri otuz gün ribat edip sonra geri döndü. Bunun üzerine İbni Ömer oğluna şöyle dedi: "Vallahi sen geri dönecek ve kırk günü tamamlayıncaya kadar ribat edeceksin."

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* der ki: "Üç kez ribat ettiğinde abidler, diledikleri gibi ibadet etsinler."

Ümmü Derda *(radıyallahu anha)* der ki: "Kim müslümanların sahillerinden birinde üç gün ribat ederse ona bir yıllık ribat için kafidir."

Arzulunan Ribat; insanın kendisini düşmanın girebileceği veya saldırabileceği sınırda cihad veya nöbet tutmak amacıyla kendini oraya bağlamak veya oralarda müslümanların sayısını çoğaltmaktan ibarettir. Bir yerde korku arttıkça buna parelel olarak ribat daha efdal ve sevap daha çoktur. İster bu yer deniz sahili olsun ister başka bir yer fark etmez.

İmam Malik Cidde'de ribat işini zayıf görmüştür. Çünkü düşman sadece bir kez buraya saldırmıştır. İmam Malik'e sınır bölgelerinde ve sahillerde çoluk-çocuklarıyla iskan edenler hakkında soru sorulduğunda

---

[184] Abdurrezzak, Musannef, 5/281.

[185] Abdurrezzak, Musannef, 5/280.

“Onlar murabıt sayılmazlar, ribat evinden bilinçli olarak korkunun olduğu yerde ribat için çıkan kişinin ribatıdır” demiştir.

Bana göre (Allah en iyi bilendir) kim sınırda ancak cihad veya nöbet tutmak amacıyla duran ve istediğinde meşakkatsiz gidebildiği halde oradan ayrılmıyorsa işte o murabıttır. Ona murabıtın ecri vardır. Onunla çoluk-çocuğa da olsa yine de böyledir. Şu şartla eğer ona sınır bölgesinin dışında hanımından daha güzel bir kadın veya içinde bulunduğundan daha güzel bir maişet teklif edildiği halde teklif edilenlere rağbet etmezse o zaman ribatta sayılır. Çünkü ameller niyetlere göredir. Sahabe ve tabiinden selef-i salih devamlı çoluk-çocuklarıyla ribat niyetiyle sınırlarda ikamet etmişlerdir.

İmam Malik, bununla orada doğup büyüyen kişileri kasdetmiş olabilir ki onların buradaki ikametleri ailelerinin orada bulunması ve vatanlarına olan sevgiden oradaki mal-mülk ve hayat kolaylığını arzulayan kişilerdir. Bunların ribat etmek gibi bir niyetleri yoktur.

İmam Malik “Kişinin ailesiyle ribata gitmesinde bir beis yoktur” demiştir.

Sahnun ise "Kişin ehliyle (İskenderiyye, Tunus, Safakıs (Afrika'da bir şehir) Susa (Fas'ta bir yer) gibi nüfûsu kalabalık güvenli (sınır) bölgelerine gitmekte bir beis yoktur.

İmam Ahmed "Kişinin ailesiyle düşmanın saldırabileceği tehlikeli sınır bölgesine gitmekten nehyederdi.

Zahir olan bunun, ailenin güvenli olmadığı yerler için olmasıdır. Çünkü o, evladını ve zürriyetini müşriklere maruz bırakmış olur. Ancak düşmanla karşı karşıya olan yerlerdeki yerli halkın çoluk-çocuklarıyla ikamet etmeleri bir gerekliliktir. Çünkü eğer bu olmazsa sınırlar yıkılır, ribat ve cihad sona erer.

17. BÖLÜM

Allah Yolunda Nöbet Tutmanın Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ﴾

"İhtiyat tedbirlerini ve silahlarını alsınlar!" (4 Nisa/102)

﴿وَلاَ يَطَئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلاَ يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلاً إِلاَّ كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لاَ يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ﴾

"Bu gerçekten onların Allah yolunda bir susuzluk, bir yorgunluk, dayanılmaz bir açlık çekmeleri, kafirleri kin ve öfkeyle ayaklandıracak bir yere ayak basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları karşılığında, mutlaka onlara salih bir amel yazılmış olması nedeniyledir. Şüphesiz Allah, iyilik yapanların ecrini kaybetmez." (9 Tevbe/120)

130-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **تَعِسَ عَبْدُ الدِّينَارِ وَعَبْدُ الدِّرْهَمِ وَعَبْدُ الْخَمِيصَةِ، إِنْ أُعْطِىَ رَضِىَ، وَإِنْ لَمْ يُعْطَ سَخِطَ، تَعِسَ وَانْتَكَسَ، وَإِذَا شِيكَ فَلاَ انْتَقَشَ، طُوبَى لِعَبْدٍ آخِذٍ بِعِنَانِ فَرَسِهِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ، أَشْعَثَ رَأْسُهُ مُغْبَرَّةٍ قَدَمَاهُ، إِنْ كَانَ فِى الْحِرَاسَةِ كَانَ فِى الْحِرَاسَةِ، وَإِنْ كَانَ فِى السَّاقَةِ كَانَ فِى السَّاقَةِ، إِنِ اسْتَأْذَنَ لَمْ يُؤْذَنْ لَهُ، وَإِنْ شَفَعَ لَمْ يُشَفَّعْ.**

130. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Dinarın kulu helak olsun, dirhemin kulu helak olsun, kadifenin kulu helak olsun, midesinin kulu helak olsun! Kendisine (bunlar) verildiğinde sevinir, verilmediğinde kızıp öfkelenir. Helak olsun ve yüzüstü sürünsün! Ona diken batsın da çıkaran bulunmasın!

Allah yolunda atının dizginini tutmuş, saçı başı dağınık ve ayakları tozlanan kula ne mutlu! Şayet bu gazi, ileri karakolda düşman beklemekte ise o tam anlamıyla düşman beklemiş olur. Eğer gerisinde vazifede ise, orada da hakkıyla nöbetçilik vazifesinde bulunur. Bu mücahid bir meclise girmek için izin isterse küçük görülüp kendisine izin

verilmez. Bir konuda şefaat etmeye kalkışırsa, şefaati kabul edilmez."[186]

Abdullah b. Amr *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Allah yolunda korkuyla bir gece nöbet tutmak, sadaka olarak yüz deve infak etmekten daha sevimlidir."

Allah yolunda nöbet tutmak, en büyük ibadet ve taatlardandır. O, ribatın çeşitlerinden en hayırlısıdır. Kim düşmanın müslümanlara saldırabileceği bir yerde nöbet tutarsa şüphesiz ki o murabıttır. Allah yolunda nöbet tutana murabıtın ecri vardır. Ayrıca onun daha bir çok üstünlükleri de vardır.

Birincisi; Allah yolunda nöbet tutan göze cehennem ateşi dokunmaz.

131-عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **عَيْنَانِ لاَ تَمَسُّهُمَا النَّارُ، عَيْنٌ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَعَيْنٌ بَاتَتْ تَحْرُسُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

131. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i şöyle derken işittim:

- İki göz vardır ki onlara ateş değmez; Allah korkusundan ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet tutan göz..."[187]

132-عن أبي ريحانة الأزدي قال: كُنَّا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزْوَةٍ، فَأَتَيْنَا ذَاتَ لَيْلَةٍ إِلَى شَرَفٍ فَبِتْنَا عَلَيْهِ، فَأَصَابَنَا بَرْدٌ شَدِيدٌ حَتَّى رَأَيْتُ مَنْ يَحْفِرُ فِي الأَرْضِ حُفْرَةً يَدْخُلُ فِيهَا، يُلْقِي عَلَيْهِ الْحَجَفَةَ يَعْنِي التُّرْسَ. فَلَمَّا رَأَى ذَلِكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ النَّاسِ نَادَى: **مَنْ يَحْرُسُنَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ؟ وَأَدْعُو لَهُ بِدُعَاءٍ يَكُونُ فِيهِ فَضْلٌ.** فَقَالَ رَجُلٌ مِنْ الْأَنْصَارِ: أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ! فَقَالَ: **ادْنُهْ.** فَدَنَا فَقَالَ: **مَنْ أَنْتَ؟** فَتَسَمَّى لَهُ الْأَنْصَارِيُّ فَفَتَحَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالدُّعَاءِ فَأَكْثَرَ مِنْهُ قَالَ أَبُو رَيْحَانَةَ فَلَمَّا سَمِعْتُ مَا دَعَا بِهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقُلْتُ أَنَا رَجُلٌ آخَرُ فَقَالَ ادْنُ. فَدَنَا فَقَالَ: مَنْ أَنْتَ؟ قَالَ فَقُلْتُ أَنَا أَبُو رَيْحَانَةَ فَدَعَا بِدُعَاءٍ هُوَ دُونَ مَا دَعَا لِلأَنْصَارِيِّ ثُمَّ قَالَ: **حُرِّمَتْ النَّارُ عَلَى**

[186] Buhari, 2887.

[187] Tirmizi, 6/15; Hadis sahihtir.

عَيْنٍ دَمَعَتْ أَوْ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَحُرِّمَتْ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ سَهِرَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ.

132. Ebu Reyhane el-Ezdi *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile bir gazada idik. Bir gün bir tepenin üzerine çıkıp orada geceledik. Bize öyle şiddetli bir soğuk isabet etti ki insanlardan bazılarının çukur kazıp içine girdiklerini, üzerine de zırhını bıraktıklarını gördüm. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanlarda bu durumu görünce "Bu gece kim bize nöbet tutacak? Ben de ona üstünlüğü olan bir duada bulunayım" dedi. Ensardan bir adam:

- Ben ey Allah'ın Rasulu!

- Yaklaş! Kimsin?" diye sordu. Ensarî ismini söyleyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona çok dua etti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in duasını duyunca dedim ki:

- Bir başkası da benim ya Rasulallah!

- Yaklaş! Sen kimsin?

- Ebu Reyhane...

Bunun üzerine bana Ensardan olana yaptığı duadan farklı bir dua ile dua etti. Sonra şöyle buyurdu:

- Allah korkusundan ağlayan veya göz yaşı döken ve Allah yolunda nöbet tutarak sabahlayan göze ateş haram kılınmıştır."[188]

İkincisi; Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah yolunda nöbet tutan kimsenin Cennet ehlinden olduğuna şahitlik etmiştir.

133-عن سَهْل ابْن الْحَنْظَلِيَّةِ أَنَّهُمْ سَارُوا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَوْمَ حُنَيْنٍ. فَأَطْنَبُوا السَّيْرَ حَتَّى كَانَتْ عَشِيَّةً فَحَضَرْتُ الصَّلاَةَ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم فَجَاءَ رَجُلٌ فَارِسٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّى انْطَلَقْتُ بَيْنَ أَيْدِيكُمْ حَتَّى طَلَعْتُ جَبَلَ كَذَا وَكَذَا، فَإِذَا أَنَا بِهَوَازِنَ عَلَى بَكْرَةِ آبَائِهِمْ بِظُعُنِهِمْ وَنَعَمِهِمْ وَشَائِهِمُ اجْتَمَعُوا إِلَى حُنَيْنٍ. فَتَبَسَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وَقَالَ: **تِلْكَ غَنِيمَةُ الْمُسْلِمِينَ غَدًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ.** ثُمَّ قَالَ: **مَنْ يَحْرُسُنَا اللَّيْلَةَ؟** قَالَ أَنَسُ بْنُ أَبِى مَرْثَدٍ الْغَنَوِىُّ: أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: **فَارْكَبْ!** فَرَكِبَ فَرَسًا لَهُ فَجَاءَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صلى

[188] Nesai, 6/15; Ahmed b. Hanbel, Musned, 4/134; Hakim, 2/83.

الله عليه وسلم، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **اسْتَقْبِلْ هَذَا الشِّعْبَ حَتَّى تَكُونَ فِى أَعْلاَهُ وَلاَ نُغَرَّنَّ مِنْ قِبَلِكَ اللَّيْلَةَ!** فَلَمَّا أَصْبَحْنَا خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم إِلَى مُصَلاَّهُ فَرَكَعَ رَكْعَتَيْنِ ثُمَّ قَالَ: **هَلْ أَحْسَسْتُمْ فَارِسَكُمْ؟** قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا أَحْسَسْنَاهُ! فَثُوِّبَ بِالصَّلاَةِ فَجَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يُصَلِّى وَهُوَ يَلْتَفِتُ إِلَى الشِّعْبِ حَتَّى إِذَا قَضَى صَلاَتَهُ وَسَلَّمَ قَالَ: **أَبْشِرُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ فَارِسُكُمْ!** فَجَعَلْنَا نَنْظُرُ إِلَى خِلاَلِ الشَّجَرِ فِى الشِّعْبِ فَإِذَا هُوَ قَدْ جَاءَ حَتَّى وَقَفَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم فَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّى انْطَلَقْتُ حَتَّى كُنْتُ فِى أَعْلَى هَذَا الشِّعْبِ حَيْثُ أَمَرَنِى رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم فَلَمَّا أَصْبَحْتُ اطَّلَعْتُ الشِّعْبَيْنِ كِلَيْهِمَا فَنَظَرْتُ فَلَمْ أَرَ أَحَدًا. فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم:**هَلْ نَزَلْتَ اللَّيْلَةَ؟** قَالَ: لاَ إِلاَّ مُصَلِّيًا أَوْ قَاضِيًا حَاجَةً. فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **قَدْ أَوْجَبْتَ، فَلاَ عَلَيْكَ أَنْ لاَ تَعْمَلَ بَعْدَهَا.**

133. Sehl b. Hanzaliyye *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre, onlar Huneyn günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile akşam üstü oluncaya kadar yürüdüler. Namaz vakti geldi. Bir süvari gelip "Ey Allah'n Rasulu! Ben sizin aranızdan ayrılıp falan dağa çıktım, bir de ne göreyim! Havazin kabilesi kadınları, develeri ve davarları ile ve koyunlarını alıp Huneyn'e gelip toplanmışlar. Bunu duyan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gülümsedi ve şöyle buyurdu:

"Yarın inşaallah bunlar müslümanların ganimeti olacaktır. Bu gece bize kim nöbet tutacak?" diye sorunca Enes b. Amir Mursed el-Ganevi öne atılıp "Ben ey Allah'ın Rasulu!" dedi. "Haydi bin öyleyse!" buyurdu. Ata binip Rasulullah'ın yanına geldi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Şimdi şu vadiden git, en yüksek yerine çık ve bu gece dört gözle bizi bekle! Senin tarafından gafil avlanmayalım" buyurdu. Sabah olunca namazgahına gidip iki rekat namaz kıldı. Sonra şöyle buyurdu:

- Atlıdan bir haber var mı?

- Hayır!

Namaza duruldu, namaz kılarken vadiye doğru bazen dönüp bakıyordu ve "Müjde süvariniz geldi!" buyurdu. Ağaçların arasından baktık ki, hakikaten gelmiş ve Allah Rasulu yanında durmuş. Süvari dedi ki:

- Bana emrettiğin yere gittim ve vadinin tepesinde durdum. Sabah olunca iki geçit daha tırmandım fakat kimseyi göremedim.

- Peki bu gece atından hiç indin mi?

- Hayır, sadece namaz kılmak ve kaza-i hacet için indim.

- Sana, cenneti kazandıracak bir amel işledin. Bundan sonra başka bir şey yapmana gerek yok."[189]

Üçüncüsü; Kişinin ölüm tehlikesi olan bir yerde gece nöbeti tutması Kadir gecesini ihya etmesinden daha hayırlıdır.

134-عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **أَلاَ أُنَبِّئُكُمْ لَيْلَةً أَفْضَلَ مِنْ لَيْلَةِ الْقَدْرِ؟ حَارِسٌ حَرَسَ فِي أَرْضِ خَوْفٍ لَعَلَّهُ أَنْ لاَ يَرْجِعَ إِلَى أَهْلِهِ.**

134. İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kadir gecesinden daha hayırlı bir geceyi size haber vereyim mi? Ölüm tehlikesinin olduğu bir yerde tutan kimsenin geçirdiği gecedir. Öyle ki onun ailesine dönmeme ihtimali daha yüksektir."[190]

Dördüncüsü; Bir gece nöbeti; gündüzü oruçlu, geceleri de namazla geçirilen bin geceden hayırlıdır.

İbni Asakir, Artaa b. el-Münzir'in şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Ömer *(radıyallahu anh)* meclisinde oturanlara "Hangi insanın ecri daha büyüktür?" diye sordu. Oradakiler oruç tutan ve namaz kılan kimseleri zikretmeye başlayıp "Emir'ul Müminin den sonra falan ve filancadır" dediler. Ömer *(radıyallahu anh)* şöyle dedi:

- Size, zikrettiklerinizden ve Emir'ul Müminin den de ecir olarak büyük olanı haber vereyim mi?

- Evet!

- Şam'da bir adamcık ki, atının yularını tutmuş, müslümanların sınırlarını koruyup muhafaza etmektedir. Kendisini aslan mı yer, zehirli bir yılan mı sokar ya da düşman mı hapseder bilemez. İşte bu adamm ecri zikrettiğiniz kişilerin ve Emir'ul Müminin ecrinden daha büyüktür.

Şam'ı zikretmesindeki gaye o dönemde Şam'ın cihad ve gaza yeri

---

[189] Ebu Davud, 3/20. Ebu Avane, 5/18; Beyhaki, 9/49.

[190] Beyhaki, 9149; Hakim, 2/80,81. Hadis Buhari'nin şartlarına göre sahihtir.

oluşundan dolayıdır.

135. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile Zat'ur Rika gazvesine çıktık. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir yerde konakladı ve "Bize bu gece kim nöbet tutacak?" dedi. Biri muhacirlerden, ötekisi de ensardan olmak üzere iki gönüllü ortaya atıldı. Onlara "Geçidin ağzını tutun!" buyurdu. O iki adam yolun ağzına varınca ensardan olan muhacirden olana "Gecenin hangi vakti hoşuna gidiyor. Başında mı yoksa sonunda mı nöbet tutayım?" O da "Sen gecenin başında nöbet tut. Sonra beni kaldır" dedi.

Muhacir olan yattı. Ensari ise namaza durdu. Sonra müşriklerden birisi geldi ve namazdaki mücahidin kavmin nöbetçisi olduğunu anladı.

Ok torbasından bir ok çıkardı ve namaz kılan mücahide bir ok attı. Ensardan olan mücahid ayakta durmaya devam etti. Sonra müşrik bir ok daha attı ama o, namazda durmaya devam etti. Sonra adam üçüncü oku attı. Ensarî rukua gitti. Daha sonra arkadışını uyandırdı ve "Yerinde dur! Ben hemen geliyorum" dedi. Müşrik adam kendisini tanıdıklarını anlayınca kaçıp gitti. Bunun üzerine muhacir olan, Ensari'ye şöyle dedi:

- Subhanallah! Sana ilk oku attığında beni neden uyandırmadın?

- Bir sûre okuyordum. O sureyi tamamlamadan namazı kesmek istemedim. Müşrik atışlarını arttırdı. Ben de rukua vardım ve seni uyandırdım. Allah'a yemin olsun ki Rasulullah'ın beni, korumak için görevlendirdiği geçidi kaybetmekten korkmasaydım, okuduğum sûreyi ya bitirecektim ya da ben onu kesmeden o müşrik beni ondan keserdi."[191]

[191] Ebu Davud, 1/136.

18. BÖLÜM

Allah Yolunda Cihad Ederken Korkan Kişinin Durumu

136-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا مِنْ غَازِيَةٍ أَوْ سَرِيَّةٍ تَغْزُو في سَبِيل الله، فَيَسلَمُون و يصيبون إِلاَّ تَعَجَّلُوا ثُلُثَىْ أُجرِهِمْ. وَمَا مِنْ غَازِيَةٍ أَوْ سَرِيَّةٍ تُخْفِقُ،وتُخَوَّفُ وَتُصَابُ إِلاَّ تَمَّ لهم أجرِهِمْ.**

136. Abdullah b. Amr b. As *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda gaza ederek ganimet alan ve selametle kalan hiçbir ordu yoktur ki, ahirette alacakları ecirlerinin üçte ikisini peşin almış olmasınlar. Ancak ganimet almadan gaza edip boş elle dönen, korkan ve esir düşen hiçbir ordu da yoktur ki ecirleri tamam verilmesin..."[192]

137-عن أم مالك البهزية قالت: ذكر رسول الله صلّى الله عليه وسلّم فتنةً فقرّبها، فقلت: يا رسول الله! من خير الناس فيها؟ قال: **رجلٌ في ماشيةٍ يؤدّي حقَّها ويعبُد ربّه، ورجلٌ آخذٌ برأس فرسه يخيف العدوَّ ويُخيفونه.**

137. Ümmü Malik el-Behziyye *(radıyallahu anha)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yakın bir fitneden bahsetti. Kendine "Ey Allah'ın Rasulu! O fitneler esnasında en hayırlı olan kimdir?" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Sürüsünü güderken hakkını veren ve Rabbine ibadet eden adam ile, atının başını tutup düşmanını korkutan, düşmanının da kendisini korkuttuğu kimsedir."[193]

İbni Ebi Şeybe'nin, Selman-ı Farisi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet etttiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda cihad eden müminin korkudan dolayı kalbi çarpsa, hurmanın salkımından düştüğü gibi hata ve günahları düşer."

---

[192] Müslim, 1906.

[193] Tirmizi, 3/320.

19. BÖLÜM

Allah Yolunda Saf Tutmanın ve Kıyam Durmanın Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ﴾

"Şüphesiz Allah, kendi yolunda sanki birbirlerini kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever." (61 Saf/4)

Mücahid *(rahimehullah)* der ki: "Bu ayet Ensardan bir grup hakkında nazil olmuştur. Onlardan biri Abdullah b. Revaha idi. Onlar bir mecliste otururken "Allah Azze ve Celle'ye amellerden hangisinin daha sevimli olduğunu bilseydik, onunla amel ederdik" dediler. Haklarında ayet nazil olunca Abdullah b. Revaha "Ölünceye kadar kendimi Allah yoluna vakfettim" dedi ve Allah yolunda öldürülünceye kadar savaştı.

138. Abdullah b. Selam *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından bir grupla oturuyorduk. Şöyle dedik: "Allah'a hangi amelin daha sevimli olduğunu bilseydik onu yapardık" Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala) "Göklerde ve yerdekilerin hepsi Allah'ı tesbih eder. O, üstündür, hikmet sahibidir. Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir nefretle karşılanır. Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (61 Saf/1-4)* ayetlerini indirdi."[194]

139-عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **سَاعَتَانِ تُفْتَحُ فِيهِمَا أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَقَلَّ دَاعٍ تُرَدُّ عَلَيْهِ دَعْوَتُهُ، حَضْرَةُ النِّدَاءِ بِالصَّلاَةِ ، وَالصَّفُّ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

139. Sehl b. Sad *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Öyle iki zaman dilimi vardır ki, onlarda gök kapıları açılır ve dua edenin duası nadiren reddedilir. Bunlar; ezan vakti ve Allah yolunda saf bağlama vaktidir."[195]

---

[194] Tirmizi, 5/75; Beyhaki, 9/159,160.Hadis sahihtir.

[195] Ebu Davud, 3/45. Hadis sahihtir.

140-عن عمران بن حصين رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَقَامُ الرجُل في الصَفِّ أَفْضَلُ عِنْدَ اللهِ من عبادة الرَجُلِ سِتِّينَ سَنَة.**

140. İmran b. Huseyn *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda saf tutan bir adamın Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın katındaki makamı, 60 yıl ibadet eden adamın makamından daha hayırlıdır."[196]

Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Allah yolunda düşmana karşı kılıç sallamaksızın, mızrak veya ok atmaksızın bir kere durmak, Allah'a isyan etmeksizin 60 yıl ibadet etmekten daha sevimlidir."

Mücahid *(rahimehullah)* der ki: "Yezid b. Şecere *(radıyallahu anh)* fiili, sözünü doğrulayan bir zattı. Bize hitab ederek "Ey insanlar! Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın! Allah'ın üzerinizdeki nimetleri ne kadar da güzeldir! Onlardan yeşil, kırmızı ve sarı olanı görürsünüz. Evlerdeki ise daha başkadır" dedi. Mücahidler Allah yolunda savaşmak için saf tuttuklarında ise onlara şöyle derdi:

İnsanlar namaz ve savaş için saf bağladıklarında semanın kapıları açılır. Cennetin ve cehennemin kapıları açılır da huriler süslenip muttali olurlar. Namaz veya savaş başladığında "Allah'ım ona yardım et!" diye dua ederler. Arkasını döndüğünde ise ondan gizlenip "Allah'ım onu bağışla!" derler.

Anam babam size feda olsun! Hur'ul İynleri hayal kırıklığına uğratmayın! İnsanları teşvik edin! Şu bir gerçek ki, onun kanından akacak ilk damla amelinden hataları siler. Hurilerden iki tane zevcesi başucuna gelip yüzünden toz-toprağı silerler ve "Senin zamanın geldi" derler. O da "İkinizin zamanı geldi" der. Sonra yüz tane güzel ve yeni elbise giydirilir. Bunlar insanoğlunun dokuduğu cinsten değildir...

Ayrıca o şöyle de diyordu: Bana haber verildiğine göre kılıçlar, cennetin anahtarlarıdırlar."[197]

Ebu Said el-Hudrî *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Üç sınıf insan vardır ki kıyamet günü Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlara tebessüm eder. Gece kalkıp namaz kılan adam, namazda saf duran bir kavim ve

---

[196] Hakim, Mustedrek, 2/68.

[197] Abdurrezzak, Musannef, 5/206,207.İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/292,293.

düşmanla savaşmak için saf tutan bir kavim...”[198]

Abdullah b. Amr b. As *(radıyallahu anhuma)* der ki: “Kıyamet günü Allah indinde en hayırlı konuma sahip şehidi haber vereyim mi? Düşmanla safta karşılaştığında ve onlara hücum ettiklerinde sağa sola bakmaksızın omuzlarına kılıcını koyup "Allah'ım! Geçmiş günlerde geçirdiğim ömür için canımı sana feda ediyorum" deyip o anda ölen kişidir. Bu kimse, cennetin yüksek odalarında oturup diledikleri gibi gezen şehidlerdendir.”[199]

[198] İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/289.

[199] Abdullah b. Mübarek, Cihad, 1/70,71.

20. BÖLÜM

Allah Yolunda Atıcılığın Fazileti

Bil ki, Allah yolunda cihad ederken kullanmak maksadıyla atıcılık öğrenmek, öğretmek ve yarışmalar düzenlemek, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in davet ve teşvik ettiği bir husustur. Atıcılığın pek çok fazileti vardır. Onlardan bazıları şunlardır:

Birincisi; Allah *(Subhanehu ve Teala)*, kendi yolunda cihada hazırlık olması açısından atıcılığı emretmiştir. *"Ve onlara (düşmanlarınıza) karşı kuvvet hazırlayın!" (8 Enfal/60)* ayetine dayanarak bazı alimler, atıcılık ta'liminin vacip olduğunu söylemişlerdir. Zira ayet emir sıgasında gelmiştir ve kuvvetten kasıt da atıcılıktır.

141-عَنْ عُقْبَة بْنَ عَامِرٍقال: سَمِعتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم –وَهُوَ عَلَى الْمِنْبَرِ– يَقُولُ: **وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ، أَلاَ إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْىُ، أَلاَ إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْىُ، أَلاَ إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْىُ.**

141. Ukbe b. Amir *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i minberin üzerinde *"Ve onlara (düşmanlarınıza) karşı kuvvet hazırlayın!" (8 Enfal/60)* ayetini okuyup "Dikkat edin! Kuvvet atıcılıktır. Dikkat edin! Kuvvet atıcılıktır. Dikkat edin! Kuvvet atıcılıktır" buyurduğunu işittim."[200]

İkincisi; Allah *(Subhanehu ve Teala)* tek bir ok sebebiyle tam üç kişiyi cennete koyar. Hayrı umarak onu imal edeni, onu bizzat kullanıp atanı ve atana yardım edeni...

142-عَنْ خَالِدِ بْنِ زَيْدٍ الأَنْصَارِيِّ قَالَ: كُنْتُ مَعَ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ الْجُهَنِيِّ ، وَكَانَ رَجُلاً يُحِبُّ الرَّمْيَ. إِذَا خَرَجَ خَرَجَ بِي مَعَهُ فَدَعَانِي يَوْمًا فَأَبْطَأْتُ عَلَيْهِ فَقَالَ: تَعَالَ أَقُولُ لَكَ مَا قَالَ لِي رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وسلم وَمَا حَدَّثَنِي سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ يُدْخِلُ بِالسَّهْمِ الْوَاحِدِ ثَلاَثَةَ نَفَرٍ الْجَنَّةَ، صَانِعَهُ الْمُحْتَسِبَ فِي صَنْعَتِهِ الْخَيْرَ وَالرَّامِيَ بِهِ وَمُنْبِلَهُ. ارْمُوا وَارْكَبُوا وَلأَنْ**

[200] Müslim, 1917.

تَرْمُوا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ تَرْكَبُوا وَلَيْسَ مِنَ اللَّهْوِ إِلاَّ ثَلاَثٌ : تَأْدِيبُ الرَّجُلِ فَرَسَهُ وَمُلاَعَبَتُهُ امْرَأَتَهُ وَرَمْيُهُ بِقَوْسِهِ وَمَنْ تَرَكَ الرَّمْيَ بَعْدَ مَا عَلِمَهُ رَغْبَةً عَنْهُ ، فَإِنَّهَا نِعْمَةٌ تَرَكَهَا.

142. Halid b. Zeyd *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Ben atıcı bir kimseydim. Ukbe b. Amir bana uğrar "Haydi atış yapalım" derdi. Günün birinde ben ağır davranınca bana şöyle dedi: "Ey Halid! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ne söylediğini sana haber vereyim mi? Hiç şüphesiz O *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Allah *(Subhanehu ve Teala)* tek bir ok sebebiyle üç kişiyi cennete koyar. Hayrı umarak onu imal edeni, onu bizzat kullanıp atanı ve atana yardım edeni... Atınız ve ata binininiz. ata binmenizden bana daha sevimli gelmektedir. Oyun ve eğlence ancak üç şeydedir: Kişinin atını terbiye etmesi, hanımı ile oynaşması, yayını çekip okunu atması ve atılan okları toplaması. Öğrendikten sonra kim atıcılığı bırakırsa bir nimeti bırakmış, nankörlük etmiş olur."[201]

Ukbe b. Amr *(radıyallahu anh)* vefat ettiğinde yetmiş küsur yayı vardı. Her yayla birlikte ok ve ok kuburu da vardı. Onların hepsini Allah yolunda vasiyyet etti.

Atana yardım edenler; atıcıya okları uzatanlardır. Bu da iki şekilde olur. Birincisi, atıcının yanında veya arkasında durarak ona birer birer okları uzatmakla olur. İkincisi ise atılan okları atana geri getirmekle olur. Bunlardan hangisini yaparsa yapsın atıcıya yardımcı olacağı rivayet edilmiştir.[202]

Ok atıcısına yardımcı olmak, malından onu teçhiz etmek anlamına da gelmektedir.

Üçüncüsü; Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabı ile birlikte ok atardı.

143-عن سَلَمَةَ بْنَ الأَكْوَعِ رضى الله عنه قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم عَلَى نَفَرٍ مِنْ أَسْلَمَ يَنْتَضِلُونَ. فَقَالَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم: **ارْمُوا بَنِى إِسْمَاعِيلَ! فَإِنَّ أَبَاكُمْ كَانَ رَامِيًا، ارْمُوا وَأَنَا مَعَ بَنِى فُلاَنٍ.** فَأَمْسَكَ أَحَدُ الْفَرِيقَيْنِ

[201] Ebu Davud, 5/103; Nesai, 6/28; Hakim, 2/95; Ebu Avane, 5/103. Hadis sahihtir.
[202] Şerhu's Sunne, Begavi, 10/383.

بِأَيْدِيهِمْ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا لَكُمْ لاَ تَرْمُونَ؟** قَالُوا: كَيْفَ نَرْمِى وَأَنْتَ مَعَهُمْ؟ قَالَ النَّبِىُّ صلى الله عليه وسلم: **ارْمُوا! فَأَنَا مَعَكُمْ كُلِّكُمْ.**

143. Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ok atma yarışı yapan bir kavme uğradı ve şöyle buyurdu: "Ey İsmailoğulları atın! Çünkü atalarınız güzel ok atıcı idi. Atın! Ben falanoğulları tarafındanım." Yarışan iki fırkadan diğerinin ellerinden tutup şöyle seslendi: "Siz neden atmıyorsunuz?" Dediler ki: "Sen onlarla berabersin, biz nasıl atalım?" Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Atın, ben hepinizle beraberim" buyurdu."[203]

Hadiste kalplerini güçlendirmek, canlılıklarını artırmak, onları teşvik etmek için atıcılıkta taraftar olmaya delil vardır. Ancak bundaki niyetin halis olması ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine tabi olma kastı bulunması gerekir. Yoksa günümüz insanında olduğu gibi, kendisinden şiddetli kin ve nefretin doğduğu şeytani istek ve nefsani duygularla dolu tarafgirlik asla caiz değildir. Ki bunların halini bizzat müşahede ediyoruz. Şüphesiz ki taassub, doğurduğu fesadlardan dolayı haramdır. Yine de en iyi bilen Allah'tır. Kılıçla, mızrakla, sopayla vs. savaş aletleriyle yarışmalar düzenlemek de buna kıyas edilir.

Dördüncüsü; Ok ve yay ile ilgilenmek (atış ta'limi yapmak) menduptur ve övülmüştür.

144-عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **سَتُفْتَحُ عَلَيْكُمْ أَرَضُونَ وَيَكْفِيكُمُ اللَّهُ فَلاَ يَعْجِزُ أَحَدُكُمْ أَنْ يَلْهُوَ بِأَسْهُمِهِ.**

144. Ukbe b. Âmir *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Siz yakında bazı yerler fethedeceksiniz. Allah size kafidir. O halde sizden biriniz oklarıyla oynamaktan aciz kalmasın!"[204]

145-عن عطَاء بن أَبِي رَباح قال: رَأيتُ جابر بن عَبد الله و جابر بن عَمِير رضى الله عنهما يرْمِيانِ. فَملَّ أحدُهُما فَجَلَسَ. فَقال لَهُ الآخرُ: كَسَلْتَ؟ سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **كلُّ شَيءٍ لَيسَ مِن ذِكرِ اللهِ عزَّ وجَلَّ فَهُوَ**

[203] Buhari, 2899.

[204] Müslim, 1918.

لهوٌ أو سَهوٌ إلا أربع خصال : مَشْيِ الرَّجُل بَيْنَ الغَرضَينِ و تَأدِيْبِه فَرَسِه و مُلاعبتَهُ أهْلِهِ و تَعليم السباحة.

145. Ata b. Ebi Rebah der ki: Cabir b. Abdullah ile Cabir İbni Umeyr el-Ensarî'nin birlikte ok attıklarını gördüm. Biri bıkıp oturdu. Öbürü ona "Tembellik ettin! Oysa ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Dört şey hariç Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın zikrinde olmayan her şey ya eğlencedir veya sehivdir: Adamın iki hedef arasında gidip-gelmesi, atını terbiye etmesi, eşiyle oynaşması ve yüzme öğrenmesi..." buyurduğunu işittim"[205] dedi.

Alimler atışın karşılıklı iki hedef arasında olmasını müstehap görmüşlerdir. Bir hedefte yarışa katılanlar durup öbürüne atarlar, sonra ikincisine gelip okları toplar ve öbür hedefe atarlar. İki hedefin olması sünnettir. Çünkü bu, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabının fiilidir.

Ebu Osman en-Nehdi der ki: "Biz Utbe b. Ferkad ile Azerbeycan'da cihad ederken bize Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ın mektubu geldi. Mektupta şöyle yazıyordu: Önlüklerinizi giyin, ayakkabılarınızı ve ridanızı giyinin! Pantolon ve çizmelerinizi bırakın! Sizler atanız İsmail'in giysilerini giyinin! Konfordan ve acem libasından sakının! Güneşlenin, çünkü o Arapların hamamıdır. Güçlü, sert ve gösterişli olun! Toplanıp sizden isteneni yerine getirmek için hazır olun. Ayaklarınız açık olarak yürüyün. Ata sıçrayarak binin! Hedeflere atış yapın ve aralarında gidip gelin!"[206]

Beşincisi; Kim Allah yolunda bir ok atarsa Allah onun cennetteki derecesini bir yükseltir.

146-عن عمرو بن عبسة رضى الله عنه قال:حَاصَرْنَا مَعَ رَسُولِ اللهِ صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم قَصْرَ الطَّائِفِ ، فَسَمِعْتُه يَقُولُ: **مَنْ رَمَى بِسَهْمٍ فِي سَبِيلِ اللّهِ فله عِدْلُ مُحَرَّرٍ، مَنْ بَلَغَ بِسَهْمٍ فِي سَبِيلِ اللهِ في الجنة...**

146. Amr b. Abese *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte Taif'i muhasara ettik. O "Kim Allah yolunda bir ok atarsa, onu ateşten azad edecek bir fidye vardır. Kim de Allah

---

[205] Nesai, 6/222,223; Beyhaki, 10/14. Hadis sahihtir.

[206] Beyhaki, 10/14.

yolunda bir oku isabet ettirirse ona da cennette bir derece vardır" buyurdu. Ben o gün 16 oku düşmana isabet ettirdim."[207]

147-عن كَعْبِ بْنِ مُرَّةَ رضى الله عنه قال: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ:**مَنْ بَلَغَ الْعَدُوَّ بِسَهْمٍ رَفَعَهُ اللَّهُ بِهِ دَرَجَةً!** قَالَ ابْنُ النَّحَّامِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا الدَّرَجَةُ؟ قال:أَ**مَا إِنَّهَا لَيْسَتْ بِعَتَبَةِ أُمِّكَ! مَا بَيْنَ الدَّرَجَتَيْنِ مِائَةُ عَامٍ.**

147. Ka'b b. Murre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim düşmana bir ok ulaştırırsa Allah onu bir derece yükseltir" buyurmuştur. Abdullah b. en-Nehham *(radıyallahu anh)* "Ey Allah'ın Rasulu! Bir derece ne kadardır?" diye sorunca da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "O annenin kapısının eşiği gibi değildir! İki derece arası bin yıllık mesafedir" buyurmuştur."[208]

Bunun yanısıra "Kim Allah yolunda bir ok atarsa ona cennette bir derece vardır" şeklinde okun düşmana ulaşma kaydı olmadan gelen rivayetler de vardır.

148-عن عمرو بن عبسة رضى الله عنه قال: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **مَنْ شَابَ شَيْبَةً فِي الإِسْلاَمِ، كَانَتْ لَهُ نُورًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، ومَنْ رَمَى بِسَهْمٍ فِي سَبِيلِ اللّهِ فبلغ بهِ العدو أو لم يبلغ كَانَ لَهُ كَعِتْقِ رَقَبَةٍ مؤمنة،و كَانَتْ لَهُ فِدَاءَهُ مِنْ النَّارِ.**

148. Amr b. Abese *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu işittim: İslam uğrunda başına ak düşen kimse için bu, kıyamet gününde bir nur olur. Kim de Allah yolunda bir ok atarsa isabet etsin ya da etmesin ona mümin bir köleyi azad etme ecri vardır. Bu onun ateşten fidyesi olur."[209]

Atıcılık Üzerine Alıştırmalar Yapmak

İbrahim b. Yezid et-Teymi, babasının şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Huzeyfe b. el-Yeman *(radıyallahu anh)*'ı şehirlerde üzerinde izar olmadan iki hedef arasında koştuğunu gördüm."[210]

Hedef; atış için yerden yükseltilen her türlü nesneye denilir.

---

[207] Nesai, 6/27; Hakim, 2/95. Hadis sahihtir.

[208] Nesai, 6/27. İsnadı sahihtir.

[209] Nesai, 6/27,28.

[210] Said b. Mansur, Sunen, 2/3/184.

Mücahid *(rahimehullah)* der ki: "Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)*'nın iki hedef arasında koştuğunu ve "Ona ben vardım! Ona ben vardım!" dediğini duydum."[211]

Huzeyfe b. el-Yeman ve Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhum)* atıcılık hususunda devamlı alıştırma yapıyorlardı. Onlar hedefler arasında yürümüyor, koşuyorlardı. Özellikle de Huzeyfe *(radıyallahu anh)* hafiflemek için izarını bile çıkarıyordu. Böylece spor yapıyor ve vücudunu cihada hazırlıyordu. Bu sana sahabenin ok atmaya ne denli özen gösterdiklerini, onun için toplandıklarını ve onunla uğraştıklarını göstermektedir. Malum olduğu üzere onlar *(radıyallahu anhum)* diğer müslümanlar için takip edilen yıldızlar ve hidayet rehberleridir. Onları Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle vasıflandırmıştır:

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلاً مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَاناً سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾

"Muhammed Allah'ın rasuludur. Onunla beraber olanlar kafirlere karşı çok çetin, kendi aralarında çok merhametlidirler. Sen onları rüku eder, secdeye kapanır halde görürsün..." (48 Fetih/29)

Atıcının atışı esnasında tüm ihtişamını ve mutad riyasetini bir yana bırakıp kardeşlerine atışta gayret göstermesi lazımdır. Asla ondan çekinmemeli, pasiflik göstermemelidir. Bu fiilini Allah'a bir itaat addetmelidir. Ayrıca bu büyük ecri kazanmak ve daha çok sevaba nail olmak için çalışmalıdır. Onu içinde barındırdığı en büyük ibadetlerden ve değerli taatlardan dolayı büyük görmeli, oyun-eğlence ve boşa vakit geçirmek olarak algılamamalıdır.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kendisini buna muvaffak ettiğinden, kuvvet ve afiyet verdiğinden ve buna muktedir kıldığından, başka kötü oyun ve eğlenceleri değil de bu işi sevdirdiğinden dolayı hamdetmeli ve şükretmelidir. Hiç şüphesiz tevfik Allah'tandır. Ondan başka Rabb yoktur. Atışta kardeşlerle yayılıp gülmede bir beis yoktur. Hatta belki de bu, müstehaptır. Çünkü bunlar kişiyi güçlendiren, gelişimini artıran hususlardır. Tabii ki bu ibadetle mekruh derecesine varacak şeylerden de uzak durmak gerekmektedir.

---

[211] Said b. Mansur, Sunen, 2/3/185.

Bilal b. Said der ki: "Öyle kavimler gördüm ki hedefler arasında gülüşerek koşup duruyorlardı. Gece bastığında da ruhban oluveriyorlardı. Bilal adındaki bu zat da onlardandı. Tabiinin alimlerinden ve abidlerindendi. Bir günde bin rekat namaz kılardı."

Ebu Abdullah el-Halimi der ki: "Ok atmanın değerinin büyüklüğüne işaret eden bir olay da şudur: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yalnızca Uhud gününde düşmana ok atan Sa'd b. Ebi Vakkas'a "Anam babam sana feda olsun" demiş, ondan başka hiç kimseye bu sözü kullanmamıştır."

149. Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud günü Sa'd b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'a "At ya Sa'd! Anam babam sana feda olsun" diyordu."[212]

Ebu Abdullah el-Cevzecani er ki: "İbrahim b. Edhem ile birlikte denizde gaza ediyorduk. O vefat ettiği gecede ishal olduğundan dolayı tam yirmi beş kez helaya gitti. Her seferinde de abdest aldı. Ölümünü hissedince "Bana yayımı getirin" dedi. Yayını tuttu ve yay elinde iken Allah *(Subhanehu ve Teala)* canını aldı. O, böyle yaparak Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın canını aldığı hal üzere, diriltmesini ümit ediyordu."

İmam Malik *(rahimehullah)*'a göre ata binme ve onunla yarışma, ok atmayı öğrenme ve onunla yarışmaktan daha hayırlıdır. Cumhura göre ise ok atmayı öğrenmek ve onunla yarışmak, ata binmeyi öğrenmek ve onlarla yarışmaktan daha hayırlıdır. Cumhur-u Ulema bu görüşlerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Atınız ve ata bininiz. Atış yapmanız, ata binmenizden bana daha sevimli gelmektedir."[213] hadisini delil getirmişlerdir.

Müteahhirin ulemadan bazıları da şöyle demişlerdir: "Binicilik ancak, ok atmak ve ata binmek bir arada olursa bir anlam ifade eder. Düşmanın uzak mesafede olduğu savaş alanında ok atmak daha yararlı, vur-kaç taktiğinin uygulandığı durumlarda ise ata binme daha yararlıdır.

Sonuç olarak; Düşmanı öldürmede en etkili ve orduya en yararlı olan hangisi ise en faziletlisi odur. Bu üstünlük hal ve duruma göre ve şahıstan şahısa değişen bir şeydir. Yine de en iyi bilen şüphesiz ki Allah'tır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in beş tane yayı vardı. Bunların

---

[212] Buhari, 2905; Müslim, 2411.

[213] 142. hadiste geçti.

isimleri; Revha, Safra, Beyda, Zevra ve Ketum idi. Ayrıca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Kafur" adında bir ok kuburu vardı. Kuşağının halkası deri, ucu da gümüştendi.

Müsabaka ve Yarış

Ok atma ve at ile müsabaka yapmanın caiz olduğu hususunda ümmet icma etmiştir. Atlarla yapılan müsabakaya "rihan" ok ile yapılana "müdala" ismi verilir. İkisi de sünnettir ve failleri Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan ecir alırlar. Ancak cihada hazırlık yapma ve cihada hazır olma için yapılmış olması şarttır.

Müsabaka esnasında uyulması gereken şartlar şunlardır:

1- Yarışılacak olan bineğin, savaşta kullanılır olması gerekir. At ve deve ile müsabaka ittifakla caizdir.

2- Müsabakanın başlangıç yeri ile bitiş yerinin bilinmesi ve yarış yapan iki tarafın da yarışa eşit başlaması gerekir. Eğer buna dikkat edilmezse yarış geçerli değildir.

3- Müsabakayı kazanana ödülün tümü veya bir kısmının verilmesi gerekir.

4- Yarış için konulan ödülü yarışan iki taraf karşılıyorsa veya biri öbürüne "Seni geçersem bana şu kadar vereceksin" derse bu kumarın ta kendisidir. Bunda bir ihtilafın olduğunu da bilmiyorum. Ancak aralarında üçüncü bir şahıs (muhallil) varsa o zaman kumar sayılmaz. Muhallilde aranan şart ise, atının öteki iki kişinin atına denk olmasıdır. Muhallil, o ikisini geçerse ikisinin şart koştukları ödülü alır. İster her ikisi ondan sonra gelsin ve ister biri öbürünü geçsin farketmez. Eğer ikisi muhallili geçerse onlara bir şey vermesi gerekmez.

5- Yarışa katılan herkesin birinci olma ihtimalinin olması gerekir. Birinin veya muhallilin atı zayıf ve geride kalacağı kanısına varılıyor ise sahih olan görüşe göre bu yarışma caiz değildir.

6- Bineklerin bizzat kendilerinin üzerinde akdin olması gerekir. Vasıfları üzerinde de akit yapılsa caizdir.

7- Bineklere binecek şahısların da yarışmadan önce tayin edilmesi gerekir.

8- Mesafe, iki bineğin de yorulmadan ve ara vermeden katedebilecekleri bir mesafe olmalıdır. Eğer ara vererek katedebilecekleri bir hedefi şart koşarlarsa, o zaman akit batıl olur.

150. Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* atlardan idmanlı olan ata Hafya'dan Seniyyet'ul Veda'ya kadar, idmansız olana ise Seniyyet'ul Veda'dan Beni Züreyk mescidine kadar bindi."[214]

Süfyan der ki: "Hafya'dan Seniyyet'ul Veda'ya kadar beş-altı mil, Seniyyet'ul Veda'dan Beni Züreyk mescidine kadar ise bir mildir."

9- Şart koşulan ödülün ne olduğunun bilinmesi gerekir.

10- Akdi bozacak fasid şartlardan kaçınmak gerekir.

Münadele için ise şu 6 şartın bulunması gerekir:

1- Yarış sonunda verilecek ödül, her iki yarışmacı tarafından karşılanıyor ise muhallilin olması gerekir.

2- Cinsin bir olması lazımdır. Eğer değişik olursa -mesela ok ile mızrak- o zaman sahih olan görüşe göre yarış sahih olmaz. Eğer değişiklik yay ve okun nevinde ise o zaman kesin olarak caizdir. Mesela Arap yayı ile Fars yayı gibi...

3- Atış yapacakları mesafenin yarışa katılanlar tarafından bilinmesi gerekir. Okların ulaşamayacağı bir mesafeyi şart koşarsalar akit batıl olur.

4- Kazanan kişinin alacağı ödülün belirlenmiş olması gerekir.

5- Atıcıların belirlenmesi gerekir. Akit ancak iki belli atıcı veya atıcılar arasında caiz olur. İki veya daha fazla grup arasında da olur. Her grup isabet ve hatada bir şahıs mesabesindedir.

6- Atış yapılacak yerin belirlenmesi, yarışa katılan her iki kişinin de eşit olması gerekir. Biri için hedefe daha yakın bir yer şart koşulsa caiz değildir.

Atıcılığı Öğrenip de Terkeden Kimse Hakkında Gelen Tehditler

151-عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ شَمَاسَةَ أَنَّ فُقَيْمًا اللَّخْمِيَّ قَالَ لِعُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ: تَخْتَلِفُ بَيْنَ هَذَيْنِ الْغَرَضَيْنِ وَأَنْتَ كَبِيرٌ يَشُقُّ عَلَيْكَ. قَالَ عُقْبَةُ: لَوْلاَ كَلاَمٌ سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم لَمْ أُعَانِهِ. قَالَ الْحَارِثُ فَقُلْتُ لِابْنِ شُمَاسَةَ وَمَا ذَاكَ؟ قَالَ إِنَّهُ قَالَ: **مَنْ تَعَلَّمَ الرَّمْيَ ثُمَّ تَرَكَهُ فَلَيْسَ مِنَّا أَوْ قَدْ عَصَى.**

[214] Buhari, 2868; Müslim, 1870.

151. Fukeym el-Lahmî, Ukbe b. Amir *(radıyallahu anh)*'a "Şu iki hedef arasında gidip geliyorsun. Halbuki sen yaşlı bir kişisin ve bu sana ağır gelir deyince Ukbe *(radıyallahu anh)* "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den işittiğim bazı sözler olmasaydı bunu asla yapmazdım" dedi. Kendisine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den işittiği o sözlerin ne olduğu sorulduğunda da "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i "Kim atıcılığı öğrenir ve daha sonra onu terk ederse bizden değildir (veya isyan etmiştir)" buyururken işittim" cevabını verdi.[215]

Cumhur-u Ulema atıcılığı öğrendikten sonra terk etmenin büyük günahlardan olduğunu söylemişlerdir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Bizden değildir" veya "Bana isyan etmiştir" gibi sözlerle nehyettiği fiiller, büyük günahlardandır.

İmam Nevevi bu hadisin şerhinde şöyle demiştir: Atıcılğı terk etmek, kerahati şiddetli bir mekruhtur.

Sonuç olarak; atıcılığı terk etmek veya unutmak büyük günahlardan değil küçük günahlardandır. Ancak küçük günahlarda ısrar edilirse o günah büyük günahlardan olur.

[215] Müslim, 1919.

21. BÖLÜM

Mucahidlerin Kılıç, Mızrak ve Mühimmatlarının Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala) "Silahlarını kuşansınlar." (4 Nisa/102)* ve *"Onlar için gücünüzün yettiği kadar kuvvet hazırlayın!" (8 Enfal/60)* buyurmuştur.

İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)* bu ayetin tefsirinde "Kuvvet, silah ve yaydır" demiştir.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ بِشَيْءٍ مِنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ﴾

"Ey iman edenler! Allah sizi, ellerinizin ve mızraklarınızın erişeceği av türü bir şeyle mutlaka deneyecektir." (5 Maide/94)

Bil ki, biniciliği ve silah kullanmayı öğrenmek ve onlarla ta'lim yapmak farz-ı kifayedir. Ancak müslümanların bunlara şiddetle ihtiyaç duydukları ve ümmet içerisinde bu ihtiyacı karşılayacak kimselerin bulunmaması durumunda ise farz-ı ayn olur.

Kılıç, mızrak ve diğer savaş aletlerinin fazileti ile ilgili pek çok hadis-i şerif varid olmuştur.

152-عَنِ ابْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **بُعِثْتُ بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ بِالسَّيْفِ حَتَّى يُعْبَدَ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ وَجُعِلَ رِزْقِى تَحْتَ ظِلِّ رُمْحِى وَجُعِلَ الذِّلَّةُ وَالصَّغَارُ عَلَى مَنْ خَالَفَ أَمْرِى وَمَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ.**

152. Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kıyametin kopmasına yakın bir zamanda kılıçla gönderildim. Ta ki sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na şirk koşulmasın. Rızkım da mızrağımın gölgesinin altında kılındı. Zillet ve küçüklük, emrine muhalefet edenlerin üzerinedir. Kim bir kavme benzer ise o da onlardandır..."[216]

İmam İbni Kayyım *(rahimehullah)* der ki: "İmam Ahmed b. Hanbel *(rahimehullah)* bu hadise dayanarak cihada ihtiyaç duyulan beldelerde mızrak ile ta'lim yapmanın nafile namaz kılmaktan daha faziletli

[216] Ahmed b. Hanbel, Musned, 2/50.

olduğunu söylemiştir."[217]

Hiç şüphesiz diğer savaş aletlerinin durumu da mızrak gibidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize, Cennet'in kılıçların gölgesi altında olduğunu haber vermiştir.

153-عَنْ أَبِي موسى الأشعري رضى الله عنه أنه قال وَهُوَ بِحَضْرَةِ الْعَدُوِّ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **إِنَّ أَبْوَابَ الْجَنَّةِ تَحْتَ ظِلاَلِ السُّيُوفِ.** فَقَامَ رَجُلٌ رَثُّ الْهَيْئَةِ فَقَالَ: يَا أَبَا مُوسَى آنْتَ سَمِعْتَ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ هَذَا؟ قَالَ: نَعَمْ! فَرَجَعَ إِلَى أَصْحَابِهِ فَقَالَ: أَقْرَأُ عَلَيْكُمُ السَّلاَمَ. ثُمَّ كَسَرَ جَفْنَ سَيْفِهِ فَأَلْقَاهُ ثُمَّ مَشَى بِسَيْفِهِ إِلَى الْعَدُوِّ فَضَرَبَ بِهِ حَتَّى قُتِلَ.

153. Ebu Musa el-Eşarî *(radıyallahu anh)* savaş meydanında "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Muhakkak ki cennet kapıları kılıçların gölgeleri altındadır" buyurdu" dedi. Bunun üzerine pejmürde kılıklı bir adam ayağa kalkarak "Ey Eba Musa! Sen gerçekten Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bunu söylediğini bizzat duydun mu?" dedi O da "Evet" deyince adam hemen arkadaşlarının yanına dönüp "Size selam ediyorum!" dedi. Kılıcının kınını parçaladı ve düşmana doğru yürüyüp öldürülünceye kadar savaştı.[218]

154-عن عَبْد اللَّهِ بْنُ أَبِى أَوْفَى رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم كَانَ فِى بَعْضِ أَيَّامِهِ الَّتِى لَقِىَ فِيهَا الْعَدُوَّ يَنْتَظِرُ حَتَّى إِذَا مَالَتِ الشَّمْسُ قَامَ فِيهِمْ فَقَالَ: **يَا أَيُّهَا النَّاسُ! لاَ تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَاسْأَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا! وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلاَلِ السُّيُوفِ.**

154. Abdullah b. Ebi Evfa *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* düşmanla karşılaştığı bazı günlerde güneş batıncaya kadar beklerdi. O zaman ayağa kalkar ve şöyle buyururdu: "Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin! Allah'tan afiyet isteyin! Onlarla karşılaştığınız zaman da sabredin! Bilin ki cennet, kılıçların gölgesi altındadır."[219]

Yezid b. Şecere *(radıyallahu anh)* der ki: "Bana haber verildiğine göre

---

[217] Furusiyyetu li-İbni Kayyım, sy.18.

[218] Müslim, 1902.

[219] Buhari, 2965; Müslim, 1902.

kılıçlar, cennetin anahtarıdır."

Bu hadisle kılıçlar cennetin anahtarları kılınmıştır. Çünkü onun kapılarının açılması için bir sebeptir. İki saf karşı karşıya gelip Allah yolunda kılıçlar çekildiğinde cennetin kapıları açılır. Kılıç ile düşmana vurmak cennete girmek için bir vesiledir. Kılıç kişiye keramet ve izzet kazandırır. Mücahid, kılıç vesileyle Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın rızasını kazanır ve bu sayede cehennem azabından korunur.

Ashab-ı Kiram'ın *(radıyallahu anhum)* kılıçları altınlarla süslenmiş değildi. Hiç şüphesiz onlar, kılıçlarını Allah yolunda cihad etmek için edinmişlerdi.

155. Ebu Umame *(radıyallahu anh)* der ki: "Fetihleri öyle insanlar yaptı ki kılıçlarının süsü ne altın ne de gümüştü. Onların kılıçlarının süsü sarmaşık bitkisi, kurşun ve demir idi."[220]

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Düşman toprağında tırnaklarınızı uzatın, kesmeyin! Çünkü o da bir silahtır.

Ahmed b. Hanbel *(rahimehullah)* der ki: "Düşman toprağında tırnağa ihtiyaç duyulur. Görmüyor musun düğümü veya daha başka bir şeyi çözmek istediğinde tırnağa ihtiyaç duyulur."

Allah yolunda çekilen ilk kılıç Zübeyr b. Avvam *(radıyallahu anh)*'ın kılıcıdır. Bu da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ettiği duadan dolayıdır. Olay şöyle gerçekleşmiştir:

"Zübeyr b. Avvam on iki yaşındayken bir gün kalbine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Mekke'nin yukarılarına kaçırıldığı konusunda bir vesvese geldi. Kılıcını kuşanıp yola çıktı. Onu görenler "Elinde kılıç olan bir çocuk" diyor ve önemsemiyorlardı. Bu haliyle Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına kadar geldi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Sana ne oldu?

- Kaçırıldığına dair kalbime bir his geldi ve seni aramaya çıktım.

- Eğer kaçırılmış olsaydım ne yapardın?

- Seni kaçıranları öldürürdüm...

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona ve kılıcına dua etti. Onun kılıcı Allah yolunda kınından sıyrılan ilk kılıç oldu. O, İslam'ın ilk

[220] Buhari, 2909.

kahramanlarından ve yiğitlerindendi. Zubeyr *(radıyallahu anh)* Sahabenin en güçlülerinden ve kılıçla en sert darbe indirenlerindendi. Onun kafirlere indirdiği darbeler oldukça meşhurdur.

Rasulullah'ın Kılıçları

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çok sayıda kılıcı vardı. Onların adları da şöyleydi:

1. El-Mesur: Babasından miras kalmıştı. Medine'ye geldiğinde yanında o vardı.

2. El-Adb: Sa'd b. Ubade Bedir Savaşına giderken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gönderdi.

3. Zülfikar: Ortası omurga kemikleri gibiydi. Bedir'de ganimet olarak aldı. Tüm savaşlarında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanındaydı.

4. Es-Samsam: Amr b. Ma'di Kerib *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e hediye etmişti.

5. Kala'a: Çöldeki bir kaleye nisbetle bu isim verilmiştir.

6. El-Bettar.

7. El-Hatf: Hatfı ölümün isimlerindendir.

8. Er-Rasub: Suya dalmak demektir. Çünkü bununla vurduğunda vurulana dalar, gider.

9. El-Mihzam: Keskin kılıç demektir.

10. El-Kadib: Çok keskin, kesici ve etkili demektir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ayrıca beş tane de mızrağı vardı. Üç tanesini Beni Kaynuka'dan edindi.

El-Mesva: Onunla vurulanın son yerine gitmesi, öldürmesidir. Diğeri de El-Munseni idi. Onun El-Bet'a adında kısa bir mızrağı da vardı. Beyda adında da büyük bir tane mızrağı vardı. Ayrıca Anze adında daha küçük bir mızrağı vardı. Ona dayanır, onunla yürür ve bayramlarda önünde taşır, namaz kılarken önüne bırakır ve sütre yapardı.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yedi tane zırhı vardı. Ayrıca demirden yapılmış Muveşşic ve es-Sebuğ adında iki miğferi vardı. Fetih günü Mekke'ye girince Rasulullah*(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in başında bulunan miğfer de buydu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Ez-Zeluk" ve "El-Fenak" adında iki tane de kalkanı vardı.

22. BÖLÜM

Allah Yolunda İsabet Eden Yaranın Fazileti

156-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **لاَ يُكْلَمُ أَحَدٌ فِى سَبِيلِ اللَّهِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ يُكْلَمُ فِى سَبِيلِهِ إِلاَّ جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّوْنُ لَوْنُ الدَّمِ وَالرِّيحُ رِيحُ الْمِسْكِ.**

156. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Herhangi bir kimse Allah yolunda yara alırsa (Allah kendi yolunda yara alanı en iyi bilir) kıyamet gününde yarası fışkırarak Allah'ın huzuruna getirilir. Kanının rengi kan rengi, kokusu misk kokusudur."[221]

Başka bir rivayette ise "Müslümanın aldığı her yara Allah yolundadır. Sonra kıyamet gününde bu yara, yaralandığı günkü şeklinde olacak ve ondan kan fışkıracaktır. Kanın rengi kan rengi, kokusu ise misk kokusudur."[222]

İbnu Dakik el-İd *(rahimehullah)* şöyle der: "Kıyamet günü kanın fışkırır halde olmasının iki hikmeti vardır. Birincisi, onu yaralayan zalim düşmanın aleyhine şahitlik etmek. İkincisi ise oradaki insanlara bu güzel koku ile beraber Allah yolunda isabet eden yaranın şerefini izhar etmektir."

157-عن مُعَاذَ بْنَ جَبَلٍ عن رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **مَنْ قَاتَلَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ رَجُلٍ مُسْلِمٍ فُوَاقَ نَاقَةٍ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ سَأَلَ اللَّهَ الْقَتْلَ مِنْ عِنْدِ نَفْسِهِ صَادِقًا ثُمَّ مَاتَ أَوْ قُتِلَ فَلَهُ أَجْرُ شَهِيدٍ وَمَنْ جُرِحَ جُرْحًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ نُكِبَ نَكْبَةً فَإِنَّهَا تَجِىءُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَأَغْزَرِ مَا كَانَتْ لَوْنُهَا كَالزَّعْفَرَانِ وَرِيحُهَا كَالْمِسْكِ وَمَنْ جُرِحَ جُرْحًا فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَعَلَيْهِ طَابَعُ الشُّهَدَاءِ.**

157. Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kim devenin sütü memelerine gelecek (iki sağım arası) kadar süre Allah yolunda

---

[221] Buhari, 3803; Müslim, 1876.

[222] Buhari, 237; Müslim, 1876.

savaşırsa cennet ona vacip olur. Kim Allah yolunda öldürülmek isteyip de ölür veya öldürülürse şehid sevabı alır. Kim de Allah yolunda yaralanırsa ya da tökezlerse, kıyamet gününde zaferan renginden daha hoş kokan bir koku ile gelir. Kimin Allah yolunda üzerinde bir çıban çıkarsa ona şehidlik damgası vurulur."[223]

158-عَنْ أَبِى أُمَامَةَ عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **لَيْسَ شَىْءٌ أَحَبَّ إِلَى اللَّهِ مِنْ قَطْرَتَيْنِ وَأَثَرَيْنِ قَطْرَةٌ مِنْ دُمُوعٍ فِى خَشْيَةِ اللَّهِ وَقَطْرَةُ دَمٍ تُهَرَاقُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ. وَأَمَّا الأَثَرَانِ فَأَثَرٌ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَأَثَرٌ فِى فَرِيضَةٍ مِنْ فَرَائِضِ اللَّهِ.**

158. Ebu Umame *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah'a şu iki damla ve iki izden daha sevimli bir damla ve iz yoktur. İki damla; Allah korkusundan ağlayan kişinin göz yaşı ile Allah yolunda akıtılan kan damlasıdır. İki iz ise Allah yolunda savaşanın ayak izi ile, Allah'ın farzlarından herhangi birisini yerine getirmek için atılan adımın ayak izidir."[224]

Hasan Basri *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "İki damla ve iki yutkunma vardır ki Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya onlardan daha sevimli bir damla ve yutkunma yoktur. Allah'ın rızasını kazanmak için bir kulun hilm ile kızgınlığını yutması ve musibet karşısında sabreden Allah kulunun yutkunması kadar Allah'a sevimli bir yutkunma yoktur. Allah yolunda akıtılan bir damla kan ile sadece Allah'ın yerini bildiği gece karanlığında secde eden kulun göz yaşı kadar Allah'a sevimli bir damla yoktur.

Aişe *(radıyallahu anha)*'dan rivayet edildiğine göre Ebu Bekir Sıddık *(radıyallahu anh)* Uhud gününden bahsettiğinde "O gün tümüyle Talha'nındı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte O'nu korumak için savaşan bir adam gördüm. Ona "Sen Talha b. Ubeydullah olmalısın!" dedim. Bir de ne göreyim Talha'nın vücudunda yaklaşık yetmiş küsur kılıç, mızrak ve ok darbesi vardı. Eli kopmuştu, onu tedavi ettik. Allah ondan razı olsun."[225]

---

[223] Ebu Davud, 3/46; Tirmizi, 3/102; Nesai, 6/25,26; İbni Mace, 2/ 933,934. Hadis sahihtir.

[224] Tirmizi, 3/109. Hadis hasendir.

[225] El-Vakıdî, Megazi, 1/236.

Kays b. Ebi Hazm der ki: “Talha'nın elini gördüm, felçli idi. Onunla Uhud günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i korumuştu.”[226]

Urve b. Zubeyr dedi ki: “Babam Zubeyr'de üç kılıç darbesi vardı. Biri boynundaydı. Parmaklarımı içine sokabilirdim. İki darbeyi Bedir günü, birisini de Yermuk'te almıştı.”[227]

Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* der ki: “Yemame günü Ebu Dücane kendini bir bahçenin içine attı. Bacağı kırıldı. Öldürülünceye kadar kırık bacağıyla savaştı.”

Muaz b. Amr b. Cumuh der ki: “Bedir günü Ebu Cehl'i öldürmeye karar verdim. Fırsat bulduğumda ona hamle yaptım ve bir darbe vurdum ayağını ve baldırının yarısı kopardım. Onun oğlu İkrime omuzlarımdan vurdu. Kolum koptu. Yanımda derime asılı kaldı. Bu beni onunla savaşmaktan uzaklaştırmadı. Gün boyunca savaştım. Kolumu da arkamdan sürüklüyordum. Beni daha fazla rahatsız etmeye başlayınca ayağımın altına alıp kopardım ve attım.”[228]

Cafer b. Abdillah b. Eslem der ki: “Yemame günü savaş için ilk çıkan Ebu Ukayl idi. Ona bir ok atıldı, kalbi ile omuzu arasına isabet etti. Onu çıkardı, onun sol tarafı kuvvetten düştü. Daha sonra savaş kızıştı. Müslümanlar yenilmek üzereydi. Main b. Adiyy'in, Ensarı "Allah, Allah! Hamle düşmanınız üzerinedir" diye çağırmasını işitti.”

Abdullah b. Ömer der ki: "Bunun üzerine Ebu Ukayl ayağa kalktı. Kendisine şöyle dedim:

- Ne istiyorsun?

- Çağıran ismimi andı. Yara ne demek! Ben Ensar'danım ve ben ona bir kuşak kadar dahi olsa icabet ediyorum. Bağlanıp silahını aldı düşmana hamle yaptı. Aralarında kılıçlar gelip gitti. Onun yaralı kolu omuzundan koptu ve yere düştü. Kendisine seslenerek "Ey Ebu Ukayl!" dedim. Yavaş bir sesle: "Lebbeyk" diye cevap verdi. Daha sonra "Savaşta kim galip geldi?" diye sordu. "Allah düşmanları öldürüldü" dedim. Bunun üzerine parmaklarını göğe kaldırıp Allah'a hamdetti ve vefat etti.

Bu durumu babam Ömer b. Hattab'a haber verdiğimde şöyle dedi:

- Allah ona rahmet etsin o şehadeti devamlı istiyordu ve ona ulaştı.”

---

[226] Siyeru Â'lamu Nubela, 1/26.

[227] Siyeru Â'lamu Nubela, 1/52.

[228] Siyeru Â'lamu Nubela, 1/150-151.

Hanzala b. Ebi Süfyan der ki: "Yemame günü Ebu Huzeyfe *(radıyallahu anh)*'nın mevlası Salim'e sancağı alması hususunda "Kendi nefsinden bir şeyden korkuyorsan o zaman bırak onu başkası alsın" denildi. Bunun üzerine "O zaman ne kötü Kur'an hamili olurum" dedi ve sancağı sağ eline alarak savaşa daldı. Gelen darbelerden dolayı sağ eli koptu, bayrağı sol eline aldı. Solu da kopunca bayrağa sarılarak şu ayetleri okuyordu:

﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ ﴾

"Muhammed sadece bir rasuldur. Ondan önce de bir çok rasul gelip geçti. Şimdi o ölür ya da öldürülürse, gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz?" (3 Al-i İmran/144)

﴿وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ﴾

"Nice enbiya vardır ki beraberinde kendini Rabb'e adamış olanlarla birlikte savaşmıştır. Onlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Şüphesiz Allah sabredenleri sever." (3 Al-i İmran/146)

Yere yıkılınca arkadaşlarına "Ebu Huzeyfe ne yaptı?" diye sordu. Onlar "Öldürüldü" deyince bir adamın ismini zikrederek "Filan ne yaptı?" dedi. "O da öldürüldü" denilmesi üzerine "O zaman beni ikisinin arasına defnedin" dedi."[229]

Yezid b. Seken *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud'ta etrafında savaş şiddetlendiğinde iki zırh giymişti. Düşman da ona iyice yaklaşmıştı. Musab b. Umeyr *(radıyallahu anh)* öldürülünceye kadar düşmanları O'ndan uzaklaştırdı. Ebu Ducane de aşırı derecede yara alıncaya kadar savaştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yüzü isabet aldı ve azı dişleri düştü. Dudağı ve yanağı da yaralandı. Bu durumda şöyle buyurdu: "Adamlardan nefsini bize satacak kim var?" Ensar'dan beş delikanlı fırladı. Onlar içinde Ziyad b. Seken de vardı. Hepsi öldürülünceye kadar savaştı. Onların sonuncusu Ziyad idi. O da dayanıncaya kadar savaştı. Sonra müslümanlardan bir grup onun yardımına koşup düşmanı

[229] İbn Mubarek, Cihad, 1/123.

uzaklaştırdılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona "Bana yaklaş" dedi. Yaralardan dolayı hareket edemez hale gelmişti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ayaklarını ona yastık yaptı ve o, bu hal üzere can verdi.[230]

Zeyd b. Sabit *(radıyallahu anh)* der ki: "Uhud günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* beni, Sa'd b. Rabi'yi bulmakla görevlendirdi ve "Şayet onu görürsen ona selam söyle ve "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sana "Kendini nasıl buluyorsun" diye soruyor" de!" dedi. Yaralılar arasında dolaşmaya başladım. Onu son nefeslerini verirken buldum. Vucudunda yaklaşık yetmiş darbe vardı. Ona, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in söylediklerini aktardım. Bana şöyle dedi: "Selam, Rasulullah'a ve sana olsun. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e söyle ki ben cennetin kokusunu hissediyorum. Kavmin Ensar'a da söyle ki görecek bir gözünüz olduğu halde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e bir şey olursa Allah indinde bir özrünüz olmaz!" Bunları söyledikten sonra ruhunu teslim etti."[231]

Irak beldelerinden Cisr'de yapılan savaşta ki bu savaşta binlerce müslüman şehid olmuştu. O gün müslümanların komutanı Ebu Ubeyd b. Mesud *(radıyallahu anh)* idi. Müslümanların sayısı da yaklaşık 6.000 idi. Ordu sarp bir bölgeye geldi. Behman Cazeviyye ordu komutanına şöyle bir haber gönderdi: "Ya bize doğru siz geçersiniz, o zaman geçmenize izin vereceğiz ya da bize siz izin verin size doğru gelelim." Ebu Ubeyd "Ölüme karşı bizim kadar cüretli olamazlar. Bilakis biz onlara doğru gideriz" dedi ve kaçışın, kovalamacanın neredeyse imkansız olduğu dar bir yoldan geçtiler. Orada savaştılar. Gün sonunda kılıçlarla musafaha etmeye başladılar. Atlar, fillere karşı ilerliyemiyordu. Ebu Ubeyd bunu görünce atından inip yaya yürüdü, müslümanlar da böyle yaptı. Sonra onlara şöyle dedi: "Filleri hedef alın!" O da beyaz file geldi. Daha önce böyle birini görmemişti. Onun karın altındaki kemerine asılıp kesti. Diğerleri de böyle yaptı. Yükü indirilmeyen ve üzerindeki öldürülmeyen tek bir fil kalmadı. Müşriklerden yaklaşık altı bin kişi öldürüldü. Sonra Ebu Ubeyd filin hortumunu kesti. Fil onun üzerine düşüp onu öldürdü. İnsanlar onun filin altında kaldığını görünce nefisleri zayıflık gösterdi. O gün müslümanlardan 4.000 kişi öldürüldü ve geriye yalnızca 2.000 kişi kaldı. Elleri ve bacakları kesilmiş bir adam müslümanların bu halini

---

[230] İbn Mubarek, Cihad, 1/104-105.

[231] Hakim, Mustedrek, 3/201.

görünce *"Kim Allah'a ve Rasul'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütuflarda bulunduğu nebiler, sıddîkler, şehidler ve salih kişilerle beraberdir. Onlar ne güzel arkadaştırlar!" (4 Nisa/69)* ayetini okudu ve ruhunu teslim etti.

Bil ki! Allah yolunda yaralanan, başka bir şekilde yaralananın çektiği acıyı çekmez. Allah yolunda öldürülen, sadece bir sivrisineğin sokması kadar ölüm acısını hisseder. Bu öldürülenin haliyse, onun altında olan yaralının hali nasıl olur. O zaman daha hafif olur. Bunu ancak tecrübe etmeyen kimseler inkar eder. Yukarıda geçen yaralıların kıssaları da bunu teyid etmektedir. Ayrıca akıl da bunu imkansız görmüyor. Şu bir gerçek ki, buğz ve heyecanın hiddeti hükmettiğinde ve şiddetlendiğinde insan, kendi içinde bundan önce geçirmediği kuvveti, sabrı, katlanmayı, zora aldırış etmemeyi ve elemi hissetmemeyi bulur.

Hatta bazen kavgalarda kimilerinin başları, yüzleri yarılır, etkili yara alırlar da içinde bulundukları durumu, ondan çıktıktan sonra fark ederler. Bu halleriyle ancak karşıdakini ölümden olan hoşnutsuzluğu ve başına gelmemesi için var gücüyle defederler. Bunların durumu bu iken, gazabı Allah için şiddetlenen, Allah için kendinden geçen, Allah indindeki şehadeti temenni eden, kendisine isabet edeni Allah'tan bir fazilet addeden, iman nurunun gücüyle Allah'ın kendi yolunda şehid düşen ve yaralanlar için hazırladığı büyük fazileti, soyut bir bilgi değil de hakiki bir görme ile gören kişinin durumu nasıldır?

Uhud günü Enes b. Nadr *(radıyallahu anh)* "Cennetin kokusu ne güzel! Muhakkak ki ben Uhud'un yanında onun kokusunu buluyorum" demiş, müşriklerin içine dalıp öldürülünceye kadar savaşmıştır.

Feth'ul Musili'nin hanımı der ki: "Kendisinin ayağı kayıp düşmüş ve tırnağı fırlamıştı. Buna rağmen gülüyordu. Ona "Tırnağını kaybettin ve hâla gülüyor musun" denilince "Sevabın tatlılığı benden elemin acılığını giderdi" diye cevap verdi.

Hayyaş b. Kays el-Kuşayri Yermuk'e katılınca kafirlerden bir çok kişi öldürdü. O gün ayağı kopmuştu fakat koptuğunu hissetmiyordu. Savaş bittiğinde onu bağlamaya çalışıyordu.

23. BÖLÜM

Allah Yolunda Kafirleri Öldürmenin Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾

"Allah yolunda savaşıp da öldürülen yahut galip gelene biz yakında büyük bir ecir vereceğiz." (4 Nisa/74)

﴿فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ﴾

"Kafirlerle burun buruna geldiğinizde boyunlarını vurun!.." (47 Muhammed/4)

159-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **ولاَ يَجتَمِعُ كافِرٌ و قاتلُهُ في النارِ أبَداً .**

159. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kafir ile onu öldüren (mümin) cehennemde ebediyyen bir araya gelmezler."[232]

Selman b. Rebia el-Bahîlî *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Şu kılıcımla zırhlı yüz kişiyi öldürmüştüm. Tümü de Allah'ın dışında başka şeylere ibadet ediyorlardı. Hiç birini hapsederek öldürmedim."

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* zamanında Kufe'ye ilk atanan validir. Orada at besleyip hazırlardı. Çünkü Ömer *(radıyallahu anh)* her şehirde cihad için çok sayıda at hazırlayıp bağlatırdı. Küfe'de dört bin at düşman için hazırdı. Sonra Osman *(radıyallahu anh)* zamanımda Erminye gazasına katıldı ve şehid oldu.[233]

Muhammed b. Sirin der ki: "Bera b. Malik *(radıyallahu anh)* sırtı üzere yere düştü, bunun üzerine bir şeyler terennüm etti. Enes *(radıyallahu anh)* ona "Ey Kardeşim! Allah'ı zikret!" dedi. Oturup doğruldu ve şöyle dedi: "Ey kardeşimin oğlu Enes! Hayır, ben yatakta ölüyorum. Halbuki ölümüne iştirak ettiklerim hariç mübareze şeklinde

---

[232] Müslim, 1891.

[233] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/320.

müşriklerden yüz kişiyi öldürdüm."

Başka bir rivayette Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Bera b. Malik bir şiiri mırıldandı. Ona: "Ey kardeşimin oğlu bir şiir mısrasıyla misal verdin. Halbuki o, söyleyeceğin son söz olmalı" dedim. O da bana şöyle dedi: Hayır! Ben yatağımda ölüyorum. Yemin olsun ki müşriklerden ve münafıklardan yüz kişiyi öldürdüm."[234]

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle emir vermiştir: "Bera b. Malik'i orduya komutan tayin etmeyin! Çünkü o onları tehlikelerden bir tehlikeye sürükler."[235]

Bera b. Malik *(radıyallahu anh)* Yemame Savaşında bir zırh içerisinde mızrakların ucunda düşmana saldırdı. Onlarla savaşıp kapıyı açtı. O gün seksen küsur darbe ile yaralanmıştı.[236]

Müslümanlar Tuster şehrinde Farslılarla savaşırken Bera b. Malik'ten kendilerine dua etmesini istediler. Zira o, duası makbul olan bir kişi idi. Bera *(radıyallahu anh)* "Ey Rabbim! Sana yemin ediyorum. Onlara karşı bize zafer nasip et! İplerini bizim elimize ver ve beni rasulune ulaştır" diye dua etti ve düşmana hamle yaptı. Onunla beraber diğer müslümanlar da hamle yaptı. Farslar hezimete uğradılar ve Bera *(radıyallahu anh)* da bu savaşta şehid düştü.

Bera b. Malik *(radıyallahu anh)* cihada karşı oldukça istekliydi. Aynı zamanda o zahid bir kimse idi.

Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* der ki: "Ebu Musa el-Eşarî *(radıyallahu anh)* Basra'ya vali olarak gönderildiğinde beraberinde Bera b. Malik de gönderildi. Bera, Ebu Musa'nın yardımcılarından idi. Ebu Musa ona "Sen dilediğin görevi seç!" dedi. Bera *(radıyallahu anh)* "İstediğim görevi bana verecek misin?" dedi. Ebu Musa "Evet" deyince Bera: "Ben senden Mısır valiliğini veya vergi işini istemiyorum. Senden yalnızca yayımı, atımı, mızrağımı, kılıcımı, zırhımı ve Allah yolunda cihadı istiyorum" dedi. Ebu Musa da onu ilk orduyla cihada gönderdi. O savaşta ilk öldürülen kişi Bera b. Malik *(radıyallahu anh)* oldu."[237]

---

[234] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/312.

[235] Hakim, Mustedrek, 3/291.

[236] İbni Hacer, İsabe, 1/143.

[237] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/312.

160-عَنْ أَنس بن مالك رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ يَومَ حُنَين: **مَنْ قَتَلَ قَتِيلاً فَلَهُ سَلَبُهُ.**

160. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Huneyn günü "Kim birini öldürürse üzerindekiler ona aittir" buyurdu.

O gün Ebu Talha yirmi adam öldürdü ve üzerlerindekini de aldı.[238]

Ebu Hasan el-Muradi, Cihad hususundaki "Erbain" adlı eserinde kendi isnadıyla Ali b. Bekar'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Rumların ülkesinde bağırsakları semerin üstüne çıkmış bir adam gördüm. Adam onları karnına sokup karnını da sarı ot ile bağladı sonra da savaşmaya devam etti. Bu haliyle on küsur adam öldürdü."

[238] Ebu Davud, 3/162; Hakim, 3/292. Hadis sahihtir.

24. BÖLÜM

Cesaretli Bir Adamın veya Küçük Bir Gurubun Şehadet Arzusuyla Çok Sayıdaki Düşmanın İçerisine Dalıp Onları Perişan Etmesinin Fazileti

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾

"Nice az topluluk vardır ki, Allah'ın izniyle nice büyük topluluklara galip gelmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." (2 Bakara/249)

﴿ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاةِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ﴾

"İnsanlardan kimileri Allah'ın rızasını kazanmak için canlarını satarlar. Hiç şüphesiz Allah kullarına karşı merhametlidir." (2 Bakara/207)

Alimlerin cumhuru bu ayetin Suhayb b. Sinan er-Rumi *(radıyallahu anh)* hakkında nazil olduğunu söylemiştir. Suhayb, Mekke döneminde müslüman olmuştu. Müslümanlar Medine'ye hicret ettiğinde o da hicret etmişti. Onu Kureyş'ten bir grup takip etti. Bineğinden inip ok kuburundaki okları çıkardı, yayını da alarak "Benim ne kadar iyi bir okçu olduğumu biliyorsunuz. Allah'a yemin ederim ki, kuburumdaki tüm okları size atmadan bana ulaşamazsınız. Elimdeki oklar bitinceye kadar sizinle savaşırım. Ondan sonra bana ne yaparsanız yapın!" dedi. Müşrikler de ona "Bizden zengin olarak gitmeni istemiyoruz. Halbuki bize fakir bir kişi olarak gelmiştin. Lakin bize Mekke'deki malını göster! Biz de seni serbest bırakalım" dediler ve bu hususta söz verdiler. O da onlara mallarının yerini söyledi.

Suhayb, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına vardığında *"İnsanlardan kimileri Allah'ın rızasını kazanmak için canlarını satarlar. Hiç şüphesiz Allah kullarına karşı merhametlidir." (2 Bakara/207)* ayeti nazil oldu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ey Eba Yahya! Alışverişinde kârlı çıktın" buyurdu ve bu ayeti okudu.

Hafız İbni Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: "Ancak alimlerin çoğu bu ayetin Allah yolunda cihad eden tüm mücahidler hakkında nazil olduğu görüşündedir. Bu ayet, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın *"Şüphesiz Allah, mühimlerin canlarını ve mallarını*

Cennet karşılığında satın almıştır" (9 Tevbe/111) buyruğu gibidir."

İbni Abbas *(radıyallahu anhuma) "İnsanlardan kimileri Allah'ın rızasını kazanmak için canlarını satarlar." (2 Bakara/207)* ayeti hakkında şöyle demiştir: "Ayette zikredilen kimseler, Allah yolunda cihad etme ve Allah'ın hakkını yerine getirmek için canlarını satan ve bu uğurda ölen kimselerdir."

Ashab-ı Kiram *(radıyallahu anhum)* bu ayeti, Allah düşmanlarıyla savaşta nefsini satan kimselere hamletmişlerdir.

Hişam b. Amr el-Ensari *(radıyallahu anh)* iki saf arasında hamle yapınca insanlardan bazıları bunu hoş karşılamadı. Bunun üzerine Ömer b. Hattab, Ebu Hureyre ve daha başka sahabiler *(radıyallahu anhum)* onlara *"Şüphesiz Allah, müminlerin canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır" (9 Tevbe/111)* ayetini okuyarak cevap verdiler.[239]

Müdrik b. Avf el-Ahmesi der ki: "Ben Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ın yanındaydım. O sırada Numan b. Mukrin'in elçisi geldi. Ömer ondan insanların durumunu sordu. Elçi "Filan öldürüldü, filan ve filan da ayrıca tanımadığım bazıları da öldürüldü" dedi. Ömer *(radıyallahu anh)* "Lakin Allah onları tanıyor" dedi. Elçi "Ya Emirel mü'minin! Allah'a yemin olsun ki onlardan biri benim dayımdır. Ancak insanlardan bazıları onun kendi eliyle kendini tehlikeye attığını söylüyorlar" dedi. Bunun üzerine Ömer *(radıyallahu anh)* "Vallahi yalan söylüyorlar! Lakin o, ahirete karşılık dünyayı satanlardandır" dedi."[240]

İbn Ebi Şeybe der ki: "Doğu tarafından müşriklerin askerlerinden bir bölük geldi. Ensardan bir adam onlarla karşılaştı. Onlara hücum etti ve safı yarıp çıktı. Sonra aynısını yaparak döndü iki veya üç kez daha yaptı. Sa'd b. Hişam bunu Ebu Hureyre'ye anlatınca Ebu Hureyre *(radıyallahu anh) "İnsanlardan kimileri Allah'ın rızasını kazanmak için canlarını satarlar." (2 Bakara/207)* ayetini okudu."[241]

Ebu İshak der ki: "Bir adam Bera b. Âzib *(radıyallahu anh)*'ya *"Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın!" (2 Bakara/195)* ayetinde kastedilen kimsenin düşman ile karşılaşıp öldürülünceye kadar savaşan kimse mi olduğunu sordu. Bera b. Âzib "Hayır! Lakin o, günah işleyip de Allah

---

[239] Tefsiru Kuran'il Azim li-İbni Kesir, 1/247.

[240] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/303.

[241] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/322.

beni bağışlamaz diyen kimsedir" dedi."[242]

Başka rivayette ise şöyledir: "Bir adam Bera b. Âzib *(radıyallahu anh)*'a "Tek başıma düşmana hamle yaparsam ve beni öldürürlerse kendi elimle kendimi tehlikeye atmış olur muyum?" diye sorunca O "Hayır! Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* Rasulune *"Allah yolunda savaş! Şüphesiz sen sadece kendinden sorumlusun." (4 Nisa/84)* buyurmuştur. Senin sorduğun ayet ise Allah yolunda infak etme hususundadır" dedi."

Üçüncü bir rivayette ise "Yine Bera b. Âzib *(radıyallahu anh)*'a bir adam gelerek *"Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın!" (2 Bakara/195)* ayeti, düşman çok kalabalık iken elinde kılıcıyla onların arasına dalan adam hakkında mıdır? diye sorunca Bera *(radıyallahu anh)* "Hayır! Lakin o, günah işleyip de "Bana tevbe yoktur" diyerek kendini tehlikeye atan kimse hakkındadır" demiştir."

Ebu Umran der ki: "Biz bir Rum şehrindeydik. Rumlardan karşımıza büyük bir ordu çıktı. Müslümanların sayısı da onlar kadar belki de daha fazla idi. Mısır ehlinin başında Ukbe b. Amir, başka bir cemaatin başında da Fudale b. Ubeyd vardı. Müslümanlardan bir şahıs tek başına Rumların safına saldırıp aralarına daldı. İnsanlar "Subhanallah! Kendi eliyle kendini tehlikeye atıyor!" diye bağırmaya başladılar. Ebu Eyyub ayağa kalkıp şöyle dedi:

"Ey insanlar! Sizler bunu te'vil ediyorsunuz. Halbuki bu ayet biz Ensar hakkında nazil oldu. Allah *(Subhanehu ve Teala)* Rasulüne yardım edip İslam'ı galip kılınca ve ona yardım edenler çoğalınca, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in olmadığı bir ortamda birbirimize "Mallarımız kayboldu ve şüphesiz ki Allah İslam'ı aziz kıldı ve ona yardım edenler çoğaldı. Bizler işlerimizin başına dönüp onu yoluna koyalım" dedik. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala)* Rasulüne bize cevap verecek *"Allah yolunda infak edin! Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın!" (2 Bakara/195)* ayetini indirdi. Hiç şüphesiz asıl tehlike, malımızın başında durmak ve onları yoluna koymakla uğraşıp cihadı terketmemizdi."

Ebu Eyyub el-Ensarî *(radıyallahu anh)* Rum topraklarında vefat edip defnedilinceye kadar Allah yolunda dimdik ayakta durdu ve cihad etti."[243]

---

[242] Hakim, Mustedrek, 2/275,276.

[243] Tirmizi, 4/280; Ebu Davud, 3/27; Hakim, Mustedrek, 2/275.

Beyhaki Sünenin'de yukarıdaki hadisi "Düşman Ülkesinde Bir veya Birkaç Kişinin Öldürülme İhtimali Yüksek Olsa da Düşmanla Savaşmasının Cevazı"[244] konusunda nakletmiştir.

Beyhaki, Mücahid'den şu sözü rivayet etmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Abdullah b. Mesud'u ve Habbab'ı bir seriyye, Dıhye el-Kelbi'yi de tek başına bir seriyye olarak gönderdi."[245]

Ayrıca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Amr b. Umeyye ve Ensardan bir adamı bir seriyye, Abdullah b. Uneysi de tek başına bir seriyye olarak göndermiştir.

161. Yezid b. Ebi Ubeyd der ki: "Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)*'ya "Hudeybiye günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile ne üzere biat ettiniz?" diye sorduğumda bana "Ölüm üzerine biat ettik" diye cevap verdi."[246]

162. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* der ki: "Amcam Enes b. Nadr, Bedir savaşında bulunamamıştı. "Ey Allah'ın Rasulu! Senin müşriklerle yaptığın ilk savaşta bulunamadım ama Allah bana müşriklerle savaşmayı nasip ederse ne yapacağımı herkes görecektir" dedi. Bilahare Uhud Savaşına katılmak ona nasip oldu. Müslümanlar bozguna uğradığında şöyle dedi: "Allah'ım! Bunların yaptıklarından dolayı senden özür diliyorum. Şu müşriklerin yaptıklarından da beri olduğumu sana arzederim." Sonra ilerledi. Sa'd b. Muaz'la karşılaştı ve ona "Ey Sa'd! Nadr'ın Rabbine yemin olsun ki Cenneti umuyorum! Ben onun kokusunu Uhud'un yanında buluyorum" dedi.

Savaş sonunda Sa'd *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gelip "Ey Allah'ın Rasulu! Onun yaptığını anlatamıyorum" dedi. Onu öldürülmüş olarak bulduk ve cesedinde kimi kılıç darbesinden, kimi mızraktan kimi de oktan meydana gelmiş seksen küsur yara bulundu. Müşrikler onun uzuvlarını kesmişti. Hiç kimse onu tanıyamadı. Ancak kız kardeşi parmak uçlarından tanıdı. Biz *"Öyle adamlar vardır ki Allah'a verdikleri sözlerini yerine getirirler." (33 Ahzab/23)* ayetinin onun ve onun gibilerin hakkında nazil olduğunu düşünüyoruz."[247]

---

[244] Beyhaki, 9/99.

[245] Beyhaki, 9/100.

[246] Buhari, 3936; Müslim, 4929.

[247] Buhari, 4169; Müslim, 1860.

163-عن مُعَاذ ابْن عَفْرَاءَ رضى الله عنه قال: يَا رَسُولَ اللهِ! مَا يَضْحَكُ الرَّبُّ مِنْ عَبْدِهِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **غَمْسُهُ يَدَهُ فِي الْعَدُوِّ حَاسِرًا، فَأَلْقَى دِرْعًا كَانَتْ عَلَيْهِ وقَاتَلَ حَتَّى قُتِلَ.**

163. Muaz b. Afra *(radıyallahu anh)* "Ey Allah'ın Rasulu! Allah kulunun yaptığı hangi işine güler?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Zırhsız olduğu halde düşmana saldıran kişinin yaptığına..." buyurdu. Bunun üzerine üstündeki zırhını çıkardı ve ölünceye kadar savaştı.[248]

164-عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ مَسْعُودٍ أَنّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **عَجِبَ رَبُّنَا مِنْ رَجُلَيْنِ؛ رَجُلٌ ثَارَ عَنْ وِطَائِهِ وَلِحَافِهِ مِنْ بَيْنَ حِبِّهِ وَأَهْلِهِ إِلَى صَلاتِهِ. فَيَقُولُ اللهُ تَعَالَى لِمَلاَئِكَتِهِ: انْظُرُوا إِلَى عَبْدِي ثارَ عَنْ فِراشِه وطأته من بين حِبّه وأهله إلى صلاته رغبةً فِيما عِنْدي وَشَفَقَةً مِمَّا عِنْدِي. وَرَجُلٌ غَزَا فِي سَبِيلِ الله، فَانهزَمَ أَصْحَابُهُ، وعلم مَا عَلَيْهِ فِي الانهزام وَمَالَهُ فِي الرُّجُوعِ ، فَرَجَعَ حَتَّى أُرِيق دَمُهُ، فَيَقُولَ اللهُ لِمَلاَئِكَتِهِ: انْظُرُوا إِلَى عَبْدِي رَجَعَ رجاءً فيما عندي،وَشَفَقَةً مِمَّا عِنْدِي حَتَّى يُرِيق دَمُهُ.**

164. Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Rabbimiz şu iki adamı beğendi. Eşiyle olan beraberliğini ve sevgisini bırakıp yataktan kalkan ve namaza kılan adamı ki, Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun hakkında meleklerine "Kuluma bakın! Yanımdakini arzulamak için yatağını, şehvetini, ehliyle olan beraberliğini ve sevgisini bırakıp namaza kalktı" buyurur. Diğeri ise Allah yolunda gaza edip arkadaşları hezimete uğrayan kişidir. Hezimetteki sorumluluğunu ve savaşa dönmedeki sevabı bilir. Buna rağmen döner ve kanı akıtılır. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala)* meleklerine "Kuluma bakın! Kanı akıtılıncaya kadar yanımdakini elde etmek, rahmetimi ummak için savaşmaya döndü" buyurur."[249]

Eğer düşmanın içerisine dalmanın fazileti hususunda bu sahih

[248] İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/338.

[249] Ahmed b. Hanbel, Musned, 6/22; İbn Ebi Şeybe, Musannef, 5/313. Hadisin isnadı sahihtir.

hadisten başka bir hadis olmasaydı bile bu hadis, delil olarak bize yeterdi.

165. Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)* der ki: "Hudeybiye seferinden Medine'ye döndük. Ben ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hizmetçisi Rabah, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yük develeri ile birlikte çıktık. Ben, Talha b. Ubeydullah'ın atını almıştım. Atı develer ile birlikte meraya getirip götürüyordum. Sabah karanlığında Abdurrahman b. Uyeyne Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in develerine saldırdı ve çobanlarını öldürdü. Abdurrahman b. Uyeyne ve yanındakiler atlar üzerinde onları sürüklüyorlardı. Dedim ki: "Ey Rabah! Şu ata bin! Talha'ya ulaş ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Sürüsünün yağmalandığını haber ver!"

Daha sonra ben tepenin üstüne çıkıp Medine'ye döndüm. Üç defa: "Ya Sabahahu!" diye haykırdım. Sonra yanımda kılıcım ve oklarımla onları izlemeye başladım. Ağaçların bol olduğu yerde onlara ok atıyor ve atlarını öldürüyordum. Bana doğru bir süvari döndüğünde bir ağacın dibinde oturur ona ok atardım. Bana doğru gelenin mutlaka hayvanını vuruyordum. Onlara hem atıyor hem de şöyle diyordum: "Ben İbnu'l Ekva'yım. Bu gün alçakların helak olduğu gündür!"

Ben onlardan birine yetişir bineği üzerindeyken okumu atar hem ata hem de adama isabet ettirirdim. Öyleki omuzu felç olurdu. "Al bunu! Ben İbnul Ekva'yım. Bu gün alçakların helak olduğu gündür!" derdim. Ağacın dibinde olduğumda onları oklarla yakardım, dağ daraldığında dağın üstüne çıkıp üzerlerine taş yuvarlıyordum. Böylece recaz söyleyerek onları kovalıyordum. Öyle ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hayvanlarından hiçbir deve yoktur ki onların elinden kurtarmayayım. Sonra ok atarak onları takip ettim. Nihayet otuzdan fazla elbise, otuzdan fazla mızrak bıraktılar. Hafiflemek istiyorlardı. Bir şey attılar mı üzerine taşlardan nişanlar koyuyordum. Onları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yolu üzerine topladım. Kuşluk vakti güneş kızıştığında dar bir dağ yolunda iken imdatlarına Uyeyne b. Bedr el-Fezari geldi. Dağa çıktım ve onların üstündeydim. Uyeyne "Bu ne? Şu gördüğüm nedir?" dedi. Müşrikler: "Bu adamla belaya çattık! Vallahi alaca karanlığından şimdiye dek peşimizden ayrılmadı. Elimizde ne varsa aldı, arkasına kattı" dediler. Uyeyne: "O adam arkasında kendisine yetişecek kimselerinin olduğunu görmeseydi mutlaka sizi bırakırdı. O halde sizden dört kişi ona gitsin" dedi. Onlardan dört kişi derhal dağa yanıma çıktı.

Onlara sesim yetiştiğinde: "Beni tanıyor musunuz?" diye sordum. Onlar: "Sen kimsin?" dediler. "Allah'a yemin olsun ki, sizden bir adamı yakalamak istersem mutlaka ona yetişirim. Ama sizden biri beni yakalamak isterse bana asla yetişemez" dedim. Onlardan biri: "Ben biliyorum" dedi.

Ben yerimden ayrılmadım. Ta ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in süvarilerini ağaçların arkasına girerken gördüm. Bir de baktım ki başlarında Ahram el-Esedi, onun peşinde Ebu Katade var. Dağdan inip Ahram'a dönüp atının gemini tuttum. "Ey Ahram! Onlardan sakın ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile ashabı yetişinceye kadar O'nun yolunu kesmesinler" dedim. Ahram: "Ey Seleme! Eğer Allah'ın, ahiret gününün, cennetin ve cehennemin hak olduğunu biliyorsan benimle şehidliğin arasına girme!" dedi. Bunun üzerine atının gemini bıraktım. O da Abdurrahman b. Uyeyne ile karşılaştı. Abdurrahman ona saldırdı. O da Abdurahman'ın atını öldürdü. Abdurrahman da onu yaralayıp öldürdü ve atına bindi. Ebu Katade, Abdurrahman ile karşılaştı. Karşılıklı yaralandılar. Ebu Katade onu yaralayıp öldürdü ve Ahram'ın atına geçti. Sonra çıkıp onların izini takip ettim. Hatta arkamdaki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından ve onların tozundan bir şey göremiyordum. Nihayet güneş batmadan önce içinde Zül-Kared denilen su bulunan bir dağ yoluna saptılar. Susuz olduklarından ondan su içmek istiyorlardı. Bana baktılar, arkalarında koşuyordum. Ondan vaz geçtiler ve sarp bir yola çıktılar. Güneş de batıyordu. Ben de koştum ve onlardan bir adama yetişerek bir ok attım ve "Al bunu! Ben İbnu'l Ekva'yım. Bu gün alçakların helak olduğu gündür!" dedim. Adam "Ey anası ağalayasıca! Sabahki Ekva'mı?" dedi. Ben de "Evet, ey kendi nefsinin düşmanı!" dedim. Ona bir ok daha attım. Ben bunları sürerek Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e getirdim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabı geride bıraktığım Zül-Kared suyunun başındaydılar. Bir de ne göreyim Allah'ın nebisinin yanında beşyüz kişi var. Bilal de bir deve boğazlamış, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ciğerinden ve hörgücünden kızartma yapıyordu. Ben "Ey Allah'ın Rasulu! Bana müsaade buyur da şu cemaatten yüz adam seçeyim geceleyin kafirlere baskın edip onlardan muhbir olarak tek bir kişiyi bırakmayayım" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*:

"Ey Seleme! Bunları yapacağını zannediyor muydun?" buyurdu. Ben de "Evet! Sana ikram buyuran Allah aşkına!" cevabını yerdim. Bunun

üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* güldü hatta gündüzün aydınlığında yan dişleri göründü. Sabahladığımızda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bugün en hayırlı atlımız Ebu Katade, en hayırlı piyademiz de Seleme idi" buyurdu. Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana iki hisse verdi. Biri süvari hissesi, biri de piyade hissesi idi."[250]

Bu sabit ve sahih hadiste şehadeti taleb etmede ihlaslı olmak şartıyla çok düşmanın içerisine (öldürülme ihtimali yüksek olsa da) tek başına saldırmanın caiz olduğuna dair delil vardır.

Nitekim Ahram el-Esedi böyle yapmış, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onu ayıplamamış ashabını da buna benzer fiillerden nehy etmemiştir. Hatta hadiste bu fiilin müstehap ve faziletli olduğuna delil vardır. Az önce de geçtiği gibi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ebu Katade ve Seleme'nin yaptıklarını medhetmiştir. Halbuki her biri müslümanların kendilerine katılmalarını beklemeden tek başına düşmana saldırmıştı. Yine de en iyi bilen Allah'tır.

Hadiste ayrıca İmam'ın veya başka bir müslümanın çok düşmanın içerisine girecek olan şehadet aşığını kendisine olan şefkatinden dolayı menedebileceği gibi, şehadetteki samimi niyeti ve azmini gördükten sonra onu serbest bırakabileceğine delil vardır. Nitekim Seleme b. Ekva'nın, Ahram el-Esedi'ye karşı tutumu böyle olmuştur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onun ne menetmesini ne de serbest bırakmasını ayıplamamamıştır.

Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)*'ın müşrikleri takip edip saldırmak için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den yüz kişi seçmesini istemesi, kafirlerin büyük bir topluluk olduklarını göstermektedir. Şayet sayıları az olsaydı sahabeden seçkin yüz kişinin oraya yönelmesini gerektirecek bir durum olmazdı.

Ukbe b. Kays el-Kellabî der ki: "Yermuk günü bir adam Ubeyde b. Cerrah *(radıyallahu anh)*'a "Muhakkak ki ben düşmana saldırmaya niyet ettim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e bir şey söylemem hususunda bana vasiyetiniz var mı?" dedi. Ubeyde b. Cerrah *(radıyallahu anh)* "O'na *(sallallahu aleyhi ve sellem)* selam söyle! Bizlerin Rabbimizin bize vaadettiğini hak olarak bulduğumuzu haber ver!" dedi.

İbn Asakir kendi isnadıyla Muhammed b. İshak b. Seman'dan şöyle

[250] Müslim, 1807.

rivayet etmiştir:

“Müslümanlardan biri tek başına Humus’a yakın olan Mashal Manastırı'nın yanına kadar geldi. Suya varıp atına su içirdi. Humus'tan yaklaşık otuz kişi geldi. Bunun tek başına olduğunu görünce ona doğru yöneldiler. Atını orada bırakıp kendisi suyu geçerek onlara saldırdı. Onların ilk atlısını, ikincisini ve üçüncüsünü öldürdü. Sonra onları takip ederek tek tek onlardan öldürüyordu. Mishal Manastırına gelinceye kadar takibini sürdürdü. Onlardan geride 11 ölü bırakmıştı. Onlar manastıra girdiler, o da girdi. Manastır ehli onu öldürünceye kadar taşladılar. Allah ona rahmet etsin.”

Hafız Ebu'l-Haccac el-Mezzi ve daha bir çokları İsmail b. Ayyaş'tan, Ebubekir b. Ebi Meryem'den, Ala b. Süfyan el-Hadrami'den şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: “Busr b. Arta, Rumlara karşı gaza ediyordu. Artçıları sürekli saldırıya uğruyor, onlara pusular kuruluyor, kendileri de buralarda saldırıya maruz kalıyorlardı. Bu durumu görünce ordusundan yüz kişi ile geride kaldı. Bir gün Rum vadilerinden birinde tek başına kalmıştı. Bir de ne görsün! 30 kadar beygir bağlanmış duruyor. Onların yanında da bir kilise var. Kilisede bunların sahipleri ve onları takip edip pusu kuranlar duruyor. Atından indi ve onu bağladı. Sonra kiliseye girip hem kendi üstüne hem de onların üstüne kapıları kapattı. Rumlara kapının kapanması çok tuhaf geldi. Onlar mızraklarına ulaşmadan onlardan üç kişi öldürüldü. Busr'un arkadaşları onu kaybedince onu aramaya koyuldular. Onun atını tanıdılar. Kiliseden de (büyük bir) gürültü işitince kiliseye geldiler. Ancak kapılar kapalıydı. Bunun üzerine tavandan delip aşağı indiler. Bir de ne görsünler! Busr sol eliyle bir kısım bağırsaklarını sağ eliyle de kılıcını tutmuş savaşıyor. Arkadaşları kiliseye hakim olunca, Busr bayılarak yere yıkıldı. Müslümanlar, onlara yönelerek kimilerini öldürdü kimilerini de esir aldılar. Esirler onlara dönerek: "Allah aşkına kim bu?" diye sordular. Onlar "Busr b. Arta" deyince "Allah'a yemin olsun ki kadınlar onun benzerini doğurmamıştır" dediler. Onun bağırsaklarını içine yerleştirdiler. Ondan bir şey delinmemişti. Sonra sarıklarıyla bağlayıp taşıdılar. Sonra da diktiler. Bilahare Allah'tan şifa ve afiyet buldu.”

Busr b. Arta’nın sahabe oluşu hakkında ihtilaf vardır ancak Busr’un bu ümmetin yiğitlerinden ve kahramanlarından olduğu hakkında hiçbir ihtilaf yoktur.

Busr'un yaptığından daha büyüğünü Yemame günü Bera b. Malik

(radıyallahu anh) yapmıştı. Zırhı içinde, mızrakların ucunda düşmanın içine atıldı. Tek başına çarpıştı. Onlardan on kişiyi öldürdü ve kapıyı açtı, O gün seksen küsur yara almıştı. Sahabeden hiçbiri bundan dolayı Bera b. Malik *(radıyallahu anh)*'ı kınamadı.

İbni Asakir kendi isnadıyla Velid b. Müslim'den şöyle dediğini haber vermiştir: "Bana Hums şeyhlerinden biri haber verdi. Kendisi Humus'ta daha önce Rumların süvarilerinden olan kör ve yaşlı bir adam gördü. Ona kör olmasının sebebini sorduğunda yaşlı adam şöyle cevap verdi:

"Müslümanlar Humus'a yürüdüklerinde Ürdün nehri üzerindeki Kudüs gölü çevresinde konakladılar. Humus patriği beni otuz kadar süvariyle gönderdi. Bize Ürdün nehrine kadar gidip müslümanların ordusunun durumunu gözetlememizi, onlardan haber veya esir getirmemizi emretti. Bunun üzerine yola çıktık. Vadinin ortasına kadar yürüdük. Müslümanların konakladığı yere yaklaştığımızda nehrin öbür tarafında bir adamı tek başına yanında mızrağı olduğu halde atına su içirirken gördük. Bizi gördüğünde atına bindi ve mızrağını aldı. Onun bizden korktuğunu ve orduya bizi haber vermeye gittiğini zannettik. Atı koşturarak nehre daldı ve bize doğru gelmeye başladı. Nehre ve bize karşı olan bu cüretine şaşırdık. Atı onu nehirden çıkardı ve onunla silkelendi. (Nehir suyunun oluşturduğu) uçuruma geldiğinde, onu geçmek istedi ancak bunu yapamadı. Eğerin üstüne kalkıp mızrağına dayanarak sıçradı. Birde baktık ki uçurumun üstündedir. Atına seslendi o da yanına geldi. Onun üstüne sıçradı ve bize doğru geldi. Bizler şaşkınlık içinde birbirimize bakıyorduk. Bize saldırıp bizleri ayırdı. Bir adamı yalnız yakalayıp sırtından vurdu. Biz birbirimize bakarken yine bize saldırdı ve bizi ayırdı. Yine bir adamı yakalayıp öldürdü. Bunu defalarca tekrarladı. Biz bunu görünce mağlub ve hazimete uğramış halde şehre geldik. O yine bizi takip etti. Yakaladığı her bir kişiyi öldürüyordu. Öyle ki benden başka kimseyi bırakmadı. Humus kapısına da oldukça yaklaşmıştı. Kapının kulesinde bulunan insanlar onun yaptığını gördüler. Bize doğru süvariler çıkardılar. Atlıları görünce onun onlardan korkup kaçtığını sandım. Onun ne yapacağını görmek için geri baktım ki bakmamla beraber mızrağımın ucunu gözümde gördüm. Atlılar saldırıp onu öldürdüler. Müslümanlardan bir grup onu aramaya koyuldu. Onu öldürülmüş olarak buldular. Biz de şehre girdik. Onu manastırın çevresinde bir yerde defnettiler. Onun için oraya Mishal manastırı denildi."

166. Bera b. Azib *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Abdullah b. Atik ve Abdullah b. Atebe'yi beraberinde bir grup insanla yahudi Ebu Rafia'ya gönderdi. Kaleye yaklaşıncaya kadar gittiler. Abdullah b. Atik yanındakilere "Siz burada durun! Ben gidip bakayım" dedi.

İbnu Atik olayın ondan sonrasını şöyle anlatmıştır:

- Nezaketle içeri girdim. Merkeplerini kaybetmiş ellerinde bir meşale ile onu arıyorlardı. Tanınmaktan korktum ve ihtiyaç gideriyormuş gibi başımı örterek oturdum. Sonra kapıcı "İçeriye girmek isteyenler ben kapıyı kapatmadan içeri girsin" diye seslendi. Ben de içeri girdim ve merkebin bağlandığı yerde kapıya yakın bir yerde gizlendim. Ebu Rafia'nın yanında akşam yemeklerini yediler. Gece geç saate kadar sohbet ettiler sonra da evlerine döndüler. Sesler kesilince ve gürültü duymayınca çıktım. Kapıcının anahtarı nasıl baca deliğine koyduğunu gördüm. Onu alıp kale kapısını açtım. Eğer onlar beni farkederlerse yavaş yavaş giderim diye düşündüm. Sonra evlerinin kapılarına dönüp dışardan kapılarını üzerlerine kapattım. Sonra merdivenden Ebu Rafia'nın yanına çıktım. Evin lambasının söndürüldüğünü gördüm. Adamın nerede olduğunu bilmiyordum. "Ey Ebu Rafi!" diye seslendim. "Kim o?" diye sordu. Ben sese doğru gidip vurmak istedim. Bağırdı. Bağırınca fayda etmedi. Sonra tekrar gelip yardıma gelmiş gibi yaptım ve "Ey Ebu Rafia! Sana ne oluyor?" dedim. Sesimi de değiştirmiştim. Ona vurmak istedim ama isabet ettiremedim. Bunun üzerine bağırdı ve ailesi de uyandı. Sonra dışarı çıkıp sesimi değiştererek yardıma gelen biri şeklinde tekrar geldim. Baktım ki yüzüstü uzanmış. Kılıcı sırtına batırıp kemiklerin sesini işitinceye kadar kılıcıma yüklendim. Sonra hemen dışarı çıktım. Merdivene gelip inmek istedim. Ancak düştüm ve ayağım çıktı. Onu sarıp arkadaşlarımın yanına topallayarak geldim. Onlara "Gidin ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e müjde verin! Ben ölünün ilan haberini duymadan ayrılmayacağım" dedim. Sabaha doğru çağırıcı "Ebu Rafi öldürüldü" diye sesleniyordu. Ben de ayağa kalkıp hiçbir elem ve acı çekmeden yürüdüm. Arkadaşlarıma, onlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e varmadan önce yetiştim ve müjdeyi kendim verdim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana "Ayağını uzat" buyurdu. Ben de ayağımı uzattım. Ayağıma elini sürdü. Bunun üzerine

ayağım tamamen iyileşti."[251]

İbn Hişam'ın rivayet ettiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ebu Hadrad el-Eslemî ve iki arkadaşını büyük bir orduya karşı beraberlerinde dördüncü bir şahıs olmadan göndermiş ve Allah müşriklere karşı onlara yardım etmiş, büyük bir ganimet elde etmişlerdi.

Irak'ta gerçekleşen Kadısiyye Savaşı da çok büyük bir savaştır. Müslümanlar yedi binden daha fazla kişi idiler. Başlarında komutan olarak Sa'd b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)* vardı. Müşrikler ise kırk bin, bazı rivayetlere göre ise altmış bin idi. Beraberlerinde yetmiş fil vardı. Komutanları ise ünlü Farslı komutan Rüstem idi.

Tartuşi "Sıracu'l Muluk" adlı kitabında şöyle demiştir: "Amr b. Ma'di Kadısiyye günü nehre inip arkadaşlarına şöyle dedi:

-Ben köprüden geçiyorum. Eğer devenin kesilmesi süresi kadar acele ederseniz beni, elimde kılıcımla onlarla yüz yüze savaştığımı, onların beni sardığını ve benim de onlar arasında ayakta olduğunu bulursunuz. Yok eğer biraz geç davranırsanız, beni onların arasında ölü olarak bulursunuz.

Daha sonra Amr dediği gibi köprüyü geçti ve düşmanın arasına daldı. Müslümanlardan bazıları da birbirlerine "Ey Zübeyr oğulları! Neden arkadaşınızı terkediyorsunuz? Allah'a yemin olsun ki sağ olarak onu bulacağımızı da sanmıyoruz" dediler. Onlar da hamle yapıp Amr'ın yanına vardılar. Amr'ı yere düşmüş ve bir düşman süvarisinin atının ayaklarını tutmuş bir halde gördüler. Süvari Amr'a kılıcıyla durmadan vuruyordu. Hemen yetişip etrafını sardığımızda süvari atından inip kaçmaya başladı. Amr da onun atına bindi ve "Ben Ebu Sevr'im. Vallahi az kala beni kaybediyordunuz" dedi.

Yine Tartuşi aynı eserinde şöyle demiştir: "Tarık b. Ziyad Endülüse 1.700 kişi ile girdi. Tezfir, Lezrik'in vekiliydi. Onlarla 3 gün savaştı. Sonra Lezrik'e mektup yazarak "Bize bir millet geldi. Bunlar yeryüzünden mi yoksa göktenmidirler bilemiyorum. Onlarla savaştık ancak onlara gücümüz yetmiyor. Çabuk bize yetiş!" dedi.

Lezrik 90.000 süvari ile yardıma geldi. Müslümanlarla 3 gün savaştı ve müslümanlara çok zarar verdi. Bunun üzerine Tarık b. Ziyad şöyle dedi:

---

[251] Buharî, 4040.

- Kılıçtan başka seçeneğiniz yoktur. Sizler onların ülkesinin ortasındayken ve deniz etrafınızı sarmış iken nereye gideceksiniz? Ben bir şey yapacağım; ya zafer ya ölüm!

- O yapacağın şey nedir?

- Onların tağutunu hedef alacağım. Hamle yaptığımda siz de bütün olarak benimle beraber hamle yapın!

Onlar Tarık b. Ziyad'ın dediğini yaptılar. Lezrik ve onunla birlikte çok sayıda arkadaşı öldürüldü. Allah onları hezimete uğrattı. Müslümanlar 3 gün onları takip ederek kılıçtan geçiriyorlardı. O gün Müslümanlardan çok az sayıda kişi öldürülmüştü."

Müslümanların çok az zarar gördüğü kafirlerin ise bozguna uğratıldığı bir başka savaş ise Müslümanların komutanlığını Alparslan'ın üstlendiği Rumlarla yapılan Malazgirt Savaşıdır.

Rum kralı Kostantiniyye'den gönüllüler hariç 600.000 kişi ile çıktı. Peşpeşe bölüklerden oluşan kalabalık bir orduydu.

O gün Acem ve Irak'ın sultanı olan Alparslan et-Turki, ülkesinin ileri gelenlerini toplayıp şöyle dedi:

- Müslümanların başına geleni biliyorsunuz. Görüşünüz nedir?

- Görüşümüz senin görüşüne tabidir. Bu sayıdaki bir topluluğa da karşı konulamaz.

- Kaçış nereye? Ölümden başka seçenek kalmadı, o zaman şerefli bir şekilde ölmeniz daha iyidir.

- Kendine bunu uygun görüyorsan canlarımız feda olsun!

- Onları ülkemizin girişinde karşılayalım.

Alparslan seçkin, izzetli ve yiğit 20.000 kişi ile yola çıktı. Sabahleyin onlarla yüzyüze gelince akılları hayrete düşürecek durumu gördü. Kafirlere karşı müslümanlar, siyah öküzdeki beyaz bir nokta mesabesindeydiler. Alparslan çevresindekilere "Zevalden sonra onlarla savaşa niyet ettim" dedi. Bunun nedeni sorulduğunda ise "Çünkü bu saatte yeryüzünde olan hiçbir minber yoktur ki bize yardım için dua etmiş olmasın" dedi. O gün Cuma günüydü. Güneş zeval edince önce namaz kıldı ve "Herkes arkadaşıyla vedalaşsın ve vasiyyet etsin" dedi. Onlar da denileni yaptılar.

Müşrikler yirmi saf oldu. Her saf iki tarafını göremiyordu. Sonra şöyle dedi: "Bismillahi ve ala bereketillahi (Allah'ın adıyla ve O'nun

bereketi üzerine) Benimle birlikte hamle yapın! Ben yapmayıncaya kadar sizlerden hiç kimse ok atmasın, kılıç vurmasın ve mızrak kullanmasın!"

Alparslan hamle yaptı. Onunla beraber askerler de hamle yaptılar. Müşriklerin saflarını tek tek yardılar. Onların önünde hiç bir şey duramıyordu. Kralın çadırına gelinceye kadar savaştılar. Orada durup onu kuşattılar. O birilerinin kendisine ulaşabileceğini zannetmiyordu. Yakalanıncaya kadar farketmedi bile... Etrafındakileri öldürüp birisinin kafasını kestiler. Bunu bir mızrağın ucunda kaldırıp kral öldürüldü diye bağırdılar. Hezimete uğramış olarak geriye kaçtılar. Hiçbir şeye iltifat etmiyorlardı. Günlerce onlarda kılıç hükmetti. Onlardan kurtulan olmadı. Ya öldürüldü veya esir edildi. Alparslan kralın çadırında, yatağı üzerindeki örtü üzerine oturdu. Onun yemeğini yedi. Onun elbiselerini giydi. Kralı boynunda bir iple huzuruna getirtti ve şöyle dedi:

- Eğer bana galip gelseydin bana ne yapacaktın?

- O zaman seni kesinlikle öldürürdüm.

- Ancak sen benim gözümde öldürülmeye bile değmeyecek kadar aşağılıksın.

Daha sonra yanındakilere kralı götürüp satmalarını emretti. Boynunda bir iple tüm kışlayı dolaştılar ancak onu satın alacak kimse çıkmadı. Kışlanın sonuna gelinceye kadar devam ettiler. En sonunda bir adam "Eğer şu köpeğe karşılık satarsanız, alırım" dedi. Onu ve köpeği alıp Alparslan'a getirdiler ve durumu anlattılar. Bunun üzerine Alparslan şöyle dedi:

- Köpek ondan daha iyidir. Çünkü köpek fayda veriyor. Bu ise faydasızdır. Köpeği alın ve sahibine geri verin!

Sonra kralı serbest bırakmalarını ve ülkesine ulaştırılmasını emretti. Ülkesine ulaştığında onu azlettiler."

İbni Asakir, Zübeyr b. Bekar'ın çöl ehlinden bazılarının şunu anlattıklarını rivayet etti:

"Abdulaziz b. Zürare el-Kilabi servetli ve şerefli bir insandı. Malı oldukça çoğalınca "Allah'ım! Abdulaziz malını, canını ve ailesini Allah yolunda vakfettiğine seni şahit tutuyor" dedi. Sonra babasına gelerek "Babacağım! Takip edeceğim bir nasihatın var mı?" dedi. Babası "Onda itaat et ve onunla faydalandır ey Abdulaziz!" diye cevap verdi. Abdulaziz "Canımı, malımı ve ailemi Allah yoluna vakfettim" deyince babası: "O zaman Allah'ın bereketiyle git ey Abdulaziz!" dedi.

Abdulaziz b. Zürare 50. yılda Kostantiniyye savaşına katıldı, şehadeti arzuluyordu. Bir gün savaş kızıştı, darbeler şiddetlendi, onu takip edenleri öldürüp ortalarına daldı. İri adamlar ona mızraklarıyla saldırdılar ve şehid oldu.

Muhammed b. Taberi şöyle rivayet etmiştir: "Abdulvehhab b. Baht, Muhammed el-Battal ile birlikte gaza etti. Abdulvehhab atını düşmana sürdü ve şöyle diyordu: "Senden daha korkak bir at görmedim. Eğer senin kanını akıtmazsam Allah da kanımı akıtsın!" Sonra başındaki miğferi attı ve şöyle bağırıyordu: "Ben Abdulvehhab b. Baht'ım! Cennetten mi kaçıyorsunuz?" Sonra düşman içinde savaşmaya başladı. Adamın biri geçip "Ah susuzluk!" deyince o: "Öne atıl, su önündedir" derdi. Nihayet bu savaşta Abdulvehhab da atı da öldürüldü."

Ayrıca Taberi şöyle demiştir: "Ali b. Esed, adam öldürmüş ve daha pek çok büyük günah işlemişti. Bir gece Kufe'den geçerken bir adamın *"Ey kendilerine yazık eden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin!" (39 Zümer/53)* ayetini sonuna kadar okuduğunu işitti ve adamdan ayeti tekrar okumasını istedi. Adam da tekrar okudu. Sonra yine tekrar etmesini istedi. Adam da tekrar etti. Kalkıp boy abdesti aldı, elbiselerini yıkadı, gözleri ağlamaktan bulanıncaya kadar ibadet etti. İki dizi devenin dizleri gibi olmuştu. Denizde gaza edip Rumlarla karşılaştı. Gemilerini düşmanın gemisine yaklaştırdılar. Ali şöyle dedi:

- Bu günden sonra ebediyyen cenneti aramayacağım!

Kendini düşman gemisine attı. Durmadan düşmana vuruyor, onlar da kaçıyordu. O vuruyor onlar da kaçıyor. Öyleki düşmanlar geminin bir tarafına toplandılar. Gemi onların üzerine devrildi. Gemi içindekileriyle beraber battı. Ali de üzerinde demir zırh olduğu halde battı."

İbn Mübarek şöyle rivayet etmiştir: "İkrime b. Ebi Cehl *(radıyallahu anh)* Yermük savaşına hazırlandı. Halid b. Velid "Bunu yapma! Çünkü öldürülmen müslümanlara ağır gelir" dedi. O: "Ey Halid beni bırak! Şüphesiz ki ben müslüman olmadan önce babamla birlikte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e karşı insanların en acımasızı idik" dedi ve öldürülünceye kadar yürüyerek savaştı."

Bir Adamın Şehadet Arzusuyla Çok Sayıdaki Düşmanın İçerisine Dalıp Savaşması Hususunda Alimlerin Görüşleri

Bil ki alimler bir adamın tek başına çok sayıdaki düşmana hamle yapıp saldırması konusunda ihtilaf etmişlerdir. Getirdiğimiz delil, söz ve

fillerde bunun mustehap oluşuna ve faziletine dair yeter derecede açıklama vardır.

İmam Ebu Hamid el-Gazali "İhya-u Ulumuddin" adlı eserinde şöyle der:

"Bir müslümanın tek başına öldürüleceğini bilse de kafirlerin saflarına hücum edebileceği hususunda ihtilaf yoktur. Kafirlerle öldürülünceye kadar savaşması caiz olduğu gibi bu cevaz, emr-i bil ma'ruf ve nehyi anil münker için de geçerlidir. Ancak kafirlere hücum etmekle düşmanı öldüremeyeceğini veya zarar veremeyeceğini bilirse (safa doğru kendisini atan kör veya çok yaşlı kimse gibi) işte bu haramdır. Bu durum, kendi eliyle kendini tehlikeye atma ayetinin kapsamına girer.

Öldürmeyinceye kadar öldürülmeyeceğini, kafirlerin kendisini gördüklerinde korkacağını bilmesi, müslümanların savaşa gereken önemi vermediklerini görmesi, kişinin tek başına çok sayıdaki düşmana hücum etmesini caiz kılar. Zira böyle bir davranış, kafirlerin azmini ve şevkini kırar."

İmam Nevevi *(rahimehullah)* der ki: "Kişinin tek başına çok sayıdaki düşmana hücum etmesi hususunda kafirlere saldırıp şehadete nail olma vardır ki bu, cumhur ulemaya göre caizdir ve bunda kerahet yoktur."

İmam Şafii *(rahimehullah)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in önünde mübareze yapılmıştı. Bedir günü Ensardan bir zat, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona bunun hayrını bildirdikten sonra müşriklerden bir gruba saldırdı ve öldürüldü."

Ebu Abdullah el-Kurtubi tefsirinde şöyle demiştir: Alimler bir adamın savaşta tek başına düşmana saldırması konusunda ihtilaf etmişlerdir. Alimlerimizden Kasım b. Muhaymire ve Kasım b. Muhammed b. Abdülmelik "Kişinin kuvvetli ise, halis bir niyetle tek başına çok sayıdaki düşmana saldırmasında bir beis yoktur. Eğer gücü yoksa bu, tehlikeli sayılır" demiştir.

Kimi alimler de "Eğer şehadeti isterse ve niyeti de halis ise saldırsın. Çünkü onun amacı onlardan biridir. Bu da *"İnsanlardan öyleleri vardır ki Allah'ın rızasını kazanmak uğruna canlarını satarlar." (2 Bakara/207)* ayetinde açıklanmıştır" demişlerdir.

İbni Huvayyiz Mindad der ki: "Kişinin asker, hırsız çetesi veya emre karşı gelen isyankarlara saldırmasına gelince bunun iki durumu vardır. Eğer saldıracağı insanları öldürüp kendisinin de kurtulacağını biliyor ve

zannediyorsa bu çok güzeldir. Yine aynı şekilde öldürüleceğini bilse veya zannetse ancak bununla düşmana zarar verecek veya müslümanlara bir yarar sağlayacak ise bu da caizdir."

Muhammed b. Hasan der ki: Şayet bir tek adam müşriklerden bin kişiye saldırsa bunda bir beis yoktur. Eğer kurtulmayı ümid ediyor veya düşmana zarar vereceğini umuyorsa... Eğer durum böyle değilse o zaman saldırması mekruh olur. Çünkü nefsini, müslümanlara bir yarar sağlamaksızın telef etmeye maruz bırakmıştır.

Eğer onun amacı müslümanları yüreklendirip onun yaptığını yapmalarını sağlamaksa bu da caizdir. Çünkü bunda da bazı yönleriyle müslümanlara yarar vardır. Onun amacı, eğer düşmanı korkutup müslümanların dinde ne denli güçlü ve dayanıklı olduklarını bilmelerini sağlamaksa bunun caiz oluşu da uzak değildir. Eğer onda müslümanlara yarar varsa ve dini aziz, küfrü de alçaltmak için canı telef ediyorsa Allah'ın müminleri medhettiği yüce makam işte budur.

"Şüphesiz Allah, müminlerin canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır" (9 Tevbe/111)

Mubareze (Duello)

Mübareze ittifak ile caizdir. Eğer bunu kafir isterse çıkmak müstehaptır. Şafii mezhebinin sahih görüşüne göre onu başlatmak ne müstehaptır ne de mekruhtur. Ancak nefsini denemiş olan ve kuvvetini bilen için iyi, kendine güvenmeyen için ise mekruhtur. Emirin izniyle ancak sünnet olur. Sahih görüşe göre izni olmadan da caizdir.

İmam Malik *(rahimehullah)*'a iki saf arasında durup "Benimle mübarezeye kim var?" diyen kişi sorulduğunda "Eğer bununla Allah'ın rızasını istiyorsa bunda bir sakıncanın olmayacağını umuyorum" demiştir.

İmam Şafii *(rahimehullah)* "Mübarezede bir beis yoktur" der.

İbnu'l Münziri "İmamın izniyle yapılan mübareze iyidir. Emirin izni olmadan mubareze yapana da bir günah yoktur. Ayrıca mekruh da değildir. Çünkü bunu meneden bir haber görmedim" der.

Savaşta mübareze, mübarezeye icabet etmek; Cahiliye döneminde de İslam'da da yiğitlerin sünneti, sloganı ve iftiharları olmuştur.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabını mübarezeye teşvik ederdi. Hatta bizzat Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in emriyle mübareze etmişlerdir. Aynı şekilde müslümanlar Hulefa-i Raşidin ve

sonraki dönemlerde de mübareze etmişlerdir. Mübareze konusundaki haberleri saymaya kalkışırsak amacımızdan uzaklaşırız. Bera b. Malik *(radıyallahu anh)*'ın yaklaşık yüz kere mubarezede bulunduğu ve rakiplerini öldürdüğü sahih haberlerle sabittir.

İbni İshak *(rahimehullah)* siyerinde Hendek günü Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* ile Amr b. Abdivûd mübareze etmişti. Amr çıkıp "Kim mübareze edecek?" diye bağırdı. Ali *(radıyallahu anh)* ayağa kalktı, başına demir maske takmıştı ve "Ona ben varım ey Allah'ın rasulu" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "O Amr'dır, otur!" buyurdu. Amr alaylı bir tavırla "İçinizde bir adam yok mudur? Hani nerede sizden biri öldürüldüğünde gireceğini vaat ettiğiniz cennet! İçinizde benimle mübareze edecek bir adam yok mu?" diye bağırdı.

Bunun üzerine yine Ali *(radıyallahu anh)* ayağa kalktı ve "Ona ben varım ey Allah'ın Rasulu!" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Otur!" buyurdu. Amr üçüncü kez seslenerek şu mısraları okudu:

Mübareze edecek biri var mı? diye bağıra bağıra sesim kısıldı.

Çünkü yiğitlik bitmiş, korkaklar her yanı sarmış.

İşte ben cesaretle savaşa doğru koşuyorum,

Yiğitlik gençlerdedir, kerem ve cömertlik de hasletlerin en iyisidir...

Ali *(radıyallahu anh)* ayağa kalkıp "Ona ben varım ey Allah'ın Rasulu" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "O Amr'dır" buyurdu. Ali *(radıyallahu anh)* "Amr da olsa bana izin ver ey Allah'ın Rasulu!" diye cevap verdi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona izin verdi. Ali *(radıyallahu anh)* ona doğru yürüyerek şu mısraları okudu:

Hiç acele etme! Senin sesine icabet edildi.

Bil ki karşındakiler aciz değildir.

Onlar basiretli, sadık ve her ödülü kazanacak olandır.

Yakınlarına matemini tattırmayı umuyorum.

Dillere destan olacak tek bir vuruşla...

Bunun üzerine Amr şöyle seslendi:

- Kimsin sen?

- Ben Ali b. Ebi Talib'im.

- Ey kardeşimin oğlu! Senden daha yaşlı bir amcan gelsin. Çünkü ben senin kanını akıtmayı hoş görmüyorum.

- Vallahi ben, senin kanını akıtmayı hoş görüyorum.

Bu söz üzerine Amr sinirlendi ve atından indi. Kılıcını çekti ve kızgın bir şekilde Ali *(radıyallahu anh)*'a doğru yürüdü. Ali onu deri kalkanıyla karşılıyordu. Amr onu deri kalkanından vurdu. Kalkanı yırtıldı, kılıç onda kaldı. Başına da isabet edip kafasını yarmıştı. Ali *(radıyallahu anh)* da onu omuz ile boyun arasındaki damardan vurdu. Bu darbeyle düştü ve yerden toz duman kalktı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ali *(radıyallahu anh)*'ın öldürdüğünü bildi ve tekbir getirdi. İbni Sad'ın bildirdiğine göre o gün Amr, doksan yaşındaydı.

Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Bedir günü Utbe b. Rebia, oğlu Velid ve kardeşi Şeybe safın önüne çıkmıştı. Utbe "Bugün bizimle mubarezeye kim var?" diye seslendi. Ensardan bazı gençler onlara cevap verdi. Utbe onlara kim olduklarını sorunca Ensar'dan olduklarını öğrendi ve "Bizim işimiz sizinle değil! Biz, kavmimizden olan hasımlarımızı istiyoruz!" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kalk ey Hamza! Kalk ya Ali! Kalk ya Ubeyde!" diye buyurdu. O gün Hamza *(radıyallahu anh)* Utbe b. Rebia ile karşılaştı ve onu öldürdü. Ben Şeybe ile karşılaştım ve onu öldürdüm. Ubeyde b. Haris *(radıyallahu anh)* ile Velid ise yenişemedi her ikisi de rakibini yaraladı ama öldüremedi. Biz yetişip Velid'i öldürdük ve Ubeyde'yi kaldırıp taşıdık."[252]

Bir müslüman bir kafirle, aralarındaki çarpışma bitinceye kadar, müslümanların müslümana, kafirlerin de kafirlere yardım etmemeleri üzerine mübareze ederse şarta vefa göstermek gerekir. Biri kaçar veya müslüman öldürülürse, bu takdirde müslümanlar kafiri öldürebilirler.

Bir kafir mübareze için öne çıkarsa ona ok atmak ve onu öldürmek caizdir. Çünkü o, bir müşriktir. Onun ahd-u emanı olmaz. Diğer müşrikler gibi onun da katli mubahtır.

---

[252] Ebu Davud, 3/119-120. İsnadı hasendir.

25. BÖLÜM

Kafirlerle Savaşırken Arkasını Dönüp Kaçmak

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلا تُوَلُّوهُمُ الْأَدْبَارَ (*) وَمَنْ يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلاَّ مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾

"Ey iman edenler! Toplu olarak kafirle karşılaştığınız zaman onlara arkanızı dönmeyin! Kim onlara böyle bir günde yine savaşmak için bir yana çekilen ya da başka bir bölüğe katılmak için yer tutanın dışında arkasını çevirirse onun yeri cehennemdir. O, ne kötü bir yataktır!" (8 Enfal/15-16)

Bil ki: Toplu olarak kafirlerle karşılaşıldığında kaçmak caiz olmadığı gibi, alimlerin ittifakiyle bu Allah indinde en büyük günahlardandır. Böyle yapan kimseler Allah'ın gazabına, cezasına ve azabına müstehaktır. Bu konu hakkında çok sayıda sakındırma ve ikaz varid olmuştur. Onlardan bazıları şunlardır:

168-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ.** قِيلَ: وَمَا هُنَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: **الشِّرْكُ بِاللَّهِ وَالسِّحْرُ وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِى حَرَّمَ اللَّهُ إِلاَّ بِالْحَقِّ وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ وَأَكْلُ الرِّبَا وَالتَّوَلِّى يَوْمَ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلاَتِ الْمُؤْمِنَاتِ.**

168. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Yedi büyük günahtan sakınınız!" buyurdu. "Ey Allah'ın Rasulu bunlar nelerdir?" diye sorulduğunda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle cevap verdi:

- Allah'a şirk koşmak, sihir, Allah'ın haram kıldığı bir nefsi öldürmek, yetimin malını yemek, faiz yemek, karşılaşma gününde kaçmak, iffetli mümin kadınlara iftira atmak..."[253]

[253] Buhari, 6857; Müslim, 89.

169-عن عبيد بن عمير الليثي أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ في حجة الوداع: **إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ الْمُصَلُّونَ وَمَنْ يُقِيمُ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسَ الَّتِي كَتَبَهُنَّ اللَّهُ عَلَى عِبَادِهِ وَيَصُومُ رَمَضَانَ وَيَحْتَسِبُ صَوْمَهُ يَرَى أَنَّهُ عَلَيْهِ حَقٌّ وَيُؤْتِي زَكَاةَ مَالِهِ طَيِّبَةً بِهَا نَفْسُهُ أَيَحْتَسِبُهَا وَيَجْتَنِبُ الْكَبَائِرَ الَّتِي نَهَى اللَّهُ عَنْهَا!** قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ كَمْ الْكَبَائِرُ؟ قَالَ:**تِسْعٌ أَعْظَمُهُنَّ الإِشْرَاكَ بِاللَّهِ وَقَتْلُ الْمُؤْمِنِ بِغَيْرِ حَقٍّ وَالْفِرَارُ مِنْ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصَنَةِ وَالسِّحْرُ وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ وَأَكْلُ الرِّبَا وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ الْمُسْلِمَيْنِ وَاسْتِحْلَالُ الْبَيْتِ الْحَرَامِ قِبْلَتِكُمْ أَحْيَاءً وَأَمْوَاتًا لا يَمُوتُ رَجُلٌ لَمْ يَعْمَلْ هَؤُلاءِ الْكَبَائِرَ، وَيُقِيمُ الصَّلاةَ وَيُؤْتِي الزَّكَاةَ إِلاَّ رَافَقَ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي بُحْبُوحَةِ جَنَّةٍ أَبْوَابُهَا مَصَارِيعُ الذَّهَبِ.**

169. Ubeyd b. Umayr el-Leysi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* veda haccında şöyle buyurmuştur:

- Allah'ın velileri; Allah'ın üzerine farz kıldığı beş namazı kılan, Ramazan orucunu tutup orucuyla Allah'tan iyilik uman ve O'nun üzerinde bir olduğunu gören, zekatı gönül hoşnutluğuyla ve sevabını Allah'tan bekleyerek veren ve Allah'ın yasakladığı büyük günahlardan sakınanlardır.

Sahabeden birisi "Ey Allah'ın Rasulu! Büyük günahlar kaç tanedir?" diye sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

- Dokuzdur. Bunların en büyüğü Allah'a şirk koşmaktır. Haksız yere bir mümini öldürmek, karşılaşma gününde kaçmak, iffetli bir kadına iftira atmak, sihir, yetimin malını yemek, faiz yemek müslüman ana-babaya karşı gelmek, kıbleniz Beyt'ul-Haramı sağ veya ölü olarak mubah saymaktır. Bu büyük günahları işlemeden namaz kılarak ve zekatını vererek ölen hiçbir şahıs yoktur ki, kapı kanatları altın olan cennetin ortasında Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile arkadaş olmasın..."[254]

İbn Mübarek Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Allah'a karşı en cüretli kişi, düşmanla karşılaşıp arkasını dönüp kaçan kişidir. Allah'tan en çok sakınan kimse ise düşmanla

[254] Taberanî, 17/47,48 (101).

karşılaştığında onlara saldırandır. Allah'ın ondan dilediği kadar devam eder.” Kendisine "Ey Ebu Hureyre bu nasıl olur?" diye sorulduğunda "Kaçan Allah'a cüret ederek kaçmış, korkan ise Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan korkup sabretmiştir" diye cevap vermiştir.

Saflar Hazır Olduğunda Cihad Farz-ı Ayn Olur

Bil ki! Cihad müslümanlar üzerine farz-ı kifaye olup bazı durumlarda farz-ı ayn olur. Müslümanlarla kafirlerin saflarının hazır olması durumu, bu durumlardan birisidir. Böyle bir durumda savaştan kaçmak haramdır. Firar, kafirlerin sayısı müslümanların sayısının iki mislinden daha fazla olmadıkça haramdır. Eğer bir yerde pusu kurup saldırmak, dar bir yerde olup savaşabileceği daha geniş bir alana düşmanı çekmek için ayrılması veya güneş yahut rüzgarın yönünden kaçınmak için taktik icabı firar etmek ise caizdir. Yine aynı şekilde kendilerinden yardım istemeyebileceği bir gruba katılması caizdir. İster bu grup az olsun ister çok. İster uzak olsun ister yakın sahih görüşe göre farketmez.

Kim hastalık gibi bir durumdan dolayı aciz kalırsa veya yanında silah ve muhimmat tükenirse eğer taş da atamıyorsa saftan ayrılabilir. Ancak taş atabiliyorsa sahih olan görüşe göre saftan ayrılması haramdır. Eğer kafirlerin sayısı müslümanların sayısının iki mislinden daha fazlaysa kaçabilirler.

Ebu'l Kasım er-Rafii der ki: “Kafirlerin sayısı iki kattan daha fazla ise kaçmanın caiz oluşunda düşünmek gerekir. Eğer sebat ederlerse zafer elde edecekleri galip zanları ise sebat etmeleri gerekir. Yok sebat ettikleri zaman helak olacakları zann-ı galip ise o zaman kaçabilirler mi? Bunda iki görüş vardır. Birincisi kaçmalarının caiz olduğu, ikincisi ise caiz olmadığı şeklindedir.”

İmam Nevevi der ki: “İki görüşün en sahihi bu durumda kaçmanın vacip değil müstehap olduğudur.”[255]

Ahmed b. Hanbel'in bu konudaki görüşü; Eğer düşman sayısı iki kattan daha fazla ise müslümanların galip zannına göre sebat etmeleri durumunda helak, ayrılmalarında da kurtuluş varsa evla olan onların ayrılmasıdır. Sebat etmeleri de şehadete olan hırslarından dolayı caiz olur.”

[255] Ravdatu'l Talibin, 10/249.

Yerinde kalıp bu kalışı ile düşmana hiçbir şekilde etki edemiyorsa ve sadece kendisi helak olacak ise öldürülünceye kadar yerinde durması haramdır. İşte bu kişi, kendi eliyle kendini tehlikeye atmış olur. Bu, gözleri görmeyen ve silahsız bir adamın düşman karşısında durması ve onlar tarafından öldürülmesi gibidir.

Ancak halis bir niyetle şehadete yöneliş ve yiğitlik gösterek düşmanın kalbine korku salmak gibi bir niyetle olursa, ayrıca düşmana ulaşma, onlara ok, ateş, taş vb. şeyleri atıp zayiat verme ve öldürme imkanı olursa bu durumda düşünmek gerekir. Acaba efdal olan sebat mı yoksa firar mı? Bir önceki konuda geçen deliller, sebatın müstehap olduğunu göstermektedir. Yine de en iyi bilen Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dır.

Bir müslüman iki müşrik ile karşılaşırsa ve müşrikler onu öldürmek isterlerse kaçabilir ancak sebat etmesi daha faziletlidir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* müminlere, kafirlerin sayısı kendilerinin sayısının iki katı olduğu durumda savaşmayı emretmiştir. Bundan dolayı bir müslümanın iki kafirden kaçması caiz değildir.

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِئَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لا يَفْقَهُونَ (*) الآَنَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِئَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾

"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et! Eğer sizden sabırlı yirmi kişi bulunursa, iki yüz kâfire galip gelir. Eğer sizden yüz kişi olursa, kâfir olanlardan bin kişiye galip gelir. Çünkü onlar anlamayan bir topluluktur. Şimdi Allah, yükünüzü hafifletti; sizde zayıflık olduğunu bildi. O halde sizden sabırlı yüz kişi bulunursa, onlardan ikiyüz kişiye galip gelir. Eğer sizden bin kişi olursa, Allah'ın izniyle onlardan iki bin kişiye galip gelir. Hiç şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (8 Enfal/65-66)

Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Bir kişi, üç kişiden kaçarsa kaçmış sayılmaz ve bu caizdir. Ancak iki kişiden kaçarsa kaçmış olur ve caiz değildir."

Kurtubi tefsirinde şöyle demiştir: "Kafirlerin ordusu, müslümanların

ordusunun iki katından fazla ise müslümanların kaçması caizdir. Ancak sabretmeleri ve onlarla savaşmaları daha faziletlidir. 3000 kişilik Mute ordusu Rumlardan 200.000 kişi karşısında durmuştur. Ayrıca Endülüs'ün fethinde vaki olduğu üzere Tarık b. Ziyad 1.700 kişiyle, 90.000 kişilik İspanyol ordusuna karşı savaştı. Bu savaşta Allah *(Subhanehu ve Teala)* tağutları hezimete uğrattı ve fetih gerçekleşti.

İbn Kasım der ki: "Müslümanlar, kafirlerin sayısı kendilerinin sayısının iki katından fazla olursa kaçabilirler. Ancak kafirlerin sayısı, müslümanların sayısının iki katını geçmiyorsa kaçmak helal değildir. Her ne kadar müşriklerin sayısı onlardan fazla olsa bile... Hatta alimlerin çoğu bunu müslümanların sayısının 12.000'den az olduğu durumlar için geçerli saymıştır. Eğer müslümanların sayısı 12.000'den fazla ise kafirlerin sayısının kaç olduğunun önemi yoktur. Bu sayıdaki bir ordunun savaştan kaçması asla caiz değildir. Bunun delili ise:

170-أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **لَنْ يغلب اثنا عشر ألفاً مِنْ قلة.**

170. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "On iki bin kişi, azlıktan dolayı mağlup olmaz"[256] buyurmuştur.

İlim ehlinin çoğu bu hadisin, ayetin umum ifadesini tahsis ettiğini kabul etmiştir.

Sonuç olarak; müslümanların sayısı 12.000'e ulaştığında, düşmanın sayısı müslümanların sayısının iki katından daha fazla olsa bile düşmandan kaçmaları caiz değildir.

Allah'ın Mücahidlerle Beraber Olması

Bil ki beraberlik iki şekilde olur.

1. Genel Beraberlik

Bu beraberlik ihata ve ilim beraberliğidir. Bu beraberlikte kafirler ve müslümanlar eşittir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* kullarını çepeçevre kuşatmıştır ve onların her yaptığını bilir. Hiçbir şey O'ndan gizli kalmaz. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

[256] Ebu Davud, 3/82; Tirmizi, 3/56-57; Darimi, 2/215; Hakim, 2/101.

"O, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş'ın üzerine istivâ edendir. Yere gireni ve ondan çıkanı, gökten ineni ve oraya yükseleni bilir. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir. Allah yaptıklarınızı görür." (57 Hadid/4)

﴿ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلاّ هُوَ رَابِعُهُمْ وَلا خَمْسَةٍ إِلاّ هُوَ سَادِسُهُمْ وَلا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلا أَكْثَرَ إِلاّ هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾

"Göklerde ve yerde olanları Allah'ın bildiğini görmüyor musun? Üç kişinin gizli konuştuğu yerde dördüncüsü mutlaka O'dur. Beş kişinin gizli konuştuğu yerde altıncısı mutlaka O'dur. Bunlardan az veya çok olsunlar ve nerede bulunurlarsa bulunsunlar mutlaka O, onlarla beraberdir. Sonra kıyamet günü onlara yaptıklarını haber verecektir. Doğrusu Allah, her şeyi bilendir." (58 Mücadele/7)

2. Özel Beraberlik

Bu beraberlik yardımcı olma, destekleme ve yeterli olma manasında bir beraberliktir. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın salih müslüman kullarıyla olan beraberliğidir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ إِلاَّ تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا﴾

"Ona (Muhammed'e) yardım etmezseniz, bilin ki, inkar edenler onu Mekke'den çıkardıklarında mağarada bulunan iki kişiden biri olarak Allah ona yardım etmişti. Arkadaşına (Ebu Bekir'e) "Üzülme, Allah bizimledir" diyordu..." (9 Tevbe/40)

﴿فَلاَ تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنْتُمُ الأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتِرَكُمْ أَعْمَالَكُمْ﴾

"Üstün durumda iken gevşeyip barışa çağırmayın! Allah sizinle beraberdir. O amellerinizi asla eksiltmeyecektir." (47 Muhammed/35)

Bu beraberlik halisane ubudiyyete bağlıdır. Kim Allah'a hakkıyla

ibadet ederse ona galip gelecek yoktur. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Teala)* onunla birliktedir. Onun yardımcısı ve destekleyicisidir.

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آَمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لا مَوْلَى لَهُمْ﴾

"İşte böyle! Allah, müminlerin velisidir. Kafirlerin ise hiçbir velisi yoktur." (47 Muhammed/11)

Ne zaman ki mücahid, kulluk vasıflarından birini bozarsa veya iman elbisesini çıkarıp kafirlerin elbiselerinden birini giyerse, düşmanları ile arasında bir ağ oluşur ki sıfatlarından bir şeyi ona giydirir. Düşmanlarından onun içine doğru karanlık bir çizgi uzanır. Bu münasebetten dolayı kalbine korku, zillet ve dünyaya meyil dolar. Hayatta kalmaya tamah ettiğinden dolayı kaçmaya yeltenmek gibi aşağılık sıfatlar onda kendisini gösterir.

Huneyn Gününü hiç düşünmez misin! Hani müslümanlardan bazıları "Bugün az değiliz. Bundan dolayı mağlup olacak da değiliz!" demişlerdi. O gün müslümanlar 12.000 kişi idi. Çokluklarıyla övünmeleri ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan yardım dilememelerinden dolayı Allah *(Subhanehu ve Teala)* onları hezimete uğrattı. Çünkü bu iki sıfat kafirlerin sıfatlarındandır. Kendileri bu düşünceyi taşıdıklarından dolayı kalplerinde korku oluştu. Bu da kaçmayı kaçınılmaz hale getirdi. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurdu:

﴿لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ﴾

"Andolsun Allah bir çok yerde ve Huneyn Gününde de size yardım etti. Hani çok sayıda oluşunuz, sizi böbürlenip gururlanmaya sevk etmiş fakat size bir şey sağlamamıştı. O gün yeryüzü bütün genişliğine rağmen size dar gelmişti. Sonra arkanıza dönüp gerisin geri gitmiştiniz!" (9 Tevbe/25)

Uhud Savaşında yaşananlar hakkında da Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا﴾

"İki topluluğun karşı karşıya geldikleri gün sizden geri dönenleri, kazandıkları bazı şeyler dolayısıyla şeytan ayaklarını kaydırmak

istemişti." (3 Al-İmran/155)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yüce makamına yakışır gereklilikte bir ismet ile bundan masum olduğundan ve yine aynı şekilde bazı müslümanların da kendilerini bundan koruduklarından dolayı Allah *(Subhanehu ve Teala)* Rasulu ve kendilerini koruyan müminlere sekinetini indirdi. Düşmanları onlara bir yol bulamadı. Allah da onları muzaffer kılıp düşmanı hezimete uğrattı. Bu anlattıklarımızı şu ayetler de desteklemektedir:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً﴾

"Ey iman edenler, kafirlerden size en yakın olanlarla savaşın! Onlar sizde bir güç ve cayrıdıcılık görsünler!" (9 Tevbe/123)

Allah *(Subhanehu ve Teala)* bu ayetin devamında ise *"Bilin ki Allah muttaki olanlarla beraberdir"* buyurmuştur. Ki akıl sahipleri ayetin bu siyak ve nazımından anlasınlar ki yardım ve teyid beraberliği yalnızca muttakilere hastır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şu buyrukları da bu durumu teyid etmektedir:

﴿وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلاَّ بِاللَّهِ وَلاَ تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلاَ تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ (*) إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ﴾

"Sabret! Senin sabrın da ancak Allah'ın yardımı iledir. Onlardan dolayı kederlenme! Kurmakta oldukları tuzaktan da kaygı duyma! Çünkü Allah, sakınanlar ve güzel amel edenlerle beraberdir." (16 Nahl/127-128)

Bu hususu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ümmetine pek çok yerde öğretmiştir.

171-عن ابن عباس رضي اله عنهما قال: كنت خلف النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم يوماً فقال: **يا غُلاَمُ! إِنِّى أُعَلِّمُكَ كَلِمَاتٍ احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ احْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَاعْلَمْ أَنَّ الأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَىْءٍ لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلاَّ بِشَىْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ وَلَوِ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَىْءٍ لَمْ يَضُرُّوكَ إِلاَّ بِشَىْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ رُفِعَتِ الأَقْلاَمُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ.**

171. İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Bir gün Rasulullah

(sallallahu aleyhi ve sellem)'in terkisinde idim. Bana "Ey oğul! Sana bazı kelimeler öğreteceğim. Allah'ı (dinini) koru ki, Allah da seni korusun. Allah'ı koru ki O'nu karşında bulasın. İstediğin zaman Allah'tan iste! Yardım dilediğin zaman da Allah'tan yardım dile! Bil ki ümmet eğer sana bir şeyle fayda vermek üzere toplansa, sana ancak Allah'ın yazdığı şey ile fayda verebilirler. Yine eğer sana bir şey ile zarar vermek üzere toplansalar ancak Allah'ın yazdığı şeyle sana zarar verebilirler. Kalemler kaldırıldı ve sahifeler kurudu" diye nasihat etti."[257]

Önceki mücahidler günah ve masiyetten oldukça çekinirlerdi. Çünkü onlar günahlarının savaşın seyrini etkilediğini çok iyi biliyorlardı.

Hafız İbni Kesir tarihinde şunu nakleder: "Bazı müslümanlar Sultan Zahir Baybars zamanında gaza ettiler. Şahlanmak ve düşmana hücum etmek atının özelliği idi. Günün birinde yine ondan bunu istedi ancak geride kaldı. Düşmana doğru gitmek için her ne kadar onu vurduysa da o hep geride durdu. Bu durum çok tuhafına gitti. Gece olduğunda rüyasında atını gördü. Ona yaptığını ayıplıyor ve neden ilerlemediğini soruyordu. Atı kendisine "Nasıl düşmana hücum edeceğim! Halbuki sen yemimi sahte bir para ile almışsın" dedi. Sabah olduğunda yemciye gitti. Yemci ona "Dün bana verdiğin dirhem iyi değildir" dedi ve iade etti. Yani o, atının yemini haram bir para ile almıştı ve bu haram para ile alınan yem atın üzerinde etki etmişti.

Hikaye edilir ki müslümanlar kafirlerin kalelerinden birini muhasara ederken fetih gecikti. Komutanları onlara "Ey insanlar! Bidatlardan ne irtikap ettiniz veya sünnetlerden neyi terkettiniz ki bu kalenin fethi bize zor geldi?" dedi. Araştırdıklarında misvak sünnetini ihmal ettiklerinin farkına vardılar. Misvak kullanmaya başladılar, Allah da onlara kaleyi fethetmeyi nasip etti.

Bir sünneti terketmedeki büyük etkiye bir bak! Haramları işleme, giyim-kuşam ve yemede harama el uzatmayı da buna kıyas et! Şeytanın onların ayaklarını kaydırıp onları kaçma ve isyana nasıl düşürdüğünü artık öğrendin.

Ey Mücahid! Allah'ın emirlerine karşı gelmenin, kalbine etki edip himmetini zayıflatmasından, azmine ve niyetine galebe çalmasından sakın! İçini, isyan ve geride kalma kirinden temizle! Onun vesvese dolu delhizlerinde tevekkül ve yakın meşalesini yak! Herhalukarda ölümün

---

[257] Tirmizi, 2516. İmam Tirmizi hadisin "Hasen sahih" olduğunu söylemiştir.

geleceğini, dağların zirvelerinin ve erkeklerin mahirliğinin de bunu defedemediğini bilen biri olarak atıl!

Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyuruyor ki:

﴿أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشَيَّدَةٍ﴾

"Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır. Sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile!" (4 Nisa/78)

Allah *(Subhanehu ve Teala)* kimin öldürülmesini takdir etti ise onun için başka bir çıkar yol yoktur.

﴿لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ﴾

"Deki: Evlerinizde olsaydınız da, üzerlerine öldürülmesi yazılmış olanlar yine devrilecekleri yerlere gideceklerdi." (3 Al-i İmran/154)

﴿وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾

"Allah kendi dinine yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü ve aziz olandır." (22 Hac/40)

Ey ömrümün uzamasını isteyen! Bil ki ömür ne cihaddan kaçmakla uzar ne de sebat etmekle kısalır. Ecel ne bir saniye öne alınır ne de bir saniye sonraya...

Ey ölüm korkusundan dolayı cihaddan kaçan! Muhakkak ki sen bu kaçmanla Cebbar olan Allah'a isyan etmiş ve O'nun gazabına uğramışsın. Sen bu yaptığınla üzerine zillet ve utanç elbisesini giymişsin!

Esir edilip dininde fitneye uğrayıp ahireti kaybetmekten yahut değişik işkencelere maruz kalıp aşağılık bir şekilde öldürülmekten korkmuyor musun? Her akıl sahibi yanında su götürmez bir gerçektir ki; ölümü vakti yaklaştığında karşılamak, ona sırtını vermekten daha hayırlıdır.

Mutenebbi'nin şu sözü ne güzeldir:

Olmadığı zaman ölümden bir kaçış, acizliktendir korkudan ölmen.

Yezid b. Hakem b. Ebi As da şöyle demiştir:

Padişah gibi yaşa ve şerefinle öl! Unutmaki elinde kılıçla ölürsen mazursun.Yiğitlerden bazıları şöyle demiştir:

Ona söylüyorum; hani kahramanlardan dolayı şaşırmıştı!

Yazıklar olsun hayret etme!

Güç yetiremediğin ecelden birgün istersen

O zaman ölüm meydanında güzelce sabretmek gerek!
Ölümsüzlüğe ermek imkansızdır.
Beka; izzet elbisesi değil, zillet ve korkunun kardeşidir.
Ölüm, her canlının geçeceği bir yoldur,
Ona çağıran yeryüzü ehlini çağırıyor.
Sağlam iken ölmeyen yaşlanır ve hayattan bıkar.
Onun ölümü hayatından daha hayırlı olur...

Arapların cengaverlerinden Behlul b. Bişr şöyle derdi:

Kim ölümüyle karşılaşmaktan hoşlanmaz ki?
Halbuki ben ölümü baldan daha çok arzuluyorum.
Coşarak ilerlemek ecelimi hızlandırmayacağı gibi,
Sakınmak da beni ecelimden kurtarmaz.

Bir bıçağın kabzasında şunlar yazılı idi:

Savaşla karşılaşırsan sende gevşeme olmasın!
Çünkü her kim kaçarsa, kurtulamaz kaderden...

Başkaları da şöyle demiştir:

Şayet rızıklar takdir edilmiş ve dağıtılmışsa,
Kişinin rızkına hırslı olmaması daha güzeldir.
Şayet mal, terkedilmek üzere toplanıyorsa,
Kişinin onu terketmesi, cimrilik değildir.
Şayet dünya değerli addediliyorsa,
Allah'ın sevabının değeri daha yücedir.
Bedenler ölüm için yaratılmışsa,
Kişinin Allah için öldürülmesi daha güzelidir.

Hiç şüphesiz firar, ölüm sofralarından bir sofradır. Nice hayat vardır ki, sebebi ölüme atılmadır. Nice ölüm de vardır ki sebebi uzun yaşama sevdasıdır. Kim Allah yolunda ölmek için çaba gösterirse güzel ameli ile birlikte ona hayat bahşedilir. Kaçan nefsini düşmana teslim etmiş, savaşan ise müdafaa etmiştir. Ecel bittiğinde kaçınılmaz olan ölüm gelir.

Ey kaçan kişi! Kaçarken ölümün sana yetişmesinden ve ateş ehlinden olmaktan korkmuyor musun? Yine sen arkanı verip kaçarken sana bir ok isabet edip seni helak yurduna göndermesinden de korkmuyor musun?

Ebu'l Kasım el-Kuşayri “Kuşayri Risalesi” adlı eserinde Mansur b. Halef el-Mağribi'den şöyle rivayet etmiştir: “İki adam zamanın birinde ibadet ve itaatte dost oldular. Sonra biri yolculuğa çıkıp arkadaşından ayrıldı. Bir müddet ondan haber alınamaz oldu. Diğeri Rumlarla yapılan savaşta iken müslümanların karşısına silaha bürünmüş bir adam çıkıp müslümanları mübarezeye çağırıyordu. Müslümanların yiğitlerinden biri çıktı ve Rum olan onu öldürdü. Sonra ikincisi çıktı, onu da öldürdü. Sonra üçüncüsü çıktı onu da öldürdü. Son olarak bu adam çıktı ve birbirlerini kovaladılar. Rum olan yüzünü açınca bir de baktı ki yıllarca ibadet ve itaatte arkadaşlık ettiği adam! Bunun nasıl olduğunu sorunca eski arkadaşı, kendisinin irtidat edip Rumlara karıştığını ve orada çocuklarının olduğunu ve malının çoğaldığını söyledi. Arkadaşı "Hani sen pek çok Kur'an okuyordun, onlara ne oldu?" diye sorunca o "Vallahi Kuran’dan tek bir harfi bile hatırlamıyorum" dedi. Arkadaşı "Böyle yapma ve geri dön!" deyince "Hayır! Bunu yapamam. Benim onlarda evlad-u iyalım ve malım var. En iyisi sen dön! Yoksa diğer adamlara yaptığımı sana da yapar ve şuracıkta öldürürüm" dedi. Arkadaşı "Sen müslümanlardan üç kişiyi öldürdün, dönüşünde bir zorlanma olmaz. Sen ayrıl ben sana mühlet vereyim" dedi. Bunun üzerine adam döndü. Müslüman kalan arkadaşı onu takip ederek mızrakla vurdu ve o öldürdü. Adam yaptığı tüm bu çabalar ve yaşadığı sıkıntılardan sonra dünya ve ahirette hüsrana uğrayarak Hristiyanlık dini üzere öldürüldü. İşte apaçık ziyan budur. Buna benzer hikayeler çoktur.”

Beyhaki İbn Abdurrahim’in şöyle dediğini rivayet etmiştir: “Rum topraklarına bir seriyye düzenledik. Bizimle birlikte bir genç vardı ve içimizde ondan daha fazla Kur'an okuyan, ondan daha fakih ve ondan daha çok namaz kılan kimse yoktu. Gündüzleri oruçlu geceleri kaimdi. Bir kalenin önünden geçiyorduk. Bunun üstünde durma emrini almamıştık. Kalenin yakınında durdu ve bineğinden indi. Onun ihtiyaç gidermek istediğini sandık. Hristıyanlardan bir kadına bakıp ona aşık oldu. Ona Rumca "Sana nasıl ulaşılır?" dedi. Kadın "Hrıstiyan olursan kapı sana açılır ve ben de senin olurum" dedi. O da bunu yaptı ve kaleye girdi. Büyük bir keder içinde gazamızı bitirdik. Bizden her biri onu öz çocuğu gibi sayıyordu. İkinci bir kez yine bir seriyyeye çıktık. O kalenin önünden geçtik. O genç de Hristiyanlarla birlikte bize bakıyordu. Biz "Ey filan! Kuran'ı ne yaptın? İlmin ne oldu? Namazın ve orucun ne durumda?" dedik. O "Bilin ki *"Kafirler zaman zaman, keşke biz de müslüman olsaydık diye arzu ederler. Onları bırak! Yesinler, eğlensinler ve*

boş ümit onları oyalaya dursun! Onlar yakında bilecekler!" (15 Hicr/2) ayeti hariç Kuran'ın tümünü unuttum" dedi.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* sıdk ile cihad eden daha sonra düşmanlarının eline esir düşen bazı müminleri fitneden koruyup dinlerini muhafaza etmiştir. Bunlardan bir tanesi de Abdullah b. Huzafe *(radıyallahu anh)*'dır.

İbni Esir *(rahimehullah)* "Esedu'l Gabe fi Marifet'is Sahabe" adlı eserinde kendi isnadıyla İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan şöyle rivayet etmiştir: Rumlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahabesinden Abdullah b. Huzafe'yi esir aldı. Rum kralı ona "Hrıstiyan ol yoksa seni bakırdan bir çukura atacağım" dedi. O: "Hayır! Asla Hrıstıyan olmayacağım" dedi. Bakırdan bir kab getirip içine yağ doldurdu ve kaynattı. Müslüman esirlerden birini çağırıp ona hrıstiyanlığı teklif etti ama o reddetti. Bunun üzerine onu çukura attı. Çukurun içerisinde kemikleri bile eridi. Bunun üzerine Abdullah'a "Hristiyan ol, yoksa seni de onun içine atarım" dedi. Abdullah "Ben onu yapmam" dedi. Götürülüp bakır kazanın içine atılmasını emretti. Bunun üzerine Abdullah ağladı. İnsanlar "Korkusundan ağlıyor" dediler. Kral "Onu geri getirin" diye emir verince Abdullah'ı getirdiler. Abdullah şöyle dedi:

- Bana yapacağından korkmuyorum. Ben sadece bir cana sahibim. Oysa isterdim ki üzerimdeki kıllar sayısınca canım olsun da sen de bana bunu yapasın. Hiç çekinmeden hepsini Allah için feda ederdim!

Bunun üzerine kral çok şaşırdı ve onu salmak istedi. "Başımı öp seni salıvereyim" dedi. Abdullah "Yapmam" dedi. "Hristiyan ol! Sana kızımı vereyim mülkümü seninle paylaşacağım" deyince Abdullah yine "Yapmam" dedi. "Başımı öp! Seni ve seninle beraber müslümanlardan seksen kişiyi salıvereyim" teklifini yapınca "Tamam" dedi ve kralın başını öptü. Kral da onu ve onunla beraber seksen kişiyi salıverdi. Müslümanlar Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ın yanına geldiklerinde olanları anlattılar. Ömer *(radıyallahu anh)* gidip Abdullah'ın başını öptü."

Müslümanların ölümden korkarak savaştan kaçması asla caiz değildir. Kendisinden kaçtığın ölümden, ölüm sekeratından rahatlama olmasaydı savaşta sebatı gerektirecek bir durum olmazdı. Öyleyse Allah yolunda öldürülmekten daha büyük bir kurtuluş var mıdır?

Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* savaşa teşvik eder ve şöyle derdi: "Öldürülmezseniz, ölürsünüz. Nefsim elinde olana yemin olsun ki, kılıçla vurulan bin darbe, yataktaki ölümden daha hafiftir."

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ (*) يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَى وَمَا هُمْ بِسُكَارَى وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ﴾

"Ey insanlar! Rabbinizden korkun! Çünkü kıyamet vaktinin depremi müthiş bir şeydir! Onu gördüğünüz gün, her emzikli kadın emzirdiği çocuğu unutur, her gebe kadın çocuğunu düşürür. İnsanları da sarhoş bir halde görürsün. Oysa onlar sarhoş değillerdir; fakat Allah'ın azabı çok dehşetlidir!" (22 Hac/1,2)

Yine Allah *(Subhanehu ve Teala)* şehidlerin kendi katındaki hayatlarını bize şöyle haber vermiştir:

﴿وَلاَ تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ (*) فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلاَّ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın! Bilakis onlar diridirler. Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar. Allah'ın, lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehit kardeşlerine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müjdesinin sevincini duymaktadırlar." (3 Al-i İmran/169,170)

İşte Allah yolunda öldürülen bu şehidler, ahiretteki büyük korku ve sıkıntılardan kurtulmuş, Firdevs Cennetlerine girmeye hak kazanmışlardır. Onlar orada yüksek koltuklara kurulacak ve en güzel nimetlerle rızıklandırılacaklardır. Onların ruhları yeşil kuşların karınlarında olup cennette diledikleri gibi dolaşacak, nimetlerden faydalanacak ve Rahman'ın Arşına asılı olan kandillere konacaklardır. Onlar bu büyük nimetler içerisinde olmalarına rağmen yine de dünyaya dönmeyi ve tekrar Allah yolunda cihad edip bu uğurda öldürülmeyi temenni etmektedirler. Çünkü onlar Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın şehidlere verdiği sevab ve ecri bizzat görmüşlerdir.

Ey cihaddan geri duran kardeşim! Seni bu nimetleri talep etmekten ve Allah yolunda cihad etmekten alıkoyan sebep nedir? Hiç şüphesiz yarın sen de ölecek ve Rabbinin huzuruna çıkacaksın. Peki niçin O'nun

huzuruna, kendisinden razı olunmuş ve sayısız nimetler verilmiş bir şehid olarak çıkmak için çaba göstermiyorsun?

Ey elinde kalplerin ipleri olan Allahım! Senin yolunda cihad etme hususunda sebat etmek için sana yalvarıyoruz. Ey gaybleri bilen! Kastımızın düzeltilmesi ve niyetimizin halis olması hususunda da sana güveniyoruz. Sana muhtaç olan ellerimizi uzatıp razı olacağın şehadeti bize nasip etmeni diliyoruz. Yolunda ayaklarımızı sabit kıl! Hareket de durmak da senin içindir. Her hayırda sana muhtacız ve sen her şeye kâdirsin.

26. BÖLÜM

Cihadın Sevabı Ancak Salih Niyetle Elde Edilir

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿أَلاَ لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ﴾

"Dikkat edin! Halis din sadece Allah'a aittir." (38 Zümer/3)

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلاَّ لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ﴾

"Onlar yalnızca dini Allah'a has kılıp sadece O'na ibadet etmekle emrolundular." (98 Beyyine/5)

172-عن عُمَر بْنَ الْخَطَّابِ رضى الله عنه قال:سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يقُول: **إِنَّمَا الأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ فَهِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوِ امْرَأَةٍ يَتَزَوَّجُهَا فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ.**

172. Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu işittim: Şüphesiz ki ameller niyetlere göredir. Herkese niyet ettiği şey vardır. Kim ki Allah ve Rasulü için hicret ederse, onun hicreti Allah'a ve Rasulünedir. Kim de dünyalık elde etmek için veya bir kadını nikahlamak için hicret ederse, onun hicreti de hicret ettiği şeyedir."[258]

173-عَنْ جَابِرٍ قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم فِى غَزَاةٍ فَقَالَ: **إِنَّ بِالْمَدِينَةِ لَرِجَالاً مَا سِرْتُمْ مَسِيرًا وَلاَ قَطَعْتُمْ وَادِيًا إِلاَّ كَانُوا مَعَكُمْ حَبَسَهُمُ الْمَرَضُ.**

173. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Biz, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte bir gazvede idik. Bize şöyle dedi: Muhakkak ki Medine'de nice kimseler vardır ki, siz ne kadar yol alırsanız ve hangi vadiyi geçerseniz onlar da

[258] Buhari, 1; Müslim, 1515.

sizinle beraberdirler. Fakat hastalık onları alıkoymuştur."[259]

174-عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم رَجَعَ مِنْ غَزْوَةِ تَبُوكَ فَدَنَا مِنَ الْمَدِينَةِ فَقَالَ: **إِنَّ بِالْمَدِينَةِ أَقْوَامًا مَا سِرْتُمْ مَسِيرًا وَلاَ قَطَعْتُمْ وَادِيًا إِلاَّ كَانُوا مَعَكُمْ.** قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ؟ قَالَ: **وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ ، حَبَسَهُمُ الْعُذْرُ.**

174. Enes *(radıyallahu anh)*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Tebuk gazvesinden geri dönüyordu. Medine'ye yaklaşınca şöyle buyurdu: "Muhakkak ki Medine'de bazı kimseler vardır ki siz ne kadar yol alırsanız ve ne kadar vadi geçerseniz onlar da sizinle beraberdir." Bazı kimseler "Ya Rasulallah! Ama onlar Medinededirler" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onlar Medinededirler ama onları özürleri alıkoymuştur" buyurdu."[260]

Kurtubi şöyle demiştir: "Bu hadis, özür sahibine de savaşan kimsenin ecri kadar ecir verileceğine delalet etmektedir. İkisinin sevapları eşittir. Allah'ın fazlı geniştir. O'nun verdiği sevap hak edilen değil fazlındandır. Allah doğru niyete karşılık verdiğini, işlenen fiile karşılık vermeyebilir."

175-عَنْ أَبِى مُوسَى رضى الله عنه قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ: يا رسول الله! الرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلْمَغْنَمِ وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلذِّكْرِ وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِيُرَى مَكَانُهُ، فَمَنْ فِى سَبِيلِ اللَّهِ؟ قَالَ: **مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِىَ الْعُلْيَا فَهُوَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

175. Ebu Musa *(radıyallahu anh)*'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Bir adam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna geldi ve "Ya Rasulallah! Bir adam ganimet için, biri övülmek için, bir diğeri de kendi konumunu göstermek için savaşır. Bunların hangisi Allah yolundadır" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de "Kim ki Allah'ın kelimesinin üstün olması için savaşırsa, o Allah yolundadır" buyurdu."[261]

---

[259] Müslim, 1514.

[260] Buhari, 5/136.

[261] Buhari, 3/206; Müslim, 3/1512.

176-عَنْ أَبِى مُوسَى رضى الله عنه أَنَّ أَعْرَابِيًّا جَاءَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ: إِنَّ الرَّجُلَ يُقَاتِلُ لِلذِّكْرِ وَيُقَاتِلُ لِيُحْمَدَ وَيُقَاتِلُ لِيَغْنَمَ وَيُقَاتِلُ لِيُرَى مَكَانُهُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِىَ العليا فَهُوَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ.**

176. Yine Ebu Musa el-Eşari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edilen başka bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e cesaret, hamiyyet ve riyakarlık için savaşanlardan hangisinin Allah yolunda olduğu soruldu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim Allah'ın kelimesi üstün olsun diye savaşırsa o, Allah yolundadır"[262] buyurdu.

177-عن عَبْد اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو قال: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَخْبِرْنِى عَنِ الْجِهَادِ وَالْغَزْوِ! فَقَالَ: **يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو! إِنْ قَاتَلْتَ صَابِرًا مُحْتَسِبًا بَعَثَكَ اللَّهُ صَابِرًا مُحْتَسِبًا وَإِنْ قَاتَلْتَ مُرَائِيًا مُكَاثِرًا بَعَثَكَ اللَّهُ مُرَائِيًا مُكَاثِرًا يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو عَلَى أَىِّ حَالٍ قَاتَلْتَ أَوْ قُتِلْتَ بَعَثَكَ اللَّهُ عَلَى تِيكَ الْحَالِ.**

177. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre kendisi "Ya Rasulallah! Bana savaş ve Cihad'dan haber ver!" dediğinde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ey Amr'ın oğlu Abdullah! Eğer sonunu düşünerek ve sabrederek savaşırsan, Allah da seni sabırlı ve güzel sona kavuşmuş olarak haşreder. Eğer riyakar ve yaptığını büyüterek savaşırsan Allah da seni riyakar ve yaptığını büyüten olarak haşreder. Hangi hal üzerine savaşırsan ve öldürülürsen Allah *(Subhanehu ve Teala)* seni o hal üzerine haşreder" buyurdu.[263]

178. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre bir adam "Ya Rasulallah! Bir adam Allah yolunda cihad etmekle beraber dünyalık da elde etmek istemektedir. Bunun durumu nedir?" diye sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onun için ecir yoktur" buyurdu. İnsanlara bu çok ağır geldi. Adama "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e dön! Bir daha sor, belki sen anlamamışsındır" dediler. Adam tekrar gelerek "Ya Rasulallah! Adam Allah yolunda cihad etmekle beraber dünyalık da elde etmek istemektedir. Bunun durumu nedir?"

---

[262] Ebu Davud, 3/31. Hadis sahihtir.

[263] Ebu Davud,3/32; Beyhaki, Sunen, 9/168; Hakim, Mustedrek, 2/85. Hadis hasendir.

diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onun için ecir yoktur" buyurdu. İnsanlar adama yine "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e dön de tekrar sor!" dediler. Adam üçüncü sefer sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yine "Onun için ecir yoktur" buyurdu."[264]

Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)*'ya "Allah seni ıslah etsin. Savaşa çıkıyorum ve Allah rızası için infak ediyorum. Ben böyle çıkıyorum. Savaş sırasında benim savaşmamın ve şiddetimin görülmesini istiyorum. Benim durumum nedir" diye sorulduğunda Abdullah b.Ömer "O halde sen riyakar bir adam olursun" diye cevap verdi.

Bazı kimseler Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)*'ın yanında bir topluluğu anarak onların Allah yolunda savaştıklarını söylediler. Abdullah onlara şöyle dedi:

- Durum sizin bildiğiniz ve gördüğünüz gibi değildir. İki taraf karşılaşınca melekler iner ve herkesi kendi konumuna göre yazarlar ve "Falan dünyalık için, falan mal için, falan övülmek için, falan da Allah rızası için savaştı. Öyleyse kim Allah rızası için savaşırsa, o cennettedir" derler.

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mescidinde Allah yolunda cihada çıkıp öldürülen bir seriyyeyi anan topluluğun yanına geldi. Onlardan bazıları "Onlar, Allah'ın işçileridirler. Allah yolunda öldüler. Onların ecirleri Allah'a vacib oldu" diyordu. Bazıları da "Allah onları daha iyi bilir. Onlar için niyetlendikleri şey vardır" diyordu. Ömer *(radıyallahu anh)* onları görünce "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" dedi. Onlar "Şu seriyye hakkında konuşuyoruz. Kimimiz böyle diyor, kimimiz şöyle diyor" dediler. Bunun üzerine Ömer *(radıyallahu anh)* "Allah'a yemin ederim ki insanlardan bazıları vardır dünyalık için savaşır, bazıları riyakarlık için, bazıları savaş aniden karşılarına çıktığı için ondan başkasını yapamazlar. Bazıları da sadece Allah rızası için savaşır. İşte sonuncuları şehid olanlardır. Onlardan her biri öldüğü hal üzere diriltilir. Allah'a yemin olsun ki kimse kimsenin ne yaptığını bilemez. Bir adamın geçmiş ve gelecek günahlarının affedildiğini bizler bilemeyiz" dedi.

Ebu Ecefa es-Sulemî der ki: "Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ı şöyle derken işittim: Sizin savaşlarınızda ölen veya öldürülen başkaları da var-

[264] Ebu Davud, 3/30; Hakim, Mustedrek, 2/85; Mevaridu'z Zaman, sy.386.

dır ki onlar hakkında "Falan şehid olarak öldürüldü veya şehid olarak öldü" diyorsunuz. Belki de hayvanın acizliği ona ağır gelmiştir veya ticaret maksadıyla cihada çıkmıştır. Siz böyle söylemeyin! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in dediği gibi söyleyin ve "Kim Allah yolunda ölür veya öldürülürse o Cennet'tedir" deyin!"

179. Ya'la b. Münebbih *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* savaş için çağrıda bulunduğu sırada ben ihtiyar birisiydim. Hizmetçim yoktu. Ben de bana yeterli olarak ücretli bir adam yanıma almak istedim. Karşılığında da ganimetlerden kendisine bir ok hissesi vereceğimi söyledim. Sefer yaklaştığı zaman adam bana geldi ve "Oklar nedir ve benim okuma ne isabet eder bilmiyorum. Bana belirli bir miktar ücret söyle" dedi. Ben de ona üç dinar vereceğimi söyledim. Ganimetler gelince ona bir ok ayırmak istedim ama dinarlar aklıma geldi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e geldim ve adamın durumunu anlattım. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Bu gazvede o adam için dünya ve ahiretlik olarak sadece söylediğin dinarlardan başka bir ecir bulamıyorum."[265]

180. Ebu Hureyre'den gelen rivayete göre Amr b. Akyeş'in cahiliyye devrinden bir faiz alacağı vardı. Onu almadan müslüman olmayı uygun bulmuyordu. Uhud günü müslümanların yanına geldi "Amcamın oğulları nerede?" dedi. Uhud'da olduğu söylendiğinde üstünü giyindi, atına bindi ve onlara doğru yola çıktı. Müslümanlar onu görünce "Ey Amr! bize yaklaşma!" dediler. Amr "Ben iman ettim" dedi. Yaralanıncaya kadar savaştı. Yaralanınca ehlinin yanına götürüldü. Sa'd b. Muaz yanına gelerek kızkardeşine "Sor bakalım! Kavmini korumak için mi ya da onların düşmanlarına kızdığın için mi yoksa Allah ve Rasulune düşmanlık ettikleri için mi savaştın?" dedi. Amr "Allah ve Rasulune düşmanlık ettikleri için" cevabını verdi ve öldü. O Allah için bir vakit namaz bile kılmadan cennete girdi.

181-عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم أَنَّهُ قَالَ: **الْغَزْوُ غَزْوَانِ؛ فَأَمَّا مَنِ ابْتَغَى وَجْهَ اللَّهِ وَأَطَاعَ الإِمَامَ وَأَنْفَقَ الْكَرِيمَةَ وَيَاسَرَ الشَّرِيكَ**

[265] Ebu Davud, 3/37; Beyhaki, 9/29; Hakim, Mustedrek, 2/112. Hadis sahihtir.

وَاجْتَنَبَ الْفَسَادَ فَإِنَّ نَوْمَهُ وَنَبْهَهُ أَجْرٌ كُلُّهُ وَأَمَّا مَنْ غَزَا فَخْرًا وَرِيَاءً وَسُمْعَةً وَعَصَى الإِمَامَ وَأَفْسَدَ فِى الأَرْضِ فَإِنَّهُ لَمْ يَرْجِعْ بِالْكَفَافِ.

181. Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Cihad iki çeşittir. Birincisi; Allah'ın dinini yüceltmek için savaşan, imamına itaat eden, Allah yolunda infak eden, ortağına kolaylık gösterip fesattan kaçınan kimsenin yaptığı cihad ki onun uykusu ve uyanıklığı tamamen ecirdir. İkincisi ise övünme, riya ve gösteriş için savaşan, imamına isyan edip yeryüzünde fesad çıkaran kimsenin cihadı ki; böyle bir kimsenin sevabı, günahını karşılamaya bile yetmez..."[266]

Hadisteki ortak, cihad meydanında kendisine hizmet eden kimse manasına gelmektedir.

182-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ فَقَالَ: سَمِعْتُ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: إِنَّ **أَوَّلَ النَّاسِ يُقْضَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَيْهِ رَجُلٌ اسْتُشْهِدَ فَأُتِىَ بِهِ فَعَرَّفَهُ نِعَمَهُ فَعَرَفَهَا،** قَالَ: فَمَا عَمِلْتَ فِيهَا؟ قَالَ: قَاتَلْتُ فِيكَ حَتَّى اسْتُشْهِدْتُ! قَالَ: **كَذَبْتَ! وَلَكِنَّكَ قَاتَلْتَ لأَنْ يُقَالَ جَرِىءٌ. فَقَدْ قِيلَ.** ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَى وَجْهِهِ حَتَّى أُلْقِىَ فِى النَّارِ.

وَرَجُلٌ تَعَلَّمَ الْعِلْمَ وَعَلَّمَهُ وَقَرَأَ الْقُرْآنَ فَأُتِىَ بِهِ فَعَرَّفَهُ نِعَمَهُ فَعَرَفَهَا. قَالَ: **فَمَا عَمِلْتَ فِيهَا؟** قَالَ: تَعَلَّمْتُ الْعِلْمَ وَعَلَّمْتُهُ وَقَرَأْتُ فِيكَ الْقُرْآنَ. قَالَ: **كَذَبْتَ! وَلَكِنَّكَ تَعَلَّمْتَ الْعِلْمَ لِيُقَالَ عَالِمٌ. وَقَرَأْتَ الْقُرْآنَ لِيُقَالَ هُوَ قَارِئٌ. فَقَدْ قِيلَ.** ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَى وَجْهِهِ حَتَّى أُلْقِىَ فِى النَّارِ.

وَرَجُلٌ وَسَّعَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَعْطَاهُ مِنْ أَصْنَافِ الْمَالِ كُلِّهِ فَأُتِىَ بِهِ فَعَرَّفَهُ نِعَمَهُ فَعَرَفَهَا. قَالَ: **فَمَا عَمِلْتَ فِيهَا؟** قَالَ: مَا تَرَكْتُ مِنْ سَبِيلٍ تُحِبُّ أَنْ يُنْفَقَ فِيهَا إِلاَّ أَنْفَقْتُ فِيهَا لَكَ. قَالَ: **كَذَبْتَ! وَلَكِنَّكَ فَعَلْتَ لِيُقَالَ هُوَ جَوَادٌ فَقَدْ قِيلَ.** ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَى وَجْهِهِ ثُمَّ أُلْقِىَ فِى النَّارِ.

182. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i şöyle derken işittim: "Kıyamet gününde hakkında hüküm verilecek ilk kişi Allah yolunda öldürülen kimsedir. Huzura

[266] Ebu Davud, 3/30; Nesai, 6/49. Hadis hasendir.

getirilir, nimetleri kendisine gösterilir ve o da onları tanır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurur:

- Bunlarla ne yaptın?

- Senin yolunda şehid oluncaya kadar savaştım.

- Yalan söylüyorsun! Sen "Ne cesaretli kimsedir" denilmesi için savaştın. Bu da senin için söylendi.

Sonra emredilir ve yüzüstü sürüklenerek ateşe atılır. Sonra ilim öğrenen, öğreten ve Kur'an okuyan kimse getirilir. Nimetleri ona gösterilir ve onları tanır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurur:

- Bunlarla ne yaptın?

- İlim öğrendim, öğrettim ve senin için Kur'an okudum.

- Yalan söylüyorsun! Sen "Ne büyük alimdir ve ne güzel Kur'an okuyor" denilmesi için ilim öğrendin ve Kur'an okudun. Bunlar da söylendi.

Sonra emredilir ve yüzüstü sürüklenerek ateşe atılır. Sonra Allah'ın bolca mal-mülk verdiği kimse getirilir. Nimetleri de getirilir ve o nimetleri tanır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurur:

- Bunlarla ne yaptın?

- Senin infak edilmesini istediğin bütün yollarda senin için infak ettim.

- Yalan söylüyorsun! Sen "Ne cömert adamdır" denilmesi için bunu yaptın. Bu da söylendi.

Sonra emredilir ve yüzüstü sürüklenerek ateşe atılır."[267]

Cihad Hususunda Niyetlerin Farklı Oluşu

Cihad konusunda niyetin Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın rızasını kazanmak olması gerekir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* mücahidin cihadını yalnızca ihlaslı olduğunda kabul eder.

İbadet ve itaatin sebepleri yok olsa da, çeşitli ibadetlerin sahiplerinin maksatları değişik olsa da, ibadette riya ve nifakın kokusu bulunsa da, sahiplerinin o ibadeti başka bir zamanda ihlasla yapmaları mümkündür. Kişinin bu hataları telafi edecek bir ameli başka bir zamanda yapması ve hayatta olduğu müddetçe Allah'a tevbe etmesi mümkündür. Ancak savaşta böyle bir şekilde hayatını kaybeden kişinin durumu farklıdır.

[267] Müslim, 1905.

Onun için sadece Rabbinin rızasını kastetmesi gerekir.

Öldürülen kimse ya nimet ve şerefe kavuşur ya da zorluk ve rezilliğe duçar olur. Madem ki durum böyledir, o zaman cihadda ve kısımlarında niyeti netleştirmek gerekir. Cihadda maksatlar çeşitlilik arzettiğinden dolayı ondaki niyetler de çeşitlilik arzeder. Bu niyet ve maksatlardan başlıcaları şunlardır:

Birincisi: Cihad edenlerden bazıları cihadlarında yalnızca Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın rızasını kazanmayı umarlar. Zaten Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kullarına emrettiği ve farz kıldığı da budur. Hiç şüphesiz böyle bir ibadeti hak eden tek mabud Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dır.

Bu gruptaki mücahidler sadece Allah *(Subhanehu ve Teala)* emrettiği için cihad ederler. Cihadlarının ahiretteki ceza ve mükafatına bakmaz, sırf Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın emri olduğu için cihad ederler. Böyle durumda olanlar ise çok nadirdir.

Ebu Muzaffer b. El Cevzi "Cevheretü'z Zaman" adlı kitabında Abbas b. Yusuf'un şöyle dediğini nakletmiştir:

"Biz bir savaşta savaşıyorduk ki bir genç sağ tarafa yüklenip orayı dağıtıyor, sol tarafa hücum edip orayı da dağıtıyor ve merkeze hücum edip ikiye bölünceye kadar saldırıyordu. Sonra şöyle diyordu:

Mevlâna beslediğin zannı güzelleştir.

Bu temenni etmekte olduğun şeydir.

Ey cennet hurileri bizden uzak durun!

Sizin için savaşmadık ve öldürülmedik.

Fakat biz Rabbimize iştiyak duyduk.

O bizim gizlimizi de açığımızı da bilir.

Sonra hücum ederek şöyle diyordu:

Ben ümit ediyordum ve ümidim kaybolmadı.

Ki bugünkü şiddetim ve yorgunluğum kaybolmasın.

Ey şu köşkleri oyunlarla dolduran!

Sen olmasaydın iyi olmazdı, sevinç de güzel olmazdı.

Sonra yine hücuma kalktı ve düşmandan çokça kişiyi öldürdü ve geri dönerek yine hücuma kalktı ve şöyle diyordu:

Ey benim oyuncağım ebedilik! Dur ve dinle!

Senin için savaşmadık, dur ve geri dön!

Sonra Cennet'e geri dön ve çabuk ol!

Ümit etme! Ümit etme! Ümit etme!

İkincisi: Bazı mücahidleri ise Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kelimesini yüceltmeye olan hırsları, İslamî gayret ve küfür kelimesini ve kafirleri yok etme hırsı cihada sevk eder.

Bu iki çeşit niyetin doğru olduğunda şüphe yoktur. Bunlarla Allah katında kurtuluşa erilir. Kişinin amelini o anda saklamaya çalışması, ahirette yaptığı amele karşı alacağı mükafata sevinmemesi bu niyetteki ihlasına delalet eder. Yaptıklarından bir şeyin anılmasından hoşlanmaması ve orada öldürülürse hesabını Allah'a bırakması, Allah'ın bilmesiyle yetinip başkasının farkına varmasından hoşlanmaması ve başına gelenleri Allah katında kendisine mükafat sayması, bu niyetlerin sıhhatine işaret eder.

Üçüncüsü: Bazıları da cihad ile Cenneti, sevabını, hurilerini, ateş ve azabından kurtuluşu kast ederler. Bundan başkasını kastetmezler. Bu çeşit niyet çoğunlukta olan çeşittir. Bazıları bu çeşit niyetin şehitlik rütbesine kavuşmak için yeterli olamayacağını söylemektedir. Fakat sahih olan görüş, bu çeşit niyetin şehitlik rütbesine kavuşmak için yeterli olacağı, sahibinin Cennetle kurtuluşa erenlerden olacağı şeklindedir. Naslar ve Sahabe-i Kiram'ın uygulamaları bu görüşün doğru olduğuna delalet etmektedir. Ayrıca Allah *(Subhanehu ve Teala)* mücahidleri Cennete ve onun nimetlerine özendirerek şöyle buyurmuştur:

﴿ إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ ﴾

"Allah müminlerden canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır." (9 Tevbe/111)

Başka bir ayette de cihadı, kazançlı ve cehennemden kurtaran bir ticaret olarak nitelendirerek şöyle buyurmuştur:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (*) تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (*) يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

"Ey iman edenler! Sizlere, elem verici azaptan kurtarıcı bir ticareti haber vereyim mi? Allah'a ve Rasulü'ne iman eder, O'nun yolunda mallarınız ve canlarınızla cihad edersiniz. Eğer bilirseniz bu, sizin için daha hayırlıdır. Böylece Allah, sizin günahlarınızı affeder ve sizleri Adn Cennetinde güzel meskenlere, altından ırmaklar akan Cennetlere koyar. İşte büyük kurtuluş da budur." (61 Saf/10-12)

183-عن أنس بن مالك رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال يوم بدر: **قُومُوا إِلَى جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ!** قَالَ عُمَيْرُ بْنُ الْحُمَامِ الأَنْصَارِىُّ: يَا رَسُولَ اللَّهِ جَنَّةٌ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ؟ قَالَ: **نَعَمْ.** قَالَ: بَخٍ بَخٍ! فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا يَحْمِلُكَ عَلَى قَوْلِكَ بَخٍ بَخٍ؟** قَالَ: لاَ وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِلاَّ رَجَاءَةَ أَنْ أَكُونَ مِنْ أَهْلِهَا! قَالَ: **فَإِنَّكَ مِنْ أَهْلِهَا.** فَأَخْرَجَ تَمَرَاتٍ مِنْ قَرْنِهِ فَجَعَلَ يَأْكُلُ مِنْهُنَّ ثُمَّ قَالَ: لَئِنْ أَنَا حَيِيتُ حَتَّى آكُلَ تَمَرَاتِى هَذِهِ إِنَّهَا لَحَيَاةٌ طَوِيلَةٌ! فَرَمَى بِمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ التَّمْرِ ثُمَّ قَاتَلَهُمْ حَتَّى قُتِلَ.

183. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Bedir Günü "Haydi genişliği yer ile gök arası olan Cennet için kalkınız!" buyurmuştur.

Bunun üzerine Umeyr b. Humam şöyle demiştir:

- Ya Rasulallah! Genişliği yer ile gök arası kadar olan Cennet mi?

- Evet.

- Vay vay!

- Vay vay demenin sebebi nedir?

- Hayırdan başka bir sebep yok ya Rasulallah! Sadece oranın ehlinden olmayı ümid ediyorum.

- Sen oranın ehlindensin.

Umeyr b. Humam *(radıyallahu anh)* torbasından biraz hurma çıkarmış yiyordu. Sonra "Ben bu hurmaları yemek için mi yaratıldım? Vallahi bu, çok uzun bir hayat!" dedi ve elindeki hurmaları fırlattı. Düşman saflarının arasına daldı ve ölünceye kadar savaştı."[268]

184. Şeddad b. Had *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre bedevilerden biri Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna

[268] Müslim, 3/1510.

gelerek iman etti ve ona tabi oldu. Sonra da "Seninle hicret edeyim mi?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona bazı arkadaşlarını tavsiye etti. Hayber savaşının sonunda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ganimetleri paylaştırırken ona da bir pay ayırdı. Onun payına düşeni arkadaşlarına verdi. O adam arkadaşlarına çobanlık yapıyordu. Gelince payını ona verdiler. "Bu ne?" dedi. Arkadaşları "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in senin için ayırdığı paydır" dediler. Payını da yanına alarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına geldi ve şöyle dedi:

- Ya Rasulallah! Bu nedir?

- Senin için ayırdığım paydır.

- Ben sana bunun için tabi olmadım. (Boğazını işaret ederek) İşte buramdan bir okla vurulup ölmek ve Cennete girmek için sana tabi oldum.

- Eğer sen Allah'ı doğrularsan Allah da seni doğrular.

Adam bu konuşmadan sonra az bir müddet orada kaldı. Sonra düşmana karşı savaşa gittiler. Savaş sonunda onun cesedini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e getirdiler. İşaret ettiği yerden vurulmuştu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bu o adam mı?" diye sordu. "Evet" demeleri üzerine "O Allah'ı doğruladı, Allah da onu doğruladı" buyurdu. Sonra onu kendi cübbesine sardı ve önüne alarak cenaze namazını kıldırdı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle dua ediyordu:

(اللَّهُمَّ هَذَا عَبْدُكَ خَرَجَ مُهَاجِرًا فِي سَبِيلِكَ فَقُتِلَ شَهِيدًا أَنَا شَهِيدٌ عَلَى ذَلِكَ!)

- Allah'ım! Bu senin kulundur. Yolunda hicret etti ve şehid olarak öldü. Ben buna şahidim."[269]

Adam Cennetten başka bir şey istemediğini söylemesine rağmen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in onun şehidliğine şahitlik etmesine bak! Eğer bu niyet doğru olmasaydı adam söylediği zaman Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onu başka niyete iletirdi.

İmam İbn Dakik el-İyd şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın vereceği sevabı ve ebedi nimetleri istemek için cihad eden, Allah yolunda cihad etmektedir. Sahabenin yaptıkları da buna şahitlik etmektedir. İslam şeriatında Cenneti kazanmak için salih ameller işlemek sahihtir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* salih amel işleyenler için hazırladığı cenneti zikretmiş ve müslümanları salih ameller işlemeye

[269] Nesai, 4/61.

teşvik etmiştir. Eğer Cenneti kazanmak için salih amel işlemek sahih olmasaydı Allah *(Subhanehu ve Teala)* kullarını buna teşvik eder miydi?"[270]

Bu üç niyet maksada kavuşmak için yeterlidirler. Ebedilik yurduna kefildirler. Ancak üçüncü niyet, birinci ve ikinciye nispetle dış kabuk mesabesindedir.

Dördüncüsü: Kimisi de vardır ki savaş zorlaştığı zaman yüzünü dönerek savaşmaya başlar. Ancak nefsini savunmadan başka niyeti yoktur. Böyleleri üçüncü niyet sahiplerinin rütbesine yakındır ancak onlar gibi değildirler. Öldürülürlerse şehid olurlar. Çünkü yol kesenlere karşı nefsini savunan ve öldürülen kimse şehiddir. Öyleyse düşman kılıcıyla öldürülen kimse nasıl şehid olmaz?

Savaşta haram olan bir şekilde sırtını dönerek kaçarken öldürülen kimse şehid değildir. Ancak ona da bu dünyada şehid muamelesi yapılır.

185-عَنْ أَبِى قَتَادَةَ أَنَّهُ سَمِعَهُ يُحَدِّثُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم أَنَّهُ قَامَ فِيهِمْ فَذَكَرَ لَهُمْ: **أَنَّ الْجِهَادَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَالإِيمَانَ بِاللَّهِ أَفْضَلُ الأَعْمَالِ.** فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ تُكَفَّرُ عَنِّى خَطَايَاىَ؟ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **نَعَمْ إِنْ قُتِلْتَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ.** ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **كَيْفَ قُلْتَ؟** قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَتُكَفَّرُ عَنِّى خَطَايَاىَ؟ فَقَالَ: **نَعَمْ! وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ إِلاَّ الدَّيْنَ فَإِنَّ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلاَمُ قَالَ لِى ذَلِكَ.**

185. Ebu Katade *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müslümanların arasında ayağa kalktı. Allah'a iman ve Allah yolunda cihadın, amellerin en faziletlileri olduğunu anlattı. Bir adam ayağa kalkıp "Ya Rasulallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem, hatalarıma kefaret olur mu?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet! Eğer Allah yolunda sabrederek ve sevabını Allah'tan bekleyerek sırtını düşmana dönmeksizin savaşır ve öldürülürsen olur" buyurdu. Daha sonra şöyle dedi: "Nasıl dedin?" Adam: "Eğer Allah yolunda öldürülürsem hatalarıma kefaret olur mu?" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle

[270] Şerhu'l Umdetu'l Ahkam, 4/248.

buyurdu:

- Eğer Allah yolunda sabrederek ve sevabını Allah'tan bekleyerek sırtını düşmana dönmeksizin savaşır ve öldürülürsen olur. Ancak borç hariç... Çünkü Cebrail bana böyle dedi."[271]

Bu hadis, düşmana sırtını dönüp kaçmanın caiz olmadığı durumda kaçarken öldürülen kişinin şehid olmadığını göstermektedir. Bilakis o Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın gazabıyla hüsrana uğramıştır:

﴿ وَمَنْ يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلاَّ مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾

"Kim kafirlere böyle bir günde (yine savaşmak için bir yana çekilen ya da başka bir bölüğe katılmak için yer tutanın dışında) arkasını çevirirse onun yeri cehennemdir. O, ne kötü bir yataktır!" (8 Enfal/16)

186-عن أبي اليسر رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم كان يقُولُ في دعائه: **وأعُوذُ بِكَ أنْ أقْتَلَ فِي سَبيلِكَ مُدَبِّراً!**

186. Ebu Yesir *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ya Rabbi! Senin yolunda sırtımı dönüp kaçarken ödürülmekten sana sığınırım"[272] diye dua etmiştir.

İmam Nevevi şöyle demiştir: "Şehidler üç kısımdır. Dünya ve ahirette şehid olanlar, Ahirette şehid olup dünyada şehid hükümleri uygulanmayanlar, Dünyada şehid hükmü uygulanıp ahirette şehid olmayanlar. Bu sonuncusu ganimetlerde hile yapan veya sırtını dönmüşken öldürülen kimsedir."[273]

Beşinci; Kimisi de vardır ki savaşta müslümanların sayısının çok görünmesi için cihada çıkar. Öldürme veya öldürülme niyeti yoktur. Böyle kimseler öldürülürlerse şehiddirler. Çünkü kim bir topluluğun sayısını çoğaltırsa o da onlardandır.

Altıncısı: Bazıları da vardır ki cihad etmekten maksadı hem Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın rızasını hem de ganimet elde etmektir. Böyle bir kimse sadece cihada çağrılsa, gücünü toplar ve cihada çıkar. Öyleki

---

[271] Müslim, 3/1501.

[272] Nesai, 8/282. Hadis sahihtir.

[273] Sahih-u Müslim bi Şerhi'n Nevevî, 13/63.

ganimet alınacak malları olmayan bir topluluk ile savaşmaya çağrılsa da cihaddan geri kalmaz. Ancak biri fakir, diğeri zengin iki toplulukla cihada çağrılırsa ganimet ümidiyle zengin toplulukla savaşa iştirak etmeyi ister. Böyle bir niyet hakkında alimler ihtilaf etmişlerdir. Bazıları bu niyetin fasid olduğunu, sahibinin ahiret ameline dünyalık işini karıştırdığı için cezalandırılacağını söylemiştir.

Alimlerin çoğunluğu ise bu niyetin sahih olduğunu ve sahibine Allah *(Subhanehu ve Teala)* tarafından ecir ve sevap verileceğini söylemektedir ki sahih olan görüş de budur. Zira bu görüş, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabının uygulamasına daha uygundur.

İmam Kurtubi der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Ebu Süfyan'ın kervanıyla karşılaşmak için Medine'den çıkışı, ganimet için çıkışın cevazına delalet etmektedir. Çünkü ganimet helal bir kazançtır. İmam Malik'in bu konuda kerih görerek belirttiği görüş kabul edilemez. O "Bu, dünyalık için yapılan bir savaştır" demiştir.

Hadise göre başka niyetlerle savaşanlar değil sadece Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kelimesinin üstün olması için savaşan kimse Allah yolundadır. Ancak bu, sadece ganimet için yapılan ve dinî hiçbir menfaat olmayan savaşlar için geçerlidir."

İmam Kurtubi'nin getirdiği bu delil, bu konuda getirilen en güzel delildir.

Aynı şekilde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Zeyd b. Harise'yi Kureyşlilerin kervanını rahatsız etmesi için göndermiştir ki kervanda Safvan b. Ümeyye ve Kureyşin ileri gelenlerinden pek çok kişi ve onlarla birlikte çokça mal, gümüş ve para vardı.

Zeyd b. Harise ve beraberindeki 100 kadar mücahid, kervanın ileri gelenlerini öldürdü ve kervan alınarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e getirildi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ganimetin beşte birini aldı. Beşte biri 20.000 dirhem tutuyordu. Geriye kalanları ise seriyyedeki müslümanlara dağıttı."[274]

Böyle bir niyetin sahih olduğuna ve bu niyetle şehidliğe kavuşulacağına dair başka bir delil de Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın mümin kullarını birçok ayette ganimetlere teşvik etmesidir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

---

[274] Tabakatu'l İbn Sa'd, 2/36.

﴿وَعَدَكُمُ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا﴾

"Allah size, elde edeceğiniz birçok ganimet vâdetmiştir. (Bu ganimetlerden) işte şunları hemen vermiş ve insanların ellerini sizden çekmiştir ki bu, müminlere bir işaret olsun ve sizi dosdoğru yola iletsin." (48 Fetih/20)

Allah'ın kullarını ganimete teşvik etmesi, onlara ganimetleri hazırlayıp ellerine ulaşmasını sağladıktan sonra onları böyle bir niyetten ve maksattan sakındırması uzak bir görüştür.

Bu konudaki büyük delillerden biri de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in müşriklerin sürülerini, mallarını ve eşyalarını engellemek için seriyyeler göndermesidir. Müşriklerle karşılaştıkları zaman onlarla savaşıyorlardı. Ta ki onlarda bulunan mal ve ganimetlere el koysunlar ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kelimesini yüceltsinler. Bazen Müslümanlar galip gelip ganimetleri alıyorlar, bazen de diğer taraf galip geliyordu. Bu savaşlarda Sahabe-i Kiramdan pek çok kişi şehid oldu. Bu savaşlarda müşrikler yenilip kaçınca Müslümanlar, onları takip etmiyorlar ve ele geçirdikleri ganimetleri alıp geri dönüyorlardı.

187-عن عَبْد اللَّهِ بْنُ حَوَالَةَ قَالَ: بَعَثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم لِنَغْنَمَ عَلَى أَقْدَامِنَا فَرَجَعْنَا فَلَمْ نَغْنَمْ شَيْئًا وَعَرَفَ الْجُهْدَ فِى وُجُوهِنَا فَقَامَ فِينَا فَقَالَ: **اللَّهُمَّ لاَ تَكِلْهُمْ إِلَىَّ فَأَضْعُفَ عَنْهُمْ وَلاَ تَكِلْهُمْ إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَيَعْجِزُوا عَنْهَا وَلاَ تَكِلْهُمْ إِلَى النَّاسِ فَيَسْتَأْثِرُوا عَلَيْهِمْ.**

187. Abdullah b. Havale *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizleri ganimet elde etmemiz için yaya olarak gönderdi. Bizler ganimet alamadan geri döndük. Bizim yüzlerimizdeki çaba izlerini görünce kalktı ve şöyle dua etti:

- Allah'ım! Onları bana bırakma! Ben zayıfım. Kendilerine de bırakma! Onlar nefislerine güç yetiremezler. İnsanlara da bırakma! Onları baskı altına alırlar."[275]

Bu hadis ganimet ve sevap elde etmek için cihad etmenin caiz olduğu hususunda apaçık bir delildir. Zira Abdullah b. Havale *(radıyallahu anh)*

[275] Ebu Davud, 3/41. Hadis sahihtir.

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizleri ganimet elde etmemiz için gönderdi" demiştir.

Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi Ebu Ubeyde'nin komutasında 300 atlıyla Kureyş'in kervanını gözetlemek için gönderdi..."

Bu hadis, kişinin Allah yolunda cihad etmek ile ganimet elde etmeye birlikte niyet etmesinin caiz olduğunu göstermektedir. Ancak ganimete meyil edenle, ganimete iltifat etmeyip sadece Allah rızası için cihad eden kimse elbetteki bir değildir. Çünkü savaşta ganimete ulaşma, cihadın ecrini azaltır. Her ne kadar ganimete niyet etmeseler bile...

188-عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما أَنَّ رسولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **ما مِنْ غازِيةٍ أو سَرِيَّةٍ تخْفقُ وتُخَوَّفُ وتُصَابُ إلا تَمَّ أجْرُهُم.**

188. Abdullah b. Amr b. As *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Izdırap, korku ve musibetin olduğu har savaş ve seriyyenin ecri tam olarak verilir."[276]

Başka bir rivayette ise "Allah yolunda yapılan her savaş ve seriyyede eğer ganimete kavuşurlarsa muhakkak ki ecirlerinin üçte ikisini acilen almışlardır. Geriye onlara üçte biri kalmıştır. Eğer ganimet elde edemezlerse ecirleri ahirette tam olarak verilir" şeklindedir.

"En ızdıraplı gazi, savaştığında ganimet ve zafer elde edemeyendir" denilmiştir. Savaşta ganimet almanın ecri azalttığı şaibesi, bazılarının ganimetleri almamalarına sebep olmuştur. İbrahim b. Edhem bunlardan birisidir. Savaşa çıktığı zaman ganimetleri almazdı. "Ganimetin helalliğinden şüphe mi ediyorsun?" denildiği zaman "Asla! Ganimetin helal olduğunda şüphem yoktur ancak zühd, helaldedir" derdi. Bazıları bu hususta şairin şu beyitlerini söylemektedir:

Ata sormadın mı ey Malik'in kızı?

Bilmediklerinden cahil olduysan,

Olaya şahid olanlar sana haber verecektir

Ki ben arı sesinden korkar ve ganimetten el çekerim...

---

[276] Müslim, 3/1515.

Ganimetten payına düşeni almayan kimseler ya zühdten dolayı ganimeti terkederler veya nefislerini şereflendirmeyi kesmek için terk ederler. Eğer dünyada zühd ve ahirette ecrine tam kavuşma kastıyla terkederse bunun efdaliyetinin benzeri yoktur.

Eğer ganimeti, nefsini şereflendirmeyi kesmek ve ganimete kavuşmasını engellemek için terkederse güzeldir. Çünkü nefsin ganimeti görmesi ve onun varlığına şahitlik etmesi ihlastaki eksikliğe delalet eder. Her ne kadar esas kastın sıhhatine hükmetsek de sonucu böyledir.

Yedincisi: Bazıları da vardır ki cihad eder ve niyeti herhangi bir ibadet kastı olmaksızın dünyalık elde etmektir. Öyle ki kafirlerden bir toplulukla savaşacağı fakat onların ganimet alınacak mallarının olmadığı veya olsa da ganimetlerin dağıtılmayacağı söylense, adam savaştan vazgeçecektir. Bu kişi eğer öldürülürse şehid değildir. Dünyada ona şehidlik hükümleri uygulunsa da şehid değildir. Onun için ahirette hiçbir ecir yoktur.

Sekizincisi: Bazıları da gösteriş, övülme ve nam yapmak için cihad eder. Böyle kimseler "Falan ne güzel savaşçıdır veya ne kadar cesaretlidir" denilmesi için cihada çıkar. Allah'a yakınlaşma ve O'nun rızasını kazanma hatırına bile gelmez. Öyle ki cihaddan beklediği medh edilme durumu olmaz ise hemen cihaddan vazgeçer. Bu kimse eğer savaş sırasında öldürülürse Allah katında şehidlerden olmadığında ihtilaf yoktur. Bilakis bu kişi yaptığı işten zarar etmiş, ahirette zillet ve rezilliğe düşmüştür. O, Cehennemin kendileriyle ilk defa tutuşturulduğu üç kişiden biridir. Bu kişi ibadet mahiyeti taşıyan bir ameli, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan başkasına yönelttiği için Allah'ın azabına müstehak olmuştur. O amelle başka şeylere ibadet etmiş olacağından dolayı Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya şirk koşmaktadır. Böyle bir kimse zahirde kendisine şehidlerin hükmü uygulansa da aslen şehid değildir. Çünkü o sadece övgü ve gösteriş için savaşmıştır.

Sadece gösteriş ve övülme için cihad eden kimsenin ecir alamayacağı hususunda ittifak olmasına rağmen cezalandırılıp cezalandırılmayacağı konusunda ihtilaf edilmiştir. Bazıları böyle bir kişinin ne ecir alacağı ne de cezalandırılacağı görüşündedir. Zira amellerinin ve cihadının boşa gitme cezası ona yeter. Ayrıca kişinin nefsini feda edip de hiçbir ecir alamaması en büyük cezadır. Bazıları ise "İbadet türünden olan bir amelle Allah'tan başkasının rızasını kasdettiğinden dolayı cezalandırılır" demişlerdir.

189-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ عن رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشِّرْكِ مَنْ عَمِلَ عَمَلاً أَشْرَكَ فِيهِ مَعِى غَيْرِى تَرَكْتُهُ وَشِرْكَهُ.**

189. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah *(Subhanehu ve Teala)* "Ben ortaklıktan en müstağni olanım. Kim bana bir ibadet yapar da o amelde ortak koşarsa, ben ondan beriyim. Onu ortak koştuğu kimseye versin" buyurdu."[277]

190-عَنْ أَبِى سَعْدِ بْنِ أَبِى فَضَالَةَ رضي الله عنه قَالَ: سمعت رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يقوُل: **إِذَا جَمَعَ اللَّهُ الأَوَّلِينَ وَالآخِرِينَ يَوْم الْقِيَامَةِ لِيَوْمٍ لاَ رَيْبَ فِيهِ، نَادَى مُنَادٍ؛ مَنْ كَانَ أَشْرَكَ فِى عَمَلَهِ أحداً فَلْيَلْطَلِبُ ثَوَابَه مِنْ عِنْدِهِ، فَإِنَّ اللَّهَ أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشِّرْكِ.**

190. Ebu Said b. Ebi Fudale *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o, şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i şöyle derken işittim: Allah *(Subhanehu ve Teala)* öncekileri ve sonrakileri kendisinde şüphe olmayan kıyamet gününde topladığı zaman bir çağırıcı "Kim amelinde başka birini ortak koşmuş ise sevabını ondan istesin! Allah şirkten en münezzeh ve müstağni olanıdır" diye seslenir."[278]

Dokuzuncusu: Cihad eden bazı kimseler de vardır ki acı veren bir zayıflığı, üzerinde bulunan bir borcu, fakirliği ve başına gelmiş olan bir musibetten kurtulmak için savaşıp ölmek ister. Böyle bir kimsenin Allah'a yakınlaşma veya O'nun kelimesini yüceltmek hatırına bile gelmez. Bu kişinin cihad ederken öldürüldüğünde şehid olup olmayacağı hususunda farklı görüşler vardır. Amelinde Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya yakınlaşma ve O'nun kelimesini yüceltme maksadı olmadığı için Allah katında şehid olmadığını söyleyenler olduğu gibi, "Bu kişi şehiddir. Çünkü nefsini başka yollarla öldürme imkanı olduğu halde cihad ederek öldürmeyi tercih etmiştir" diyenler de olmuştur.

---

[277] Müslim, 2/1405.

[278] Tirmizi, 5/314; İbn Mace, 2/1406; Ahmed b. Hanbel, 3/466. Hadis hasendir.

Bu ikinci görüş doğruya daha yakındır. Fakat böyle olduğu kabul edilse bile ihlaslı kimseler ve şehidlerin derecelerine yükselemeyeceği aşikârdır.

Ücretle Savaşan Kimselerin Durumu

İmamlar bu konuda ihtilaf etmişlerdir. Kimisi caiz görürken, kimisi caiz görmemiştir. Caiz olduğunu söyleyenler bu kişinin niyetinin gözönüne alınıp yukarıdaki meselelerle kıyaslanması gerektiğini söylemişlerdir. Dolayısıyla şöyle denilebilir: Eğer bu verilen ücret olmasa adam savaşı terk edecekse bu kişi için bir ecir yoktur. Zengin ve fakir oluşunun bunda etkisi yoktur. Eğer öldürülürse Allah katında şehid değildir. Bu kişi savaş safına geldiği zaman Allah *(Subhanehu ve Teala)* kendisine ihlas nasip etmiş ve düşmana sırtını çevirme imkanı olduğu halde savaşmış ve savaşta öldürülmüş ise bu durumda şüphesiz şehiddir. Fakat bu kimsenin daha önce yapmakta olduğu yemek yeme, geceleyin kavminin yanına gitme, tozda kalma ve korkma gibi şeylerden dolayı bir ecir yoktur. Çünkü eğer ücreti olmasaydı bunların hiçbirini yapmayacak idi.

Bu kimse kendisine savaşta yetecek nafakası olmayacak kadar fakir ise ve ücreti kendisini cihada hazırlamak için alıyor ise cihadından dolayı ecir alır. Bu kimse hiçbir ücret almadan savaşan kişi gibidir. Eğer bu savaşta öldürülürse Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şu sözü icabı şehiddir:

191-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **لِلْغَازِى أَجْرُهُ وَلِلْجَاعِلِ أَجْرُهُ وَأَجْرُ الْغَازِى.**

191. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Savaşçı için ecri vardır. Ücretli için ise hem ecri hem de ücreti vardır."[279]

Savaşta, savaş için değil de hizmet için ücretle tutulan kimse ise eğer ihlasla savaşa katılırsa onun Allah yolundayken yemeğinde, yorgunluğunda ve istirahatında kendisi için ecir vardır. Yine aynı şekilde tüccarlar, sanatkârlar halis bir niyetle savaşa katıldıkları zaman onlar için de bu şartlara uydukları halde ecir vardır. Eğer öldürülürlerse dünya ve ahiret hükmüne göre şehiddirler.

---

[279] Ebu Davud, 3/37. Hadis sahihtir.

Halis Niyetle Cihada Çıkıp da Cihad Meydanında Riya Yapan Kimsenin Durumu

Bir kimse halis ve doğru bir niyetle Allah yolunda cihada çıktıktan sonra kendisinde riya hasıl olursa durumuna bakılır. Eğer bu riyakarlık durumundan önce savaşın kendisiyle doğrudan ilgili olmayan Allah yolunda mal infak etme, Allah yolunda savaşan birini donatma, bu yolda zorluğa girme, Allah yolunda kullanmak için at besleme ve bekçilik gibi ibadetler yapmış ise riyadan önceki bu işlerinden dolayı ecir alır. Çünkü riya kendisinden önce yapılan amelleri değil, sonra yapılan amelleri boşa çıkarır. Bu görüş Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın geniş rahmetiyle, fazl ve insanıyla kullarına muamelesine daha uygundur.

Eğer bu riyadan önce Allah rızası kastedilerek yapılan bir iş yoksa, savaşa çıkar çıkmaz insanların kendisini görmesinden dolayı içine sevinç ve ferahlık gelmişse veya yaptığı infakı bilmelerinden huzur duymuşsa ve bundan dolayı onların övgüsünü beklemeye başlamışsa, bu kişi Allah'ın rızasından uzaklaşıp insanlara yönelmişse ve onların verecekleri ödül ve makamlardan hoşlanır duruma gelmişse amellerinin hepsini kaybeder.

Eğer kişi halis bir niyetle cihada çıkmış, iki taraf karşılaşıp insanlar saf tutunca ondan halis niyet gitmişse ve bu niyete ters bir amelde bulunmamışsa, sahih görüşe göre onun için ilk niyeti geçerlidir. Savaş başlamadan önceki niyetle kıyaslanmasa da bu niyet, onun için ecir almasına sebep olur. Çünkü o, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın yolunda O'nun kelimesini yüceltmek için cihada çıkmıştır. Fakat bunu söylediğimiz zaman olayı daraltmamamız gerekir. Öyle ki savaşın başlangıç saatindeki niyetiyle karşılaştırmamamız gerekir. Bilakis olayı daha geniş tutmamız lazım. Savaşa gelişiyle oluşan genel maksadla yetinip onun savaşa çıkışının Allah'ın kelimesini yüceltmek için olduğunu söylemekle yetinmemiz gerekir.

Cihada ilk başta niyet etme olayı meydana gelmişse, bunun ayrıntılarda da olması şart değildir. Genel ile ayrıntı arasında fark olduğu açıktır. Eğer kişi halis niyetle cihada çıkarsa, niyeti de iki taraf karşılaşıncaya kadar devam ederse, insanlar saf tutunca savaşmaktan ve öne geçmekten korkar fakat yenilme konusunda insanlardan utanırsa, öyle ki kimse onu görmese veya gece olsa yenilgiyi kabul edip kurtulacaksa, ancak insanların yenilgiden dolayı onu ayıplayacaklarını ve kınayacaklarım bildiğinden dolayı savaşırsa; bu durumdaki utanç, Allah'a yakınlaştıran bir çeşit utanca benzemektedir. Çünkü aynı adama

aynı sahne yol kesenlerle oluşturulsa adam yenilgiyi kabul edecektir. Bu durumda kınama ve utanç korkusuna kapılmayacaktır. Fakat kafirlerle savaştaki bu sebat, kınama korkusuyla ecir kasdının karışık bir sebatıdır. Bu durumda yukarıdakiyle kıyaslanınca bu kişinin ahiret şehidleri gibi olmaması gerekir. Çünkü kınama korkusu ile övülme isteği arasında herhangi bir fark yoktur.

Eğer kişi yol kesenlerle yapılan çatışmada da yenilmeyi kabul etmeyecek durumda ise, her iki durumda da ayıplama ve kınama korkusundan dolayı savaşa devam ederse, işte bu kişinin durumundan ibret alınması gerekir. Bu kişi zarar etmiştir. Çünkü savaşta ihlaslı olmaktan aciz kalmıştır. Savaş safından kaçması da kendisine haram kılınmıştır. Bu adamın sebat etmesi ve riya tehlikesine karşı da nefsiyle mücadele etmesi gerekir. İhlası oluşturmak için Allah'a sığınması lazımdır. Umulur ki Allah aciz ve ızdıraplı olan bu kişiye bakar ve ona ihlası nasip eder. Dolayısıyla şehadete kavuşarak kurtulur. Fakirlikten sonra saadet hazinesiyle zengin olur. Allah dilediğini korur, dilediğini doğru yola eriştirir.

Cihad ve Gazveye Katıldığını İnsanlara Anlatan Kimsenin Durumu

İhlaslı bir şekilde cihad ettikten sonra kendisinin savaştığını bilmeyen birisine savaşını anlatan veya genel hatlarıyla savaşı bilen birine cesaretini, sabrını ve savaştaki maharetini anlatan kimsenin durumu nedir?

192-عَنْ أَبِي قَتَادَة رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ لِرَجُلٍ قال 'صُمْتُ الدَّهْرَ يا رَسُولَ الله!' فَقال:**مَا صُمْتَ ولاَ أَفْطَرْتَ.**

192. Ebu Katade el-Ensarî *(radıyallahu anh)*'dan riveyet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ya Rasulallah! Bütün zamanlarda oruç tuttum" diye övünen bir adama "Sen oruç da tutmadın, iftar da etmedin" buyurmuştur.[280]

Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)* "Dün Bakara suresini okudum" diyen bir adamı duyunca "Bu onun okuduğundan aldığı nasibidir" dedi.

Kişinin salih amelinin boşa çıkması korkusundan dolayı faydası olmadığı halde hiçbir amelini açığa vurmaması gerekir. Ancak halis bir

[280] Müslim, 2/828.

niyetle kendine güvenerek kendisine uyacak birine anlatırsa ve anlattığında onun kalbinde ibadete karşı daha fazla kuvvet, cesaret ve iştiyak meydana gelirse o zaman durum farklıdır. Örneğin "Ben şuradaydım, şuradan ata binmiştim, Allah yolunda şöyle infak ettim, içimden şöyle geçiyordu" türünden sözler söylemesi gibi... Dinleyen kimse de bunları duyunca kalbi güçlenip nefsi ve malıyla mücadeleye katılıyorsa, kalbinden korkaklık ve cimrilik karanlığı gidiyorsa bunda bir mahzur yoktur. Çünkü nefisler kendi akranlarına benzeme, zamanının insanlarıyla yarışma tabiatı üzere yaratılmıştır. Selefin yaptıklarını anlatmadaki maksat işte budur.

Bir kimse muhatabının anlattıklarını başkasına nispet etmekle ona da tabi olacağını biliyorsa, bu durumda kendi amellerini anlatmasına herhangi bir ruhsat bulamamaktayım. Zira selef kendi yaptıkları salih amelleri kendilerine nispet etmeksizin "Gördüğümüz bazı kimseler şöyle yapıyorlardı" veya "Şöyle şöyle yapan birini tanıyorum" gibi sözler kullanılardı. Bu gibi sözlerde muhatab, işi yapan kişinin karşısındaki olduğunun farkına varmaz. Aynı zamanda adamın bu işlerde başkasına tabi olması da meydana gelmiş olur. Selef-i Salihin yaptıkları amelleri gizlemek için çaba harcarlardı. Bazıları kendilerine uyulacağını bildikleri halde bunu yaparlardı. Çünkü kişi çoğu zaman kendi nefsine güvenememektedir.

193-عن عبد الله بن عمرو رضى الله عنهما قال:قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: **مَنْ سَمَّع الناسَ بِعَمَلِهِ، سَمَّعَ اللهُ بِهِ خلقه، وصَغَّرَه وحَقَّرَه.**

193. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kim kendi amelini başkalarına duyurursa, Allah da onu işiten mahluklarına duyurur. Onu küçültür ve tahkir eder."[281]

194-عن عبد الله بن عمرو رضى الله عنهما عن رسولِ الله صلى الله عليه وسلم قال: **مَنْ سَمَّع سَمَّعَ اللهُ بِهِ.**

194. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kim duyururs, Allah da onu duyurur."[282]

---

[281] Heysemi, Mecmuu'z Zevaid, 10/222. Hadis sahihtir.

[282] Buhari, 7/189; Müslim, 4/2289.

Yani kim amelini açıklar ve riyakarlıkla insanlara duyurursa, Allah *(Subhanehu ve Teala)* da onun bu bozuk niyetini açıklar ve onu mahlukâtının ileri gelenleri yanında rezil eder. Salih kimseler ibadetlerin açıklanmasının büyük bir tehlike olduğunu ve nefsin hilelerinin sayılamayacak kadar çok olduğunu bildiklerinden dolayı ibadetlerini korumak için gizleme yoluna gitmişler ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın bu amelleri bilmesiyle yetinmişlerdir. Çünkü onlara karşılık olarak ecir verecek olan yalnızca O'dur. İbadetlerin gizlenmeye ve korunmaya en çok değer olanı ve evla olanı, yalnız başına ebedi saadeti veya ebedi azabı gerektiren cihaddır.

İbni Asakir, Abdullah b. Sinan'ın şöyle dediğini nakletmiştir: "Ben İbni Mübarek ve Mu'temir b. Süleyman ile Tarsus'ta beraberdim. Birden insanlar "Savaşçılar! Savaşçılar!" diye bağırdılar. İbni Mübarek ve Mutemir ile beraber insanlar da çıktılar. Müslümanlar ve düşman saf oluşturduktan sonra Rumlardan biri ortaya çıkıp müslümanlardan mübareze (düello) istedi. Bir müslüman öne çıktı. Kafir müslümanı sıkıştırdı ve öldürdü. Sonra başkalarıyla beraber altı müslümanı öldürdü. İki saf arasında dolaşmaya ve karşısına çıkacak birini istemeye başladı. Kimse karşı çıkmadı. Adam İbni Mübarek'e döndü ve şöyle dedi: "Ey Abdullah! Eğer başıma ölüm gelecek ise bunu yap!" İbni Mübarek bineğini sürdü ve kafire karşı çıktı. Onunla bir saat mücadele etti. Sonra onu öldürdü. Sonra düello istedi. Başka biri geldi, onu da öldürdü. Taki sonunda altı kafiri öldürdü. Sonra yine düello istedi. Düşman sanki ondan korkmuştu.

İbni Mübarek bineğini hareket ettirdi ve iki saf arasından kayboldu. Ben bir şeyin farkına varmadan baktım ki İbni Mübarek yanımda duruyor. Bana "Ey Abdullah! Ben sağ olduğum müddetçe kimseye bir şey söyleme!" dedi. O sağ iken hiç kimseye bir şey söylemedim."

Yine İbni Asakir'in Esmai'den rivayet ettiğine göre Mesleme b. Abdulmelik bir kaleyi kuşattı. Bu kuşatmada büyük bir sıkıntıya düştüler. İnsanlar tünel açmaya başladılar. Kimse içeriye giremedi. Askerlerden biri geldi ve içeri girmeyi başardı. Allah kaleyi fethetmeyi onlara nasip etti. Mesleme'nin çağırıcısı "Tünel sahibi nerede?" diye bağırdı. Kimse gelmedi. Çağrı iki, üç ve dört sefer tekrarlandı. Dördüncüde bir adam geldi ve şöyle dedi:

- Tünel sahibi benim ey emir! Üçer sefer söz ve güvence almak istiyorum. İsmimi kayıtlara geçirmeyeceksiniz. Benim için bir şey emretmeyeceksiniz. Beni işimde meşgul etmeyeceksiniz.

- Tamam! İstediğin gibi olsun.

Sonra adam ortadan kayboldu ve bir daha görülmedi. Mesleme bundan sonra namazlarından sonra "Allah'ım! Beni tünel sahibiyle beraber kıl" diye dua ederdi.

27. BÖLÜM

Allah Yolunda Savaşmak İçin Çıkıp Savaşmadan Ölen Kimse de Şehiddir

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ (*) وَلَئِنْ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ﴾

"Eğer Allah yolunda öldürülür ya da ölürseniz bilin ki, Allah'ın mağfireti ve rahmeti onların topladıkları şeylerden daha hayırlıdır. Andolsun! Ölseniz de öldürülseniz de Allah'ın huzurunda toplanacaksınız." (3 Al-i İmran/157-158)

﴿وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الأَرْضِ مُرَاغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

"Kim Allah ve Rasulü uğrunda hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse artık onun mükâfatı Allah'a düşer. Allah da çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (4 Nisa/100)

﴿ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ (*) لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُدْخَلاً يَرْضَوْنَهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ﴾

"Allah yolunda hicret edip sonra öldürülen yahut ölenleri hiç şüphesiz Allah güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır. Şüphesiz Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır. Allah onları, herhalde memnun kalacakları yerlere yerleştirecektir. Şüphesiz Allah, Alimdir ve Halimdir." (22 Hac/58,59)

195-عن أبي هُرَيْرَة رضي الله عنه أن رسُول الله صلى الله عليه وسلم قال: **مَثَلُ المُجَاهِدِ في سَبِيل الله كمثل القَانِتِ الصَّائم لا يَفْتُرُصلاةً ولا صياماً حتى يُرجِعَه اللهُ إلى أهْلِهِ بِما يُرْجعُه إلَيْهِم مِنْ غَنِيمَةٍ أوأجْرٍ أو يتوفَّاه فَيَدْخُلُه الجنَّة.**

195. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda cihad edenin misali, sürekli namaz kılan ve oruç tutan kişi gibidir. Bu kişi Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kendisine verdiği ecir ve ganimetle ehline dönünceye kadar böyledir. Ya da Allah onu vefat ettirir ve Cennete yerleştirir."[283]

196-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم:**مَا تَعُدُّونَ الشَّهِيدَ فِيكُمْ؟** قَالُوا: مَنْ قُتِلَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ شَهِيد. قَالَ: **إِنَّ شُهَدَاءَ أُمَّتِى إِذًا لَقَلِيلٌ!** قَالُوا: فَمَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: **مَنْ قُتِلَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ مَاتَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ مَاتَ فِى الطَّاعُونِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ مَاتَ فِى الْبَطْنِ فَهُوَ شَهِيدٌ،ومَنْ غَرَقَ فَهُوَ شَهِيد.**

196. Yine Ebu Hureyre'nin rivayetine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

- Siz kimi şehid olarak sayıyorsunuz?

- Kim Allah yolunda öldürülürse o şehiddir ya Rasulallah!

- O zaman benim ümmetimin şehidleri pek azdır.

- Peki, şehidler kimlerdir ya Rasulallah?

- Kim Allah yolunda öldürülürse o şehiddir. Kim Allah yolunda iken ölürse o şehiddir. Kim taun hastalığından ölürse o şehiddîr. Kim karın ağrısından ölürse o şehiddir. Kim boğularak ölürse o şehiddir."[284]

197-عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **خَمْسٌ مَنْ قُبِضَ فِي شَيْءٍ مِنْهُنَّ فَهُوَ شَهِيدٌ؛ الْمَقْتُولُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ شَهِيدٌ وَالْغَرِقُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ شَهِيدٌ وَالْمَبْطُونُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ شَهِيدٌ وَالْمَطْعُونُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ شَهِيدٌ وَالنُّفَسَاءُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ شَهِيدة.**

197. Ukbe b. Amir *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Beş şey vardır ki bunlardan biriyle ölen şehiddir: Allah yolunda öldürülen şehiddir. Allah yolunda boğulan şehiddir. Allah yolunda taun hastalığından ölen

---

[283] Buhari, 3/201; Müslim, 3/1498.

[284] Müslim, 3/1561.

şehiddir. Allah yolunda karın ağrısından ölen şehiddir. Allah yolunda göz değmesi sonucu ölen kadın şehiddir."[285]

198-عن عبد الله بن عمر رضى الله عنهما عن رسول الله صلى الله عليه وسلم فيما يحكي عَنْ رَبِّهِ أَنَّهُ قَالَ: **أَيُّمَا عَبْدٍ مِنْ عِبَادِيْ خَرَجَ مُجَاهِداً فِيْ سَبِيْلِيْ وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِيْ ضَمِنْتُ لَهُ إِنْ رَجَعْتُهُ أُرْجِعُهُ بِمَا أَصَابَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيْمَةٍ وَإِنْ قَبَضْتُهُ غَفَرْتُ لَهُ.**

198. Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anh)*'dan gelen rivayete göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Rabbinden şöyle nakletmektedir: "Kullarımdan hangisi Allah yolunda mücahid olarak çıkar ve rızamı isterse onun için güvence vermişimdir. Eğer onu geri döndürürsem ecir ve elde ettiği ganimetle döndürürüm. Eğer ruhunu kabzedersem onu affederim."[286]

199-عَنْ سَبْرَةَ بْنِ أَبِي فَاكِهٍ قَالَ:سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: **إِنَّ الشَّيْطَانَ قَعَدَ لابْنِ آدَمَ بِأَطْرُقِهِ، فَقَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ الإِسْلاَمِ فَقَالَ: تُسْلِمُ وَتَدَعُ دِينَكَ وَدِينَ آبَائِكَ؟ ثُمَّ قَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْهِجْرَةِ، فَقَالَ: تُهَاجِرُ وَتَدَعُ مولدك؟ ثُمَّ قَعَدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْجِهَادِ، فَقَالَ: تُجَاهِدُ فَتُقْتَل،فتُزَوَّجُ امرأتك ويقْسَمُ مِيراثُك؟**

فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ ضمنَ الله له الجنة، إن قُتِلَ أو مات غرِقاً أو حَرِقاً أو أكلَهُ السَّبع.

199. Sebure b. Fakih *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şeytan, Adem oğlunun yollarında durur. İslam yolunda oturur ve "Müslüman olup dinini ve babalarının dinini bırakıyor musun?" der. Hicret yolunda oturur ve "Doğduğun yeri terkedip hicret ederek boynunda yular olan at gibi mi olacaksın?" der. Cihad yolunda oturur ve "Cihad edip öldürülecek misin? O halde hanımın evlenir, mirasın paylaşılır" der. Kim bu vesveselere iltifat etmezse Allah *(Subhanehu ve Teala)* ona cenneti vacip kılar. İster düşman tarafından öldürülsün ister boğularak, yanarak veya yırtıcı hayvanın yemesi sonucu ölsün fark etmez."[287]

---

[285] Buhari, 3/211; Müslim, 3/1521.

[286] Tirmizi, 4/164; Nesai, 6/18. Hadis sahihtir.

[287] Nesai, 5/293; Ahmed b. Hanbel, Musned, 3/483; İbn Ebi Şeybe, 5/293. Hadis sahihtir.

Abdullah b. Atik şöyle demiştir: “Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’i "Allah yolunda cihad edenler nerede? Kim Allah yolunda cihada çıkar da bineğinden düşerek ölürse, onun ecri Allah'a kalmıştır. İsterse burnunun üstünde ölsün!" derken işittim.”

Ravi diyor ki: “Bu kelimeyi (yani hadiste geçen "Burnunun üstünde ölmek" manasına gelen "Hetfu en fihi" kelimesini) Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’den önce Araplardan kimsenin kullandığını görmedim. Bu sözden maksad yatağında ölmektir. Denildi ki; kişinin nefesi ağzından ve burnundan çıkmaktadır. Burun ve ağızdan biri diğerine galip getirilmiş ve bu şekilde kullanılmıştır.

200. Hamid b. Abdurrahman’dan rivayet edildiğine göre sahabeden kendisine "Hammame" denilen biri Ömer *(radıyallahu anh)*’ın hilafeti sırasında İsfehan’a gelmiş ve şöyle demişti: “Allah'ım! Hammame seninle karşılaşmayı sevdiğini zannediyor. Eğer Hammame söylediğinde doğru ise doğru söylediğiyle ona muamele et! Eğer yalan söylüyorsa kerih görse de ona söylediğiyle muamele et! Allah'ım! Hammame'yi bu seferinden geri döndürme!" Onu karın ağrısı tuttu ve İsfahan'da öldü.

Ebu Musa el-Eş'ari ayağa kalktı ve şöyle dedi: Ey insanlar! Allah'a yemin olsun ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’den duyduğumuz ve bildiğimiz kadarıyla Hammame şehiddir.”[288]

Kim Allah yolunda öldürülürse şehiddir. Kim Allah yolunda kullanmak için bir at besleyip yatağında ölürse o şehiddir. Kim Allah yolunda kullanmak üzere bir silah ve at hazırlamak isteyip hazırlamadan önce ölürse şehiddir. İsterse hazırlamak istediği şey yanında olmadan ölsün. Bu onun niyetidir ve o şehiddir.

Bazı alimlere göre Allah yolunda ölen ile öldürülen eşittir. Tercih edilen görüşe göre ise onların arasında fark vardır. Allah yolunda öldürülenin, Allah yolunda iken ölene göre üstünlüğü vardır. Çünkü ona Allah’ın zatından bir şeyler isabet etmektedir.

201-عَنْ جَابِر بن عبد الله رضِي الله عنهما: أَنَّه سُئِلَ رَسُول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ 'أيّ الجهاد أفْضل؟ قال: **أنْ يُعْقَرَ جَوادُكَ، و يراقَ دَمُك.**

201. Abdullah b. Cabir *(radıyallahu anh)* der ki: “Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’e hangi cihadın daha faziletli olduğu

[288] Usudul Gâbe, İbni Esir, 2/58; Mecmuuz Zevaid, Heysemi, 9/400.

sorulduğunda "Atının yaralandığı, kanının akıtıldığı cihad" diye cevap vermiştir."[289]

Allah yolunda öldürülen, Allah yolunda ölenden daha faziletlidir. Çünkü bir işe niyet edip onu yapan, o işe niyet edip de yapamayandan daha faziletlidir. Aynı şekilde Allah yolunda ölene şehid ecri verilse de kendisine ölü denilmektedir. Öldürülene ise ölü denilmemektedir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlara ölü dememizi yasaklamıştır.

﴿وَلا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لاَ تَشْعُرُونَ﴾

"Allah yolunda öldürülenlere "ölüler"" demeyin! Bilakis onlar diridirler, lâkin siz anlayamazsınız." (2 Bakara/154)

Allah yolunda öldürülen, kıyamet günü kanı misk kokusunda akarak getirilecektir. Ölen için ise böyle bir durum söz konusu değildir. Yine Allah yolunda öldürülen, tekrar dünyaya dönüp Allah yolunda öldürülmeyi temenni edecektir. Ölen için ise bu durum geçerli değildir.

202-عَنْ أَنَسٍ عن أنس بن مالك رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **مَا مِنْ نَفْسٍ تَمُوتُ لَهَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ، يَسُرُّهَا أَنْ تَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا،و أَنَّ لها الدنيا وما فيها إِلاَّ الشَّهِيدُ،يتمنّى أَنْ يَرْجِعَ فيُقتلُ في الدنيا لِمَا يَرَى مِنْ فَضْلِ الشَّهَادَةِ.**

202. Enes b Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Ölen hiç bir nefis yoktur ki Allah indinde kendisi için bir hayır olsun da dünyaya dönmeyi ve dünya ile onun içinde bulunan bütün varlıkların kendisinin olmasını arzu etsin. Yalnız şehid bundan müstesnadır! Çünkü o, şehidliğin faziletini gördüğü için dünyaya dönmeyi ve tekrar öldürülmeyi temenni eder."[290]

Allah yolunda öldürülmek, bütün günahlara keffarettir. Ölümün ise böyle bir durumu yoktur.

Allah yolunda ölenin namazı kılınır, öldürülen ise hem yıkanmaz hem de namazı kılınmaz. Onun üzerine kılınacak namaz, günahlarının affedilmesi için şefaatçi olması içindir. Oysa öldürülenin bütün günahları affedilmiştir. Dolayısıyla üzerine namaz kılınmaz.

---

[289] Mevariduz Zaman, Sy. 387. Hadis sahihtir.

[290] Müslim, 1877.

Öldürülenin ruhu Cennette yeşil bir kuş şeklinde gezer. Ölen için böyle bir durum geçerli değildir.

Öldürülenin şefaat hakkı vardır. Ölenin ise yoktur.

Öldürülen kabir fitnesine uğramaz ölen ise bu fitneye uğrar.

Öldürülen kanı kurumadan hurileri görür. Ölen ise böyle değildir.

Sonuç olarak; Her ikisi de şehid kelimesinde ortak olsalar da aralarında bu farklar vardır. Allah yolunda ölen kimse de, taundan, karın ağrısından, boğulmadan, yangından ve şehidlerden sayılan diğerlerinden daha faziletlidir. Çünkü onun Allah yolunda çektiği sıkıntılar, yediği yemek, temin ettiği nafaka kendisi için ecirdir. Ecri katlanarak verilir. Diğerleri de şehidlerden sayılmalarına rağmen aralarında bu farklar vardır.

28. BÖLÜM

Şehadeti Arzulama ve Ona Karşı Hırslı Olma

Allah *(Subhanehu ve Teala)* kullarına, her namazda nimet verilenlerin yoluna hidayet edilmeyi istemeyi farz kılmıştır.

﴿اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (*) صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلاَ الضَّالِّينَ﴾

"Bizleri dosdoğru yola ilet! Kendilerine nimet verdiklerinin yoluna..." (1 Fatiha/6-7)

Allah *(Subhanehu ve Teala)* kendilerine nimet verilenleri şöyle açıklamıştır:

﴿وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا﴾

"Kim Allah'a ve Rasûl'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, sıddîkler, şehidler ve salih kişilerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaştır!" (4 Nisa/69)

203-عَنْ سَهْلِ بْنِ حُنَيْفٍ أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ سَأَلَ اللَّهَ الشَّهَادَةَ بِصِدْقٍ، بَلَّغَهُ اللَّهُ مَنَازِلَ الشُّهَدَاءِ وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ.**

203. Sehl b. Hanif *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim sıdk ile Allah'tan şehadeti isterse, Allah onu şehidlerin mertebesine ulaştırır. İsterse yatağında ölsün."[291]

204-عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَنْ طَلَبَ الشَّهَادَةَ صَادِقًا أُعْطِيَهَا وَلَوْ لَمْ تُصِبْهُ.**

204. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim sıdk ile şehadeti isterse, ona kavuşmasa bile kendisine

[291] Müslim, 3/1517.

verilir."[292]

205-عن مُعَاذ بْنَ جَبَلٍ أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **مَنْ قَاتَلَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فُوَاقَ نَاقَةٍ فَقَدْ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ سَأَلَ اللَّهَ الْقَتْلَ مِنْ نَفْسِهِ صَادِقًا ثُمَّ مَاتَ أَوْ قُتِلَ فَإِنَّ لَهُ أَجْرَ شَهِيد.**

205. Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i şöyle derken işittiğini söylemiştir:

"Kim deveden süt sağımı kadar bir süre Allah yolunda savaşırsa ona Cennet vacip olur. Kim Allah'tan sıdk ile nefsinin öldürülmesini ister, daha sonra ölür veya öldürülürse onun için şehidlerin ecri vardır."[293]

206-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **تَضَمَّنَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِى سَبِيلِهِ لاَ يُخْرِجُهُ إِلاَّ جِهَاداً فِى سَبِيلِى وَإِيمَانًا بِى وَتَصْدِيقًا بِرُسُلِى فَهُوَ عَلَىَّ ضَامِنٌ أَنْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ أَرْجِعَهُ إِلَى مَسْكَنِهِ الَّذِى خَرَجَ مِنْهُ نَائِلاً مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ. وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، مَا مِنْ كَلْمٍ يُكْلَمُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ إِلاَّ جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَهَيْئَتِهِ حِينَ كُلِمَ لَوْنُهُ لَوْنُ دَمٍ وَرِيحُهُ رِيحُ مِسْك.**

وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَوْلاَ أَنْ يَشُقَّ عَلَى الْمُسْلِمِينَ مَا قَعَدْتُ خِلاَفَ سَرِيَّةٍ تَغْزُو فِى سَبِيلِ اللَّهِ، وَلَكِنْ لاَ أَجِدُ سَعَةً فَأَحْمِلَهُمْ وَلاَ يَجِدُونَ سَعَةً وَيَشُقُّ عَلَيْهِمْ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِّى.

وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَوَدِدْتُ أَنِّى أَغْزُو فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَأُقْتَلُ ثُمَّ أَغْزُو فَأُقْتَلُ ثُمَّ أَغْزُو فَأُقْتَلُ.

206. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah *(Subhanehu ve Teala)* yolunda cihad etmek için çıkan kimseyi güvence altına almış ve şöyle buyurmuştur: "O sadece benim yolumda cihad etme, bana iman ve rasullerimi tasdik etme sebebiyle cihada çıkmıştır. İşte onun güvencesi bana aittir. Ta ki onu Cennete sokayım veya evine ecir ve ganimete kavuşmuş olarak döndüreyim."

---

[292] Müslim, 3/1517.

[293] Ebu Davud, 3/46; Tirmizi, 4/185; Nesai, 6/25. Hadis sahihtir.

Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin ederim ki Allah yolunda alınan her yara, kıyamet günü kendi şekliyle gelecektir. Rengi kan rengidir. Kokusu misk kokusudur.

Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki müslümanlara zorluk çıkarmamış olsaydım, Allah yolunda çıkan hiçbir seriyyeden geri kalmazdım. Fakat ben bir genişlik bulamayıp onları geride bırakıyorum. Onlar da bir genişlik bulamıyorlar. Benden geride kalmak da onlara zor geliyor.

Nefsim elinde olana yemin ederim ki ben Allah yolunda savaşıp öldürülmek, sonra tekrar savaşıp öldürülmek, sonra tekrar savaşıp öldürülmeyi arzu ederim."[294]

Hakim'in Sa'd b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'dan rivayet ettiğine göre Abdullah b. Cahş *(radıyallahu anh)* Sad b. Ebi Vakkas'a Uhud günü "Gelmiyor musun birlikte Allah'a dua edelim" dedi. Bir köşeye çekilip dua ettiler. Sad *(radıyallahu anh)* şöyle dua etti:

- Ya Rabbi! Yarın düşmanla karşılaştığımızda güçlü ve kızgınlığı şiddetli biriyle beni karşılaştır. Senin için onunla savaşayım, o benimle savaşsın. Sonra bana zafer nasip et ki onu öldüreyim."

Abdullah b. Cahş *(radıyallahu anh)* ise şöyle dua etti:

- Allah'ım! Bana güçlü ve öfkesi şiddetli birini nasip et. Senin için onunla savaşayım, o benimle savaşsın. Sonra o, beni öldürsün. Sonra da burnumu ve kulaklarımı kessin. Yarın seninle karşılaştığımda Sen: "Ey Abdullah niçin burnun ve kulakların kesildi?" diye sorduğun zaman "Senin ve Rasulün için" diye cevap vereyim ve Sen "Doğru söyledin" diyesin.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* Abdullah b. Cahş'ın duasını kabul etti ve Uhud günü şehid edildi.

Sad b. Ebi Vakkas oğlu İshak'a şöyle demiştir: "Ey oğlum! Abdullah'ın duası, benim duamdan daha hayırlı idi. Günün sonunda onu gördüğümde burnu ve kulakları bir ipte asılı duruyordu."

İbni İshak'ın Mute ordusundakilerden naklettiğine göre ordunun çıkış zamanı gelince herkes ailesiyle vedalaştı. Abdullah b. Revaha *(radıyallahu anh)* veda edeceklerine veda edince ağladı. Kendisine "Ey İbni Revaha niçin ağladın?" diye soranlara şöyle demişti:

---

[294] Buhari, 4/11; Müslim, 3/1495.

- Allah'a yemin ederim ki bende dünya sevgisi ve ona karşı şiddetli bir şevk yoktur. Ondan dolayı ağlamıyorum. Fakat Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i Allah'ın kitabından içinde ateşin zikredildiği *"İçinizden cehenneme uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Bu, Rabbin için kesinleşmiş bir hükümdür. Sonra biz Allah'tan sakınanları kurtarırız, zalimleri de diz üstü çökmüş olarak orada bırakırız." (19 Meryem/71,72)* ayetini okurken işittim. Ben, oraya uğradıktan sonra durumumun ne olacağını bilemediğim için ağlıyorum."

Bunun üzerine müslümanlar "Allah sizinle beraber olsun, sizleri korusun ve bizleri de salihler olarak geri döndürsün" deyince Abdullah b. Revaha şöyle dedi:

- Fakat ben Rahman'dan mağfiret istiyorum. Geniş yaralar açan ve kan fışkırtan bir darbe ya da mızrakla iç organları parçalayan bir vuruş...

Sonra müslümanlar Rumlardan ve yandaşlarından oluşan büyük bir toplulukla karşılaşıncaya kadar ilerlediler. O gün ordunun komutanı önce Zeyd b. Harise idi. O şehid edildikten sonra yerine Cafer b. Ebi Talib geçti ve o da şehid edildi. Ondan sonra ordunun başına Abdullah b. Revaha komutan oldu ve o da şehid edildi. Allah ona istediğini verdi.

Zeyd b. Eslem'den rivayet edildiğine göre Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle diyordu: "Allahım! Senin yolunda şehidlik ve Rasulünün beldesinde ölümü senden isterim." Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun duasına icabet etti ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in beldesinde şehid olmayı nasip etti.

Zehebi, Selim b. Amr'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Cerrah b. Abdullah el-Hakemi'nin yanına girdim. O iki elini kaldırdı. Oradaki amirler de ellerini kaldırdılar. Uzun bir müddet durdular. Sonra yaralı bir şekilde bana şöyle dedi:

- Ey Ebu Yahya! İçinde bulunduğumuz durumu biliyor musun?

- Hayır! Sizleri bu şekilde buldum. Ben de ellerimi kaldırdım.

- Biz Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan şehadet istedik.

Allah'a yemin ederim ki onlardan hiç kimse kalmadı. Hepsi savaşlarda şehid oldu."

İbn Mubarek, Humeyd b. Hilal'in şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Esved b. Külsüm cihada çıkarken şöyle dua etti: "Allah'ım! Benim bu nefsim rahatlıkta iken seni sevdiğini sanıyor. Eğer bunda doğru ise

onu sana kavuşmakla rızıklandır. Eğer yalancı ise bu iş onun zoruna gitse de ona yönelt! Nefsime senin yolunda öldürülmeyi nasip et! Etimi vahşi hayvanlara ve kuşlara yedir" daha sonra cihada çıktı ve düşmanlar tarafından öldürülünceye kadar savaştı."

Amr b. As *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Ben ve kardeşim Hişam, Yermuk savaşında bulunduk. Geceleyin bizleri şehadetle rızıklandırması için Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya dua ettik. Sabah olunca Allah onu şehadetle rızıklandırdı. Ben ise ona ulaşamadım."

207-عَنْ أَنَس بن مالك رَضِيَ الله عنه قال: انْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وأصْحابه إلى بَدْرٍ،حَتَّى سَبَقُوا المُشرِكِينَ إلَيْها. وجاء المُشركُون... فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **قُومُوا إِلَى جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ.** قَالَ عُمَيْرُ بْنُ الْحُمَامِ الأَنْصَارِيُّ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! جَنَّةٌ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالأَرْضُ؟ قَالَ: **نَعَمْ!** قَالَ بَخٍ بَخٍ! فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **مَا يَحْمِلُكَ عَلَى قَوْلِكَ بَخٍ بَخٍ؟** قَالَ: لاَ وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِلاَّ رَجَاءَةَ أَنْ أَكُونَ مِنْ أَهْلِهَا. قَالَ: **فَإِنَّكَ مِنْ أَهْلِهَا.**

فَأَخْرَجَ تَمَرَاتٍ مِنْ قَرْنِهِ، فَجَعَلَ يَأْكُلُ مِنْهُنَّ ثُمَّ قَالَ: إِنْ أَنَا حَيِيتُ حَتَّى آكُلَ تَمَرَاتِى هَذِهِ إِنَّهَا لَحَيَاةٌ طَوِيلَةٌ! فَرَمَى بِمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ التَّمْرِ ثُمَّ قَاتَلَهُمْ حَتَّى قُتِلَ.

207. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabı yola çıkarak müşriklerden önce Bedir'e ulaştılar. Müşrikler gelince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müslümanları savaşa teşvik etti ve "Genişliği yerle gök arası kadar olan Cennet için kalkın!" buyurdu. Umeyr b. Humam şöyle dedi:

- Ya Rasulallah! Genişliği yer ile gök arası kadar olan Cennet mi?

- Evet!

- Vay vay!

- Böyle söylemene sebep nedir?

- Allah'a yemin ederim ki, oranın ehlinden olma ümidinden başka bir şey değil!

- Sen oranın ehlindensin.

Umeyr çantasından biraz hurma çıkarmış onları yiyordu. Daha sonra "Eğer ben bu hurmaları yemek için vakit kaybedersem bu bile çok uzun

bir vakit olur" dedi ve elindeki hurmaları hurmaları attı. Düşman saflarının içine daldı ve öldürülünceye kadar savaştı."[295]

İbni Mübarek, Enes *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Yemame günü Sabit b. Kays b. Şemmas'ın yanına uğradım. Ölülere sürülen güzel kokudan sürüyordu. Ona "Ey amca! Müslümanların başına gelenleri görmüyor musun da burada duruyorsun?" dedim. Tebessüm etti ve "Şimdi, ey kardeşimin oğlu!" dedi ve silahını kuşanarak atına bindi. Düşman saflarının arasına girdi ve öldürülünceye kadar savaştı."

O, ölülere sürülen güzel kokuyu nefsini ölüme alıştırmak ve şehadete kavuşmaya azmini güçlendirmek için sürüyordu.

208-عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **يُؤْتَى بِالرَّجُلِ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: يَا ابْنَ آدَمَ! كَيْفَ وَجَدْتَ مَنْزِلَكَ؟ فَيَقُولُ: يا رَبِّ خَيْرَ مَنْزِلٍ. فَيَقُولُ الله: سَلْ وَتَمَنَّ! فَيَقُولُ: أَسْأَلُكَ أَنْ تَرُدَّنِي إِلَى الدُّنْيَا فَأُقْتَلَ فِي سَبِيلِكَ عَشْرَ مَرَّاتٍ! وذلِك لِمَا يَرَى مِنْ فَضْلِ الشَّهَادَةِ.**

208. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Cennet ehlinden bir adam getirilir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* ona şöyle sorar: "Ey Adem oğlu! Yerini nasıl buldun?" Adam "Ya Rabbi yerlerin en hayırlısıdır" der. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurur: "İste ve temenni et!" Adam "Yarabbi! Bir şey istemiyorum ve temenni etmiyorum. Sadece senden beni dünyaya döndürmeni ve senin yolunda on defa daha öldürülmeyi istiyorum." Hiç şüphesiz adamın böyle demesinin sebebi şehadetin faziletini görmesinden başka bir şey değildir."[296]

Cennet ehli, büyük kurtuluşa erdikleri ve ebedi nimetlere kavuştukları halde şehadeti istiyorlar ve temenni ediyorlar. Peki şer, mihnet ve zorluklar diyarı dünyada bulunanlar onu nasıl temenni edip istemezler?

İbni İshak, Siyer'inde Mahmud b. Lebid *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud'a

---

[295] Müslim, 3/1509.

[296] Nesai, 6/36; Ebu Avane, Musned, 5/33. Hadis sahihtir.

çıkınca Huseyl b. Cabir (Huzeyfe b. el-Yeman'ın babasıdır) ve Sabit b. Vakkaş'ı kadın ve çocuklarla beraber yüksek bir yere çıkardı. Her ikisi de yaşlıydı. Biri diğerine şöyle dedi: "Biz neyi bekliyoruz? Allah'a yemin olsun ki bizim herbirimizin kalan ömrü, ancak eşeğin susuzluğu kadardır. Biz bugün veya yarın ölürüz. Niçin kılıçlarımızı alıp Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e katılmıyoruz? Umulur ki Allah *(Subhanehu ve Teala)* bize Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte savaşırken şehadet nasip eder."

Sonra kılıçlarını aldılar ve orduya katıldılar. Fakat onları kimse tanımadı. Sabit b. Vakkaş *(radıyallahu anh)*'ı müşrikler öldürdüler. Huseyl b. Cabir ise müşriklerden zannedildiği için müslümanlar tarafından öldürüldü. Onu tanımadıklarından dolayı öldürmüşlerdi. Huzeyfe *(radıyallahu anh)* koşarak geldi ve "Vallahi bu babamdır" dedi. Müslümanlar "Allah'a yemin olsun ki onu tanımadık" dediler ve doğru söylediler. Huzeyfe *(radıyallahu anh)* da "Allah sizleri affedecektir. O merhametlilerin en merhametlisidir" dedi.

Hata sonucu öldürüldüğü için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onun fidyesini ödemek istedi. Huzeyfe *(radıyallahu anh)* fidyeyi müslümanlar arasında dağıttı. Bununla Huzeyfe'nin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in katındaki değeri daha da arttı.

Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Ömer *(radıyallahu anh)* Uhud günü kardeşi Zeyd *(radıyallahu anh)*'a "Ey kardeşim! Benim zırhımı al" deyince kardeşi "Ben de senin istemekte olduğun şehadeti istiyorum" cevabını vermiştir. Şehadete olan arzularından dolayı her ikisi de zırhlarını bıraktılar ve öyle savaştılar.

Zeyd b. Hattab *(radıyallahu anh)* Yemame savaşında şehid edildi. Onun şehadet haberi Ömer *(radıyallahu anh)*'a ulaşınca şiddetli bir şekilde üzüldü ve şöyle dedi: "Kardeşim benden önce müslüman oldu ve benden önce şehid oldu."

İbn Esir "Usudu'l Gabe" adlı eserinde Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizlere Bedir'e çıkmamızı emretmeden önce kardeşim Umeyr b. Ebi Vakkas'ı gördüm, gizleniyor idi. "Ey kardeşim sana ne oluyor?" dedim. Bana şöyle cevap verdi: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in beni görüp yaşı küçük diye geri göndermesinden korkuyorum. Ben ise Allah'a kavuşmak istiyorum."

Sonra durum Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e arz edilince onu küçük gördü ve geri dönmesini emretti. Umeyr ağlamaya başladı. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de gelmesine izin verdi. Ben onun kılıcının kınını taşırdım. Bedir günü öldürüldü. O zaman on altı yaşında idi. Onu Amr b. Abduvud öldürdü."

İbni Mübarek "Cihad" adlı eserinde şöyle demiştir: "Sıla b. Eşyem *(radıyallahu anh)*'ın kavminden bir adam Sıla'ya "Ey Ebu Sahba! Rüyamda bana bir kap bal, sana ise iki kap bal verildiğini gördüm" deyince Sıla şöyle cevap verdi: "Sen hayırlı bir rüya görmüşsün. Sen şehid edileceksin. Ben ve oğlum da şehid edileceğiz."

Sıla b. Eşyem *(radıyallahu anh)* 130 yaşında iken oğlu ile cihada çıktı. Müslümanlar Sicistan'da Türklerle karşılaştılar. Savaş kızıştığında Sıla oğluna "Ey oğlum! Annenin yanına dön!" dedi. Oğlu şöyle cevap verdi: "Ey baba! Sen kendin için hayır istiyorsun, bana ise geri dönmemi emrediyorsun. Allah'a yemin ederim ki sen annem için benden daha hayırlısın." Bu cevap üzerine Sıla "Madem böyle söyledin, o zaman ilerle!" dedi. Oğlu ilerledi ve vuruldu. Sıla onun cesedinin etrafında bulunanları ok yağmuruna tuttu. Onları oradan savınca yanına gitti. Başında durup onun için dua etti. Sonra öldürülünceye kadar savaştı.

Kocasının ve oğlunun şehadet haberi Sıla'nın hanımına ulaşınca şöyle dedi: Eğer Allah'ın bizlere ikram ettiği durumdan dolayı tebrik etmeye geldiyseniz, tamam. Yoksa geri dönün!"

İbn Ebi Şeybe, Sad b. İbrahim'in şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Kadısiye günü bir adamın yanından geçiyorduk. Adamın elleri ve ayakları kesilmişti. Toprağın üzerinde yuvarlanıyor ve *"Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerle beraber onlar ne güzel arkadaştırlar." (4 Nisa/69)* diyordu. Bir adam "Ey Allah'ın kulu! Sen kimsin?" diye sorunca yerde yuvarlanan adam "Ben Ensar'dan bir kişiyim" dedi.

29. BÖLÜM

Allah Yolunda Öldürülen Şehidin Fazileti

Ey kardeşim! Bil ki şehadet, üstün bir mertebe ve yüce bir derecedir. Ona ancak büyük nasip sahipleri kavuşabilirler. Kader defterinde ebedi kurtuluş yazılanlar onu elde edebilirler. Şehidler Cennet'te peygamberlerle birliktedir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا﴾

"Kim Allah'a ve Rasule itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, sıddîkler, şehidler ve salih kişilerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaştır!" (4 Nisa/69)

Alimler, Allah yolunda öldürülen kimselere niçin "şehid" isminin verildiği hususunda ihtilaf etmişlerdir.

Bazılarına göre bunun sebebi, o kişi için Cennet şahitliği yapılmasından dolayıdır.

Bazılarına göre onların ruhları selamet diyarına şahid olup orada hazır bulunacaklardır. Çünkü onlar, Rablerinin katında diridirler.

Şehid, aynı zamanda şahid manasına gelmektedir. Yani şehid, Cennette hazır olandır. Kurtubi, bu görüşün sahih olduğunu söylemiştir.

İbni Faris şöyle demiştir: "Şehid, Allah yolunda öldürülendir. Ona şehid denilmesinin sebebi; Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın melekleri ona şahidlik edeceklerdir."

Başka bir görüşe göre ise Allah yolunda öldürülen kimse, kendi nefsine Allah için şahitlik edeceği için şehid olarak isimlendirilmiştir.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın *"Allah müminlerden mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, gerçekten büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)* ayetinde geçen biata vefa gösterdiğine şahitlik edecektir.

Hakiki şehidin şehadeti, kulun şehadetiyle birleşmektedir. Bunun için onu şehid diye isimlendirmiştir.

İbn Anbari şöyle demiştir: "Çünkü Allah ve melekleri onlar için Cennetin şahitliğini yapacaklardır."

Başka bir görüşe göre ise şehid, ruhunun çıkışı sırasında kendisi için hazırlanan sevabı ve ecri müşahede edecektir. Bir görüşe göre rahmet melekleri ona şahitlik edecekler ve onun ruhunu alacaklardır. Bir başka görüşe göre ise onun üzerinde şehid olduğuna şahidlik edecek bir şahit vardır. O da kanıdır.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şehidlere sayılamayacak kadar fazilet ve üstünlük vermiştir. İnşaallah bunlardan bazılarını zikredeceğiz. Bu nimetlerden en büyüğü; şehidlerin Allah *(Subhanehu ve Teala)* katında hayatta olmaları ve rızıklandırılmalarıdır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَلاَ تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لاَ تَشْعُرُونَ﴾

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin! Çünkü onlar diridirler. Fakat siz bilemezsiniz." (2 Bakara/154)

﴿وَلا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ (*) فَرِحِينَ بِمَا آَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلاَّ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ (*) يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لاَ يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ﴾

"Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın! Bilakis onlar diridirler ve Rableri katında rızıklandırılmakta ve Allah'ın, fazlından kendilerine verdikleriyle sevinmektedirler. Daha sonra kendilerine katılacaklarla müjdeleşip onlar için korku ve üzüntü olmadığını müjdelemektedirler. Hiç şüphesiz Allah müminlerin ecrini zayi etmez." (3 Al-i İmran/169-171)

209-عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عنهما قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **الشُّهَدَاءُ عَلَى بَارِقِ نَهَرٍ بِبَابِ الْجَنَّةِ، فِى قُبَّةٍ خَضْرَاءَ يَخْرُجُ عَلَيْهِمْ رِزْقُهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ بُكْرَةً وَعَشِيًّا.**

209. İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şehidler,

Cennetin kapısındaki bir nehrin kenarında yeşil bir kubbededirler. Onların rızkı gece gündüz Cennetten kendilerine getirilir."[297]

210-عن جابر بن عبد الله قال: نَظَرَ إليّ رسول الله ذات يوم فقال: **يا جابر! مالي أراك مُهتمّاً؟** قلتُ: يا رسول الله استُشْهِدَ أبي وتَرَكَ دَيْناً وعيالاً، قال: **ألاَ أخْبرُكَ ما كلَّم الله أحدً قطُّ إلاَّ مِنْ وَراءِ حجاب وإنهُ كلَّمَ أباك كِفاحاً فقال: سَلْني أُعطك، قال: أسْألُك أنْ أُردَّ إلى الدّنيا فأُقتل فيك ثانيةً . فقال الرَّبُّ: إنَّه قد سبق مِنِّي إنَّهُم إليها لا يُرْجَعونَ.**

210. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Rasulullah bir gün bana baktı ve şöyle dedi:

- Ey Cabir! Ne oluyor seni dertli görüyorum.

- Ya Rasulallah! Babam şehid oldu ve bana, ödemem gereken borç ve geçimlerini sağlamam gereken bir aile bıraktı.

- Sana söylemedim mi? Allah *(Subhanehu ve Teala)* insanlarla ancak perde arkasından konuşur. Fakat senin babanla yüzyüze konuştu. Allah *(Subhanehu ve Teala)* babana "Benden iste! Sana istediğini vereyim" buyurdu. Baban "Yarabbi! Senden beni dünyaya geri döndürmeni ve tekrar öldürülmeyi istiyorum" dedi. Allah *(Subhanehu ve Teala)*: "Karar verdim ki onlar bir daha dünyaya geri dönmeyecekler" buyurdu. Baban: "Ya Rabbi! Benden sonrakilere bunu tebliğ et!" dedi de Allah *(Subhanehu ve Teala) "Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın! Bilakis onlar diridirler ve Rableri katında rızıklandırılmakta ve Allah'ın, fazlından kendilerine verdikleriyle sevinmektedirler. Daha sonra kendilerine katılacaklarla müjdeleşip onlar için korku ve üzüntü olmadığını müjdelemektedirler. Hiç şüphesiz Allah müminlerin ecrini zayi etmez." (3 Al-i İmran/169-171)* ayetlerini indirdi."[298]

Alimler şehidlerin hayatta olmalarının mahiyeti hakkında ihtilaf etmişlerdir. Kurtubi şöyle demiştir: "Büyük çoğunluğun görüşüne göre şehidlerin hayatı vardır. Onlar Cennette canlıdırlar. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın haber verdiği gibi rızıklanıyorlar. Onların öldüklerinde ve cesetlerinin toprakta olduğunda şüphe yoktur. Onların ruhları ise diğer müminlerin ruhları gibi canlıdır. Onlar Cennetten rızıklandırılmakla üs-

[297] Ahmed b. Hanbel, 1/266; Hakim, 2/74; İbn Ebi Şeybe, 5/290. Hadis sahihtir.
[298] Tirmizi, 5/230; Hakim, 3/203. Hadisin isnadı hasendir.

tün kılınmışlardır. Bu rızıklanma ölüm vaktinden itibarendir. Sanki onların dünya hayatı devam etmektedir."

Alimlerden bazıları şöyle demiştir: "Onların ruhları kabirlerinde kendilerine geri verilmektedir. Kafirlerin kabirlerinde canlanıp azap çektikleri gibi onlar kabirlerinde nimetlendirilirler."

Mücahid şöyle demiştir: "Cennet meyvelerinden rızıklanırlar. Yani onlar Cennetin kokusunu duyarlar fakat Cennette değillerdir."

Ancak en doğru görüş, şehidlerin ruhlarının yeşil kuşların karnında olduğu, Cennetten rızıklanıp nimetlendikleri görüşüdür. Naslarda bildirilenler bu görüşün doğru olduğunu göstermektedir.

Şehidlerin Allah katındaki mertebelerinin hepsi aynı değildir. Onların ruhlarının konumu değişiktir. Çünkü ihlasları, birbirlerine karşı müsamahaları, şehid olmadan önceki hayatlarındaki yaşantıları ve iman dereceleri değişiktir. Şehidlerden bazıları vardır; onların ruhları yeşil kuşların karnındadır. Cennette istedikleri gibi dolaşırlar. Arş'ın altındaki kandillere konarlar. Bazıları ise cennetin kapısında akan nehrin üzerindeki meskenlerdedir. Onların rızıkları sabah ve akşam Cennetten gelir. Yine şehidlerin bazıları, meleklerle birlikte gökyüzünde ve Cennette istediği gibi dolaşırlar. Bazıları da gökyüzünde ve cennette istedikleri gibi uçarlar.

Şehidlerin Cesedleri Üzerinden Yıllar Geçse de Bozulmaz

Abdurrahman b. Ebu Sasâ'dan rivayet edildiğine göre Amr b. Cumuh ve Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)* ikisi de Uhud'da şehid edilmişti. Kabirleri selin akış yerinde bulunuyordu. İkisi bir kabirde defnedilmişlerdi. Yerlerini değiştirmek için kabirleri açılınca cesedlerinin hiç değişmedikleri görülmüştür. Sanki dün ölmüşlerdi. Birisi yaralandığında elini yarasının üzerine koymuştu. Öylece de defnedilmişidi. Eli yarasının üzerinden kaldırılmış ve düzeltilmişti. Ancak eli bırakılınca tekrar yaranın üzerine kapandı. Öldükleri gün ile kabirlerinin açıldığı gün arasında kırk altı sene vardı."[299]

İbn Mubarek, Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)*'nın şöyle dediğini nakletmiştir: "Muaviye dere ağzını açmak isteyince "Kimin Uhud şehidlerinden ölüsü burada var ise getirsin." dedi. Onları ıslak ve ağırlaşmış olarak çıkardı. Onlardan birinin ayağına "mesahe" denilen yer

[299] İmam Malik, Muvatta, 2/470; İbn Sa'd, Tabakat, 3/562,563.

kazmada kullanılan demir değdi. Ayağından kan aktı."[300]

Abdurrezzak'ın, Kays b. Ebu Hazim'den rivayet ettiğine göre o şöyle demiştir: "Talha b. Ubeydullah'ın ailesinden bazıları rüyasında Talha b. Ubeydullah'ı görür. Talha b. Ubeydullah onlara şöyle der: "Siz beni öyle bir yere defnettiniz ki su beni rahatsız ediyor. Beni başka yere taşıyın!" Onu çıkardıklarında sanki değişmemiş sütle denilen ince deri gibiydi. Sadece sakalından bazı kıllar değişmişti."[301]

Hakim, Sabit b. Kays b. Şemmas'ın kızının şöyle dediğini nakletmiştir: "Babam Yemame gününde Halid b. Velid komutasında Müseyleme'ye karşı savaşa çıktı. Şehid edilinceye kadar savaştı. O gün Sabit'in üzerinde güzel bir zırh vardı. Müslümanlardan biri yanından geçerken onu aldı. Müslümanlardan biri rüyasında Sabit'in kendisine geldiğini ve şöyle dediğini görür:

"Ben sana bir vasiyyette bulunacağım. Bu rüyayı mutlaka anlat, onu unutma! Ben dün öldürülünce müslümanlardan biri yanımdan geçti. Benim zırhımı aldı. Evi, insanlardan en uzakta olanıdır. Evinin yanında bir at yeri eşelemekte ve ayağından bağlanmış bulunmaktadır. Adam zırhını silkeledi ve bir torbaya koydu. Torbanın üzerinde de devenin eğeri vardır. Halit b. Velid'e git! Ona söyle gidip ondan zırhımı alsın. Medine'ye Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in halifesinin yanına gittiğinde ona söyle: Benim şöyle şöyle borcum var. Falan da benim beyaz kölemdir. O da azad edilmiştir. Sakın bu bir rüyadır deyip unutma!"

Adam Halit'e gelip durumu anlattı. Halit bir kişiyi zırha gönderdi. Zırhı getirtti. Durumu Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'a da anlattı. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* vasiyyeti yerine getirdi. Sabit'ten başka ölümünden sonra vasiyyeti yerine getirilen kimse bilmiyoruz."[302]

Şehidler hükmen yaşıyor kabul edildiği için canlı olan bir kimse gibi üzerine namaz kılınmaz. Alimler şehidlerin yıkanması konusunda ihtilaf etmişlerdir. Malik, Şafii, Ebu Hanife ve Sevriye göre savaşta öldürülen kimse yıkanmaz.

211. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud günü şehid olanların

---

[300] İbn Mubarek, Cihad, sy. 84; Abdurrezzak, Musannef, 5/277.

[301] Abdurrezzak, Musannef, 5/277

[302] Hakim, Mustedrek, 3/230; Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 9/321.

yıkanmadan ve kefenlenmeden defnedilmesini ve üzerlerine namaz kılınmamasını emretti.[303]

Şehidlerin yıkanmadan defnedilmesinin sebebi, hadiste geldiği üzere onların kanı kıyamet günü misk gibi kokacaktır. Hasan Basri ve İbni Müseyyeb'e göre şehidler yıkanırlar. Tercih edilen görüş, yıkanmayacağı görüşüdür.

Alimler, şehidlerin cenaze namazlarının kılınıp kılınmayacağı hususunda da ihtilaf etmişlerdir.

Malik, Şafii ve Ahmed'e göre Cabir'in hadisine göre şehidlerin cenaze namazları kılınmaz. Küfe, Basra ve Şam fukahasına göre cenaze namazları kılınır. Ancak tercih edilen görüş şehidlerin cenaze namazının kılınmayacağı yönündedir.

Sonuç olarak; şehidlerin kanları yıkanmaz ve üzerlerine cenaze namazı kılınmaz. Bu hüküm savaş meydanında ölen kimse için geçerlidir.

Ancak şehid olan kişi savaş meydanından diri olarak taşınmış ve savaş alanında ölmemiş ise, ondan sonra yaşamış, yiyip içtikten sonra ölmüş ise üzerlerine namaz kılınır. Ashab-ı Kiram *(radıyallahu anhum)*'un Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'a yaptığı gibi...

Şehidlerin Faziletleri

Şehidlerin Allah *(Subhanehu ve Teala)* katında faziletleri oldukça çoktur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu faziletleri bize haber vermiştir.

Birincisi; Cennete girdikten sonra dünyadaki herşey kendisine verilse de şehid hariç hiç kimse dünyaya dönmeyi istemez. Ancak o, gördüğü büyük ikramdan dolayı tekrar Allah yolunda öldürülmek isteyecek ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan kendisini tekrar dünyaya göndermesini isteyecektir.

212-عن أَنَس بْنَ مَالِكٍ رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَا أَحَدٌ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ يُحِبُّ أَنْ يَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا وَلَهُ مَا عَلَى الأَرْضِ مِنْ شَىْءٍ إِلاَّ الشَّهِيدُ، يَتَمَنَّى أَنْ يَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا فَيُقْتَلَ عَشْرَ مَرَّاتٍ، لِمَا يَرَى مِنَ الْكَرَامَةِ.**

212. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre

[303] Buhari, 5/39.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şehid hariç, cennete girdikten sonra kendisine dünyadaki herşey verilse de, dünyaya dönmeyi isteyecek kimse yoktur. O, gördüğü ikramdan dolayı, tekrar dünyaya dönmeyi ve Allah yolunda on kere daha öldürülmeyi temenni edecektir."[304]

Başka bir rivayette ise "Şehid hariç, cennete girdikten sonra kendisine dünyadaki herşey verilse de dünyaya dönmeyi isteyecek kimse yoktur. O, şehidlerin faziletini gördüğünden dolayı tekrar dünyaya dönmeyi ve Allah yolunda on kere daha öldürülmeyi temenni edecektir"[305] şeklindedir.

213-عن أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **يُؤْتَى بِالرَّجُلِ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: يَا ابْنَ آدَمَ! كَيْفَ وَجَدْتَ مَنْزِلَكَ؟ فَيَقُولُ: يا رَبِّ خَيْرَ مَنْزِلٍ. فَيَقُولُ الله: سَلْ وَتَمَنَّ! فَيَقُولُ: أَسْأَلُكَ أَنْ تَرُدَّنِي إِلَى الدُّنْيَا فَأُقْتَلَ فِي سَبِيلِكَ عَشْرَ مَرَّاتٍ! وذلِك لِمَا يَرَى مِنْ فَضْلِ الشَّهَادَةِ.**

213. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Cennet ehlinden bir adam getirilir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* ona şöyle sorar: "Ey Adem oğlu! Yerini nasıl buldun?" Adam "Ya Rabbi yerlerin en hayırlısıdır" der. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurur: "İste ve temenni et!" Adam "Yarabbi! Bir şey istemiyorum ve temenni etmiyorum. Sadece senden beni dünyaya döndürmeni ve senin yolunda on defa daha öldürülmeyi istiyorum." Hiç şüphesiz adamın böyle demesinin sebebi şehadetin faziletini görmesinden başka bir şey değildir."[306]

214-عن أبي هُرَيْرَة رضي الله عنه أن رسُول الله صلى الله عليه وسلم قال: **وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَوَدِدْتُ أَنِّى أَغْزُو فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَأُقْتَلُ ثُمَّ أَغْزُو فَأُقْتَلُ ثُمَّ أَغْزُو فَأُقْتَلُ.**

214. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "...Nefsim

---

[304] Buhari, 3/208.

[305] Müslim, 3/1498.

[306] Nesai, 6/36; Ebu Avane, Musned, 5/33. Hadis sahihtir.

elinde olana yemin ederim ki ben Allah yolunda savaşıp öldürülmek, sonra tekrar savaşıp öldürülmek, sonra tekrar savaşıp öldürülmeyi arzu ederim..."[307]

215-عَنْ محمد بن أَبِي عَمِيرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: **مَا مِنْ نَفْسٍ مُسْلِمَةٍ يَقْبِضُهَا رَبُّهَا تُحِبُّ أَنْ تَرْجِعَ إِلَيْكُمْ وَأَنَّ لَهَا الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا غَيْرُ الشَّهِيدِ. وَلأَنْ أُقْتَلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ يَكُونَ لِي أَهْلُ الْوَبَرِ وَالْمَدَرِ.**

215. Muhammed b. Ebi Umeyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şehidden başka Rabbi tarafından kabzedildikten sonra dünya ve içindekilerin hepsi kendisine verilse de dünyaya dönmeyi isteyecek hiçbir nefis yoktur. Hiç şüphesiz Allah yolunda öldürülmek, şehir ve kırsal kesim ehlinin hepsinin benim olmasından daha sevimlidir."[308]

İkincisi; Allah yolunda şehadet, kulun Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya karşı işlediği günahlara keffaret olur.

216-عَنْ أَبِى قَتَادَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم قَامَ خطيباً، فَذَكَرَ لَهُمْ أَنَّ الْجِهَادَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَالإِيمَانَ بِاللَّهِ أَفْضَلُ الأَعْمَال. فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ تُكَفَّرُ عَنِّى خَطَايَاىَ كُلّها؟ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**نَعَمْ إِنْ قُتِلْتَ فِى سَبِيلِ اللَّهِ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ**» ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**كَيْفَ قُلْتَ؟**»

قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ أَتُكَفَّرُ عَنِّى خَطَايَاىَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم «**نَعَمْ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ إِلاَّ الدَّيْنَ فَإِنَّ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلاَمُ قَالَ لِى ذَلِكَ**»

216. Ebu Katade el-Ensari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün aralarında kalkıp Allah yolunda cihadın ve Allah'a iman etmenin amellerin en faziletlisi olduğunu zikretti. Bunun üzerine bir adam ayağa kalktı ve "Ey Allah'ın Rasulü! Eğer Allah yolunda öldürülürsem tüm hatalarıma keffaret olur mu?" dedi.

---

[307] Buhari, 4/11; Müslim, 3/1495.

[308] Nesai, 6/33; Ahmed b. Hanbel, 4/216.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet, eğer ihlasla sabrettiğin halde ileri gidip asla geri dönmeyerek Allah yolunda savaşır ve öldürülürsen" buyurdu ve daha sonra "Sen nasıl demiştin?" diye sordu.

Adam "Ne buyurursun, ben Allah yolunda öldürülürsem günahlarım affolunur mu?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet, eğer ihlasla sabrettiğin halde ileri gidip asla geri dönmeyerek Allah yolunda savaşır ve öldürülürsen ancak borç müstesna! Gerçekten bunu bana Cibril söyledi" buyurdu.[309]

Burada borç ile kastedilen, insanların haklarının tümüdür. Gasp, malı haksızlıkla alma, kasten öldürme, yaralama, gıybet, kovuculuk ve alay etme gibi her türlü zulüm bunun içerisine girer.

217- عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضى الله عنهما أن رسولَ الله صلى الله عليه وسلم قال: **يُغْفِرُ لِلشَهِيد كُلّ شَيءٍ إلاَّ الدَّين.**

217. Abdullah b. Amr b. As *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Borç hariç şehidin her şeyi affedilir."[310]

Başka bir rivayette ise "Allah yolunda öldürülme, borç hariç her şeyi örter" şeklindedir.

218-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَا مِنْ مُؤْمِنٍ إِلاَّ وَأَنَا أَوْلَى النَّاسِ بِهِ فِى الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ، اقْرَءُوا إِنْ شِئْتُمْ** ﴿النَّبِيُّ أَوْلَى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ...﴾ **فَأَيُّمَا مُؤْمِنٍ تَرَكَ مَالاً فَلْيَرِثْهُ عَصَبَتُهُ مَنْ كَانُوا ، فَإِنْ تَرَكَ دَيْنًا أَوْ ضِيَاعًا فَلْيَأْتِنِى وَأَنَا مَوْلاَهُ.**

218. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Ben müminlere kendi öz canlarından daha yakınım. İsteyen Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın *"Peygamber, müminler için kendi öz canlarından önce gelir." (33 Ahzab/6)* ayetini okusun! Müslümanlardan kim geriye mal bırakırsa o mal, varislere aittir. Her kim de borçlu olarak vefat ederse, onu ödemek bana düşer."[311]

---

[309] Müslim, 3/1501.

[310] Müslim, 3/1503.

[311] Buhari, 6/22; Müslim, 3/1237.

Eğer emir şehidin borcunu ödemezse, Allah *(Subhanehu ve Teala)* onu öder ve alacaklıyı razı eder.

219-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **مَنْ أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ يُرِيدُ أَدَاءَهَا أَدَّى اللَّهُ عَنْهُ، وَمَنْ أَخَذَ يُرِيدُ إِتْلاَفَهَا أَتْلَفَهُ اللَّهُ.**

219. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kim insanlardan mal alıp onu ödemeye çalışırsa, Allah onun yerine öder. Kim de mal alıp telef etmeye çalışırsa Allah da onu telef eder."[312]

Üzerinde ödemesi gereken bir borç olduğu halde öldürülen kimsenin, bu borcundan dolayı Cennetten mahrum kalmayacağının delili, Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'ın babası Abdullah b. Haram'ın kıssasıdır.

Abdullah Uhud savaşına çıktığında üzerinde çokça borç vardı. Bu savaşta şehid edildi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Cabir *(radıyallahu anh)*'ın, babasının üzerindeki borçları düşündüğünü görünce Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın babasıyla yüzyüze konuştuğunu kendisine haber vermiştir. Eğer Abdullah b. Haram *(radıyallahu anh)* borcu yüzünden cennetten alıkonmuş olsaydı Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın yüzyüze konuşması gibi büyük bir dereceyle mükafatlandırılmazdı.

Üçüncüsü; Melekler şehidi kanatlarıyla gölgelerler.

220. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o, şöyle demiştir: "Babam azaları kesik bir halde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna getirildi. Ben yüzünü açmak istedim ama beni engellediler. Birden gür bir ses işitildi ve baktım ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle diyordu:

(فَلِمَ تَبْكِى أَوْ لاَ تَبْكِى فَمَا زَالَتِ الْمَلاَئِكَةُ تُظِلُّهُ بِأَجْنِحَتِهَا)

"Ey Amr'ın kızı! (veya Ey Amr'ın kızkardeşi!) Niçin ağlıyorsun? Melekler hala onu kanatlarıyla gölgeliyorlar."[313]

Dördüncüsü; Halis bir şekilde Allah yolunda öldürülmek, kesinlikle cennete girmeyi gerektirir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle

---

[312] Buhari, 3/82.

[313] Buhari, 3/208; Müslim, 4/1917.

buyurmuştur:

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ﴾

"Şüphesiz Allah müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır." (9 Tevbe/111)

﴿وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ (*) سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ (*) وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴾

"Allah yolunda öldürülenlerin amelleri kaybolmaz. Allah onları hidayete erdirecek ve durumlarını düzeltip ıslah edecektir. Ayrıca onları kendilerine tarif edip tanıttığı cennete sokacaktır." (47 Muhammed/4-6)

221-عَنْ سَمُرَةَ قَالَ النَّبِىُّ صلى الله عليه وسلم: **رَأَيْتُ اللَّيْلَةَ رَجُلَيْنِ أَتَيَانِى فَصَعِدَا بِى الشَّجَرَةَ، فَأَدْخَلاَنِى دَارًا هِىَ أَحْسَنُ وَأَفْضَلُ، لَمْ أَرَ قَطُّ أَحْسَنَ مِنْهَا. وقَالاَ لي: أَمَّا هَذِهِ الدَّارُ فَدَارُ الشُّهَدَاءِ.**

221. Semure b. Cundeb *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Bu gece iki adam gördüm. Gelip beni bir ağaca çıkardılar. Beni öyle bir eve götürdüler ki ondan daha güzelini ve efdalini kesinlikle görmedim. Bana şöyle dediler: İşte bu ev, şehidlerin evidir."[314]

222-عن أَبي هُرَيْرَةَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **يَضْحَكُ اللَّهُ لِرَجُلَيْنِ، يَقْتُلُ أَحَدُهُمَا الآخَرَ كِلاَهُمَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ.** قَالُوا: كَيْفَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: **يُقْتَلُ هَذَا فَيَلِجُ الْجَنَّةَ ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَى الآخَرِ فَيَهْدِيهِ إِلَى الإِسْلاَمِ ثُمَّ يُجَاهِدُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ فَيُسْتَشْهَدُ.**

222. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

- Allah *(Subhanehu ve Teala)* biri diğerini öldüren, sonra her ikisi de cennete giren iki adama güler.

- Nasıl ya Rasulallah?

- Biri diğerini öldürür. Öldürülen cennete girer. Sonra Allah,

[314] Buhari, 3/202.

öldüreni de İslam'a hidayet edip tevbe nasip eder. O da Allah yolunda cihad edip şehid olur."[315]

223-عن أَنَس بْنُ مَالِكٍ أَنَّ أُمَّ الرُّبَيِّعِ بِنْتَ الْبَرَاءِ وَهْىَ أُمُّ حَارِثَةَ بْنِ سُرَاقَةَ أَتَتِ النَّبِىَّ صلى الله عليه وسلم فَقَالَتْ: يَا نَبِىَّ اللَّهِ! أَلاَ تُحَدِّثُنِى عَنْ حَارِثَةَ ءوَكَانَ قُتِلَ يَوْمَ بَدْرٍ أَصَابَهُ سَهْمٌ غَرْبٌء فَإِنْ كَانَ فِى الْجَنَّةِ صَبَرْتُ، وَإِنْ كَانَ غَيْرَ ذَلِكَ اجْتَهَدْتُ عَلَيْهِ فِى الْبُكَاءِ. قَالَ: **يَا أُمَّ حَارِثَةَ! إِنَّهَا جِنَانٌ فِى الْجَنَّةِ، وَإِنَّ ابْنَكِ أَصَابَ الْفِرْدَوْسَ الأَعْلَى.**

223. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Ümmü Rebia binti Bera (ki Harise binti Süraka'nın annesidir) Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Ya Rasulallah! Bana Harise'den haber ver! O Bedir gününde öldürülmüştü. Eğer cennette ise sabredeyim, başka bir yerde ise de ona ağlayayım" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Ey Ümmü Harise! Cennette bir çok derece vardır. Senin oğlun Firdevs'in en üst derecesindedir.

Başka bir rivayette ise şöyledir:

- Oğlunu kaybettin mi? Cennet sadece bir tane midir? Çok Cennet vardır. Oğlun, Firdevs cennetlerindedir."[316]

Beşincisi; Allah yolunda şehid edilenlerin ruhları, cennetteki yeşil kuşların kursaklarındadır.

224. Mesruk *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)*'a *"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın! Bilakis onlar diridirler. Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar." (3 Al-i İmran/169)* ayetini sorduğumuzda şöyle dedi: "Biz de bu ayeti Rasulullah'a sorduk. O *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

(أَرْوَاحُهُمْ فِى جَوْفِ طَيْرٍ خُضْرٍ لَهَا قَنَادِيلُ مُعَلَّقَةٌ بِالْعَرْشِ تَسْرَحُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ شَاءَتْ ثُمَّ تَأْوِى إِلَى تِلْكَ الْقَنَادِيلِ فَاطَّلَعَ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمُ اطِّلاَعَةً فَقَالَ: هَلْ تَشْتَهُونَ شَيْئًا؟ قَالُوا: أَىَّ شَىْءٍ نَشْتَهِى وَنَحْنُ نَسْرَحُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ شِئْنَا؟ فَفَعَلَ ذَلِكَ بِهِمْ

[315] Buhari, 3/210; Müslim, 3/1503.

[316] Müslim, 3/1502.

ثَلَاثَ مَرَّاتٍ فَلَمَّا رَأَوْا أَنَّهُمْ لَنْ يُتْرَكُوا مِنْ أَنْ يُسْأَلُوا قَالُوا: يَا رَبِّ نُرِيدُ أَنْ تَرُدَّ أَرْوَاحَنَا فِي أَجْسَادِنَا حَتَّى نُقْتَلَ فِي سَبِيلِكَ مَرَّةً أُخْرَى. فَلَمَّا رَأَى أَنْ لَيْسَ لَهُمْ حَاجَةٌ تُرِكُوا)

- Onların ruhları yeşil kuşların karnındadır. Cennette istedikleri gibi uçarlar. Orada Arş'ta asılı duran kandiller vardır. Sonra o kandillere konarlar. Rableri onların yanına çıkar ve "Bir şey mi istiyorsunuz?" diye buyurur. Onlar "Neyi isteyelim ki? Cennette istediğimiz gibi uçuyoruz" derler. Allah *(Subhanehu ve Teala)* bu soruyu üç sefer tekrarlar. Onlar istekte bulunmadan bırakılmayacaklarını anlayınca "Yarabbi! Ruhlarımızın cesetlerimize tekrar döndürülmesini ve senin yolunda bir kere daha öldürülmeyi isteriz" derler. Allah *(Subhanehu ve Teala)* da onların herhangi bir isteklerinin olmadığını görünce onları serbest bırakır."[317]

225-عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وسلم: **لَمَّا أُصِيبَ إِخْوَانُكُمْ جَعَلَ اللَّهُ أَرْوَاحَهُمْ فِي أَجْوَافِ طَيْرٍ خُضْرٍ تَرِدُ أَنْهَارَ الجنة، وَتَأْكُلُ ثِمَارِهَا، وتأوي إلى قَنَادِيلَ مِن ذَهَبٍ مُعَلَّقةٍ في ظلِّ العرش. فلمَّا وَجدوا طيبَ مَأكلِهم ومَشربهم ومقيلهم، قالوا:مَنْ يُبَلِّغُ إِخْوَانَنَا عَنَّا أَنَّا أَحْيَاءُ فِي الْجَنَّةِ نُرْزَقُ، لِئَلا يَزْهَدُوا فِي الْجِهَادِ، وَلا يَنْكُلُوا فِي الْحَرْبِ؟ فَقَالَ اللَّهُ: أَنَا أُبَلِّغُهُمْ عَنْكُمْ فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ** ﴿وَلا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ﴾

225. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kardeşlerinizin başına gelenler gelince Allah onların ruhlarını yeşil kuşların karnına koydu. Onlar Cennetteki ırmakların kenarına konarlar ve oranın meyvelerinden yerler. Arş'ın gölgesinde asılı duran altından kandillere konarlar. Onlar en güzel yiyecek, içecek ve meskenleri gördüklerinde "Kardeşlerimize bizim diri olduğumuzu ve rızıklandığımızı kim haber verecek? Ta ki onlar gevşemesinler ve cihaddan geri kalmasınlar" dediler de Allah *(Subhanehu ve Teala)* "Ben sizin haberinizi onlara ulaştırırım" buyurdu ve *"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın! Bilakis onlar diridirler. Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar." (3 Al-i İmran/169)* ayetini indirdi."[318]

---

[317] Müslim, 3/1502.

[318] Ebu Davud, 3/32. Hadis sahihtir.

226-عن كعب بن مالك رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ:**أَرْوَاحُ الشُّهَدَاءِ فِي أَجْوَافِ طَيرٍ خضرٍ تَعْلق من ثَمَرِ الجَنةِ.**

226. Kab b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şehidlerin ruhları yeşil kuşlar suretinde cennetin kandillerine asılı dururlar. Kıyamet gününde Allah *(Subhanehu ve Teala)* onları döndürünceye kadar o halde kalırlar."[319]

Bize göre şehidlerin ruhlarının yeşil kuşların karınlarına konulmasının hikmeti şudur: Onlar bedenlerini Allah için feda edince, O'nun rızası ve sevgisi için vücudlarını acılara ve şiddetli zorluklara maruz bırakınca, O'nun emrini yerine getirme ve O'nun rızasını elde etme için vücutlarına fenalığı uygun görünce, onların vücudlarının yerine baki ve nimetler aleminde onlara daha zarif bir cesed verilmiştir. O cesetle yiyip içiyorlar, cennette istediklerini yapmakta serbest kalıyorlar.

Hayvanların en güzelleri kuşlardır. En güzel renk de yeşildir. Şeffaf cisimlerin en güzeli de camdır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onların ruhlarını en güzel cesed olan kuş suretine koymuş, en güzel renk olan yeşil renkte yaratmış, en güzel cisim olan ışık saçan Arş'ın gölgesinde duran ferahlatıcı kandillere konmalarını uygun görmüştür ki Kerim olan Allah'ın huzurunda o ruhların lezzetleri tamamlansın. Onların orada sıkıştıkları nasıl söylenebilir? Hayır! Vallahi bu büyük kurtuluştur. Savaşanların cihad edenlerin bunun için çabalaması gerekir. Ayrıca bilinmesi gerekir ki bu nimetler sadece şehidler için değil, bilakis tüm salih müslümanlar için hazırlanmıştır.

227-عن كعب بن مالك رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **نَسَمَةُ الْمُؤْمِنِ طَائِرٌ يَعْلُقُ مِن شَجَرِ الْجَنَّةِ حَتَّى يُرْجِعَهُ اللَّهُ إِلَى جَسَدِهِ يَوْمَ يَبْعَثُهُ.**

227. Kab b. Malik'ten rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Müminlerin canları bir kuştur. Kıyamet gününde Allah onları kendi cesedlerine döndürünceye kadar cennetin ağaçlarından yerler."[320]

Bu hadis sahihtir ve varlığına az rastlanan hadislerdendir. Çünkü

---

[319] Tirmizi, 4/176. Hadis sahihtir.

[320] Ahmed b. Hanbel, Musned, 6/455. Hadis sahihtir.

dört imamdan üçü bu hadisin senedinde ittifak etmiştir.

Öyleyse şehidlerle, şehid olmayan diğer müslümanların ruhları arasında nasıl bir fark vardır? Müminlerin ruhları cennette kuş şeklindedir. Şehidlerin ruhları ise yeşil kuşların karnındadır. Şehidlerin ruhları genel müminlerin ruhlarına nisbetle sanki binici konumundadırlar. Kendileri istedikleri yere uçarlar.

Altıncısı; Şehidler kabirlerinde fitneye uğramazlar. Yeniden diriltilecekleri günde de o şiddetli sesi işitmezler. Allah yolunda at bağlayanların kabirlerinde fitneye uğramayacağı hadislerle sabittir. Şehid ise buna daha layıktır. Çünkü diğerinden daha faziletlidir. Şehidin kavuştuğu dereceye at bağlayan ancak şehadete atılmakla ve onu beklemekle kavuşur. O dereceye kavuşan kimseye bu nasıl verilmez?

Başının üzerinde kılıcın parlaması, şehid için fitne olarak yeterlidir. Kabir fitnesi iki meleğin sorularından oluşur. Bu da kişide bulunan imanın hakikatini belirlemek içindir. Savaşa katılan kişi kılıçların üzerinde parladığını ve başlar kopardığını, mızrakların vücudları parçaladığını, okların atıldığını ve bir taraftan girip diğer taraftan çıktığını görür. Başlar kesilir, kanlar fışkırır ve azalar uçuşur. İnsanlar ölü, yaralı ve yere serilenler arasında kalır. O ise bunlar arasında sebat etmekte, arkasını dönüp gitmemekte, yenilmemekte ve Allah'a imanı, O'nun ceza ve mükafatını tasdik etmekle canını Allah için feda etmektedir. Sorularla gelen imtihan yerine bu imtihan, şehid için yeterlidir.

Şehidler, insanların kabirlerinden kalkıp diriltilecekleri günün dehşetinden de selamette olurlar.

228. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'ın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den rivayet ettiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Cebrail *(aleyhisselam)*'a *"Sura üfürülür, yerde ve gökte olanların hepsi yıkılıverdi. Ancak Allah'ın diledikleri hariç..." (39 Zümer/68)* ayeti hakkında "Allah'ın yıkılmalarını istemediği kimseler kimlerdir?" diye sordu. Cebrail *(aleyhisselam)* "Onlar Allah'ın şehidleridir" buyurdu.[321]

Yedincisi; Şehidler, kendi ailelerinden yetmiş kişiye şefaat edeceklerdir.

[321] Hakim, Mustedrek, 2/257. Hadis hasendir.

229-عن نِمْرَان بْنُ عُتْبَةَ الذِّمَارِيُّ قَالَ: دَخَلْنَا عَلَى أُمِّ الدَّرْدَاءِ وَنَحْنُ أَيْتَامٌ فَقَالَتْ: أَبْشِرُوا! فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُول اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يقول: **يَشْفَعُ الشَّهِيدُ فِي سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِه.**

229. Nimran b. Utbe ez-Zemari der ki: Ümmü Derda'nın yanına girdik. Biz yetim idik. Bize şöyle dedi: "Müjde size! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Şehid, kendi ailesinden yetmiş kişiye şefaat edecektir" diye buyurdu."[322]

230-عن عبادة بن الصامت رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **إنَّ لِلشَهيدَ عندَ اللهِ سبعُ خَصال:أن يُغْفَرَ لهُ في أوَّلِ دَفعةٍ مِن دَمِهِ و يَرى مَقْعَدَهُ مِنْ الجَنَّة و يُحلَّى حليةَ الإيمانِ و يُجارَ مِن عذابِ القَبْرِ و يأمَنَ من الفزعِ الأكبرِ و يوضع على رأسِهِ تاجُ الوقارِ الياقوتُهُ منه خيرٌ منَ الدنيا و ما فيها و يُزَوَّجَ اثنين و سبعين زوجة من الحور العين، و يشفع في سبعينَ إنساناً من أقارِبِه.**

230. Ubade b. Samit *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Şehidin Allah katında yedi özelliği vardır. Kanının ilk damlasıyla affedilir. Cennetteki yerini görür. İman süsleriyle süslenir. Kabir azabından kurtulur. Büyük korkudan emin olur. Başına vakar tâcı konulur. Ondaki bir yakut taşı dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır. Hurilerden yetmiş iki hanımla evlendirilir. Akrabalarından yetmiş kişiye şefaat eder."[323]

231-عن سهل بن حنيف رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **إنَّ أوَّلَ ما يُراقُ مِنْ دَم الشَّهِيد تُغْفَرُ لَهُ ذُنُوبهُ.**

231. Sehl b. Huneyf *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şehidin akan ilk kan damlasıyla bütün günahları affedilir."[324]

---

322 Ebu Davud, 3/34; Beyhaki, Sunen, 9/164.

323 Ahmed b. Hanbel, 4/121; Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 5/293. Hadisin isnadı sahihtir.

324 Beyhaki, Sunenul Kubra, 9/163; Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 3/90. Hadis hasendir.

Mücahid *(rahimehullah)* der ki: "Yezid b. Şecere arkadaşlarının arasında ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ben yeşil, kırmızı ve sarının arasında sabahladım. Evlerde de bundan vardır. Yarın düşmanla karşılaştığınız zaman sürekli ilerleyin! Savaşta iki taraf karşılaşınca Allah *(Subhanehu ve Teala)* hurileri yeryüzü semasına indirir. Bir adamın ilerleyişine razı olunca "Allah'ım ona yardım et" derler. Eğer biri kaçarsa ondan gizlenirler ve "Allah'ım onu affet!" derler. Eğer öldürülürse onun yanına inerler ve yüzündeki toprağı silerler ve "Allah'ım! Onu toprağa gömeni sen de toprağa göm! Toprağa bulayanı sen de toprağa bula!" derler.

Sizin birinizin akan kanının ilk damlası ile Allah onun günahlarının hepsini siler. Şehidin kanı yerde kurumadan onun hurilerden olan iki zevcesi onun yanına gelir, yüzündeki tozu siler ve "Merhaba! Biz senin içiniz" derler. Şehid de onlara "Ben de sizin içinim" der."

Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Kul Allah yolunda öldürüldüğü zaman, kanından yere düşen ilk damla ile Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun bütün günahlarını affeder."

Sekizincisi; Allah yolunda şehid olan, galip gelip selametle dönen kimseden daha hayırlıdır.

232-عَنْ جَابِر بن عبد الله رضِي الله عنهما: أَنَّه سُئِلَ رَسُول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ 'أيّ الجهاد أفْضل؟ قال: **أنْ يُعْقَرَ جَوادُكَ، و يراقَ دَمُك.**

232. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre bir adam "Ya Rasulallah! Hangi cihad daha efdaldir?" diye sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "(Mucahidin) Kanının akıtıldığı, azalarının deşildiği cihad!" buyurdu.[325]

233-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حُبْشِيٍّ أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم سُئِلَ: أَيُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **إِيمَانٌ لاَ شَكَّ فِيهِ، وَجِهَادٌ لاَ غُلُولَ فِيهِ، وَحَجَّةٌ مَبْرُورَةٌ.** قِيلَ: فَأَيُّ الصَّدَقَةِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **جُهْدُ مُقِلٍّ.** قِيلَ: فَأَيُّ الْهِجْرَةِ أَفْضَلُ؟ قال: **مَنْ هَجَرَ ما حَرَّمَ اللهُ.** قِيلَ: فَأَيُّ الْجِهَادِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **مَنْ جَاهَدَ الْمُشْرِكِينَ بِمَالِهِ وَنَفْسِهِ.** قِيلَ: فَأَيُّ الْقَتْلِ أَشْرَفُ؟ قَالَ: **مَنْ أُهْرِيق دَمَهُ وعُقِرَ جَوادُه.**

---

[325] Ahmed b. Hanbel, Musned, 3/300; İbn Ebu Şeybe, Musannef, 5/290; Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 5/291. Hadis hasendir.

233. Abdullah b. Habeş el-Hasemi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Hangi amel daha efdaldir?" diye sorulduğunda şöyle buyurdu:

- İçinde şüphe olmayan iman ve içinde ganimet hırsızlığının olmadığı, açık bir delilin olduğu cihad...

- Hangi sadaka daha hayırlıdır?

-Fakirliğin zorladığı zamandaki sadaka...

- Hangi hicret daha efdaldir?

- Allah'ın haram kıldığından hicret etmek...

- Hangi cihad daha efdaldir?

- Can ve mal ile müşriklere karşı yapılan cihad...

- Hangi ölüm daha şereflidir?

- Kanının akıtıldığı ve azalarının deşildiği ölüm..."[326]

234-عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبَسَةَ قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا الإِسْلاَمُ؟ قَالَ: **أَنْ يُسْلِمَ قَلْبُكَ وَأَنْ يَسْلَمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِكَ وَيَدِكَ.** قَالَ الرجل: فَأَىُّ الإِسْلاَمِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الإِيمَانُ.** قَالَ الرجل: وَمَا الإِيمَانُ؟ قَالَ: **أن تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلاَئِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ.** قَالَ الرجل: فَأَىُّ الإِيمَانِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الْهِجْرَةُ.** قَالَ الرجل: فَأَىُّ الْهِجْرَةِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **الْجِهَادُ.** قَالَ الرجل:وَمَا الْجِهَادُ؟ قَالَ: **أَنْ تُقَاتِلَ الْكُفَّارَ إِذَا لَقِيتَهُمْ.** قَالَ الرجل: فَأَىُّ الْجِهَادِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: **مَنْ عُقِرَ جَوَادُهُ وَأُهْرِيقَ دَمُهُ.**

234. Amr b. Abese es-Sulemi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre bir adam "Ya Rasulallah! İslam nedir?" diye sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle cevap verdi:

- Kalbinin teslim olması ve müslümanların, senin elinden ve dilinden emin olmalarıdır.

- Hangi İslam daha faziletlidir?

- İman...

- İman nedir?

---

[326] Ebu Davud, 2/641; Nesai, 5/85; Darimi, 1/133; Ahmed b. Hanbel, 3/414. Hadis hasendir.

- Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve öldükten sonra dirilmeye inanmandır.

- Hangi iman daha faziletlidir?

- Hicret...

- Hangi hicret daha faziletlidir?

- Cihad...

- Cihad nedir?

- Kafirlerle karşılaştığın zaman onlarla savaşmandır.

- Hangi cihad daha faziletlidir?

- Azalarının deşildiği ve kanının akıtıldığı cihad..."[327]

Yukarıda naklettiğimiz tüm bu hadisler "Galip gelen mucahid, şehid edilen mücahidden daha faziletlidir" sözünün batıl olduğunu ispatlamaktadır.

İbni Mübarek, Abdullah b. Ubeyd b. Umeyr'den şöyle rivayet etmektedir: "Amr b. As tavaf yaptığı sırada Kureyş'ten bir topluluğun halka oluşturup oturduklarını gördü. Onlar Amr'ı görünce "Sizden Hişam mı daha faziletlidir yoksa Amr mı?" dediler. Amr *(radıyallahu anh)* tavafını bitirince yanlarına geldi ve şöyle dedi:

- Beni görünce bir şeyler söylediğinizi işittim. Ne söylediniz?

- Sen ve Hişam'dan hanginizin daha faziletli olduğunuzu sorduk.

- Bunu size söyleyeyim. Biz Yermuk savaşına katıldık. İkimiz de geceleyince Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan şehadet istedik. Sabah olunca ona nasip oldu, bana nasip olmadı. Bundan da belli oldu ki o benden daha faziletlidir."[328]

Amr b. As *(radıyallahu anh)*'ın bu sözü de şehid olan mücahidin cihaddan salim olarak dönen mücahidden daha faziletli olduğunu göstermektedir.

Dokuzuncusu; Şehid, Allah yolunda öldürülürken ölüm acısını, sadece bir çimdikleme acısı kadar hisseder.

235-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ:**لاَ يَجِدُ الشَّهِيدُ مِن مَسِّ القَتل إلاَّ كَما يَجِدُ أَحَدُكم مِن مَسِّ القَرصَة.**

---

[327] Ahmed b. Hanbel, 4/114; Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 1/59.

[328] İbn Mubarek, Cihad, 95.

235. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şehid ölüm acısı olarak sadece, birinizin çimdiklenirken yaşadığı acıyı yaşar."[329]

Onuncusu; Melekler şehidlerin yanına her kapıdan girerek onlara selam verirler.

236-عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضى الله عنهما قال: سَمِعْتُ رسولَ الله صلى الله عليه وسلم يقُول: **أوّلُ ثلةٍ تَدْخُلُ الجنّةَ الفُقَراءُ المهاجِرونَ الذينَ تُتَّقى بهم المَكاره، إذا أُمِرُوا سَمِعُوا واطاعُوا، وإنْ كانَتْ للرَجُلِ مِنهُم حاجةٌ إلى السلطانِ لمْ تُقْضَ لَهُ حَتّى يَموتَ وهِيَ فِي صَدرِهِ. وإنَّ اللهَ عزَّ وَجَلَّ ليدعو يومَ القِيامة الجنة، فتأتي بزخرفِها وزينتها.**

فيقُولُ: أينَ عِبادي الذينَ قاتلوا فِ سَبِيلي وقُتِلُوا وأُوذُوا وجاَهَدُوا فِي سبِيلي؟ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ فَيَدْخُلُونَهَا بِغَيْرِ حِسَاب!

وتأتي الملائكةُ فيسجدون فيقولون: ربنا نحنُ نُسَبِّحُ بِحَمدِكَ الليلَ والنهار ونُقدِّسُ لك، من هؤلاء الذين آثرتهم علينا؟ فيقول الرب عز وجل: هؤلاء عبادي الذين قاتَلوا في سبيلي وأُوذوا في سبيلي، فتدخل عليهم الملائكةُ من كل باب: سلامٌ عليكمٌ بما صَبَرتُم فنعم عُقْبى الدار!

236. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Cennete girecek ilk üç gruptan birisi, hicret eden ve emrolunduklarında "işittik ve itaat ettik" diyen fakirlerdir. Onlardan birinin sultanın yanında bir ihtiyacı olsa, bu ihtiyacını ölene kadar içinde saklar ama yine de sultandan bir şey istemez. Allah *(Subhanehu ve Teala)* kıyamet gününde cenneti çağıracak ve cennet, bütün süs ve güzelliğiyle gelecektir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyuracaktır: "Benim yolumda savaşıp öldürülen veya eziyet çeken, yolumda mücadele eden kullarım nerede? Cennete girsinler!"

Onlar hesap vermeden cennete girerler. Melekler gelir, secde eder ve "Ey Rabbimiz! Gece gündüz seni hamd ile tesbih ve takdis ederiz. Bizlere tercih ettiğin bu kimseler kimlerdir?" derler. Allah *(Subhanehu ve Teala)*

---

[329] Tirmizi, 4/190; Nesai, 6/36; Mevariduz Zaman, 636. Hadis hasendir.

şöyle buyurur: “Onlar, yolumda savaşan veya eziyet çeken kullarımdır." Bütün kapılardan melekler yanlarına girer ve şöyle derler:

- Sizlere selam olsun! Sabrettiğinizden dolayı kalacağınız yer, ne güzel bir yerdir.”[330]

On birincisi; Allah yolunda şehid olandan Allah *(Subhanehu ve Teala)* razı olur ve ondan sonra da azab görmezler.

237. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* der ki: “ Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’e bazı insanlar gelip "Bizimle beraber, bize Kuran'ı ve Sünnet’i öğretecek bazı adamlar gönder!" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onlara ensardan yetmiş kişi gönderdi. Onlara Kurra deniliyordu. Dayım Haram da onların içindeydi. Bunlar, geceleri Kuran'ı okuyup aralarında müzakere yapıyor ve öğreniyorlardı. Gündüzleri mescide su getirip koyarlardı. Odun kesip satarlar ve onunla Suffe ashabına ve fakirlere yemek alırlardı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları gönderdi ama gidecekleri yere varamadan kafirler saldırdı ve onları öldürdü. Onlar öldürülürken şöyle diyorlardı:

- Allah'ım! Sana kavuştuğumuzu, senden razı olduğumuzu ve senin de bizden razı olduğunu rasulüne ilet!"

O gün bir adam dayım Haram'a gelip mızrakla yere yıktı ve öldürdü. O ölürken şöyle diyordu:

- Kâbe’nin rabbine yemin olsun ki kazandım!

Bu olay üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

(إِنَّ إِخْوَانَكُمْ قَدْ قُتِلُوا وَإِنَّهُمْ قَالُوا اللَّهُمَّ بَلِّغْ عَنَّا نَبِيَّنَا أَنَّا قَدْ لَقِينَاكَ فَرَضِينَا عَنْكَ وَرَضِيتَ عَنَّا)

- Kardeşleriniz öldürüldü. Onlar öldürülürken "Allah'ım! Sana kavuştuğumuzu, senden razı olduğumuzu ve senin de bizden razı olduğunu rasulüne ilet!" diyorlardı.”[331]

On ikincisi; Şehadette, daha önce iyi amellerin yapılması şart değildir, irade ve seçmenin olması yeterlidir.

---

[330] Ahmed b. Hanbel, Musned, 2/168; Hakim, Mustedrek, 2/72; Mevariduz Zaman, 636. Hadis hasendir.

[331] Buhari, 5/42; Müslim, 3/1511.

238-عن الْبَرَاء بن عازب رضى الله عنه قال:أَتَى النَّبِىَّ صلى الله عليه وسلم رَجُلٌ مُقَنَّعٌ بِالْحَدِيدِ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أُقَاتِلُ وَأُسْلِمُ؟ قَالَ: **أَسْلِمْ ثُمَّ قَاتِلْ!** فَأَسْلَمَ ثُمَّ قَاتَلَ. فَقُتِلَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم:**عَمِلَ قَلِيلاً وَأُجِرَ كَثِيرًا**.

238. Bera b. Azib *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: "Bir adam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* geldi ve "Ya Rasulallah! Savaşayım mı yoksa önce müslüman mı olayım?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Müslüman ol ve sonra savaş!" buyurdu. Adam müslüman oldu. Daha sonra savaştı ve öldürüldü. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Az amel yaptı, çok ecir aldı."[332]

239. Said b. Mansur bu hadisi Bera b. Azib'ten şöyle rivayet etmiştir: "Bir adam savaştayken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına geldi ve "Müslüman olmam benim için hayırlı mı?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet!" dedi. Adam "Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahedet ederim ki sen onun rasulüsün" dedi. Sonra "Öldürülünceye kadar savaşmam benim için hayırlı mıdır?" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet!" dedi. Adam saldırıya geçti. Sonra onu sıkıştırdılar ve öldürüldü. Bubun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Az amel yaptı, çok ecir aldı" buyurdu."[333]

240. Ebu Musa el-Eşari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir savaşa çıktı. Müşriklerden biri çıkıp mübareze istedi. Bir müslüman ona karşı çıktı. Müşrik, müslümanı öldürdü. Başka biri daha çıktı. Onu da öldürdü. Sonra gelip Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in karşısında durdu ve "Siz ne için savaşıyorsunuz?" dedi. Rasululah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Dininiz için savaşıyoruz. İnsanlar Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in onun kulu ve rasulu olduğuna şehadet edinceye kadar ve Allah için hak alıncaya kadar onlarla savaşacağız" buyurdu. Adam "Vallahi bu güzel bir şeydir. Ben buna iman ettim" dedi. Sonra müslümanların tarafına geçti. Müşriklere saldırdı. Öldürülünceye kadar onlarla savaştı. Öldürülünce getirilip öldürdüğü müslümanların yanına kondu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bunlar cennet ehlinin en çok birbirlerini seven kişi-

---

[332] Buhari, 3/206; Müslim, 3/1509.

[333] Said b. Mansur, Sunen, 2/231.

leridir" buyurdu.[334]

Onlar, cennet ehlinden aralarında sevginin en şiddetli olduğu kimselerdir. Çünkü önce öldürülen müslümanlar, bu büyük nimetlerin ve yüce sevabın kendilerine verilmesine sebeb olan katillerini orada görmektedirler.

On üçüncüsü; Allah yolunda şehid olan kimseyi ancak peygamberler, peygamberlik derecesi ile geçerler.

241-عَنْ عُتْبَةَ بْنِ عَبْدٍ السُّلَمِيِّ رَضِىَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **الْقَتْلَى ثَلاَثَةٌ؛ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَقِىَ الْعَدُوَّ فَقَاتَلَ حَتَّى يُقْتَلُ فَذَلِكَ الْمُمْتَحَنُ فِى خَيْمَةِ اللَّهِ تَحْتَ عَرْشِهِ لاَ يَفْضُلُهُ النَّبِيُّونَ إِلاَّ بِدَرَجَةِ النُّبُوَّةِ.**

وَرَجُلٌ قَرَفَ عَلَى نَفْسِهِ مِنَ الذُّنُوبِ وَالْخَطَايَا، لَقِىَ الْعَدُوَّ فَقَاتَلَ حَتَّى يُقْتَلُ فَتِلْكَ مُمَصْمِصَةٌ مَحَتْ ذُنُوبَهُ وَخَطَايَاهُ إِنَّ السَّيْفَ مَحَّاءٌ لِلْخَطَايَا وَقِيلَ لَهُ ادْخُلْ مِنْ أَىِّ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ شِئْتَ فَإِنَّهَا ثَمَانِيَةُ أَبْوَابٍ وَلِجَهَنَّمَ سَبْعَةُ أَبْوَابٍ.

وَرَجُلٌ مُنَافِقٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَقَاتَلَ حَتَّى يُقْتَلُ فَذَاكَ فِى النَّارِ إِنَّ السَّيْفَ لاَ يَمْحُو النِّفَاقَ.

241. Utbe b. Abd es-Sulemi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Ölüm üç çeşittir. Mümin bir adam canı ve malıyla Allah yolunda mücadele eder. Ta ki düşmanla karşılaşır ve öldürülünceye kadar onlarla savaşır. Bu adam, Arş'ın altında Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın cennetiyle ödüllendiilecek şehiddir. Peygamberler onu ancak peygamberlik derecesi ile geçerler.

Bir adam da hata ve günahlarından dolayı nefsinden korkar. Allah yolunda canı ve malıyla mücadele eder. Ta ki düşmanla karşılaşınca öldürülünceye kadar savaşır. Bu adam temizlenmiştir. Hata ve günahları silinmiştir. Kılıç hataların silicisidir. Cennetin istediği kapısından girer. Cennetin sekiz, cehennemin yedi kapısı vardır. Bazısı bazısından daha efdaldir.

Bir adam da münafıktır, canı ve malıyla mücadele eder. Ta ki

[334] Heysemi, Mecmuuz Zevaid, 3/296. Hadis sahihtir.

düşmanla karşılaşınca Allah yolunda öldürülünceye kadar onlarla savaşır. Bu adam ateştedir. Çünkü kılıç nifakı silemez."[335]

Birinci gruptaki kalbi takvaya yöneltilenler, kalbini İslam'a açmış kimselerdir ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* başka bir ayette onlardan şöyle bahsetmektedir:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَى لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ﴾

"Allah'ın elçisinin huzurunda seslerini kısanlar, şüphesiz Allah'ın kalplerini takvâ ile imtihan ettiği kimselerdir. Onlara mağfiret ve büyük bir mükâfat vardır." (49 Hucurat/3)

Müminler İçin Hazırlanmış Hurilerin Özellikleri

Allah *(Subhanehu ve Teala)* Cennette nüminleri özellikle de şehidleri, hurilerle evlendirir. Huriler eşlerine karşı çok iştiyaklıdırlar. Cennet kadınlarının hepsine huri denilir. Aynı şekilde îyn da denilir. Huri gözünün beyazı çok beyaz, siyahı çok siyah olandır. Îyn ise gözleri büyük olandır. Îynler cennette erkeklerden daha çoktur. Cennette bekar kimse yoktur. Şehidin yetmiş iki tane huri ile evleneceği sabittir.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* hurileri şu şekilde vasıflandırmıştır:

﴿وَحُورٌ عِينٌ (*) كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴾

"İri gözlü huriler... Onlar saklı saklı inciler gibidirler." (56 Vakıa/22,23)

﴿كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ﴾

"Onlar sanki yakut ve mercandırlar."(55 Rahman/58)

﴿وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ (*) كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُونٌ﴾

"Yanlarında güzel bakışlarını yalnız onlara tahsis etmiş iri gözlü eşler vardır. Onlar, gün yüzü görmemiş yumurta gibi bembeyazdırlar." (37 Saffat/48,49)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in cennet kadınlarını anlatan hadisleri pek çoktur. Bu hadisler, düşünenlerin aklını başından alır.

---

335 Ahmed b. Hanbel, Musned, 4/175; Beyhaki, Sunen, 9/164; İbn Hibban, Mevariduz Zaman, sy.388; Mecmuuz Zevaid, 5/291. Hadis hasendir.

242-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **إِنَّ أَوَّلَ زُمْرَةٍ تَدْخُلُ الْجَنَّةَ عَلى صُورةِ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْر، وَالَّتِي تَلِيهَا عَلَى أضْوَءِ كَوْكَبٍ دُرِّيٍّ فِي السَّمَاءِ، لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ زَوْجَتَانِ اثْنَتَانِ يُرَى مُخُّ سُوقِهِمَا مِنْ وَرَا اللَّحْمِ ، وَمَا فِي الْجَنَّةِ أعْزَبُ.**

242. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Cennete ilk girecek olanlar dolunay şeklinde olacaklardır. Onlardan sonrakiler ise gökte ışık saçan yıldız şeklinde olacaklardır. Her birisi için iki hanım vardır ki, onların dizlerindeki kemik, etinin altından görülecektir ve Cennette bekar hiç kimse olmayacaktır."[336]

243-عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ:قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **لَوْ اطَّلَعَتْ امْرَأَةٌ مِنْ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ إلى الأَرْضِ لَمَلأَتْ مَا بَيْنَهُمَا ريحا ولأَضَاءَتْ مَا بَيْنَهُمَا وَلَنَصِيفُهَا عَلَى رَأْسِهَا خَيْرٌ مِنْ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا.**

243. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Eğer cennet ehlinin kadınlarından biri yeryüzüne indirilecek olsaydı, yer ile gök arasını kokusuyla doldurur ve ikisinin arasını aydınlatırdı. Onun başının üzerindeki örtüsü dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır."[337]

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın ateşten en son çıkıp cennete girecek olana, yaratıldığı günden yok olduğu güne kadarki dünya kadar ve onun on mislini vereceği sahih rivayetlerle sabittir. Eğer cennet ehlinin en düşük seviyede olanı böyle ise en üst seviyede olanı nasıldır ve ona neler verilir? En düşük derecede olana bu veriliyorsa, Allah'ın yüz derece yükselttiği mücahide neler neler verilir. Bu derecelerin her birinin arası yer ile gök arası kadardır. Peki celal ve ikram sahibi Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın katında şehide verilen nimet ve faziletler nasıldır? Vallahi onun Allah katındaki ecrini insan anlayışı kavrayamaz, hayal ona yetmez, akıl onu idrak edemez. Şehidlerin derecesinden bir derece düşük olanlar için geçerli olan ayete bir bakın! Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

---

336 Buhari, 4/88; Müslim, 4/2178.

337 Buhari, 4/203.

﴿فَلاَ تَعْلَمُ نَفْسٌ مَا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

"Yaptıklarına karşılık olarak, onlar için ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez.." (32 Secde/17)

244-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم فيما يرويه عن ربِّهِ قال: **أعددتُ لِعِبادي الصّالِحين مالاَ عَيْنٌ رَأَتْ، وَلاَ أُذُنٌ سَمِعَتْ، وَلاَ خَطَرَ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ.**

244. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyurdu ki: Salih kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir beşerin kalbine gelmeyen şeyleri hazırladım."[338]

245-عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم: **سَأَلَ مُوسَى رَبَّهُ: مَا أَدْنَى أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةً؟ قَالَ اللهُ له: هُوَ رَجُلٌ يَجِيءُ بَعْدَ مَا أُدْخِلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ. فَيُقَالُ لَهُ: ادْخُلِ الْجَنَّةَ! فَيَقُولُ: رَبِّ كَيْفَ وَقَدْ نَزَلَ النَّاسُ مَنَازِلَهُمْ وَأَخَذُوا أَخَذَاتِهِمْ؟ فَيُقَالُ لَهُ: أَتَرْضَى أَنْ يَكُونَ لَكَ مِثْلُ مُلْكِ مَلِكٍ مِنْ مُلُوكِ الدُّنْيَا؟ فَيَقُولُ: رَضِيتُ رَبِّ! فَيَقُولُ: لَكَ ذَلِكَ وَمِثْلُهُ وَمِثْلُهُ وَمِثْلُهُ وَمِثْلُهُ! فَقَالَ فِي الْخَامِسَةِ: رَضِيتُ رَبِّ! فَيَقُولُ: هَذَا لَكَ وَعَشَرَةُ أَمْثَالِهِ وَلَكَ مَا اشْتَهَتْ نَفْسُكَ وَلَذَّتْ عَيْنُكَ! فَيَقُولُ: رَضِيتُ رَبِّ! قَالَ مُوسى: رَبِّ فَأَعْلاَهُمْ مَنْزِلَةً؟ قَالَ: أُولَئِكَ الَّذِينَ أَرَدْتُ غَرَسْتُ كَرَامَتَهُمْ بِيَدِي وَخَتَمْتُ عَلَيْهَا فَلَمْ تَرَ عَيْنٌ وَلَمْ تَسْمَعْ أُذُنٌ وَلَمْ يَخْطُرْ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ.**

245. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Musa *(aleyhisselam)* Rabbine "Cennet ehlinin en düşük derecede olanı nasıldır?" diye sorunca Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurdu:

Cennet ehli cennete girdikten sonra bir adam gelir ve ona şöyle denir:

- Cennete gir!

[338] Buhari, 4/86; Müslim, 4/2174.

- Yarabbi! Herkes yerine yerleşmişken ve alacaklarını almışken ben nasıl cennete gireyim?

- Dünya sultanlarından birinin mülkü kadar mülkünün olmasına razı mısın?

- Razı oldum ya Rabbi!

- Bu senindir. Bunun on katı da senindir. Nefsinin istediği, gözünün hoşlandığı da sana verilmiştir.

- Razı oldum Yarabbi!

Musa *(aleyhisselam)* "Ya Rabbi! Peki, en üst derecede olanı nasıldır?" diye sorunca ise Allah *(Subhanehu ve Teala)* "Onlar benim istediğim, kerametlerini elimle diktiğim ve üzerine mühür vurduğum, hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir beşerin kalbine gelmeyen şeyleri verdiğim kimselerdir" buyurmuştur."[339]

[339] Müslim, 1/176.

30. BÖLÜM

Gulul'un (Ganimetten Çalmanın) Haramlığı ve Günahının Büyük Oluşu

Gulul, ordu komutanın veya mücahidlerden birinin, daha mücahidler arasında taksim edilmeden ganimetten bir şeyler alması yani ganimetten çalmasıdır. Çalınan malın az veya çok olması arasında fark yoktur. Gulul, hem hırsızlık hem de mücahidlere karşı yapılmış bir ihanettir. Gulul isminin verilmesinin sebebi; ellerin onları almaktan men edilmiş olmasındandır.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لاَ يُظْلَمُونَ﴾

"Bir peygambere, emanete hıyanet yaraşmaz. Kim ganimetten çalarsa kıyamet günü, gulul ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir. Sonra herkese (haksızlığa uğratılmaksızın) kazandığı tastamam verilir." (3 Al-i İmran/161)

Gulul, büyük günahlardan, isyanın aşırılarından, günah ve azabı gerektiren büyük şeylerdendir. Gululu nehyeden ve cezasının şiddetli olduğunu bildiren hadisler oldukça çoktur.

246-عن عبد الله بن عباس رضى الله عنهما قال: حَدَّثَنِى عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ رَضِىَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا كَانَ يَوْمُ خَيْبَرَ قُتِلَ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم. فَقَالُوا: فُلاَنٌ شَهِيدٌ، وَفُلاَنٌ شَهِيدٌ حَتَّى مَرُّوا عَلَى رَجُلٍ فَقَالُوا: فُلاَنٌ شَهِيدٌ! فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **كَلاَّ! إِنِّى رَأَيْتُهُ فِى النَّارِ فِى عَبَاءَةٍ غَلَّهَا. ثُمَّ قَالَ: يَا ابْنَ الْخَطَّابِ اذْهَبْ فَنَادِ فِى النَّاسِ إِنَّهُ لاَ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِلاَّ الْمُؤْمِنُونَ.**

246. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Bana Ömer *(radıyallahu anh)* şöyle dedi: Hayber savaşında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından bir kişi "Falan şehiddir, filan şehiddir" diyordu. Nihayet bir adam hakkında da "O şehiddir" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Hayır, asla! Muhakkak ki ben onun, ganimetten aşırdığı bir elbise

sebebiyle cehenneme girdiğini gördüm. Ey Hattab'ın oğlu! Git ve insanların içerisinde "Müminlerden başkası cennete giremez" diye nida et!"[340]

Bu hadiste gulul yapanın mümin olmadığına işaret vardır.

247. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte Hayber'e gittik. Allah bizlere fetih nasip etti. O gün ganimet olarak altın ve gümüşten elimize hiç bir şey geçmedi. Ganimet olarak sadece mal, elbise ve yiyecek elde etmiştik. Sonra Kur'a vadisine geldik. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanında, Cüzam kabilesinden birinin kendisine verdiği Rufaa b. Yezid adında bir köle vardı. Bu köle Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yükünü indirmeye başladığı sırada kendisine bir ok isabet etti ve ölmesine sebep oldu. Biz "Şehadeti ona mübarek olsun ya Rasulallah!" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır! Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki, ganimet dağıtımında eline geçmeyen bir örtüyü aldı ve o örtü onun üzerinde tutuşan bir ateş oldu" buyurdu. İnsanlar ürktüler. Bir adam, bir veya iki tane ayakkabı getirdi. "Bunları Hayber günü elde etmiştim" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de "Ateşten bir veya iki ayakkabı" diye buyurdu."[341]

248. Abdullah b. Amr b. As *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in eşyasına bakan Kerkere adında bir adam vardı. Adam öldüğünde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "O ateştedir" buyurdu. Gidip adama bakıldığında gulul yoluyla aldığı bir abayı üzerinde buldular."[342]

Ganimetlerden giyeceklerin dışında başka bir şeyi ğulul yoluyla alan kimse, onu kıyamet gününde boynunun üzerinde taşıyarak getirecektir. Zira Allah *(Subhanehu ve Teala) "Kim ganimetten çalarsa kıyamet günü, gulul ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir." (3 Al-i İmran/161)* buyurmuştur.

249-عن أَبي هُرَيْرَةَ رضى الله عنه قَالَ: قَامَ فِينَا النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم فَذَكَرَ الْغُلُولَ فَعَظَّمَهُ وَعَظَّمَ أَمْرَهُ قَالَ: **لاَ أُلْفِيَنَّ أَحَدَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى رَقَبَتِهِ شَاةٌ لَهَا**

[340] Müslim, 1/107.

[341] Buhari, 7/235; Müslim, 1/108.

[342] Buhari, 4/47.

ثُغَاءٌ عَلَى رَقَبَتِهِ فَرَسٌ لَهُ حَمْحَمَةٌ يَقُولُ يَا رَسُولَ اللَّهِ ، أَغِثْنِى! فَأَقُولُ: لاَ أَمْلِكُ لَكَ شَيْئًا، قَدْ أَبْلَغْتُكَ. وَعَلَى رَقَبَتِهِ بَعِيرٌ لَهُ رُغَاءٌ، يَقُولُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَغِثْنِى! فَأَقُولُ: لاَ أَمْلِكُ لَكَ شَيْئًا، قَدْ أَبْلَغْتُكَ. وَعَلَى رَقَبَتِهِ صَامِتٌ، فَيَقُولُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَغِثْنِى! فَأَقُولُ: لاَ أَمْلِكُ لَكَ شَيْئًا، قَدْ أَبْلَغْتُكَ. أَوْ عَلَى رَقَبَتِهِ رِقَاعٌ تَخْفِقُ، فَيَقُولُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَغِثْنِى! فَأَقُولُ: لاَ أَمْلِكُ لَكَ شَيْئًا، قَدْ أَبْلَغْتُكَ.

249. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* der ki: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün aramızda ayağa kalktı, gulul'u zikretti, durumunun büyüklüğünü anlattı ve şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününde birinizi boynunda böğüren bir deve ile görmeyeyim. Bana gelir ve "Ya Rasulallah! İmdadıma yetiş" der. Ben, ona "Sana yardım edemem. Ben sana daha önceden tebliğ ettim" derim.

Kıyamet gününde birinizi, boynunda kişneyen bir at ile görmeyeyim. Bana gelir ve "Ya Rasulallah! İmdadıma yetiş" der. Ben, ona "Sana yardım edemem. Ben sana daha önceden tebliğ ettim" derim.

Kıyamet gününde birinizi, boynunda meleyen bir koyunla görmeyeyim. Bana gelir ve "Ya Rasulallah! İmdadıma yetiş" der. Ben, ona "Sana yardım edemem. Ben sana daha önceden tebliğ ettim" derim.

Kıyamet gününde birinizi, boynunda bağıran bir nefisle görmeyeyim. Bana gelir ve "Ya Rasulallah! İmdadıma yetiş" der. Ben, ona "Sana yardım edemem. Ben sana daha önceden tebliğ ettim" derim.

Kıyamet gününde birinizi boynunda hareket edip ses çıkaran kağıtlarla görmeyeyim. Bana gelir ve "Ya Rasulallah! İmdadıma yetiş" der. Ben, ona "Sana yardım edemem. Ben sana daha önceden tebliğ ettim" derim.

Kıyamet gününde birinizi boynunda bir zırh ile görmeyeyim. Bana gelir ve "Ya Rasulallah! İmdadıma yetiş" der. Ben, ona "Sana yardım edemem. Ben sana daha önceden tebliğ ettim" derim."[343]

Kağıtların hareket edip ses çıkarmaları, hayvanların konuşması, Allah yolunda iken ğulul edilen herşeyin ğulul edenin boynunun üzerinde kendi dili ile bağırıp konuşmasındaki hikmet, onu korkutmak ve herkesin önünde onu rezil etmektir. Bütün kulların arasında yaptığı ihanetin ortaya çıkmasıyla içinde bulunduğu şiddetli korku, mahşeri

[343] Buhari, 4/36; Müslim, 3/1461.

kalabalıktaki izdiham, onu taşımaktan dolayı çektiği sıkıntıyla beraber onu rezil etmektedir. Bize görünen hikmeti budur.

İbni Asakir'in rivayet ettiğine göre cihada çıkan bir adamın yolda bineği öldü. Ganimetlerden genç bir deveyi önüne katarak Malik b. Abdullah el-Hasami'nin yanına geldi ve "Beni buna bindir ey Müminlerin emiri!" dedi. Malik "Onu taşıyamam" dedi. Adam "Onu yüklenmeni istemedim. Beni ona bindirmeni istedim" dedi. Malik "Bu ganimetlerdendir. Allah *(Subhanehu ve Teala) "Kim ganimetten çalarsa kıyamet günü, gulul ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir." (3 Al-i İmran/161)* buyuruyor ve ben onu taşımaya güç yetiremem. Fakat bütün orduya sor! Hepsi sana paylarını veriyorlarsa ben de payımı sana veririm" dedi.

250-عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الْجُهَنِيِّ أَنَّ رَجُلاً مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تُوُفِّيَ يَوْمَ خَيْبَرَ فَذَكَرُوا ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: **صَلُّوا عَلَى صَاحِبِكُمْ!** فَتَغَيَّرَتْ وُجُوهُ النَّاسِ لِذَلِكَ فَقَالَ: **إِنَّ صَاحِبَكُمْ غَلَّ فِي سَبِيلِ اللَّهِ!** فَفَتَّشْنَا مَتَاعَهُ فَوَجَدْنَا خَرَزًا مِنْ خَرَزِ يَهُودَ لَا يُسَاوِي دِرْهَمَيْنِ.

250. Zeyd b. Halid *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre sahabeden biri Hayber günü vefat etti. Bu durum Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e haber verildiğinde "Arkadaşınızın cenaze namazını kılınız" buyurdu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bu sözünden dolayı insanların yüzleri değişti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Arkadaşınız Allah yolunda ğulul yaptı" buyurdu. Adamın eşyaları araştırıldığında içinden yahudi yapımı olan, iki dirhem bile etmeyen bir inci çıktı.[344]

Kim gulul yapan birini görür veya bilirse ve bunu gizlerse, gulul yapanın günahına ortak olur.

Gulul, Allah *(Subhanehu ve Teala)* katında büyük bir günahtır. İsterse aldığı şey küçük veya büyük, değerli veya değersiz olsun fark etmez.

251-عن الْعِرْبَاضِ بن سارية رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ الله صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم أَخَذَ وَبَرَةً مِنَ الْفِيءِ، فَقَالَ: **مَالِي مِنْهُ مِثْلُ هَذِهِ إِلاَّ مِثْلَ مَا لأَحَدِكُمْ إِلاَّ الْخُمْسَ وَهُوَ**

344 Ebu Davud, 3/155; Nesai, 4/64; Ahmed b. Hanbel, 4/114; İbnu Mace, 2/950. İsnadı sahihtir.

مَرْدُودٌ عَلَيْكُمْ فَأَدُّوا الْخَيْطَ وَالْمِخْيَطَ وَمَا فَوْقَ ذَلِكَ وَإِيَّاكُمْ وَالْغُلُولَ فَإِنَّهُ عَارٌ وَنَارٌ وَشَنَارٌ عَلَى صَاحِبِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.

251. İrbad b. Sariye *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın verdiği fey'lerden bir iğneyi alır ve şöyle derdi:

- Bunlardan beşte biri hariç, sizden birinizin aldığı kadarını ben alırım. Beşte bir ise size geri dönecektir. İğne, ip ve daha üstün şeyleri yerine verin! Gululdan sakının! Çünkü o, kıyamet gününde sahibi için utanç, ateş ve rezil edici bir iş olur."[345]

252. Amr b. Şuayb'ın babası vasıtasıyla dedesinden Hevazin heyetinin kıssası ile ilgili rivayet ettiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir deveye yaklaştı ve devenin hörgücünden tutarak "Ey İnsanlar! Bu fey'din sadece beşte birinden alabilirim. Beşte bir de size geri dönecektir. Aldığınız ip veya iğneyi bile yerine verin!" dedi. Bir adam yerinden kalktı. Elinde kıldan bir ip yumağı vardı. "Bunu, hayvanımın yularını sağlamlaştırmak için almıştım" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Benim ve Abdulmuttalib oğullarının onu almaya hakkı yoktur. O senindir" dedi. Adam "Senin tebliğ ettiklerinden sonra benim ona ihtiyacım yoktur" dedi ve onu bıraktı."[346]

253-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَقِيقٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ بَلْقَيْنَ قَالَ: أَتَيْتُ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم وَهُوَ بِوَادِى الْقُرَى وَهُوَ يَعْرِضُ فَرَسًا فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا تَقُولُ فِى الْغَنِيمَةُ؟ قَالَ: **لِلَّهِ خُمُسُهَا وَأَرْبَعَةُ أَخْمَاسٍ لِلْجَيْشِ.** قُلْتُ: فَمَا أَحَدٌ أَوْلَى بِهِ مِنْ أَحَدٍ؟ قَالَ: **لاَ! وَلاَ السَّهْمُ تَسْتَخْرِجُهُ مِنْ جَنْبِكَ لَسْتَ أَحَقُّ بِهِ مِنْ أَخِيكَ الْمُسْلِمِ.**

253. Abdullah b. Şakik'in, onun da Balkiyn'den bir adamdan rivayet ettiğine göre o, şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Kurâ vadisinde iken onun yanına gidip "Ya Rasulallah! Ganimet hakkında ne buyurursun?" diye sorduğumda "Beşte biri Allah'ındır. Beşte dördü ise ordunundur" buyurdu. Ben "Kimse kimseye tercih edilmez mi?" dediğimde ise Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır!

---

345 Ahmed b. Hanbel, Musned, 4/128; Mecmuuz Zevaid, 6/337. Hadis, sahih li gayrihidir.

346 Ebu Davud,3/142; Nesai, 7/131; Ahmed b. Hanbel, 2/184. Hadis, sahih li gayrihidir.

Vucuduna saplanan okta bile olsa sen müslüman kardeşine tercih edilmezsin" buyurdu."[347]

Ganimetten Çalan Kimseye Verilecek Ceza

Allah yolunda elde edilen ganimetten çalan kimseye dünyada ve ahirette olmak üzere iki tür ceza vardır. Daha önce de geçtiği üzere ahiretteki cezası ateşe girmek, ganimetten almış olduğu şeyden yapılmış ateşten elbise giydirilmektir. Ganimetten birşey çalan kişi kıyamet gününde o çalmış olduğu şeyi boynunda taşır halde getirilir. O çaldığı şey onu azarlıyordur. Şahidlerin yanında onu rezil rüsvay eder. Ganimetten mal kaçırmanın kıyamet gününde bir utanç, rezil edici bir iş ve ateş olduğu daha önce belirtilmişti. Kıyamet gününde ganimetten mal kaçıran kişi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına şefaat ve yardım dilemek için geldiğinde "Sana bir şey yapamam! Bunu sana tebliğ etmiştim" cevabını alır.

Ganimet malını çalan kimse cihad ederken öldürülse bile şehidlikten mahrum bırakılır. Çünkü böyle bir kişi savaşta öldürüldüğünde sahabe onun için şehid olduğunu söylediğinde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Asla! Allah'a yemin ederim ki o ateştedir" buyurmuş, şehidliğini kabul etmemişti.

Zikrettiğimiz şeyler ganimetten çalan kimseye ahirette verilecek cezaların bazılarıdır. Bu cezaların bir kısmı bile gululden vazgeçirmede öğüt olarak yeter. Ahiretteki rezil rüsvaylık ve vebal de cabasıdır. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın gazabı ise daha büyüktür.

Dahhak b. Mezahim der ki: *"Allah'ın rızasına uyan kimse ile Allah'ın hışmına uğrayan kimse bir midir?" (3 Al-i İmran/162)* ayetindeki *"Allah'ın rızasına uyan kimse"* ganimetten aşırmayan, *"Allah'ın hışmına uğrayan kimse"* ise ganimetten aşıran kimsedir."

Gululun dünyadaki cezası ise, Allah *(Subhanehu ve Teala)* gululun yapıldığı topluluğun kalplerine korkuyu salar ve onlara yardımı geciktirir.

İmam Malik'in İbni Ababas *(radıyallahu anh)*'dan rivayet ettiğine göre o, şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Teala)* gululun bulunduğu topluluğun kalbine korku salar. Zinanın yayıldığı toplumda ölümler çoğalır. Ölçü ve tartıyı eksik yapan toplunun rızkını keser. Hakkın dışın-

[347] Beyhaki, Sunen-i Kubra, 6/624. İbni Kesir, "İsnadı sahihtir" Zehebi ise "Senedi sağlamdır" demiştir.

da başka bir şeyle hükmedilen toplumda ise kan dökme yaygınlaşır. Sözünde durmayan bir topluluğun üzerine ise düşmanlarını musallat eder."

254. Ebu Zer el-Gıffarî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Eğer ümmetim gulul yapmazsa düşmanları onlara asla musallat olamaz."[348]

Ebu Zer el-Gıffarî *(radıyallahu anh)* Habib b. Mesleme'ye "Düşmanlarınızın koyunlarınızın sütünü aldığı oldu mu?" diye sordu. Habib "Evet sütü bol olan üç koyunun sütünü aldılar" deyince Ebu Zer *(radıyallahu anh)* "Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki gulul yapmışsınız" dedi.

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* gazveden gelen mücahidlere "Düşman size direndi mi?" diye sorardı. Onlar "Evet" derlerse "Öyleyse siz aşırdınız" derdi.

Gulul yapana ne yapılacağı hususunda alimler ihtilaf ettiler. Alimlerin cumhuru, bu kişinin dövüleceği ve çaldığı şeyin yakılacağını söyledi. Ebu Davud, Salih b. Muhammed'in şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Yanımızda Salim b. Abdullah ve Ömer b. Abdulaziz olduğu halde Velid b. Hişam'la gazveye katıldık. Adamın biri ganimetten aşırdı. Velid çalınan malın getirilmesini emretti. Onu yaktı ve adama kızdı. Ona payını vermedi."

Köle gulul yaptığında onun akıbeti hakkında emir karar verir. Gulul yaptığı eşya yakılmaz. Çünkü efendisinindir. Şayet istihlak ederse (kullanıp tüketirse) kölenin boynundadır. Sahibi dilerse o malın bedelini öder, isterse köleyi verir. Anlaşmalı kölenin ğulul yaptığı şeyin yakılmasında mahzur yoktur. Diğer bir grup ise yükünün yakılmayacağını, malıyla ilgili cezanın da olmayacağını söyler.

Kurtubi, tefsirinde şöyle demiştir: "Ganimet malında gulul yapan kişiden çaldığı mal geri alınır, te'dib edilir ve tazir cezasına çarptırılır. Malik, Şafii, Ebu Hanife ve ashabının görüşü budur."[349]

İmam Ebu Bekir ibni Münzir şöyle demiştir: "İlim ehlinin geneli küçük bir kısmı hariç darul harbe giren topluluğun düşmanın yemeğinden yiyebileceği ve hayvanlarını otlatabileceği hususunda icma etmiştir. Burada yemeden kasıt eşyalar arasında ucuz olanlardır, otlatma ise kendi manasındadır. Bir kişi için yemek maksadıyla alınan yiyecek ve

---

348 Mecmuuz Zevaid, 5/338.

349 Tefsirul Kurtubi, 4/260.

hayvanların otlatılmasından başka düşman mallarından birşey alması caiz değildir. Bundan sonraki yiyeceğin yarısı, ehlinin götürdüğü fazla yiyecek torbası, ip ve benzeri şeyler gibi ihtilaf ettikleri şeylerin tümü merduttur."

Mücahidlerin yanına bir şey almamak şartıyla düşmanların ağaçlarındaki meyvelerden yemesinde bir sakınca yoktur. İlacın da kendisine ihtiyaç olmadığı zamanlarda alınması caiz değildir. Başka mallardan almak, kullanmak (elbiseyi giymek, hayvana binmek gibi) ise caiz değildir. Buna muhalefet ederse kullanma ücretini ödemesi gerekir.

Savaş meydanında düşman silahının kullanılmasında zaruret olduğu için ruhsat verilmiştir. Üzerinde savaşılan atlar hakkındaki cevaz da silahta verilen cevaz gibidir.

Mücahidler cihad için yola çıktıklarında yanlarında yeteri kadar yiyecek veya hayvanlar için yem yok ise düşmanların yiyeceğinden ve yeminden alabilirler. Ancak yanlarında bunlardan yeterince var ise almaları caiz değildir.

31. BÖLÜM

Müslüman Esirlerin Kurtarılması İçin Savaşmak

Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمَا لَكُمْ لاَ تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا﴾

"Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz!" (4 Nisa/75)

Kurtubi tefsirinde şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Teala)* kelimesinin yüceltilmesi, dininin yayılması ve kullarından zayıf olanların kurtarılması için cihadı vacip kılmıştır. Bu cihadda insanlar telef olsalar da... Müslüman esirlerin kurtarılmaları, müslüman cemaatine vaciptir. Onları savaşta veya fidyelerini ödeyecek malla kurtarmak zorundadırlar. Bunun yapılması vaciptir. Çünkü mal, candan daha az değerlidir. İmam Malik der ki: Müslümanların, esirleri kurtarmak için bütün mallarını vermeleri vaciptir. Bunda hiçbir ihtilaf yoktur."[350]

255-عَنْ أَبِى مُوسَى رضى الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **فُكُّوا الْعَانِىَ وَأَطْعِمُوا الْجَائِعَ وَعُودُوا الْمَرِيضَ.**

255. Ebu Musa el-Eşari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Esirleri kurtarın, açları doyurun ve hastalara yardım edin!"[351]

Şafii mezhebine göre esirin fidyesini vermek müstehabdır. İmam Malik ve İmam Ahmed'e göre ise vaciptir.

Esir, kendisinin izni ile satın alınırsa satın alınıp azad edildikten sonra kendisini satın alana parasını ödemesi gerektiği konusunda ittifak edilmiştir. Eğer esirin izni alınmadan biri gidip onu satın alırsa ve

---

350 Tefsirul Kurtubî, 5/279.

351 Buhari, 4/30.

alırken parayı sonra ondan almayı kastederse İmam Malik ve Ahmed'e göre parayı öder, İmam Şafii'ye göre ise ödemek zorunda değildir.

Ömer b. Abdülaziz şöyle demiştir: "Müslüman bir esir gelip fidyesinin ödenmesini isterse onun fidyesinin ödenmesi müslümanlar üzerine vaciptir. Onu tekrar müşriklere geri gönderemezler. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Teala) "Sonra siz, birbirinizi öldüren, aranızdan bir takımı memleketlerinden süren, onlara karşı günah ve düşmanlıkta birleşen, onları çıkarmak haramken size esir olarak geldiklerinde fidyelerini vermeye kalkan kimselersiniz..." (2 Bakara/85)* buyurmuştur."

Kurtubi *"Eğer din konusunda sizden yardım isterlerse onlara yardım etmeniz gerekir." (8 Enfal/72)* ayetinin tefsirinde şöyle demiştir:

"Eğer düşman beldesinden hicret edemeyenler mal veya savaş ile yardım etmenizi isterlerse, onlara yardım edin! Bu size farzdır. Onları rezil etmeyin! Ancak eğer sizinle aralarında anlaşma bulunan bir topluluğa karşı sizden yardım isterlerse anlaşmanın zamanı doluncaya kadar anlaşmanızı bozup onlara yardım etmeyin! İbni Arabi der ki: "Bu durumda da onlar için geçerli olan velayet devam etmektedir. Bizden, aşırı giden bir göz kalmayıncaya kadar onlara yardım etmek vaciptir. Eğer sayımız yeterli ise onları kurtarmak için çıkıncaya kadar veya onları aradan çıkarmak için hiç birimizde bir dirhem kalmayıp bütün mallarımızı sarfedinceye kadar... İmam Malik ve bütün alimler de bu görüştedirler.

Müslümanların ellerinde hazinelerle mallar, değerli eşyalar, güç ve yeterli sayı var iken kardeşlerini düşmanın elinde esir olarak terk etmelerine karşılık ancak "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" denilir."[352]

İbn Asakir'in rivayet ettiğine göre Ömer b. Abdulaziz, Konstantiniyye'deki Müslüman esirlere şöyle bir mektup göndermiştir: "Sizler kendinizi esir mi sayıyorsunuz? Bundan Allah'a sığınırım. Sizler Allah yolunda hapsedilenlersiniz. Şunu iyi bilin ki ben mahiyetim altında bulunanlara mal dağıtırken, sizin ailelerinize daha çok ve daha iyisini veriyorum. Fulan oğlu falanı beş dinar ile size gönderdim. Eğer Rum tağutlarının alıkoymalarından korkmasaydım size daha çok gönderirdim. Falan oğlu falanı, sizin küçüğünüzün, büyüğünüzün, erkeğinizin, kadınınızın, ailenizin, kölelerinizin istenilen fidyelerini ödemesi için gönderdim. Müjdeler olsun size! Müjdeler olsun size! Selam ile..."

---

[352] Tefsirul Kurtubi, 8/57.

İmam Nevevi der ki: “Eğer düşmanlar bir veya birden fazla müslümanı esir ederlerse, bu düşmanın İslam diyarına girişi gibi midir? Bu konuda iki görüş vardır. Sahih olan görüşe göre düşmanın İslam beldesine girişi gibidir. Çünkü müslümanın hürmeti, diyarın hürmetinden büyüktür. Buna göre esir ve esirleri kurtarmak için gereken her şeyin yapılması gerekir.”

Endülüsteki müslüman sultanların en faziletlilerinden olan Mansur b. Ebi Amr 50 küsur savaşa çıkmıştı. Bu savaşlardan birinde Müslümanlar yenildi. Sadece Mansur, oğlu, katibi ve az sayıda asker kurtuldu. Geniş bir yerde bir çadır kurulmasını emretti. Müslümanlar onun etrafında toplandılar. Rumlarla yapılan ikinci savaşta ise kafirler yenildi. Galibiyeti müslümanlar aldı. Rumları öldürüp esir aldılar. Bunun üzerine Rumlar barış istediler. Mansur "Meliğinizin kızını ve istediğim miktar malı bana verirseniz bunu yaparım" dedi. Ona istediklerini verdiler. Melikin kızı çok güzeldi. Rumların ileri gelenleri kızı hazırlarken "Onun yanında kavminin durumunu iyileştir" dediler. Kız ise "Mal ve servet kadınların bacaklarıyla değil erkeklerin mızraklarıyla istenir" dedi.

Mansur geri dönüp kendi şehrine ulaşınca Müslüman bir kadın gelip "Sen ve insanlar sevinçlisiniz. Ben ise ağlıyorum ve üzüntülüyüm" dedi. Mansur "Niye?" deyince kadın "Oğlum Rum beldelerinden birinde esirdir" dedi. Mansur ordusunu geri döndürerek Rum beldesine geldi. Rumlar kadının oğlunu getirip teslim edince de orayı terk etti.”

Halife Mutasım’a, Frenk askerlerinden birinin Amuriyyeli esir bir kadına "Mutasım ancak alaca bir atın üzerinde gelir" dediği haberi geldi. Mutasım her tarafa haber gönderdi. Çokça harcamada bulunarak alaca atları topladı. O atlara binerek büyük bir ordu ve doğru bir niyetle yola çıktı. Bu seferde daha önce fethedilemeyen bir çok yer fethedildi. Pek çok düşman öldürdü, esir aldı ve birçok yeri yaktı. Müslüman kadın ile o asker huzuruna getirildi. Mutasım alaca bir atın üzerindeydi. Askere: "İşte sana alaca bir atın üzerinde geldim" dedi.

Dinin yüceltilmesi işte böyle olmalıdır. Müslüman imamlar böyle davranmalıdır. Allahım! Ona, bu himmetinin ecrini ver! Bu dertleri kaldırdığı için onu mükafatlandır!

Antakya'da çok sayıda müslüman esir bulunuyordu. Müslümanlar İmaduddin Zenki komutasında büyük bir ordu ile esirleri kurtarmak için Raha şehrine doğru yola çıktılar. Allah *(Subhanehu ve Teala)* Müslümanlara galibiyeti verdi. O gün çok sayıda esir ve ganimet aldılar ve 500

kadar esir müslümanı kurtardılar.

İmadul Katib, Sultan Selâhaddin el-Eyyubî'nin Hıttin savaşında yirmi binden fazla müslümanı esaretten kurtardığını ve yüzbin kafiri esir aldığını nakletmiştir.

256-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **عَجِبَ اللَّهُ مِنْ قَوْمٍ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ فِى السَّلاَسِلِ.**

256. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i "Rabbimiz zincirlerle cennete sürülen bir kavimden hoşlanır" buyururken işittim."[353]

Çünkü zincirlere vurulmuş ve esir edilmiş olan kimseler iman ederlerse cennet ehlinden olur. Dolayısıyla zincire vurulmak onların gerçek kurtuluşuna sebep olmaktadır.

[353] Buhari, 4/20.

32. BÖLÜM

Rasulullah'ın Gazve ve Seriyyeleri

İmam Ebu Abdullah el-Halimi "İmanın Şubeleri" kitabında şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in cihad farz kılınmadan önce müşriklerle geçirdiği bazı devreler vardır. Önce kendisine *"Yaradan Rabbinin adıyla oku!" (96 Alak/1)* diye vahyedilmişti. Daha sonra ise *"Ey müddessir! Kalk ve korkut!" (74 Müdessir/1,2)* buyrularak İslam'ı tebliğ etmekle emrolundu.

Rasulullah İslam'ı tebliğ ettiğinde ise O'nu yalanladılar. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Teala) "Onların (müşriklerin) söylediklerine katlan ve onlardan güzellikle ayrıl!" (73 Müzzemmil/10)* buyurarak Rasulüne sabretmeyi emretti. Daha sonra *"Ayetlerimiz hakkında ileri geri konuşmaya dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan uzak dur!" (6 Enam/68)* buyurarak onlardan yüz çevirmeyi emretti.

Sonra Medineliler yani Ensar *(radıyallahu anhum)* iman ettiğinde Allah *(Subhanehu ve Teala) "Kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde barınacak çok yer ve genişlik bulur." (4 Nisa/100)* buyurarak Müslümanlara Mekke'den Medine'ye hicret etmelerini emretti. Önce müslümanlar, daha sonra da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Medine'ye hicret ettiğinde Allah *(Subhanehu ve Teala) "Kendileriyle savaşılanlara (müminlere), zulme uğramış olmaları sebebiyle savaş konusunda izin verildi. Şüphe yok ki Allah, onlara yardım etmeye mutlak surette kâdirdir." (22 Hac/39)* ve *"Allah yolunda sizinle savaşanlarla savaşın! Haddi aşmayın! Şüphesiz Allah haddi aşanları sevmez." (2 Bakara/190)* buyurarak müslümanlara kendileriyle savaşanlarla savaşma izni verdi. Daha sonra Allah *(Subhanehu ve Teala)* müslümanlara kendilerine en yakın olan kafirlerle savaşmalarını emretti ve *"Kafirlerden size en yakın olanlarla savaşın! Onlar sizde bir güç ve sertlik bulsunlar." (9 Tevbe/123)* buyurdu.

Daha sonra Allah *(Subhanehu ve Teala) "Savaş hoşunuza gitmediği halde size farz kılındı. Umulurki hoşunuza gitmeyen birşey sizin için hayırlıdır ve hoşunuza giden bir şey de sizin için şerdir." (2 Bakara/216)* buyurarak müminlere, kafirlerle savaşmayı vacip kıldı. Sonra Allah *(Subhanehu ve Teala)* cihadın bir alışveriş olduğunu bildirdi ve *"Şüphesiz Allah müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve*

Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getirecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız alışverişten dolayı müjdeleşin! İşte büyük kurtuluş budur." (9 Tevbe/111) buyurdu.

Cihad farz kılınınca, onu kabul edip itaat etmek imandan bir parça oldu. Bu farziyet şu şartla idi: "Kim Allah yolunda öldürür ve öldürülürse ona cennet vardır." Kim bu şekilde cihadı kabul ederse, nefsini feda edecektir. Bu da karşılıklı alışveriş şeklinde olacaktır. Mücahidler satıcı, Allah *(Subhanehu ve Teala)* da müşteri olmaktadır. Her satıcı sattığı malın karşılığını bir müddet sonra alır. Mücahidler, Allah için nefislerini sattılar ve karşılığında cenneti aldılar.

Malın iyi oluşu üç şeyle bilinir:

1. Müşterinin büyüklüğü ile. Çünkü adete göre değeri büyük olan müşteri küçük şeyleri almaya kendisi gelmez.

2. Aracının büyüklüğü ile. Çünkü büyük aracı küçük şeylerin komisyonculuğunu yapmaz.

3. Bedelin büyüklüğü ile. Çünkü değersiz şeylere büyük bedeller ödenmez.

Şehid ve mücahidlerin nefislerine bir bak! Onu Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın bizzat kendisi satın almaktadır. Bu alışverişe mahlukatın en şereflisi olan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i aracı yapmış ve karşılık olarak da kendi komşuluğundaki cenneti bedel tayin etmiştir. Bu yüce şerefe mücahid müminlerden başkası ulaşamaz. Onlardan başkası bu şerefe kavuşamaz.

Bazı arifler şöyle demiştir: "Nefisler üç çeşittir. Hür oluşlarından dolayı alışveriş konusu olmayan nefisler. Bunlar, peygamberlerin nefisleridir. Değersizliklerinden dolayı alışveriş konusu olmayan nefisler. Bunlar, kafirlerin nefisleridir. Keramet ve değerinden dolayı alışveriş konusu olan nefisler. Bunlar da müminlerin nefisleridir."

Bir Nükte

Müminler Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın köleleridirler. Köle ise efendisine satacağı bir şeye sahip olamaz. Efendisi ne zaman onu azad ederse, o zaman satışı sahih olur. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın mümin kullarından satın alması, onun satın aldıklarını ezelden beri azat ettiğine işarettir. Nefsini ona şehadet, cihad, korku yerinde nöbet ile teslim etmeye muvaffak olan kimse bütün bunlarda ihlaslı olursa, alışverişin onun hakkında ezelde yapıldığını anlamış oluruz. Allah *(Subhanehu ve*

Teala) ihsanı ile onu ateşten azad etmiştir.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* müminlerden canlarını ve mallarını satın alınca sanki onlar: "Ey Rabbimiz! Bu alışverişte bedel nedir?" diye sordular. Allah *(Subhanehu ve Teala)* da *"Şüphesiz Allah müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır"* buyurdu.

Sanki onlar "Ey Rabbimiz! Alışveriş konusu olan bu malı nasıl teslim edeceğiz?" diye sordular da Allah *(Subhanehu ve Teala) "Onlar Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler"* buyurdu. Bunu yaparsanız, malı teslim etmiş olursunuz, bu alışverişte üzerinize düşeni yapmış olursunuz ve cennet size vacip olur.

Sanki onlar "Ey Rabbimiz! Senin sünnetine göre kullarına verdiğin nimetlere meleklerini şahit tutuyorsun. Ezeli kitabında alıcı ile satıcı arasında güvence yazısının yazılmasını emrettin. Bu alışverişte kimi şahit tuttun?" dediler de Allah *(Subhanehu ve Teala) "Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir"* buyurarak "Ey kullarım! Sizler bir vesikaya güveniyorsunuz. İşte size güveneceğiniz üç vesika... Siz iki şahide güveniyorsunuz. Ben ise onların üzerine indirdiklerime üç ümmeti şahit tuttum. Her ümmet sayılamayacak kadar çoktur" dedi.

Sanki onlar "Ey Rabbimiz! Sen istediğini siler, istediğini bırakırsın ve yaptıklarına karşı sorumlu olmazsın. Belki bunu da silersin ve biz bedeli alamadan zarar ederiz" dediler de Allah *(Subhanehu ve Teala) "Allah'tan daha çok sözünü yerine getirecek olan kimdir?"* buyurdu. Yani "Benden daha çok sözünü yerine getirecek kimse yoktur" buyurdu.

Allah'ım! Ben buna şahid olanlardanım ve buna iman edenlerdenim.

Her alışverişten sonra, alışveriş sahibi zarar ettiğini görünce ondan sonra pişman olur. Eğer kâr etmiş ise ondan sonra sevinç ve mutluluk duyar. Bunun için Allah *(Subhanehu ve Teala) "Şu halde yaptığınız alışverişten dolayı müjdeleşin!"* buyurarak müslümanların bu alışverişten sevinç ve mutluluk duymasını istemiş, *"İşte büyük kurtuluş budur"* buyurarak da bunu pekiştirmiştir.

Bundan dolayı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem) "Şüphesiz Allah müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getirecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız alışverişten dolayı müjdeleşin! İşte büyük kurtuluş budur." (9 Tevbe/111)* ayetini okurken yanından geçen bir

bedevi "Bu kimin sözü?" diye sormuş, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Allah'ın sözü" buyurunca adam "Vallahi bu satış kârlıdır. Alışverişi bozmayız, geri de çekilmeyiz" diyerek savaşa çıkmış ve şehid olmuştur.

Rasulullah'ın Katıldığı Gazveler

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bizzat katıldığı savaşlara "Gazve" adı verilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in katıldığı gazvelerin sayısında alimler ihtilaf etmiştir.

257. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 21 savaşa katılmıştır.[354]

Zeyd b. Erkam *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 29 savaşa katılmıştır. İbn İshak ise Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in 27 savaşa katıldığını söylemiştir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in katıldığı gazvelerden meşhur olanlar şunlardır:

1. Ebva Gazvesi

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu gazveye hicretin ilk senesinde Safer ayında çıkmış ve savaş olmadan geri dönmüştür.[355]

2. Buvat Gazvesi

Hicretin ikinci yılının Rebiülevvel ayında olmuştur.[356]

3. Uşeyre Gazvesi

Hicretin ikinci yılının Cemaziyel Evvel ayında olmuştur.[357]

4. Birinci Bedir Gazvesi

Uşeyre Gazvesinden birkaç gece sonra hicretin ikinci yılının Cemaziyel Evvel ayında Kurz b. Cabir'i yakalamak için gerçekleştirilmiştir.

5. Büyük Bedir Gazvesi

Bu savaş, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kendisiyle İslam'ı güçlendirdiği ve kafirlerin ileri gelenlerini helak ettiği bir savaştır. Hicretin ikinci yılının Ramazan ayının on yedinci gününün sabahında

---

354 Müslim, Cihad, 3/1448.

355 İbnu Hişam, Siret, 2/170,171.

356 İbnu Hişam, Siret, 2/176.

357 İbnu Hişam, Siret, 2/176.

olmuştur. Savaşa katılan müslümanların sayısı üç yüz on kusür idi.

258. Berab. Azib *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: "Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Bedir'e katılan ashabının bana söylediklerine göre onların sayısı, Talut'la birlikte nehri geçenlerin sayısı olan üç yüz on küsur kişidir."[358]

259. Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre müslümanların sayısı 319, müşriklerin sayısı ise 1.000 kişi idi.[359]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabı ile yola çıkmıştı. Kureyş'in kervanlarını korumak için çıktıkları haberi kendisine gelmişti. Ashabına Kureyş'in haberini verdi ve onlarla istişare etti. Ebu Bekir Sıddık *(radıyallahu anh)* ayağa kalktı. Güzel bir konuşma yaptı ve daha sonra oturdu. Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* ayağa kalktı, güzelce konuştu ve sonra oturdu. Sonra Mikdat b. Amr *(radıyallahu anh)* kalktı ve "Ya Rasulallah! Allah'ın sana emrettiği şekilde yürü! Biz seninle beraberiz. Allah'a yemin olsun ki biz sana İsrailoğullarının Musa *(aleyhisselam)*'a dedikleri gibi "Sen ve Rabbin gidin savaşın! Biz burada oturuyoruz" demeyeceğiz! Biz "Sen ve Rabbin savaşın! Biz de sizinle beraber savaşacağız" diyoruz. Seni hak ile gönderene yemin olsun ki eğer sen bizimle bulutun ortasına yürüsen, sen oraya ulaşana kadar seninle beraber vuruşuruz" dedi. Bu sözler üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İyi" dedi ve ona hayırla dua etti.

Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bana yol gösterin ey insanlar!" dedi. Sa'd b. Muaz şöyle dedi: "Sanki bizi kastediyorsun ya Rasulallah!" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet" dedi. Bunun üzerine Sa'd *(radıyallahu anh)* şöyle dedi:

"Muhakkak ki biz sana iman ettik ve seni doğruladık. Senin getirdiklerinin hak olduğuna şehadet ettik. Bunun için sana işitme ve itaat etme üzerine söz ve teminat verdik. İstediğin yere git ya Rasulallah! Seninle beraberiz. Seni hak ile gönderene yemin olsun ki eğer sen bizi bu denize yönlendirsen sen oraya dalınca biz de seninle beraber dalarız. Bizden bir adam bile geri kalmaz. Yarın düşmanla karşılaşmayı kimse kötü görmez. Biz savaşta sabırlıyız. Karşılaşmada doğruyuz. Umulur ki Allah bizden sana, senin gönlünü hoş edecek şeyler gösterir. Allah'ın bereketiyle bizimle beraber yürü!"

---

[358] Buhari, Megazi, 5/5.

[359] Müslim, Cihad, 3/1383.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Sad b. Muaz'ın sözleriyle sevindi. Bu sözler, onu canlandırdı ve şöyle buyurdu:

"Yürüyün ve müjdelenin! Allah bana iki taifeden birini vaad etti. Vallahi ben şimdi topluluğun ölülerine bakıyorum."[360]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yola çıktı ve Bedir'in en yakın suyuna gelerek orada konakladı. Habbab b. Münzir b. Cumuh şöyle dedi: "Ya Rasulallah! Burası Allah'ın indirdiği yer midir? Eğer öyleyse buradan ileriye de gidemeyiz, geri de kalamayız. Yoksa bu, savaş, hile ve kişisel görüş müdür?" Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bu savaş, hile ve kişisel görüştür" deyince Habbab *(radıyallahu anh)* "Ya Rasulallah! Burası iyi bir yer değildir. İnsanları düşmana en yakın olan kuyuyun başına götür! Oraya konaklayalım ve diğer kuyuları kapatalım. Sonra onun başına bir havuz yapıp suyla doldururuz. Biz içeriz, onlar ise içemezler" dedi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Güzel bir görüş söyledin" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve beraberindeki insanlar tekrar kalktılar ve düşmana en yakın olan kuyunun yanına gelip konakladılar. Sonra diğer kuyuların kapatılmasını emretti ve onlar kapatıldı. Sonra başında bulundukları kuyunun başına bir havuz yaptılar. Onu suyla doldurdular. Sonra kuyuya kapkacaklarını attılar.[361]

Kureyş sabaha kadar yol aldı ve geldi. Esved b. Abdülesved el-Mahzumi çıktı. Şerli ve kötü ahlaklı biriydi. "Allah'a söz veriyorum ki ya onların havuzundan içeceğim, ya onu yıkacağım veya ona kavuşmadan öleceğim" dedi. Esved çıkınca Hamza b. Abdulmuttalib ona karşı çıktı. Onun ayağını diz kapağının altından kesti. O daha havuzun dışındaydı. Sırt üstü yere düştü. Ayağından kan fışkırıyordu. Sonra havuza doğru yaklaştı. Sonunda havuza girdi. Yeminini yerine getirmek istiyordu. Hamza onu takip etti. Ona vurarak havuzun içinde öldürdü. Ondan sonra Şeybe b. Rebia, kardeşi Utbe b. Rebia ve oğlu Velid b. Utbe çıktılar ve saflarından ayrılana kadar geldiler. Düelloya çağırdılar.

Onlara karşı Ensardan bazı gençler çıktı. Kureyşliler "Siz kimsiniz?" dediler. Onlar "Ensardan bir topluluk" deyince "Bizim sizinle işimiz yok" dediler. Sonra onların çağırıcısı "Ey Muhammed! Bize kavmimizden dengimiz olanları çıkar" diye bağırdı.

---

[360] İbnu Hişam, Siret, 2/188.

[361] İbnu Hişam, Siret, 2/192.

Ubeyde *(radıyallahu anh)* en yaşlılarıydı ve Utbe b. Rebia ile düelloya girdi. Hamza *(radıyallahu anh)* Şeybe b. Rebia ile, Ali *(radıyallahu anh)* da Velid b. Utbe ile düelloya girdiler. Hamza *(radıyallahu anh)* Şeybe'ye hiç fırsat vermeden öldürdü. Ali de Velid'e fırsat vermedi ve hemen öldürdü. Ubeyde *(radıyallahu anh)* ile Utbe aralarında uğraşıyorlardı. Her biri rakibine bir darbe vurmuştu. Hamza ile Ali kılıçlarıyla Utbe'ye saldırdılar ve onu öldürdüler. Yaralanan Ubeyde'yi alıp arkadaşlarının yanına taşıdılar. Sonra saflar birbirine yaklaştı."[362]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Bedir günü ashabının saflarını düzeltti. Elinde bir okla insanları düzeltiyordu. Sevad b. Gaziye *(radıyallahu anh)*'ın yanından geçerken onun saftan ileri çıktığını gördü. Okla onun karnına dürttü ve "Düz dur ey Sevad" dedi. Sevad "Ya Rasulallah! Karnımı acıttın. Allah *(Subhanehu ve Teala)* seni adaletle gönderdi. Hakkımı ver" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* karnını açtı ve "Hakkını al" dedi. Esved onu kucakladı ve karnını öptü. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Seni bunu yapmaya iten sebep nedir ey Sevad?" dedi. Sevad "Ya Rasulallah! Gördüğün şey yaklaştı. Seninle geçen son anımda, tenimin tenine değmesini istedim" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona dua etti ve hayırla bıraktı. Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* safları düzeltti. Çadıra döndü ve Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* ile beraber çadıra girdi. Yanlarında başka kimse yoktu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Rabbine vadettiği yardımı göndermesi için şöyle dua ediyordu:

"Allah'ım! Eğer bu topluluk bugün helak olursa sana ibadet edecek kimse kalmaz!"

Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* "Ya Rasulallah! Rabbine bu kadar yalvarışın yeter. Şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* sana verdiği sözünü yerine getirecektir" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* çadırda biraz uyudu. Sonra uyandı ve "Müjde ey Ebu Bekir! Allah'ın yardımı geldi. Bu Cebrail'dir. Atının yularını tutmuş sürüyor, üzerinde toz var!" buyurdu.[363]

Allah *(Subhanehu ve Teala)* Bedir günü müslümanlara yardım olması ve müşriklerle nasıl savaşacaklarını öğretmesi için melekler gönderdi.

---

[362] İbnu Hişam, Siret, 2/194,195.

[363] İbnu Hişam, Siret, 2/195,196.

﴿إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا سَأُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ﴾

"Hani Rabbin meleklere "Muhakkak ben sizinle beraberim. Haydi iman edenlere destek olun! Ben kâfirlerin yüreğine korku salacağım. Vurun onların boyunlarına! Vurun onların bütün parmaklarına!" diye vahyediyordu." (8 Enfal/12)

Bedir'e katılan meleklerin sayısı 5.000 idi. Cebrail *(aleyhisselam)* da müşriklerle yapılan bu savaşa katılmıştı. Malum olduğu üzere meleklerden sadece biri bile müşriklerin tümüne yetebilirdi. Peki meleklerin sayısının bu kadar çok olmasındaki hikmet nedir?

Meleklerin çok olmasındaki gaye, müminlerin kalplerinin sakinleşip tatmin olması ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Rabbi katındaki değer ve kıymetinin açıklanmasıdır.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın meleklerle yardım etmesi, sadece Sahabe-i Kiram'a has değildir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* bu melekleri, kıyamet gününe kadar cihad etmeleri için yaratmıştır. Sabreden ve sevabını Allah'tan bekleyen tüm müslümanlara melekler yardım eder ve onlarla beraber savaşırlar.

Hasan Basri *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Bedir günü Müslümanların imdadına gönderilen bu 5.000 melek, müminlere kıyamet gününe kadar yardım etmek için yaratılmışlardır."

260-عَنْ رِفَاعَةَ بْنِ رَافِعٍ رضى الله عنه قَالَ: جَاءَ جِبْرِيلُ إِلَى النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ: مَا تَعُدُّونَ أَهْلَ بَدْرٍ فِيكُمْ؟ قَالَ: **مِنْ أَفْضَلِ الْمُسْلِمِينَ!** قَالَ جِبريل: وَكَذَلِكَ مَنْ شَهِدَ بَدْرًا مِنَ الْمَلاَئِكَةِ.

260. Rufaa b. Rafi *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre o, şöyle demiştir: "Cebrail *(aleyhisselam)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e geldi ve "Bedir ehlini aranızda nasıl bilirsiniz?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Müslümanların en faziletlileri olarak biliriz" buyurdu. Bunun üzerine Cebrail *(aleyhisselam)* "Biz de Bedir'e katılan melekleri, meleklerin en faziletlileri olarak biliriz" dedi."[364]

261. İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre o,

[364] Buhari, Megazi, 5/13.

şöyle demiştir: “O gün müslümanlardan biri, müşriklerden birinin peşine düşmüşken bir kamçı sesi işitti. Kamçı sesi müşriğin başından geliyordu. Bir atlının şöyle dediğini işitiyordu: "Göğsünün ortasına ilerle" Önündeki müşriğin yere serildiğini gördü. Ona baktığında burnuna vurulduğunu, yüzünün kamçı değmiş gibi yarıldığını görüyordu. Ensardan biri bunu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e anlattığında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Doğru söyledin! Bu, dördüncü semadakilerin yardımıdır.”[365]

İbni İshak şöyle rivayet etmiştir: “Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir avuç kum aldı. Kureyş'e doğru döndü ve "Yüzleri kara olsun" diyerek kumları onlara doğru attı. Arkasından da "Saldırın!" diye emretti. Sahabe *(radıyallahu anhum)* müşriklere hucüm etti ve sonuçta Kureyşliler bozguna uğradı. Onların kahramanlarının bir çoğu öldürüldü, şereflilerinin bir çoğu esir alındı. O gün müşriklerden 70 kişi öldürüldü ve 70 kişi esir edildi.”[366]

Muaz b. Amr şöyle demiştir: “Kureyşliler "Ebu Hakem'e (Ebu Cehil) ulaşamıyoruz" diyorlardı. Bunu işitince onu bulmayı kendime görev edindim. Ona doğru yöneldim. Fırsat elime geçince üzerine saldırdım. Ona bir darbe vurdum ve ayağını dizinin yarısından kestim. Vallahi yere düştüğünde taşın altında dağılan çekirdekler gibiydi. Tam bu sırada oğlu İkrime geldi ve omuzuma vurdu. Kolum koptu ve yanıma derimle asılı kaldı. Beni gün boyunca savaştan alıkoydu. O şekilde savaştım. Onu arkamdan sürüklüyordum. Bana eziyet vermeye başlayınca ayağımı üzerine koydum ve koparıp attım.”[367]

Böylece Allah *(Subhanehu ve Teala)* Bedir Savaşında müslümanlara yardım etti ve zafer onların oldu. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

“Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah, Bedir'de de size yardım etmişti. Öyle ise Allah'tan sakının ki O'na şükretmiş olasınız.” (3 Al-i İmran/123)

6. Beni Suleym Gazvesi

[365] Müslim, Cihad, 3/1384.

[366] İbnu Hişam, Siret, 2/196.

[367] İbnu Hişam, Siret, 2/201.

İbni İshak şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Bedir'den Medine'ye gelince, sadece yedi gün kaldı. Arkasından hemen ashabıyla birlikte Suleym oğullarıyla savaşmak için yola çıktı. Onların sularından birine ulaştı. Orada üç gece bekledi. Kimseyle karşılaşmayınca geri döndü."[368]

7. Beni Kaynuka Gazvesi

Bu savaş hicretin yirminci ayı olan Şevvalin ortasında cumartesi günü olmuştur. Yahudilerden Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ilk ihanet eden, ilk savaşan ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e karşı ilk kale yapımına giren kabile Kaynuka oğullarıdır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları şiddetli bir kuşatmayla kuşatınca Allah *(Subhanehu ve Teala)* onların kalplerine korku saldı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile anlaşmaya yanaştılar. Anlaşmaya göre bütün malları müslümanların olacak, kadın ve çocukları da kendilerinin olacak şekilde topraklarını terk edeceklerdi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları lanetledi. Öldürmeden bıraktı.[369]

8. Sevik Gazvesi

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hicretin ikinci yılının Zilhicce ayının 5. günü bu savaşa çıktı. Bu gazve ile Ebu Süfyan ve arkadaşlarını hedefliyordu. Fakat onlar kaçtılar ve kaçarken yükleri hafiflesin diye arkalarında şarap kaplarını bıraktılar. Bunun için bu gazveye "Sevik Gazvesi" denildi.[370]

9. Gatafan Gazvesi

Gatafan Necd bölgesindedir. Bu gazveye Enmar ve Zul'Emr gazvesi de denilmiştir. Hicretin üçüncü yılının Rebiülevvel ayında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 450 kişiyle çıktı. Herhangi bir kimseyle karşılaşmadan geri döndü.[371]

10. İkinci Beni Suleym Gazvesi

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu kabileye doğru yöneldi ve yakınlarında bulunan taşlık bir bölgede konakladı. Rebiulahir ve Cemadiyel evvel aylarında orada kaldı ama düşman ile karşılaşamadığı

---

[368] İbnu Hişam, Siret, 3/3.

[369] İbn Sa'd, Tabakât, 2/29.

[370] İbnu Hişam, Siret, 3/403.

[371] İbn Sa'd, Tabakât, 2/34,35.

için savaş olmadan geri döndü.

11. Uhud Gazvesi

Hicrettin üçüncü yılının Şevval ayında gerçekleşmiştir. Bu savaşta müslümanlar 700 kişi, müşrikler ise 3.000 kişi idiler.

İki taraf karşılaştığında müşriklerin sancağını taşıyan Talha b. Ebi Talha mübareze istedi. Ona karşı Ali *(radıyallahu anh)* çıktı ve onu öldürdü. Sonra onların sancağını Osman b. Ebi Talha aldı. Ona karşı da Hamza *(radıyallahu anh)* çıktı. Onun elini ve omuzunu kesti. Adam geldiği yere tekrar sığındı. Sonra sancağı Sa'd b. Ebi Talha aldı. Sa'd b. Ebi Vakkas ona bir ok attı ve ok boğazına isabet etti ve olduğu yerde öldü.

Sonra sancağı Mesafi b. Talha aldı. Asım b. Sabit *(radıyallahu anh)* onu ok ile öldürdü. Sonra sancağı Haris b. Talha aldı. Asım onu da ok ile öldürdü. Sonra sancağı Kilab b. Talha aldı. Zübeyr b. Avvam *(radıyallahu anh)* onu öldürdü. Sonra sancağı Celas b. Talha aldı. Talha b. Ubeydullah *(radıyallahu anh)* da onu öldürdü. Sonra sancağı Erteâ b. Şürahbil aldı. Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* onu da öldürdü. [372]

Sancak taşıyıcıları öldürülünce Kureyşliler yenilip kaçmaya başladılar. Hiçbir şeye dönüp bakmıyorlardı. Kadınları imdat diye bağırıyorlardı. Müslümanlar peşlerine düştüler. Silahlarını istedikleri gibi vuruyorlardı. Askerleri yerlerinden edinceye kadar böyle devam ettiler. Askerlere dikkat ederek ganimetleri toplamaya başladılar. Okçular ihtilafa düştüler ve "Müşrikler yenildiler. Bizim burada durmamıza gerek yok" dediler ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in durmalarını emrettiği yerlerini terk ederek ganimet toplamak için aşağıya indiler. Bu durumu gören Halid b. Velid ve İkrime b. Ebu Cehil bir daha saldırdılar. Okçulardan geriye kalanları öldürdüler. Komutanları Abdullah b. Cübeyri de öldürdüler. Müslümanların safları bozuldu. Durum tersine dönmüştü.

İblis "Muhammed öldürüldü" diye bağırdı. Müslümanlar birbirine karıştılar. Bilinçsizce dövüşüyorlardı. İçine düştükleri dehşetten dolayı bazısı, bazısını öldürüyordu. Müslümanlardan kaçan kaçmıştı. Ancak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yerinde sabit durmuş ve yayı eğilene kadar ok atmıştı. O gün, imtihan ve ayırım günü idi. Allah *(Subhanehu ve Teala)* o gün müslümanlardan bazılarına şehadetle

[372] İbn Sa'd, Tabakât, 2/40,41.

ikramda bulunmuştu. Bazıları da yaralanmıştı.

12. Hamrâ'ul Esed Gazvesi

Hamraul Esed Medine'ye sekiz mil uzaklıktadır. Uhud savaşından hemen sonra Şevval ayının 16. günü gerçekleştirilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* orada pazartesi, salı ve çarşamba günleri durdu. Sonra Medine'ye döndü. Çıkışının sebebi düşmana korku vermek, kendilerinde hâlâ güç olduğunu onlara göstermek, başlarına gelenlerin kendilerini düşmana karşı zayıflatmadığını ortaya koymaktı. Ebu Süfyan'a ve diğer Kureyş müşriklerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendileri için yola çıktığı haberi ulaşınca Kureyşlilerin cesareti kırıldı ve hemen Mekke'ye geri döndüler. Oysa onlar, bundan önce Medine'ye saldırmak istiyorlardı.[373]

13. Beni Nâdir Gazvesi

Hicretin dördüncü senesinde Rebiülevvel ayında Uhud savaşından beş ay sonra olmuştur. Nadir oğulları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile yaptıkları anlaşmayı bozunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabıyla birlikte yola çıktı ve onları altı gece kuşatma altında tuttu. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onların kalplerine korkuyu saldı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hükmüne razı oldular. Silah ve değerli mal hariç, bir devenin taşıyabileceği kadar eşya yüklenip topraklarını terk ettiler. Onlardan bazıları Hayber'e bazıları da Şam'a gitti. Arkalarında bıraktıkları mallar da fey olarak müslümanlara kaldı.[374]

Haşr suresi Nadiroğulları hakkında inmiştir.

14. Zatür Rika Gazvesi

Hicretin dördüncü senesinin Cemadiyel Evvel ayında gerçekleştirilmiştir. Bu seferde müslümanların ayakları yaralandığı ve ayaklarına bez parçaları ve çaputlar sardıkları için "Zatür Rika" adı verilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Necd bölgesine doğru yöneldi. Muharib oğulları, Sa'lebe oğulları ve Gatafan oğullarını hedefliyordu. Orada Gatafan oğullarından bir toplulukla karşılaştı. Her iki taraf da birbirinden korkmaya başladı. O gün orada savaş olmadı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müslümanlara korku namazı kıldırdı ve Medine'ye geri döndü.[375]

---

373 İbn Hişam, Siret, 3/44,45.

374 İbn Hişam, Siret, 3/109.

375 İbn Hişam, Siret, 3/119.

15. Küçük Bedir Gazvesi

Bu gazve, hicretin 4. senesinin Şaban ayında gerçekleştirilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ebu Süfyan'a verdiği söz üzerine Bedir'e doğru yola çıktı. Beraberinde 1.500 kişilik bir ordu vardı. Bedir'e gelip konakladı. Ebu Süfyan da Mekke ehli ile yola çıktı. Sonra dönmeye karar verdiler ve Mekke'ye geri döndüler. Onların Mekke'ye dönüş haberi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ulaşınca o da Medine'ye geri döndü.[376]

16. Dummet'ul Cendel Gazvesi

Bu gazve hicretin beşinci yılında Rebiülevvel ayında olmuştur. Dummet'ul Cendel Şam tarafında, Şam, Irak ve Necd arasında kalan bir yerdi. Dummet'ul Cendel, Araplar arasında kalesiyle meşhur olan bir şehirdi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e kafirlerin bu şehirde toplandığı haberi ulaşınca 1.000 kişilik bir orduyla yola çıktı. Müslümanlar geceleri yol alıyor, gündüzleri saklanıyorlardı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yola çıktığı haberi Dumetül Cendel ahalisine ulaştığında korktular ve her biri bir tarafa dağıldı.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* oraya ulaştığında kimseyi bulamadı. Hayvanlarına ve çobanlarına saldırdı. Onlardan bazıları kaçtı, bazıları ise ele geçirildi. Orada bir kaç gün durup etrafa seriyyeler gönderdi. Fakat hiç kimseyi bulamadan geri döndüler."[377]

17. Hendek Gazvesi

Bu gazveye kafirlerden çeşitli gruplar katıldı. Beşinci yılda Şevval ayında gerçekleşti. Kureyşliler Ebu Süfyan b.Harb'ın komutasında, Firaze oğulları Uyeyne b. Hısn komutasında, Mürre oğulları Haris b. Avf komutasında yola çıktı. Bunlara Gatafan kabilesi ve pek çok savaşçı da katıldı. O gün müşrikler 5.000 kişiden de fazlaydı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e onların yola çıktıkları ve yaptıkları ittifak haberi ulaşınca müslümanlarla iştişare etti. Selman el-Farisi *(radıyallahu anh)* Medine'nin etrafında hendekler kazılmasını önerdi. Rasulullah bu öneriyi beğendi ve Medine'nin etrafında hendekler kazılmasını emretti. Müslümanlar on günden daha fazla bir süre hendek kazdı. O gün Müslümanların sayısı 3.000 civarında idi.

---

[376] İbn Hişam, Siret, 3/123.

[377] İbn Sa'd, Tabakât, 2/62,63.

Kureyşliler Medine'ye yaklaştıklarında hendeklerle karşılaştılar. Hendeklerin önüne konakladılar. Gatafan ve diğerleri Uhud'un güneyinde bir yerde toplandılar.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müslümanlarla beraber 3.000 kişi oldukları halde çıkıp sırtını dağdaki yarığa doğru verdi. Orada askerlerini düzene soktu. Hendek onlarla Kureyşlilerin arasındaydı.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve müşrikler bu halde tam yirmi küsur gün beklediler. Ok atışı ve kuşatmadan başka aralarında savaş olmadı. Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* Amr b. Abduvud ile mübareze yaptı ve onu öldürdü.

Nuaym b. Mesud el-Eşcai Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e geldi ve "Ya Rasulallah! Ben müslüman oldum. Benim kavmim ise bunu bilmiyor. İstediğini bana emret!" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sen, aramızda tek adamsın. Savaşı terketmeye onları teşvik et! Şüphesiz savaş hiledir" buyurdu. Nuaym b. Mes'ud çıkıp Beni Kurayza'nın yanına gitti. Cahiliyye'de onların hizmetçisi idi. Onlara şöyle dedi:

- Ey Kurayza oğulları! Size olan sevgimi bilirsiniz. Sizinle benim aramda olanları da bilirsiniz.

- Doğru söyledin! Sen bizim yanımızda itham edilmiş değilsin!

- Kureyş ve Gatafan sizin gibi değiller. Burası sizin memleketiniz. Mallarınız ve kadınlarınız buradadır. Buradan çıkıp başka yere gidemezsiniz. Kureyş ve Gatafan, Muhammed ve ashabıyla savaşmak için gelmişler. Siz onları Muhammed ve arkadaşlarının üzerine saldınız. Onların memleketleri başka yerdedir. Malları ve kadınları da burada değildir. Herhangi bir fırsat buldular mı onu değerlendirirler. Eğer olmazsa çekip memleketlerine giderler ve sizinle bu adamın arasından çekilirler. Eğer onunla başbaşa kalırsanız sizin ona gücünüz yetmez. Siz, muttefiklerinizin şerefli ve ileri gelen adamlarını elinizde rehin olarak alıp güvenceye kavuşmadan, onlarla beraber savaşmayın!

- Doğru söyledin!

Sonra Nuaym çıkıp Kureyş'in yanına gitti. Ebu Süfyan ve yanındakilere şöyle dedi:

- Size olan sevgimi ve Muhammed'e olan düşmanlığımı bilirsiniz. Bana bir haber ulaştı. Onu size nasihat olarak ulaştırmak istedim. Bunu benden alıp gizleyin. Benim söylediğimi kimseye söylemeyin!

- Tamam! Öyle yaparız.

- Kurayza oğulları Muhammed'le aralarında geçenlere pişman olmuşlardır. Muhammed'e "Biz yaptıklarımıza pişman olduk. Kureyş ve Gatafan'ın şereflilerini alıp sana teslim etmemiz ve senin de onların boyunlarını vurman, seni razı eder mi? Sonra geriye kalanlarla savaşmada seninle beraber oluruz" dediler. Muhammed de "Evet" diye haber gönderdi. Eğer yahudiler sizden rehin olarak adam isterlerse onlara tek bir adamınızı bile vermeyesiniz! Sonra çıkıp Gatafan kabilesinin yanına gitti ve buna benzer sözler söyledi.

Ebu Süfyan ve Gatafan'ın ileri gelenleri İkrime b. Ebu Cehil ve bir topluluğu Kurayzaoğullarına "Biz sağlam bir yerde değiliz. Ayağımızdaki ayakkabılar ve hayvanlarımızın nalları parçalandı. Muhammed'in işini bitirip onunla aramızdaki meseleyi halletmek için savaşa hazırlanın!" demeleri için gönderdiler. Kurayza oğulları onlara şöyle yanıt verdi:

"Bugün Cumartesi günü. Cumartesi gününü ihlal edenlerin başına gelenleri biliyorsunuz. Bununla beraber bize bazı rehinler vermedikçe sizinle beraber savaşmayacağız."

Elçi bu haberle dönünce Kureyşliler ve Gatafanlılar Nuaym b. Mes'ud'un doğru söylediğini düşünerek Kurayzaoğullarına haber gönderdiler ve onlara asla rehin vermeyeceklerini söylediler. Bu cevap üzerine Kurayzaoğuları da Nuaym b. Mes'ud'un doğru söylediğini düşündü ve gruplar arasındaki anlaşma bozuldu.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* çok soğuk bir gecede onların üzerine şiddetli bir fırtına gönderdi. Kapkacakları devrildi, kazan ve tencereleri yuvarlandı. Onların ihtilafa düştükleri haberi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ulaşınca, onlardan haber getirmesi çin Huzeyfe b. el-Yeman'ı gönderdi. Huzeyfe onların yanına geldi. İçinde bulundukları sıkıntıyı gördü. Ebu Süfyan'ın şöyle dediğini işitti: "Ey Kureyş topluluğu! Herkes yanında oturan adamını tanısın! Ey Kureyş topluluğu! Vallahi sizler sağlam bir yerde bulunmuyorsunuz? Ayağımızdaki ayakkabılar yırtıldı. Hayvanlarımız öldü. Gördüğünüz bu rüzgara da tutulduk. Bizleri koruyacak bir yer kalmadı. Yerinde duran kap kaçağımız ve kazanımız kalmadı. Bir ateşimiz bile yok. Göçünüz. İşte ben göçüyorum."

Devesine bindi ve yola koyuldu. Gatafan, Kureyş'in yaptıklarını duyunca onlar da kolları sıvadılar ve memleketlerine döndüler.[378]

---

[378] İbn Hişam, Siret, 3/137,140.

Böylece Allah *(Subhanehu ve Teala)* müslümanları bu grupların şerrinden korudu ve şu ayeti indirdi:

﴿وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا﴾

"Allah, o küfredenleri hiçbir fayda elde edemeden öfkeleri ile geri çevirdi. Allah'ın yardımı savaşta müminlere yetişti. Hiç şüphesiz Allah güçlüdür, mutlak galiptir." (33 Ahzab/25)

18. Kurayza Oğulları Gazvesi

Hendek savaşındaki müşrik gruplar memleketlerine doğru yola koyulunca Müslümanlar da evlerine döndüler. Silahlarını koydular. Öğle olunca Cebrail *(aleyhisselam)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e geldi ve "Sen silahını bıraktın mı? Oysa melekler hala silahlarını bırakmadılar. Ey Muhammed! Allah *(Subhanehu ve Teala)* Kurayza oğullarının üzerine yürümeni emrediyor. Ben gidip onları sarsıyorum" dedi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müezzine insanlar arasında şöyle bağırmasını emretti: "Kim işitip itaat ediyorsa, ikindi namazını Kurayza oğullarının yurdunda kılsın."

Müslümanlar 3.000 kişilik bir ordu ile Beni Kurayza'ya doğru yola çıktı. Bu savaş hicretin 5. yılının Zilkade ayının son çarşamba günü olmuştur.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yirmi beş gün onları kuşatma altında tuttu. Yahudiler kuşatmadan daralınca ve Allah kalplerine korku salınca Sa'd b. Muaz *(radıyallahu anh)*'ın hükmüne teslim olarak kalelerinden indiler. Sa'd b. Muaz *(radıyallahu anh)* onların erkeklerinin öldürülmesi, kadın ve çocuklarının esir edilmeleri şeklinde hüküm verdi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Ey Sa'd! Sen yedi göğün üstündeki Allah'ın hükmü ile hükmettin.

Müslümanlar Kurayza oğullarının erkeklerini yakaladılar. Sayıları 800 ile 900 kişi arasındaydı. Sonra Rasulullah Medine'nin çarşısına gitti ve orada bir çukur kazdırdı. Sonra yahudileri getirtti. Boyunları vurularak bu çukura atıldılar. Teker teker getirilip boyunları vuruluyordu. Aralarında Allah'ın düşmanı Huyey b. Ahtab ve Ka'b b. Esed vardı. Bunlar yahudilerin ileri gelenleriydiler.

Kab'ı Rasulullah'a boynunu vurmaya götürürlerken şöyle dediler:

"Ey Ka'b! Bize ne yapılacağını sanıyorsun?" Şöyle dedi: "Her yerde akıl edemiyorsunuz. Görmüyormusunuz çağıran hiç tartışmıyor. Sizden kim giderse geri dönmüyor. Vallahi sonuç ölümdür. Bu şekilde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onların işini bitirdi.

Allah'ın düşmanı Huyey b. Ahtab getirildi. Elleri bir iple boynuna bağlanmıştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e bakınca şöyle dedi:

- Allah'a yemin ederim ki sana düşmanlık ettiğim için nefsimi kınamadım. Fakat kim Allah'ı rezil etmeye çalışırsa, Allah onu rezil eder. Ey insanlar! Allah'ın emri, kitabı ve İsrailoğullarının üzerine vurulan kaderine karşı çıkılmaz. Sonra oturdu ve onun da boynu vuruldu.[379]

Böylece Kurayza oğulları hakkında verilen hüküm yerine getirildi. Onların malları ve toprakları müslümanlara kaldı.

19. Beni Lihyan Gazvesi

Hicretin altıncı senesinin Rebiülevvel ayında olmuştur. Lihyan oğulları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabına düşmanlık yapıyordu. Hubeyb b. Adiy *(radıyallahu anh)*'ı ve beraberindeki Müslümanları Racia kuyusunun yanında öldürdüler. Bu haber Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ulaştığında öldürülen ashabının intikamını almak için yola çıktı. Fakat Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* oraya ulaşmadan önce Müslümanların yola çıktığı haberini aldılar ve dağlara kaçtılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve beraberindekiler savaşamadan geri döndüler.[380]

20. Zi-Kared Gazvesi

Zi-Kared, Medine ile Hayber arasındaki bir kuyunun ismidir. Medine'ye uzaklığı iki gecedir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Lihyan oğulları gazvesinden döndü ve Medine'de birkaç gün kaldı.

Uyeyne b. Hısn el-Fezari Gatafan'dan bazı süvarilerle, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ormanda aşıladığı bazı ağaçlara saldırdı. İbn İshak buradan yola çıkarak bu gazvenin, hicretin altıncı yılının ortalarında olduğunu söylemiştir.[381] Sahih-i Buhari ve Müslim'deki rivayetlere göre ise Hudeybiye'den sonra, Hayber'den önce yani yedinci senenin başında olmuştur.

---

[379] İbn Hişam, Siret, 3/141.

[380] İbn Hişam, Siret, 3/144, 145.

[381] İbn Hişam, Siret, 3/175.

Hafız İbni Kesir, Müslim'in Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)*'dan rivayet ettiği hadisi delil getirmiş ve ikinci görüşün daha doğru olduğunu söylemiştir.[382]

262. İmam Müslim, Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Biz 1.400 kişi olduğumuz halde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber Hudeybiye'ye geldik... Sonra Medine'ye geldik. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kölesi Rabah ile beni yük taşıyan hayvanlara gönderdi. Ben Rabah ile beraber Talha'nın atının üzerinde, onları otlatarak sürüp getiriyorduk. Sabahlayınca Abdurrahman el-Ferazi'nin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yük hayvanlarına akın düzenlediğini, çobanı öldürüp hayvanları önüne kattığını gördük. Ben şöyle dedim:

- Ey Rabah! Bu atı al ve Talha b. Ubeydullah'a götür! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e de otlayan davarlarına müşriklerin saldırdığını ve çobanları öldürdükleri haberini ulaştır.

Daha sonra ben tepenin üstüne çıkıp Medine'ye döndüm. Üç defa: "Ya Sabahahu!" diye haykırdım. Sonra yanımda kılıcım ve oklarımla onları izlemeye başladım. Ağaçların bol olduğu yerde onlara ok atıyor ve atlarını öldürüyordum. Bana doğru bir süvari döndüğünde bir ağacın dibinde oturur ona ok atardım. Bana doğru gelenin mutlaka hayvanını vuruyordum. Onlara hem atıyor hem de şöyle diyordum: "Ben İbnu'l Ekva'yım. Bu gün alçakların helak olduğu gündür!"

Ben onlardan birine yetişir bineği üzerindeyken okumu atar hem ata hem de adama isabet ettirirdim. Öyleki omuzu felç olurdu. "Al bunu! Ben İbnu'l Ekva'yım. Bu gün alçakların helak olduğu gündür!" derdim. Ağacın dibinde olduğumda onları oklarla yakardım, dağ daraldığında dağın üstüne çıkıp üzerlerine taş yuvarlıyordum. Böylece onları kovalıyor ve recaz söylüyordum. Öyle ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hayvanlarından bütün develeri onların elinden kurtardım. Sonra onlara ok atarak takip ettim. Nihayet otuzdan fazla elbise, otuzdan fazla mızrak bıraktılar. Hafiflemek istiyorlardı. Bir şey attılar mı üzerine taşlardan nişanlar koyuyordum. Onları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yolu üzerine topladım. Kuşluk vakti güneşi kızıştığında onlar dar bir dağ yolunda iken imdatlarına Uyeyne b. Bedr el-Fezari geldi. Dağa çıktım ve

[382] İbn Kesir, El-Bidaye ven-Nihaye, 4/150.

onların üstündeydim. Uyeyne "Bu ne? Şu gördüğüm nedir?" dedi. Müşrikler "Bu adamla belaya çattık! Vallahi alaca karanlığından şimdiye dek peşimizden ayrılmadı. Elimizde ne varsa aldı, arkasına kattı" dediler. Uyeyne "O adam arkasında kendisine yetişecek kimselerinin olduğunu görmeseydi mutlaka sizi bırakırdı. O halde sizden dört kişi ona gitsin" dedi. Onlardan dört kişi derhal dağa yanıma çıktı. Onlara sesim yetiştiğinde "Beni tanıyor musunuz?" diye sordum. Onlar "Sen kimsin?" dediler. "Allah'a yemin olsun ki sizden bir adamı yakalamak istersem mutlaka ona yetişirim. Ama sizden biri beni yakalamak isterse bana asla yetişemez" dedim. Onlardan biri "Ben biliyorum" dedi.

Ben yerimden ayrılmadım. Ta ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in süvarilerini ağaçların arkasına girerken gördüm. Bir de baktım ki başlarında Ahram el-Esedi, onun peşinde Ebu Katade var. Dağdan inip Ahram'a dönüp atının gemini tuttum. "Ey Ahram! Onlardan sakın ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile ashabı yetişinceye kadar O'nun yolunu kesmesinler" dedim. Ahram "Ey Seleme! Eğer Allah'ın, ahiret gününün, cennetin ve cehennemin hak olduğunu biliyorsan benimle şehidliğin arasına girme!" dedi. Bunun üzerine atının gemini bıraktım. O da Abdurrahman b. Uyeyne ile karşılaştı. Abdurrahman ona saldırdı. O da Abdurahman'ın atını öldürdü. Abdurrahman da onu yaralayıp öldürdü ve atına bindi. Ebu Katade, Abdurrahman ile karşılaştı. Karşılıklı yaralandılar. Ebu Katade onu yaralayıp öldürdü ve Ahram'ın atına geçti. Sonra çıkıp onların izini takip ettim. Hatta arkamdaki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından ve onların tozundan bir şey göremiyordum. Nihayet güneş batmadan önce içinde Zi-Kared denilen su bulunan bir dağ yoluna saptılar. Susuz olduklarından ondan su içmek istiyorlardı. Bana baktılar, arkalarında koşuyordum. Ondan vaz geçtiler ve sarp bir yola çıktılar. Güneş de batıyordu. Ben de koştum ve onlardan bir adama yetişerek bir ok attım ve "Al bunu! Ben İbnu'l Ekva'yım. Bu gün alçakların helak olduğu gündür!" dedim. Adam "Ey anası ağalayasıca! Sabahki Ekva mı?" dedi. Ben de "Evet, ey kendi nefsinin düşmanı!" dedim. Ona bir ok daha attım. Ben bunları sürerek Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e getirdim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabı geride bıraktığım Zi-Kared suyunun başındaydılar. Bir de ne göreyim Allah'ın nebisinin yanında beşyüz kişi var. Bilal de bir deve boğazlamış, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ciğerinden ve hörgücünden kızartma yapıyordu. Ben "Ey Allah'ın Rasulu! Bana müsaade buyur da şu cemaatten yüz adam seçeyim

geceleyin kafirlere baskın edip onlardan muhbir olarak tek bir kişiyi bırakmayayım" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*:

"Ey Seleme! Bunları yapacağını zannediyor muydun?" buyurdu. Ben de "Evet! Sana ikram buyuran Allah aşkına!" cevabını yerdim. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* güldü hatta gündüzün aydınlığında yan dişleri göründü ve daha sonra "Onlar şu anda Gatafan topraklarında bulunuyorlar" buyurdu.

Gatafandan biri geldi ve şöyle dedi: "Falan kimse onlara bir deve kesti. Üzerlerindeki tozu görünce "Kavim size saldırdı mı?" dedi onlar da kaçıp gittiler."

Sabah olunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bugün en hayırlı atlımız Ebu Katade, en hayırlı piyademiz de Seleme idi" buyurdu. Sonra bana iki hisse verdi. Biri süvari hissesi, biri de piyade hissesi idi.

Sonra Medine'ye dönerken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* beni, kulağı yarık olan devesinin terkisine aldı. Biz yolda giderken ensardan bir adam koşmada geçilemiyordu. Adam "Medine'ye kadar koşma yarışı yapacak kimse yok mu? Medine'ye kadar yarışacak kimse yok mu?" demeye başladı. Bunu tekrarlamaya başladı. Onun sözlerini işitince "Sen ikramda bulunmaz mısın, şerefli kimselere hibe etmez misin?" dedim.

Adam "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hariç, hayır" dedi. Ben "Ya Rasulallah! Anam babam sana feda olsun! Beni bırak bu adamla yarışayım" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İstersen yarış!" dedi....

Medine'de üç gece kaldık ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber Hayber'e sefere çıktık."[383]

21. Beni Mustalık Gazvesi

Alimler bu gazvenin ne zaman yapıldığı konusunda ihtilaf etmişlerdir. Bazıları hicretin 4. senesinde yapıldığını, bazıları hicretin 5. senesinin Şaban ayında Hendek Savaşından önce yapıldığını bazıları da hicretin 6. senesinin Şaban ayında yapıldığını söylemişlerdir. Bunların içerisinde tercih edilen görüş son görüştür.

Bu gazveye Beni Mustalık Gazvesi denilmesinin sebebi, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Mustalık oğulları ile savaştığı içindir. Bu

[383] Müslim, Cihad, 3/1433.

kabile Medine ile deniz arasında sahil kenarında yaşayan bir kabile idi. Yine bu gazveye "Mureysia Gazvesi" de denilmiştir. Çünkü Mureysia denilen kuyunun yakınlarında yapılmıştır.

Mustalık oğullarının komutanı Haris b. Ebi Dırar idi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Mustalık oğullarının kendilerine saldırmak üzere toplandıklarını haber alınca yola çıkarak onların sularından birinin başında onlarla karşılaştı. Savaş başladı, insanlar birbirlerine girdiler. Allah *(Subhanehu ve Teala)* Mustalık oğullarını yenilgiye uğrattı. Onlardan çok sayıda ölen ve esir alınan oldu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onların kadınlarını, çocuklarını ve mallarını ganimet olarak sahabiler arasında paylaştırdı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de Mustalık oğullarının komutanı Haris b. Ebi Dırar'ın kızı Cuveyriye binti Harise ile evlendi. Ayrıca o gün çok sayıda deve ve koyun ganimet olarak ele geçirilmişti.[384]

22. Hudeybiye Gazvesi

Hicretin altıncı senesinin Zilkade ayında olmuştur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 1.400 Müslüman ile savaş kastı olmaksızın Beytullah'ı ziyaret etmek maksadıyla Mekke'ye doğru yola çıktı. Kendisiyle beraber yetmiş tane kurbanlık hayvan da götürmüştü.

Kureyşliler Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in umre kastıyla Mekke'ye doğru geldiğini haber alınca onu engellemek üzere yola çıktılar. Rasulullah Hudeybiye'de konakladı. Osman *(radıyallahu anh)*'ı da geliş niyetlerini Kureyşlilere anlatmak için Mekke'ye gönderdi. Bir süre sonra Mekkelilerin Osman *(radıyallahu anh)*'ı öldürdüğü haberi geldi. Bu haber üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* savaşmaya karar verdi. Müslümanlardan ağacın altında biat aldı. Bu biata "Rıdvan Biatı" denilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* o gün Müslümanlardan ölesiye kadar savaşmak ve kaçmamak üzere biat almıştı.[385]

Daha sonra da siyer kitaplarında genişçe anlatıldığı üzere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile Kureyşliler arasında anlaşma yapıldı.

23. Hayber Gazvesi

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hudeybiye'den döndükten sonra Zilhicce ayı ve Muharrem'in bir kısmında Medine'de kaldı.

---

[384] İbn Hişam, Siret, 3/182.

[385] İbn Hişam, Siret, 3/196.

Muharrem'in geriye kalan zamanında Hayber'e savaşa çıktı. Altıncı seneden sadece bir ay ve bir kaç gün kalmıştı. Hayber, bir çok kalesi olan ve yahudilerin ikamet ettiği bir şehirdi.

Amir b. Ekvâ *(radıyallahu anh)* veciz şiirler söyleyen bir sahabi idi. Ordu Hayber'e doğru ilerlerken Müslümanlara şiir söylemeye başladı. O şöyle diyordu:

Vallahi eğer Allah olmasaydı hidayet bulamazdık.

Sadaka vermez, namaz kılmazdık,

Yarabbi senin fazlından yüz çeviremeyiz.

Düşmana karşı ayaklarımızı sabit kıl!

Üzerimize sekinetini indir!

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de onu dinliyordu ve "Allah sana mağfiret etsin" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir kişiye istiğfar edince o kişi mutlaka şehid olur. Bundan dolayı Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* devesinin üzerinden "Ey Allah'ın Rasulü! Bizi Amir ile güçlendirseydin" diye seslendi.

Müslümanlar Hayber'e ulaştığında melikleri Muharrib kılıcını kaldırıp indirerek mübareze istedi. Onun karşısına Amir karşı çıktı. Birbirlerine karşılıklı darbeler vurdular. Muharrib'in kılıcı Amir'in kalkanına saplandı. Amir alttan vurmaya çalıştı ama kılıcı kendisine döndü ve kolundaki damarı kesti. Bu darbe ile öldü.

Amir'in yeğeni olan Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından bir topluluğun "Amir'in ameli batıl oldu. Çünkü o kendisini öldürdü" dediklerini duydum. Ağlayarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzuruna geldim ve "Ya Rasulallah! Amcam Amir'in ameli batıl mı oldu?" dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim bunu söyledi" dedi. Ben "Ashabından bazıları" dedim. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim bunu söylediyse yalan söylemiş. Bilakis onun ecri iki kattır" buyurdu.

Yahudilerin komutanı Murahhib Hayber kalesinden çıktı ve "Benimle mübareze eden var mı?" diye bağırıyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kim bunun karşısına çıkar?" dedi. Muhammed b. Mesleme "Ben ya Rasulallah! Vallahi onlardan intikam almak istiyorum. Çünkü dün kardeşimi öldürdüler" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kalk öyleyse!" dedi ve "Allah'ım ona yardım et" diye dua etti.

Her ikisi birbirlerine yaklaşınca aralarına bir ağaç girdi. Her biri rakibine karşı ağacın etrafında dönüyordu. Her dönüşte her biri ağacın bir dalını kesiyordu. Sonunda ağaç ikisi arasında bir adam gibi kaldı. Sonra Murahhib, Muhammed b. Mesleme'ye bir kılıç darbesi indirdi. Muhammed darbeye karşı ağaçla korundu. Murahhib'in kılıcı ağaca saplandı. Kılıcını kurtarmaya çalıştı fakat kurtaramadı. Muhammed kılıçla vurarak Muharrib'in iki ayağını kesti. Murahhib "Beni bundan kurtar" diye yalvarıyordu. Muhammed "Hayır! Kardeşim Mahmud b. Mesleme'nin ölümü tattığı gibi sen de ölümü tat!" dedi. Ali *(radıyallahu anh)* Murahhib'in yanına geldi ve başını kesti. Savaştan sonra onun selbi konusunda Muhammed'le ihtilaf ettiler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onun kılıcını, miğferini ve başındaki değerli taşı Muhammed b. Mesleme'ye verdi.

Murahhib öldürüldükten sonra kardeşi Yasir meydana çıktı ve mübareze istedi. Karşısına Zubeyr b. Avvam çıktı. Annesi Safiyye binti Abdulmuttalib "Ya Rasulallah! Oğlumu öldürecek" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır! İnşaallah oğlun onu öldürecek" buyurdu. Karşılaştılar ve Zübeyr *(radıyallahu anh)* Yasir'i öldürdü.

263-عن أَنَس بْنُ مَالِك قال: صلّى رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وسلم الصبح قريباً من خيبر بغلس ثمَّ قال: **اللهُ أَكْبَرُ! خَرِبَتْ خَيْبَرُ، إِنَّا إِذَا نَزَلْنَا بِسَاحَةِ قَوْمٍ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ.**

263. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hayber'in yakınında sabah namazını kıldı ve şöyle buyurdu: "Allahu Ekber! Hayber harap oldu. Bir kavmin yanına konakladığımızda uyarılanların sabahı ne kötü olur."[386]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hayber'i fethetti. Oradaki savaşçıların hepsini öldürdü. Çocukları da esir aldı. Ayrıca o gün Müslümanlar pek çok ganimet elde ettiler.[387]

24. Kaza Umresi

Alimlerin bazıları bunu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gazvelerinden saymamaktadır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*

[386] Buhari, Megazi, 5/73.

[387] İbn Hişam, Siret, 3/215.

Hayber'den Medine'ye dönünce altı ay boyunca Medine'de kaldı. Bu sırada sadece seriyyeler gönderiyordu. Sonra müşriklerin kendisini engelledikleri ay olan Zilkade ayında kaza umresi niyetiyle yola çıktı.

Bir önceki sene kafirler tarafından engellenen umrenin yerine yapıldığı için bu umreye "Kaza Umresi" denilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Mekke'de üç gün kaldı. Dördüncü gün sabah olunca Ebu Rafi'ye Medine'ye dönmek için Müslümanları toplamasını emretti ve yola çıktılar.[388]

25. Mekke'nin Fethi

Sekizinci yılın Ramazan ayında gerçekleşmiştir. Kureyşliler Hudeybiye'de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile yaptıkları anlaşmayı bozdular. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* beraberinde 12.000 kişi ile Mekke'ye doğru yola çıktı. Allah *(Subhanehu ve Teala)* müslümanlara yardım etti ve Mekke fethedildi. O günden sonra Mekke Darul İslam oldu.[389]

26. Huneyn Gazvesi

Bu gazveye Hevazin gazvesi de denilmiştir. Hevazin kabilesi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in başarısını ve Mekke'yi feth ettiğini duyunca Malik b. Avf en-Nadri'nin etrafında toplandılar. Havazin ile birlikte Sakif, Nadr ve Cüsem kabilelerinin hepsi toplandı. Sad b. Bekir ve Hilal oğullarından bazıları da onlara katıldılar. Komuta Malik b. Avf en-Nadri'ye verildi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 12.000 kişiyle yola çıktı. İki ordu karşılasınca Müslümanların büyük çoğunluğu korktu ve kaçmaya başladı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müslümanların bu halini görünce amcası Abbas'a "Ey ensar topluluğu! Ey ağaç altında biat edenler" diye bağırmasını emretti.

Onlardan sözlerine sadık olanlar geri döndüler ve savaştılar. Savaş sonunda müşrik ordusu hezimete uğradı. Müslümanlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına elleri bağlı esirlerle döndüler. Allah *(Subhanehu ve Teala)* kafirlerden öldürdüğünü öldürdü. Onları yenilgiye uğrattı. Rasulüne de onların mallarını ve çocuklarını ganimet olarak ihsan etti. Huneynin ganimetleri 6.000 esir, 24.000 deve, yaklaşık

[388] İbn Hişam, Siret, 4/3.

[389] İbn Hişam, Siret, 4/5.

40.000 koyun ve 4.000 ölçü gümüştü.[390]

27. Taif Gazvesi

Hicretin 8. yılının Şevval ayında gerçekleşmiştir. Sakif kabilesi Huneyn'de yenilgiye uğradıktan sonra Taif'e geldiler. Şehirlerinin kapılarını kapattılar. Savaşa hazırlanmaya başladılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Huneyn'de işi bitince Taif'e yöneldi. Gelip Taif yakınlarında konakladı. Askerlerini düzene koydu.

Taifliler müslümanları şiddetli bir ok atışına tuttular. Müslümanlardan ok isabet etmesi sonucu 12 kişi şehid oldu ve bazıları yaralandı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şimdiki Taif mescidinin bulunduğu yere çıktı. Onları 18 gün kuşattı. Kuşatma bir görüşe göre 15 gün, başka bir görüşe göre ise 20 gün sürmüştür. Hatta 40 gün olduğu bile söylenmiştir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Sakiflilerin üzümlerinin kesilmesini emretti. İnsanlar üzümlerin içine girerek kesmeye başladılar. Sonra Sakifliler, üzümleri Allah için ve akrabalık bağı hatırına bırakmasını istediler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de "Allah ve akrabalık bağı için bırakıyorum" buyurdu.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in görevlendirdiği bir kişi "Kim kaleden çıkıp bize gelirse o hürdür" diye bağırdı. Onlardan on küsur kişi çıktı. Ebu Bekre de bunlardan biridir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları azad etti.

Taif'in fethi gerçekleşmeyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabından Nevfel b. Muaviye ed-Deyli ile istişare etti. "Ne diyorsun?" diye sorunca Nevfel *(radıyallahu anh)* "Eğer üzerinde durursan onu alırsın. Eğer bırakıp gidersen de bu sana zarar vermez" dedi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ömer b. Hattab'a insanlara geriye dönüş için hazırlanmalarını söylemesini emretti ve Medine'ye geri dönüldü.[391]

28. Tebuk Gazvesi

Bu gazve hicretin 9. senesinin Recep ayında olmuştur. Bu gazve Rasululah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in katıldığı son gazvedir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Rumların Medine üzerine göndermek üzere

---

[390] İbn Hişam, Siret, 4/60, 62.

[391] İbn Sa'd, Tabakât, 2/157, 159.

ordu hazırladıklarını öğrenince Rumlara karşı bir ordu hazırlamaya başladı. Bu gazve insanların zor zamanına, memleketin kıtlık zamanına denk gelmişti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu seferi ciddiyete aldı. İnsanları cihada teşvik etti. Zenginleri yardım etmeye ve Allah yolunda sıkıntı yüklenmeye davet etti. Zenginler de gerekli yardımları yaptılar. Osman *(radıyallahu anh)* büyük bir yardımda bulundu.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* perşembe günü yola çıkınca askerlerini Veda tepesinde düzene koydu. Otuz binden fazla askeri vardı. Allah'ın düşmanı Abdullah b. Ubey adamlarını askerlerin en arkasına koymuştu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hareket edince münafıklar ve şüphecilerden bir topluluk geride kaldı ve sefere çıkmadılar.

Sahabe-i Kiramdan yedi kişi ağlayarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına geldiler ve kendilerini de götürmesini, seferde binmek için binek vermesini istediler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sizleri taşıyacak bir şey bulamıyorum" dedi. Onlar da cihada çıkamadıklarından dolayı üzüntü ve gözyaşıyla geri döndüler.

Rum kayseri Hirakl o sırada Suriye'de bulunan Humus şehrinde idi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e karşı çok büyük bir ordu hazırladı. Orduda Rumlar ve yardımcıları Lahm, Cüzzam, Amile ve Gassan kabileleri de bulunuyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerini Tebuk'te beklediğini duyunca daha fazla ilerlemediler ve geri döndüler.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Tebük'te on küsur gün kaldı ve Rum ordusunu bekledi. Tebuk'ten ileriye geçmedi ve Medine'ye geri döndü. Bu seferde savaş olmadığı hususunda ittifak edilmiştir.

Bu gazvelere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizzat kendisi katılmıştır. Bazısında savaş olmuş, bazısında ise olmamıştır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Medine'de 10 yıl kalmış ve 28 gazveye katılmıştır. Yani yaklaşık olarak yılda 3 gazveye katılmıştır.

Rasulullah'ın Gönderdiği Seriyyeler

Alimler Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gönderdiği seriyyelerin sayısında ihtilaf etmişlerdir. Ancak seriyyelerin en büyüğünün Zeyd b. Harise'nin komutasında Mute'ye gönderilen seriyye olduğunda ittifak edilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gönderdiği seriyyeler şunlardır:

1. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Bu seriyye Mute savaşını gerçekleştirmiştir. Mute savaşı, hicretin 8. yılının Cemaziyel Evvel ayında olmuştur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Zeyd b. Harise'nin komutasında 3.000 Müslümanı Şam tarafındaki Belka topraklarına gönderdi ve şöyle buyurdu:

- Eğer Zeyd'e bir şey olursa, komutan Cafer b. Ebu Talip'tir. Eğer Cafer'e bir şey olursa, komutan Abdullah b. Revaha'dır.

İnsanlar hazırlanıp yola çıktılar ve Şam topraklarındaki Maan'a geldiler. Hirakl'in Belka topraklarındaki Mâab'a geldiği ve beraberinde 100.000 kişinin olduğu, Lahm, Cüzzam ve Behra kabilelerinin de Rumlara katıldığı haberi geldi. Müslümanlar bu haberi alınca Maan'da iki gece bekleyerek ne yapacaklarına karar vermeye çalıştılar.

Bazısı "Rasulullah'a düşmanın sayısını bildirelim. Ya bize yardım gönderir veya bize bir şey emreder de biz onu yaparız" dediler. Abdullah b. Revaha *(radıyallahu anh)* ise insanları cesaretlendirerek şöyle dedi:

- Ey kavmim! Vallahi kendisinden ikrah ettiğiniz şey, kendisi için çıktığınız şeydir. O da istediğiniz şehadettir. Biz insanlarla sayı, güç ve çoklukla savaşmıyoruz. Biz sadece Allah'ın bize ihsan ettiği bu din ile savaşıyoruz. Yolunuza devam edin! Sonuçta sizin için iki iyilikten biri vardır. Ya şehadet, ya zafer!

İnsanlar "Vallahi İbni Revaha doğru söyledi" dediler. Yola çıkıp Belka'nın sınırına geldiler. Rum ve Araplardan oluşan Hirakl'in ordusu Belka'nın bir köyü olan Meşari'de idi. Sonra düşman yaklaştı. Müslümanlar Mute denilen bir köyde konakladılar. Savaş burada oldu. Müslümanlar savaşa hazırlandılar. O gün Müslümanların sayısı 3.000, düşmanın sayısı ise 100.000 kişi idi.

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* der ki: "Mute savaşına katıldım. Müşrikler bize yaklaşınca daha önce kimsenin sahip olamadığı sayı, silah, ayak takımı, ipek, atlar ve altın gördük. Gözlerim kamaştı. Sabit b. Erkam bana "Ey Eba Hureyre! Sanki büyük bir çoğunluk görüyorsun" dedi. Ben "Evet" deyince "Sen bizimle beraber Bedir'e katılmadın. Biz çoklukla zafere kavuşmadık" dedi."

Sonra iki taraf birbirine girdi ve savaş başladı. Zeyd b. Harise *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sancağını aldı ve mızraklarla öldürülünceye kadar savaştı. Sonra sancağı Cafer b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* aldı. Düşünmeden kumral olan atına bindi ve

savaşmaya başladı. Savaş çok şiddetlendiğinde atını boğazladı ve öldürülünceye kadar bineksiz, ayakları üzerinde savaştı. Cafer *(radıyallahu anh)* İslam'da at boğazlayan ilk kimsedir. Cafer sancağı sağ eline aldı. Sağ eli kesilince sol eline aldı ve sol eli de kesildi. Sancağı öldürülünceye kadar omuzlarıyla taşımaya çalıştı. Öldürüldüğünde otuz üç yaşında idi. Allah *(Subhanehu ve Teala)* buna karşılık ona iki kanat verdi. Onlarla cennette istediği gibi uçmaktadır.

Cafer *(radıyallahu anh)* öldürülünce sancağı Abdullah b. Revaha *(radıyallahu anh)* aldı. Atının üzerinde sancakla ilerledi. Nefsini alçaltmaya ve bazı tereddütler geçirmeye başladı. O gün şöyle diyordu:

Yemin ettim ey nefis! Ona ineceksin!

Ya ona inersin veya ona zorlanırsın.

İnsanlar yönelmiş şiddetle haykırırken

Seni cennetten ikrah eder halde görüyorum.

İçinde mutmain olduğun durum uzadı!

Oysa sen kötü bir sudan başkası değilsin!

Ey nefis! Eğer öldürülmezsen, ölürsün.

Bu, ölüm hamamıdır ona kavuştun.

Temenni ettiğin şey sana verildi.

Eğer onların yaptığını yaparsan hidayet bulursun.

Eğer gecikirsen şakilerden olursun.

Sonra atından indi. Amcasının oğlu elinde bir parça kurutulmuş et ile yanına geldi ve "Bununla bunaldığında güç kazan! Bugün nasibin bu imiş" dedi. Abdullah onu aldı ve bir parça kopardı. Sonra kendi kendine "Sen hala dünyada mısın?" dedi ve eti elinden attı. Sonra ilerleyerek öldürülünceye kadar savaştı. Böylece savaş başlamadan önce Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in tayin ettiği komutanlar sırasıyla şehid oldular. Zeyd b. Harise, Cafer b. Ebi Talib ve Abdullah b. Revaha... (Allah onlardan razı olsun)

Sonra sancağı Sabit b. Ekram el-Ensari *(radıyallahu anh)* aldı ve "Ey Müslümanlar topluluğu! Sizden biri üzerinde anlaşın!" dedi. Onlar "Sen taşı!" dediler. O "Ben bunu yapamam" deyince Halid b. Velid *(radıyallahu anh)* üzerinde anlaşıldı. Halid sancağı alınca Müslümanları savundu ve korudu. Sabah olunca safın önünde bulunanları arkaya, arkada bulunanları öne, sağ kanattakileri sola, sol kanattakileri sağa aldı. Düşman

sancaklarından karşılarındakileri tanımadılar ve "Onlara yardım gelmiş" dediler. Korktular ve kaçtılar. Onlardan hiç kimsenin öldürmediği şekilde adam öldürüldü.[392]

264-عَنْ أَنَسٍ رضى الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم نَعَى زَيْدًا وَجَعْفَرًا وَابْنَ رَوَاحَةَ لِلنَّاسِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَهُمْ خَبَرُهُمْ، فَقَالَ: **أَخَذَ الرَّايَةَ زَيْدٌ فَأُصِيبَ ثُمَّ أَخَذَها جَعْفَرٌ فَأُصِيبَ ثُمَّ أَخَذَها ابْنُ رَوَاحَةَ فَأُصِيبَ ثمَّ أَخَذَ الرَّايَةَ سَيْفٌ مِنْ سُيُوفِ اللَّهِ حَتَّى فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ.**

264. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Zeyd, Cafer ve Abdullah b. Revaha'nın ölüm haberlerini haber gelmeden önce bildirdi. Rasulullah şöyle buyurmuştur: "Bayrağı Zeyd aldı ve öldürüldü. Sonra Cafer aldı ve o da öldürüldü. Sonra İbni Revaha aldı ve o da öldürüldü... Sonra bayrağı Allah'ın kılıçlarından bir kılıç aldı. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onlara fetih ihsan etti."[393]

İbn İshak der ki: "Üç komutan da arka arkaya şehid edilince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Bayrağı Zeyd b. Harise aldı ve şehid olarak öldürülünceye kadar savaştı. Sonra onu Cafer aldı şehid olarak öldürülünceye kadar onunla savaştı."

Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sustu. Ensarın yüzü değişmeye başladı. Abdullah b. Revaha'da istemedikleri bir durumun olduğunu sandılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

- Sonra bayrağı Abdullah b. Revaha aldı. Şehid olarak öldürülünceye kadar onunla savaştı. Onlar cennete yükseltildi ve altından yapılmış tahtların üzerine oturtuldular. Abdullah b. Revaha'nın tahtında diğer arkadaşlarının tahtında olmayan düğmeler gördüm. "Bu neden?" diye sorduğumda "Diğer ikisi tereddütsüz ilerlediği, Abdullah b. Revaha ise bazı tereddütler geçirdikten sonra ilerlediği için" denildi."[394]

265. Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Bu savaşta onların arasındaydım. Cafer b. Ebu Talib'i aradık. Onu ölülerin arasında bulduk. Cesedinde yetmiş küsur yara, darbe ve ok yarası

---

392 İbn Hişam, Siret, 4/140.

393 Buhari, Megazi, 5/87.

394 İbn Hişam, Siret, 4/14, 15.

vardı."[395]

İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)* Cafer b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)*'ın oğluyla karşılaştığı zaman "Allah'ın selamı üzerine olsun ey iki kanat sahibinin oğlu!" derdi.

Alimler, Mute savaşının galibi hakkında ihtilaf etmişlerdir. Bu savaşta Müslümanlar yenilmiş midir yoksa galip mi gelmişlerdir? Bazılarına göre Müslümanlar Rumlar karşısında hezimete uğramışlardır. Onlar bu görüşlerini İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edilen şu hadise dayandırmaktadırlar:

İbn Ömer *(radıyallahu anhuma)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizleri bir seriyye ile gönderdi. Düşmanla karşılaşınca ilk başta yenildik. Bir toplulukla Medine'ye gece geldik ve saklandık. Sonra "Rasulullah'ın yanına gitseydik ondan özür dilerdik" dedik ve O'nun yanına gittik. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile karşılaşınca "Biz savaştan kaçanlarız ya Rasulallah!" dedik. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de "Hayır! Bilakis siz dönüp dönüp savaşanlarsınız" buyurdu."[396]

Bazılarına göre ise Müslümanlar ne galip gelmişler ne de yenilmişlerdir. İbni İshak'ın naklettiğine göre Halid b. Velid *(radıyallahu anh)* bayrağı alınca her iki taraf da düşmanından geri çekildi ve uzaklaştı.[397]

Bazılarına göre ise Müslümanlar Mute savaşında Rumlara galip gelmiştir. Vakidî, Beyhakî ve İbni Kesir, bu görüşü tercih eden alimlerdendir. Tercih edilen görüş de budur.

Vakidi der ki: "Halid sancağı alınca safın önünde bulunanları arkaya, arkada bulunanları öne, sağ kanattakileri sola, sol kanattakileri sağa aldı. Düşman karşılarındakileri tanıyamadı ve "Müslümanlara yardım gelmiş" dediler, korktular ve kaçtılar. Onlardan hiç kimsenin öldürmediği şekilde adam öldürüldü."[398]

Müslümanların galip geldiğine dair diğer bir delil de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Sonra bayrağı Allah'ın kılıçlarından bir kılıç aldı. Allah onlara fetih ihsan etti" sözüdür. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın Müslümanlara fetih ihsan ettiğini söylemiştir.

---

[395] Buhari, Megazi, 5/87.

[396] Ahmed b. Hanbel, 2/111; Ebu Davud, 3/106; Tirmizi, 4/215.

[397] İbn Hişam, Siret, 4/34.

[398] Vakidi, Megazi, 2/764.

Yine Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edilen "Cafer b. Ebu Talib'i aradık. Onu ölülerin arasında bulduk. Cesedinde yetmiş küsur yara, darbe ve ok yarası vardı" hadisi de Müslümanların galip geldiğini göstermektedir. Eğer Müslümanlar hezimete uğramış olsaydı ölülerin arasında dolaşamaz ve öldürülenlerin üzerindeki yara, darbe ve ok izlerini sayamazlardı. Oysa Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* savaş bittikten sonra ölüler arasında dolaşmış, Cafer b. Ebi Talib'i arayıp bulmuş ve cesedindeki yaraları saymıştır.

266. Kays b. Ebi Hazim der ki: "Halid b. Velid *(radıyallahu anh)*'ı "Mute günü elimde dokuz kılıç kırıldı. Geriye sadece yemen işi geniş bir kılıç kaldı" derken işittim."[399]

Eğer savaşın başında topluca yenilmiş olsalardı Halid *(radıyallahu anh)* dokuz kılıç kıracak kadar büyük bir direnç gösteremezdi.

267. Avf b. Malik el-Eşcaî *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Zeyd b. Harise ile birlikte Mute savaşına katıldım. Yemen ehlinen olan yardımcım Mededi de bana eşlik etti. Kılıcından başka bir şeyi yoktu. Müslümanlardan biri bir deve kesti. Mededi ondan derinin bir parçasını istedi ve onu kendisine kalkan edindi. Bir süre ilerleyince Rum topluluğu ile karşılaştık. Aralarında kumral bir atın üzerinde bir rum vardı. Atın üzerinde altından bir eğer ve altından bir silah vardı. Müslümanlara meydan okuyordu.

Mededi bir koyunun arkasında durarak onu bekledi. Rum onun önünden geçince atının arka ayak kirişlerini kesti. At yere yığıldı. Üzerindekini de öldürerek atı ve silahı alıp getirdi. Allah *(Subhanehu ve Teala)* Müslümanları galip getirdikten sonra Halid b. Velid ona haber gönderdi. Selbi ondan aldı. Ben Halid'in yanına geldim ve "Sen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in selbi, öldürene verdiğini bilmiyor musun?" dedim. Halit "Biliyorum. Fakat bunu çok gördüm" dedi..."[400]

Bu hadisler de gösteriyor ki Mute savaşında Müslümanlar galip gelmiştir. Çünkü müslümanlar ganimet ve selb toplamışlardır.

2. Ubeyde b. Haris Seriyyesi. 60 muhacirden oluşan Rabiğ vadisine gönderilen seriyyedir.

3. Sad b. Ebi Vakkas Seriyyesi. Ebva Gazvesinden önce gönderil-

---

399 Buhari, Megazi, 5/87.

400 Müslim, Cihad, 3/1374.

miştir.

4. Abdullah b. Cahş Seriyyesi. Birinci Bedir Gazvesinden sonra gönderilmiştir.

5. Amr b. Adiy Seriyyesi.

6. Salim b. Umeyr Seriyyesi.

7. Ka'b b. Eşref Seriyyesi.

8. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Uhud savaşından önce Karde'ye gönderilmiştir.

9. Ebu Seleme b. Abdul Esed Seriyyesi. Hamra'ul-Esed gazvesinden sonra gönderilmiştir.

10. Abdullah b. Enis Seriyyesi.

11. Muhammed b. Mesleme Seriyyesi.

12. Abdullah b. Atik Seriyyesi. Yahudi Ebi Rafi'nin öldürülmesi için gönderilmiştir.

13. Said b. Zeyd Seriyyesi. Zi-Kared gazvesinden sonra Aranilere gönderilmiştir.

14. Ukkaşe b. Muhsin Seriyyesi.

15. Muhammed b. Mesleme Seriyyesi.

16. Ebu Ubeyde b. Cerrah Seriyyesi.

17. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Cumum'daki Süleym oğullarına gönderilmiştir.

18. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Medine ile arası 4 mil olan Îys şehrine gönderilmiştir.

19. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Medine'ye 36 mil uzaklıktaki "Taraf" isimli kuyuya gönderilmiştir.

20. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Kura vadisinin arkasındaki Hisme'ye gönderilmiştir.

21. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Kura vadisine gönderilmiştir.

22. Abdurrahman b. Avf Seriyyesi. Dummet'ul Cendel'e gönderildi.

23. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Medyen'e gönderilmiştir.

24. Ali b. Ebi Talib Seriyyesi. Fedekteki Sa'd b. Bekr'i öldürmek için gönderildi.

25. Zeyd b. Harise Seriyyesi. Kura vadisindeki Ümmü Karfe'ye

gönderilmiştir.

26. Abdullah b. Revaha Seriyyesi. Yahudi Eşber b. Zuram'a gönderilmiştir.

27. Amr b. Ümeyye ed-Damri Seriyyesi.

28. Ömer b. Hattab Seriyyesi.

29. Ebu Bekir es-Sıddık Seriyyesi.

30. Beşir b. Sa'd el-Ensari Seriyyesi. Fedek'e gönderilmiştir.

31. Galib b. Abdullah el-Leysi Seriyyesi.

32. Beşir b. Sa'd el-Ensari Seriyyesi. Yemme ve Cebar'a gönderilmiştir.

33. İbni Ebi el-Acva Seriyyesi. Suleym oğullarına gönderilmiştir.

34. Galib b. Abdullah el-Leysi Seriyyesi. Kedid'deki Mulevveh oğullarına gönderilmiştir.

35. Galib b. Abdullah el-Leysi Seriyyesi. Fedek'teki Beşir b. Sa'd'ın arkadaşları için gönderilmiştir.

36. Şucaâ b. Vehb el-Esedi Seriyyesi. Galip oğullarına gönderilmiştir.

37. Ka'b b. Umeyr el-Gıffari Seriyyesi.

38. Amr b. As seriyyesi. Zatu's Selasile'ye gönderilmiştir.

39. Ebu Ubeyde b. Cerrah Seriyyesi. Bu seriyyede müslümanlar, kendilerine isabet eden büyük bir açlıktan sonra Anber denilen büyük bir balık bulmuşlar ve bunu yemişlerdi.

40. Ebu Katade el-Ensari Seriyyesi. Necd'deki Muharrib topraklarına gönderilmiştir.

41. Ebu Katade el-Ensari Seriyyesi. Medine'ye 3 mil uzaklıktaki İdem vadisine gönderilmiştir.

42. Ebu Hadrad el-Eslemi Seriyyesi. Medine yakınlarındaki Gabe'ye gönderilmiştir.

43. Halid b. Velid Seriyyesi. Uzza putunu yıkmak için gönderilmiştir.

44. Ebu Amir el-Eş'ari Seriyyesi. Hevazin bölgesindeki Evtas'a gönderildi.

45. Amr b. As seriyyesi. Huzeyl kabilesinin putu olan Suva'yı yıkmak için gönderilmiştir.

46. Sa'd b. Zeyd Seriyyesi. Evs ve Hazrec'in putu olan Menat'ı yıkmak için gönderilmiştir.

47. Halid b. Velid Seriyyesi. Cüzeyme oğullarına gönderilmiştir.

48. Tufeyl b. Amr ed-Devsi Seriyyesi. Zil Keffeyn putunu yıkmak için gönderilmiştir.

49. Uyeyne b. Hısn el-Fezari Seriyyesi. Temim oğullarına gönderilmiştir.

50. Kutbe b. Amir Seriyyesi. Hasem'e gönderilmiştir.

51. Dahhak b. Süfyan el-Kilabi Seriyyesi. Kilab oğullarına gönderilmiştir.

52. Alkame b. Mucezzez Seriyyesi. Habeşistan'a gönderilmiştir.

53. Ali b. Ebu Talib Seriyyesi. Tayy kabilesinin "Fuls" adındaki putunu yıkmak için gönderilmiştir.

54. Ukkaşe b. Muhassen Seriyyesi. Uzre topraklarındaki Habbab bölgesine gönderilmiştir.

55. Halid b. Velid Seriyyesi. Dummet'ul Cendel'e gönderilmiştir.

Bu saydığımız seriyyeler, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gönderdiği seriyyelerdir.

Rasulullah'ın Vefatından Sonra Yapılan Savaşlar

Buraya kadar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bizzat katıldığı gazveleri ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in gönderdiği seriyyeleri zikrettik. Ancak unutmamak gerekir ki cihad sadece Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve Ashab-ı Kiram zamanına has değildir. Bilakis o, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın Müslümanlara vacib kıldığı, tüm zaman ve mekanlarda gerçerli bir ameldir.

Hiç kimse "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah *(Subhanehu ve Teala)* tarafından desteklenmekte ve ona meleklerle yardım edilmekte idi. O, emredildiği şeyi yapmak, İslam'a çağırmak ve müşriklerle cihad etmekle sorumlu idi" diyerek cihaddan uzak duramaz.

Bu bölümde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in zamanından sonra yaşamış Müslümanların Allah yolundaki sabırlarını ve düşmanla savaştaki çabalarını kısa ve özet olarak ele almaya çalıştım. Burada aktardıklarımızı, Şemseddin Ebu Abdullah Muhammed b. Ahmed b. Osman b. Zehebi'nin "İslam Tarihi" adlı eserinden özetledik. Müslümanların savaş ve fetihlerini ayrıntılarıyla araştırmak isteyenlerin, konunun

genişçe anlatıldığı siyer ve tarih kitaplarına bakmalarını tavsiye ederim.

Hiç şüphesiz cihad İslam'ın ruhudur. Sadık Müslümanlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den sonra da cihad görevini yerine hakkıyla getirdiler. Kafirlere karşı çetin mücadeleler verdiler ve kahramanca savaştılar. Bunun neticesinde de Allah *(Subhanehu ve Teala)* onları başarı ve zaferlerle ödüllendirdi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vefat edip Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* halife olunca arapların bir çoğu İslam'dan döndüler. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* bunlarla savaşa girişti. Bu savaşlara komutan olarak Halid b. Velid'i atadı. Halid *(radıyallahu anh)* önce Tuleyha el-Esedi ve beraberindeki mürtedlerle savaştı. Halid galip geldi ve Tuleyha Müslüman oldu.

Hicretin 12. senesinde Halid b. Velid *(radıyallahu anh)* Yemame'deki yalancı peygamber Müseyleme'ye gönderildi. Aralarında şiddetli bir savaş oldu. Müseyleme öldürüldü. Bir çok Müslüman şehid oldu.

Hicretin 13. senesinde Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* Amr b. As'ı Filistin tarafına gönderdi. Yezid b. Ebu Süfyan, Ebu Ubeyde b. Cerrah ve Şurahbil b. Hasene'yi de Belka topraklarına gönderdi. Bu senede Rumlara karşı Ecnadin, Suffur ve Fehil Savaşları yapılmıştır. Bu sene içerisinde Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* vefat etti ve yerine Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* halife oldu.

Hicretin 14. yılında ise Şam fethedildi. Ebu Ubeyde *(radıyallahu anh)* Şam'a doğru hareket etti. Halid b. Velid ordunun önünde gidiyordu. O gün Rumlar "Bahan" adındaki bir adamın etrafında toplanmışlardı. Ömer *(radıyallahu anh)* Halid'i azledip yerine Ebu Ubeyde'yi komutan atamıştı. Müslümanlar ile Rumlar Şam'ın etrafında karşılaştılar. Şiddetli bir savaştan sonra Allah *(Subhanehu ve Teala)* Rumlara yenilgiyi tattırdı. Rumlar Şam'a girerek kale kapılarını kapattılar. Müslümanlar Şam'ı kuşatma altına aldılar. Mancınıkla surları döverek yetmiş gün şiddetli bir kuşatma yaptılar. Bahan'ın bir çocuğu doğmuştu, yemek yaptı ve o gün onunla uğraştı. Halit b. Velid uyumuyor ve uyutmuyordu. İpleri merdiven şeklinde hazırladı. Akşam olunca o, Ka'ka b. Amr ve Mez'ur b. Adiy öne çıkıp şöyle dediler:

"Bizim surlar üzerinde tedbir getirdiğimizi duyduğunuz zaman bizim yanımızdan çıkın!"

Halit ve arkadaşları kalenin etrafındaki hendeğin yanına gelince

ellerindeki ipleri kalenin burçlarına attılar. Sırtlarında Hendekteki suyu geçmelerine yardım edecek tulumlar vardı. Ka'ka ve Mez'ur ellerindeki ipleri burçlara tutturdular. Burası Şam'ın en sağlam yeri idi. Surların üzerine bir çok kişi çıktı. Sonra tekbir getirdiler. Halid kale kapısının yanına indi. İki kapıcıyı öldürdü. Şehir ahalisinin hepsi yerlerine koştular. Ne olduğunu anlayamadılar. Her taraftaki adamlar kendi yerlerinde uğraşıyorlardı. Halid kapıyı açtı. Arkadaşları içeri girdiler. Ebu Ubeyde ise başka taraftan anlaşma yaparak şehre girdi. Çünkü Ebu Ubeyde daha önce Rumları anlaşmaya çağırmış fakat onlar reddetmişler idi. Halit bunu yapınca Rumlar, Ebu Ubeyde'den Halid ve arkadaşlarını kendilerinden alıkoyması şartı ile teslim oldular. Ebu Ubeyde de onlarla anlaşma yaptı. Halid'in aldığı bölgeye anlaşma maddelerini uyguladı.

Hicretin 15. senesinde Yermuk Savaşı meydana geldi. Bu savaş, büyük ve meşhur bir savaştır. Rumlar bu savaşta üç yüz bin, Müslümanlar ise Ebu Ubeyde'nin komutasında otuz bin kişi idiler. Rumlar kaçmamaları için beş veya altı kişiyi zincirlerle birbirine bağlamışlardı. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onları büyük bir hezimete uğrattı. Onlardan bir kişi kaçınca veya yaralanıp Yermuk vadisine yuvarlanınca beraberindekileri de sürükleyip götürüyordu. Öyle ki zamanla vadiyi doldurdular. Rivayete göre vadi cesetlerle doldu taştı. Atlar onları çiğnedi. Sayılamayacak kadar insan öldü. Bu savaşta Müslüman komutanlardan da bir cemaat şehid oldu.

O gün Ebu Süfyan b. Harb *(radıyallahu anh)* oğlu Yezid'in sancağı altında savaştı. Sürekli olarak Müslümanlara nasihatte bulunuyor ve "Ey Müslüman topluluğu! Bu gün Allah'ın günlerinden bir gündür. Sizler bugün imtihan ediliyorsunuz. Bu imtihanı kazanın!" diyordu. Ayrıca Ebu Süfyan *(radıyallahu anh)* "Ey Allah'ın yardımı! Yaklaş!" diye dua ederek Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan yardım istiyordu.

Yine bu sene içerisinde Irak'ta Kadisiye Savaşı da oldu. Müslümanlar Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'ın komutası altında idiler. Müşriklerin komutanı ise Rüstem idi. Müslümanların sayısı yedi ile sekiz bin arasında idi. Rüstem ise altmış bin kişilik orduya sahipti. Allah *(Subhanehu ve Teala)* müşrikleri yenilgiye uğrattı. Komutanları Rüstem öldürüldü ve Müslümanlar büyük bir ganimet elde ettiler.

Hicretin 16. yılında Celvela Savaşı olmuştur. Bu savaşta yüz bin farslı öldürülmüştür. Müslümanlar büyük miktarda ganimet ve esir elde ettiler.

Müslümanlar üç yıl içinde yani hicretin 13. ila 16. yılları arasında Kisra'nın memleketinin tahtına ve Kayser'in memleketinin tahtına sahip oldular. Müslümanlar bu seferlerde benzeri görülmemiş şekilde altın, mücevherat ve ganimetler elde etmişlerdir. Bir çok şehir, kasır vb. şeyler ele geçirmişlerdir. Yine bu sene içerisinde Ömer *(radıyallahu anh)* Şam'a gitmiş ve Beyt'ul Mukaddesi ele geçirmiştir.

Hicretin 20. yılında Mısır fethedildi. Yine bu senede Tuster Savaşı meydana geldi. Bu savaşta Müslümanların komutanı Ebu Musa el-Eşari *(radıyallahu anh)*, Farslıların komutanı da Hürmüzan idi. Tüster üzerinde Müslümanlar bir sene veya ona yakın bir zaman durdular. Kuşatma uzayınca Tüster'den bir adam gelerek komutan Ebu Musa el-Eşari'ye "Sana girişi göstermem karşılığında malımı, canımı ve çocuklarımı korumanı istiyorum" dedi. Ebu Musa ona bu güvenceyi verince adam: "Sana ayrıntılı haberler getirecek akıllı ve yüzme bilen birini benimle gönder" dedi. Ebu Musa *(radıyallahu anh)* onunla Meczee b. Sevr es-Sedûsi'yi gönderdi.

Meczee surun altındaki gizli su yolundan girdi. Bazen yüz üstü bazen de sırt üstü yüzerek şehre girdi. Yolları iyice öğrendi. Adam ona şehrin sahibi Hürmüzan'ı gösterdi. Meczee önce onu öldürmek istedi. Fakat Ebu Musa'nın "Benden habersiz birşey yapmayasın!" sözünü hatırlayıp vazgeçti. Sonra Ebu Musa'nın yanına döndü. Yanına 35 mücahid alarak tekrar şehre girdi. Adamlar sanki suda yüzen ördeklerdi. Şehre girip surlara çıkarak tekbir getirdiler. Surların üzerinde çarpışmaya başladılar, Meczee öldürüldü. Bunlar şehri fethettiler. Hürmüzan bir burca sığınıp orada savunma yaptı. Mücahidler o gün, gün yarılanıncaya kadar sabah namazını kılamadılar.

Sonra Hürmüzan, Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*'ın hükmü altına girdi. Müslüman oldu ve şehirde kaldı.

Hicretin 21. yılında İskenderiyye fethedildi. Amr b. As *(radıyallahu anh)* kıptilerle karşılaştı, şiddetli bir savaştan sonra onları yendi. Sonra onlarla Kanyon yakınlarında karşılaştı. Şiddetli bir savaş oldu. Sonra İskenderiyye'ye geldi. Mısır meliki Mukavvıs ona haber göndererek anlaşma istedi. Amr *(radıyallahu anh)* bunu reddetti. Sonra ciddiyetle savaşarak kılıç zoruyla şehre girdi. Şehirde bulunan Rumları ganimet aldı. Oraya Müslüman askerler bıraktı. Bu haber Konstantin b. Hirakl'a gitti. Kendi özel adamlarından Manuel denilen birini üçyüz gemi ile oraya gönderdi. Bunlar gelip İskenderiyye'ye girdiler. Oradaki Müslü-

manları öldürdüler. Kurtulanlar kaçtı. Amr b. As tekrar onbeşbin askerle kaleyi kuşattı. Mancınıkları kurdu. Savaşa girişerek şehri bir kere daha fethetti ve kalesini yıktı.

Yine bu sene içerisinde Farslılarla Nihavend Savaşı yapıldı. Bu savaşta Acemler kaçmamaları için kendilerini zincirlerle birbirlerine bağladılar. Müslümanlar saldırıya geçip eşi görülmemiş bir sekile onları öldürdü. Öyle kan aktı ki hayvanlar kanlara yapışıp kaldı. Numan b. Mukarrin *(radıyallahu anh)*'ın atı da kana yapışıp kaldı. Atılan bir ok ile öldürüldü. Kardeşi Suveyd b. Mukarrin onu elbisesine sardı ve sancağı Huzeyfe b. el-Yeman'a verdi. Farslarla savaşıldı. Müşrikler yenildiler ve dar bir boğaza girdiler. Bu boğazda onlardan savaşta ölenlerin dışında yüzbin kişi öldürüldü.

Hicretin 27. yılında Muaviye *(radıyallahu anh)* Kıbrıs'a sefer düzenledi. Yanında Ubade b. Samit vardı. Savaş olmadan adayı ele geçirdiler.

Yine bu senede Abdullah b. Sa'd b. Ebi Serh Afrika'ya sefer düzenledi ve orayı fethetti. Yanında Abdullah b. Ömer ve Abdullah b. Zübeyr de vardı. Abdullah b. Zubeyr *(radıyallahu anh)* melik Cercir'i öldürdü. Allah *(Subhanehu ve Teala)* Müslümanlara zafer nasip etti ve çok sayıda kafir öldürdüler, ganimet elde ettiler.

Hicretin 37. yılında Haris b. Mürre el-Fihri Hind topraklarına sefer düzenledi. Mukran'ı ve Kandabil beldelerini geçti. Kaykan dağlarına vurdu. Birçok ganimet ve esir aldı. Fakat bir boğazda sıkıştırıldı. O ve beraberindekilerin hepsi Allah yolunda öldürüldü.

Hicretin 44. yılında Mihleb b. Ebi Safre de Hind topraklarına sefer düzenledi. O da Kandabil'e yürüdü. Düşmanı kırıp geçirdi. Daha sonra barış yaptı ve ganimet aldı.

Hicretin 63. yılında Ukbe b. Nafi Afrika'ya sefer düzenledi. Berberilerin meliki Kuşeyle ile karşılaştı. Savaş sırasında Ukbe ve arkadaşlarından bazıları şehid edildi. Sonra Ukbe'nin halifesi Züheyr b. Kays el-Belvi, Kuseyle ile savaştı. Onu öldürdü ve askerlerini yenilgiye uğrattı. Berberilerden çok sayıda kimse öldürüldü.

Hicretin 84. yılında Musa b. Nusayr Endulüs beldelerini fethetti. 87. yılında Kuteybe b. Müslim, Buhara'ya sefer düzenledi. Orada büyük bir savaş meydana geldi ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* kafirleri yenilgiye uğrattı. Müslümanlar büyük miktarda ganimet elde ettiler.

Hicretin 88. yılında Mesleme b. Abdülmelik Rum beldelerine seferler düzenledi ve çok sayıda savaş meydana geldi. Yine bu sene içerisinde Kuteybe b. Müslim, Türklere karşı seferler düzenledi.

Hicretin 90. yılında Kuteybe, Horasan'daki Talikan beldesinin ahalisiyle savaştı. Onların büyük bir kesimini öldürdü. Meliklerinin ihanet edip sözünü bozmasından dolayı dört fersah boyunca sıra şeklinde onlardan adam astı.

Hicretin 93. yılında Kuteybe b. Müslim büyük bir ordu ile Semerkand'a sefer düzenledi. Oraya gelince Semerkand ahalisi Kuteybe'ye karşı Şaş ve Ferğane sultanlarından yardım istediler. Onlar da yardım etmek ve Müslümanlara karşı çıkmak için harekete geçtiler. Kuteybe komutasındaki Müslüman ordusu bu savaşta Türkleri ve Suğdanlıları hezimete uğrattı. Semerkand ve çevresindeki beldeleri ele geçirdi.

Hicretin 95. yılında Mağrib valisi Musa b. Nusayr, Endülüs'ün fethini tamamladı. Bu savaşlar sonunda çok sayıda kafir öldürdü ve ganimet ele geçirdi.

Hicretin 98. yılında Yezid b. Mihleb b. Ebi Safra, Taberistan'a sefer düzenledi. Ondan anlaşma istediler. Kabul etmedi. Sonra şiddetli bir savaş oldu ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* kafirleri yenilgiye uğrattı.

Yine bu senede Halife Süleyman b. Abdülmelik Şam ve Cezire'ye karadan yüz yirmi bin kadar kişiyle sefer düzenletti. Mısır ve Mağribe de denizden bin gemi ile sefer düzenletti. Hepsinde de komutan Mesleme b. Abdülmelik idi. Mesleme ordusuyla Konstantiniyye'ye yürüdü. Mesleme otuz ay şehri kuşattı. İnsanlara yorgunluk ve açlık galebe çaldı. Büyük bir sıkıntı çektiler. Bu sıkıntılardan dolayı da bir türlü şehri ele geçiremediler. Ömer b. Abdülaziz halife olunca kuşatmayı kaldırmalarına izin verdi.

Abbasilerin zamanına kadar pek çok cephede kafirlere karşı savaş devam etti. Hindistan, Çin, Endulüs, Afrika ve Avrupa'da sayısız şehirler ele geçirildi.

Daha sonra Hırıstıyanlar, İslam beldelerine saldırdılar ve pek çok Müslümanı katlettiler. Buna rağmen İslam ümmeti içerisinden Nureddin Zenki ve Selahaddin Eyyubi gibi kahraman komutanlar çıktı ve kafirlere gereken dersi verdi. Sultan Selahaddin Eyyubi komutasında Hırıstıyanlara karşı yapılan Hıttın Savaşı bu savaşlar içerisinde en meşhur olanıdır.

Unutulmaması gerekir ki cihad kapısı Kıyamet'e kadar açıktır ve kafirlerle yapılan cihad, asla durmayacaktır.

Eğer müslümanların doğu ve batıda yaptıkları savaşlar araştırılacak olursa yüzlerce cilt kitaba sığmaz. Bu savaşları zikretmemizin sebebi, kılıçların gölgesinde rahatça yaşayanlara, Müslümanların tarihteki kahraman ve cesur adamlarının dinlerini korumak için sarfettikleri çabayı, bu yolda karşılaştıkları sıkıntıları anlatmaktır.

Şüphesiz Allah iyilik yapanların ecrini zayi etmez. O bize yeter. O ne güzel dost ve ne güzel yardımcıdır.

33. BÖLÜM

Kuvvet ve Cesaretin Övülmesi, Korkaklığın ve Acziyetin Kınanması

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* güçlü müminleri severdi.

268-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **الْمُؤْمِنُ الْقَوِىُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ وَفِى كُلٍّ خَيْرٌ احْرِصْ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ وَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَلاَ تَعْجِزْ...**

268. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kuvvetli mümin, zayıf müminden daha hayırlı ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya daha sevimlidir. Sana faydalı olan bütün iyiliklerde hırslı ol! Allah'tan yardım iste ve aciz olma!"[401]

269-عن أَنَس بْن مَالِك أنّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم كان يَقُولُ: **اللَّهُمَّ إِنِّى أَعُوذُ بِكَ مِنَ الهَمِّ والحُزن، و أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَالْجُبْنِ وَالْهَرَمِ وَالْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ عَذَابِ الْقَبْرِ!**

269. Enes *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle dua ederdi:

"Allah'ım! Tasa ve hüzünden, acizlik ve tembellikten, korkaklık, zayıflık, cimrilikten ve kabir azabından sana sığınırım."[402]

وفي رواية أخرى للبخاري: **اللَّهُمَّ إِنِّى أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ وَالْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَالْبُخْلِ وَالْجُبْنِ وَضَلَعِ الدَّيْنِ وَغَلَبَةِ الرِّجَالِ!**

Buhari'nin rivayeti ise şöyledir: "Allah'ım! Tasa ve hüzünden, acizlik ve tembellikten, cimrilik ve korkaklıktan, borcun şiddetinden ve insanların galebesinden sana sığınırım."

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in duasında tasa ve hüznü birleştirmesi ne güzeldir. Çünkü hadiste geçen tasa (kaygı) çeşitli hal-

---

[401] Müslim, Kader, 4/2052.

[402] Müslim, Zikir ve Dua, 4/2079; Buhari, Dualar, 7/159.

lerde meydana gelen korkudan ibarettir. Hüzün ise genellikle kaybedilen bir şeyden dolayı meydana gelen üzüntüdür. Yine acizlik ile tenbelliği de çok güzel birleştirmiştir. Acizlik, kişinin gücünü istediği yönde kullanamamasıdır. Tembellik ise kulların yapması gereken şeylerde zayıflık göstermesidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* duasında cimrilik ve korkaklığı da birleştirmiştir. Çünkü cimrilik, mal konusunda cömertliğin olmamasıdır. Korkaklık ise savaşta nefisler hususunda cömertliğin olmamasıdır.

Bu gibi insanı hayretler içerisinde bırakan sözler, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Cevami'ul Kelim yani az sözle çok şey ifade etme özelliğinin birer eseridirler.

270-عَنْ مُصْعَب بن سعد قال: كَانَ سَعْدٌ يَأْمُرُنا بِخَمْسٍ وَيَذْكُرُهُنَّ عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم أَنَّهُ كَانَ يَأْمُرُ بِهِنَّ: **اللَّهُمَّ إِنِّى أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ، وَأَعُوذُ بِكَ أَنْ أُرَدَّ إِلَى أَرْذَلِ الْعُمُرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الدُّنْيَا يَعْنِى فِتْنَةَ الدَّجَّالِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ!**

270. Mus'ab b. Sad b. Ebi Vakkas şöyle demiştir: "Sa'd bize beş şey emrediyor ve bunları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerine emrettiğini söylüyordu ki bu emirler Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şu duasının içindedir: Allah'ım! Cimrilikten sana sığınırım. Korkaklıktan sana sığınırım. Rezil bir ömre dönmekten sana sığınırım. Dünya fitnesinden (yani deccal fitnesinden) ve kabir azabından sana sığınırım!"[403]

271-عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ قَالَ: لاَ أَقُولُ لَكُمْ إِلاَّ كَمَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم يَقُولُ: **اللَّهُمَّ إِنِّى أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَالْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَالْهَرَمِ وَعَذَابِ الْقَبْرِ!**

271. Zeyd b. Erkam *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Ben size Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in söylediğinden başkasını söylemiyorum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Allah'ım! Acizlikten, tembellikten, korkaklıktan, cimrilikten, pısırıklıktan ve kabir azabından sana sığınırım" diye dua ederdi."[404]

---

[403] Buhari, Dualar, 7/158; Müslim, Zikir ve Dua, 4/2088.

[404] Müslim, Zikir ve Dua, 4/2088.

Nefislerden Korku Nasıl Giderilir?

Bil ki korkaklık, cesaretin zıddıdır. Cesaret ise kalbin, murad edilen şeye yöneldiğinde o şey üzerinde sabit durmasıdır. Bu, bütün olgunlukları elde etmede asıldır. Kurtuluş bütün bu yüce makamlardadır. Kalbin sabit durması ancak akıl ve mizacın selametiyle mümkündür. Eğer kalp bir kusur ve aşırılıktan dolayı zayıflarsa bu, korkaklık sebebi olur. Eğer kuvvette aşırı giderse ve normaldan çıkarsa bu da tehlikelidir. Her ikisi de kötülenmiştir. İstenilen ise kalbin ifrat ile tefrit arasında orta bir yol takip etmesidir. İşte bu orta yol, cesaretin sebebi ve kaynağıdır.

Korkak olan kimsenin, sebeplerini ortadan kaldırmak suretiyle korkaklığı tedavi etmesi gerekir. Korkaklığın sebebi ise ya cahilliktir ki bu tecrübe ile giderilir. Ya da zayıflıktır, bu da kişide tabii ve adet haline gelinceye kadar korkulan fiilleri ardarda yapmaktır. Biz görüyoruz ki ilk başlayan biri tartışmalarda, imamlıkta, hutbede, vaazda ve meliklerin önünde korkuyor, takatsiz kalıyor ve dili dolaşıyor. Bu, ancak kalp zayıflığı sebebiyle ve alışmadığı bir şeyle karşılaşması dolayısıyladır. Eğer bunu defalarca tekrar ederse zayıflık ondan gider. Çünkü çoğunluğa göre ahlak, değişim ve dönüşümü kabul eder. Bu konuda çocuğun, büyütüp terbiye etmek için yılanı korkmadan çekinmeden tutması ve cesur bir kahramanın ise ondan kaçıp korkması sana delil olarak yeter. Bu durum, çocuğun bu işle çokça meşgul olmasından başka bir şey değildir. Nefse yılandan nefret etme duygularını öğreten öğretici şeylerin peyderpey olmasıdır. Ta ki sonuçta nefis, yılanla yakınlık peyda edecek duruma gelir, ona yaklaşır ve korkmaz. Aynı alışkanlığın olmamasından dolayı çocuk kurbağa gibi şeylerden bile korkar. Aynı durumu vahşi ve yırtıcı hayvanların insanoğluna alışmasında da görüyoruz. Bu hayvanlar bu yaklaşımda bulunurken kendi yapılarını, insanoğlundan kaçma, parçalama özelliklerinden sıyrılarak oluştururlar.

Kendileriyle yakınlık oluşturulanların tecrübesi koç vb. gibi kendi cinsinin fertlerini kırıp geçirme, zorla bastırma ve parçalamakla olur. Kedi ve fare gibi sıradan hayvanlar arasında dostluk oluşması da bunun gibidir. Hatta ben defalarca farenin kediye binip indiğini ve tırmandığını gördüm. Kedi fareyi ısırmıyor, fare de kediden kaçmıyordu. Aynı şekilde kedinin köpekten nefret etmesine rağmen onunla dostluk kurduğunu da gördüm. O kadar ki onun üzerine binip iniyordu. Bütün bunlar talim ve terbiye ile neticeye ulaşma hususunda alıştırma yapmakla olur.

Durum böyle olunca insan, talimi kabul etmeye, yapısını bir şeye

alıştırmaya ve ahlakını süratle değiştirmeye hayvandan daha elverişlidir. Çünkü onun cevherinde hayır ve şerrin hepsini kabul etme yeteneği vardır. Bu, sağduyu sahibi ve doğru tabiatlı kimselerin inkar edemeyeceği bir durumdur. Bil ki nefsin kuvveti ve kesin zafer sağlayan azim Ali *(radıyallahu anh)*'nın da dediği gibi zafere ulaşmanın sebebidir. Ali *(radıyallahu anh)*'a "Kahramanı nasıl yendin?" diye sorulduğunda şöyle dedi: "Adamla karşılaştım. Onu öldürmek istiyordum. Aynı şekilde o da beni öldürmek istiyordu. Ancak ben onu öldürdüm. Çünkü ben ve bizzat onun nefsi onun aleyhinde yardımlaşıyorduk."

Bazıları şöyle nasihat etmiştir: "Savaşta kalbinizi cüretle uyarın! Çünkü bu, zaferin sebebidir."

Eskilerin sözlerinden birisi de şöyledir: "Kim düşmanını korkutursa kendine bir asker teçhiz etmiş olur."

Hiç şüphesiz savaştan kaçarken öldürülenler, öne atılırken öldürülenlerden daha çoktur. Şair şöyle demiştir:

İnsanların arkasından gelen üzüntüyle ölür,

Cesur ise lezzetle kurtulur.

Hezimet, ölüm sofralarından bir sofradır. Düşmanı mutlu eden, yenileni rezil eden bir durumdur. Her isteğe kavuşma ve korkulanı defetmek ancak cesaretle elde edilir.

İnsan, bir kişiye malından bir şeyler vermek isterse ve imanı da zayıfsa o şeye ihtiyacı olacak diye nefsine güç yetiremez. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Teala) "Şeytan sizi fakirlikle korkutur ve size kötülüğü emreder." (2 Bakara/268)* buyurmuştur.

Sadakayı gizleyen kimseler, mahlukatın en şiddetlileridir. Burada kast edilen bedeninin şiddeti değil, kalp kuvveti, emirleri yerine getirmek ve yasaklardan sakınmaktır. İnsan iyiliklere meyletmeyi ve kötülükleri defetmeyi kalp kuvveti denilen cesaretten başkasıyla elde edemez.

İmam Ebu Bekir et-Tartuşi "Sirac'ul Muluk" adlı eserinde şöyle demiştir: "Kalp kuvvetiyle emirler yerine getirilir ve kötülükler son bulur. Faziletler elde edilir. Rezilliklere bulaşmak ve hevaya tabi olmak da son bulur. Yine kalp kuvvetiyle arkadaş arkadaşının eza ve cefasına sabreder. Kalp kuvvetiyle sırlar tutulur ve ayıplar örtülür. Kalp kuvvetiyle zor işlere girişilir ve büyük yükler yüklenilir. Yine kalp kuvvetiyle kişilerin ahlakına sabredilir. Kalp kuvvetiyle adalet ve basiretin gerekli kıldığı işler başarılır. Yine kalp kuvvetiyle, kalpleri kin

ve hınçla dolu olan kimselere karşı gülünür.”

Ebu Derda *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: “Bazı kimselere kalplerimiz lanet etse de yüzlerine gülerdik.”

Ali b. Ebu Talib *(radıyallahu anh)* da şöyle demiştir: “Uzak durmamız gereken bir çok kimseyle tokalaşırdık.”

İmam Ebu Bekir et-Tartuşi der ki: “Bil ki cesaret üç çeşittir:

1. İki taraf karşılaşıp birbirine girdiğinde ve birbirlerine kini olanlar kozlarını paylaştıkları sırada saftan öne çıkıp "Savaşacak kimse yok mu?" diyen kimsenin cesareti.

2. İki topluluk birbirine karıştığında ve kimse ölümün nereden geldiğini bilemediğinde sakin olan, dehşetin kendisini yıldırmadığı ve işine hakim olup bizzat ayakta kalan kimsenin cesareti.

3. Arkadaşları hezimete uğradığı zaman idareyi ele alıp topluluğu düşmana yönlendiren, arkadaşlarının kalbini güçlendiren, onlara güzel sözler söyleyip cesaretlendiren, düşeni doğrultup duranı hareketlendiren kimsenin cesareti ki düşman ondan ümitsizliğe düşer.

İşte bu sonuncusu cesaretlerin en güzelidir. Bu gibi kimseler hakkında şöyle denilmiştir:

“Kaçanların arkasındaki savaşçı, gafillerin arkasında mağfiret dileyen kimse gibidir.”

Kaybeden üzerindeki hakkından vazgeçmek kerim olanın iyiliğindendir. Bil ki cesurların en cesuru, Allah'ın kendisine mülk verip de bu mülkle düşmanların en yamanını kahreden kimsedir. Hiç şüphesiz bu düşman kişinin kendi nefsidir. Kim nefsine sahip olup şeriatın vacip kıldığı savaşta öne geçme, hücum etme, geri durmama, günah işlememe ve düşmana sırt çevirmeme gibi emirlere riayet ederse işte o, gerçek cesurdur. Yoksa hevasına uymada ve sapıklıkta ısrar eden, arzusunda inat eden, zorluk, sıkıntı ve elemlere karşı ilk cahiliye alışkanlığında olduğu gibi direnen kimse cesur değildir.

272-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرَعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِى يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ.**

272. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: “Güçlü kimse güreşte hasmını yenen değildir. Asıl güçlü, öfke anında kendine hakim

olandır."[405]

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Kişinin iyiliği takvasıdır. Dini ve mahlukata karşı olan olgunluğu ona yeter. Cesaret ve korkaklık, Allah'ın dilediği şekilde fıtrata yerleştirdiği huylardır. Korkak olan anasından babasından kaçar. Cesur olan ise kendisini ilgilendirmeyen konularda bile dövüşür. Şehid ise nefsini hesaba çekendir."

Bil ki öne geçmek eceli öne almaz. Korkaklık da hiçbir emele ulaştırmaz. Bilakis korkaklık fırsatların elden gitmesine sebeptir, düşmana ve hasma yardımdır. Ölüm meydanından ayakların kaymasıdır. Bu yüzden araplar şöyle demiştir:

Cesaret korunma, korku ölümdür.

Şüphesiz korku, kişinin en şerli huyudur.

273-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **شَرُّ ما في الرَّجُلِ شُحٌّ هالِعٍ وجُبْنٌ خالِعٍ.**

273. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "İnsandaki en şerli özellik, ısrar edilen cimrilik ve alıkoyucu korkaklıktır."[406]

Hadiste geçen "alıkoyucu korkaklık" sözünün manası; kalbi şiddetle istila eden ve başka şeyleri kalpten çıkaran korkaklıktır. Gerçekte korkaklık, kişiyi kader hakkında şüphe etmeye ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya karşı su-i zanda bulunmaya iter.

Cesur kimseler ise Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya karşı hüsnü zan beslerler. Çünkü onlar, ecelin azalmayacağını veya çoğalmayacağını yakin derecesinde bilirler. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

﴿فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لاَ يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلاَ يَسْتَقْدِمُونَ﴾

"Onların eceli geldiğinde ne bir saat ileri ne de geri alınır." (16 Nahl/61)

274-عن ابن عباس قَالَ: كُنْتُ خلف النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم فَقَالَ: **يَا غُلَامُ! إِنِّى أُعَلِّمُكَ كَلِمَاتٍ احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ احْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ**

---

405 Buhari, Edeb, 7/19; Müslim, Birr ve Sıla, 4/2014.

406 Ebu Davud, Cihad, 3/26; Mevariduz Zaman, sy.207. Hadis sahihtir.

اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَاعْلَمْ أَنَّ الأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَىْءٍ لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلاَّ بِشَىْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ وَلَوِ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَىْءٍ لَمْ يَضُرُّوكَ إِلاَّ بِشَىْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ رُفِعَتِ الأَقْلاَمُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ.

274. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre o, şöyle demiştir: " Bir gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in terkisinde iken bana "Ey oğul! Sana bazı kelimeler öğreteceğim. Allah'ı (dinini) koru ki, Allah da seni korusun. Allah'ı koru ki O'nu karşında bulasın. İstediğin zaman Allah'tan iste! Yardım dilediğin zaman da Allah'tan yardım dile! Bil ki ümmet eğer sana bir şeyle fayda vermek üzere toplansa, sana ancak Allah'ın yazdığı şey ile fayda verebilirler. Yine eğer sana bir şey ile zarar vermek üzere toplansalar ancak Allah'ın yazdığı şeyle sana zarar verebilirler. Kalemler kaldırıldı ve sahifeler kurudu" buyurdu."[407]

Rasulullah'ın Cesareti

İnsanların en cesuru, en yüreklisi ve en güçlüsü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* idi. Pek çok sıkıntılı durumda kahramanlar ve savaşçılar kaçtığı halde O, sabit durmuş ve yerinden kımıldamamıştır. İleri atılmış ve düşmana asla sırtını dönmemiştir. Bütün cesurların kaçtığı bir zaman vardır ama Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* için bu durum söz konusu bile değildir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* düşmandan kesinlikle kaçmamıştır. O, bundan münezzehtir.

275. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanların en güzeli, en cömerdi ve en cesuru idi. Bir gece şehir halkı paniğe kapıldı. İnsanlar sesin geldiği tarafa doğru koştular. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* dönüşte onları karşıladı. Yani Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sesin geldiği yere ilk olarak yönelmiş ve durumun sakin olduğunu görünce geri dönmüştü. O *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu esnada Ebu Talha'nın atına binmiş ve boynunda kılıç asılı olduğu halde "Geri dönün! Geri dönün! Bir şey yok!" diyordu."[408]

Başka bir rivayette şöyledir: "İnsanlar paniğe kapılmıştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hemen Ebu Talha'nın atına bindi ve tek başına

---

[407] Tirmizi, 2516. İmam Tirmizi hadisin "Hasen sahih" olduğunu söylemiştir.

[408] Buhari, Cihad, 3/228; Müslim, Fadail, 4/1803.

hızlıca çıktı. İnsanlar süratle arkasından gitti."

276. Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Sıkıntı şiddetlendiğinde ve gözler kızardığında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e sığınırdık. Hiç kimse düşmana ondan daha yakın olmazdı. Biz Bedir günü, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e sığınmıştık. O *(sallallahu aleyhi ve sellem)* düşmana en yakın olanımız ve sıkıntıya katlanmada insanların en güçlüsüydü."[409]

277. Ebu İshak'tan şöyle rivayet edilmiştir: "Adamın biri Bera b. Azib *(radıyallahu anh)*'a "Huneyn günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den kaçtınız mı?" diye sorduğunda şöyle demiştir:

O gün Rasullullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hiç kaçmadı. Hevazin kabilesi çok iyi mızrak atıyordu. Üzerlerine hamle ettiğimizde dağıldılar. Biz de ganimete yöneldik. Onlar ise oklarla geri döndüler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i beyaz devesinin üzerinde "Ben peygamberim, yalan yok! Ben Abdulmuttalib'in torunuyum" derken gördüm."[410]

278. Abbas *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Huneyn günü iki ordu karşılaşınca Müslümanlar arkalarını dönüp kaçmaya başladılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* katırını kafirlere doğru sürmeye başladı. Ben, hızlanmasın diye katırın yularını tutuyordum. Ebu Süfyan da onun üzengisinden tutuyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana şöyle bağırdı: Ey Abbas! Ashab-ı Sumure'yi çağır!"[411]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud savaşında da çok büyük sebat gösterdi. Ubey b. Halef atına binmiş ve öldürmek için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e yönelmişti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i görünce "Eğer o kurtulursa ben kurtulmayayım" dedi. Müslümanlardan biri ona saldırmak isteyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onu bana bırak!" diye seslendi. Daha sonra mızrağını aldı ve onu devenin sırtındaki tüylerin sallandığı gibi salladı. Sonra Ubey'e yöneldi. Mızrağı onun boynuna sapladı. Ubey, atının üzerinde sallanmaya başladı. Bu halde Kureyş'in yanına döndü ve "Beni Muhammed yaraladı" diyordu. Onlar "Birşey olmaz" diye cevap verdiler. Ubey "Eğer benimle birlikte bütün insanlar olsaydı Muhammed hepimizi de öldürürdü. Vallahi eğer üzerime tükürseydi bile beni öldürürdü" dedi. Daha sonra

---

[409] Müslim, Cihad, 3/1401.

[410] Buhari, Megazi, 5/99; Müslim, Cihad, 3/141.

[411] Müslim, Cihad, 3/1401.

Ubey Uhud'dan Mekke'ye dönüş yolunda öldü.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kahramanlıkları burada sayılamayacak kadar çoktur. O'nun cesaretini ayrıntılı olarak öğrenmek isteyenler onun siyerine baksınlar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in cesaretine, kalbinin sebatı, coşkunluğunun az oluşu ve İsra gecesi Allah'ın huzurunda dilinin serbestliği de delalet etmektedir.

İslam Ümmetinin Meşhur Kahramanları

Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ümmetinin cesur ve kahramanları sayılamayacak kadar çoktur. Ümmet içerisinde en cesur kimseler, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte savaşlara katılan ashabıdır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onları *(radıyallahu anhum)* şu sözlerle övmüştür:

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾

"Muhammed Allah'ın elçisidir. Onunla beraber olanlar kafirlere karşı şiddetli, kendi aralarında ise merhametlidirler." (48 Fetih/29)

Bu ümmetin en cesurları:

1. Ebu Bekir es-Sıddık *(radıyallahu anh)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in halifesi ve ümmetinin en faziletlisidir. Ali b. Ebu Talib *(radıyallahu anh)* onun, insanların en cesaretlisi olduğuna şahitlik etmiştir.

Ali *(radıyallahu anh)* hilafeti sırasında insanlardan bir topluluğun arasında "İnsanların en cesuru kimdir?" diye sordu. Cemaat "Sensin ey müminlerin emiri!" dediler. Bunun üzerine Ali *(radıyallahu anh)* şöyle dedi:

- Ben kiminle düello yaptıysam ona galip geldim. Ancak insanların en cesuru Ebu Bekir'dir. Bedir günü Rasulullah'a bir çadır kurduk. Müşriklerin Rasulullah'a yaklaşmaması için kim onunla kalacak" dedik. Allah'a yemin olsun ki Ebu Bekir'den başka kimse buna yaklaşmadı. Ebu Bekir yalın kılıç Rasulullah'ın başında durdu.

Ali *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Mekke'de müşrikler Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in başına toplandılar. Kimi onu çekiştiriyor, kimisi de vuruyor ve şöyle diyorlardı: "Sen ilahları bir ilah mı yaptın!" Allah'a yemin olsun ki bizden Ebu Bekir hariç kimse ona yaklaşamıyor idi. Ebu Bekir müşriklerden kimine vuruyor, diğerini dövüyor veya elbisesini çekiştiriyor ve "Yazıklar olsun size! Rabbim Allah'tır diyen

birini mi öldüreceksiniz" diyordu."

Ali *(radıyallahu anh)* yanındaki cemaate dönerek şöyle dedi:

- Allah için söyleyin! Size göre Firavun ailesinin içindeki iman eden adam mı yoksa Ebu Bekir mi daha hayırlıdır? Cemaat susunca Ali *(radıyallahu anh)* şöyle dedi:

- Allah'a yemin ederim ki Ebu Bekir'in bir saati, Firavun ailesinden iman eden adamla dolu yeryüzünden daha hayırlıdır. O, imanını gizleyen bir adamdı ama Ebu Bekir hiçbir zaman imanını gizlemedi.

Hiç şüphesiz Ebu Bekir es-Sıddık *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den sonra insanların en cesaretlisi idi. O, insanların kalbi en sabit ve en güçlü olanıdır. Bunun için onun Bedir günü ortaya koyduğu tavra bakmak yeterlidir. O gün Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e şöyle diyordu: "Ya Rasulallah! Rabbinin sana verdiği sözler yeterlidir. Şüphesiz O, sana verdiği sözünü yerine getirecektir."

Uhud savaşında onun kalbinin direncine bak! O gün şeytan "Muhammed öldü" diye bağırıyor ve kimse kimsenin yanında durmuyordu. O böyle bir günde bile sarsılmadan ve heyecanlanmadan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanında duruyordu.

Hendek günü kalbinin direnci... O gün gözler kaymış, yürekler ağızlara gelmişti.

Hudeybiye barışının olduğu günkü tavrı...

İnsanların kaçtığı Huneyn günündeki direnişi... O, o gün kaçmamıştı. Onun cesaretine, kalbinin güçlülüğü ve sarsılmazlığına delil olarak bütün müslümanları, büyük olaylar ve zor durumlar karşısında bir araya toplaması yeterlidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in vefatında insanlardan çoğunun kalbi kaymış, onun ölümüyle şiddetli bir şekilde sarsılmışlardı. Bazıları geri dönmüşler, bazıları şüpheye düşmüşlerdi. Bu onun büyük cesaretinin ve kalbinin gücünün delilidir. Böyle bir ortamda, bütün dünyanın sarsıldığı böyle bir durumda onun ortaya koyduğu tavır meşhurdur. Onun kalbi bütün ümmetin kalbiyle tartılsaydı, onun kalbi daha ağır gelirdi.

Mürtedlerle savaştaki azminde onun cesareti bütün korkaklara paylaştırılacak olsaydı hepsi birer kahraman olurdu. O cesaretiyle, eğrilen bazı İslami kurumları düzeltmiştir. Daha sonra bu ümmet onun yolundan gitmiştir.

Allah'a yemin olsun ki ümmetin kahramanları onun cesaretine ulaşmaktan aciz kalmışlardır.

2. Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)*

Ömer b. Hattab... Şeytanın, korkusundan dolayı yolunu değiştirdiği yiğit!

Kitaplarda onun demirden bir dağ şeklinde vasıflandırılması onun cesaretini ve dindeki gücünü ispatlamaya yeterlidir.

279-عن سعد بن أبي وقاص أنّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قال: **يَا ابْنَ الْخَطَّابِ! وَالَّذِى نَفْسِى بِيَدِهِ مَا لَقِيَكَ الشَّيْطَانُ سَالِكًا فَجًّا إِلاَّ سَلَكَ فَجًّا غَيْرَ فَجِّكَ.**

279. Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Ömer *(radıyallahu anh)*'a şöyle demiştir: "Ey İbni Hattab! Nefsim elinde olana yemin ederim ki şeytan, yolunda yürürken seninle karşılaşsa yolunu değiştirir."[412]

Ömer *(radıyallahu anh)* müslüman olduğunda Allah *(Subhanehu ve Teala)* onunla İslam'ı ve müslümanları izzetlendirdi.

Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Ömer Müslüman olmadan önce biz Kabe'nin yanında namaz kılamıyorduk. O Müslüman olunca Kabe'nin yanında namaz kılıncaya kadar Kureyş'le savaştı. Biz de onunla beraber orada namaz kıldık."

Ömer *(radıyallahu anh)*'ın cesareti ve kahramanlıklarıyla ilgili haberler burada sayılamayacak kadar çoktur.

3. Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)*

Sahabenin hepsi cesaretli olmalarına rağmen onların cesaretiyle en meşhur olanı, kalelerin arslanı, sürekli yağan yağmur, müşriklerin saflarını ayıran, cesaretin çeşitli şekilleriyle insanları hayrete düşüren, müminlerin emiri Ali b. Ebu Talib'tir.

Ali *(radıyallahu anh)* Tebuk seferi hariç Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in katıldığı hiç bir savaştan geri kalmamıştır.

280-قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم لِعَلِيٍّ: **أَنْتَ مِنِّى بِمَنْزِلَةِ هَارُونَ مِنْ مُوسَى إِلاَّ أَنَّهُ لاَ نَبِىَّ بعدي.**

280. Müslim'in rivayet ettiğine göre Tebuk savaşında Rasulullah

[412] Buhari, Menakıbu's Sahabe, 4/199; Müslim, Fadailu's Sahabe, 4/1864

(sallallahu aleyhi ve sellem) Ali *(radıyallahu anh)*'ı Medine'de vekil bırakmış ve şöyle buyurmuştur: "Senin benim yanımdaki yerin, Harun'un Musa'nın yanındaki yeri gibidir. Ancak benden sonra peygamber yoktur."[413]

281-قَالَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم يَوْمَ خَيْبَرَ: **لأُعْطِيَنَّ الرَّايَةَ رَجُلاً يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، ليسَ بفِرار ويَفْتَحُ اللهُ على يديه..** ثُمَّ دَعا بِعَلِيّ وهو أرمد فَتَفَلَ في عَينِهِ فَبَرأَ. وأعطاهُ الراية، ففتَحَ اللهُ على يَديهِ.

281. Buhari'nin Sehl b. Sad'dan, Müslim'in de Seleme b. Ekva'dan rivayet ettiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hayber günü şöyle buyurmuştur: "Bu gün sancağı öyle bir kişiye vereceğim ki o, Allah'ı ve Rasulunu sever, Allah ve Rasulu de onu severler. O kaçak değildir. Allah onun eliyle kalenin fethini nasip edecektir.

Sonra Ali *(radıyallahu anh)*'ı çağırttı. O gün gözleri ağrıyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onun gözlerine tükürüğünü sürdü ve göz ağrısı geçti. Sancağı ona teslim etti. Allah onun eliyle kalenin fethini nasip etti."[414]

Ebu Rafi, Ali *(radıyallahu anh)*'ın kahramanlığı konusunda şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona sancağı verince birlikte yola çıktık. Kaleye yaklaşınca kaledeki yahudiler ona karşı çıktılar. Onlarla savaştı. Yahudilerden bir adam ona vurdu. Ali kalkanını elinden attı. Kalenin kapısını kucakladı ve kendi eliyle kaleyi fethetti. Sonra kapıyı elinden attı. Yedi kişiyle kapıyı ters çevirmeye çalıştık ama başaramadık."

Mus'ab b. Abdullah şöyle demiştir: "Ali b. Ebu Talib savaşta sakınırdı. İki kişinin arasında kalmaktan süratle kaçınırdı. Hücuma kalktığı zaman her tarafını düşmandan korurdu. Geri dönerken daha çok etrafını korurdu. Kimse ona yaklaşamıyordu. Zırhının sadece ön tarafı vardı. Arkası yoktu. Ona "Arkandan birilerinin saldırmasından korkmuyor musun?" diye sorulunca şöyle cevap verdi: "Eğer düşman arkamdan gelebilme imkanı bulabiliyorsa ve bana galip gelebiliyorsa, Allah ona galip gelecek kimseyi bırakmamıştır."

4. Talha b. Ubeydullah *(radıyallahu anh)*

---

413 Müslim, Fadailu's Sahabe, 4/1870.

414 Buhari, Cihad, 4/5; Müslim, Fadailu's Sahabe, 4/1872.

Cennetle müjdelenen on kişiden biridir. Talha b. Ubeydullah *(radıyallahu anh)* bu ümmetin cesurlarından, kahramanlarından ve mahir atlılarındandır. Uhud Savaşının kahramanlarındandır. Kafirlere karşı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i korumaya çalışmış ve yetmiş küsur yara almıştır.

Aişe *(radıyallahu anha)* şöyle demiştir: "Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* Uhud günü hatırlatılınca şöyle derdi: O günün hepsi Talha b. Ubeydullah'ındır. Ben o gün ilk dönen kişiydim. Rasulullah'ın önünde ve onunla beraber savaşan bir kahraman gördüm. Ben "Bu, Talha olsa gerek" dedim. O gün Talha'nın vucüdunda yetmiş küsur kılıç yarası, ok yarası ve mızrak yarası vardı. Ayrıca eli de kopmuştu."

Uhud günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanlara bakmak için çıktığında Talha "Ya Rasulallah! Anam babam sana feda olsun. Çıkma! Attıkları oklardan biri sana isabet edebilir. Benim ölümüm senin ölmenden daha iyidir" diyordu.

Kays b. Hazim şöyle demiştir: "Talha b. Ubeydullah'ın eli felçli idi. O eliyle Uhud günü Rasulullah'ı korumuştu."

5. Zübeyr b. Avvam *(radıyallahu anh)*

Cennetle müjdelenen on kişiden biridir. İslam'da ilk kılıç sallayan kişidir. İslam'ın ilk günlerinde Mekkeliler Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i rahatsız etmişlerdi. Bunu duyduğu gibi kılıcını çekerek insanları yarmış ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'nin yanına varmıştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onu görünce "Sana ne oluyor ya Zübeyr?" diye sordu. Zübeyr "Sana eziyet ettikleri haberini aldım. Onları öldürmek için geldim" deyince Rasulullah ona ve kılıcına dua etti.

282. Buhari'nin Zübeyr *(radıyallahu anh)*'dan rivayet ettiğine göre o, şöyle demiştir: "Bedir günü Ubeyde b. Said b. As'ı gördüm. Silahlanmış ve sadece gözleri görünüyordu. O "Ebu zati'l Kerş" diye künyelenirdi. Ona kısa bir mızrakla saldırdım. Onu gözlerinden yaraladım ve öldü."[415]

283. Urve b. Zübeyr *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Zübeyr, Yermuk Savaşına katılmıştı. Sahabeler Yermuk günü Zübeyr'e şöyle dediler: "Sen şiddetlenmiyor musun ki, biz de seninle birlikte şiddetlenelim." Zubeyr hücuma kalktı ve boynundan iki yerden yara aldı. İkisinin arasında Bedir günü aldığı bir yara daha vardı.

---

[415] Buhari, Megazi, 5/14.

Urve der ki: "Ben çocuk iken bu yara izlerine parmağımı sokup oynuyordum."[416]

Urve, babası hakkında şöyle demiştir: "Zübeyr uzun boyluydu. Bineğe bindiği zaman ayakları yere değerdi. Ayrıca çok kıllı birisi idi. Çocukken onun kürek kemiklerinin üzerindeki kıllara tutunarak kalktığımı hatırlıyorum."

İbni Cermuz, Cemel olayında onu öldürünce kılıcını alıp Ali'ye getirdi. Ali şöyle dedi:

- Bu kılıç, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in başındaki darlığı açmıştı.

6. Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*

O da cennetle müjdelenen on kişiden biridir. İslam'ın atlısı ve Allah yolunda ilk ok atan kimsedir. Sad b. Ebi Vakkas, Uhud günü insanların en çok cesaretlisi ve en fedakârı idi. Hatta o gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Sad için "Anam babam sana feda olsun" demiştir.

Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Sad'dan başka kimseye ana babasını feda ettiğini görmedim. O'nu Uhud günü "At Sad! Anam babam sana feda olsun!" derken işittim."

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)* için "Allah'ım onun atışını isabet ettir. Duasını da kabul et!" buyurmuştur.

Sad, Kureyş'in cesurlarından ve kahramanlarından biridir. Savaşlarında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i bekleyen ve yanından ayrılmayan birisidir. Ömer *(radıyallahu anh)* hilafeti sırasında Sad b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anh)*'ı Farslılarla savaşmak için gönderilen orduya komutan olarak atamıştır. Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun eliyle Müslümanlara Fars beldelerinin çoğunu fethetmeyi nasip etmiştir. Kadisiye günü gösterdiği kahramanlıklar meşhurdur. Ayrıca Basra ve Kufe şehirlerini inşa eden de Sad b. Ebi Vakkas'tır.

Zühri şöyle demiştir: "Sad b. Ebi Vakkas'ın eceli gelince, ev halkından yünden cübbesini getirmelerini istedi ve şöyle dedi: Beni bununla kefenleyin! Ben Bedir günü bunun içindeyken müşriklerle karşılaştım. Onu bugün için sakladım."

---

[416] Buhari, Fadailu's Sahabe, 4/211.

7. Ebu Ubeyde b. Cerrah *(radıyallahu anh)*

İsmi Amir b. Abdullah b. Cerrah'tır. Cennetle müjdelenen on kişiden biridir ve bu ümmetin eminidir.

Bedir, Uhud ve diğer savaşlara Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber katılmıştır. Uhud'da Rasulullah'ın miğferinden yüzüne batan iki halkayı çıkarmıştır. O gün onun da iki dişi sökülmüştü. Bundan dolayı "Ebu Ubeyde'nin ağzından daha güzel ağız görülmemiştir" denilir.

Yine "Kureyş'in iki dehası Ebu Bekir ve Ebu Ubeyde'dir" denilmiştir.

Ömer *(radıyallahu anh)* onu, Şam'a vali olarak göndermiştir. Allah onun eliyle Yermuk, Cabiye ve başka yerlerin feth edilmesini takdir etmiştir.

8. Hamza b. Abdulmuttalib *(radıyallahu anh)*

Allah'ın ve Rasulunun aslanı!

Onun şecaati dillere destandır, cesareti ise herkes tarafından bilinmektedir. Bedir Savaşında gösterdiği kahramanlık düşmanları tarafından bile itiraf edilmiştir. O gün müşriklerden çok sayıda adam öldürmüştür. Umeyye b. Halef Bedir savaşında esir olarak ele geçirilince Abdurrahman b. Avf *(radıyallahu anh)*'a "Sizden demir uçlu kalemle öğreticilik yapan göğsünde nişan bulunan kimdir?" diye sordu. Abdurrahman b. Avf "Hamza b. Abdulmuttalib'dir" deyince Umeyye "İşte o, bizi perişan eden adamdır" dedi.

Uhud günü de çok büyük işler yapmış, müşriklerden 31 kişiyi öldürmüştü. Hind, Utbe'nin kızı ve Ebu Süfyan'ın karısı idi. Uhud savaşına çıkmadan önce Vahşi adındaki bir köleyle Hamza'yı öldürmesine karşılık azad edilmek üzere anlaştı. Vahşi savaş boyunca Hamza'yı takip etti. O, müşriklere amansız darbeler indiriyor ve onlardan pek çok kişiyi öldürüyordu. Bir an ayağı takılıp sırt üstü düştü. Zırhı karın tarafından açıldı. Vahşi fırsattan istifade ederek Hamza'yı şehid etti. Ebu Süfyan'ın karısı Hind, onun karnını yararak ciğerini çıkardı ve çiğnedi. Yutamayınca da ağzından attı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* amcası Hamza'nın bu halini görünce şiddetli bir şekilde üzüldü ve ağladı.

9. Cafer b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)*

Kardeşi Ali'den on yaş büyüktü. Mute'de şehid olanlardan biridir. Ordu komutanı Zeyd b. Harise şehid edildiğinde sancağı eline alıp Rumlarla savaşmıştı. Sancağı önce sağ eline almıştı. Sağ eli kesildi. Bu

sefer sancağı sol eline aldı ama çok geçmeden o da kesildi. Buna rağmen o, öldürülünceye kadar sancağı bırakmamıştı. O savaşta sırtını çevirip kaçmadı. Şehid edildiği zaman cesedinin ön yüzünde doksan küsur kılıç, mızrak ve ok yarası sayılmıştı.

10. Muaz b. Amr b. Cemuh *(radıyallahu anh)*

Güçlü, cesur ve kahramandı. Bedir günü Ebu Cehil'i öldürdü. O günü şöyle anlatmıştır: "Bedir günü Ebu Cehil'i öldürmeyi kendime görev edindim. İmkan elime geçince hemen saldırdım. Ona vurdum ve bacağını yarısından kestim. Bu arada oğlu İkrime omuzuna vurdu. Elim koptu ve deriye asılı kaldı. Bu durum beni savaştan alıkoyuyordu ama gün boyu böyle savaştım. Kolumu arkamdan sürüklüyordum. Bana eziyet vermeye başlayınca ayağımı üzerine koydum. Sonra doğruldum ta ki koparıncaya kadar..."

11. Bera b. Malik *(radıyallahu anh)*

Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'ın kardeşidir. Kendisi şiddet ve kahramanlığın timsalidir. Savaş esnasında öldürdükleri hariç, mübareze ederek yaklaşık yüz kişiyi öldürdükten sonra şehid edilen bir yiğittir.

Yemame Savaşında Müslümanlar, Museyleme'nin ordusunu bir bahçe içerisinde kuşattılar. Bahçenin duvarları içeriye girmeye mani oluyordu. Müslümanlar duvarı geçip bahçeye dalamıyorlardı. Bera b. Malik bir kalkanın üzerine oturdu ve "Beni mızraklarınızla kaldırıp onların tarafına atın" dedi. Onu duvarın arkasına attılar. Müşrikler onun başına toplandılar. Onlardan on kişiyi öldürdü ve bahçenin kapılarını açtı. Müslümanlar içeri girerek onların tamamını öldürdüler. O zaman Bera *(radıyallahu anh)*'ın vücudunda seksen küsur yara meydana gelmişti. Halit b. Velid bir ay başında durarak onun yaralarını tedavi etmiştir.

Bera *(radıyallahu anh)* Farslılarla yapılan savaşlara katılmıştır. Tuster Savaşında çok büyük kahramanlıklar göstermiştir. Bera *(radıyallahu anh)* aynı zamanda duası makbul bir kişi idi. O gün Müslümanlar Bera'ya gelip zafer ihsan etmesi için Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya dua etmesini istediler. Bunun üzerine Bera *(radıyallahu anh)* "Allahım! Müslümanlara zafer ihsan et ve beni de şehidlikle rızıklandır!" diye dua etti. Allah *(Subhanehu ve Teala)* Bera b. Malik *(radıyallahu anh)*'ın duasını kabul etti. O gün müslümanlar zafer kazandı, Bera *(radıyallahu anh)* da şehid edildi.

12. Ebu Dücane Semmak b. Hurşe *(radıyallahu anh)*

Ebu Dücane cesaretiyle meşhur bir sahabidir. Uhud günü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* elinde bir kılıç tutup "Kim bunu hakkını vermek şartıyla almak ister?" diye sorunca birçok kişi kalkıp onu almaya çalışmıştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hiç birine vermedi. Ebu Dücane kalkıp "Onun hakkı nedir ya Rasulallah?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Eğrilinceye kadar onunla düşmanın yüzüne vurmaktır" buyurdu. Ebu Dücane "Onu hakkını yerine getirmek şartıyla ben alırım ya Rasulullah!" demiş, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de kılıcı ona vermişti.

Cesaretli bir kişiydi. Savaş meydanında çalımlı bir şekilde yürürdü.

Zübeyr b. Avvam *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kılıcı kimseye vermeyip Ebu Dücane istediğinde ona verince "Vallahi onu takip edeceğim. Bakacağım ne yapacak?" diye kendime söyledim. Onu takip ettim. Kırmızı sarığını aldı ve başına sardı. Bu durumu görenler "Ebu Dücane ölüm sarığını çıkardı!" diyorlardı. Ebu Dücane öne atıldı ve şöyle dedi: "Ben ki dostum benimle sözleşmiştir. Biz savaşta kan akıtanlarız. Hiçbir zaman arka saflarda bulunmam. Allah ve Rasulunun kılıcıyla kafirlerin boyunlarına vururum!" Kılıcı kime sallarsa onu mutlaka öldürüyordu.

Museyleme'nin ordusuna karşı yapılan Yemame savaşında Ebu Dücane bahçe duvarından atlarken bacağı kırılmıştı. Ama o yine de yılmadı ve şehid edilinceye kadar ayağı kırık olduğu halde müşriklerle savaştı.

13. Ebu Talha el-Ensari *(radıyallahu anh)*

İsmi Zeyd b. Sehl'dir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in önünde dizlerinin üzerine oturmuş ve şöyle demiştir: "Yüzüm yüzüne koruma, canım canına feda olsun!"

Birden fazla kişinin rivayet ettiğine göre Ebu Talha *(radıyallahu anh)* Huneyn günü yirmi müşriği öldürmüş ve eşyalarını almıştır.

14. Halid b. Velid *(radıyallahu anh)*

Allah'ın keskin kılıcı... Cahiliyesinde ve Müslümanlığında kahraman ve yiğitlerin reisi...

Müslüman oluşundan itibaren Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onu süvarilerin komutanı yapmıştır. Onların başında giderdi. Sonra Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* onu, mürtedlerle yapılan savaşa komutan yaptı. Fars ve Rumlarla yapılan savaşlarda büyük kahramanlıklar göstermiştir.

Kays b. Ebu Hazim şöyle demiştir: “Halid b. Velid'e zehir getirildi. "Bu ne?" diye sordu. Onlar "Zehirdir" dediler. Halid "Bismillah" dedi ve onu içti ama zehir ona zarar vermedi.”

Halid b. Velid'in eceli gelince şöyle dedi: "Yüz veya daha fazla savaş ve çatışmada bulundum. Ama develerin öldüğü gibi yatağımda ölüyorum. Korkakların gözüne uyku girmesin."

Yatağında öldüğünde altmış yaşındaydı. Vücudunun her tarafında şehidlerin damgaları vardı.

15. Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)*

Müslümanların atıcılarından ve cesurlarından biridir. Onun cesaretine örnek olarak tehlikeye atılma konusunda anlattıklarımız yeterlidir. Uyeyne b. Hisn ve beraberindeki müşrikler, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in aşıladığı hurmalığa akın edince onları takip etmiş ve orayı onlardan kurtarmış ve onlara yapacağını yapmıştır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onun hakkında "Bugün en hayırlı atlımız Ebu Katade, en hayırlı piyademiz de Seleme idi" buyurmuştur.

16. Hişam b. As *(radıyallahu anh)*

Amr b. As *(radıyallahu anh)*'ın kardeşidir. Bilinen cesur bir süvaridir. Sürekli şehadeti temenni ederdi. Nihayet Ecnadin veya Yermuk savaşında ona şehadet nasip oldu.

Amr b. As şöyle demiştir: “Ben ve kardeşim Hişam, Yermuk savaşına katıldık. Gece olunca bize şehadet vermesi için birlikte Allah'a dua ettik. Sabahlayınca ona şehadet nasip oldu, bana ise nasip olmadı.”

Şöyle denilmiştir: “Hişam b. As *(radıyallahu anh)* Yermuk Savaşında hücuma kalkıyor ve hücumunda düşmandan birilerini öldürüyordu. Ta ki öldürülünceye kadar... Öldürülünce atlar onu çiğnedi. Kardeşi Amr, onun etlerini topladı ve örttü.

Hişam'ın şehadet haberi Ömer *(radıyallahu anh)*'a ulaşınca şöyle dedi:

- Allah ona rahmet etsin! İslam için ne güzel yardımcıydı.

17. Ukkaşe b. Muhsin *(radıyallahu anh)*

Cesaretiyle meşhur bir kişidir. İbni İshak'ın naklettiğine göre Gabe savaşında Evbar ile oğlu Amr b. Evbar'a kavuşmuştu. İkisi de bir devenin üzerindeydi. İkisini de mızrak darbesiyle öldürmüş ve bazı hurmaları

kurtarmıştır.

18. Havvat b. Cübeyr *(radıyallahu anh)*

Cesaretiyle meşhurdu. Uhud savaşına katıldı ve büyük kahramanlıklar gösterdi. Kardeşi Abdullah b. Cubeyr *(radıyallahu anh)* Uhud Savaşında dağda görevlendirilen okçuların komutanı idi ve şehid edildi.

Havvat b. Cübeyr *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Üç şey yaptım ki kimse onları yapmamıştır. Kimsenin gülmeyeceği yerde güldüm. Öyle bir yerde cimrilik yaptım ki, kimse orada cimrilik yapmamıştır. Öyle bir yerde uyudum ki kimse orada uyumamıştır. Uhud'da kardeşim öldürülmüştü. Onun yanına gittiğimde karnı yarılmış, bağırsakları dışarı çıkmıştı. Bir arkadaşımdan yardım alarak onu yüklendik. Bu sırada Kureyş'in süvarileri etrafımızdaydı. Onun bağırsaklarını karnına doldurdum ve sarığımla bağladım. Arkadaşımla aramıza alıp taşırken onun bağırsaklarının uğuldama sesini duydum. Arkadaşım korktu ve onu elinden attı. Ben de güldüm. Sonra yürüdük. Yayımla ona bir çukur kazmaya başladım. Yayımın kirişinin kopmaması için cimrilik ettim. Ona çukuru başka şekilde kazdım ve onu defnettim. Giderken bir atlı gördüm. Mızrağını bana nişanlamış beni öldürmek istiyordu. Bu sırada beni uyku aldı. Kimsenin uyumayacağı o yerde uyudum. Uyandığımda ne atlıyı ne de başkasını gördüm. O atlıya ne oluğunu bilemiyorum."

19. Amr b. Ma'di Yekrub *(radıyallahu anh)*

İri cüsseli, büyük bir süvariydi ve gür sesli birisiydi. Farslılarla yapılan savaşlarda gösterdiği kahramanlıklar meşhurdur.

Kadisiye savaşında farsların komutanı Rüstem'e saldırdı. Rüstem büyük bir filin üzerindeydi. Amr filin dizinin arka kirişini kesti. Rüstem üzerinden düştü. Fil de onun üzerine düştü. Rüstem'in yanında bir heybe vardı. İçinde kırkbin dinar vardı. Amr Rüstem'i öldürdü. Farslar bozguna uğrayıp dağıldılar.

Ali b. Ebi Talib ile birlikte Sıffın Savaşına katıldığında 150 yaşındaydı.

20. İkrime b. Ebi Cehil *(radıyallahu anh)*

Cahiliyyede cesurların başlarından biri idi. Sonra müslüman oldu ve teslimiyeti de güzel oldu.

Yermuk Savaşında mızrağıyla saldırıya geçti. Göğsü ve yüzü yaralanıncaya kadar savaştı. Hiç korkmadan düşman saflarının ortasına dalıyordu. Müslümanlar ona "Allah'tan kork! Nefsine acı" dediler. O ise

"Ben Lat ve Uzza putları için canımı ortaya koyup savaşıyor ve onları savunuyordum. Bugün Allah ve Rasulu için savaştan mı geri duracağım. Hayır vallahi kesinlikle durmam!"

Sonra Rumlara şöyle seslendi: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile her yerde savaştım. Bugün sizden mi kaçacağım?" Daha sonra müslümanlara dönerek "Bugün kim benimle ölüm üzere biatlaşır?" dedi. Haris b. Hişam, Dirar b. Ezver ve dörtyüze yakın müslümanla biatlaştı.

Sonra kahramanca savaştı ve öldürüldü. Öldürüldüğünde üzerinde yetmiş küsur yara vardı.

21. Tuleyha b. Huveylid el-Esedi *(radıyallahu anh)*

Büyük kahraman ve cesurluğuyla meşhur bir sahabidir. Tuleyha, cesaret ve şiddetinden dolayı bin atlıya bedel sayılırdı.

Kadisiye savaşına katıldı ve büyük kahramanlıklar gösterdi.

Ömer *(radıyallahu anh)*, Sa'd b. Ebi Vakkas'a Amr b. Ma'di Yekrub ve Tuleyha b. Huveylid'i göndermiş ve şöyle bir mektup yazmıştır:

"Sana iki bin kişi göndererek destek veriyorum. Amr b. Ma'di Yekrub ve Tuleyha b. Huveylid. Savaş hususunda onlarla istişare et ama onlara komutanlık verme!"

Kadısiye günlerinde Tuleyha, Kays ve Amr yola çıktılar. Amr ile Kays birkaç düşman askeriyle geriye döndüler. Tuleyha, Rüstem'in askerlerinin içine girinceye kadar ilerledi. Orada geceleyerek onları gözetledi. Gece geçince en iyi süslerle süslenmiş bir atın geldiğini gördü. Ata bakınca o at gibisinin kendi taraflarında kimsede bulunmadığını gördü. Kılıcını çekti ve atın yularını kendi atının semerine bağladı. Sonra atını harekete geçirerek sürmeye başladı. Diğer atın sahibi ile askerler bunu gördüler. Ata binip peşine düştüler. Arkasından bir atlı yetişti. Tuleyha ona dönerek mızrakla sırtını parçaladı. Atını aldı. Sonra başka biri daha yetişti. Onu da ilki gibi yaptı. Üçüncüsü yetişince Tuleyha üzerine gitti. Onu teslim olmaya çağırdı ve esir alarak Sad *(radıyallahu anh)*'a getirdi. Olanları anlattı.

Sad b. Vakkas "Konuş" deyince esir şöyle dedi:

"Ben birçok savaşa katıldım. Zorluğunu gördüm. Kahramanları işitip onlarla karşılaştım fakat bu adam gibisini ne gördüm, ne de işittim. İki askeri öldürdü ki kahramanlar bile onların üzerine varmaya cesaret edemiyorlardı. İçerisinde yetmiş bin kişinin olduğu bir orduya yanaştı. Ordunun süvarisinin atını almadan çıkmadı. Atı alınca kaçtı. Arkasından

gittik. Bin atlıya bedel bir süvari kendisine yetişince onu öldürdü. Birincisi gibi olan diğeri yetişti, onu da öldürdü. Sonra ben yetiştim. Zannetmiyorum ki arkamda kendim gibisini bırakmış olayım. Karşısında ölümü gördüm ve esir olmayı istedim."

Sonra düşman askerinin yüzyirmi bin olduğunu söyledi. Arkadan da onun kadarının hazır olduğunu söyledi. Sonra da Müslüman oldu. Müslümanlarla birlikte kavmine karşı kahramanca savaştı.

22. Abdullah b. Zübeyr b. Avvam *(radıyallahu anh)*

O, cesur oğlu cesur, kahraman oğlu kahraman, cesarette ve ibadette önde gidenlerden idi. Mısır ve Afrika seferlerine iştirak etmiştir. Afrika kralı ile yapılan Cercir Savaşında kahramanlıklar göstermiştir.

Yezid b. Muaviye Dımeşk'te vefat edince Abdullah b. Zübeyr hilafeti talep etti. O Mekke'de ikamet ediyordu. İslam beldelerinin çoğu Abdullah b. Zübeyr'e itaat etti. Ancak Mervan b. Hakem Beni Umeyye hilafetinden önce Dımeşk'te halifeliğini ilan etmişti. Zamanla hilafetinin sınırları genişlemişti. Yerine oğlu Abdulmelik b. Mervan halife olduğunda Abdullah b. Zübeyr'le savaşmak için bir ordu hazırladı ve komutanlığına Haccac b. Yusuf es-Sakafi'yi atadı.

Haccac, Abdullah b. Zübeyr'i Mekke'de kuşatma altına aldı. Kabe'yi mancınık atışına tuttu. Sonuçta İbni Zübeyr'e galip geldi ve onu öldürdü.

Amr b. Dinar şöyle demiştir: "İbni Zübeyr Kabe'de namaz kılarken Haccac'ın mancınıkla attırdığı taşlar gelir, onun elbisesine değerek yere düşerdi. Fakat o dönüp bakmazdı bile..."

Osman b. Ebi Talha şöyle demiştir: "Abdullah b. Zübeyr'in üç şeyi tartışılmazdı: Cesareti, ibadeti ve belâgatı..."

23. Abdullah b. Zübeyr b. Abdulmuttalib *(radıyallahu anh)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in amcasının oğludur. Huneyn'de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte sabredip duranlardan biridir. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'ın hilafeti sırasında Filistin'de yapılan Ecnadin Savaşında şehid edilmiştir. Şehid edildiği zaman yaşı 30 idi.

Ecnadin Savaşında Rum komutanlarından birisi müareze istedi. Onun karşısına Abdullah b. Zubeyr b. Abdulmuttalib çıktı ve onu öldürdü. Sonra Rum komutanlarından başka birisi çıktı, Abdullah onu da öldürdü. Daha sonra başka bir komutan mübareze istedi. Abdullah b. Zübeyr onun karşısına çıktı ve onu da öldürdü. Sonra da Rum ordusu-

nun safları arasına daldı ve şehid olarak Rabbine kavuştu. Bu savaş Müslümanların zaferi, Rumların hezimeti ile sonuçlanmıştır.

Müslümanlardan bazıları Abdullah b. Zübeyr'in müşriklerden on kişinin içerisine daldığını ve onları öldürdüğünü görmüşlerdir.

24. Abdullah b. Hanzala el-Ensari *(radıyallahu anh)*

Babası meleklerin yıkadığı Hanzala'dır. O Uhud günü cihad çağrısını duyunca cünüp olduğu halde hemen çıkmış, yıkanma fırsatı bulamamıştı. Orada şehid edildi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* meleklerin onu yıkadığını haber vermiştir. Oğlu Abdullah da Müslümanların cesurlarından, kahramanlarından ve abidlerindendir. Medine ehli ile Yezid b. Muaviye'nin ordusu arasında gerçekleşen Harre vakasında şehid edilmiştir.

25. Dahhak b. Süfyan b. Avf *(radıyallahu anh)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanında yaşayan cesur kahramanlardandı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in başında yalın kılıç durur ve O'nu korurdu. Yalnız başına yüz atlıya bedeldi.

26. Dırar b. Ezver *(radıyallahu anh)*

Müseyleme ile yapılan Yemame savaşına katılmış ve büyük kahramanlıklar göstermiştir. Yemame Savaşında şehid edildiği, başka bir rivayete göre ise orada öldürülmediği Yermuk ve Şam'ın fethine katıldığı söylenmiştir. Şam'ın fethinde onun hakkında acayip haberler, garip olaylar ve üstün davranışlar anlatılmıştır.

27. Dirar b. Hattab b. Mirdas *(radıyallahu anh)*

Mekke'nin fethinde müslüman olanlardandır. Kureyş'in cesurlarından ve süvarilerindendir. Müslümanlara karşı Uhud savaşına katılmış ve pek çok mücahidi şehid etmiştir.

Bir gün Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'a şöyle dedi: "Biz Kureyş için sizden daha hayırlı idik. Biz onları cennete soktuk. Siz ise onları ateşe soktunuz." Yani biz müşrik iken Kureyş'ten Müslüman olanları öldürdük ve cennete girmelerine sebep olduk. Siz ise müşriklerini öldürdünüz ve cehenneme girmelerine sebep oldunuz.

Bir gün Evs ve Hazreçliler "Uhud'da en cesur kimdi" diye tartışıyorlardı. Dirar b. Hattab yanlarından geçerken "Bu o savaşa katıldı, bunu bilir" dediler ve ona sordular. Şöyle cevap verdi: "Ben sizden onbir kişiyi hurilerle evlendirdim."

28. Culeybib el-Ensari *(radıyallahu anh)*

Ensar'ın en cesurlarından birisidir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir savaştan hemen sonra ashabına dönüp "Kimseyi kaybettiniz mi?" diye sordu. Sahabe "Evet! Falan, falan ve falan" dediler. Sonra yine "Kimseyi kaybettiniz mi?" diye sordu. Onlar "Falan ve falan" dediler. Sonra yine "Kimseyi kaybettiniz mi?" diye sordu. Onlar "Hayır" dediler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Fakat ben Cüleybib'i kaybettim. Onu arayın!" dedi. Onu ölülerin arasında aradılar. Yedi cesedin yanında buldular. Onu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e getirdiler. Başında durdu ve şöyle buyurdu:

- Yedisini öldürdü. Sonra onu öldürdüler. O bendendir, ben de ondanım.

29. Abdullah b. Sa'd b. Ebi Sarh *(radıyallahu anh)*

Cesaretli, kahraman ve akıllı bir mücahid idi. Bir çok kez orduyla beraber Fas'a savaşa gitti. Afrika'da savaştı. Oranın sahibi Cercir'i öldürdü. Onun oku üç bin dinar ediyordu.

Zatis Sevari'de savaştı. Rumlarla karşılaştı. Bin atlı idiler. Onları öyle bir şekilde öldürdü ki daha önce hiç bu şekilde öldürülmemişlerdi.

Osman *(radıyallahu anh)* onu Mısır'a vali tayin etmiştir. Uzun yıllar orada kalmıştır. Sonra fitneler ortaya çıkınca yönetimle ilgili işlerin hepsini terk edip Filistindeki Remle şehrine gitmiş ve vefat edinceye kadar orada kalmıştır.

30. Ka'ka b. Amr et-Teymi *(radıyallahu anh)*

Müslümanların cesur ve kahramanlarından biridir. Sahabelerden sayılmaktadır. Fars'larla savaşta Kadısiye ve başka yerlerde büyük kahramanlıkları vardır.

Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Orduda Ka'ka'nın sesi, bin kişiden daha hayırlıdır."

Kadısiye günlerinden, Eğvas gününde otuz saldırı yapmış ve her saldırısında birini öldürmüştür. Osman ve Ali *(radıyallahu anhuma)* zamanında çıkan fitnelerde bir kenara çekilmiş ve o hal üzere vefat etmiştir.

31. Hakim b. Cebele el-Abdi

Cesur, itaatkar ve dindar birisiydi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e yetişememiştir. Osman *(radıyallahu anh)* onu Sind seferine

göndermiştir. O gün çok büyük kahramanlıklar göstermiştir.

32. Suveyd b. Gafele el-Cu'fi

Fil vakıasının meydana geldiği sene doğdu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hayatında müslüman oldu. Fakat onu görmedi. Bundan dolayı sahabi sayılmamaktadır.

Kadısiye savaşına katıldı ve kahramanlar gibi savaştı. Yüz yirmi yaşında iken bir bakire ile evlendi. Öldüğünde yüz yirmi sekiz yaşındaydı.

33. Yezid b. Muaviye

Bilindiği üzere çok cesur birisiydi.

34. Abdullah el-Battal

Ebu Muhammed tabiinin kahramanlarından biridir. Kendisi cesurluk konusunda örnek gösterilir. Rumlarla yapılan savaşlara katılmış ve kahramanlıklar göstermiştir.

35. Ebu'l Gadiye

Muaviye *(radıyallahu anh)* zamanının atıcılarından ve cesurlarından birisidir.

36. İbni Cezeri

Harun Reşid döneminde yaşamıştır ve zamanının en cesur savaşçılarındandır.

37. Musa b. Nasir

Endülüsü fetheden ve Fransızları hezimete uğratan büyük imam.

38. Mihleb b. Ebu Sufre

Kahraman cesur ve abid bir kişiydi. Onun savaşlarda gösterdiği kahramanlıklar meşhurdur.

39. Ebu Velid ibni Fethun

Endulüs kahramanlarının en meşhurlarındandır. Arapların ve acemlerin en cesuru idi.

40. Müminlerin Emiri Mu'tasım b. Reşid

Abbasi halifelerindendir. Halife Me'mundan sonra hilafete geçmiştir. Güçlü ve cesur birisiydi. Rumlara karşı pek çok savaşa katılmıştır. Rum meliki bir gün ona mektup yazarak tehdit etti ve "Seninle öyle bir orduyla savaşacağım ki başı senin yanında, sonu benim yanımda Konstantiniyye'de olacak" dedi. Mu'tasım "Ona cevap yazın" dedi.

Yazılanların hiçbiri hoşuna gitmedi. Daha sonra "Annemin halifesi ile annemin katibi anlaşamıyorlar. Ona gördüğünü yaz, okuduğunu değil! Kafir, güzel sonun kimin olacağını yakında bilecektir" dedi. Sonra sefere çıktı ve yapacağını yaptı. Onlardan çok sayıda esir ve ganimet aldı.

41. Halife el-Hâdi

Musa el-Hâdi. Halife Harun Reşid'in kardeşidir ve kendisinden önce halifelik yapmıştır. Çok cesur ve yiğit birisiydi.

42. Halife el-Emin

Halife Harun Reşid'in oğludur ve ondan sonra halife olmuştur. Cesur ve güçlü birisiydi.

43. Ahmed b. İshak el-Buhari es-Sirmari

Buhara'nın şeyhi, mücahid, zahid, savaşçı, cesur ve cesaretiyle örnek gösterilen birisi idi.

Ebu Abdullah el-Buhari onun hakkında şöyle demiştir: "Bize ulaştığına göre cahiliyyede de, İslam'da da onun gibisi yoktur."

İbrahim b. Şemmas şöyle demiştir: "Ben Ahmed b. İshak es-Sirmani ile mektuplaştırıyordum. Bir gün bana "Esir satın almak için savaş beldelerine gitmek istersen bana yaz" diye bir mektup göndermişti. Ben de mektup yazdım. Semerkand'a geldi. Cağoveyh bizim gelişimizi öğrenince, bir kaç askeriyle bizi karşıladı. Onun yanında kaldık. Esir alışverişini bitirinceye kadar durduk. Cağoveyh atına bindi ve askerlerini bize arzederek birini çok övdü. Onu büyüttü. Sirmari bana askeri sordu. Ben de "Bu adam düellolara çıkan biridir. Bin atlıya bedel sayılır. Bin kişiden kaçmaz" dedim. Sirmari "Ben Onunla düello ederim" dedi. Ben onun sözüne aldırış etmedim. Cağoveyh onun sözünü işitmişti. "Bu adam ne diyor?" dedi. Ben "Şöyle şöyle diyor" dedim. Cağoveyh "Belki adam sarhoştur, ne dediğini bilmiyordur. Fakat yarın atlara bineriz" dedi. Ertesi gün olunca atlara bindiler. O asker de bindi. Ahmed Sirmari de bindi. Yanında elbisesinin içinde bir kılıç kamçısı vardı. Adamın karşısında durdu. Asker saldırınca Sirmari yenilmiş gibi yapıp onu askerlerden uzaklaştırdı. Sonra kamçıyla ona vurarak öldürdü ve İbrahim b. Şemmas'ın arkasından gitti. Çünkü o daha önce müslüman beldelerine doğru yola çıkmıştı. Arkadan ona kavuştu. Cağoveyh durumu öğrenince seçme askerlerinden elli kişiyi onu getirmeleri için gönderdi. Askerler Sirmari'ye arkadan kavuştular. Sirmari bir tümseğin altında durarak gizlendi. Askerlerin hepsi geçip gittiler. Sonra yerinden çıkarak

kamçı ile teker teker onları öldürmeye başladı. Öndeki arkadakine ne olduğunu görmüyordu. Kırk dokuzunu öldürdü. Birini de yakaladı ve onu Cağoveyh'e haber vermesi için gönderdi."

Ahmed b. İshak es-Sirmari 241 yılında yatağında vefat etti. Allah ona rahmet etsin.

SONUÇ

Cihad İle İlgili Bazı Meseleler ve Hükümler

Şüphesiz ki ilmin sınırı yoktur. Olaylar da sınırlanamayacak kadar fazladır. Her ilmin belli bir alanı vardır. Bununla birlikte hiç kimse basit olayları bilmemek hususunda mazur değildir. Meselelerin asıllarını bilmek gerekir. Teferruat ve tali meseleler ise meydana geldikçe hükümlerine bakılır. Meydana gelme yerlerine göre hüküm verilir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* bazı insanları bu konularda taklid mercii kılmıştır.

Her müslümanın kendisine gerekli olan ilmi öğrenmesi vaciptir. Muhakkik alimlere göre buradaki ilimden maksat bir işe başlarken amelin sahih olmasının kendisine bağlı olduğu ilimdir. Bizim şimdi burada zikrettiklerimizin çoğu, her mücahidin bilmesi gereken şeylerdir. Cihadlarının verimli ve sahih olması için bu hükümleri öğrenmeleri ve uygulamaları gerekir.

Mücahidin Bilmesi Gereken Hükümler

1. İmamın veya tayin edilen amirin izni olmadan savaşmak haram değil, mekruhtur. Bu kerahetten de şu durumlar istisna edilmiştir:

Birincisi; Savaşmak isteyen kişi veya grup izin istemeye gittiklerinde hedefleri kaybolacaksa izinsiz savaşmaları mekruh değildir.

İkincisi; Eğer imam cihadı terk etmiş, o ve askerleri dünya işlerine dalmışsa (günümüzde durum aynen böyledir) savaşmak isteyen kişi veya gruplar için mekruhluk söz konusu değildir. Çünkü onlar ihmal edilmiş bir farzı yerine getirmektedirler.

Üçüncüsü; Savaşmak isteyen kişi izin alamıyorsa ve izin istese de izin alamayacağı kanaatinde ise onun için de kerahet söz konusu değildir.[417]

İbnu Kudame el-Hanbeli şöyle demiştir: "İmamın yokluğunda cihad tehir edilemez. Çünkü cihadın maslahatları tehir edilmesiyle kaybolur."[418]

Komutanın ordusuyla veya askerleriyle kaçmamak üzerine biatlaşması sünnettir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de

---

[417] Muğnil Muhtac, 4/220

[418] El-Muğni, 10/374.

Hudeybiye senesinde böyle yapmıştır.

Öncü kuvvetler çıkarması, düşmana karşı casuslar göndermesi, perşembe günü sabah yola çıkması, sancaklar oluşturması ve her bölüğü bir sancak altında toplaması, birbirlerini öldürmesinler diye her bölük için belli bir alamet koyması ve cihad meydanına savaş düzeniyle girmesi sünnettir.

Zayıfların yardımına koşması, iki tarafın karşılaşma anında dua etmesi, insanları savaş, sabır ve sebata teşvik etmesi, savaşı öğle sıcağından sonraya veya rüzgar kesilinceye kadar ertelemesi sünnettir.[419]

İmam Kurtubi *"Ey iman edenler! Düşman ordusuyla karşılaştığınızda sebat edin ve Allah'ı çokça zikredin! Umulur ki felah bulursunuz." (8 Enfal/45)* ayetinin tefsirinde şöyle demiştir:

"Bu zikrin hükmü, gizli olmasıdır. Çünkü zikreden yalnız başına ise savaşta sesi yükseltmek kötü ve mekruhtur. Ancak saldırı sırasında grup halinde iseler ses yükseltmesi güzeldir. Çünkü düşman askerlerine korku salar.

2. İslamı bilmeyen, İslam davetinin kendilerine ulaşmadığı kimseleri, savaştan önce İslam'a davet etmek veya cizye ehlinden iseler cizye vermeye davet etmek vaciptir. Kendisine İslam daveti ulaşmış olanları ise yeniden davet etmek müstehaptır, vacip değildir. Onlarla savaşmak ilim ehlinin çoğuna göre mubahtır. Umulur ki onlar, daveti kabul ederler ve nefislerini öldürülmekten ve cehennemden korumuş olurlar.

Eğer düşman, Müslümanlara saldırmış ve savaşı başlatmış ise Müslümanlar üzerinden davet görevi düşer. Çünkü böyle bir durumda öncelik düşmanın defedilmesindedir.

Sünnetin zahirine göre seriyyede davet şart değildir. Seriyye gibi olan savaşlarda da durum aynıdır. Ka'b b. Eşref, İbni Ebi Hukeyk ve başkalarının öldürülmelerinde olduğu gibi...

3. Yahudi ve Hristiyanların cizye vermekle dinleri üzerinde kalmalarına icma ile izin verilir. Kendilerinde kitap şüphesi bulunan Mecusilerin de cizye karşılığında dinleri üzerinde kalmalarına izin verilir.

Yahudi, Hırıstiyan ve Mecusilerden başkalarına yani putperestlere cizye verseler de dinleri üzerinde kalmalarına izin verilmez. Bunlar ister

---

[419] Muğnil Muhtac, 4/220.

Arap olsun ister acem olsunlar fark etmez.[420]

Onları gece yakalamak yani gece baskını ile gafil avlamak caizdir. İçlerinde kadın, çocuk ve müslümanlar olsa da caizdir. Çünkü bu, cihadın zaruretlerindendir.[421]

Düşman İslam beldelerine savaş açarsa, Müslümanlar da onlara karşı çıkmazlarsa bu, onların savaştan kaçmaları ve düşmana arkalarını dönmeleri gibidir. Bu durum Müslümanların düşmandan çok olduğu durumlar için geçerlidir. Ancak Müslümanlar sayıca daha az iseler, o zaman karşı çıkmamakla günahkar olmazlar. Bu durumda Müslümanlara kendilerine yardım gelinceye kadar veya güçleninceye kadar dayanmaları için baskı yapılmaz.[422]

Eğer imam bir kişi veya grubu farzı kifaye olan bir cihad için çağırırsa, cihad onlar için farzı ayn olur. Çünkü imama itaat vaciptir.[423]

İmamın zulmetmesi Cihad'ın terkedilmesini caiz kılmaz. Eğer komutan içki içmesiyle ve günah işlemesiyle biliniyor ise onunla beraber cihada çıkılır. Çünkü onun günahları kendisini etkiler. Oysa burada öncelikle talep edilen düşmanlara karşı savaşmaktır.[424]

4. Kadın ve çocuklar eğer savaşmıyorlarsa öldürülmeleri haramdır. Ancak savaşırlarsa öldürülecekleri konusunda şüphe yoktur.[425]

Alimler ihtiyar adam, zayıf, kör, yatalak, eli veya ayağı kesik olanların Müslümanlarla savaştıkları zaman öldürüleceği hususunda ittifak etmişlerdir.

Halk arasından çekilen kilise adamları ile, kör, sakat, deli, çiftçi, işçi ve savaş yapamayan ihtiyarlar hakkında ise ihtilâf etmişlerdir. İmam Mâlik "Kör, deli ve kilise adamları öldürülemez ve mallarından yaşayabilecekleri kadar ellerinde bırakılır" demiştir. İmam Ebu Hanife ile tabileri de buna katılır. Süfyan Sevrî ise "Bunlardan sadece ihtiyarlar öldürülemez" demiştir. Evzâî "Çiftçiler de öldürülemez" demiştir. İmam Şâfii ise kendisinden gelen en sıhhatli rivayete göre "Onların hepsi öldürülebilir"

---

420 Haşiyetul İbn Abidin, 4/223; El-Muğni, 10/385; Muğni'l Muhtac,1/403.

421 Keşşafu'l Kanaî, 3/47.

422 Muğni'l Muhtac,4/219.

423 El-Muğni, 10/366.

424 El-Muğni, 10/371.

425 Bidayetu'l Müctehid, 1/400.

demiştir.[426]

Alimlerin çoğunluğuna göre köşelerine çekilmiş ruhbanlar öldürülmezler. Yine savaşmayan tüccar ve mesleği ile meşgul olan sanatkârlar da öldürülmezler.[427]

Kafirlerin üzerlerine mancınığın yöneltilmesi, ateş atılması veya tazyikli su gönderilmesi de caizdir. İçlerinde kadın, çocuk ve esir alınmış Müslümanlar olsa da... Çünkü bu savaşın zaruretlerindendir.[428]

5. Darul Harp'te kafirlere ait ziraat bitkileri ve ağaçlar üç kısımdır:

Birincisi: Telef edilmelerine ihtiyaç duyulanlar. Kalelerine yakın olan ve onlarla savaşmaya engel olanlar, yolu genişletmek için kesilmelerine ihtiyaç duyulanlar, savaşabilmek için kesilmeleri gerekenler ya da "Onlar bize yaptılar, biz de onlara yapacağız ki bir daha yapmasınlar" durumunda olan ağaçların kesilmesi ittifakla caizdir.

İkincisi: Kesilmelerinden dolayı müslümanların zarar gördükleri ağaçlar. Mesela; Müslümanların faydalandığı, hayvanlarını yemledikleri ve gölgesinde barındıkları ağaçların kesilmesi Müslümanlar zarar gördüğü için haramdır.

Üçüncüsü: Kafirlere olan kin ve onlara zarar verme duygusundan başka Müslümanlara fayda veya zararı olmayan ağaçlar. Bunların kesilmesi caizdir. Eğer bunlar Müslümanlara kalacaktır şeklinde bir zan var ise kesilmeleri mekruhtur.[429]

6. Komutan Muhazzil'in orduya katılmasını engelleyebilir. Eğer o cihada çıkarsa, onu geri gönderir. Eğer savaşa katılırsa herhangi bir şeye hak kazanamaz. Eğer bir kafiri öldürürse onun eşyasını alamaz.

Muhazzil "Düşmanımız çoktur veya atlarımız zayıftır. Bizim onlara gücümüz yetmez" gibi sözler söyleyerek insanları korkutan kimsedir.

Aynı şekilde "Şöyle bir seriyye bize doğru yola çıktı veya onlara şu yönden şu kadar düşman kuvveti katıldı veya onların şu yerde şu kadar askerleri var" gibi sözler söyleyenlerin durumu da böyledir.

Ücret karşılığı savaşa çıkma konusunda ihtilaf edilmiştir. Eğer adam muhtaç ise ona ücret verilmesinin bir sakıncası yoktur. Allah yolunda

---

[426] Bidayetu'l Müctehid, 1/400.

[427] Keşşafu'l Kanaî, 3/50; Muğni'l Muhtac,4/223.

[428] Muğni'l Muhtac,4/223.

[429] Keşşafu'l Kanaî, 3/49; Muğni'l Muhtac,4/226.

savaşmak üzere çıkar. Savaşta esir edilme korkusuyla başkasına Allah yolunda savaşması için ücret veren biri için bir mahzur yoktur. Alimlerden bazıları buna cevaz verirken bazıları da menetmişlerdir.

İmam Şafii şöyle demiştir: "Ücretle savaşmak caiz değildir. Bir kişi başkasının malı ile savaşa çıkarsa, o ücreti geri vermesi lazımdır. Ancak sultanın verdiği ücret ona caiz olur. Örneğin sultanın malından birşey ile savaşması gibi.."

Sahih görüşe göre imam için de, başkaları için de ücretle bir Müslümanı cihada göndermeleri caiz değildir. Çünkü savaş, sadece o kimse için muayyen kılınmış değildir. Savaş safına gelmiş ise o zaman kendisine de farz-ı ayn olur. Bu durumda ise farzı ayn olan bir göreve karşılık ücret almak caiz değildir.[430]

İmam Nevevi şöyle demiştir: "Fey'den verilenler veya sadakalar alanların normal haklarıdır. Bu onların cihadının ücreti değildir. Onların cihadı kendileri tarafından yapılmıştır."[431]

İmam Ahmed de şöyle demiştir: "Birisi başka birine savaşta kullanmak üzere bir şey verirse ondan kendi ehline hiçbir şey bırakamaz. Çünkü savaş alanına varıncaya kadar o mala sahip değildir. Ancak oraya varınca artık kendi malı olur. Oradan kendi ailesine gönderebilir..."[432]

7. Mücahidin zekattan alması caizdir. Zengin olsa da cihada gidip dönünceye ve memleketine gelinceye kadarki yemek ve giysi ihtiyacı karşılanır. At ve silah alabilecek kadar kendisine mal verilir. Bu verilenler onun malı olur. İsterse birazını ailesine verebilir.[433]

Kurtubi Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın *"Allah yolunda.."* ayeti hakkında şöyle demiştir: "Onlar savaşanlar ve sınırda nöbet bekleyenlerdir. İster zengin olsunlar, ister fakir olsunlar, savaşlarında kullanmaları için onlara zekat verilir.."

Zekattan savaşa giden herkese verilebilir. Gazvesinde kendisine yetecek malı olsa da, memleketinde zengin olsa da yine verilir.

8. Eğer atış yapmak zaruri ise ve kafirler onlarla savaşın tam kızgın zamanında korunuyorlarsa ve onları terkettiğimizde bize galip gelecekler

---

430 Muğni'l Muhtac,4/222; El-Muğni, 6/143.

431 Ravda, İmam Nevevi, 10/240.

432 El-Muğni, 10/398.

433 El-Mecmu, Nevevi, 6/237.

ise veya bu durumda kaleyi almak imkansızlaşıyorsa kaleyi mancınık atışına tutmak caizdir.

Eğer kafirler bir savaşta müslüman esirler, kadın ve çocuklarıyla kalelerinde Müslümanlardan korunuyorlarsa, eğer onları mancınık atışına hedef alma zaruri değilse Müslümanların telef olmaması için onları terkederiz.

Eğer atış yapmak zaruri ise ve kafirler onlarla savaşın tam kızgın zamanında korunuyorlarsa ve onları terkettiğimizde bize galip gelecekler ise veya bu durumda kaleyi almak imkansızlaşıyorsa mancınık atışına tutmak caizdir. Bazı alimler ise kafirlerin mancınık gibi silahlarla atışa tabi tutulmasını mümkün olduğu kadar Müslümanları koruma şartıyla mutlak olarak caiz görmektedir.[434]

Kafirler Müslümanların gemisine ateş atarlarsa ve gemi tutuşursa, içindekilerin zannına göre gemide kalma veya suya atlamadan hangisi kendilerini kurtarmaya daha yakın ise onu yaparlar. Çünkü hayatı mümkün olduğu kadar korumak vaciptir.[435]

9. Eğer Müslümanların zayıflığına karşın kafirler çok sayıda ise, Müslümanların kaçması caizdir. Savaşta kafirlerden yardım isteme hususunda alimler ihtilaf etmişlerdir. Bazılarına göre ihanetlerinden emin olunduğu sürece onlardan yardım alınabilir. Bazılarına göre ise hizmetçilik gibi hâkir işlerin dışında yardım almak caiz değildir. Bazılarına göre ise kafirlerden yardım almak mutlak olarak caiz değildir.[436]

10. Alimler, mücahidin öldürdüğü kafirin selbini (eşyasını) alması hususunda ihtilaf etmişlerdir. Onlardan bazıları şu şartları yerine getirdiği takdirde mücahidin, öldürdüğü kimsenin eşyalarını almaya hak kazanacağını şöylemişlerdir:

Birincisi: Öldürülen kimse savaşçılardan olmalıdır. Eğer bir kadın, çocuk, yaşlı veya yatalak bir zayıf öldürmüş ise eşyasını almaya hak kazanamaz.

İkincisi: Eğer öldürme ve yaralamada aşırı gitmişse veya uykuda iken ya da yemek yerken öldürülmüş ise, öldüren onun eşyasını almaya hak kazanamaz.

---

434 Muğni'l Muhtac,4/224.

435 El-Muğni, 10/554.

436 El-Muğni, 10/456.

Üçüncüsü: Adamı öldürmesi veya aşırı bir şekilde yaralaması sonucu adam ölü hükmüne gelmiş ise, örneğin iki elini ve ayağını kesmiş veya ellerini ayaklarını kesmiş ve gözlerini oymuş ise, yine eşyasını alamaz.

Dördüncüsü: Onu öldürmek için nefsini tehlikeye atmış olması gerekir. Örneğin düelloda öldürmüş ise veya onların saflarına sızarak öldürmüş ise eşyasını alır. Ancak düşman safında iken veya kalede iken bir ok ile veya başka bir şey ile öldürmüş ise eşyasını alamaz.

Alimlerden bazılarına göre ise savaşta bir kafiri savaşırken veya sırtını dönmüşken, kaçarken veya Müslümanlara saldırırken yani her ne durumda olursa olsun öldürürse eşyasını almaya hak kazanır. Buna Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edilen hadisi delil getirmişlerdir.[437]

Bazı alimler ise şu şartı koşarlar: İmam ya da komutan "Kim birini öldürürse eşyası onundur" demiş ise öldüren eşyayı alır. Eğer imam bunu dememiş ise eşya genel ganimettendir. Bazı alimler ise böyle bir şart koşmazlar ve "İmam böyle bir şey demese de selb, öldüren kimsenin hakkıdır" derler.[438]

Bazı alimler selbin, ganimetin beşte biri alınmadan önce sahibine verileceğini söylemişler ve bunlardan bazıları da selbin, sahibine verilmezden önce beşte birinin alınmasını şart koşmuşlardır.

Bazı alimler ölülerin eşyalarının alınıp çıplak halde bırakılmalarını kerih görmüşlerdir.[439]

11. Selb, ölünün üzerinde bulunan elbise, mest, ayak kısmı olmayan dizlik, savaş aletleri, zırh, miğfer, silah, üzerinde savaşılan binek ve yaya olarak savaştığı halde yularından tuttuğu bineğin üzerindeki eğer, semer, gem, yular gibi eşyalardır. Yine takılar, süsler, kemerler, yüzükler, para kesesi ve içinde olan paralar ve binilen deve de zahir görüşe göre selbdendir.[440]

Alimler selbin öldürene delilsiz verilip verilmeyeceği konusunda ihtilaf etmişlerdir. Şafii ve Ahmed'e göre selb ancak delile karşılık öldürene verilir. İmam Malik'e göre ise selb delilsiz olarak öldürene

---

437 Nevevi, Ravda, 6/372.

438 Nevevi, Ravda, 6/376; el-Muğni, 10/426.

439 El-Muğni, 10/431.

440 Nevevi, Ravda, 6/375.

verilir.

Cumhuru ulema imamın izni olmadan selbin alınamayacağı görüşündedir.[441]

12. İmamın "Kim herhangi bir şey almışsa, o onundur" demesinin caiz olup olmadığında alimler ihtilaf etmişlerdir. Bazıları bunun caiz olduğunu söylemişler, bazıları da caiz olmadığı görüşünü benimsemişlerdir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve halifeler ganimetleri paylaştırırlardı.

İmamın ganimetin beşte birini ayırmazdan önce ondan bir şeyler hibe etmesi caiz görülmemiştir. Ancak bazı alimler bu hususta imamın muhayyer olduğunu ve dilerse beşte biri ayrılmazdan önce ganimetten mücahidlere bir şeyler hibe edebileceğini dilerse etmeyeceğini söylemişlerdir.[442]

13. Ganimette ilk yapılacak şey, bunların korunma ve taşınma masraflarının çıkarılmasıdır. Ayrıca selbi beşte biri almadan çıkarmak gerekir diyenlere, genel ganimetten selb de çıkarılır.

Sonra geriye kalanlar beş kısma ayrılır. Bunun dördü mücahidlere paylaştırılır. Geriye kalan beşte birlik kısım ise yine beşe bölünür.

Birinci kısım; Allah ve Rasulüne aittir. Müslümanların maslahatları için ayrılır. Kale ve mescid yapımı, kadı, alim ve müezzinlerin nafakası için harcanır.

İkinci kısım; Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in akrabalarına aittir. Bunlar Haşimoğulları ve Abdulmuttalib oğullarıdır. Onların fakirleri zenginleri ve kadınlarına dağıtılır.

Üçüncü kısım; Yetimler içindir. Bunlar babası olmayan küçüklerdir. Meşhur görüşe göre fakir olmaları şarttır.

Dördüncü kısım; Miskinler içindir.

Beşinci kısım; Yolda kalanlar içindir.

Fey, kafirlerden savaş etmeksizin alınan mallardır ve devlet hazinesine konulur. Onun mücahidlere dağıtılması caiz değildir.

Alimler cihad niyetiyle savaş meydanına gelen hür, baliğ, müslüman ve sağlam her erkeğin ganimetten pay almaya hak kazandığı hususunda ittifak etmişlerdir. Bunlar ister savaşsınlar, ister savaşmasınlar...

---

[441] Şerhu Nevevi ala Müslim, 12/59.

[442] El-Muğni, 10/462; Kurtubi Tefsiri, 8/2-3.

Erkekler hasta olarak savaşta hazır bulunsalar yine de ganimetten pay alırlar. Aynı şekilde kör ve topal kimseler de eğer savaşta bir fayda sağlıyorlarsa onlara da pay verilir.[443]

Ganimetlerin paylaştırılması hususunda tercih edilen görüş; atlıya (kendisine bir, atına iki pay olmak üzere) üç pay verilir. Yayaya ise bir pay verilir. Bazı alimler bu taksime muhalefet etmişlerdir. Mesela Ebu Hanife'ye göre atlıya iki, yayaya bir pay verilir. Ancak bu görüşe kimse katılmamıştır.[444]

Beraberinde birden fazla at bulunan mücahide verilecek pay hususunda alimler ihtilaf etmiştir. İmam Malik, Şafii ve Ebu Hanife'ye göre birden fazla ata pay verilmez. İmam Ahmed'e göre ise iki ata pay verilir, fazlasına verilmez. Katır, eşek veya deve üzerinde savaşa katılan mücahide yaya gibi sadece bir pay verileceği konusunda alimler ittifak etmiştir.

Gemide savaşa çıkan mücahidlerin yanında at var ise karada olduğu gibi onun atına da pay verilir. Atlı olarak savaşa çıkıp düşmanla savaşır iken atı öldürülen kimse hakkında ihtilaf edilmiştir. Bazı alimler atının payı sahibine verilir demiş, bazıları da verilmez demiştir.

Ödünç alınan veya kiralanan atın iki payı, ödünç alan veya kiralayan kimsenindir.

Bir köle efendisinin atıyla savaşa katılırsa ata verilen paylar efendisinindir.

Ata verilen payların kendisine verilmesi karşılığında, atını başkasına veren kimse hakkında ihtilaf edilmiştir.

Savaş esnasında öldürülen kimsenin varislerine ganimetten pay verilip verilmeyeceği hususunda ihtilaf edilmiştir. Aynı şekilde ganimetlerin toplanıp da dağıtılmasından önce ölen kimselere pay verilip verilmeyeceği hususunda da ihtilaf edilmiştir. İmam Şafii'ye göre bu kişinin hakkı varislerine geçer. İmam Malik ve Ahmed de bu görüştedir. Ebu Hanife'ye göre ise ganimetlerin İslam diyarında dağıtılmasından önce ölen kimseye bir şey verilmez.

Ganimet elde etmiş bir orduya sonradan katılan kimse hakkında da ihtilaf edilmiştir. İmam Malik, İmam Şafii ve İmam Ahmed'e göre

---

443 El-Muğni, 10/449.

444 El-Muğni, 10/443.

ganimetten bu kişiye pay yoktur. Ganimet savaşa katılanlara verilir. Ebu Hanife'ye göre ise eğer ordu ganimetleri İslam diyarına getirmeden önce darul harpte katılmış ve onların getirilmesine iştirak etmiş ise pay alır.

İmamın izni olmadan darul harbe giren ve ganimet alan kişi veya grup hakkında ihtilaf edilmiştir. İmam Şafii'ye, İmam Ahmed'den gelen bir görüşe ve ilim ehlinin çoğunluğuna göre bu ganimetlerden beşte biri alınır. Gerisi ise onlara verilir.

İmamın olmadığı durumlarda cihad ihmal edilip geciktirilmez. Eğer bunun sonucunda ganimet elde edilirse, ganimet sahipleri bunu şeriata göre bölüştürürler.

Bir kimse savaşma niyeti ile orduya katılırsa, ordu içerisinde yaptığı bir iş sebebiyle ücret alırsa ve bu ticareti cihad niyetine tabi olan bir durum ise ona ganimetten pay verilir. Eğer adamın asıl niyeti ücret alma veya ticaret yapma ise ona ganimetten pay verilmez. Ancak savaşırsa pay verilir.

Askerler içerisindeki tüccar, terzi, eyer ve elbise ustaları gibi meslek sahipleri, savaştıkları zaman kendilerine ganimetten pay verilir. Bu İmam Malik, Ebu Hanife, İmam Ahmed ve Şafii'nin görüşüdür.

Ganimetlerin darul harpte iken dağıtılması konusunda ihtilaf edilmiştir. Ebu Hanife'ye göre ganimetler İslam diyarına getirilinceye kadar darul harpte dağıtılmaz. Eğer dağıtılırsa, dağıtan günah işlemiş olur. İmam Malik ve İmam Şafii'ye göre ise darul harpte ganimetin dağıtılması caizdir.

14. Ganimetin beşte dörtü mücahidler arasında paylaştırılır. Bundan mücahidler dışında hiç kimseye pay verilmez. Taşınamayan arazi ve ev gibi malların ise savaşanlar arasında dağıtılması gerekir. Ebu Hanife şöyle demiştir: "İmam bunları savaşçılar arasında dağıtabilir. Öylece de tutabilir. Onların eski sahiplerini orada tutabilir ve onları eski sahiplerine verip haraç ve cizyeye bağlayabilir. Eğer arazi sahipleri sonradan Müslüman olsalar bile haraç onlardan kaldırılmaz."

15. Hür olup esir alınan erkekler hakkında ihtilaf edilmiştir. Tercih edilen görüşe göre bu hususta imam muhayyerdir. Müslümanların maslahatına uygun olanı seçer. Onların boyunlarının vurularak öldürülmesini emredebilir. Ya da onlara iyilikte bulunup bedelsiz olarak serbest bırakabilir. Ya da Müslüman esirlere karşılık veya ücret karşılığı serbest

bırakabilir ya da onları köle yapabilir.[445]

Kitap ehlinden olan esirleri imamın cizyeye bağlayıp İslam diyarında zımmi olarak hür bırakması konusunda ihtilaf edilmiştir. Cumhur-u Ulema bunun caiz olduğunu kabul etmiştir.[446]

Kafirlerin esir alınan kadın ve çocukları ise ittifakla köleleştirilirler.[447]

Puta tapan kafir arapların köleleştirilmeleri hususunda ihtilaf edilmiştir. İmam Ebu Hanife ve İmam Ahmed'e göre onların köleleştirilmeleri caiz değildir.

Bir müslüman erken davranıp imamın izni olmadan bir esiri öldürürse ona ta'zib cezası uygulanır.[448]

16. Evli bir kafir, karısı ile beraber esir edilirse nikahları iptal olmaz. Ebu Hanife bu görüştedir. İmam Malik ve Şafii'ye göre ise nikahları iptal olur. Eğer kadın yalnız başına esir edilirse ittifakla nikahları iptal olur. Ancak Ebu Hanife'ye göre eğer kocası da ondan bir gün sonra esir edilirse nikahları iptal olmaz. Eğer adamın kendisi yalnız başına esir edilirse nikahı iptal olmaz. Ebu Hanife'ye göre iptal olur. Ancak eğer kendisine iyilikte bulunulup serbest bırakılırsa ve fidye ile serbest bırakılırsa nikahı iptal olmaz.

17. Hür ve akıllı olan bir kafir, kendisine galip gelinmeden önce teslim olursa, canı ve malı korunmuş olur. Bunda ihtilaf yoktur. İster emniyette iken müslüman olsun, ister korku halinde müslüman olsun, fark etmez. Aynı şekilde küçük çocuklarını da esir edilmekten kutarmış olur. Ondan dolayı çocuklarına da İslam hükümleri uygulanır. Bu durum kadın ve erkek için geçerlidir.[449]

Bir esir, imam kendileri hakkında herhangi bir hüküm vermeden önce müslüman olursa canını korumuş olur. Aynı şekilde köleleştirilmekten de kurtulur. Bu cumhur ulemanın görüşüdür.[450]

18. Cumhur-u Ulema'ya göre ana babasıyla beraber esir edilen çocuk ana babasının dininden sayılır. Bir çocuk sadece babası ile birlikte esir

---

445 El-Mecmûu, 18/102; El-Muğni, 10/400.

446 Muğni'l Muhtac, 4/228.

447 El-Muğni, 10/403.

448 El-Muğni, 10/407; El-Mecmûu, 18/105.

449 El-Muğni, 10/475.

450 El-Muğni, 10/402.

edilmişse bu konuda ihtilaf edilmiştir. İmam Ahmed'e göre çocuk müslümandır. İmam Malik, Şafii ve Ebu Hanife'ye göre ise çocuk küfürde babasına tabidir.

Eğer çocuk annesiyle beraber esir edilirse İmam Malik ve İmam Ahmed'e göre müslümandır. Şafii'ye göre annesinin hükmüne tabidir. Eğer çocuk yalnız başına esir edilirse alimlerin çoğunluğuna göre müslüman kabul edilir.[451]

Alimlerin çoğunluğunun tercih ettiği görüşe göre esirler arasında baba, oğul, kardeş, kızkardeş, amca, hala, dayı ve teyzenin arasını ayırmak caiz değildir.[452]

Eğer müslümanlar, müşriklerin bineklerini veya diğer hayvanlarını ele geçirirse onları telef etmeleri veya yakmaları caiz değildir. Onları da ganimetin arasına katmaları gerekir. Eğer onları İslam diyarına götürmeye güç yetiremiyorlarsa boğazlar ve yakarlar. Diğer mal ve silahlar için de aynı durum geçerlidir.[453]

19. Savaşta hazır bulunan çocuk ve kadın konusunda alimler ihtilaf etmişlerdir. İmam Şafii ve Ebu Hanife'ye göre bunlara mücahidlerin payından daha az miktarda bir mal verilir.

Buluğa ermemiş çocuk eğer savaşırsa, kadınlar hastaların başında durur ve yaralıları tedavi ederse ve köleler de savaşa katılır ve savaşırsa ganimetten kendilerine pay verilir.[454]

Kadın, çocuk ve kölelere verilecek bu az mal, alimlerin bazılarına göre ganimetin beşte dördünden verilir. İkinci görüşe göre ise ganimetin aslından (yani paylaşımdan önce) verilir. Üçüncü bir görüşe göre ise, ganimetlerin beşte birlik kısmından verilir.[455]

Ancak alimlerin cumhuru, bunlara verilecek payın mücahidlere verilen pay kadar olmayacağı görüşündedirler.[456]

İmamın fedakarlığının daha fazla olduğu kanaatine vardığı kimseye normal payından fazla vermesi caizdir. Bunun delili; Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Zu-Kared Gazvesinde Seleme b. Ekva'ya bir

---

451 El-Muğni, 10/472; El-Mecmûu, 18/120.

452 El-Muğni, 10/467; El-Mecmûu, 18/125.

453 El-Muğni, 10/507.

454 El-Mecmûu, 18/167; El-Muğni, 10/451.

455 El-Mecmûu, 18/167; El-Muğni, 10/458.

456 El-Mecmûu, 18/169.

atlının ve bir yayanın payı kadar pay vermesidir.[457]

20. Nefl: İmam veya komutanın hücumda, öncülere karşı ilerlemede veya bir pusuyu korumada tehlikeye atılan, fedakarlıkta bulunan birine normal payından fazla verdiği maldır.[458]

Nefl'in bir kişiye veya bir cemaate verilmesi caizdir. Belli olmayan birine de verilebilir. Örneğin imam veya komutan "Kim bu kaleye çıkarsa veya kim bu suru yıkarsa veya kim burayı delerse onun için şu vardır" demesi gibi... Bu, ilim ehlinin çoğunluğunun görüşüdür. Ancak bazı alimler bunu kabul etmemişlerdir.[459]

Alimler neflin nereden temin edileceği hususunda ihtilaf etmişlerdir. İmam Malik'e göre nefl sadece Humus'tan kullanılır. İmam Şafii'ye göre nefl, maslahatlar için humustan ayrılan beşte birlik kısımdan kullanılır. İmam Ahmed ve bir cemaatin görüşüne göre ganimetlerin beşte dörtlük kısmından verilir. İmam Ebu Hanife'ye göre ise imam, ganimetlerin beşte dörtlük kısmını dağıtmadan önce ondan kullanabilir. Ancak dağıttıktan sonra ancak Humus'tan kullanabilir.

İmam veya komutan, darul harbe girdiği zaman önden düşmana baskın yapması için bir seriyye gönderirse ve onlara humusu çıkardıktan sona ganimetlerin dörtte birini vermesi caizdir.

21. Fey': Kafirlerden savaş yapılmadan alınan mallardır. Müslümanların haberini alınca, onlardan korkup kaçan kafirlerin bıraktıkları ya da Müslümanlarla savaşmamak için vermeyi kabul ettikleri mallar ya da zimmet ehlinin verdiği cizye ve belde ehlinin üzerinde ittifak ettikleri şeylerdir.[460]

Fey'in bölüştürülmesi ve beşte birinin alınması konusunda ihtilaf edilmiştir. İmam Malik'e göre beşte birinin alınması vacip değildir. Bu imamın içtihadına bağlıdır. Onu isterse Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in akrabalarına ve ailesine dağıtır. İsterse de sonradan gelecek müslüman yöneticiler için bırakır ve elde tutar. İmam Ebu Hanife'ye göre müslümanların maslahatında kullanılır. İmam Malik'in görüşünde olduğu gibi beşte biri alınmaz. İmam Şafii'ye göre ise beşte biri alınır. Bu beşte birlik kısım ganimetlerin humusunun kullanıldığı gibi kullanılır.

---

457 El-Muğni, 10/417.

458 Nevevi, Ravda, 6/370.

459 El-Muğni, 10/412; El-Mecmûu, 18/134.

460 El-Mecmûu, 18/184.

Geriye kalan beşte dörtlük kısım konusunda ise üç görüş vardır:

Birincisi: Cihad için hazırlanmış ücretli askerlere harcanır.

İkincisi: Maslahatlar için harcanır.

Üçüncüsü: Humusun bölüştürüldüğü gibi bölüştürülür.

22. Esir alınan bir müslümanın kafirlerden kaçmaya fırsat bulduğu zaman hemen kaçması gerekir. Eğer kafirler bir müslümanı şartsız serbest bırakırlarsa o müslüman onlarla savaşabilir, onları öldürebilir, esir alabilir ve mallarına el koyabilir.[461]

Ancak onu bazı şartlar öne sürerek saldılarsa müslümanın o şartlara riayet etmesi gerekir. Bu Cumhur-u Ulemanın görüşüdür. Çünkü onun sözüne riayet etmemesi müslümanlara zarar verir. Düşman elindeki müslüman esirlerin sıkıştırılmasına ve müslümanların sözlerini yerine getirmedikleri kanaatinin oluşmasına sebep olur.[462]

23. Eğer kafirlerin savaşçıları yolunu şaşırır ve yanlışlıkla müslümanların beldesine girerse onlar ve malları, o belde sakinleri için fey olurlar. Rüzgar veya denizin müslümanların beldesine sürüklediği kafirlerin eşyaları da aynı şekilde o belde halkı için fey hükmündedir.[463]

Kendileriyle savaşılan kafirlerden biri emansız olarak İslam beldesine girerse, alimlerin çoğunluğuna göre o kişi eman altında değildir. Onu öldürmek ve yanında bulunan malı almak caizdir. Çünkü onun için eman geçerli değildir.[464]

Kendileriyle savaşılan kafirlerden birisi, eman ile İslam diyarına ticarete gelip alışveriş yaparsa müslümanların ahidlerine sadık kalmaları ve ona dokunmamaları gerekir. Çünkü o, eman alarak İslam topraklarına girmiştir.

24. Kafirler savaşarak veya başka bir yolla müslümanların mallarından bir kısmını ele geçirirlerse bu mallar onların mülkiyetine geçer mi? Bu konuda alimler ihtilaf etmişlerdir. İmam Malik ve Ebu Hanife'ye göre bu mallar onların mülkiyetine geçer. Alimlerin çoğunluğuna göre ise kafirler müslümanların mallarından herhangi bir şeye sahip olamazlar. Kafirlerin o malı ellerine geçirmesi, müslümanın o mal üzerindeki

---

461 El-Muğni, 10/548.

462 Kavanîynu Ahkami'ş Şerriye, sy.173.

463 El-Muğni, 10/564.

464 El-Muğni, 10/441; Ravda, 10/280.

mülkiyet hakkını düşürmez.[465]

Eğer imam mücahidlerin ele geçirdiği ganimeti paylaştırırken müslümanlar, kafirler tarafından daha önce ele geçirilmiş olan mallarını tanırlarsa alimlerin çoğunluğuna göre o mal sahibine geri verilir.[466]

25. Bir kafir, zımmi olmaya rıza göstermiş ve Müslümanların zimmeti altına girmiş ise daha sonradan da muharib kafirlerin arasına katılmak isterse müslümanların onun bu işi yapmasına engel olmaları gerekir ve onunla savaşmaları gerekir. Çünkü o, kafirlere katılırsa müslümanlarla yapacakları cihadda onlara yardım edecektir.[467]

26. Müşriklerin başlarının kesilmesi ve bir beldeden başka bir beldeye taşınması konusunda alimler ihtilaf etmişlerdir. Bazı alimler bunu yasaklamışlardır. Çünkü bu kafirlere benzemek ve onları taklid etmektir. Malum olduğu üzere kafirler böyle yaparlar.

Bazı alimler ise buna cevaz vermişlerdir. Çünkü bunda kafirlerin kalbine korku salmak vardır ve sahabeden bazıları böyle yapmışlardır.[468]

27. Kendileriyle savaşılan kafirlerden hediye kabul edilmesi caizdir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Mısır sultanı Mukavkıs'ın hediyesini kabul etmiştir.

Alimler bu hediyenin, gönderilen kimsenin malı mı olacağı yoksa ganimete mi katılacağı konusunda ihtilaf etmişlerdir.

Müşriklerin ordu komutanına veya kuvvet komutanlarına verdikleri hediyeler ganimettir. Çünkü müşrikler bunu müslümanların korkusundan dolayı yapmaktadırlar. Eğer darul harpten İslam diyarına gönderilmiş ise onlar, hediye edilenindir. Şayet hediye verildiği zaman savaş devam ediyor ise bunlar ganimettir. Müslümanların hepsinindir. Eğer savaştan sonra verilmiş ise, o zaman hediye edilenindir.[469]

28. Müslümanların kafirlerden birine veya belli sayıdaki bir gruba eman vermesi caizdir. Geriye kalan müslümanların da verilen bu emanın gereklerini yerine getirmesi gerekir.[470]

---

[465] Haşiyetu İbni Abidin, 4/160.

[466] Nevevi, Ravda, 10/293.

[467] El-Kâfi fi'l Fıkıh, 1/417.

[468] El-Muğni, 10/565.

[469] El-Muğni, 10/566; El-Mecmûu, 18/328.

[470] Keşşâfu'l Kanaî, 3/104; Şerhu Fethu'l Kadir, 5/462.

Müslüman bir kölenin eman verip veremeyeceği konusunda ise ihtilaf edilmiştir. Tercih edilen görüşe göre kölenin savaşmasına izin verilmişse emanı sahihtir. İzinli değilse emanı da caiz değildir.[471]

Kadının eman vermesinin caiz olduğu hususunda ittifak edilmiştir.[472]

Mümeyyiz (eşyayı birbirinden ayırt edebilme yaşına gelmiş) çocuğun emanı konusunda ise ihtilaf edilmiştir. Racih olan görüşe göre emanı caiz değildir.[473]

29. Cumhur ulemaya göre eman manasına gelen bir işaret yapılması da emanın yerini tutar.

Eman, maksadı ifade eden her türlü lafızla meydana gelir. Bu lafzın açık veya kinaye olması arasında fark yoktur. Açık lafızlar "seni mükafatlandırdım, seni emniyetlendirdim, sen emniyettesin" gibi lafızlardır. Açık olmayan lafızlar ise "istediğin gibi olman bana aittir, istediğin gibi ol" gibi lafızlardır.

Eman, mektup, yazı veya ibareyi anlamaya gücü yetenin anlayacağı işaret ile de verilir. Eman verilen kişinin eman verildiğini bilmesi, eman haberinin ona ulaştırılması gerekir. Eğer eman haberi ona ulaşmadan bir müslüman tarafından öldürürse müslümanın üzerine bir vebal yoktur.[474]

30. Bir müslüman, bir kafirle karşılaşırsa ve ona "Dur!" veya "Silahını at!" derse ona eman vermiş olur. Çünkü kafir, bunun eman olduğunu zanneder.[475]

Eğer kafirlerin casuslarına eman verilirse, bu eman geçerli değildir. Çünkü böylelerinin İslam diyarına girmesi ihanettir ve onun derhal öldürülmesi gerekir.

Kafirlerin casusları, kendilerini tüccar olarak göstererek müslümanlardan eman alırsa ve daha sonra casus olduğu ortaya çıkarsa eman iptal olur ve öldürülmesi caiz olur.[476]

31. Bir müslüman küfür diyarında zayıf durumda ise ve dinini izhar edemiyor ise orada kalması haramdır. İslam diyarına hicret etmesi

---

471 Nevevi, Ravda, 10/279.

472 El-Muğni, 10/432.

473 Nevevi, Ravda, 10/271.

474 Nevevi, Ravda, 10/279, 280.

475 El-Muğni, 10/558.

476 Neylu'l Evtar, 8/8-10.

gerekir. Hicret etmesi vaciptir. Hicrete güç yetiremiyor ise gücü yetene kadar mazurdur.

Daru'l Küfürde yaşayan bir müslüman, kendisini koruyacak bir aşiretin olmasından dolayı dinini açığa vurabiliyor ise hicret etmesi vacip değildir. Eğer İslamın kavmi arasında yayılmasını ümid ediyorsa orada kalması daha faziletlidir.[477]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müslümanları Daru'l Küfür'de ikamet etmekten nehyetmiş, daha önceden oraya yerleşenlerin de Daru'l İslam'a hicret etmelerini emretmiştir.

Cumhur-u Ulema esirin düşman elinde olduğu müddetçe evlenmesinin caiz olmadığı görüşündedir. Ehli Kitab bir kadınla da evlenemez. Çünkü hanımı çocuk doğurduğunda, kafirlerin çocuğa sahip çıkıp onu kendi dinlerine göre büyüteceğinden emin olamaz. Aynı şekilde müslüman bir kadınla da evlenemez. Çünkü bunda da kafirlerin çocuğuna sahip çıkmaları korkusu vardır. Onu alıp köleleştirebilir veya kendi dinlerine tabi kılarlar. Bu durumda müslümanın yapacağı en güzel şey, esaretten kurtulup Daru'l İslam'a ulaşıncaya kadar sabretmesidir.[478]

32. Alimler ticaret maksadıyla kafirlerin topraklarına girme hususunda ihtilaf etmişlerdir. Alimlerin çoğunluğu bunu kerih görmüş ve fısk olduğunu söylemişlerdir. Kafirlere silah satmanın ise haram olduğunu, bu işi yapanın cezalandırılması gerektiği görüşünü benimsemişlerdir.[479]

33. Alimler Darul Harple hudud oluşturma konusunda ihtilaf etmişlerdir. Bazıları bunu Sedd-i Zerai babından menetmişlerdir. İmam Ahmed'e göre onların beldesinden çıkıncaya kadar orada sınır oluşturulmaz. İmam Malik ve İmam Şafii'ye göre ise İslam diyarından sınır oluşturulduğu gibi harp diyarında da sınır oluşturulur.[480]

34. Alimler müslüman kadınlarla beraber düşman topraklarına sefere çıkılmayacağı konusunda ittifak etmişlerdir. Ancak onları koruyacak ve onlardan emin olunacak kadar büyük bir ordu ile çıkarlarsa bu caizdir.

İmam Malik'e göre emniyetli bir orduyla dahi olsa kadınlarla birlikte düşman toprağına sefere çıkmak caiz değildir. Çünkü kadınları kafirlerin

---

477 Nevevi, Ravda, 10/282.

478 El-Muğni, 10/511.

479 Âsaru'l Harbi fi Fıkhı'l İslami, Vehbe Zuhayli, sy.512.

480 El-Muğni, 10/537.

topraklarında unutma korkusu vardır.

Yine mushaf ile düşman topraklarına çıkmanın da caiz olmadığı konusunda alimler ittifak etmişlerdir. Ancak mushafı koruyacak kadar büyük bir ordu ile olursa caizdir. Alimlerden bazıları bunu da kabul etmemiş ve kafirlerin topraklarına mushaf götürmeyi mutlak olarak menetmişlerdir. Çünkü mushafın kafirlerin eline geçme korkusu vardır.

Bu hükümler bu kitaba almayı uygun gördüğüm hükümlerdir. Ana hatlarıyla zikrettiğim her meselenin ayrıntıları fıkıh kitaplarında detaylı bir şekilde ele alınmıştır.

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* muvaffakiyet verendir.

Harbin Hileleri ve Adabı

Alimler savaşın hile, tuzak ve adabı hakkında pek çok kitap yazmışlardır. Bu kitap bu konuda geniş bilgi ihtiva etmemektedir. Fakat bilinmesi gereken önemli bilgileri burada kısaca zikredeceğiz.

* Bazı hikmet sahipleri şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Teala)* savaşın adabını *"Ey iman edenler! Bir topluluk ile karşılaştığınızda sebat edin! Allah'ı çokça anın. Umulur ki felaha erersiniz. Allah'a ve Rasulune itaat edin ve ayrılığa düşmeyin! Yoksa dağılırsınız ve havanız gider. Sabredin, şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (Enfal: 8/45-46)* ayeti kerimesinde bizler için toplamıştır."

Bu sözü söyleyen doğru söylemiştir. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Teala)* bu ayette savaşanlara beş şeyi emrediyor. Bu beş şey bir toplulukta bulunduğu zaman sayıları ister az, ister çok olsun mutlaka galip gelirler. Bunlar: Sebat, Allah'ın çokça zikredilmesi, Allah'a ve Rasulune itaat, zayıflık ve dağılmayı gerektiren tartışmalardan kaçınmak ve sabırdır.

Bunlar bir araya geldikleri zaman oklardan oluşan bir bağ gibi olurlar. Onları kırmaya güç yetirilemez. Ayrıldıkları zaman tek tek kırılan oklar gibi kolayca kırılırlar. Bu beş özellikten ne kadar kaybedilirse, galibiyetten de o kadar kaybedilir.

284-قال رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم:**الحَربُ خَدعةٌ.**

284. Ebu Hureyre ve Cabir *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Savaş hiledir"[481] buyurmuştur.

[481] Buhari, Cihad, 4/24; Müslim, Cihad, 3/1361.

"Savaş hiledir" sözü "Savaş bir hile ile yön değiştirir" manasına gelmektedir.

Bazı hikmet sahipleri de şöyle demiştir: "Düşmanını gücün ile istediğin zaman, onun sana göre zayıf yönünü bilene kadar ona yaklaşma! Onu hile ile istediğin zaman, her ne kadar büyük olsa da onu yanında büyütme!"

Rivayet edildiğine göre Amr b. Abdivûd, Ali b. Ebu Talib ile düello isteyince Ali *(radıyallahu anh)* ona doğru geldi ve "Ben iki kişi ile savaşmaya gelmedim" dedi. Amr arkasına dönünce Ali ona vurdu. Amr "Beni aldattın" deyince Ali "Savaş hiledir" dedi.

* Bir topluluğa savaşa gideceği zaman yakındaki ve uzaktakilerin şüphe etmeyecekleri şekilde başka tarafa gidiyormuşçasına yönünü gizlemek sünnettir.

285. Ka'b b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ne zaman savaşa çıkarsa maksadını başka bir yere gidiyormuş izlenimi vererek gizlemiştir.[482]

Ancak Tebuk seferinde sefere uygun hazırlık yapsınlar ve uzaklığından dolayı tedbirli davransınlar diye niyetini sahabilerine açıklamıştır.

* Elçi, gönderenin durumunu ortaya koyar. Çünkü onun cesaretinin ve ilerleyişinin bir örneğini taşımaktadır. Onun aklının ve anlayışının tercümanıdır, kemal sıfatlarının aynasıdır. Nice elçiler vardır ki acizliği, korkaklığı, pejmürdeliği, zayıflığı ve dilinin kekemeliği ile düşmanının kalbinden kendisini gönderenin korkusunun silinmesine sebep olmuştur. Nice elçiler de vardır ki iyi görünüşü, şiddetle ilerleyişi, coşkunluğu, sebatı, kalbinin güçlülüğü, dilinin açıklığıyla kendisini gönderenin korkusunu düşmanlarının kalbine sokmuştur.

Komutanın elçi konusunda dikkatli olması ve göndereceği elçiyi iyi seçmesi gerekir. Açık gözlülüğünü, söz ve davranışlarındaki ferasetini, aklını, coşkunluğunu, sebatını bir çok defa tecrübe etmelidir. Bir elçiyi birçok defa aynı yere göndermemesi gerekir. Çünkü aynı yerden o elçiye yakınlık gösterilip iyilikte bulunulabilir. Kalpler iyilik yapana doğru kaymaya meyillidirler. Bunun sonucunda elçi gerekli sözlerle düşmanını tanıdığı için üzerine gidemez. Vefa duygusundan dolayı onunla karşılaşmaktan çekinir. Nice devletler vardır ki yok oluşlarının sebebi, elçilerinin

[482] Buhari, Cihad, 4/6; Müslim, Tevbe, 4/2128.

ihaneti ve kalplerinin başka tarafa meyletmesidir.

* Komutanın, göndereceği seriyyeler konusunda da dikkatli davranması gerekir.

286-عن ابن عباس قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **خَيْرُ الأصحاب أربعة، خَيْرُ السَّرايا أَربعمائةٍ، خَيْرُ الجُيُوش أرْبعة آلاف، ولَنْ تُغْلَبَ اثنا عَشَر ألفاً مِن قِلّةٍ.**

286. İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Arkadaşların hayırlısı dörttür. Seriyyenin hayırlısı dörtyüzdür. Ordunun hayırlısı dört bindir. On iki bin kişilik ordu azlıktan dolayı yenilmez."[483]

Seriyyenin komutanının, savaşı ve tuzaklarını iyi bilen birisi olması vaciptir. Eğer seriyye hezimete uğrarsa, ordu için büyük bir zayıflık olur. Yaralayıcı bir darbedir. Düşmanına karşı attan daha duyarlı, kartaldan daha açık gözlü, saksağandan daha çok sakınan, kaplandan daha çevik ve aslandan daha cesur olması gerekir. Bölüğün tek vücud halinde ilerlemesi gerekir. Konakladığında kurşunla kaynatılmış bina gibi konaklaması gerekir.

Ashab-ı Kiram *(radıyallahu anhum)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber konakladıkları zaman, bazısı bazısına sokulurdu. Öyle ki üzerlerine bir örtü atılsaydı hepsini kapatırdı.

* Ordu komutanının sıkça cihadın fazileti ve çeşitlerini anlatan hadislerin anlatıldığı ve savaş kitaplarının okunduğu toplantılar tertiplemesi gerekir. Müslümanların fetihlerini, savaşçıların hilelerini, süvarilerin saf oluşturmalarını, kahramanların kıssalarını, cesurların savaşlarını, onlardan nakledilen sabrı ve kalabalık düşmana galip gelmeyi anlatan toplantıları yaygınlaştırması gerekir. Bütün bunlar iman sahiplerinin kalplerini güçlendirir. Korkakların kalplerinden korkuyu giderir. Cesurların cesaretlerini artırır. İnsan tabiatı iyi işler yapanlarla yarışmaya, onlara benzemeye, kendini emsalleriyle karşılaştırma yapmaya meyillidir. Buna bir de İslam'ın cihadı teşviki, onu övmesi, onu yapmaya karşılık mükafaat vadetmesi, güzel olduğuna dair kesin deliller

[483] Ebu Davud, Cihad, 3/82; Tirmizi, Cihad, 4/125; İmam Ahmed, 1/294; Hakim, 1/443. Hadis sahihtir.

ortaya koyması, imam veya komutanın cihadda başarı gösterenleri sevmesi, onu kendisine yaklaştırması ve diğerlerinden üstün tutması eklenince, cihadla mükellef tutulan kişinin bunu yapması zaruri bir hal alır. Bu söylediklerimiz yaşanmış, delile ihtiyaç duymayan durumlardır.

* Savaş tedbirlerinde asıl olan, komutanların ve sancak sahiplerinin seçilmesidir. Ordu komutanının sancak taşıyıcılarını cesaret, güç, cüret ve din ehlinden seçmesi vaciptir. Kalbinin sebatkâr ve güçlü olması, kuvvetinin yerinde olması, savaş tecrübesini yaşamış olması, adamlarını tanıyor olması, kahramanları cezbeder olması ve savaş sırasında sesinin gür çıkıyor olmasına dikkat etmesi gerekir.

Komutanın ordu içerisindeki konumu, kalbin vücuttaki konumu gibidir. Komutan bozulursa ordu da bozulur. O düzelir ve sebat ederse ordu da düzelir ve sebat eder.

Acemlerin hikmetli söz söyleyenlerinden birisi şöyle demiştir:

"Bin tilkiye hükmeden bir arslan, bin arslana hükmeden bir tilkiden evladır."

Meşhur kahraman Sirmanî şöyle demiştir: "Savaş komutanında şu 10 özelliğin bulunması gerekir:

1. Kalp kuvvetinde aslan gibi olması ve korkmaması gerekir.

2. Kaplanın kibirliliğinde olması ve tevazu etmemesi gerekir.

3. Ayının cesaretinde olması ve bütün azalarıyla öldürmesi gerekir.

4. Hücumda domuz gibi olması ve asla geriye dönmemesi gerekir.

5. Saldırıda kurt gibi olması ve bir taraftan ümidini kesince diğer tarafa yönelmesi gerekir.

6. Silahı yüklenmede karınca gibi olması ve kendi ağırlığından daha fazla silah taşıması gerekir.

7. Direnmede kaya gibi olması gerekir.

8. Sabretmede eşek gibi olması gerekir.

9. Utanmama hususunda köpek gibi olması ve avı ateşe girse onun arkasından girmesi gerekir.

10. Fırsatları değerlendirmede de horoz gibi olması gerekir."

* Ordu komutanının savaştan önce, güvenilir casuslarını düşman askerlerine göndermesi, her an onlardan haber alması, sayılarını ve silahlarını öğrenmesi, sayılarını kontrol altında tutması, oluşturdukları tuzakları öğrenmesi gerekir. Komutan ve ileri gelen cesur ve kahraman-

larının isimlerini öğrenmesi, meliklerinin yanındaki durum ve konumlarını öğrenip onlara hile yapması gerekir.

Mümkün olduğu kadar tabiatlarının meyilli olduğu yönlerden onları tuzağa düşürmesi gerekir. Ta ki savaş sırasında ya komutanlarına karşı gelsinler ya da savaştan uzaklaşsınlar. Onları rezil etmesi, onların büyüklerinin, komutan ve din adamlarının diliyle sahte yazılar üretmesi ve bunları kendi askerleri arasında yayması gerekir.

Rivayet edildiğine göre Mihleb'in askerleri kendisine "Haricilerin attığı ve Ebzi denilen birinin yapmış olduğu zehirli oklara karşı dayanamıyoruz" dediler. Mihleb "Onu hallederim inşaallah" dedi ve "Mihleb'den Ebzi'ye! Hediyen kabul edildi. Çok değerli bir hediye idi. Bu mektubumla beraber sana bin dirhem gönderiyorum. Onu al ve benimle irtibatını koparma! Ben sana daha büyük hediyeler vereceğim ve seni memnun edeceğim" diye bir mektup yazdı. Elçiye "Haricilerin içerine gir ve dolaş! Sonra bu mektubu onlardan birisine ver. Onlar mektubumu alır ve başkanlarına verirler" dedi. Elçi söylenenleri yaptı. Mektub haricilerin lideri Katra'ya ulaştırıldı. Katra haberin doğruluk derecesini araştırmadan Ebzi'nin öldürülmesini emretti.

Bu, düşmanla savaşta caizdir. Çünkü harb hiledir.

* Komutan, casusların kendisine ulaştırdığı haberlere uygun olarak sahte haberleri okların üzerine bağlayarak düşman ordusuna atmalıdır. Bu konuda yapacağı hiç bir masraftan kaçınmamalıdır. Eğer galip gelirse yaptığı harcamalar ona zarar vermez. Eğer yenilirse de geriye kalacak olan şeylerin kendisine faydası yoktur. Hile ve tuzaklar için harcamada bulunmak, savaş ve çatışmada insanların telef olmasından iyidir.

* Savaşta en önemli tuzaklardan biri de arkadan gelecek askerlerdir. Bunlar çok az sayıda da olsalar ortaya çıktıklarında kalbe korku, azalara zayıflık, akılda donukluk, ilerlemede duraklama meydana getirirler. Savaşçı arkasını emniyette hissetmeyince rakibine saldıramaz. Arkasından birilerinin geleceğini varsaydığı anda dikkati dağılır. Saldırı ile savunma arasında bocalar. Karşı koymadaki azmi ve cesareti zayıflar. Meydana geleceklerle kalbi korkuyla dolar. Arkasında kendisini yönlendiren bir ses veya konuşan birilerini duyunca isterse bir kişi olsun hemen ona döner. Arkadan gelenlerle öldürülen askerlerin sayısı sayılamayacak kadar çoktur.

* Savaş için saf oluşturulurken güneşin düşmanın gözüne, rüzgarın da onun yüzüne gelmesine çalışılmalıdır. Eğer düşman erken davranıp

bunu sağlamış ise ve onu oradan çıkarmak mümkün değilse, askeri başka bir yere çekmeli ki durum kendi lehine dönüşsün. Düşmanın kalbine korku salmak için çalışması, sancakları dağıtması, davulları çaldırması, borazanları öttürmesi, kahramaları kendisinin düzene koyması gerekir. Başkalarına dayanmaması gerekir. Cesur ve kahramanları ordunun merkezine alması gerekir. Kanatlar bozguna uğrarlarsa, gözler merkeze bakar. Sancağı dalgalanıyor, davulu çalıyor ise merkez kanatların kalesine dönüşür. Kaçanın sığındığı yer olur. Ancak merkez bozguna uğrarsa kanatlar da parçalanır.

Ordu komutanının düşman askerleri arasındaki kahramanları ve komutanlarını takip etmesi gerekir. Yeterli sayıdaki cesur ve yürekli savaşçılarını onlara yöneltir. Eğer düşmanların komutan ve kahramanlarını öldürürse diğerleri de onların arkasından gelirler. Onlardan sonra diğerleri bir şey yapamaz. Düşmanın zayıflayan tarafını gözetip oraya saldırı yapmalıdır. Buna mukabil ordu komutanının kendisine saldırı yapılmaması için yerini gizleyip düşmana göstermemesi de gerekir. Bunun için kendisine ve yakın adamlarına değişik yerler seçmelidir.

* Emir, bir şehri almak istediği zaman önce çevresindeki köy ve beldeleri almakla işe başlamalıdır.

Rivayet edildiğine göre bir Rum meliki, Sakaliye'yi almak isteyince yere bir örtü serilmesini emreder. Sonra ortasına bir dinar atar, ileri gelenlere ve komutanlara "Kim örtüye basmadan bu dinarı alırsa, onun mülk edinmeye layık olduğunu anlamış olacağız" der. Hepsi örtünün etrafında dururlar ve hiç kimse onu alamaz. Bunu görünce örtünün bir tarafını katlar ve hepsi de dinarı alır. Bunun üzerine onlara şöyle der:

"Eğer Sakaliye şehrini almak istiyorsanız önce etrafındaki kaleleri ve küçük şehirleri fethedin! Zayıflayınca şehrin kendisini de alırsınız."

* Annesi, arapların en cesurlarından birisi olan Zeyyal el-Abesiyye'ye şöyle bir tavsiyede bulunur:

"Ey oğlum! Gücüne güvensen de kaçacak kişinin yüzünü görmeden savaşta hemen saldırma! Nefis en güçlü şeydir. Hile yapmaya imkan bulursan yap! Hile yapamazsan rakibinin en zayıf yönünü bul! En güzel şiddet ve güç, hilenin arkasında olduğu güçtür. Savaştığın kimse ile kurdun oturuşu gibi otur. Karganın kaçışı gibi ondan kaç! Sakınmak, cesaretin yularıdır. Umursamadan saldırmak ise gücün düşmanıdır."

Kim düşmanını zayıf görürse gururlanır. Kim gururlanırsa, düşmanı

ona galip gelir. Savaşta kalplerinizi cesaretle uyarın! Cesaret galibiyetin sebebidir. Kininizi hatırlayın! Çünkü savaşta saldırıp ilerlemeyi sağlar. İtaati elden bırakmayın! Çünkü savaşçının kalesidir. Nice hileler vardır ki güçten daha değerlidir. Nice kelimeler vardır ki bir orduyu yenmiştir. Sabır galibiyetin sebeplerindendir. Düşmanınla savaşmayı, en son hilen yap! Galibiyet, tedbirle beraberdir. İsyanla beraber, galibiyet olmaz. Çatışma anında korkmayın! Güç yetirdiğiniz zaman sarsılmayın! Çıktığınız zaman aşırı gitmeyin! Ganimetlerden bir şeyler saklamayın ve cihadı, küçük dünyalık şeylerden arındırın!

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyi yasaklamış ve sabretmeyi emretmiştir.

287-عن عَبْد اللَّهِ بْنُ أَبِى أَوْفَى رضى الله عنه أَنَّ النَّبِىَّ صلى الله عليه وسلم قال: **لاَ تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ، وَسَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ. فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا!**

287. Abdullah b. Ebi Evfâ *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin ve Allah'tan afiyet dileyin! Onlarla karşılaştığınız zaman da sabredin!"[484]

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* düşmanların azalarını kesmekten, ateşle yakmaktan, ihanet etmek ve sözünde durmamaktan men etmiş, sözünde durmamanın münafıklık alameti olduğunu bildirmiştir.

288-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو أَنَّ النَّبِىَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا؛ وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ النِّفَاقِ حَتَّى يَدَعَهَا، إِذَا اؤْتُمِنَ خَانَ وَإِذَا، حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ.**

288. Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şu dört özellik kimde bulunursa o, halis bir münafıktır. Kimde de bunlardan birisi bulunursa onu terk edinceye kadar nifaktan bir şube üzerindedir: Emanet verilince ihanet eder, konuştuğu zaman yalan söyler, anlaşma yaptığı zaman ihanet eder ve husumet gösterdiğinde aşırı gider."[485]

---

[484] Buhari, Cihad, 4/23; Müslim, 3/1362.

[485] Buhari, İman, 1/12; Müslim, İman, 1/78.

289-عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ رضى الله عنه عَنِ النَّبِىِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **ثَلاَثَةٌ أَنَا خَصْمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، رَجُلٌ أَعْطَى بِى ثُمَّ غَدَرَ، وَرَجُلٌ بَاعَ حُرًّا فَأَكَلَ ثَمَنَهُ، وَرَجُلٌ اسْتَأْجَرَ أَجِيرًا، فَاسْتَوْفَى مِنْهُ العملِ، وَلَمْ يوفّ ّه أَجْرَهُ.**

289. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet gününde şu üç kişiyle hesaplaşacağım: Bana söz verip de ihanet eden, hür birini satıp parasını yiyen, bir işçi tutarak emeğinden istifade edip ücretini vermeyen..."[486]

290-عَنِ ابْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم: **إِذَا جَمَعَ اللَّهُ الأَوَّلِينَ وَالآخِرِينَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، يُرْفَعُ لِكُلِّ غَادِرٍ لِوَاءٌ فَقِيلَ: هَذِهِ غَدْرَةُ فُلاَنِ بْنِ فُلاَنٍ.**

290. Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah *(Subhanehu ve Teala)* kıyamet günü önceki ve sonrakileri topladığı zaman her hain için bir bayrak dikilir ve şöyle denilir: Bu falan kimsenin ihanetidir."[487]

291-عَن عليّ بن أبي طالب عن رَسَولِ الله صلى الله عليه وسلم: **ذِمَّةُ الْمُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ، فَمَنْ أَخْفَرَ مُسْلِمًا فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلاَئِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ، لاَ يُقْبَلُ مِنْهُ يوم القيامة صَرْفاً وَلاَ عَدْلاً.**

291. Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Müslümanın zimmeti birdir. Kim bir müslümana ihanet ederse Allah'ın, meleklerin ve insanların hepsinin laneti onun üzerine olsun. Allah kıyamet gününde ondan kefaret ve fidye kabul etmez."[488]

Ordu komutanı başta olmak üzere tüm müslümanların ihanet ve verdiği sözü tutmamaktan sakınmaları gerekir. Bu özellik, insanların üzerinde bulunan en kötü özelliklerdendir. Büyük günahlardan olmakla

---

[486] Buhari, Buyû, 3/41.

[487] Müslim, Cihad, 3/1359.

[488] Müslim, Hacc, 2/999; Buhari, Fadailu'l Medine, 2/221.

birlikte cezası çabuk gelir ve insanı rezil eder.

Sonsöz

292-عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **مَنْ أُعْطِيَ عَطَاءً فَوَجَدَ فَلْيَجْزِ بِهِ، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ فَلْيُثْنِ بِهِ فَمَنْ أَثْنَى بِهِ فَقَدْ شَكَرَهُ وَمَنْ كَتَمَهُ فَقَدْ كَفَرَهُ.**

292. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim size bir iyilikle gelirse onu mükafatlandırın. Bir şey bulamazsanız yaptığı iyiliği övün! Kendisine yapılan iyiliği öven, onun şükrünü yerine getirmiş, gizleyen ise nankörlük etmiş olur."[489]

Her müslümanın üzerindeki haklardan biri de içinde bulunduğu nimetleri görmesi ve o nimetlere sebep olan kimseye teşekkür etmesidir. Her müslümanın Allah yolunda canını ortaya koyanlara dua etmesi gerekir ki acizliğine rağmen kendisi de o yola kavuşsun. Her müslümanın onlara tabi olmaktan aciz oluşunu ve güçsüzlüğünü görüp malını bu yolda sarfetmesi gerekir.

Eğer Allah'ın muvaffak kıldığı sahabe, tabiin, onların yolundan giden mücahid ve savaşçılar dinin koruyucuları ve yardımcıları, İslam'ın kahramanları, doğu ve batıyı fethedenler, onlara askerlik yapan askerler, topladıkları ordular ve bölükler, bu yolda harcamış oldukları çaba ve mallar, püskürttükleri saldırılar, İslam'dan dönen mürtedleri tekrar dine dönderinceye kadar savaşan ordular olmasaydı Rum ve Fars sultanlarını tahtlarından indirip onları küçük düşürmeleri, onlardaki asalet ve izzet giysilerini çıkarmaları, onların mülklerini parçalamaları, onlarda var olanları yok etmeleri, havadaki burunlarını yerlerde süründürmeleri, muhkem kale ve şehirlerini yok etmeleri olmasaydı durumumuz ne olurdu?

Onların canlarıyla, cömertlikleri ve keremleriyle çoğaldıkları emniyet içerisinde yaşayamazdık. Öyle ki sonuçta onların üzerinde çalıştıkları değerleri unutur ve bilemez hale gelirdik. Dine karşı inat

[489] Ebu Davud, Edeb, 5/158.

edenleri ve onlara karşı çıkmayı akıl edemezdik. Bizlere sağladıkları imkanlarla mızrak ve kılıçlarla gelen ölüm tasından içmekten kurtulduk. Eski alışverişin üzerimize vacip kıldığı teslimattan kurtulduk. Elimizdeki imkanlar ve sebeplerle kanaat ettik. Kaybolup elden giden dereceler ve sevdiklerimizle nefislerimize gıpta ettik. Susamış kimsenin çöldeki seraba eğilişi gibi dünyaya eğildik. Aldanış diyarı olan dünyada dönüşü ve gidişi olmayanın duruşu ile durduk. Cihaddan yüz çevirdik. Halbuki cihadı gerektiren sebepler hiç de farklı değil! Gayret dalgasından tembellik çukuruna düştük. Şu anda cihadın adını anan yok! Yeni gelen din güzel ve zarif olmasıyla birlikte emanda cihadın elbisesi vardır şeklinde bir anlayış oluşturdu. Bu anlayış heva ve umursamazlıkla kurudu. Onun yıldızı daha önce parlıyor iken izzet semasından kayboldu. Onun ismi ve şekli sanki hiç yokmuş gibi silindi. Bundan dolayı daha önce güçlü ve kuvvetli olan din zayıfladı. Müslümanlar daha önce güçlü ve korunuyor iken zayıflayıp korumasız kaldı. Karada ve denizde saldıran düşmandan yardım diler hale geldik. Bir kuşun bir taneyi gizli ve açıkta yuttuğu gibi yutulduk. Denizde ve karada fert ve topluluklar halinde alınıp götürüldük. Hiçbir kalp bunun için hareket etmedi. Sanki onlar hak, bizler batıl üzerindeyiz!

Ey kardeşim! İçinde bulunduğumuz kötü durumu inkar etme! Kemale erdikten sonra zevale dönen durumumuzu görmezlikten gelme! Çünkü biz dinin en büyük şiarlarını terk ettik. Sorumlu olduğumuz müşriklerin bazı durumlarını ihmal ettik. Yüksek bina ve meskenler kurmaya yöneldik. Bu şer diyarında her sakıncalı işe rağbet ettik. Uzun emeller içinde, çalışmaya sevkeden hiçbir sebeb görmedik. İçinde bulunduğumuz durumda hazineler kazanıp biriktirmemiz söz söylemekten evla oldu.

Allahım! Sonsuz rahmetinle bu zillet ve aciziyetten bizleri kurtar!

Ey bizim açığa vurduklarımızı ve kalbimizde gizlediğimizi bilen Rabbim! Kalplerimizi ıslah et ve niyetlerimizi güzelleştir. Bizleri Senin yolunda cihad eden ve şehadete eren kullarının arasına kat! Kıyamet gününde yüzlerimizi ağart! Hiç şüphesiz Sen, kullarına merhamet edensin!

Allah'ım! Sen kimi hidayete erdirdiysen o hidayet bulmuştur. Kimi de delalette bıraktıysan onu Senden başka kurtaracak yoktur.

Velhamdulillahi rabbil alemin...

Çıkan Kitaplarımız

1- Tevhid Risaleleri

Derleme

2- Kurtuluşun Anahtarı

Hamd bin Ali bin Atik

3- Kelimetu-l İhlâs

İbn-i Receb el-Hanbelî

4- Cahiliye Toplumunun Özellikleri

Muhammed bin Abdulvehhab

5- İslam Akidesinin Esasları

Ebu Humâm el-Belkâvî

6- Cihad

Ahmed b. İbrahim b. Nehhas

<u>Çıkacak Kitaplarımız</u> (İnşaallah)

1- Kuran'ın Gölgesinden Mesajlar

Seyyid Kutub

2- Nurul İktibas (Rasulullah'ın İbn Abbas'a Vasiyeti)

İbn-i Receb el-Hanbelî

3- Cennete Giden Yol

Abdulmecid b. Yusuf eş-Şâzilî

4- Amansız Hastalık Gaflet

Ebu Abdullah Sadık b. Abdullah

5- İslamî Hareket Metodu

Seyyid Kutub

TEVBE SURESİ IŞIĞINDA CİHAD DERSLERİ

[Türkçe – Turkish – تركي]

ŞEYH ABDULLAH AZZAM

Web Düzen : Özgür El Erdişi

Kaynak :Tak-va.com

2013 - 1434

بسم الله الرحمن الرحيم

Facebook//ücretsiz İslami e kitap indir

İletişim εεεε

Facebook / özgür el erdişi
Erdisi65@hotmail.com
Metin_esmek@hotmail.com

GİRİŞ

Hamd, Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah, kimi hidayete erdirirse ona saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederim. O tekdir ve ortağı yoktur ve şahadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulu'dur. Ey Allah'ım! Kolay, ancak senin kolay kıldığındır. Ve Sen dilersen hüzünleri, zorlukları kolay kılarsın.

ŞEHİD
Dr. ABDULLAH AZZAM

Filistin'e bağlı Sila el-Harisiye kasabasında 1941 yılında doğdu.

Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden pekiyi derece ile 1966 yılında lisans

diploması aldı. Daha sonra kısa bir süre Amman'da lisede öğretmenlik yaptı. Batı Şeria ve Mescid-i Aksa'nın 1967 yılında yahudilerin eline geçmesinden sonra, 1969'da Müslüman Kardeşler'in Mücahidler Birliğine katıldı. Yahudilerin, Müslümanları alay konusu etmeleri ve onları küçümseyişleri ona ağır geldi. Ancak Fedaiyyun ile Ürdün ordusu arasında meydana gelen Kara Eylül olayları Filistin toprakları üzerinde cihadını sürdürmesine imkân vermedi.

1969 yılında Usul-u Fıkıh mastır yaptı. Amhud Şeriat Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştıktan sonra doktora yapmak üzere Kahire'ye gitti. Usul-u Fıkıh'ta birinci şeref derecesiyle 1973'de doktorasını tamamladı. 1973–1980 yılları arasında Ürdün Üniversitesinde öğretim üyeliği yaptı. Ürdün genel askeri hâkiminin kararı gereğince 1980 yılında, Ürdün üniversitelerinden

uzaklaştırıldı. 1981 yılında Cidde Kral Abdülaziz Üniversitesi'nde çalışmaya başladı. Daha sonra 1981 yılında Afganistan cihadına daha yakın olmak maksadı ile İslamabad'da ki Uluslararası İslâm Üniversitesi'nde çalışma talebinde bulundu. Ve üniversitede çalışması kabul edildi.

1984 yılında Kral Abdülaziz Üniversitesi'nden istifa ederek, Afgan cihadında eğitim müsteşarı oldu. Bütün mesaisini de bu işe hasretti.

Bazı Arap kardeşleri ile birlikte, "Mücahitlere Hizmet Bürosu"nu kurdu. Afgan cihadı hizmeti doğrultusundaki çalışmalarını sürdürmekteydi. Afganistan'a gelen Arap mücahitlerin büyük çoğunluğu bu büro etrafında toplandılar. Bu büro, hemen hemen bütün Afganistan'da ve bütün mücahidler arasında birçok öğretim, eğitim, askeri, sıhhi, sosyal ve haberleşme dallarında hizmetler yapmıştır.

Kasım 1989'da hain bir pusu sonucu iki oğlu ile beraber şehid edildi. Allah şahadetini kabul etsin...

TEVBE SURESİ'NİN İSİMLERİ VE BAŞINDA BESMELENİN ZİKREDİLMEYİŞİNİN SEBEBLERİ

Tevbe Suresi Medeni'dir. Yüzyirmidokuz âyet-i kerimeden oluşur. Medine-i Münevvere'de nazil olan son surelerdendir. Bu nedenle bu sure, Müslümanlarla diğer toplumların nihai ilişkilerini düzenlemiş, müslümanların, münafık ve kâfirlerle olan alâkalarını belirlemiştir.

Bu sure Berâe ve Tevbe gibi birçok isimle bilinir. Özellikle Tebük seferinden geri kalan üç sahabiye ve tüm mü'minlere tevbenin ihsan edildiğinden bahsetmesi nedeniyle Tevbe Suresi diye isimlendirilmiştir.

"Yemin olsun ki Allah, peygamberin - içlerinden birtakımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygambere tabi olan Muhacirlerle Ensar'ın tevbelerini kabul etti. Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de; bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için, Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti: Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah tır." (Tevbe / 117–118)

Yüce Allah'ın tevbesini kabul ettiği bu üç kişi, Ka'b bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin Rebi'dir. Bunların kıssaları yeri

geldiği zaman Allah'ın izniyle izah olunacaktır.

Tevbe Suresi, "rüsvay eden" manasına gelen Fadıha diye de isimlendirilmiştir. Çünkü bu surede, münafıkların gerçek kimlikleri ortaya çıkarılmış, rezil ve rüsvay edilmişlerdir.

Said bin Cübeyr (ra) şöyle demekte: "İbn Abbas (ra)'a Berâe suresinden sordum. Bana; **"Bu sure Fadıhadır; gizli ayıpları ve sırları ortaya çıkaran'dır. Bu sure, gizli olan şeyleri sayıp dökmeye başlayınca istisnasız hepimizi zikredecek diye korktuk. Zira 'Allah'a söz veren kimselerden, Peygambere eza verenlerden, Mescid-i Dırar edinenlerden, mü'minleri sadakalarında küçümseyenlerden ve daha birçok kimselerden bahsediyordu"** dedi."

Evet, bu sure "Fadıha; gizlilikleri açığa çıkaran" diye isimlendirilmişti. Çünkü,

münafıkların gizlediklerini açığa çıkarıyordu. Ayrıca "Buhûs"; "araştırma" diye de isimlendirilmişti. Çünkü münafıkların sırlarını ve ayıplarını araştırıyordu. Bu sure Kur'an-ı Kerim'in, başında "Besmele" zikredilmeyen tek süresidir. Sure başında besmelenin neden zikrolunmadığı hususunda farklı görüşler vardır. Bunlar;

1. Cahiliye arapları, bir kavimle kendileri arasında mevcut bulunan ahdi bozmak istedikleri takdirde bir yazı hazırlar ve bu yazıya "Besmele" yazmazlardı. Bu, cahiliye araplarının adetiydi. Yüce Allah da bu sure ile Râsulullah (sav)'le müşrikler arasında bulunan ahdi bozmuştur. Bu nedenle tüm müşriklere dört ay süre verilmiş, müşriklerden Peygamber (sav)'le ahdi olanlara ise dört aydan daha fazla bir süre tanınmıştı. Ahitlere son verilmesi nedeniyle bu sure besmelesiz olarak nazil olmuştur.

2. Osman (ra)'dan rivayet olunan ikinci görüş ise, Nesai şu hadisi nakletmekte; İbn Abbas (ra), Hz. Osman'a (ra) şöyle dedi: Mesani'den olan Enfal Suresi'nin peşine Miûn'dan olan Berâe Suresi'ni zikretmenizin sebebi nedir? -Âyet sayısı yüzden az olan surelere Mesani, yüzden fazla olan surelere Miûn denilir Zira siz, Enfal ve Berâe surelerini peş peşe yazdınız ve aralarına Besmeleyi zikretmeyerek Berâe Suresi'ni yedi uzun sureye (Bakara, Al-i İmran, Nisa, Maide, En'am, A'raf, Enfal'e) dahil ettiniz. Çünkü bu sureler, Kur'an-ı Kerim'deki en uzun surelerdir. Osman (ra) da dedi ki; "Şüphesiz Râsulullah (sav) kendisine birşey nazil olduğu zaman etrafında bulunan yazıcıları çağırır ve "Bunu, içerisinde şunların zikredildiği sureye koyunuz" diye buyururdu. Ve yine kendisine birçok âyet-i kerimeler nazil olduğu zamanda; "Bu âyetleri, içerisinde şunların zikrolunduğu şu sureye

dâhil ediniz" buyururdu. Enfal Suresi, Medine'de nazil olan ilk surelerdendir. Berâe Suresi ise, Kur'an-ı Kerim'de nazil olan en son surelerdendir. Enfal Suresi'nin kıssası ile Berâe Suresi'nin kıssası birbirine benzer. Ve Rasulullah (sav), Berâe Suresi'nin Enfal'den olduğunu beyan etmeden vefat etti. Ben de bu sureyi Enfal'den zannederek, onun peşi sıra zikrettim ve aralarına besmele koymadım." Ayrıca bu hadisi Tirmizi, hasen bir derece ile rivayet etmiştir.

3. Berâe Suresi'nin başına besmele yazılmamasının üçüncü nedeni ise, Harice, Ebu İsmet ve başkalarının görüşüdür: "Hz. Osman (ra)'ın zamanında Kur'an-ı Kerim yazıldığında Berâe ve Enfal sureleri hakkında sahabelerin bir kısmı; "Enfal ve Berâe sureleri bir suredir" derken diğer bir kısmı "iki ayrı suredir" demiştir. Bu nedenle bu iki sure "ayrı ayrı surelerdir" diyenler dolayısıyla aralarında bir boşluk bırakılmış,

"aynı surelerdir" diyenler nedeniyle de besmele zikrolunmamıştır." Nitekim bu iki görüşün sahipleri bu uygulamaya razı olmuşlar ve hüccetleri Kur'an'da sabit olmuştur.

4. Dördüncü görüş ise Hz. Ali (ra)'a dayanmaktadır. İbn Abbas (ra), Ali bin Ebi Talib'e şöyle sorduğunu haber vermiştir:"Neden Berâe suresinin başında "Bismillahirrahmanirrahim" yazılmadı. O da: **"Çünkü besmele emandır. Berâe suresinde eman verme yoktur, kılıç vardır"** dedi."Bu manada ayrıca, Müberred ve Süfyan bin Uyeyne'den de hadis rivayet olunmuştur. Nitekim Berâe Suresi bir gazab olarak nazil olmuştur. Besmele rahmettir. Rahmette ise eman vardır. Ancak bu sure münafıklar ve kılıç (savaş) hakkında nazil olmuştur. Münafıklara eman verme yoktur. Kılıcın ferman olduğu yerde eman olmaz.

5. İmam Kurtubi ise şöyle demektedir: "Besmelenin yazılmama nedenlerinde sahih olan, Cebrail (as)'in bu surede besmeleyi getirmemesidir. Çünkü, Bismillahirrahmanirrahim'i Cebrail (as) getirmekteydi, Allah Rasulü (sav) değil. Cebrail (as)'ın bu Sure'-de besmeleyi getirmemesi nedeniyle bu surenin başına besmele yazılmamıştır." Kuşayrî'de aynı görüşü bildirmektedir.

Öyleyse beş sebepten dolayı "Besmele" Tevbe Suresi'nin başında zikrolunmamıştır. Özetle bunlar;

1 - Ahitlere son verilmesi. Araplar ahitlerini bozmak istedikleri zaman besmeleyi yazmazlardı. Yüce Allah'ta bu sureyi Arapların âdetine uygun olarak indirmiştir.

2 - Hz. Osman (ra)'ın görüşü: Enfal ve Tevbe surelerinin tek sure olduğu ve bunu

Rasulullah (sav)'ın beyan etmeden vefat etmiş olması. Bu nedenle Hz. Osman (ra) bu iki sureyi bir araya getirerek besmele zikretmeyip yedi sureye dâhil etmiştir.

3 - Hz. Ali (ra)'ın görüşü: Tevbe suresinde kılıcın (savaş emrinin) gelmesi, besmeleninse eman verme manasında olması

4 - Harice ve Ebu İsmet'in görüşü. Allah Rasulü (sav)'in daha sahebelerinin "bu sure tek sure mi, yoksa iki ayrı sure mi" diye ihtilaf etmeleri nedeniyle Enfal ve Tevbe sureleri arasında bir boşluk bırakılarak besmelenin zikredilmemiş olması,

5 **-** Kurtubi ve Kuşayrî'nin görüşü. Cebrail (as)'ın bu surede besmeleyi getirmemiş olmasıdır.

1 – 3. AYETLERİN TEFSİRİ

1 - Bu, Allah ve Resulünden, kendileriyle antlaşma yapılan müşriklere bir ihtardır.

2 - Ey Müşrikler! Dört ay daha yeryüzünde serbestçe dolaşın. Allah'ı hiçbir şekilde aciz bırakamayacağınızı ve Allah'ın, kâfirleri mutlaka rezil ve rüsvan edeceğini de bilin.

3 - Bu, Allah ve Rasulü'nün müşriklerden uzak olduklarına dair, büyük hac gününde, insanlara Allah ve Rasulü tarafından yapılan bir tebligattır. Eğer yüz çevirirseniz, bilin ki, Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri can yakıcı bir azapla müjdele.

Sûre "beraat; ihtar" ile başlamaktadır; Tevbe Sûresi, hicretin dokuzuncu yılında nazil oldu. Tebuk gazvesinden bahsetmekte. Medine'deki insanların savaş

karşısındaki konumlarını ve savaşa hazırlığı anlatmakta. Bu surenin bir bölümü Tebuk gazvesinden önce, bir bölümü de sonra nazil olmuştur. Tebuk gazvesi ise hicretin dokuzuncu yılında Recep ayında meydana gelmiştir. Bu gazve Râsulullah (sav)'in katıldığı son gazvedir.

Allah Rasulü (sav)'in katıldığı gazveler; Hicretin ikinci yılı Ramazan ayında Bedir gazvesi, Hicretin üçüncü yılı Şevval ayında Uhud gazvesi, yine Hicretin üçüncü yılında Beni Nadr gazvesi, daha sonra ise Beni Mustalık gazvesi ki bu gazvenin ne zaman vuku bulduğunda ihtilaf olunmuştur. Kimileri Hicretin dördüncü yılında derken, kimileri de Hicretin altıncı yılı demişlerdir. Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesi, Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında Hudeybiye gazvesi, Hicretin yedinci yılı Muharrem ayında Hayber gazvesi, Hicretin sekizinci yılı, Mute gazvesi Cemaziyelevvel ayında,

Ramazan ayında Mekke'nin fethi. Yine Hicretin sekizinci yılı Şevval ayında Huneyn gazvesi ve yine bu yılın sonlarında Taif'in kuşatmaya alınması. Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında da Tebuk gazvesi vuku bulmuştur.

Allah Rasulü (sav) rüyasında kendisini Kabe'yi tavaf ederek umre yaparken görünce 1400 veya 1500 ashabıyla birlikte yolculuk hazırlığına başladılar. Ve Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında umre niyetiyle Mekke'ye doğru yola çıktılar. Allah Rasulü (sav)'in Kabe'yi tavaf niyetiyle Mekke'ye doğru geldiğini öğrenen Kureyş, ayaklanmaya başladı ve; "Muhammed'i buraya kesinlikle sokmayacağız," dediler. Allah Rasulü (sav) Hudeybiye mevkiine geldiğinde harem bölgesinin dışında kalan bir yerde konakladı. Namaz vakti geldiğinde harem bölgesinde namaz kılınıp

tekrar çıkılıyordu. Böylece namazın ecri kat kat oluyordu.

Allah Rasulü (sav)'e; "Kureyş'in tavaf için gelenleri geri göndermeye ve Muhammed'i Kâbe'ye sokmamaya" ilişkin kararlı tutumları ulaşınca şöyle buyurdu: "Yazıklar olsun Kureyş'e, harb onları yiyip tüketti. Ne olur yani benimle Arapların arasından çekilseler? Ne zarar ederler benimle Arapları baş başa bıraksalar? Şayet beni yenerlerse emellerine ererler ve şayet ben onları yenersem topluca İslâm'a girerler. Eğer kendileri benimle savaşırlarsa kuvvetlerini korumuş olarak savaşırlar. Kureyş ne zannediyor? Beni hak ile gönderene yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılıncaya kadar ya da başım gövdemden ayrılıncaya kadar bu davadan vazgeçmeyeceğim."

Hudeybiye Olayları ve Şartları

Hudeybiye mevkiine varınca Râsulullah'ın Kusva isimli devesi çöktü. Kalkması için vurdular, kalkmadı. Orada bulunanlar; "Kusva çöktü, Kusva çöktü" dediler. Develerin verilen emre göre hareket etmemeleri ise devede bir ayıp ve kusur sayılır. Râsulullah (sav)de; "Hayır deve çökmedi ve çökmekte onun huylarından değildir. Onu, (Fil Vakası'nda) filleri hareketsiz kılıp durduran (yüce Allah) durdurmuştur" buyurdu ve şöyle devam etti; "Kureyş bugün bana hangi şeyle gelirse gelsin icabet ederim." "Tek tek bir takım insanlar gönderdiler." Urve İbn Mesud'u gönderdiler. Urve İbn Mesud, kör fakat zeki bir kimseydi ve Taif'in zengin liderlerindendi. Allah Rasulü (sav)'e şöyle dedi: "Ey Muhammedi Arabın ayak takımlarını topladın ve kavminle savaşmak için mi geldin?" Bu esnada elini Râsulullah (sav)ın

sakalına uzatıyordu. Urve İbn Mesud elini her uzatmasında Muğire (ra) kılıcının ucuyla eline vuruyor ve "Râsulullah (sav)'in sakalına dokunma" diyordu. Bunun üzerine Urve İbn Mesud; "Bu kim?" diye sordu. "Muğire" dediler. Urve de; "Ey kötü huyların sahibi! Kötülüklerini gizledin mi?" dedi.

Muğire (ra) cahiliye zamanında yol kesici acımasız bir kimse idi. Erkeklerden oluşan bir grubu öldürmüştü. Urve İbn Mesud ise bunların diyetini ödemiş ve olayı kapatmıştı. Daha sonra Râsulullah (sav)'e bir başkasını Süheyl bin Amr'ı gönderdiler ve onunla şu şartlar kaleme alındı.

Birinci Şart: Müslümanlardan kim dininden yüz çevirerek Kureyş'e gidecek olursa, Kureyş onu kabul edecek. Fakat kim kâfirlerden müslüman olarak gelirse Râsulullah (sav) onu kabul etmeyecek.

İkinci Şart: Kabilelerden kim Râsulullah (sav)'e dâhil olmak isterse ve kim de Kureyş'e dâhil olmak isterse dâhil olacaktı. Huzaa kabilesi Râsulullah (sav)'le, Bekr kabilesi de Kureyş'le beraber olmuştu.

Üçüncü Şart: İki taraf arasında on yıl süreyle savaş olmayacaktı.

Dördüncü Şart: Bu yıl Râsulullah (sav) umre yapmaksızın geri dönecek, ikinci yıl ise kılıcı kınında olarak umre yapacaktı.

Bu şartlardan dolayı müslümanlar üzüntüye kapıldı. Ömer (ra) bunu müslümanlar için bir musibet zannederek öfkelendi ve Râsulullah (sav)'e gelerek; **"Ey Allah'ın Rasulü! Hak üzere olan biz değil miyiz?"** dedi. Râsulullah (sav)'de; **"Evet"** diye buyurdu. Bunun üzerine Ömer (ra): **"Batıl üzere olanlar onlar değil mi?"** diye sordu. Râsulullah (sav) yine; **"Evet"** diye buyurdu. Ömer (ra): **"Dinimizde neden zilleti kabul**

ediyoruz?" diye sorunca Râsulullah (sav); **"Şüphesiz O, benim Rabbimdir ve beni darda bırakmayacaktır ve bu Rabbimin emridir. O'na kesinlikle isyan edemem"** buyurdu. Evet, Râsulullah hükmü bildirmişti. Deveyi hareketsiz bırakıp hapseden, fil vakasında filleri hareketsiz kılıp hapsedendi ve deve Allah'ın emriyle çökmüştü. Ömer (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına gidiyor ve ona: **"Biz hak üzere olanlar değil miyiz? Onlar da batıl üzere olanlar değil mi?"** diyor. Ebu Bekir (ra); **"Evet"** deyince; **"Peki, neden dinimizde zilleti kabul ediyoruz?"** diye soruyordu.

Ebu Bekir (ra)!... İslâm'a hiçbir tökezlemede bulunmaksızın giren tek kişi. Ömer (ra)'e şöyle cevap veriyordu; **"Şüphesiz hak üzere olan odur. Her emir ve nehyinde ona itaat et."** Bu esnada Müslümanların acısını artıran ikinci bir hadise daha oluyordu. Râsulullah (sav)'in akdi

"Bismillahirrahmanirrahim'le başlayarak yaz" buyruğuna Süheyl bin Amr; **"ben Bismillahirrahmanirrahim'i tanımıyorum"** diye cevap veriyor ve Râsulullah (sav)'in **"Allah'ın ismiyle"** veya **"Ey Allah'ım senin adınla"** ifadesine karşı çıkıyordu.

Bunun üzerine Râsulullah (sav): **"Bu Allah Rasulü Muhammed'in üzerinde ahitleştiği akiddir"** diye yaz deyince. Süheyl bin Amr buna da itiraz ederek; **"Ben senin Allah Rasulü olduğunu kabul etmiyorum. Eğer bunu itiraf etseydim sana tabi olurdum"** der ve **"bu Muhammed bin Abdullah'ın üzerinde ahitleştiği akiddir"** diye yazılır. Durum bu haldeyken, Ebu Cendel (ra) kelepçelerle ayağı bağlı bir halde çıkar gelir. Süheyl bin Amr ise; **"Ey Muhammed! Akid tamamlandı"** der. Râsulullah (sav)'de; **"Evet"** buyurur. Ebu Cendel (ra)'de; **"Ey Allah'ın Rasulü! Eğer beni onlara teslim edersen dinimde beni fitneye düşürürler"**

diye seslenir. Bunun üzerine Râsulullah (sav); **"Sabret! Şüphesiz Allah sana ve seninle birlikte olanlara bir çıkış yolu kılacaktır"** buyurur.

Râsulullah (sav) sahabelerine kurbanlarını kesmelerini ve ihramdan çıkmalarını emreder. Sahabeler ise oldukları yerde kalırlar. Allah Rasulü (sav) Ümmü Seleme'nin yanma girer ve "kavim helak oldu, bunlar helak oldu, bana asi oldular" der. Bunun üzerine Ümmü Seleme (r.anha) derki; "Ey Allah'ın Rasulü! Kalk, sen kurbanını boğazla, saçını tıraş et, onlar sana tabi olacaktır." Râsulullah (sav)'de kalkıp tıraş olarak kurbanını kesince sahabeler kendisine tabi oldular.

Râsulullah (sav) Hudeybiye'den dönünce kendisine; **"Sana apaçık bir fetih verdik"** âyet-i kerimesi nazil oldu. Bu âyet-i kerime ile Hudeybiye antlaşması

Peygamberimiz (sav) için apaçık bir fetih olur ve Fetih Sûresi'nde şu müjdeler yer alır:

"Allah, size elde edeceğiniz daha birçok ganimetler vaad etmiştir. Şimdi ise mü'minlere bir delil olsun, sizi de doğru yola şevketsin diye, bu ganimetleri (Hayber ganimetini) hemen vermiş ve insanların elini sizden çektirmiştir. Ayrıca, henüz gücünüzün yetmediği, fakat Allah'ın ilmi ile kuşattığı başka ganimetler de vardır." (Fetih/ 20–21)

Bu ayet-i kerimeyle yüce Allah müminlere Fars ve Rum'u vaad ediyordu. İnşallah tamamı izah olunacak.

Râsulullah (sav) Medine'ye ulaştığında Zilhicce ayı'ydı. Bu ayda Râsulullah (sav) Medine'de kaldı. Daha sonra Hayber'in fethine yöneldi. Bu cihada Hudeybiye'de bulunmayanların katılmasına müsaade etmedi. Hayber cihadına katılma sadece

Hudeybiye'de bulunanlara aitti. Çünkü Hayber'in fetih olunacağı Kur'an-ı Kerim'in işaretleriyle sabit olmuştu ve Râsulullah (sav) Hayber'i fethederek taksimde bulundu. Bir kısmını yahudilere ekinlerin yarısını vermek üzere haraç arazisi olarak bıraktı. Diğer bir kısmını da sahabeler arasında taksim etti. Toplam 1800 pay olmuştu. Sahabeler (r.anhum) bin dört yüz kişi idiler. İki yüz kişi atlıydı ki, bunlar iki pay atları, bir pay da kendileri için olmak üzere üç pay aldılar. Piyade olanlar ise tek pay almışlardı. Netice itibariyle bin iki yüz payı piyadeler, altı yüz payı da süvariler almışlardı.

Ebu Basir, Mekke'den Medine'ye kaçtı. Bunun üzerine Kureyş'liler onu teslim almaları için iki adam gönderdiler. Bu iki kişi Râsulullah (sav)'e gelerek, anlaşma gereği Ebu Basir'in kendilerine teslim edilmesini talep ettiler. Râsulullah (sav)'de, Ebu Basir'i onlara teslim etti. Ebu Basir'de; "Ey Allah'ın

Rasulü! Beni onlara geri veriyorsun. Beni dinimde fitneye düşürecekler" dedi. Râsulullah (sav)'de; "sabret, şüphesiz Allah sana ve seninle beraber olanlara bir çıkış yolu kılacaktır" buyurdu.

Ebu Basir, iki kişiyle geri döner. Yolda o iki kişiden birisi hurma bahçelerinden birine hurma yemeye gider, diğeri ise kılıçla Ebu Basir'in yanında oturmaktadır. Ebu Basir ona; "kılıcına bakabilir miyim?" der ve kılıcını kaptığı gibi o müşriğin kafasını uçurur. Daha sonra diğerine hücum eder, o ise Medine'ye kaçar ve "Ey Muhammedi Bu adam -Ebu Basir- bize şöyle şöyle yaptı" der. Râsulullah (sav)'de ona; "vay annesinin haline, bu bir savaş gelberisi... Başkaları da ona uyarsa" der. Ebu Basir'in elinden kurtulan bu adam Kureyş'e döner. Ebu Basir ise Allah Resulü (sav)'in yanına dönmez. Deniz sahilindeki Yembu el-Iys mevkiine gider ve oraya yerleşir. Tek asker ve tek komutandan

oluşan tek kişilik bir ordu kurar. Artık, komutan da, asker de tek kişilik ordu olan Ebu Basir'dir. Mekke'deki müslümanlar Ebu Basir'in el-Iys mevkiine gittiğini işitirler. Daha sonra Ebu Cendel de ona katılır. Ebu Cendel'den sonra bir grup daha katılır ve Kureyş'e giden kafilelerin yollarını kesmeye başlarlar. Her kafile geçişinde iki veya üç kişi çıkar ve kafileye hücum ederler. Kafilede bulunanların bir kısmı kaçar, bir kısmı öldürülür ya da mallarıyla yakalanırlar. Artık Kureyş'e giden Mekke yolu kapanmıştı. Ticaretleri işlemez olmuştu. Bunun üzerine Kureyş Allah Resulü (sav)'e gelir ve; "bunları kabul et ve bizleri şerlerinden kurtar" talebinde bulunmak zorunda kalır. Evet, bir avuç müslüman koca bir beldenin tamamını tehdit edebiliyor, kâfirlerin tamamını korkularıyla titretebiliyor, ürpertebiliyordu. Hangi toplulukta olursa olsun ölümden korkmayanlara hayat

bağışlanır. Allah Resulü (sav), Ebu Basir'e mektup gönderiyor ve cemaatiyle birlikte kendisine gelmelerini emrediyordu.

Ebu Basir, Kureyş'lilere karşı birçok çatışmalara girmiş, bir kısmını öldürmüş, bir kısmını yaralamış ve kendisi de birçok yaralar almıştı. Ebu Basir aldığı ağır yaralardan dolayı yatıyordu. Allah Resulü (sav)'in mektubu Ebu Basir'e ulaştığında Ebu Basir ölüm döşeğinde idi. Allah Resulü (sav)'in mektubunu göğsü üzerine koydu ve ruhunu teslim etti. Böylece Müslüman olanlara iade şartı da ortadan kalktı.

Hudeybiye antlaşmasının neticesinde ne olmuştu? Bekr kabilesi Kureyş'in safına, Huzaa kabilesi de Allah Rasulü'nün safına katılmıştı. Bekr ve Huzaa kabilesi arasında eskiden gelen bir düşmanlık vardı. Ve bir gece Bekr kabilesinin lideri Halid bin Muavi-ye ed-Deyli, Huzaalılara el-Vetir diye bilinen bir su kenarında saldırdı ve bir kısmını

öldürdü. Kureyşliler de ona silah ve asker yardımında bulundu. Amr İbn Salim el-Huzai'de Râsulullah (sav)'e kaçtı. Râsulullah (sav)'e geldiğinde mescidin avlusunda durdu ve şu şiiri okudu:

"Ey Rabbim! Muhammed'i yardıma çağırıyorum Bizim ve onun babası eski dostturlar.

Sizler çocuklarımız, bizler büyükleriniz gibiyken; Bir araya geldik ve ahdi bozmadık...!

Şüphesiz Kureyş sana verdiği vaatte durmadı, Yaptığın antlaşmayı boşa çıkardı.

Çağrıma kimsenin gelmeyeceğini zannettiler; Onlardır azınlık olan reziller...!

Geceleyin Vetir suyunda bize baskın düzenlediler, Rükûda ve secdede bizleri katlettiler."

Allah Resulü (sav) buna cevaben; **"Ey Amr ibn Salim! Yardım olunacaksınız"** diğer

bir rivayete göre ise: **"Beni Kâb'a yardım etmezsem yardım görmeyeyim"** buyurdu.

Daha sonra Allah Resulü (sav) onlara, Ebu Süfyan'ın ahdi yenilemek için geleceğini haber verdi. Bu esnada da Ebu Süfyan'ın kızı, mü'minlerin annesi Ümmü Habibe'nin yanına geldi ve yatağının üzerine oturdu. Ümmü Habibe (r.anhe) ise babası Ebu Süfyan'ın altından yatağı çekti. Ebu Süfyan da:

"Ey kızım! Yatağı mı bana, yoksa beni mi yatağa layık görmedin?!" deyince, Ümmü Habibe (r.anhe): **"Hayır! Bu Allah'ın Rasulü (sav)'in yatağıdır. Sen ise müşriksin ve necissin"** der. Evet, kızı kendi babasına, Mekke'nin liderine böyle hitap ediyordu. Ebu Cehil'in ölümünden sonra Mekke'nin liderliğine getirilmişti. Ve ona verilen cevap: **"Sen necis bir müşriksin..."** Evet, İşte müminde olması gereken iman ve akide budur.

Günümüzde ise, Müslüman kardeşine karşı dinsiz veya ırkçı ya da daha değişik gayr-i İslâmî vasıflarda bulunan babalar (!) desteklenmekte. İslâm davetçisi güzide şahsiyet sahibi Müslümanlar değil. Evet, iman nerede? Nerede müminlerin birbirlerine olan düşkünlüğü ve kenetlenmeleri? **"Onun nimetiyle kardeşler oldunuz"** (Ali-İmran, 103)

Mekke'nin Fethi

Allah Resulü (sav) Mekke'nin fethinde bulundu. Hicri sekizinci yılın Ramazan ayında Mekke feth olundu. Hicretin sekizinci yılının Şevval ayında Huneyn gazvesi için Hevazin'e hareket etti. Daha sonra ise Taif muhasara altına alındı. Mancınıklarla taşlandı. Ebu Davud'un Makhûl'den yaptığı rivayete göre, Râsulullah (sav) Taif 'te mancınık kullanmıştır. Siyret'te mancınık fikrinin Selman el-Farisi (ra)den geldiği

belirtilmektedir. Bu cihadda birçok sahabe gözünden yaralanmıştı. Bunlardan birisi de Ebu Süfyan idi. -Ebu Süfyan müslüman olmuş ve bu cihada katılmıştı- Ebu Süfyan çıkan gözünü elinde tutarak Allah Rasulü (sav)'in yanına gelir ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! Katade bin Numan'ın gözünü yerine koyduğun gibi benim gözümü de yerine koy"** der. Katade bin Numan'ın gazvelerin birinde -zannediyorum Hayber olsa gerek- gözü çıkmıştı. Çıkan gözünü elinde tutarak Peygamber (sav)'e gelmişti ve Peygamberimiz (sav)'de gözünü yerine koyup mesh ettikten sonra o çıkan göz sağlam gözünden daha iyi görür olmuştu. Evet, Ebu Süfyan da Râsulullah (sav)'e gelmiş aynı talepte bulunuyordu. Rasulullah (sav) ona: **"Ey Ebu Süfyan! Dilersen gözünü yerine koyayım. Yok, eğer dilersen gözünü yerine koymayayım da gözünden dolayı şanı yüce Allah'tan sevab alasın"** der. Evet,

gerçekten çok zor bir seçenek arasında bırakılmıştı. Ya gözünü, ya da gözünden dolayı yüce Allah'tan sevabı tercih edecekti. İslâm'ı kemale eren Ebu Süfyan elinde tuttuğu gözünü ayağının altına alarak eziyor ve "**Ben yüce Allah'ın vereceği sevabı tercih ediyorum"** diyordu. Ebu Süfyan Müslümanlığında samimiyete ermişti.

Fakat sonu ne oldu? Çok yaşlanmış ve yaşı sekseni aşmıştı. Yermuk gazvesine gitmiş ama savaşmaya güç yetiremediğinden dolayı kadınlarla birlikte en arkalarda duruyordu. Kadınların ve kendisinin elinde asa bulunuyordu. Bununla savaştan geri dönen Müslümanların yüzlerine savaşa tekrar dönmeleri için vuruyorlardı. Böylelikle Yermuk gününde savaştan kaçan Müslümanları saflarına geri gönderiyorlardı.

Allah Rasulü (sav), Tebuk gazvesinden dönmüştü, kendisine **"Allah ve Rasulünden kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere**

bir ihtardır" diye başlayan "Berâe: Tevbe" Suresi nazil olmuştu.

Eski Cahiliye İle Çağdaş Cahiliye Arasındaki Fark

Hicretin sekizinci yılı Mekke feth olunmuş ve Kâbe putlardan temizlenmişti. Râsulullah (sav) Mekke'ye salih ve takva sahibi Utâb bin Useyd'i emir tayin etti ve o yıl insanlara haccı Utâb bin Useyd yaptırdı. Hicretin dokuzuncu yılında ise, Râsulullah (sav), haccı müşriklerden ve çıplak tavaf yapanlardan temizlemek istedi. Zira müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf ediyorlar ve şöyle diyorlardı: **"Bizler kendileriyle Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerle Kabe'yi tavaf etmeyiz."** Yanında parası olan müşrikler mutaassıp Kureyşlilerden elbise kiralıyor ve kiraladığı bu elbise ile tavafını tamamladıktan sonra onu geri iade ediyordu. Kureyşlilerden elbise kiralayacak

kadar parası olmayanlar ise Kâbeyi çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Fakat eski cahiliye çıplaklığı ile günümüzdeki çıplaklık farklı. Eski çıplaklık dindarlıktan meydana geliyordu. Çünkü şeytan onlara vesvese veriyor ve **"giyerek Allah'a isyan ettiğiniz elbiselerle Kâbe'yi nasıl tavaf ediyorsunuz"** diyordu. Ayrıca eski cahiliye çıplaklığında kadın-erkek karışıklığı olmuyordu. Erkekler gündüzleri, kadınlar ise karanlık bastıktan sonra geceleri tavaf yapıyorlardı. Böylece çıplak olarak kadın erkek karışıklığı önleniyordu. Cahiliye kadınlarından biri çıplak olarak tavaf ederken şöyle diyor:

Bugün benim vücudumun bir bölümü

Veya tümü görünmüş olabilir.

Fakat ben görünene bakmayı helal görmüyorum!

Evet, işte eski cahiliye böyle idi. Fakat bugün Tunus lideri Habib Burgibe ve oğlu

Habib'in cahiliye anlayışları eskisinden çok daha ileri bir safhadadır. La havle vela kuvvete illa billâh. Şayet kâfirlere lanet okumak caiz olsaydı ben bunlara lanet edecektim. Çünkü kâfirin de tevbe edeceği umulur. Fakat Habib Burgiba ümmetin icmaı ile kâfirdir. Tevbe etmesi de uzaktır. Tabi Allah'ın rahmetinden ümit kesilmez. O'nun için imkânsız bir şey söz konusu değildir. Bunların şu an kâfirliği kesindir. Şeyh Abdullah Bin Bazz; gazete ve dergilerde kâfir olduklarını ilan etmiştir. Çünkü Burgibe, Kur'an-ı Kerim'de **"tüyleri ürpertecek derecede hurafeler vardır"** demiştir. Öyle görünüyor ki bu adam mecnun. Bir defasında televizyonda şunları söylemiştir: **"Doktorlar bana sen kısır kalacaksın, çocuğun olmayacak. Zira yumurtan bir tane dediler. Ben bilmiyorum bu oğlum nereden geldi."** Bu bir delilik değil mi? Deliliğin nice çeşitleri vardır. İşin garibi

Burgiba bunları anlatırken oğlu, televizyona tahammül edememiş, televizyonu kırmıştır. Karısı Vesile de onu bırakıp ABD'ye gitmiş. Şimdi oralarda hatıralarını anlatmaktadır. Ya oğlu... O da **"Sıfır Ahlak Merkezi"** isminde bir çıplaklar kampı açmış. Kapısına da **"buraya ancak anadan üryan erkek ve kadınlar girebilir"** diye yazmıştır. Evet, elbette ki buraya ahlakın zerresine sahip olan gelmeyecek. Ahlaksızlar gelecektir. Soyunup içeri dalacaklardır. Görüldüğü gibi eski cahiliye döneminde yaşayanlar daha kişilikli, iffetli ve ağır başlı idiler. Cahiliye şairlerinden Anter bin Şeddad bir şiirinde şöyle der:

Komşum bana görünürse kapatırım gözümü

Komşum örtünceye kadar meskenin kapısını

Yine Mecnun diye bilinen Kays bir gün Leyla'ya; "Bana bir öpücük ver" der. Müşrik kadınsa onun bu isteğini reddederek; "Hayır olmaz" diye cevap verir. Bunun üzerine Kays: "Vallahi eğer bana icabet etseydin kılıçla senin boynunu vururdum" der. Eski cahiliye böyleydi. Onlarda müşrik olmalarına, çıplaklıklarına rağmen bir haysiyet ve iffet duygusu vardı...

Hâtib bin Ebi Belta'dan Kureyş'e mü'minlerin gizli halini beyan eden mektubu götüren kadını yakalamaları için Allah Rasulü (sav) Hz. Ali ve Zübeyr'i (r.anhuma) gönderiyor ve bu iki büyük sahabi o kadına yetiştiklerinde ona: "Mektubu çıkar" diyorlardı. Kadın da kendisinde böyle bir mektubun olduğunu inkar ediyor ve; "Bende herhangi bir mektub yok" diyordu. Bunun üzerine Hz. Ali (ra): "Ya mektubu çıkarırsın ya da elbiseni soyarız" tehdidinde bulunuyordu. Evet, müşrik kadını açmakla tehdit

ediyordu..! Hind, Fetih senesinde Rasulullah (sav)'e beyat için geldiğinde; Allah Rasulü (sav) ona şu âyet-i kerimeyi okur;

"Ey Peygamber! Mü'min kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda karşı gelmemek üzere sana beyat etmek için geldiklerinde onların beyatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile." (Mumtehine, 12)

Hind, bu âyet-i kerimeyi işitince hayret içerisinde: **"Ey Allah'ın Rasulü hiç hür kadın zina eder mi?"** diye sorar. Onların cahiliye müşrikleri olmalarına rağmen bir ahlâk anlayışları vardı. Mısır'ın inkılâpçı çağdaş (!) lideri Abdunnasır'a bakın... Müslüman Kardeşlerden gençlerle müslüman kadınları tutuklatıyor ve müslüman gençlerin önünde

polislere müslüman kadınlara tecavüz ettiriyordu.

İki öz erkek kardeşe, hapishanede askeri cezaevi müdürü Hamza el-Besyûni tarafından birbirlerine tecavüz etmeleri emrediliyordu. Evet, bunların ikisi de erkek kardeş... Birisi erkek diğeri kız kardeş değil... Hapishanelerde nice müslüman hür kadınlar kirletilmiş, iğrenç muamelelere tabi tutulmuşlardır. Zeyneb el-Gazali, "Zindan Hatıraları" isimli kitabında şunları anlatıyor; **"... Öyle ki ayakta durmaya güç yetiremiyordum. Ayağa kalkmak istediğim zaman Hamide Kutub'a (Seyyid Kutub'un kız kardeşi) dayanarak duruyordum. Abdest almam için beni kaldırıyordu. Beş yıl zindanda kaldım ve doğru dürüst beş dakika uyuyamadım. Günlerden bir gün Hamza el-Besyûni ile birlikte bir polis geldi. Hamza el-Besyûni ona; "haydi gir, başla" diyordu. O polis ise duraklıyordu. Bir daha**

ona "gir" diye emredince ağlamaya başladı ve kaçtı. Arkasından bir başka polisi getirdi ve ona hücreme girmesini emretti. Onların polise bana saldırmasını emrettiğini anladım ve polis hücreme girip; "ey Hacı" diye seslendiğinde, Allah'a sığınarak ayağa kalktım ve gırtlağına sarıldım. Boğazını o kadar sıktım ki ellerimin arasında bir bez parçası gibi olmuştu. Bıraktığımda bir portakal tanesi gibi yere yuvarlandı." Daha sonra öğrendim ki, ayakta durmaya güç yetiremeyen Zeyneb Gazali'nin elleri arasından polis ölü olarak yere düşmüş. Zeyneb Gazali zindanda polisi öldürmesini şöyle anlatıyor; "Yüce Allah o an bana güç verdi ve yardım etti. Ben de zindanda o vahşiyi ellerimle boğarak öldürdüm!"

İşte günümüz çağdaş (!) cahiliyenin ahlâkı...! İlericilerin (!) ilke ve inkılab sahihlerinin ahlâkı...!

Hafız Esad...! İnkılapçı lider...! İşte ahlâkı; "Şam yakınlarındaki, Tedmur Hapishanesinde yeni yetişkin, tertemiz kız çocuklarına tecavüzler ettirerek hamile bıraktırır... Tertemiz iffet numunesi mümine kadınlar Tedmur Hapishanesi'nden müslüman mücahid gençlere;

"Karınlarımızdaki çocuklar büyümekte, gelin hapishaneyi üzerimize yıkın da bu ayıplar vücuda gelmeden ölelim..." diye mektuplar göndermişlerdir.

İşte eski cahiliye ahlâkı ve yeni cahiliye ahlâkı... Karşılaştır, iki cahiliye ahlâkını... Bir tarafta komünist, inkılapçı, kavmiyetçi, demokrat vb. cahiliyeleri, diğer tarafta da eski cahiliye anlayışları...!

Hz. Ali Kırk Ayet-i Kerime İle Birlikte Hac Kafilesine Yetişiyor

Allah Rasulü (sav) Kâbe'yi çıplaklar ile ve müşriklerden temizlemek istemişti ve kendisine, Tevbe suresinin kırk âyet-i kerimesi nazil olmuştu. Rasulullah bu ayetleri Hz. Ali (ra) ile birlikte Hz. Ebû Bekir'in emirliğini yaptığı hac kafilesine gönderdi ve Ali'ye dört hususu hacılara ilan etmesini emretti. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i hac emiri tayin etmişti. Fakat sureyi Hz. Ali (ra)'e vermişti. Nazil olan bu kırk ayetin okunması ve taşınmasında Hz. Ali (ra)'ın seçilme nedeni; Araplar aralarındaki bir ahdi bozmak istedikleri zaman bunu ya bizzat kendileri, ya da kendi ailelerinden birine ibraz ettirirlerdi. Rasulullah (sav)'de, Arapların bu âdetinin gereği aleyhte herhangi bir hüccet olmaması için ilan, hac emiri olması itibariyle Ebu Bekir (ra)'ın hakkı olduğu halde onu Hz. Ali (ra)'e vermiş ve ona ilan ettirmişti. Ebu Bekir (ra) yolda Ali (ra)'yi görünce, **kendisi hakkında emirlikte herhangi bir**

kusurundan dolayı vahiy geldiğini zannederek korktu ve Ali (ra)'e **"emir olarak mı geldin yoksa memur olarak mı?"** diye sordu. Ali (ra)'de: **"Memur olarak geldim."** Hac'da ilan edilmesi gereken dört şey şunlardı:

Tirmizi, Zeyd bin Nefi'in Ali (ra)'e şöyle sorduğunu rivayet ediyor; **"Hac'da, hangi şey ile gönderilmiştin?"** Ali (ra)'te; **"Dört şey ile gönderilmiştim: Kâbe'nin çıplak olarak tavaf edilmemesi, Râsulullah (sav) ile kendi aralarında ahid bulunanların anlaşmalarının, ahid sürelerinin bitimine kadar geçerli olduğu, buna mukabil antlaşmalı olmayanlara da dört ay mühlet verildiği, İslâm'ı reddederek mümin olmayan hiç bir kimsenin Cennet'e giremeyeceği, bu yıldan sonra hiçbir müşrikin Hac edemeyeceği ve Kâbe'yi tavafta bulunamayacağıdır. Allah Rasulü ile**

kendi aralarında ahid bulunmayan müşriklere ise dört ay süre tanınmıştı."

Bu hadise, Hicretin dokuzuncu yılı Zilhicce ayında gerçekleşti. Hz. Ali (ra) Hacc-ı Ekber gününde ya arefe günü ya da Kurban bayramının ilk günü ki bunun arefe günü mü yoksa bayramın ilk günü mü olduğu hususunda ihtilaf edilmiştir, bu dört hususu tebliğ etmiştir. Terviye gününde, arefe gününde ve Zilhiccenin on ikinci gününde tebliğde bulunmuştur. "(Bu) Allah ve Rasulünden, kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere bir ihtardır" Yani, müşriklerle yapılan tüm anlaşmalar son bulmuş, hükümlülüğünü yitirmiştir.

"... Yeryüzünde dört ay süreyle dolaşın..." Yani, Zilhiccenin onundan, Rebius'sâni'nin onuna kadar. Bu süre müşriklere tanınan son mühlettir. Bu dört ay süreyle istedikleri yere gidebilecekler ve kimse onlara bir kötülükte bulunamayacak,

onlarla savaşılmayacak ve emniyette olacaklardır. Dileyen bu süre içerisinde Arap Yarımadası'ndan çıkabilecek, dileyen savaşmak istiyorsa, savaşa hazırlanabilecekti. Tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanınmıştı. Dört ay sonra ise müşriklere karşı savaşın başlayacağı ilan ediliyordu. İşte bu şekilde büyük Hac günü tüm müşriklerin anlaşmaları, Hicretin dokuzuncu yılında iptal edilmiş oldu. Yüce Allah'tan kendim ve sizler için mağfiret talep ediyorum

Daha önce Berâe veya Tevbe Suresi'nin birçok ismi olduğunu söylemiştik. Fâdıha ve Buhûs gibi. Tevbe Suresi'nin Buhûs diye de isimlendirilmesinin nedeni, münafıkların ayıplarını araştırması dolayısıyladır. Tabiinlerden biri Mikdat bin Esved (ra) hakkında şöyle bahsetmektedir; Mikdat'ı Humus'ta bir kuyumcu dükkânı önünde oturak üzerinde otururken gördüm.

Vücudu oturağı aşıyordu çünkü kendisi de şişmandı. Ben de, Mikdat'a; **"Bu yıl gazveye gitmesen olmaz mı? Ne de olsa sünnettir"** dedim. Bunun üzerine Mikdat bin Esved (ra); **"Buhûs Suresi (cihaddan geri kalmayı) çirkin gördü. Tevbe Suresi bu hali reddetti"** buyurdu. Hâlbuki o zaman cihad Mikdat bin Esved'e ve diğer sahabilere farz-ı ayn değil, farz-ı kifaye idi. Çünkü bu gazve Müslümanların gasp edilmiş topraklarını kurtarmak için değil, yeni fetihler için olacaktı. Buna rağmen Mikdat bin Esved (ra); **"Münafıkları ortaya çıkaran Buhûs suresi cihaddan geri durmayı reddediyor"** diyordu.

Tevbe Sûresi tamamen Medeni'dir. Kur'an-ı Kerim'in son nazil olan surelerindendir. Kur'an-ı Kerim'de, en son nazil olan cihad ayetleri Tevbe Suresi'ndedir. Bu nedenle, İslâm cihadının

nihai kesin hükümleri Tevbe Suresi'nden alınmalıdır.

TEVBE SURESİNİN BÖLÜMLERİ

Enfal Suresi, Bedir'den sonra hicretin sekizinci senesinde nazil olmuştur. Tevbe Suresi ise, hicretin dokuzuncu yılında Tebuk gazvesinden önce, sonra ve gazve esnasında nazil olmuştur. Tebuk gazvesi de, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında olmuştur. Bu nedenle Tevbe Suresi'ne baktığımızda onun altı bölümden oluştuğunu görürüz.

Birinci Bölüm:

Birinci ayetten yirmi sekizinci ayete kadar olan bölümdür. Bu bölümün tamamında Arap Yarımadası'ndaki müşriklere savaş ilan edilmekte ve ilişkilerin kesildiği, antlaşmalara son verildiği ve kendilerine dört ay süreli barış tanındığı

bildiriliyor. Müslüman toplumun önemli bir kesiminin vicdanında o gün, iman zayıflığı dolayısıyla müşriklerle olan ilişkiler tamamen kopmamıştı. Bu ayetlerle, müşrikler ile olan ilişki ve bağlar tamamen kesilmiş oldu. Birinci âyetten yirmi sekizinci âyete kadar müşriklere şiddetli hamleler yapılmaktadır.

İkinci Bölüm:

Surenin bu bölümünde ise, kitap ehline şiddetli hamleler yapılmaktadır. Kitap ehliyle savaşmayı gerekli kılacak objektif tarihi ve inanç kaynaklı sebepler sıralanmaktadır. Surede inanç ve tasarruflarının bozulduğu bildiriliyor. Müslümanların akrabaları, hemşerileri olan müşriklerle ilişkileri ve akrabalık bağları bulunduğundan onlara karşı savaşmaları o kadar kolay değildi. Ehli kitaba karşı savaşma hususunda da müminlerin içinde bir takım çekinme duyguları bulunuyordu. Onlar şöyle düşünüyorlardı. Kitab ehliyle nasıl

savaşılabilirdi? Onlar bir kitaba ve İsa (as)'a iman ediyorlardı...! Kur'an-ı Kerim, işte bu konuyu açıklıyor ve onlarla savaşın kaçınılmaz olduğunu belirtiyordu. Zira kişi karşısındakinin kâfir olduğuna kesin olarak hükmetmediği sürece onunla savaş yapamaz ve ona karşı şiddetli olamazdı. Günümüzde de bazı kardeşlerimiz şöyle demekte: "Komünistlerin -veya İslâm dışı ideoloji sahiplerinin- merkezlerine yönelik saldırılarda bulunabilir miyiz? Zira oralarda da ezan okunmakta ve beş vakit namaz kılınmaktadır. Hatta onlardan bazılarını o merkezlerde namaz kılarken görmekteyiz. Peki, onlarla nasıl savaşabiliriz? Çünkü aralarında müslümanlar bulunmakta ve bizler, onlarla savaşırken Müslümanları da öldürebiliriz."

Bu konu fıkhi olarak tüm boyutlarıyla açıklanmadığı sürece bu tür kimselerle savaş konusunda tereddütler

kaybolmayacaktır. Bu nedenle fıkhi olarak diyorum ki, Müslümanlardan gayr-i İslâmî ideolojik merkezlerde bulunan kimselerle savaşmak vaciptir. Zira bu kimseler, o tür yerlerde bulunmak suretiyle "bağî" hükmüne girmişlerdir. Çünkü bu tür merkez ve gruplar her fırsatta Müslümanlara saldırmaktadırlar. Müslümanların mallarını, ırzlarını ve kanlarını heder etmektedirler. Bu şekildeki saldırgan kimselerin bertaraf edilmesi -müslüman dahi olsalar- cumhur fukahaya göre farzdır. Bu kimselerin o yerlerde isteyerek gereği bulunmuş olmalarıyla, zorla getirilmiş olmaları arasında, onlarla savaş açısından fark yoktur.

Bu tür İslâm dışı merkezlerde, ya da kurum veya kuruluşlarda vazife alan kimselerin görevi nedir? Görevleri küfrü korumaktır. Afganistan'da bulunan komünist merkezleri Rusya'nın çıkarlarını korumak için müdafaa etmektir. Mücahidlere giden

yolları kesmektir. Bunlar o görevlere zorla getirilmiş olsalar dahi, bu kimselerle savaşmak farzdır.

Bu mevzuda yazdığım kitapta cebren getirilmiş olsalar dahi bu tür yerlerde bulunan kimselerle savaşmanın farz olduğunu bildiren dokuz sebep zikrettim. Bizler, bu kimselerin Müslümanlar olduklarını ve o yerlerde bulunmaya mecbur bırakılıp zorlandıkları için kâfirlerin saflarına karıştıklarını bilsek dahi yine de onlarla savaşmak farzdır. Aksi halde orada bulunan Müslümanlar dolayısıyla müşriklerle savaşı terk edersek, mücahitlerin yolları kesilir ve her gün Müslüman liderlerden öldürülenler olur. Allah'ın izniyle yeri geldiğinde bu tür kimselerle savaş konusuna tekrar tafsilatlı olarak döneceğiz.

Tatarların namaz kılmaları, oruç tutmaları sebebiyle onlarla savaşma hususunda tereddüde kapılan

Müslümanlara İbn Teymiyye şöyle demekte: **"Başımda Kur'an-ı Kerim olduğu bir halde beni onların arasında görürseniz beni de öldürün. Ta ki onlarla savaşın gerekliliği hususunda kalplerde bir şüphe kalmasın."**

Netice olarak, birinci bölümde müşriklerle savaşın gerekliliği bildirilmekte ve müşriklere hamleler yapılmaktadır. Şayet müşrikler, Müslümanlardan esir düşenleri veya kadın ve çocukları bir kalkan olarak yanlarında tutarlarsa, İslâm âlimlerinin ittifakıyla kalkan olarak tutulan bu Müslümanların ölmelerine sebep dahi olsa, müşriklerle savaşmak farzdır. Onlarla yapılan bu savaş esnasında öldürülen müslümanlar için diyet de kefaret de gerekmez ve kıyamette onlar niyetleri üzere dirilirler.

Üçüncü Bölüm:

Bu bölümde ise; cihaddan geri duranlara tehditler savrulmakta,

serzenişlerde bulunulmakta ve Cehennem azabı vaad olunmaktadır.

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki; "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38)

Bu bölüm hemen hemen surenin yarısını kapsamaktadır. Münafıkların sıfatlarını ve özelliklerini ortaya koymaktadır. **"... Onlardan Allah'a ahidlerde bulunanlar vardır..." ,"... Onlardan Peygambere eza verenler vardır...", "...onlardan "bana izin ver ve beni fitneye düşürme" diyenler vardır...", "...onlardan (Müslümanlara) zarar vermek, küfrü artırmak, müminlerin arasını açmak ve daha önce Allah'a ve Resulüne karşı savaşmış kimseleri beklemek için bir mescid inşa edenler vardır..."**

Münafıkların özelliklerini ve sıfatlarım anlatan bu ayetler takriben surenin yansını oluşturmaktadır. Ve bu bölüm **"el-Buhûs"**

diye isimlendirilmiştir. Çünkü bu bölümde münafıkların ayıpları anlatılmaktadır. İbn Abbas (ra) şöyle demekte; "Tevbe Suresi'nin her ayeti nazil olduğunda bir takım insanların özelliklerini açıklıyor ve onlardan şöyle olanlar vardır, onlardan böyle olanlar vardır diye sıralıyordu. Öyle ki bizden hiç kimseyi bırakmaksızın sıralayacak zannettik." Nihai olarak münafıkların sıfatları ve hileleri beyan olunmuş, İslâm toplumuna nasıl karıştıkları, balon gibi şişirilmiş asılsız şeyleri nasıl uydurdukları, fesat ve bozgunluğu nasıl çıkardıkları ve Müslümanları cihaddan nasıl alıkoyup vazgeçirdikleri izah olunmuştur.

Günümüz, İslâm coğrafyasının birçok kesiminde yapılan cihadlar hakkında uydurulan asılsız iddialar ve cihadın gereksizliği, düşmanın güçlülüğü yaygaraları bunun canlı örnekleridir.

Her ne kadar bu tür sözleri bir kısım ihlâslı müslümanlar da tekrar edip

duruyorlarsa da, bu tavırlar münafıkların sıfatlarıdır. Aziz ve Celil olan Allah bizleri bu sıfattan insanlardan şiddetli şekilde sakındırmakta ve şöyle buyurmaktadır: **"Eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır ve sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı."** (Tevbe, 47)

Burada asıl tehlike samimi Müslümanlara değildir. Ayetin devamında; "içinizde onları dinleyenler de vardır" buyrulduğunda saf gençler için korkulmaktadır. Afgan cihadına Ürdün, Mısır, Hicaz bölgesinden gelen kalbi temiz gençler için tehlike beklenmektedir. Onları Peşaver'de yakalıyor, cihaddan geri koymak isteyen bu güruh zehirlerini kusuyor. Onlar da dönüp memleketlerine gidiyorlar. "Cihad bitti" diyorlar. Evet. Allah bu tür cihaddan geri dönenleri yoldan çıkaran insanları zalimler diye isimlendiriyor. İşte bu

nedenle İslâm uleması; bozguncu haberler uyduranların, cihadın gerekliliğine şüphe düşürerek, cihadı terke teşvik edenlerin İslâm ordusuna katılmalarına halifenin veya cihad emirinin müsaade etmemesi gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Çünkü bu tür insanlar yarardan çok İslâm ordusuna zarar verirler.

Nitekim bunlar "Afganlılar münafıktırlar, mücahidler şirk içindedirler, içlerinde bid'atler çokça yaygın haldedir" şeklinde yaygara koparmışlardır. İşte bu tür insanların cihada çıkmaları, çok isteseler de yasaklanır.

"Allah seni onlardan bir gruba geri döndürüp karşılaştırır ve onlar (savaşa) çıkmak için senden izin isterlerse, (onlara) de ki: Benimle birlikte hiçbir zaman (savaşa) çıkamayacak ve benimle birlikte asla bir düşmanla savaşamayacaksınız." (Tevbe, 83)

Bu tür insanlar İslâm askerleriyle birlikte savaşamazlar. Cihada katılmayı isteseler dahi halife ya da cihad emiri onlara izin veremez. Ancak, cihada katılmışlarsa daha sonra halife ya da komutan onları fitne korkusu nedeniyle geri gönderemez. Bu tür kimseler katıldıkları cihaddan ganimet alamazlar. Az dahi olsa onlara hiç bir pay verilmez. Peki bu tür insanlar kimlerdir? Bunlar; "murcifûn" ve "muhazzilun" diye isimlendirilen kimselerdir.

Murcifûn kimseler; asılsız balon gibi şişirilmiş haberler yayan, İslâm ordusu hakkında kötü haberlerde bulunan, küffar ordusunun daha güçlü, Müslümanlarınsa zayıf olduklarını söyleyen, Müslümanlara; **"eğer cihada çıkarsanız yenilirsiniz, çarpışmalarda ölür gidersiniz, sizler deli misiniz, Ruslarla nasıl savaşırsınız?"** gibi ifadelerde bulunan kimselerdir.

Muhazzilun kimseler ise; "kıştır, soğuktur, sıcaktır, Afganlılar senin dilinden anlamazlar, onlar seninle beraber cihad etmezler" gibi sözlerle insanları savaştan alıkoymaya çalışan kimselerdir. Evet, bu iki sınıftan olan kimselerin İslâm ordusuna alınmaları, cihada katılmalarına müsaade edilmeleri caiz değildir.

"Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı." (Tevbe, 47) Bir kişi birçok kişiyi bozabilir. Aralarına girerek fitne ve bozgunculuk yapabilir. Öyleyse bu tür faaliyetlerin önlenmesi gereklidir. "Allah bize yeter, o ne güzel vekildir"

Dördüncü Bölüm:

Bu bölümde, İslâm toplumu içerisindeki münafıkların amelleri, Müslümanlara karşı davranışları gözler önüne serilmekte ve

buna örnekler verilmektedir. Müslümanların sadakalarıyla alay edenler, Râsulullah (sav)'ın zekât taksiminde şüphe uyandıranlar ve bunu alay konusu edenler anlatılmaktadır. Hatta münafıklardan bir tanesi Allah Rasulü (sav)'in zekâtları pay etmesi esnasında **"bu dağıtımda Allah'ın rızası gözetilmemiştir"** diyebilecektir. **"Onlardan sadakalar hakkında sana dil uzatanlar vardır"** (Tevbe, 58). Münafıklardan biri haddini aşarak ve Allah Rasulü (sav) taksimde bulunurken; **"Adaletli ol, Ey Muhammed!"** diye bağırır. Râsulullah (sav)'de ona: **"Yazıklar olsun sana. Ben adil olmazsam kim adil olabilir?"** buyurur. Bu tür zihniyetteki insanlar, içerisinde zerre kadar akıl bulunmayan kocaman kafalarıyla her toplumda bulunmaktadırlar.

"Onlardan bir kısmı da Peygambere eziyet eden ve "o (her söyleyeni dinleyen) bir kulaktır" diyenlerdir." (Tevbe, 61)

Peygambere eza vermekte ve **"Peygamber bir kulaktır,"** diye gıybetini yapmakta, sonra da Râsulullah (sav)'ın yanına gelerek onunla konuşmaktadırlar. Râsulullah (sav)'ı, her söyleneni dinleyen bir kulak mesafesine indirerek onunla alay edenlere yüce Allah şöyle cevap vermektedir: **"(Ey Muhammed) de ki: O sizin için bir hayır kulağıdır, Allah'a inanır. Müminlere inanır. İçinizden iman edenler için de bir rahmettir."** (Tevbe, 61)

Allah Resulü (sav) bunların isimlerini biliyor ama susuyordu. Neden?! Çünkü Resulullah (sav) bunları cezalandırdığı ya da öldürdüğü zaman **"Muhammed ashabını öldürüyor"** denilecekti. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) susmayı tercih ediyordu. **Subhanallah! Kur'an-ı Kerim sanki şu an nazil oluyor gibi. Müslümanların çalışma yaptığı birçok bölgede olduğu gibi Peşaver'de bulunan bazı gençlerin vazifesi de Müslümanlarla birbirlerine karşı şüphe**

uyandırmak olmuştur. Bu tür Müslümanların saflarını parçalamaya çalışanlara ne yaparsınız? Vursanız fitne olacak ve müslüman Araplar birbirine düştü denilecek. İnsan gerçekten bu gibi durumlar karşısında şaşırmakta. Çünkü nasihat ediyorsunuz, nasihati kabul etmiyorlar. Vaaz ediyorsunuz, vaazı kabul etmiyorlar. Emrediyorsunuz, emre itaat etmiyorlar. İstişare ediyorsunuz, istişarenize saygı duymuyorlar. Hâlbuki hepimiz bu cihadın misafirleriyiz. Afganlılar iyi insanlar, bunlara (Araplara) dokunmuyorlar, hâlbuki onlar bu insanların kendilerine eziyet ettiklerini biliyorlar.

Bir defasında Abdürrasul Sayyaf'a gittim. **"Şeyh Sayyaf bir grup insan merkezde gece gündüz telefon ediyorlar"** dedim. İnanın Abdürrasul Sayyaf sırf bir ay için 1000 rupi telefon parası ödedi. Her hatırına bir şey geldiğinde telefonu

kaldırıyor: **"Alo Şeyh Abdullah bin Bazz. Bu mesele hakkında görüşün ne?"** diyorlar. **Bunlar kimin namına telefon ediyorlar? Yetimlerin, dulların paralarıyla telefon ediyorlar. Bu adam hiç hatırlar mı ki bu 1000 rupiyi herhangi bir yerde müslüman bacısına veya kardeşine verse...**

Allah'a yemin ederim ki, insan Tevbe Suresi'ni ancak cihad topraklarında anlayabilir. Evet kardeşlerim! Cihad ayetleri ancak cihad meydanında anlaşılır. Cihadın canlı şahidlerini görünce, Kur'an'ın şu an şu saat nazil oluyormuşçasına tüm sorunlarınızı hallettiğini yakinen bilirsiniz. Öyle ki Cebrail (as)'i bu dini şu an getiriyormuşçasına hissedersiniz.

Beşinci Bölüm:

Bu bölüm ise, İslâm toplumunun muhtelif kategorilere ayrılmasından bahseder ki bunlar imanî açıdan ele alınır.

İlk müslüman toplum olan Muhacir ve Ensar'dan başlanarak, iyi amellerle kötü amelleri birbirine karıştıran zayıf iman sahipleri ve münafıklar işlenir. Ayrıca Allah Rasulü (sav)'e beyatte bulunan sahabelerden, Rıdvan Beyatı'nda bulunanlardan, Bedir ve Uhud ehlinden bahsedilerek İslâm toplumunun tasnifi yapılır.

İslâm toplumunda, şüphesiz farklı tabakalarda birçok insanlar vardır. Münafık, kâfir, imam zayıflar ve meleklerden dâhi faziletli olan salih mü'minler vardır. Hiç şüphesiz, Müslümanların ilkleri olan Muhacir ve Ensar meleklerden Allah katında daha faziletlidirler ve ehlisünnet akidesine göre de, mü'minlerin geneli meleklerin genelinden daha faziletlidir. Mü'minlerin seçkinleri de meleklerin seçkinlerinden daha üstündür.

Altıncı Bölüm:

Bu bölümde ise; bu dine tabi oluşun tabiatı anlatılır: "Şüphesiz Allah mü'minlerden canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe, 111) Bu ayet-i kerimeyle şereflenen mü'minlerin tabiatı Allah Rasulü (sav)'den geri kalmamak ve ona uzak olmamaktır.

"Gerek Medine halkı için ve gerekse çevrelerindeki bedeviler için (cihadda ve Resule tabi olmada) Allah'ın Peygamberinden geri kalmaları ve kendi canlarını onunkine tercih edip üstün tutmaları olacak şey değildir." (Tevbe, 120)

Burada önemle üzerinde durulması gereken husus; bu farklı sınıflar niçin Medine'de zuhur etmiştir? Mekke'de neden olmamıştır. Medine'de bedeviler vardı; **"Çevrenizdeki bedevilerden ve Medine halkından bir kısmı da münafıklardır ve nifakı adet haline getirmişlerdir."** (Tevbe, 101)

"Bedeviler, kâfirlikte ve münafıklıkta daha aşırıdır." (Tevbe, 97) **"Kimi bedeviler Allah'ın emri uyarınca yaptıkları harcamaları angarya sayarlar ve başınıza belaların geleceği günü gözlerler."** (Tevbe, 98) **"Kimi Bedeviler de Allah'a ve Ahiret gününe inanırlar, yaptıkları maddi bağışları Allah'ın yakınlığını ve Peygamberin dualarını kazanma sebebi sayarlar."** (Tevbe, 99) Medine'de münafıklar vardı ve bu münafıklık nasıl zuhur etmişti? Bu durum Mekke'de de olmuş muydu? Nifak ve münafıklık Mekke'de kesinlikle zuhur etmemişti. Kişiler ya kâfir ya da müslümandılar. Peki, münafıklar nasıl oluştu ve bu dine münafıklar niçin girdi? Cevabı açık, maslahatları ve şahsi çıkarları dolayısıyla. Bu maslahat Mekke'de söz konusu olmamış mıydı? Kelime-i Tevhidi söyleyen herkes anında çeşitli işkenceye tabi tutuluyor ve kendisini dayanılmaz

ızdırapların içerisinde buluyordu. İslâm'a giren hiç kimse işkenceden kurtulamıyordu. Hatta Allah Rasulü (sav) dahi işkenceden beri olamamıştı. Günler geçiyor müslümanlar birkaç avuç buğday dahi bulamıyorlardı. **Mekke'nin yapısı çok önemlidir. Zira Mekke'de hiçbir münafık olmamıştır. Mekke'de İslâm davetine dâhil olan herkes zorluk ve meşakkatlerin ateşinde eriyor, adeta fırına girmiş gibi oluyordu. Tüm bu zorluk ve meşakkatlerde nifak yok oluyor, kavmiyetçilik eriyip gidiyordu.**

İslâm Davasını Zafere Ulaştıran Yegâne Metod

Bilal Habeşi (ra)'e baktığımızda, kızdırılmış demir gibi olan sıcak çöl kumunun üzerine yatırılmış, göğsüne ise büyük bir kaya parçası konularak tevhidden yüz çevirmesi, Lat ve Uzza putlarına ibadete

tekrar dönmesi isteniyordu. Bu ağır işkencenin altında Bilal Habeşi (ra)'ın zalim müşriklere cevabı: **"Ahad! Ahad!; O tektir, tektir"** oluyordu. Daha sonra bazı insanlar Bilal'e: **"Neden o ağır işkencenin altında "Ahad, Ahad" diyordun?"** diye sorduklarında Bilal (ra) şöyle cevap veriyordu: **"Eğer müşrikleri daha fazla öfkelendirecek başka bir kelime bilseydim, gökyüzünü işaret eden bu parmağımla şahadet ederek onu derdim"** Malik bin Nebi, Bilal Habeşi (ra)'ın bu seslenişi hakkında şöyle diyor: "Bu aklın seslenişi değildir. Bu ruhun seslenişidir. Çünkü akıl Hz. Bilal'e işkence eden Umeyye bin Halefe boyun bükmesini emreder. Ona, **"bende seninle beraberim"** de. Sonra Allah Rasulüne git ve onun huzurunda Kelime-i Tevhidi ilan et. **"Ben o müşriklerle alay ettim, Umeyye bin Halefi aldattım. Takiyye yaptım de"** diye emreder.

Fakat davetler; hakkı gizlemeyle, kıvırmalarla ve aldatmacalarla yücelmez. Davetler, ancak cahiliye karşısında yılmaksızın net ve açık tavırlarla yücelir. **"Allah'a yemin ederim ki, sağ elime güneşi, sol elime de ay'ı koysanız dahi bu davadan vazgeçmem. Ta ki Allah bu dini açığa çıkarıncaya ya da dinini helak edinceye kadar..."** İşte Peygamberimiz (sav)'in cahiliye karşısındaki net ve açık tavrı... İslâmî davetler ancak bu şekilde zafer bulur. Bir takım insanların yeraltına gizlenerek okudukları kitaplarla ya da yaptıkları derslerle veya konuşmalarla değil. Bunlar İslâm davasını muzaffer kılmaz. İslâm davasını muzaffer kılacak şey; Allah için akıtılan kanlar, kurban edilen canlar, bu uğurda verilen şehitler ve kalan sakatlar olacaktır. İslâm adına yapılan sinsice hileler, laf oyunları değil. Cahiliyenin aldatmacaları bu davaya yardım edemez.

İnsanlar, Allah için kurban edilen canlardan etkilenmektedir. İçerisinde laf oyunlarının ve hilelerin olduğu felsefelerden değil.

Akidede Takiyye ve Hakkı Gizlemek Caiz Değildir!

Seyyid Kutub -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- mevcut yönetimden sorulduğunda, yönetimin kâfir olduğunu söyler. Bazı öğrencileri Seyyid Kutub'a: "Boynun cellâtların elinde, idamla yargılanırken, mahkemenin önünde neden bu derece açık bir üslupla konuştun?" diye sorduklarında, "iki sebepten dolayı" der. "Birinci sebep: Bize akide konusundan soruldu. Akaid -inanç- meselelerinde takiyye yapmak ya da hakkı gizlemek veya temvih'te bulunmak caiz değildir. **Temvih; bir kimseye; "yönetim hakkındaki görüşün nedir?" denilmesi, onun da; "vallahi, Allah'a**

hamd olsun iyiyim," manasında iyidir ya da "yönetimde bazı iyi insanlar vardır" şeklinde takiyye yaparak cevap vermesidir. Akide meselelerinde hakkı gizlemek veya bu şekilde temvihte bulunmak caiz değildir."

Ahmed bin Hanbel'in konumuyla bir başkasının konumu arasında çok fark vardır. İslâm ulemasından birine -İmam Safi olduğu rivayet edilmektedir- Kur'an-ı Kerim hakkında ne dersin? Mahlûk mudur, değil midir? Diye sorulduğunda: "Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'ı parmağıyla işaret ederek "işte bu dördü mahlûktur" der. Bu âlim ifadesinde takiyye yaparak Kur'an'ın değil, parmaklarının mahlûk olduğunu kastetmiştir. Mervezi şöyle demekte: "İmam Ahmed bin Hanbel'in yanına girdim. Onu kırbaçlamışlardı. Ben de: **"Ya Ahmed, Yüce Allah "Kendi nefislerinizi öldürmeyin" buyurmakta (takiyye yaparak istediklerini söylemezsen) bunlar seni öldürecekler"**

dedim. Bunun üzerine bana: **"Ya Mervezi! Zindanın dışına çık ve bak ne göreceksin? Sonra yanıma gel"** dedi. Ben de zindanın dışına çıktım. Yığınlarca insan birikmişti. Hepsinin elinde kâğıt ve kalem vardı. Onlara; "niçin bu şekilde toplandınız," diye sorduğumda bana: **"İmam Ahmed bin Hanbel'in cevabını bekliyoruz"** dediler. Daha sonra, zindana geri döndüm ve gördüklerimi İmam Ahmed'e anlattım. Bunun üzerine İmam Ahmed bana: **"Ya Mervezi! Ölüm, bana bu insanları aldatmaktan daha sevimlidir"** dedi."

Seyyid Kutup da böyle diyordu. Akide'de takiyye caiz değildir. Lider konumunda bulunan, insanların peşinden gittiği kimseler için takiyye yapmak caiz değildir. Cahiliyyenin öğretilerini, ya da sosyalizmi ve kavmiyetçiliği ikrar etmesi caiz değildir. Bu tür konularda takiyye yapmak kendisine tabi olunan kimseler için lider

statüsündekiler için değil, mukallid konumundaki avam halk tabakası için caizdir. **"Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan müstesna..."** (Nahl, 106) Bu hüküm taklit edilen, tabi olunan için değil, taklid eden, tabi olan için geçerlidir. Ammar bin Yasir hadisesinde olduğu gibi. Şüphesiz Ammar bin Yasir tabi olandır. Hiç, Allah Rasulü (sav)'nün Ammar'ın yaptığını yapması caiz olur mu?

İnsanlar için örnek alman durumuna gelmiş hiçbir genç için de aynı şekilde küfür kelimesini konuşmak ve takiyye yapmak caiz değildir. "Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan kimse müstesna" âyet-i kerimesiyle amel etmek bu konumdaki kimseler için caiz olmaz.

Seyyid Kutub'a şöyle diyorlardı: "Hiç olmazsa idamının kalkması için gel" (devlet başkanından özür dilediği ya da hiç olmazsa ona bir nezaket ziyareti yaptığı

takdirde hakkındaki idam kararının kaldırılacağı söyleniyordu). Seyyid Kutub'un bunlara cevabı ise şu oluyordu: **"Namazda yüce Allah'ın vahdaniyetine şahadet eden bu parmağım, tağutun hükmünü onaylayan tek harf dahi yazmayı red etmektedir. Tağuttan neden af dileyeyim. Eğer ben hak ile mahkûm edilmişsem, hakkın hükmüne razıyım. Yok, eğer, batılla mahkûm edilmişsem, ben batıldan af dileyecek kadar alçalamam."**

Bu net tavır ve İslâmî metodlarla yığınlar etkilenmekte, nesiller İslâm'a yönelmekte, gençler bu İslâm'i şahsiyetleri taklit etmekte, önderler edinmektedirler. Ne idüğü bilinmeyen, önüyle arkasını ayırt edemeyen ve insanları neye çağırdığının farkında olmayan insanlar nasıl taklit edilebilir? Her gün bir renge bürünen, bir gün bir yöneticinin, diğer bir gün başka bir yöneticinin yanında yer alan, bugün bu

yetkiliyle yarın şu yetkiliyle bulunan ve onların yanından çıkmayan âlim(!)ler nasıl taklid edilebilir, nasıl önder alınabilirler? Bu kimseler önceki ve sonraki tüm âlimlerin ilmini bilseler, tüm ilmi metinleri, şerhleri, talik ve senetleri ezberleseler dahi insanlar bunları nasıl taklid edipte, peşlerinden gidebilir? Allah aşkına söyleyin! Sizlerden hiç Kârim el-Anadoli'nin mahkemedeki savunmasını işiten var mıdır? Bu küçük savunma metni, on asır, belki de daha fazla süreyle nesillerde etkisini bırakmaya devam edecektir. Bu tesir el-Ezher âlimlerinin on asırlık teliflerinden, yazdıkları eserlerden daha fazladır.

Gerçekten ben bu savunmayı her işittiğimde sarsılıyorum. Bir genç mahkemenin karşısında duruyor ve bu derece net bir tavırla mahkemeye hakkı haykırabiliyordu. Bu, askerî mahkemedeki sıradan bir dava değildir. Salih Seriyye'nin

ya da Kârim Anadoli'nin davası da değildir. Bu uğrunda kurbanların verildiği İslâm'ın davasıdır. Bu Ahmed bin Hanbel'in, İzz bin Abdusselam'ın, Hasan el-Benna'nın, Seyyid Kutub'un uğrunda kurban verildiği İslâm davasıdır.

Ben, Kârim el-Anadoli'nin savunmasından daha kuvvetlisini işitmedim. Bu genç şehid edildi. Evet, Kârim Anadoli gitti fakat onun ifadeleri, kelimeleri hâlâ zihinlerimizde tekrarlanmaktadır. Kârim el-Anadoli bende bütün el-Ezher ulemasından daha çok etki ve tesir bırakmıştır. Ben de el-Ezher'in hocalarındanım. Doktoramı orada yaptım.

Sizleri yeryüzünün bütün meşayıhları mı yoksa Halid el-İslâmbuli mi daha çok etkilemiştir. **Halid..!**

İslâm ancak bunun gibi örneklerle zafer bulur. Ey kardeşlerim! Kurbansız zafer

olmaz. Mantıklarla, söz oyunlarıyla, aldatmacalarla, dalalet ehli kimselerin yanlarında yer almalarla, takiyye ve istihbarat birimlerine gülümser simalar göstermekle İslâm davasında zafere ulaşılmaz.

Tekfir ve Hicre Cemaatı

Cemaat-ı Tekfir ve'l-Hicre ki bunlar kendilerini Cemaatul-Müslimîn diye isimlendirmekteler. Bir yıl gibi kısa bir zamanda bu cemaate Mısır gençliği adeta akın etti. Neden? Tabi ki, bunların cesaretli çıkışları ve net tavırları dolayısıyla. Bu cemaatin lideri olan Mustafa Şükrü gerçekten çok farklı bir insan. Biz onun birçok fikir ve görüşleriyle ihtilaf etmekteyiz. Hatta bu kişinin bazı görüşleri İslâm şeriatine ters düştüğüne de inanabiliriz. Buna rağmen kalpleri etkileyebilmekte ve kendisiyle oturup konuşan her genç cemaatinin ferdi

olarak oradan ayrılabilmektedir. Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın beşeriyetin kanını sömürerek yetiştirdiği istihbarat adamları, Abdunnasır'dan sonra yerine geçen Enver Sedat döneminin ilk zamanlarında da mevcut idiler. Hâlâ bunların yerine halefleri bu görevi devam ettirmektedir.

Mustafa Şükrü'nün cemaatinden olan gençlerin yanına bu istihbarat adamları geliyor ve onları sorgulamaya alarak: **"Sosyalizm hakkında ne düşünüyorsunuz? Mevcut yönetim ve siyasi durumlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"** gibi sorular sorduklarında, bu gençlerin cevabı: **"Bunlar küfürdür, siz bunları sormayı bırakın, Enver Sedat'ın kendisinin hükmünü sorun. Soruları dallandırıp budaklandırmanıza ve yolu uzatmanıza gerek yok. Enver Sedat kâfirdir. Onunla birlikte olanlar kâfirdir. O'na tabi olanlar ve onu sevenler kâfirdir. Onun kâfir**

olduğunu söylemeyenler de kâfirdir. Daha kaldı mı bir şey...!" Bu üslup karşısında istihbarat adamları apışıp kalmakta. Çok ağır işkenceler dahi bu gençleri bu üslup ve netlikten yıldıramamakta. Bu tavır gençleri bunlara cezp etmektedir.

Üstad Mervan Hadîd

Allah Rahmet eylesin Üstad Mervan Hadîd... Mısır'da okuyordu. Bir zirve toplantısına katılan üyelerin tümüne mektup yazdı. Onlara; "İslâm ile hükmetmeniz gerekir, Şunu... Şunu... Yapmanız gerekir." Ayrıca Mervan adını, adresini yazıp başta Abdunnasır olmak üzere bütün zirveye katılanlara gönderdi. Bunun üzerine Abdunnasır istihbarat birimlerine "bu adamı takibe alın ve araştırın" diye emir verir. Üstad Mervan Hadîd'le birlikte daima istihbarattan bir adam bulunur ve sadece üstad uyumak üzere evine girdiğinde ondan ayrılırdı.

Allah'ın rahmeti üzerine olsun Üstad Mervan Hadid'in bende etkisi çok büyüktür.

Mısır'da otobüslere binmek istersen önce hızlı ve yüksek atlamayı öğrenmen gerekir. Genellikle otobüslerin dışında 6-7 kişi dışarıdan kapıya asılarak gider. Üstad Mervan, kendisini adım adım takip eden istihbarat adamıyla birlikte otobüse binip inerdi. Bazen otobüs çok kalabalık olupta sıkıştıklarında ya da kapıya asılarak gitmek zorunda kaldıklarında istihbarat adamı elinden tutarak ona yardım eder, o da komseriye (otobüste bilet kesip ücretleri toplayan görevliye); "şu benim ücretim, şu da muhbirin ücretidir" diyerek otobüs biletlerini aldığında adam kızarıp bozarınca; "Ey kardeşim ben senin ücretini ödemek istiyorum sen istemiyorsun" derdi. Bazen yine otobüs çok kalabalık olduğunda muhbir otobüse binipte Şeyh Mervan binemeyince

muhbir ona; "Sen ikinci otobüsle gel, durakta inince buluşuruz" derdi.

Üstad Mervan Suriye'ye dönmek ister. Fakat muhbir ondan ayrılmaz. Cuma günü yolculuk etmeye karar verir. Çıkış vizesi alması gerekir. Daha vize almaya gitmeden mescide girer. Muhbirin sabahtan akşama kadar kapısından ayrılmadığını görür. Camiye gider, muhbir peşinden takip eder. Şeyh Mervan, muhbir mescide girdikten sonra niyet eder ve namaza başlar. Muhbir de niyet edip namaza başlar. Kendisi bu fırsattan faydalanarak namazı kılmadan dışarı çıkıp bir taksiye biner ve oradan ayrılır. Havaalanında randevulaştığı kardeş, valiziyle birlikte üstadı beklemektedir. Havaalanına girdiklerinde namaz kılmak için görevlilerden mescid sorar. Kendisine; "haydi geç.! Burada mescid olmaz" denilir. Şam'a (Suriye'nin başkenti) ulaştıklarında Radyo'da Baas partisinin (sosyalist parti)

programı yapılmakta ve Baas partisi şöyle tanıtılmaktadır:

"Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir, Ondan başka din yoktur.."

Baas partililer ve Nusayriler İslâm'a yaptıkları saldırılarla övünmektedirler. Hama şehrinde şöyle bir olay olur: **Sınıfta hocanın birisi İslâm'a hakaretler içeren bir konuşma yapar. Bunun üzerine öğrencilerden bir tanesi kalkar ve hocaya vurur. Peşi sıra tüm öğrenciler kalkarak hocayı döve döve öldürürler. Sonra polis gelir ve hocaya ilk tokatı atan o genci öldürür. Daha sonra olay yerine gelen Şeyh Mervan, öldürülen müslüman genç dolayısıyla polise kısas hükmünün uygulanmasını talep eder. Öğrenciler de tek tek "öldürülen genç, müslümandı, öğretmen ise kâfirdi. Dolayısıyla öğretmenin kanı hederdir. Müslüman gencin ise kanı alınmalıdır, yani**

karşılığında öldüren polise kısas uygulanmalıdır," derler. Devlet ise bu talebi reddeder. Bu talebin reddedilmesi üzerine Şeyh Mervan etrafındaki özel eğittiği gençlerle birlikte Sultan Mescidinde toplanırlar. Toplanan bu gençlerin her birinde bomba ve tabanca vardır -ki bunlardan bazıları lise talebesidir- tekbir getirmekte ve devlet aleyhinde konuşmalar yapmaktadırlar. Bu esnada Sultan Mescidi'nin etrafı tanklarla çevrilir ve Mescid içindeki Müslümanlarla birlikte yerle bir edilir. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki daha sonra görüştüğüm Hamalı güvenilir müslümanlar bana şunu söyledi: -Allah hakkı en iyi bilendir- **"Bizler günler sonra şehid edilen gençlerin üzerinden yıkıntıları kaldırmak için mescidin oraya gittiğimizde toprağın altından tesbih ve tekbir sesleri işitiyorduk."** Mescidin bombalanması olayında -Allah'ın hikmeti- Şeyh Mervan,

bazı talebeleri ile birlikte sağ olarak yakalandı ve mahkemeye çıkarıldı. Baas partililer adalet(!)li olduklarını göstermek için Şeyh'in mahkemesini yerli yabancı tüm basın mensuplarına açık olarak yapıyorlardı. Mahkeme heyeti Suriye savunma bakanı Mustafa Talaş ve bölgeyi elinde bulunduran en kuvvetli şahsiyet olan Salah Cedid'ten oluşuyordu. Mahkeme heyetinin ilk sorusu: **"Neden silah taşıdınız ve devlete karşı niçin azgınlaştınız?.."** olur. Şeyh Mervan şöyle cevap verir: **"Orada Adı Salah Cedid olan Nusayri bir köpekle birlikte kendisini ehlisünnete nispet eden ikinci bir köpek Mustafa Talaş vardı.** (O anki mahkeme heyeti bu ikisinden oluşuyordu ve üstad Mervan bunu yüzlerine karşı söylüyordu) **Bu iki köpek, bölgede İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek istiyordu. Bizler hayatta olduğumuz sürece İslâm'ın yok edilmesine müsaade edemeyiz."** Bu ifadeleri duyan

mahkemedeki devrim muhafızları üstadın üzerine saldırırlar. Polisler ise Şeyhin mahkemede yabancı basın mensuplarının da bulunduğu bir ortamda öldürülmesini önlemek ve dünya basınına Suriye mahkemesinde polis katliamı diye yansımasını engellemek amacıyla, üstadı devrim muhafızlarından korurlar. Mahkeme heyeti üstada:

—Sen uşaksın" der. Üstad da;

—Ben Allah'ın uşağıyım. Gerçek uşaklarsa siz ve sizin Abdunnasır'dan yetmiş sekiz bin cüneyh çalan parti lideriniz Michel Aflektir." Mahkeme heyeti;

—Siz Muhammed el-Hamid'in (Hama müftüsü) sizinle birlikte olduğunu söylüyorsunuz. O ise sizlerden nefret etmekte." Üstad onların bu sözüne yüce Allah'ın şu ayetiyle cevap verir: **"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan**

başka ilah yoktur. O'na güvenip dayandım. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129)

Mahkeme heyeti çok güçlüydü. Duruşma sonunda, kendisiyle birlikte yargılanan gençlerin bir bölümüne beraat, diğer bölümüne de üstadla birlikte idam kararı verdi. Haklarında idam kararı verilen gençler ve üstad gülümsüyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı. Haklarında beraat kararı çıkan gençler ise ağlıyordu. Yabancı basın mensupları, haklarında ölüm kararı verilenlerin sevinip gülmesine, beraat kararı çıkanlarınsa ağlamalarına hayret etmişlerdi. Bu hallerinin neden olduğunu sorduklarında ise onlara verilen cevap: **"Bizlere Cennet bağışlandı. Bunun için birbirimizi tebrik ediyor ve seviniyoruz. Ağlayanlar ise bundan mahrum edildikleri için ağlamaktadırlar"** olmuştu. Haklarında idam kararı verilen üstad ve talebeleri infazı beklemek üzere cezaevlerine götürüldü.

Üstad Mervan idamını beklediği cezaevi günlerini bana şöyle anlatıyor: **"Hayatımda yaşadığım en lezzetli, kalbimin ve nefsimin en rahat olduğu günler cezaevinde gençlerle beraber idamımı bekleyerek geçirdiğim günlerdir."** Üstad Mervan'ın idamını beklerken yazdığı şu kelimeler hâlâ İslâm gençliği tarafından tekrarlanmaktadır:

"O can ki yarın doğacak. Sözleştiği vakitte Allah ile buluşacak." Onlar zindanda idamlarının infazını beklerken, Hama müftüsü Şeyh Muhammed el-Hamid, Hamalı olan Cumhurbaşkanı Emin el-Hâfız'ın yanına gider ve ona; **"Üsdat Mervan el-Hadid'e ne yapmayı düşünüyorsunuz?"** der. Cumhurbaşkanı Emin el-Hafız'da; **"Onun idamına hükmettik"** diye cevap verir. Bunun üzerine Muhammed el-Hamid; **"Sen bunu akıllıca düşünerek mi söylüyorsun? Mervan el-Hadid'i idam ettiğiniz takdirde Hama'nın susacağını mı zannediyorsunuz? Onu idam**

ederseniz, Hama'da üstesinden gelemeyeceğiniz ölçüde sorunlar başlar" der. Bunu dinleyen Cumhuriyet reisi: **"Peki senin görüşün nedir?"** diye sorar. Müftü Muhammed el-Hamid; **"Benim görüşüm onu çıkartmanız ve affetmenizdir"** der. Bunu duyan Cumhurbaşkanı el-Hafız da; **"Bizzat siz gidin ve onu çıkartın"** der. Daha sonra üstad Mervan olayı bana şöyle anlatmakta: "Şeyh Muhammed el-Hamid geldi ve: **"Haydi evlatlarım çıkın"** dedi. Muhammed el-Hamid, hepsinin hocası ve sevip saydıkları birisidir. Bizlerde; **"Nereye?"** dedik. O da: **"Devlet sizleri affetti"** dedi. Bunu işitince bizler; **"Allah seni affetsin. Bizi Cennetten mahrum ettin..."** dedik. Zindandan çıkan üstad Mervan gerçekten rahat nedir bilmezdi. O adeta patlamaya hazır bir bombaydı, kükremeye hazırdı.

1973'te Suriye hükümeti yeni bir anayasa hazırlar ve bu anayasada "Suriye

İslâm Devleti'dir" maddesini çıkarır. Eski anayasanın birinci maddesi olan bu madde silinince İslâm âlimleri ve hatibler ayaklanırlar. Bunlardan birisi de üstad Mervan el-Hadid'tir. Cuma hutbesine; "Kim mescidde ölmek üzere bey'at edecektir?" diyerek başlar. Üstadın bu şekilde başladığı hutbesini işiten insanlar camiden bir bir sıvışmaya başlarlar. Zira üstadın hutbesini dinlemek çok tehlikelidir. Bu esnada mescidde bulunan diğer âlimlerde tek tek çıkmaya başlamışlardır. Bunlardan bir kısmı Allah'ın dinine olan bağlılığı ve küfre duyduğu kinle dışarı fırlamakta ve silahlarını getirmekteydiler. Kimileri de mescidde silahını çıkartmış tekbirlerle havaya ateş açıyordu. Ben o Cuma'nın kasetini dinledim. Kamalılar aynı Afganlılar gibi çok öfkeli insanlardır. **Bunlar ayağa kalktıkları zaman işin şaka götürür yanı yok demektir.**

Üstad Mervan bu hutbesinden sonra gizlenir. Şam'a giderek orada bir daire kiralar ve gizlice silah toplamaya başlar. -Allahu Ekber- bitkinlik nedir tanımaz. Allah'ın dini için mücadelede gevşeklik göstermez. Korku nedir bilmez. Otomatik silahlar ve bombalar satın almaktadır. Nerede silah ya da bomba satışı yapıldığını duysa, oraya gençlerden birisini gönderir ve o şeyi satın aldırırdı. Bu arada Suriye istihbarat birimleri kendisini aramaktadırlar. Yüce Allah'ın hikmeti, tam o dönemde de ben Suriye'de Şam Üniversitesi'nde bulunuyordum. Ben lisans eğitimini Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesinde, mastır ve doktorayı da el-Ezher üniversitesinde yaptım. Üniversitenin girişinde dururken yanıma üstadın öğrencilerinden bir genç geldi ve usulca: "Mervan El-Hadid ile görüşmek istiyor musun?" dedi. Ben doğrudan: "Ne? Ben buraya bir kağıt parçası (diploma) almak

için geldim," dedim. Daha sonra o gencin peşi sıra üstadın yanına gittim. Yanına girdiğimde, yüzüne baktım ki, kesinlikle bu kişi dünya ehli birisi olamazdı. O kadar saf ve nurlu idi ki, adeta yüzünün nuru etrafı aydınlatıyordu. Beni Filistin günlerimden tanıyordu. Bizim orada bulunduğumuzda yanımıza gelmişti. Bana ilk söylediği söz: **"Ya Eba Muhammed! Cenneti özlemedin mi?"** oldu. (Ebu Muhammed, Abdullah Azzam'ın künyesidir). Üstattan işittiğim son söz de bu idi.

Polis üstadı arıyordu. Tüm istihbarat birimleri onun peşindeydi, İşte böyle bir ortamda üstad Müslümanlara cephane ve silah toplamakla uğraşıyordu. Nusayrilerden ve önde gelen istihbarat adamlarından intikam almak ve kısas uygulamak istiyordu. Bir gün istihbarat üstadın gizlendiği yeri keşfetti ve oturduğu binanın etrafı sarıldı. Sabah namazını henüz kılmışlardı. Evde

üstad Mervan ile birlikte iki öğrencisi ve yeni nikâhladığı eşi bulunmaktaydı. Üstad Mervan yeni evlenmişti. Gerdek gecesi eşine: "İçimde bir kaç güne kadar bu dünyayı terk edeceğim hissi var. Bu nedenle yatağına gelmek istemiyorum. Bakire kalman senin için daha hayırlıdır" demişti. Üstadın yaşı 35 ile 40 arasındaydı. Belki de daha fazlaydı. Kendisi 20 yaşından beri sorunlardan siy olamamış, mahkeme ve zindanlar peşini bırakmamıştı. Bu nedenle nişanlanmaya ya da evlenmeye fırsat bulamamıştı. Öğrencilerinden bir tanesi kahvaltılık şeyler almak için dışarı çıkar. Henüz askeri arabalar gelmemiştir. Kendisi geri döner. Döndüğünde altı tane istihbarat arabalarının beklediğini görür. Bunu fark eden genç her ihtimale karşı bıçağını hazırlar. Zaten Hamakların ceblerinde sustalı bıçak taşımak adetleridir. Bu esnada gencin yanında duran bir arabadan altı

istihbarat adamı iner. Genç aniden bıçağını çeker, altısına birden saplar ve kaçar. Şam'da panzer sirenleri çalar ve büyük bir kovalamaca başlamıştır. Polis arabaları cirit atmaktadır.

Bu genç dört metrelik duvardan atlayarak kovalamaca da istihbaratı ve polisleri atlatmayı başarır ve Ürdün'e kaçar. Üstad Mervan'a dönelim. Arabalar üstadın bulunduğu binayı kuşatmıştır. Polisler hoparlörlerle binadakilere anonsa başlar ve: "Binadakilerin dışarı çıkmalarını içeride yakalamak istedikleri Iraklı bir casus olduğunu" anons ederler. O sıralar Suriye ile Irak'ın aralarında ihtilaf ve siyasi çekişmeler vardır. Üstad Mervan'da kendi yanında bulunan bir mikrofonla dışarıdakilere: "Ey İstihbarat adamları ve polisler! On beş dakika içerisinde burayı terk etmeniz konusunda sizleri uyarıyoruz. Aksi takdirde on beş dakika sonra sizinle savaşacağız"

diye anons eder. Gerçekten üstad on beş dakika sabretti. On beş dakika sonra ise bomba ve otomatik silahlarla binadan ateş etmeye başladı. Polisler durumu merkeze bildirdiler ve evin etrafında hemen hemen bine yakın polis ve istihbarat mensupları toplandı. Üstadın bulunduğu dairede ise kendisi, öğrencisi ve henüz zifafa girmediği nikâhlısı vardı. Polisler binayı uçak ve helikopterlerle havadan da kontrol altına almışlardır. Polisler binaya girip TNT yerleştirmek istemektedirler. Fakat kim binaya girmeye cesaret edebilecek? İki kişiye karşı bin kişi...! Ve ayrıca uçak ve helikopterlerle gözetlenmekte.

Öğle vakti olduğunda üstadın cephanesi tükenir. Öğleden ikindi vaktine kadar hiç kimse üstadın dairesine saldıramaz. İkindi sonrası dairesine saldırılır. Üstadın cephanesi çoktan tükenmiş ve kolundan yaralanmıştır. Üstad başı dik bir

vaziyette binadan iner. Yanındakilerle birlikte tutuklanır. Olayın haberi Hafız Esad'a ulaştığında adeta çıldırır. Bin kişilik kuşatmada polisler çok kayıp vermiştir. Üstad ise sadece kolundan yaralanmış olarak başı dik dışarı çıkıyordu. Hafız Esad der ki: "Mervan'la bizzat ben görüşmek istiyorum." Daha sonra üstadın yanına gelir. Ona: "Ey Mervan! Geçmişte olanları unutalım ve birlikte yeni bir sayfa açalım. Allah geçmişte olanları affetsin. Seni bir şartla hiçbir şeyden dolayı hesaba çekmeyeceğiz. Silahlı mücadeleyi bırakacaksın, tek şartımız bu" der. Hafız Esad'ın teklifine üstad şöyle cevap verir: "Ben de bir şartla sizinle anlaşabilirim. O da, Suriye'de İslâm Devletinin kurulmasında bana yardım edeceksiniz." Bu net tavrı işiten Hafız Esad olduğu gibi geri döner ve mahkeme safhası başlar.

Askerler toplanmış ve askeri bir şûra kurulmuştur. Heyet hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve Mustafa Talaş ile birlikte Nusayri istihbarat komutanlarından oluşuyordu. Üstad Mervan getirttirilir ve sanık sandalyesine oturtturulur. Üstad bakar ki mahkeme heyeti Naci Cemil ve Mustafa Talas'dan oluşuyor... **Bunlar halk nazarında kendilerini ehl-i sünnete nisbet eden kimselerdir..! Ve onlara der ki: "Yazıklar olsun sizlere ey köpekler! Ey Naci Cemil ve Mustafa Talaş! Sizleri sağ olarak bırakacağımızı mı zannediyorsunuz! Gençlere, önce sizlerden başlamalarını emrettim. Ey köpekler! Siz ümmete bu Nusayrileri musallat ettiniz. İnsanlarımızı siz kirlettiniz. Sizlerse ey Nusayriler! Sizlerden de beş bin kişinin öldürülmesini gençlere emrettim." Bu sözlere daha fazla dayanamayan Naci Cemil: "Tutun şu mecnunu... Uzaklaştırın onu buradan" diye**

muhafızlara emreder. Sonra üstadı işkence odasında iyice bağladıktan sonra ailesini getirirler ve gözlerinin önünde ona tecavüz ederler. Üstad ise bağlı bir haldedir, nefsi daralır ve fenalaşır.

"İşkenceleri yüklenmek, canileri görmek cisimleri yok eden bir olaydır". İzzet ve onur sahibi bir kimsenin kendi namusunu kirletilirken görmesi... Kendisinin ise hiçbir şey yapamaması... Bağlı ve çaresiz kalması... İri yarı, uzun boylu, dolgun vücutlu ve yaklaşık 95–100 kilo civarında olan üstad Mervan, o an eriyip tükenmiş, hemen hemen 45 kiloya düşmüştü. Son olarak üstad hapishanede vefat etti. "Normal olarak mı, yoksa suikast sonucu mu öldü?" Bilemiyoruz Vefat ettiğinde ailesine üstadın cenazesini gelip almaları için haber saldılar. Onlar da cezaevi idaresine; "Mervan'ı siz öldürdünüz. Onun katili sizlersiniz," dediler. "Hayır" cevabı verildi.

Üstad Şam'da bir mezarlığa defnolundu. Defnolunduktan sonra mezarının etrafında yaklaşık iki yüz kişilik askeri birlik bekliyordu. Hükümet, cesedin alınmasından ve gösteri yapılmasından korkmuştu.

Üstadın vefatından sonra onun sancağını Filistin'de bizimle birlikte eğitim görmüş Abdüssettâr ez-Zaim aldı. Henüz daha çok genç biriydi. Kendisi diş doktoruydu ve çok zayıf biriydi. Yaklaşık 50 kg. ağırlığındaydı. Temizliğe, hükümetin lider kadrosundan başladı. Tek kişilik suikastlar düzenliyordu. Nusayri istihbarat başkanlarından birini belirliyor ve ertesi günü onu öldürüyordu. Şam Üniversitesi rektörü nusayri biriydi. Nusayrilerin yanında en azından Hafız Esad kadar önemli bir kişiliği vardı. Bir gün de onun yazıhanesine girdi ve öldürüp çıktı. Daha sonra olaylar gelişti. Sonra top atma hadisesi oldu. İbrahim Yusuf'un talebesi olan Adnan Ukle geldi.

İbrahim Yusuf topçu subaylardan biri idi. İnşallah başka bir yazıda, Tevbe Suresi'nin ilgili ayetinin tefsirinde bu örnekleri vermeye devam edeceğiz.

Şüphesiz İslâm daveti bunun gibi örnek şahsiyetlerle zafer bulur. İslâm daveti ancak çilelere katlanan, her türlü zorluğa göğüs geren bu gibi örnek şahsiyetlerle yaşar. Bu şahsiyetler İslâm'ı zafere ulaştıran sağlam üsleri oluştururlar. Bu üsler de büyük milletlere yön veren rehberler mesabesindedir.

4 – 6. AYETLERİN TEFSİRİ

4-Ancak, antlaşma yaptığınız müşriklerden, antlaşmada hiç bir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah, takva sahiplerini sever.

5-Mukaddes olan "haram aylar" çıkınca, müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın çember içine alın. Her gözetilecek yerde onları gözetleyin. Eğer tevbe ederler, namazı kılıp zekâtı verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir.

6-Ey Muhammed! Müşriklerden biri sana sığınırsa, onu emniyet altına al ki, Allah'ın kelamını dinlesin. Sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. Çünkü onlar, hakkı bilmeyen bir topluluktur.

"Allah ve Rasulünden bir ilandır" ayet-i kerimesinde geçen "ezan" kelimesi ilan ve duyuru manasınadır. Namaz ezanının "ezan" diye isimlendirilmesinin nedeni namaz vaktinin, girdiğinin ilan ve duyurusu içindir. "Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden (müslüman ve müşrik) tüm insanlara bir ilandır; şüphesiz Allah da müşriklerden

uzaktır, Resulü de." Ayet-i kerimede belirtilen, "Büyük Hac Günü"nün hangi gün olduğu konusunda farklı görüşler vardır. Bu görüşlerin en kuvvetlisi ise iki tanedir.

Birinci görüş: "Büyük Hac günü arefe günüdür" demektedir. Bu görüşte olanlar; Hz. Ömer, Hz. Osman, İbni Abbas, Tavus, Mücahid, İmam Şafii ve Ebu Hanife'dir.

İkinci görüş ise; "Büyük Hac günü kurbanın birinci günüdür" demektedir. Bu görüşte olanlar da; Hz. Ali, yine İbn Abbas, İbn Mesud, İbn Ebi Evfa ve Muğire bin Şube'dir. Taberi de bu görüşü tercih etmiştir. Ebu Davud: "Rasulullah (sav) yaptığı hacda kurban bayramının birinci günü ayağa kalktı ve; "bugün hangi gündür" diye sordu. Onlarda; "bayram günüdür" dediler. Rasulullah da: "İşte bu büyük hac günüdür. Kabe'de çıplak kimse tavaf etmeyecektir. Evet büyük hac günü kurban bayramı günüdür" buyurdu."

Bu iki görüşten en kuvvetlisi de -Allahu alem- büyük hac gününün kurban günü olduğunu belirten görüştür. Çünkü haccın edasındaki en fazla ameller kurban günüdür. Örneğin arafatta vakfe durmak kurban gecesidir. Her kim de vakfesini bayram gecesi yapsa rüknü eda etmiş olur. Yani vakfeyi gündüz yapmasa da gece yapmış olsa yine rüknü eda etmiş olur. Ayrıca Müzdelife'de vakfe durmak, şeytan taşlamak ve kurban kesmek, traş olmak, elbise giyinmek, ifada tavafında bulunmak, temettü' haccı için sa'y yapmak, kurban gününde olmaktadır. Dolayısıyla hac amellerinin en fazla olduğu gün kurban günüdür. Bu nedenle bu güne "Büyük Hac Günü" denilmesinde herhangi bir gariplik yoktur.

Ezanın manası: "Allah ve Rasulünden büyük hac günü tüm insanlara bir ilan -

ezan- dır: "Muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..."

Ebu'l-Esved ed-De'li Kur'an okuyan bir adamın yanından geçer. Adam ayet-i kerimeyi **"Rasuluhu"** diye okuması gerekirken **"Rasulihi"** diyerek yanlış okumaktadır. Bu yanlışlık, ayetin manasını **"Muhakkak ki Allah, müşriklerden ve Rasulünden uzaktır"** şeklinde değiştirmektedir. Bunu işiten Ebu'l-Esved çok hiddetlenir ve: **"Hâşâ yüce Allah Rasulünden uzak değildir. Hâşâ Yüce Allah Rasulünden uzak değildir"**, der. Sonra, Haccac'ın yanına gider ve ona durumu haber verir. Bunun üzerine Haccac'da, Kur'an'ın harekelenmesini ve noktalanmasını emreder.

Ulema, Haccac-ı Zalim hakkında farklı görüşler belirtmelerine rağmen, Kur'an'ın harekelenmesi ondan geriye kalan güzel bir hizmettir. İslâm ulemasının bir kısmı, Haccac'ın küfrüne, bir kısmı da fısk ve

fücuruna hükmetmişlerdir. Adamın birisi Şa'bi'nin yanına gelir ve **"Ya İmam? Ben; "hanımım boş olsun ki Haccac Cehennem'dedir"** diye yemin ettim. Hanımım boş olmuş mudur? Diye sorar. İmam Şa'bi'de; **"Ey kardeşim! Git hanımınla birlikte ol. Hanımın senden boş olmamıştır. Eğer Haccac Cennet'te ise hiçbir kimse Cehennem'e girmeyecektir!"** diye cevap verir. Yani İmam Şa'bi, Haccac'ın kâfir olarak öldüğüne inanıyordu. Tabi bazı âlimler de onun fasık ve facir olduğuna hükmetmişlerdir.

Rivayet olunduğuna göre, Ömer bin Abdülaziz (ra), bir gün insanlara minberden hutbe verirken ağlar ve ağlatır, öyle ki sakalı ıslanır ve bayılır. Ayıldığı zaman da söyler der:

—Ey insanlar! Bayıldıktan sonra gördüm ki, kıyamet kopmuş, mizan getirilmiş ve sırat kurulmuştu. Uzun boylu, zayıf bir adam

getirildi. Kolay bir hesaba çekildi sonra da sağ tarafa alındı. Bu adam kim diye sordum**. "Ebu Bekir"** dediler. Sonra, uzun boylu bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı Bu adam kim diye sordum. **"Ömer"** dediler. Sonra bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı.

—Ömer bin Abdülaziz; "Bu üçüncü adamın ismini zikretmem iştir." der Bu nedenle belki de bu adam kendisidir denilmiştir.- Sonra Râsulullah (sav) geldi ve kendisine küçük bir çadır kuruldu. Ali ve Muaviye de çadıra girdi. Sonra Ali gülümseyerek çıktı ve **"Benim için (haklı olduğuma) hüküm olundu"** dedi.

Sonra, Muaviye gülümseyerek çıktı ve **"affolundum"** diyordu. Sonra, çok pis kokan bir cesedin yanından geçtim ve ona: **Yazıklar olsun sana! Sen kimsin?** Dedim. O da; **"Ben Haccac bin Yusuf'um"** dedi. Ben

de; **Allah sana ne yaptı?** Dedim. O da: **"Allah, beni katlettiğim her kişiye karşılık Cehennem'de bir defa katletti. Said bin Cübeyr için ise, Allah beni Cehennem'de yetmiş defa katletti"** dedi."

Müşriklerin Arasında Oturmanın Hükmü

"Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden tüm insanlara bir ilandır; muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." Hüküm verilmiştir. Sizinle müşrikler arasında artık hiçbir bağ yoktur. Ne bir antlaşma ne de bir güven olamaz artık. Bunun için dört ay süre verilmiştir. Allah ve Resulü müşriklerden uzaktır, onlarla olan her türlü ilişki kesilmiştir. Öyleyse iman eden müslümanlar da müşriklerle olan her türlü ilişkiyi kesmek ve onlardan uzaklaşmak zorundadır. Allah Rasulü (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır**: "Ben, müşriklerle oturan ve onların arasında ölen**

kimselerden beriyim." Bir başka hadiste de; **"ikisi de birbirlerinin ateşini (ışığını) göremezler"** buyurmaktadır. **Yani, müslüman, müşriğin oturduğu yerin ateşini göremez. Müşrik de oturduğu zaman, müslümanın ateşini göremez. Neden? Çünkü müşriklerle oturmak, en azından münkerler karşısında susmayı getirecektir. Artık kadın erkek karışıklığı adet haline gelecek, bundan yüzü kızarmayacak ve kıskançlık hissetmeyecek.**

Tehlikelerin en büyüğü, müslüman evlatlarının Amerika, İtalya, İsveç vs. ülkelerde büyümesidir. Buralara giden müslüman kızlar, kâfirlerle baş başa bırakılma ve de onları savunmaya kalktığında bulundukları yerlerin kanunları seni cezalandırır ve elini kolunu bağlar.

Chicago Mescidi'nin Yapılışı

Amerika'da bir müslüman genç, bana Chicago'daki mescitlerinin yapılışı hakkında şunları anlattı: Chicago'daki bu mescidimiz yapılmadan önce Yusuf el-Kardâvi buraya gelmişti. Müslümanları bir mescid inşa etmeleri için teşvik etti. Altmış bin dolar toplandı. Artık mescidin projesinin çizilmesine sıra gelmişti. Parayı ödeyen zenginler, mescidin altına bir de disko salonu yapılmasını istediler. Henüz Amerika'ya yeni gelmiş olan müslüman gençler ise bu isteğe kızdılar ve: "Mescidin altına disko salonunu nasıl düşünebilirsiniz?" diyerek, bu isteklerini reddettiler. Onlar da: **"Hayır, mescidin altında disko salonunun olması şart. Kızlarımızın Arap gençleriyle dans edip onlarla buluşması, âşık olup evlenmesi için bu gerekli. Çünkü böylece, Amerikan gençleriyle ilişkileri kesilmiş ve onlarla dans edip onlara âşık olmaları ve onlarla evlenmeleri önlenmiş olur."**

Müslüman gençler de**: "Bu kesinlikle caiz değildir. Mescidin altında dans salonu olamaz"** dediler. Evet, gençler bunu söylüyor, yaşlılar ise kabullenmiyor ve cahili taleplerinde diretiyorlardı. Çünkü Amerikan toplumunun içerisinde erimişler ve hiçbir İslâmî yönleri kalmamıştır. Demirleri dahi eriten cahiliye iğrençlikleri, insanı eritmez mi? Gençlerin **"hayır, caiz değildir, böyle bir şey olamaz"** cevabına: **"Nasıl yani! Biz verdiğimiz bu paradan istifade etmek istiyoruz"** dediler ve bu taleplerinde ısrar ettiler. Müslüman gençler de **"olmaz, caiz değildir"** diyerek ısrar ettiler. Neticesinde, vermiş oldukları para ve malları dans salonu açılmaması nedeniyle geri çektiler. Daha sonra Kuveytli bir müslüman geldi ve mescidin yapılması için üç yüz bin dolar bağışladı. Filistinli müslüman kadınlara ait olan bir arazi vardı, onlar da mescid için o araziyi bağışladılar ve mescid Arap Kadınlar

Cemiyetine ait olan bu arazi üzerine inşa edildi. **Arap Kadınlar Cemiyeti ise, bir gün başını örttüğü takdirde, kendisini Allah yolunda sayısız cihadlara girmiş gibi kabul eden kadınlardan oluşuyordu.** Mescidin yönetim kuruluna gayretli, samimi müslüman gençler seçilmişti. Yönetim kurulunda kadınlar bulunmuyordu. Mescidin arsasını bağışlayan kadınlar ise: **"Bu mescidde bizim de hakkımız var. Dolayısıyla mescidin yönetim kurulunda bizler de olmalıyız ve bizlerin de görüşleri alınmalıdır. Zira yönetim kurulu bu şekilde kaldığı takdirde mescid tamamen bizden alınmış ve gençlere verilmiş olacak..!"** Bu kadınların, mescidin idaresinde yer alma ve erkeklerle birlikte oturumlara katılma istekleri, müslüman gençler tarafından reddedilince, kadınlar Amerikan mahkemesine başvurdular. Mahkeme heyetindeki hâkim müslüman değildi, fakat

hayır işlerini seven akıllı bir adamdı. Bizlere; **"kanunen kadınlar bu taleplerinde haklılar, ama benim kalbim sizinle birlikte. Fakat kanunlara muhalefet edemem. Mescidin sizden alınmaması için bu kadınlarla anlaşmak zorundasınız"** dedi. O kardeş bana bunu anlattığında hâlâ mahkeme devam ediyordu. Daha sonra bu kardeş bana yazdığı bir mektupta; **"Bana, Amerika'dan kurtulmam için dua et. İnsan gerçekten İslâm'ı yaşamaya güç yetiremiyor"** diyordu.

Abdullah Azzam Amerika'dan gelen bir gence hitapla: Şeyh Cemal, Ebu Ömer, insanın ailesiyle birlikte ABD'de İslâm'ı yaşaması nerede ise imkânsız değil mi? Hatta kardeşimizin geldiği New Jersey kenti bütün böyle. Ben Ebu Ömer'i orada ziyaret etmiştim. O beni tanıyor fakat Subhanallah ben onu ancak burada hatırladım. New Jersey, New York'un yanında küçük bir

kasabadır. Orada mazbut İslâmî aileler bulunmaktadır. Orayı görünce sevinmiştim. Oradaki müslümanlar bir mason locasını satın alıp onu mescide çevirmişlerdi. Fakat ABD'de İslâmî hayat pek zor! Gerçekten Batı ve Batıya endeksli ülkelerde İslâmî hayat yaşamak çok zor. Çünkü toplum son derece bozuk. Ne ahlâk ne de aile kavramı kalmıştır. Hatta toplumu ıslah etmekle (!) görevli olan rahipler dahi insanların en rezili ve ahlâksızı haline gelmiştir. **Amerika'dan gelen, tebliğ cemaatinin mensuplarından müslüman bir genç oradaki toplumun rezaletini dile getiren bir anısında şöyle diyordu:**

Amerika'ya gittiğimizde, havaalanında gelenleri karşılamak ve "hoş geldiniz" demek için bekleyen çeşitli gruplar vardı. İçlerinde müslümanlar, Araplar, rahibler, rahibeler vs. her kesimden insanlar bulunuyordu. Beyaz giysiler içerisinde bizleri

görünce Araplar yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahipler ve rahibeler de yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahibeler selam vererek hoş geldiniz demek için ellerini uzatınca, biz ellerimizi çektik. Buna rahibenin bir tanesi çok şaşırdı ve bizimle tanışmak için adresimizi istedi. Biz de; "falanca mescidde kalıyoruz, biz mescidlerin dışında bir yerde kalmayız" dedik. Rahibe adresimizi aldı ve ertesi günü adreste belirtilen mescide geldi. "Ben, sizlerin neden bana selam vermediğini ve tokalaşmadığını anlamak istiyorum" dedi. Biz de: "İslâm dininde bir erkeğin kendisine helal olmayan yabancı bir kadının eline dokunması haramdır" dedik. Bu cevabı işiten rahibe; "Ben sizin dininize girmek istiyorum. Çünkü ben bir selam vermek istediğimde rahibler elime üşüşmekteler. Ben rahiplerin sarkıntılıklarından kaçmaktayım, Cehennem'den

kaçmaktayım" dedi. Şu an manastırlar fesad yuvası haline gelmiştir. Fuhuş, hamile kalmalar ve benzeri garip vakıalar çoktur.

Batı toplumu tamamen bozulmuş ve kokuşmuş bir toplum. Hatta kiliseler dahi... Düşünün! Birçok yerde resmen kadın kadınla, erkek erkekle evlenebilmekte! Fesad... Fuhuş... Ahlâksızlık... Üstad Seyyid Kutup **"Seyyid Kutub'un Gözüyle Amerika"** isimli kitabında bunu çok iyi dile getirmektedir. Bu kitap basılmamış, ABD elçiliği tarafından matbaadan çalınarak yakıldığı söylenmektedir. Fakat merhum bu kitabından bir kaç pasajını "Gördüğüm ABD" ismi altında Risale Dergisi'nde zikretmiştir. Üstad diyor ki: **"Arap gençleri bile sevgilisiyle buluşmak için gitmekte ve nice rezil hallere düşmektedirler."**

Tüm bu nedenlerle müşriklerden ayrılmak, onların arasında yaşamamak hem şeriatın, hem aklın hem de hissin bir

gereği ve emridir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav) **"Ben müşriklerle oturan ve onların arasında ölen kimselerden beriyim"** buyurmaktadır. Bu konuda birçok hadis vardır. Bunlardan dört beş tanesi müşriklerle oturmamak ve onların arasında bulunmamak hakkındadır. İşte bu sebeple batıda yaşamak demek, müşriklerin arasında yaşamak ve çok zor bir hayat sürmek demektir. Müslümanların çocukları dudaklarına boya sürmekte, yüzlerini boyamakta. Genç erkek çocuklar bile dudaklarını boyamaktadır. Bu tam anlamıyla kokuşmuş bir topluluktur.

Bekârların Batı Ülkelerindeki Durumu

İngiltere'de Tıp Fakültesi'nde okuyan İslâmî Hareketin gençlerinden birisi geldi ve bana şöyle sordu: **"Ben İngiltere'de tıp fakültesinde okuyorum ve okulun zorunlu**

tutması nedeniyle İngiliz bir aileyle birlikte kalmaktayım. Bu caiz midir?" Ben de: **"Caiz değildir"** dedim ve **"nasıl oturuyorsun"** diye sordum. O da: **"Aynı dairenin bir odasında kalıyorum. Tabi mutfak, tuvalet ve banyoyu müşterek kullanıyoruz."** dedi. Ben de: **"Yanında kaldığın ailenin beyinin olmayıp hanımıyla yalnız kaldığınız ya da geceleri beyinin gelmediği oluyor mu?"** dedim O da: **"Evet, bazen evde kadın ve ben yalnız kalıyoruz"** dedi. Bunun üzerine ben; **"kesinlikle caiz olmaz"** deyince. **"Nasıl yani! Bizler müslüman doktorlar, mühendisler, vs.ler olsun diye okuyoruz"** dedi. Ben de: **"Yedi yıl sonra senin İslâm'ından ne eser kalacak?"** dedim. Gençte: **"Ne yapayım? Okulu bırakayım mı yani?"** dedi. Ben de: **"Simit sat, domates sat, fakat böyle bir hayatı yaşama"** dedim.

Körfez ülkelerinden birinin Amerika'da bulunan kültür ataşesi bizzat bana şunu

anlattı: "Bir gece polis bana on üç genci getirdi. AİDS'li bir kadına tecavüz ettiklerinden aynı hastalığa yakalanmışlardı. Sonra hepsini de hastaneye kaldırdık." Bir gecede on üç genç birden bir kadına tecavüz ediyorlar ve AİDS'e yakalanıyorlar. Neden? Ben gençlerin bekâr olarak Batı'da okumalarının haram olduğunu söylüyorum, ancak evli iseler müstesna. **Evli olarak bulunmadığı sürece batıda Müslümanların okumaları haramdır. Bunu fetva olarak benden tebliğ ediniz.** Nasıl kişi kendisini koruyabilir?! Ancak, kişi kendisini evli olduğu takdirde koruyabilir. Bekâr için mümkün değildir. Cinselliğin su gibi mubah olduğu, kanunlarla serbest bırakıldığı bir toplumda bekâr bir insanın kendisini koruması mümkün müdür? Genç kızların sokaklarda geceledikleri, gece yarısı bekâr kimselerin kapılarını çalarak birlikte geceleme talebinde bulundukları batı toplumunda

yaşamak! **Cihad topraklarında bulunan bir gencin tekrar o fesat yerlere dönmesi nasıl olabilir? Buraya dönmek için pasaport çıkaranlara: "Allah sizin yolculuğunuzu ve pasaportunuzu mübarek kılmasın" diyorum. Fesad yurdunu, cihad yurduna değişiyor musunuz?**

Anlaşma ve Ahdin Bozulma Şartları

"Şüphesiz Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." "Eğer tevbe ederseniz" yani İslâm'a girerseniz **"sizin için hayırlı olan odur." "Ancak yüz çevirirseniz"** yani küfrünüzde ısrar ederek, bu çağrıya kulak vermez ve İslâm'ı kabullenmezseniz **"Bilin ki, sizler Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri elem verici bir azapla müjdele"** Dünyada rezillik ve harb ile ahirette de Cehennem azabı, ateş ile müjdele. **"Ancak müşriklerden anlaşma yapıp da (antlaşma şartlarından) size karşı hiçbir şeyi eksik**

bırakmamış ve aleyhinize hiç kimseye de yardımda bulunmamış olanların antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah, şüphesiz muttakileri sever." (Tevbe 3–4)

Ayet-i kerimede belirtilen antlaşma, Beni Damra ile Râsulullah (sav) arasında dört aydan daha uzun bir süre geçerli olmak üzere yapılan antlaşmaya hastır, denilmiştir. Bu nedenle yüce Allah, onlarla olan antlaşmanın süresi tamamlanıncaya kadar antlaşmaya vefa gösterilmesini emretmiştir. **İslâm'da, antlaşmaların bozulması iki yolla caiz olur:**

Birinci Yol: Antlaşma süresinin bitmesi. Bu halde antlaşma yapılmış kimselerle savaş caiz olur. Ancak müstehab olan **"biz sizinle savaşacağız"** diye onlara haber verilmesidir.

İkinci Yol: Müşriklerin (antlaşma süresi içerisinde) bize hücum etmelerinden

korkulduğu zaman, müşriklere; "bizimle, sizin aranızdaki antlaşma son bulmuştur ve biz sizinle savaşacağız, hazır olun" diye haber gönderilmesiyle olur.

Bu iki halde antlaşma bozulabilir. Ancak bu iki halin dışında antlaşmayı bozmak caiz değildir. İslâm'ın antlaşmalara ve ahde bağlı kalmaya verdiği önem kadar, başka hiçbir şeye önem verdiğini görmedim.

Bazı fakihler -İslâm hukukçuları- ; İslâm ordusu, içerisinde müşriklerin bulunduğu bir kaleyi kuşattığında, kâfirlerden bir tanesi surun önünde durarak; **"ben size kalenin yolunu gösterdiğim zaman, beni öldürmeyerek eman verir misiniz?"** derse, İslâm ordusundan birilerinin de **"Evet"** demesi ve bu nedenle o adamın da yolu göstermesi halinde, İslâm ordusu kaleye girdikten sonra **"Bizim eman verdiğimiz kimlerdir"** diye sorduklarında eğer birden

fazla insan elini kaldırırsa, eman aldıklarına dair elini kaldıran insanlardan hiçbirisinin öldürülmesi caiz olmaz."

Yine fakihler şöyle demişlerdir: Müslümanlar bir şehri kuşatsalar ve kuşatılan şehirden bir adam, İslâm ordusuna gelerek şöyle dese: **"Size mayın vs. hiçbir tehlikenin bulunmadığı şehrin yolunu göstersem bana falan kimsenin evini veya valinin sarayını verir misiniz?"** Ve bu istek İslâm ordusu komutanı tarafından kabul edilerek **"evet"** denildiği takdirde o adam yolu gösterirse, bu esnada da İslâm ordusu o yola girmezden önce kuşatılan şehrin yöneticisi**; "antlaşma yapalım ve şehri savaşmadan teslim alın"** diye haber gönderir de bunun üzerine antlaşma yapılırsa, yine de İslâm ordusu komutanının antlaşmadan önce yolu göstermeyi vaat eden ve eman alan o kimseye, sarayın verilmesini kâfirlerin lideriyle yapacağı antlaşmada şart koşması gerekir.

Eğer kâfirler tarafından bu şart kabul edilmez ise, müslümanlar için onlarla sulh antlaşması yapmaları caiz olmaz. Bu şart kabul edilmediğinden dolayı savaşın yapılması gerekir.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhili, ordusuyla birlikte Semerkand'a ahalisini uyarmadan girer. **Semerkand halkı ise İslâm'ın şehir halkını cizye ile İslâm veya savaş arasında muhayyer kıldığını öğrenir ve Ömer bin Abdülaziz'e durumu bildirirler.** Ömer bin Abdülaziz, ordunun uyarıda bulunmaksızın şehre girmesi nedeniyle İslâm ordusu askerlerinden olan Cumi' el-Baci kadılığında bir mahkeme kurulmasını ve İslâm ordusu komutanının ve erkânının yargılanmasını emreder. Bu emir üzerine, Kuteybe ve ordu erkânı Semerkand halkından bir topluluğun da bulunduğu bir ortamda muhakeme edilir. Semerkand halkının hücceti dinlenir. Sonra Kuteybe ve ordu erkânının hüccetleri

dinlenir. Daha sonra da Cumi' el-Bâci İslâm ordusunun Semerkand'dan geri çekilmesini emreder. **"La ilahe illallah, İslâm ordusu askerlerinden bir asker tarafından İslâm ordusunun geri çekilmesi emredilmekte..."** Bunun üzerine ordu geri çekilmeye başlar. Buna şahid olan Semerkand halkı kelime-i şahadet getirerek topluca müslüman olurlar.

"...antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın." (Tevbe, 4)

Muaviye (ra), kendisiyle Rumlar arasında antlaşma bulunmaktaydı ve bu antlaşma süresi dolmadan Rumlarla savaşmak istedi. İslâm ordusu Rumlara karşı harekete geçti. O esnada deveye binmiş bir adam; **"ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok..."** diye bağırıyordu. Askerler: **"Bu adam da kim?"** diye sordular. Bu adam Ömer bin Anbese idi. Muaviye'ye

geldi ve ona: **"Bu, Rasulullah (sav)'in sünnetine muhalefettir. Yüce Allah "...antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın" buyurmaktadır. Bunun üzerine Muaviye, İslâm ordusuna geri dönmelerini emreder, "...antlaşmalarım müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva sahiplerini sever."**

Sahihi Buharide varid olan bir hadiste, Rasulullah (sav)'in sahabelerinden iki kişiyi Kureyşliler yakalar. Bu esnada Kureyş müşrikleri Bedir'e doğru ilerlemektedirler. Bu iki sahabeye: **"Nereye gidiyorsunuz?"** derler. Onlar da: **"Medine'ye"** diye cevap verir. Müşrikler: "Muhammed'le birlikte bize karşı savaşacak mısınız?" derler. O iki sahabe de: **"Hayır size karşı savaşmayacağız"** derler. Bunun üzerine o iki sahabeyi serbest bırakırlar. Bu iki sahabe, Râsulullah (sav)'in yanına geldiklerinde Allah Rasulü Bedir'e doğru hareket etmekteydi. O iki sahabe:

"Bizi Kureyş bir şartla serbest bıraktı. O da onlara karşı savaşmamamızdır" der. Allah Rasulü (s.a.v.)de: **"Biz onların şartlarını yerine getiririz ve onlara karşı Allah'tan yardım dileriz"** buyurur. **Allahuekber! Allahuekber! Ahde vefa göstermek! Kime karşı? Müşriklere karşı! Bugün ise, sana karşı ahidde bulunmuş, söz vermiş müslümanın vefa göstermesini temenni eder hale gelmişiz. Bugün seninle ittifak ediyor, akşamsa ahdini bozuyor.**

"...antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva olanları sever. Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." (Tevbe, 4-5)

Abdunnasır, (Yemen imamı) İmam Ahmed'e tebrik mesajı gönderiyor aynı zamanda Sellah'ı kışkırtıp Kuzey Yemen'de inkılap yaptırıyor.

Haram aylar dört aydır. Zilhicce'nin onundan Rebiusâni'nin onuna kadardır. Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onunda Hicretin onuncu yılı Rebiussani'nin onuna kadar olan süre içerisinde müşriklere diledikleri gibi gezmeleri, emniyette oldukları, isterlerse başka yerlere gidebilecekleri, isterlerse de savaşa hazırlanabilecekleri tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanındığı bildirilmiştir. Fakat dört ay sonra onlara karşı savaş başlayacaktır. "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Müşrikler Arap Yarımadası'ndan kaçmaya başlamışlardı. İkrime ise ne yapıp ne edeceğini şaşırmış, yalnız başına kalmıştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Çünkü Müslümanlara: "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları tutun (esir alın); hapsedin; bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun"

emri verilmişti. İkrime nereye gidebilirdi? Düşündü! Habeşistan'a gidebilirdi ve oraya gitti. Daha sonra İkrime'nin hanımı Allah Rasulü (sav)'e geldi ve İkrime için "eman" aldı. Bunun üzerine İkrime geldi ve Allah Rasulü (sav) huzurunda nasuh tevbesiyle tevbe etti. Râsulullah (sav)'de ona: "Ey binekli muhacir hoş geldin" buyurdu.

İkrime'nin Yermuk Gazvesi'ndeki İmtihanı

İkrime, Yermuk gazvesine katılmıştır. Hiç kimsenin tabi tutulmadığı bir imtihanla karşı karşıyaydı. O gün İkrime şöyle diyordu: **"Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir? Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?"** İkrime, amcasının oğlu Halid bin Velid'in çadırının önünde durur ve çağrısını aynen tekrarlar; **"Kim benimle ölüm üzere biatleşecek?"** Bu çağrıyı işiten amcasının oğlu Halid bin Velid -bunlar Mahzûmî oğullarından amca

çocuklarıdır-İkrime bin Amr'a şöyle der: **"Ey İkrime! Senin ölümün Müslümanları çok etkiler."** Fakat İkrime çağrısını yenilemektedir: **"Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?"** Müslümanlar ona: **"Ey İkrime! Kendine merhamet et!"** derler. İkrime ise, tek başına müşrik saflarının en yoğun olduğu kısımlara dalmakta, birçok müşrikleri yaralarken kendisi de yaralar almaktadır. **"Ey İkrime kendine merhamet et"** nidasına: **"Ben Rasulullah'a karşı yapılan savaşlarda çok şiddetliydim. Şimdi Rasulullah'ın düşmanlarına karşı yapılan savaşta şiddetli olmayayım mı?"** diye cevap veriyordu. Ve Yermuk günü İkrime şehid oldu.

Subhanallah... Subhanallah... Allah Resulü (sav)'in şu hadisi ne büyük bir müjdedir. **"Sizden biriniz Cehennem ehlinin amelini işler, öyle ki kendisiyle Cehennem arasında bir adımlık mesafe kalır. Allah'ın ilmi onun üzerine hak olur ve Cennet ehlinin**

amelini yapmaya başlar ve Cennet'e girer." İşte İkrime böyle olmuştu. Aynı şekilde Kab İbn Zuheyr bin Ebi Sülma'da Rasulullah (sav)'e gelerek huzurunda tevbe etmiş ve müslüman olmuştu. Müşrikler, ya tevbe ediyor ya öldürülüyor ya da Arap Yarımadası'ndan çıkıyorlardı.

Ateşle Yakarak Öldürmenin Hükmü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Bu ayetin tefsirinde Kurtubi: **"Hangi şekilde isterseniz, o şekilde müşrikleri öldürün"** demektedir. Önemli olan, müşriklerin öldürülmesidir. Bu ifadeden her türlü öldürmenin olabileceği anlaşılmaktadır.

Kabil'de Afganlı Abdussabur isminde bir genç vardı. Yaşı henüz 25 civarındaydı. Bir gün ona: **"Ya Abdussabur! Kaç tane komünist öldürdün?"** dedim. O da: **"Bıçakla, elimle boğazlayarak öldürdüğüm yirmi dokuz tane, taramalıyla kaç tane**

öldürdüğümü ise bilmiyorum" dedi. **"Boğazlayarak nasıl öldürdün?"** dedim. O da: **"Onlar gibi giyiniyor ve yolda onlardan biriyle karşılaşınca: "Birader, şu mektubu bana okur musun?" diyorum ve bir duvarın kenarında onu boğazlıyorum"** dedi.

Kullanılan bıçağın keskin olması şarttır. Zira Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmakta: **"Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsin ve boğazladığını rahat ettirsin (ona işkence yapmasın)." "Şüphesiz ki, Allah her hususta sizlere ihsan -iyilik- ile davranmayı farz kılmıştır. Öldürdüğünüz zaman en güzel bir şekilde boğazlayın."** Öldürmek istediğinizi geciktirmeden süratlice öldürün. Kulağını keserek, burnunu vs. keserek ona işkence yapmayın. Müsle yapmak (işkenceyle, gözünü, kulağını vs. azalarını kese kese öldürmek) caiz değildir. Diriye de ölüye de böyle yapılamaz. İşkence yapmak caiz değildir. Birisi kelle keserek Hz. Ebu Bekir'e

getirir ve Hz. Ebu Bekir kelle kesmeyi yasaklayarak **"kısas öldürmektir"** der. Gözleri dağlanıp elleri ve ayakları kesilerek, sıcak güneşin altında "bize su verin" çığlıkları arasında susuz bırakılarak öldürülen Urani'lerin hükmü neshedilmiştir. Bu, Râsulullah (sav)'in müsleyi yasaklamasıyla nesh edilmiştir. İşkence yaparak öldürmek haramdır. Musibet olarak bir kimsenin kâfir olarak öldürülmesi veya ölmesi yeterlidir. Kâfir olarak ölmekten, elleri kesilmekten, ayakları kesilmekten Cehennemlik olmak daha kötüdür.

"Allah onlara dünya hayatında rezilliği tattırmıştır. Ahiret azabı ise elbette daha büyüktür. Eğer (bunu) bilselerdi (belki ibret alırlardı)." (Zümer, 26)

Hangi musibet kâfir olarak ölmekten, Cehennemlik olmaktan daha büyük olabilir? "Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Kurtubi şöyle demekte:

"Belki de Ebu Bekir (ra) ayet-i kerimenin genel ifadesinden, müşriklerin hangi yolla olursa ister ateşle yakarak, ister üzerlerine kaynar su dökerek, ister dağların tepesinden başları üzere atarak öldürülmesini anlamıştır. Bazı mürtedler ateşte yakılarak öldürülmüştür. Hz. Ali (ra)'ın bazı insanları ateşte yakarak öldürdüğü sabit olmuştur.

Bu hususta, İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir. Çünkü hadiste; "Ateşin Rabbi dışında kimse ateşle azab edemez" buyurulmuştur, Ancak âlimlerin çoğu; "mancınıkla kaynar su ve ateşle kâfirlere saldırmak caizdir" demişlerdir.

Günümüz savaşlarında uygulanan yöntem de budur. Havan topu ve bombalarla düşman safları dövülürken yapılan nedir? Havan topu ve bombaların düştüğü yerde olanlar yanarak ölmektedirler. Şu anki tüm savaşlarda

öldürmeler yakılmayla olmaktadır. **"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün"** nerede olursa olsunlar hatta harem bölgesinde olsalar dahi. Ebu Hanif'e harem bölgesinde öldürmeyi istisna kabul etmiştir. Fakat Râsulullah (sav)'in hadisinde de, on üç veya on bir kişi hakkında; **"onları Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak dahi bulsanız yine öldürün"** buyurmuştur. Bunlardan biri Mukis bin Sababe diğeri Abdullah bin Hatal'dır. İbni Kayyım, Abdullah bin Hatal'ın Kâbe'nin örtüsüne asılı olduğu bir halde öldürüldüğünün sabit olduğunu söylemiştir.

Bazı kimseler, bu emir, Râsulullah (sav) 'e hastır diyebilirler. Ancak, bir müşriğin ve müşriklerin hareme girdikleri ve müslümanlarla savaşmak istedikleri farz edildiğinde **"...eğer onlar sizinle savaşırlarsa sizde onlarla savaşın"** ayetiyle amel edilir. İhtilaftan kurtulmak için ise; güç

yetirilebiliyorsa o kimseler yakalanır ve harem bölgesi dışına çıkarılarak öldürülür. Bu, harem bölgesinde asiler veya müşrikler affedilir demek değildir. Harem bölgesinde münker işleyen kimselere had uygulanır. Harem bölgesinde evli iken zina eden birine had uygulanmaz mı? Evet orası da Mekke'nin içidir ve had uygulanır. Şimdi de Mekke'nin içinde had uygulanıyor.

Esirin Hükmü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün" onları esir alın. Esirler hakkında dört şekilden biriyle davranmada halife muhayyerdir. Bu, esirlerin öldürülmesi, köleleştirilmesi, fidye alınarak serbest bırakılması veya esirlerin müslüman esirleriyle takas edilmesi ya da karşılıksız olarak serbest bırakılmalarıdır. **"... Savaştan sonra ya karşılıksız onları salıverin, yahutta savaş ağırlıklarını bırakıp hiç kalmayıncaya kadar fidye alarak bırakın."**

(Muhammed, 4) Fidye alma, müslüman esirleriyle takas etme, öldürme veya köleleştirme hususunda İslâm âlimleri, Ebu Hanife'nin dışında ittifak etmişlerdir. Ebu Hanife ise; **"fidye alınmasını veya karşılıksız serbest bırakılmalarını bildiren ayetler nesh edilmiştir. Bu nedenle fidye alınarak veya karşılıksız olarak esirlerin serbest bırakılması caiz değildir"** demiştir. Çünkü onların öldürülmeleri vaciptir. Mal dolayısıyla bir vacip nasıl terk edilebilir? Şayet, bir müşrik gelse "ben namaz kılmak istemiyorum, bunun yerine size malla fidye vereyim" derse onun bu isteği caiz olmadığından dolayı kabul edilemez. Esirler meselesi de aynı şekildedir. Ancak, Hanefi mezhebinden İmam Muhammed bin Hasen; **"Müslümanların mala ihtiyaçları var ise, fidye karşılığı esirlerin bırakılmasında bir sakınca yoktur"** demiştir. **Fakat İmam Ebu Hanife'ye göre, esirlerin takas edilmesi**

hiçbir surette caiz değildir. Öldürülmeleri veya köleleştirilmeleri gerekir. Çünkü esirlerin salıverilmesi halinde tekrar savaşa dönmeleri mümkündür.

Her konunun bir izahı ve imkân ölçüsünde fetvası vardır. Örneğin, vize alarak bir Amerikalı, Müslümanların beldesine girse, onun vizesi Müslümanların herhangi birinden alınmış "eman"dır ve bu "eman" onunla birlikte olduğu sürece öldürülmesi caiz değildir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de **"...antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın..."** (Tevbe, 4) buyrulmaktadır. Aynı şekilde Pakistan vizesi alarak Peşaver'e gelen yabancı gayri müslimleri öldürmek caiz değildir. Çünkü o vizesiyle, eman alarak giren kimse hükmündedir. Zira o kimse öldürüleceğini bilseydi gelmezdi. Ancak vize alarak girmiş olsalar dahi İslâm ülkesinde fesat çıkarıyorlarsa ve Müslümanlara zarar

vermek istiyorlarsa, ahidlerinin -vizelerinin- geçersiz olduğu ve ülkelerine dönmeleri gerektiği konusunda uyarılırlar. Dönmedikleri ve fesat çıkarmaya devam ettikleri takdirde vizeleri bozulmuş olur ve öldürülmeleri caiz hale gelir.

Müşriklere Verilen Son Mühlet

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun; hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun. Fakat tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekâtı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayandır; çok merhametlidir." (Tevbe, 5)

"Haram aylar çıkınca" seyahatin serbest bırakıldığı aylar. Hicretin onuncu yılı ve Zilhiccenin onuncu gününden itibaren müşriklere verilmiş son mühlet. Bu yıl hac emiri Hz. Ebu Bekir (ra)'dı. Tevbe Suresi'nin ilk

kırk ayetiyle birlikte Hz. Ali (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına geliyor ve beraberinde bulunan sahabelerle birlikte insanlara şunu ilan ediyorlardı: **"Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek ve hiçbir kimse çıplak tavaf yapmayacak."** Daha önce cahiliyet ehlinin nasıl haccettiğini ve tavafta bulunduğunu izah etmiştik. Günümüz yirminci asrın cahiliyesi daha beterdir. Yirminci asrın cahiliyesinden Allah'a sığınırız. Kadın erkek karışıklığı, birbirlerine benzeme yarışları, çıplaklıkları, dansları, fuhuşları vs. tüm rezillikleriyle ilk cahiliyeden çok daha beterini çağrıştırmaktadır. Kâbe'yi çıplak olarak kimse tavaf edemeyecek, bu yıldan -Hicretin onuncu yılından- sonra hiçbir müşrik haccedemeyecek, kendisiyle Râsulullah (sav) arasında antlaşma bulunanların antlaşmaları süresine kadar geçerli olacak, Râsulullah ile kendileri arasında antlaşma bulunmayanlara ise dört

ay süre verilmiştir ve Cennet'e müminlerden başka kimse giremeyecektir.

Hz. Ali ve beraberindeki sahabeler bunu sesleri kesilinceye kadar ilan ettiler. Bu Allah Rasulü (sav)'in dünyaya veda edeceği veda haccının bir hazırlığıydı. Rasulullah (sav)'in sahabeleriyle vedalaşacağı, onlara son tebliğini yapacağı, Kâbe'nin çıplak olarak tavaf edilmediği ve hiçbir müşriğin ne Kâbe'de, ne Arafat'ta, ne de Mina'da kısaca tüm Arap Yarımadası'nda bulunmadığı bir yılda yapılacak haccın hazırlığı idi.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." (Tevbe, 5) Arap Yarımadası'nın müşriklerden, yahudilerden ve hristiyanlardan temizlenmesi gerekiyordu. Müşriklere dört ay süre tanınmıştı. Bu süre zarfında güven içerisinde gezip dolaşabileceklerdi. Dilerlerse savaşa dahi hazırlanabileceklerdi. Onlar hakkında

hüküm verilmişti; "müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."

Yahudi ve hristiyanlar ise Allah Rasulü (sav)'in vefatına kadar Arap Yarımadası'nda kaldılar. Ancak Râsulullah (sav) ölüm döşeğinde iken **Arap Yarımadası'nın tüm diğer dinlerden arındırılmasını emrederek; "Arap Yarımadası'nda iki farklı din bir arada bulunamaz"** buyurdu. Râsulullah (sav)'in bu emri üzerine yahudi ve hristiyanlar Arap Yarımadası'ndan çıkarıldı. Hz. Ömer (ra) hilafete geldiğinde, Hayber'de bulunan yahudileri Teyma'ya sürgün etti. Çünkü Hayber Arap Yarımadası'ndan sayılıyordu. Teyma ise Şam topraklarındandı. Hz. Ömer (ra) Tağlip hristiyanlarına cizye ödemelerini emretti. Onlarda; **"biz cizye olarak ödemeyiz, fakat bize dilediğin kadar maldan vergi olarak ödememizi emret"** dediler. Hz. Ömer (ra)'de sahabelerle

istişare ettikten sonra onlara zekâtın iki katını ödemelerini emretti ve: **"Bu sizin ödeyeceğiniz cizyedir, artık siz bunu nasıl isimlendirirseniz isimlendirin"** dedi. İslâm Arap Yarımadası'na hâkim olacaktır. Hadisi şerifte; **"İslâm haremeyn toprağına sığmayacaktır"** diğer bir rivayette de; **"Yılan deliğinde nasıl sıkışıp kalmıyorsa İslâm da sadece Medine'de sıkışıp kalmayacaktır."** Bu toprakların, temiz kalması gerekmektedir. Bu nedenle müşriklerin kesinlikle Mekke ve Medine'ye girmeleri caiz değildir. Şu anda da bu uygulanmaktadır. -Allahu alem- Hudeybiye yakınlarında Cidde-Mekke karayolunda Mekke'den 17 km. uzaklıkta Mekke'nin harem bölgesinin başlangıcında, **"kâfirlerin veya gayr-i müslimlerin girmesi yasaktır"** yazılı levha bulunmakta ve onları harem yolunun dışına çıkarmaktadır. Yahudi, hristiyan veya kâfir olanların Mekke'ye veya Medine'ye girmeleri yasaktır.

Ancak Hafız Esad kâfiri hariç! Onun Mekke-i Mükerreme'ye girmesinde bir beis yok! Hafız Esad, tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla kâfirdir. Aynı şekilde Kaddâfi de, Habib Burgiba'da kâfirdir. Bunlar girebilirler! Çünkü bunlar Arap devletlerinin liderleri! Öyleyse Kâbe-i Mükerreme'ye girmelerinde sakınca olamaz! **Hayır! Kesinlikle Hafız Esadın'da ve Allah'ın indirdiği kanunların dışındaki beşeri kanunlarla hükmedenlerin tümü ne Mekke'ye, ne de Medine'ye girmeleri caiz değildir.**

Bu nedenle Nusayri Hafız Esad, Devrim Muhafızları dediği rahibe kızlarla gelen Kaddâfi ve Allah'ın kanunları dışında beşeri kanunlarla hükmeden diğer liderler geldiği zaman etraflarındaki korumalarıyla birlikte Mekke'ye ve Medine'ye sokulmamalı, harem bölgesine yaklaştıkları vakit arabaları gayr-i müslimlerin, kâfirlerin yoluna çevrilmeli ve harem bölgesine girmeleri önlenmelidir.

Çünkü bu kimselerin Mekke-i Mükerreme'ye veya Medine-i Münevvere'de girmelerine müsaade edilmesi tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla haramdır. **Bunların kutsal topraklara girmelerine müsaade edenler günahkâr olur.**

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nın temiz olarak kalması şarttır. Bu nedenle hiçbir yahudi, hristiyanın veya müşriğin Arap Yarımadası'ndan yer satın alması caiz olmaz. Arap Yarımadası'na Kuveyt, Abu Dabi, Katar, Bahreyn bunların tamamı dâhildir. Arap Yarımadası'nda kilise yaptırılması da caiz değildir. Kuveyt hariç! Orada on küsur kilise bina edilebilir! Onların İslâm'ın hükmüne muhalefet edecekleri muhakkak. Çünkü siyonizmin uşaklığını yapmakta, ülkeyi komünistlere peşkeş çekmektedirler. İslâm'ın hükmü gereği Arap Yarımadası'na kilise yapılması yasaklanmış

onları ilgilendirmez! Rusya'ya, Afganistan'la savaşında tam iki yüz elli milyon doları Afganistan Komünist Partisi iktidardan düşmesin diye ödediler. Kuveyt devleti bu parayı Rusya'ya verdi. Düşünebiliyor musunuz? Tam 250 milyon dolar! Bu açıktan yapılan ve kamuoyuna bildirilen ödemeler, gizliden yapılanlar ise daha büyük meblağları bulmaktadır.

Arap Yarımadası'nın kâfirlerden ve müşriklerden temiz olarak kalması şarttır. Kuveyt'teki Rusya büyükelçiliğinde üç yüz görevli çalışmakta. Amerikan büyükelçiliğinde kırk görevli çalışmakta. Üç yüz kişilik bu kadronun görevi bölgenin tamamından istihbarat toplamaktır. Çünkü Arap Yarımadası'nda Kuveyt dışında hiçbir ülkede Rusya'nın büyükelçiliği bulunmamaktadır. **Bu nedenle Afganlı mücahidlere, Afgan inkılâpçıları ya da Afgan gerillaları diyorlardı.**

Yedi Afgan cihadının temsilcileri Kuveyt'e gittiklerinde havaalanında resmi hiçbir yetkili onları karşılamamış ve bir otele alınarak hiçbir kimseyle telefonla dahi olsa görüşmelerine müsaade edilmemiş, otel dışına çıkmalarına da izin verilmemişti. Onlara çarşı pazarda gezinmelerine izin verilmemiş, resmen davet edilmelerine rağmen, kongrede kimse onlara selam vermemiştir. Bölgede Arapça eğitim kurumlarının delegeleri karşılanmışlar, Afganlılar ise karşılanmamıştır. Onlara kongrede sandalye ayırmışlar, Afgan mücahidlerine ayırmamışlar. Sizler ümmetin ittifakıyla kâfir olan Nusayri Hafız Esad'ı ve iki sene önce âlimlerin imzasıyla kâfir olduğunu ilan ettiğiniz Kaddafi'yi karşıladığınız gibi Afganlı mücahidleri karşılamıyor, dış işlerinden birini gönderip onları karşılıyorsunuz.

Efendiler; İslâm ümmetinin kendisi ile izzet bulduğu, başını dik tuttuğu Müslümanları karşılayın Müslümanları..! Öyle ki bunlar kongreye giderken Rus büyükelçisinden gözlerini ayırmayarak girmişler. Afganlılara itibar etmediklerini ortaya koymadıkları için bir defa olsun Afganlılara bakmamışlardır. Nitekim kongre ile ilgili çekilen resimler bunu göstermektedir. Şairin dediği gibi:

Bu bir zillettir, zelilin yaşantısına kim imrenir

Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha hayırlıdır.

Bunlardan bu tür tavırlar beklenebilir. Yine şairin dediği gibi:

Zelil olana zillet kolaydır

Çünkü ölünün yaradan incineceği yoktur.

Evet, söylenenler müslümanlar için geçerlidir. Kutsal topraklarda yaşamak onların hakkıdır. Hiçbir hristiyana veyahut yahudiye Arap Yarımadası'nda bir yıl süreyle ikame etmesine müsaade edilmesi caiz değildir. Hatta Mekke veya Medine başkent olsa, devlet başkanıyla görüşmede bulunmak için gelen kâfirlerin oraya girmeleri caiz olmadığı gibi, Mekke veya Medine dâhilinde karşılanması da caiz değildir. Devlet başkanı onlarla ancak harem bölgesinin dışına çıkarak görüşebilir. Harem bölgesinde hüküm budur. Arap Yarımadası'nın ise diğer dinlerden temizlenmesi ve yalnızca İslâm'ın kalesi kalması gerekir.

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nda iki din bir arada bulunamaz. Buna rağmen Abu Dabi'de yedi kilise bulunmaktadır. Bu kesinlikle caiz değildir.

Hiçbir liderin veya yöneticinin buna müsaade etmeye hakkı yoktur. Çünkü Allah ve Resulü hükmünü beyan etmiştir.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Hangi yolla olursa olsun. Biraz önce de belirttiğimiz gibi, ister kılıçla, ister bıçakla boğazlayarak, ister bombalayarak, hangi yolla olursa olsun. Ancak bir şartla; işkence yapmadan, en güzel şekilde olması şartı ile. Nitekim hadis-i şerifte; **"öldürdüğünüz zaman öldürmeyi (işkence yapmadan) güzelce yapın, boğazladığınız zaman da boğazlamayı güzelce yapın. Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsin ve boğazladığına zulmetmesin."**

"Haram ayları çıkınca" ayet-i kerimesinde bildirilen haram aylardan kasıt; **Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Recep** ayları değildir. Evet, bu aylar haram aylarıdır. Ancak ayet-i kerimede kastedilen aylar, bu

aylar değildir. Yüce Allah'ın müşriklerle savaşı haram kıldığı dört ay seyahat edebilmeleri veya savaş hazırlığında bulunabilmeleri için müşriklere tanınmış olan süredir. Bu aylar Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onundan başlayıp Hicretin onuncu yılı Rebi'u Sâni ayının onuna kadar olan süredir. **"Onları yakalayın"** dan maksat esir alın demektir. İmam, esirleri; öldürmek, fidyesiz serbest bırakmak, fidye alarak serbest bırakmak yahut köleleştirmek ya da düşmanın elindeki esirlerle değiştirmekte serbesttir. Hanefi âlimleri fidye alarak veya fidyesiz serbest bırakmanın caiz olmadığını söylemişler. Mezhep imamlarından sadece İmam Muhammed ihtiyaç halinde fidye karşılığında serbest bırakmaya cevaz vermiştir.

Suikast Düzenlemenin Hükmü

"...onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun..." (Tevbe 5).

Ayet-i kerimenin "bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun" buyruğu ile kâfirlere uyarıda bulunmaksızın suikastlar düzenlemenin caiz olduğu belirtilmiştir.

Bu ayet suikastlar düzenlemenin caiz ve farz olduğuna delildir. Suikastlar düzenlemek gerekli midir? Evet gereklidir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav), Muhammed bin Mesleme'yi üç kişilik bir grupla Kab bin Eşrefi öldürmeleri için görevlendirmiştir. Aynı şekilde, Ebu Atik'i geceleyin evinde İbni Ebi'l Hakiki öldürmesi için göndermiştir. Ebu Atik geceleyin kaleye girer ve İbni Ebi'l Hakik'e bir kılıç darbesi indirir, ancak karanlık dolayısıyla vurduğunun o olduğundan emin olabilmek için; "ne oldu sana Ya Ebu'l Hakik?" der. O da "Birisi bana vurdu" diye

seslenir. Bunun üzerine sesinden onu iyice tanıyan Ebu Atik ona ikinci bir darbe indirir ve oracıkta o kâfiri öldürür. Sonra yüce Allah Ebu Atik'i oradan kurtarır.

Namazı, Orucu Terk Edenlerin Hükmü

"Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekâtı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın." Bu şartlar müşriklerin Müslümanların arasında kalmalarına müsaade edilmesi için gerçekleşmesi gereken şartlardır. Tevbe etmeleri, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahadet etmeleridir. Hakiki tevbenin alameti namazı kılmak ve zekâtı vermektir. Şayet kelime-i şahadet getirseler, namazı kılmayı ya da zekâtı vermeyi reddetseler bundan dolayı kendileriyle savaşılır. Namazı terk eden öldürülür. Ancak zekât vermeyi terk eden öldürülmez. İslâm devlet başkanı onun

malının yarısını alır. Onun malının yarısının alınması Rabbimizin ikramlarından bir ikramdır. Hz. Muhammed (sav) için ve onun soyundan gelenler için zekât malından bir şey almak caiz değildir.

Namazı terk eden kimsenin hükmü hakkında İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir.

Birincisi: Namaz kılmamayı helal görerek terk eden kimsenin kâfir olduğu ve öldürülmesi gerektiği hakkında âlimler ittifak etmişlerdir. Yani, İslâm devleti kadısı, namazı terk eden kimseye: **"Neden namaz kılmıyorsun?"** diye sorar. O kimse de **"bana namaz farz değildir"** derse kâfir olmuştur ve küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra namazı terk eden bu kimse yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz, Müslümanların mezarlığına defnolunmaz. Ayrıca çocukları da onun malına mirasçı olamazlar. Çünkü dinleri farklı olan iki ayrı din sahibi birbirlerine mirasçı olamazlar. Bu,

namazın farz olduğunu inkâr eden kimsenin hükmüdür.

İkincisi: Ancak, kadı kendisine; **"niçin namaz kılmıyorsun?"** diye sorduğunda; **"Vallahi, tembellikten dolayı kılmıyorum. Yüce Allah'tan bana nefsime karşı yardım etmesini niyaz ederim"** vb. gibi cevaplar verirse, bu kimse namazın kılınmamasını helal görmüyor ve farz olduğunu da inkâr etmiyor durumundadır. Böyle kimselerin hükmü hakkında müçtehit imamlar ihtilaf etmişlerdir. Tembelliğinden dolayı namaz kılmayan kimse, kadı tarafından hapsedilir ve üç gün orada tutulur. Üç gün sonra kadı hapse bir adam gönderir ve namaz kılıp kılmadığını sorar. Eğer hâla kılmıyor ise Ebu Hanife'ye göre; vefat edinceye veya namaz kılmaya başlayıncaya kadar hapiste bırakılır. Ayrıca kadı ona tazir cezası vererek onu dövebilir. Maliki ve Şafii mezhebine göre ise; o kimse namaza başlamadığı

takdirde, had uygulanarak öldürülür. Had uygulanarak denilmesinin nedeni; öldürüldükten sonra yıkanıp kefenleneceği ve cenaze namazı kılınıp müslümanlar mezarlığına defin olunacağını ifade etmesi içindir. Hanbelî mezhebine göre ise; namazı inkâr etmeyipte yalnızca tembelliğinden dolayı kılmayan kimse küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra ise, cenazesi yıkanmaz, kefenlenmez, namazı kılınmaz ve müslüman mezarlığına defin olunmaz. Hanbelîlerden bazıları onun cesedi köpeklere atılır, bazıları da yahudi ve hristiyanların mezarlığına defin olunur demişlerdir.

Zekât vermeyen kimsenin hükmü ise; zekâtı vermeyen kimse kâfir olmaz. Ancak bunlar silahlı bir topluluk olarak İslâm'ın emirlerinden bir emri, -sünnet olsa dahi- engellemeye kalkışırlarsa onlarla savaşılır. İslâm devletinin, o kimselerin üzerine ordu

göndermesi ve o emri -bu herhangi bir sünnet dahi olsa- uygulatması gerekir. Örneğin, bir köy veya mahalle halkı: **"Biz cemaatle namaz kılmayız"** diyerek cemaatle namazı topluca terk etseler ve buna gerekçe olarak biz mehdiyi ya da imamul muntazırı bekliyoruz deseler ve bunlar ister ehlisünnetten, isterse şiadan olsunlar halifenin bunların üzerine bir ordu gönderip İslâm'ın o şiarının uygulanmasını sağlaması gerekir. Namazda cemaatin değil de ezan gibi hükmen daha hafif olan herhangi bir sünnet dahi topluca terkedilmiş olsa, yine imamın veya halifenin ya da hâkimin üzerine o kimselerle savaşmak ve onlara ezanı okutmak düşer.

Netice itibariyle, zekâtı vermeyen kimse bir, iki veya on kişi gibi küçük gruplar olursa bunlara karşı savaşılmaz. Fakat halifeye veya hâkime: **"Gel bizimle savaş, biz de seninle savaşacağız"** derlerse bunlarla

savaşılır. Zekât vermekten imtina ettikleri takdirde hapsedilir ve mallarının yarısı alınır.

Namaz da, zekât ta farzdır. İkisi arasında ayırım yapmak caiz değildir. Bu nedenle zekât vermeyi terk edenlere Ebu Bekir (ra) harb ilan etmiş ve: "Allah'a yemin ederim ki namazla zekâtın arasını ayıranla savaşacağım. Ben sağ iken din eksiltilsin mi? Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni yeni doğmuş bir oğlak gibi o şeylerden men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki men etmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım" demiştir. İslâm ordusu Hz. Ebu Bekir'in bu emriyle müşriklerin üzerine harekete geçer. Arap Yarımadası'nın hemen hemen hepsi irtidad etmişti. Koca Arap Yarımadası'nda, içerisinde Allah'a ibadet edilen üç mescit kalmıştı. Bunlar, Mescidu'l Haram, Mescidu'n Nebevi ve Beni Abdulkays'ın Bahreyn'deki mescidi idi. Bahreyn bugünkü Bahreyn

olarak bilinen yer değildir. Arap Yarımadası'nın doğu mıntıkasının tamamına Bahreyn denilir. Bu nedenle, Rasulullah (sav)'in zamanında **"Bahreyn'den mal geldi,"** "Ebu Ubeyde Bahreyn'den mal getirdi" denildiğinde günümüzdeki Körfez ülkesi Bahreyn kastedilmemektedir. Bahreyn, körfez toprakları üzerindeki doğu mıntıkasının tamamına verilen isimdir. **"Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni, -yeni doğmuş bir oğlak gibi- men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki, menetmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım."** Ancak, bu kimseler tevbe ederlerse veya yenilirlerse onlardan yaralıları öldürülmez, kadınları esir alınmaz, malları ganimet olmaz. Fakat bu kimseleri silah ve maddi açıdan destekleyen arkalarında ikinci bir büyük topluluk var ise, yaralıları öldürülür, kaçanları takip edilir. Çarpışma anında geri dönüp

gitmek isteyen kimseler, arkalarında onları destekleyen ikinci bir güç bulunmadığı sürece öldürülmezler.

"... Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekâtı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcıdır. Çok merhametlidir." (Tevbe, 5) Çünkü bu kimseler tevbe etmeleri, namaz kılıp zekât vermeleri suretiyle, artık İslâm'a girmişlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır. "İnsanlarla, "la ilahe illalah Muhammedur Rasulullah" deyinceye, namazı kılıncaya ve zekâtı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları zaman benden kanlarını ve mallarını, İslâm'ın hakki hariç, korumuş olurlar."

Hz. Ebu Bekir'in zekâtı vermeyenlere karşı savaşmayı istediği zaman sahabelerin, özellikle Hz. Ömer'in bu isteğe karşı çıkmasını anlayamıyorum! Çünkü Ömer (ra) onlar; La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah

dedikleri halde sen onlara karşı nasıl savaşırsın demiştir. Rasulullah'ın şu hadisini hatırlatmıştır: "Ben, insanların Allah'tan başka ilah olmadıklarına şahadet etmelerine kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa, onlar benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Ancak kelime-i şahadetin hakkını verme onun dışındadır."

Peki, kelime-i şahadetin hakkı nedir? Âlimler onun hakkının Rasulullah'ın söylediği şu üç şey olduğunu söylemişlerdir: "Bir müslümanın kanı ancak şu üç şeyden birini işlemekle helal olur: Evli iken zina etmek, haksız yere birini öldürmek, dinini terk edip cemaatten ayrılmaktır. Diğer bir rivayette: "Bir müslümanın kanı ancak üç şeyden biri ile helal olur; iman ettikten sonra kâfir olmak (küfre düşmek), evli iken sonra zina etmek ve haksız yere bir cana kıymaktır." Yine üç şeyi birbirinden ayıranın Allah, rahmeti ile

onun arasını ayıracağı rivayet edilmiştir. Bunun bir hadis olduğu zikredilmiştir. Ancak ben bunun sahih hadisler arasında kaynağını bulamadım. Bu hadisin tamamı şöyle rivayet edilmektedir: Kim üç şeyin arasını ayırırsa Allah da kıyamet gününde onunla rahmetinin arasını ayırır:

— Kim; "ben Allah'a itaat ederim, Peygambere itaat etmem" derse, hâlbuki Allah teala **"Allah'a itaat edin ve peygambere itaat edin"** buyurmuştur. (Nisa, 59)

— Yine; "kim namazı kılarım, zekâtı vermem" derse, hâlbuki Allah; **"namazı kılın, zekâtı verin"** (Bakara, 43) buyurmuştur.

— Bir de kim Allah'a şükür ile anne ve babaya itaat etmenin arasını ayırırsa; hâlbuki Allah Teala; **"Bana ve ana babana şükret"** (Lokman, 148) buyurmaktadır.

İbn Mesud (ra) şöyle demektedir: "Namaz ve zekâtla emir olundunuz. Kim (namaz kılar fakat) zekât vermezse onun namazı yoktur." İbn Zeyd'de şöyle diyor: **"Yüce Allah namazı ve zekâtı farz kıldı ve bu ikisinin arasının ayrılmasından yüz çevirdi. Zekatı vermeyenin namazını kabul etmekten yüz çevirdi." "Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah şüphesiz çok bağışlayandır, çok merhametlidir."** (Tevbe, 5)

Müşriklerle Olan Anlaşmalara Son Vermenin Gerekleri

Daha sonra, yüce Allah müşriklerle olan anlaşmalara son verilmenin gerekçesini beyan ediyor ve **"müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?"** buyuruyor. Bu müşriklerin Allah tarafından kendilerini kıyamet gününün

azabından koruyacağı bir ahitleri nasıl olabilir? Yine bunların Allah Resulünden kendilerini dünyada öldürmekten koruyacak bir ahitleri nasıl olabilir? Yani olamaz. Artık **"müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?"** Ayet-i kerimedeki **"nasıl olabilir?"** sorusu inkâri bir sorudur. Bu soruyla müşriklerle olan antlaşmalar reddedilerek çirkin görülmüş ve onlarla antlaşmadan imtina edilmesi belirtilmiştir. **"Mescid-i Haram'da antlaşma yaptıklarınız dışında, müşrikler için Allah katında ve Resulü yarımda nasıl antlaşma olabilir."** Mescid-i Haramda antlaşma yapılan müşriklerin Bekroğulları kabilesi olduğu söylenmekte. Ancak ben bu sözün doğruluğundan şüphe ediyorum. Çünkü bu ayetler Hicretin dokuzuncu yılında yani, Mekke fetih olunduktan ve Allah Rasulüyle Kureyş ve Bekroğulları arasındaki antlaşmalar bozulduktan sonra nazil

olmuştur. Mekke fethedildikten sonra ne Bekroğulları'nın ne de Tağlib oğullarının anlaşmaları kalmıştır." Çünkü Mekke Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında fethedilmişti. Bu sure ise, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında yapılan Tebuk gazvesinden önce, esnasında ve sonrasında nazil olmuştur. **"... Mescid-i Haram'ın yanında antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. O halde bunlar size, (antlaşmalarına sadık kalarak) dürüst davrandıkları sürece sizde onlara dürüst davranın. Şüphesiz Allah (ahde vefasızlık etmekten) sakınanları sever."** (Tevbe, 7) Yapılan antlaşma ve ahidlere bağlı kalmak, takva alametidir. Antlaşma ve ahidleri bozmak ise münafıklık alametidir.

Münafıklığın alameti üçtür. Bunları Allah Rasulü (sav) şöyle bildirmektedir: **"Üç şey vardır ki, bunlar kimde olursa o kimse net münafıktır. Kimde de bu üç şeyden biri bulunursa, o kimsede münafıklıktan bir**

özellik vardır; konuştuğu zaman yalan söyler, va'd ettiği zaman va'dinde durmaz, kendisine emanet edildiği zaman da hıyanet eder." Bu nedenle İslâm antlaşma ve ahidleşmelere çok önem vermektedir. Antlaşmanın bozulması dinimiz için ne kadar fayda sağlayacak olursa olsun, öyle ki yeni beldelerin fethini sağlayacak olsa dahi antlaşmayı bozmak, ahde vefasızlık etmek caiz değildir. İslâm devletiyle başka devletlerarasında bir antlaşma bulunduğu takdirde bu antlaşma sadece iki yoldan birisiyle bozulabilir.

Bir; antlaşma süresinin bitmesi, iki; müşriklerin antlaşmayı bozmalarından korkulduğu zaman onlarla olan antlaşma bozulabilir. Ve onlara **"bizimle sizin aranızda olan antlaşma geçersiz olmuştur. Sizinle savaşacağız, savaş için hazır olun"** diye bildirilir. Allahuekber! Allahuekber! Bu din ne kadar yücedir! İslâm'ın neden böyle hüküm

verdiğini biliyor musunuz kardeşler? Çünkü beşeriyet ahde vefasızlık nedeniyle çok acılar çekmiştir. Öyle ki günümüzde müslümanlar dahi ahdine vefa gösterecek birilerini bulmayı temenni eder hale gelmiştir. Eğer kâfirlerle olan ahde dahi vefa göstermek farz ise ahdi ve antlaşmaları bozmak kesinlikle caiz değildir. Muaviye (ra)'ın antlaşmalı olduğu Rumlarla, savaştan sadece bu nedenle geri döndüğünü beyan etmiştik. Örneğin, şu an bir Afganlı Rusya'ya girse ve Afganlarla Rusya arasında savaş olması nedeniyle yakalansa ve hapsedilse daha sonrada kendileriyle savaşmaması şartıyla serbest bırakılsa, artık o kimsenin Ruslara karşı savaşması caiz olmaz. Bu konuda ahidleşme ve antlaşmalarda ihanet ve aldatma caiz değildir.

Harbin hile olduğu meselesi ise, tamamen ayrı bir konudur. Antlaşma ve ahitleşmelerde hile caiz değildir. Harbin hile

olduğu meselesi antlaşma ve ahitleşmeler için geçerli değildir ve bu hadise dayanılarak antlaşma ve ahitler bozulamaz. Harbin hile olması, karşılıklı antlaşma ve ahitlerin olmaması şartıyla geçerlidir. Seninle düşmanlar arasında anlaşma varsa, sen de bundan kurtulmak istiyorsan bunun yolu âyetin de ifade ettiği gibi ahdin bozulduğunu karşı tarafa bildirmek, iki tarafın da ahdin bozulduğunu ve savaşın başlayabileceğini bilmelerini sağlamaktır.

Kardeşlerim! İşte din budur. Eğer bizler ahidlerimize vefa göstermezsek, kim ahdine vefa gösterir? Birleşmiş Milletler mi? Veya Amerika mı? Ya da Hafız Esad veya benzeri tağutlar mı? Hayır, ahde vefasızlık caiz değildir. Bizler müslümanız. Öyleyse tüm beşeriyete sadakati ve dürüstlüğü öğretmemiz gerekir. Şayet biz dürüst olmaz, sadık kalmazsak kim dürüst olabilir, sadık

kalabilir? Özellikle İslâm devlet başkanlarının yaptıkları ahitler.

Sahih hadiste beyan edildiğine göre, Rasulullah (sav), Abdullah bin Ebi Şerh'in öldürülmesini emretmişti. Abdullah bin Ebi Şerh, Hz. Osman (ra)'ın sütkardeşidir. Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettiğinde Abdullah bin Ebi Şerh ve Abdullah bin Hatal gibi bazı mürtedlerin öldürülmesini **"onları Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulsanız dahi öldürünüz"** emriyle bildirir. Abdullah bin Hatal, Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulunur ve öldürülür. Abdullah bin Ebi Serh'i ise Hz. Osman (ra) elinden tutarak Rasulullah (sav)'e getirir ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! Onun tevbesini kabul et"** der. Rasulullah (sav) ise (cevap vermeyerek) uzun zaman sükût eder, daha sonra elini uzatır ve tevbesini kabul eder. Abdullah bin Ebi Şerh gittikten sonra da: **"Sizden birinin kılıcını alıp onu öldürmesi için bekledim"**

der. Sahabeler de: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bize gözünle bir işaret etseydin anlardık"** derler. Rasulullah (sav) de: **"Bir peygamber için gözleriyle hainlik yapması olmaz"** buyurur. Bu caiz değildir. Peygamberin içiyle dışı aynıdır. Müslüman Peygamberi tanımalıdır. Müslüman halife veya hâkimin, hüküm vermede Rasulullah'ın makamında bulunanların ve diğer milletlerin karşısında bu dini temsil edenlerin bu hakikati bilmeleri lazım.

Müslümanlar ahidlerini bozdukları, ihanette bulundukları takdirde, geriye sadık olarak kim kalır? Ebu Ubeyde (ra) Humus'u muhasara altına almış ve Humus halkını cizye verme ya da kılıcı (savaşı) tercih etme arasında muhayyer bırakmıştı. Bunun üzerine Humus halkı cizye ödemeyi tercih etti. Ebu Ubeyde, onlardan cizyelerini aldı. Daha sonra ise Halid bin Velid (ra) geldi ve Yermuk gazvesine yönelmek için İslâm

ordusu komutanlarının kendi yanında toplanmalarını emretti. Bu emir gereği Ebu Ubeyde (ra), Humus'u terk ederek Halid bin Velid (ra)'ın yanına dönmek zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Ebu Ubeyde (ra) hristiyan olan Humus halkından ve hristiyan Rum liderlerinden aldığı cizyeyi tekrar iade eder. Bunu gören Humus halkı; **"Neden cizyeyi bize geri iade ediyorsun?"** diye sorarlar. Ebu Ubeyde (ra)'de **"Biz cizyeyi sizleri korumak için aldık. Şu anda geri çekiliyoruz. Sizi koruyamayız. İşte bu nedenle size cizyenizi geri iade ediyorum"** der. Allahuekber! Allahuekber! Ebu Ubeyde (ra); **"bunlar kâfir, bize karşı savaşıyorlar, mallarını geri iade etmeyerek onlara karşı mallarından faydalanalım"** diyebilirdi. Fakat böyle demedi... Çünkü onlarla bir ahitleşme olmuştu ve buna vefa göstermek gerekirdi, hile yapılamazdı.

Ebu Râfi, Kureyş'in elçisi olarak, Allah Rasulü (sav)'e geldi. Ebu Râfi, Ebu Davud'un rivayetiyle olayı şöyle anlatmakta; İslâm kalbime yerleşti ve Allah Rasulüne; **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin ederim ki kesinlikle onlara geri dönmeyeceğim"** dedim. Allah Rasulü (sav) ise; **"Şüphesiz ben ahde hainlik edemem. Elçiyi hapsetmem. Onlara geri dön, sonra "ben müslüman oldum" de ve bana öyle dön"** buyurdu.

Hayber'de müşriklerin çobanlığını yapan biri müslüman olur. Yanında çobanlığını yaptığı bir koyun sürüsü vardır. **"Ya Rasulullah! Bu koyunlar ne olacak?"** der ve Rasulullah (sav) ona **"getir bunu cihadda kullanalım"** ya da **"boğazla Ensar yesin"** demiyor. Yeni müslüman olan çoban: **"Ya Rasulullah! Bunları müşriklere iade etmek istemiyorum"** diyor. Rasulullah (sav) ise; **"koyunlarını götür. Onları sahiplerine gitmeleri için taş ile kovala sonra da bana**

dön" buyuruyor. (Veya buna benzer bir ifade kullanıyor) Subhanallah! Şu dinin yüceliğine bakın!

Allah Rasulü Muhammed Mustafa (sav) Mekke'dedir. Kureyş kâfirleri tarafından evi kuşatılmıştır. Öldürülmek istenmektedir. Kendisi (sav) ise Hz. Ali'ye kendi yatağında yatmasını ve sabah olunca kendisine emanet edilmiş olan Kureyş kâfirlerinin eşyalarını iade etmesini emretmektedir. Rasulullah (sav): **"Bu cahiliye devletidir, bizim mallarımızı gasbettiler, biz de onların mallarını gasp edelim"** dememiştir. Bilakis, Hz. Ali'yi öldürülme tehlikesine rağmen emanetleri ehline iade etmesi için kendi yerine bırakmıştır.

Günümüzde ise, bazı müslüman gençlerin çarpık anlayışları bu hakikatten tamamen nasipsiz kalmıştır. Çok yanlış düşüncelere kapılmaktadırlar. Elektrik saatine mıknatıs yerleştirmekte, **"neden**

bunu yapıyorsun?" dendiğinde de; **"Bu cahiliye devletidir. Bunların gezi yerlerinde, tiyatrolarda, sinemalarda harcanması yerine, biz bunlarla İslâm daveti için faydalanıyoruz!"** diye cevap vermektedirler. Allah için söyleyin, bu nasıl İslâm daveti olabilir? Hangi İslam davetidir bu? Müslümandır, bakıyorsunuz, imtihanda kopya çekiyor? Neden? Ve okula girdiği gibi çıkıyor. **"Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler ve onlar hakka dönmezler"** (Bakara, 18). Dahi sonra bu kimseler ellerinde "iyi!" veya "pekiyi!" derece ile alınmış diplomalarla gelmektedirler. **"Neden?"** denildiğinde ise cevapları; **"İslâm'a hizmet etmek için, İslâm davetine faydalı olmak için"** olmakta. Hangi İslâm davetine, hangi İslâm'a hizmet için? Belki de yarın, İslâm devletinde en büyük hırsız sen olacaksın. Bu tu şeyler caiz değildir ve olamazda. Bugün cebinde bir kuruşun yokken hile yaparsan yarın sana

İslâm devletinde bir sorumluluk verildiğinde, ya da maliye bakanlığı sana teslim edildiğinde nasıl olacaksın?

Sahte diplomayla mezun olmuş birine mücahidlere gönderilmek üzere silah vermiştik. Silahları teslim alan bu kişi gider ve Pakistan'la Afganistan arasında sınır bölgesi olan Termencal'da emanet aldığı bu silahları satar ve döner. Bunun gibiler kendi silahlarını dahi satmaktadırlar. "Neden böyle yaptın?" diye sorulduğunda da; "ben haklıyım. Beş yıldan beri veya altı yıldan beri cihadda bulunmaktayım. Peşaver'de oturan, altlarında lüks arabalar bulunanların satın almasındansa bunu ben kendi evlatlarıma yedirmeye daha müstahakım" vb. gibi cevaplar... Maalesef modern İslâm dedikleri felsefe işte bu! Çağdaş İslâm! Allah Rasulü (sav)'in getirmediği, sahabelerin nakletmediği yeni İslâm!

Endonezya, Malezya, Filipin... Buralara İslâm nasıl ulaşmıştır? Biliyor musunuz? Şu anda bu ülkelerde yüz elli milyon müslüman bulunmaktadır. Buralara tek bir mücahid dahi girmemiştir. Bunlar, kendileriyle alış-veriş yapan müslüman tüccarların ahlâkından etkilenerek müslüman olmuşlardır. Müslümanlar; **"bu insanlar kâfirdir, onları aldatalım, mallarıyla İslâm devletine güç katalım"** dememişlerdir, İşte bu İslâmî tavır ve ahlâkı gören bu insanlar İslâm'ın yüceliğini anlayarak İslâm'a girmişlerdir. Ebu Ubeyde (ra) Humus halkına onlardan almış olduğu cizyeyi (vergiyi) onlara geri iade ettiğinde, hristiyan olan Humus ahalisi İslâm'ın adaletine hayran kalmış ve "vallahi sizler bizimle farklı dinden olmanıza rağmen sizin adaletiniz, bizim yöneticilerimizin zulmünden bize daha sevimlidir" demişlerdir. **İslâm yeryüzünde adaletin tecellisi ve ikrarı için gelmiştir. İslâm dini adaletin tesisi için**

inzal olmuştur. Yüce Rabbimiz bu hakikati şöyle beyan buyurmaktadır;

"Gerçek şu ki, Biz, Peygamberimizi apaçık delillerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik..." (Hadid, 25)

Adaletin tesisi için peygamberler gönderilmiş ve bu uğurda nice kurbanlar verilmiştir. Tüm bunlar yeryüzünde adaletin tesisi içindir. Allah Rasulü (sav), Abdullah bin Revaha'yı, hurma cizyesi alması için Hayber yahudilerine göndermişti. Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yarısını ziraat yapmaları için yahudilere bırakmıştı. Abdullah bin Revaha Hayber yahudilerine cizyelerini almak için geldiğinde ona cizye konusunda kolaylık göstermesi için en lezzetli ve güzel olan "celid" hurmasını takdim ettiler. Bunu gören Abdullah bin Revaha öfkelendi ve: **"Ey maymunların ve**

domuzların evlatları! Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın yarattıklarının bana en sevimlisi olan, Rasulullah (sav)'in yanından size geldim. Sizler ise, bana Allah'ın yarattıklarının en nefretlisi olanısınız. Fakat Allah'a yemin ederim ki, Peygamber (sav)'e olan sevgim ve sizlere olan kinim beni hak ettiğim şeyin dışında bir şey almaya sürüklemeyecektir." Bunu işiten yahudiler: "Hak için gökler ve yerler bu hak yüzünden ayakta durmaktadır." Dediler "Biz, göğü, yeri ve bunun ikisi arasında bulunanları oyun olsun diye yaratmadık." (el-Enbiya, 16)

Arkadaşlar! Zulmün akıbeti vehimdir. Bu hususta İbn Teymiyye şöyle demektedir: **"Halkına adaletli olan kâfir devlet, halkına zalim olan müslüman devletten daha uzun ömürlüdür."** Kardeşlerim! Bakın, Amerika kâfir devlettir. Ancak halkından herkes, hakkını alabilmektedir. Hakları Reagan'da olsa bile mahkemede Reagan aleyhine

dava açabilir. Düşünün! Bazı kardeşler Afganistan'a cihad için geldiklerinde ailelerini Amerika'da bırakmışlardır. Örneğin, Ebu Ravda kardeş bunlardan biridir. Kendisi ve hanımı Amerikan uyrukludur. Hanımını, Amerika'da bırakarak buraya cihada gelmiştir. Daha sonra hanımı Amerikan yetkililere: **"Kocam burada değil ve bana bakacak kimse yoktur"** diyerek başvuruyor ve kendisine beş yüz dolar aylık bağlanıyor. Amerika'da bulunan bir akrabam da; **"kocam iş bulamıyor ve biz çocuklu aileyiz"** diye başvuruyor. Kendisinin kaç çocuğu olduğu dikkate alınarak aylık sekiz yüz dolar maaş bağlanıyor. Ayrıca okul ve doktor ücretsiz olduğu gibi bayramlarda da (Hristiyan bayramlarında) kendilerine hediyeler göndermektedirler. **Bizim, kendilerini müslüman olarak isimlendiren zalim yöneticilerimiz (!) ise, fırsat bulsa ve güç yetirebilseler üzerlerimizdeki elbiseleri**

dahi soyarlar. Bir defasında adamın birini devlete küfrettiği için tutuklarlar ve karakolda onu korkutmak için; "mahkeme senin idamına hükmedecek" derler. Bunu işiten o zavallı ağlayıp, feryad u figan etmeye başlar. Bunun üzerine kendisine; "tamam ağlama! Seni serbest bırakacağız ama üzerindeki tüm elbise ve mallarını alacağız" derler. Bunu kabul eden adam çırılçıplak olarak dışarı çıkar ve sevincinden, "Yaşasın adalet! Yaşasın adalet!" diye bağırarak gider. İşte, beldemizdeki adalet anlayışı! Çıplak, iç ve dış elbiseler tamamen alınmış olarak dışarı bırakılıyor ve "Yaşasın adalet" diye bağırıyor. Vallahi, senin istediğin gibi konuşmak da hakkın değildir, istediğin gibi yazmak da hakkın değildir, istediğin gibi hareket etmekte...

Düşünün! Allah ve Rasulü'nün düşmanı olan kâfir Amerika gibi bir batı ülkesine

giriyor ve insanlar arasında kanunların eşit olarak uygulandığını görüyorsunuz. Amerika'ya girerken havaalanında size bir kart veriyorlar, pasaporta iliştirilen bu kartla beş yıl kalıyor ve bu süre zarfında da size hiç kimse bir şey soramıyor. Biz, ünevirsite de idik, arkadaşlarımızdan birisi müslüman öğrenciler birliği sorumlusuna İslâmî bir dergi çıkarmak için başvurmuştu. Dilekçeyi gören yetkili ona: **"Bu dilekçeyi vermen nedeniyle tutuklanırsın"** der. Arkadaşta; **"niçin"** diye sorar. Yetkili de; **"Çünkü sen, dergi çıkarmak için ruhsat istemek suretiyle Amerika'yı demokratik olmamakla itham ediyorsun. Kim sana dergi veya gazete çıkarmak için ruhsat gerektiğini söyledi?"** der.

Din adamı diye isimlendirdikleri rahiplerine büyük bir ihtiramları vardır. Onlar için her şeyde kolaylıklar sağlarlar. Oturduğu evde olsun, hastaneye gittiğinde olsun hatta bir markete girdiğinde oranın sahibi

karşısındakinin din adamı (!) olduğunu anlayınca büyük oranda indirim yapmaktadırlar. Bu yönleri müslüman hocalar içinde geçerli. Bir arkadaşım anlatıyor; eşime ziyaretçi vizesi almak için başvurmuştuk. Bana ne iş yaptığımı sordular. Ben de **"ruhani liderim"** dedim. -Orada hocalara ve vaizlere böyle demekteler- Bunu işiten yetkili, **"siz mademki ruhani lidersiniz, o halde sana ve eşinize de Amerikan uyruğu verebiliriz. Ziyaretçi vizesi almanıza gerek yok."** Bunun üzerine kendisi de, eşi de Amerikan uyruğu aldı. İşte oradaki kâfir, Allah ve Rasulü'nün düşmanı Amerika'nın uygulaması. Bizim burada kendisini müslüman olarak isimlendiren zalim tağutlar ise, bir yere misafir olarak giderken veya gelirken pasaportunu istihbarata veriyor ve hakkında raporsuz işlem yapmıyor.

Bir defasında Almanya'ya bir konferansa katılmak için gidecektim. Amman havaalanında pasaportumu kapıdaki memura verdim. Bilgisayardan, istihbarattan bilgi istenmelidir yazısı çıktı ve orada beni tam bir yıl alıkoydular. Konferansı kaçırdığım gibi ayrıca Almanya'da beni karşılamak için havaalanında bekleyen kardeşler kaygılanıyor, evime telefon ediyorlar, çıktığım söyleniyor, bunun üzerine benim kaçırıldığımı veya öldüğümü düşünmeye başlıyorlar. Pakistan'a veya müslüman (!) devletlerden herhangi birine girmek ya da çıkmak istediğiniz zaman laf anlatmaktan boğazınız kuruyor, onay alabilmek için kapılarına gidip gelmekten ayakkabılarınız parçalanıyor. Yani, kendisini müslüman diye isimlendiren devletlerde insanın değeri hayvandan da aşağı...

1954 yılında; İhvan-ı Müslimin'in genel sekreteri, Münir ed-Delli'ye mahkemede, "siz ne istiyorsunuz?" denilir. Bu soru, devletin en yüksek yargı organı olan Yargıtay tarafından sorulmaktadır. Üstad 1968 yılına kadar hapishanede rehin olarak tutulur ve orada ölür. Evet, bu en yüksek hukuki mahkemede ona; "müslüman kardeşler ne istiyor" diye sorulduğunda; Üstad Münir: "En azından istediği zaman anırabilen eşeklerin sahip olduğu kadar bir hakka sahip olmak. İstediğimiz zaman konuşabilmek, sadece konuşabilmek istiyoruz" diye cevap verir. Bu nedenle Nablus müftüsü Şeyh meşhur ed-Damin (ben Nablus bölgesinde idim) Nablus'ta İhvan-ı Müslimin'e uygulanan işkenceler düşünülemeyecek boyutlara ulaştığında, İsviçre'de bulunan Hayvan Dostları Cemi-yeti'ne bir dilekçe yazar ve; "sizden Mısır'da İhvan-ı Müslimine uygulanan dayanılmaz işkencelere karşı harekete

geçmenizi ve en azından hayvan muamelesi gösterilmesini sağlamanızı rica ediyorum. Sizler, katırlarla, eşeklerle dost olmaktasınız. Eşek muamelesi gören insanoğluna da dost olunuz...!" der.

Abdullah Rüşvan ve Cihad Savunması

Mısır'da Cihad davasının savunmasını üstlenen meşhur hukuk müşaviri avukat Abdullah Rüşvan; üstad Muhammed el-Uden'i şöyle anlatıyor: **"el-Ezher Üniversitesi'nde hocalarımıza doktora derslerini veriyordu. Usuli Din (ilahiyat) fakültesinde en yaşlı hocaydı. Abdunnasır ve Enver Sedat hocanın evinde yetişmişlerdi. Kendisine devrimin manevi lideri deniliyordu. Yaşı 78 idi. Vücudu yaşlılıktan bayağı zayıf ve halsiz düşmüş, beli kamburlaşmıştı. Mısır'da ordu ihtilal yapınca kendisine el-Ezher üniversitesinin şeyhi (rektörü) olması teklif edilir. Üstad bu**

teklifi reddeder. Sonra Usuli Din Fakültesi dekanlığı teklif edilir, onu da reddeder. Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır İhvan-ı Müslimini tutuklamaya başlayınca üstad Muhammed el-Uden de tutuklanır. Üstadı idam edebilmek için bazı tutuklulardan, serbest bırakılmalarına karşılık üstadın Abdunnasır'a karşı inkılâp yapmak istediğine şahitlik etmeleri istenir. Tutuklular bu isteği reddeder."

Abdullah Rüşvan Kahire üniversitesindeki bir konferansta şöyle diyor: **"Askerî hukuk müşaviri subay bir arkadaşım kendisinin tutuklanmasını şöyle anlatıyor: "1965 yılında tutuklamalar başladığında ordudaki tüm subayların eski dosyalan incelemeye alındı. Bu araştırmada, benim ifademin alındığını ve içeri girip çıktığımı belirten bir rapor buldular. Bana içerisinde sadece iki soru bulunan bir soruşturma belgesi gönderdiler, içerisinde: 'siz dininize**

bağlı mısınız?' ve 'dininize bağlılıkta ısrar ediyor musunuz?" diye iki soru soruluyordu. Bende ikisine de 'evet' diye yazdım ve belgeyi takdim ettim. Sorularının ikisine de peşi peşine 'evet cevabının verildiğini görünce beni tutukladılar ve sadece bu sebeple on bir yıl tutuklu kaldım. Tutuklu kaldığım hücre, üstad Muhammed el-Uden'in hücresiyle karşı karşıyaydı. Bir gün soruşturma heyetinden bir grup geldi. Üstadın hücresini açarak içeriye girmek istediler. Ben de bu arada hücreden çıkan polis köpeklerini saydım tam yirmi altı taneydi. Üstadın hücresi ise sadece 1,5 metre kadardı. Köpekler nereye bevlediyorlardı? Nereye pisliyorlardı? Üstad Muhammed el-Uden'in saçına, sakalına ve elbisesine... Üstad mahkemeye çıkarılacağı zaman hücresine pis kokudan heyet ve polisler yaklaşamıyordu. Sonra, hücresinin kapısını açtılar ve üstadın üzerine hortumla

uzaktan su fışkırtarak yıkadılar (!), daha sonra da eski elbiselerini çıkararak yeni elbiseler giydirip öylece mahkemeye, soruşturma heyetinin karşısına çıkardılar." Yaşasın adalet! Bu mahkemenin adı ne? Adı: Halk mahkemesi?!

Herkes bilmekte mahkemenin ne istediğini, Yargılamadan hâkimlerin nasıl kan emdiğini!

İnsana, insan olduğundan dolayı değer verilmeli, ahitlere vefa gösterilmelidir. Allah Rasulü (sav)'in önünden bir cenaze geçer. Bunu gören Rasulullah (sav) durur ve cenazenin geçmesini bekler. Sahabeler der ki: **"Ey Allah'ın Rasulü bu, bir yahudinin cenazesidir!"** Rasulullah (sav)'de; **"cenaze değil mi? cenaze değil mi?"** buyurur.

7–11. AYETLERİN TEFSİRİ

7-Bu müşriklerin, Allah ve peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir?

Ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileriyle antlaşma yaptıklarınız müstesna. Onlar size doğru davrandıkça, siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah, takva sahiplerini sever.

8-Evet, Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar, ne akrabalık bağını gözetirler, ne de verdikleri sözü. Ağızlarıyla sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır. Onların çoğu fasıktırlar.

9-Onlar, az bir değer karşılığında Allah'ın ayetlerini sattılar. Böylece insanları Allah'ın yolundan alıkoydular. Onların yaptıkları ne kötüdür.
10-Onlar, hiçbir mümin için antlaşma ve sorumluluk gözetmezler. İşte haddi aşanlar bunlardır.

11- Eğer onlar tevbe eder, namazı gereği gibi kılar ve zekâtı verirlerse, artık dinde kardeşleriniz olurlar. Biz ayetleri, bilen bir kavim için geniş olarak açıklarız.

"Müşrikler için, Allah ve Rasulü yanında nasıl bir antlaşma olabilir?" Bu soru red mahiyetindedir. Yani din de, akıl da müşriklere ahid verilmesini kabul edemez. Yüce Allah, daha önce Müslümanlara, müşrik, yahudi ve hristiyanlarla ahid yapmalarına müsaade etmiş ve bunu mubah kılmıştı. Öyleyse, şanı yüce Allah, daha önce izin verdiği bir şeyi neden değiştirmekte ve reddetmektedir. Çünkü İslâm, vakıaya hükmeden, gerçekçi yaklaşımlarda bulunan hareket dinidir. Olaylara karşı gereken tavır ve üsluplarla yönelmektedir. İslâm, beşeriyetin bir gece ile gündüz arasında değişmeyeceğinden emindir. İslâm kanundur. Allah'ın hayat için koymuş olduğu kanunlar bütünüdür.

Allah'ın hayat kanunlarında, toplumların baskısıyla şiddetle veya hutbe ve nasihatlerle bir anda değişmeyeceği, bilakis bunun için uzun senelere ihtiyaç olduğu bir hakikattir. Yüce Allah işte bu nedenle Mekke'de Müslümanların savaşmasını yasaklamıştır. Çünkü bunların hemen müslüman olmayacaklarını biliyordu. Müslümanlar Medine'de küçük de olsa varlıklarını ortaya koyan bir devlet kurup filizini yetiştirince; Allah Teala, Peygamberine oluşturulan bu devletin tabii bir şekilde gelişmesi için çevresini güvence ve teminat altına almasını mubah kıldı. Bu sebeple Rasulullah'a yahudilerle anlaşma yapmasına izin verdi. Bu tabii ve mantıki bir şeydi. Çünkü İslâm devletinin kendisine karşı savaş açanlara tam karşı koyabilmesi için, kendisi ile savaşmayanlarla antlaşma yapması serbest olacaktı. Evet, Rasulullah Kureyşlilerle savaşmayı ön plana almıştı.

Bundan ötürü Medine'de antlaşmalar yapmıştı.

Bu antlaşma gereği müslümanlar yahudilere, yahudiler de Müslümanlara saldırmayacak ve birbirleriyle savaşmayacaklardır. Hatta diyetlerde dahi, bir yahudi Araplardan bir kimseyi öldürdüğü zaman öldürülenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Aynı şekilde bir müslüman da herhangi bir Arabî öldürdüğünde yine öldürülen kimsenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Yahudilerle bu antlaşmanın yapılması, Müslümanların esas düşmana yönelebilmelerini sağlamak içindir. Hakikatte, tüm Arap Yarımadası İslâm'ın hezimetini beklemektedir. Çünkü o an Arap Yarımadası'nda Müslümanların sayısı takriben beş yüz kadardı.

Dolayısıyla Müslümanların esas düşmana yönelmeye fırsat bulabilmek için yahudilerle o an için antlaşma

yapmalarında bir beis yoktur. İslâm daveti karşısında dikilen bu büyük engelin önce ortadan kalkması gerekliydi. Bu büyük engel ortadan kaldırıldıktan sonra çıkabilecek çakıl taşlarının temizlenmesi kolaydı. Bu nedenle Allah Rasulü (sav)'in yahudilerle antlaşma yapmasına müsaade olundu ve Bedir günü Kureyş'e ilk darbe vuruldu. Bunu Uhud takip etti. Sad bin Muaz'ın (ra) Hendek günü yaralandığında; **"Ey Allah'ım! Eğer bizimle Kureyş arasında savaş (zaferimizle) bitiyorsa beni yanına al. Kurayzaoğulları (yahudilerinin yenilgisini) bana göstermeden ve gözümü onunla aydınlatmadan beni öldürme"** dediği gün Hendek'te harp bitiyordu

Sa'd'ın Ölümüyle Rahman'ın Arşı Sallandı

Hicretin beşinci yılında, Medine'yi kuşatmış olan "ahzab" karma ordusu geri

çekildiğinde, Rasulullah (sav) şöyle buyurur: "Artık, biz onlara savaş açacağız, onlar bize değil." Rasulullah (sav)'in bu ifadesi, İslâm davetinin yarısının tamamlandığını gösteriyordu. Allah Teala Şad bin Muaz'ın duasını gerçekleştirmiş ve İslâm davetinin yarısını tamamlamıştı. Kureyş'in Müslümanlara karşı başlattığı gazveler son bulmuştu.

Geriye Beni Kurayza kalmıştı. Şanı yüce Allah bu konuda da Sad bin Muaz'ın duasını kabul etmiş ve Beni Kurayza'yı Sad bin Muaz'ın hakemliğinde yargılanmayı kabul etmek zorunda bırakmıştı. Çünkü Beni Kurayza, Evs kabilesinin antlaşmaklarıydılar ve Sad bin Muaz'da onların lideri idi. Hakikatte Sad bin Muaz cahiliye de de, İslâm'da da onların lideri konumundaydı. Yüce Allah Sad bin Muaz ile İslâm'a çok faydalar kazandırmıştı. Yiğitlikte ve şerefte Sad bin Muaz örnek şahsiyet

durumundaydı. Beni Kurayza, Evs kabilesinin hakemliğini kabul ettiklerinde kayırılacaklarını zannederek;

— **"Biz Sad bin Muaz'ın hakemliğini kabul ediyoruz"** dediler. Sad bin Muaz (ra) geldiği zaman Evs;

— **"Ya Sad! Kendi dostlarına bizim cahiliye de ve İslâm'da yardımcımız olan bu insanlara karşı adil ol"** dedi. Sad (ra) de;

— **"Sad, şu an Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeyecektir. Onların hakkında, savaşçılarının öldürülmesine, kadınlarının ve çocuklarının esir alınmasına hükmediyorum"** dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

— **"Onların hakkında, yedi kat semanın üzerinden Allah'ın hükmüyle hükmettin"** buyurdu.

"Kulum bana nafile ibadetlerle yaklaşır, öyle ki artık onu severim. Ben onu sevdiğim

zaman da; onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden istekte bulunduğunda isteğini ona veririm. Benden korumamı dilediğinde de onu korurum."

Yüce Rabbimiz kutsi hadiste böyle buyuruyor. Sad bin Muaz (ra)'da, gözünün Beni Kurayza yahudilerinin yenilgisiyle aydınlatılmasını istemişti. Cömertlerin en cömerti olan şanı yüce Allah, hiç cimrilik eder mi? Hiç cimrilik etmesi uygun olur mu? Hayır! Kendi diniyle şereflendirdiği ve şeriatiyle yücelttiği kullarından bir kula isteği nasıl ikram olunmaz? Sad, hüküm verdikten sonra Hendek'te aldığı yarası patladı ve böylece ruhunu teslim etti. Onu bizzat Rasulullah taşıdı. Sad, iri cüsseli birisi idi. Fakat hafifti. Bu nedenle Rasulullah'la beraber Sad'ı taşıyan bazı münafıklar Sad hakkında "o hafiftir" dediklerinde, Rasulullah (sav):

"Şüphesiz ki onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır. Onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır" buyurdu.

Allahuekber! Bu ne ikram. Yine münafıklar, **"bu hafiftir"** dediklerinde Rasulullah; **"Rahman olan Allah'ın Arşı, Sad'ın ölümünden dolayı titredi"** buyurdu.

Evet, arş titredi arş! Biliyor musunuz? Yedi kat gök, kürsüye göre ancak bir kalkanda ki yedi dirhem kadardır ve Arşa nispetle kürsü ise çöldeki bir halka kadardır.

İşte bu büyük Arş bir insanın, Sad bin Muaz'ın ölümüyle sarsılmıştı. Ey Rabbim! Bu nasıl yüceliktir? Bu nasıl bir ikramdır, bundan daha büyük bir şeref ve ikram olabilir mi? Güneşte kurutulmuş et yiyen, çarşı pazarda dolaşan bir kul için! **"Sad'ın ölümüyle Rahman'ın Arşı sallandı"** buyruluyor!

Halid bin Velid, Ekyador Dume'nin yanma geldiğinde (Ürdün'de Dume'nin

lideri) ona birçok hediyeler ve ince elbiseler verilmişti. Sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) bu elbiselere dokunuyor ve inceliğine hayret ediyorlardı. Miskinlerdi... Koyun derilerinden başka ne giymişlerdi? İpeği, ince elbiseleri ve değişik nimetleri görünce hayret etmeleri ve **"Allahu Ekber bu ne büyük nimet"** demeleri normaldi. Rasulullah (sav) onların bu haline şöyle cevap veriyordu: **"Bunların inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Sad bin Muaz'ın Cennet'te bunlardan daha ince mendilleri var."**

Rasulullah (sav), Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesinden sonra: **"Artık biz onlara savaş açacağız, onlar bize savaş açamayacaklar" buyuruyordu ve Hudeybiye'nin ikinci yılına girilmişti. İlk yıl müşrikler, Peygamber (sav)'in Mekke'ye umre yapmak için girmesine izin vermemişlerdi. Rasulullah (sav)'de "yazıklar olsun Kureyş'e! Harb onları yiyip tüketti. Ne**

olur yani, benimle Arapların arasından çekilseler? Eğer Araplar bana saldırır ve beni yenerlerse isteklerine ermiş olacaklar. Eğer biz zafer bulursak kendilerinden hiç kimse öldürülmeksizin güven içerisinde rahatça İslâm'a girmiş olurlar. -İslâm'a girmeyip benimle savaşacak olurlarsa, güçlerini muhafaza etmiş olarak daha güçlü bir şekilde savaşırlar. (Kureyş daha ne ister?)- Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılıncaya ya da boynum kesilinceye kadar bu davadan ayrılmayacağım."

Biz de müslüman gençlerin Afganistan'a gelmesini engellemeye çalışan günümüz tağuti hükümetlerine sesleniyor ve diyoruz ki: Ne olur yani Müslümanlarla Afganistan'ın arasından çekilseler? Eğer biz müslümanlar öldürülürsek isteklerine ermiş olurlar ve bizden -onların tabiriyle aşırı dincilerden-

kurtulmuş olarak istirahata kavuşurlar. Eğer dönersek bizi hapsederler. Zaten, yarımız cihad meydanlarında şehid düşmüş, bazılarımızın kolları, bazılarımızın elleri kopmuş oluyor. Bu nedenle istirahata kavuşuyorlar. Veya en azından yarısı şehid düşmüş, yarısı da sakat kalmış kimselerle savaşacaklardır. Hâlbuki öncesinde iki katı fazlasıyla ve sağlam kimselerle savaşıyorlardı!

Evet, Rasulullah Hudeybiye'de Kureyşlilerle barış antlaşması yapmıştı.

Zuhri: Rasulullah (sav)'in Kureyş'le yapmış olduğu Hudeybiye antlaşmasını, Yüce Allah'ın "Büyük Fetih" diye isimlendirdiğini belirtiyor. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **"(Ey Muhammed) sana apaçık bir fetih verdik."** Yüce Allah, neden bu antlaşmayı **"Fetih"** olarak isimlendirmişti. Vakıa Rasulullah (sav) ileriyi görüyordu, Rabbinden aldığı emirler

doğrultusunda hareket ediyordu. Ve Hudeybiye antlaşması hakkında da: **"Şüphesiz bu Rabbimin emridir ve Rabbim beni sahipsiz bırakmayacaktır"** buyurmuştu. Bu nedenle bir fatihti.

Rıdvan Bey'ati

Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında. Hudeybiye'deki ağacın altında Rıdvan Bey'ati'nde bulunanlar 1400 kişi idi. Kureyş ile sulh yapıldıktan sonra insanlar, İslâm'a girmeye başladılar. Anlaşma gereği Kureyş, Rasulullah (sav) ile savaşmayacaktı. Dolayısıyla Kureyş'ten çekindiklerinden dolayı müslüman olmayan kimseler için, herhangi bir tehlike kalmamıştı. Kureyş'ten korktukları için İslâm'a girmeyen zayıf iradeli insanlar bunu İslâm'a girmek için bir fırsat kabul etmişlerdi. Artık Kureyş'in kızmasının bir önemi kalmamıştı. Hudeybiye anlaşmasından 20 ay sonra ise beklenen

büyük özlem gerçekleşiyordu: Mekke'nin fethi... Allah Rasulü (sav) Mekke'nin fethi için gelmişti. Beraberinde 10.000 müslüman bulunuyordu. Yani, 20 aylık bir zaman zarfında 8.500 veya 8.600 kişi İslâm'a girmişti.

Hakikaten, toplumda seni seven kişiler bulunur, ancak sana yardım etmeye veya yanında yer almaya cesaret edemezler. Çünkü hükümetin baskısı ve zulmü bunu önlüyor, onları korkutuyor.

Mısır'da Seyyid Kutub ve ailesine baskılar yöneltildiğinden Kutub ailesinin bir dirhem borç alabileceği tanıdıkları kalmamıştı. Kendilerinden işittim: Tüm insanlar bizden uzaklaşmıştı. Borç istediğimiz dostlarımız dahi; "biz sizi tanımıyoruz. Bize gelmeyin. Bizde size gelmeyeceğiz" demişlerdi. Cesaret edemiyorlardı. İnsanları etkisi altına alan korkunun boyutu tasavvur edilemez ölçüdeydi. Hatta Mısırlılar devlet terörünü anlatmak için şöyle nükteler

anlatmaktadırlar: "Bir adam para toplamak için kahvede maymun oynatıyormuş. İstihbarat mensupları gelip orada gizlenen bazı Müslüman Kardeşler mensuplarını ve diğer Müslümanları tutuklamak istemişler. Tabi insanlar kaçmış. Bu arada maymun da kaçmış. İstihbaratçılar maymunu yakalamışlar ve ona: İnsanlar hapishaneden kurtulmak için kaçıyorlar, sana ne oluyor? Maymunda demiş ki: Kaçmayayım da beni yakalayıp askeri cezaevine mi koyasınız? Sonra da adam mı yoksa maymun mu olduğumu tespit etmek için aradan altı ay geçsin...!"

Evet, birçok hristiyan bile Müslüman Kardeşlerden zannedilerek hapishanelere tıkılmış, kendilerine aylarca işkence edilmiş daha sonra: **"Sen şeriatçısın"** denince onlar: **"Allah'a sığınırız, biz hristiyanız"** demişler. Bundan sonra bırakılmışlardır.

Yine Mısırlılar nükte olarak şunu anlatırlar: Büyük bir tarihi levha bulunmuştu. Üzerinde bir takım yazılar vardı. Levhalar arkeologlar bu yazıları çözmeleri için gönderilmişti. Abdunnasır: **"Bu levhadaki yazıları çözmeliyiz, firavunlardan hangi zamana ait olduğunu anlamalıyız"** diyordu. Levha birçok tarihçi tarafından çözülemeyince, istihbarat başkanı Salah Nasır'a gönderilmişti. Ertesi günü Salah Nasır Abdunnasır'a, o levhanın İkinci Ramses'e ait olduğunu söyler. Abdunnasır; **"bunu nasıl anladın? O kadar tarih uzmanları çözemedi, hemen ikinci gününde nasıl çözdün?"** diye sorar. Nasır devamla: **"İtiraf et! Yoksa işkence ederim"** der. Böylece alışkanlığını ortaya çıkarır.

Şunu bilmek gerekir ki, sen bir İslâm davetçisi olarak devletin karşısına dikildiğinde yanında kimseyi bulamazsın, ancak ölümü göze alan veya ailesini, çoluk

çocuğunu, malını ve vazifesini feda etmeye hazır olan bir davetçi yanında kalabilir. Eh! Asıl insanlar zor anlarda tanınırlar. Çünkü sen devlete karşı çıktığında devlet seninle beraber olan kimseye merhamet etmez. Hatta sana gülümseyeni bile affetmez.

İslâm Davetçisinin Yanında Ölüme Hazır Olanlar Yer Alır!

Üstad Muhammed Necip el-Muti, Üniversite'de derslere giriyordu. Karşılaştırmalı İslâm Fıkhı kitabının müellifi. İslâm hukukunda ehliyetli âlimlerdendir. Vefatından iki yıl önce Cidde'de bulunurken bana Mısır'daki tutuklanışını anlatmıştı: Bir gün muhaberattan evime baskın yaptılar ve beni iki yıl ifadesiz içeride bıraktılar. Beni neden tutukladıklarını sorduğumda ise: **"Komşun Müslüman Kardeşler Cemaatine dahil olan birinden bir araba satın aldı."** Ben de: **"Peki, bundan bana ne?"** dedim. Onlar

sözlerine şöyle devam ettiler **"O adam sana selam verdi, sen de selamını aldın."** Ben de: **"Yani, ne yapmam lazımdı?"** dedim. Onlar:

"Mescidin kapısında onunla karşılaştınız ve selamlaştınız. Bunu bize haber vermen gerekirdi" dediler. Ben de: **"Ne yani, her sabah karşılaştığım adamlar için telefona sarılıp: "Alo! Bana istihbaratın müdürünü bağlar mısınız", dersem, telefonun beş-altı saat açık kalması lazım. Ta ki komşum buradan geçti ve bana selam verdi diye bilgi verebileyim."** Bunu anlatan, vallahi dürüstlüğüne inandığım âlim bir insandır. Konulduğu zindanı ise şöyle anlatıyor: **"İki yıl kaldığım zindanda büyük bir yılan üzerimde gezerdi. Bunun nedeni ise, komşum Müslüman Kardeşlere mensub birinden araba satın almış ve bana selam vermiş, ben de selamına karşılık vermişim"**

Evet, böyle bir ortamda senin yanında durmaya kim cesaret edebilir? Buna kim

güç yetirebilir? Tabi, Allah için şahadete hazır olanlar dışında hiç kimse, hiç kimse... Bunun örnekleri çoktur, saymakla bitmez.

Kuveyt'te bir kardeş anlatmıştı: Mısır'da, Müslüman Kardeşler tutuklanmaya başladığında Müslüman Kardeşlerden biri 1954 yılından beri bizde çalışıyor ve kendini gizliyordu. Mısır'da tutuklamalar başlayınca bu müslüman Mısır'ın güney kesiminde Said bölgesine giderek ziraatla uğraşmaya başlar. Ailesi ise onun tutuklandığını ve uzun zaman geçmesine rağmen hiçbir haber alınamadığı için zindanda öldüğünü zannederler. Ancak her gün istihbarat tarafından evine baskın yapılmaktadır. Yoğun baskı ve tacize dayanamayan babası İslâmî kıyafetini atar ve İslâm dininden çıkar. Gizlice bir rahipten randevu alır ve döner. Döndüğünde gizlenen oğlunun hanımına ve çocuklarına der ki "yarın inşallah sizi piknik yapmaya

çıkaracağım" der. Ertesi günü oğlunun hanımı ve çocuklarıyla birlikte taksiye biner ve şoföre; "falanca kiliseye çek" der. Oğlunun hanımı ve çocukları şaşırmıştır. Kilise'ye vardıklarında önceden randevu aldığı rahip kendilerini beklemektedir. Rahibi gören çocuklar ve oğlunun hanımı ağlayıp feryad etmeye başlarlar. Rahip: "Ne oluyor? Mesele nedir?" der. Oğlanın babası da: "Oğlum seneler önce 1954 yılında kayboldu. Müslüman Kardeşlerden biriydi. Ondan, bu zamana kadar hiçbir haber alamadık.

Fakat, devlet hâlâ onu aramakta ve bu nedenle bizlere her gün baskın düzenleyip tacizde bulunmaktadır. Artık buna tahammül edemiyorum. Devletin baskısından kurtulmak için bunları hristiyan yapmak istiyorum" der. Bu adam 18 sene ortadan kaybolur. Saçı sakalı ağarır. Yüzü kırışır. Tarlalarda işçi olarak çalışır (Enver Sedat 1972 yılında genel af çıkartır. Bu affa

1974 Affı denilir. Bu affın gereği bazı insanlar ortaya çıkarlar) Bu adam da Enver Sedat'ın af kararını duyunca evine döner, kapıyı çalar. Çocuklar dışarı çıkar. (18 sene... Dile kolay, çocuklar artık üniversiteye başlamışlar, büyümüşler... Bir yaşında bıraktığı çocuğu üniversite birinci sınıfa gidiyor. Yedi yaşında bıraktığı Yirmibeş yaşına ulaşmış). Evet kapıya bir genç çıkar.

Adam önce: - **"Çocuğum, annen evde mi?"** der.

Çocuk: - **"Ondan ne istiyorsun? Annem erkeklerle görüşmez,"** der.

Adam: - **"Onu görmek istiyorum."**

Çocuk: - **"Hayır, olmaz,"** der.

Adam: - **"Onu mutlaka görmem gerekir,"** der. Hülasa adamla oğlu arasında büyük mücadeleden sonra adamın içeri girmesine müsaade edilir.

Adam ona: - **"Ben senin babanım,"**

Çocuk: - **"Babam onsekiz sene önce öldü",** der. İçeriye girer, annesine: **"Anne, bu benim babam olduğunu söylüyor, hâlbuki sen babamın çoktan öldüğünü söylüyordun."** Kadın ona dikkatle bakar ve kocası olduğunu anlar.

Daha önce hadisesini anlattığım ve yanında yirmi altı polis köpeğinin kaldığını söylediğim Muhammed el-Uden'in hapsedilmesi hususunda ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama bir kardeş bana şunları anlattı: "Müslüman Kardeşlerden aile nafakalarını temin edenler hapsedildiği için bu zat, kardeşlere mensup bir aileye on kuruş yermiş. Müslüman Kardeşlerden herhangi birinin ailesine bir şey veren muhakeme edilir ve hapse atılırdı. Bundan daha da ileri gidilmişti. Bir tarihte Mısır'da İslâmî Harekete karşı nasıl savaşılacağına dair bir kararname çıkarılır. Kararnameye Hasan et-Tehami, ABD konsolosu, İsrail

başbakan temsilcisi ve ABD dış işleri müsteşarı da kararnameyi imzalarlar. Kararnamede şu ifadeler zikredilir: İhvanı Müslimin'e üçüncü dereceden yakın akrabalarını da devlet vazifelerinden atmamız gerekir." Bunun anlamı şudur: Birinci dereceden akraban annen, baban. İkinci derecedeki akraban; kardeşlerin. Üçüncü derecedeki akraban; amcan ve yeğenlerindir. Evet, Müslüman Kardeşlerin yeğenleri dahi devlet vazifesinden atılmıştır. Bütün bunlardan dolayı bir dava adamı olarak kimse seninle beraber olamaz.

Mesela şimdi birçok devlet tüccarlara; "Afganlılara bir şey vermeniz yasaktır" diyor. Buna rağmen hangi tüccar ne veriyor? Devlete karşı gelmeyi göze alan dışında hiçbir tüccar bir şey veremez. Tüccarlar devamlı silkelenirler. Milyonları gider. Onlardan ithalat belgesi alınır. Bugün devletler herhangi bir yardımda

bulunmamaktadırlar. Siz sanıyor musunuz ki bugün buraya gelebilen bazı tüccarlara devlet göz yummasa onlar buraya gelip bir kuruş öderler. Eğer korksalar ne gelirler, ne de bir şey öderler. Zor durumlarda ancak erler seninle beraber olur. Onlar da pek azdır. İnanç erleri, ideal sahipleridir. Konumuza dönelim:

Allah Rasulü (sav) Kureyş'le barış antlaşması yapmasıyla birlikte insanlar İslâm'a girmeye başladılar. İki yıldan az bir süre içerisinde 8500'e yakın kimse İslâm'a girdi. Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Kureyş'in daha sonra aynı yılın Şevval ayında Hevazin'in yenilgisiyle birlikte, Huneyn de artık tüm Arap Yarımadası'ndan heyetler gelmeye ve Allah'ın dinine akın akın girmeye başlarlar.

"Allah'ın yardımı ve fethi geldiğinde, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğünde, hemen Rabbini

hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir." (en-Nasr, 1-3)

Etrafını saran muazzam cahiliye ile karşı karşıya bulunduğun zor şartlarda insanların çağrım kabul edip davetinin içerisine girmelerini bekleme. Çünkü canları dahil sahip oldukları her şeyi feda etmeye hazır kimseler dışında davetini kabul eden bulunmaz.

Kureyş ve Hevazin Hicretin sekizinci yılında bitip tükenmişti. Hicretin onuncu yılında yani iki sene sonra Rasulullah (sav) kendisi ile birlikte yüzyirmidörtbin müslüman ile hacc etti. Mekke feth edildiğinde kaç kişiydiler? Onbin kişi. Demek ki iki yıl içinde ancak bu toplumun özü, ekseni ve çekirdeği Uhud'a katılmış bin kişi veya Rıdvan Bey'atında bulunan bindörtyüz sahabe oluşturuyordu. Bu insanları ortadan kaldırdın mı iş biter. Toplum tümü ile çöker.

İslâm'a savaş açmış tağutlar bu hakikati çok iyi bilmektedirler. Bu tağutlar, gelip toplumun tamamını öldürmelerine gerek olmadığını, bilakis onlara o ruhu veren, İslâmî önder kadronun öldürülmesinin yeterli olacağını çok iyi kavramışlardır. Beş, altı veya yedi kişilik İslâmî önder kadronun ortadan kaldırılması, o kalabalığın dağılması ya da gerilemesi için yeterlidir. Çünkü toplumu ayakta tutan temel direk ve cevheri bu öz grup oluşturmaktadır. Tağutlar bu öz grubtakileri idam ederek, **"5–6 kişinin idamına hükmettik"** diye ilan ederler. Aslında onlar bu altı kişiyle bir toplumu, bir ümmeti idam etmişlerdir. **"Şüphesiz İbrahim bir ümmetti."** (Nahl, 120)

Nice yiğitler vardır ki binlerce kişilere bedeldir. Ve nice binlerde vardır ki, bir kişi bile değildir

Durum böyle değil mi? Tıpkı "benimle beraber senin gibi bin kişi bulunsa ben

mahvoldum'' diyen darbı mesele benzemiyor mu? Yani senin gibi binlerce kişinin bir kişilik kadar bir faydası yoktur. Çünkü senin gibiler, selin üzerindeki köpüğü andırırlar. Selin üzerindeki köpüğün faydası ne? İslâm daveti, ameli bir davettir. Aziz ve Celil olan Allah'ın dini de aşamalı bir davettir. Çünkü toplumlar kaşla göz arasında değişmez. Yetişene kadar, İslâmî Hareket gelişimini tamamlayana kadar sabretmek zorundasınız. Diğer taraftan geçerli bir takım yasalar vardır. Herhangi bir devlete karşı on Kişi ile savaş açmanıza imkan yoktur. Sabırlı bir şekilde eğitimi sürdürmek kaçınılmazdır. İbn Teymiye'nin veya başka bir alimin okuduğun fetvasını göz önünde bulundurarak Afganistan'a cihada gelip de ertesi günü tüm insanların melek gibi tertemiz olmalarını bekleyemezsin. Koynunda tılsımlı muska taşıyan veya sakalını kesen ya da afyon

çeken kimselerin başına kıyameti kopararak bunlar şöyle bid'at ehli, bunlar şöyle şirk ehli vb. sözler sarf etmen senin daha çocuk olduğunu, Allah'ın dinine davetin üslubunu bilmediğini gösterir.

Daha çok süt içmen gerektiğini gösterir. Ne zamana kadar sütten kesilebilirsin? Sen herhangi bir müslümün toplumun küfre boyun eğmemesini çok mu görüyorsun? Bütün dünyada küfrün karşısında böyle bir tavır takınan başka bir müslüman toplum nerede var? "Sen de mi Brütüs?" onların arkasına takılmış kovalıyorsun. Buradan başka la ilahe illallah diyerek ve lailahe illallah adına silah taşıyan, la ilahe illallah adına küfre karşı savaşan ve lailahe illallah uğrunda ölen insanların bulunduğu bir başka bölge var mıdır? Buranın dışında böyle bir bölge var mı? Söyle bana, senin ülkenin durumu ne? Oradakiler kadayıf yemekten, tatlıları

midelere indirmekten, "tencerelerle boğuşmaktan, gün boyunca güzel yemekler yemekten başka ne yapıyorlar? İşte bundan dolayı Araplar, yahudilerin önünde ancak üç gün durabildiler. Bunlar ise komünizmin karşısında on yıldır ayakta durmaktadırlar. İşte şu anda dokuzuncu yıldadırlar. Sen ise gelmiş onları kovalıyorsun. Kardeşim, bırak onları kendi hallerine...

Atın yok hediye edecek malın da yok
Durumun el vermiyorsa dilin el versin bari

Şu zavallı, şu anda bütün yeryüzünde küfrün korkusundan titrediğini, Afganistan'ın içinde savaşın neticesini gözetleyip durduğunu bilmiyor. Yüce Allah'ın: "Siz önceden de böyleydiniz. Allah size lütuf ve ihsanda bulundu. O halde iyice araştırın" (en-Nisa, 94) buyruğunda ifade ettiği gibi daha dün tevbe etti. Bu kimsenin tevbe etmeden önce, dört ay öncesinde Mekke içerisinde eroin içtiğini, Mekke içinde

uyuşturucu aldığını, porno filmlerle uğraşıp bunların dağıtımını yaptığını görebilirsin.

Allah'a yemin ederim, onlardan biri bana şöyle demişti: Ben videoculuk yapıyordum, ancak pis işlere bulaşıyorduk... İşte bu kişi tevbe etti ve geldi. Allah seni dilinin altında törpü gibi, testere gibi, tömbek bulunan Afganlı halkın yerine koymasın. "Giderken, gelirken yediği odur." Çocuklar... Toplumların değişmez sünnetlerini bilmiyorlar. Toplumların değişmesi için uzun bir sabır dönemine, uzun yıllara ihtiyacı vardır. Bu cihadın Afgan halkının ruhi yapısını, aklî yapısını, akidesini, Allah'a yönelişini değiştirdiğini bilmiyor bu çocuklar.

Arap kardeşlerden birisi Afganistan içlerindeki meşhur kumandanlardan Ahmed Şah Mesud'a dedi ki:

- "Ey Ahmed Şah!"

- "Efendim"

- "Niçin tevhid sancağını kaldırmıyor ve tevhide çağrıya başlamıyoruz? Ve şu kabirleri yıkmıyoruz?..." vb şeyler.

Zannederim Ahmed ona şu cevabı verdi:

- "Sen savaşta hadlerin -kendisine had uygulanan kimse kafirlere katılmasın diye uygulanmayacağını, böylelikle kafirlere katılan bu kimsenin önce yarım müslüman sonra da kafir olmasının önlenmek istendiğini bilmiyor musun? O bakımdan bize süre tanı. Biz Allah'ın izni ile öğretim, eğitim ve programlar çerçevesin de değişiklikler yapacağız. Şimdi senin istediğini yaparak şu kabirlerden birisini yıkmaya kalkışacak olursak halk tümü ile komünist devletin yanında yer alır."

Senin gibi cihad edenler, aynı senin taşıdığın inancı taşıyorlar. Fakat onların ufku

geniş, uzak görüşlüler. Senin aklın ise iğnenin deliğinden daha küçük ve dar. O kadar küçük ki iki ayağının arasından başka bir şey görmüyor. Bu cihadın sonucunu ve geriye bırakacağı izleri idrak edemiyor. Cihadın tesiri altında memleketini terk edip geldiğini anlayamıyor. Şimdi cihadın Müslümanlara yeryüzünde cihad inancını tekrar iade ettiğini algılayamıyor. Bugün İslâm âleminde müslümanlar cihad haberleri üzerine gelişiyor ve yetişiyorlar. Şimdi biz burada oturuyoruz ama Mekke'deki, Paris'teki, Yunanistan'daki ve Amerika'daki gençler cihadı ve Müslümanların bir binanın kerpiçleri gibi kenetleştiklerini, başından sonuna kadar basından okuyor ve izliyorlar.

Evet. Bu gibi ufku dar olan insanlar cihadın bir kısım insanlara tekrar imanı nasib ettiğini, görülen kerametlerin imanlarını bütünleştirdiğini bilemiyorlar. Nice insanlar var ki cihadda görülen kerametleri

okuyunca Allah'ın her şeye kadir olduğuna yeniden iman eder oldular.

Tekrar ayete dönersek yüce Mevlanın; **"müşriklerin Allah ve Rasulü katında nasıl antlaşmaları olur ki"** buyurduğunu düşünürüz ve görürüz ki oradaki soru red mahiyetindedir. Yani artık sizlerin müşriklerle antlaşma yapmanız için herhangi bir gerekçe kalmamıştır. Artık antlaşma işi bitmiştir. Çünkü Allah'ın dini zafere ulaşmış, ne müşriklerin ne de şirkin devamı için herhangi bir sebeb kalmamıştır. Artık müşriklerle olan ilişkileri sona erdirin. Sonra onlara karşı savaşa girin.

Şimdi biri diyebilir ki; Allah Teala bundan iki ayet öncesinde **"ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine**

getirin. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurmuştur. Sonra dönüp izah etmekte olduğumuz âyetin devamında; **"ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileri ile antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. Onlar size doğru davrandıkça siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever"** buyurmuştur.

Bu tekrarın sırrı nedir?

Bir kısım müfessirler bu âyet-i kerimenin birinci âyeti pekiştirmek maksadı ile tekrar ettiği kanaatindedirler. Diğer bir kısım müfessirler ise, bu âyet-i kerimede zikredilen topluluğun diğer âyette zikredilen topluluktan başka bir topluluk olduğu kanaatindedirler. Vakıa her iki âyetin kast ettiği topluluk aynı topluluktur. Bunlar da -Allah daha iyisini bilir ya -Damreoğullarıdır. O halde bu tekrarın hikmeti nedir? Bize göre bunun hikmeti şudur:

Allah Teala Müslümanları; "Bu müşriklerin Allah ve Peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir?" âyeti ile harekete geçirdikten sonra, bir kısım müslümanlar âyetin bu bölümünün daha önce geçen dördüncü âyetteki; "ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesnadır" âyetini nesh ettiğim zannetmiş olabilirlerdi. Bu sebeple tekrar bu metnin açıkça iade edilmesi gerekti. Bu yeni metinde de geçen âyete ilaveten yeni bir şart ilave edildi. O da; "onlar size doğru davrandıkça" ifadesidir. Önceki ayette "antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler" kaydı getirilmişti. Bu kayıt müşriklerin geçmişteki halleri ile ilgiliydi. Bu ayetteki dürüst davranmaları şartı ise gelecekle ilgilidir. Müşriklerin gelecekte

mü'minlere karşı dürüst davranmaları beklenildiği taktirde onlarla antlaşma yapılabileceğine yol bulunduğu ifade edilmektedir.

Âyet-i kerimenin sonunda "şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyrulmaktadır. Evet... Takva antlaşmalarım koruyanların şiarıdır.

Sonra aziz ve celil olan Allah, yine red ifade eden bir soru ile gelen sekizinci âyete başlıyor ve buyuruyor ki: **"Evet, Allah ve Resulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Şayet onlar size galip gelecek olsalar ne akrabalık gözetirler, ne de verdikleri sözü..."** Ayet-i kerimede geçen ve **"verdikleri söz"** diye tercüme edilen **"zimmeten"** kelimesi, bazı âlimler tarafından mealde de verildiği gibi antlaşma olarak izah edilmiş, müşriklerin muahedelerine bağlı kalmayacakları beyan edildiği zikredilmiştir. Öyleki onlar zayıf olduklarında

antlaşma yaparlar, güçlendiklerinde ise müminlerin kökünü kurutmaya çalışırlar. Diğer bir kısım âlimler ise buradaki "zimmet" kelimesinden maksat; çekinmek manası olduğunu söylemişlerdir. Yani müşrikler sizi öldürmekten, kökünüzü kurutmaktan ve sizi imha etmekten çekinmezler, denildiği ifade edilmiştir.

Gerçekten tarihi olaylar müşriklerin Müslümanlara karşı olan antlaşmalarını yerine getirmediklerini, müşrik oldukları sürece mü'minlerden razı olmalarının mümkün olmadığını ortaya koymaktadır. Müşrikler Allah'a ortak koştukları sürece İslâm'a karsı içlerinde kin beslemeleri ve İslâm'a tahammül edemedikleri muhakkaktır.

Aziz ve celil olan Allah'ın bizlere indirdiği bu temel esas ne değişir ne de zaman ve yere göre bir takım kayıt ve şartlarla kısıtlanır. Allah Teala; **"... kafirlerin gücü yetse sizi**

dininizden döndürünceye kadar durmadan sizinle savaşırlar..." (Bakara, 217)

Kâfirlerin Müslümanları öldürmeleri hiç durmaz, devam eder. Çünkü kalpleri Müslümanlara karşı kinle doludur. Acaba bunun sebebi nedir? Bunun tek sebebi bizlerin mü'min olmamızdır. Evet. Onlar bize sadece mümin olduğumuz için kin beslerler. Allah'a ortak koşan müşrikler, ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlar, ateşperest olan mecusiler ve diğer tüm kâfirler sadece mümin olduğumuz için bizlere karşı kin beslerler. Nitekim Buruc Sûresi'nde şöyle buyrulmaktadır:

"Onların müminlere kin bağlamalarının sebebi sadece mü'minlerin her şeye galip, övülmeye layık, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'a iman etmeleridir. Allah her şeye şahid dir." (Buruc, 8-9) Bu âyetler Uhdud"halkını beyan etmektedir. Peki Firavun'un idam hükmü verdiği sihirbazlar

ona ne demişlerdir. **"Bizden sadece bize gelen Rabbimizin âyetlerine iman ettiğimiz için intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz bize bol sabır ver ve bizi müslüman olarak öldür."** (A'raf, 126)

Aziz ve celil olan Allah kâfirlerin bize kin beslemelerinin ve bizden intikam alma duygularının temel iki sebebi olduğunu, bunlardan birinin yoldan çıkmaları, diğerinin de bizim iman etmemiz olduğunu beyan ediyor ve buyuruyor ki; **"Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)."** (Maide, 59)

Peki kendilerinin yoldan çıkmaları bizim de iman etmemiz sebebi ile bize kızan bu müşrikler, bizden ne zaman razı olurlar? Tabîî ki bizim imanımızı bırakmamız, onların da

yoldan çıkmalarından vazgeçmeleri ile olur. Bu ise gerçekleşmesi mümkün değildir. Zira onlar yoldan çıkmalarını bırakırlarsa bunun anlamı müslüman olmuşlar demektir. Artık savaş biter. Şayet biz İslâm'ı bırakacak olursak (neuzubillahi teala) müşrik oluruz. Bu ikisi de olmadığı takdirde savaş devam edecektir. **"Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)."** (Maide, 59) Onların yoldan çıkmaları; bizim imanımız, kâfirlerin bize karşı kinlerinin nedeni olduğundan Amerika'nın veya Rusya'nın yahut İngiltere'nin ya da İslâm âleminde bulunan herhangi bir zalim ve tağutun bir müslümandan memnun olduklarını görürseniz onun imanından ve

Müslümanlığından şüphe edin. Ne dediğim anlaşıldı mı?!

Çünkü aziz ve celil olan Allah, hiç değişmeyen ezeli bir esasını indirmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Kendi dinlerine uymadıkça yahudi ve hristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır..."** (Bakara, 120) Yahudilerin Enver Sedat'tan razı olduklarını görürseniz bilin ki Sedat müslüman değildir, yahudiler Sedat'ı öldürdüğü için Halid İsiamboli'nin idam edilmesini istiyorlarsa bilin ki Sedat yahudi yanlısıdır. Diğer yandan bir kısım insanlar Kaddafi'nin doğulu bir insan, komünizme yönelik bir kişi olduğunu sanırlar. Hâlbuki Kaddafi'nin iktidarı her sarsıldığında Amerika suni davranışlarla onu kurtarmaktadır. Mesela Amerika uçakları Libyayı bombalar, bir kısım Libyalıları (niyetleri ne ise ona göre) öldürür. Bütün bunların temelinde kahramanı kurtarma yatar. Sosyalizm, diğer izmler... Bütün bunlar

Amerika'nın öğretileri ve talimatlarıdır. Böylece Arap, milliyetçi, müslüman görünümlü bir kahraman icad etsinler.

Haliz Esad, "Müslüman Kardeşler'e karşı toplu imhaya giriştiğinde, koltuğu sallanınca, ya İsrail ya da Amerika onu kurtarmak için yapmacık girişimlerde bulunmuştur. Örneğin, Lübnan'da bulunan Suriye füzeleri me'selesi; Golan Tepeleri meselesi tamamen yapmacık çıkışlardan başka bir şey değildir. Bu çıkışlarla sahte kahramanlar oluşturulmak istenmektedir. Golan tepelerinin İsrail tarafından işgal edildiğini ilan etmesi için dışişleri bakanı Begin hastaneden getiriliyor ve ilan ettiriliyor. Peki, uzun zamandan beri işgal edilmiş olan Golan tepelerini gündeme getiren ve hatırlatan şey ne olmuştur? Füzeler! İsrail, Lübnan'daki füzelerin çekilmesinde ısrar ediyor, Hafız Esad'da kalmasına dair tüm dünyada bir gürültü ve

yaygara koparıyor**. Neticesinde, Hafız Esad bölgedeki tek kahraman, yiğit ve tek kavmiyetçi lider görünümüne geliyor. Müslüman Kardeşler ise İsrail'in uşakları görünümünde!** Çünkü İsrail yahudileri karşısında dikilen tek kavmiyetçi, kahraman (!) lidere karşı mücadele ediyorlar! Kaddafi, devamlı Enver Sedat aleyhinde konuşur ve ona göndermelerde bulunurdu. Enver Sedat, Libya lideri Kaddafi'yi Carter'a, bölgedeki **"huzuru bozan ve fitne çıkaran şer birisi olduğu"** şeklinde şikâyette bulunur. Carter'in Enver Sedat'a cevabı ise; **"Kaddafi bölge dengesini sağlayan biridir"** şeklindedir. Enver Sedat şaşırmıştır. Zavallı Enver, Amerika dostu (!) olarak sadece kendisini zannetmekte. Ama kendisine; **"bölge dengesinin Kaddafi tarafından sağlandığı"** söylenmiştir.

Aslında hepsinin yuları Amerika'nın elindedir. Amerika uzaktan hedef gösteren

efendi durumundadır. Tekrar konuya dönelim: Allah Teala buyuruyor ki:

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Üstad Seyyid Kutub -Allah rahmet etsin- Fizilal'de bu ayetin tefsirinde şöyle diyor: "Kur'an-ı Kerim'in bu ifadelerinin gerçek anlamının ortaya çıkması, tarih boyu kâfir ve müslüman ilişkilerinin nasıl olduğunun anlaşılması için, müşriklerin müminlere karşı nasıl bir tavır takındıklarını çok iyi incelememiz gerekir. Kâfirlerin bu tutumu Arap Yarımadası açısından malumdur. Çünkü meşhur Siyret kitapları onların bu davranışlarını bizlere anlatmaktadır..."

Fizilâl'il Kur'an'dan naklettiğimiz bu alıntı bile müşriklerin müminlere karşı süregelen davranışlarının nasıl olduğunu tasvire

yeterlidir. Müşriklerin, İslâm davetinin ilk Mekke'de çıkışı tarihinden itibaren Kur'an'ın beyan ettiği bu nasların yaşanıldığı bu güne kadar tutumları izah edilmektedir. Aslında İslâm ile yahudiler ve hristiyanlar arasındaki savaşın süresi, İslâm ile müşrikler arasındaki savaşın süresinden daha uzundur. Fakat bu durum, devamlı olarak müşriklerin Müslümanlara karşı tavırlarının sûrenin bu bölümündeki âyetlerin tasvir ettiği şekilde olduğuna ters düşmez.

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Müşriklerin ve ehli kitabın Müslümanlara karşı takınmış oldukları tavır, tarih boyunca hep böyle olmuştur. Yahudiler ile hristiyanların tutumundan bu surenin ikinci bölümünde yeri geldiğinde anlatacağız. Müşriklere gelince onların insanlık tarihi

boyunca Müslümanlara karşı takındıkları tutum bu minval üzere devam etmiştir. İslâm'ın Muhammed (sav) ile başlamadığını, bilakis Peygamberimiz (sav) ile ilahi risaletin mesajının son bulduğunu göz önünde bulundurduğumuz zaman görürüz ki, müşriklerin her peygambere ve her ilahi mesaja karşı takınmış oldukları tutum, genel anlamda müşrikliğin yüce Allah'ın dini karşısındaki tutumunu yansıtır. Konuya tüm yönleriyle bakınca aradaki savaşın boyutları gerçek suretiyle ortaya çıkar ve hükümleri ebediyen geçerli olan Kur'an ayetlerinin tasvirini yaptığı hakikatler, istisnasız bütün insanlık tarihini kapsayan bir gerçeği ortaya koyar.

Mesela Müşrikler, Hz. Nuh, Hud, Salih, İbrahim, Şuayb, Musa, İsa (aleyhumusselam)'a neler yaptılar? Müşrikler, şirkin ikinci büyük savaşında Tatarların eliyle Müslümanlara neler

yaptılar? Bağdat'ta Tatar putperestler, galip geldiğinde müslümanlar son derece kanlı facialar yaşadı. Bu facialarn belgeleri tarihin kara sayfaları tarafından tescil edildi. Biz burada İbn Kesir tarafından kaleme alınan "el-Bidaye ve'n-Nihaye" adlı eserde zikredilen Hicri 656 yılının olaylarına ilişkin belgelerden kısaca alıntılar yaparak yetineceğiz. İbn Kesir şöyle diyor:

Tatarların Müslümanlara Yaptıkları

"Tatarlar (Moğollar) Bağdat'a saldırdılar. Ele geçirebildikleri bütün erkekleri, kadınları, çocukları, yaşlıları ve gençleri öldürdüler. Şehir halkının birçoğu kuyulara, samanlıklara, fosebtik çukurlarına girdiler. Günlerce bu şekilde saklandılar, meydana çıkmadılar. Halkın bir kısmı hanlarda toplanıp kapıları üzerlerine kilitlemişti. Fakat Tatarlar bu kapıları ya kırarak ya da yakarak o hanlara girdiler.

İçerdeki halk onlardan kaçıp yüksek yerlere sığınıyorlardı, fakat Tatarlar onları silahlan ile öldürüyorlardı. Öyle ki sokaklarda dereler gibi kan akıyordu, -hasbunallah ve nimel vekil, İnna lillah ve inna ileyhi raciun- Mescidlerde, camilerde ve kervansaraylarda da aynı facialar yaşanıyordu. Tatarların elinden sadece yahudiler ile Hıristiyanlardan oluşan gayri Müslimler ve onlara sığınanlar bir de sadrazam olar. Rafızi İbn Alkami'nin evine sığınanlar canlarını kurtarabilmişlerdi. Ayrıca bazı tüccarlar da bol rüşvetler karşılığında amanname (güvenlik belgesi) alabilmiş, böylece can ve mallarını kurtarabilmişlerdi. Bu saldırı öncesine kadar en şenlikli şehir olan Bağdat, saldırı sonrasında neredeyse tamamen harabeye dönmüştü. Nüfusu son derece azalmıştı. Şehirde kalabilen bir avuç insan da korkunun, açlığın, perişanlığın ve kıtlığın pençesinde kıvranıyordu. Bu

olaylarda Bağdat'ta ne kadar Müslüman öldürüldüğü hakkında çeşitli rivayetler zikredilmiştir. Kimi sekizyüzbin kişinin, kimi bir milyon kişinin öldürüldüğünü söylerken kimi de bu facianın kurbanlarının sayısının iki milyona ulaştığını söylemişlerdir. -İnna lillahi ve inna ileyhi raciun- la havle vela kuvvete illa billahi aliyyül azim! –

Moğollar, Bağdat'a Muharrem ayının sonlarında girmişlerdi. Kırk gün boyunca kılıçlar şehir halkını biçmeye devam etti. Halife Mustasimbillah, Sefer ayının ondördüncü gününe rastlayan bir çarşamba günü öldürüldü. Mezarı belirsizdir. Öldürüldüğü gün kırk altı yaşını dört ay aşmıştı. Halifeliği onbeş yıl, sekiz ay ve birkaç gün sürmüştü. Yirmi beş yaşındaki büyük oğlu Ebu Abbas Ahmed kendisi ile birlikte öldürülmüştü. Bir süre sonra yirmi üç yaşındaki ortanca oğlu Ebu Fadl Abdurrahman da öldürülmüştü, en küçük

oğlu Mübarek ise esir alınmıştı. Ayrıca Patıma, Hatice ve Meryem adlarındaki üç kız kardeşi de esir alınmıştı.

Bunlar dışında sözünü ettiğimiz Tatarların Bağdat'a girmelerini sağlayan vezir Alkami'nin düşmanı olan ve Dârü'l-Hilafet (Halifelik Sarayı)'nın üstadı olan Muhyiddin Yusuf b. Şeyh Ebu'l-Ferec b. Cevzi, oğulları Abdullah, Abdurrahman ve Abdülkerim ile birlikte öldürüldüler. Devletin ileri gelen yetkilileri de teker teker öldürüldüler. Öldürülenlerin arasında saray ikinci kâtibi Mücahidin Aybek, Şahabuddin Süleyman Şah, sünni emirler ve şehrin ileri gelenleri de vardı. Abbas oğullarından göze kestirilen kişi halifelik sarayından çağrılıyor, sonra adam çocukları ve eşleri ile birlikte alınıp Hilal mezarlığına götürülüyor, burada herkesin gözü önünde koyun boğazlar gibi boğazlanıyordu. Bu arada Moğolların hoşuna giden kızlar ve cariyeler esir

alınıyordu. Şeyhi ve halifenin edep dersi hocası Sadreddin Ali b. Neyyar. da öldürülmüştü. Hatipler, imamlar ve hafızlar katledilmişti. Bunun sonucunda Bağdat'ta çok sayıda camiler, mescitler aylarca kapandı, cemaatler oluşturulamadı.

Kırk günün sonunda bu mukadder facia noktalandığında Bağdat, "tavanı üzerlerine çökmüş" bir yapının enkazını andırıyordu. Şehirde bir avuç saçları ağarmış ihtiyarlardan başka insan kalmamıştı. Sokaklara yığılan cesetler, yığınlar oluşturuyordu. Yağan yağmurlar bu cesetleri tanınmaz hale getirmişti. Şehri çürük leş kokusu sarmıştı, hava dayanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Bu yüzden şiddetli bir veba salgını baş gösterdi. Öyle ki, bu veba hava yolu ile dağılarak Şanı dolaylarındaki bazı yörelere kadar yayılmıştı. Havanın ağırlaşması ve rüzgârın bozulması sebebi ile birçok insan öldü. Pahalılık, kıtlık, veba, kırım,

kılıç-mızrak darbeleri ve taun hastalığı hep birlikte halkı kasıp kavuruyordu. -İnna lillah ve inna ileyhi raciun!

Bağdat'ta "eman (güvenlik)" ilan edildiğinde facianın başından beri dehlizlerde, fosebtik çukurlarında, mezarlarda saklanmış olan insanlar dışarı çıktılar. Tıpkı mezarları eşilmiş de dışarıya çıkarılmış ölüler gibiydiler. Birbirlerini tanımaz hale gelmişlerdi. Baba evladını, kardeş kardeşini tanıyamıyordu. Bu zavallıları da veba yakalayıverdi ve bu yüzden son nefeslerini vererek? Daha önce canlarını vermiş olan öldürülenlere katıldılar..."

Okuduğunuz bu tüyler ürpertici satırlar, Müslümanlara karşı üstünlük kuran müşriklerin hiçbir zaman, hiçbir vicdanî sorumluluk gözetmediklerini gösteren bir tarihi belgesel tablodur. Acaba bu tablo, sırf o dönemin Moğollarına özgü ve tarihin

karanlıklara gömülmüş, uzak geçmişinde kalan istisnai kural dışı bir tablo mudur?

Hayır, asla! Yakın tarihin dramatik manzaraları, hiç de bu tarihi tablodan farklı değildir. Pakistan'ın Hindistan'dan ayrılışı sırasında putperest Hinduların Müslümanlara karşı işlemiş oldukları cinayetler, vaktiyle Moğolların Bağdat Müslümanlarına reva gördükleri cinayetlerden hiç de daha az iğrenç, daha az tüyler ürpertici değildir.

O sırada sekiz milyon müslüman, Hindulardan gelen vahşi ve barbarca saldırılar karşısında can korkusuna düşerek Hindistan'dan Pakistan'a göç etmek zorunda kalmışlardı. Fakat yola çıktıkları zaman sayıları sekiz milyonu bulan bu zavallılardan Pakistan sınırına varabilenler sadece üç milyon kişi olmuştur. Diğer beş milyon müslüman yolda toplu kıyıma uğratılmıştı. Bu korkunç trajedi şöyle gerçekleşmiştir: Hind devleti tarafından

kimlikleri iyi bilinen ve bazı ileri gelen hükümet adamları tarafından yönlendirilen, Hindulardan oluşmuş bir takım çeteler, bir takım putperest ölüm mangaları sözünü ettiğimiz göçmenlerin yolunu keserek onları yol boyunca koyun boğazlar gibi kesiyorlardı. Arkasından Moğolların Bağdat Müslümanlarına karşı takındıkları vahşeti hiç de aratmayacak bir canavarlıkla ölü vücutları kesip doğradıktan sonra kuşlara ve vahşi hayvanlara yem olarak bıraktılar!

Bunun dışında bir başka planlı trajedi de bir trenin yolcularına uygulanmıştı. Bu trenin yolcuları Hindistan'ın çeşitli eyaletlerinden ayrılarak Pakistan'a gitmek üzere yola çıkan müslüman devlet memurları idi. İki devlet arasında varılan bir antlaşmaya göre isteyen Müslüman devlet memurları Pakistan'a gidebileceklerdi. İşte bu antlaşmadan yararlanarak Hindistan devletinin çeşitli kademelerinde görev

yapan ve artık Pakistan'da çalışmak isteyen ellibin memur trene binmişti. Tren Hindistan-Pakistan sınırına, geçitteki tünele bu elli bin memurla girmiş, fakat tünelin öbür ucundan sadece doğranıp öteye-beriye saçılmış cesetleri ile çıkabilmişti! Devletin üst makamları tarafından eğitilip yönlendirilmiş putperest hindu çeteleri treni tünelden geçerken durdurmuşlar ve içindeki ellibin Müslüman devlet memurunu doğrayıp leş ve kan yığınlarına dönüştürmeden, yoluna devam etmesine izin vermemişlerdi! Yüce Allah; **"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü"** (Tevbe, 8) buyururken ne kadarda doğru söylüyor! Bu toplu kıyımlar günümüze kadar değişik biçimde sürekli tekrarlanıyor.

Peki, Moğolların komünist Çin'de ve komünist Rusya'daki takipçileri o ülkelerde

yaşayan Müslümanlara karşı ne yaptılar? Ne yapacaklar? İktidara geldiklerinden beri geçen çeyrek yüzyıl içinde yirmialtı milyon Müslüman'ı yok ettiler. Görüldüğü gibi her yıla yaklaşık olarak bir milyon Müslüman düşüyor. Üstelik toplu kıyım uygulamaları hâlâ devam ediyor.

Çin ve Rusya'daki bu Müslüman kıyımından bir sene sonra Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de İslâm Konferansı düzenlendi. Bu konferansa Müslüman ülkelerin vakıf bakanları katıldı. Bunlardan hiçbiri tek kelime ne Afganistan'dan, ne de Rusya'nın Afganistan'a müdahalesinden söz etmedi. Bundan daha da iğrenci bu bakanlar, ülkelerine döndüklerinde basına yaptıkları açıklamalarda Birleşik Arap Emirliği Dışişleri bakanlığının açıklamasında olduğu gibi söyledikleri şu idi: "Rusya'da İslâm ve din hürriyetine saygı gösterilmektedir." Bazıları gazetelerde, Rusya'daki din hürriyetini (!)

yazdılar. Ne yazık ki konferansta hiç kimse tek kelimeyle İslâm'dan söz etmedi. Konuşulanlar, Rusya'nın çatısı altındaki Müslüman ülkelerde Rusya'nın, barışı sağlamasından, övgüler yağdırmaktan ibaretti. Sadece Rabıtatü'l Alemi'l-İslâmi genel sekreteri Abdullah Nasif (Allah onu aziz kılsın, korusun ve yaptıklarında başarı versin) konferansta şu tavrı takındı: İlgililer ona; "sunacağın bildiri nerede?" diye sorunca o da; **"ben kâğıttan konuşmam"** demiştir. Sonra ayağa kalkarak şunları söylemiştir: "Barış ancak İslâm'ın gölgesi altında mümkündür. Sonra ey Ruslar! Sizin barışa çağrıda bulunduğunuza nasıl inanayım? Sizler bugün Afganistan'da Müslümanları kesiyorsunuz." Bunun üzerine diğer devletlerden gelen vakıf bakanları dehşete kapılırlar; "bu adam Rusya'nın içinde bulunduğu halde bunu nasıl söyler"

diye düşünüp dururlar. Fakat Şeyh Abdullah devamla der ki:

"Ey Ruslar! Biz sizin barışa çağırdığınıza Afganistan'dan çekildiğiniz takdirde inanırız. O zaman sizlerin samimi olduğuna kanaat getiririz." Velhasıl Şeyh uzun konuşma yapmış ve hakkı haykırmıştır. Sonra Şeyh Abdullah'a Rusların uşağı olan kâfir müftü Babahanof'u veya oğlunu ona göndermişler o da Şeyh Abdullah'a; **"bizi ziyaret etmenizi istiyoruz, Sovyet liderleri seninle görüşmek istiyorlar."** Şeyh Abdullah da; **"Ben onlarla ancak Afganistan'dan çekilmelerinden sonra görüşmeyi kabul ederim"** demiştir. Şeyh Abdullah Moskova'dan dönerken Ruslar onu havaalanında resmî karşılamak için büyük bir tören hazırlarlar. Hâlbuki o Moskova'dan transit geçmektedir. Ruslar ona; **"Senin Rusya'da Rabitatü'l-Alemi'l-İslâmi'nin bir bürosunu açmanı istiyoruz"** demişlerdir. O

da: **"İnşallah Afganistan'dan çekilmenizden sonra olur"** demiştir.

İnsan samimi olunca neler oluyor... İnsanların gözünde de aziz, inşallah aziz ve celil olan Allah'ın nezdinde de aziz oluyor, hiçbir şey kaybetmiyor. Bilakis kâfirlerin gözünde bile şeref kazanıyor. Evet... Vakıflar bakanları Rusya'da Allah'ı inkâr eden devleti tesis eden Lenin'in kabrini ziyaret edip, çelenkler koyduktan ve saygı duruşunda bulunduktan sonra memleketlerine döndüler. Rusya'nın milletlerarası barışı gözetlemesini övüp durdular. Vakıa Lenin'in kabrine çelenk koymak küfürdür. (Mustafa Kemal'in ve benzerlerinin kabrine çelenklerin konulması bundan farklı mıdır?)

Tarık bin Şihab'ın rivayet ettiği hadis-i şerifte "Bir adamın bir sinek yüzünden Cehennem'e, diğer bir adamın da yine bir sinek yüzünden Cennet'e girdiği"

bildirilmektedir.

İmam Ahmed, Tarık bin Şihâb (ra)'dan rivayet ederek Peygamber (sav)'in şöyle buyurduğunu haber vermektedir: İki adam putlara tapan bir topluluğun önünden geçiyorlardı. O topluluk iki adama;

- **"Bu putlara kurban kesmeden sizin buradan geçmenize izin vermeyiz,"** dediler. Adamlardan biri;

- **"Ben kurban kesmem,"** dedi. Onlar da;

- **"Bir sinek dahi olsa kurban edeceksin,"** dediler. Adam;

- **"Sinek de kurban etmem,"** dedi. **Bunun üzerine o topluluk o kişiyi öldürdü. O da Cennet'e girdi. Diğer adam ise o putlara bir sinek kurban etti ve Cehennem'e girdi.**

Müslümanlar! Konu bu kadar basit değildir. Puta çiçek koymak, karşısında saygı duruşunda bulunmak öyle kolay bir

husus değildir. İslâm uleması fetvasında şöyle demektedir: Bir kimse mecusi komşusuna "Nevruz bayramı" gününde onun Nevruz gününü kutlamak için ona bir yumurta dahi hediye etse veya onu tebrik etse kâfir olur. Kâfirlerin bayramlarını tebrik etmek küfürdür, çünkü sen onun küfrünü kutluyorsun. Şimdi sizlere yılbaşı dolayısı ile tebrik kartı gönderenleri biliyorsunuz. Bunlar Müslüman değiller. Sen onları küfürle tebrik etmiş oluyorsun. Küfrü tebrik etmenin ne demek olduğunu her halde anlıyorsun.

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü. Ağızları ile sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır, onların çoğu yoldan çıkanlardır." (Tevbe.8)

Tüyleri ürperten, cehennemi işkenceler bir yana günümüzde Müslümanları imha etme operasyonları devam etmektedir.

Müslümanları Topluca Yok Etme Çalışmaları

Nitekim bu yıl, Çin'deki müslüman Türkistan'da, Tatarların Bağdattaki cinayetlerini bile gölgede bırakan bir facia meydana geldi. Müslüman bir lider yakalanıp getirildi, kendisi için cadde ortasında kazılan kuyuya konuldu. Arkasından yörenin müslümanları çeşitli işkence ve baskılar altında büyük abdest pisliklerini kaplara doldurup oraya getirmeye zorlandılar. (Çin'de devlet halkın bu pisliklerini toplar, onlara verdikleri gıda maddelerine karşılık olarak gübre olarak kullanır. Bu itibarla herkes pisliğini bir ekmek karşılığında devlete vermek mecburiyetindedir). İşte Çin devleti halktan

topladığı bu pislikleri kuyuda bulunan müslüman liderin, üzerine boşalttırır. Bu işkence üç gün devam etti. Zavallı adam pislik birikintisi içinde can çekişe çekişe son nefesini vermek zorunda bırakıldı!

Yugoslavya'daki komünist rejimde müslümanlara aynı şeyleri yaptı. Bu cinayetlerin bilançosu olarak komünist rejimin orada iktidara geliş tarihi olan İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden günümüze kadar bir milyon müslüman yok edildi. Bu yok etmeler ve vahşi işkenceler orada hâlâ devam ediyor. Bunların bazı iğrenç örnekleri şöyle: Erkek ve kadın müslümanlar canlı pastırma sucuk üreten kıyma makinalarına atılıyor ve makinanın öbür tarafından et ve kan hamuru olarak çıkıyorlar!

Kafkasyalı müslümanlardan Ürdün'e hicret eden Şeyh Şamil'in cemaatı o günleri şöyle anlatmaktadırlar: Lenin ve Stalin günlerinde faizlerdeki hububatın tamamını

aldılar ve bizleri topluca hapsettiler, kamplara doldurdular. İnsanlar açlıktan ölmemek için, ölmek üzere olanları yiyorlardı. Baba ölmek üzere olan oğlunu, kadın ölmek üzere olan kocasını yiyordu. Bunu ben zulümden kaçarak Ürdün'e gelen Çeçen halkından dinledim. Bu şekilde eşlerini, çocuklarını yedikten sonra açlıktan kurban sırası kendisine geliyor ve ölüyordu. Sağ kalanlar ise ya Azerbeycan'da yazın sıcaklığının 50 dereceye çıktığı bölgelere ya da Sibirya'nın, kışın soğukluğunun sıfırın altında 30, 40 derecelere vardığı bölgelere sürgün ediliyorlardı. Sibirya'da bu şekilde kaç insanın öldüğünü ancak Allah bilir.

Daha sonra İslâm Konferansı'na katılan müslüman ülke vakıflar bakanları, Rusya'da barıştan ve insan haklarından söz etmekte! İşte Ruslardaki barış böyle bir barıştır. Ya Yugoslavya'daki barış?! Onun barışının mahiyetini bilmek için şu olayı dinleyin:

1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketi düşürüyorlardı. Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-e1-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemai ve huvessemî-ul âlim" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi

tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum.

1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir**: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir."** Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: **"Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh**

Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: **"Gelen emirler böyle, çekileceğiz"** olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: **"Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler."** Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın Müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'y ı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i

Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında Müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahitleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkârcılıkta onun kardeşi idi) **"Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?"** diye sorar; Tito da; **"1948**

senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler

Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketi düşürüyorlardı.

Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid

oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-el-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemai ve huvessemî-ul âlim" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum.

1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir." Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket

mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: "Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: "Gelen emirler böyle, çekileceğiz" olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: "Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar

otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler." Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'yı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahidleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin

oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkarcılıkta onun kardeşi idi) "Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?" diye sorar; Tito da; "1948 senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

Allah Yolundan Alıkoyma

"... Allah'ın... Yolundan (hem kendilerini, hem başkalarını) alıkoymuşlardır..." (Tevbe, 9)

Arap mücahid gençlerden biri vardı. Kendisini Ebu't-Tuh (sert mizaçlı) diye isimlendirmişti. Fiilen o sert mizaçlı idi. Maaşallah o cihad için gelen Arap genç mücahidlerinin ve cephelere katılanların öncülerindendi. Çok gayretliydi ve inancı sağlamdı. Bir gün Şeyh Celaleddin Hakkani'ye gelerek;

- **"Tevessül (rabıta yapmak) şirktir"** der. Celaleddin Hakkani de;

- **"O haramdır"** der. Genç ona;

- **"Hayır, şirktir"** der. Hakkani mücahidlerin karşısında ona:

- **"Tevessül haramdır"** der. Mücahid genç;

- **"Hayır, ya tevessülün şirk olduğunu itiraf edeceksin ya da bu çatının altında bir gece dahi senle birlikte kalmam"** der. Bu gence rabıta yapmanın haram olması yetmiyor. Celaleddin Hakkani'nin

mücahidlerin önünde rabıta yapmanın haram olduğunu itiraf etmesi kâfi gelmiyor. Genç ona **"mutlaka bunun şirk olduğunu söylemen gerekir"** diye ısrar ediyor. Hakkani de:

- **"Ben onun şirk olduğuna inanmıyorum"** der. Genç de bunun üzerine hak adına (!) cepheyi terk ederek cihaddan geri döner. Vakıa bu mesele izaha muhtaçtır.

"Allah'ın yolundan alıkoyma" yasağı çeşitli şekillerde çiğnenmiş olabilir. Bazen insanın kendisi Allah'ın yolundan alıkoyan olur da, kendisi bundan habersiz olur. Bu bazen ameliyle, bazen de sözüyle olur. Nice kelimeler vardır ki, sahibini Cehennem'e sokmuştur! İmamsın, sana ittiba edilmektedir, âlimsin, ilminden hidayete ulaşılmaktadır. Sana birisi gelip te, istirahat etme zamanında, ya da uyku zamanında bir soru sormak isterse, "yarın gel" deme.

Belki de senin yanına uzak yerden gelmiştir. Bir sorunu vardır, onu çözmek istemektedir. Müsaade et ona. Senin yanından buruk olarak ayrılmasın ve "uzak yerden yanına geldik, bize iki dakikasını ayırmadı" demesine fırsat verme.

Peşaver'de oturup ta Allah'ın yolundan engelleyenlerden olma. Afganların tüm ayıplarını ezberleyip üzerine tuz biber ekerek, dışarıdan oralara Allah için cihada gelenlere engel olma. Bir müslüman cihad için Suud'dan, Kuveyt'ten, Katar'dan, Ürdün'den ya da diğer ülkelerden cihad aşkıyla geldiğinde ve seni iyi birisi olarak tanıdığından: **"Ey kardeşim bana hangi cepheyi tavsiye edersin?"** diye sorduğunda, ona: **"Cepheye gitme. Burada cihad olmaz. Çünkü bunlar müşriktirler, bid'at ehlidirler. İşte falan komutan Fransa'yla, filan komutan Amerika'yla vs. işbirliği yaptığını işittik. Sen cihada gitme. Otur tedrisat yap"**

deme. İşte bunlar Allah'ın yolundan engellemektir. Seninle karşılaşan, cihad aşkıyla gelen bu Müslüman beş dakika sonra: **"Keşke buralara kadar gelmeseydim. Bilet parasına, vize almak için gel gitlere ve uğraşılara yazık oldu"** demeye başlayacak ve geri dönecektir. İşte bu Allah'ın yolundan engellemektir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"İnkâr edenlerin ve Allah yolundan alıkoyanların amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah'ın yolundan küfürle alıkoymak, Allah'ın yolundan cihadı engellemektir. Öyle insanlar var ki; hakkı söylemek adına Allah'ın yolundan halkı alıkoyarlar da bundan haberleri dahi olmaz. Nice insanlar vardır ki kelimeler onları Cehennem'e sürüklemiştir. Afgan cihadının ayıplarını beyan ederek insanları cihaddan engelleyenler. Ramazan'da oruç tutmamalarını söyleyen

kimseler gibidir. Ramazan orucuyla, cihad arasında hiçbir fark yoktur. Cihad da farz-ı ayndır, oruç da farz-ı ayndır. Kesinlikle fark yoktur.

Ramazanda oruç yiyenin günahı, cihad etmeyen kimsenin günahından daha azdır. Çünkü cihadın faydası tüm ümmet içindir. Orucun faydası ise, tutan kimse içindir. İbn Teymiyye şöyle diyor: "Dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmanı engellemek, imandan sonra gelen en büyük farzdır."

İnsanların canlarına, mallarına, ülkelerine ve dinlerine saldıran komünist Rusya'yı önlemek... Afgan Müslümanlarını onlardan korumaktır. Sonra birsi geliyor ve **"kardeşim, Afganistan'daki cihad hakkında ne dersin?"** diyor. Sen de; **"geldiğin yerde kalman İslâm'a ve Müslümanlara daha faydalıdır"** diyorsun. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim. Bu insanın cevabı

tamamen; **"Ramazan orucu hakkında ne dersin?"** diye sorulup ta; **"kardeşim, Ramazan orucu senin sıhhatini etkiler. Biz burada İslâm devleti kurmak istiyoruz. Sıhhaten senin kuvvetli olman lâzım, çünkü İslâm devleti kurmak ve kafirlerle savaşmak istiyoruz"** diyerek hak ve batılı birbirine karıştıran kimsenin cevabı gibidir. Sen şimdi Ramazan'da oruç tutma, kuvvetli olmak için (!) sonra da kâfirlere hücum ederiz. Ne kadar sonra? Elli, yüz belki de bin sene sonra! Ya da; oruç tutma demiyor, ama: **"Vallahi kardeşim falan, oruç tuttu hastalandı, falan oruç tuttu öldü, falan oruç tuttu şöyle oldu"** vs. Yani sanki oruç tutma diyor. Birisi geliyor: **"Allah yolunda cihad etmek istiyorum"** diyor. Sen de**: "Vallahi kardeş falan cephede şu var, filan cephede kendi aralarında kıtal var, falan cephesinde ise bidat ve hurafeler var, falan cephesinde ise şirk var."** Yani ne demek

istiyorsun! Desene açıkça: **"Allah yolunda cihad etme"** diye. **Evet, kendi ülkemizde de cihad var. Nasıl mı? Nefis yemeklerle, leziz tatlılarla...** Her gün cihad yapılmakta maşallah! Hatta bu yolda karınlar şişmekte, geğirmeler başlamakta! Daha sonra geliyor ve şeyhimi Cihada gideyim mi! Şeyh de: **"Oğlum, ailende cihad et. Çocuklarında cihad et. Onların eğitimi de cihaddır. Birisi yine soruyor. Allah yolunda Cihada gideyim mi? diye. O da: Otur, anne babana hizmet et. Bu Afganistan'daki cihaddan daha faziletlidir diyor. Bir üçüncü kişi geliyor; biz ona; "Afganistan'da mücahitlerin zafere ulaştıklarını işittik" dediğimizde bu defa: "Sizin aklınız doğduğunuz ilk günkü gibi hâlâ küçük. Savaşın boyutlarını kavrayamamakta. Savaş büyük devletler arasında olmakta. Bu savaş Rusya ve Amerika arasında olmakta. Sizler Afganlar mı savaşıyor,**

zannediyorsunuz? Savaşanlar Amerika ve Rusya. Sizin bu savaşa katılmanızı gerektirecek bir neden yok! Kendi ülkende kal. Kendi ülke halkına faydalı ol. Afganlarla İslâm arasında herhangi bir bağ yok...!" (Onlar) Allah yolundan (insanları) engellemektedirler. Yaptıkları ne kadar da kötü bir şeydir!

Fasık bir kimse tevbe ederek, günahlarına kefaret olması için cihada gelmiş ve Peşaver'de seninle karşılaşmış, sana cihadı soruyor ve sende **"cihadı bırak! Önce İslâm'ı anlaman gerek. İslâm'ı anladıktan sonra cihad edersin (!)"** demektesin. Önce sen iyi bil ki: İslâm'dan neyi anlamalıdır. Sen İslâm'dan neyi anladın, kaç kitap okudun?! İslâm'a yeni giren ve hemen cihada katılmak isteyen sahabelere otur; Kurtubi Tefsirini, İbn-i Abidini, Bidaye ve Hidayeyi, Felhu'l-Bari'yi okudun mu diye sorulmuyordu? Bilakis

sahabeler La ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah'ı biliyor ve cihaddan geri durmuyorlardı. Bu nedenle ne Ebu Bekir, ne de Ömer (r.anhuma) hadis hafızları değillerdi. Hz. Ebu Bekir zekat vermeyenlere karşı savaş açtığında, Hz. Ömer ona: Sen onlara nasıl savaş açarsın. Hâlbuki onlar **"La ilahe illallah"** diyerek kanlarını korumuşlardır, diye itiraz etmişti. Hz. Ebu Bekir de; **"Vallahi, namazla zekatın arasını ayıranlara karşı savaşırım. Rasulullah'a verdikleri bir oğlağı dahi vermezlerse, onlara savaş açarım"** buyurmuştur. Şayet o sahabeler çokça hadis hafızları olsalardı, Hz. Ebu Bekir onlara şu hadisi delil gösterirdi: **"Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet getirip namazı kılıncaya, zekâtı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar."**

Bazıları şöyle diyebilirler: "Kardeşim bunlar için tekniğe ve taktiğe ihtiyaç var. Önce güzelce silahlanmalıyız. Düşmanlarımızın sahip olduğu gibi bizlerde tanklara, uçaklara, teknolojik imkân ve sanatlara sahip olmalıyız! İyi bilinsin ki, Rumu ve Farsı yenenler tuzla kâfur otunu birbirinden ayırd edemeyen kimselerdi. Kisra'nın sarayına girdiklerinde beyaz kâfur buldular. Onu tutup bu ne yumuşak bir tuzmuş diyerek yemeklerine koyduklarında tuz tadı gelmeyince onun tuz olmadığını anlamışlardı. Oranın en zengin eşrafından Abdul Mesih isimli birinin kızı esir alınmıştı. Yaşlı olan bu kız kendisini esir alan askere: **"Ey evladım! Benim yaşım oldukça ilerlemiş, gençliğim kaybolup gitmiştir. Sana istediğin kadar para vereyim ve beni bırak!"** der. Asker de: **"Bin dirhem isterim"** der. Kadın çıkarıp bin dirhemi verdikten sonra: **"Neden daha fazla istemedin?"** diye sorar. O da:

"Binden sonra başka sayı mı var?" der. O en büyük sayının bin olduğunu düşünmekte. İşte o zamanın süper devletlerini Rum ve Farsı bunlar fethetmiştir. Teknik, taktik ve teknolojisi olmayan insanlar!

Günümüzde bazı insanların zihninde cihaddan önce davet gereklidir, düşüncesi vardır. **Cihad öncesi davet olmalıdır. Ancak, bu davet ülkelerimiz kendi idaremiz altında bulunuyorsa cihaddan daha önce gelir. Müslümanların namusları kirletilirken, her yerde oluk oluk Müslüman kanı akıtılırken, mukaddes topraklarımız işgal altında bulunurken, bu söz, nasıl doğru olabilir?** Hırsız yatak odasına girmiş, yatağına uzanmış, hanımın kocası diyor ki: **"Bekle, Allah'a dua edeyim!"** Aileni, kızını, bacını bu şekilde hırsızla baş başa bırakıp da **"tesbihimi çekeyim, teheccüd namazımı kılayım"** diyorsan çektiğin tesbih, okuduğun âyet sana lanet edecektir. Sen ne

yapmaktasın? Yüce Allah tesbihini, namazını nasıl kabul eder? Semadaki melekler sana lanet etmektedir, ırzını, namusunu kıskanmadığından dolayı! Yatak odana giren, yatağına giren bu hırsızla savaşmak sana farz-ı ayn olmuştur. Öldürene ya da öldürülene kadar savaşmak zorundasın.

Tüm İslâm âlimleri ırzı savunmanın farz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir; Bir müslüman kadın teslim olduğu takdirde tecavüze uğrayacağını biliyorsa onun teslim olması caiz değildir. Savaşmak ve öldürülünceye kadar direnmek zorundadır. Bu nedenle Konir bölgesinde Rus askerleri Müslüman kadınları tankların içine çekmek istediklerinde, birçok Müslüman kadın kendisini nehire atarak namusunu kurtarmıştır. Bu hareket tamamen İslâm şeriatine uygundur. Çünkü namusu

müdafaa, canı müdafaadan daha önce gelir.

Şairin dediği gibi;

Yüksek şeref etrafında kan akıtılmadıkça eziyetten kurtulamaz...

Durum böyle iken düşmanın ta yatak odasına girip Müslümanların ırzlarını kirletmeleri halinde nasıl davranılacaktır? İşte bu nedenle İbn Mübarek adlı şair böyle bir durumu garipseyerek şunları söylemiştir:

Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde bulunurken, Müslüman nasıl yerinde durabilir. Nasıl sakin olabilir. Hâlbuki kadınlar rüsvaylıktan korktuklarında en çetin söz olan şu sözü söylemekteler; Keşke bizler doğurulmamış olsaydık, bu hali görmeseydik.

Evet, şair bu şiirinde red ifade eden bir soru soruyor. Nasıl böyle bir durumda Müslüman yerinde durabilir? Aziz ve celil

olan Mevla da aynı red sorusunu soruyor ve şöyle buyuruyor:

"Size ne oluyor da Allah yolunda ve "ey Rabbimiz, halkı zalim olan bu memleketten bizi çıkar. Kendi tarafından bize bir dost gönder ve yine kendi tarafından bize bir yardımcı gönder" diye yalvaran, erkek, kadın ve çocuklardan güçsüz olanlar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 75) Şair şöyle der:

Müslüman kadınlar bütün sınırlardan kaçırılırken,

Müslümanların yaşantısı nasıl güzel olabilir?

Allah için ve İslâm hakkı için onları genç, ihtiyar savunmalıdır.

Ey dinleyen!

Basiret sahipleri nerede olurlarsa onlara seslen.

Allah'ın çağrısına cevap verin, cevap!

Kardeşlerim, Mısır'da Müslüman kadın esir düştüğünde zamanın halifesine seslenerek; **"Eyvah! Ya Mu'tasım"** diye çağrıda bulunması üzerine, Mu'tasım 70.000 kişilik bir orduyla harekete geçer. Mu'tasım'ın bu hareketini o kadının çağrısına gereksiz bir itaat ya da yiğitlik zannetme! Bu harekette bulunmak, farz-ı ayndır. İslâm uleması **"bir müslüman kadın esir düştüğü zaman, tüm Müslümanların üzerine o Müslüman kadın kurtuluncaya kadar cihad farz-ı ayn olur"** diyerek bu hususta icmâ etmişlerdir.

"Şunlar Müşriktir" kitabından iki kelime öğrendin, insanları davet edip **"gel bak, İbn Kayyım ne diyor?"** diyorsun. Birinci satırı okudun, ikinci satırı da oku diye emrediyorsun. Keşke bu iki satırı bilmemiş olsaydın. Çünkü bu dinin belini kıranlar yarım âlimlerdir. Ne doğru dürüst âlimdirler,

ilmine dayanarak fetva versinler. Ne de cahilliğini idrak ederek bilmediklerini öğrensinler.

İmam Nevevi'nin Mücadelesi

İmam Nevevi; İslâm tarihinde en önde gelen fıkıh âlimlerindendir. Tüm İslâm tarihi boyunca İslâm âlimlerinden en bilgili on âlim zikredilecek olsa İmam Nevevi bu seçkin on fukahanın içerisinde yer alır. Sahih-i Müslim'i şerh etmiştir. Ayrıca "el-Mecmu'ufı'l-fıkh" isimli bir eseri de vardır. İbn Kesir, Nevevi'nin bu kitabı hakkında "benzeri bir kitap telif olunmamıştır" diyerek bahsetmektedir. Gerçekten İmam Nevevi'nin kitaplarını okurken susuzluğunu giderdiğini hissedersin. Manaların derinliğine ve cazibesine hayran kalırsın. Ayrıca İmam Nevevi çok zâhid, abid olan hayatı boyunca emr-i bil maruf nehy-i anil münkeri terk etmeyen, hakkı haykıran ve zalim

sultanların zulümlerinden ve kuvvetlerinden korkmayan bir âlimdir. Bir gün yazı yazarken çırası söner ve eli bir ampul gibi parlar ve elinin ışığıyla yazısına devam eder. Şam ve Mısır emiri Zahir Baybars ile ihtilaf eder. Baybars: Tatarlar 658 H. yılında Filistin'e kadar geldiklerinde ve Şam'a saldırıya hazırlandıklarında, onlarla savaşmak üzere ordu teçhiz etmek için, halkın malını almasının caiz olacağına dair âlimlerden fetva taleb eder. İmam Nevevi'nin dışında, tüm âlimler fetva verirler. İmam Nevevi ise **"Hayır, sana fetva vermiyorum"** der. Baybars ise: **"Neden fetva vermiyorsun? Biz Tatarlara karşı cihad için silah alacağız. Tatarların zulmüyle ümmet ve din zayi olmaktadır"** der. İmam Nevevi'de: **"Sen buraya geldiğinde bir köleydin ve hiçbir şeye sahip değildin. Ben şu anda senin yanında birçok bağların, bahçelerin, köle ve cariyelerin, altın ve gümüşlerin olduğunu görüyorum.**

Bunları cihad için sattığın zaman ancak, bana karşı haklı olursun ve ben de sana cihadda kullanmak üzere halkın malını almana, o zaman fetva veririm." Bu cevabı işiten Baybars, İmam Nevevi'yi Şam'dan sürgün eder. Sürgün edilen Nevevi kendi köyü olan Neva köyüne gider ve oraya yerleşir. Bunun üzerine âlimler Zahir Baybars'a gelerek: **"Şam uleması Muhyiddin en-Nevevi'ye muhtaçtır"** derler. Baybars'ta, âlimlere: **"Onu geri getirin"** der. Buna cevaben İmam Nevevi: **"Allah'a yemin ederim ki Zahir Baybars orada bulunduğu sürece Şam'a girmeyeceğim"** der. Ve yüce Allah onun yeminini boşa çıkartmaz. Bir ay sonra Zahir Baybars vefat eder. İmam Nevevi Şam'a döner. İşte İmam Nevevi âlim, zahid, fakih ve muhaddis... Kitaplarındaki bereketе bakın! Riyazu's-Salihin'e, Kırk hadise ve Kitabu'l-Ezkar'ma bakın! Kitaplarında bereket ve feyz

hissedilmektedir. İmam Nevevi'nin kitaplarının yayılması gibi, telif olunmuş hiçbir kitap yayılmamıştır.

Medine İslâm Üniversitesi'nde, İmam Nevevi Şerhi ve Sahihi Müslim, öğrencilere ücretsiz olarak dağıtılır. Bir defasında küçük bir öğrenci grubu 18 ciltlik İmam Nevevi'nin Sahihi Müslim Şerhini tekrar yetkililere iade ediyor ve "Biz Nevevi'nin kitaplarını istemiyoruz" Neden? Çünkü onun akidesinde bozukluk var! İmam Nevevi'ye dil uzatmaya cesaret edebilmek, akidesinde bozukluk var, -Allahu Ekber! Daha dün yumurtadan çıktın, bugün elini olgunlaşmamış üzüm salkımına uzatıyor- onun kitaplarını istemiyoruz diyebilmek..! Eğer Nevevi böyle olursa İbn Hacer el-Askalani de böyle olur. Filan te'vilcidir, falan Eşari'dir vs. gibi ifadelerden sonra ulemadan geriye kim kalır? İslâm ümmetinin âlimlerinden hiç kimse kalmaz. Sen gelir bu

fakih âlimlerin bizler için yaptıkları büyük surları yıkmaya çalışır; üzerine bir çizgi çeker veya tek bir kelimeyle hepsini hiçe sayarsan geriye ne kalır? Bütün ümmet bunların sözlerini kabul edip kendilerine saygı gösterirken, senin bu şazz ve tutarsız durumun neyi ifade eder? Tüm İslâm ümmeti İmam Nevevi ile İbn Hacer'in ilminde ve takvasında ittifak eylemiştir. İbn Hacer, hadis ilminde emiril mü'minin mertebesindedir. Henüz daha abdest almasını doğru dürüst bilmez, sabah namazını kuşluk vakti kılar ve İmam Nevevi'ye ya da Seyyid Kutub'a dil uzatmaya cüret eder. Şu kâfirdir ya da bu kâfirdir diye tekfirde bulunur.

Sevdiğim ve güvendiğim bir kardeşim bana şunu anlattı: **Müslüman bir genç, cihad için yanına gelir. O da cihad için gelen, tanıyıp sevdiği bu Müslümanı evinde ağırlar. Yedirir, içirir ve yatağında yatırır.**

Daha sonra da havaalanında onu yolcu etmeye gider. O Müslüman misafirde kendisini ağırlayanın oğluna; "Allah için babana buğzediyorum. Çünkü baban, Müslüman Kardeşler cemaatindendir" der. İşte, iyiliğin karşılığı!

Allah'ın yolundan engelleyip de iyi niyetinden yaptığının farkında olmayanlardan bir ikincisi de işte budur! **"Amellerinin kötülüğü onlara (şeytan tarafından) cazib gösterilmiştir."** (Tevbe, 37) Ey kalpleri evirip çeviren, kalbimizi dinin üzerine sabit kıl.

Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi olan Allah'ım, göklerin ve yerin yaratıcısı, gaybın ve hazırın âlimi! İhtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin, hakta ihtilaf edilen şeylerde izninle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sıratı müstakime ulaştırırsın.

Seyyid Kutub'u Dalaletle ve Kâfirlikle İtham Eden Kişi

Bu ikinci kişi kendisine ikramda bulunan konuk sahibine: "Allah için sana buğz ediyorum" demiştir. Sebebi ise misafir edenin Müslüman Kardeşler'den olmasıdır. Bu tür insanlar merhum Seyyid Kutub'a, o Fizilalil Kur'an'ın sahibi değil, Fi Delâlil Kur'an'ın sahibidir Seyyid Kutub! Kitaplarını okuduğunuz, sevdiğiniz bu adam dalalettedir, kâfirdir demektedirler. Neden böyle söylemekte? İstihbarat birimleri gençlerin Seyyid Kutub'un kitaplarını okuyupta etkilenmelerinden korkmaktadırlar. Bu nedenle Seyyid Kutub'un akidesinden insanları şüphelendirmek ve Seyyid Kutub'un kitaplarıyla yeni neslin arasına sedler çekmek istemektedirler. Böyle söyleyen kimseler, bu sözleriyle büyük ihanet birimlerine hizmette bulunduklarını

bilememektedirler. Bu zavallılar gerçekten hakkı açıkladıklarını zannetmektedirler. Seyyid Kutub'un kâfir olduğuna inanmaktadırlar.

Kardeşlerim! Müslüman, Allah'ın yoluna engel olmaz. Allah'ın yolundan insanları engellemez. Nice kelimeler vardır ki söyleyene **"telafuz etme beni, bırak beni"** der. Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: **"Kişi umursamadığı bir sözü söyler ve onun yüzünden Cehennem ateşine sürüklenir"**

Düşünün! Nevevi'nin akidesinde bozukluk var demekle ne kadar genç hayırdan mahrum bırakılmaktadır? Milyonlarca Müslüman Nevevi'nin büyük nimetten, Allah'ın ona bahşetmiş olduğu feyiz ve bereketten mahrum bırakılmak istenmiş olmuyor mu? Aynı şekilde İbn Hacer el-Askalanî için akidesi bozuktur, çünkü o Eşari'dir, denildiğinde... bunu diyenlere Eşari

nedir? diye sorsanız, vallahi cevap veremez, çoğu daha Eşari nedir, ne demektir onu bilmez. Sadece duymuştur! Fethu'l-Bari'yi oku, fakat Kitabu't-Tevhid bölümünün şerhini okuma! Neden?! Çünkü İbn Hacer'in akidesi tamamen selefi değildir, Nevevi'nin kitaplarım oku, mahzuru yoktur. Fakat bazı bozuk te'villere dikkat et!

Bir genç gelmişti. Adımı biliyordu. İslâmabad'ta onunla karşılaştım. Bana falan şöyledir, filan şöyle sofidir, Busayri ve filan şöyledir diye anlatmaya başladı. Sonra da: **"Busayri Kasidesi (el-Burde) hakkında görüşün nedir?"** diye sordu. Ben de: "İki beyiti hariç Rasulullah (sav)'i medheden, ona övgü ve senada bulunan, bundan daha güzel bir kaside var mıdır? Sen beyitlerden Resulullah'a sevgiyi tadarsın dedim." Bu genç; **"İki beyiti kaldır, üç beyiti kaldır"** demedi, dedim. Bunun üzerine: **"Onun akidesinden şüphe edilmektedir"**

dedi. Biraz tartıştıktan sonra ikindi namazı için kalktık. Bizimle birlikte namazdan isteksiz durunca, ben; **"gel sen bize namaz kıldır, senin akiden sahihtir"** dedim. Öne geçti ve bize imam olup namaz kıldırdı. Vallahi yaşı daha yirminin altında, doğru dürüst Kur'an okumayı bilmiyor, bizim akidemiz bozuk olduğu için de arkamızda namaz kılmıyor ve öne geçip bize namaz kıldırıyor. Bu bir musibettir. Söyler misiniz kâmil, aklı başında bir insan nerede bulunacak?

Kardeşlerim, herkeste ayıp ve hata bulunur. Fakat herkes sadece hataları görüp onları yazmakla meşgul olursa, hatalardan başka ne okunur? Her bir topluluk geldiği zaman bir öncekini lanetle anacaktır. Bu mü'minlerin sıfatı değildir.

Yüce Rabbimiz mü'minlerin sıfatını şöyle beyan buyurmaktadır: **"Onlardan sonra gelenler de derler ki: Rabbimiz! bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi**

bağışla. İman edenlere karşı kalblerimizde bir kin bırakma." (Haşr, 10)

Tüm iman edenler: **"Büyüğümüze saygı göstermeyen, küçüğümüze şefkatli olmayan bizden değildir"** hadis-i şerifini çok iyi bilmektedirler. Ancak, gelipte; **"Afgan halkı tevhidi bilmedikleri için Allah Teala, azab ve ceza olarak onlara kâfirleri musallat etmistir. Biz tevhidi bilenlere gelince, Allah derecelerimizi yüceltmek için bizleri düşmanla imtihan etmiştir"** şeklindeki yazıları, kitapları nasıl yazarsınız. Böyle bir kitap benim elimde bulunmaktadır. Peşaver'de bunun gibi kitaplar çokça mevcuttur. Böyle düşündükleri için Afganlılara yapılan zulümlere karşı tamamen duyarsızdırlar. Afgan halkına acıyanlar da vardır.

Biri buraya gelmişti. Cepheye gitmedi, Peşaver'de kaldı. Acep Peşaver'de ne var? Afganistan'daki katliamlara yanıp tutuşan

biri bu zatla konuşur. O da ona; "kardeşim, Afgan halkı için kendini yorma. Sen kendini Afganlılar için yoruyorsun. Pakistanlılar onlardan daha üstündürler" der. Bunu söyleyen nasıldır? Karnı pirinç pilavı ve kızartılmış piliçlerle doludur. Öyleki fırında kızartılmadıkça piliçleri yemezler. Şimdi bu geliyor; "sen Afgan halkı için kendini yorma, onlar bu kadar önem verilmeye layık değillerdir, çünkü inançları bozuktur," der. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyül azim. İnsanın kendi müslüman kardeşine karşı merhamet ve şefkat hissetmemesinden daha büyük bir bela olabilir mi?

Evet! Allah'ın yolundan engellemenin çeşitleri çoktur. İnsanların çoğu bunlara düşer, fakat bu halleriyle Allah'ın yolundan engelleyenlerden olduklarını bilmezler. Fasık veya facir bir âlim insanları Allah'ın yolundan engellediğini bilmez. İnsanlar

ondan dolayı Allah'ın dininden uzaklaşırlar. Allah'ın ayetlerini az bir değer karşılığı satan ve Allah'ın yolundan insanları engelleyen o fasık bunu bilmez. Devlet başkanından bir nişane veya dünyevi şeylerle para ve makam karşılığı devlet başkanının istediği gibi fetva veren âlim, bunu bilmez.

Kardeşlerim, Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanların kâfir olduğuna dair el-Ezher'in kitap çıkarması ve Seyyid Kutub'un katli vacip olan bir kâfir olduğuna hükmetmesinden daha büyük bir musibet olabilir mi? Müslüman Kardeşler cemaati için; "Şeytan Kardeşlerde Din Anlayışı" isimli kitap çıkararak, Allah'ın dininin hakim olmasından başka bir arzulan olmayan Müslüman kardeşlere, şeytanın kardeşleri demekten daha büyük bir musibet olabilir mi? Bu kitap 1965'te el-Ezher Şeyhi'nin fetvasıyla basılmıştır.

Seyyid Kutub'un ve onunla birlikte olanların kâfir, öldürülmelerinin vacip olduğunu belirtmektedir. Din adına, Ezher ulemasının fetvasına dayanarak Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanlar katledilmişti. 1954 yılında el-Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır Hüseyin (rahimehullah)a "senden bunların kâfir olduklarına veya asi ve bağı hükmünde olduklarına dair fetva vermeni istiyoruz" derler. Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır ise: "Hayatımın sonunu böyle bir fetva ile lekelemekten Allah'a sığınırım. Onların kanlarını boynumda taşımaktan, İslâm davetçilerine asi veya bağı demekten, yüce Allah'a sığınırım" diye cevap verir. O zamanlarda Ezher Şeyhi'nin ümmet üzerinde bir yeri ve önemi vardı. el-Ezher şeyhinin söylediği her kelime tüm dünya tarafından kabul görüyor ve dillerden düşmüyordu. Ezher şeyhine "Şeyhu'l-İslâmî'l-Ekber Şeyhu Camiatü'l-Ezheri: En büyük İslâm şeyhi"

deniliyordu. Takvası ve ilmiyle biliniyordu. Ezher şeyhini, Ezher uleması seçiyordu, bu ancak takva sahibi, âlim kimselerden olabiliyordu.

Ezher Şeyhi Hıdır Hüseyin'in Kral Faruk'la Konuşması

Ezher ulemasından bir âlimi -zannediyorum Şeyh Muhammed el-Hıdr veya Şeyh Alişî'yi-, Melik Faruk iftara davet eder. O zamanlar Ramazan'da kralların âlimlere iftar vermeleri ve insanlara yaklaşmak adetleriydi. Günümüzdeki reziller gibi değillerdi. Maalesef günümüzdeki yöneticileri görünce önceki krallara rahmet okur olduk.

Abdülhamid Kişk'in dediği gibi: **"Mısır halkı Kral Faruk'un kabrinden dirilip geldiğini görseler "Taleal bedru aleyna" şiirini okurlar."** Kral Faruk'un iftar sofrasına davet edilen bu âlim gelir. Kral Faruk sofrayı

kurmuştur. O zamanlarda bir âlim geldiği zaman krallar onun elini öper ve büyük bir ihtişamla karşılarlardı. Hâlâ Suudi Arabistan'da müftü Bin Baz'ın eli, kral ve emirler tarafından öpülerek ihtişamla karşılanmaktadır. Bu el-Ezher âlimine Kral Faruk**: "Buyurun, yemeğe başlayın"** der. Üstad: **"Size leş ve kan haram kılındı"** (Maide, 3) âyet-i kerimesini okur. Kral Faruk: **"Bu leş veya kan değildir, yemektir"** der. Üstad yine **"leş ve kan haram kılındı"** âyet-i kerimesini tekrarlar. Bunun üzerine Kral Faruk: "Hani kan nerede hocam?" der. Bu şerefli İslam âlimi de pilavdan bir avuç alır ve avucunda pilavı sıkar. Pilavdan kan damlamaya başlar. **"İşte bunlar zulmettiğin insanların kanıdır"** der. el-Ezher âlimleri veli ve salih kimselerden oluşmaktaydı. Bu, o âlimin bir kerametidir. 1954 senesinde devlete istedikleri fetvayı vermeyen el-Ezher Üniversitesi Şeyhi Muhammed el-Hıdır

Hüseyin görevinden alınır ve yerine turizm bakanı gibi birisi getirilir. Artık o tarihten sonra el-Ezher şeyhliğine, devlete istediği fetvayı veren, yağ çekmesini iyi beceren ve insanları nifaka sürüklemekte maharetli olan kimseler getirilmeye başlandı. Nihayet el-Ezher Üniversitesi'ni katlettiler.

Şu anda sorsam el-Ezher şeyhinin ismini sizlerden kaç kişi bilir? Ben bilmiyorum. Ben el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhinin ismini bilmiyor, onu tanımıyorum. el-Ezher'den mezun olan bir kimse her yerde saygı ve ihtişamla karşılanır, kalblerde ona karşı bir sevgi olurdu.

Annem bana; "köyümüzde Abdullah isminde el-Ezher'den mezun olan bir âlim vardı. Bundan dolayı sana Abdullah adını koydum" derdi. Ben Şeyh Abdullah'tan daha yüksek bir diploma ile mezun olup gelmiştim. Annem yanlış bir şey yaptığında; "anne bu konu şöyledir" diye izah ettiğim

zaman bana; "Ezherli âlim böyle söylemişti" diye cevap verirdi. Ben doktoramı el-Ezher'de bitirdikten sonra, annem beni dinlemiyor, onu dinliyordu. Halkın tamamı böyleydi. Sadece el-Ezher ulemasının fetvasına güvenirdi. 1965'te el-Ezher şeyhliğine birisini getirdiler. O da "Müslüman Kardeşlerin hükmü Kur'an ve Sünnette maruftur. Onlar İslâm'dan çıkmışlardır. Tevbeleri kabul edilmez!" diye fetva verdi. Fetvayı veren âlim şu anda ölmüş, Rabbi huzurundadır. el-Ezher şeyhinin bu fetvasına dayanarak, Müslüman Kardeşler'den öldürülen veya idam edilen kimselerin göğsüne şu âyet-i kerimeyi asarlardı.

"Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan, yeryüzünde fesad çıkarmaya çalışanların cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmeleri ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada

onlar için bir zillettir. Ahirette ise, onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

1954 yılında "Müslüman Kardeşler İslâm'dan çıkmışlardır, tevbeleri kabul edilmez" diye fetva veren el-Ezher Şeyhi Abdurrahman fetvasından bir veya iki yıl sonra vefat etti.

Seyyid Kutub'un İdam Merasimi

1966 yılında el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhliğine Hasen getirildi. O da Müslüman Kardeşler için **"Şeytanın Kardeşlerinde Din Anlayışı"** isimli bir kitap çıkardıktan bir yıl sonra vefat etti. Bu kitap Şeyhu'l-Ezher'in adına çıkarılan **"Minbetü'l-İslâm"** adlı derginin hediyesi olarak halka bedava dağıtıldı. Mısır'da idamdan önce Ezher'li bir şeyh getirilip idam edilene kelime-i şehadet getirtmesi, idam merasimlerindendir. Üstad Seyyid Kutub idam sehpasına götürülürken onun kelime-i şehadet getirtmesi için Ez-herli

bir âlim getirilir. O; **"Ey Seyyid Kutub! "Eşhedü enlailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah" de"** der. Seyyid Kutub: **"Sende mi? Komediyi tamamlamak için mi geldin? Şüphesiz biz "La ilahe illallah" dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise karşılığında ekmek yemek için, "la ilahe illallah", söylüyorsunuz!"** diye cevap verir.

La ilahe illallahu vahdehu la şerikeleh lehul mülkü velehul hamdü vehuve ala külli şeyin kadir. Vela havle vela kuvvete illa billahil aliyyul azim.
"...Onlarla nasıl bir anlaşma olabilir? Size karşı bir üstünlük sağlar, sizi yenerlerse; size karşı hiçbir hukuk gözetmezler." Ayet-i kerimede geçen "illen" kelimesinin; **"ahid, akrabalık, komşuluk, zimmet, saygı"** gibi manalara geldiğini daha önce belirtmiştik. Onlarla nasıl bir ahid ya da dostluk olabilir ki; size karşı üstünlük sağlarlarsa hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk)

gözetmezler. Kalpleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler. Allah'ın ayetlerini yok pahasına değişmişler ve (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini, hem de halkı) alıkoymuşlardır. Şüphesiz onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bu sebepledir ki bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl saldırganlar bunlardır."

Saldırganlar ifadesi hak ve hukuk tanımayan mütecavizler manasınadır. Yok, pahasına az bir para ile Allah'ın ayetlerini değişmişlerdir. Allah'ın ayetlerini aldıkları az bir değer karşılığı satmışlardır.

Mücahid; "az bir değer karşılığı, yok pahasına" ifadesini; Ebu Süfyan'ın yanında yiyecekleri bir yemek karşılığı olarak, ahidlerini bozmuşlardır, şeklinde tefsir etmiştir. Evet, onlar, yiyecek karşılığı ahdi bozmuşlar az bir değer karşılığı (Allah'ın

âyetlerini) satmışlardır ve Allah'ın yolundan (hem kendilerini hem de başkalarını) engellemişlerdir. "Şüphesiz, onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de zimmet gözetirler."

Onuncu âyetin sekizinci âyetin te'kidi olduğunu söylemişlerdir. Bazı âlimler de, onuncu âyet yahudilere hasdır. Birinci âyet ise; tüm müşrikleri kapsamaktadır, demişlerdir. İkinci âyette: "Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl mütecavizler bunlardır." Birinci âyette ise: **"... hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk, ahid) gözetmezler. Kalbleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler"** buyurulmaktadır. Ağızlarıyla sizi hoşnut ederler, razı etmeye çalışırlar, ifadesi münafıkların, kâfir ve müşriklerin tabiatlarını beyan etmektedir. Onlar

yapmacık gülümsemelerle, yalan yeminlerle mü'minleri aldatmak isterler. Evet. Münafıkların tabiatı insanları razı etmek için çokça yemin etmektir. Yüce Allah bunu şöyle beyan etmektedir; "Onlar yeminlerini (kendilerine) kalkan edinmişlerdir. (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini hem de insanları) engellemişlerdir."

Kur'an-ı Kerim'de müşrikler hakkında; **"onların çoğu fasıktır"** buyurulmuştur. Müşriklerin hepsi fasık olduğu halde niçin Allah onların çoğunun fasık olduğunu zikretmiştir? İzahı şöyledir: Fasık kelimesinin lügat manası; isyan etmek, yoldan çıkmaktır. Bu âyetteki fasıklıktan maksat ise, verilen sözden, yapılan antlaşmadan caymaktır. Müşriklerin hepsi yaptıkları antlaşmadan dönmeyip çoğu döndüğü için bu âyette **"müşriklerin çoğu fasıktır"** ifadesi zikredilmiştir. Evet. Âyet-i kerimede

"ağızları ile sizi hoşnut etmeye çalışırlar, kalpleri ise diretir. Onların çoğu fasıklardır" buyurulmaktadır. Müşriklerin kalbinde; hem Allah'a ortak koşma inancının hem de mü'minlerden razı olma duygusunun birlikte bulunması mümkün değildir. Bu nedenle dilleri kalplerinden farklıdır. Nitekim şu âyet bu hakikati belirtmektedir:

"Ne yahudiler ve ne de hristiyanlar sen onların dinine tabi olmadıkça, senden asla razı (hoşnut) olmayacaklardır." (Bakara, 120)

İki Yüzlülük

Onların kalpleri mü'minlere rıza göstermek istemez. Onların sizden razı ya da hoşnud olmaları yapmacık gülümsemelerden ve tatlı sözlerden başka bir şey değildir.

"Diliyle tatlı sözler dökerken bir taraftan, Aldatır, tilki gibi seni diğer taraftan."

Senin aleyhinde planlar kurar, tuzaklar hazırlar. Seninle karşılaştığı zaman muhabbetle kucaklaşır, musafaha eder ve seni seviyorum diye yeminde bulunur. İşte yüce Allah'ın fasıklık diye, Resulullah (sav)'inde münafıklık diye isimlendirdiği şey budur. Peygamber efendimiz; "İnsanların en şerlisi iki yüzlü olanıdır" buyurmaktadır. Bunlar insanlara farklı farklı yüzlerle yaklaşırlar. İçlerinde olanı gizler ve aksini izhar ederler. İşte bu münafıklık ve fasıklık alametidir. Mü'min ise kişinin yüzüne karşı yanlışlıklarını izhar eder, gıyabında da iyiliklerini konuşur. Seni gördüğü zaman hoşuna giden laflan söyleyip, sevgi gösterilerinde bulunup sonra da olmadığın zaman gıybetini yapan, ayıblarını konuşan kimse sadık mü'min olamaz. Sadık mü'min kardeşine yüz yüze

nasihatta bulunur. Kardeşinin gıyabında da yanlışlıklarını örter. Karşılaştığı zaman, usulüne uygun bir şekilde uyarılarda bulunur.

İncitmeden Nasihatta Bulunmak

Peygamber (sav): **"Din nasihattir"** buyurunca, sahabeler: **"Kimin için ya Rasulullah"** dediler. Rasulullah (sav)'de;

- "Allah için, Kitabı için, Resulü için, mü'minlerin imamları için ve geneli için" buyurdu. Kardeşine nasihat etmen vaciptir. Onda bir yanlışlık gördüğün zaman onu önlemeye çalış. Kardeşine, Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda belirttiği gibi davran. Rasulullah (sav): **"Gece namazlarını kılsa, Abdullah ne güzel birisi olur"** buyurur. Bunun üzerine Abdullah bin Ömer geceleri uyumaz. Çünkü kendisine kusurlarından birisi bildirilmiştir, o da gece namazına, teheccüde kalkmadığıdır. Eğer sen de

kardeşine olan sevginde sadıksan kardeşinin kusurlarını ona aracısız bildir. Onun olmadığı zamanlarda ayıblarını zikretme, insanlara karşı onun ayıbını gizle. Asıl olan kardeşinin ayıblarını insanların karşısında değil, sadece kendisinin karşısında söylemendir. Çünkü ona ayıblarını insanların karşısında söyler, nasihatte bulunursan onu incitmiş olursun. Ancak başkalarının olmadığı bir ortamda yüz yüze söylersen onu sevindirmiş olursun. Fakat insanların karşısında,**"kardeşim sen şöyle yapıyorsun, bunu yapma"** gibi sözlerle onun yanlışlıklarını söylersen kardeşini rezil etmiş, onu küçük düşürmüş olursun. Böyle şeyler kardeşinin kalbinde sana karşı düşmanlığa sebep olur.

Diğer yandan mü'minin alameti kardeşinin yüzüne karşı çok methetmemektir. Tâ ki, onun belini kırmasın ve onu gurura kaptırmasın. Bu nedenle

Rasulullah (sav) ağızlarıyla bizleri hoşnut etmeye, razı etmeye çalışanlara karşı "övenlerin yüzüne toprak serpin" buyurmuştur. Rasulullah mü'min kardeşini yüzüne karşı öven birisine ise; "sen bunun belini kırdın" buyurmuştur. Yüze karşı övgüde bulunmak her ne kadar haram değilse de mekruhtur. Ancak kardeşinin bazı yanlışlıklarını söylemek istediğin zaman, ona övgüyle söze başlamakta bir sakınca yoktur. Ona**: "kardeşim sen zeki birisin, insanların sevip saydığı ve örnek aldığı birisin, ancak şöyle bir hatan vardır, bu hatanı düzeltebilir misin"** diyerek nasihatte bulunabilirsin.

Şayet nasihat edeceğin kişi, senin idarecin veya senden büyük yahut baban gibi çekindiğin biri ise; bunlara mektup yazarak nasihat etmekte bir beis yoktur. Hasan el-Benna -rahimahullah-şöyle demekte: Biz emri bil maruf nehy-i anil

münker yaparken işte bu yolu takip ediyorduk. Bize ders veren ve yönlendirmelerde bulunan bir hocamızı mcsciddeki direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Ona direklerin arkasında namaz kılmanın mekruh olduğunu söylemeye utandım. Hocama bir hayır sever ismi ile mektub yazarak; "sizi mescidde direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Rasulullah (sav)'inde buyurduğu gibi bu mekruhtur" dedim. Daha sonra hocam derste bizlere: "Gençler bugün bir hayırseverden bana mektub geldi. Direklerin arkasında namaz kılmamam hususunda beni uyarıyordu. Ben bu mekruha dikkat etmiyordum. İnşallah bundan sonra dikkat edeceğim sizler de dikkat edin" dedi. Ben de dersteydim. Hocamıza onu kırmadan nasihatte bulunabilmiştik.

Mümkün olduğu kadar kardeşini incitmeden, onu kırmadan, ona nasihatte bulunabilmelisin. Hz. Hasan ve Hüseyin (r.ahnuma)nın yaptığı gibi. Abdestini güzelce alamayan bir adam görürler. Ona abdest almayı öğretmek için konuşmak yerine onu kendi aralarında hakem kılarlar ve; **"amca ben ve kardeşim hangimiz daha güzel abdest alıyoruz diye tartıştık, sen aramızda hakem ol ve bizim abdest alışımıza bak"** derler. Sol eliyle ibriği alır ve sağ eline dökerek iki elini de yıkar sonra bir avuç dolusu suyla ağzını yıkar ve burnuna çeker, sonra da sol eliyle sümkürür. **"Bak amca yüzümü nasıl yıkıyorum"** diyerek yüzünü yıkar. Sonra; **"bak amca dirseklerime kadar suyu nasıl ulaştırıyorum"** diyerek kolunu ve ayaklarını yıkar. Sonra Hasan nerede der? Hüseyin, ben ondan daha maharetliyim abdest almakta, der. Sonra diğeri abdest alır. Böylelikle adam

abdest almayı öğrenir ve; **"ben hakemim fakat abdest almayı sizden öğrendim"** der.

Bu Dini Nereden Öğrendiniz?

Emri bil maruf nehyi anil münkerde bulunma insanları gerçekten seven kişiye muhtaçtır. Uzak görüşlü, dili tatlı olan kişiye muhtaçtır. Gelip: "Ben Allah için seni sevmiyorum, sana buğz ediyorum. Çünkü sen şöyle şöyle yapıyorsun" diyen kimseye değil. Tatlı dille söylemeye gücün yetmiyor mu? "Kardeşim ben seni Allah için seviyorum. Ancak kardeşim sende şöyle basit bir hata gördüm. Bunu düzeltmen çok hoş olur" diyemiyor musun? Vallahi bir kardeşim bana kendisine gelen birinin şöyle dediğini naklediyor: Ben Allah için sana buğz ediyorum. Neden Allah için bana buğz ediyorsun? Çünkü senin baban Müslüman Kardeşlerden! La havle vela kuvvete illa billah!

Bu nasıl İslâm anlayışı!

Allah için bir Müslümana kin duymak...! Neden mi? Çünkü babası Müslüman Kardeşler cemaatinden. Hasbunallahu ve nimel vekil! Bunu söyleyen kendisinin emri bil maruf yaptığını, tebliğde bulunduğunu ve hakkı açıkladığını sanıyor. Müslümanlara nefret beslediği için ecir alacağım umuyor! Hâlbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namazı dosdoğru kılar, zekatı verirler. Allah'a ve Rasulü'ne itaat ederler. İşte Allah bunlara rahmet edecektir. Allah, Azizdir, Hakim'dir." (Tevbe, 71)

Peygamber efendimiz de: **"Sizden hiçbiriniz kendi nefsi için istediğini kardeşi içinde istemedikçe iman etmiş olmaz"** buyurmaktadır.

Bu dini nereden öğrendiniz? Ben, senden Allah için nefret ediyorum, sana buğz ediyorum, demeyi nereden öğrendiniz? Seninle karşılaşmak istediği ya da bir hayır istediği zaman sanki önce yüzünü ekşitmesi ve arkasını çevirmesi gerekmekte! Kaşlarını çatarak bakması gerekmekte! Bakarsın ki bu zat "düşündü, ölçtü, biçti." Baktı, yüzünü ekşitti, gözlerini sana dikti, nerede ise gözleri ile seni yiyecek. Vallahi bunlardan biri benim yanımdan geçti, bana öyle bir bakışla baktı ki, ona bir tokat vurup gözlerini çıkarasım geldi.

Aziz kardeşim İslâm nerede? İslâm'ın muhabbeti nerede? Emrolunduğumuz yumuşaklık nerede?

Bir adam Harun Reşid'e gelir ve; "sert bir hitab ile sana nasihat etmek ve galiz sözler söylemek istiyorum" der. Harun Reşid'de: "Hayır, şüphesiz yüce Allah senden daha

hayırlısını, benden daha şerlisine göndermiştir. Ve ona yumuşak olmasını emretmiştir. Yüce Allah Musa'yı Firavun'a göndermiştir. Hz. Musa senden daha hayırlı, Firavun'da benden daha şerlidir. Üstelik yüce Allah Musa'ya da şöyle emretmiştir:

"Firavun'a gidin, çünkü o azmıştır. Ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt alır, yahut korkar." (Taha 43–44)

Hoş kelime, iyi söz, sadakadır. Hele de bu söz hayra vesile olan bir söz olur ise düşünün nasıl olur?

Allah Teala Uhud savaşında Rasulullah'ın emrine muhalefet eden insanlara karşı Rasulullah'ın nasıl şefkatli davrandığını beyan ederek buyuruyor ki:

"Allah'ın bir rahmeti dolayısıyladır ki, sen onlara karşı yumuşak davrandın, eğer kaba, katı kalbli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla

onları bağışla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. İşlerinde onlarla istişare et." (Âl-i İmran, 159)

Yumuşak olmak Allah Teala'nın büyük bir nimetidir. Mü'min yumuşak davranır, kolaylaştırır, muhatabını hoşnut kılar. Adeta uslu bir deve gibidir. Nereye çekersen oraya gider. Nereye de çöktürürsen oraya çöker.

Rasulullah (sav) küçük bir kız çocuğu ile karşılaştığında çocuk onun elinden tutar. Ona bir şeyler yaptırmak isterdi. Rasulullah'a; **"benimle gel! Şu taşı veya şu şeyi bana göster"** derdi. Sense kardeşim karşımda, burnundan soluyor, yüzünü ekşitiyorsun. Neden böyle yapıyorsun? Senin bana hediye edecek ne bir atın var ne de malın. Beni sevindiremiyorsan bari güler yüz göster. Hem hostik (adi) hurma Hem de gramı az olsun.

12 – 16. AYETLERİN TEFSİRİ

12- Eğer onlar, antlaşma yaptıktan sonra, yeminlerini bozar ve dininize dil uzatırlarsa, küfrün önderleriyle savaşın. Çünkü onlarda yemine sadakat yoktur. Umulur ki, bundan vazgeçerler.

13- Ey mü'minler! Yeminlerini bozan ve peygamberi yerinden çıkarmayı kasteden bir kavimle savaşmaz mısınız? Hâlbuki size karşı ilk önce onlar başladılar. Yoksa onlardan korkuyor musunuz? Eğer gerçekten mü'min iseniz, korkmanıza Allah daha layıktır.

14- Onlarla savaşın ki, Allah sizin elinizle onlara azab etsin. Onları rezil ve rüsvay etsin. Onlara karşı size zafer versin ve mü'min kavmin gönlünü huzura kavuştursun.

15- Kalplerinden öfkeyi gidersin. Allah dilediği kimselerin tevbesini kabul eder. Allah, her şeyi çok iyi bilendir ve hikmet

sahibidir.

16- Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri, Allah'dan, Peygamberinden ve mü'minlerden başkasını sırdaş edinmeyenleri açığa çıkarmadan bırakılacağınızı mı zannediyorsunuz? Şüphesiz ki Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlarsa..." Âyet-i kerimede yemini bozma olarak ifade olunan "nekesu" kelimesi bir şeyi bağladıktan sonra tekrar çözmeye denir. Yeminlerini bozmalarından maksat; antlaşma ve ahidlerini bozmaktır. **"... ve dininize saldırırlarsa o küfür önderlerini, ileri gelenlerini ve elebaşlarını öldürün (onlarla savaşın) çünkü onların yeminleri yoktur."** Allahu alem âyet-i kerimenin bu bölümünün manasında Allah'a karşı ahidlerini bozanlar küfrün liderleridir. Küfrün liderlerini öldürün,

onlarla savaşın. Müslümanlara karşı antlaşma ve ahidlerini bozan İslâm dinine saldıran her kimse küfrün liderlerindendir. Allah Rasulü (sav)'in sırlarının emanetçisi, onun sırdaşı, Huzeyfe bin Yeman (ra) şöyle diyor: Bu âyet-i kerimede işaret olunan küfrün elebaşlarından dört veya beş kişi kaldı. Orada bir bedevi oturuyordu ve;

- **"Sizler, ey Muhammed (as)in sahabeleri, bize (bir takım şeyler) haber veriyorsunuz ki, bizler onları bilemiyoruz. Şu kimselerin hali nedir ki, onlar bizim evlerimizi yarıp açıyorlar ve en kıymetli mallarımızı çalıyorlar"** dedi. Huzeyfe:

- **"Bunlar (kâfirler ve münafıklar değil) fasıklardır. Evet onlardan dört kişiden başka kimse kalmadı. Onlardan biri çok yaşlı bir ihtiyardır ki, o soğuk su içse artık onun soğukluğunu da hissetmez olmuştur"** dedi.(Buhari, K. Tefsir, bab: 140)

Görüldüğü gibi bedeviler saygı ve ihtiram hususunda nezaket kurallarını takdir edemiyorlardı. Konulara direk giriyorlardı. Bu nedenle sahabeler Rasulullah (sav)e utandıkları soruları sormada bedevilerden faydalanırlardı. Kendileri direk Rasulullah (sav) 'e sormaktan haya ederlerdi. Medine'ye bir bedevi arab geldiği zaman ona: **"Eğer Rasulullah (sav) 'e şu soruyu sorarsan sana iki ölçek hurma veririm"** der ve sormak istedikleri soruyu onlara sordururlardı.

Rasulullah (sav)in, sahabeleri nezdinde bir heybeti ve onların kalbinde yüce bir yeri vardı. Bedevi Araplar ise Rasulullah (sav)in bu heybet ve yüce mevkisinin farkına yaramıyorlardı. Allah Rasulü (sav)'in sahabeleri, Rasulullah (sav)e karşı son derece edepli idiler. Ey Allah'ım! Bize edeb öğret!

İbn Abbas (ra) şöyle diyor: Ben Rasulullah (sav)in sahabelerinden daha fazla edepli hiç kimseyi görmedim. Rasulullah (sav) 'e yalnızca on üç meseleden sormuşlardır: "Sana hayızdan soruyorlar", "sana içki ve kumardan soruyorlar", "sana yetimlerden soruyorlar", Kuranı Kerim 'de "sana soruyorlar" ifadesiyle başlayan on üç meseleden sormuşlardır. Sahabeler edepli insanlardı. Yüce Allah'tan bizlere edep öğretmesini niyaz ederiz. Onlar birbirlerinin ve özellikle de Rasulullah (sav) 'in kadrini çok iyi takdir ediyorlardı. Ey Allah'ım! Bize edep öğret!..

Rasulullah (sav) 'in siyretinde sıfatının tamamı Hz. Hasan ve Hüseyin (r.anhuma) ile İbn Ebi Hâle ve Ümmü Mabed el-Arabiyye'den rivayet edilmiştir. Neden Ebu Bekir veya Ömer (r.anhuma) Rasulullah (sav)i vasfetmemiştir? Çünkü Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) küçük çocuklar idiler,

henüz Rasulullah(sav)'in kadrini takdir edemiyorlardı. Rasulullah (sav)'in namaz kılarken sırtına biniyorlardı. Rasulullah (sav) 'de onlarla oynuyor ve; "ben ikiniz için ne güzel bir bineğim" buyuruyordu. Rasulullah (sav) 'e secdesini niçin uzattığını soranlara; "oğlum sırtıma binmişti, onu düşürmek istemedim" diye cevap veriyordu. Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) henüz çocuk oldukları için Rasulullah (sav)'in kadrini takdir edemiyor ve onun sakalıyla oynuyor, bir sağına bir soluna geçiyorlardı. Sahabeler (r.anhum) ise heybet ve celalinden Rasulullah (sav)'in yüzüne bakmaktan çekinirlerdi. Sahabenin büyükleri Ebu Süfyan'ın Zeyd bin ed-Desine'ye de anlattığı gibi Rasulullah (sav)i ru'rşeyden ileride tutuyorlardı. Zeyd bin ed-Desine'yi esir alan Kureyş, onu harem dışına Tenim mevkiine öldürmek için çıkarırlar. Ebu Süfyan ona yaklaşır ve: "Ya Zeyd! Yerinde

Muhammed'in olmasını ister misin? der." Zeyd bin ed-Desine (ra)'de: "Değil ki Muhammed'in bu anda benim yerimde olmasını, ben evimde sağ salimken onun ayağına bir diken batmış olmasını bile istemem" der. Bunun üzerine Ebu Süfyan: "Muhammed'in sahabelerinin Muhammed'e olan sevgileri gibisini görmedim, görmedim!" diye hayretini gizleyemez. İşte bu şekilde sahabeler birbirlerinin kadrini iyi biliyorlardı. Abdurrahman bin Avf, Ömer ve Ebu Ubeyde'nin elini öpüyordu, hâlbuki Abdurrahman bin Avf bütün Medine'yi, çevresini ve Ömer ailesinin bütün mülkünü alma gücüne sahipti. Fakat o sırf sevgi ve saygısından ve Hz. Ömer'i takdirinden dolayı bunu yapıyordu. Çünkü Ömer, Rasulullah'a Abdurrahman bin Avf'dan daha yakındı. Halbuki Abdurrahman da Ömer'le birlikte Cennetle müjdelenenlerden biriydi.

İbn Ömer (ra)'ın da dediği gibi Rasulullah (sav)in sahabeleri, Ebu Bekir, Ömer ve Osman (r.anhum)un kadirlerini takdir ediyor, hiçbir kimseyi onlara denk tutmuyorlardı. Bu nedenle İbn Abbas (ra) diyor ki; **"Ben şu âyetin haklarında nazil olduğu iki kimseyi Hz. Ömer'den sormaktan uzun zaman çekindim. Ben ondan haya ediyordum."** Âyette şöyle buyurulmaktadır:

"... Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz kalbleriniz şüphesiz hayra yönelmiş olur." (Tahrim, 4)

İbn Abbas (ra) devamla diyor ki; Nihayet bir gün Hacda Ömer (ra)i gördüm ve yanına gelerek **"Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz..."** âyet-i kerimesinin haklarında nazil olduğu iki kişiyi sordum. Hz. Ömer (ra), İbn Abbas'ın bu sorusuna: **"Ya İbn Abbas sana şaşırıyorum! Ne kadar da çok soru soruyorsun..."** der. İbn Abbas (ra) Hz. Ömer'in hilafetinin ilk yıllarında 15

yaşında idi. Vaktinin çoğunu Ömer (ra) ile birlikte geçirirdi. Her meclisin bir saygınlığı vardır. İbn Abbas (ra) bu ümmetin güvenilir kaynağıdır ve büyük bir âlimidir. Hz. Ömer (ra), Muhacir ve Ensar'ın ileri içtenlerinden oluşan meclisine İbn Âbbâs (ra)'ıda alır. Meclistekiler, İbn Abbas için; **"bu bizim çocuğumuz yaşındadır,"** deyince Ömer (ra); **"yarın tekrar toplanalım"** der. Yarın olunca sahabeler ve İbn Abbas (r.anhum) gelir. Meclistekilerin yaşı 40, 50, 60 ve 70 yaşları civarındadır. Hz. Ömer (ra) meclistekilere: **"Allah'ın yardımı ve fetih geldiği ve insanların, Allah'ın dinine fevc fevc girdiklerini gördüğün zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o tevbeleri çok kabul edendir."** (Nasr, 1-3)

Yüce Allah'ın bu buyruğundan ne anlıyorsunuz?" diye sorar. Meclistekiler: **"Yüce Allah bizlere zafer nasib ettiği zaman**

kendisinden mağfiret dileyip ona tevbe etmemizi ve tesbihte bulunmamızı emretmektedir" derler. Daha sonra Hz. Ömer: **"Ya İbn Abbas! Bu âyet-i kerimeden sen ne anlıyorsun?"** der. İbn Abbas (ra) de "Bu âyet-i kerimeden Rasulullah (sav)in ecelini anlıyorum. "Yarın Allah'ın yardımı zafer geldiği ve insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğü zaman peygamberlik görevi tamamlanmıştır. Bunun manası da Rasulullah (sav)in vefat edeceğidir. Evet. Bunlar meselelerin özünü anlıyorlardı. Allah'ın dilediği kadar da takva sahipleri idiler. Bunlar hurma taneleriyle geçiniyor, onu dahi bulamadıkları ve ağaç yaprakları yedikleri oluyordu. İşte Utbe bin Gazvan şunları söylüyor: **"Ben Rasulullah (sav) ile birlikte müslüman olanların yedincisiyim. Bizim ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz yoktu. Öyleki damaklarımız yara olmuştu. Bugün ise**

bizden her birimiz bir yerin emiriyiz." Sad bin Ebi Vakkas'ın (ra) dediği gibi: **"Ben Rasulullah (sav)la birlikte müslüman olan yedi kişiden biriydim. Bizim hable diye adlandırılan bitkinin yapraklarından başka yiyeceklerimiz yoktu. Bizler büyük abdestimizi yaptığımızda koyunların dışkıları gibi dağılmaz bir şekilde sertti. Şimdi de Esedoğulları beni müslümanlığım hususunda ayıplıyorlar. "Sa'd anlamaz" diyorlar." Subhanallah!**

Tekrar konuya dönelim;

Hz. Ömer (ra) meclisindeki sahabelere; **"İbn Abbas'ın yerini kabullendiniz mi?"** der. Onlar da **"evet kabul ettik"** cevabını verirler. Bundan dolayı meselelerde Hz. Ömer (ra) İbn Abbas'a sorar, o da cevap verirdi. Ömer (ra)de ona şu atasözünü söylerdi: "Bu bizim ahzemden bildiğimiz "ş"li konuşmadır. (Ahzem; "Hatim et-Tai" diye adlandırılan Arapların en cömert insanının dedesidir.

Hatim, kendisine gelen misafirlere her hayvan boğazladığında; bu bizim dedemiz Ahzem'den öğrendiğimiz bir örfümüzdür. Nasılki "ş" harfi şivesi ile konuşanlar atalarından bunu kaparlarsa biz de bunu dedemizden böyle almışızdır derdi.) Hz. Ömer, Abdullah bin Abbas'a bunu söylerken şunu kastediyordu: **"Senin böyle cevap vereceğini biz biliyorduk. Çünkü senin eskiden beri öyle olduğunu tanıyoruz."**

Daha önce Ömer'in meclisinde bulunan sahabeler, yaşının küçüklüğü nedeniyle İbn Abbas'ın da kendileriyle aynı mecliste bulunmasına itiraz ediyorlardı. Çünkü her meclisin kendisine göre bir saygınlığı ve ihtiramı vardır. Onun için Abdullah bin Abbas'ı küçük görüyorlardı. Fakat onun, Hz. Ömer'in açıkladığı gibi ayrı bir imtiyazı vardı. Bunun için bu meclise alınıyordu. Fakat bunu' örnek alarak bugün

ilim meclisine bir yada iki yaşında kız çocuğuyla gelip onunla oynamak nasıl bir edeb anlayışıdır! Kardeşim, biz buraya oyun oynamak için mi geldik? Senin dışında kimsenin kızı, oğlu yok mu? İlim meclislerini meşgul ediyorsun. Bakıyoruz ki birileri küçük çocuğunu getirmiş, onunla oynuyor, dakika başı; "müsaadenizle bunun şurasını yıkamam gerekiyor" diyor. Edep ya hu!

Ey Allah'ım bizlere edeb öğret!

Veya Müslüman bir genç, babası yaşındaki birinin karşısında ayak ayaküstüne atarak oturabilmekte! Neden? Çünkü artık büyümüştür, lise mezunudur veya üniversite talebesidir. Şimdi bunun vakarlı ve saygın bir şekilde insanların toplantılarında oturması veya dinin böyle olduğunu düşünmesi gerekmez mi?

İslâmî Makam, İhsan Sahiplerine Saygı Duymak

Ürdün'de, İslâmî Harekete mensup olan hocalarımızdan birisi cemaatin evine girdiğinde gençlerden birisi ayak ayaküstüne atmış oturmaktaydı. Hocamız ona: "Neden böyle oturuyorsun?" der. O da: "Bu sünnettir" der. Hocanın karşısında ayak ayaküstüne atarak oturmanın sünnet olduğunu bilmesi ve bunu bir müslümanın söylemesi nasıl mümkün olabilir? Hâlbuki sahih bir hadisi şerifte zikredildiği gibi; Rasulullah (sav) Fatıma geldiği zaman onun için ayağa kalkar, onu kucaklar, cübbesini altına serer ve Fatıma'yı cübbesinin üzerine otutturduğu, beyan edilmektedir. Hz. Fatıma Rasulullah (sav)'in kızıdır. Henüz yaşı o sıralarda ondörttür. Keşke bizler ve gençlerimiz âlimlerimizin bu hususta fetvalarını okumuş olsaydık.

İbn Teymiye ki bu selefilerin şeyhidir, hepimiz onun fetvalarını kabul ederiz, bakın bu hususta ne diyor; **"İslâmî makam ve**

ihsan sahiplerine ihtiramen ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir." Aynı şekilde İmam'Nevevi bu konuda el-Terhis bi'l-Kıyâm (Ayağa Kalkmaya Ruhsat) isimli bir kitap yazarak saygı değer kimseler için **"girdiklerinde ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir,"** demekte ve buna delil olan bir çok sahih hadisler zikretmektedir. Ayrıca bu konuda Ahmet bin Hanbel, İmam Malik ve birçok fakihin ittifak ettiğini bildirmektedir.

Bir kardeşimiz bana şöyle diyor: **"Hayatım boyunca anne-babamın huzurunda dikkatli olurdum, ana-babaya itaat ve iyilikle muamele emrine karşı edebsizlik olur inancıyla bir yere dayanmaz ve bana bir emir verirken veya benden bir şey isterken anne babam konuşmasını bitirinceye kadar karşısında hazır ol şeklinde dururdum."** İşte İslâm adabı, edeb anlayışı!

Ey Allah'ım bizlere edep öğret!

Şimdi ise maaşallah hoca öğrencisiyle kâğıt oynuyor, öğrencisine sigara takdim ediyor vb. İslâm adabına yaraşmayan birçok tavırlar takınıyorlar. Öyle ki öğrenci hocasına kafa tutuyor, onunla dalga geçiyor ve bu haliyle de diğer öğrenci arkadaşlarına karşı övünüyor!

Âlimlerin Halifelere Davranışları

Halifenin oğulları Emin ile Me'mun hocaları el-Kisâî'nin ayakkabısını tutmak için birbirleriyle yarışırlardı. Kendilerine kitabı öğreten hocalarına karşı bir saygı ifadesi olarak ayakkabısını düzeltmek ve giyerken de ona sunmak isterlerdi. Ancak, âlimlerde saygınlıklarını korurlardı...

İlim ehli ilmi korusaydı, ilimde onları korurdu. İlmi nefislerde yüceltselerdi, ilim de onları yüceltirdi. Ancak ilme ihanet ettiler ve ihanet olundular. Ruhlarını tamahkârlıkla kirlettiler ve karanlıklara gömüldüler.

Bundan dolayı biz âlimlerin tutumlarını ve halifelerin dahi" onlara nasıl saygı gösterdiklerini izah etmeye çalıştık. Mesela; İmam Ebu Hanife'ye, Halife Ebu Cafer el-Mansur baş kadılığı kabullendirmek için neler yapmadı? İmam Ebu Hanife'yi hapsettirmeler... Kırbaçlatmalar... Ve sonunda zindanda hayatına son verme... İmam Ebu Hanife kendisine teklif edilen baş kadılığı kabullenmediği için zindana atılır ve orada vefat eder. İmam Ebu Hanife neden baş kadılığı kabullenmemiştir? Rivayetlere göre bunun nedenini Ebu Hanife şöyle açıklamaktadır: "Mansur teklif ettiği baş kadılığı kabullenmemle bey'atimi almak ve velayetimi kazanmak istiyordu." Ebu Hanife, Mansur'a şöyle der: "Ben senin adına kaza yetkisini kabullenmem. Çünkü sana yönelik bir mesele geldiği ve senin zıddına bir hüküm verdiğim zaman sen kabullenmezsin. Ben ticaretle uğraşmaktayım ve yargıya

girmeye ihtiyaç hissetmiyorum" der. Halifeler, padişahlar insanların huzurunda âlimlere yönelmekte ve saygı göstermekteydiler. Gerçekte hoşlanmamalarına, sevmemelerine rağmen yine de içlerinde onlara karşı saygı duymakta ve âlimlerden çekinme vardı. Mansur bir konuda ihtilaf ettiği zaman o konuyu İbn Ebi Zi'b'e, Ebu Hanife ye ve İmam Malik'e gönderirdi. Bir defasında da; "sizlerin benin hilafetim hakkındaki görüşünüz nedir?" diye sordu. İbn Ebu Zi'l şu cevabı verdi; "babaların hilafeti haram yoldan ele geçirdi, çöl insan öldürerek büyük katliamlar yaptı. İstediğiniz gibi tasarruf ta bulunduğunuz bu mallar size nereden helal oldu?" İmam Malik diyor ki: "İbn Ebi Zi'b'in kanı üzerime sıçramasın diye ben elbisemi toplamaya başladım. Sonra Mansur aynı soruyu İman Malik'e yöneltir. İmam Malik ise şiddetsiz yumuşak bir ifade

kullanır. Daha sonra da Ebu Hanife'ye sorar: O da şiddetli bir cevapla karşılık verir. Ve üçü de Mansur'un yanından ayrılırlar Sonra Mansur üçüne de birer kese altın gönderir ve: "Eğer bu malı İbn Ebi Zi'b ve Ebu Hanife kabul ederse ikisinin de kellesini bana getirin. Eğer Malik kabul ederse bunu ona verin" diye emreder. İbn Ebi Zi'b'e geldiğinde: "vallahi bu malı ben efendine darı helal görmüyorum. Kendi nefsime nasıl helal görebilirim," der ve kabul etmez. Ebu Hanife'ye gelir o da; "leş, kan, ve domuz eti bun dan daha helaldir" der ve kabul etmez. İmam Malik ise Mansur'un hediyesini kabul eder.

Mansur çok şiddetli biriydi. Boynu vurulanların kanını emer kıvırcık tüylü deri devamlı önünde bulunurdu. Bu deri öldürülenlerin ayağının altına konurdu. Cellat da her zaman Mansur'un yanında hazır bulunurdu. Bu nedenle Mansur bir

defasında da Süfyan es-Sevri'yi çağırttırır. Süfyan es-Sevri, Mansur'un yanın; gelmeyi reddeder. Bunun üzerine Mansur, Süfyan es-Sevri'nin yanına kendisi gider ve:

- **"Ey Süfyan, ne isteğin varsa söyle"** der. Süfyan:

- **"Verecek misin?"**der. Mansur'da

- **"Evet,"** der. Süfyan-ı Sevri de:

- "Ben seni çağırtıncaya kadar gelme. Senden bir şey istemedikçe bana bir şey verme" der. Bunun üzerine Mansur elini-eteğini çeker gider ve şöyle der:

"Bütün kuşlara yem verdik. Onlar yemleri topladılar. Süfya es-Sevri hariç." Mansur âlimleri yem verilen kuşlar gibi görüyordu. Kendisini kuşlara yem veren, hayvanlara yem veren biri görüyordu. Günümüzdeki özel komiteler, özel heyetler ve benzeri kurumlar işte bu şekilde yem verenler mahiyetindedirler. Onların

istediklerini kabul edenler ağlarına düşer, gözlerinde beş para olurlar.

Üstad Ebû Mâcid ve Ürdün Kralı Melik Hüseyin

Bir gün hocamız Ebu Mâcid bizlere şunu anlatmıştı: Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin'i tuttum ve ona; **"dinle! Bizim vazifemiz insanları Allah'ın dinine davet etmektir. Kimse bizim gibi konuşamaz ve bizler kesinlikle dinimizi satmaya da, seni aldatmaya da razı olmayız"** dedim. Kral Hüseyin de: "Hayır, hayır etrafımda bulunan insanlar hakkında vehme kapılma. Bunların hepsi de münafık. İnsanı yüzüne karşı över ve olmadık medihlerde bulunurlar. Vallahi, bunları çok hakir görüyorum" der. Daha sonra da: "Mesleğim Padişahlık" isimli bir kitap yazar ve kendi çevresinde bulunanlara vezirlerinin gerçek yüzlerini anlatır. Bakanlarından birisi hakkında

bundan daha aşağılık, dana rezil bir kimse görmedim diye bahseder. Hayatı boyunca kendisine hizmet eden ve hâlâ da hizmette bulunan bakanı hakkında söylediği bu. Daha bu konuda örnek olarak söylenebilecek birçok kıssalar mevcuttur.

Yine hocamız Ebu Mâcid bana anlattı ki: Amman'da bulunan Hüseyni el-Kebir mescidine gittim. Aynı günde de Kral Hüseyin'in dedesi Abdullah, Filistin'in Elled ve Remle isimli iki kentini İsrail'e teslim etmişti. Kral Abdullah, Osmanlı krallarının adetleri gibi her gün ikindi namazında bu mescide gelir, âlimlerden biri de onun huzurunda insanlara vaaz ederdi. Sohbet bittikten sonra dönüp evine giderdi. Halk, Mısır ordusunun İsrail'in önünde çekilmesinden ve Filistin'in yahudilere teslim edilmesinden dolayı kan ağlıyordu, içleri öfke ile doluydu. Ben girdiğimde ayakkabılarımı mahfelin altına koymuştum. Meğer burası kral

mahfeliymiş. Çıkmak istediğimde mahfelin altından ayakkabılarımı alamadım. Çünkü üzerinde kral oturuyordu. Bunun üzerine dedim ki bu adamdan bir şeyler dinleyeyim. Bu esnada Faruk isimli hoca vaaz ediyordu. Bu hoca kralın yaptıklarına gerekçe bulmaya girişti. Onun açıklamakta olduğu şu âyet-i kerimeden daha iyi bir gerekçe bulması mümkün değildi. O şu âyeti açıklıyordu:

"İyilik (hayır) yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir." (Bakara, 177) (Yani Kudüs'ün elinizden çıkmasına üzülmeyin. Çünkü yüzünüzü oraya doğru veya batıya doğru çevirmeniz takva değildir, demek istiyordu).

Benim ise içim kaynıyordu. Ateş püskürüyordum. Artık tahammül edemedim. Kalkıp mikrofonu yakaladım ve ona dedim ki: "Yeter artık münafıklığın ey Bel'am! Dinini dünya metaı karşılığında

sattın. Senin bu krala nasihat ederek **"Elleb ve Remle nereye gitti?"** demen daha doğru olurdu. Krala da dedim ki: **"Eğer Kudüs'ü koruyamıyorsan, babanın kemiklerini oradan çıkart. Kral; "Ey insanlar! Bu adam münafık. Benimle sizin aranıza fitne sokmak istiyor"** dedi. Arabasına binip Kudüs'e gitti.

Daha sonra Ebu Macid'e, vali gelir ve ona: "Ya Ebu Macid! Bize mescidi taramamız emredildi. Allah için bak bu duruma" dedi. Sonra vali elini hocanın sırtına koyunca bir kasap ilerledi ve "eğer elini onun üzerine koyarsan onu keserim" dedi.

Ey efendiler! O sıra insanlarda hayır ve bereket vardı. Şimdi ise Bumedyan Cezayir'i yakıp yıkıyor ve hiçbir kimse de ne yapıyorsun demiyor. Bir buçuk milyon şehid veriliyor ve devlet "Hür Demokratik Sosyalist Cezayir Cumhuriyeti" olarak ilan ediliyor. Ne İslâm'ın adı zikrediliyor ne de orada Arapça

görülüyor. İnsanlar konuşmaktan korkar bir hale geldi. Artık çok uzaktan "Ey Said kaç çünkü Said helak oldu" (ey konuşan arkadaşım, bırak tebliği de kaç çünkü senin gibi tebliğ eden diğer bir arkadaşını yok ettiler). Toplumumuzdaki insanlar, duvarlara alıcılar yerleştirmişlerdir korkusuyla konuşmaz oldular. "Yerin kulağı var" demeye başladılar. İnanın bir defasında bazı insanların yanına gittim. Evlerine girdiğimde kendileri sohbet ediyor ve radyoyu da açmışlar cızırtılı ses yapıyordu. "Neden radyoyu bu şekilde açık bırakıyorsunuz?" diye sordum. Onlar da "istihbaratın dinlemesini önlemek için!" cevabını verdiler. Şairin dediği gibi;

Zelilin yaşantısına özenen de zelildir,

Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Artık şu âyet-i kerimenin tasvir ettiği hale geldi.

"Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler ve ümitle avunsunlar." (Hicr, 3)

"...(Onlar) eğlenirler ve hayvanların yedikleri gibi yer (ve içerler)." (Muhammed, 12)

Kral Abdullah, Üstad Ebu Macid'e adam gönderir ve yanına çağırtır: Ebu Mâcid gelenlere: "Beni dinleyin! Beni kralınızın yanına işkenceci, kan emici kölesine teslim etmesi için mi götürüyorsunuz?" der. Onlar da; "Ey Ebu Macid, Allah'a yemin ederiz ki dünya ayaklanır, susmaz. Ne olursa olsun sana hiçbir kimse dokunmayacak" derler.

Ebu Macid'i Kral Abdullah'ın sarayına götürürler. Sarayın surlarına geldiklerinde;

- "Buradan gireceksin" derler. O da:

- "Ben buradan içeri girmem, beni burada indirin" der. Asker, Kral Abdullah'ın yanına döner ve: "Saraya girmeyi reddediyor" der. Kral Abdullah son derece öfkelenerek;

- "Saraya dahi girmeyi reddediyor ha! Eğer bunun hesabını ondan sormaz, onu gebertmezsem Allah beni kahretsin" der. Arkasında korumaları bulunmakta ve bir adamda oturduğu zaman altına koymak için sandalye taşımaktadır. Ebu Macid'e:

- "Ey Münafık! Yanıma gelmek için saraya dahi girmek istemiyorsun ha!" der. Ebu Macid'de:

- "Gerçek münafıklar senin yanında bulunanlardır" der. Kral Abdullah:

- "Götürün bunu çöle, sürgün yerine" diye bağırır. Çöl Sürgün yeri; Ürdün, Irak ve Suud arasındaki çölün ortasına inşa

edilmiştir. Olay Ramazan ayında cereyan etmektedir. Ebu Macid kardeşine der ki:

- "Gel, bana ne olacağını izle, takip et." Sonra ona dedi ki:

- "Git benim için ve benimle birlikte bulunan şu on üç asker için iftarlık getir." Kardeşi bir şeyler almak için on üç askerle birlikte dört kilometre kadar uzakta bulunan lokantaya gider ve

- "On dört kişilik yemek hazırla" der. Lokantacı:

- "Kime götüreceksin" der. O da:

- "Geçen gün camide konuşma yapan hatibe" der. Bunun üzerine lokantacı;

- "Yemekleri ben ikram ediyorum, ücret almayacağım" der ve sonra dükkânın kapısında durur ve şöyle seslenir;

- "Mescidde konuşan adama gidin adama!" Orada bulunanlar bunun kardeşini yüklenip dört km. taşırlar. Kral adamlarına:

- "Bunu alın çöl sürgün yerine götürün" der. Hoca giderken emniyet amirine;

- "Pijama almak istiyorum" der, ondan pijama almak ister. Dükkân sahibi;

- "Camide konuşan sen miydin" diye sorar o da;

- "Evet" der. Dükkân sahibi de:

- "Vallahi ben bunun parasını almam" der. İnanın o zaman insanlarda çok iyi kişiler vardı.

Hadise 1948'de olmaktadır. Kral sarayında çok öfkeli, yüzü kıpkırmızı, morali bozuk bir halde idi. Tabaklarını yalayan, tencerelerini temizleyen avenesi onunla konuşamıyorlardı. Sanki başlarında kuş duruyormuşçasına başlan önlerine eğikti.

İşte o sırada kralın dilinden hak sözler döküldü ve şöyle dedi:

- "Genç bir adam, vatanının menfaatini düşünerek gerekenleri konuştu. Benim çevremde bulunan sizlerden bu gibi sözleri işitmem daha uygun olmaz mıydı?" Prenslerden biri şöyle dedi:

- "Ey haşmetli kral. O güzel bir genç. Ben onu tanıyorum. Onunla beraber çalıştım. Ben onunla birlikte mahkemede çalıştım. O temiz, emin ve adaletli biridir." Kral;

- "Şayet özür dilerse haydi serbest bırakın onu" dedi ve Çöl Hapishanesine bir yetkili gönderdi. Bu yetkili Ebu Macid'e özür dilediği takdirde serbest bırakılacağını söylediğinde üstadın cevabı:

- "Allah'a yemin ederim ki kesinlikle özür dilemeyeceğim" olur. Bunun üzerine birkaç ay zindanda kalır ve daha sonra serbest

bırakılır.

Eskiden insanlar iyi idi. Âlimin başına bir olay geldiği zaman onunla birlik oluyor, onu kendi haline terk etmiyorlardı. Şimdi ise âlime bir şey olduğu zaman ya kendisi taviz veriyor ya da halk onu kendi haline terk ediyor! Ya da bir âlime bir şey olduğu zaman; "o bunu hak etmişti, kendisini derebeyi görüyordu. Biz ona çok nasihat etmiştik. Bu seslerini biraz kıs. Fakat o sert mizaçlı idi. Bunu yapamıyordu" derler. Onu ziyaret edip çoluk çocuğuna gerekeni yapmaları yerine onu söyleyip adeta sevinircesine bir tavır takınırlar.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa, o küfür önderlerini öldürün (onlarla savaşın)" (Tevbe, 12)

İmam Malik, bu âyet-i kerimeyi delil göstererek, dine dil uzatan veya Rasulullah'a (sav) hakaret eden ya da

söven kimseden tevbe istenmeksizin ister müslüman olsun, ister hristiyan -gayri müslim- katli vacip (öldürülmesi farz) olur demiştir. Dine küfreden kimseden hakim tevbe etmesini istemez. Yani herhangi bir kimse dine söverse hakimin kendisinden tevbe etmesini istemeden kâfir olarak veya zındık olarak öldürülür. İmam Malik'in de, İmam Şafii'nin de, İmam Ahmed bin Hanbel'in de, İshak'ın da ve cumhur ulemanın da görüşü budur. Bu hususta sadece Ebu Hanife muhalefet etmiş ve; "Dine hakaret eden kimse hapsedilip tazir cezası verilir ve şiddetle dövülerek terbiye edilir" demiştir. Aynı şekilde müezzin ezan okurken bir hristiyan (veya herhangi biri) "bu eşek ne söylüyor, bu eşek ne anırıyor!" derse Maliki ve Şafii mezhebine göre ahdini bozmuş kabul edilir ve öldürülür.

En büyük felaketlerden biri de şudur: Bir takım insanların konuşmalarına dine söverek

veya Allah'a hakaret ederek başlamalarıdır İnanır mısınız, Corc Habaş ve Nayif Havatime'nin adamları 1969–70 yıllan arasında Filistin Kurtuluş Örgütü arasında bulunuyorlardı. Biz de oradaydık. Yanımızda Naif Havatime'nin karargahı bulunuyordu. İnanmayacaksınız belki ama gerçekten; gece parolaları dine veya Rabbe sövme cümlelerinden oluşuyordu. Hatta bir tanesi kendisini sırf İslâm'a karşı çıkmak için Ebu Leheb diye isimlendiriyordu. Merkezde bize et getiren diğer birinin adı ise Cehil idi. Bu Ebu Leheb daha sonra Ürdün sağlık bakanı oldu. Şair bunu şu nüktesiyle ifade ediyor:

Vallahi amacım kargaşa çıkarmak değildir, ama: Son derece hayret veren bir iş oldu. Kral peygamber oğlu olduğunu söylüyor, Bakan ise Ebu Leheb oldu. Yani Kral Hüseyin Rasulullah'ın soyundan geldiği halde onun bakanı Ebu Leheb isimli biri.

Dine Dil Uzatan Kimsenin Hükmü

Dine dil uzatmak kişiyi İslâm'dan çıkarır. Kim dine küfrederse karısı kendisinden boş olur. Dine küfreden eşiyle kaldığı takdirde zina etmiş ve çocukları da veled-i zina olmuş olur. Çocukları ona mirasçı olamazlar. O kimse öldürülür, yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve müslümanların kabrine defnolunmaz. Ancak, bu kimse cahil ise, onun durumu farklıdır. Fakat söylediği sözün manasını biliyor ise şaka yaparak dahi söylese aynı şekilde İslâm'dan çıkar. Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmaktadır: **"Eğer anlaşmalarından (ahitlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa siz de küfrün bu önderlerini öldürün (onlarla savaşın)."** (Tevbe, 12)

"Onlara (o tarz konuşmalarının sebebini) sorsan, "dalmışız, oyalanıyorduk"

diyeceklerdir. (Ey Muhammed! Onlara) de ki: Siz Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile alay mı ediyorsunuz?" "Boşuna özür dilemeyin. Zira siz, imanınızdan sonra küfrettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek bile, suçlu olmaları dolayısıyla bir zümreye de azab ederiz." (Tevbe, 65–66)

Kim imandan sonra kâfir olursa şüphesiz ki onun ameli boşa gider. Şimdi bu hüküm, günümüz insanlarına tamamen uyar mı? Öyle bir cehalet ki boyutlarını idrak edemiyorlar. Namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar bununla birlikte dine sövüyorlar! Gece namazları kılıyor, fakat subhanallah dine, Allah'a sövmede adeta mütehassıs oluyorlar! Şeyh el-Bânî bu konuda İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve diyor ki; **"dine söven insanlar tekfir olunamazlar. Çünkü onlar cahildirler."** Nitekim İbn Teymiye, Cehmiye fırkasından olan insanlarla tartıştıktan sonra onlara şöyle

demiştir: **"Eğer ben sizin söylediklerinizi söylesem kâfir olurdum fakat sizleri tekfir etmiyorum çünkü sizler cahilsiniz."** Bilinmesi dini zaruret olmayan meselelerde cehalet birçok ulemaya göre mazerettir. Yani namaz, oruç, zekât gibi dinin bir gereği olduğu konusunda üzerinde hiçbir kimsenin ihtilaf etmeyeceği zarureti diniyeden olan meselelerden birini kişi inkâr etse veya onunla alay etse kâfir olur. Ancak henüz yeni müslüman olmuş ve içkinin haram olduğunu bilmeyen kimsenin içkinin haram olduğunu inkâr etmesi ve mubahtır demesi onu kâfir yapmaz. **"Eğer anlaşmalarından (ahitlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa..."** (Tevbe, 12) Yani bu iki şeyden birini kim yaparsa kâfir olur ve öldürülür:

Zımmilerden kim ahdini bozarsa öldürülür.

Zımmilerden kim dine dil uzatırsa öldürülür.

Âyet-i kerimede buyuruluyor ki; "Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın). Zira onların yeminleri yoktur." Anlaşmalarına ve ahitlerine riayetleri yoktur. Küfrün önderlerinin, ahdini bozan herkes olduğunu söylemiştik. Huzeyfe (ra) her ne kadar bu ayetin beyan ettiği kimselerden (Tevbe 12) sadece dört veya beş kişi olduğunu söylemişse de bir bedevi gelip ona; **"Ey Muhammed'in sahabeleri! Sizlerden bazı sözler işitiyoruz fakat ne demek olduğunu anlamıyoruz"** demiştir. Bedevi; **"Şu kanlarımızı akıtan develerimizi gasbeden ve şunu şunu yapanlar küfrün önderleri değiller midir?"** diye sormuştur. Huzeyfe (ra) da ona; Bu söylediklerin sadece kâfirlerdir. Küfrün önderleri değil. **"Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın) onların ahitleri yoktur. Belki böylece (küfürden ve**

düşmanlıktan) vazgeçerler." Evet kâfirlerin düşmanlıktan vazgeçmesi, düşmanlığına son vermesi ancak mü'minlerden korkmasıyla ve kendilerinin öldürülmesiyle olur. Bu nedenle aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmuştur: **"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et. Ola ki Allah, kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler."** (Nisa, 84)

Bugün bütün dünya Afganlılara saygı göstermektedir. Acaba niçin? Çünkü onlar küfrün önderlerine karşı savaşmaktadırlar. Hatta Birleşmiş Milletler'de bile Afganlıların ağırlığı hissedilmektedir. Amerika başkanı Reagan'a birçok devlet başkanları gitmiştir. Reagan onlarla görüşmeyi kabul etmemiştir. Şu Mısır'ın devlet başkanı mübarek olmayan Mübarek kaç gün Amerika'da bekledi. Reagan'a adamlar gönderdi. Özellikle kendisi ile görüşmek için geldiğini söyledi.

Reagan ona; **"vaktim yok"** diye cevap verdi. Ve onun yanına Dışişleri Bakanı'nı değil Dışişleri Bakan Yardımcısını gönderdi. Yahutta Dış İşleri Bakanlığı'nda herhangi bir sekreteri gönderdi. Şairin dediği gibi;

Zelilin yaşantısına özenen de zelildir,

Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Fakat Hikmetyar gidince Reagan onunla görüşmede ısrar eder. Pakistan'ın Amerika elçisi Hikmetyar'a gider ve ona; **"Hikmetyar, Reagan seninle görüşmek ister"** der. Hikmetyar da **"Afgan şura meclisinden bu hususta izin almadım"** der. Elçi; **"bu basittir"** der ve sonra İslâmabad'a telefon açar, Afgan liderleri Şura Meclisi ile bağlantı kurar, onlardan şu cevabı alır: **"Biz ona tam yetki verdik. Ne yaparsa biz onu kabul ederiz"** derler. Durmadan Hikmetyar'a baskı yaparlar. Hatta onu Reagan'la

görüşüleceği, saat sekizde özel bir köşeye yerleştirirler. Pakistan elçisi sevinerek gelir. Hikmetyar'a; **"Afgan Şura Meclisi senin Reagan'la görüşmeni onayladı"** der. Hikmetyar; **"fakat ben buna muvafakat etmiyorum"** der. İşte bu Pakistan elçisini çıldırtır. Aklını kaybedecek olur. Bu adamın cebinde 10 rupi bile bulunmaz. Reagan bununla görüşmek için ısrar eder. Elçi Hikmetyar'a; "Sen deli misin? Sen düşünerek mi bunu yapıyorsun? Atmış tane kral ve devlet başkanı Reagan'la görüşmek için isimlerini listeye kaydetmişler, bekliyorlar. Sen, o seninle görüşmek istediği halde onunla görüşmek istemiyorsun. O seninle saat onbirbuçukta görüşmek istiyor. Hikmetyar; **"Hayır görüşmeyeceğim. Şayet ısrar ederseniz, Amerika'dan derhal giderim"** der. Acaba Hikmetyar niçin böyle der? Çünkü yüce Mevla Küfrün önderlerini

öldürün buyurmuştur. Şairlerin şu sözleri ne kadar manidardır.

"İzzet ve şerefin bineği küheylanların sırtıdır, Küheylanları ancak gece yürümeler ve sabahlanmalar ortaya çıkarır."

Diğer bir şair şöyle demiştir:

"Yemin olsun ki yaşayacak olursam ölümü gülümseyerek karşılayan Parça parça olması önem taşımayan her saçı başı birbirine karışmışa Savaşı; anne, mızrağı; kardeş ve kılıcı da baba yapacağım"

Evet... Bu adamın mesleği, düşman öldürmek. Ölüme seve seve gitmek. Hani derler ya; "cihad merde, düğün bayram". Başka bir şair de şöyle diyor:

"Onlar geniş adımlıdır, savaş sevincinden ve aşkından dolayı Atların kişnemesi kendilerini eğerden aşağı atarcasına hoplatır. Atlarını beyazlarla

kefenlemiş, bayrakları ise oklarının başındaki düşman kelleleridir."

Evet... Bu kahraman kılıcının üzerine bayrağı çekme yerine cengâver birinin kellesini bayrak ediniyor. Vallahi savaş... savaş...! Bu ümmetin şanını cihad yüceltmiştir. Nitekim bu hususta Rasulullah (sav) cihaddan geri kalacaklar hakkında şunu buyurmuştur: **"Allah sizin kalbinize acziyet sokacak, düşmanlarınızın kalbinden de sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır."** Sahabeler: Ey Allah'ın Rasulü kalbimize sokulacak o acziyet nedir deyince, Rasulullah da; **"O dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir"** buyurmuştur.

Evet...Dünya sevgisi.... Dünya sevgisi... Bırakın onu, yüce Mevla'nın buyurduğu gibi;

"Onlarla, yeryüzünden fitne kalkıncaya ye din yalnız Allah'ın oluncaya kadar, savaşın." (el-Enfal, 39)

Ta ki şirk yaygınlaşmasın. Ta ki yeryüzünde din yalnızca Allah'ın olsun. Allah'ın dinine kılıçsız, silahsız ve pasiflikle yardımda bulunacaklarını zannedenler, Allah'ın dininin gelişim seyrini bilmeyen ve vehme kapılan kimselerdir. Bu nedenle yahudiler Tunus'a girip orada Filistin Kurtuluş Örgütü mensuplarını bombaladıklarında hiç kimse ses çıkaramamıştı. Uçaklar Irak'ın nükleer santralini bombalarken üç arap devleti yanmış, fakat buna dair hiçbir top patlamamıştır.

Silahları neredeydi? Onlar zor günler için, sıkıntılı günler içinmiş! Uçaklar, tanklar zor günler için saklanıyormuş! Peki o zor günler ne zaman olacakmış? Şöyle bir hikaye anlatırlar:

Birisi varmış durmadan silahını parlatır dururmuş. Bir gün hanımı ona: "Bu tabancayla uğraşmaktan başka işin gücün kalmadı!" demiş. Adam da: "Bu zor günler

içindir" diye cevap vermiş ve bir gün eve hırsız girmiş, evin eşyalarını toplamaya başlamış. Kadın sese uyanır ve kocasını kaldırarak, "Bey, silahım alda hırsızı uzaklaştır" demiş. Yine kocası; "Hanım, bu zor günler içindir... Zor günler içindir!" diye cevap vermiş. Ve hırsız eşyaları toplayıp gitmiş. Silahsa zor günler için bekletilmiş (!)

Yine bir gün aynı adam dışarıda hanımıyla birlikte gezinirken hanımının güzelliğini gören hırsızlar gelmiş adamın elinden karısını alıp kaçırmışlar. Kadın, göz yaşlan içinde; "silahını kullan, beni kurtar" diye feryad etmiş. Ama nafile... Kocası; "Ben bunu zor günler için bekletiyorum" demiş. Karısı hırsızlarla birlikte uzaklaşmış, silah ise zor günler için kalmıştır. (!)

Evet! Bunlar askeri güçlerini ne güne saklıyorlar? Zor günler için mi? Dünya Müslümanlarının çoğunluğu güç ve

kuvvetlerini zor günler için beklettiklerini söylemektedirler. Halbuki yüce Mevla;

"Yeminlerini (ve ahitlerin!) bozan ve Peygamberi (yurdundan) çıkarmaya kalkışan bir kavimle, size karşı ilk defa onlar başlamış oldukları halde neden savaşmazsınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz?" (Tevbe, 13) buyurmaktadır.

Âyet-i kerimede savaşın gerektiğine dair iki husus zikredilmektedir. Bunlardan biri; sizi (yani müminleri) ve Peygamberi yurtları olan Mekke'den çıkarmalarıdır. Diğeri ise; mallarına el koymalarıdır. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifte mealen şöyle buyurmuştur: "Kıyamet gününde kula: Senin şurada şu sözü söylemene engel ne idi, diye sorulacak, kul da: Ey Rabbim insanlardan korkmaktı, diyecektir. Aziz ve celil olan Allah da: Ben'den korkman sana daha fazla yakışırdı, buyuracaktır." Bu sözümü bitirirken,

kendim için de sizin için de Allah'dan af dilerim.

17–27. AYETLERİN TEFSİRİ

17- Müşrikler, kendilerinin kâfirliğine şahitlik ederken, Allah'ın mescidlerini imar edemezler. İşte onların yaptıkları boşa çıkmıştır. Cehennem'de devamlı kalacak olanlar da onlardır.

18- Allah'ın mescidlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı gereği gibi kılan, zekat veren ve yalnız Allah'tan korkan kimseler imar ederler. Umulur ki onlar,doğru yolda bulunanlardan olurlar.

19- Hacılara su dağıtan ve Mescid-i Haram'ı imar edenle, Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve Allah yolunda cihadda bulunanı bir mi tutarsınız? Bunlar

Allah katında eşit değildirler.Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.

20- İman eden, hicret eden, Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenler, Allah katında daha büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerdir.

21- Rableri onları, katından bir rahmet, rıza ve cennetlerle müjdeler. Onlar için Cennet'te devamlı nimetler vardır.

22- Onlar orada devamlı kalacaklardır. Şüphesiz ki, büyük mükafat Allah kalındadır.

23- Ey mü'minler! Eğer inkârı imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dostlar edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.

24- Ey Muhammedi De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız,kardeşleriniz,

eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar,durgunluğundan korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler;Allah'tan, peygamberinden ve Allah yolunda cihad etmekten sizin için daha fazla sevgili ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

25- Şüphesiz ki, Allah size birçok yerde ve Huneyn savaşı yapıldığı günde yardım etmişti. O gün sayınızın çokluğu sizi gururlandırmıştı. Fakat çokluğunuz size bir fayda sağlamamıştı da, o geniş yeryüzü size dar gelmeye başlamıştı. Sonra da yüz çevirip geri kaçmıştınız.
26- Sonra Allah, Peygamberinin ve mü'minlerin üzerine emniyetini indirdi. Görmediğiniz askerler gönderdi. Kâfirleri de azaba uğrattı. İşte kâfirlerin cezası budur.

27- Bundan sonra Allah, dilediği kullarının tevbesini kabul eder. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir."

İbnü'l-Munzir ümmetin icmasını naklederek şöyle diyor: "İlim ehli, Peygamber (sav)'e küfreden kimsenin zındık olacağı ve öldürülmesi gerektiği hususunda ittifak etmiştir. Ebu Hanife'nin dışında buna muhalefet eden olmamıştır. Yani bu görüş Hanbeli, Maliki, Şafii mezhebinin ve Ishak'la tüm ilim ehlinin görüşüdür. Ancak İmam Ebu Hanife ise: **"Peygambere küfreden zımmi (müslümanların idaresi altında yaşayan gayri müslim) kimse öldürülmez. Çünkü o, Rasulullah (sav)'in kadrini bilmemektedir."**

Ancak, müslüman bir kimse Peygamber (sav)e küfrettiği zaman bu onun zındık olduğunun alametidir. Yani, bu hal onun uzun zamandan beri kâfir olduğunun alametidir. Müslüman görünmesi ya korkusundan ya da İslâm devletinde bir göreve tamahından veya öldürülmekten korktuğundandır. Mesela namazı terk etmesi gibi, çünkü İslâm devletinde İslâm'a

göre yaşamayan insanın bir kıymeti yoktur. Bir insanın Allah'a olan yakınlığı onun âlimler ve insanlar nazarındaki değerini yüceltir. Bu nedenle İslâm devletindeki kişinin İslâm'ın prensiplerine sahip çıkmaktan, onlara göre kendisini şekillendirmekten başka bir yolu yoktur. İnsan ameliyle değer kazanır. Hz. Ömer (ra)'ın da dediği gibi: "İnsan verdiği imtihanlarla ölçülür, davadaki geçmişi ile ölçülür, maddi ihtiyaçlarına göre muamele edilir." Ömer (ra) ganimet, zekat vb. malları dağıtırken bunları söylerdi. Yani; insan İslâm'daki amelleriyle itibara alınır. İnsan davadaki öncülüğüne ve eski oluşuna göredir. İnsan ihtiyacına göredir. Yani çoluk çocuk sahibi kimsenin ihtiyacı ile kimsesi olmayan kimsenin ihtiyacı bir değildir, diyordu. İslâm devletinde her insan sadakati ve ameli kadar yücelir. Emin kişiye güvenilir, hain kişinin hainliği ilan edilir. Doğru söyleyene inanılır, yalan söyleyen ise

yalanlanır. Bugün bizlerin yaşadığımız cahiliye döneminde ise durum, Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda ifade ettiği gibidir: "Deccal'den önce insanları aldatan yıllar yaşanacaktır. O yıllarda yalan söyleyene inanılacak, doğru söyleyen ise yalanlanacaktır. Güvenilen kişi hain ilan edilecek, hain ise güvenilen biri olarak itibar edilecektir." Evet, bugün insan devletten çalabildiği kadar yükselir, bir fakir az bir miktar para çaldığında hapsedilir ve herkese teşhir edilir. Fakat milyarları çalan maliye müdürü terfiye edilir, maliye bakanı yapılır. Size bir olay anlatacağım;

Ürdün Bakanı Ebu Leheb

Ürdün'de, Baas partisine mensub Ebu Leheb isminde bir bakan vardı. Arkasında aşireti olduğu için son derece cüretkar biriydi. Babası kabile reislerindendi. Sağlık bakanı idi ve başbakana devamlı

muhalefet eder, onu eleştiren konuşmalar yapardı.

Bir çocuk madeni bir kuruşu yuttuğundan dolayı hastaneye kaldırıldı. Ama çocuk kurtarılamadı ve öldü. Bunun üzerine başbakan devamlı kendisine karşı çıkan Sağlık Bakanını yermek için bir fırsat yakaladı ve onun hakkında şöyle dedi: "Vallahi merak ediyorum, acaba Sağlık Bakanı ne yapmakta? Bir çocuk madeni para yutmakta, kurtarılamayarak ölmekte" der. Sağlık bakanı Ebu Leheb'in cevabı ise: "Bundan daha da fazla şaşılması gereken bir husus var; o da bir kuruş yutan ölüyorda, milyonları yutan ölmüyor!"

Evet!.. Yalancı kişi doğrulanır, doğru kişi ise yalanlanır.

Mevcud beşeri sistemlerdeki yöneticilerin etrafında dürüst bir insan bulabilir misiniz? Onların yanında münafık ya

da riyakâr kimselerin dışında kimseyi bulamazsınız. İslâm devleti olduklarını iddia eden Ürdün vb. ülkelerde yöneticilerin dayandıkları bir âlimi ya da âlim bir bakanı bulabilir misiniz? Hayır... Ürdün de yaklaşık otuz yıldan beri Adalet Bakanı genellikle hristiyanlar-dan olmaktadır. 1955'ten beri Adalet Bakanı hristiyan! Şu ana kadar da Adalet Bakanı hep hristiyanlardan olmaktadır. Çünkü Adalet Bakanı'nın adaletli olması için "Allah üçün üçüncüsüdür, Allah, baba, oğul ve ruhul kudüstür" diyen ve sarhoş gezen biri olması gerekli imiş.

Halbuki Maliye Bakanı öyle bir insan olmalı ki, kendine özgün bir mesele konuştuğu zaman bakanlığın elektriğini kullanmaktan korkmalı, oğluna bir mektup yazmak istediği zaman devletin kağıtlarından bir kağıda yazmaktan korkmalı.

Vallahi kardeşlerim, İslâm makam veya hüküm değil, İslâm hayattır, yaşantıdır. Buna bir örnek olarak bizim yetişmemizde emeği olanlardan Dr. İshak el-Ferhan'dır. Kendisi Ürdün Milli Eğitim ve Terbiye bakanı olmuştu. Amerikan büyük elçisi ve diğerleri onun Milli Eğitim Bakanlığından alınması için yoğun girişimlerde bulunmuşlardı. Bakanlığın bünyesinde eğitim programları müdürü idi. Milli Eğitim Bakanlığı hazırlanan programa göre kitapları basar daha sonra okullara dağıtırdı. Benim gibi bir dostu bu zata gidip de çocuğunun aldığı kitabı kaybettiğini söyler ve bundan var olan kitaplardan bir tane isterse bu zat elinin altında bulunan müdüre; "buna filan kitabı ver, benim hesabıma kaydet" derdi. Ay sonunda da borçlarını toplar, aylığından öderdi. İşte takva budur. Bunun bir diğer örneği de daha önce size kendisini anlattığım ve Mescidi Hüseyin'de Kral Abdullah'ın karşısına

dikilerek tebliğde bulunduğunu izah ettiğim Ebu Macid'dir. Bu zat da devlette yargı organlarında çalışıyordu. Mektup yazmak istediğinde evinden kağıt götürüp yazıyordu.

Biraz önce kendisinden bahsettiğim Dr. İshak el-Ferhan, el-Ezherde okumamıştı. İbn Teymiyye'nin fetvalarını da ezberlememiş-ti. el-Risale el-Hameviye adlı eseri de okumamıştı. Ebu Macid hukuk fakültesi mezunuydu. Dr. İshak Ferhan ise Beyrut'taki Amerika Üniversitesi mezunuydu. Hatta bu üniversiteden kimya dalında master yapmıştı. Bu üniversite mezunları kimya dalında doktora yapması için onu Amerika'ya göndermek istemişlerdi. Fakat yurtdışına öğrenci gönderme kurumu müdürü Halil es-Salim isimli bir hristiyandı. İshak'a şunu teklif etmişti. Biz seni Amerika'da insanlara tanıtmamız için masonluğa girmeni isti;foruz. Döndüğünde

de sana makam verelim. Dr. İshak ise ona şu cevabı vermişti: "Ben müslümanım, nasıl mason olabilirim?" Israrlarına rağmen kabul etmedi. İshak Ferhan çok zeki bir öğrenciydi. Ürdün'ün birincilerindendi. Amerika Üniversitesi'ni de birincilikle bitirdi. Dokuz ay içinde oradan masterini bitirdi.

Bir gün İshak Ferhan Lübnan Amerika Üniversitesi Ruhani Yönlendiricisi Konstantin Züreyk'in karşısına dikilmiş, ona cevap vermişti. Arap milliyetçiliğin atası diye adlandırılan Corc Habbaş'a da aynı şeyi yapmıştı. Adı gecen Konstantin Züreyk, İslâm'a saldırınca Amerika Universitesi anfisinde talebe olan Ishak Ferhan ona cevap vermişti. Bunun üzerine Üniversite Kurulu toplanarak İshak Ferhan'ın üniversiteden atılmasına ve Ürdün'e gönderilmesine karar verdi. İshak, Ürdün'ün Salt kentinde orta öğrenimini yapmıştı. Bu sebeble şehre döner dönmez oranın ileri

gelenleri Milli Eğitim Bakanlığına başvurdu, onun tekrar dönmesinin gerektiğini söylediler. Bu durum Milli Eğitim Bakanının gururuna dokundu. Dolayısı ile Amerika Üniversitesine bir mektup yazarak; "ya bütün Ürdünlüleri geri gönderin, yahut da İshak Ferhan'ı tekrar üniversiteye alın" dedi. Onlar da İshak'ı tekrar üniversiteye kabul etme mecburiyetinde kaldılar. Burada asıl önemli olan şu: Maaşallah Ferhan'ın acaib bir aklı olduğundan kimya dalında doktora yapmak için onu yurt dışına göndermek istemeleri meselesi. Bu adamlar masonluğa girmesi için ne kadar aşağıdan aldılarsa da hatta uçağın merdivenine kadar ısrar ettiyseler de İshak Ferhan "ben müslümanım, yahudilere uşak olamam" dedi. İlk önce bu hususta kendilerinden özür diledi, yumuşak davrandı. Fakat bunun herhangi bir fayda sağlamadığını gördü. Neticede uçağın merdiveninin başında

"tamam ben müslümanım, asla masonluğa girmem" dedi. Düşünebilir misiniz Amerika Üniversitesi ne yaptı? Yurtdışına kimya dalında öğrenci gönderme kontenjanını iptal etti. Eğitim ve pedagoji dalında kontenjan açıldı. Bunun üzerine İshak Ferhan Allah'tan kendisine bir lütuf olarak bu eğitim dalını seçti, okul programları hakkında doktora yaptı, memlekete döndüğünde Milli Eğitim Bakanlığı'nda programları hazırlama ona tevdi edildi ve o da bu yolla Ürdün'le birlikte birçok Arap devleti için faydalı oldu. Onların milli eğitimlerine İslâmî ruhu soktu. Katar'da, Umman'da, Yemen'de, Birleşik Arap Emirlikleri'nde bunlar görüldü, hepsi de eğitim programlarında Dr. İshak Ferhan'dan büyük yardımlar gördü.

Eğitim ve terbiyenin çok büyük önemi vardır. En büyük felaket birçok ilimleri tahsil edip âlimler nezdinde terbiye ve eğitim

görmemiş olmaktır. Bu eğitim ve terbiyeyi almamış kimseler İslâm için bir musibet, istihbarat birimleri için ise yutulacak bir lokma haline gelir.

İstihbarata hizmet edenlerin birçoğunun ilmi metinleri hıfzetmiş kimseler olduklarını müşahade ediyorum. Yani sırf kitapları okuyup da din adamları ve eğiticiler tarafından eğitilmeyen insanlar, devletle herhangi bir çatışmada yakalanıp götürülürler ve önce Müslümanların menfaatine gibi daha sonra da aleyhlerine kullanılırlar. Biliyor musunuz bunlar nasıl tutulup götürülür? Burunları delinir, oraya demirden bir halka geçirilir. İlk yakaladıklarına; "senin de burnunu delelim mi" derler. O da; "hayır" der, "o halde gel bizimle, biz senin namazı, orucu bırakmanı istemiyoruz. Müslümanlar aleyhine rapor sunmanı da istemiyoruz. Biz senin komünist birini gördüğünde adını bize vermeni

istiyoruz. Çünkü onlar İslâm'ın ve Müslümanların düşmanıdır" derler. Daha sonra bu zatı Baas Partisi mensuplarının aleyhine kullanır, hatta Arap milliyetçilerinin aleyhinde bile istihdam ederler. Daha sonra ise ona şu teklifte bulunurlar. "Aslında Müslümanlar iyi insanlar, onlar aleyhine bize bir şey getirme. Fakat camilerde problem çıkaran şu aşırı Müslüman Kardeşler var ya, biz camilerde ibadetlerin layığı ile yapılmasını istediğimiz için bizim meselemiz bunlarla. Sen bize onlardan sadece beyni yıkanmış zararlı olanlardan birkaç isim ver" derler. İşte bu adamlar insanı böyle yakalarlar.

Böylece değerli bir kardeş şuuruna varmadan şeytanın avanelerinin bir organı olur. Komünizme karşı çaba harcamayla başlar. İslâm'a karşı savaşmakla son bulur. Neden böyle olur? Çünkü o layık kişiler

elinde eğitilmemiştir. Terbiyeden yeterli kadar payını almamıştır.

Emin Şennar'ın Son Hali

Ürdün'deki İslâmî Partilerinden birinin önde gelen liderlerinden olan ve daha sonra istifa edip tüm insanlardan uzaklaşarak evinde oturup nafile namaz, oruç, teheccüt namazı kılarak ve Kur'an okuyarak günlerini geçiren birisi bana terbiye ve eğitim konusunda şunları anlatıyor. Kendisi kimseyi ziyaret etmiyordu, kimsenin de kendisini ziyaret etmesinden hoşlanmıyordu. Hatta insanların kendisine selam vermesini istemediğinden dolayı camiye dahi gitmiyordu. Bu nedenle onun ziyaretine gittim ve:

- **"Seni bu hale getiren şey nedir?"** diye sordum. O da:

- **"İnsanların beni ziyaret etmesinden hoşlanmıyorum. Fakat seninle karşılaşmaktan memnun oldum, ferahladım",** dedi. O çok açık sözlü biridir. Kesinlikle hatır gönül için farklı konuşmaz. Dedi ki:

- **"Ben tüm insanlardan uzaklaştım, hatta evlatlarımdan ve hanımımdan bile. Onlar evdeler ama onlar bir vadide, ben başka bir vadideyim. Onların yiyeceklerini, içeceklerini ve benim üzerimdeki haklarını yerine getiriyorum. Ama onlar bir dünyada, ben başka bir dünyadayım."** Dedim ki;

- **"Peki, nasıl bu hale geldin? Çok acaib bir hal! Namaz, oruç ve kitapları mütalaa, insanlarla konuşmamak, camiye insanların musafahayla meşgul edilmemesi için gitmemek?"** dedim. O da;

- **"Biliyorsun, ben İslâmî bir partinin önde gelen liderlerinden biriydim. (Bu zat**

meşhur bir yazardır. Basında yazıları büyük ilgi çeker) Partide bir haftada otuz yedi ayrı grubu idare etmekteydim. Çok iyi hatırlıyorum. Bir defasında aralıksız on yedi saat particilik fikrine ikna etmek için bir takım insanlarla tartışmıştım. Daha sonra devlet aleyhine konuşmalar yapmaya başladık ve 47 veya 49 kişiyle birlikte tutuklandık. Tutuklandığımızın hemen ilk haftasında tamamı da partiden ayrıldılar ve ayrıldıklarını gazetelerde "yıkıcı partiden ayrıldık" şeklinde yazarak ilan ettiler.Onların ifadesiyle içlerinde yıkıcı partiden ayrılmayan tek ben kalmıştım. İstihbarat birimleri ayrıldıklarını bu şekilde ilan etmelerini istemişti. Onlara şöyle bir form sunulmuştu:

"Ben falan falanım. Yıkıcı... Partisinden istifa ettiğimi onlardan beri (uzak) olduğumu ve uğruna canlar feda yüce

krala bağlılığımı ilan ediyorum. Önemli olan mübarek memleketimizdir."

Onlar da bunu imzaladılar. Ben ise, bunu gururuma yediremedim. Bunu bir erkeklik ve gurur meselesi yaparak reddettim. İmzalamadım.

Uzun müddet bunların karşısında düşündüm. Daha sonra bunların neden böyle olduğunu, hastalığın ne olduğunu keşfettim. Hastalık; bizim onlara Allah'ı tanılamamamız idi. Onların Allah'la irtibatlarını kuramamamızdı. Biz onlara sadece fikir ve kültür olarak siyaseti ve siyasi tahlilleri öğretmiştik. Onları Allah'a bağlamamıştık. Ruhlarını gıdalamamıştık. Davetçilerde olması gereken sabrı öğretmemiştik. Peygamberin siyretini, Kur'an'daki peygamberlerin hayat ve mücadelelerini, kıssalarını öğretmemiştik. Öğrettiğimiz tek şey siyasetti. Siyasi tahlillerdi. Falan Amerikan uşağı, filan İngiliz

uşağı, filan Rus uşağı vb. şeylerdi. Gerçekte bu hal bir musibetti. Çünkü İslâm âlimlerine de dil uzatılmaya başlanmıştı.

İbn Asâkir şöyle diyor: "Kim âlimlere dil uzatarak onları kınarsa yüce Allah onun kalbini öldürür." Yine diyorki: "Alimlerin etleri zehirlidir. Onların etlerini yiyenlerin Allah tarafından maskelerinin düşürüldüğü muhakkaktır."

Gerçekten ben parti için çalışanların nasıl olduklarını şu an düşünüyorum. Bakarsın birileri uzun bir smokin giymiş. Cebleri kartlarla dolu. Ayrıca bloknotları üzerinde "filan Amerika uşağıdır, falan İngiliz adamıdır," her gördüğü adamdan bir kart alır, onu alamamazlık edemez.

Emin Şennar devamlı şunları anlattı:

"Hapishaneden çıktıktan sonra parti başkanının yanına gittim. Allah rahmet eylesin Beyrut'ta oturuyordu, vefat etti. Ona:

- Ey Şeyh! Yaşanmış olaylar, tecrübeler oldu. Bunlar hata götürmez, tartışılamaz hallerdi. Haftanın başında kırk yedi, kırk sekiz kişi yıkıcı partiden ilişkilerini kestiklerini ilan ettiler. Sırf gurur yaparak biri kaldı.

"Evet o da benim. Evet benim... Bunu İslâm için değil, gurur meselesi yaparak yaptım. Sebep ise şudur: Biz bu insanlara Kur'an'ı, Sünneti öğretmedik. Onları Allah'la bağlantı kurmak üzere eğitemedik. Bizler bundan öğüt ve tecrübe almalıyız değil mi?"

Kur'an, Sünnet, sahabe hayatını eğitim programlarımıza koymalı, gece eğitimleri ve gece namazlarını yaymalıyız. Parti lideri şeyhin ise bana cevabı şu oldu:

- **"Dinle Emin. Bir kısım dervişler yetiştirmek istemiyoruz. Gençleri heder etme"** dedi. İşte o zaman partiden çekildim ve anladım ki parti içinde kalmamın

herhangi bir faydası yok. Çünkü partide mühim olan particilik düşüncesinin yayılıp galip gelmesi ve taraftarlarının çoğalmasıdır. Doğru olsun yanlış olsun, hak olsun batıl olsun, karşımdaki rakibimi mağlub etmeye çalışmamdır. Mühim olan galip gelmedir. Böylece benim mensub olduğum parti ile diğer sosyalist ve benzeri partiler arasında herhangi bir fark kalmamaktadır. Sadece birinin adı İslâmî parti, diğerininki sosyalist parti. Gitsem parti liderine desem ki;

- **"Filan adam iyi bir adam, gecelerini namazla, gündüzlerini oruçla geçiriyor, insanlarla muamelesi hoş. Biz bunu partiye alsak ne dersin?"** O;

- **"Hayır bu partiye yaramaz. O iyi bir adam ama partiye uygun biri değil"** der. Ben de desem ki;

- **"Niçin?"** O da:

- **"Biz dinamik bir akla sahip, hareket adamı istiyoruz"** derdi." Evet bu zat bu hale gelmesini bu şekilde anlatmıştı.

Üstad Abdullah'ın İslâm Davetindeki Tecrübesi

Allah'a hamd olsun ben otuz yıldan fazla Allah'ın dinine davet için uğraşmaktayım. Çalışmalarım sonucunda şu neticelere vardım:

a. İslâm'ın ruhu üzerine bina edilmeyen tüm yapılar ne kadar yüksek olurlarsa olsunlar, yıkılmaya mahkumdurlar. (Aslında davetçilerin adetleri şudur; halkın önünde yetkili insanlar göstersin diye kendisine tabi olanları abartır, tabiri caizse şişirirler. Ta ki davaya yeni adamlar kazandırsınlar). Fakat şurası iyi bilinmelidir ki davetçi arzulanan gibi olmazsa ne kadar şişirilirse şişirilsin, böyle bir davetçi hem davetin hem de İslâm'ın aleyhine bir bela ve bir felakettir. Yani

kendisine, eğitimine itina göstermeyen, azimetleri seçmeyen, namazı, orucu hakkı ile ifa etmeyen davetçi devamlı aşağı düşer, çerçöp haline gelir.

b. Dava ile ilgili düşüncesi ile birlikte kendisini ruhi ve psikolojik olarak yetiştirmeyen, düşünce ile birlikte ruha, Allah'la irtibata ve çokça ibadet yapmaya kendisini vermeyen davetçinin, kalbi katılaşır. Olduğu yerde kalır, artık böyle bir insan çok değerli şeyleri de beğenmez olur, hiçbir şey kendisini etkilemez. Burnunun doğrultusunda hareket eder.

c. Kendi hizbi tarafından gelmeyen herhangi bir iyiliği sevmez, ondan hoşlanmaz. Böylece aziz ve celil olan yüce Allah'a kulluk edilmez, hizbe kulluk edilmiş olur. Çünkü kulluğu Allah için olsaydı, Allah'ın dininin yayılmasından ve hayrın çoğalmasından sevinirdi... Neden hayırların Tebliğ Cemaatı eliyle gelmesinden

hoşlanmıyorsun? Neden hayırların selefi cemaati eliyle gelmesinden hoşlanmıyorsun? Eğer sen aziz ve celil olan Allah'a kulluk ediyorsan hoşlanır olmalısın. Mesela sen bir hizibten olsan, selefilerden biri de hadis hakkında kitap yazsa, kitabında sahih hadisler zikretse, sen de ona baksan ve kitabın gelecekte İslâm'a ve müslüman nesle faydalı olacağını görsen, senin bu yazar hakkında; "Allah kulun mükafatını versin" demen ve bu kitabın okunmasını gençlere tavsiye etmen gerekir. Evet sen, hayrın yayılmasını ve gençlerin İslâm üzerine eğitilmelerini istiyorsan bunu böyle yapmalısın. Fakat hizibçi düşünce bunu yapmaz. Hizipçi düşünce, ne kadar salih, alim de olsa hizbin dışındaki herhangi bir insanı övmenin isabetsiz olacağına inanır. Peki hizipçi felsefe ve düşünce neden böyledir? Çünkü bu kitabı tavsiye ettiğinizde gençler ondan etkilenecekler, senin hizbine

olan bağlılıkları azalacağından korkulur. O halde şöyle bir denklem ortaya çıkar. Madem ki hizbin dışında bir takım insanları öne çıkarma, gençlerin o kişi ile etkilenmelerine sebep oluyor, öyleyse hizbin dışından herhangi bir kimse öne çıkarılmamalıdır. İşte Allah'ın dışındaki bir şeye ibadet buradan başlamaktadır. Bu halde biz insanların hayrım düşünmüyoruz, Allah'ın dinine yardım etmeyi istemiyoruz, hizbimize tapıyoruz şeklinde bir tavır takınmış oluruz.

Dikkat edin!

İslâm büyük bir ırmağa benzer. Her İslâmî çalışan gruptan o büyük ırmağa küçük ırmaklar akıp takviye ederler. Mesela Müslüman Kardeşler'den oraya bir nehir akar, Selefilerden başka bir nehir akar, Tebliğcilerden başka bir nehir akar, filan İslâmî gruptan diğer bir nehir akar. Sen ise bütün nehirleri kurutup sadece kendi

hizbine ait olan küçük nehirciğin bu büyük ırmağı beslemesini düşünüyorsun. Böylece İslâm'ın büyük ırmağım kurutmaya çalışıyorsun. Bakarsın biri gelir ve şunları söyler: "Sakın Tebliğ Cemaati ile bir yere gitme, hizbimize bağlı olacağına dair verdiğin biati unutma, meseleyi iyi düşün." Vakıa Tebliğ Cemaatı hoş insanlar. Her perşembe günü gidip camilerde yatarlar, insanları ziyaret ederler. Peki, kardeşim senin böyle söylemen İslâm değil, o halde niçin bunu söylüyorsun? Ben gidip Tebliğ Cemaatinden İslâmî adabı tevazuyu öğreniyor ve şer'i şerif hakkında o insanlardan doktora almak istiyorum. Ben onlarla gideceğim. Cahil olan bir adamın dersini dinlemeyeceğim. Bakarsın ki o kişi seni davet eder, iki hafta uğraşıp hazırlamaya çalıştığı bir veya iki cümleyi sana anlatır. Karşısında bulunanlar da onun karşısında küçük öğrenci gibi dinlerler. Şayet

o insanlara diyecek olsan ki; **"burada niye vaktini kaybediyorsun? Niçin faydalanacağın ve Müslümanları da faydalandıracağın hareketli bir felsefe kitabı okumuyorsun?"** Onlar sana şu cevabı verirler: **"Ben buradan berekettlenmek için oturuyorum."** Evet, bereket almak için oturuyorlar. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Hiçbir topluluk Allah'ın evlerinden bir evde bir araya gelip Allah'ın Kitabını okumaz ve onu öğrenmeye çalışmak istemezler ki, onların üzerine huzur inmiş olmasın, rahmet onları kaplamış olmasın, çevrelerini melekler kuşatmış olmasın ve Allah onları kendi katındakilerine anlatmış olmasın."** Sen bundan daha fazla ne istiyorsun.

Maalesef bu tür maneviyatlar Müslümanların gözünden kayboldu. İşte, felaketlerin en büyüğü ve Allah'a davet eden dostlarımızın en büyük, ayıpları budur.

Değerli kardeşler! Allah'a kulluk edin Allah'a! Vakıa bir cemaat içinde eğitilmek ve cemaatle birlikte yardımlaşarak hareket etmek ve mutlaka bir cemaatin içine girmek zaruridir. Fakat Allah'a kulluk edin. Hizbe ve cemaate değil. Dediklerim anlaşıldı mı?

Bizler, Hanefi mezhebinin taassubunda olmaları nedeniyle Afganlı kardeşlerimizden neler çekiyoruz? Kandahar bölgesine şu an Arap gençler giremiyor. Neden? Çünkü Araplardan yardım almak caiz değildir diye fetva çıkardılar. Arap gençlerin cepheye gitmelerine izin vermiyorlar. Çünkü onlar Hanefi mezhebini yok edip Vahabiliği yayıyorlarmış! Mezheb taassubu müslümanları bu hale sürükledi. Allah'a hamd olsun bu bölge küçük bir bölge. O bölgede bu hali reddeden bazı büyük komutanlar bulunmaktadır. Mesela Mevlevi Gulam Muhammed Garib bunlardandır.

Grubçuluk taassubu da mezheb taassubu gibi müslümanların birbirlerini çirkin görmelerine sebep olmaktadır. Fikri gelişimi kapamakta ve hayırları sadece kendi adamlarından kabul etmekte. Çünkü onlar kendi grubundan. Bu hâl kişiyi birçok hayırdan mahrum bırakmaktadır. İbadette ihlastan mahrum bırakmaktadır. Tüm müslümanları sevmekten mahrum bırakmaktadır. Kendi grubundan, cemaatinden veya partisinden olan müslümanları sevip dışındaki müslümanları sevmemeye neden olmaktadır. Bu musibettir. Bir cemaatten ol, fakat tüm müslümanları sev ve gönlünü, hayra açık tut.

Hizipçi birine Tebliğ Cemaati sorulduğunda; **"Vallahi onlar insanları cihada davet etmiyorlar, siyasi meselelere eğilmiyorlar vb. şeyler"** der, onları hesaba katmaz. Peki, onlar kahvelerden sarhoşları

alıp camilere getiriyorlar. Böylece yolun yarısını katetmiş oluyorlar. Sende onların elinden tut, onları cihada ulaştır.

Bazı Araplar, bizim burada kampımıza geldiler ki kampı tebliğ gezileri yapmaya çağırsınlar. Evet... Kardeşimiz Müsenna ve İlyas bize bu maksatla gelmişlerdi. Biz onları tuttuk, eğittik, onlar burada kaldılar, cepheye gönderdik. Hülasa tebliğciler büyük bir mesafeyi aşmış oluyarlar. Sen de onların elinden tut yolu tamamlat.

Kusursuz hiçbir cemaat yoktur. Herhangi bir cemaatte bulunan iki, üç kusur için onlardaki tüm hayırları kesip atmak olmaz. Onların ayıplarını terket, güzel amellerini al. **"Falan cemaat şöyledir! Filan cemaat böyledir! Tebliğ cemaatini boş ver! Selefiler katıdırlar"** gibi sözlerle Müslümanları elinin tersiyle itip atma. Bilmiyor musun ki akılları hurafelerden kurtararak İslâm'a sayısız hizmette bulunanlar selefilerdir. Ben

şunu itiraf edeyim ki; eninde sonunda lütuf Allah'a aittir. Fakat üstad Nasiruddin el-Bânî'nin düşüncelerimdeki ve akidemdeki etkisi büyüktür. Ben akaidde ve düşüncede de selefiyim. Bazıları benim hakkımda İbn Bâz'a ve başkalarına giderek dedikodu yapmakta, bu Afgan cihadında selefilerin karşısındadır. Falan cemaata selefi oldukları için yardım etmek istemiyor. Vallahi, dedim ki; **"İster İbn Baz'ın ister başkalarının yanında asılsız dedikodular yapın. Mühim olan alemlerin Rabbi huzurunda dedikodu yapamamanızda".**

Abdullah Azzam'ın Şeyh Bin Baz'la Konuşması

Bin Baz'a benim hakkımda birçok asılsız dedikodularda bulunmuşlar. Hacca gittiğimde Bin Baz'la karşılaştım.

-O beni sever ya da onun beni sevdiğini sanıyorum- Bana:

- **"Ya Abdullah! Hakkında övenler de karalayanlar da çoğaldı"** dedi. Ben de:

- **"Dinle ya Şeyh Bin Baz"** dedim. (Bir odaya geçtik ve oturduk. Yanımızda Abdülmecid ez-Zindani'de vardı.) Ben:

- **"Şeyh Bin Baz! Benim İhvan-ı Muslinimden olduğumu biliyor musun?"** dedim. O da:

- **"Evet"** dedi. Ben:

- **"Vallahi, seninle konuşmaya başlamazdan önce, şunu sormak istiyorum, senden hiç dünyalık bir menfaat bekledim mi?"** Bin Baz:

- **"Hayır"** dedi. Bunun üzerine ben:

- **"Bundan sonra da senden herhangi bir şey beklemeyeceğim. Şimdi seninle sadece Allah için konuşacağım"** dedim. (Yanına giderken kendi kendime şöyle demiştim. Bin Baz'ın bana kızması veya beni

sevmesi bana neyi kazandırır? Sonra hatırıma şu geldi.

Sen iyi bir adamı davetten mahrum etmiş olursun. Yoksa ondan sana ne gelecek? Hiçbir şey gelmeyecek) Sonra vallahi! Ya Şeyh Bin Baz, sizin davetini yaptığınız bu selef akidesine ben sizi tanımazdan on yıl önce davet etmekteydim. Yani bu bizim için yeni bir husus değildir."

Evet ben selefiyim. Fakat ben cihad meydanlarında Selef akidesinin ticaretinin yapılmasını istemiyorum. Neden Selef akidesini siyasi bir hizib yapmak istiyorsunuz? Selef akidesi benim de akidemdir. İslâm ümmetinden yüce Allah'ın nezdinde kurtuluşa ermek isteyen herkesin de akidesidir. Fakat bunu siyasi bir kalıba sokmak için ısrar etmeniz ve bu kalıba girmeyen herkesin selefi salihin akidesinde olmadığını belirtmeniz doğru değildir. Bizler

de selefi salihin akidesi üzereyiz. Bin Baz'da ihlas ve müslümanlara fayda olduğunu zannediyorum. Yüce Allah'a karşı kimseyi tezkiye etmeyiz ama onun iyi birisi olduğunu zannediyoruz. Çünkü müslümanların olduğu her mıntıkada Şeyh Bin Baz'in bir hizmeti vardır.

Bin Baz'ın düşüncesi selefidir. Ancak hizibci değildir. Selefi siyasi herhangi bir hizbe dahil değildir. Zihniyle, kalbiyle, ruhuyla İslâm için vardır. Nerede olursa olsun grub ayırımı yapmaksızın İslâm'ı sever. Suriye'de İhvan-ı Müslimin mevcut tağuta karşı cihad başlattığında Bin Baz bu cihadın İslâm için olduğuna dair fetva verdi. Bu fetva Suud şartlarında azımsanacak bir şey değildir. Çünkü bu fetvayla Suriye'de mücadele eden mücahidler için mal ve zekat toplamak serbest olmuştu. Halbuki bu fetva iki devlet arasındaki ilişkileri olumsuz yönde etkiledi.

Afganistan'da cihad başladığını işittiğinde yine fetva yayınladı ve cihadın farz-ı ayn olduğunu, onlara mal vesair yardımların yapılmasının gerekliliğini bildirdi. Herhangi bir bölgede mazlum müslümanlar olduğunu işittiğinde onların yöneticileri aleyhinde fetva yayınlıyor. Üzerinde bulunduğu konum İslâm'dır. Gaye Allah'ın rızası ve Rasulünün (sav) Sünnetine ittibadır.

Bir takım kimseler selefiliği siyasi bir hizib haline getiriyor ve ona dahil olanı kurtulmuş, dışında kalanı ise akidesi fasid olmuş kabul ediyor. Dillerine düşenin vay haline! Onun için hiçbir hak, hukuk ve yakınlık gözetmiyorlar. Bin Baz'a veya Kasîm bölgesinde yaşayan İbn Useymin'e gidip; "işte şu şöyle dedi, bu böyle dedi vs." şeylerde bulunmaktalar. Hatta onlardan bir kısmı bana geldi ve: "Duyduk ki sen Suud âlimleri hayız ve nifas âlimleridir" diyor-muşsun dedi. Ben: "Kimi kastediyorsun?"

dedim. O "Mesela, Şeyh Bin Baz, Şeyh İbn Useymin" dedi -La havle vela kuvvete illa billah- Benden, Şeyh Bin Baz ve Şeyh İbn Useymin'e yönelik böyle bir şeyin sadır olması mümkün değildir. Ben bunu âlimlere ve özellikle de bu iki âlime yönelik söylediğimi zannetmiyorum.

Gerçekten ben bu ikisini severim. Ve onlara olan sevgimde de sadıkım. (*) Azzam, Şeyh Bin Bâz'ın iyi taraflarını belirtiyor. Azzam'ın şehadetinden sonra bazı nahoç tavırlarını değerlendirmesi mümkün değil.)Çünkü onların ihlaslı ve samimi olduklarına inanıyorum. Evet, orada tanıdığım bazı insanlar vardır ki bunlar Allah'ın âyetlerini az bir değer karşılığı satmakta ve Suud'da dinlerinin basit bir değer karşılığı ticaretini yapmaktalar. Ve ben oradayken onların yüzlerine karşı bunu söylüyordum. Onlara: "Biz devamlı ölülerle, kabirlerle koşulan şirki anlatıyoruz. Neden

dirilerle koşulan şirki anlatmıyoruz? Ne acaibtir. Seyyid Bedevi'den Bedevi tarikatının reisi olan ve kabri Mısır'ın Tanta kentinde bulunan Seyyid Ahmed Bedevi ve onun kabrinden başka şey yok mudur? Zavallı Seyyid Bedevi. Şayet onun yanında da Hafız Esad gibi koruyucuları olsaydı sizden biriniz onun aleyhine konuşmaya cesaret edebilirmiydi? Fakat Hafız Esad'ın polisleri ve ordusu vardır. Ülkesinde İslâm'ı ve müslümanları katletmektedir. Aleyhinde tek bir kelime işitmedik. Ölülerle Allah'a şirk koşulması anlatılmakta. Ama dirilerle Allah'a ortak koşulması tamamen bırakılmakta. İnsanları tağutlara kulluk ettirenler hakkında tek kelime işitememekteyiz.

Allah'a Kulluk Et, Kendi Grup Ya da Cemaatine Değil

İslâmî Harekette terbiye zaruridir. Cemaat olmak zaruridir. Ancak bizler

Allah'ın rızası için cemaate dahil olmuşuz. Öyleyse Allah'a kulluktan cemaat, grup veya partiye kulluk eder hale dönmemeliyiz. Allah korusun amellerimiz boşa gider de hiç farkında dahi olamayız. Bu en büyük musibetlerdendir. Bazı sadık, ihlaslı ve tağuta karşı mücadele içerisinde bulunan, hakkı konuşan ye bundan dolayı işkencelere maruz kalan kimse hakkında; "bir gence falan hizibteki bu kimse hakkında görüşün nedir?" diye sorduğunuzda; o kimse kendi grubundan olmadığı için "boş ver onu" demekte. Neden? Çünkü o kendi hizbinden değildir. O halde hayırlar kendi hizbindeki kimseler tarafından sadır olmuşsa iyidir, sevilir, değilse sevilmez ve değersizdir!

Peki sizlerin ümmetçiliğiniz nerede? Dünya müslümanlarına karşı haliniz ne olacak? İslâm ümmeti bir milyarı aşkın. Bütün bunlara hayrı öğretmek gerekiyor. Buralarda zulme karşı durmak ve buralarda

Allah'ın dinini yaymak icab ediyor. Sizin İslâmî topluluğa karşı oranınız ne kadar?

Arkadaşlar, inanır mısınız adları İslâmî Partiler olan bazıları, yeryüzünde karalamadıkları ve hakkında şüpheler uyandırmadıkları hiç bir İslâmî cemaat bırakmamışlardır. Onları dünyadaki kâfir güçlerle irtibatlandırmaya çalışmışlardır. Pakistan'daki İslâm cemaatini sorarsın; "onlar uşaktır" derler, İhvanı Müslimin; "onlar da uşaktır" derler. Yani dünyada etkinliği bulunan İslâmî çalışma ve cemaatlere mutlaka bir damga basarlar. "Bu grubun içine girmen dinini ifsad eder, kalbini ifsad eder" derler. Bunlar hayrı, hakkı ve nuru sevmeyen tiplerdir. İnsanlık derecesinden düşüp sinek seviyesine ererler. Sinekler ancak mikrobik yerlerde yumurtlar ve oralarda çoğalırlar. Sineği temiz yere götürdüğünüzde dayanamaz ölür. Kalbi hasta olan insanlar da böyledir. Bataklıklar

ararlar. Yarasalar gibi karanlıkta yaşamayı isterler. İnsanların etlerini yerler, koğuculuk yaparlar, yalan söylerler bütün bunları da İslâm adına yaparlar.

Ey müslümanlar! Bu İslâm değildir. Şayet siz herhangi bir grup veya İslâmî cemaatte iseniz sadece kendi grubunuz için iyilikleri sevip diğerleri için sevmemenizin İslâm olmadığını biliniz. Yüce Mevla bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki:

"De ki; eğer siz Rabbimin rahmet hazinelerine sahip olsaydınız yine de harcamaktan korkar, onu elinizde tutardınız. Doğrusu insan çok cimridir." (İsra, 100)

Eğer göklerin ve yerin hazineleri onun elinde olsa, kendi grup veya partisinin dışında kimseye bir zırnık dahi koklatmaz. Yeryüzünün tüm bölgelerinde örneğin Ürdün'de, Mısır'da sayıları ikibine dahi ulaşmaz ama kendi dışında kalan insanları

sanki kâfirmiş gibi değerlendirmeler, onlarla çatışmalar, köklerini kazıma uğraşıları ve nefretler! İslâm bize böyle mi öğretti! "Müslüman müslümanın kardeşidir," ilâhî emir nerede? Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun, ister Endonezya'da, ister Japonya'da ister Mısır'da bulunsun, kendi cemaat veya partisinden olsun veya olmasın Müslüman müslümanın kardeşi değil midir? Müslümanlara faydalı olabilmesi için illa da bu dar halkaya girmek, beş yüz kişiye dahil olmak zorunda mıdır? İşte musibetlerin en şerlisi bu tür anlayışlardır. İçimizdeki en büyük musibet budur. İslâmî çalışmadaki en büyük musibet budur.

Ey müslümanlar! Ben şunu sormak istiyorum: Sizler İslâm devletini mi kurmak istiyorsunuz? Tüm dünya müslümanlarını kapsayan tek İslâm devletinin kurulmasına mı davet ediyorsunuz? Tek İslâm ümmetini

oluşturmak mı istiyorsunuz? Şu anda sizler İslâm için uğraşan beş yüz kişilik bir topluluk olarak, yine İslâm için çalışan diğer bir beş yüz kişilik toplulukla anlaşmaya güç yetiremiyorsanız, yanı başınızdaki İslâmî üçüncü bir cemaatle birleşemiyorsanız, sizler nasıl dünya İslâm devletini, tek İslâm ümmetini kurabilirsiniz? Sıkıntılı günlerde toplamınız iki bin, kolay günlerde üç bin ise ve her bir fert diğerine öfkeyle, kinle bakıyorsa, bir araya gelme ölçüsü Kur'an ve Sünnet olma yerine herkesin kendi halkası oluyor, âlimlerin ve İslâm davetçilerinin gıybeti yapılıyor ise, bu bizim yolumuz olamaz, bizim prensibimiz ya da metodumuz bu olamaz. Çünkü bu hâl üzere İslâmî çalışma musibete dönüşür, müslümanlara zarar veren son derece zehirli bir hale gelir.

İslâmî çalışma Abdullah oğlu Muhammed Mustafa (sav)'in getirdiği

ölçüler doğrultusunda olmak zorundadır. İslâmî çalışmanın ruhunu Rasulullah (sav)'e ve tüm İslâm davetçilerine hitab eden şu âyet-i kerimeler belirlemiştir: "Biz seni ancak alemlere bir rahmet olarak gönderdik." (el-Enbiya, 107) "(Sen) tüm insanlar için bir müjdeleyici ve uyarıcısın." (Sebe, 28) İşte İslâm budur. İslâm senin cemaatin, grubun veya partin değildir. İslâm tüm insanlığa bir rahmet olarak vardır. Kimden, hangi grubtan sadır olursa olsun hayırları sevmek zorundasın. Örneğin bir selefi sahih hadisleri, zayıf hadislerden ayırmak için uğraşıyorsa ona; "Allah senden razı olsun" diyebilmeliyiz. Çünkü o teorik yönden büyük bir boşluğu dolduruyor. Tebliğ cemaatinden birisi için; "Allah razı olsun" de. Çünkü o da pratik olarak iyiliği emr ediyor, kaybolan insanları tekrar İslâm'a kazandırmaya çalışıyor, böylece başka bir boşluğu dolduruyor. İhvan-i Müslimin için; "Allah razı olsun ve

Allah mükafatlarını versin" de. Çünkü onlar, müslüman olmayan idarecilerle ve tağutlarla çarpışıyorlar. Böylece en büyük boşluklardan birini dolduruyor ve müslümanların açıklarını kapatmaya çalışıyorlar. İnsanları nurdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü nur senin pencerenden çıkmıyor, insanları hayırdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü hayır senin evinden çıkmıyor. Önemli olan tüm evlerin aydınlanmasıdır, tüm kalblerin nurlanması, tüm gönüllerin parlamasıdır. İslâm için çalışmak budur.

İslâmî çalışma Allah için olmalıdır. Allah için başlayıpta, Allah'ın dışındaki için son bulmamalıdır. Allah için hayırları severek, isteyerek gayretli bir nefisle giripte Allah'tan başkası için son vermek caiz değildir. Vallahi öyle gayretli gençler görüyordum, devamlı namazlarını mescitlerde kılıyor, sakalım bırakıyor ve yanında herhangi birinin gıybeti

yapıldığı zaman onu işitmemek için orayı terk ediyor, sigara içmiyor, sinemaya gitmiyor, bir şeyin haram olduğunu işitince onu işlemiyor, daha sonra bir gruba veya partiye dahil oluyor, bir ay sonra ise tüm ahlakı değişiyor. Artık cami ve cemaatten uzaklaşıyor, sakalını kesiyor, kendi grubu veya partisi dışındaki müslümanları sevmiyor, onlarda onu sevmiyor!

"Sabahları fıkıh dersine gelen falana ne oldu, neden gelmiyor?" diye sorduğumuzda;

- "O falan hizbe dahil oldu."

- "Olabilir, neden gelmiyor?"

- "O şimdi senin uşak olduğunu, kullanıldığını söylüyor!"

- "Neden sakalını kesmiş?"

- "İstihbaratın kendisini tanımaması, İslâm'a davet ettiğini bilmemesi için! Çünkü

İslâmî mücadele vacip (farz), sakal ise sünneti müekked!

- "Sigara içmezken sigaraya başlamış."

- "Neden?"

- "Çünkü sigara haram değil! Sinemaya gitmeye başlamış"

- "Neden?"

- "Çünkü çıplak resimler haram değil!"

Allah'a yönelen ihlaslı, samimi bir müslüman iken bir ay sonra İslâmî çalışmaya (!) giriyor ve tamamen değişiyor. İslâmî çalışma adına değişmek! Keşke bu kimse İslâm için çalışmaya başlamasaydı da sağlam fıtrat ve ihlası üzerine kalsaydı...

Ürdün Kralı Hüseyin ve Üniversite Hocaları

Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin, üniversite hocalarının tamamını davet

etmişti. Ben gitmedim. İkinci günü Şeriat Fakültesinde bir öğrenci bana:

- **"Kral Hüseyin size ne dedi?"** diye sordu. Ben de:

- **"Ben bu tür davetlere gitmem"** dedim. Bunun üzerine partiye dâhil olmayan bu öğrenci gidiyor ve parti mensubu olan bir gençle tartışıyor ona;

- **"Sen İhvan-i Müslimin uşaktırlar, diyorsun. Abdullah Azzam İhvan'dan birisi ve kralın davetine dahi gitmiyor"** diyor. Partiye mensub olan susmuyor hemen cevabını yapıştırıyor:

- **"Kral Hüseyin'in yanına o, İhvan-ı Müslimin reisinin yardımcısı Muhammed'le birlikte geceleyin gitti!"**

Düşünebiliyor musunuz, batıl yolla dahi olsa üstün gelmek istiyor ve **"genel görüşmeden ne bekleyecekler"** diyor.

Allah'a hamd olsun, üniversitedeki gençlerin birçoğu beni ve derslerimi severlerdi. **"Günümüzde İslâm Âlemi"** isimli bir ders veriyordum. Tabiatı itibariyle bu ders gençleri cezb ediyordu. İslâm âleminin konumu, fikri saldırılar karşısındaki durumu, Müslümanların başına gelen musibetler, bizim ve yöneticilerimize karşı tutumlarımızdan oluşuyordu. Aynen burada (cihad meydanında) sizlerle dersi nasıl yapıyorsak, üniversitede de öyle yapıyorduk. Derslere gençlerin katılımı ve istekleri son derece iyiydi.

Bir defasında bazı gençler üniversitede ağacın altında oturmuş konuşuyorlar. Birisi beni övüyor, diğer bir hizipçi de buna tahammül edemiyor ve

- **"O Kral Hüseyin'in uşağıdır",** diyor. Öbürü:

- **"Kral Hüseyin'in nasıl uşağı olur?**

Deyince de:

- **"Kısa bir süre önce kralla görüşmüş, ondan beş yüz dinar almış. Kendisiyle birlikte bacısının oğlu da bulunuyormuş.** O dayısına;

- **"Dayı bu haram değil mi? Sen insanların kanına girmiş oluyorsun. Yöneticilerin size verdiği bu mallar nereden geliyor?"** deyince Azzam:

- **"Bu seni ne ilgilendirir" demiş ve bir de tokat atmış."**

O esnada da yeğenim ağacın altında toplanan öğrencilerle birlikte orada oturuyor. Fakat bunların hiçbirinden haberi yok. Onun bu konuşmasını işiten yeğenim kalkıyor ve konuşana:

- **"Abdullah Azzam'ın burada bulunan tek yeğeni benim ve bu söylediklerinin hiçbirinden haberim yok"** diyor. Böylece

aleyhimizde konuşan apışıp kalıyor. Bahsettiğim bu yeğenim Ebu Ubade'dir. O zaman on iki, on üç yaşlarındaydı. Kralla görüşmeye müsait bile değildi. Şimdi Ebu Ubade Kudüs

Üniversitesi Şeriat fakültesinde hoca. İslâmî çalışma; insanlara kin ekmekten, Müslümanların kalplerine nefret tohumlan serpmekten, sana tabi olanların kalplerine diğer Müslümanlara karşı hoşnutsuzluk sağlamaktan ibaret olduğu zaman... Sonuç ne olur?

Seyyid Kutub -Allah rahmet eylesin- idam olunduğunda Cemal Abdunnasır'cı gençlerden biri, Seyyid Kutub'un idamına üzülmekte olan müslüman gençlere;

- **"Ben Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- Kahire'de başı açık, kısa kollu bir elbise içerisinde gördüm"** der. Müslüman gençlerden birisi:

- **"Sen bunu bizzat kendi gözlerinle gördün mü?"** der. O da:

- **"Evet, ben Kahire Üniversitesi'nden mezun oldum. Seyyid Kutub'un hanımını - veya kızını- devamlı görüyordum. Gözümle gördüm"** der. O müslüman genç de:

- **"Ey cemaat! Şahid olun. Seyyid Kutub hiç evlenmemiştir"** der.

Bunun üzerine kendi nefsine zulmeden o kişi şaşırıp kalır!

Kardeşlerim, dikkatli olunuz. Sizler İslâm'ı bilmektesiniz. Nereden gelirse gelsin hayırlı şeyleri kabul ediniz. İyilikten, maruftan hiçbir şeyi hakir görmeyiniz. İnsanların aleyhinde konuşmayınız. Yaptıklarını küçümsemeyiniz. İnsanlar için hakka şahidlik edenler olunuz. İnsanların kötülüklerini araştırarak iyiliklerini silip atmayınız. Rasulullah (sav), Ebu Hureyre'ye şöyle buyuruyor:

"Ey Ebu Hureyre! Üç gece içerisinde seni ziyaret eden kimdi, biliyor musun? Şüphesiz o şeytandı. Sana doğru söyledi. (Aslında) o çok yalancıdır." Rasulullah (sav) şeytanın bu defa doğru söylediğini belirtiyordu. Yine Rasulullah (sav), Ubey İbn Kab'a; **"Habis (şeytan) sana doğru söyledi"** diyerek kâfir cin hakkında bunu söylüyordu.

Kardeşlerim! Bizim dinimiz yeryüzünde adaleti gerçekleştirmek için gelmiştir... **"Gerçek şu ki; biz peygamberlerimizi apaçık delillerle gönderdik, insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik."** (Hadid, 25)

Adaleti gerçekleştirmek için kitaplar indirildi. Resuller gönderildi. Adaletin ikamesi için... Bizler Müslümanlar olarak adaletli davranmadığımız, İslâmî çalışmalara soyunmuş kimseler olarak adaletli olmadığımız zaman yeryüzünde adaleti kim

ikame edecektir? Dünyadan hiçbir yere sahip olmadığımız, hükmetmediğimiz şu zamanda sözlerimizde adaletli olamazsak, yarın dünyaya hükmettiğimiz zaman ya da dünya hazineleri önümüze konduğu zaman nasıl adaletli olabiliriz?

"Ey iman edenler! Adaleti ayakta tutan ve kendiniz, ana-babanız ve yakın akrabanız aleyhine de olsa, yalnız Allah için şahitlik eden kimseler olunuz." (Nisa, 135)

Dikkat ediniz... İslâm için cemaatlerde çalışınız, cemaatlerin içerisinde yetişin ancak Allah'a değil de cemaatlere tapar olmayın. Çalışma ve amelinizi farkında olmaksızın tağutlara kulluğa çevirmeyin. Aziz ve celil olan Allah'a ibadet yerine hizipçilik sizlere yeni bir ibadet olmasın. İnsanların haklarına zulmetmeye sebep olmasın. İslâm ya da İslâmî davet veya İslâmî çalışma adına Müslümanların etlerini yiyen, hürmetlerini tepeleyen, ırzlarını paramparça

eden olmayınız. Dikkat ediniz. Dikkatli olunuz...

Bil ki aziz kardeşim; Eğer İslâm devletini ikame etme isteğinde samimi ve ciddi isen, tek başına senin cemaatin İslâm devletini kurmaya güç yetiremez. Hiçbir cemaat, hiçbir örgüt yalnız olarak İslâm devletini kurmaya güç yetiremeyecektir. Diğer samimi Müslümanlarla yardımlaşmak, dayanışma içerisine girmek şarttır. Müslümanların, birbirlerinin samimiyetlerinden, tecrübelerinden, savunmalarından, cihadlarından istifade etmeleri zaruridir. İslâmî topluma, İslâmî devlete ulaşmak için bu kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Değerli kardeşim, şunu iyi bilmelisin ki mensup olduğun cemaatin bütün fertleri buradaki Afgan cihadına katılacak olsalar, Afgan'ın sınırlarından sadece bir sınırını korumaya güçleri yetmez. O halde sen

niçin bütün insanları kıskanıyor, hayır ve bereketten mahrum olmak istiyorsun. Böylece kendini de, hizbini de hayırdan mahrum ediyorsun. Hâlbuki hayır senin tekelinde değildir. Allah'ın vereceği bir lütufdur.

Size bir misal vereyim, daha önce kendisinden size bahsettiğim İshak Ferhan Milli Eğitim bakanı oldu. Bize şunları anlattı: "Göreve geldiğimde bakanlık bünyesine Müslümanları yerleştirmek istedim. İhvan-i Müsliminin yetişkin olan tümünü getirdim, bakanlığın çok az bir bölümünün ihtiyacını karşılayabildiler. Sonra Hizb-i Tahrircileri, Tebliğ cemaatine mensup olanları, selefileri getirin, dedik. Onlar da bakanlığın ihtiyacının onda birini bile karşılayamadılar. Sonra bütün namaz kılanları araştırın getirin, dedik. Yine ihtiyacı karşılamadılar. Daha sonra sadece cuma namazı kılanları getirin dedik, yine de küçük bir devlet olan

Ürdün'de tek bir bakanlığın ihtiyacının yarısını bile karşılayamadılar."

Evet, Dr. İshak Ferhan bunları anlattı. Şimdi sizler iki yüz veya beş yüz kişiyle birbirine kenetleşmiş İslâm devleti temelini nasıl kuracaksınız? Yirmi yıldır ömrünü memleketindeki İslâmî çalışmaları karalamak, hayır kaynaklarını kurutmakla geçirdin. Kınamadığın hiçbir İslâmi çalışma kalmadı, sövmediğin hiçbir âlim bırakmadın. Hizbin uğruna iğnelemediğin hiçbir davetçi bırakmadın. Hâlbuki senin hizbin Müslümanların ihtiyacı karşısında denizden bir katredir. Arkadaşlar Allah'a karşı samimi olun, samimi! İslâmî cemaatlere girin, İslâmî cemaatlerde yetişin ama hizipçi olmayın. Klikçi olmayın. Aksi takdirde âlemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğu bırakıp hizbinizin ve hizbinizdeki yöneticilerin kulu olursunuz.

Dikkat edin tekrar ediyorum! Niyetiniz samimi olsun. Kalbiniz pak olsun ki Allah size

güç ve kuvvet versin, başarılar nasip etsin, elinizden tutup hedefe ulaştırsın.

28. AYETİN TEFSİRİ

28- Ey iman edenler! Müşrikler, ancak necistirler. Bu yıllarından sonra onlar, Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluğa düşeceğinizden korkuyorsanız, yakında Allah, dilerse sizi lütfü ile zenginleştirir. Allah, şüphesiz her şeyi çok iyi bilendir. Hüküm ve hikmet sahibidir.

Rasulullah'ın Vefatının Yaklaştığını Bildiren Alametler:

Tevbe suresinin birinci bölümünde, Müslümanlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkilerden bahsedildiğini söylemiştik. İkinci kısımda ise; Müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkilerden bahsedilmektedir.

"Ey iman edenler! Müşrikler pistir; bu itibarla, bu yıllarından sonra

Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar." Tevbe Suresi'nin 28. ayet-i kerimesi olan bu ayet, Müslüman toplumlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkileri düzenleyen birinci bölümün son ayetidir.

Daha önce de zikrettiğimiz gibi, Tevbe Suresi nazil olduktan sonra Arap Yarımadası'nda müşrikler için kalma hakkı bırakılmamıştır. Ya müslüman olacaklar, ya öldürülecekler ya da kaçacaklardı. Hiçbir müşrikten kesinlikle cizye kabul edilmeyecekti. Rasulullah Veda Haccında insanlara hitab ederek şöyle buyurmuştur: **"Şeytan bu topraklarınızda kendisine tapılmaktan artık ümidini kesmiştir. Ancak bunun dışında küçük gördüğünüz amellerinizde kendisine itaat etmenize razı olmuştur. Bu nedenle ondan sakınınız! Gerçekten ben size iki şey bıraktım. Onlara sımsıkı sarıldıkça asla sapıtmayacaksınız, onlar: Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün**

Sünneti'dir." (Hadisi İbn Abbas (ra) rivayet etmiştir. Hâkim, Müstedrek, C.I, s. 93'te rivayet etmiş ve isnadı sahihtir demiştir. Zehebi de Müstedrekin Telhis'Me ona muvafakat etmiştir. Ayrıta Hâkim, Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadiste ona şahid göstermiştir. Nitekim Münziri'de et-Terğib ve't-Terhîb (c.1, sh. 80, no: 6) da zikrederek onu tastiklemiştir. (Müt.)

Evet, yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle kutsal topraklarda müşriklere yer olmadığı hükmünü açıklamıştı, Allah'ın Rasulü (sav) sahabelerine gönderdiği genel tavsiyelerde şunu ilan ettiriyordu: "Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek, çıplak olarak tavaf yapılmayacak." Böylece Hicretin dokuzuncu yılı, müşriklerin haccettikleri son yıl olmuştu. Evet Allah'ın Rasulü (sav) son haccını ifa etmezden önce Beytulah'ı müşriklerden temizlemek istiyordu. Zira yapacağı bu hacc, İslâm'ın haccı

olacaktı. Müslümanlar haccın nasıl yerine getirileceğini bu hacc ile öğreneceklerdi. Çünkü Rasulullah (sav) bu günlerin, hayatının son günleri olduğunu hissediyor ve bu haccın kendisi için ilk ve son hacc olacağı kanaati taşıyordu. Nitekim Peygamber'imiz (sav) Veda Hutbesi'nde sahabelerine şöyle sesleniyordu: "Ey insanlar sözlerimi iyi dinleyiniz. Belki de sizlerle bu yılımdan sonra bir daha karşılaşamam." Rasulullah'a bunu hissettiren bir takım sebebler oldu.

Cebrail (as) her Ramazan ayında Rasulullah'tan Kur'an'ı her Ramazanda bir defa dinlerken, Hicretin onuncu yılı olan bu Ramazan ayında iki defa dinlemişti. Bu sebeble Rasulullah (sav): "Bundan, ancak ecelimin yaklaştığını anlıyorum," buyurmuştu.

Ayrıca, Peygamberimiz (sav)'in veda ettiğini gösteren daha birçok

alametler vaki olmuştu. Bu alametlerden bazıları şunlardı:

1. Alamet: Nasr Sûresi'nin inmesi: "(Ey Muhammedi) Allah'ın yardımı ve fetih geldiği, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğün zaman, Rabbini hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o, tevbeleri çok kabul edendir." Bir kısım sahabeler bu Nasr Sûresi'nin Rasulullah'ın vefatım gösteren ve peygamberliğin tamamlandığını beyan eden alametlerden ilk alamet olduğunu anlamışlardı. Çünkü sûrede Allah'ın zaferinin geldiği ve insanların akın akın İslâm'a girdikleri ifade ediliyordu. Artık peygamberliğin devam etmesinin zaruri olmadığı dolaylı yolla ifade ediliyordu.

2. Alamet: Rasulullah'ın vefatı yılında Kur'an'ın Cebrail tarafından iki defa Rasulullah'a okunmasıdır.

3. Alamet: Mâide Sûresi üçüncü âyetinin nazil olmasıdır: **"Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçtim."** Evet, yüce Rabbimizin bu buyruğu ile nimet tamamlanmış, din kemale ermiş ve Rasulün vazifesi sona ermişti.

4. Alamet: Rasulullah'ın (sav) dünyada yaşamayı tercih etmesi yerine ahirete intikal edip Cennet'te yüce Mevlası'nın nezdinde yaşamayı tercih etmesi idi. Bu hususta Peygamber efendimiz şunu buyurmuştur: **"Aziz ve celil olan Allah bir kulu uzun ömür yaşayıp sonra Cennete gitme ile hemen Cennete gitme arasında serbest bırakti. O kul da hemen Cennet'e gidip yüce refaketi tercih etti."** (Yüce Rabbinin nezdinde olmayı tercih etti). Bu tercihini Rasulullah (sav) sahabelerine minber üzerinden haber vermişti. Ebu Bekir (ra) Rasulullah'ın bu haberiyle kimi ve neyi

kastettiğini hemen anlamış ve **"Ey Allah'ın Rasulü! Biz senin yerine kendi canımızı feda edelim"** demişti.

Rasulullah (sav) Hicretin onuncu yılında oluşan bu alametler neticesi vedalaşmıştı:

Uhud Dağı'na gitmiş, Uhud savaşında şehid düşenleri ziyaret etmiş ve onların cenazelerini kılmıştı.

Gece yarısı el-Bakiyy mezarlığına gidiyor orada yatan ölülere selam veriyor, kendisi ile birlikte hizmetçisini de götürüyordu.

Hicretin dokuzuncu yılında veda haccını yapmıştı.

Evet. Hicretin dokuzuncu yılında yapılan hac Rasulullah'ın yapacağı veda haccına bir hazırlıktı. Çünkü bu veda haccında Rasulullah hac ibadetinin nasıl yapılacağını öğretecek ve bundan sonra

bir daha hac yapmayacaktı. Bu nedenle Peygamber efendimizi haccın her bir ibadetini yaptığında; **"hac ibadetlerinizin şeklini benden aynen alınız"** buyuruyordu. Aziz ve celil olan Allah Hicretin onuncu yılında sahabelere, Rasulullah ile birlikte hac yapma nimetini lütfetmişti. Bu hacda Rasulullah ile birlikte hac eden toplam hacıların sayısı o zamandaki yaşayan insanlardan tam 124.000 kişiydi. Rasulullah bu haccında Allah Teala'nın Kitabında emrettiği doğrultuda bizzat kendi yetiştirdiği ve insanlığa önderler olarak ortaya çıkardığı rehberlere (ana kadroya) veda ediyordu. Evet... bu ümmet insanlığın önderi ve rehberleri olmuştu.

Nitekim yüce Mevla: **"Siz insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emr eder, kötülüğe mani olursunuz ve Allah'a iman edersiniz"** (Al-i İmran, 11) buyurmuştur.

Rasulullah (sav) Hicretin dokuzuncu yılında "artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapamayacak. Kâbe'yi çıplak olan hiçbir kimse tavaf edemeyecek" hükmünü ilan ettirince Yüce Mevla dünya ile irtibatlarını tam koparamayan bir kısım insanların Arap Yarımadası'ndaki Müslümanların az olması hasebi ile rızklarının azalacağından korktuklarını bilmişti. Bu insanlar, müşriklerin hac etmeleri yasaklanınca iki mahzurun ortaya çıkacağını zannediyorlardı.

Birincisi; güvenlik tehdit edilmiş olacaktı,

İkincisi ise; rızık kaynakları azalacaktı. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi düşünceleri beyan ederek buyurdu ki: **"Eğer seninle beraber hidayete uyarsak, ülkemizden sürülürüz,"** dediler." Yüce Mevla bu kuşkularını gidermek ve bu iki mahzura güvence vermek için devamla buyurdu ki:

"Hâlbuki Biz onları, kendi katımızdan her şeyin ürünlerinin içinde toplandığı hürmetli ve güvenli bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bilmemektedirler." (Kasas, 57)

Evet yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle emniyet sorununu güvenceye alıyordu. Ve Allah'ın Rasulü de bu hususta yemin ederek buyuruyor ki: **"Allah'a yemin ederim ki, kervan Irak'tan gelip Kâbe'yi tavaf edecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacaktır..."** İşte Mekke ve ahalisi için yapılan emniyet ve güven müjdesi!

Allah Teala, onların rızık korkularına ise şu cevabı veriyordu: **"Şayet fakirlikten korkarsanız (iyi biliniz ki) Allah sizleri kendi lütfundan zenginleştirecektir."** (Tevbe, 28)

Hicretin dokuzuncu yılında meydana gelen en önemli hadiselerden biri

de Arapların cömertlikte örnek şahsiyet kabul ettikleri Hatim'in oğlu Adiy'nin müslüman olmasıdır. Adiy kavminin lideri ve hristiyan dinini kabul etmiş biriydi. Bacısı Sefane esir düştükten sonra Rasulullah'a gelmişti. Sefane ise esirliği sırasında Rasulullah'a kendisini tanıtmış ve şunları söylemişti: Ben kavminin lideri olan, açları doyuran, çıplakları giydiren bir insanın kızıyım. Rasulullah da onun azad edilmesini emretmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Kavminin arasında azizken zelil olmuş, zenginken fakir olmuş, âlim olduğu halde cahiller arasında kalmış olan insanlara acıyın ve onlara merhamet edin."** Evet... Bu üç felaket, büyük musibetlerdendir. Bunlardan birincisi; kavminin içinde azizken zelil olandır.

İran Lideri Şah Pehlevi bunun örneğidir. Bu zat, debdebenin zirvesindeydi, bölgede Amerika polisi sayılıyordu. Bir anda her şey altüst oldu. Amerika dahi sığınmasını

kabul edemeyeceğine dair özür diledi. Otellerinden bir otelinin odasında yatıramadı. Hatta bütün yeryüzü kabul edemeyeceğine dair mazeretler beyan etti. Bu nedenle Şah şayet Sedat onu bir tuzakla öldürmedi ise kahrından öldü. Belki de Sedat onun hayatına alelacele son verdi ki geriye kalan servetine el koysun. Sedat insanları avlamada pek maharetli biriydi. Şah için şöyle düşünüyordu:

"Biz onu birkaç ay ağırlarız, kollestrolü yükselerek ölür. Ölmese de Allah'ın izniyle biz onun hayatına tezden son veririz." Sedat, Şahı ihtişamla karşıladı. Şah ile birlikte milyarlarca dolarların da kendisine gelmesini sağladı. Düşündüğü gibi birkaç ay sonra Şah öldü. Tabi nasıl öldüğünü bilemiyoruz. Büyük bir ihtimalle kahrından öldü.

Evet... Rasulullah'ın **"kavminin içinde aziz iken zelil düşene merhamet**

edin" Rasulullah'ın buyurduğu kişiliği İran şahı yaşadı, öldü ve gitti...

Hicri dokuzuncu yüzyılın önemli hadiselerinden biri saydığımız Adiy bin Hatim'in Müslüman olma meselesine dönelim. Adiy'nin bacısı Sefane serbest bırakıldıktan sonra kardeşi Adiy'e gitmişti. Ona, Rasulullah'ın ahlakını ve İslâm'ı sevdirmişti. Bunun üzerine Adiy Rasulullah'a gelip Müslüman olmuştu. Adiy'in göğsünde haç bulunuyordu. Rasulullah ona; "bu putu at" deyince oda onu atmıştı. Rasulullah Adiy'in önünde **"o ehli kitap hahamlarını ve papazlarını ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'ın dışında rabler edindiler"** (Tevbe, 31) ayetini okuyunca Adiy buna şaşırmış ve şöyle demişti: **"Ey Allah'ın Resulü, biz onlara ibadet etmedik ki onları rabler edinmiş olalım."** Adiy ibadetin belli bir kahine veya rahibe yahut papaza namaz kılma olduğunu zannediyordu. Fakat Rasulullah

Rab edinmenin sadece bu olmadığını beyan ederek buyurdu ki: **"Evet, siz onları rabler edindiniz. Onların size Allah'ın haram kıldıklarını helal kılmalarını ve helal kıldıklarını da haram kılmalarını kabul ettiniz. Onlara itaatte bulundunuz. İşte bunları rab edinmek budur"** diye izahatta bulundu. Aslında ibadetin manalarından biri de verilen emirlere itaattir. Bu nedenle yöneticilerin Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılma veya Allah'ın helal kıldığı şeyleri haram kılma içeriğindeki emirlerine itaat edenler Allah'a değil bu yöneticilere tapmış olurlar. Allah'ın indirdiği dışında kanun ve hüküm koyan yöneticilere itaat etmek ve ona razı olmaksa kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Zira bütün âlimlerin ittifakı ile Allah'ın indirdiği dışında herhangi bir yasa koymak kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır, İslâm'dan koparır. Bu hususta İbn Teymiye şunu söylemiştir:

"Kim yabancı bir kadına bakmanın helal olduğunu söylerse âlimlerin icmaı ile o kimse kâfir olmuştur. Yine kim ekmeğin haram olduğuna karar verirse yine bu icma ile o kimse kâfir olmuştur." Bu hususta şer'i bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfir olur. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfir olur. Bu üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Şimdi gelir de bir yönetici içki satılması için Müslümanlara meyhane açılmasına ruhsat verirse bu kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Yine bir yönetici gelir de **"bize göre ceza kanununun filan maddesinde hırsızlık yapanın cezası iki ay hapistir"** veya benzeri şeyler söylerse bu kâfirliktir. Kişiyi dinden çıkarır. Çünkü aziz ve celil olan Allah **"hırsızlık eden erkek ve kadının yaptıklarının karşılığı ve Allah tarafından bir ceza olarak ellerini kesin"** buyurmuştur. Allah Teala böyle buyurmuşken yöneticinin gelip; **"siz**

bunları iki ay veya şu kadar zaman hapsedin" demesi yeni bir din icad etmesidir. Bu da kişiyi dinden çıkarır.

Ben size yukarıdaki hükümleri açıklayan başka örnekler vereyim: Mesela, bir yönetici, yeni bir kanun çıkarsa ve: **"Oruç Şevval ayında tutulacaktır, Ramazan ayında değil"** dese, çıkardığı bu kanunuyla onun hükmü ne olur? Kâfir midir? Değil midir? Evet, o kimse bu kanunuyla kâfir olmuştur. İslâm milletinin dışına çıkmıştır.

Yine başka bir yönetici de: **"Ülkemizde akşam namazı dört rekât kılınacaktır"** dese hükmü ne olur? Kâfir olur mu olmaz mı?

Tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla o kimse kâfir olur. Ancak insanlar hırsızlık cezasının hükmünün değiştirmenin küfür olacağını ve kişiyi İslâm milletinden çıkaracağını anlayamamışlardır. Evet,

neden akşam namazını üç rekâtken değiştirip dört rekât yapan, Allah'ın indirdiğinden başka bir şeriat koyduğu için kâfir oluyor da hırsızın cezasını kol kesmeden değiştirip belli bir süre hapsetmeye çevirin Allah'ın indirdiği şeriatı değiştirmekle kâfir olmuyor? Bu da küfürdür, diğeri de küfürdür.

Allah'ın nizamını bırakıp beşeri kanunları tatbik etme musibeti, İslâm ümmetine ilk defa Tatarların Bağdat'ı H. 656'da işgali ile başladı. Hulâgû, Cengiz Han'ın İslâm ümmetine uygulanması için çıkarmış olduğu "el-Yasak" "kral siyaseti" diye isimlendirilen Cengiz Han kanunnamelerini uygulamak istemesi üzerine; İslâm uleması karşı çıkar ve âlimlerden biri Yesak diye isimlendirilen bu kanun kitabını eline alarak Müslüman halka:

"Bu kitap ne oluyor?" diye seslenir, onlar da;

"Cengiz Han'ın kanunları Yesak'dır" derler. Bu cevap üzerine o âlim: **"Kim bu kitapla hükmederse kâfir olur, kim bu kitabın kanunlarıyla yargılanmak isterse kâfir olur"** der. Hulâgû ise; günümüz yöneticilerinden daha akıllı davranır ve bir mahkeme Yasak'ın kanunlarıyla bir mahkeme de Kur'an'la hükmetmek üzere iki ayrı mahkeme kurar. Böylece Kur'an ve Sünnetin hükümleri ile yargılanmak isteyenler Müslümanların mahkemesine, Yesak'la (Cengiz Han kanunnameleri ile) yargılanmak isteyenlerde Yasak'ın mahkemesine giderlerdi. Fakat kim Yasak'ın mahkemelerine girerken görülürse o kimsenin kâfirliğine hüküm verilirdi. Fakat şu anki musibet ve çağımızın Cengiz Han kanunları ise İslâm âleminin çoğunda tatbik edilen Napolyon Bonapart'ın kod haline getirdiği kanunları ve diğer insanların yaptığı kanunlardır. Mesela biz Suriye'de

Üniversitenin Şeriat fakültesinde, şeriatın yanında beşeri kanunları da okuyorduk. Suriye'de uygulanan kanunlar, Mısır kanunlarından alınmıştır. Mısır kanunları da harfiyen Fransız kanunlarından tercüme edilmiştir ve Ürdün'de bu kanunları tatbik etmek istediklerinde, harf harf bu kanunları nakletmiştir. Allah bu Ürdünlülerin gözlerini o kadar kör etmiştir ki kanunun sonunda "Bu kanun filan gün ve tarihte Suriye'de çıkarılmıştır" dediler. Ürdün, "Amman'da çıkarılmıştır" demeyi dahi beceremedi.

Hukuk ve kanun meselesi gerçekten çok önemlidir. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında yeni yeni kanun ve hukuk sistemleri tespit etmek küfürdür. İslâm'dan çıkmaktır. En azından her müslümanın görevi bu tür beşeri sistem ve kanunları kalbiyle de olsa kabullenmeyip rıza göstermeyerek reddetmesidir.

Ben, bu meseleyi çok araştırdım. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında teşri - hukuk sistemi ve kanunların tesbiti- meselesi gerçekten beni çok meşgul etti. Çünkü ben Mısır'da doktora tezi hazırlarken Enver Sedat'ın döneminde hapishaneden Müslümanlar çıktılar. Bunlar bu mesele hususunda farklı görüşler taşıyorlardı. Bunlardan bir kısmı; tüm insanları tekfir (küfürle itham) ediyor, diğer bir kısmı; Müslüman veya kâfir olduklarına dair herhangi bir hüküm vermekten kaçınıyor, üçüncü bir kısım ise **"la ilahe illallah Muhammeden Rasullullah"** diyen bütün insanların Müslüman olduklarını söylüyorlardı.

Bu konu beni çok uğraştırdı, meşgul etti. Çünkü bu Müslümanlardan bazıları camilerde namaz kılmıyordu. Bu ise büyük kargaşalara sebeb oldu. Tekfir meselesini gündeme getirenlerden biri

rahmetli Mustafa Şükrü. Enver Sedat, Mustafa Şükrü'yü Mısır Vakıflar Bakanı Zehebi isimli bir zatın öldürülmesi ile yargıladı ve idam etti. Mustafa Şükrü şu kaideyi işleterek kendi cemaatine girmeyenlerin kâfir olduğu kanaatinde idi. **"Kâfiri tekfir etmeyen (kâfir olduğunu söylemeyen) kâfirdir. Kâfirin küfründe şüphe eden kâfirdir."**

Bu şekilde düşünen gençler hapishanede Müslüman Kardeşler cemaatinin lideri üstad Hasan Hudeybi'nin yanına varmışlar ve ona;

- **"Sen Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylüyor musun?"** demişlerdir. Hüdeybi de;

- **"Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylesek ne kazanırız, söylemesek ne kaybederiz"** diye cevap vermiştir. Tabi bu söz Hudeybi'nin aleyhine tam bir delil olarak

ileri sürülmüştür. Hâlbuki Hüdeybi aslında siyasi bir cevap vermiştir. Fakat gençler Hudeybi'yi anlayamamışlar, onu da tekfir etmişler, böylece ayrılıp yeni bir grup oluşturmuşlardır. Artık Hudeybi'nin arkasında namaz kılmaz olmuşlardır. Bunlar hapishaneden çıktıktan sonra karşılaştıkları kişilere;

- **"Abdunnasır ve Sedat hakkındaki görüşün nedir?"** diye sorarlar, onların kâfir olduklarına dair cevap aldıktan sonra

- **"Hüdeybi hakkında görüşün ne?"** derlerdi. Onun Müslüman olduğu cevabını alınca da;

- **"Fakat o kâfir olan Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemiyor. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir"** diyorlardı. Sen onlara **"hâşâ ben Hudeybi'yi tekfir**

edemem" deyince de seni de kâfirler listesine ilave ederlerdi.

Vallahi! Bir gün yanıma devamlı gidip gelen ve beni seven Ürdün'lü bir genç geldi. Bu genç Mustafa Şükrü'yü önder edinmiş, onun görüşlerine hayran olmuştu. Vakıa ben bu genç kadar imanı hakkında gayretli olan ve dinine bağlı olan birini görmedim. Bu genç eczacılık fakültesinde okuyordu. Kahire'de gelip bazı günler benim yanımda orucunu açıyordu. Yine günlerden bir gün Mustafa Şükrü ile görüştükten sonra beni ziyarete geldi. Benimle konuşmaya başladı. Ben onunla tartışıyordum. Nihayet namaz vakti geldi. Baktım ki o arkamda namaz kılmaya yanaşmıyor. Dedim ki:

- **"Buyur sen namaz kıldır."** O bana namaz kıldırdı. Ben namaz için öne geçtiğim zamanlarda ise;

- **"Ben namazları cem ettim"** diyordu. Ben onu açmak istiyordum. Bir gün dedim ki:

- **"Benim hakkında görüşün nedir?"** Dedi ki:

- **"Açık mı konuşayım."** Dedim ki:

- **"Evet açık konuş."** Dedi ki:

- **"Ben senin kâfir olduğunu söylüyorum."** Dedim ki:

- **"Peki arkadaşım neden? Mesele ne?"** Dedi ki:

- **"Sen Müslüman Kardeşler'densin."** Dedim ki:

- **"Güzel, ben onlardanım."** Dedi ki:

- **"Müslüman Kardeşler'den olan herkes kâfirdir."**

- **"Niçin?"** dedim. Dedi ki:

- **"Çünkü onlar kâfir Hudeybi'nin kâfir olduğunu kabul etmiyorlar."**

Düşünüyor musunuz? Bu kadar kolay bir şekilde bunu söylüyor. Dedim ki:

- "Gel buraya arkadaş. Dinle beni. İmam Şafii ile İmam Ahmed bin Hanbel, kasıtlı olarak namazı terk edenin hükmü hakkında ihtilaf etmişlerdir. İmam Şafii tekfir etmemiş, İmam Ahmed ise tekfir etmiştir. Bunlar birbirleri ile tartışmalarına rağmen hiçbiri diğerini tekfir etmemiştir." Fakat bu genç çok hararetli ve cüretkâr olduğundan bana şu cevabı verdi:

- "Şayet ben orda olsam, Şafii ile tartışsaydım Şafii de namazı kılmayanın kâfir olmadığını söyleseydi, ben Şafii'yi tekfir ederdim." Ben de dedim ki:

- **"La havle vela kuvvete illa billâh. Artık burda mesele bitti. Mesele bu noktaya kadar ulaşınca artık yapacak bir**

şey kalmadı." Biliyor musunuz bundan sonra bu gence ne oldu? Mustafa Şükrü'nün meselesinden dolayı yargılandı, on beş sene ceza giydi, hatta şu ana kadar hapishanede olduğunu sanıyorum. Fakat şu hususu göz önünden kaçırmamak lazım. Bunlar çok hararetli gençler. Bu nedenle diğer gençlerin kalblerini çelmişlerdir. Bunun sebebi ise harici fırkasına mensub olan insanlar gibi açık sözlü olmaları ve dediklerini harfiyen yapmalarıdır. İstihbarattan herhangi bir kimse kendilerine; **"sosyalizm hakkında görüşün nedir?"** diye sorduğunda ona cevapları şu oluyordu; **"Kısa kes. Bana "Sedat hakkında görüşün ne?" diye sor. Sedat kâfirdir. Ona her yardım eden de kâfirdir. Onun verdiği kararı kabul eden herkes de kâfirdir."**

Böylece bu gençler istihbaratın işini kolaylaştırıyorlardı. İşte onların bu kadar açık sözlü olmaları gençleri kendilerine

çekti. Kuru odunların tutuşmasında ateşin yayılması gibi gençlerin arasında süratle yayıldılar. İşte bütün bunlardan dolayı insanları tekfir etme meselesi beni çok, çok uğraştırdı.

Allah'ın Kanunlarının Dışındaki Kanunlar

Bunlar öyle gençler ki Rasulullah'ın beyan ettiği şu insanlar gibiydi; "evet sizden biriniz kendi namazınızı onların namazı karşısında, orucunuzu da onların orucu karşısında küçük görürsünüz." Bunlar, Kur'an-ı Kerim okuduklarında içlerinden gelerek okuduklarını hissedersin fakat maalesef cehalet onları helak etti, yordu ve felakete sürükledi. Evet bunlar gençlerdi gençler. Mısır'ın en seçkin gençleri idi bunlar. Fakat bu hale geldiler.

Yine gençlerden bir grup; "biz tekfir hakkında herhangi bir yargı vermiyoruz"

diyorlardı. Bunlar kendilerinden olmayan herhangi bir insanı imtihandan geçirmedikçe müslüman veya kâfir olduğuna karar vermiyorlardı. İmtihanlarında şunları soruyorlardı:

"Yönetici hakkında görüşün nedir? Mevcut kanunlar hakkında görüşün nedir? Kanun koyma hakkında görüşün nedir?" vb sorular. Şayet bu yüzde ellinin üstünde başarılı olursa (aslında bunun başarısı yüzde doksandan fazla olmalıydı. Çünkü herhangi bir soruda ufak bir yanlış yaparsa onu tamamen siliyorlardı) arkasında namaz kılarlardı. İmtihanı geçemez ise arkasında namaz kılmazlardı. Onlar camilere gitmiyorlardı. Çünkü onları cahiliye mabedleri kabul ediyorlardı. Onlar tanımadıkları imamın peşinde namaz kılmazlardı. Ayrıca devletten maaş alan hiçbir imamın arkasında da namaz kılmıyorlardı.

Bu mesele beni çok uğraştırdı. Araştırmaya giriştim. Uzun uzun araştırdım. Ve sonuçta mutmain olduğum şu neticelere vardım.

1) Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar tespit eden her yönetici müslüman değildir, İslâm ümmetinin dışındadır. Çünkü bu kimse namazı değiştiren kimse gibidir.

2) Kanun yapıcılar ve bunları maddeleştirenler -adalet komisyonları gibi- gruplar kâfirdir, İslâm dininin dışına çıkmıştır. Namaz kılıyor, oruç tutuyor olsalar dahi bunlar kâfirdirler. Çünkü haramı helal, helali de haram kılmaktadırlar.

Bugün bize tatbik edilen kanunlarda zina serbest hale gelmiştir. Evet, kocasının evinde yapmadığı sürece zina etmesinden dolayı kadın cezalandırılmaz! Aynı şekilde koca da eşinin evinde yapmadığı sürece

zina etmesinden dolayı cezalandırılmaz! Kişi kendi özel arabasında bir kadınla fuhuş yaparken polis onları görse kadın yardım istemediği sürece polisin müdahale hakkı olmayacaktır! Çünkü özel araba taşınabilir ev hükmündedir! Şeyh Necibullah el-Mutî'nin de dediği gibi; "Allah hakkı için söyleyin bana bu bir devlet kanunu mudur? Yoksa fahişeler kanunu mudur? Nasıl olur, bir kadın umumi bir cadde üzerinde açıktan zina edebilecek ve eğer özel arabalarında yapıyorlar ise polisin müdahale hakkı olmayacak. Çünkü özel arabalar taşınabilir ev hükmündeymiş!"

Evet, birinci olarak zikredilen yöneticiler kendi kafalarından kanunlar uydurdukları veya başka kâfirlerden kopya ettikleri kanunlarla yeni bir hukuk sistemi getiriyor olduklarından dolayı kâfirdirler ve İslâm dininin dışındadırlar. İkincisi ise, kanun yaparak bunları maddeleştirenlerdir ki

bunlarda aynı şekilde İslâm dininin dışındadırlar.

3) Çıkarılan bu kanunları uygulayan hâkimler ve savcılar: Bunlar İslâm'dan çıkmazlar. Çünkü bunlar sadece uygulayanlardır. Kanun koyanlar değillerdir. Ancak, Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlarla yargıda bulunduğundan dolayı haramla uğraşması sebebiyle günahkârdırlar. Aldıkları maaş haramdır. Vazifesi haramdır. İçki satan kişi ile bunun arasında hiçbir fark yoktur.

4) Beşeri kanunları severek uygulayan hâkim ise kâfirdir. Evet. Beşerî sistemlerde hâkimlik yapanlar yani Rabbani, ilahi hukuk sistemi dışındaki kanunlarla hâkimlikte bulunanlar iki kısımdır. Birinci kısımdan olanlar, kanunları sevmedikleri halde onlarla insanları yargılayan hâkimlerdir. İşte bunlar meyhanede içki satandan veya faizli bankalarda görev alan

kimselerden daha büyük günah işlerler. Bu tür hâkim ve savcıların maaşları haramdır, işleri haramdır. Gelirlerini sadece hâkimlik ve savcılıktan sağlayan kimselerin sofrasında bulunmak, ondan bir lokma yemek haramdır. Fakat babasından kendisine kalmış bir miras varsa ve bunlarla kendi vazifesinden kazanmış olduğu mallar birbirine karışmışsa örneğin bir parça arazi veya bostan kalmış bunların ekin ve ürünlerinden sağlanan kazancı varsa, onun sofrasından yemekte bir sakınca yoktur. Bu yenilen yemeğin helal kazançtan olduğu kanaati ile yenilir. Çünkü burada helal malla, haram mal birbirine karışmıştır. Böyle karışan malların hükmü de böyledir.

Hâkimler İslâm dininin dışına çıkmazlar. Ama görevlerinden dolayı fasıktırlar. Çünkü o haram bir hususta iştigal etmektedir. Bu hüküm, kalbinden reddedip çirkin görerek yargıda bulunduğu takdirdedir. Diğer bir

kısım hâkimler vardır ki beşeri kanunları kalben severek ve isteyerek yargıda bulunurlar. İşte bunlar İslâm dininin dışındadır, kâfirdir. Kim olursa olsun kalbinden beşeri kanunları isteyip severse kâfir olur. İslâm ümmetinin dışındadırlar.

5) Avukatlara gelince; avukatın işi haramdır. Ürdün'de iyi bir kardeşimiz bana geldi ve dedi ki: "Ben avukatım. Bu hususu şeriat fakültesindeki hocalara arzet -ben de o zamanlar Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordum.- "Benim işim hakkında bir hüküm versinler ve ben de verdiğiniz bu hükme bağlı kalacağım." Şeriat fakültesinin hocaları olarak toplandık ve bu konuda ben hariç ittifakla ulaştıkları netice şu oldu: Avukatlık mesleğiyle uğraşmak üç şartla helal olur.

A. Hakkında dava açılmak istenen meselenin yürürlükte olan kanundaki hükmü İslâm şeriatının hükmüne ters düşmemelidir.

B. Savunduğu müvekkilinin tamamen bu olayda haklı olduğuna ve kendisinin de hakkı savunduğuna kalbi kanaat getirmelidir.

C. Müvekkilinin, haklı olduğunu zannederek savunurken, mahkeme esnasında onun haksız olduğu ortaya çıktığı takdirde, onu savunmaktan ve avukatlığını yapmaktan çekilmelidir.

Bu görüşü oradaki hocaların tamamı kabul ettiler. Ancak ben ise yakînen haram olduğuna inanıyorum. Allahu âlem beşeri kanunların gölgesi altında avukatlık yapmanın, beşeri kanunlarla savunma hazırlamanın hâlâ haram olduğu kanaatindeyim. Fakat orada bulunan âlimler avukatlığın, bu şartlar dahilinde

mubah olduğu görüşüne vardılar. Tabi, bu âlimlerin içerisinde, benden daha âlim olanlar, benden daha hayırlı ve takva sahibi olanlar vardı. Ancak yine de ben avukatlık işinin haram olduğuna inanıyorum.

6) Millet meclisleri diye isimlendirilen yasama ve şûra meclisleri, parlamento; Cemal Abdunnasır zamanında espri yaparak derlerdi ki: "Millet meclisinin iki kapısı var. Birinci kapının üzerinde **"Tartışan konuşan millet vekilerinin kapısı",** ikinci kapının üzerinde de: **"Dinleyen milletvekillerinin kapısı"** yazılıdır. Bir gün heyecanlı ve gayretli birisi gelir ve der ki; "ben hem dinleyici hem de tartışmacı olarak geldim" der ve Tartışma Kapısı'ndan içeri girer. Bir de ne görsün; önü sokak.

Evet, bizim memleketlerimizdeki parlamentolar böyle... Haşim er-Rıfai'nin de dediği gibi oyun ve dalavereden başka hiçbir şey değil. Haşim er-Rıfai, Abdunnasır,

parlamento ve benzeri şeyler hakkında yazdığı "Hatırat Şiirleri"nde şunları zikrediyor.

Ey Nasır! İşte milletvekillerini

Onları çocuk oyuncağı gibi

Dilediğin şekilde hareket ettirebilirsin

Senin arzulamadığın bir şeyde ağızlarını dahi açmazlar

Biz çok iyi biliyoruz ki onlar sırf

Konuştuğunda seni alkışlamak için

Oraya biriktirilmişlerdir.

Senden önce zulmetmek zehirli bir mantarken,

Şimdi zulüm senin elinde organizeli bir örgüt oldu.

Evet, millet meclisine gelelim, parlamentoya gelelim. Parlamenterlere arapça "nüvvab" denir. Bu kelime vekil manasına gelen "naib"in mi yoksa musibet manasına gelen "naibe"nin mi çoğulu

olduğunu bilemiyoruz. Çünkü bunların çoğu vekil değil, musibet!

Meclisteki milletvekillerinin İslâm kanunlarına ters düşen hiçbir kanunu, ister aslî, ister ferî meselelerde olsun onaylamaya hakları yoktur. Şayet kadın erkek eşitliği gibi İslâm'a ters düşen herhangi bir kanuna muvafakat ederlerse, İslâm dininden çıkarlar. İslâm'a muhalif olan en basit meselede bile milletvekilinin karşı çıkması gerekir. Şayet karşı çıkmaz ise o İslâm'a ters olan meseleye razı olursa ve onu imzalarsa işte bu davranışı İslâm'dan çıkmaktır. Çünkü millet meclisi yasama meclisidir, kanun koyma yeridir. Allah'ın kanununu bertaraf edip yerine yeni kanun koymak uluhiyyet makamına gölge düşürmeye kalkışır.

7) Halkın durumuna gelince; küfür kanunlarına razı olmayan, kalbinden bu kanunlara kin besleyerek nefret duyanların günaha girmeyeceğini yüce

Allah'tan ümid ediyorum. Kendisine haksızlık yapılmış, zulm olunmuş bir kimse, hakkını alabilmek için çaresizliği dolayısıyla bu mahkemelere müracaat etmesinin hükmü nedir? Hakkını alabilmek için küfür mahkemelerine başvurması caiz midir, değil midir?

Üstad Mevdûdi, kişinin hakkının kaybolmasını, bu mahkemelere başvurarak elde etmesinden daha hayırlı olduğunu söylemektedir. Çünkü bu mahkemeler, tağuti sistemin mabetleridir. Sanıyorum ki üstad Seyyid Kutub da bu mesele hakkında aynı görüştedir. Ancak bu konuda biz şöyle diyoruz: "Eğer sana zulm olunmuş ve hakkın gasb edilmişse sen de zorda kalarak hakkını kurtarmak için bu mahkemelere istemeyerek başvurmuşsan yüce Allah'ın sana günah vermeyeceğini niyaz ederiz. Ama evla olan hakkını terk etmendir. Şüphesiz, hakkının zayi olması, bu

mahkemelere sığınmaktan daha faziletli ve evla olandır. Fakat, bu mahkemelere müracaat ettiğin taktirde de -Allahu alem- günahkâr olmazsın.

İşte zikrettiğim bu hususlar yapmış olduğum uzun araştırmalarımın özetidir. Bu konular gerçekten çok uzun ve tafsilatlıdır.

BM arada mücahid kardeşlerden birisi Abdullah Azzam'a parlamentoya girmenin hükmünü sorunca, üstad: Millet meclisine sadece hükümeti denetleyelim ve bu meclis vasıtasıyla davamızı tebliğ edelim diye giriliyorsa; İslâm'a muhalif olan her şeye -cüz'i bir mesele dahi olsa- karşı çıkmak, bu tür hususlarda aleyhte oy kullanmak ve küfür adına yeminde bulunmamak şartıyla bir beis yoktur. Yani bu şartlarla caizdir. Benim düşüncem budur -Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır-. Fakat Bakanlar Kurulu farklıdır. Yani kesinlikle caiz değildir. Çünkü bakanlar kurulu küfür kanunlarının geçerlilik

kazandırılıp uygulamaya konulduğu yerdir. Ancak, millet meclisi ise imkânlar nisbetinde devletin gözetlendiği, dileyenin istediğini konuşabildiği bir yerdir. Ama bakanlar kurulu, zannımca - Allah bilir ya - girilmesi haram olan bir yerdir. Yukarıda da belirttiğim gibi yürütme organıdır.

Soru soran aynı kardeş, "inanarak parlamentoya girmenin hükmü" nü soruyor?

İnanarak olmaz. Bizler Avrupa'dan olduğu gibi alınarak başımıza musallat edilen kanunların uygulandığı bir toplumda yaşıyoruz. İstesen de, istemesen de bu kanunlar sana tatbik ediliyor. Eğer devlet, millet meclisinde konuşmasına müsaade ettiği murakıp bulundurmana izin veriyor ve o kimse de devlet şu şekilde hırsızlık yapmakta, falan bakan şunu çalmıştır, şu rezalette bulunmuştur gibi hainlikleri rüşvet olaylarını gündeme getirebiliyor bunların

sorgulanmasını isteyebiliyorsa -inşallah- orada bulunması af olunur.

Soruyu soran, üstadın sözünü kesip tartışmaya başlayınca üstadın ona verdiği cevap:

Vallahi, bu husus davetin merhalesiyle ilgilidir. Meclise girmek faydalı mıdır, değil midir? Allah en iyi bilendir. Ey aziz kardeşim, öyle toplumlar var ki, müslümanlar susturulmuş, İslâm zayi edilmiştir. Müslümanlara, ne radyo ne de televizyon aracılığıyla seslerini duyurma imkânı bırakılmamıştır. Ve daha birçok baskı ve zulüm politikaları... İşte bu açıdan millet meclisi, müslüman halka hakkın duyurulabildiği minberlerden bir minber haline gelmiştir. Allah daha iyi bilir ya, uzun bir süreden beri kanaat getirdiğim düşüncem budur.

Bu konuda hata etmiş de olabilirim, isabet etmişte. Eğer isabet etmişsem yüce Allah'tandır. Yok, eğer hata etmişsem benden ve şeytandandır. Yüce Allah'tan bizlere hakkı hak olarak, batılı da batıl olarak göstermesini, hakka tabi olmayla, batıldan kaçınma ile rızıklandırmasını niyaz ederim. Şüphesiz yüce Allah kullarını işiten, onlara yakın olan ve dualarını kabul edendir.

Ziya'ul-Hak'ın Hükmü

Soru soran mücahit kardeş "Ziya'ul Hak'ın iktidarını soruyor: Ve Üstadın bu soruya verdiği cevap:

Ziya'ul Hak! Ben onu tekfir etmiyorum. Çünkü çok çaba harcadı. Evet, mücadele etmiştir. Ancak etrafı şerli kişilerce ve facirlerle çevrilmişti. Tek ve Kahhar olan yüce Allah'ı inkâr eden, her hayrı müminlerin aleyhine çevirmeye, zorlaştırmaya çalışan

kimselerle onu kuşatma altına almışlardı. Buna rağmen uğraştı, evet uğraştı gücünün yettiği kadar. Ve ben böyle bir insanın tekfir edileceğini zannetmiyorum. Daha iyisini Allah bilir.

Allah'tan Ziya'ul Hak'ın emsallerinin çoğalmasını niyaz ederiz. Aziz kardeşim, Rabbimiz bizlere onun vasıtasıyla birçok faydalar sağlamıştır. Üstadla tartışan kardeş: **"Yöneticilerin en iyisiydi"** diyebilir miyiz?" Ve üstadın cevabı:

Hayır. En iyisi değil, liderler içerisinde, kötülüğü en az olanıdır. Onun Afgan cihadının yanında yer alması, mücahitlere kapıları açması, onun için yeterlidir. Eğer yönetimde, Ziya'ul Hak yerine Butto ailesi gibi domuzlar olsaydı, kim bu cihad toprağına ulaşmaya güç yetirebilirdi? Ne Afganlıların ve ne de dış ülkelerden gelen mücahitlerin buna gücü yetmezdi. Görmüyor musunuz bugün sınır kapılarındaki

giriş-çıkışlarda mücahitler için nasıl zorluklar çıkardıklarını? Hatta Afganlı mülteciler için bile ne zorluklarda bulunduklarını? Fakat cihadın ilk merhalesinde, Cenabı Allah, Ziya'ul Hak eliyle savaşın zorluklarına ve tehlikelerine dayanıklı olmayan Afgan halkına ve mücahitlere kolaylıklar ihsan etti. Allah, bu ümmete, güç yetiremeseler bile hayırlı hizmetlerde bulunmak isteyenlerin emsallerini çoğaltsın. Ziya'ul Hak gibi birinin yönetime geçmesi bizler için Allah'ın bir nimetidir. Şüphesiz Ziya'ul Hak ve emsalleri hata ve yanlışlıklarından dolayı Allah katında sorgulanacaklardır. Fakat buna rağmen, yüce Allah, onların iyi amelleriyle bizleri faydalandırmaktadır. Allah, istihbarat birimlerinde, bakanlıklar bünyesinde iyi kimselerin sayısını çoğaltsın. Evet, şüphesiz bu kimseler işledikleri haramlardan dolayı hesap ve sorguya çekileceklerdir. Helâl olan davranışları ise bizim yararımızadır.

Evet, onlar Allah katında işledikleri haramlardan, yaptıkları hatalardan hesaba çekileceklerdir. Ancak yüce Allah dilerse, onlarla Müslümanlara yararlar ihsan edebilir.

Bir adam, İbn Teymiye veya Ahmet bin Hanbel'e şöyle der: "Ben gümrükte çalışıyorum ve Rasulullah'ın zina etmesinden dolayı recm edilen bu kadın öyle bir tevbe ile tevbe etti ki maliye memuru dahi böyle bir tevbe ile tevbe etmiş olsaydı elbette ki günahı affedilirdi" şeklindeki hadis-i şerifi de biliyorum. Fakat benim orada olmam insanlara karşı olan zulmü hafifletiyor. Ben sadece tek bir pay alıyorum. Benim dışında olanlar olsa birçok pay alırlar. Ben vergileri azaltıyorum. Şimdi siz bu hadisi biliyorsunuz. Bunun doğrultusunda benim için ne dersiniz? İbn Teymiye veya Ahmed bin Hanbel de şu cevabı vermişlerdir: Sen

Müslümanların zulmünü hafifletmek için bulunduğun vazifede devam et.

Evet... Allah Teala bu gibi insanları kullan için hayır aracı yapmış olabilir.

Abdullah Azzam'ın Bakanlık Hakkındaki Görüşü

Bir gün ben ve Ebu'l Hasan en-Nedvi, bakanlık meselesi üzerinde tartışıyorduk. Nedvi'ye dedim ki:

- "Vallahi biz, bir davetçi için kendi ülkemizde bakanlık görevini kabullenmesini büyük bir musibet olarak kabul ediyoruz." Ve daha henüz onunla İslâmî Hareketler üzerine konuşurken, "kim bakanlığa gelirse veya bakanlıklarda görev alırsa onu İslâmî hareketten ayırıyorlar ya da saf dışı bırakıyorlar" dediğimde birden çok şiddetli bir şekilde kızdı ve:

- "Hayır, hayır öyle değil. Biz Hindistan'da polisler, Müslümanlara ateş ettiklerinde silahla yapılan bu saldırıyı hafifletecek müslüman bir polis arıyoruz. Emniyet teşkilatında müslüman bir amir bulduğumuzda çok seviniyoruz. Çünkü ona Müslümanları öldürme emri geldiğinde, Müslümanları öldürmez. Siz bu meselelerde çok keskin olmayın" dedi.

Evet, üstad Nedvi'nin görüşü bu. Biz Allah'a karşı kimseyi temize çıkarmak istemiyoruz ama Nedvi selefi salibinin geri kalanlarından ve yeryüzünün seçkin zadlarından biridir.

Biz bu örnekleri bırakıp tekrar Hatim'in oğlu Adiy'nin hikâyesine dönelim. Rasulullah ona; **"haham ve papazlar ehli kitap için haram olanları helal kıldılar, helal olanları da haram yaptılar. O ehli kitap da papazlara ve hahamlara itaat ettiler. İşte**

onların bu din adamlarına ibadetlerinden maksat budur" buyurmuştur.

Ben bu konu üzerinde önemle durmak istiyorum. Çünkü bu konu inanç meselesidir. Din meselesidir. Basit bir siyaset meselesi değildir. Evet, teşri (yasama) meselesi inanç ve din meselesidir. Bu nedenle kardeşlere hep, uğraşı ve gayretlerinizi, kabirlerden medet umma, onlara mum yakma meseleleri üzerinde odaklaştırmayınız diyorum**. Ey kardeşler, ölülerle koşulan şirk üzerine değil, dirilerle koşulan şirk üzerine uğraşı ve mücadelelerinizi yoğunlaştırınız.** Günümüzde hiçbir kültürlü genç, ne olursa olsun mezarlara gidip taşlara yapışmamaktadır. Kültürlü insanlar nezdinde ister dindar olsun isterse olmasınlar mesele son bulmuştur. Bu nedenle mücadelelerinizin merkezini dirilerle koşulan şirk oluştursun. Bu da Allah'ın indirdiğinin haricinde kanunlar koymaktır. İşte sizler

tağut idarecilerin insanlara zorla kabullendirdikleri bu şirk üzerinde titizlikle durun. Bu yöneticiler yaptıklarının böyle olduğunun farkına vardıklarında insanları diri olanlarla Allah'a ortak koşma meselesinden uzaklaştırıyorlar ve ölülerle Allah'a ortak koşma meselesini gündemde tutuyorlar.

Ben onlara diyordum ki; siz Bedevi tarikatının şeyhi olan Mısır'daki Ahmed Bedevi üzerinde ve Abdulkadir Geylani üzerinde devamlı duruyorsunuz. Hâlbuki Hafız Esad ve Kaddafi'yi terk ediyorsunuz, bırakıyorsunuz. Abdulkadir Geylani'nin kabrinin başında da Hafız Esad'ın yanında bulunduğu gibi polisiye güçler olsaydı onun aleyhine tek bir kelime dahi konuşamazdınız. Evet dirilerle Allah'a ortak koşulma meselesi üzerinde durunuz. Tağutların Allah'ı bıraktırıp insanları kendilerine taptırma şirkine karşı çıkınız. Bu tağut idareciler ağızları ile söylemeseler de

pratik davranışları ile ulûhiyet iddia etmektedirler. Evet, bunlar ayeti kerimede **"hüküm (egemenlik) ancak Allah'ındır"** buyrulmasına rağmen kanun koyarak hükmün ancak kendilerine ait olduğunu ortaya koyarlar. Böylece ulûhiyet fonksiyonunu icra etmek isterler. İşte sizler insanların çoğunun kafasından uzak olan bu meseleler üzerinde durunuz. İnsanların çoğu bu tağutları kendi idarecileri kabul ediyor, bunların saflarında yer alıyorlar. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin, Allah'ın indirmediği kanunlar koyanların saflarında bulunuyorlar, hak ve batılda, onları destekliyorlar. Bilmiyorlar ki onlar bu halleri ile kâfirleri dost ve veli ediniyorlar. Ne yazık ki bunu göremeyen bir takım insanlar, her hangi bir kimsede bir muska gördüğünde sanki üzerine gökten şimşek düşer, her yerden onun üzerine gazab yağar. Hâlbuki bir muska insanı dinden

çıkarmaz. Fakat Allah'ın indirdiği nizamdan başka bir nizamla sevk idare edilmeye razı olmak kişiyi İslâm'dan çıkarır, kâfir eder. Evet, bu bir inanç meselesi, inanç!

İbn Kesir; Hulâgû'nun insanlara "Yesak" (Cengiz Han Kanunnamesi'ni) uyguladığını görünce bu kanunun içeriğini belirttikten ve bunun İslâm, yahudilik ve hristiyanlıktan iktibas edildiğini beyan ettikten sonra "el-Bidaye ve'n-Nihaye" isimli eserinde şunları yazmıştır: Kim Muhammed bin Abdullah'a indirilmiş sağlam şeriat İslam'ı bırakır onun dışındaki hükmü kaldırılmış herhangi bir şeriatla hüküm olunmak isterse şüphesiz ki o kâfir olmuştur. Hükmü kaldırılan şeriatlardan maksat yahudilik ve hristiyanlıktır. Durum böyle iken "Yasak" isimli kanunla hüküm olunmayı istemek ve onu İslâm şeriatının önüne geçirmenin hükmü ne olur? Şüphesiz ki Müslümanların icmaı ile bu kanunu İslâm'ın önüne geçiren kâfir olur. (Cengiz

Han'ın bu kanunnamesi bize bugün zorla uygulanan kanunlara benzemektedir. Bu beşeri kanunlar bir kısmı İslâm'dan, diğer bir kısmı yahudilik ve hristiyanlıktan, başka bir bölümü eski Roma kanunlarından iktibas edilmiş yeni bir din haline getirilmiştir ki bu yeni dinin adı da Napolyon Bonapart Kodu dinidir). İbn Teymiye de namaz kılıp oruç tuttukları halde "Yasak" isimli kanunla idare edilmeyi kabul ettikleri için Tatarların kâfir olduklarına, yine bir kısım kabilelerin, kabile ve aşiret kanunları ile idare edilmeyi kabul ettikleri için kâfir olduklarına hüküm vermiştir. Müslümanlar namaz kılıp oruç tuttukları için Tatarlarla savaşmaktan çekinince İbn Teymiye onlara: "Şayet siz, onların arasında başımda Kur'an'ı taşırken görürseniz beni dahi öldürün" demiştir. Yani onlarla savaşmaktan hiç çekinmeyin. Tatarlarla beraber olanlarla savaşmakla da hiç çekinmeyin. Çünkü onlar Allah'ın şeriatı

dışındaki bir kanunla idare edilmeyi istiyorlar.

Konuyu tekrar Adiy bin Hatim'e döndürelim. Adiy Rasıılullah (sav)'in yanında oturmaktadır. O esnada bir adam gelir ve fakirlikten şikâyet eder. Sonra bir başkası gelir yol kesen haydutlardan şikâyet eder. Adiy bin Hatem'in gördüğü manzara karşısında göğsü daralır ve: **"Bizim dâhil olduğumuz bu din nedir? Tamamı fakir, Medine'de dahi emniyet içerisinde iman etmeye güç yetiremiyorlar"** diye düşünür... (Hep liderler böyledir. Onlar dış görünüşleri beğenirler. Güveni severler. Bolluk isterler. Büyük gelirlerin gelmesini arzularlar. Yüksek mevkilere heves ederler). Rasulullah Adiy bin Hatim'e bakar, adeta onun kafasında cereyan eden düşünceleri okumuşçasına şöyle buyurur:
- "Ey Adiy sen Hire'nin (Irak'ın) nerede olduğunu biliyor musun?" der. O da;

- "Ben orayı duydum fakat gitmedim" der. Rasulullah da ona;

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriyi görürsensen kafilenin Kabe'yi tavaf etmek üzere Hire'den geldiğini ve Allah'tan başka hiçbir kimseden korkmadığını göreceksin" buyurur. Adiy'nin kafası buna basmaz. İnanamaz... Ve kendi kendine şöyle der: "Peki Tay kabilesinin ahlaksız eşkiyaları nerede kaldılar?

Bir kabile onların arasından geçip gelecek, Kabe'yi tavaf edecek ve gelirken de Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak?!"

Rasulullah Adiy'e devamla şunları söyler:

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriyi görecek olursan İran kralı Kisra'nın hazinelerinin müslümanlar

tarafından mutlaka fethedileceğini göreceksin." Adiy de;

- "Hürmüzün oğlu Kisra mı?" der. Rasulullah;

- "Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra. Onun hazineleri mutlaka fethedilecek ve Allah yolunda harcanacaktır. Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ilerisini görecek olursan kişinin bir avuç altın ve gümüşü alıp "bu sadaka malını kim alacak" diye seslenip gezdiğini ve hiçbir kimsenin gidip onu almadığım göreceksin" buyurdu.
Adiy diyor ki: "Ben Irak'tan kervanın gelip Kâ'be'yi tavaf ettiğini ve gelirken Allah'dan başka hiçbir şeyden korkar durumda olmadığını gördüm. Bu birincisi tahakkuk etti. Yine ben Kisra'nın hazinelerini fethedenlerden biriydim. Bu ikincisi de hayatımda gerçekleşti. Ey Müslümanlar! Emin olsun ki eğer sizin ömrünüz uzar da ileriyi görecek olursanız Ebu 'l Kasım

Muhammed (sav)in sizlere müjdelemiş olduğu üçüncü şeyi de göreceksiniz." Adiy bin Hatim (ra)ın dediği adil halifelerden Ömer bin Abdülaziz döneminde gerçekleşmiş oldu.

Ömer bin Abdülaziz Afrika'ya zekâtları toplamak için Yahya bin Said isminde bir vali gönderdi. Yahya bin Said zekâtları toplar ve tam bir ay boyunca: **"İhtiyaç sahipleri gelsin ve bu malı alsın"** diye ilan ettirir. Fakat alacak hiç kimse çıkmaz. Yahya bin Said durumu halife Ömer bin Abdülaziz'e bildirir. Bunun üzerine Ömer bin Abdülaziz (ra); "Bu malla köle satın al ve hepsini azad et, hürriyetine kavuştur" diye emreder, böylece bu malın tamamı toplanarak bölgede tekrar infak olunur.

İzah etmekte olduğumuz Tevbe Suresi'nin 28. ayetinde yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmesini yasakladıktan sonra rızık korkusuna kapılan

insanlara bu topraklarda yaşayanları rızıklandıracağını bizzat kendisi tekeffül ettiğini beyan etmişti. Evet, aziz ve celil olan Allah hem Kâ'beyi koruyup ve güvenliğini sağlayacağım hem de orada yaşayanların rızıklarını tekeffül ettiğini başka ayetlerde de beyan ederek şöyle buyurmuştur: **"Bu beytin (Kabe'nin) Rabbine kulluk etsinler. Onları yedirip açlıktan doyuran, onlara güven verip korkudan kurtaran O'dur."** (Kureyş, 3–4)

Suud'da çıkan petrolü biliyor musunuz? Bu Allahu âlem Hz. İbrahim'in orada bulunanların rızıklandırılmasını isteyen duasının bir kabulü olarak Beytullahi'l Haram'a hizmet için çıkmıştır. Hz. İbrahim duasında şunları zikretmiştir:

"Rabbimiz! Ben, çocuklarımdan bazısını Senin Beyt-i Haram'ının yanında, ziraata elverişli olmayan bir vadiye, namazı dosdoğru kılabilmeleri için yerleştirdim.

İnsanlara, onlara sevgiyle meyleden bir kalb ver, onları, şükretsinler diye çeşitli meyvelerle rızıklandır." (İbrahim, 37)

Kış meyvaları, yazın dahi Mekke'de tükenmiyor. Yaz meyvalarını hangi vakit isterseniz Mekke'de bulabilmektesiniz. Dünyada yetişen tüm meyva ve sebzeleri İbrahim (as)'ın duasının kabulünün bir neticesi olarak Mekke'de bulmaktasınız. Haremin genişletilmesi, çeşitli hizmetler, yolların genişletilmesi, Müzdelifede ve Mina'nın geliştirilmesi çeşitli köprü ve ışıklandırılmaların yapılması vb bütün şeyler Haremin bereketlerinden ve Beytullahi'l-Haram'a hizmetin parçalarındandır. Suud'da petrol Beytullah'a hizmet için Müzdelife, Mina ve benzeri yerleri haccedenlere rahatı sağlamak için çıkmıştır.

Yüce Allah Haremini korumak, ibadet yollarını ve Mekke ahalisinin rızkını daim

kılmak için petrol çıkartmıştır. Sizler neler görüyorsunuz: **"İman etmeyenler: Eğer biz seninle beraber doğru yola uyarsak yerimizden, yurdumuzdan oluruz, dediler. Biz onları nezdimizden bir rızık olarak her şeyin ürünlerinin toplanıp getirildiği emin ve mukaddes bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bunu bilmezler."** (Kasas, 57)

Ben 1968'de haccetmiştim. Henüz daha Safa ile Müzdelife yolları kumdu. Daha önce ise pazar halinde idi. Yolların etrafında çarşılar ve satıcılar vardı, elbise vb. şeyler satıyorlardı. Gündüzleri sıcağın şiddetinden tavaf etmeye güç yetiremiyorduk. Adeta sıcak ayaklarımızı kavuruyordu. Daha sonra sıcaklık ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin kesinlikle ısınmayan beyaz mermerler döşendi.

Müzdelife'ye gelince, insanlar Arafat'tan Müzdelife'ye akın ediyorlar ve orada uyuyorlardı. Yolların tamamı ise

topraktı. Arabalarıyla girebilenler ise Mina'dan Müzdelife'ye geceleyin tam bir günde ulaşabilmekteydiler. Müzdelife'de arabalar geliyor, bir kısım insanlar arabaların üzerinden düşüp ölüyorlar, yaralıları görmeyen arabalar onları çiğneyip öldürüyorlardı. Fakat aziz ve celil olan Allah bu harem bölgesinin kutsal ve emin olarak devam etmesini diledi ve Harem halkının güven ve huzur içinde yaşamasını istedi. Oraya gelen ve Beytullah'ı hacceden Rahman'ın misafirlerini de emniyet ve rahat içinde hac yapmalarını istedi. Bu sebeple oraya petrolü lütfetti ki buralara harcansın. Evet önceleri harem tek bir kattı. Daha sonra iki kat oldu. Şu anda teravih namazını açık ve temiz bir havada kılma imkânı bulabiliyorsun. Bu Allah'ın nimetlerinden büyük bir nimettir. Beytullahi'l Harem kral Suud döneminde genişletilmeye başlanınca yeteri kadar paralan yoktu. Fakat Suud'un

eşrafından olan Muhammed bin Ladin Suud yöneticilerine: "Ben kendi öz malımla Beytullahi'l Haramı genişleteceğim ve devlete borç olarak yazacağım" dedi. Böylece Muhammed bin Ladin Harem'i genişletmeye girişti. O zamanda veliahd olan Faysal, Muhammed bin Ladin'e; "Harem'i genişlet, alacaklarını bana borç olarak yaz, iktidara gelince ben sana ödeyeceğim" diyordu.Haremin genişletme çalışmalarında sekiz milyar riyal sarf edilir. Bu yüce Allah'ın bir nimetidir. Beytullah'ın hizmeti, hacıların rahatı ve emniyeti için Yüce Rabbimiz petrol çıkarmıştır. Sizler haccı ne zannediyorsunuz? O basit bir şey değildir. Hacceden babalarımıza Hacı derdik. Birine Hacı denildiğinde onun temiz olduğu, temizlenmiş olduğu, batılın ona ön ve arkasından yanaşamayacağı anlaşılırdı. Çünkü o haccı canını verme pahasına yapabiliyordu. Öyle ki hacca giden bazı

insanların, hacca gitmeden önce cenaze namazları kılınıyordu. Çünkü ona ölecekmiş gözü ile bakılıyordu. Bugün Ürdün'le Suud'un arasında bulunan kabileler eskiden hacıların karınlarını yarıp bağırsaklarında altın arıyorlardı. Onları öldürüyor, ceplerindeki paraları gasb ediyorlardı. Kral Abdülaziz gelinceye kadar bu hal devam etmişti. O gelince Medine'nin çevresinde bulunan bütün kabileleri topladı ve onlara; "mutlaka devlete boyun eğmeniz gerekiyor" dedi. Onlar da: "bazı şartlarımız var. Bunlardan birincisi hacıların önünü kesmemizi serbest bırak, biz onların ellerinde bulunan paralan alalım" dediler. Kral Abdülaziz ise onlara: "Bunu size müsaade edemeyiz" dedi. Kabilelerle Kral Abdülaziz anlaşamadılar, neticede kral onları kılıçla tehdit etti ve hizaya getirdi. Eğer kılıç olmasaydı kimsenin güven içinde haccetmesi mümkün değildi. Eskiden bir insan altı ayda hacca gidip

gelebiliyordu. Şimdi ise iki günde bile hac etme imkânı var. Ben geçen yıl Zilhicce ayının tam dokuzuncu günü arefe günü Cidde'ye ulaştım, direk Arafat'a gittim ve Hac yapabildim. Kısaca yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmelerini yasaklarken orada yaşayanların hem güvenliklerini hem de rızıklarını teminat altına almıştır. Çeşitli vasıtalar yaratarak bunları sağlamıştır. Bunu belirten ayeti tekrar edelim.

"Ey iman edenler! müşrikler ancak necistir. Onun için bu yıllarından sonra artık onlar Mescid-i Harama yaklaşmasınlar. Eğer fakirlikten korkarsanız Allah dilerse, sizi yakında lütfundan zenginleştirir. Şüphesiz Allah bilendir, tam hüküm sahibidir." (Tevbe, 28)

Âyet-i kerimede: **"Müşrikler necistir"** buyrulmaktadır. Necislikten maksat nedir? Örneğin teri mi necistir? Hristiyan bir kadınla

evlenen birisi hanımıyla birlikte uyuduğunda kadının teri kocasına bulaştığında veya hristiyan hanımın anne babasıyla tokalaştığında müslüman adam necis mi olur? İbn Hazm'a göre; "Evet necis olur, müslüman olmayanın teri ve tükürüğü necistir."

İbn Hazm şöyle diyor: "Allah'ın necis olarak isimlendirdiği şey nasıl temiz kabul edilebilir? Allah Teala onu necis olarak isimlendirmiştir. Nasıl, teri temizdir, tükrüğü temizdir denilebilir?! Bu nedenle hristiyan hanımını öpen kimse hanımının tükrüğü kendisine bulaşmış ise onu yıkaması vaciptir." İbn Hazm'a göre idrar bulaşan yerin nasıl yıkanması gerekiyor ise, o kadının terinin bulaştığı yerin de öylece yıkanması gerekir.

Bu hüküm Hasan el-Basri'den de rivayet edilmiştir. Hasan el-Basri şöyle demiştir: **"Müşrik birisiyle tokalaşan kimse abdest**

alsın." Yani müşriğin terinin gitmesi için ellerini yıkamalıdır.

Dört mezheb imamı ise; hristiyanın **"tükrüğü ve teri temizdir"** demişlerdir. Herhalde mesele anlaşılmıştır. Buna göre ayet-i kerimede; **"Müşrikler ancak necistir"** ifadesinden maksat onların manen necis olmalarıdır. Yani Allah'a ortak koşma necaseti ile necistirler. Fakat vücutları necis değildir. Yine âyet-i kerimede; "Müşrikler ancak necistir, artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar" buyrulmuştur. Ayette geçen yıldan maksat Hicretin dokuzuncu yılıdır. Artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecektir.

Ayette geçen Mescid-i Haram'dan maksat nedir?

Atâ'ya göre: "Mescid-i Haram çevresi ile birlikte mescit sayılır. Yani Harem bölgesinin neresinde olursa olsun kılınan iki

rekât namaz için yüz bin rekât namaz sevabı yazılır." Bu ister Mina'da olsun, ister Müzdelife'de olsun her rekât, yüz bin rekât sayılmaktadır. Çünkü Müzdelife de, Mina da harem bölgesi içerisindedir. Mekke'nin evlerinin tamamı hatta haremin en ücra yerine kadar aynıdır. Ata (rahimehullah) buna şu ayet-i celileyi delil göstermektedir:

"Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir." (İsra, 1)

Âyet-i kerimede Rasulullah'ın Mescid-i Haram'dan alınarak götürüldüğü zikredilmiştir. Bunun zahirine bakıldığında Rasulullah'ın Mescid-i Haram'ın içinde uyumuş olması icab etmektedir. Halbuki Rasulullah (sav) mescidin bizzat içerisinde değil bilakis Ümmü Hani'in evinde uyumaktaydı. Ümmü Hani'nin evi mescide dahil değildi. Bu da gösteriyor ki sadece

Mescid-i Haram'ın içi değil Mekke ve çevresi de Mescid-i Haram'ın hükmündedir. Bütün bu bölgede iyilikler kat kat artar, kötülükler ise büyür. Dikkat edin kötülükler artmıyor, sadece büyüyor. Bu Allah'ın bir lütfudur. Nitekim bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur:

"Mescid-i Harama girmekten menedenlere ve orada zulm ile doğru yoldan saptırmak isteyenlere acı bir azab tattırırız." (Hacc, 25)

Bu nedenle İbn Abbas gibi bazı sahabeler Mekke'de yaşamaktan korkmuş ve orayı terk edip Taife gitmişlerdir. İbn Abbas (ra) "İyiliklerin katlandığı gibi kötülüklerin de büyük olarak değerlendirildiği bir beldede oturmam" demiştir.

Abdullah bin Ömer (ra)'ın da iki tane çadırı vardı. Biri Harem bölgesi dışındaki

yerde diğeri de Harem bölgesinin içinde idi. Hanımına kızdığı zaman onu Harem bölgesi dışındaki çadırına götürür orada ona sitem eder ve kızgınlığını orada giderirdi. Aile efradından razı olunca ve hayırlı sözler söylemeye müsait olunca da Harem bölgesindeki çadırına dönerdi. Evet, onun iki çadırı vardı, iki...

Evet, bu insanlar Cenneti istiyorlardı. Ona çok âşık ve düşkünlerdi. Bizlere benzemiyorlardı. Hatta günümüzdeki Mekke ve Medine halkına bile; "Sen Mekke'de yaşıyorsun veya Medine'de yaşıyorsun" dediğinde cevapları şu oluyor; **"Rabbimiz bize edepli olmayı lütfetsin"** (bu kutsal topraklara yakışır şekilde davranmayı nasip etsin).

Ey Mekke'li Ömer ne dersin?

Evet, Harem, kutsal yerler edeb ister edeb. Fakat sen Mekke'de oturur da

haccetmek için o kutsal topraklara gelen genç kızları kovalarsan veya faiz yersen yahut yalan söylersen ya da müslümanları aldatırsan vay haline. Allah'dan kork Allah'dan.

Evet, Harem bölgesi böyledir. Medine-i Münevvere de kutsal bir şehirdir. Medineliler kendi şehirlerini Mekkelilerin Mekke'yi sevdiklerinden daha fazla severler. Bakın ben bu hususta size bir vakayı anlatacağım:

Mekke'deki Mescid-i Haram'da İbrahim el-Ahdar isminde birisi imamdı. Hayatımda onun gibi güzel Kur'an okuyan, sesi tatlı bir kimse işitmedim. Şu anda Medine'de teravihlerde dahi imamlık yapmıyor. Onun arkasında ilk olarak sabah namazını kıldım. Genç birisi, aslen Cezayirli. Onun Kur'an okuyuşunu işittiğimde sanki Kur'an şu an nazil oluyormuş gibi işitiyordum. Mekke ve etrafında halk İbrahim Ahdar'ın sesini işitmek için sabah namazında Mescid-i Haram'a

geliyorlardı. Cidde'den dahi oraya sabah namazına gelenler vardı. Daha sonra bazı kimseler onu Haremden çıkarabilmek için akidesinde şüphe uyandırmaya çalıştılar. Aksi halde nasıl çıkarabilirlerdi? Sesi, hıfzı ve mahreçleri çok güzeldi. Öyleyse akidesinde şüphe uyandırmak lazımdı ve sonunda Suud müftüsü Bin Baz'a mektup yazdılar ve: "Bunun akidesi sahih değildir, çünkü dedesi İbn Teymiye'ye sövmüştür" diyerek mektupları bu şekilde gönderiyorlardı. Kral Halid o zamanlar sağdı. Bazı yöneticilerle birlikte Kral Halid, onun sesine hayran kalmışlardı. Harem İmamına: " Şikayetler ne olursa olsun bunu yerinden oynatma ve bu konuda kimseyi dinleme" demişlerdi. Daha sonra duydum ki İbrahim Medine'ye dönmek istiyor, bunun üzerine yanına gittim ve: "Burası haremdir, insanlar kalblerini titreten maharetli kurralardan mahrumdurlar. Kardeşim, sen bu insanlar

için edeb numunesi ol. Bütün insanlar senin sesini dinlemek için gelmektedirler. Allah Teala sana çok nadide ve latif bir ses vermiş, insanlardan bunu mahrum etme" dedim. O: "Hayır Medine'ye döneceğim" dedi. Ben: "Allah'tan kork! Ya şeyh" dedim. O da: "Vallahi asıl dönme sebebim ninemin hastalığıdır. Ona hizmet edip ona bakacak kimse yok" dedi. Ben: "Onu buraya getir" dedim. Harem imamının maaşı oldukça kabarık, ayrıca özel araba ve evde tahsis edilmekte. O: "Ninemi buraya getirmek istedim fakat kabul etmedi" dedi. Ben: "Neden?" dedim. O: "Ninem Mekke'de ölmekten korkuyor. Çünkü o öldüğünde el-Bâki Mezarlığı'na defn olunmak istiyor. Hayatı boyunca Medine dışında ölürüm de el-Bâki'ye defn olunmaktan mahrum kalırım diye Medine'nin dışına çıkmadı."

Medine Halkı

Medine'deki Harem etrafında eski evlerde zengin Hindli kimseler oturmakta. Yeni ev yapmayı kabul etmiyorlar. Çünkü onlar ileride "el-Bâki" mezarlığından başka yeni bir mezarlık olurda ondan uzak olan mezarlıklara defnedileceklerinden korkuyorlar ve diyorlar ki; "Biz bu evlerde kalalım, bunlarda ölüp el-Bâki Kabristanı'na defnedilelim." Allah'ım bu ne kararlılık! Medine ehli Medine'yi nasıl seviyor! Oraya bağlılıkları gerçekten acaib! Gerçekte bu Rasulullah (sav)ın komşularına Allah'ın bir lütfü ve ikramıdır.

Evet, Medine'nin üzerine inen Rahmet yağmaktadır. Bu husus ta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kim Medine ahalisine bir kötülük yaparsa Allah onu, tuzun suda eridiği gibi eritir (helak eder). Körüğün, demirin pasını giderdiği gibi Medine bir körük gibidir, körük demirin

posasını attığı gibi Medine de murdarlıkları dışına atar."

Evet... Medine eski ismi ile gerçekten Tibe ve Tabe (pak, temiz, hoş, güzel bir yer)dir. Vakıa Medine sakinleri de bu damgayı taşımaktadır. Bilemiyorum ki insanlar bu güzel huyları atadan dedeye nakledilen rivayetlerden mi alıp tatbik etmektedir yoksa kendileri de hisleri ile bu hoş hali sezinleyip yapmaktadır. Hacılar Medinelileri çok severler. Bu durum Hz. Osman döneminden beri böyledir. Hz. Osman'ın zamanında fitne baş gösteripte insanlar yapılan hataları konuşmaya başladıklarında Hz. Osman'ın amcasının oğlu Hz. Muaviye ona şunu söylemiştir:

- **"Ey müminlerin emiri, ben sana Şam'dan koruyucular getireyim. Onlar burada kalsınlar"** Hz. Osman da ona şu cevabı vermiştir:

- "Allah'a yemin olsun ki ben Rasulullah'ın komşularının rızklarında kimseleri onlara ortak etmem. Ben Şam'dan asker getireyim de Medinelilerin yiyeceklerini mi yesinler. Hayır, hayır. Ben Rasulullah'ın komşularına kimse ile sıkıntı veremem."

Halifeler hacca geldiklerinde infak edecekleri altın kâseler hususunda ilk önce Medine ahalisinin hesabını yapar daha sonra Mekke ehlinin hesabını yaparlardı. Çünkü petrol çıkmadan önce bugünkü Suudi Arabistan çok fakirdi. Buna mukabil Mısır, Kral Faruk'un günlerinde oldukça zengindi. Bu hususta şairin biri şöyle diyor: **Ey Nil vadisi, başına ne felaketler geldi. Bunu yapanlar artıklarla beslenen bir güruhtu.**

Yani Mısır'ın zillet ve fakirlik devri geldiği gün Mısır'ın bütün hayır ve bereketi azalmış oldu. Mısır bütün dünyaya ödünç para

veriyordu. Şimdi ise dış borçlan altmış milyar doların üstünde.

Kral Faruk ve babası Kral Fuad dönemlerinde Kâbe'nin ipek perdeleri Mısır'da dokunur sonra getirilip Kâbe'ye hediye edilirdi. Mısır'da bu perdelerin dokunduğu özel bir han bulunuyordu. Hanın ismi Mahmel'di. Kâbe'nin perdeleri bitirildikten sonra vapurlara yüklenip Cidde'ye götürülür, oradan da Mekke'ye taşınırlardı. Kral Faruk Mısır halkının Rasulullah'ın komşuları olan Medinelilere ve Mekke halkına bir ikramları olarak özel altın kâseleri tahsis ederdi. Ta ki bunlar rahatça yaşasınlar, insanlara muhtaç olup bir şey istemesinler. Mısır'ın bu ikramı 1964–1965 yıllarına kadar devam etti. Nihayet Yemen savaşı bunu sona erdirdi.

Kral Faysal'ın iktidarda olduğu günlerde Yemen'le Mısır arasında savaş oluyordu. Mısır, Suud'u kınamaya ve radyo-

televizyonda **"Allah düşmanları"** diye bir program yayınlamaya başladı. (Aman Allah'ım ne büyük bir rezillik ve adilik!) Faysal'ın zamanında -sene 1965- Mısır Kâbe örtüsünü bir mahfel içerisinde Cidde limanına getirdi ve tabii onunla birlikte istihbarattan büyük bir grupta gelmişti. Cidde sahiline çıktıklarında slogan atmaya ve **"Allah düşmanları devrilsin! Allah düşmanları devrilsin!"** diye gösteri yapmaya başladılar. Faysal'da **"Kâbe'nin örtüsünü tekrar Mısır'a götürün. Bundan sonra Kâbe'nin örtüsünü biz yapacağız"** dedi ve Mekke'de Kâbe'nin örtüsünün yapılması için özel bir fabrika inşa edildi.

İşte Mısır'ın Suud'a bu yardımları kesilince Suud'da kemer sıkma politikası, maaşları düşürme gibi durumlar ortaya çıktı. Bu sebeble bir Mısırlı, Suudlu bir arkadaşına şu espriyi yapmıştı: Mısırlı Suud'luya diyor ki:

- **"Fakirlikten korkmayın, inşallah durdurulan yardımı tekrar yapacağız."** İşin garibi doktorlardan biri rütbe almak için Mısır'ın bu yardımı hususunda bir kitap yazdı ve üniversiteye takdim etti. Filan bu yardımdan şu kadar yardım alıyordu, falan kabilenin başkanı bu kadar yardım alıyordu vb. şeyleri tespit etmişti. Fakat bunu okuyunca bazı insanlar kızdılar. Mısır asıllı olan bu profesörün üniversiteyle olan anlaşmasını iptal ettiler. Bu ona **"hadi güle güle git, buralardaki insanları rızıklandırmayı Allah üzerine almış ve tekeffül etmiştir ve şöyle buyurmuştur: "Kureyş hiç olmazsa alıştırıldığı kış ve yaz yolculuğuna ısındırıldığı için bu Kâ'benin Rabbine ibadet etsinler. O Rab ki onları açlıktan kurtarıp doyurdu ve onları korkudan emin kıldı"** (Kureyş, 1–4)" dediler.

Ayet-i kerimede "artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a girmesinler" diye

buyrulmaktadır. Bu ayetin ifade ettiğine göre Mekke ve çevresindeki kutsal bölgelere müşriklerin girmeleri caiz midir yoksa değil midir? Mesele ihtilaflıdır.

A. Malikî mezhebine mensup olan Medine ehli: **"Bu ayet geneldir, bütün müşrikleri ve Mescid-i Haramın dışındaki bütün camileri kapsamaktadır"** demişlerdir. Nitekim Emevi devletinin âdil halifesi olan Ömer bin Abdülaziz (ra) tüm valilerine hiçbir müşriğin Mekke'ye, Mescid-i Harama vesair mescidlere girmesinin caiz olmadığına dair yazı yazmıştır.

B. İmam Şafii'ye göre: **"Bu ayet insanlar olarak bütün müşrikleri kapsamaktadır, mescitler olarak ise sadece Mescid-i Haram'ı kastetmiştir. Buna göre hiçbir müşrik Mescid-i Haram'a giremez fakat diğer mescitlere girebilir.** İmam Şafii, yahudi ve hristiyanları Mescid-i Haram'ın dışındaki mescitlere girmelerine cevaz vermiştir.

Ancak Maliki mezhebine mensub olan İbnu'l-Arabî, İmam Şafii'nin bu görüşünü tenkit ederek şunu söylemiştir: "Bu görüş İmam Şafii'nin nassın zahiri üzerinde donup kaldığı bir görüştür. Yani nassın asıl maksadına muhaliftir."

C. Ebu Hanife ve arkadaşlarına göre: **"Kâfirler arasında farklılık gözetilmiştir. Yahudi ve hristiyanların bütün mescidlere hatta Mescid-i Haram'a girmelerinin engellenemeyeceği söylenmiş, buna mukabil müşriklerin ve putperestlerin Mescid-i Haram'a girmeleri caiz görülmemiştir.**

Görüldüğü gibi Malikî mezhebine mensub olan âlimler ayeti genelleştirerek ve daha önce zikredilen Ata'nın görüşüne de dayanarak bütün kâfirlerin tüm mescitlere girmelerinin yasak olduğunu söylemişlerdir. İkrime (ra) da Allah Teala'nın Ebha bölgesine çokça yağmur yağdırarak Hicaz

sakinlerini zenginleştirdiğini dolayısıyla müşriklerin hac etmeden sağlayacakları gelirlere muhtaç olmadıklarını söylemiş fakat İkrime (ra) bugün petrolün çıkarak büyük zenginliklere sebep olacağını tabiî ki bilememiştir. Ayet-i kerimede; **"şayet fakirlikten korkuyorsanız Allah sizi lutfundan zenginleştirir"** buyrulmaktadır.

Bu ifade üzerinde görüş bildiren âlimler sebeplere başvurmanın caiz olup olmadığı hususunda fikir yürütmüşler ve demişlerdir ki; aslında sebeplere başvurmak caizdir. Çünkü bu tevekküle ters değildir. Her ne kadar rızıklar daha önceden takdir edilmişlerse de bir yandan Allah'a tevekkül etmek, diğer yandan da çalışıp çabalamak ve sebeplere başvurmak gerekir. Sebeplere başvurmayı eleştiren sünneti eleştirmiş olur. Tevekküle başvurmayı eleştiren de imanı eleştirmiş olur. Çünkü Rasulullah (sav) tevekkülün numunesi idi. Bu bakımdan şöyle

buyurmuşlardı: **"Eğer sizler Allah'a hakkı ile tevekkül edecek olursanız O sizleri sabahleyin aç gidip akşama karınları tok dönen kuşlar gibi rızıklandırır."**

Bu hususta İbnü'l-Arabî; sebeplere tutunmaksızın oturup ta; **"biz kulların Rabbine tevekkül ediyoruz"** diyen sofilere reddiyede bulunmakta ve şunları söylemektedir: **"sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) yahudilerin bahçelerinde çalışıyorlardı. Rasulullah (sav) bir yahudiden arpa borç almıştı ve vefat ettiğinde zırhı arpa karşılığında bir yahudide rehindi."**

Çalışmayıp gökten üzerimize rızık yağmasını, altın veya gümüş yağmasını beklemek yanlıştır. Hz. Ömer (ra) bunu reddetmiş ve şöyle buyurmuştur: **"Sizden hiçbiriniz rızık talep etmekten (onun için uğraşıdan) geri durup; "Ya Rabbi! Ya Rabbi!" demesin. Gökyüzünün ne altın ne**

de gümüş yağdırmayacağı malumdur" demiştir.

Yemen ehlinden bir cemaat, yanlarında yemek ve para taşımıyor ve: **"Biz tevekkül edenleriz"** diyorlardı. Hz. Ömer (ra)'a, bunların **"biz tevekkül edenleriz"** dedikleri söylendiğinde Ömer (ra): **"bunlar tevekkül edenler değil, yeyicilerdir".** Rasulullah (sav) sıkıntılar çekiyor, açlıktan kıvranıyor fakat ona gökten ne hurma iniyordu ne de ekmek. Rivayet edilir ki bir adam Rasulullah'a gelir ve devesi hususunda:

- **"Ey Allah'ın Resulü, ben bunu bir yere bağlayayım mı yoksa serbest bırakıp tevekkül mü edeyim"** der. Rasulullah da:

- **"Sen o deveyi bağla, tevekkül de et"** buyurur.

Sofiler de **"bizim sebebe başvurmadan tevekkül etmemizin delili, Eshab-ı Suffe'dir.**

Onlar çalışmıyorlardı, rızıkları kendilerine geliyordu" derler. Hâlbuki Eshab-ı Suffe'de onlar için herhangi bir delil yoktur. Çünkü Eshab-ı Suffe Müslümanların misafirleriydi. Gündüzleri odun taşıyor, Rasulullah'ın evine su getiriyor, Kur'an okuyor, namaz kılıyorlardı. Buhari onları bu şekilde vasıflandırmıştır. Onlar sebebe başvuruyorlardı. Rasulullah'a bir hediye geldiğinde bir kısmının yediği olsun veya yemediği olsun onlara gönderiyordu. Şayet kendisine bir sadaka gelirse o Rasulullah'a helal olmadığı için onu sadece Eshab-ı Suffe'ye gönderirdi, fakat İslâmî fütuhatlar gelişip savaşlar genişleyince Eshab-ı Suffe artık yatıp kalktıkları çardağın altından çıktılar, Ebu Hureyre ve benzeri sahabeler müslümanlara emirlik yapar oldular. Artık orada oturup kalmadılar.

Denildi ki rızkın talep edileceği sebepler altı türlüdür:

Birinci Derecede ki Rızık: En yücesi Rasulullah (sav)in kazancıdır ki o da, ganimetlerdir. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. Zillet ve aşağılık ise emrime karşı gelene geldi."** Evet, ganimetler kazançların en efdalidir. Çünkü bunlar şerefli bir şekilde alın teri ile kazanılan azıklardır.

İkinci Derecedeki Rızık: Bu da kişinin kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Bu hususta da Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Kişinin yediği en temiz ve helal rızkı kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Allah'ın Peygamberi Davud'da kendi el emeğinden yerdi."** Allah Teala da Hz. Davud'un mesleğini överek şöyle buyurmuştur:

"Biz, ona zırh sanatını da öğrettik." (el-Enbiya, 80) Rivayetlere göre İsa (as)'da

annesi Meryem (as)'ın eğirdiği iplerin gelirinden yemekteydi.

Üçüncü Derecedeki Rızık: Ticaretten elde edilen rızıktır. Ticaret bereketli bir ameldir. Sahabelerin çoğunluğu özellikle muhacirler ticaretle uğraşıyorlardı.

Dördüncü Derecedeki Rızık: Tarım ve ormancılıktan elde edilen rızıktır. Ancak cihad günlerinde ziraatla meşgul olmak bir zillettir. Bir zaman Rasulullah (sav) Ensar'dan birilerinin kapısında bir saban demiri görmüş ve şöyle buyurmuştur: **"Bu hiçbir eve girmemiştir ki o eve zillet girmiş olmasın."** Bu neden böyledir biliyor musunuz, çünkü insanları cihaddan alıkoyan her şey bir zillettir ve helak olma sebebidir. Nitekim Rasulullah da; **"Emrime karşı gelene (yani cihad et emrime karşı gelip de ziraatla uğraşana) zillet ve aşağılık verilmiştir"** buyuruyor. İşte bu nedenledir ki Hz. Ömer'e mücahidlerin Filistin'in fethettikleri özellikle

Hule ovasını alıp oraya Şam'ın esmer buğdayını ektikleri haberi ulaşınca bir kişiyi gönderip o buğdayları yaktırmış ondan sonra da kendilerini şunları içeren mektubunu göndermiştir: **"Yemin olsun ki eğer cihadı bırakır ziraatla uğraşırsanız size cizye vururum ve ehli kitap muamelesi yaparım. Sizin azıklarınız düşmanlarınızın ağzından aldığınız yiyeceklerdir."** Hz. Ömer'e komutanlarından biri olan Anbese bin el-Esved el-Ansi'nin çalışıp bir bahçe veya çiftlik yaptığı haberi ulaşınca, -bu zat Humus kentinin emiri idi-Ömer ona; **"sen kâfirlerin boynunda bulunan zillet ve aşağılığı alıp kendi boynuna taktın öyle mi!"** diye mektup yazmıştır.

Beşinci Derecede Olan Rızık: Kur'an öğretme ve insanlara şifa bulmaları için dua ve benzeri şeyler okuyarak kazanılan rızıktır. Bu da helal olan azıklardandır. Çünkü Rasulullah (sav) Ebu Said el-Hudri ve

cemaati Arap emirlerinden birine afsun yaptıkları için ondan on koyun almışlardı. Rasulullah (sav) onlara kalblerinin mutmain olması için bu helaldir demiş ve: "sizinle birlikte benim içinde bir pay ayırın" buyurmuştur.

Altıncı derecede olan rızık: İhtiyacından dolayı ödemek niyetiyle alınan borç. Peygamberimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Kim ödemek niyetiyle insanların mallarını borç alırsa, Allah ona ödemeyi kolaylaştırır. Her kim de telef etmek niyetiyle alırsa, Allah da onu telef eder."** Allah Teala'nın "dilerse sizleri kendi lutfundan zenginleştirir" âyet-i kerimesinde geçen "dilerse" ifadesi göstermektedir ki rızık elde etmek kulun çalışıp çabalaması ile değil Allah'ın lütfü, ihsanı, taksim ve nasibiyledir. Nitekim yüce Mevla:

"Onların geçimliklerini dünya hayatında Biz taksim ettik" (Zuhruf, 32) buyurmuştur.

Size bir misal vereyim. Bir adam üç yüz Ürdün dinarına bir arazi satın almıştı. Sonra aldığı araziyi geri eski sahibine iade etmek istedi. Arazinin eski sahibi ise geri almayı kabul etmedi. Sonra iyi bir adamı aralarında hakem tayin ettiler. O adam malın eski sahibine; "kardeşim malını geri al" dedi. O ise kabul etmedi. Bunun üzerine adam "sorununuzu halletmek için arazinizi ben satın alayım" dedi ve kendisi aldı. Bir müddet sonra batıdan doğuya göç başladı ve üç yüz dinara aldığı yer üç milyon dinar oldu.

İkinci bir misal anlatayım: İbrahim el-Cüleydan Afgan cihadına ihsanda bulunanlardan birisi. Yetimler için bir yurt yaptırdı! Bu yurdun yılda yüz binlerce riyal geliri var. Bunları alır infak eder, tekrar yeri

dolar. Bu adam daha önce Medine havaalanında memur idi. Havaalanının etrafı pek para etmiyordu. Sağdan soldan borç ederek prenslerden biri için kırk bin riyala büyük bir arazi satın aldı. Bu araziyi satın alırken çeşitli kişilerden ödünç para alarak Prens adına satın almıştı. Prense gelip:

- **"Ben sana sağdan soldan borç edip kırk bin riyallik bir arazi satın aldım"** dedi. Prens ise ona:

- **"Vallahi şu an ora hoşuma gitmiyor. Vazgeçtim, istemiyorum"** dedi. Memur ona;

- **"Peki, kırk bin riyali nereden ödeyeyim**" dedi, o da; **"başının çaresine bak"** dedi. Adam:

- **"La havle vela kuvvete illa billâh, ne büyük bir belaya düştük"** dedi. Borçluların borçlarını azar azar ödemeye girişti. Birilerini susturdu, diğerlerine karşı katlandı. Ona

tahammül etti, buna ödedi, nihayet borcunu ödedi. Günler geçti, arazi yüzlerce milyon eden bir arazi haline geldi. Havaalanındaki bu memur da Medine'nin belki de Suudi Arabistan'ın istemediği halde en büyük zenginlerinden oldu.

O bu araziyi aldığında; "başıma ne büyük bir bela geldi" dedi fakat aziz ve celil olan Allah da; "sen ne istiyorsun, ben ne istiyorum, şunu bil ki Ben dilediğimi yaparım" dedi ve bunu zengin etti.

29 – 30. AYETLERİN TEFSİRİ

29- Kitap ehlinden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan ve hak din olan İslâm"ı din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.

30- Yahudiler: "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar da: "İsa Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların ağızlarında geveledikleri sözlerdir. Onlar bu sözlerini kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetirler. Allah, bunları kahretsin! Nasıl da uyduruyorlar?

Bu ayet Tevbe Suresi'nin 29. ayetinden itibaren sureden yeni bir bölümün başladığını bildirmektedir. Bu ayet-i kerimeden önceki ayette yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur. **"Ey iman edenler. Müşrikler necistir; bu itibarla bu yıllarından sonra Mescid-i Harama yaklaşmasınlar. Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir."** (Tevbe, 28)

Bu 28. ayet ile izah etmeye çalıştığımız 29. ayet arasındaki ilişki şöyle: Yüce Allah müşriklerin Beyt-i Haram'ı hac etmelerini

yasakladıktan sonra mü'minlerin zihinlerine gelir kaynaklarının azalacağı endişesi gelmişti. Bu nedenle yüce Allah onlara yeni bir kaynak açtığını, onun da cizye olduğunu belirtiyor. Bu sizlerin azalacak zannettiğiniz gelirlerinizi daha da fazlalaştıracaktır, diye beyan ediyor. "Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir." Buyurduktan sonra; "Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle savaşın" ilahî emrini bildiriyor. Cizye mü'minler için yeni bir kaynak, yeni bir gelir kapısı olmuştur. Çünkü beytü'l-malın (devlet hazinesinin) esas gelir kaynaklarından birisidir. Cizye fey kapsamı içerisine girer. Bir bakıma cizye de fey'in bir parçası demektir. Cizye beytu'l-malın ana kaynağıdır demiştik. Çünkü ganimetlerin beşte biri müslümanların beytü'l-malına gelir olarak katılır. Nitekim yüce Mevla şöyle

buyurmaktadır: **"Şunu da bilin ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Allah her şeye kadirdir."** (el-Enfal, 8/41)

Ganimetler: Kâfirlerle savaş sonucu yani onları yenik düşürmek sureti ile alınan mallardır.

Fey': Kâfirlerden sulh yolu ile alınan mallardır. Müslümanlar bir kaleyi fethetmek isteseler ve kale halkı da müslümanların kaleden geri çekilmesi şartıyla barış yapmak isterlerse, bunun karşılığında alınan bedele fey' denir. Örneğin; Teşavnî kalesini muhasara altına alsak ve oranın komutanı bize gelerek; "siz buradan geri çekilin ve size bir milyon afgani vereyim" dese işte bu alınan bir milyon afgani fakihlere göre fey' adını alır. Aynı şekilde haraca tabi arazilerden alınanlar da cizye gelirleri de fey' kapsamına girer. Çünkü askerlik bedeli

olarak adam başına alınan vergidir. Haraç ise arazi vergisidir. Yani bir bölgeyi barış yoluyla fethettiğimiz zaman bu vergiyi alırız. Mesela Afganistan'ı kılıç zoruyla fethettikten sonra Buhara'yı da savaşla fethetsek buna karşılık Semerkant ahalisi de kaçsa yahut Semerkant halkı gelip: "Savaşmaksızın şehri size teslim etmek istiyoruz" derlerse Buhara halkının malları ganimettir, Semerkant halkının mallan ise fey'dir. Araziye konulan vergiye haraç, savaşçılara adam başı konulan vergiye de cizye denilir. Buna göre cizye adam başı alınan verginin adı, haraç da araziden alınan verginin adıdır. İnşallah yüce Rabbimiz bizlere fethedeceğimiz yeni yerler nasib eder, ganimetler ve fey ile bizi rızıklandırır. Şüphesiz en şerefli kazanç ganimetlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: "Benim rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı."

Fey' kelimesinin lügat manası "geri dönmek" demektir. Bu nedenle gölgeler döndüğü zaman Arapça "fâe'z-zillu" denilir. Mallar gerçek sahihleri olan Müslümanlara döndüğünden bu mallara fey' denilmiştir.

Şimdi 28. ayetin izahına geçelim. Yüce Allah onlara fakirlikten korkmamalarını beyan buyurmuştur. Çünkü mallar Müslümanlara çok daha fazlasıyla gelecekti. Nitekim Irak haraç gelirleri Ömer (ra) zamanında 120 milyon dirhemdi. Ve o zamanlar dirhem altın dinarlardan kat kat değerli ve önemli idi. Ancak Haccac zamanında insanlara olan zulmün çokça artması sebebiyle gelirler çok azaldı. Zannederim 40 milyon dirheme düştü. Çünkü topraklar pek fazla ürün vermez olmuştu. Tıpkı Mısır sosyalizminde ya da Arap sosyalist dünyasında olduğu gibi. Bunlar ziraatın yok olmasına ve zirai ürünlerin çokça azalmasına sebeb olmuştur. Çünkü

araziler gasb olunmuş arazilerdi. Gasb olunan topraklardan nasıl üretim alınabilir? Yüce Allah o toprakları nasıl bereketli kılabilirdi?

İşte Cezayir inkılâbı... Hür Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti... İsmi bir karıştan fazla yer tutuyor fakat isminde İslâm kelimesi de Arap kelimesi de geçmiyor. Şu inkılâpla sosyalizm gelip işbaşına geçince kolestra üzüm bağlarım yeyip bitirdi. Bu, kökleri yiyen bir haşeredir. Cezayir ise en çok üzüm üreten bir ülkeydi. Üzümü sıkıp şarap yapmaya koyulup sosyalizm adına toprakları müsadereye koyulması üzerine üretim alabildiğine azaldı... Cezayirde üzüm üretimi yok olup gitti. Çünkü bereket Allah tarafından kaldırıldı.

Ömer Bin Abdülaziz ve Muaz Bin Cebel Zamanında Haraç

Ömer bin Abdülaziz (ra) zamanında Haraç gelirleri tekrar yükseldi. 80 milyon dirheme ulaştı. Bu sadece Irak haracının geliri idi. Abdülmelik döneminde 40 milyon dirhem olan bu gelir Ömer bin Abdülaziz döneminde 80 milyona çıkmıştı... İşte bu sadece Irak haracı. Suriye arazisinin, Mısır arazilerinin ve başka yerlerin gelirleri ise bu hesabın da dışındadır... Derler ki **"Ömer bin Abdülaziz'in depolarında hurma çekirdeği kadar bir buğday tanesi bulundu. Yanında da; "İşte yeryüzünde adaletin mükâfatı budur"** ibaresinin yazılı olduğu bulundu."

Babalarımız bizlere hayırlı günleri anlatırken Filistin'de buğday başaklarının adamın boyundan yüksek olduğunu anlatırlardı. Merec bin Amir ovalarının buğdayları dillere destandı. "Buğday başakları süvarinin boyunu aşıyordu" derlerdi. Suriye buğdayı tarih çapında meşhurdur. Şimdilerde ise iki karıştan fazla

boy atmıyor başaklar. Sebebi ise az zekât vermektir, insanların Allah'ın dininden uzak kalmalarıdır.

Hz. Ömer (ra) Muaz bin Cebel'i Yemen'e vali tayin etmişti. Muaz bin Cebel (ra) valiliğinin ilk yılında Yemen halkının zekâtının üçte ikisini Ömer (ra)'a gönderdi. Hz. Ömer (ra) da; **"ben sizleri insanların mallarını toplayıpta bana gönderesiniz diye vali tayin etmedim. Şüphesiz ki ben sizleri zenginlerden mallarının zekâtlarını alıp aynı bölgenin fakirlerine vermeniz için gönderdim. O bölgenin fakirleri zenginleşmeden bana hiçbir şey göndermeyin"** dedi. Bunun üzerine Muaz bin Cebel (ra) ona şu cevabı yazdı: **"Benim buradaki fakir insanların ihtiyaçlarını karşılamadan sana bir şey gönderdiğimi mi zannediyorsun?"** Muaz bin Cebel (ra) birinci yıl zekâtın üçte birini, ikinci yıl zekâtın yarısını üçüncü yıl da zekâtın tamamını Ömer (ra)'e

gönderdi. Çünkü valiliğinin üçüncü yılında Yemen'de fakir insan kalmamıştı. İslâm, onları zenginleştirdi. Yüce Allah onları kendi lütfuyla nimetlendirdi.

Kıtlık senesinde açlık baş gösterince Ömer (ra) Amr bin As'a emir göndererek Mısır'dan buğday göndermesini ister. Amr b. As ise ona bir satırlık mektup yazarak şöyle der: "Emredersin ey müminlerin emiri. Sana öyle bir kafile göndereceğim ki başlangıcı senin yanında sonu ise benim yanımda olacak" yani kafilenin bir ucu Medine-i Münevvere'de öbür ucu Kahire'de olacaktı. Şimdi bu hür sosyalizmin gelişinden sonraki hallere bakın. Sözüm ona şu mübarek sosyalizmin... Fakirliğin sebebi insanların kanlarını emen krallık ailesinin varlığıdır dediler. Bunun için krallık ailesinden kurtularak Faruk'u da kovdular. Faruk Mısır'dan çıkıp gitti. Mısır'dan çıktığı sırada bir cüneyhi 10 Suudi riyali değerinde idi. Ürdün

dinarından pahalıydı. Bir Mısır cüneyhi bir Ürdün dinarından iki kuruş da fazlaydı. Mısır'ın topraklan çok geniştir. Mısır'ın sınırları ise Rafah'e kadar uzanır. Faruk, Mısır'dan çıktığında Mısırlılar; "bir tencere bakla şu kadar büyüktü (Faruk zamanında aşçılarda yemek, bol kepçeydi)" diyorlardı. Faruk; ülkenin dışına çıktığında aile bağları sağlamdı, muhafazakardı.. İlim adamlarının bir değeri vardı. Yöneticiler onlara saygılı idi. Faruk ülkeden çıktığında el-Ezher'in ve Ezher şeyhinin değeri vardı. Ezher şeyhi en büyük şeyhülislam diye anılırdı. Ezher şeyhi konuştu mu, bütün dünya kulak kesilirdi. Şimdi ne oldu? Faruk Mısır'ın dışına çıkıp gitti, Mısır bütün dünyaya borç veriyordu. Hatta İngiltere'den bile alacaklıydı.

Ya şimdi? İngiltere'ye borcu var, daha nereye nereye... Faruk döneminde buğday Mısır'ın ihtiyaçlarını karşıladığı gibi Mısır arta kalanı ihraç dahi ediyordu. Ya şimdi?

Sosyalizmden sonra insanların malları gasb edildikten, ortaklıklara el konulduktan, mallar şirketler, topraklar ve her şey zorla sahiplerinin elinden alındıktan sonra?... Allah bereketi kaldırdı. Şimdilerde bir Mısır cüneyhi kaç para? İki buçuk riyal veya biraz fazla. Hâlbuki bir cüneyh on riyaldi. Bugün, bildiğim kadarı ile Mısır'ın otuz beş milyar dolar dış borcu var. Altmış milyar dolar diyenler de var. Eğer Mısır her sene ödeme gücünü bulacak olursa, uluslararası bankalara faiz öder.

Mesela faizin yüzde yedi olduğunu kabul edersek yıllık 204 milyon dolar faizini öder, ana borç ise olduğu gibi kalmaya devam eder. Şimdi Mısır faiz borçlarını dahi ödeyememektedir. Bundan dolayı çok ödemekle birlikte faizi dahi bir türlü ödeyememektedir. O bakımdan her gün borçlar da artıp durmaktadır. Mısırlı kardeşlerin dediği gibi bir tencere bakla

daha önceden şu kadar ucuz iken, şimdi şu kadara yükseldi, bir baş soğan daha önce şu kadar büyük iken, şimdi şu kadar küçüldü.

Nihayet Abdunnasır'ın Asuvan Barajını yapması için hayalledikleri bereket geldi. Nasır şöyle diyordu: **"Şimdi biz bunu buraya yapıyoruz. Biz yüce baraj yapıyoruz."** Evet, Mısırlılar Asuvan barajını yapıp yaklaşık 1000 km2 yi sular altında bıraktılar. Sulara da; **"Büyük Nasır Gölü"** dediler. Peki, ne oldu? Nil'in taşma dönemlerinde her sene topraklara getirdiği alüvyonlar ortadan kalkıverdi. Mısır halkı her sene temmuz ve ağustos aylarında sardunya ve diğer balık çeşitlerine doyardı. Şimdi ise Allah yardımcıları olsun. Taşkınlar sebebi ile Nil'in her sene beraberinde getirdiği o alüvyonlar ortadan kalktı. Bu alüvyonlar topraklara yeni ve oldukça zengin bir tabaka ekliyordu. Artık bu yok.

Yaz aylarında Nil nehrinden fışkıran su zerrecikleri Kahirede ve diğer şehirlerdeki binaların üzerlerinde bulunan tabiî tuzlan yıkıyorlardı. Böylelikle bir apartman yüz yıldan fazla dayanabiliyordu. Şimdi ise bir apartmanın ömrü yirmi beş yıldan fazla sürmüyor. Büyük bir musibet oldu. Mısır'da büyük mühendislerden birinden duyduğuma göre şimdi de bu çıkmazdan nasıl kurtulacaklarını düşünmektedirler.

Şu anda İsrail Mısır'ı sular altında bırakmak isterse bu barajı bombalar. Asuvan'dan itibaren 1000 km veya Kahire'ye kadar bin millik bir alan sular altında kalır. Bu baraj yıkılırsa Kahire de apartmanların üçüncü katını dahi sular basar. O bakımdan Mısır ağır silahların kullanılacağı her hangi bir savaşa girememektedir. Ta ki baraj yıkılmasın ve Mısırlılar sularda boğulmasın.

Yani yok ediliş her taraftan üzerlerine üzerlerine geliyor. Yani sayın başkan (!) Kahire'de konuşup şuna buna hücum ederken Amerika'dan gelen buğdaylar İskenderiye'de indiriliyor. Amerika Mısır'da bir inkılâbı gerçekleştirmek isterse sadece bir ya da iki ay buğday sevkiyatını durdurması yeterlidir. Halbuki Mısır, piramitleri Roma devletinin buğday mahzenleri olarak değerlendiriyordu. O büyük Roma imparatorluğunun... O Mısır ki Hz. Yusuf döneminde yedi yıl boyunca bugünkü İslâm dünyasının yayıldığı topraklan açlıktan kurtarmıştı. Mısır bütün Arap âlemine buğday veriyordu. Nerede bütün bunlar?

Gitti... Bitti... Çünkü topraklar gasb edildi, gasb edilen topraklarda ise bereket olmaz. Hatta Hanbeli mezhebine göre gasb edilen topraklarda namaz kılmak dahi caiz değildir. Yani kendi toprağında çalışan çiftçi namaz vakti girip de o toprağında namaz

kılacak olursa Hanbelilere göre namazı batıldır.

Sanayiye gelince, onun da bereketi kalktı. Önceleri Mısır İngiliz ve İsviçre yün kumaşlarına denk kumaş imal ediyordu. Şu anda Mısır'ın yünleri nerede? Mısır'da bulunan züccaciye fabrikaları, yasin züccaciyeleri nerede? Babam bana şöyle derdi: "Yasin bardaklarından satın al çünkü o bardaklar kırılmaz." Mısır'da Yasin bardakları meşhurdu. Şimdi nerede? Darmadağın edilen değerler, darmadağın edilen ahlak ile birlikte bu ürünler de yok olup gitti ve bu arada Mısır'da tükendi. Cumhurbaşkanı Enver Sedat sosyalizm hakkındaki bir konuşmasında şöyle diyordu: **"Sosyalizm Mısır iktisadını sıfıra indirdi."** Gerçekten de Mısır iktisadı sıfırın da altına inmişti. Bu Enver Sedat'ın bir itirafıydı.

Mısırlı bazı kardeşler sosyalizmle birlikte ülkeye gelen fakirliği ifade için şöyle nükteli

bir söz söylemektedirler: **"Sosyalizm eşitliktir. Mısır'da hiçbir zengin kalmadı. Zenginlerin tamamı fakirleşti ve diğer fakir insanlarla eşit oldular..."** Mısır'da darıdan yapılmış köfte şeklindeki yemeğin adına tamiye derler. Yine Mısırlılar nükte yaparak: Mısır'da adamın biri bu tamiye yemeğini alır, gazetenin üzerine koyar, götürmeye çalışır. (Zaten Mısır'da her şey gazetededir. Sosyalizm kültürü gazetedir, yiyecekleri gazetelerin içine koyarlar, gazete de ne gazete... Mesela el-Ehram gazetesi on sekiz ile yirmi sahifeden oluşur. Bir kuruş veya bir buçuk kuruşa satılır. Gazete genelinde Abdunnasır'ın boy boy bastığı için onu satanlar şöyle seslenirler: **"Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş! Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş!"** Adam bu tamiyeleri götürürken haberi olmadan gazete delinir, tamiyeler düşer. Yerine ulaştığında gazeteyi açar bakar ki içinde hiçbir şey yok. Sadece

Abdunnasır'ın resmi. Onu ayağının altına koyar, çiğner ve şöyle der: **"Şu tamiyelere varıncaya kadar da mı beni kovaladın"** der. Yani Nasır **"sen her şeyimizi elimizden aldın, sıvı yağda kızartılmış Mısır unu köftesini bile benden aldın."** Evet, Mısırlılar kendilerini bu hale getiren sosyalizm hakkında bu tür espriler yaparlar.

1967 Savaşında Mısır, Sina Çölü'nü kaybedince Süveyş Kanalı 'm dahi kaybetmişti. Sonra dünya trafiğine açılması için İsrail Süveyş Kanalı'nı Mısır'a verme mecburiyetinde kaldı. Mısır askerleri Süveyş Kanalı'nın iki tarafında nöbet tutuyorlardı. Sina Çölü tarafında da barış güçleri bulunuyordu. Burada nöbet tutan bir Mısırlı asker İsveçli barış güçlerinden bir subayla şunları konuşur. Mısırlı asker:

- **"Aylığınız ne kadar"** diye sorar. İsveçli subay;

- **"Benim maaşımı İsveç'te hanımım alıyor, ben burada hizmet bedeli alıyorum."** Mısırlı ona;

- **"Hizmet bedeli ne demek?"** İsveçli;

- **"Bin dolar yurt dışında bulunma bedeli, beş yüz dolar şoförlük bedeli, beş yüz dolar hareket bedeli, beş yüz dolar konut bedeli"** diye cevap verir. Mısırlı ona;

- **"Yani toplam kaç dolar"** diye sorar. İsveçli;

- **"Yani hizmet bedeli olarak toplam üç bin dolar alıyorum"** der. İsveçli Mısırlı'ya;

- **"Ya senin maaşın ne kadar?"** diye sorar. Mısırlı asker;

- **"İki buçuk cüneyh**" der. İsveçli ona;

- **"Peki, bu neyin karşılığı"** diye sorar. Mısırlı da ona;

- **"Dilenmemizin karşılığı"** der.

Aman Allah'ım! Bu ne perişanlık! İşte sosyalizmin bereketi budur. Şayet bizler İslâm'ı uygulayacak olsak gökler kapılarını açar, yer hazinelerini bize sunar. Bu hususta yüce mevla şöyle buyurmuştur:

"Hâlbuki o ülkelerin halkı iman etseler ve sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık." (Araf, 96)

İşte İslâm'ı tatbik etmenin bereketi...

Babam bana şöyle derdi: "Biz bir zaman toprağa bir ölçek mısır ektik bin ölçek mahsul verdi." Aziz ve celil olan yüce Allah bir habbeyi yedi yüz habbe olarak bereketlendirdiğini şu ayet-i kerimesiyle beyan buyurmakta.

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu; her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren bir tanenin durumuna benzer. Allah, dilediğine kat kat

verir. Allah lütfü geniş olan ve her şeyi bilendir." (el-Bakara, 261)

Bir tane bin tane, bir ölçek bin ölçek oluyor... Şimdi ekinciler ekini ekmekte, tohumu dahi alamamaktadırlar. Bereket kaldırılmış.

Peygamber efendimiz bu hususta Müslümanları uyararak şöyle buyurmuştur: **"Herhangi bir topluluk malının zekâtını vermezse onlar gökten inen yağmurdan mutlaka mahrum olurlar. Eğer hayvanlar olmasa hiç yağmur yağmaz. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yaparsa, mutlaka kıtlıkla, hesapta olmayan giderlerinin çoğalması ile ve idarecilerinin zulmü ile cezalandırılır."** Evet, beklenmeyen masraflar! Hesapta olmayan kıtlıklar! Biliyor musunuz, sosyalist bir devlette bir tek ekmek dahi almak için yer yer iki veya üç saat kuyruk beklenir. Hele hele Kaddafi, Saddam ve benzeri dürüst (!) sosyalistlerde bu kuyruk

saatleri daha da artar. Sosyalist kooperatiflerden tek bir ekmek almak için tek bir yumurta hatta kapları yıkayacağı tek bir bulaşık lifi dahi alacak olsa, saatlerce kuyrukta bekler. İşte bütün bunlar bereketlerindendir(!)

Ehl-i Kitab İle Savaşın Gerekleri

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığım haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29) Bu ayet-i kerimede yüce Allah, kitap ehli ile savaşmanın üç gerekçesini bildirmektedir:

Birinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'a da ahiret gününe de iman etmezler.

İkinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'ın ve Resulünün haram kıldığı şeyleri haram kılmazlar.

Üçüncü gerekçe: Şüphesiz ki onlar hak dini din edinmezler.

İşte bu üç gerekçe ayet-i kerimede beyan olunmuştur. İbnü'l-Arabî'nin İbn Akil'den naklettiği şu sözleri ne kadar hoştur. İbn Arabi diyor ki: "Ben Ebu'1-Vefa Ali bin Akil'in bir tartışma meclisinde bu âyet-i kerimeyi okuyup bunu çeşitli hükümlere delil gösterdiğini işittim.

Ali bin Akil ayetin onları öldürün bölümünü okuyunca **"işte bu cezadır"** dedi. Allah'a iman etmezler bölümünü okuyunca, "bu da cezayı gerektiren suçun açıklanmasıdır" dedi. Ahiret gününe iman etmiyorlar bölümünü okuyunca da "bu da suçun pekiştirilmesidir" dedi. Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmazlar

bölümünü okuyunca **"bu da amelleri ile Allah'a karşı çıkma hususunda suçlarının katmerli olduğunu beyan etmek dedir"** dedi. Hak dini din edinmezler bölümünü okuyunca da **"bu da saparak, inad ederek İslâm'a boyun eğmeyi gururlarına yedirmeyerek isyanlarının tekid edildiğine bir işarettir"** dedi. Kendilerine kitap verilenlerden bölümünü okuyunca da "bu aleyhlerine olan delilin bir pekiştirilmesidir. Çünkü onlar Tevrat ve İncil'de Rasulullah'ı ve Kur'an'ı buluyorlardı. Buna rağmen iman etmemeleri aleyhlerine olan bir delildi" dedi. Boyun eğip bizzat kendi elleriyle cizye verinceye kadar bölümünü okuyunca da "onların cezalandırılmalarının ne maksatla yapıldığı beyan ediliyor ve bunların bu zilletten kurtulmaları için çareleri zikrediliyor" dedi.

Evet, bu ayet-i kerimede, kendilerine kitap verilenlerle savaşmanın üç gerekçesi zikredilmiştir.

Dördüncü bir gerekçe ise; bundan sonra gelen şu ayette zikredilmiştir: **"Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih, Allah'ın oğludur" dediler. Bu onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir ki, kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar."** Ayet-i kerimede **"Üzeyir Allah'ın oğludur"** diyen yahudilerin **ve "İsa Mesih Allah'ın oğludur"** diyen hristiyanların bu sözleri ile müşriklere benzedikleri zikredilmektedir. Çünkü müşrikler; **"melekler Allah'ın kızlarıdır!"** demekteydiler.

"Ey kâfirler! Şimdi bütün bunlardan sonra Lat ve Uzza'ya ve bundan başka üçüncü putunuz Menat'a ne dersiniz? Demek erkekler sizin, dişiler Allah'ın öyle mi? O halde bu haksız bir taksim." (Necm,

19–22) Bu ayette de zikredildiği gibi müşrikler meleklere Allah'ın kızları diyorlardı. Dolayısıyla Allah Teala; erkek çocuklar sizin de dişiler Allah'ın mı, diye onları kınıyor.

Beşinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın beşinci sebebi ise şu ayette zikrediliyor: **"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesihi kendilerine rab edindiler. Hâlbuki onlar tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardır. Zira ondan başka ilah yoktur. O, onların şirk koştuklarından münezzehtir."** (Tevbe, 31)

Altıncı gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın altıncı sebebi de şu ayette zikrediliyor: **"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu mutlaka tamamlayacaktır."** (Tevbe, 32)

Yedinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın yedinci gerekçesi ise şu ayette zikrediliyor: **"Ey iman edenler! Hahamların ve rahiplerin çoğu, insanların mallarını haksız yere yemekte ve (onları) Allah'ın yolundan alı-koymaktadırlar."** (Tevbe, 34)

İşte kitap ehli ile savaşın gerekçeleri. Bu gerekçelerden sadece biri dahi kitap ehli ile savaşmak için yeterli bir nedendir. Buna rağmen yüce Allah diğer sebepleri ve gerekçeleri de saymıştır. Ta ki mü'minlerin kalbinde yahudilerle savaştıktan sonra hristiyanlarla da savaşmak için herhangi bir şüphe kalmasın. Çünkü müslümanlar çeşitli ihanetlerinden dolayı Medine'de bulunan yahudilerle savaşmışlar ve yine bunlara karşı savaşmaya da hazırdılar. Fakat hristiyanlarla savaşmaları olmadığından bunlarla savaşmaktan kaçınıyor bir tavır içindeydiler.

Ehli Kitap Cizyeyi Nasıl Öder?

Ayet-i kerimede; **"... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..."** buyrulmaktadır. Subhanallah! Bu hayreti mucip bir hal. Çünkü Rasulullah (sav) şöyle buyurmaktadır: "Üstteki el alttaki elden (veren el alan elden) daha hayırlıdır." Bu ayet-i kerimede ise cizyeyi veren el altta olan el olarak değerlendirilmiş ve veren el olmasına rağmen zelil ve aşağılık olarak vasfedilmiştir. **"... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..."** buyrulmuştur. Müfessirler ayetin bu ifadesini şu şekilde izah etmişlerdir: Cizyeyi alan oturur halde olacak, veren ise ayakta verecektir.

Şafii mezhebindeki bir rivayette bu ayette geçen ve **"boyun eğmek"** diye tercüme edilen **"es-siğar"** ifadesi şöyle izah edilmiştir: Cizye alan memur sol eli ile hristiyanın veya yahudinin sakalını tutup kendine doğru çeker, hristiyan veya yahudi de sağ eli ile cizyesini verir. Evet... Şafiiler

ayette geçen; **"boyun eğmek"** ifadesini bu şekilde vasıflandırmışlardır.

Âlimler şöyle demiştir: Cizyeyi ödeyecek kimsenin bizzat kendisinin ödemesi gereklidir. Yani aracı kullanarak; "işte bu falan kimsenin cizyesidir" diyerek beytul mala ödeyemez. Bizzat kendisinin ödemesi gerekir ki boyun eğme ve zillet gerçekleşmiş olsun. Âlimler cizyenin miktarı hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

A. İmam Şafii, cizyenin miktarının yılda bir dinar olduğunu ve bunda fakir ve zenginin eşit olarak değerlendirileceğini belirtmiştir.

B. Hanefi ve Maliki mezhebine mensub olan âlimler ise: Fakirin ya da bir dinara tekabül eden on iki dirhem, orta hallinin iki dinara tekabül eden yirmi dört dirhem, zenginlerin ise dört dinara tekabül eden kırk

sekiz dirhem ödemesi gerektiğini söylemişlerdir.

Bazı âlimler de en azının bir dinar, en çoğunun ise sınırı olmadığını belirtmişlerdir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve Hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29)

A. Hanefi ve Maliki mezhebinden olan âlimlere göre her ne kadar âyet-i kerimede cizyenin ehli kitap olanlardan alınacağı zikredilmiş ise de Allah'a ortak koşan müşriklerden, ehli kitaptan, putperestten, ateşe tapan mecusilerden ve diğer kâfirlerden cizye alınabileceğini ve karşılığında muahede ile Müslümanların idaresi altında yaşayan zimmiler olacaklarını

söylemişlerdir. Bu görüş İslâm'ın âlemşümul olmasına ve kâinat sistemi oluşuna daha münasip bir görüştür. Zira her ne kadar dinimiz bütün yeryüzüne hâkim olmayı ve insanlığı içinde bulunduğu sapıklıktan kurtarmayı bizlere farz kılmışsa da bizler fethettiğimiz ülkelerin bütün insanlarını zorla İslâm dinine sokamayız.

B. İmam Şafii'ye göre ise, cizye verip kurtulmak sadece ehli kitaba has olan bir imtiyazdır, ehli kitap olmayanlar ise ya müslüman olacaklar veya öldürüleceklerdir. Arap Yarımadası'nda yaşayan müşriklerden cizye kabul edilmediği gibi onlar serbest de bırakılmazlar. Buna göre komünist olan Rusya'yı veya Budist Hindu gibi dinlere mensub olan Hindistan'ı fethettiğimiz zaman bu insanlar ya İslâm'ı kabul edecekler veya öldürüleceklerdir. Onlardan cizye kabul edilmez. Hanefi ve Malikiler ise Hinduların

cizyelerini alıp onları zimmî yapmayı kabul ederler.

Bizler de inşallah Hindistan'ı fethedip oraya İslam'ı uygulayınca bunu yaparız. Zaten Hindistan 1857 yılına kadar İngilizlerin orayı fiilen işgal etmelerinden önce İslâmî bir idare ile yönetilmekteydi. İngilizler adı geçen bu tarihte Hindistan'ı işgal edince iktidarı Müslümanlardan alıp Hindulara vermişlerdir. Şayet İngilizlerin bu işgali olmasaydı bugün Hintlilerin çoğu müslüman olurdu. Allah İngilizleri kahreylesin. İngiltere İslâm'ın en büyük düşmanlarındandır. İslâm'ı gittiği her yerde yıkmıştır. Yahudileri getirip Arap topraklarına yerleştirenler onlardır. Mısır'ı yıkan onlardır. Arap Yarımadası'nda tevhit inancını öldüren de onlardır. İngilizler o zamanda Mısır'ın yöneticisi olan İbrahim Paşa'yı kışkırtmışlar, Arap Yarımadası'ndaki Abdulvahab hareketini yıkmışlar, Dereiye denen yerde Vahhabi devletini

çökertmişler, oranın emiri olan Ubeydullah bin Suud'u esir alıp İstanbul'a göndermişler, bu zat İstanbul'un sokaklarında gezdirilip teşhir edilmiştir. Çünkü Osmanlı devleti ile Abdulvahab hareketi arasında ihtilaf bulunuyordu.

Evet, İngiltere gittiği her yere fitne fesad götürmüş, tesettürlü hanımların tesettürünü soymuş, iktidarı münafıklara, laiklere teslim etmiş, ondan sonra işgal ettiği memleketlerden çıkmıştır. İngilizler işgal ettikleri yerlerde iktidarı esmer İngilizlere ve oranın en şerli insanlarına teslim etmeden çıkmazlar. Ancak bugün yüce Mevla İngilizleri şaşılacak bir şekilde zelil etmiştir. Eskiden Filistin'de veya Mısır'da genel vali olan bir İngiliz'in bugün İngiltere'de 70–80 yaşındaki bir emekli olduğunu Mısır ve Filistin'de sömürdüğü mal varlıkları ile köşkler yaptığını görürsün. Fakat bugün İngiltere'den aldığı maaşı yapmış olduğu o

köşklerin temizlik hizmetine dahi yetmemektedir. Bu nedenle bu köşklerini birer birer satmaktadırlar. Hem de Araplara... Londra'nın caddelerine girdiğinizde sanki oranın Suudlulara, Katarlılara ve Kuveytlilere ait caddeler olduklarını sanırsınız. Yazın Londra'ya gittiğinde acaba bu cadde bir Arap Caddesi mi yoksa İngiliz Caddesi mi bilemezsin. Çünkü Arapların çoğunun orada evleri, villaları var. Yazın oradaki yazlıklarına gidiyorlar. Biz amellerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. Allah bizi korusun.

Pakistan'da Hıristiyanların Durumu

Pakistan ise bu yönüyle çok iyi. Pakistan'da çöpçüler ve temizlikçiler hıristiyanlardan olmak zorunda. Müslümanlar bu tür işlerde çalışmıyorlar. Pakistan'da hıristiyanların hiçbir kıymeti ve değeri yok.

Pakistan'da bizim eve temizlik için müslüman bir kadın gelmişti. Tuvaleti temizlememiş ve "bu benim görevim değildir. Bunu temizletmek için hristiyan bir kadın getirmeniz gerekir" demişti.

Ürdün'de Zerka belediyesi Pakistan'dan bir grup işçi getirmişti. Üçüncü gün belediye onlara çöp süpürgelerini teslim etti. Onlar; **"bu ne oluyor?"** dediler. Yetkililer de; **"sokak temizliğinde çalışacaksınız"** dediler. Onlar da; **"biz sokak temizliğinde çalışmayız. Bizler müslümanız, bizi hristiyan mı zannediyorsunuz?"** dediler ve görevi kabul etmeyerek Pakistan'a tekrar geri döndüler. Ancak Harem de (Kâbe'de) temizlikte çalışan kimseler ise, bunu bir şeref olarak kabul ettikleri için yapmaktadırlar. Mekke ve Medine'de harameynin hizmetinde bulunmanın büyük bir şeref olduğuna inandıkları için çalışmaktadırlar. Çünkü harameynin temizlenmesi Mescid-i Haramın

imarındandır. Nitekim bu hususta şöyle buyrulmuştur; "Müşriklerin kendi küfürlerine bizzat kendileri şahitlik edip dururken Allah'ın mescitlerini imar etmeleri olacak iş değildir. Bunlar iyi amelleri boşa gitmiş kimselerdir; Cehennem'de de onlar ebediyen kalacaklardır."

Oysa Allah'ın mescitlerini, yalnız Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve sadece Allah'tan korkan kimseler imar ederler." (Tevbe, 17–18)

Mecusilerden (ateşe tapanlardan) cizye almak ittifakla caizdir. Hz. Ömer (ra):

- **"Ben mecusiler hakkında bir hüküm bulamıyorum onlardan cizye alayım mı veya almayayım mı"** diye Abdurrahman bin Avf'a sorduğunda Abdurrahman bin Avf:

- **"Şahadet ederim ki ben Rasulullah'ı şöyle derken işittim: "Onlara (mecusilere) ehli kitabın muamelesini yapın"** dedi," Bir diğer rivayette ise: **"(Mecusilerin) kadınları nikâhlanamaz, kestikleri yenmez."**

Evet, mecusilerin, kadıyanilerin, bahailerin, mürtedlerin, komünistlerin, baas partisine mensup olanların ve benzeri dinsizlerin kestikleri hayvanları yemek caiz değildir.

Bu nedenle Karaçi'de mezbahanide bir kadiyani görmüşler, onu boğazlayıp kesmişlerdir. Pakistanlıların bazı güzel huyları var. Bunlardan biri de dini duyarlılıkları ve hassasiyetleridir. Mesela Suud'da Kâ'be baskını hadisesi olunca İmam Humeyni televizyonda; **"Bu olayın arkasında Amerika var"** dedi. Bunun üzerine Pakistan halkı Amerika büyükelçiliğini, Lahor'daki konsolosluğunu yerle bir ettiler. Belgeleri bile yok ettiler. Önlerine gelenleri kırıp geçtiler.

Hâlbuki Arap âleminde hiçbir kimseden bir fısıltı bile çıkmadı. Bu an Arapların ırz ve namusları Amerikalılar tarafından tarumar edilmekte. Fakat kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmamakta.

Hristiyan ve Yahudi Kadınlarla Evlenmek Caiz midir?

Yahudi ve hristiyan kadınlarla bir şartla evlenmek caiz olur. Bunların kendi kitaplarına iman etmeleri. Yani hristiyanın İncile ve kiliseye iman etmesi, yahudi kadının da Tevrata ve yahudiliğe iman etmesi şartıyla. Hıristiyanların **"Mesih Allah'ın oğludur"**, yahudilerin de **"Üzeyir Allah'ın oğludur"** demelerine ve müşrik olmalarına rağmen caizdir. Çünkü yüce Allah'ın **"müşrik kadınları iman edinceye kadar nikâhlamayınız"** emri genel bir ifadedir. (Bakara, 221) Bu ayeti Allah Teala'nın şu ayeti kısıtlamıştır: **"Bugün size, temiz ve güzel**

olan şeyler helal kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yemekleri size helaldir. Sizin yemekleriniz de onlara helaldir. Hür ve iffetli mümin kadınlar ile sizden önce kendilerine kitap verilenlerden hür ve iffetli kadınlar, namuslu olmanız, zina yapmamanız, dost edinmemeniz ve kendilerine mehirlerini vermeniz şartıyla size helaldir. Kim dini inkâr ederse, şüphesiz onun, daha önceki amelleri boşa gider. Ahiret gününde o, hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5)

Yahudi ve hristiyan kadınlarla kendi kitaplarına iman etmeleri ve iffetli olmaları şartıyla evlenilebilir. Evet, bunların namuslu olmaları şarttır. Ancak günümüzde batılı kadınlarda iffetli birini bulmak çok zordur. İsveç'te ve diğer yerlerde yaşayan Müslümanlara sorunuz. Oralarda iffetli kadın bulmak mümkün mü? Bu nedenle Huzeyfe (ra) ehli kitaptan bir kadınla evlendiğinde Ömer (ra) ona şu mektubu göndermişti:

"Bana senin ehli kitaptan bir kadınla evlendiğin haberi geldi. Bu mektubum sana ulaştığında o kadını boşa." Huzeyfe (ra)'de Hz. Ömer'e şöyle haber gönderir:

"Bu evliliğin helal olup olmadığını bana haber verinceye dek bu kadını boşamayacağım" Hz. Ömer'de ona şu cevabı gönderir:

"Bu evlilik helaldir, fakat acem (müslüman olmayan yabancı) kadınlarda hainlik vardır ve ben onlardan fahişelerle evleneceğinizden korkuyorum."

İşte ben de bugün yahudi ve hristiyan hanımları ile evlenilmemesi, ancak müslüman kadınlarla evlenmeye gücü yetmeyenlerin ehli kitap kadınları ile cariyelerle evlenildiği gibi evlenilmesi kanaatindeyim. Yüce Allah ayet-i kerimede: **"İçinizden her kim, hür müslüman kadınlarla evlenmeye maddi gücü yetmezse**

mülkiyetiniz altında bulunan mümin cariyelerden evlensin" (Nisa, 25) buyurmaktadır.

Zaruret olmaksızın ve zinaya düşme korkusu bulunmaksızın kölelerle evlenmek caiz değildir. Ancak zinaya düşmekten korkulduğu ya da hür mümin kadınlarla evlenmeye maddi güç yetmediği zamanlarda cariyelerle evlenmek caiz olur.

Kardeşlerim! Gerçekten bugün ehli kitaptan olan kadınlarla evlenmek çok büyük sorunlara sebep olur. Çünkü bu kadınlar senelerce diledikleri gibi hareket etmiş, diledikleri kimselerle arkadaşlıkta bulunmuş ve diledikleri erkeklerle içli dışlı yatıp kalkmışlardır. Tüm bunlarda babalarının veya ailelerinin rızası ve gözetimi altında olmaktadır. Ailelerinin gözetimi veya babalarının rızası altında olması şart mıdır? Hayır. Kızlarının hürriyetlerine aileleri de babaları da

karışamaz aksi halde hapis var. Ailesinin müdahalesi durumunda kız mahkemeye başvurarak şikâyette bulunma hakkına sahiptir. Evet, onlarla evlendiğinde kocası olarak bile her hangi bir insanla arkadaşlık etmesine veya yürümesine engel olamazsın.

Bazı kardeşler batılı müslüman olmuş kadınlarla evlenmişlerdi. Bunlardan bazıları evlendikten kısa bir süre sonra, bazıları da üç dört çocuk sonrası boşanmak zorunda kaldılar. Batı kültürüyle yetişmiş kadınlarla İslâmî aile hayatı sürmek oldukça zordur. Bu nedenle ben batılı kadınlarla ister müslüman olsunlar, isterse hristiyan olsunlar çok şiddetli zaruri haller dışında onlarla evlenilmemesi gerektiği görüşündeyim.

Amerika'dan evlenen birçok kimse hanımlarından boşandıkta" sonra çocuklarıyla birlikte oradan kaçmak zorunda kalmışlardır. Amerikan kanunlarına

göre eşlerin boşanmaları durumunda küçük çocuklar annelerine verilmekte ve kadın boşandığı eşinin malının yarısını almaktadır. Büyük milyoner Muhammed el-Fâsi Yunanistan'da barların birinde barmenlik yapan bir İngiliz kızla evlenir. Sonra Amerika'ya gider, orada birkaç ay yaşadıktan sonra onunla birlikte yaşamaya güç yetiremez ve o kadını boşar. Zannediyorum toplam serveti 3 milyar dolar civarında ve hâkim 1,5 milyar dolar kadına nafaka ödemesini kararlaştırır.

Kitap ehli kadınlarla evlenmek gerçekten çok büyük sorunlara sebep olmaktadır. Bunlar sonradan İslâm'a girmiş olsalar dahi bu sorunlar yok olmamaktadır. Çünkü insanların bir gün ve gece arasında değişmesi mümkün değildir. Bu uzun senelere muhtaçtır. Geçmişin silinmesi uzun zaman isteyen bir olaydır. Onların İslâmî ortamlara alışması ancak yıllar sonra

mümkündür. Onların İslâmî usullere göre terbiye olunması ve İslâmî adabı öğrenmeleri yıllar sonra mümkün olabilir.

Bedir ehlinden olan sahabelerden Kudame bin Maz'ûn (ra)'ın içki içip sarhoş olduğu rivayet edilmektedir. Neden? Çünkü onlar içkinin su gibi içildiği bir toplumda yetişmişlerdi. Yine Ebu Mihcen, Kadisiye Savaşı'nda içki içmiştir. Şad bin Ebi Vakkas onun ellerine kelepçe vurur ve hapseder... Ebu Mihcen savaş atlarını görünce şiirler söyler.

Gençler! İçinizden onun şiirlerini ezberliyor;

Ey Ebu Mihcen

Senin oklarla donatılmış atları görüp de Elin ayağın bağlı olarak oturup kalman Üzüntü olarak kâfidir.

Onun bu sözlerini işiten Sad'ın eşi ona acır, Sad'ın alacalı atını ona verir ve atı alan

Ebu Mıhna yönelir. Sad savaşı izlerken, bu iş alaca atın işi der. Komünizm ve baasçılığın şerrinden Allah'a sığınırım. Komünist kadınlar, baasçı kadınlar kâfirdir, İslâm'ın çerçevesi dışındadır.

Onlara yahudi veya hristiyan kadınların hükmü uygulanmaz. Yahudi veya hristiyan kadınlarla evlenmek caizdir. Ancak ateist veya komünist kadınlarla kesinlikle evlenmek caiz değildir. Aynı şekilde komünist veya ateist kimselere kız verilmeside caiz değildir. Bu kimselerin komünizme inanıyor olmaları veya olmamaları önemli değildir. Eğer komünizme veya ateizme davet eden kimseler ise onların kâfirliğine hükmolunur. Onların kestikleri hayvanlar yenmez ve onlar Müslümanların kızlarıyla evlenemezler. Öldükleri zaman cesetleri yıkanmaz, kefenlenmez namazları kılınmaz ve Müslümanların mezarlığına defnolunmazlar.

Komünizme veya ateizme davet eden ya da Baas Partisi propagandasını yapan kimseleri zahirleri ile değerlendirir ve onlara kâfir muamelesi yaparız, iç âlemlerini ise âlemlerin Rabbi Allah'a bırakırız. Komünist ya da ateist herhangi bir partiye dâhil olan kimse hangi niyetle olursa olsun örneğin İslâm'a hizmet etmek veya müslümanlardan zulmü hafifletmek niyetiyle denilse dahi bu o kimsenin Rabbi ile kendisi arasındadır. Biz o kimseye kâfir muamelesi yaparız. Kâfir bir kimsenin müslüman bir kadın ile evlenmesi nasıl caiz değil ise, ateist veya komünist bir kimseninde müslüman bir kadınla evlenmesi aynı şekilde caiz değildir. Bu kimseler kurban kesseler veya davette bulunsalar onların kestikleri yenmez ve davetlerine icabet olunmaz. Onların ölüleri yıkanmaz, kefenlenmez ve Müslümanların kabrine defnedilmez.

Bu fetvaya Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde ben ve diğer âlim kardeşlerimiz muvafakat ettik. Ben onlara dedim ki; **"bu mesele hakkındaki hüküm budur."** Onların hepsi de benim söylediğim hükme muvafakat ettiler. Bu fetvaya muvafakat edenlerden biri de Şeyh Said Havva'dır. Komünist, ateist, ateist, baas partisine mensup olan insanlara Rasulullah (sav)in; **"kim dinini değiştirirse onu öldürünüz"** hadisi tatbik olunur. Baas Partisi'ne mensup olan herhangi bir kimsenin İslâm'ı sevmediği halde gelip bizimle bazen Cuma namazı kılması onun müslüman olduğunu göstermez. Çünkü bunlar, İslâm'ı çirkin görmekte ve İslâm'ın günümüzde tatbik olunamayacağını savunmaktadırlar. Bu düşünce onların küfrüne yeterlidir. Baas Partisi'ne mensub olan birinin Baas Partisi'nin kurucusu hristiyan Michel Aflek'i dost edinmesi, onun öğretilerini alması böyle bir

kişinin kâfir olduğuna hüküm vermek için yeterlidir.

Soru: İngiliz veya Amerikan vatandaşı olan hristiyan ve diğer dinlere mensup olan kimselere harbi denilebilir mi? Zira bazı âlimler bunları harbi olarak değerlendirmektedirler.

Cevap: Bunlar hristiyandır. Eskiden İslâm'ın Rumları harbi olarak kabul ettiği gibi bugün de bunlar harbi statüsündedirler.

Müslüman Devlette Yaşayan Hristiyanın Öldürülmesi

Müslüman bir devletin idaresi altında yaşayan doğulu veya batılı herhangi bir hristiyanı öldürmek caiz değildir. Yeter ki vize alarak girmiş olsun. Çünkü vize eman verme sözleşmesi hükmündedir. Vize alarak Müslümanların ülkelerine gelen kimselerin kanlan mahfuzdur, malları güven altındadır.

Çünkü bu kimseler Müslümanların ülkelerine geldikleri takdirde öldürüleceklerini bilselerdi gelmezlerdi. Ancak İslâm ülkelerine vize alarak gelmiş olan bu kimseler Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya başlarlarsa biz onlara uyarıda bulunarak; **"eğer Müslümanların arasında hristiyanlık propagandası yaparsanız kanınız hederdir, size verilmiş olan vize (eman akdi) geçersizdir"** deriz. Bu uyandan sonra yine hristiyanlık propagandalarına devam ederlerse, onların öldürülmeleri caiz olur.

Örneğin Afganlılara Peşaver'de yemek, elbise ve sağlık hizmetlerinde bulunmak için gelmiş olan Amerikan, İsveç, Alman ve İngiliz vb. devletlerin vatandaşlarını öldürmek caiz değildir. Ancak bunlardan vizesiz olarak veya Afgan gruplarından herhangi bir grubun aracılığı olmaksızın ülkeye girmiş olanların öldürülmeleri caizdir. Buna mukabil Afganistan'daki herhangi bir

grup yukarıda zikredilenlerden birini alır, Afganistan'a getirir ve ona; "gel sana Afganistan'ı göstereyim" diyecek olur ise, buradaki herhangi bir mücahidin ona dokunması helal değildir. Ancak böyle bir kişinin Afganistan'da fesad çıkardığını görürsek bunu uyarır ve tehdit ederiz. Bu ya Afganistan'ı terk edip gidecektir yahutta kanı helaldir, öldürülür. Herhangi bir grubun aracılığı ile Afganistan'a gelen birini bir kötülüğü görülmeden öldürülmesi günaha vesile olur. Çünkü böyle bir durumda müslüman verdiği sözü bozmuş olur. Kardeşlerim buna çok dikkat edin.

Ben de bu meseleye vâkıf değildim. Bu yıl okumuş olduğum fıkıh kitaplarından anladım, öğrendim. Ben cihad, eman, ahit vb. bölümleri mütalaa ederken bu neticeye vardım.

Hangi devletten olursa olsun, bir devlete vizesini alarak girdiğin takdirde, o

devletin kanunlarına muhalif her hangi bir şey yapmak senin için caiz değildir. Vize alınarak girilen devletin kanunlarına muhalefet ancak kişiyi İslâm'ın herhangi bir emrini yerine getirmekten engellediği takdirde caiz olur. Örneğin namaz, oruç ve benzeri ibadetlere engel olma gibi. Bunun dışında onları aldatmak, mallarını çalmak kesinlikle caiz olmaz. Yine o devletin izni olmadan onun vatandaşı olan bir kızla evlenmen caiz olmaz. O devlete zarar vermek caiz değildir. Elektrik çalmak için elektrik saatine mıknatıs koyman caiz değildir. Telefon faturasını yırtıp atmak caiz değildir. Batı devletleri veya Amerika'da tüm kâfirliklerine ve İslâm düşmanlıklarına rağmen insanlara dürüst davranmaktadırlar. İnsana saygı göstermektedirler.

Örneğin bizim ülkemizde telefon faturasını iki gün veya bazı yerlerde bir hafta

yahut bir ay geciktirdiğiniz takdirde telefon kesilir. Neden? Çünkü faturanın bedelini ödemede geciktiniz. Batıda ise durum böyle değildir. Amerika'da doktorasını yapmış müslüman bir genç bana şunları anlattı: "Okulu bitirdiğimde birikmiş elektrik ve telefon faturalarını ödemek için şirkete gittim ve; "biriken borçlarımı ödemek istiyorum, öğrenci olduğum için zamanında ödeyemedim" dedim. Onlar; "önemli değil, eğer paran yoksa ülkene döndükten sonra postayla gönderirsin" dediler." Evet... Birikmiş borçlarını ödemek isteyen birisine söyledikleri bu! Kişi Ürdün'e gidecek, oradan Amerika'ya elektrik faturalarının parasını gönderecek. Tam bir güven... Tam bir emniyet...

Fabrika sahipleri fabrikalarını sigorta ettirmekte, yangına veya herhangi bir hasara uğradığı zaman da tazminat almaktadırlar. Bunu öğrenen Amerika'da

bulunan bazı yabancı uyruklular, özellikle arap iş sahipleri iflas durumuna gelince, yahut iflasa yaklaşınca şirketlerini sigorta ettirmekte işyerlerini yakmakta ve şirkete giderek; "işyerim yandı ve tüm emniyet tedbirlerini de almıştım" diyerek milyonlarca dolar tazminat almaktadırlar. (Dinleyenlerden biri Abdullah Azzam'la konuyu tartışıyor):

Tartışan: "Ya Şeyh! Bu hüküm önceden geçerliydi. İslâm'ın devlet olduğu, savunmaya ve saldırmaya güçlü olduğu zamanlarda geçerliydi. Ve İmam Ebu Hanife müslüman bir kimse hristiyan bir adamın camını kırsa onu tazmin etmek zorundadır diyordu...

Azzam: Şu anda da bu hüküm geçerlidir tazmin etmek zorundadır.

Tartışan: Fakat bunlar ülkelerimize kendi kültürlerini yaymak amacıyla gelmektedirler!

Azzam: Kardeşim onların girmelerine müsaade eden kim?

Tartışan: Onlar gibi kâfirler!

Azzam: Evet! Doğru söyledin. O takdirde onlara; **"sizi buraya girdirenler sizin gibi kâfirlerdir. Sizin buraya girmeye hakkınız yoktur"** diyerek uyarıda bulunmak gerekli. Öyle değil mi? Buna rağmen o kimse girdiği takdirde; ya İslâm'ı kabullenecek, ya cizye vermeyi kabullenecek, ya da öldürülecek, hükmü budur, öyle değil mi? Ancak bu hükmün geçerli olması için onun önceden uyarılmış olması şarttır. Aziz kardeşim! Ona bir mektup göndermen ve **"Sen burada şöyle şöyle fesat çıkarıyorsun, bu ülkeyi terk edeceksin aksi takdirde öldürüleceksin"** diyerek uyarıda bulunman yeterlidir. Bu uyarıyı yaptıktan sonra onu öldürmen senin için caiz olur. Fakat bu uyarıda bulunmadan ve o kimse kendisini bulunduğu yerde güven

içerisinde ve mutmain olarak hissederken onu ansızın öldürmen caiz değildir. Bu hüküm müslüman ülkede yaşamayan yabancı kâfirler için geçerlidir.

Kendi ülkemizde birlikte yaşayan ehli kitaptan kimselere gelince, bunları öldürmek ancak onlar bize saldırdıkları veya savaş açtıkları taktirde caiz olur. Aksi halde öldürülmeleri caiz değildir. Çünkü bu sonu gelmeyen büyük bir fitneye sebep olacaktır. Günümüz tağuti sistemin liderleri onların safında yer alacaklardır. Müslümanları ve İslâmî Hareketleri bastırmaya, gerekirse katliamlar yapmaya yöneleceklerdir... Bir hristiyanın gözünü çıkardığın veya onu öldürdüğün zaman karşılığında hapishanelerde onlarca müslüman işkence altında öldürülür.

İslâm Hâkimiyeti Altında Ehli Kitabın Hükmü

Aziz kardeşlerim! Kitap ehli, yahudi ve hristiyanlarla düzenlenmesi gereken ilişkiler ancak İslâm devletinin gölgesi altında mümkün olabilir. İslâm devletinin olmadığı bir ortamda kılıçla işe başlarsan unutma ki onlar senden çok daha kuvvetliler. Dikkat et. Şer'i maslahatları ve şer'i siyasetleri göz önünde bulundurman gerekir. İslâmî davetleri ve İslâmî çalışmaları muhafaza için dikkatli olmamız gerekir. Stratejik açıdan şu anda onlara saldırmamamız gereklidir. Aksi halde onlardan bir kişinin ölmesi karşılığında onlarca müslüman işkence altında şehit edilecektir. Bütün dünya sana karşı harekete geçecektir. Amerika ve ülkendeki uşak yönetim sana karşı harekete geçecektir. Senin ülkendeki idareciler tarafından Müslümanlara işkence yapılıp baskı yapacaktır. Böylece onlarca müslüman şehit edilecektir. Ne adına? Bir

hristiyanın öldürülmesinden dolayı. (Başka bir kişinin Azzam ile bu meseleyi tartışması)

Azzam: Hristiyan bir kimsenin malını alman kesinlikle caiz değildir. Ülkene vize alarak giren batılı bir hristiyanı öldürmen de caiz değildir. Onu öldürmen ancak kanını heder edecek bir iş yapması durumunda caiz olabilir.

Soran: Peki İslâm ülkesine eman alarak girmiş olan bu kâfirin kanını helal kılan ameli kim tespit eder? Onu kim sınırlandırır? Örneğin ben bunu yapabilir miyim yoksa âlimlerin mi tespiti gereklidir?

Azzam: Şüphesiz ki âlimlerdir... Kendisine izin verilerek İslâm topraklarına giren insanın hangi amelinin kanını helal kılacağını âlimler belirlerler. Tabi ki fetva nereden çıkacaktır. Âlimden çıkacaktır. Öldürülüp öldürülmeyeceğine o karar verir. Sana **"öldür"** dedikten sonra sorumluluğunu

ona yükle, işine devam et. Fakat bu mesele bu kadar basit bir konu değildir. **"Kifayetu'l-Ahyar"** veya **"İbn Abidin"** veya "İbnu'l-Kayyım el-Cevzi"nin kitaplarından bir iki satır okuyan gençler sanki İslâm'ın en büyük müftüsü kesiliyor, fetva veriyor ve şu ayetleri okuyor: **"Onları bulduğunuz yerde öldürün, sizi çıkardıkları yerden sizde onları çıkarın."** (Bakara, 191) **"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun."** (Tevbe, 5) Bu ayetlerle meseleye vâkıf olmayan kimselerin hemen fetva vermeye kalkışmaları caiz değildir. Olay sizin sandığınız kadar basit değildir. Mısır'daki Tekfir ve Hicre cemaatinin tutulduğu hastalık budur. Bu cemaatin emiri Şeyh Mustafa Şükrü -Allah rahmet eylesin- bu tür fetvalar veriyordu. Ve cemaatine dâhil olan gençlerde birkaç kitap okuyarak

Müslümanların kanlarının mubah olduğuna dair fetva vermeye kalkışıyorlardı. Daha sonra Mısır istihbaratı, cemaati oyuna getirmeyi başardı. İçlerine sızdılar. O zaman da Mısır'ın Vakıflar Bakanı olan Dr. Zehebi'nin aleyhinde gençleri kışkırttılar. Onlara; **"Sizin aleyhinize fetva veren Zehebi'dir"** dediler. Aslında mesele Zehebi meselesi değildir. Meselenin arka planında şunlar olmuştur: Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat bir de Mısır'da İslâmî İşler Yüce Meclisi Başkanı Tevfik Uveyda'nın vakıf mallarını çaldıkları anlaşıldı. Bu hırsızlığı ortaya o zamanki Vakıflar Bakanı adı geçen Dr. Zehebi ortaya çıkardı. Mesela Zehebi Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat'ı Vakıflar'a ait birçok daireyi kiralayıp gelirlerini kendisine aldığını ve bir bölümünü de Tevfik Uveyda'ya verdiğini ortaya çıkardı. Bu hususta mahkemeye dava açtı. Tevfik Uveyda Zehebi'ye ihtarda bulunarak;

- "Sen bu davanı saygıdeğer biri olarak geri al" dedi. Zehebi;

- "Hayır, mümkün değil, bu bir haktır, uyulmaya layık olan haktır" diye cevap verdi. Tekrar ona birini gönderdiler;

- "Bu davanı geri al, bu senin için daha hayırlıdır" dediler. Zehebi bunu reddetti. Bunun üzerine bakanı değiştirdiler. Zehebi'yi bakanlıktan kovdular. Sonra da ona mahkemede davanın düştüğünü bildirdiler. Zehebi de;

- "Bunu mutlaka devam ettirmek gerekir çünkü memlekette yargı organları var" dedi. (O zaman da Mısır yargı organları kısmen de olsa bağımsız hareket ediyordu. Herhangi bir kimse aleyhine çekinmeden hüküm verebiliyorlardı. Mısır hâkimleri Enver Sedat'ın aleyhine de olsa hüküm verebilecekleri hissini taşıyorlardı). Önemli olan Zehebi'nin davasından

vazgeçmemesidir. Mısır istihbaratı da Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan bu gençleri Zehebi'nin aleyhine kışkırttılar. Onlara; "bu adam sizin aleyhinize çalışıyor, bu adam sizin aleyhinize fetva veriyor, sizin davanızın önünde bir engel teşkil ediyor. Böyle bir adamın kanı helaldir. Niçin bunu öldürüp diğer âlimlere de ibret yapmıyorsunuz?"dediler. Tekfir ve Hicre cemaatine göre de âlimlerin çoğunluğu dinden çıkmış kâfirlerdir. Böylece bu insanlar Zehebi'yi öldürdüler, devlet de hem Zehebi'den kurtuldu hem de öldürüldü diye çığlık kopardı. Allahuekber!

Zehebi öldürüldü! Böyle büyük bir âlim öldürüldü! Bu zat salih bir kimse idi. **"Tefsir ve Müfessirûn"** adlı kitabın yazarı idi. Devlet bunu istismar ederek büyük bir sansasyon yaptı. Bu sansasyonun sayesinde Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan gençlerin çoğunu toplayıp hapishanelere attı. Önde

gelen liderlerinden beşini de öldürdü. Yine mevzumuza dönelim;

Tartışan: Hristiyanlar harbi (Müslümanlarla savaş halinde olan kâfir) hükmündedirler...

Azzam: Harbi olan hristiyanlar kimlerdir?
Tartışan: Tüm hristiyanlar harbidirler.

Azzam: Nasıl harbi oluyorlar?

Tartışan: Başına şapka örten, boynuna haç takan tüm insanlar...

Azzam: Her boynuna haç takan harbi midir? Haçı boynuna takmak veya elbiselerine işlemek bu adamların inançlarının bir gereği. Sırf haç taktığı için harbi olmayabilir. Çünkü müslüman devletin iktidarı altında cizye vererek yaşayan yahut başka bir devletten olmasına rağmen müslüman devletten vize alarak turist olarak gelmesi de mümkündür. Bunlar kanlarını

helal kılacak bir iş yapmadıkça harbi değillerdir.

Kardeşim! Harbi kimse Müslümanlara silah çeken kimselerdir...

Bu konuyu daha fazla uzatmaya hacet yok. Ben bu şekilde fetva vermiyorum. Dileyen kendisine başka bir fetva mercii arayabilir!

İslâm Devletinde Zimmîlerin Hukuku

Yahudi, hristiyan veya zimmî hükmünde olan bir kimse cizyesini ödediği takdirde ziraat yapmasına, ticarette bulunmasına müsaade edilir. Yapmış olduğu ticaretten veya ziraatten dolayı ayrıca bir şey alınmaz. Ancak ziraat yaptığı arazi haraç arazileri arasında ise o toprağın haracı alınabilir. İslâm ülkelerinde bulunan toprağın geneli haraç topraklarıdır. Toprağından dolayı haracı, kendi nefsinden dolayı da cizyeyi

ödemesi gerekir. Ancak dış ticaret yapıyorsa ondan ticaretinin onda biri alınır. Zimmî olan bir tacir yurt dışından müslüman memleketlerine çeşitli mallar ithal edecek olursa onun ticaretinden öşür alınır. Özellikle Mekke ve Medine şehirlerine ithalde bulunan bir zimmîden bu miktar alınır. Nitekim Hz. Ömer kendi döneminde böyle yapmıştır. Hz. Ömer zeytinyağı, tahin vb. şeyleri Mekke ve Medine'ye ithal eden zimmî tüccarlardan yirmide bir vergi alıyordu. Fakat diğer ticaretlerinden onda bir alıyordu.

Haraç meselesine gelince; İslâmî idare altında yaşayan gayri Müslimler memleketlerinin fethedildikleri zamanda belirtilen haracı öderler. Nitekim Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yahudilerin yaşadıkları bu toprakları iki eşit kısma ayırmış, bir kısmını kendisi ile birlikte cihad eden sahabelere dağıtmış, diğer bir kısmını

ise arazinin mahsulünden yarısını vergi vermeleri şartı ile yahudilere bırakmıştır. Yahudiler her yılsonunda mahsulün yarısını Müslümanlara haraç olarak veriyorlardı. İşte bu vergi Müslümanların elinde bulunan veya barış yoluyla fethedilen arazilerden alınan öşürün (mahsulün onda birinin) karşılığıdır. Bugün Müslümanların topraklarının bütünü haraca tabi olan arazilerdir. Çünkü oralar müslümanlar tarafından fethedilmiştir.

Bir hristiyan haraç ve cizyesini ödedikten sonra kendi dininde serbesttir. Üzümü sıkıp evinde özel şarap yapabilir. Ancak çarşı-pazarda içki ve domuz eti satamaz. Şayet Müslümanların çarşı pazarında içki satarsa veya domuz eti sunarsa böyle bir hristiyan terbiye edilir. Bir müslüman evine girer de bunları onun evinde görecek olursa şişelerini ve diğer

alet ve edevatlarını kıramaz, aksi takdirde kırdığını öder.

Buna karşılık Müslümanların idaresi altında yaşayan gayri Müslimler bize isyan eder, silah çekerlerse bize vermiş oldukları ahitlerini bozmuş olurlar. Bu takdirde onlarla savaşabiliriz. Zimmîler Müslümanlara itaat edeceklerine dair söz verirken ayrıca Müslümanlardan farklı elbiseler giyeceklerine dair de taahhütte bulunurlar. Mesela **"ğiyar"** diye adlandırılan bir elbiseyi ve bir parça kumaşı göğüslerine takarlar veya zünnar diye adlandırılan kuşağı bellerine bağlarlar ki yahudi veya hristiyan olduğu sokaklarda belli olsun. Çünkü sokaklarda yürüyen insanlara göre İslâm'ın hükümleri farklıdır. Mesela müslümanlar hristiyanlarla karşılaştıkları zaman onlar yoldan çekilip müslümana yol vermek mecburiyetindedirler. Hz. Ömer Kudüs'ü fethettiğinde oradaki hristiyanların ğiyar

veya zünnarı giyerek Müslümanlardan ayrılmalarına, yahudilerin de ense saçlarını uzatarak Müslümanlardan ayrılmalarına dair onlardan taahhüt almıştı.

Gençler! Saçların ensesini uzatmak yahudilerin âdetidir. Fakat bugün müslüman gençler onları taklit eder oldular. Hâlbuki bu durum cizye ödemenin sembolüdür. Bu nedenle sizler de ensesindeki saçı uzatan birini gördüğünüzde ondan cizye alın ve deyin ki; "sen bunu özel bir nişan yaptın ki selamın alınmasın, seni yolda bulduğumuzda kenara itip sıkıştıralım."

Hz. Ömer'in Kudüs'teki hristiyan ve yahudilerden aldığı taahhütlerden biri de silah taşımamaları ve atlara eğerli halde binmemeleri taahhüdü idi. Onlara bindiklerinde çıplak binecekler, her iki ayaklarını da bir taraftan sarkıtacaklardı. Yine Hz. Ömer bu gayr-i müslimlerden çan çalmamalarına, çanlarını tamir

etmemelerine, yeni kiliseler yapmamalarına, bayram ve diğer dini günlerinde gösteriş yapmamalarına dair taahhüt almıştı. Evet... Hz. Ömer'in Kudüs hristiyanlarından aldığı ahitler işte böyle idi. Bu hususları İmam Nevevi Mecmu adlı kitabında zikrettiği gibi diğer birçok âlimler de kitaplarında zikretmişlerdir. İşte hristiyanlara karşı davranma bu şekildedir, onların zelilliğini hissettirme vardır.

Bir Şamlı bana dedi ki: **"Daha yakın zamana kadar biz hristiyan birini yolda gördüğümüz zaman ona "ey hristiyan soldan yürü" derdik, hristiyan da yolun soluna çekilirdi. Bir hristiyan karşımıza binekli olarak çıktığında bineğinden inerdi."**

Evet bir hristiyan bir müslümandan yüksek bir durumda olamaz. O bakımdan hristiyanlar kendi binalarını Müslümanların binalarından daha yüksek yapamazlar. Ne yazık ki bugün her şey tersine döndü. Bu

hususta size çok enteresan bir örnek zikredeyim:

Mısır kralı Faruk'un kız kardeşi Fethiye, Kemal Gali isminde bir hristiyan gence âşık olur. O kızın annesinin ismi kraliçe Nazlı'dır. Annesi Kral Faruk'a;

- **"Bu kız Kemal Gali ile evlenmek istiyor"** der. Kral Faruk:

- **"Ben nereye giderim, Mısırlıların dilinden nasıl kurtulurum, Ezher bana ne der. Ezher âlimleri beni ve sizleri tekfir eder. Benim kız kardeşim nasıl hristiyan bir kimse ile evlenebilir?"** der. Kızın annesi:

- **"Sen kendi başının çaresine bak"** der. Bunun üzerine kral Faruk kız kardeşinden beri olduğunu, kendisi ile onun arasındaki tüm bağların koptuğunu ilan eder ve kız, bu hristiyan gençle evlenir. Ezher âlimleri bu kızın kâfir olduğunu ilan ederler. Kız, bunların hiçbirisini önemsemez ve evlendiği hristiyan

Kemal Gali ile birlikte yanındaki milyarlarla Amerika'ya gider. Amerika'da köşklerde, kumarhanelerde ve barlarda bu paraları tüketir... Ve bir zamanlar Kral Faruk'un kız kardeşi olan prenses o Fethiye bir lokma ekmek bulabilmek için Amerika'lıların evlerinde hizmetçi olur. Bu hal böyle devam ederken hristiyan Kemal Gali Fethiye'nin mallarını bitirdikten sonra ona kızar. Los Angeles kentinde silahını çekip Fethiye'yi öldürür. Daha sonra gidip kendisini Los Angeles mahkemesine teslim eder. Evet, bu kadının sonucu şu hadisi şerifte tasvir edildiği şekilde olur: **"Allah bir kuluna gazab ettiği zaman göklerden biri şöyle seslenir; "Allah filana buğz etti! Sizler de ona buğz edin!"** Yeryüzünde de biri şöyle seslenir; **"Allah filana buğz etti! Siz de ona buğz edin!"** Kim Allah'ı gazaplandırarak insanları razı etmeye çalışacak olursa, Allah ona gazab eder, insanları da ona gazaplandırır. Kim de

insanları kızdırarak Allah'ı razı edecek olursa Allah, ondan razı olur ve insanları da ondan razı eder."

Günümüzde ise bütün hükümler değiştirilmiştir, şeriatın hükümleri nerede uygulanmaktadır? Allah'ın dininin indirildiği şekilde uygulandığı hiçbir toprak parçası maalesef günümüzde yoktur. Öyleyse zimmîlerin; "...boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde hor ve hakir olarak cizye verinceye kadar onlarla savaşın..." âyet-i kerimesinin hükmü nerede?

Ürdün'de Kral Abdullah 1950 senesinde vefat ettiğinde hiçbir hristiyan, orduda subay olamazdı, hiçbir hristiyan okul idaresinde bulunamazdı, Ürdün mahkemelerinde hiçbir hristiyan hâkim yoktu... Şu anda ise Ürdün mahkemeleri hâkimlerinin % 50 'sini hristiyanlar oluşturmaktadır. Bunlar Müslümanları yargılayıp karar vermektedirler. Kan, mal ve

ırz gibi davalarda hükmeden hâkimler hep hristiyanlardandır! Ürdün genelkurmayında ki komutanların çoğunluğu hristiyanlardandır! Biliyor musunuz ordu komutanları bakanlardan daha önemlidir.

Ürdün'ün Kral Abdullah Zamanıyla Karşılaştırılması

Kral Abdullah döneminde adliye bakanı İrbit şehrine hristiyan bir hâkim gönderdi. O zaman İrbit'de bugünkü başbakan Vasfi et-Tell'in babası Mustafa Vehbi et-Tell bulunuyordu. Bu zat şairdi. Kendisinde din gayreti vardı. Hristiyan hâkim bu şehre varınca Mustafa Vehbi kral Abdullah'a bir mektup göndererek şunları yazdı: **"Siz bize Ürdün hristiyanlarından olan papaz Ayyat Muassil'i gönderin de İrbit halkını vaftizlesin."** Bu mektup kral Abdullah'a ulaşınca; "Bu deliye ne oldu?" dedi. Kralın etrafında bulunanlar; **"İrbit**

şehrine hristiyan bir hâkim gönderdiler" dediler. Kral Abdullah; **"Hayır, hayır bu olmaz. Hapsedin onu"** dedi.

Yine Ürdün'ün Amman şehrinde bir kilisenin yapımına başlandı. Kilise yukarı doğru yükselince Kral Abdullah onu gördü ve şehrin valisine;

- **"Bu ne?"** diye sordu. Vali;

- **"Efendim bu bir kilise, bana baskı yaptılar. Pazar günü ayin yapmak istiyorlar"** dedi. Kral Abdullah da ona;

- "Sıdki, sen hristiyanlara kaleler mi yapmak istiyorsun, derhal onu durdur" dedi. Kiliseyi yaptırmasını durdurdu ve kiliseyi yıktı. Evet yeni kilise yaptırmak yasaktır, yasak!

Yine bir zaman Kral Abdullah zamanında Sald şehrindeki bir okula hristiyan birisi müdür olarak atandı. Bunu duyan Sald ahalisi bu durumu protesto eden gösteriler yaptılar.

Şu anda ise her şey değişti! Tüm dünya değişti... Şairin dediği gibi;

Çadırlar aynı çadırlar amma

Mahallenin kadınlarını değişik görüyorum.

Cizye Neyin Karşılığıdır?

Konumuza dönelim. Cizye neyin karşılığı idi? Malikilere göre cizye;

— Kâfir olmalarından dolayı öldürülmelerine karşılık olarak alınır ve zimmîler sağ bırakılır.

— Şafiilere göre ise, cizye; zimmîlerin hem kanlarının bedeli hemde İslâm diyarında ikamet etmenin bedelidir.

— Bir kısım Hanefilere göre ise cizye; zimmîlere yardım edilmenin ve cihada katılmamalarının bedelidir. Çünkü gayri Müslimler askerden muaf tutulurlar, buna karşılık cizye öderler. Bu nedenle herhangi

bir kimse müslüman olursa Malikî ve Hanefi mezheplerine göre, o yılın cizyesi düşer. Şafiiler ise, yılının cizyesini daha önce vermemiş ise müslüman olduğu o yılın cizyesini de son olarak ödemek mecburiyetindedir, derler.

Zimmet ehli hristiyanlardan bazıları, yol kesiciliğe başlarlarsa, onlara Müslümanlardan yol kesicilik yapanlara olduğu gibi yol kesen hükmü uygulanır. Bu hüküm şu âyet-i kerimede belirtilmektedir. **"Allah ve Resulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise, onlar için büyük bir azab vardır."** (Maide, 33) Ayet-i kerimede şıkları belirtilen cezaların seçilmesinde eşkıyaların suçları göz önünde bulundurulur.

Eğer yollarını kesmiş oldukları insanları öldürmüş, mallarım almamış iseler, bunun karşılığında öldürülürler. Eğer insanların mallarını alıp ve onları öldürmüşlerse hem asılır hem de öldürülürler. Şayet sadece insanların mallarım almışlarsa elleri ve ayakları çaprazlama kesilir. İnsanların mallarını da almaz sadece onları korkutacak olurlarsa sürgün edilirler. Ancak bazı alimlere göre sağ eli ile sol ayağı çaprazlama kesildikten sonra öldürülecekleri, sonra da bütün insanlar görsünler diye üç gün asılacakları gerekmektedir. Bir kısım alimler asılma işinin öldürüldükten sonra, diğerlerinin ise öldürülmeden önce yapılması gerektiğini beyan etmişlerdir.

Cizyesini ödeyen zimmet ehline ise, herhangi bir eziyette bulunmak caiz değildir. Metnini tam olarak hatırlayamadığım sahih bir hadiste

Rasulullah (sav) şöyle buyuruyor: **"Allah'ın Resulü zimmîye eziyet eden bir kimsenin kıyamet gününde aleyhine şahittir."** Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadiste de Hişam bin Hâkim, Şam'da güneşin altında bekletilen çiftçilerden bir takım insanların yanından başka bir rivayette başlarına zeytinyağı dökülmüş insanların yanından geçmiş ve; "bunlar ne yaptılar?" diye sormuştur. Başlarında bulunan kişi; "bunlar cizyelerini ödemedikleri için burada tutuklanmaktadırlar" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Hişam; **"Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğuna şahitlik ederim; şüphesiz ki Allah dünyada iken insanlara işkence edenlere azab eder."** (Siz bunları Mısır'da askeri cezaevinde müslüman kardeşlere acımasızca işkence eden Saffet er-Rubi'ye ve Hamza Besuni'ye söyleyin). Bir rivayete göre Hişam Filistin'in o zamanki emiri olan Umeyr bin Sad'ın yanına gider, bu

hadisi ona anlatır. O da cizyesini ödemeyen bu insanları serbest bırakır.

Zımmilerden cizye ödemek istemeyenleri cezalandırmak caizdir. Cizye ödeyemeyecek derecede fakir olanlar, çocuklar ve kadınlar cizye ödemezler. Cizye; savaşmaya güç yetirebilen zengin zimmet ehlinden alınır. Zengin bir hristiyan fakir bir dindaşı için; "bunun cizyesini ben ödeyeceğim" dese dahi bu kabul edilmez. Cizye ödemekten aciz kalan fakirlerin cizyesi zenginlerinden alınamaz. "Boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye kadar onlarla savaşın." Bu âyet-i kerimenin hükmü gereği her zımmi kendi cizyesini eliyle ve zillet içerisinde ödemek zorundadır.

Cizye zillettir. Hz. Ömer (ra) zamanında Tağriboğulları'ndan olan hristiyan Araplar cizye ödemeyi istemeyerek Hz. Ömer'e; "Cizye zillettir ve bizler Arabız zilleti kabul

etmeyiz. Cizye olarak isimlendirmeksizin istediğin kadar bize mal vergisi koyabilirsin" dediler. Hz. Ömer (ra) onlara zekâtı ikiye katladı ve **"dilediğiniz gibi isimlendirin"** dedi.

Evet, gayri müslimler bizzat kendileri için cizye öderler. Arazilerinden de haraç öderler. Fakat gayri müslimler haraç arazilerini ekip biçmekten aciz olurlarsa, bir müslümanın bu tür arazilere el koyması ve bunları işletip haraç vermesi caiz midir? Bu mekruhtur. Çünkü haraç ödemek zillettir. Habib bin Sabit (ra) şöyle demektedir: Bir adam Abdullah İbn Abbas'a gelerek**: "Haraç toprağının sahipleri orayı ekmekten aciz kalmaktadırlar. Ben o toprağı alarak ziraat yapsam ve haracını ödesem olur mu?"** diye sordu. İbn Abbas (ra) da "hayır olmaz." Bir başka adam gelerek aynı şeyi sordu. Yine ona da "hayır olmaz" dedi ve yüce Allah'ın şu âyetini okudu: **"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe**

iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanları ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29) Sonra da İbn Abbas şunu söyledi: "Sizden biriniz hristiyanların boynunda bulunan zilleti kaldırıp almak mı istiyor?"

Kuleyb bin Vail şöyle demektedir: Ben Abdullah bin Ömer'e:

- "Bir arazi satın aldım," dedim. İbn Ömer'de

- "Satın almak güzeldir" dedi. Ben de;

- "Bu arazinin her bir baranı için bir dirhem (haraç) ödemekteyim," dedim. Bunun üzerine İbn Ömer bana:

- "Kendini zillete sokma," dedi.

Meymun bin Mihran, Ubey bin Ka'b (ra)'in şöyle dediğini rivayet ediyor: "Ödeyerek zilleti kabul edeceğim beş

dirhem cizye (haraç) karşılığında bile bütün yeryüzünün benim olmasını istemem."

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle boyun eğip kendi elleriyle (zillet içerisinde) cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe,29)

Bu ayet-i kerimenin suredeki yeni bir bölümün başlangıcı olduğunu ve Müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkileri düzenleyen hükümler getirdiğini daha önce zikretmiştik. Bazı iyi niyetli veya basit kimseler İslâm'ın ehli kitaba olan bakış açısında farklılık olduğunu zannedebilir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Mekkî ve Medenî olan sureler arasında bu hususta farklılıklar mevcuttur. Hatta Medine'de ilk zamanlarda nazil olan ayetler ile Medine'nin son

zamanlarında nazil olan ayetler arasında farklılıklar görülür.

İslâm'ın, ehli kitap olan yahudi ve hristiyanlar hakkındaki bakış açısı, düşünce tarzı ve hükmü hiçbir zaman değişmemiştir. Değişen sadece aşamalara göre İslâm'ın ehli kitaba nasıl davranılmasıdır. Ehli kitaba İslâm'ın gelişmesine göre muamele edileceği belirtilmiştir. İslâm'ın ehli kitaba ilahî bir kitabı yüklenen, beşeriyete doğru yolu gösteren insanlar olma mevkilerini kaybettiklerine ve artık bu yeryüzünde Allah'ın Resulünün getirdiği yeni dini taşıyanlara ümit bağlamadan başka çıkar yol olmadığına dair görüşü asla değişmemiştir. Bu bakışı İslâm'ın Mekke'deki ilk döneminden Müslümanların Medine'ye girmelerine kadar aynıdır, değişmemiştir. İslâm pratik bir dindir, hareket dinidir, ciddidir, elinde bulunduğu imkanlarla gerçeğe göre hareket eder, hayallere

kapılmaz. Mekke döneminin başlangıcında ehli kitap diye bir şey yoktu. O bakımdan bu dönemde ehli kitap meselesini gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Çünkü Mekke'de ne yahudi ne de hristiyan bulunuyordu. Orada mücadele müşriklere karşıydı. Bu nedenle Mekke'de inen ayetlerde ehli kitaba çok az değinildiği görülür. Bu hususta aziz ve celil olan Allah Şûra Suresi'nde şöyle buyurmuştur: "Bu insanlar ancak kendilerine bilgi geldikten sonra birbirlerini çekememe yüzünden ihtilafa düştüler. Eğer belirli bir süreye kadar ertelenmeleri hususunda Rabbinin geçmişteki bir sözü olmasaydı muhakkak aralarında hüküm verilirdi. İhtilafa düşenlerden sonra Kitaba varis kılınanlar da muhakkak ki ondan şüphe ve tereddüt içindedirler." (Şura, 14)

Uzun tarihi açıklamalar yapıldıktan sonra Araf Suresi'nde de aynı izahatlar

belirtilmektedir. Araf Suresi acaba Mekkî midir yoksa Medenî midir? Şurası iyi bilinsin ki aslında peygamberlerin kıssaları geçen sureler, Mekkî'dir. Sizler Mekkî ve Medenînin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Bu hususta şunları söylemek mümkündür. Mekkî ve Medenî surelerin arasındaki farklar şudur:

— Hac Suresi'nin dışında içinde secde ayeti bulunan tüm sureler Mekkîdir.

— İçinde "Kella" kelimesinin geçtiği sureler Mekkîdir.

— Bakara Suresi'nin haricinde içerisinde Âdem ile Havva (as)'ın kıssalarının geçtiği ayetlerin tümü Mekkîdir.

— Mekkî surelerin özelliği; Rasulullah'ı İslâm davasında kararlı kılsın ve sarsılmasını önlesin diye geçmiş peygamberlerin kıssasını zikretmektir.

— Mekkî sureler Allah'ın birliğinden, Rabbin tevhidinden, Allah'ın isim ve

sıfatlarının tek olduğundan, yaratılışın nasıl başladığından, şu anda ne olduğundan ve nereye gideceğinden bahseder. Öldükten sonra dirilmeyi anlatır. Evet, Mekkî surelerin özelliği budur.

— Medenî sureler ise şer'i hükümleri içerir. Evlenme, boşanma, miras hukuku, cihad, oruç ve hac gibi meselelerin hükümlerini beyan eder.

— Mekkî surelerin özelliği genellikle ayetlerinin kısa olması, vurgularının güçlülüğü ve insanların hislerini harekete geçirmesidir.

— Medenî surelerin ayetleri ise uzundur. Medenî sureler Mekkî surelere oranla duygulara hitab etme ve etkilemedeki tesiri daha azdır. Kur'an okuduğunuz zaman okumakta olduğunuz surelerin Mekkî mi Medenî mi olduğunu hissedersiniz.

— Cennet ve Cehennemden bahseden ayetlerin geneli Mekkîdir.

Bunlar Cennet ve Cehennem'i tafsilatlı bir şekilde anlatırlar.

— Mekkî sureler yaklaşık olarak 92 suredir.

— Medenî sureler ise yaklaşık olarak 22 suredir. Kur'an-ı Kerim'in tamamı 114 sure, 30 cüz, 60 hiziptir, 6 binin üstünde ayettir. Ayetlerin sayısı iki ayeti bir veya ayrı sayma görüşlerinden dolayı ihtilaflıdır. Tercih olan görüşe göre, Kur'an'ın ayetlerinin sayısı 6236'dır. Kur'an-ı Kerim'de 77.000 kelime ve yaklaşık olarak 333.000 harf mevcuttur. Bunlar tefsir usulü kitaplarında zikrolunmaktadır. İmam Suyutinin "el likan fi Ulumi'l-Kur'an" adlı kitabında Zerkeşi'nin "el-Burhanfi Ulumi'l-Kuran" adlı kitabında, el-Menna el Kattan'ın "Ulumu'l-Kur'an" adlı kitabında ve Subhi Salih'in "Ulumu'l- Kur'an"

adlı kitabında zikrolunmaktadır. Şeyh Menna el Kattan'm kitabı öz ve güzel bir kitapdır. Bu zat akıllı bir davetçidir.

— Mekke'de nazil olan Kur'an âyetleri A'raf Sûresi'nde de zikrolunduğu gibi İsrailoğulları'nın tarihinden, onların hile ve tuzaklarından, peygamberlere karşı tutumlarından bahseder. Kur'an onları "peygamberleri katledenler" diye isimlendirir.

"...Çünkü onlar Allah'ın âyetlerini inkar ediyor ve peygamberleri haksız yere öldürüyorlardı..." (Al-i İmran, 112)

"Rabbin onların üzerine, kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler göndereceğini de ilan etmişti." (A'raf, 167)

Kur'an'ın Ehli Kitaptan Bahsetmesi

Kur'an-ı Kerim'i araştıran kimse; o zaman Arap Yarımadası'nda yaşayan ehli kitabın çok az olmasına rağmen birçok sayfaların ehli kitaba ayrıldığını görür. Kuran-ı Kerim'in dikkatleri ehli kitabın üzerinde toplamasındaki sebep nedir? Yüce Allah İslâm daveti karşısında büyük bir engel oluşturan müşrikler izale edildikten sonra, gelecekte onların yerine ehli kitabın geçecekleri ve İslâm dinine karşı sağır bir kaya kesileceklerini biliyordu. Yüce Mevlâ yahudilerin İslâm'ın Medine'de başlamasından bugüne kadar bu dine karşı devamlı çıbanbaşı olacaklarını ve süngü vazifesi göreceklerini biliyordu. İşte bu nedenle Kur'an-ı Kerim'de ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlardan uzun uzun bahsedilmiştir. Gerçekten de Arap Yarımadası'nda şirk sona erdikten sonra ehli kitapla sorunlar başladı. Sonu kesilmeyen savaşlar başladı. Ve ehli kitapla olan

çatışmalar sürüp gitti. Müslümanların savaşları genellikle Rumlarla olmaktaydı...

Müşrik olan Farslar ise Kisra'nın saltanatı ile birlikte sona ermişti. Nu'mân bin Mukarrin'in komutasındaki İslâm ordusu Nihavent savaşından sonra Fars devletine son vermişti. Allah Resulü (sav) Bizans ve Fars kralına mektup göndermiş ve İslâm'a davet etmişti. Fars kralı Kisra Allah Resulü (sav)'in mektubunu parçalayıp atmıştı. Kisra'nın bu davranışını işiten Allah Resulü: "Allah da onun mülkünü paramparça etsin, bu Kisra öldükten sonra peşinden bir Kisra daha gelmeyecektir" buyurmuştu. Böylece Fars İmparatorluğu'nün sona ereceğini önceden bildirmişti. Fars İmparatorluğu Müslümanların karşısında sadece on küsur sene dayanabilmişti. Müslümanların Rumlarla olan savaşı ise Yermuk'tan günümüze kadar uzanmaktadır. Bunlar Yermuk'tan sonra İstanbul'a (Konstantin) kaçmışlar ve İslâm

dinine karşı orayı merkez edinmişlerdir. İslâm dininin karşısında büyük setler oluşturmuşlardır. Roma'da da batılıların tabi oldukları kilise papalığın merkezi yapılmıştır.

Fransa'da Abdurrahman el-Gafiki Şehitler Meydanı'nda öldürüldükten sonra Avrupa'da Müslümanların ilerlemesi, İslâm dini karşısında Sari Martin büyük bir direniş gösterdi ve Müslümanların Avrupa'daki ilerlemesi durdu. Nihayet Türkler gelip Bizans'ın merkezi sayılan Konstantin'i (İstanbul) fetholununcaya kadar bunlar böyle devam etti.

Konstantiniyye'nin fetholunması ile birlikte savaşlar yeniden başladı. Fatih Sultan Mehmet, Konstaniyye'yi fethettikten sonra Avrupa'da ilerlemeye başladı. Bu ilerleyişinde ehli kitabın büyük bir direnişi ve zorluğu ile karşılaştı. İran Fars İmparatorluğu'nün temsil ettiği müşrikler ve ateşperestler hemen hemen son bulmuştu.

Şu anda içerisinde bulunan Afganistan toprakları ateşperest Fars İmparatorluğu'na dahildi. Ayrıca Bedehşan, Kuzeyi, Gürcan, Tahar Hayrat, Horasan, Buhara ve Semerkant gibi merkezlerde Fars krallığının eyaletleri mahiyetinde idi. Bu fetihlerin tamamı Hz. Osman (ra) zamanında yapılmıştır. Şair şöyle dernekte:

Görmedin mi dalaleti satıp hidayeti aldım Osman bin Avfan'ın ordusunda gazilerden oldum.

Abdurrahman bin Semure (ra) tarafından Hz. Ömer veya Hz. Osman zamanında Kabil fetholunmuştur. Süneni Ebu Davut isimli hadis kitabında, hadis rivayet eden raviler zincirinde şöyle denilmektedir: "Bize Kabil'de bulunan Abdurrahman bin Semure şu hadisi anlattı." Bu da Abdurrahman'ın Kabil'i fethettikten sonra orada kalıp hadis rivayet ettiğini göstermektedir

Afganlar İkna Oldukları Fikrin Mutaassıbı Olurlar

Müslümanların feth etmiş oldukları topraklardaki halklardan Afganistan halkı dışında irtidad eden ya da direniş göstererek Müslümanları çıkartan olmamıştır. Afganistan halkının mizacı serttir. Herhangi bir kimseye kolayca boyun eğmezler ve Ömer (ra) zamanında müslümanlar Afganistan'ı fethettikten sonra bazı kabileler İslâm'a saldırarak Müslümanları tekrar Afganistan'dan çıkarttılar. Daha sonra müslümanlar tekrar Afganistan'ı ikinci defa fethettiler. Afganlılar bir fikre inandıkları ve ona ikna oldukları taktirde ona sıkı sıkıya yapışmakla ve onu yaymakla tanınırlar. Bu nedenle Afganlılar Budizm dinini benimseyip çevreye yaymışlardır. Budist dinine girdikten sonra artık Budisttir, onu değiştirmez. Hatta bugün Bamyan denen yerde Budha'nın büyük bir

heykeli bulunmaktadır. Evet... Pakistan, Hindistan ve buraya yakın olan bölgelerde Budizmi yayan Afganlılardır. Sonra İslâm gelince önce diretmişler, Müslümanlarla çetin savaşlar yapmışlar, Müslümanları geri püskürtmüşlerdir. Daha sonra müslüman olunca da tüm bu bölgeye İslâm'ı onlar yaymışlardır. Mesela Gazneli Mahmud Hindistan'ı yedi kere fethetmiştir. Oraya girip Şamname heykelini o yıkmıştır. Afganlılar İslâm dininden Hanefi mezhebini benimsemişlerdir. Artık bu mezheb onlarla birlikte kıyamete kadar gidecektir ve bu mezhebe bağnaz denilecek şekilde bağlıdırlar. Mesela biri gelip vitir namazını iki rekât kılıp selam verdikten sonra üçüncü bir rekât olarak kılacak olursa artık öyle bir adamın peşinde ebediyen namaz kılmazlar. Evet, bunlar Hanefi mi Hanefidir. Lamı cimi yoktur. Hanefi mezhebinin ulaştığı milletlerin çoğu diğer mezheblerle birlikte yaşamışlar,

Afganlılar hariç. Bunların içinde başka mezheb yaşamamıştır. Ancak Gazneli Mahmud döneminde Ebu İshak el-İsfereyani aracılığı ile Şafii mezhebinin mecbur edilmesi gündeme getirilmiş. Görülen o ki bu tahakkuk etmemiştir.

Rivayet edildiğine göre Ebu İshak, Gazneli Mahmud'un sarayında bulunuyordu. O Şafii mezhebindendi. Gazneli Mahmud ona Şafii ile Hanefi mezhebinde namazdan sordu. Bunun üzerine Ebu İshak hurma suyu getirdi, onunla abdest aldı. Hanefi mezhebine göre kabul olabilecek en hafif namazı kıldı. (Yani namazda fatihayı okumadı, "Allahu ekber" diyerek namaza başlaması yerine "lailahe illallah" dedi ve namazını çok hızlı kıldı. Şu arkadaşımızın teravih namazını kıldırdığı gibi tavuğun yem toplaması gibi eğilip kalktı).

Gazneli Mahmud; "Peki Şafii namazı nasıl?" diye sordu. Ebu İshak su getirdi.

Mükemmel bir abdest aldı, kıyamda iken fatihayı okudu. Onunla birlikte zammı sure okudu. Rükû ve sücudunu, ta'dil-i erkân ile yaptı. Bunun üzerine Gazneli Mahmud çevresinde bulunan Hanefi âlimlerine; **"bu adamın kıldığı namaz Hanefi mezhebine göre sahih midir?"** diye sordu. Onlar da; **"Evet caizdir"** dediler. (Hanefiler üzüm suyu, hurma suyu vb. meyve suları ile abdest alınmasını caiz görürler). Gazneli Mahmud bu manzarayı görünce; **"Bugünden itibaren ben Şafiiyim"** dedi, o da efradı ailesi de Şafii mezhebini benimsedi. Böylece Gazneli Mahmud'un başkenti olan Gazne kentinde Şafii mezhebi yayıldı. Ancak görülen o ki Şafii mezhebine devam etme nasip olmadı. Tekrar bölgeyi Hanefi mezhebine döndürdüler ve Hanefi mezhebi günümüze kadar Afganistan halkının mezhebi kaldı. Herhalde kıyamete kadar da böyle kalacak.

Bizler Afganistan'da mezhepleri yayma hırsında değiliz. Çünkü bölgenin bir mezheb üzerinde kalmasında büyük bir hayır vardır. Fıkhi ihtilaflar dine zarar vermez. Ümmetin vahdetini zedelemez, bu belki de bir bölgede birden çok mezhebin olup da her mezhep mensubunun fıkhi feri ihtilaflardan dolayı diğer mezhep mensuplarıyla ihtilaf etmesinden, çekişmesinden daha hayırlıdır. Mezhebi tartışmaların ve mezhebi cedellerin doğmasından daha hayırlıdır. Bu nedenle bizler Afganistan'ın Hanefi mezhebi üzerine kalmasına razıyız. Vitir namazının üç rekat kalmasına da razıyız. Afganistan'da Hanefi mezhebinin kaybolup gitmesini temenni etmeyiz. Afganistan'ın birden çok mezheblere parçalanarak fer'i ihtilaflara sürüklenmesini istemeyiz. Ancak Afganlılardan ve bütün müslüman kardeşlerimizden mezheb taassublarına kapılmamalarını isteriz. Herhangi bir

kimsenin rükû ve sucuda giderken ellerini kaldırmasından dolayı "bu vahabidir" dememelerini, "bunun peşinde namaz kılmaktansa tek başına namaz kılmak daha efdaldir" sözlerini söylememelerini temenni ederiz. Afganlılar nezdinde dört mezhebe ait namaz sıhhatli bir namaz görülmemektedir. Sen onlara; "mezhebler dörttür, Şafii, Maliki, Hanefi ve Hanbeli'dir" dediğinde, "evet bu böyledir, başımızın tacıdır" derler. Sen bu mezheblerin hak olduğunu kabul ediyor musun? "Evet" derler. Fakat senin Şafii mezhebine mensub olan bir arap olarak ellerini kaldırdığında sana itiraz ederler. Ancak size tavsiyem itirazlara sebeb olacaksa namazda ellerinizi kaldırmayın. Herhangi bir yere gittiğinizde başlangıçta o bölge insanlarına "ben Şafiiyim" veya "Malikiyim" yahut "Hanbeliyim" diye söyleyin. Onlar mezheblere saygı gösteriyorlar. Fakat sen**; "benim herhangi bir**

mezhebim yok" dediğinde senin Vahabi olduğunu kabul ediyor, artık mesele bitiyor. Sizler mezhebinizi söyleyerek ona göre amel edin ki mücahidler arasında ihtilaflar çıkmasın. Namazda rükû ve sucuda giderken ellerini kaldırdığında sana itiraz ederlerse **"ben Hanbeliyim, daha baştan Hanbeli olduğumu söylememiş miydim**" deyip meseleyi bitirin. Şayet sen; **"ben mezheb tanımam, ellerimi kaldırırım"** dersen sana Vahabi derler, bir daha seni dinlemezler.

Şayet sizler Afganlılara karşı net olmazsanız mesela Hanefi olduğunuzu söylerseniz size sorular sorar, Hanefi olduğunuzu ölçmeye çalışırlar. Ağzınıza burnunuza su verme şeklinize dikkat ederler. Rükudan önce mi yoksa sonra mı kunut dualarınızı okuduğunuza dikkat ederler. Namazda ellerinizi kaldırıyor musunuz, yoksa kaldırmıyor musunuz ona bakarlar. Vallahi

onlar bu hususta Necibullah'ın istihbaratından daha hassastırlar. Bu bakımdan baştan meseleyi bağlayın, mezhebinizi söyleyin. Yahut da Hanefi mezhebini okuyup onu taklid edin. Siz onlara Şafii olduğunuzu söylerseniz size ihtiram ederler. Ve derler ki; "İmam Şafii Ebu Hanefi'nin talebesi olan Muhammed bin Hasen'in talebesidir!"

Nuristan bölgesinin tamamı Selefidir. Hanbeli mezhebine yakındırlar. Fakat Nuristan'da Hanefi mezhebine göre namaz kıldığınız zaman kimse sana itiraz etmez. Nuristan Afganistan'dan sonra İslâm'a girmiştir ve çok yenidir. Daha önce Nuristan'ın ismi Küfüristan yani Küfür beldesi diye isimlendiriliyordu. Abdurrahman Han orayı fethettiğinde Küfüristan ismini furistan ismi olarak değiştirmişti. Nuristan ahalisi İslâm'a girdiğinde herhangi bir mezheb bilmiyorlardı. Onlar Selefi mezhebinin etkisi

altında kalmışlardır. Selefilerden nasıl etkilenmişlerdir bilmiyorum ama Hindistan yolu üzerinden yani Şehid İsmail'in davetinden etkilenerek veya Ahmet İrfan'ın davetinden etkilenerek Selefilik mezhebini tercih etmiş olabilirler. Çünkü bu iki şehid Kur'an ve Sünnet'e göre yaşamaya davet ediyordu. Hanefi mezhebine bağnaz değillerdi. Ahmet İrfan, İsmail eş-Şehid İngilizlere karşı Pencap bölgesinde savaşlarda bulunmuşlardı. Daha sonra İngilizleri yenmişler ve orada İslâm devleti kurmuşlardı. Bu devletin sınırlan Peşaver'e kadar ulaşmış, Peşaver ve Merdan'ı fethetmişlerdi. Başkentleri Merdan'dı. Bunun üzerine İngilizler kabileleri yeni kurulan devlete karşı kışkırttılar. Bu devlet takriben yüz elli yıl önce kurulmuştu. Tevhid ve cihad hakikati üzerine bina edilmiş bir İslâm devletiydi. Evet İngilizler yeni kurulan bu İslâm devletine karşı yenik düştükten sonra

kabileleri kışkırtmış ve onlara: "Bunlar Vahabilerdir, sizin mezhebinizi yıkmak için gelmişlerdir" diyerek Seriad bölgesinde kabileleri ayaklandırdılar ve bunlar Şeyh İsmail'i namaz kıldığı bir anda şehid ettiler. Bu devleti birçok kimse duymamıştır. Çünkü İngilizler bu devleti haritadan silmiş ve tüm izlerini yok etmişlerdir. -Allahu Alem- Nuristan bölgesindeki müslümanlarda bu insanlardan etkilenmişlerdir.

Konumuza dönelim. Kitab ehli ile olan mücadele kıyamete kadar sürecek bir mücadeledir. Bu nedenle Allah'ın kitabında birçok ayet ehli kitaptan ve ehli kitabın tarihinden bahsetmektedir. Onların peygamberleri ile peygamberlerine karşı hazırlamış oldukları tuzaklarıyla konumlarını belirtmektedir. Yüce Rabbimiz ehli kitabı tek bir cephe olarak zikretmiştir. Onlardan tek kelime ile bahsetmiştir. Ehli kitap olarak tek kelimeyle isimlendirilenler yahudi ve

hristiyanlardır. Bunların aralarında çok derin ve devam eden bir düşmanlık ve kin vardır. Yüce Allah onların aralarındaki bu kine ve bu düşmanlığa rağmen onları ehli kitap diyerek tek kelime ile ifade etmiştir. Çünkü onlar İslâm'a karşı tek cephedir. Nitekim bu husus şu âyet-i kerimelerde açıkça görülmektedir:

"Ey kitap ehli! (gerçeği) görüp durduğunuz halde, Allah'ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz? Ey kitap ehli! Niçin gerçeği batıl ile karıştırıyorsunuz ve bile bile onu gizliyorsunuz?" (Âl-i İmran, 71–72)

"Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden herhangi bir zümreye eğer uyarsanız, onlar sizi, imanınızdan sonra çevirip kâfir yaparlar." (Âl-i İmran, 100)

İslâm, Medine'de yayılarak devletini kurduğunda yahudilerle ilk günden sorunlar başlamıştı. Kıblenin Mescidi Aksadan

Mescid-i Harama çevrildiğini bildiren ayetlerin nazil olması ile birlikte yahudiler Müslümanları kendi dinlerinde şüpheye düşürmek için mücadeleye başlamışlardı... Nitekim âyet-i kerime bunu şöyle beyan ediyor:

"İnsanlardan bir takım beyinsizler; "Üzerinde bulundukları kıblelerinden onları döndüren nedir?" diyeceklerdir. (Ey Muhammedi O beyinsizlere) de ki; doğu da batı da Allah'a aittir. O, dilediği kimseyi doğru yola iletir." (Bakara, 142)

Yahudiler ibadetlerinde Beytül Makdis (Mescid-i Aksa'ya) yönelmekteydiler. Allah Teala da ehli kitabın kalplerini ısındırmak için Rasulüne Kudüs'e doğru yönelmesini emretti. Aziz ve celil olan yüce Allah, Peygamberini Beytül Makdis'e yöneltmişti. Ve bu hal on altı veya on yedi ay devam etti. Rasulullah (sav), İbrahim (as)'in yaptığı beyti seviyordu. Kâbeye yönelmek istiyordu.

Babası İbrahim (as)'ın bina ettiği Kâbe'ye, Mekke'ye yönelmek istiyordu. Ancak Rabbani emirler onu ibadetlerinde Kudüs'e, Mescid-i Aksaya yöneltiyordu. Nihayet on altı veya on yedi ay sonra kıblenin Beytü'l-Makdis'ten Kabe'ye çevrilmesi emri geldi ve müminler ibadetlerinde Kabe'ye, İbrahim (as)'ın inşa ettiği Mescid-i Harama yönelmeye başladılar. Bununla birlikte yahudilerin Müslümanlara saldırıları başladı. Onlar Müslümanlara geliyor ve şöyle diyorlardı: **"Sizin kıbleniz Kâ'be. Güneye doğru namaz kılıyorsunuz (Mekke Medine'nin güneyinde bulunmaktadır) Halbuki daha önce kuzeyde bulunan Kudüs'e doğru namaz kılıyordunuz. Şimdi sizlerin eski namazlarınız mı daha sağlamdı yoksa yeni namazlarınız mı? Eğer yeni namazlarınız sahih ise eski namazlarınız batıl oldu. Sonra sizler istikrarsız bir şekilde oynuyorsunuz. Her gün bir kıbleye**

dönüyorsunuz." Nihayet Bakara Sûresi'nde birçok âyet nazil olarak müminlere sükunet verdi. Onların ibadetlerinde kararlı olmalarını sağladı.

"Ey Muhammed yüzünü göğe çevirip durduğunu görüyoruz. Seni sevdiğin kıbleye mutlaka çevireceğiz. Hemen yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Ey müminler siz de nerede olursanız olun yüzünüzü onun tarafına çevirin. Şüphesiz kendilerine kitap verilenler kıblenin değişmesinin Rableri tarafından hak bir emir olduğunu bilirler. Allah onların yaptıklarından habersiz değildir. Yemin olsun ki sen kendilerine kitap verilenlere bütün delilleri getirsen de yine senin kıblene uymazlar. Sen de onların kıblesine uyacak değilsin. Onlar birbirlerinin kıblesine de uymazlar. Yemin olsun ki eğer sana bilgi geldikten sonra onların arzularına uyarsan o zaman şüphesiz zalimlerden olursun." (Bakara, 144–145)

Yahudilerin Ahitlerini Bozması

Yahudilerin Müslümanları dinlerinde fitneye düşürmek, kalplerinde şüphe uyandırmak için başlatmış oldukları bu hamlelere yüce Allah Kuran'ında cevap vererek, iman edenlerin kalplerini sabit kılmıştır.

Medine'deki yahudilerle olan ilişkilerdeki en önemli ikinci mesele de Allah Resulü (sav)'in onlarla muahedeler tanzim etmiş olmasıdır. Daha sonra yahudiler Rasulullah (sav) ile yapmış oldukları bu anlaşmaları arka arkaya bozmaya başladılar. Önce Benu Kaynuka yahudileri ahitlerini bozdular. Rasulullah (sav) hicretin ikinci yılında onları sürgün etti. Hicretin üçüncü senesi Beni Nadir yahudileri ahitlerini bozdular. Hicretin beşinci yılında da Beni Kurayza yahudileri Hendek savaşı esnasında ahitlerini bozdular. Rasulullah

(sav) Hicretin yedinci yılında Hayber'i fethetti. Daha sonra Allah Resulü (sav) ölüm döşeğinde iken "yahudi ve hristiyanları Arap Yarımadası'ndan çıkartınız" buyurdu. Rasulullah (sav)ın vefatından sonra da tabii ki münafıklar ile yahudiler arasında olan eski ilişkiler devam etti. Çünkü münafıklarla yahudiler arasında eskiden beri sürüp gelen sıkı ilişkiler ve köklü yardımlaşmalar bulunuyordu. Beni Nadir yahudileri ile münafıkların reisi Abdullah bin Ubey arasında büyük bir irtibat vardı. Bunlar birbirleri ile yardımlaşıyor, çeşitli entrikalar çeviriyor ve Nadiroğulları tarafından Rasulullah'ın öldürülmesini planlıyorlardı. Nitekim Nadiroğulları Rasulullah'ı öldürmeye teşebbüs ettiler. Ömer bin el Cihaş isimli birini dama çıkardılar, kendisine Rasulullah'ın başına atması için büyük bir taş verdiler. Cebrail (as)ın haber vermesi üzerine Rasulullah (sav) onların arasından

sessizce ayrılıp gitti. Böylece planları boşa çıktı. Neticede Rasulullah Nadiroğulları yahudilerini Medine'den sürdü. Rasulullah (sav)'in vefatından sonra da yahudi ve ateşperest mecusiler işbirliği yapmaya başladı. Hz. Ömer (ra)'ın hilafeti zamanında mecusiler ehli kitap olan yahudilerle işbirliği yaptılar.

— Bir kısım tarihçiler yahudi asıllı olan ve müslüman olan Kab el-Ahbar'ın mecusi olan Ebu Lü'lüe Feruz ile ve yine İran'ın komutanı olup müslüman olan Hürmüzan'la işbirliği yaparak Hz.Ömer'i namaz kılarken öldürdüklerini nakletmektedirler. Yine Kab el-Ahbar'ın birçok İsrailiyat kıssalarını tefsirlere soktuğu rivayet edilmektedir.

— Hz. Osman'ın şehadeti hakkında da yahudilerin rol oynadıkları muhakkaktır. Yemen yahudilerinden olan Abdullah bin Sebe fethedilen ülkeleri gezip dolaşıyor, İslâm'la yeni tanışan insanlar arasında fitne

ve fesat yayıyordu. Onları Hz. Osman'a karşı ayaklandırmaya çalışıyordu. Irak'a gidiyor, oradan Şam'a pahalılık, anarşi ve sefaletin zirvede olduğunu Şamlılara yazıyor, Şamlılar da Irak'ın harab olduğunu zannediyorlardı. Buna mukabil Iraklılara da Şam'ın anarşik bir halde olduğunu, orada da pahalılık, hastalık ve perişanlığın hakim olduğunu söylüyordu. Böylece bütün Arap Yarımadası'na ve İslâmî bölgelere fitne ve fesadını yayıyordu. Nihayet Sana'lı Abdullah bin Sebe yahudisinin kışkırtmaları ile Irak ve Mısır'dan ayaklanan guruplar geldi, Hz. Osman'ı Zilhicce ayının onyedisinde hunharca şehid ettiler. Onun kanını okuduğu Kur'an'a dökmüş oldular.

— Hz. Ali döneminde de fitneler durmadı. Hz. Ali ile Talha, Zübeyir ve Hz. Aişe'nin birbirlerine düşmeleri planlandı. Hz. Ali bunlarla olan ihtilaflarını sona erdirince Hz. Osman'ın gömleği getirilip Suriye'de

minbere asıldı. Atmış bin kişi Şam'da gömleğin etrafında ağlamaya başladı. Bu insanlar Hz. Ali'nin Osman'ın kısasını uygulamadığı iddiaları ile Hz. Ali aleyhine kışkırtıldı böylece İslâm tarihinde üzücü bir savaş olan Sıffin savaşı yaşandı. Ve-la havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim! Çok acı bir hadise idi.

Evet... Yahudilerin, onlarla işbirliği yapan münafık ve mecusilerin müslümanlara karşı olan hile ve tuzakları hiçbir zaman durmadı. Tarih boyu sürüp gitti.

Yıkımın Ardında Yahudiler Vardır

Uydurulan hadislerin çoğunun arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Yine günümüzdeki misyonerlerin İslâm'a karşı saldırıları ve tuzaklarının arkasında, Rasulullah'a dil uzatmaların arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Zaten

misyonerlik müesseselerinin çoğu yahudiler tarafından organize edilmektedir. Mesela Amerika'da Doğu Dinleri ve İslâm Dini ile ilgili elli beş kurum bulunmaktadır. Bu kurumlardan elli üçünün başkanı yahudi ve hristiyandır. Çoğunluğu da yahudidir. Yine memleketlerimizdeki liderlerin, bakanların, bakan yardımcılarının Kissenger Sefruni'nin eli altında okuyup mezun oldukları Harward Üniversitesi, İslâm ve Arap âlemini istedikleri gibi yönlendirmektedir. Siz biliyor musunuz ki Sefruni Arap âleminde en büyük bakan yardımcılarından biridir. Aslında bakan yardımcısı bakandan daha önemlidir. Günümüze kadar Sefruni Amerika'da Arap ve İslâm konferansları tertiplemek için Amerika İstihbarat birimleri ile yardımlaşmaktadır. Bu kişi bu tür konferansları sevk idare etmekte ve planlamaktadır. Mühim olan yahudilerin müslümanlar için büyük bir musibet

olduğudur. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim.

Bugün İslâm'ın hatta hristiyanlığın yok edilmesi planları arkasında yahudi parmakları bulunmaktadır. Bu tür yıkıcı girişimleri hep onlar sahneye sürerler. Mesela bugün Avrupa'nın ve bütün dünyanın yaşadığı laikliğin, sosyalizmin, dinsizliğin arkasında üç dört yahudi bulunmaktadır. İktisatta yahudi kökenli Karl Marx, sosloyoji de Durkhaim, milliyetçilik ve vatanperverlik akımları arkasında Nietche, anormal davranışları inceleyen psikolojinin arkasında Freud bulunmaktadır. İşte bu yahudiler yüksek öğretimde günümüze kadar büyük etkiler yapmışlardır.

Üniversitenin iktisat bölümüne girdiğinizde Marx'ın teorilerini görürsünüz. Sosyoloji dallarına girdiğinizde görüşlerin çoğunun Durkhaim'e ait olduğunu görürsünüz. Bunlar dinsiz, inkarcı insanlardır.

Hepsi de bütün dinlere karşı özellikle İslâm'a karşı savaş açmışlardır. Diğer yandan psikolojideki teorik bilgilerin çoğu Freud'un görüşleri üzerine kurulmuştur. Vakıa bugün bile çocuklarımıza bu adamların düşüncelerini okutuyorlar. Bakıyorsun ki bir genç, hatta İslâm şeriatı dalında doktora almak istediğinde Amerika'ya gidiyor. Mesela bizim Ürdün Üniversitesi'nde yurtdışına gidecek talebelerin Arap âlemine gitmeleri yasaktı. Şeriat fakültesindeki asistanların ya İngiltere veya Amerika'da doktora almaları şarttı. İşin vehametini artık siz düşününüz!

Bir müslüman gider İslâm'ın aleyhine ortaya atılan saptırıcı şüphelerde ihtisas yapmış bir haham olan Muşa Lifi isimli yahudiden İslâm Şeriatı hakkında doktora alır. Tabi ki bu yahudi senin dinini senden aldıktan veya en azından İslâm'a sokulmak istenen şüpheleri senin kafan ve kalbine

yerleştirdikten sonra sana doktora verir. Biz de geliyor böyle bir doktorayı İslâm'da en büyük doktora kabul ediyoruz. Böyle bir doktorayı alana İslâm âleminde İslâm şeriatı fakültelerinde dekanlık veriyoruz. Fransa'daki Sorbonne Üniversitesi bu gibi çok insan mezun etmiştir. Ezher Üniversitesi'nin birçok şeyhi, Mısır Evkaf Bakanları Sorbonne Üniversitesi mezunlarıdır. Hatta bu bir moda haline getirilmiştir.

Abdulhalim İbn Mahmud (Allah Rahmet eylesin) Ezher ulemalarının seçkinlerindendi. Fakat o çok dalmış biridir. Bazı insanların akıllarını pasif tavır takınma kuşatır. Hayatlarına tasavvufi davranmayı hâkim kılarlar. Olaylar karşısında hassas olmazlar. Vurdumduymazdırlar. Lakayıtlığı tercih ederler. Aslında insanları bu tür hale getirme, planlı ve programlı bir şekilde uygulanmaktadır. Şeyh Abdulhalim Mahmud da Mısır'da tasavvuf şeyhlerinden

biridir. İşte bunun hayatına da sofilik ve dolayısıyla lakayıtlık, olaylar karşısında pasiflik hakimdir. Hülasa beyin yıkama işi Avrupa'da ve batıda gerçekten yapılmaktadır. Bakarsın ki birileri Amerika'ya gidip Arap dili hususunda ihtisas yaptığında o kişiye arap şivelerinden "Lehm Kabilesi"nin şivesi hakkında ihtisas yaptırırlar. Bu kişi birkaç sene uğraşır ki sözlükte veya diğer kitaplarda bu kabileye ait birkaç kelime bulup çıkarabilsin. Tâ ki Arap dili ve edebiyatı hakkında doktora alıp edebiyat fakültelerinde öğretim üyesi olsun. Bakarsın ki kısa bir süre sonra bu zat ya edebiyat fakültesi dekanı ya da ünüversite rektörü olur. İşte bütün bunların arkasında yahudiler vardır.

Sizler biliyormusunuz ki Almanya'da bulunan ve Rasulullah'ın hadisleri için Kamus (kılavuz) yapan akademi, büyük enerji harcayarak yaklaşık kırk yılda Rasulullah'ın

hadislerini alfabetik sıraya koyan "Concordance" isimli eseri ortaya çıkarmışlardır. Bunu oryantalistler yapmıştır. Maksatları Rasulullah'ın hadislerini aramak istediklerinde kendilerine kolaylık sağlamasıdır. Bu bakımdan hem kendileri faydalanmış hem de Müslümanlara bazı faydaları olmuştur. Fakat diğer yandan Ezher mezunu olan Ebu Reyye gibi insanları da yetiştirmişlerdir. Bu kişi "Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması" adlı kitapta Buhari'nin tümünün sahih olmadığını iddia etmiş ve; "Sizden birinizin kabına sinek düştüğü zaman onun tümünü onun içine batırsın. Sonra onu çıkarıp atsın" hadisi şerifini eleştirerek; "bu nasıl olur? Her tarafı mikroplarla dolu olan sinek kaba nasıl batırılır?" demiştir. Evet bu gibi insanlar Rasulullah'ın hadislerine şüphe sokmaya, Buhari'ye bile şüphe sokmaya, Hz. Ebu Hureyre'ye dil uzatmaya kalkışmışlardır.

Böylece dinin temelini yıksınlar. Arap dilini, Arap edebiyatını inkıraza uğratsınlar. Bu oryantalistlerin çocukları "Arap aruzları"na göre şiir söyleyemediklerinden kendilerine göre şiirler çıkardılar, adına da "yeni sanat" dediler. Aslında bunlar aruz ve kafiyeli şiir söylemekten aciz oldukları için bu gibi yollara başvurdular. Yoksa acizlikleri belli olacak, din hakkında konuşmalarına da itibar edilmeyecekti.

Bakarsın bir kişi Fransa'ya, ya da Amerika'ya gidiyor. Altı yedi yıl orada kalarak İngilizce veya Fransızca aracılığı ile Arapça dilini öğreniyor -İngilizce olarak Arapça nasıl öğretilebilirse?

Bu kimseler kendi ülkelerine döndüklerinde üniversitelerde hocalık yapmakta, Arapça gramer öğretmektedirler(!) Derste cümle tahlilleri yapılırken hoca; "ben aslında bu mânâya inanmıyorum, neden kendimizi

ortaçağlarda söylenmiş bu ibareleri çözmek için yoruyoruz..!" diyerek öğrencilerin zihninde kendi dillerine karşı şüpheler uyandırmaktadırlar. Bu insanlar Arapça'yı iyi öğrenemediklerinden dolayı kafiyesiz, serbest düz yazı yazarlar. Bunun adına "düz şiir" veya "hür şiir" derler. Bir kelime yazıyor, iki kelime yazıyor, ona şiirin bir beyti diyor. Aslında ne şiire benziyor ne de bir şeye. Okuduğunda ondan ne tad alırsın ne de zevk. Basit bir söz olduğunu görürsün. Bu melezler cılız şiirleri ile meşhur arap şairleri Mütenebbi, Ebu Temmanij İmrul Kays gibi şairlerin şiirlerine şüphe sokmaya çalışırlar. Bununla yetinmeyip Rasulullah'ın hadislerini ameliyat masasına yatırırlar. Onu yıkmaya çalışırlar. Ebu Hureyre gibi en çok hadis rivayet eden sahabe hakkında ve Allah'ın Kitabından sonra en sahih hadis kitabı olan Buharı hususunda ortaya şüpheler atarlar. "Buhari'de olan her şey sahih değil ki" derler.

Bu insanlar bununla da kalmayıp tarihi de allak bullak etmeye çalışırlar. Tarihteki müslüman şahsiyetlere dil uzatırlar. Hz. Osman'ı, Hz. Ali'yi eleştirirler. Sanki İslâm tarihinde Sıffin ve Cemel vakasının dışında, hiçbir şerefli sahne yokmuş gibi bu iki savaşı temcit pilavı gibi dönüp dönüp anlatırlar. Onu abartırlar, enine boyuna genişletirler. Hatta bizim ortaöğretimde okuduğumuz tarihler bile bu yahudi oryantalistler tarafından hazırlanmıştır. Filiph, Buruckhelman, Konstantin Züreyk'in ve benzerlerinin tarihleri okutulur. Hatta Bruckhelman ve Filiph'in tarihleri en önemli kaynaklardan sayılır. Hatta ilkokul dört ve beşinci sınıfta okuyan çocukların okudukları kitaplarda bile ana kaynakların Bruckhelman'ın veya Filiph'in tarihleri olduğunu görürsünüz.

İslâm'a Saldırıların Ardında Hep Yahudiler Olmuştur

İslâm'ın Medine'deki inkişafından günümüze kadar İslâm'a yönelik saldırıların arkasında hep yahudiler olmuştur ve kıyamet gününe kadar da bu devam edecektir. İşte bu nedenle yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de ehli kitaptan özellikle yahudilerden uzun uzun bahsetmiştir. Medine-i Münevvere'de inen ayetler yahudilerin yaşama şekillerini, hile ve tuzaklarını, peygamberleri öldürdüklerini geniş bir şekilde açıklamıştır. Çünkü her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevla ondan sonraki dönemlerde de yahudilerin İslâm dinine karşı devamlı hile ve desiseler kuracaklarını, fitne ve şüpheler yayacaklarını bilmektedir. Bu hususta rahmetli Seyyid Kutup çok durmakta; yahudilerin hile ve tuzaklarına büyük bir önem vermektedir. Bir kısım insanlar üstad Seyyid Kutup'a gelerek Ekspres gazetesi, Times gazetesi Daily Telgraph gazetesi;

şöyle şöyle siyasi tahliller yapıyor diyorlardı. O da şu cevabı veriyordu: "Ben böyle siyasi tahlil istemiyorum. Ben siyasi tahlil ve yorumları Kur'an'dan alıyorum. Çünkü ben biliyorum ki bugün Müslümanların içine sürüklendikleri belaların çoğunun arkasında yahudiler vardır. Bu bakımdan yahudilerin tarihini Kur'an'dan takip ediyorum. Falan veya filan kişinin beyanatlarına ihtiyacım yoktur."

Ehli Kitabın Derin Kininin Tarihi Delilleri

Batı dünyasının İslâm'a ve Müslümanlara karşı girişmiş olduğu Haçlı Seferlerinde Müslümanlara neler neler yapıldı. Mescid-i Aksa ve etrafında cesetler yığın yığındı. Kanlar seller oluşturmuştu. Sel gibi akan müslüman kanları haçlı süvarilerinin diz kapaklarına ulaşmaktaydı. Batı dünyası haçlı seferleriyle övünmektedir. Tüm bunlar ehli kitabın İslâm'a ve

Müslümanlara karşı olan derin kinlerini ve nefretlerini göstermektedir. Haçlı seferlerinde Müslümanlara yapılan zulümleri anlatan müslüman ve hristiyan yazarların kitaplarından sizlere bazı ibareler okumak istiyorum: İbnü'l-Esir kitabının c. X, 285. sahifede şöyle demektedir:

"Haçlılar Kudüs'e girdiler. Müslümanlara saldırıya geçtiler. Mescid-i Aksa'nın harеminde yüz bin kişiyi öldürdüler. Bir o kadar da esir aldılar. Yaşlıları, kadınları öldürdüler. Bu frenkler Müslümanları öldürmek için buralarda ikamet ettiler." İbn Esir kitabının bir bölümünde de şöyle diyor: "Frenkler Mescid-i Aksa'da yetmiş binden fazla müslüman öldürdüler. Bunların çoğu Müslümanların önderleri, alimleri, abidleri ve zahidleri idi." Bu hususta hristiyan yazarlar şunları söylemişlerdir:

— William Store diyor ki: **"Öldürülenlerin kanlan diz boyuna yükselmişti."**

— Rum kayserinin oğlu Anse Konamen diyor ki: **"Haçlı süvarilerinin en çok sevdikleri oyun şekli buldukları müslüman çocukları öldürüp parçalamak ve onları ateşte kavurmaktı."**

— Rahip Robert de diyor ki: **"Öldürülenlerin cesetleri ile cadde ve sokakları dolu olan şehirden nehirler gibi kan akıyordu."**

— Korn Le Monde Bacil diyor ki: "Doğrusu milletimiz Süleyman'ın heykeli çevresinde aşın derecede kan akıttılar. Ölenlerin cesetleri sağı solu kuşatmıştı. Koparılan eller ve kollar sanki koparıldıkları yere gidip tekrar yapışmak için hareket ediyorlardı. Bu hadiseyi gerçekleştiren ordular öldürülen vücutlardan çıkan buharlara tahammül edemiyorlardı.",

Evet... Bizzat hristiyan yazarlardan Kudüs alındığında Müslümanların nasıl katledildiğine dair bu gibi yazıları görüyoruz.

Peki yahudilerin Filistin'de yaptıkları nedir? Bunların ne yaptığını söylersen abartmış olmazsın. Yahudiler Filistin'e hristiyanlarla anlaşma yaparak girdiler Hz. İsa'nın doğduğu şehir olan Nasıra kentinde hristiyanlarla anlaşarak Müslümanları öldürdüler. Yahudiler Filistin 'e girdiklerinde hiçbir hristiyana dokunmadılar, sadece Müslümanları öldürdüler.

1967 senesinde yahudiler Filistin'in batı yakasındaki hristiyan kenti olan Birzeyt'te ve Beytilahim'de hristiyanlar ellerindeki övücü pankartlarla yahudileri karşıladılar ve onlara **"hoş geldiniz"** dediler. Yahudileri **"kâfir Müslümanların elinden Hz. İsa'nın kabrini kurtaranlar"** diye isimlendirdiler.

Gençler! Yahudilerin memkeletimizde ektikleri fesad yuvalarını unutmayın sakın. Masonluk yuvalan, masonluk teşkilatı, Rofpryen ve Lions kulüpleri... Onlar bu fesat yuvalarına İslâm âleminin ileri gelenlerini ve idarecilerini alırlar. O bakımdan memleketin işlerini yürüten insanlar, bürokratlar, ordu komutanlarının çoğu masonluğa mensupturlar, onların localarına bağlıdırlar. Masonluk ise yahudiliğin bir maskesidir. Yahudiler bu maskeyi kullanarak yaldızlı sloganlarla insanları kandırırlar. Kardeşlik... Eşitlik... Özgürlük.... Bunlardan dem vururlar. Zaten masonluğun üçlü sloganı budur. Ne yazık ki birçok Arap devleti bu üçlü sloganı kopye etmişler, bazen bir kelimesini değiştirerek sosyalizm, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen Allah, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen kral, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen de vatan, eşitlik ve hürriyet şeklinde sloganlar atmışlardır. Evet bu kutsal

gördükleri üçlüyü nedense bırakamamışlardır. Bugün ülkemizde Kudüs locası bulunmaktadır. Bakarsınız ki filan prensin locası, filan kralın locası, falan mahallenin locası şeklinde isimler takarlar. Onlardan herhangi biri aksırdığında dahi hemen ona; "geçmiş olsun" derler. Ürdün masonlar locası kaybettikleri falan büyük üyeleri için taziyelerini belirtiyor, derler. İnanır mısınız Ürdün istihbaratının İslâmî faaliyetlerden sorumlu olan masasında bir kişi beni çağırdı ve bana;

- **"Sen masonluktan ne istiyorsun?"** dedi. Ben de ona dedim ki;

- **"Çünkü onlar yahudi".** O da;

- **"Kardeşim, sesini kes, üniversitede öğretimine devam et ve sus"** dedi. Ben de dedim ki:

- **"Ben ne yahudiler hakkında ne de onların uşakları hakkında konuşmaktan susmayacağım."** O da dedi ki:

- **"Seni üniversiteden atarız."** Ben de dedim ki:

- **"Atın!"**

Görüyor musunuz, bana masonluğa karşı konuşmamamı, susmamı söylemeye cesaret ediyor. Evet, milletin ileri gelenlerine masonluk hakkında gizli şekillerde konferanslar veriliyor. İleri gelenlerin masonluğa çekilmeleri planlanıyor.

Rotary klüpleri... Dünyadaki Rotary kulüplerinin genel başkanı zannediyorum İngiliz asıllı birisi... Petrol devletlerinden biri olan Kuveyt'te bu adam televizyondan bir konuşma yapıyor ve şöyle diyordu: "Falan, filan Arap emirleri ve idarecileri hepsi de benim öğrencilerimdir." Bu açıklamaları televizyonda yapıyordu. Körfez ülkelerindeki

emirlerin kendisinin birer talebeleri olduğunu açıktan söylüyordu! Mısır'da yahudi Rotary kulüblerinin başkanı da aynı şeyleri söylüyordu. Mason demek "hür ustalar" demektir. Bunların rozetleri pergel ve gönyedir. Bu nedenle bazı masonların yüzüklerinin kaşında pergel ve gönye işaretleri vardır. Gönye ve pergeli rozet edinen bu masonlar Mescid-i Aksa'yı yıktıktan sonra üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapmayı hedeflemektedirler. Bu nedenle kendilerine "hür ustalar" ismini vermişlerdir. Yani Mescid-i Aksa'yı yıkıp üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapacak hür ustalar ve onların zihniyetini taşıyan insanlar demektir. Masonlar belli bir dereceden sonra Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar iade edeceklerine dair yemin ederek derece alırlar.

Yahudiler de Hz. Davud'un neslinden birinin gelip bu heykel üzerine oturacağını

ve dünyaya hükmedeceğini hayal ederler. İşte bu nedenledir ki bugün çeşitli sebeblerle Mescid-i Aksa'nın altını kazıyorlar. Bundan maksat kazı işlerini yürütmek değil. Asıl maksat Mescid-i Aksa'yı yıkıp böylece Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar yapmaya bir yol bulmaktır. Çünkü yahudilere göre Mescid-i Aksa'nın Hz. Süleyman'ın heykeli olduğu kanaatindedirler. Gerçekten Mescid-i Aksa'yı yapan Hz. Süleyman'dır.

Yeryüzünde Allah'a ibadet için yapılan ilk ev Kâ'be'nin bulunduğu Mescid-i Haram'dır, daha sonra ise Mescid-i Aksa yapılmıştır. Sahih bir hadiste belirtildiğine göre bu ikisinin yapılışı arasında kırk yıl vardır.

Mescid-i Aksa'nın Yıkılması İçin 70.000 $ Teklif Ediliyor

Amerika mason locaları başkanı Filistin batı yakası vakıflarından sorumlu Şeyh Hilmi el-Mukteseb'e haber gönderiyor ve; "bize

Mescid-i Aksa'yı yıkmamız ve yerine Süleyman'ın heykelini dikmemize müsaade etmeniz için size 70.000 dolar teklif ediyoruz. Bu 70.000 dolar ile bu Mescid-i Aksa'yı tekrar Filistin'in doğu yakasında bir yere inşa edebilirsiniz..." diyordu.

Bu zavallılar Mescid-i Aksa'yı bir binadan ibaret zannetmektedirler. Onun hakikatini anlayamamaktadırlar. Evet! Vazifelerini kusursuzca yerine getirmek için uğraşmaktadırlar...

Ürdün'de devlet kadrosunda yüksek dereceli bir mevki sahibi, bakan olamayışını şöyle anlatıyor: "Bana defalarca gelerek masonluğa girmemi teklif eltiler ve masonluğa girdiğim takdirde bakanlık vadettiler. Bu isteklerini reddederek onlara; **"benden yahudi olmamı mı istiyorsunuz?"** dedim."

— Ürdün'de Abdülmecit Murtaza isminde birisi vardı. O Ürdün Mason Locaları Kutbu Azamı idi. Aynı zamanda Ulaştırma Bakanı idi. Birçok bakanlıklara masonları doldurdu. Bu Abdülmecid dünyadaki en meşhur beş masondan biridir.

Filistinli bir genç gelip vazife ister. Ürdün'de devlet vazifeleri azdır. Oraya gider, buraya gider, iş bulamaz ve nihayet bit pazarından aldığı, üzerinde İngilizce yazılı şekiller bulunan bir ceketle Abdülmecit Murtaza'nın kapısına gelir. Kapısındaki nöbetçiler ona ne istediğini sorarlar. Genç, Abdülmecit Murtaza ile görüşmek istediğini söyler. Kapıcılar da onu içeriye almak istemez ve kovarlar. Hayli bir mücadeleden sonra genç, bakan Abdülmecit Murtaza'nın yanına girmeyi başarır. Bakanın odasına girdiğinde, bakan onu ayakta karşılar ve büyük bir saygıyla koltuğuna oturtur. Genç son derece şaşırmıştır. Kapıda kovulan genç

şu anda bakanın koltuğuna oturmuştur! Bakanla karşılıklı çay içtikten sonra Bakan Abdülmecid;

- **"Mesele nedir?"** der. Genç:

- **"Bir vazife almak istiyorum, birçok bakanlıklara gittim fakat görev alamadım"** der. Bunun üzerine Abdülmecid;

- **"Biz öyle bir ülkede yaşıyoruz ki büyükleri takdir etmezler. Memleket için faydalı olacak insanları bilemezler,"** der. Bu gencin lise diploması bulunmaktadır, dolayısı ile onuncu dereceden vazife alabilme yetkisine sahiptir. Abdülmecid bu genci razı etmek için kalem müdürüne;"Sen buna dokuzuncu dereceden memur olarak vazife ver ve bunu Amman çevresi posta hanesinin müdürü yap" der. Resmi bir göreve başlayan genç eski elbiselerini atmış ve yeni elbiseler satın almıştır. Eski elbiselerini atarken görevine bu eski elbisenin

sayesinde geldiğini bilememektedir! Bir gün ulaşım genel dairesi müdürünü ziyarete gider. Üzerinde yeni satın aldığı elbiseleri vardır. Müdür kendisine:

- **"Giymekte olduğun ceketin nerede?"** diye sorar. Genç:

- **"Allah'a hamd olsun halimiz düzeldi ve onu atarak yeni bir takım elbise satın aldım"** cevabını verir. Bunun üzerine genel müdür;

- **"Önceki ceketini sen diktirmemiş miydin? O senin tarafından yaptırılmamış mıydı"** der. Genç:

- **"Hayır, onu çarşıdan satın almıştım"** cevabını verir. (Bilmez ki elbisenin üzerinde masonlukta büyük rütbe alan insanların taşıdıkları bir rozet bulunuyor. Ulaşım Bakanı da masonlukta büyük bir mertebe olan bu rozet sayesinde genci direkt dokuzuncu

dereceden bir memur olarak vazifelendirmiştir). Genel müdür:

- **"O halde sen bu vazifeye layık değilsin. Biz seni dokuzuncu dereceden vazifelendirdik. Bu nasıl olur? Katip gel buraya"** der. Bunun üzerine Filistinli genç;

- "Eğer sen beni bu vazifeden atarsan seni bu memlekette rezil ederim" der. Müdür de ona:

- **"Hadi git, defol! İnşallah bir daha geri dönmezsin"** der.

Görüyor musunuz bir insan üzerine giydiği cekette masonluk rozeti bulunursa ona o derece büyük saygı gösteriliyor, takdir edilip vazife veriliyor. Evet... Masonlar İslâm âleminde idareciler üzerinde büyük oyunlar oynamaktadır. Masonluğa girip çıkanlar sorgulanmakta ve cezalandırılmaktadır. Mason birine derece vermek için mason locasında onu adeta

öküz gibi böğürtürler. Onun ellerini kollarını tutarlar, sağına soluna okların ucunu tutarlar. Bu manzara karşısında ona yemin ettirirler.

Doktor Ahmet Hamrut masonlukta yüksek derecelere ulaşırken neler yapıldığını şöyle anlatıyor: "Kişi mason locasına götürülür. Belli bir yere oturtturulur. Başının üstündeki bölüme oklar saplıdır. Tevrat'a yemin eder, Kur'an'ı lanetler, Rasulullah (sav)ı lanetler, karşısında bulunan masonun iki ayağına secde eder, her birinde secde ederken Hz. Davud ve Süleyman'ı göz önünde bulundurarak secde ettiğini ifade ederler. Yemin etmek üzere götürdükleri kişinin gözlerini bağlarlar, karşısında bulunan ilgili ona;

"Sen kimsin?" der (bu soruyu soranlar götürdükleri kimsenin ellerini ve kollarını tutan mason zorbalardır) o da daha önce

kendisine telkin edildiği şekli ile şu cevabı verir:

"Ben körüm, aydınlık aramak için geldim." Onlarda ona: **"Aydınlıktan ne kastediyorsun"** derler. O da: "Ben sizlerin tekrar heykeli yapmayı istediğinizi işittim, size yardım etmek için geldim" der. İşte bundan sonra masonluğa üye kabul edilir.

Evet... İslâm âlemindeki küfrün liderleri ve önderlerine yahudiler bunları yaparlar. Kendi evlatlarımızı bize musallat kılarlar. Şairin dediği gibi;

Bu bir plandır, onu yahudiler kurar,
Asaletsiz uşaklar da yerine getirir.

31 – 32. AYETLERİN TEFSİRİ

31-Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Hâlbuki onlar, ancak "bir" olan ve kendisinden başka ilah olmayan

Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.

32- Onlar, ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek isterler. Kâfirler istemese de Allah, nurunu mutlaka tamamlayacaktır.

Yahudiler; "Üzeyir Allah'ın oğludur dediler." Aziz ve celil olan yüce Allah sureye ehli kitap ile savaşmanın gerekçelerini sayarak başladı. Bu Tebük gazvesine bir hazırlıktır. Çünkü bazı Müslümanların kalplerinde ehli kitap ile savaşma konusunda çekinme olabilirdi. Çünkü ehli kitap bir dine iman ediyor ve kitapları vardı. Aziz ve Cehil olan yüce Allah bu nedenle ehli kitap ile savaşın gerekçelerini ve sebeplerini sıralıyor. Önce şöyle buyuruyor:

"Kendilerine kitap verilmiş olanlardan Allah'a ve ahiren gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını

haram saymayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlerle, boyun eğip (zillet içerisinde) kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşın." (Tevbe, 29) Görüldüğü gibi âyet-i kerimede bunlarla savaşmak için üç sebebe zikrediliyor:

— Allah'a ve ahiren gününe iman etmiyorlar;

— Hak dini din edinmiyorlar;

— Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmıyorlar.

Dördüncü sebebe ise izah etmekte olduğumuz ayetlerden birincisinde zikrediliyor. O da şudur: "Yahudiler, "Üzeyir, Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar, ' "Mesih Allah'ın oğludur" dediler."

Yahudilere bu ismin verilmesinin sebebi -Allah daha iyi bilir ya- yahudilerin Yakup'un oğullarından Yahuda'ya nispet edilmelerindendir. Zira Hz. Yakub'un on iki

oğlu vardı. On iki oğullarından yahudilerin on iki torunu devam etti. İşte bu on iki torundan birinin dedesi olan Hz. Yahuda'ya isnad edilerek yahudilere "yahudi" denilmiştir. Yahudilerin bir kolu İsrailoğullarının âlimlerinden biri olan Üzeyir bin Şarkiye'nin Allah'ın oğlu olduğunu iddia etmişlerdir. Rivayet edildiğine göre Kur'an-ı Kerim'de yıkılıp harabe olan bir şehirden geçip oranın tekrar nasıl dirileceği hususunda hayrete kapılan işte bu Üzeyir'dir. Üzeyir Milattan 570 sene önce, Keldanilerden Buhtun Nasr'ın Kudüs'e girip orayı harabe ettikten sonra Üzeyir Kudüs'e geliyor, cesetlerin sağa sola düştüklerini görüyor, şehrin harabe haline geldiğini izliyor ve kendi kendine; **"bunlar öldükten sonra acaba Allah bunları nasıl diriltecektir"** (el-Bakara, 259) diyor. Üzeyir'in bu sorusu Hz. İbrahim'in: **"Ey Rabbim! Ölüleri nasıl**

diriltteceksin, bana göster" (el-Bakara, 260) şeklindeki sorusuna benzemektedir.

"Bunun üzerine Allah o kimseyi öldürüp yüz yıl ölü olarak bıraktı. Sonra tekrar diriltti." (el-Bakara 259) **Öldürülen bu zatın yanında bir sepet incir, bir bardak üzüm suyu bulunuyordu. Allah bunu yüz yıl sonra tekrar diriltti. "Ve ona: Ne kadar kaldın, dedi. O da: Bir gün veya bir günün bir bölümü kadar kaldım, dedi. Allah da; Hayır sen yüz sene ölü kaldın. Yiyeceğine, içeceğine bak. Hiç değişmemiş. Bir de eşeğine bak. Biz seni insanlara bir ibret olasın diye böyle yaptık. Kemiklere bir bak, onları nasıl bir araya getirip sonra et giydiriyoruz, dedi. Ona Allah'ın kudreti apaçık belli olunca; Artık Allah'ın her şeye kadir olduğunu çok iyi anlıyorum, dedi."** (el-Bakara, 259)

Evet, âyette zikredildiği gibi incirin taneleri bile bozulmamıştı. Hâlbuki incirin

taneleri bir günde dahi bozulmaya müsaittir. Meyve suyu da bozulmamıştı.

Evet, rivayetlerin birine göre yahudilerin Allah'ın oğlu dedikleri Üzeyir bu ayette zikredilen kimsedir. Başka bir rivayete göre ise Üzeyir şöyle anlatılır: Yahudilerin başlarına çeşitli felaketler gelince âlimler Tevratı yere gömmüşler. Üzeyir de çeşitli yerleri dolaşarak ilim tahsil etmek ister. Bir gün yüce Mevla ona: **"Nereye gidiyorsun ey Üzeyir"** der. O da: **"Yeryüzünü dolaşıp ilim tahsil etmek istiyorum"** cevabını verir. Allah da ona birçok iyi şeyleri öğretir ve Hz. Musa'ya indirdiği Tevrat'ı ona ezberletir. Üzeyir de insanların kafasından silinmiş olan bu Tevratı insanlara öğretmeye girişir. İsrail âlimleri gelir Tevrat'ı gömdükleri yerden çıkarırlar ve Üzeyir'in ezberinde bulunan Tevrat ile aynı olduğunu görürler ve derler ki: **"Eğer Üzeyir Allah'ın oğlu olmasaydı Allah**

ona Tevrat'ı bu şekilde ezberletmezdi." Evet, Üzeyir İsrailoğullarının âlimlerinden biridir.

Ayet-i kerimede hristiyanların da Meryemoğlu İsa Mesih'in Allah'ın oğlu olduğunu iddia ettikleri zikredilmektedir. Hristiyan kelimesi arapçada "Nasara" kelimesi ile ifade edilmektedir. Hristiyanlara Nasara denilmesinin sebebi ise bunların Hz. İsa'nın doğum yeri olan Nasıra şehrine nisbet edilmelerindendir. Hz. İsa'ya Kur'an-ı Kerim'de Mesih denilmiştir. Mesih'in manası seyahat eden, silik olan, mesh eden, herhangi bir şeyi kendisine süren, silinip giden ve diğer manalara gelmektedir. Bu itibarla Hz. İsa'ya niçin Mesih denildiği hususunda farklı izahlar zikredilmiştir.

— Bazılarına göre Hz. İsa'ya mesih denilmesinin sebebi; yeryüzünde çokça seyahat etmesinden yahut da kendisinin evi bulunmadığından göçebe bir hayat geçirmesindendir.

— Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; düztaban olmasından, ayağının altının düz olmasından, ayağının altındaki boşluğun silik olmasındandır.

— Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesi; onun cüzzamlıları, körleri mesh etmesi neticesinde bu hastaların şifa bulmalarındandır.

— Diğer bir kısım insanlara göre, Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; Hz. İsa vasıtası ile Allah Teala'nın zamanın bir dilimini silip ortadan kaldırmasındandır.

— Başkalarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; onun peygamberlere sürülen bereket yağıyla yağlanmasıdır.

— Diğer bir kısım insanlara göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; tekrar yeryüzüne inerek bütün her tarafa hayır ve bereketinin yayılmasındandır. Yine Deccal'a

mesih denilmesi de bütün yeryüzünü şerri ile kaplamasındandır, adeta yeryüzünü mesh eder gibi olmuşlardır.

Mesih ve Mehdi İnancı

Bilindiği üzere Meryemoğlu İsa Mesih (as) ahir zamanda yeryüzüne inecek. Başını eğdiğinde ter dökecek, kaldırdığında ise yüzünden nar taneleri gibi ter damlaları yuvarlanacak. Bu indiği zaman mehdi de ortaya çıkmış olacak. Sahihi Müslim'de rivayet edildiği gibi Hz. İsa Şam'ın doğusundaki beyaz minareye inecek, iki elini kendilerine yaslandığı iki meleğin omzuna koymuş olacak, başını eğdiğinde terler akacak, kaldırdığında ise ter damlacıkları yuvarlanarak düşecek, sarı renkli bir elbise giyecek. Hz. İsa, Mesih Deccalı kovalayacak. Mesih Deccal Mekke ve Medine dışında girmediği hiçbir belde bırakmayacak. Abdullah bin Amr bin As'ın

rivayetine göre Deccal Kudüs'e de giremeyecek. Medine'nin her giriş kapısının başında bir melek bulunacak, orayı Deccal'ın girmesinden koruyacak. Deccal Medine'ye yaklaşınca yeryüzü sallanacak, Medine de sallanacak. Orada bulunan her alçak, adi insan Medine'den çıkıp gidecek.

Deccal'a Mesih denilmesinin sebebi sağ veya sol gözü silik olacak. İşte bu deccal Medine'ye yaklaşınca bir adam çıkıp onun yanına gidecek ve ona; **"ben şehadet ederim ki sen Rasulullah'ın bildirdiği Deccal mesihsin"** diyecek. Bunun üzerine Deccal o adamı kesip ikiye biçecek sonra da Allah'ın kudreti ile onu diriltecektir. Adam da Allah'a yemin olsun ki ben senin Deccal Mesih olduğunu iyice kesinlikle bildim diyecek. Bunun üzerine Deccal tekrar o adamı öldürmeye kalkışacak fakat buna gücü yetmeyecektir.

Mesih İsa Peygamber (as) Dımeşk (Şam)ın doğusuna inecek ve Beytü'l-Makdise, Kudüs'e doğru hareket edecek... O'nun nefesi Mescid-i Aksa'ya kadar ulaşacak, nefesi ulaşan her kafir ölecek.

Beytül Makdise ulaştığında İslâm askeri ile birlikte Mehdi'yi bulacak Hz. İsa imam olup namaz kıldırması için Mehdi geri çekilecek fakat Hz. İsa Mehdi'ye yerinde durmasını imam olarak namaz kıldırmasını emredecek, böylece Mehdi Hz. İsa'ya da imam olacaktır. Bir hadisi şerifte şöyle garip bir rivayet zikredilmiştir: Meryem oğlu İsa'dan başka Mehdi yoktur. Mehdi ancak İsa Mesih'dir. Bu hadisin ravileri içinde tanınmayan bir ravi bulunmaktadır. Ayrıca ravilerden biri de zayıftır. Bu bakımdan hadis zayıftır. Fakat mütevatir olan hadislere göre Mehdi Hz. İsa'nın dışında bir zattır. O da kıyamete yakın ortaya çıkacaktır.

Kettani, Suyuti ve diğer âlimlerin tespitlerine göre, Mehdinin geleceği hakkındaki hadisler manevi tevatür derecesine ulaşacak kadar çoktur. Bu mesele Kâ'be baskınında gündeme getirilmiştir. Kâ'be baskınını yapan gençlerden birinin adı Muhammed bin Abdullah. Bu genç kendisinin Mehdi olduğunu zannediyordu. Harem baskını esnasında bu genç öldürüldü ve Mehdi olmadığı ortaya çıktı. Böylece bunun haklı olduğunu, Mehdi olduğunu, ordusuyla giderek Kudüs'ü ve diğer yerleri işgalden kurtaracağını düşünenler bu düşüncelerinden vazgeçmiş oldular. Mühim olan bu hadisenin arkasından tekrar Mehdi iddialarıyla ortaya çıkanlar olur korkusuyla âlimleri Katar'da toplayıp Mehdi düşüncesinin aslının varlığı hususunda kongreler yapmaya başladılar. Birçok büyük âlim; "Mehdi diye bir şey yoktur, mehdi

hakkındaki hadisler zayıftır" şeklinde beyanatlarda bulundular. La havle vela kuvvete illa billa hilazim.

Halbuki Mehdi hakkındaki sahih hadisler daha önce de belirttiğimiz gibi manen tevatüre kadar çoktur. Mehdinin isminin Muhammed bin Abdullah olacağı, ahir zamanda ortaya çıkacağı, ordu oluşturacağı ve Kudüs'de Hz. İsa'ya imam olacağı sahih hadislerde zikredilmiştir. Evet mehdilik inancı Şiilikten gelmiş değil ehli sünnetin inancında sahih hadislere dayanılarak tespit edilen bir inançtır.

Hz. İsa Mehdi'den orduyu teslim aldıktan sonra Kudüs'ün yakınında bulunan ve deniz sahili kentlerinden olan Let şehrinin kapısında Deccalı yakalayacak ve onu orada öldürecektir. Hz. İsa yeryüzünde yedi yıl kalacak daha önce de yeryüzünde otuz üç yıl yaşadığından Hz. İsa'nın yeryüzünde kırk yıl kalacağı rivayet edilmiştir. Bu kırk yıl

göğe çekilmeden önceki otuz üç yılı ile yeryüzüne indikten sonraki yedi yılının toplamıdır. Bizim inancımıza göre Meryemoğlu İsa diri olarak göğe yükseltilmiştir. O orada diridir ve yaşamaktadır. Ahir zamanda tekrar yeryüzüne inecek, yedi yıl yaşayacaktır. İşte bu yedi yıl içerisinde yeryüzü bütün nimetlerini bitirecek (yeşertecek), gök de bütün hayır ve bereketlerini yeryüzüne akıtacak, böylece İslâm yeryüzünde kök salacaktır. Yani yeryüzünde müslümanlar rahat rahat gezip dolaşacaklar, kendilerini rahatsız veya tehdit eden her hangi bir kafir olmayacaktır. İşte bütün yeryüzü Hz. Muhammed'in getirmiş olduğu İslâm dinine, Hz. İsa aracılığı ile iman edince Hz. İsa haçı kıracak, cizye almayı kaldıracak, domuzları öldürecektir. Yeryüzünün bereketliliğinden dolayı bir nar bile birçok insana yetecektir.

Hatta bir nar tanesinin bir kişiye yeteceği rivayet edilmiştir.

Diğer yandan Sahih-i Müslimde Temimu'd-Dari isimli sahabeden rivayet edilen bir hadis-i şerife göre ahir zamanda çıkacak olan deccalın yeryüzünde bulunduğu ve belli bir adada yaşadığı zikredilmiştir.

Hristiyanlar; Mesih Allah'ın oğludur dediler...! Bu nasıl olabilir? Buna şaşılır. İbnü'l-Kayyım el-Cezvi'mniğasetü'l-Lehfan isimli eserinde şu şiirleri söylemiştir:

İsa Mesihe tapanlara bir sorumuz var... Anlayabilen varsa cevap versin... İnsanların eliyle ilah öldürüldüğü zaman Öldürülen ilah olabilir mi?

Bu yaptıklarına öldürülen ilah razı olduysa.. Müjdeler olsun onlara çünkü ilah onlardan razı olmuştur.

Yok, eğer bu yaptıklarına gazab ettiyse; onların kuvveti ilahın kuvvetini ezmiştir.

İki şeyden bir tanesi: Ya ilah bu yapılanlara razı olmuş ve bunu ödüllendirmiştir. Yahut da gazab etmiş öfkelenmiş ancak gücü buna mani olamamıştır. Onlar ilahtan daha kuvvetli çıkmıştır! Şaşılacak şey vallahi! Sonra İbnu'l-Kayyım (rahimahullah) şöyle devam ediyor:

Öldürdüğünüz ilahı toprak örtünce ya yedi kat gök Ve bütün kainat dua edenlerin duasını işiten Bir ilahtan yoksun mu oldu?

Hristiyanlar diyorlar ki İsa öldürüldükten sonra üç gün kabirde kaldı, sonra gök gürültüsü, şimşek çakmaları ile kabirden çıkıp göğe yükseldi ve yeniden diriltildi. Şair de diyor ki:

İsa'nın kabirde bulunduğu üç gün içerisinde gökleri

Ve yeri kim idare ediyordu?

Beşerin dualarına kim cevap veriyordu?

İbnul Kayyım şiirine devamla diyor ki:

Sizin ilah dediğiniz İsa Mesih

Dokuz ay ana rahminde karanlıklar içinde mi kaldı?

İlah adet görmenin kesilmesinden oluşan besinlerden mi gıdalandı?

Sonra da zayıf bir yaratık olarak annesinin karnından

Çıkıp dışarı mı geldi?

Ağzını gıdalara açan bir yavru muydu?

Sonra yiyordu, içiyordu ve Beşeri ihtiyaçlarını gideriyordu.

Böyle biri nasıl ilahtır?

İbnul Kayyım haç hakkında da şunları söylemiştir:

İsa gerçekten o lanetlenmiş ağaca asıldıysa

Sen o ağacı gördüğün yerde öpme

Ayağının altına al çiğne...

Ağaç Arşın rabbine umursamadan kıyarken…

Sen ona nasıl taparsın? Hâlbuki sen onun düşmanısın

Sen hak olan ilaha asılma aracı olan ve başını kendisine bağlatan

Ağaçların nasıl dostu olabilirsin?

Ve iki ağaç bir ilahı nasıl taşıyabilir?

Ehli Sünnet ve Şiadaki Mehdi İnancının Farkları

Şialarını Mehdi diyerek bekledikleri Muhammed bin el-Hasen el Askeri'dir. Semerra kentinde bir yeraltı dehlizine girip gizlendiğini ve ahir zamanda tekrar çıkacağına inanmaktadırlar. Bu şiilerin on ikinci imamıdır. Mehdi, zanlarınca ehli beytten olacaktır. Şia; bu Mehdi çıkıncaya kadar hiç hareket edilmeyecek hiç kimse öldürülmeyecek ve Mehdi çıkıncaya kadar beklenilecek inancındaydı. Humeyni gelerek bu görüşü değiştirdi ve Mehdinin vekilinin olması caizdir nazariyesini çıkardı. Buna göre Humeyni Mehdinin vekilidir. Bu düşünceden sonra İran Şahı Rıza Pehlevi tağutuna karşı ayaklandılar ve onun tahtını yıktılar. Daha sonra Humeyni, Irak'ın İran sınırını işgal etmesi ile İran halkının Irak'a karşı savaşmasını emretti... Şia Humeyni'yi Mehdinin vekili olarak kabullenmişti. Bu

nedenle Humeyni'nin söyleyeceği her söz masumdu. Hata ihtimali taşımazdı. Çünkü imamlar masumdular... Onların vekilleri de masum olmalıydılar. Onların ağızlarından çıkan her söz doğru kabul edilir ve hükmü kaldırılamaz, değiştirilemezdi. Şia, mehdinin vekili olan Humeyni'nin emri ile savaşa başladı... Gerçekten bu nazariye şiayı harekete geçirdi. Bu nazariye ile birlikte şia fıkhına sokulan velayetü'l-fakih anlayışı Şahı kovmaya yeterli olmuştur ve şiaların her yerde savaşa girmelerine sebep olmuştur.

Şia küçümsenemez bir topluluktur. Akideleri şahadettir. Aşure gününde veya İran sınırları dâhilinde öldürülenler şehiddir.

Bu nedenle Humeyni; **"Biz bu savaşta Irak'a karşı yüz bin asker istiyoruz"** diyordu. Şiilerden iki yüz bin kişi gönüllü geliyordu. Bu nedenle İran ordusu Irak ordusunu sınırlarından çıkarttı, tankların birçoğunu yaktı, Irak tanklarından İran sınırından geçip

de kurtulabilen çok az olmuştu. Savaş çok şiddetli ve çok tehlikeliydi. Savaş İran'ın lehine seyretmektedir.

Bizler Saddam'ın kâfir olduğuna, İslâm'ın dışında bulunduğuna tüm kalbimizle inanıyoruz. Ancak Humeyni'nin küfrüne hükmetmiyoruz. Sahabelere dil uzatması nedeniyle onun bid'at ehli olduğuna hükmediyoruz.

Abdullah Azzam'ın ders halkasında bulunan bir genç Humeyni'nin **"İslâm Fıkhında Devlet (el-Hükümetil İslamiye)"** adlı eserinin elli ikinci sahifesinde zikredilen şu bölümü hatırlatır:

"Bizim imamlarımızın öyle mertebeleri vardır ki oraya ne nebiyi mürsel (gönderilmiş peygamber) ne de meleki mukarrab erişebilir. Onlar kâinatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta

bulunurlar ve ancak istedikleri yerde ölürler."

Ve der ki: Humeyni hakkında ne diyorsunuz?

Abdullah Azzam şu cevabı verir:

"Ben o kitabı okudum fakat bu ibareleri hatırlamıyorum eğer bu ibareler gerçekten Humeyni'den sadır olduysa şüphesiz tehlikelidir. İmamlar kainatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta bulunacaklar ve ancak istedikleri yerde öleceklermiş, böyle bir iddia Allah daha iyi bilir amma kişinin itikadını bozar.

Saddam Michel Aflek için şunları söylemiştir:

"Ben önder üstadın önünde bir saat veya birkaç saat oturduğumda gelecek altı ay için manevi ilham alıyorum." İşte bu kâfirliktir, insanı dinden çıkarır. Sonra herhangi bir Baas Partisi'ne mensub olan

insan kişileri o partiye çağırıyor, onun düşüncelerini yayıyor, Baas Partisi'nin İslâm'ın alternatifi olduğunu zannediyor veya buna inanıyor ve Arap milliyetçiliğin Arapları birleştirecek ortak nokta olduğuna kanaat getiriyor, Arap milliyetçiliğinin bu hususta İslâm'dan daha iyi olduğunu zannediyorsa bu insan dinden çıkmıştır. Tabi ki Baas partisi mensupları Araplığın böyle olduğu kanaatindedirler. Nitekim Şam radyosunda şunları söylemişlerdir:

"Ben Baas Partisinin Rabbim olduğuna, onun hiçbir ortağı olmadığına, Araplığın dinim olduğuna, onun dışında ikinci bir dinim olmadığına iman ettim." Baasçılar **"Araplık bizim dinimizdir, biz Arap milliyetçileriyiz"** derler. Diğer Arap kavmiyetçileri de Baas partisine mensup olanlar gibidir. Onlar da Araplığı kendilerine din edinmişlerdir. Bu hususta Mahmud Timur şöyle demiştir: **"Her dönemin peygamberliği**

vardır. Bu çağın peygamberliği de Arap milliyetçiliğidir. Bir Arabın, müslümanın Kur'an'a iman ettiği gibi Araplığa iman etmesi gerekir." İşte bunları söyleyenler kâfirdir. Saddam çevresine Baasçılardan çıkarcı bir güruhu toplamış, onlar da ona davul çalıp el çırpınışlardır. O da bazılarını yükseltip belli makamlara koymuş, diğerlerine belli bakanlık teslim etmiş, başkalarına partinin şairleri demiş, bir başkasını kahraman diye vasıflandırmış, bazılarına üniversite idaresini peşkeş çekmiş. Öyle ki Şakik el-Kemali isimli şair şu şiirini söyleyecek kadar adileşmiştir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde Ne kadar yücedir. O Allah'ın yüzü gibidir. Çevreye azamet saçar"

Şimdi siz bunları müslüman sayıyor, şiileri kâfir mi sayıyorsunuz? Hayır, şiilerden önce bunlar kâfirdir. Şiiler aleyhinde konuşan

kimse önce Baas partisini anlatsın. Anlıyor musunuz?

Gerçekten bizler, Humeyni'nin zalim Şahı devirip de İslâm inkılâbını kurduğunda, çok sevinmiştik. Ürdün'de büyük törenler yaptık, bildiriler yayınladık, Humeyni'nin zaferini kutlayan nutuklar attık, Humeyni yönetime geldiğinde **"biz İslâm devletini kuracağız Kur'an ve Sünnet ile Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'nin uygulamaları ile hükmedeceğiz"** diye ilan etti. Bizler bu ilan ile gerçekten çok sevindik. Çünkü Humeyni İslâm adıyla gelmişti ve İslâmı devlet yapmıştı. Amerika'nın, bölgedeki polisliğini yapan tağutunu rezil etmişti. İslâm dünyasındaki masonların lideri olan şah Rıza Pehlevi'yi sürmüştü. Bunlardan dolayı çok sevindik. Fakat İran, Suriye İslâmî Hareketine karşı Hafız Esad'la birlikte oldu. Evet, İslâmî Hareketler Humeyni'yi tebrik etmesine rağmen İran'ın tavrı bu olmuştu..! İran'da

inkılâp gerçekleştiğinde tüm İslâmî Hareketler sevinmişti. Destekleyici hutbeler ve konuşmalar yapılmıştı. İslâmî Hareketler bu konuşma ve sevinçlerinden dolayı kendi ülkelerinde zor duruma düşmüşlerdi. Örneğin Ürdün'de İhvan-ı Müslimin Humeyni ile birlikte İran İslâm inkılâbını desteklemelerinden dolayı devletin baskısına maruz kalmışlardı. Aynı hal Mısır İslâmî Hareketleri için de geçerliydi. Mısır'da İslâmî Hareketler İran'la birliktelik ve sevgi içeren yazılarından dolayı aynı zulme maruz kalmışlardı. İhvan-ı Müslimin liderleri İran'a giderek Humeyni'yi tebrik etmişlerdi. Ne yazık ki bunların mükâfatları onların isimlerinin İran gazetelerinde **"Amerikan uşakları"** diye neşredilmesi oldu! İhvan-ı Müsliminin liderlerinin isimlerini tüm dünyaya bu şekilde ilan ettiler. Bundan daha da kötüsü Suriye İslâmî Hareketi, Hafız Esad'ın zulmü başladığında Humeyni ile gizli bir

görüşme yaparak Hafız Esad'ın Suriye ihvanından elini çekmesini, keyfi tutuklamalara, zulme, işkencelere ve kadınlara tecavüzlere son verilmesini istemesini taleb ettiler. Bu gizli görüşmede konuşulanların tamamı kasetleri ile birlikte daha sonra İran yönetimi tarafından Hafız Esad'a verildiği görüldü. La havle vela kuvvete illa billa hil aliyyil azim.

Ehlisünnetteki mehdi inancı Şiadaki mehdi inancından tamamen farklıdır. Buna iyice dikkat edilmesi gerekir. Hakikaten Hz. Ali (ra)'yi ilahlık derecesine çıkaran Abdullah bin Sebe yahudisinden bu yana Şia'nın fırkalarının bazısının arkasında yahudiler olmuştur. Hz. Ali (ra) zamanında bir takım insanlar çıkarak Hz. Ali'ye secde etmişlerdir. Bu hali gören Hz. Ali: "bu ne!" diye sorduğunda Onlar: "Sen bizim ilahımızsın" cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine Hz. Ali

onların ateşte yakılmasını emretti ve onları öldürdü.

Şia Irak'ta yayılmıştır, çünkü Irak hayır beldesidir. (Yani hayır gibi gözüken fesatlar yuvasıdır). Tüm İslâm dünyasına hayırlar oradan dağılırdı. Tüm fırkaların tamamı orada zuhur etmiştir. Şia, Hariciler, Mutezile, Mürcie, Kaderiye, Cebriye, Muattala, Basiye, tamamı Irak'ta ortaya çıkmıştır. Bunların beşiği Irak olmuştur. La havle vela kuvvete illa billah.

Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda olduğu gibi: **"Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır."** Rasulullah (sav):

—**"Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"** buyurmuştu. Sahabeler;

—**"Ey Allah'ın Rasulü Necd bölgemiz için de söyle"** dediler. Rasulullah (sav) yine;

—**"Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"** dedi. Tekrar Sahabeler üçüncü defadan sonra;

—**"Necidimiz için de dua et"** dediler: Rasulullah (sav) da onlara:

—**"Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır"** buyurdu.

Evet Necid... Araplar, Arap Yarımadası'nın doğu bölgesinin tamamına Necid ismini verirlerdi. Necid kentinden Irak'a kadar olan bölgenin tamamı Necid diye isimlendirilirdi. Gerçekten Raslullah

(sav)'in buyurduğu gibi Irak'ta sarsıntılar ve fitneler ortaya çıkmıştır. Yüce Allah'tan Irak'ı ve ehlini temizlemesini niyaz eyleriz. Oraya rahmet gözüyle bakmasını niyaz eyleriz. Şu anda Irak tamamen harab olmuş durumda. Çünkü hiçbir âlim, hiç bir mütefekkir, hiçbir salih insan kalmamıştır. İnsanların tamamı ya helak olmuşlar veya hicret etmişlerdir. Caddeye gittiğiniz zaman yollarda erkek bulamıyorsunuz. Tamamı kadın, erkeklerin birçoğu savaşlarda öldürülmüş, caddeler başından sonuna kadar tamamen bu musibetlere maruz kalmış, son olarak ta iki yüz elli tane müslüman İslâmî örgüt adıyla tutuklandı. Tutuklananlar genellikle Irak'ta öldürülmektedirler.

Lisede okuyan dört genç sanırım ki en büyükleri lise son sınıfta veya üniversitenin birinci sınıfında ismi Şad es Samerrai. Bu gencin ve arkadaşlarının Afganistan için yardım topladığım ortaya çıkaran Irak

istihbaratı bunu ve dört arkadaşını hapsetmişler sonra bunları idam etmişlerdir. Neden? Çünkü Afganistan cihadı için yardım topladılar.

Irak içişleri bakanı veya genel emniyet amiri Nazım Kezzar; -ondan Allah'a sığınırız, şeytandan Allah'a sığındığımız gibi ondan da Allah'a sığınırız - birçok insanları işkence ile boğazlamıştır. Nazım Kezzar'ın işkence odasında sülfirik asit dolu bir havuz varmış. Kendisine muhalefet edeni veya işkence neticesinde öldürmeye karar verdiği kimseyi sülfürik asit dolu havuza atar ve o kimsenin eti ve derisini eritir, sülfürük asite dönüştürürmüş.

Bir defasında caddede iki kişi tartışır. Neticesinde polis bunları tutuklayarak emniyet amiri Kezzar'a götürür. Devlet, Nazım Kezzar ile halkın kalbine korku salmak istemektedir. Nazım Kezzar getirilen gençlere;

- **"Haklı olan kimdir?"** der. Her ikisi de kendisinin haklı olduğunu söyleyerek diğerinin haksızlığına yemin eder. Nazım Kezzar birisine;

- **"En yüce Allah adına yemin ediyor musun"** der ve o da;

- **"Evet, en yüce olan Allah adına yemin ediyorum"** der. Bunun üzerine;

- **"Kur'an üzerine yemin ediyor musun"** der. O da;

- **"Evet, ederim"** der. Bunun üzerine Nazım Kezzar;

- **"Sen abdestli misin?"** der. Genç;

- **"Hayır"** der. Bunun üzerine;

- **"Gel önce bir abdest al"** der ve her ikisini de alarak mavi bir sıvı bulunan havuzun yanına götürür. Çünkü buradaki sıvı sülfürik asitir. Rengi tam mavidir. Yemin ettirilmek istenen genç abdest almak için havuzun kenarında durur, Nazım Kezzar onu havuza iter. Ve orada eritip buharlandırır. Sonra diğer gence; "hadi sen git, öyle görünüyor ki sen masumsun, ben seni affettim" der. Ve bunu serbest bırakır. Ta ki

gördüğü manzarayı anlatsın ve insanlara korku salsın. Mühim olan bu tür işkenceleri insanlara reva gören Saddam hakkında ona yağcılık yapan Şefik el-Kemal'in şu şiiridir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde, Ne kadar yücedir. O Allah'ın yüzü gibidir. Çevreye azamet saçar"

Böyle bir övgüyü yapan dilin akıbeti ne oldu biliyor musunuz?

Irak ile İran savaşı başladığında Irak'tan bir heyet Humeyni'ye savaşı durdurmasını talep etmek

için yola çıkar. Humeyni heyettekilere

- **"Teklifinizi bir şartla kabul ederim. O da; Saddam'ın yönetimden indirilmesidir"** der. Heyetteki bazı Baas partililer;

- **"Saddam vatan uğrunda birçok şeyi feda etmiştir. Bunu da vatan için feda edebilir"** der. Bunu diyenlerin arasında Şefik el-Kemali de vardır. Daha sonra Saddam onların bu ifadesini duyar ve Şefik el Kemali'yi çağırtarak ona;

- **"İşittim ki sen böyle böyle demişsin."** der. O da;

- **"Evet, sen bizim reisimizsin, bize fedakârlığı sen öğrettin. Bende böyle dedim"** cevabını verir. Bunun üzerine Saddam;

- **"Dilini uzat"** diye emreder. Şefik el Kemali dilini uzatır ve Saddam da makasla onun dilini keser. Evet; **"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde ne kadar yücedir"** diyen dilin akıbeti işte bu olmuştur... Yüce Mevla bu gibi insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların

azaplarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

"... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

Şa'râvî Cuma, Mısır İçişleri Bakanı idi. Bu kişi Müslüman Kardeşlerden tutukluları cezalandırmak için onlara meyve verilmesini yasaklamıştı.

Bir gün Muhammed Kutup, hapishanede yedi yıl kaldıktan sonra yine aynı hapishanede kalan kız kardeşini ziyaret etmek için cezaevi müdüründen izin istedi. Muhammed Kutub'un bu isteğine cezaevi müdürü; "Maalesef buna izin veremeyeceğim, çünkü İçişleri Bakanlığının açık emri var; **"Muhammed Kutup kesinlikle kız kardeşini ne sağ ne de ölü olarak**

göremeyecek" diye..." Muhammed Kutub'un bu talebinden henüz daha bir yıl geçmeden İçişleri Bakanı Şaravi Cuma görevden alınır ve hapsedilir. O tarihlerde Hamide Kutub ve kardeşi Muhammed Kutub cezaevinden çıkmışlardır. Şaravi Cuma'nın hanımı meyvelerle birlikte onu ziyaret için cezaevine gelir. Hapishanenin girişinde gardiyan;

- **"Bu ne?"** diye sorar. Kadın;

- **"Kocam Şaravi Bey için getirdiğim yiyecek vs. eşyalar"** cevabını verir. Gardiyan;

- **"Kocanız Şeravi Bey mi?"** şeklinde sorar. Kadın;

- **"Evet, kocam Şaravi Cuma'dır"** der. Gardiyan;

- **"Kocanız bir kanun çıkarmıştı. Buna göre tutuklu ailelerinin hapishaneye meyve göndermeleri yasaklanmıştır. Ben kocanızın hapishanede olmadığı dönemde bir bakan olarak ona itaat ediyordum. Şimdi de ona hapishanede iken itaat edeceğim. Vallahi o meyvelerden bir tanesini bile tadamaz"** cevabını verir. ".... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların azablarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

Şemsi Bedran...

Bu kişi Mısır istihbarat başkanı idi. Daha sonra Milli Savunma bakanı oldu. Müslümanlara yaptığı işkencelerle meşhurdur. Bu zat Enver Sedat tarafından hapsedilir, hücreye konur. Ve kendi kendine şöyle der: **"Ey Seyyid Kutup. Allah sana rahmet etsin. Herhalde seni koyduğumuz hücre bizim içinde bulunduğumuz bu hücredir."**

Evet... Şemsi Bedran'a işkence yapmaya gelen polisler ona şunu söylüyorlardı: **"Efendim kusura bakma, işkence etmeyi sen bize öğrettin."** Şemsi Bedran hapishaneye girdiği ilk gece neredeyse öfkesinden patlayacaktı. Çünkü

tüm gece boyu aynı hapishanede tutuklu olan Müslüman Kardeşler mensupları tekbir getiriyorlar ve diyorlardı ki: **"Şemsi Bedran, Şemsi Bedran. Askeri cezaevine hiç girer mi"** Ve tekbirlerinde şöyle diyorlardı**: "La ilahe illallah el hükmü lillah vahidil kahhar** (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Egemenlik, hükümranlık yalnız kahredici olan tek Allah'a aittir.) **"Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bilmezler."** (Yusuf, 21)

Tekrar konumuza dönelim. Saddam Baas partisine mensub olanları dünya çıkarları için çevresinde toplamıştı. İran-Irak savaşı olunca Baasçılar kurşunla karşı karşıya geldi. Sınırda ölümü gördüler. Bu nedenle gerisin geri kaçtılar. Çünkü onlar Baas Partisi'ne sırf dünya metaı için gelmişlerdi, ölmek için gelmemişlerdi. Bu nedenle Baas Partisi Hz. Hüseyin'in şahadeti düşüncesi üzerine kurulmuş bir itikada sahip

olan Şiiler önünde mukavemet gösteremedi. (Sohbeti dinleyenlerden birisi soruyor);

Soran: Afganistan içerisinde bulunan şiiler kendi bulundukları yerden geçen mücahit kafilelerinden vergi alıyor mu?

Azzam: Afganistan içerisindeki şiiler Bamyan bölgesinden veya diğer hakim oldukları yerden geçen mücahid kafilelerinden vergi alıyorlar. Buralardan geçen mücahit kafileleri ya silah veya mal veya benzeri türden vergiler ödemek zorundadırlar.

Soran: Nuristan' da da bu şekilde mi?

Azzam:Nuristan halkı iyi insanlardır. İnkılâptan sonra Nuristan devleti; Suru'r (eski devlet başkanı) küfrünü ilan etti ve onunla savaşmaya başladılar. Allah'a hamd olsun biz Nuristan'lı kardeşlerimizin tağuta karşı bu konumlarından dolayı sevinçliyiz. Bizler üç

veya dört yıldan beri bu hükümete karşıydık ancak son yıl Surur'un kâfir olduğu ilan edildi ve etrafındaki komünistlerle birlikte ülkeden kovuldu. Örneğin Muhammed Kasım, Vezir Şah, Velih Şah, Vezir Han ve Gari Hamid gibi komünist liderler ülkeden kovuldu ve devlet komünistlerden arındırıldı. Bu insanların Nuristan devletinde yer almaları bizimle onlar arasında ihtilafa neden olmaktaydı. Allah'a hamd olsun şu anda bu komünistlerle savaşmaya başladılar. Allah'ın izniyle mücahid kafilelerine özellikle de yardım kafilelerine yollar açılacaktır.

Şimdi izah etmekte olduğumuz 31. âyete tekrar dönelim: Yüce Mevla buyuruyor ki:

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesihi kendilerine rab edinmişlerdir" (Tevbe, 31) Ondan önceki âyette ise yüce Mevla şöyle buyurmuştu:

"Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir..." (Tevbe, 30) Sözlerin ağızdan çıktığı malumdur. Ancak buna rağmen şanı yüce Allah te'kid olarak; "Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözleridir" buyurmaktadır. Ve dilleriyle söylemiş oldukları bu sözlerini "...kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar." Âyet-i kerimede geçen "yudahiun" kelimesinin manası benzetirler manasına gelen "yuşabihun" kelimesi ile eş anlamdadır. Ayet-i Kerimede Hz. Üzeyir'in Allah'ın oğlu diyen yahudilerin ve Hz. İsa'ya Allah'ın oğludur diyen hristiyanların bu sözlerini önceki kâfirlerin sözlerine benzedikleri zikredilmektedir. Önceki kâfirlerden maksat Arap müşrikleridir yahut da diğer kâfirlerdir. Çünkü Arap müşrikleri de Lat, Uzza ve diğer üçüncüleri olan

Menat'ın Allah'ın kızları olduklarını söylüyorlardı. Bu husus Necm Sûresi'nde şöyle beyan edilmiştir:

"Ey kâfirler. Erkekler sizin de kızlar Allah'ın mı? Öyleyse bu insafsızca bir taksimdir. " (Necm, 21–22) Başka bir âyette de şöyle beyan edilmektedir:

"Rahman'ın kulları olan melekleri de dişi saymışlardı. Onların yaratılışlarına şahit mi olmuşlardı. Onların bu şehadetleri yazılacak ve sorguya çekileceklerdir." (Zuhruf, 19)

Görüldüğü gibi Yahudiler ve hristiyanlar bu sözleriyle kendilerinden önceki kâfirlere ve onların sözlerine benziyorlardı. Bu nedenle Allah Teala onlar hakkında; **"Allah onları kahretsin..."** buyurdu. (Tevbe, 30) Kur'an-ı Kerim'de geçen "Kâtele" veya "Kutile" kelimeleri "iane: lanet etsin" veya "lanet olsun" manalarınadır. Bu nedenle

âyet-i kerimede "Allah onları katletsin" buyurulmaktadır. Bunun manası "Allah onlara lanet etsin" demektir. Peygamber efendimiz bir hadisi şerifinde: "Bir adama lanet edimesi onu öldürmek gibidir" buyurmuşlardır. Yine Rasulullah (sav) sahibi tarafından lanetlenen bir deve hakkında şöyle demiştir: "O deveye binmeyin çünkü o lanetlenmiştir." Aslında lanet çok ağır bir sözdür. Birine hitaben söylendiğinde bu lafız semaları ve yeri dolaşır daha sonra semalar ve yerler onu reddeder sonra da lanetlenene geri döner. Eğer bu kimse lanete müstahak ise ona biner yoksa lanet okuyan kimseye geri döner. Lanet okumak az bir mesele değildir. Çünkü lanet Allah'ın rahmetinden kovulmaktır. Âyet-i kerimede;

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i kendilerine rab edinmişler" buyurulmaktadır. (Tevbe, 31) Daha önce

Adiyy bin Hatem'in boynunda haç olduğu bir halde Rasulullah (sav)'e gelerek müslüman olduğunu ve Allah Rasulünün de ona: **"Bu putu at"** buyurduğunu bunun üzerine onun da haçı attığını zikretmiştik. Adiyy bin Hatem şöyle diyor; "Rasulullah (sav)'i Tevbe Sûresi'ni okurken işittim; **"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i rab edinmişler"** âyetini okuduğunda **"ya Rasulullah biz onlara tapmazdık"** dedim. Rasulullah (sav)'de; **"Evet! Onlar haramları helal, helalleri de haram kılarlardı. Ve onlar da bunlara itaat ederlerdi. İşte onların haham ve rahiplerine ibadeti budur"** buyurdu." Bir diğer rivayette ise Rasulullah (sav) **"Haham ve papazlar onlara haramları helal kıldılar, onlar da onu helal kabul ettiler. Helalleri de haram kıldılar. Onlar da onun haramlığım kabul ettiler. İşte onların haham ve**

papazlara ibadetlerinden maksat budur" buyurdu.

Biz daha önce bu meselenin tehlikeli bir mesele olduğunu, modern çağımızda İslâm ümmetinin içine düşmüş olduğu en büyük şirkin bu olduğunu söylemiştik. Bu da insanları yeryüzünde Allah'ın indirdiği dışında kanun koyan tağutlara taptırmak ve onlara itaat ettirmek meselesidir. Bu afet ve bu felaket İslâm ümmetine ilk defa Napolyon Bonapart'ın Mısır'a girmesinden sonra gelmiştir. Sonra Fransızlar Muhammed Ali Paşa'yı kendilerinin bir uşağı olarak bölgeye yerleştirdiler ki hissedilmeksizin yavaş yavaş bölgeyi kâfirleştirsinler.

Bu planın bir devamı olarak Muhammed Ali Paşa Fransa'ya öğrenciler gönderdi. Muhammed Ali Paşa'nın Doktor Calub isminde Fransız bir müsteşarı vardı. M. Ali Paşa'nın Fransa'ya gönderdiği öğrencilerden biri de Rıfaa et-Tahtavi idi. Bu

Paris'e gitti, dans etmeyi öğrendi, sarık cübbeyi attı, takım elbise giydi. Mısır'a dönünce de Paris Hatıralan'nda "net altınlar" manasına gelen "Tahrîsu'l-İbfisfi Telhisib Paris" isimli eserini yazdı. Eserinde Paris'teki dansları ve ona hayranlığını zikreder. Bu zat Muhammed Ali Paşa'yı Fransız kanununun tercüme edilmesine dair ikna etti. Muhammed Ali Paşa Fransız kanununu tercüme ettirip Mısır'da İslâm ümmetine uygulamaya başladı. Fakat bunu hissettirmeden tedrici bir şekilde yaptı.

Mesela Muhammed Ali Paşa ve Rıfaa et-Tahtavi camilere, Ezher'e, dini medreselere hiç dokunmadılar. Onlar bu halleri ile adeta bir saati alıp içinden teker teker parçalarını çıkarıverdiler. Saatin kadranı ve dış parlaklığı kof bir şekilde kalıverdi. Fakat saat de bitmişti. Evet, bunlar bölgede İslâm'ı madde madde, parça parça çözüp kaldırdılar. İslâm'ın Medeni

kanun kısmını kaldırıp yerine Fransız Medeni kanununu, Ceza kanunu kısmını kaldırıp yerine İtalya veya İsviçre kanununu, başka kanunlarının yerine de Alman kanununu koydular. Böylece ortaya dışardan ithal edilmiş yepyeni bir din çıkmış oldu. Evet, camiler mevcut, namazlar kılınıyor, oruçlar tutuluyor fakat insanlar öyle bir akıma kapılmışlar ki hiç haberleri yok.

Mehmed Ali Paşa bu kanunu tatbik etmek istediğinde bazı âlimler ona karşı çıktılar. Son dönem âlimlerinden de onlara karşı çıkanlar bulundu. Mesela hadis âlimi olan Ahmed Muhammed Şakir bu kanunlar hakkında şunu söylemiştir: **"Bu kanunlar çağdaş yesak kanunlarıdır."** Yani Cengiz Han'ın Bağdat'ı fethinden sonra orada tatbik ettirdiği el-Yasak kanunları gibidir. Cengiz Han bunları tatbik ettirmekte zorlanmıştı. Âlimler ona karşı çıkmışlardı. Mesela İbn Kesir el- Bidaye ve'n-Nihaye

eserinde bu kanunları daha önce zikredildiği gibi kâfirlik olarak vasıflandırmıştı. Uyanık olan Hülagu iki mahkeme kurmuştu. Biri Kur'an ve Sünnet mahkemesi, diğeri de Yesak mahkemesi idi. Dileyen ona, dileyen diğerine gidiyordu. İşte o dönemde müslümanlar Yesak'ların tatbik edildiği mahkemelere gidenlere hiç çekinmeden kâfir diyorlardı.

Değerli arkadaşlar! Allah'ın helal ve haramını değiştirmek tehlikeli bir şeydir. Bunları yapanlara itaat, onları rab edinmektir. Çünkü egemenlik ancak Allah'ındır. Haram ve helal hususunda yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey Muhammedi De ki: Biliyor musunuz, Allah size rızık olarak her ne indirmişse, onun kimini haram kıldınız, kimini helal yine de ki; Allah mı bunun için size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus, 59)

"Yoksa o kâfirlerin, Allah'ın izin vermediği bir dini, kendilerine meşru kılan ortakları mı var? Eğer Allah'ın (haklıyı haksızdan) ayırd edecek sözü olmasaydı, insanlar arasında hemen hüküm verilirdi. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır." (Şura, 21)

Seyyid Kutub (rahimehullah) bu konuya değinirken meseleyi geniş bir şekilde izah etmiştir. Vakıa konuya tam bir açıklık getirmiş, herhangi bir kapalılık bırakmamıştır. Bu hususta özetle şunları söylemiştir:

"İslâm madeni bir paraya benzer. Bir yüzüne **"la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur)"** yazılıdır, diğer yüzünde ise **"idare Allah'ın şeriatıyladır"** yazılıdır. Bu iki yüzü birbirinden ayırmak mümkün değildir. Allah'ın şeriatı ile idare edilme la ilahe illallah'ın bir parçasıdır. Bu itibarla Allah'ın sedalıyla sevk-idare edilmek Allah'ı birlemenin bir bölümüdür. Bu nedenle

Allah'ın şeriatı dışında herhangi bir rejimle idare edilmeyi isteyen, la ilahe illallah kavramını bozmuş ve İslâm'dan çıkmış olur."

Fetva Vermede Cüretkâr Olmak

Sahabelerin zamanında bir olay olmuştu. Kudame bin Maz'un Bahreyn'de iken içki içer. Carut ve Ebu Hureyre Kudame'in Bahreyn'de içki içtiğine dair Hz. Ömer'in huzurunda şahitlik yaparlar (Kudame Ömer'in sütkardeşidir) Kudame ve hanımı getirilir. Hanımı da Kudame'nin içki içtiğine şahitlik yapar. Bunun üzerine Hz. Ömer Kudame'ye seksen kırbaç vurulmasını emreder. Kudame;

- **" Bunda benim günahım yoktur ve senin de benim üzerimde bir hakkın yoktur. Bana bir kamçı dahi vuramazsın "** der. Ömer;

- **" Neden? "** der. Kudame;

- " Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır. **" İman edip Salih amel işleyenler Allah'tan korktukları, imanlarında sebat ettikleri, iyi amel işlemeye devam ettikleri, sonra Allah'tan sakındıkları, imanlarından ayrılmadıkları, yine Allah'tan korktukları ve iyilikte bulundukları müddetçe daha önce yediklerinden dolayı kendilerine bir günah yoktur. Allah iyilikte bulunanları sever. "** (Maide, 93) İşte bu nedenle yaptığım şeyden dolayı bana günah yoktur. Çünkü ben Allah'tan korktum, iman ettim, hicret ettim ve cihadlarda bulundum. Benim hakkımda senin bir sorumluluğun yoktur" der.

Âyetin ifadesi karşısında Ömer (ra) durur ve sahabeleri toplar. Sonra onlara; **"Kudame böyle böyle demektedir, bu hususta görüşünüz nedir?"** der. Sonra onlara; **"Kudame'ye gidin, meseleyi ondan öğrenin"** der. Hz. Ali'de; **"biz Kudame'ye**

soralım. Eğer o içkinin haram olduğu görüşünde ise ona sopa atalım. Şayet içkiyi helal görüyor idiyse onu öldürelim. Çünkü o Allah'ın haram kıldığını helal saymıştır" dedi.

Aslında Kudame Bedir savaşına katılan sahabelerdendi. Bu içkiyi içtiği esnada Bahreyn valisi idi. Fakat subhanallah! Ne gariptir ki İslâm olmadan önce hayatının bir bölümünü içki ile geçirdiğinden dolayı tekrar bu tür bir şeye sürüklenmiş oldu. Sahabeler dediler ki:

- **"Ey Kudame, içki hakkında görüşün ne?"** O da dedi ki:

- **"O haramdır."** Hz. Ali de dedi ki:

- **"O halde ona seksen değnek vurun"**

Bu hadise de gösteriyor ki herhangi bir haramı serbest bırakan meyhaneler için ruhsat veren bir insan için; **"bu kâfir midir, yoksa müslüman mıdır"** şeklinde soru sorulursa yerindedir. Çünkü bu kişi sadece

içkiyi helal saymış değil, bunun içilmesine dair ruhsat da vermiştir. **"Ben sana kanunlarımızın gereği içki içmene de ve onu satmana da ruhsat veriyorum. Al onu dükkânının kapısına as. Bu sakallılardan biri sana müdahale edecek olursa ben onu hapsederim, herhangi bir kimse senin vitrine koyduğun bir şişe içkiyi kıracak olursa ben onu birin yerine on defa hapsederim çünkü o kanuna saygısızdır"** der.

Evet... Allah'ın indirdiğinin dışında kanun koymak kâfirliktir. Kişiyi İslâm dininden çıkarır. Fıkıhta herkesçe bilinen meşhur bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfirdir. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfirdir. Bu nedenledir ki İbn Teymiyye; yabancı bir kadının namahrem bir yerine bakmayı helal görenin icma ile kâfir olduğunu, yine ekmeğin haram olduğunu söyleyenin icma ile kâfir olduğunu

söylemiştir. Çünkü mesele haramı işlemekten öte onun helal olduğuna karar vermektir. Bunun anlamı şudur; hayatı boyunca içki içen dahi mümin olarak ölmesi şartı ile Cennete girebilir. Fakat bir defa dahi içki helaldir diyen dinden çıkar. Tekrar kelime-i şehadet getirmesi ve banyo edip yeniden İslam'a girmesi gerekir. Aksi takdirde hanımı kendisinden boş olur, çocukları kendisine mirasçı olmazlar, İslâm'ın himayesi ondan kalkmış olur. Bu hususta yüce Mevla; "Kim dini inkar ederse şüphesiz onun daha önceki amelleri boşa gider ve ahiret gününde o hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5) Böyle bir duruma düşen insan yeniden müslüman olduğunu gösteren şahadeti getirmesi, hanımı ile yeniden akit yapması gerekir. Ancak Hanefilere göre tekrar mehir ödemesi icab etmez. (Şu kardeşimize göre de bütün evrakları yeniler) (!)

Evet, Hz. Ömer bu duruma düşen sahabe hakkında hemen fetva vermemiş, onun hakkında sahabeleri ile istişare etmiş ve isabetli bir neticeye varmıştır. Şayet bu bizden biri olsaydı hemen ona bir fetva bulurduk (!) Bugün herkesin fetvası koltuğunun altında hazır. Uzatır elini, çeker çıkarır ve söyler. Herkes müftü kesilmiştir. Şayet sen birine; **"bunu söyleyen Ebu Hanife'dir"** desen, **"Ebu Hanife kim?"** der. Elinin tersi ile işaret eder. **"Şafii dedi"** desen, **"Şafii kimdir?"** der. Vallahi tek kalemde bütün imamları silip atar. Çünkü kendisini kayıtsız şartsız müctehid görür.

İnanır mısınız bir gençle çokça tartıştım. O Arapça bilmiyor, belagat usulünü bilmiyor, ayetlerin iniş sebeplerini bilmiyor, nasih-mensuh meselesinden haberi yok ve bana dedi ki:

- **"Ben fetva verebilirim!"** Ben de dedim ki:

- **"Be muhterem, sen bu meseleyi bilmiyorsun."** O da dedi ki:

- **"Bilmem zorunlu değildir."** Kesinlikle biliyorum ki bu genç gramerde tümleci, hâl ve cümle açıklamalarından ayırd edemeyecek durumda. Tahsili ne? Liseye bile ulaşamamış. Onun için mühim olan **"biz de insanız, müctehidler de insandır"** sloganıdır. İstediğin meselede fetva vermeye hazır. Dur, sus nedir bilmiyor. Bunlar hakkında bir zat şöyle söylemiştir: "Öyle meseleler hakkında fetva verirler ki bunun daha basiti bile Hz. Ömer'e arz edilseydi Bedir ehlini onun cevabı için bir araya toplardı. Evet, sahabeler böyleydi. İçlerinden biri fetva vermeye kalkıştığında yüzü sararıyor, yer yer kıpkırmızı kesiliyordu.

İmam Malik bir mesele hakkında fetva verdiğinde veya kendilerine bir meselenin hükmü sorulduğunda sanki Cennet ile Cehennem karşısına dikilmişçesine yüzü

sararıp solardı. Bu sebepledir ki Kuzey Afrika halkı İmam Malik'e birkaç ay yürüyerek ulaşan birini kırk meselenin fetvasını öğrenmek için göndermişlerdir. Kişi İmam Malik'e vardığında o sadece dördüne cevap vermiş, otuz altısı için **"bilmiyorum"** demiştir. Aylarca yol kat edip gelen adam **"peki ben arkamda olanlara ne diyeceğim?"** deyince İmam Malik ona; "onlara de ki; İmam Malik **"bilmiyorum"** dedi. **"İşte bu nedenledir ki ilim üçtür. Bir: Muhkem ayetler, İki: Devam eden Sünnet, Üç: "Bilmiyorum"** sözüdür, demişlerdir. Fakat sen **"her şeyin cevabı sende mevcut, fetva hazır, kendin mutlak müçtehidsin"** şeklinde davranırsan şunu bil ki İslâmî bir devlette olsan vali seni hapseder. Çünkü vali cahil müftülere, çılgın müftülere, bilgisiz doktorlara, iflas eden tüccarlara kısıtlılık kurallarını uygular ve bunları gerekirse hapseder.

İşin garip tarafı dünya ile ilgili ilimlerde sahtekârlık yapanlar hemen cezalandırılıyor. Fakat Allah'ın dini ile oynayanlar elini kolunu sallayarak serbest geziyor. Mesela tıp tahsili yapmayan bir kişi klinik açsa kapısına klinik olduğunu yazsa bu kişi hapsedilir. Niçin? Çünkü diploması yoktur, muayene etme ruhsatı yoktur, tabipler odasından icazeti yoktur vs. Hatta yedi sene tahsil yapmadan dinleme cihazını bile kulağına takamaz.

Peki, insanlara Rablerinin emrettiği hükümleri aktaracak olan insanın nasıl olması gerekir. Nasıl çıkıp da "bu Cennetin yoludur, bu da Cehennemin yoludur" diyecektir. Yoksa bize göre din ve maneviyat insanın vücudundan daha mı ucuzdur? Bir sene bile ilahiyat fakültesinde okumadan çıkıp insanlara fetva veriyoruz. Bu hususta Ebu Ali ed-Darir şunları anlatmıştır: Bir gün ben İmam Ahmed bin Hanbel'e dedim ki;

- **"Yüz bin hadis ezberlemiş olan bir insan fetva verebilir mi?"** İmam Ahmed;

- **"Hayır"** dedi. Dedim ki:

- "**İkiyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi"** Yine **"hayır"** dedi. Dedim ki;

- **"Üçyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?"** Yine;

- "İmam Ahmed, **"hayır"** dedi. Dedim ki;

- **"Beşyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?"**

- **"Umarım"** dedi.

İmam Şafii diyor ki; **"Ben bir mesele hakkında tamamen mutmain olmadıkça fetva vermem, beklerim."**

Şimdi ise bizlere birçok fıkhi meseleler sorulsa çayı içerken veya sütlü kahveyi yudumlarken ayak ayak üstünde düşünmeden fetva veririz(!) İmam Ahmed bin Hanbel birçok fıkhi

meseleler hakkında kaçınır ve fetva vermezdi. Bugün sizler İmam Ahmed bin Hanbel'in fıkıh kitaplarını okuduğunuzda bir mesele hakkında iki veya üç görüş olduğunu görürsünüz. Bunun sebebi İmam Ahmed'in fetva vermekte ihtiyatlı davranması ve bütün ihtimalleri göz önünde bulundurarak ona göre cevap vermesidir. Konumuza dönelim;

Tekfir Meselesi

Daha önce de anlattığım gibi bu mesele beni çok meşgul etmiştir. Çünkü ben 1972 senesinde Mısır İhvan-ı Müslim'inin hapisten çıkmasından sonra ortaya çıkan birçok farklı gruplarla birlikte yaşadım. Her gün yeni bir görüş ortaya çıkaran ve tekfir konusunda aşırılıklarda bulunan, rahatlıkla müslüman kardeşini yüzüne karşı tekfir edip arkasında namazı terk eden kimselerle birlikte yaşadım. Uzun araştırmalarım

neticesinde hüküm ve yargı konusunda -Allahu âlem- vardığım sonucun özeti şudur:

1. Ülkede Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyan ve bunların uygulanmasını emreden yönetici kâfirdir. İslâm dininden çıkmıştır.

2. Kanunları maddeleştirenler yani; **"birinci madde şudur, ikinci madde şudur"** gibi düzenlemelerde bulunanlar... Allah'ın indirdiği kanunlara ters olan bir madde dahi düzenleseler İslâm'dan çıkarlar. Bunlar Mekke'de Lat ve Uzza'nın yanında bulunan kâhin ve onların hizmetçileri gibidirler.

3. Millet Meclisi... İçerisinde Allah'ın kanunlarına ters kanunlar çıkaran, Allah'ın helal kıldığını haram sayan, cihadı yasaklayan, mescitlerde ilim halklarını engelleyen, iyiliği emrederek kötülükten nehyeden emri bi'l-ma'ruf ve- nehyi ani'l-münker müessesesini yürürlükten kaldıran,

onu yasaklayan, **"mirasta kadın ve erkek eşit pay alır"** diyen, ikinci evliliği kanun dışı sayan ve Allah'ın indirdiği İslâm şeriatına muhalif tek kanun maddesine muvafakat eden her milletvekili İslâm'dan çıkar, kâfir olur.

4. İslâm ümmeti içerisinden İslâm dışı kanunlara kalbi ile razı olanlar. Çünkü **"bundan sonra hardal tanesi kadar dahi iman yoktur."**

"Kim onlara karşı eliyle cihad ederse o mümindir, kim onlara diliyle cihad ederse o mümindir, kim onlara kalbi ile cihad ederse o mümindir. Bunun dışındakinde ise hardal tanesi kadar dahi iman yoktur."

5. Hâkimler: Parlamenterlerin koydukları kanunları uygulayan hâkimler iki kısıma ayrılır;

a. Bu kanunları sevmeyen, bunların kaldırılmasını isteyen hakimler kanaatimce

dinden çıkmazlar fakat onlar fasıktırlar. Yaptıkları iş haramdır. Maaşları haramdır.

b. Bu tür kanunları severek tatbik eden hakimler, bunlar İslâm'dan çıkarlar.

6. Avukatlar: Allah'ın nizamı dışındaki beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin önünde dava açan avukatlara gelince kanaatimce bunların avukatlık yapmaları haram ve aldıkları ücretler de haramdır. Bu hususta şöyle bir olay yaşadım. Ben bir avukat arkadaşla konuşurken bu meseleyi ona açtım ve dedim ki;

- **"Niçin avukatlığı bırakmıyorsunuz, bu haramdır."** O da dedi ki:

- **"Vallahi ben kazandığım lokmanın helal olduğuna inanıyorum. Benim kazancım rızkını temin etmek için kazma kürekle çalışan kimsenin rızkı gibidir. Sonra sizler fıkhı bilen insanlarsınız. Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde hocasınız.**

Ben bu meseleyi size soruyorum. Avukatlık yapmak helal mi yoksa haram mı? Verdiğiniz fetvaya bağlı kalacağım." Bunun üzerine biz yedi veya dokuz kişi toplanıp bu meseleyi tartıştık. Benim dışımdaki bütün arkadaşlar aşağıdaki şu şartların varlığı halinde avukatlığın helal olabileceğini söylediler.

a. Avukat beşeri kanundaki hükmü İslâm'ın hükmüne ters olan herhangi bir meseleyi dava olarak açmamalı. Mesela kanunlardaki zina etmenin hükmü İslâm'dakinden çok farklıdır. Avukat zina ile ilgili bir davayı mahkeme önünde açmamalıdır.

b. Müvekkilinin haksız olduğunu tahmin ettiği hiçbir davayı açmamalıdır.

c. Açtığı davanın seyrinde müvekkilinin haksız olduğu ortaya çıkarsa davadan çekilmelidir.

Evet, benim dışımdaki sekiz arkadaş bu görüşe vardılar. Fakat benim kanaatim bu şartlar da olsa avukatın işi haramdır. Allah daha iyi bilir ya İslâmî cezalardan herhangi bir cezanın daha altında bir cezayı öngören bir kanuni madde ile ilgili mesele hakkında avukatın dava açması haramdır. Bundan aldığı mal haramdır. Avukatın yukarıda zikredilen şartlar altında çalışmasına ruhsat veren arkadaşlar kanaatimce benden daha bilgili ve daha fakiridirler. En iyisini Allah bilir.

7. Hakkını kurtarmak amacıyla beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelere giden halkın durumuna gelince. Örneğin, hırsızın cezası İslâm'da elinin kesilmesidir. Cahiliye kanunlarında ise iki veya altı ay hapis cezasıdır. Görüldüğü gibi bu kanunlar yeni bir din, yeni bir şeriattir... Nitekim yüce Mevla Hz. Yusuf'un zamanındaki Kralın kanunlarına din demiştir: **"... Aksi halde**

Allah dilemedikçe hükümdarın dinine göre (şeriatına göre) Yusuf'un kardeşini alıkoyması mümkün olmazdı." (Yusuf, 76)

Görüldüğü gibi hükümdarın şeriatı, beşeri düzenlerin kanunları bir dindir. Buna rağmen hakkını kurtarmak amacıyla zorda kalarak bu mahkemelere giden halkın günahkâr olmadığı kanısındayım. Evlâ olan ise hakları zayi olsa dahi bu mahkemelere başvurmamalarıdır.

La ilahe illallah diyen, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyduğu veya o kanunlarla hükmettiği zaman onun kâfir olacağı konusunda endişe eden zihinlere şu misali veririz; **"Akşam namazı dört rekattir"** diyen kimsenin hükmü nedir? Şüphesiz bu kimse kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır. Herhangi bir müslüman bu kimsenin küfründe şüphe edermi? İşte akşam namazı dört rekâttır diyen kimse ile hırsızın cezası iki

ay hapistir diyen kimse arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her iki emir de yüce Rab tarafından buyurulmuştur ve bu Yüce Allah'ın indirdiği hükümleri değiştirmektir.

Şöyle diyen kimsenin hükmü nedir; "Vallahi ben İslâm'ı seviyorum, İslâm'ın hükümlerine göre yaşamayı ve İslâm'ın kanunlarıyla muhakeme olunmayı istiyorum, ancak pazar günü hristiyanların kilisesine gidip ibadet edeceğim." Bu kimse müslüman mıdır, yoksa hristiyan mıdır? Bu kimse İslâm'dan çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır? Bu kimse her gün namaz kılmaktadır. Sadece Pazar günü kiliseye gitmektedir. Pazar günü kiliseye gidip ibadet edenle Allah'ın kanunlarının dışındaki başka kanunlarla hükmeden veya yargılanmak isteyen kimsenin arasında hiçbir fark yoktur. Benim bu konudaki görüşümün özeti budur. Bu, Peygamber'in (sav); **"Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i**

Allah'tan başka rabler edindiler" ayet-i kerimesini açıklarken buyurduğu şu hadis-i şerif bu meseleyi açıklığa kavuşturmaktadır. **"Onlar (hahamlar ve papazlar) kendilerine uyanlara haramları helal kılıyorlardı, helalleri de haram kılıyorlardı. Onlar da bu görüşlerinde papazlara uyuyorlardı. İşte onların bu davranışları papaz ve hahamlara tapmak ve onları rabler edinmektir."** Görüldüğü gibi Allah'ın dinini değiştirenlere itaat, onlara ibadet etme ve onları rabler edinme kabul edilmiştir. Bu hususu üstad Seyyid Kutub şu ayeti tefsir ederken açık bir şekilde ortaya koyuyor.

"Kesilirken üzerlerine Allah'ın adı zikredilmeyen hayvanları yemeyin. Bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Şüphesiz ki şeytanlar sizinle mücadele etmeleri için dostlarına fısıldarlar. Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz" (En'am, 121) ve diyor ki:

"Puta tapanların müşrik olduğuna hükmeden, tağutun kanunlarıyla muhakeme olunmak isteyene ise müşrik olarak hükmetmeyen ve birini tekfir ederken diğerini tekfirden kaçınanlar Kur'an okumamaktadırlar. Bunlar Kur'an'ı indirildiği şekilde okusunlar. Allah'ın kelamını ciddiyetle ele alsınlar. Ayetin **"Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz"** bölümünü çok iyi düşünsünler. Diğer yandan; **"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryemoğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişler..."** (Tevbe, 31) ayetini anlamaya çalışsınlar."

Bir önceki bölümde hâkimiyetten (egemenlik, kanun koyma) yasama ve yetkiden bahsettik. Çünkü kanun koyan, yasamada bulunan bir kimse ilahlık iddia ediyor demektir. Ve bu kimseye razı olarak itaat eden her kimse de bu kanun koyana ibadet ediyor, ona kulluk ediyor, ona

tapıyor demektir. Kanun koyan kimse İslâm'dan çıkmıştır. Bu kanun koyana isteyerek itaat eden ve koyduğu kanunlara razı olan kimse de İslâm'dan çıkmıştır. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah heva ve heveslerinden helal ve haram tesbit eden rahip ve hahamlara itaat eden kimselerle hristiyanların Meryem oğlu İsa ile koşmuş oldukları şirki eşit kılmıştır. Yüce Allah bunu şu buyruğuyla ilan etmiştir; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişlerdir."

Her iki hususda şirktir. Allah'ın kanunlarının dışındaki kanunlara itaatte şirktir, İsa Mesih'e ibadet de şirktir. Seyyid Kutub (rahimahullah)'ın; **"Eğer onlara itaat ederseniz sizler de müşriksiniz"** (En'am, 121) ayet-i kerimesindeki tefsiri bu konuyu çok iyi izah ettiğini belirttik.

"... Hâlbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir." (Tevbe, 31)

Evet, onlar tek ilaha ibadet ile emrolunmuşlardı... Bu nedenle âyet-i kerimelerde Hz. İsa'yı Allah'ın dışında ilah edinenler veya onun üç ilahın üçüncüsü olduğunu söyleyenlerin kâfir oldukları beyan edilmiştir.

"Şüphesiz, Allah, Meryem oğlu İsa Mesih'tir, diyenler kâfir oldular. Oysa Mesih onlara: Ey İsrail oğulları! Hem benim, hem de sizin Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, şüphesiz Allah ona Cenneti haram kılmıştır. Ve onun varacağı yer cehennemdir. Zalimlerin hiçbir yardımcısı da yoktur, demişti. Şüphesiz ki: Allah, üç ilahın üçüncüsüdür diyenler, kâfir olmuştur. Oysa tek bir ilahtan başka hiçbir

ilah yoktur. Eğer söylediklerinden vazgeçmezlerse, şüphesiz, onlardan inkâr edenlere, can yakıcı bir azab isabet edecektir." (Maide, 72–73) Hâlbuki Mesih (as); **"Ey İsrail oğulları! Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz"** demiştir.

Son senelerde İngiltere'de papazların ileri gelenlerinden beş tanesinin bir araya gelerek yazmış oldukları kitapta; **"İsa Mesih, Allah'ın oğlu değildir"** demişlerdir. Bu kitap batıda büyük bir kargaşaya sebep oldu. Bunu duydunuz mu?

Vakıa günümüzde hıristiyanlık artık mensupları tarafından tahammül edilemez bir din oldu. Batı aklı artık kiliseye katlanamıyor. Bu mesele ta ortaçağlardan beri böyle. Sebebi Papa Polos'un ve Papa Konstantin'in kralların safında yer alıp deneyimle elde edilen ilimlere karşı çıkmalarıdır. Mesela Copernic (Kopernig); (1) Galile, (2) Biruni. (Bkz. Not) Bu zatlar bazı

coğrafya ile ilgili bilgiler ortaya atınca, yerin yuvarlak olduğunu ve-döndüğünü söyleyince engizisyon mahkemeleri kurulmuş, bu tür bilginlerin yargılanmalarına ve takip altına alınmalarına girişilmiştir.

Kiliseye karşı çıkan herkes mahkemelere sevk edilmiştir. Kiliselerin bilginleri tarafından oluşturdukları bu mahkeme mensupları, hristiyan coğrafyası diye bir kitap yazmışlar, bu kitaplarında kâinatın merkezi yerdir, yer güneşin etrafında değil, güneş yerin etrafında döner, diye tescil etmişler ve bununla birlikte birçok efsaneler de yazmışlardır. Bilginler ise mahkemelerde süründürülmüşlerdir.

Copernic hapse koyuldu. Kendisine işkence edildi. Galile'ye de aynı şeyler yapıldı. İşte bütün bunlardan dolayı batılı insanlar kralların yanında yer alan ve halkın kanını emen, kendilerine hizmetçi haline

getiren, ilmin halka ulaşmasına engel olan bu kiliselerden nasıl kurtaracaklarını düşünür oldular. Ve dediler ki; **"yolun kısası Allah'ı inkâr etmektir. Kilisenin ilahını inkâr edin ki kilisenin boyunduruğundan kurtulmuş olasınız."** Böylece batılı insan kiliseden nefret etti. Bunun neticesi olarak da Allah'a imandan uzak durdu. İnançsızlığa düştü. Tâ ki kilisenin tasallutundan kurtulsun.

Üstad Seyyid Kutub'un **"İstikbal İslâm'ındır"** isimli kitabında da zikrettiği gibi aydınlarla kilise arasında bu uğursuz ayırım meydana geldi. Dinle bilginler arasında yıkılması zor olan bir düşmanlık türedi. Çünkü bilginler dine karşı savaşıp onun boyunduruğundan kurtulmadıkça herhangi bir şey söyleyemeyeceklerine inanmışlardı. Dini atınca ilmi şeyleri konuşabildiler. Avrupa'da ilerledi.

İşte batıdaki papazların bu olumsuz davranışlarından dolayı bugün batılılar bizim

çocuklarımıza bile **"sizler bizim gibi yapmadıkça ilerleyemezsiniz"** düşüncelerini telkin etmektedirler. Onlara göre din ilerlemenin önünde bir engeldir. Bu sebeple derler ki; **"Biz dini kaldırıp attık ve ilerledik. Sizler de dininizi bırakmadıkça ilerleyemezsiniz."** Bugün Avrupa'da, Amerika'da tahsilini yapanların çok azını dinlerine bağlı bulursunuz. Çünkü batıdaki üstadları onlara bunları telkin etmişlerdir.

Bir batılı Muhammed Abduh'a; **"Neden bizler ilerledikte sizler geri kaldınız"** diye sorar. Muhammed Abduh ona sadece iki kelime söyledi: **"Terk ettiniz ve terk ettik."** Yani sizler, sizi ilimden engelleyen dininizi terk ettiniz ve ilerlediniz, bizlerse bize ilmi emreden dinimizi terk ettik ve geriledik. Evet, terk ettiniz ve terk ettik.

Batılıların dinlerine karşı cephe almalarının başka bir sebebi de, dünya tarihinde izleri bulunan bir takım devrimlerin

yapılmasıdır. Bunların en büyüğü 1789'da yapılan Fransız devrimi, diğeri ise 1917'de yapılan komünist Bolşevik devrimidir. Bu iki devrimin de sloganları dine karşı savaşmaktı. Mesela Fransız devriminin sloganı şu idi: **"En son kralı, papazın bağırsağı ile as!"** Bu söz Mirabo'ya aittir. Yani en son papazı dahi kesin, karnını yarın, bağırsaklarını çıkarın o bağırsakla da en son kralı asın ve böylece hem krallığa hem de dinlere yeryüzünde son verin.

Bolşevik devriminin sloganı ise şuydu: **"Allah yoktur. Hayat maddeden ibarettir!"** Rusya'da dini yok etmek için ayaklanmış olan Bolşevik ihtilali, Rusya'dan dini silmek için din adamlarının hatalarının ticaretini yapmıştır. Din adamlarının yaşadıkları en kokuşmuş hayatı sergilemeye kalkışmıştır. Mesela **"pis köpek"** hikâyesi bu türdendir. Pis köpekten maksat Raspotin'dir.(1864–1919 yılları arasında yaşamıştır. Ekümenik -

evrensel- bir papazdı. II. Nikola ve hanımı üzerinde büyük söz sahibi idi. Saraydan faydalanmak isleyen çıkarcıların oyuncağı haline gelmişti. Bunu Prens Yusuyof öldürdü)

Bu papaz hakkında adı geçen eser yazıldı. Bunun birçok kraliçe ve prenseslerin ırzına geçtiği anlatıldı. Papaz bunları itiraf odasında yapıyordu. Bu eser hristiyanlığı teşhir etmek için geniş bir şekilde yayıldı. Tabi ki papazın bu hayatı kokuşmuş bir suya benziyordu. Sivrisineklerin ve diğer haşeratın yumurtlayıp çoğalacakları bir zemin gibiydi.

Evet, yüce Mevla bu gibi din adamlarını tasvir ederek buyurmuştur ki; **"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa Mesih'i kendilerine rab edinmişler. Hâlbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir. Onlar, Allah'ın**

nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Fakat Allah, nurunu mutlaka kâfirler istemese de tamamlayacaktır." (Tevbe, 31–32)

Kitap ehli yahudi ve hristiyanların hazırladıkları tuzaklar kıyamete kadar son bulmayacaktır. Bunlar, Allah'ın nurunu söndürmek ve yeryüzünden bu dinin temelini sökmek istemektedirler. Bunun için büyük uğraşı ve gayretler sarf etmektedirler. Ancak yüce Allah bunu reddetmektedir. Bu ayeti ile de Allah'ın dininin yeryüzünde baki kalacağını bildirerek Müslümanlara moral vermektedir. **"Oysa kâfirler hoşlanmasalar bile Allah, mutlaka nurunu tamamlayacaktır."** (Tevbe, 32)

Yüce Allah, kitap ehli olan yahudi ve hristiyanların tuzaklarının bir yönünü beyan etmiştir. "Onlar yüce Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar." Ağzıyla üfleyerek güneşi söndürebileceğini

zanneden kimsenin misali... **"Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile kendi nurunu tamamlayacaktır."**

"Zira yine müşrikler hoşlanmasalar bile, hak dini bütün dinlere üstün kılmak için, Rasulünü hidayetle ve hak din ile gönderen O'dur." (Tevbe, 32–33)

İmam Şafii diyor ki; **"Bu olacaktır, Rasulullah (sav) birçok hadislerle bunu bize müjdelemiştir."** Şeyh el-Bani bu konu ile ilgili dört veya beş hadisi, **"Sahih Hadisler Serisi"** isimli kitabının birinci bölümünde zikretmiştir. Bu hadisler şunlardır:

Birinci Hadis:

Sevban (ra) Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir; "Şüphesiz Allah yeryüzünün doğu ve batısını katlayıp bana gösterdi. Muhakkak ki benim ümmetimin iktidarı yeryüzünden benim için

durulup gösterilen yerlere kadar ulaşacaktır." (Müslim, Fiten Hn. 2889)

İkinci Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel, Darimi ve diğer hadis kitaplarının rivayet ettikleri sahih bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Bu iş (İslâm) gece ve gündüzün ulaştığı her yere mutlaka ulaşacaktır. Taş, topraktan yapılan veya pamuk ve kıldan yapılan hiçbir ev kalmayacaktır ki Allah bu dini aziz bir kimsenin izzeti ile veya zelil bir insanın zillete düşmesi ile o eve girdirmiş olmasın."

Üçüncü Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadise göre Abdullah bin Amr bin el-As'a **"iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniyye mi (İstanbul mu) yoksa Roma mı**?" diye sorulmuştur. O da yazdığı hadisleri içine koyduğu bir

sandığın getirilmesini emretmiş, onu açmış, içinden bir kâğıt çıkarmış ve ona bakarak şunları söylemiştir: Rasulullah (sav)e **"iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniyye mi yoksa Roma mı?"** diye sorulmuş Rasulullah da Herakliyus'un şehri veya Konstantiniyye önce fethedilecektir" buyurmuştur. Rasulullah bu hadisini İstanbul'un fethedilmesinden tam 850 sene önce zikretmiştir. Fiilen İstanbul fethedilmiştir. Rasulullah burayı fetheden ordunun hayırlı bir ordu olacağına, komutanın da hayırlı bir komutan olacağına dair insanları müjdelemiştir.

II. Muhammed Fatih (Fatih Sultan Mehmet), İstanbul'un surları üzerinde iken ordusu düşmanın attığı ateş ve oklar yüzünden neredeyse yok olmakla karşı karşıyaydı. O da surların üzerinde devamlı bu hadisi hatırlıyor ve Allah'a bu komutanın

kendisi olmasını, ordunun da kendi ordusunun olmasını niyaz ediyordu. Vakıa İstanbul'un fethi gerçekten efsanevî bir hadisedir.

Öyle gayretler sarf edildi ki duyan efsane zanneder. Konstantiniyye'nin ismi İslâmbol'dur. İstanbul değildir. Fatih Sultan Mehmet orayı fethettiğinde İslâm şehri anlamına gelen İslâmbol ismi ile isimlendirmiştir. Ancak batı ve uşakları İslâm kelimesini işitmeye tahammül edememiş ve İslâmbol ismini, İstanbul diye değiştirmişlerdir. Çağdaş firavun Enver Sedat'ı öldüren büyük mücahid Halid el-İslâmboli'nin adı Halit İstanbuli değil, Halid el-İslamboli'dir. Bu nedenle sen Konstantiniyye'nin İslâmî adını söylemek istediğinde İslâmbol de, İstanbul deme.

Konstantiniyye şiddetli muharebeler ve büyük zorluklarla feth olundu. Herakliyus İstanbul'un içinde öldürüldü. O erkekçe

savaşıp öldürüldü. Keşke günümüzün idarecileri de hristiyan Konstantin gibi müslüman düşmanlarına karşı mukavemet edebilseler. Evet, İstanbul fethedildi. Ya Roma. İnşallah Roma da feth olunacaktır. Yanımızda Yahya el-Adl bulunuyor. Bu inşallah İtalya'nın valisi olacaktır. (Yahya İtalya'dan gelip İslâmî cihada katılanlardan biri).

Bir Fransız hristiyan yazar, yeni yayınladığı kitabında şöyle diyor: **"İki bin yılından önce Fransa ve İtalya'da İslâm büyük ölçüde yayılacağını zannediyorum"**, Bu zat on üç yıl içinde İslâm'ın Fransa ve İtalya da büyük oranda yayılacağı kanaatinde, vakıa Komünist Partisinin fikir babası Roger Garaudy, meşhur Fransız doktoru Moris Bukay ve Kaptan Kusto'nun müslüman olmalarına dair haberler batıda büyük çığlıklara vesile oldu. Batı bunların İslâm olmaları ile büyük bir sarsıntı geçirdi.

Garaudy bir kaç kitap yazdı. Bunlardan biri de **"Batı Medeniyeti Bittiği İçin Artık İslâm Geliyor"** mahiyetindeki kitabıdır. Nitekim Bertnard Rüssel da; **"artık beyaz insanın rolü bitmiştir, İslâm geliyor"** sözünü söyleme mecburiyetinde kalmıştır.

Batılıların Afganistan'daki cihaddan korkmalarının temelinde de bu yatmaktadır. Onlar mücahitlerin Avrupa'nın göbeğine kadar dayanacaklarından korkuyorlar. Amerikalı bir profesör bu hususta yayınladığı bir kitabında şunları yazıyor: **"Yakında Afganlılar zafere ulaşacaklar, Avrupa'nın göbeğine dayanacaklar, Rusya'ya karşı da galip geleceklerdir. Bunlar Avrupa'nın ortasına dayanınca Amerika da Müslümanların ilerlemesini durdurmak için savaşa girmek mecburiyetinde kalacaktır."**

Amerika, Afgan cihadının durumunu ve ulaştığı neticeyi yerinde görmesi ve incelemelerde bulunması için eski

Cumhurbaşkanı Nixon'u Afganistan'a göndermişti. Nixon bu cihadın gücünü ve halkın **"la ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, yolumuz cihad yoludur, kahrolsun Rusya, yaşasın İslâm"** sözlerini işitince; **"mücahidlerin çadırlarını ziyaret etmek istiyorum"** demiştir. İlgililer onu alıp Nasırbağ isimli bir zata götürmüşler. Nasırbağ beli bükülmüş ihtiyar bir piri fani. Nixon tokalaşmak için elini uzatır. Adam tokalaşmaz. Pakistanlılar; **"bu Amerika Cumhurbaşkanı Nixon"** derler. Günlük yiyeceğine dahi sahip olamayan bu adamın bu tavrına şaşarlar ve ona: "Bu Nixon'dur, Nixon. Sen Nixon'u tanımıyor musun?" Bu piri fani şu cevabı verir: "Bu necistir, kâfirdir. Ben ona selam vermek istemiyorum." Bakınız İslâm'ın azametine. Bir ihtiyar göçmen aylarca içinde kalabileceği bir çadırı alabilmesi için

Suud yeşil hilalinin önünde kuyruk tutmuş biri. Fakat Nixon'la selamlaşmayı reddediyor. Başka bir adam ilerler ve Nixon'a; **"Neden sizler Filistin'deki Müslümanların aleyhine yahudilerle beraber oluyorsunuz"** diye sorar. Nixon da; **"Bu gariban halk da mı bunu biliyor? Mescid-i Aksa bunları yahudinin aleyhine sevk ediyor"** der. Dehşete kapılır ve **"Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum"** diye ısrar eder. Gider görür ki savaş ciddi bir savaş. Medyanın şişirmeleri değil, basının saptırmaları değil! Nixon Amerika'ya döndüğünde basın toplantısı yapar, bir yandan insanları müjdeler, diğer yandan uyarır. Gazeticeler kendisine; "Filan problemi ne yaptın?" diye sorunca Nixon:

- **"İt's easy (bu kolay)"**

- **"What the solution you have prepared? (Bunun için nasıl bir çözüm hazırladınız)"** diye sorulunca;

- **"İt's easy (bu basit)"** der. Bu defa kendisine;

- **"What is the problem (o halde asıl problem ne?)"** diye sorulunca Nixon:

- **"İslam is a problem (Asıl problem İslam)"** diye cevap verir.

Nixon devamla **"Amerika'nın Afgan cihadını sona erdirip İslâm'ın ilerlemesini durdurması için Rusya ile işbirliği yapması gerekir"** der. Nixon bunu basın toplantısında ilan eder.

Ey gençler! Bunlara uyanın, tedbirinizi alın, daha önemsiz şeylerle uğraşarak enerji ve vaktinizi kaybetmeyin. Bakıyorum ki küçük bir genç çıkıp geliyor. Herhangi bir kitaptan bir-iki kelime öğrenmiş. Afganlının boynunda bir muska veya bir boncuk gördüğünde hemen memleketine dönüyor ve milletine: **"Aman bunlar müşrikler"** diye velvele koparıyor. **"Bunlara zekât verilmez.**

Bunlar şöyle şöyleler. Hırsızdırlar" gibi laflar diyor. Bütün mesele bir Afganlının boynunda bir boncuk görmüştür. Bizim mücahid (!) büyük bir şey keşfetmiştir. Oradaki cihadın cihad olmadığını ortaya çıkarmıştır. Vay haline. Mesela Davet ve Cihad üniversitesinde okuyan bir gençle konuşuyordum. Ona dedim ki;

- **"Arapların gelip siz Afganlılarla birlikte burada cihada katılmaları zaruridir."** O da bana şu cevabı verdi:

- **"Peki, Araplar bizi müşrik diye adlandırmıyorlar mı?"** Vallahi ben Arap Yarımadası'ndan gelen bir hocanın riyaseti altında Arap dili kursları alıyordum. 20–30 gün kadar devam etti. Tabi günlüğüne bir riyal alıyordu. Bu adam cihad etmedi. Silahı bile eline almadı. Ben ona: **"Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?"** diye sordum. Hoca: **"Açıkçası Afganistan da cihad diye bir şey yok. O sadece müşrik Afganlılarla**

inkârcı Ruslar arasında bir savaştır," cevabını vermişti.

Yine Arap Yarımadası'ndan gelen bazı gençler bana şunları anlattılar, Maşallah çokça ilim (!) okumuş üstadlardan birine; **"Sen Afgan cihadı için bağışta bulun"** demişler. Hoca; **"ben yüz riyali çıkarır yakarım, Afgan cihadına göndermem. Çünkü bu müşrik Afganlılarla inkârcı Ruslar arasındaki bir savaştır"** cevabını vermiştir.

Yine gençlerden biri hayata atılır atılmaz para toplamış, Afgan cihadı için buraya gelmiş. Bazı insanlar ona "sınıra yakın olan Hoca Celaleddin'in yanına git. Şimdi araba gelir, seni Celaleddin'e ulaştırır, getirdiğin emaneti ona verirsin. Şeyh Celaleddin hoca yedi seneden beri savaşıyor. Şu şu savaşlara katıldı ve şöyle şöyle şeyler yaptı." Bunu duyan genç gayrete gelir, arabaya biner, Celaleddin hocanın yanına gider, hoca onu misafir

eder, gereği gibi ağırlar. İkinci gün genç Peşaver'e döner, getirdiği bir milyon rupiden bir kuruşunu dahi Celaleddin hocaya vermez. Ve der ki: "Bunun inancı sağlam değil, ondan vermedim." Bakın bu gencin haline. Ne büyük bir şey icad etmiş. Adamın inancının sağlam olmadığını anlamış. Keşke sen o iki kelimeyi okumasaydın. Biz de senden kurtulmuş olurduk. Din hakkında iki kelime biliyor, Allah'ın kendisi ile dinini aziz kıldığı cihad aleyhinde hüküm vermeye kalkışıyor. Bu hükmü veren genç ayak ayaküstüne koyup oturur, sütlü kahve içer. Cihad edenler için de; "bunlar müşrikler, en azından bid'atçılar, akideleri fasit ve sapıklar" der.

Müslümanlar bin bir türlü çile ve meşakkatten sonra böyle bir cihadı başlatıp sürdürmeyi başardılar. Bununla uzak ve yakından alakası olmayan insanların gelip cihad aleyhinde sorumsuzca konuşmaları

adeta arap masallarında anlatılan şu kadının çocuğunu tebrik etmeye gelen kadının durumuna benzer: Kadın kırk yıl yaşar, çocuğu olmaz. Sonra Allah ona bir çocuk lütfeder. Kadın için o çocuk her şeydir. Bütün dünyadan daha değerlidir. Sanki güneş onun alnına doğuyor, ay onun başında bulunuyor hisseder. Başka bir hanım gelip onun bu çocuğunu tebrik etmek ister. Ve o kadına: "Niçin bu çocuğun gözleri büyük değil, bu çocuğun gözleri ne de küçük" der.

Evet, bizler yürüye yürüye tabanlarımız delindi. Ağlaya ağlaya gözlerimiz kör oldu. Nihayet İslâm uğrunda savaşan bir devlet gördük. Sevincimizden uçtuk, şimdi gelir birileri; **"bu da ne? bu adamların inancı bozuk"** şeklinde konuşur. Adeta **"bu çocuğun ne de küçüktür"** diyen kadına benzer. Biz değil ki gözleri küçük çocuk, gözleri şaşı olanı da bulamadık, kör olanı

da. Kör çocuk da bulsak büyük bir nimet sayacağız. Çünkü ondan başkası yok. Evet, tek çocuğu olan havadan nem kapar. Her an için **"aman Rabbim bunu koru"** der.

"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

(NOT) (1) Copernic; 1473–1543 yılları arasında yaşamıştır. Polonyalı bir astronomi bilginidir. Yeryüzünün bizzat kendi çevresinde ve güneşin etrafında döndüğünü ispatlamıştır. Böylelikle eskiden devam eden **"yeryüzü sabittir, güneş yeryüzünün etrafında dönmektedir"** düşüncesini değiştirmiştir.

(2) Galile; 1564–1642 yılları arasında yaşamıştır. Zamanının matematik, fizik ve astronomi âlimlerinin ileri gelenlerindendir. italyan asıllıdır. Yeryüzünün güneşin

etrafında döndüğünü keşfetmiştir. İnsanların ateşini ölçen dereceyi icad etmiştir.

(3) Biruni; 973–1048 yılları arasında yaşamıştır. Havarzin kentinin çevresin de doğmuştur. Fars asıllıdır. Eserleri arapçadır. Matematik, astronomi, tıp, tarih, Yunan ve Hind bilimlerini tahsil etmiştir)

Enver Sedat Afgan Cihadına Büyük Darbeler Vurmuştur

Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat! Afgan cihadına darbe vurmak için çok uğraşılar sarf etti ancak hiçbir şey yapamadan yüce Allah onun canım aldı. Allah'a hamd olsun. İlk olarak devletlerin birleşmesi görüşünü ortaya attı. Afganistan'ın kurtulması için İslâmî birleşme önerdi. Bunu inşallah başka bir bölümde veya Afgan cihadının tarihinin anlatıldığı başka bir yerde tüm boyutlarıyla açıklayacağım. Afgan cihadı nasıl başladı,

nasıl gelişti hizipler nasıl oluştu ve nasıl bir sonuca ulaştılar tüm bu soruların cevabım veren kapsamlı bir şekilde izah edeceğim.

Dördüncü Hadis:

Müslümanların yeryüzüne hâkim olacaklarını beyan eden hadislerden biri de el-Bâni'nin zikrettiği hadistir. el-Bani, Allah ömrünü uzun eylesin, ilmi ile bizleri faydalandırsın ben kendisinden hadis öğrenen talebelerinden biriyim. Gerek inanç hususunda gerekse nasları araştırıp sahihlerini ayıklama konusunda kendisinden çok istifade ettim.

Ondan aldığım terbiyenin gereği zayıf bir hadis gördüğümde tüylerim ürperir. Kitaplarıma gücümün yettiği kadar zayıf hadis koymam. Evet, ben ondan (Allah mükâfatını versin) birçok hayır aldım. Ancak fıkha ait görüşlerinden çoğuna katılmıyor ve onları almıyorum. Çünkü o fıkhi görüşlerinde

çok garip görüşler zikrediyor. Fakat hadis ilminde bugün yeryüzünde hocamız el-Bâni'den daha bilgili biri olduğunu sanmıyorum. Maşallah inancı da böyledir. Bütün bunlara ilaveten el-Bâni hiçbir tağuta boyun eğmemiş ve hiçbir tağuta yumuşaklık göstermemiştir. Allah'ın ayetlerini az bir değere satmamıştır.

el-Bâni fıkhi bir görüş zikrederse ben onu kabul etmem. Fakat herhangi bir sahih hadis hakkında sahih derse onu baş tacı ederim. Vakıa el-Bâni bugün yaşayanların içinde en büyük muhaddistir. Onun Camiu's-Sahih adlı kitabı devamlı yanımdadır. Yolculukta olsun ikamet halimde olsun onu elimden bırakmam. Bir nüshası evde bulunmakta, bir nüshası da burdadır. Diğer yandan İmam Suyuti'nin telif ettiği el-Camiu's-Sağir isimli hadis kitabı en değerli alfabetik hadis sıralayan kitaplardandır. Ona baktığınızda hadisin

sahih veya sahih olmadığını kısa bir zamanda öğrenebilirsiniz.

Evet Şeyh el-Bâni'nin zikrettiği dördüncü hadiste, Peygamber (sav) şöyle buyurmaktadır; **"Sizde peygamberlik dönemi Allah'ın dilediği kadar devam edecek, sonra Allah, onu bitirmeyi dileyince sona erdirecek. Daha sonra peygamberlik metodu üzere hilafet olacaktır. Hilafette Allah'ın dilediği kadar devam edecek sonra Allah onu bitirmeyi dilediğinde onu da bitirecektir. Daha sonra ısırıcı** (iktidara dişlerini bir şey üzerine kenetleyip tutarcasına sarılan, insanları hayvanlar gibi ısıran) **krallık olacaktır. O da Allah'ın dilediği kadar kalacak, daha sonra onun da sona ermesini Allah dileyince onu da kaldıracaktır. Bundan sonra ise zorba iktidar olacak, Allah'ın dilediği kadar kalacak, sonra Allah, onu da gidermeyi dileyince onu da giderecektir. Daha sonra**

ise tekrar peygamberlik metodu üzerine hilafet olacaktır." Rasulullah bunu söyledikten sonra susmuştur.(Bu hadisi İmam Ahmed Müsned'inde rivayet etmiştir)

Yeryüzünde son nizam hilafet nizamı olacaktır. Başka bir rivayette şöyle denilmektedir; **"yeryüzünü tamamen İslâm kaplayacak, yeryüzü hayırlarından her şeyi bitirecek, sema hayırlarından her şeyi boşaltacaktır."** Yüce Allah'tan İslâm'a ve Müslümanlara yardım etmesini dileriz. İnşallah bu din zafer bulacaktır. Ben bunu sizlere müjdeliyorum.

Üstad Seyyid Kutup "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabını yazdığında sakallı hiçbir genç yoktu veya tesettürlü bir genç kıza rastlanmıyordu. Seyyid Kutup bu kitabını zindanların karanlıklarında yazmıştı. Ben Üstad Seyyid Kutub'un **"İstikbal İslâm'ındır"** isimli kitabını okuduğumda üstadın hayallere kapıldığını veya rüya gördüğünü

zannetmiştim. Seyyid Kutub'un bu ifadelerine inanamamıştım. Subhanallah! Seyyid Kutub'un şahadetinden dört yıl sonra Abdunnasır ölüyor yerine Enver Sedat geliyor ve halkın üzerindeki baskıyı kaldırıyordu. Halk aziz ve celil olan yüce Allah'a dönüyordu. Seyyid Kutub'un **"İstikbal İslâm'ındır"** isimli kitabı basıldığında Kahire Üniversitesindeki 120 bine yakın talebeden bir kız dahi tesettürlü değildi. Sadece Seyyid Kutub'un kız kardeşinin Mediha isimli kızı şer'i tesettürlü idi. Şu anda ise aynı üniversitedeki 120 bine yakın erkek ve kız talebelerden onbinlercesi tesettürlüdür veya gençleri sakallıdır. Özellikle tıp, eczacılık, mühendislik gibi fenni fakültelerde İslâm daha fazla yayılmıştır. Çünkü genelinde zeki olan insanlar bu dini benimser ve ona gönül verirler. Geri zekalılar ancak dünyayı ona ve ahirete tercih ederler.

Evet, Seyyid Kutub'un bu kitabını okuduğumda söylediklerinin gerçekleşeceğine inanamamıştım. On küsur sene sonra ise 1980'li yıllarda "İslâm ve Beşeriyetin Geleceği" isimli bir kitapçık yazdım ve bu kitapta; "Allah'ın izni ile İslâm gelmektedir, tüm beşeriyete bir gün mutlaka hükmedecektir" diye yazdım. Tabi ne kadar karanlıklar insanların yol almasına engel olursa olsun bu dinin geleceğini dört şeyin müjdelediğini beyan ettim. Bunlar da:

1. İnsan fıtratına uygun düşen tek din bu dindir.

2. Batı kültürü çökmüştür.

3. Kur'an ve Sünnette dinin hâkimiyetine dair müjdelerin bulunması.

4. Hayat gerçeği içinde görülen müjdeler ve cahiliyeyi bırakıp huzuru kalp ile Allah'a yönelen İslâmî uyanışın ortaya çıkışı.

Bu gerçekler İslâm dininin gelecekte beşeriyeti aydınlatacağını bizlere müjdelemektedir. Tekrar konumuza dönelim;

Allah Teala buyuruyor ki: "Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka Rabler edindiler" Ayet-i kerimede geçen "el-Ahbar" lafzı "hibr" veya "habr" lafzının çoğuludur ve "âlim" manasınadır. Bu nedenle Abdullah bin Abbas (ra)'ya da bu ümmetin hibri veya habri denilmiştir. Yani bu ümmetin âlimi, bilgini demektir. Âlimlerin hibr veya habr diye isimlendirilmelerinin sebebi onların sözü güzelleştirmeleri, tanzim etmeleri ve mükemmel bir şekilde aktarmalarındandır. Bu nedenle âlimin kullandığı mürekkebe de "hibr" denilmiştir. Mürekkebin okkasına da âlimler kullandığından hibr denilmiştir. Ayette geçen ruhbandan maksat ise hristiyanların abidleridir.

Vakıa Kur'an-ı Kerim'in üslubu çoğunluğun vasfını göz önünde bulundurarak vasıflandırmak istediği şeyleri çoğunluğun vasfı ile vasıflandırır. Yahudilerde ilimde ileri giden âlimler çok olduğu için onların din adamlarından bahsederken ilimde ileri giden anlamına gelen "ahbar" ifadesini zikretmiştir. Buna mukabil Hıristiyanlarda ibadet daha fazla yaygın olduğundan onların din adamlarından bahsederken çokça ibadet edenler manasına gelen "ruhban" ifadesini zikretmiştir. Aslında hristiyanlık, insanları Allah'a kulluk etmek ve O'na ibadet yapmak için gelmiştir. Çünkü Roma Devleti'nde zulüm, eğlence ve iğrençlikler çoğalmıştı. Isa (as) Roma Devleti'nin en ilerlediği ve en güçlü olduğu bir tarihte doğmuştu. Roma Devleti vatandaşları yiyecek, içecek ve giysilerinde aşırı zevk ve sefaya dalmışlardı. Oyun ve eğlence onların

hayatında en önemli yeri alıyordu. Hatta onlar, oyun ve eğlenceyi çokça sevdiklerinden insanların aslanlar tarafından parçalanıp öldürülmelerinden zevk alacak kadar sefih bir dereceye düşmüşlerdi. Roma Devleti'nin ileri gelenlerinin toplantı ve eğlence yerleri olan mekânlar çokça yayıldı. Oralarda aslanların esir alınan insanları nasıl parçaladığını izliyorlardı. Esirleri getirip bir sahaya hapsettikten sonra üzerlerine aslanı salıveriyorlardı. Aslan o esirin kafatasını parçalarken veya vücudunu koparırken kahkahalar atıp gülüyorlardı. Evet vahşetin bu derecesine varmışlardı. O nedenle Bizans Devleti'nin kalıntılarında tiyatroların büyük bir yeri vardır. Ne yazık ki bugünkü Avrupa ve Amerika medeniyetleri Roma medeniyetinin bir uzantısı ve halkasıdır. Bu nedenle Amerikalılar kovboy filmlerini çok severler. Çünkü Amerikalılar insanlara işkence

etmekten zevk alırlar. Bunu esirleri aslanların pençesinde parçalatan ataları Romalılardan miras almışlardır. Diğer yandan Amerika ve Avrupalılara göre hayat demek şehvani arzuları doyurmak, nefsin bütün istediklerini ona temin etmek demektir. Bu da kendilerine Roma imparatorluğundan kalan bir mirastır. Romalılar şehvani arzulara o derece dalmışlardır ki alkolik Roma'da en çok içki içmekle meşhur olan Bacchus isimli bir ayyaşı içki ilahı edinmişlerdir. Yine Roma'nın en meşhur fahişesi olan Zient'i güzellik tanrıçası edinmişler, Afrodit'i (Aphrodite) de aşk tanrısı edinmişlerdir. Hâlbuki bunların efsanelerine göre Afrodit üç tanrı ile zina etmiş ve Kiyobit isminde bir çocuk doğurmuş, bu çocuk da aşk tanrısı olmuştur. Diğer yandan Broznof ise mukaddes ateşin koruyucusudur. Broznof'nun hikâyesinde; onun nuru ve hakikati araştırdığı,

neticesinde tanrıların nurlarından bir şey öğrenmeye yaklaştığı, onlardan bir şey aldığı bunun üzerine tanrılar bunu alıp belli bir yere attıkları, elini kolunu bağladıktan sonra kuşları ona musallat ettikleri, kuşların da gündüzleyin onun gözlerini ve beynini yedikleri, geceleyin tekrar tanrılar onun yenilen yerlerini iade ettikleri ta ki ikinci günde de kuşların gelip onu yeyip ondan intikam almış olsunlar, şeklinde efsaneler anlatılmaktadır.

Yine Romalılar Zeus'u da tanrılar tanrısı kabul etmişler onun Olympos (Olimpos) Dağı üzerine egemenlik kurduğunu kabullenmişlerdir. Bu tanrı onlara göre, geceleri insanların gözünden uzak bir şekilde zina etmektedir. Bugün Olimpiyat oyunları bu efsaneden kaynaklanmaktadır.

İşte Avrupa medeniyetinin özü budur. Avrupa medeniyetinin özü; ilahları insanlardan daha alt seviyede kabul eden

Roma medeniyetinin özüdür. Romalılara göre tanrı fuhuş eder, gerçeği ve aydınlanmayı araştıran insandan intikam alır velhasıl ilahlar yapıcı değil yıkıcıdır. İşte bu modern Avrupa medeniyeti eski Yunan Medeniyeti'ni miras almışlardır.

Amerikalılar, Avrupa'nın memleketlerinden sürgün etmek istedikleri caniler ve eşkıyalardır. Bunlar memleketlerini terk edip Amerika'ya göç etmişlerdir. Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfetmesinden sonra toplumda sapık tabiatlı olan insanlar oraya göçtüler. Yeni keşfettikleri topraklarda yaşayan bir halk buldular. O halkı kırıp geçirdiler, öldürüp yok ettiler. Onlardan sadece birkaç milyon geri kaldı. Bunlar da Kızılderililer veya İspanyol asıllı insanlardı. Bu insanlar Colerado, İndiana vb. yerlerde bırakıldılar. Bunlar sadece müzelik insanlar olsun diye bırakıldılar. Amerikalı ziyaretçilere; "işte bu toprakların eski sakinleri bu

insanlardır, onları öğrenmiş olun" denilmesi için bırakıldılar.

Evet. Avrupa medeniyeti işte bu düşünceler üzerine kurulmuştur. Kendilerine karşı çok nazik, çok efendi fakat başka halklara karşı acımasız, gaddar ve ezici bir ruh taşımaktadırlar. Mesela Amerikalılar kendi ülkelerinde, kendilerini adeta melekmiş gibi iyi kimseler, güzel huylu kimseler olarak tanıtırlar. Aynı şekilde Avrupa ve İngiltere insanları da öyle... Avrupalılar İkinci Dünya savaşından sonra tamamen çözülüp şehvani arzularının peşinde koşan, şehevi arzulardan başka hiçbir şeyi düşünmeyen kimseler olmadan önce de böylelerdi. Bu seviyeye vardıktan sonra içlerinden Beatles, hippi sınıfları türedi. Seviyeleri daha da düştü. Evet, Avrupalılar kendi ülkelerinde melek, diğer yerlerde vahşi canavardırlar.

Örneğin bir İngiliz kendi memleketinde kuyruğa girip sabırla otobüsü bekler. Bir insanın ayağına basacak olsa dakikalarca özür diler, nezaket gösterilerinde bulunur. Fakat aynı İngiliz hasbelkader Filistin'e veya Hindistan'a bir subay olarak yahut bir İngiliz delegesi olarak ya da İngiliz İstihbaratında bir işçi olarak gidecek olursa memleketinde çok nazik olan bu İngiliz adeta yırtıcı canavar olur. Bu tarih boyu böyle olmuştur. Değişen bir şey yoktur. Eski roma kültürüdür. Sırf Romayı yüceltmek ve onun hegemonyasını korumak için bütün milletlerin mallarını ve kanlarını emmekten zevk alan Roma kültürüdür. Bakarsın ki Filistin'deki bir İngiliz silahını denemek istediğinde karşıya cansız bir hedef dikip ona nişan alarak denemesi yerine Filistinli bir insanı hedef alır ve onda atıcılığını öğrenmeye çalışır.

Batılılar kendi ülkelerinde çok emin, birbirlerinin mallarına, birbirlerinin hukukuna riayet eden insanlardır. Mesela İngiltere'de sabahleyin çeyrek dolara Times Gazetesini satan insan gazeteyi satın alacak kimselerin posta kutularına koyar, akşama dönüp paralarını topladığında koyduğu gazetelerin tam değerini kutularda mevcut bulur. Ne bir kuruş eksiktir ne de fazla... Gazeteyi alan İngiliz parayı koyar, gazetesini alır. Ama böyle bir İngiliz Filistin'e geldiğinde oradaki herhangi bir eve girerse evdeki bütün yiyecek maddelerini birbirine karıştırır, yetmemişçesine üzerlerine gaz döker ve yakar.

Annemin bana anlattığı gibi İngilizler evlere zorla girerlermiş, ailenin büyüğünü alıp bağlarlarmış, belli meblağ para ödeyinceye kadar kendisine sopa atılırmış. Adamın parası yoksa hanımı gelir küpe ve bileziklerini İngilizlere teslim edermiş ki

kocasını kurtarabilsin. Bakınız bu hususta Lawrence (I) neleri itiraf ediyor.

(1) Bu Lawrence I. Dünya Savaşı'nda resmen taç giymeyen Arap kralı kabul edilmiştir. Lawrence Türklere karşı Arapların ayaklanmalarını sağlamıştır. Bu kişi bölgede İngiliz İstihbaratının en meşhur adamlarından biridir.

Lawrence **"Yedi Hikmet Direkleri"** isimli eserinde şunları söylüyor: **"Ben giriştiğim otuz savaşta da şereflilerin kanının akmadığından dolayı iftihar ediyorum. Evet bu savaşlarda hiçbir İngiliz kanı akmamıştır. Çünkü benim için bir İngiliz askerinin kanı idare ettiğimiz bütün halkların kanından daha üstündür. Bana göre bir İngiliz askeri bütün halklardan daha üstündür. Bu nedenle ben katıldığım otuz savaşta herhangi bir şerefli İngiliz kanının akmamasından dolayı cidden gururluyum."**

İngiliz subayları Hindistan'da atlarına binecekleri zaman atın üzengisine basmaz bunun yerine bir Hintli gelir rükua kapanırcasına durur ve İngiliz subayı onun sırtına basarak atına binerdi.

Almanya, Malta adasından mayın döşeyerek geri çekilmişti. İngilizler Almanya'nın çekilmesinden sonra Malta'yı işgal etmeye çalıştılar. Ordular normalinde geri çekildikleri bölgelere mayın döşerler. İlerleyen ordularda bu mayınları patlatmak için normalinde eşek veya koyun yahut köpek sürüsünü mayınlı alanın üzerine sürerler, mayınlar patlar ve bölgeyi temizlemiş olurlar. Fakat İngilizler için İngiliz olmayanlar bu hayvanlardan daha adi ve daha ucuzdur. Bu nedenle Almanların çekilmesinden sonra İngilizler eşekleri satın alıp mayınları patlatma yerine kendilerinin müstemlekesi olan Hindistan'ın bir taburunu önlerine kattılar. Şerefli İngiliz kanını (!)

korudular. Ertesi gün İngiltere'de bütün gazeteler **"Malta'ya hiçbir zayiat vermeden girdik"** diye yazdılar. Hâlbuki İngilizlerin önünde bir Hind taburu tamamen imha olmuştu. Bu Avrupalılardan beklenilen bir tavırdı. Çünkü onlar şehvet, cebir ve işkencelerden zevk alma esasları üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçılarıdırlar. Bunları onlardan miras almışlardır.

İdi Amin'in Devrilişi ve Yapılan İnkılabın İçyüzü

Uganda devletinin müslüman başkanı İdi Amin'in yönetimden devrilişini ve Uganda inkılabını anlatmak istiyorum. İdi Amin müslüman bir adamdır. Kültürlü birisi değildir ancak yiğit bir komutandır. O anda ordusunun başkomutanı idi. Daha sonra devlet başkanlığına geldi. Kendisinde askerliğin bir eseri olan izzet ve şeref anlayışı

vardı. Zilleti ve boyun bükmeyi kabullenemeyen bir şahsiyete sahipti. Uganda'da bir avuç dolusu İngiliz'in Ugandalı elit tabakayla işbirliği içerisinde halkın kanını emdiklerini gördü. Onlara göre halkın tamamı adeta bir eşek sürüsünden ibaretti. Yahudiler de buna inanırlar. Ellerinde bulunan tahrif edilmiş Tevrat'da şu cümle yazılıdır: "Diğer halklar Allah'ın seçtiği halk olan yahudilere hizmet etsinler diye eşekler olarak yaratılmışlardır. Her eşek telef olduğunda başka bir eşeğe bineriz." Yahudiler protokollerinde bunu anlatırlar. İngilizler de insanlara bu gözle bakarlar. Bütün insanlar kırmızı yüzlü büyük İngiltere'nin kırmızı yüzlü insanlarına hizmet etmek için var olmuş eşeklerdir.

İngilizler içinde hristiyanların da bulunduğu Afrika'daki bir devlete müslüman bir yöneticinin gelmesini içlerine sindiremediler. Çünkü bu durum dünyada

yaşanan genel kaidelere tersti. Herhangi bir yerde % 10'u bile hristiyan olsa oranın idarecisi hristiyan olur. Batılıların adalet anlayışı budur. Herhangi bir yerde küçük çapta dahi hristiyan bulunsa misyonerlerin orduları mutlaka orayı karargâh ederler.

Mühim olan İdi Amin'in, memleketini bu insanlardan temizlemek istemesidir. İdi Amin'in içinde batılılara karşı frenleyemeyeceği kadar öfke doluydu. Bu nedenle İdi Amin İngilizlerin başkent Kampala'nın en güzel mahallesinden çıkıp gitmelerini emretti. Mahallelerine el koydu. Onlardan iyice öcünü almak için belli insanların sırtlarına binilmesini emretti. Televizyonlar gelip çekimler yaptı. Misyonerleri kovdu, diğer bütün batılıları Uganda'dan uzaklaştırdı. Fakat batılılar fazla vakit geçirmeden o zamanki Tanzanya'nın yöneticisi batılı papaz Julios Niriri'yi devreye geçirdiler.(1)

(1) Aslında bu Tanzanya devleti iki devlet birleştirilerek oluşturulmuştur. Bunlardan biri Zencibar, diğeri Tancanika idi. Zencibar'ın halkı hepsi müslümandır. Fasih arapça konuşurlar. İdarecileri de aslen Yemen'in Uman kentinden olan müslüman biri idi. Batılılar Zencibar'dan Arapça'yı ve İslâm'ı silmek istediler. Orada sosyalizm ve komünizm ismi altında devrim yaptırdılar. Yeni gelen yönetim binlerce Zencibar halkını kesip doğradı. Zencibar'dan tamamen İslâm'ın izlerini silmek için orayı putperest ve hristiyanlardan oluşan Tencenika ile birleştirip yeni devlet yapmaya giriştiler. Böylece Zencibar'ı haritadan sildiler, birleşen iki devlete yeni ad olarak Tanzanya ismini koydular. Başlarına da Julios Niriri isimli bir misyoneri getirdiler. Hafızam beni yanıltmıyorsa hatırladığım kadarı ile bu Julios aslında müslüman baba anneden doğan müslüman bir çocukmuş.

Kiliseler bunu alıp eğitmiş, Muhammed olan ismini değiştirip Julios ismini koymuşlar. Sonra onu hristiyanlaştırıp memleketine yönetici olarak göndermişlerdir. Evet Julios Niriri Uganda'yı yutmaya ve oranın yöneticisi olan İdi Amin'i düşürme planlarını kurmaya başladı. İdi Amin bunu hissetti. İdi Amin olaylar karşısında pazılarını çalıştıran askeri biriydi. Tanzanya'nın kendilerini işgal etme planlarını duyunca kendi ordusunu hareket ettirdi, Tanzanya'nın bir bölümünü işgal etti. Oranın başkenti olan Darusselam'a yaklaştı. Darusselam'da teslim olma beyaz bayrakları hazırlanıyordu. Fakat batı kaynadı. Yaygaralar koparıldı.

Amerika, bölgedeki jandarması Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'a "Sen ne duruyorsun?! Harekete geç ve İdi'yi Tanzanya'dan geri çıkart" emrini verdi. Enver Sedat; "Baş üstüne efendim, emredersiniz. Ben bunu halkım için yapıyorum" deyip

devreye girdi. Enver Sedat yaveri mahiyetinde olan zamanındaki Sudan cumhurbaşkanı Cafer Numeyri'yi İdi Amin'e gönderdi. Numeyri'ye; "Sen Afrika Birliği'nin başkanısın. Devreye gir. İdi Amin'i geri çektir" dedi.

Afrika Birliği Başkanı Numeyri, İdi Amin'e Tanzanya'dan geri çekilmesini bildirdi. İdi Amin;

- **"Bunlar Uganda'yı işgal etme hazırlığındalar. Bu nedenle onlara karşı savaşıyoruz,"** cevabını verir. Numeyri;

- **"Hayır, ben kendi tarafımdan sınırlarınızın korunacağına kefil oluyorum"** dedi.

Bunun üzerine İdi Amin Tanzanya'dan geri çekildi. İdi Amin geri çekildiğinin ikinci günü, Mısır ve Cezayir uçaklarının ani baskınlarıyla yönetimden düşürüldü ve Uganda devletinin yönetimine hristiyanlar

hakim oldu. İdi Amin'in yönetimden düştüğü yaklaşık yedi yıldan beri Uganda'da müslümanlar caddelerde boğazlanmaktadır. Akıl almaz işkence ve zulümlere tabi tutulmaktadırlar.

Uganda'da bu hadiseler olduğu sırada yaşlı bir İngiliz kadın kaybolmuştu. İngiliz ve Batı gazeteleri çatışmalarda kaybolan bu ihtiyar kadından manşetler halinde günlerce yazarlar. Ancak Uganda sokaklarında akıl almaz şekilde boğazlanarak, zulümlere ve işkencelere tabi tutularak öldürülen onbinlerce müslümandan tek kelime yazmazlar..!

"Ormanda bir kişi öldürülür affedilmez bir cürüm olarak değerlendirilir. Bütünüyle bir halk öldürülür, Tartışmaya açık bir olaydır, denilir."

Mısır devleti başımıza çok hayırlı çoraplar ördü. (!) Bizi bu tür davranışlarına

eskiden beri alıştırdı. Müslümanları boğazlayan dünyada ne kadar İslâm düşmanı var ise Mısır yönetimi hep onların yanında yer almıştır. Mısır hükümeti Müslümanları yok eden tağutların yanında bulunmuştur her zaman! Örnek mi;
- Bangladeş Pakistan'dan ayrıldığında Hind askerleri Bangladeş'e doğru ilerliyor ve Hind uçakları Bangladeş'i bombalıyordu. Fakat bu uçaklar benzin ikmallerini Mısır'ın başkenti Kahire'de sağladıkları yakıtla yapıyorlardı.

- Yine Mısır, Yugoslavya'daki Müslümanların aleyhine general Tito'nun yanında yer almış, Müslümanların aleyhine bulunmasını tekrar bizlere göstermiştir.

- Yine Mısır, Rusya'daki Müslümanların aleyhine devamlı Rusya'nın yanında yer almıştır.

- Mısır, Kıbrıs'taki Müslüman Türklere karşı yine orada bulunan hristiyan kâfirlerin

önderi Başpiskopos Makarios'un yanında yer almıştır. Vallahi Mısırlılardan Kıbrıs'taki müslüman Türkleri kesme olayına katılan biri bana şunları anlattı; "ne kadar mescit yıktığımı bilemiyorum." Evet... Mısır ordusu bizi bu tür güzel huylarına (!) alıştırmışım Nerede bir müslüman görülürse onu kesenlere yardıma koşmuştur.

- Ahmedu Bello Kuzey Nijerya başbakanı idi. Onun vasıtası ile yarım milyona yakın Nijeryalı müslüman olmuştur. Ahmedu Bello'nün Kuzey Nijerya başbakanlığına gelmesi ile birlikte Nijeryalılar İslâm'a yöneldi. Çünkü Ahmedu Bello dinine sadık bir müslümandı. Bu nedenle onu İslâm Alemi Birliği Teşkilatına üye olarak almışlardı. Başbakanlığa geldikten sonra Kuzey Nijerya'daki İsrail konsolosluğunu kapattı. İsrail büyükelçisini ülkeden kovdu. (Aslında İsrail Afrika'yı öyle avucunda tutmakta ki onun kanını

sömürmekte ve Afrika'ya bir kısım yahudi kızlarını sunarak hükmetmektedir. Mesela Lomambo gibi bazı kişilere bir yahudi kızı gönderirler, kız Polonyalı sarışın, mavi gözlü biridir. Sekreter olarak bulunur. Çünkü kız daktilo kullanabilmektedir. Maalesef siyah insanlar daktilo yazmayı bilmezler. (!) Bu kız yolu ile memlekete hükmedilir. Bir Amerika veya İsviçre yahut Avusturya ya da Fransalı yahudi kız özellikle seçilip getirilir, devlet başkanına sekreter olarak verilir. Evet İsrail bu tür şeyleri yapar).

Ahmedu Bello Kuzey Nijerya'dan yahudileri kovdu. Afrika Birliği içinde onlara baskı yaptı. Hatta bir zaman İsrail Dışişleri Bakanı'nın uçağı transit olarak Nijerya'nın başkenti Lagos'tan geçtiği zaman İsrail Dışişleri Bakanı buranın caddelerinde gezme izni ister. Ahmedu Bello ona; **"halk senden önce caddeleri işgal etti"** der. Yine İsrail başbakanı Golde Meir Ahmedu Bello

ile görüşmek ister o da; "evet onunla görüşürüm ama bir şartla. Gördüğümde ona ateş etmek üzere" cevabını verir. Evet, bu sert mizaçlı insan ki yahudiler buna fanatik diyorlardı yahudi desiseleri önünde fazla yaşatılmaz. Bütün yahudiler bunun aleyhinde kampanyaya girişirler. İşte böyle bir adam henüz Kudüs düşmediğinde orayı ziyarete gelir. Ürdün hükümeti bu adamı havaalanında karşılamak için tek bir kişi dahi göndermedi. (Eh burası Ürdün! Hâkimiyet Yüce Saygıdeğer Krallığındır, göndermez, göndermez)(!) Ahmedu Bello; **"Zararı yok, inşallah Kudüs'ü fethedenler olarak geliriz"** dedi. Mekke'ye gidip umre yaptı. Tekrar döndüğünde Mescid-i Aksa'yı ziyaret etti, oradan da Mısır'a gidip Abdunnasır'ı ziyaret etti ve memleketine döndü. Fakat Ahmedu Bello'yu komplolar bekliyordu. Amerika, Fransa ve İngiltere Nijerya ordusundaki İrini isimli bir kişiyi

harekete geçirdiler. Bu Ahmedu Bello'yu öldürme planları kurdu. Nihayet bir gece onun evini kuşattı, onu dışarı çıkardı, parça parça kesti. Evini, çocukları ve eşi ile birlikte yaktı. Böylece bu devletler Nijerya'yı hristiyan birine teslim ettiler. Peki, burada Mısır'ın alışılagelen tavrı ne idi?

Kuzey Nijerya'da arap devletlerinden bir tanesinin diplomatik temsilcisi olarak görev yapan iyi niyetli bir adam bana şunları anlattı: "Afrika'nın lideri görüntüsünde bulunan Mısır başkanı Cemal Abdunnasır'a, hristiyanların Kuzey Nijerya'daki Müslümanları boğazladıklarını, Ahmedu Bello'yu öldürdüklerini haber vererek yardım talebinde bulunması için bir heyet oluşturduk ve Abdunnasır'a gönderdik. Heyet bir müddet bekledikten sonra Abdunnasır'la görüşebildi. Abdunnasır'ın, kendisinden yardım talebinde bulunmak için gelmiş olan heyete ilk söylediği; "Allah'a

hamd olsun ki sizleri bu gerici adamdan kurtardı!" sözü oldu. Bunu işiten heyet hiçbir şey konuşmadan geldikleri gibi geri döndüler."

Hülasa Avrupa medeniyeti; hegamonya kurma ve şehvani arzularını doyurma temelleri üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçısıdır. Avrupalıların aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinene düşman olmalarının ana sebeplerinden biri yukarıda zikredilen efsanelerdir. Yani tanrılar insanların gerçeklere yaklaşmasına engel olurlar, insan ise devamlı mücadele vererek onlardan gerçekleri çalmaya çalışır. Diğer sebep ise daha önce de belirtildiği gibi ortaçağlarda hristiyan din adamlarının insanlara karşı olumsuz tavır takınmaları ve onları dinden ve kiliseden soğutmalarıdır. Aslında bugün Avrupa'da bulunan hristiyanlık Hz. İsa'ya Allah tarafından gönderilen hristiyanlık dini değildir. Pavlos

isimli bir yahudi Hz. İsa'nın ortadan kayboluşundan sonra hristiyanlığı benimsediğini iddia etti. Neticede okuduğu Yunan felsefesi ile hristiyanlığı birbirine karıştırdı. Hz. İsa (as)'ya inen tevhid inancı ile Allah'a ortak koşma felsefesini birbirine karıştırdı.

Böylece Avrupa'ya hiçbir zaman tevhid inancı girmedi. Oraya hristiyanlığın girdiği ilk günden itibaren şirkle karışık bir itikad girdi. Diğer yandan Doğu Roma imparatoru ile hristiyanlar arasında büyük bir düşmanlık mevcuttu. Bizans imparatorlarından Adriyanos ve Trihan dönemlerinde Bizans şımarıkları, hristiyanları kesmede çok ileri gittiler. Doğuda bulunan bütün hristiyanları kesiyorlardı. Hristiyanlarla Roma imparatorluğu arasında anlaşma için hiçbir zemin yoktu. Devamlı mesele Avrupa'da da kötüye gidiyordu. Nihayet imparator Konstantin'in dönemi geldi. Bu

imparator, Roma İmparatorluğu'nun içteki iki hizbin rekabeti yüzünden yıkılmaya yüz tuttuğunu görünce Roma İmparatorluğu'nu kurtarmak için hristiyan dinini benimsemek istedi. Hâlbuki bu Konstantin hayatının sonuna kadar içki içer, zina eder ve diğer bütün melanetleri yapardı. Yani bu kişi kalben hristiyan olmamıştı. Onu sadece siyaseten benimsemişti. İmparator Konstantin hristiyanlığı kabullenince bu defa çevresinde bulunan adamları, bakanları ve diğer bürokratlar yüksek mevkilerde yer alabilmek için hristiyanlığa girdiler. Bunlar da eski hayatlarından herhangi bir şeyi değiştirmemişlerdi. Samimi hristiyan olanlar ise yöneticilerin ileri gelenlerinden hristiyanlık öğrenen bu sınıfların hristiyanlığı ifsad ettiklerini gördüler. Fakat onlar gelecekte hristiyanlık bu fitne fesada galip gelir ümidi ile ses çıkarmadılar. Böylece hristiyanlığa iki darbe indirilmiş oldu. Bunlardan biri yahudi

Pavlos'un hristiyan dinini kabul etmesi, diğeri de İmparator Konstantin'in hristiyanlığa girdiğini ilan etmesidir.

Vakıa yöneticilerin görünürde hristiyanlığa girmeleri onların neyini değiştirebilirdi ki? Çünkü onlar içki içerek ve fuhuş işleyerek yetişmişlerdi. İmparator'un hristiyanlığı kabul etmesi ile bir gün bir gecede onlar da hristiyan oldular.

İhlâslı hristiyanlar dinlerinin yönetimin potasında eridiğini ve çerçöpten ayıklanmasının güç olduğunu görünce bu defa hayata küstüler. İnsanlardan ayrılıp manastırlara çekildiler. Böylece hristiyanlığı da kral Konstantin'e bıraktılar, o da onunla dilediği gibi oynadı.

Hristiyanlığa indirilen üçüncü bir darbe de; hristiyanlığa menfaatperest insanların girmiş olmaları ve hristiyan dinine karşı samimi olan din adamlarının sertliği idi. Bir

taraftan din adamları gevşediler. Din ve kilise adına ticaret yapmaya kalkıştılar. Halka vergiler koydular. Onlara angarya işler yaptırdılar. Mesela herkesin haftada bir gün kiliseye ait arazilerde çalışmasını mecburi kıldılar. Ayrıca kiliseler halka karşı kralların yanında yer aldı. Onlar halka şu imajı veriyorlardı. **"Sizlerin idarecilere itaat etmeniz gerekir, çünkü onların sizi idare etmeleri için Allah onları gönderdi."** Durum o kadar vahimleşti ki papalar bile para karşılığı cennetten arsa satmaya kalkıştılar. Cennetin arsalarını herhangi bir şehirdeki arsalar gibi parselleyip sattılar. Nitekim günümüzdeki idareciler de bir takım arazileri bu şekil insanlara abartarak satarlar. "Biz filan bir yerden büyük bir cadde geçireceğiz, orayı geliştireceğiz, gelin buradan arsalar alın" derler. Oranın henüz alt yapısı sağlanmadan önce ham araziyi alır parsellerler. Belki de bir sığır parasına

aldıkları araziyi bir sığır ağırlığında altına satarlar. Merkez yapacakları yerin arazisini önce satın alır, daha sonra orayı merkez haline getireceklerini bildirirler böylece orayı insanlara satarak aşın zengin olurlar. Öyle görülüyor ki şu son papadan önceki papa, bugünkü anlamı ile hakiki bir hristiyandı. Fakat şu an mevcut olan papa ise masondur. Büyük bir ihtimalle aynı zamanda yahudidir. Çünkü Yahudiler papalık makamına kadar sızmışlardır. Yahudiler bir takım insanlarını hristiyan dinine sokmayı onları başpiskopos makamına yükseltmeyi başarmışlar, sonra da papalık seçimlerinde kendilerinin hristiyanlığa soktukları adamlardan birini Papa olarak seçtirmeyi başardıkları olmuştur. Hali hazırdaki mevcut Papa'dan bir önceki papa mason ve yahudi değildi. Bu nedenle papalık tahtına oturmasından bir veya iki ay sonra öldüğünü ilan ettiler.

Ancak bazı gazetelerde öldürüldüğü yazıldı. Büyük bir ihtimalle onu yahudiler öldürdüler ve Polonyalı olan şu anki Papayı onun yerine getirdiler. Papalık makamına geçtikten sonra ilk yaptığı şey Polonya'yı ziyaret ederek yahudi havrasını gezmek oldu. Fakat yahudiler bu öldürdükleri papa için öyle bir cenaze töreni yaptılar ki, bunun benzeri bir tören bütün Avrupa'da dahi görülmemişti. İnanır mısınız bu tören otuz milyon dolara mal oldu. Nasıl olsa kilisenin malları bol... Bugün dünyada en zengin kurum kiliseler kurumudur. Vakıa batı rejimleri kiliselerin bu kadar zenginleşmelerini gerçekleştirdiler. Ayrıca Siyonist teşkilatların zenginleşmelerini de onlar sağladılar. Bugün batıda hayır müesseselerine verilen yardımlar, vergiden düşürülür. Avrupa ve Amerika'da bir kısım insanlar vergiyi götürüp devlete verme yerine cennete, cehenneme ve ahirete inananlar bu tür

hayır kurumlarına verirler. Ancak batılıların samimi inançlıları hemen hemen milyonda birdir. Bu mallara ilaveten kiliselere ve Siyonist kuruluşlara ölen kimsesizlerin malları da aktarılmaktadır, böylece bu müesseseleri gitgide zenginleştirmektedir. Bunun nasıl olduğunu size anlatayım mı? Mesele şöyle oluyor: Bizim Arap memleketlerinde gelip devrim yapıyor, milletin mallarını çalıp çırpıp kendi zimmetine geçiriyor, görünürde halk gibi yaşayan, halkı kurtarmak için devrim yapmış olan bu insan, gerçek yüzünün ortaya çıkmaması için elindeki mevduatı kendi ismi ile değil de müstear bir isimle yabancı ülkelerin bankalarına yatırır. Mesela Hafız Esad veya Rıfat Esad, İsviçre'de veya Parkelis Banka'sında ya da Amerika'daki bu tür bankalarda hesap açar. Bu hesabı Hafız Esad ismi ile değil de mesela Ali Ahmet Karatos ismi ile açar. Mevduatını bu isime

yatırır. Bir gün Müslümanlardan biri kalkıp Hafız Esad'ı öldürecek olsa, Esad'ın oğulları babasının yatırdığı o parayı çekmeye kalkışırlar. Parkelis Bankası'na giderler.

- **"Bizim burada paramız var,"** derler. Fakat ilgililer onlara;

- **"Siz kimsiniz"** diye sorar. Onlar da:

- **"Biz Hafız Esed'in çocuklarıyız"** derler.

- **"Hesab numaranız kaç"** derler, onlar da hesap numarasını bildirirler. İlgililer:

- **"Bu hesap numarası Ali Ahmed Karatos'undur. Siz onun çocukları mısınız?"** derler. Fakat neticede para isteyenlerin Hafız Esed'in çocukları olduğu ortaya çıkar. Böylece halk adına devrim yaptıklarını söyleyen, halkın malını ve kanını sömürerek servet biriktirenlerin paraları Avrupa'daki hayır kurumlarına aktarılır.

Hangi hayır kurumlarına? Ya Siyonist teşkilatlara veya Endenozya'dâ

Müslümanları hristiyanlaştırmaya kalkışan ve Lübnan'da Müslümanları kesen hristiyan kiliselerine aktarılır.

33 – 35. AYETLERİN TEFSİRİ

33- İslâm dinini bütün dinlerden daha üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen Allah'tır. İsterse müşrikler hoş görmesinler.

34- Ey İman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onları, Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Ey Muhammedi Altın ve gümüş biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenleri ise can yakıcı bir azapla müjdele!

35- Kıyamet gününde bunlar, cehennemin ateşinde kızdırılır. Bunlarla, biriktirenlerin alınları, böğürleri ve sırtları dağlanır. Onlara "işte kendiniz için biriktirdiğiniz şeyler bunlardır. Şimdi biriktirdiklerinizi tadın" denir.

Önceki izahlarda da belirttiğimiz gibi inşallah İslâm dini diğer bütün dinlere galip gelecek, bütün yeryüzünü kuşatacaktır. Buna dair daha önce zikrettiğimiz hadisler çokça mevcuttur. Hadiste de belirtildiği gibi duvarlarla veya çadırlarla yapıldık hiçbir ev kalmayacak ki bu din ya azizin izzeti ile veya zelilin zilleti ile onun içine girmiş olmasın.İslâm dinine indirilen darbeler, başka herhangi bir dine indirilmiş olsaydı, varlığından eser kalmazdı. Birçok medeniyetler tarihe karışmıştır. Üzerine darb-ı meseller söylenen İsparta ve Atinada'ki Yunan medeniyeti nerede? Roma medeniyeti nerede? Bin yıla yakın bir hüküm sürmüş olan Büyük Roma İmparatorluğu nerede? Evet, güneşin hakim olduğu topraklar, güneş batmayacak kadar geniş olan Roma nerede? Nerede İtalya?... En geri kalmış milletler arasında. Öyle ki bugün

dünyanın en değersiz para birimi İtalyan lireti ve Türk lirasıdır. Artık bu medeniyetler bitmiştir. Vendal, Got kabileleri gibi vahşi küçük kabilelerin basit darbeleriyle büyük Roma imparatorluğu çökmüştür.

İngiliz İmparatorluğu nerede? Büyük İngiltere nerede? Öyle ki onlar İngiltere'ye (Great Britian) diyorlardı. Bugün ise Britanya artık yıkılmıştır. Halbuki İngiltere II. Dünya savaşında harbe katıldıktan sonra yeryüzünün birçok kısmına hükmeder halde idi. Hatta insanların yaşadığı küre-i arzın dörtte birine veya üçte birine hakimdi. Nerede bu Britanya bugün? İngiltere'nin iktisadı günden güne çökmektedir. Şayet petrol devletleri İngiltere'ye ödünç para vermeseler İngiliz Sterlin'i büyük değer kayıplarına uğrayacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi İngilizlerin diğer milletlerden sömürerek yaptıkları köşkler bugün satılığa çıkarılmıştır. Çünkü İngilizler yaptıkları bu

köşklerin onarım ve bakımını devam ettirmekten aciz kalmışlardır. Her gün İngiltere'de bir fabrika kapanıyor, bir şirket sona eriyor. Subhanallah! Bu ne cezalandırma! Allah Teala'nın da buyurduğu gibi; . **"...Akıntı, üste çıkan köpüğü alıp götürür."** (Rad, 17)

Bunlar, mazlum halkların kanlarından sömürülerek edinilmiş haram mallardır... Aziz ve celil olan yüce Allah İngilizlerden intikamını almaktadır... Gerçekten, İngilizler hâlâ kendilerini dünyanın yöneticileri olarak görmekte ve diğer milletlere 1930'ların, 40'ların gözü ile bakmaktadır. Dünya milletlerine tepeden bakan bu İngilizler İslâm'ın azılı düşmanlarıdır. Ona karşı büyük bir kin beslerler. İngiltere İslâm'ı ve Müslümanları kökünden yok etmek için birçok katliamlara girişmiştir. İngiltere'nin yapmış olduğu katliamları başka hiçbir devlet o derece yapamamıştır. Mesela;

- İngilizler, Pakistan'ı ve Hindistan'ı harabe haline getirmişlerdir. Hind Yarımadası'nda yaşayan insanın izzet-i nefsini yok etmişler, şahsiyetini silik hale getirmişlerdir. İngilizler Hindistan'a 1587 ile 1947 aralarında yaklaşık dört yüz sene hükmetmişlerdir. İki yüz sene orduları ile hükmetmişler, ondan önce de İngiliz Doğu Hind şirketi ile iki yüz sene iktisaden hükmetmişlerdir.Onlar 1947'de Hindistan'ı bırakıp çıktıklarında orada adeta kırık dökük insan kümeleri ve tamamen yıkılmış bir iktisat sistemi bırakıp çıkmışlardır. Onlar Afrika'da da Amerika'da da birçok faciayı işledikten sonra oralardan çekilmişlerdir.

- Mesela Amerika'daki Kızılderililerin kökünü kim kazımıştır? Bunu İngilizler yapmıştır. Bu nedenle diyorum ki; bugün aziz ve celil olan yüce Allah onlardan intikam almaktadır. Ne kadar garip bir şeydir ki, İngilizler girdikleri yerin medeniyetini

tamamen ortadan kaldırıp geride sadece felaketler ve sıkıntılar manzumesi bırakırlar. Buna karşılık, yüce İslâm yarım asır geçmeden oluşturduğu devleti ile hemen hemen dünyanın bütün kıtalarına hakim olmuş, gittiği yerlere huzur ve saadet götürmüştür. Yaklaşık bin seneden bu yana bütün komplolar bu dini yıkmak için hazırlanmış fakat buna gücü yetmemiştir. Evet Allah'a hamd olsun bu din dimdik ayakta kalmayı başarmıştır. Hatta İslâm'ın ayakta kalacağım gösteren en büyük manzaralardan biri de; müslümanlara galip gelen orduların bile bu dinin mensupları arasına katılarak müslüman olmalarıdır. Bunun en belirgin örneği Tatarlardır.Bağdat'ta Tatarlar, yüzbinlerce müslümanı katletmişti. Bu rakam bir milyona kadar ulaşmıştı. Dicle Irmağı aylarca veya uzun bir zaman kan renginde aktı. Dicle'nin suyu kırmızı ve mavi karışımı bir renk almıştı.

Dicle nehrine atılan kitapların çokluğundan mürekkeplerin rengi mavi rengi, insanların kanları da çokça akıtıldığından kırmızı rengi oluşturuyordu. İşte Dicle nehrinin suları uzun süre bu renk aktı. Daha sonra bu katliamları yapmış olan Tatarlar, Hulâgû hükümetindeki müslüman bir vezirin eli ile İslâm'a girdiler. Bu vezirin adı Turan idi. Hulâgû hükümetindeki bu vezir Abbasi devletinden kalmış bir müslümandı. Hulâgû'nün vezirlerinden olan bu müslüman kendi dinini muhafaza etmeyi başardı ve Hulâgû'nun ölümünden sonra yerine geçen hakimi İslâm dinine ikna etmeyi sağladı. Yeni hakimin İslâm'ı kabullenmesi ile binlerce insan da İslâm'a girdi. Tatarlar da onun vasıtasıyla böylece müslüman oldu.Tatarların büyük bir kolunu teşkil eden Çağatay kabilesi bu bölgelere gelip buraları işgal etmişlerdi. Yani Afganistan veya Pakistan bölgesine kadar ilerlemişti. Bir gün bir âlim Çağatay

kabilesinin kralına ait olan korunun içine girdi. Bu âlimin ismi Şeyh Celaleddin'di. Onu yakalayıp krala getirdiler ve ona; "Bu kralın arazisine, koruya girdi" dediler. Bunun üzerine kral hiddetlendi; "bu nasıl koruya girer?" dedi ve Şeyh Celaleddin'e; "Sen mi daha üstünsün yoksa köpek mi?" dedi. Celaleddin; "Şimdi benim mi yoksa köpeğin mi daha üstün olduğuna dair hükmedemeyiz. Meselenin cevabı hayatımızı bitirdiğimiz ana bağlıdır. Eğer ben müslüman olarak ölürsem köpekten üstün olduğum ortaya çıkar. Kafir olarak ölürsem köpek benden daha üstündür" der. Bunun üzerine kral bu söz üzerinde durur, düşünür. Sonra ona; "İslâm nedir" diye sorar. Şeyh Celaleddin krala İslâm'ı anlatmaya girişir. Onu dinleyen kralın kalbi yumuşar ve Şeyh Celaleddin'e:

"Ben şimdi buralardaki kralları bana boyun eğdirmekle meşgulüm. Şayet zafere

ulaşırsam dön bana gel. Belki senin dinine girebilirim" der.Şeyh Celaleddin yaşı ilerlemiş bir âlimdi. Hastalandı ondan sonra öldü. Ancak ölmeden önce oğluna: "Bu bölgenin kralı bana şunları söylemişti ve demişti ki; zafere ulaşırsam dön bana gel. Simdi ben sana kağıt yazıyorum. Şayet ben ölürsem ve kral da düşmanlarına galip gelirse, devletler ona boyun eğerse, sen ona git ve de ki; "Ben Celaleddin'in oğluyum." Bakalım kral ne yapar?" dedi. Neticede kral zafere ulaştı,' bölgede iktidarını yerleştirdi, Celaleddin'in oğlu da mektubu alıp krala gitti. Geniş bir alana hakim olan bu kralın koruyucusu;

- "Ne istiyorsun?" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;

- "Ben kralla görüşmek istiyorum" dedi. Koruyucu;

- "Neyin var" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;

- "Bende bir mektup var" cevabını verdi. Koruyucu onu kralın yanına bıraktı. Celaleddin'in oğlu krala;

- "Bu benim babamdan sana bir mektuptur" dedi. Kral mektubu açıp okudu ve;

- "Evet ben ona böyle bir vaatte bulunmuştum. Ben Müslüman olduğumu ilan ediyorum" dedi ve müslüman oldu. Böylece Tatarların Çağatay kolunu teşkil eden binlerce insan da müslüman oldular. Bir âlimin aracılığı ile bütün bölge İslâm'a girmiş oldu.

Hakikaten bu olay, enteresan bir olaydır. Galiplerin, mağlup olanların dinine girmesi olayıdır. Buna İslâm'ın dışında hiçbir dinde şahit olunmamıştır. Bu İslâm'ın canlılığının ve güçlülüğünün en büyük

delilidir. İşte bu nedenle batılı yazarlar, İslâm dinine karşı yöneticilerine uyarılarda bulunmaktadırlar:

- Mesela, batılı yazar Lawrence Braune şöyle demektedir;"Birçok milletler tarafından tehdid edildik. Örneğin, faşizm ile,bolşevizm ile tehdit edildik. Yahudilikle tehdit edildik. Sonunda ise bunların hepsini anlaşma masasına oturan insanlar ve dostlar olarak bulduk. Onlara saldıranlar bize de saldırmış gibi olurlar. Yine bizler kızılderililerle ve Japonlarla da tehdit edildik. Ancak bizim dışımızdaki diğer demokratik devletler onlara karşı savaştılar ve onları dize getirdiler. Bizler kendileri ile tehdit edildiğimiz komünistlerin II. Dünya Savaşı'nda bizimle antlaşma yapan insanlar olduklarını gördük. Bu nedenle bizim tek düşmanımız İslâm'dır, İslâm (!)" Evet batı emperyalizminin karşısında tek yıkılmayan sur ve aşılamayan engel İslâm'dır. İslâm'ı benimseyenler

gerçekten güçlüdür. Onların kuvveti kendi öz benliklerinden kaynaklanmaktadır. Dış bir güç veya kaynaktan mülhem değildir.

Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki İslâm'ın küçük de olsa gerçek bir devleti bulunsa, bu yeryüzünün herhangi bir coğrafi bölgesinde küçük bir İslâm devleti dahi olsa, insanlara örnek hayatı sergileyeceğinden birçok Avrupalı ve Amerikalılar bile aziz ve celil olan Allah'ın bu dinine gireceklerdir.Mademki bugün Amerika yeryüzüne hakim olan bir devlettir. Bizim çocuklarımızda Amerika'ya hayrandır. Onun ilerlemesi ve gücü karşısında kendilerini ezik hissetmektedir. Bu nedenle herhangi bir kimse güçlülükten, büyüklükten, ilerlemeden bahsederken elbetteki sana Amerika'dan bahsedecektir.Bir defasında Amerika'da bulunmaktaydım. Birçok İslâmî kurumlar beni davet ediyorlardı. Ben Ditroit'e gitmiştim. İkindi namazı için

mescide girdiğimde mescid sanki Cuma namazı imiş gibi tıklım tıklım doluydu. Cemaate; "sizler Ditroit'te misiniz yoksa Yemen'de misiniz?" diye sordum. Çoğunluğu Yemenliydi. Yemen'de ikindi vaktinde inanın mescitler bu şekilde dolu olmaz. Oradakiler bana; "bizler bir iki ay öncesine kadar zina eden, faiz yiyen, içki içen, kumar oynayan ve daha birçok cahiliye rezillikleri içerisinde boğulan insanlardık. İki ay önce bize Tebliğ Cemaatinden bazı kimseler geldi ve bize dinimizi hatırlattılar, Allah'ı hatırlattılar, bizler de dinimize geri döndük. Allah'a döndük."Amerika'daki siyah müslümanların sayısı yaklaşık olarak üç milyona ulaşmaktadır. Ve bu sayı her gün artarak devam etmektedir. Bunlar Elijah Muhammed'in Peygamber olduğuna inanıyorlardı. Elijah Muhammed öldükten sonra yerine oğlu Varisuddin geçti. Elijah

Muhammed'in oğlu babasının peygamber olmadığını sadece ıslah edici bir mürşid olduğunu ilan etti. Çünkü peygamberlerin sonuncusunun Hz. Muhammed (sav) olduğunu belirti. Elijah Muhammed'in oğlu ile İslâmî kuruluşlardaki gençler arasında toplantılar yapılmaya başlandı. Eğitim kampları oluşturuldu. Bizim şu anda içinde bulunduğumuz gibi çadırlar kuruldu. Bir kamp sırf abdest için, diğeri sadece namaz için yapıldı. 1975 yılında Elijah Muhammed'in oğlu ve taraftarları namaz kılmaya başladılar. 1976 yılında da oruç için eğitim kampları düzenlendi ve bu sene içinde ilk orucu tutmaya başladılar. 1977 yılında ise Hac eğitiminin verildiği kamplar kuruldu ve Allah'a hamd olsun bunların sayısı üç milyona ulaştı. Gelecek on yıl içerisinde de on milyona ulaşması beklenmektedir. Müslümanların sayısı on milyona ulaştığında Amerikan seçimlerine

katılmaya hak sahibi olmaktadırlar. Amerikan siyasetinde bir etkinlik sağlayabileceklerdir.

Tebliğ Cemaatinden bir gayretli müslüman bana şunları söyledi: "Eğer benimle birlikte çokça tebliğci ekipler olsa Amerika'nın toplarını kendi beyaz saraylarına çeviririm ve Amerika'yı İslâm'a dönüştürürüm."

Şüphesiz İslâm dini büyüktür, kuvvetlidir, kuvvet ve büyüklüğünün kaynağı kendi özüdür. 1965 yılında Mısır devlet başkanı Cemal Abdunnasır'ın zulmünden kaçan Müslüman Kardeşler cemaatinden bir grup genç Amerika'ya ve Avrupa'ya gittiler. İslâmî Hareketin eğitimi içerisinde yetişmiş olan bu gençler eğitimlerine orada da devam ettiler. 1965 senesinde bir araya gelen bu gençler on üç kişilik bir birlik kurdular ve birliği; "Müslim Student Associatıon (MSA): Müslüman Talebeler Birliği" olarak isimlendirdiler. Birliğin toplam

üyesi 13 gençten oluşuyordu. Filistin'den, Lübnan'dan, Mısır'dan ve diğer İslâm beldelerinden göç ederek Amerika'da yerleşmiş olan müslümanların İslâm'la alâkaları kalmamıştı. Her şeyleri gitmişti. Ramazan ne zamandır, bayram ne zamandır bilmiyorlardı. İsimlerini bile değiştirmişlerdi. İsmi Muhammed olan bir doktor Amerikalıların kendi kliniğine gelip tedavi görmeleri için ismini Maykıl (Michel) olarak değiştiriyordu. İslâm adına hiçbir özellikleri kalmamıştı.Müslüman Talebeler Birliği'ni kuran gençler, müslüman asıllı olan kimselere telefon etmeye, davetlerde bulunmaya başladılar. Allah'a hamd olsun bu gençlerin gayretli çalışmaları neticesinde yurtlarından göç etmiş müslüman kökenli bu aileler Allah'ın dinine döner oldular. Artık konferanslar düzenlemeye başladılar. Mesela 1977 senesinde Müslüman Talebeler Birliği'nin bir

kolu olan Müslüman Arap Gençler Birliği (Müslim Arab Youth Associatıon) (MAYA) bir konferans tertipledi. Bu birlik Kuveytli müslüman gençlerden oluşuyordu. Bunlar ilk önce kendilerini organize ettiler, daha sonra bir çok kimse bu birliğe üye oldu. Beni ilk kongrelerine çağırdılar. O zamandaki sayıları yaklaşık üç-yüz erkek ve iki yüz hanımdan oluşuyordu. Bu hanımlar Amerika'nın ortasında uzun elbiseler giymiş, peçe takınmış tesettürlü hanımlardı.Konferansın yapılacağı otelin sahibi oldukça sevinçliydi. Beş yüz arap genci, konferans için otelinde toplanmıştı. Otelde yapılacak konferans nedeniyle çok zengin olacağını düşünmekteydi! Otelin barında çalışmak üzere güzel bir kız getirdi, içki şişelerini ve kadehlerini değiştirdi, yeni yeni içkiler getirdi. Zavallı orada toplanacak arapların sayesinde milyoner olacağını hayalliyordu. Konferansın ikinci günü, otelin

sahibi barda görevlendirdiği kıza; hasılatın kaç dolar olduğunu sordu. Kız; "beş kuruş dahi kazanamadım" cevabını verdi. Bardaki kızın cevabına şaşıran otelin sahibi; "bir şeyde hata ettik galiba belki de bunlar oteldeki barın yerini bilmiyorlardır," diyerek ertesi günü barın üzerine büyük bir pankart astı. İkinci gün yine hesap almak için kızın yanına geldi ve; "hasılat kaç dolar?" diye sordu. Kız; "hiçbir dolar" cevabını verdi. Otelin sahibi;

- **"Bunlar Arap değil mi?"** Kız;

- **"Evet, Arap"** der. Bunun üzerine otelin sahibi;

- **"Bunların sorumlusu ile görüşmek istiyorum"** der. Konferansın sorumlusu mühendislik fakültesinde okuyan Filistinli bir gençti. Otelin sahibi ona;

- **"Sizler Arap mısınız?"** der. Genç de;

- **"Evet Arabız"** diye cevap verir. Otelin sahibi;**"Nasıl olabilir? Beş yüz kişi içerisinden bir kişi dahi içki içmiyor? Bir kişi dahi kadınla yatmıyor."** Genç;**"Bizler Arabız ancak Müslümanlarız. İslâm bize zinayı, içkiyi ve domuzu haram kılmıştır,"** cevabını verir. (Tabii ki gençler önceden lokantaya domuz eti istemiyoruz, içki istemiyoruz, diye şart koşmuşlardı ancak hotelin hizmetçilerini hotelciden değiştirmesini isteyemezlerdi). Daha sonra otelin sahibi bardan sorumlu kıza gelerek;

- **"Bunlar ne yapıyorlar?"** diye sordu. Kız;

- **"Bunlar günde beş defa yere şu beyaz örtüleri seriyorlar, bir kişi öne çıkıyor ve o kişinin yaptığı şeyleri arkasındakiler de yapıyor. Öndeki elini kaldırdığı zaman arkadakiler de elini kaldırıyor, öndeki yere yattığı zaman onlarda yatıyorlar"** cevabını verir.

Konferanstaki gençlerle, zina etmesi, onları eğlendirmesi için getirilmiş olan bu kız konferansın sonunda konferansı tertipleyenlere; **"ben sizin dininize girmek istiyorum"** der.

Ben genellikle her sene veya iki senede bir orada konferansa gitmekteyim. Son konferansımda beşbin kişi toplanmıştı. Bunlar onüç kişi ile başlamışlardı. Şu anda sayıları ise elli binin üzerindedir. Müslüman Talebeler Birliğinin bir kolu olarak açılan Müslüman Arap Gençler Birliğinin şu anda 180 tane şubesi bulunmakta. Birliğe ait taşınmaz malları ve demirbaşları vakıf ismi ile tescil ettirmektedirler. Bu malları vakıf adına tescil olunduktan sonra, Amerikan hükümeti herhangi bir müdahalede bulunamıyor. Yani kilisenin arazileri gibi bir statü kazanıyor ve hükümetin hiçbir müdahale hakkı kalmıyor. Bu gençler vakıflarını geliştirmede o kadar ilerlediler ki

kullanılmayan kiliseleri satın almış onları camilere dönüştürüyorlar. Halbuki daha önceleri Cuma namazı kılmak istediklerinde iki saatliğine mesela 100 dolar vererek bir kiliseyi kiralıyor, kilisenin halılarını topluyor ve orada cuma namazlarını kılıyorlardı. Çünkü kilisenin sergilerine içki ve benzeri şeylerin dökülmüş olma ihtimali vardı. Onlar bu sergileri toplayıp yerine beyaz çarşaflar sererek namazlarını kılıyorlardı. Namazdan sonra da herkes üniversite amfilerindeki konferanslarına gidiyordu. Çünkü bu ülkelerde cuma günlerinde konferanslar devam eder. Sonra gençler kiliselerin mülkiyetini satın almaya başladılar. Bugün orada kiliseleri satıyorlar. Çünkü birçok kilise çoktan beri tamir edilmediğinden yıkılıp harabe olmuş. Ne içinde ne çevresinde kimse bulunmuyor. Hristiyanlar şehrin ortasında bulunan eski kiliseleri terk edip kenar mahallelerde güzel kiliseler yapıyorlar

veya altlarında bar ve pavyon bulunan kiliseler inşa ediyorlar. Gençler bana birçok yerin aslının kilise olduğunu ve onu camiye çevirdiklerini anlattılar. Gerçekten binaların dışından kilise oldukları apaçık belli. Suudi Arabistan'dan, Katar'dan veya benzeri ülkelerden bir genç Amerika'ya geldiği zaman, birlikteki gençler kendi beldesinden bir gencin geldiğini öğreniyor ve havaalanına giderek onu karşılıyorlar. Amerika'ya yeni gelmiş olan bu genç belki de hayatında hiç namaz kılmamış. Saçını maşallah uzattıkça uzatmış, ya favorileri, uzunluklarına diyecek yok. Onu karşılayan Müslüman gençler; **"Nereye gitmek istersiniz? Beytü'l Erkam'a mı, yoksa mescide mi?"** diye sorarlar. (Bu gençler, mescitlerin civarında veya daha önce kilise olup mescide çevrilmiş yerlerin çevresinde ikamet ederler. Bunların kaldıkları yerler kilese rahiplerinin meşrutalardır).Daha sonra

da genci mescidin yakınındaki veya mescidde ki evlerinde misafir ederler.. Gecenin sonunda sünnete uygun bir şekilde gençlerden bir tanesi kalkar ve ezan okur. Diğerleri uyanırlar. Daha sonra İkinci sabah ezanı okurlar. Tabii gelen genç uyur. Onlar abdest alırlar, namaz kılarlar, virdlerini okurlar. Sonra oturup Kur'an-ı Kerim okurlar. Saat dokuz olunca yeni gelen ve uyumakta olan genci kahvaltı hazır diyerek uyandırırlar. **(Tabi yeni gelen genç maşallah namaz kılmıyor).** Kahvaltıdan sonra yeni gelen genci bir Müslüman kardeş arabasına alır ve kaydını yaptıracağı üniversitenin yabancı diller enstitüsüne götürür. Onu oraya kaydettirir sonra eline küçük bir liste verir. Bu listede **"şunlar helal yiyecekler, şunlar haram yiyecekler, şu lokantalara yaklaşma dencies gibi sabunları kullanma,"** şeklinde ifadeler yer almaktadır. Yeni gelen genç öğlen vakti, yemeği hazır bulur,

"Biliyor musun bu yemeği nasıl yapıyoruz? Biz kendi elimizle kestiğimiz hayvanların etinden bunu pişiriyoruz. Bizler bu memleket Meşruta (Satılmamak şartı koşularak bir kişi veya kuruluşa verilen, miras olarak bırakılan mülkteki müslüman gençler) **olarak mezbahaneye gidiyor, haftada bir veya iki hayvan kesiyor, onu kendi aramızda bölüştürüyoruz. Müsterih ol. Buradaki her şey helal yiyeceklerdir"** derler. Zaten gencin helal ve haram diye bir endişesi yoktur.

Bir gün, iki gün, üç gün derken yeni genç utanır. Onlara **"banyo nerede, onu bana gösterin"** der. Saçını keser, favorilerini kısaltır, sakalını bırakır, onlarla birlikte eğitime katılır. Haftalık derslerde bulunur. Cuma hutbelerine gelir. İslâmî faaliyetlere katılır. Afganistan'a para toplar. Filistin'i anma ve diğer günler ile ilgili münasebetlerde bulunur. Altı ay geçtikten sonra bir de

görürsün ki bu genç bir İslâm davetçisi olmuş. Ailesine döndüğünde onun bir davetçi olduğunu görürler. Aslında bu Mekke'den boş bir kalıp gibi çıkmıştır. Ailesine döndüğünde ise yüzü nurlu, sakalı uzamış, dinine bağlı bir gençtir artık. Bu defa ailesi; **"biz seni Amerika'ya gönderdiğimizde çocuğumuzu kaybedeceğimizden korkuyorduk. Fakat Allah'a hamd olsun seni böyle gördük,"** derler. Böyle bir genç mesela Mekke'ye döndüğünde tüccarlarla görüşür ve onlara; **"biz şu an okuduğumuz şehirde cuma namazını kılacak bir yer bulamıyoruz, bize belli bir miktarda yardımda bulunsanız da orada mescid açsak"** diye teklifte bulunur, böylece tüccarlardan belli meblağlar toplar, döndüğünde bir kiliseyi satın alıp onu da mescide çevirirler. İslâm âleminden gelen, özbenliğini yitirmiş olan gençler, Amerika'da müslüman gençlerle tanışarak

tekrar özbenliklerine kavuşmaktadırlar. Birçok gencin hali budur. Amerika Hava Yollan uçakta, yolculara verdikleri yemeklerde domuz eti, içki gibi haram olan yiyecekler sunmaktadırlar. Müslüman gençler bu tür yemekleri yememek için uçak servislerinde özellikle yahudilere tahsis edilen "kosher meal" (helal gıda) anlamına gelen yemeklerden istiyorlardı. Çünkü yahudiler domuz eti yemezler, hayvanları şer'i usulle keserler, uçaklarda bilet ayırtırken yanma kosher meal yazdırırlar. Fakat bu gençler gelişince Allah'a hamd olsun artık uçak firmalarına "müslim meal" (müslüman helal gıda) hazırlamalarını sağlamışlardır. Evet bugün havayolları bunu kabullenmişlerdir. Böyle bir yemek hazırlanmasını, isimleri müslüman devlet olan devletler beynelmilel hava yolları şirketlerine şart koşmamışlardır. Hâlbuki yahudiler böyle bir şart koşmuşlar ve

beynelmilel hava yolları şirketleri de şartlarını kabul etmişlerdir. Diğer yandan arapça bilgisayarı hazırlayan ilk defa bu gençler olmuştur. Hadis-i şerifleri bilgisayara yüklemişlerdir. Örneğin Ebu Said el-Hudri'nin rivayet ettiği hadisleri istediğiniz zaman Ebu Said el-Hudri düğmesine veya hadisi düğmesine basıyorsunuz Ebu Said'in rivayet ettiği tüm hadisleri veriyor. Örneğin taharet ile ilgili hadisleri istiyorsunuz, Müslim'in rivayet etmiş olduğu tüm taharetle ilgili hadisleri bir anda çıkarıp veriyor... Bugün bu gençler hadis-i şerifler için küçük bilgisayarlar yapıyorlar. Hadisle ilgili düğmeye dokunduğunuzda hadisi, sahabe olan ravisini ve hadis rivayet eden diğer zatları ortaya çıkarıyor. Yine bu gençler "Hz. Bilal Saati" diye isimlendirilen hidayet saati yapmış durumdalar. Bu saat yıl boyu bütün vakitleri gösteren bilgisayara endekslenmiş bir saattir. Bu gençler takvim de

yapmışlardır. Yani maaşallah Allah onların önünü açmış, birçok şeyi başarmışlardır. Allah bunların sayesinde birçok insanların dinlerini korumuş ve Amerika'ya daha önce göç etmiş olan kimseler tekrar İslâm'a dönmüşlerdir. Muhammed ismini sildirip Maykıl yapanlar tekrar Muhammed ismine dönmüşlerdir. Bizim Ürdün'lü bir diplomat Amerika'ya göç eden müslüman kökenli ailelerin düşmüş oldukları şu garip hikayeyi anlattı: "Ben ve üstad Yusuf el-Azm, New York'da bulunuyorduk." Bu zat Yusuf el-Azm'i öğlen yemeğine davet etmiş. İslâmî bir şey yaptığını anlatmak istiyordu. Ve sözlerine devamla şunları söyledi: "Biz bu bayramda çocuklarımıza müslümanların bayramı olduğunu öğretmemiz için birini getirip ona Noel Baba gibi elbiseler giydirdik. Ona hediyeler verdik. O da kapıları çalıp hediyeleri insanlara verdi. Çünkü o aileler Noel Baba'dan başka bir şey tanımıyorlardı.

Noel Baba Chrismes (yılbaşında) hediyeler dağıtır. Bu kişi kapıları çaldığında kapıya çıkanlara; "ben Noel Babayım, yarın bayramınız" diyordu." Gördüğünüz gibi bu kişi Noel Baba yoluyla çocuklarına müslümanların bayramını tanıtıyor. Muhammed Hoca'nın yoluyla değil (!) Evet Amerika'ya giden müslüman kökenli aileler, bu denli kendi özbenliklerini kaybetmişlerdi. Aziz ve celil olan Allah onları tekrar özbenliklerine döndürdü.

Saray Âlimleri

"Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoyarlar..." (Tevbe, 34)

Hahamların ve rahiplerin hali, Kur'an nazil olduğu esnada da nazil olmazdan önce de bu şekilde idi. Vakıa orta çağlarda hahamlar ve rahipler insanlığın nefret ettiği

bir musibet haline gelmişlerdi. Hahamların ve rahiplerin fesada uğramaları, ilimle dinin arasını ayırmaları, din düşmanlığına, din ile beşeri ilimlerin birbirinden ayrılmalarına sebep olmuştu. Bizim evlatlarımız da bunlardan din düşmanlığını naklетti. Ve evlatlarımız dinden nefret etmeye başladılar. Çünkü onlar da kendi dinlerini ilme karşı zannetmeye başlamışlardı.

Aslında selefi salibinin de buyurduğu gibi; **"insanlardan iki sınıf vardır ki onlar bozulduğunda bütün insanlar da bozulur. Onlar dürüst oldukları zamanda ise bütün insanlar düzelir. Bu iki sınıf yöneticiler ve âlimlerdir."** Bu hususta şu şiirleri söyleyen Abdullah bin el-Mübarek ne kadar isabetli olmuştur: Günahların kalpleri öldürdüğünü, onları çokça yapmanın Zillete sürükleyip kötülüklere mirasçı kıldığını gördüm. Günahları terk etmenin kalpleri dirilttiğini, Rest çekmenin ise nefsin için fayda verdiğini

gördüm. Dini; krallardan, kötülük numunesi hahamlardan ve Ruhbanlardan başka kim ifsad etmiştir. Öyle ki topluluklar leşlerin içinde beslenmiş, Akıl sahipleri koktuğunu hissetmişlerdir. Evet. Âlimler iki sınıftır. Bunlardan biri Peygamber varisi olan âlimlerdir. Allah bunların vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir. İşte bunlar hakkında Peygamber efendimiz (sav); **"Âlimler peygamberlerin varisleridir"** buyurmuştur. Bunların ikinci sınıfı ise âyet-i kerimede belirtilen haham ve ruhbanların yolunu tutan âlimlerdir. İşte bunlar dini ifsad etmişler, onu az bir değere satmışlardır.

Selefi salihin (Allah onlardan razı olsun) bu gibi insanları, idarecilerin kapılarına giden bu gibi âlimlerden sakındırıyorlar ve âlimlerin de yöneticilerin kapılarına gitmelerini sakıncalı buluyorlardı. Mesela Hz. Huzeyfe, Hz. Abdullah bin Mes'ud, Süfyan-i Sevri ve benzeri âlimler birbirlerine yakın

ifadeleri ile şunu telkin ediyorlardı: "Sizler âlimlerin yöneticilerin kapılarında olduklarını gördüğünüz zaman dininiz hususunda bunlardan kaçının. Allah'a yemin olsun ki onlar dünyadan hiçbir şey almazlar ki onun karşılığında dinlerinden iki kat taviz vermiş olmasınlar." Bunun böyle olması tabiidir. Allah'ın dini hakkında insanlarla pazarlıktır. Bir yönetici niçin bir alime bir şeyler versin? Onu susturmak için verir. Onun emr-i bi'1-maruf ve nehy-i ani'1-münker (iyiliği emredip kötülüğe mani olma) durumunda bulunmaması için verir.Resulun varisi olan âlimlere örnek; Ebu Hanife, Süfyan es-Sevri, Abdullah İbnü'l-Mübarek, Nevevi, Ahmed bin Hanbel, Seyyid Kutub, Hasan el-Benna, Abdülaziz el-Bedri'dir. İşte Allah bunlar vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir.

Altın ve gümüşü biriktiren, hahamların ve rahiplerin yoluna giden âlimler ise; **" Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan**

birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoy arlar..." (Tevbe, 34) âyet-i kerimesine muhatap olmuşlardır.

Bu gibi âlimler hakkında İmam-ı Ahmed'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte'de şöyle buyurulmuştur: "Kim av peşine takılırsa gaflete düşer (vurdumduymaz olur), kim çölde otururs a katılaşır (merhamet duyguları körelir), kim de yöneticinin kapısına varırsa fitneye düşer." İmam Ahmed bu hadisi izah ederken şunu söylemiştir: "Hiçbir kimse yöneticiye yaklaşmaz ki, yaklaştığı kadar Allah'tan uzak olmuş olmasın." Gerçekten âlimler düzelirse hayvanlar bile düzelir. Arslanlar bile onlardan korkup çekinir. Fakat onlar bozulursa bütün yer ve gök sakinleri onlara buğz eder, kin besler. İmam el-Evzai de, bozulan âlimler hakkında şunları söylemiştir: "Hristiyanların kabirleri, kâfirlerin kokusundan

dolayı Allah'a şikayette bulundular. Topraktaki cesetlerin kokusuna kabirler dahi tahammül edemiyordu. Bunun üzerine yüce Allah o kabirlere; kötü âlimlerin karınlarının kokusu bu kokudan daha beterdir, diye vahyetti."Usame bin Zeyd (ra)den rivayet edilen sahih hadiste şöyle buyurulmaktadır; Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet günü bir adam getirilir ve Cehennem'e atılır. Cehennem'de onun bağırsakları karnından dışarıya fırlar. O adam bağırsakları etrafında değirmen eşeğinin değirmende dönmesi gibi döner. Cehennem ehli, onun başına toplanır ve ona; "ey filan, ne oldu sana? Sen bize iyiliği emredip kötülüğe mani olmuyor muydun?" derler. O da der ki; "ben size iyiliği emrediyordum ama onu yapmıyordum. Kötülüğü de size yasaklıyor fakat kendim onu yapıyordum" der." **"Ey Muhammed onlara şu adamın halini anlat. Biz ona ayetlerimizi vermiştik; o onlardan sıyrılıp**

çıktı. Şeytan onu peşine taktı, nihayet azgınlardan oldu. Eğer dikseydik onu bu ayetlerimizle yüceltirdik. Fakat o ebedi kalacakmış gibi dünyaya sarıldı ve arzularına uydu. Onun hali şu köpeğin durumuna benzer ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp solur. Âyetlerimizi yalanlayan kavmin sıfatı işte budur. Ey Muhammed bu kıssayı anlat, gerekir ki düşünürler." (A'raf, 175–176)

Evet bu insanlar köpek gibidirler. Dünyayı elde etmek için devamlı dillerini dışarı çıkarıp solurlar. Köpeğin huyu böyledir. Yorulsa da bunu yapar, rahat etse de yapar. Devamlı dili dışardadır. Allah'ın dinini bırakan hoca efendi de böyledir. Devamlı dili dışardadır. Dünyanın geçici malları peşinde telesir durur. Şairin dediği gibi;

Eğer ilim erbabı ilmi korurlarsa İlim de onları

muhafaza eder.Ona saygı gösterirlerse; ilim saygınlık kazanır.Fakat onlar ilmi hakir gördüler. İlim de hakir oldu.Onun yüzünü dünya tamahları ile kirlettiler,Böylece ilim cehenneme dönüştü.İmam Ahmed (ra) herhangi bir kimsenin minneti altında kalmamak için insanların hediyelerini kabul etmezdi. Yöneticinin maaşlarını reddederdi. İnsanlarsa ona bir şey vermek için can atıyorlardı. İmam Ahmed bir defasında oğullarından birini ekmek arası yiyecek alması için aşevine gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Sen kimsin?" diye sorunca çocuk;

- "Ben Ahmed bin Hanbel'in oğluyum" der. Bunun üzerine aşçı ekmeğin içine yiyecek yerine altın ve gümüş doldurur, onu sarar ve; "buyur al" der. Çocuk babasına ekmeği getirdiğinde onu açar ve içerisinden altın ve gümüşler dökülür. Ahmed bin Hanbel oğluna:

- "Bunu götür ve iade et" der ve ekmeği tekrar gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Ödediğin dirhemin karşılığında gel ekmeğini al!" diye seslenir, çocuk;

- "Babam bana ekmeği iade etmemi söyledi," cevabını verir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz, bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sen dünyada zahit ol (dünyaya düşkün olma) ki Allah seni sevsin, insanların elinde olan şeylere karşı da zahit ol ki (insanların elinde bulunan şeylere tenezzül etme) ki insanlar seni sevsin."

İmam Ahmed döneminde Kur'an'ın mahlûk olup olmadığı fitnesi baş göstermişti. Zamanın halifesi Me'mun, Kur'an'ın mahluk olduğuna inandığı için Ahmed bin Hanbel'i getirir ve Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi için ona işkence eder. Sonra Me'mun ölür yerine el-Mu'tasım geçer. O da

İmam Ahmed'e Kur'an'ın mahlûk olduğunu söylemesi için işkence eder. İmam Ahmed aziz ve celil olan Allah için öyle bir tavır takınır ki bu tavrı ile tam onsekiz yıl bu dinin izzetini korur. Üç halife peş peşe Kur'an'ın yaratıldığını söylemeleri için ona işkence ederler. Fakat İmam Ahmed böyle bir şeyi söylemeyi kabul etmez. Nihayet el-Vasık bin Emrillah isimli halife gelir, Kur'an'ın mahlûk olduğu düşüncesinden vazgeçer ve bu hususta direnç gösteren İmam Ahmed'e ikramda bulunmak ister. Fakat nerede... İmam Ahmed hiç bunu kabul eder mi? Reddeder. Bunun üzerine el-Vasık, İmam Ahmed'in oğullarını çağırtıp vereceği şeyi onlara verir. İmam Ahmed oğullarının Vasık'dan verilen hediyeyi kabul ettiklerini öğrenince kendisi ile oğullarının evi arasına bir duvar yapar ve onlarla ilgisini keser.Evet. Bu İmam Ahmed'dir. Bunu yapar(!)

Bir gün İmam Ahmed hasta olur. Doktor ona fırında bir kelleyi kızartarak yemesini tavsiye eder. Ahmed bin Hanbel bir kelle alır, bunu götürüp kızarttırıp getirin der. Onlar da kelleyi götürüp Ahmed bin Hanbel'in amcası Salih'in fırınında kızartır ve onu getirirler. Ahmed bin Hanbel;

- Nerede bunu kızarttınız?" diye sorar. Onlar da

- Amcan Salih'in fırınında derler." İmam Ahmed:

- "Ben onun tadına bile bakmam, çünkü yöneticilerle içli-dışlı" der.

Cinlerin dahi Ahmed bin Hanbel'den çekindikleri rivayet edilmektedir. Bu hususta şöyle bir hadise anlatılmıştır: Abbasi padişahlarından el-Vasık'a bir deli getirilir. el-Vasık;

"Ahmed bin Hanbel'i çağırın, gelsin" der. Ahmed bin Hanbel gelince, el-Vasık;

- "Bu deliyi tedavi et" der. Ahmed bin Hanbel, Cinlerin etkilediği bu kişideki cinlere hitab ederek;

- "Çık git" der fakat cin çıkmaz. İmam Ahmed onu tehdit eder. Bunun üzerine cin de çıkar gider. el-Vasık;

"- Ey Ahmed! Sen Allah'dan korkuyorsun, her şey de senden korkuyor" der. İmam Ahmed bin Hanbel ölünceye kadar cinlerin musallat olduğu bu adam bir şey görmez. Ölünce tekrar ona musallat olurlar. Bu defa bir hoca getirirler. -Her halde o da bizim gibi bir hoca imiş- Hoca cine defolup gitmesini söyler, onu tehdit eder. Fakat cin gülerek; "Artık Ahmed bin Hanbel öldü, öldü" diye cevap verir.

İbnTeymiye'nin de (rahimahullah) delileri takunyalarla döverek tedavi ettiği, onlara okuduğu rivayet edilmektedir. Allah'dan korkan insanlar gerçekten

heybetli olurlar. O Allah'ın dostu olduğu için bütün yaratıklar ondan çekinirler. Bu hususta arslanların bile bazı sahabe ve tabiinlerin heybetlerinden çekindikleri ve onların emirlerine boyun eğdikleri rivayet edilmektedir. Mesela bu husus tabiinlerden olan Sıla bin Eşyem ve sahabelerden olan Rasulullah'ın azadlı kölesi Sefine (ra) için anlatılmış, yine Yemen valisi Ala bin el-Hadrami'nin ordusunun Hakim'in rivayet ettiği bir hadise göre denizin üzerinde yürüdükleri nakledilmiştir. Kuzey Afrika'nın fatihlerinden olan Ukbe bin Nafi'in ormandaki vahşi hayvanlardan karargâhın çevresini terk etmelerini istemesi üzerine orayı bırakıp terk ettikleri rivayet edilmektedir. Evet. En güçlü olan takvadır. Onu taşıyan Allah'tan korktuğu için her şeyden güçlüdür. Aziz ve celil olan Allah'dan korkan âlimler peygamberlerin varisleridir. Bunlar peygamberlerin ilmine

mirasçı olmuşlardır. Ebu Hureyre (ra) bir defasında çarşıda durur ve; **"ey İnsanlar! Sizler buradasınız, oysa mescidde Peygamber (sav)'in mirası paylaşılmaktadır?"** diye bağırır. Bunun üzerine insanlar mescide hücum ederler. Mescide geldiklerinde namaz kılan ve Kur'an okuyan kimselerden başka hiçbir şey bulamazlar. Bunun üzerine mescide gelen bu insanlar; **"Ey Ebu Hureyre! Hani nerede taksim edilen miras? Sen bizleri korkuttun,"** derler. Ebu Hureyre; **"Rasulullah (sav) ilimden başka bir şey bıraktı mı? Şüphesiz peygamberler ne bir dirhem ne de bir dinar geriye miras bırakırlar. Onlar miras olarak sadece ilmi bırakırlar,"** dedi. Böylece mescidde ilim ve irfanın dağıtıldığını söylemek istediğini açıklar. Âyet-i kerimede hristiyan papazlarından ve yahudi hahamlarından bahsediliyor. Her cahil abidde hristiyan ruhbanlarından bir sıfat, her

fasık âlimde de yahudi hahamlarından bir sıfat ve bir kalıntı görülmektedir. Âyet-i kerimede haham ve papazların insanların malını haksız yere yedikleri, insanları Allah'ın yolundan alıkoydukları zikredildikten sonra altın ve gümüşü biriktirerek onları Allah yolunda harcanmayanların can yakıcı bir azapla müjdelenmesi beyan edilmektedir. Âyette geçen ve "mal biriktirme" diye tercüme edilen "el-kenz" kelimesinden maksat aslında biriktirilen maldır. Ancak âlimlere göre biriktirilen malın zekatı verildikten sonra artık bu âyette geçen "kenz" ifadesine girmediği belirtilmiştir. Burada hatıra şu soru gelmektedir: Kadınlara ait olan altınlar, bilezikler, gerdanlıklar, zekata tabi midir, yoksa değil midir? Şayet bunların zekatları verilmez ise bu âyette ifade edilen biriktirilmiş mallardan sayılır mı? Bu mesele fakihler tarafından farklı şekillerde izah edilmiştir.

İmam Ahmed, İmam Malik ve Irak'taki görüşüne göre İmam Şafii bu gibi süs eşyalarına zekat düşmediği görüşündedirler.Miktarları ne kadar olursa olsun bunlara zekat vermek gerekmez.

İmam Ebu Hanife'ye göre ise kadınlara ait olan bu tür süs eşyalarının da diğer mallar gibi zekatı vardır. Bunları taşıyan kadın zekat verme miktarına (nisab) ulaşmaları halinde zekatlarını vermesi gerekir.

İmam Şafii'nin Mısır'daki görüşüne göre ise bu gibi süs eşyaları hakkında zekat gerekip gerekmediği hususunda belli bir karara varamamış "bu hususta ortadayım. Allah'tan bana hayırlısını öğretmesini niyaz ediyorum" demiştir.

Diğer yandan kişi bindiği ata zekât verir mi, yoksa vermez mi? Bu meselede iki ihtimal vardır.

a. Savaş atları: Bunların zekatı yoktur.

b. Ticaret atlar: Bunlar için zekat verilir. Ev eşyaları, bizzat ev ve bindiğin arabanın da zekâtı yoktur. Çünkü artmakta olan mallarırın zekatı verilir. Yani kâr getiren veya soyu artan malların zekâtı verilir. İçinde durduğun evin ve bindiğin arabanda böyle bir artış söz konusu değildir. Buna mukabil eğer araba ticari taksi şeklinde kullanılıyorsa, bunun için zekât verilip verilmeyeceği hususunda iki görüş zikredilmektedir:

a. Yusuf el-Kardavi'ye göre ticari taksilerin ve kiralanan evlerin gelirlerinden her ay zekat verilir. Bunlar öşür arazileri statüsündedir. Yani bir daireyi ayda on milyona kiraya vermişsen her ay bin lirasını zekat olarak vermen gerekir.

b. Ancak Abdulaziz bin Baz ve diğer ve bazı hoca efendilere göre ise, ticari taksinin

ve kiralanan evin gelirleri biriktirilir. Yıl sonunda bu biriktirilen miktardan bir şey kalırsa ve zekat verme yeter sayısına da ulaşırsa, bunların gelirlerini yüzde iki buçuğu yani kırkta biri zekat olarak verilir. Bunun anlamı şudur: Ticari taksilerin gelirleri ve kiralanan evlerin gelirleri insanın diğer gelir kaynaklan gibidir. Yıl sonunda bir şey kalırsa ve zekat miktarına da ulaşırsa, zekatları verilir yoksa bir şey verilmez.Bir insanın zekat verecek zengin sayılması için, nisab miktarı diye isimlendirilen zekat yeter sayısı kadar mala sahip olması gerekir. Tabi bu miktar altın ve gümüşte farklı, çeşitli hayvan türlerinde daha farklı, arazilerin çeşitli türlerine göre, yine farklıdır. Mesela altının nisab (yeter sayısı) miktarı 85 gr.dır. Çünkü eski ölçülere göre 20 miskal olduğu tesbit edilmiştir. 20 miskal 20 dinar altına eşittir. Bir dinar bir dirhemin yaklaşık onda biridir, l dirhem ise 3.2 gr.dır.

Gümüşün zekattaki yeter sayısı 200 dirhemdir. 200 dirhemi 3.2 ile çarptığınız taktirde 640 gr. eder. (200 x 3.2= 640)Fakat bugün insanlar altın ve gümüş biriktirmiyorlar. Devletler paralarının değerlerini korumak için altın ve gümüş biriktiriyorlar. Sadece Amerika buna ihtiyaç duymuyor. Çünkü doların kendisi altın seviyesine çıkarılmıştır. Bu itibarla Amerika Dünya Bankası'na doları korumak için altın vermemektedir. Amerika'daki ticaret mallarının hacmince Amerika dolar basıyor ve dünyadaki diğer kör insanlara gönderiyor. Bu nedenle diğer devletler bile kendi paralarının değerlerini korumak için onu dolara endeksleme mecburiyetinde kalıyorlar. Mesela Katar parasını dolara endeksleyip onunla değerini koruduğundan Dünya Bankasına altın vermemektedir. Bugün ise Amerika elinde bulunan dolarların yurt dışına çıkmaması için daha yeni bir şey

icat etmiştir. Bu da seyahat çekleridir. Bu çeklerin üzerine sadece "seyahat çekidir" cümlesi yazılıdır. Bunu üzerinde bulunduran ne kadar dolar verip o çekleri almış ise üzerlerinde o miktar yazılıdır. Alan kişi çeki teslim aldığında imza attığı için teslim ederken de aynı imzayı atar ve üzerinde yazılı olan miktarı dünyanın dilediği yerinden alabilir. En çok yaygın olan türleri Amerikan Expres Bankası'na ait olan çeklerdir. Böylece seyahat eden insanlar büyük miktarda paraları üzerlerinde taşımaları yerine sadece çekin bir tarafına imzasını atar ve o kağıdı alıp üzerinde gezdirir. Bunu kaybetmesi veya çaldırması halinde ise telefonla Newyork'a bildirir. Onlar da bütün dünyaya bu çekin kaybolduğunu veya çalındığını bildirirler, karşılığının ödenmesini durdururlar. Çeki bulan veya çalan onun karşılığını almaya gittiğinde; "buyur bu çekin üzerindeki imza gibi bir imza at" derler. O

bununla meşgul olurken polisi çağırır onu polise teslim ederler. Bugün insanlar artık altın ve gümüş kullanmıyorlar. Artık dolarla, Suud riyali ile, Kuveyt dinarı ile, dirhemle, markla, sterlinle vb. paralarla çalışıyorlar. Bu nedenle kendisinde herhangi bir para bulunan insan üzerindeki parayı ya 85 gr. altınla yahut 640 gr. gümüşle karşılaştırarak zekat verecek durumda olup olmadığını ölçer. Tabi ki altın ve gümüşten hangisi fakir için daha faydalı ise bunu esas alır ve ona göre zekatını verir. Mesela kuyumcuya gider bir altının gramının kaç lira olduğunu sorarsın. O sana altının gramının 50 riyal olduğunu söylerse sen 50'yi 85 ile çarparsın 4250 riyal eder. (50 x 85 = 4250) Eğer sen de bu kadar bir meblağ varsa ve üzerinden de bir yıl geçmişse bu miktarın kırkta birini yani yüzde iki buçuğunu (% 2.5) zekat olarak verirsin. Şayet 4250 riyaldan daha az paran varsa sana, altına göre zekat gerekmez.

Bu defa param gümüşle karşılaştırırsın. Farz et ki bir gram gümüş beş riyal ise sen beş riyali 640 gramla çarparsın. 3200 (5 x 640 = 3200) riyal eder. Sende bu kadar riyal varsa, bunun kırkta bir zekatını verirsin. Günümüzde fakir için gümüşün esas alınması daha faydalı olduğundan onu esas alarak parayı hesaplamak gerekmektedir. Herhalde zekat hakkında herhangi bir soru kalmamıştır. Burada Yusuf el-Kardavi'nin görüşü esas alınacak olursa mesele şöyle olur: Yüksek maaşlı memurlar yeme ve içmelerini, ev harcamalarını maaşından düştükten sonra geri kalan meblağ her ay % 5'ini zekat olarak verir. Diğer hocalara göre ise maaşlı insanların da yıl sonunda biriken paralarından zekat vermeleri gerekir. Eğer bu paraları zekat verme yeter sayısına ulaşmış olur ise. Evet Allah Teala zekat vermeyenleri şöyle tehdit etmiştir.**"Ey Muhammed altın ve gümüşü biriktirip Allah**

yolunda sarf etmeyenleri can yakıcı bir azab ile müjdele." (Tevbe, 34)

36. AYETİN TEFSİRİ

36- Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tespit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir. Bu aylardan dördü mukaddes olan haram aylardır. İşte dosdoğru din budur. Bu aylarda kendinize zulmetmeyin. Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki, Allah mutlaka muttakilerle beraberdir.

Âyet-i kerimede; "Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tespit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir" buyrulmaktadır. Yani bu aylar, bozulamaz başka aylarla değiştirilemez. Çünkü bunlar isim ve miktarlarıyla insanlardan önce

yaratılmıştır. Gökler ve yer, insanlar yaratılmazdan önce yaratılmıştır. Eşyanın miktarı Sahih-i Müslim-de geçen bir hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi göklerin ve yerin yaratılmasından elli bin sene önce taktir edilmiştir. Artık insanların bu miktarları bozmaya, müdahale etmeye veya ayların isimleri ile oynamaya hakları yoktur.

Âyet-i kerimede bunlardan dördü haram ay olduğu buyrulmuştur. Rasulullah (sav)in de beyan ettiği gibi bu dört haram aydan üçü olan Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları birbiri arkasınca devam eden aylardır. Dördüncü ay ise Cemaziyelahir ile Şaban ayının arasında bulunan ve Muder kabilesi tarafından saygı gösterilen Recep ayıdır. Recep ayına tek recep manasına gelen "Recebu'l-ferd" ismi de verilmiştir. Yine bu ay'a Mudar kabilesinin saygı gösterdiği ay anlamına gelen; "Receb-u Mudar" de denmiştir. Araplar, işte

bu haram aylarda savaşmanın haram olduğu inancında idiler. Bu nedenledir ki Rasulullah (sav) Abdullah bin Cahş'ın komutası altında gönderdiği müfrezenin Amr b. el-Hadremi'yi Recep ayında öldürmelerini kınamıştır. Rasulullah, Abdullah bin Cahş'ı Cemaziyelahir ayında Kureyş kafilelerini gözetlemek üzere bir müfreze ile birlikte göndermiştir. Müfreze içinde bulundukları günün Cemaziyelahir'in son günü mü yoksa Recep ayının ilk günü mü olduğu hakkında şüphe: ye düşmüştür. O gece de Kureyş'in kafilesi oradan geçmiştir. Abdullah bin Cahş, bu kafileye hamle yapmadıkları takdirde kaçıp kurtulacakları korkusu ile o gece kafileye hücuma geçmişlerdir. Halbuki o gün Recep'in ilk günüdür. Abdullah bin Cahş'ın, Amr bin el-Hadremi'yi bu kafilede öldürmesi, Kureyşliler'in Rasulullah'ın aleyhine propagandalar yapmalarına ve onu

karalama kampanyasına girişmelerine, Araplar arasında kınamalarına vesile olmuştur. Kureyşliler; "Muhammed ve arkadaşları haram ayın kutsallığını çiğniyorlar. Onda haram olan şeyi helal görüyorlar" diye yaygara koparmışlardır. Bunun üzerine Allah Teala Bakara Suresi'nin şu ayetini indirmiştir: **"Ey Muhammed! Sana mukaddes olan haram ayda savaş etmekten soruyorlar. De ki: o ayda savaşmak büyük günahtır, fakat Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları Mescid-i Haram'dan men etmek ve oraların halkını yerinden çıkarmak Allah katında daha büyük bir günahtır. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha büyük bir suçtur."** (Bakara, 217)

Evet, haram aylarda savaşmak büyük suçtur. Fakat insanları Allah'ın yolundan alıkoymak, onların Mescid-i Haram'a girmelerine engel olmak ve Mescid-i Haram

çevresinde yaşayanları o bölgeden sürgün etmek, Allah katında daha büyük bir suçtur. Ayette zikredilen fitneden maksat Allah'a ortak koşmaktır. Evet, insanları Allah'a ortak koşmaya çağırma fitnesi Abdullah bin Cahş'ın Amr b. el-Hadremi hakkında şüpheye düştüğü gecede öldürmesinden daha büyük bir suç ve daha ağır günahtır.

Tabi ki bu olay Kur'an inmeden önce Rasulullah'ı çok rahatsız etmişti. Abdullah bin Cahş'ın getirdiği kafileye ait ganimetleri dağılmamıştı. Abdullah bin Cahş ve onun müfrezesinde bulunan diğer sahabeler çok zor durumda kalmışlardı. Nihayet Allah bu ayeti indirerek onları bu sıkıntıdan kurtardı. "Haram aylarında savaşmak büyük bir suçtur, ama Allah yolundan alıkoymak ve O'nu inkâr etmek daha büyük bir suçtur." Bu ayet inince Rasulullah da rahatlamış Abdullah bin Cahş da rahatlamıştır ve Rasulullah (sav) kafileden gelen ganimet

mallarını dağıtmıştır. İşte bu olaydan bir buçuk ay sonra büyük Bedir savaşı olmuş, Allah bu savaşla dinini aziz kılmış ve yüceltmiştir.

Cahiliye devrinde, haram aylarda savaşmak haram sayılırdı. Araplar cahiliye döneminde haram aylar süresince birbirlerine saldırmazlardı. Adam babasının katili ile karşılaşır, fakat ona kılıç çekmezdi. Cahiliye arapları Recep ayı yaklaştığında odundan olan silahların uçlarına taktıkları demirleri odunlardan sökerlerdi. Bu nedenle Recep ayına "süngüleri söken ay" ismini verirlerdi. Recep ayı gelince oklardan, mızraklardan demirleri çıkarır, silah kullanmadan uzaklaşırlardı. Vakıa cahiliye arapları hem haram aylara hem de Mescid-i Haram'a ve haram bölgeye son derece saygılıydılar. Harem bölgesinde hiçbir insanın öldürülmesi mümkün değildi, Cahiliye arapları bir insanı öldürmek

istediklerinde onu çıkarıp Harem bölgesi dışında bir yerde öldürürlerdi. Bu öldürdükleri insan Rasulullah'ın sahabesi de olsa aynı şeyi yaparlardı. Mesela Zatü'r-Reci gazvesinde esir düşen Zeyd bin Desine'yi ve Hubeyb bin Adiy'i haram bölgesinden çıkarıp Tenim denen yerde öldürmüşlerdi. Evet, araplar Kâbe'yi, Mekke'yi ve bütün haram bölgesini kutsal yerler sayıp oralara saygı gösteriyorlardı. İslam gelince bu hâl aynen kaldı. Âlemlerin Rabbi olan Allah Kitabında bunun hakkında ayet indirdi. Haram aylarına saygı gösterme, onlarda savaşmama, Mekke'de insan öldürmeme halleri aynen tescil edilmişti.**"Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarından çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar, sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Eğer orada sizinle savaşırlarsa**

onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir." (Bakara, 191) Ancak daha sonraki dönemlerde haram aylarda savaşma yasağı nesh edilip kaldırıldı. İslâm bu aylarda savaşmanın serbest olduğunu bildirdi. Bu nedenle Rasulullah (sav) haram ayı olan Zilkade ayında Taif'i kuşatmıştı. Rasulullah'ın Taif'i kuşatması Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Mekke'yi feth etmesinden sonra yine Hicretin sekizinci yılı Zilkade ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Mekke'yi feth ettikten sonra Mekke ile Taif arasında bulunan Huneyn vadisine yönelmişti. Huneyn savaşı haram aylarından olmayan Şevval ayında gerçekleşmişti.

Rasulullah (sav) Huneyn'den sonra Taife yönelip orayı Şevval ayında kuşatmıştı fakat kuşatması haram ay olan Zilkade'nin ilk günlerine kadar devam etti. İşte Rasulullah'ın bu pratiği haram aylarda savaşmanın yasaklığım nesh etmiş oldu.

Böylece o aylarda savaşmak serbest oldu. Nitekim tabiilerden Katade bin Daame, Ata el-Horasani, Zühri, Süfyan es-Sevri bu görüştedirler. Buna mukabil, diğer bir kısım âlimler haram aylarda savaşma yasağının halen devam ettiği kanaatindedirler. İbn Güreye Ata bin Rabah'ın bu görüşte olduğunu nakletmiş ve Ata'nın Allah'a yemin ederek "haram bölgesinde savaşmak insanlara helal olmadı, yine haram aylarında savaşmak insanlara helal olmadı. Ancak kendilerine karşı savaş açılırsa onlar da savaşabilirler, bu hüküm nesh edilmemiştir" dediğini rivayet etmektedir.

İmam Kurtubi, Tefsirinde şunları söylüyor: "**Haram aylarda savaşmanın haram kılındığı hükmü nesh olunmuştur. Bunu belirten görüş sahih olan görüştür.** Tevbe Suresi'nin başında geçen ve kendilerinde savaşmanın yasaklandığı belirtilen dört ay dinen kutsal olan dört

aydan farklı aylardır."Evet Tevbe Sûresi'nin baş tarafında geçen ve müşriklerin güven içinde serbestçe o aylarda hareket etmelerine izin verilen aylardan maksat, bütün müşrikler için tanınan son bir fırsattır. Bu aylar içinde ya müslüman olacaklar yahut da müslümanlar karşısında savaşçı durumuna düşeceklerdi. Bunun hikmeti ise Hz. Ebu Bekir'in Hicretin dokuzuncu yılında hac etmesinden sonra, artık Allah'ın ve Resulünün müşriklerden beri olduklarını ilan etmesi ve onlara bir dört ay daha mühlet verilmesi idi. Bu dönemden sonra bir daha müşrikler Kâbe'yi çıplak tavaf edemeyeceklerdi. Rasulullah Hicretin dokuzuncu yılında hac etmeyi istememişti. Çünkü orayı müşrikler çıplak olarak tavaf ediyorlar, Müslümanlarla karışık bir şekilde ibadetlerin; yapıyorlardı. Bu nedenle Rasulullah Mescid-i Haram'ı ve bütün hac ibadetlerinin yapıldığı yerleri müşriklerden,

çıplaklardan temizlemek istedi. Ebu Bekir'e bunu ilan etmesini emretti. Hz. Ali'ye de şu emirleri insanlara yüksek sesle ilan etmesini emretti. Kâbe'yi kimse çıplak olarak tavaf edemeyecektir. Hiçbir müşrik Cennete giremeyecektir. Bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapmayacaktır. Kimin Allah Rasulü ile antlaşması var ise onun antlaşması bitim süresine kadar geçerlidir. Bu bildiri Hicri sekizinci yılın Zilhicce ayının onuncu gününde ilan edilmişti. Bu tarihten itibaren yani Hicretin onuncu yılının Rebiüssani ayına kadar müşrikler dört ay serbest bırakılmışlardı. İşte Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinde yer alan **"mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün"** âyetlerindeki **"mukaddes aylar"** dan kasıt müşriklere süre olarak tanınan bu aylardır.

Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir

Şer'i ıstılahtaki haram aylar ise; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Cemaziyelahir ile Şaban arasında bulunan Recep'tir. Bu haram ayların hürmeti kıyamet gününe kadar bakidir. Kur'an-ı Kerim ve Allah Rasulü (sav), bu haram aylara ilişmemiş, onları değiştirmemiştir. Bu aylarda işlenen amellerin mükâfatı büyük ve suçların cezası daha büyüktür. Hicretin sekizinci yılında Zilkade ayında Allah Rasulü (sav)'in Taif i kuşatmaya alıncaya kadar haram aylarda savaşmak haramdı. Ancak Allah Rasulü (sav)'in Taif kuşatması ile bu hüküm nesh edilmiştir. Haram aylar kabul edilen bu dört ay zarfında ve diğer aylarda herhangi bir değişiklikte bulunmak caiz değildir. Yüce Allah bu aylarda belirli ibadetleri farz kılmıştır. Ayların sayısını oniki olarak tayin etmiştir. Hacc ibadetini Zilhicce ayında, Oruç ibadetini Ramazan ayında tayin etmiştir ve bu oniki ay içerisinde bazı gün ve

geceleri mübarek kılmıştır. Örneğin Zilhicce'nin ilk on günü için şöyle buyurmuştur; "Bu günlerde yapılan salih amellerden Allah'a daha sevimli gelen hiçbir günün ameli yoktur. Bu günler içerisinde tekbiri, tehlili ve teşbihi çoğaltınız." Bu hadisi Buhari rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ramazan ayının son on gün ve gecesinin bir senenin en hayırlı gün ve gecesi olduğu, bu gecelerde Kadir gecesinin bulunduğu bildirilmiştir. Rasulullah (sav), Ramazan ayının son on günü hususunda şöyle buyurmaktadır; "Ramazan ayının son on gününde veya son on gününün tek günlerinde Kadir Gecesini araştırın" buyurmuştur. İbadetler, kameri aylara bağlı olduğundan İslâm ümmetinin kendi tarihindeki bu aylara sahip çıkması ve onları değiştirmemesi gerekir. Çünkü bu ayların değiştirilmesi caiz değildir. Gerçekten bazı âlimlerin bu ayların sırasını ezbere

bilmemeleri buna mukabil frenklerden isimleri alınan güneş aylarının adlarım sırası ile ezbere bilmeleri beni üzmektedir. Bir kısım âlimler January, Fabruary, Marc, Aprel gibi ayların sırasını ezbere bilirler fakat kameri ayların sırasını ezbere bilmezler. Ömer bin Hattab (ra)'ın Rasulullah'ın Hicretini tarih başlangıcı kabul etmesi güzel bir sünnettir. Böylece Rasulullah'ın Hicreti müslümanlar için büyük bir olay kabul edilerek tarihlerinin başlangıcı alınmıştır. Şu an biz hicri 1407 yılında bulunmaktayız.

Ne yazık ki son zamanlarda Libya lideri Kaddafi gibi bir kısım insanlar çıktı, tarihimizi değiştirmeye kalkıştı. Şu anda Libya'da tarih (1397 vr)dir, yani Rasulullah'ın vefat ettiği tarih başlangıç olarak alınmıştır. Çünkü Kaddafi'ye göre Allah Rasulü (sav)'in vefatı büyük bir hadisedir. Sanki bu hadise ile ümmet bir serden kurtulmuştur (!) Kaddafi Allah Rasulü (sav)'e büyük bir kin

duymaktadır. Rasulullah (sav)'in ismini dahi duymaya tahammül edememektedir. Bu nedenle Mescid'de; "Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur" diyerek konuşmayı yasaklamıştır. Bana gelen haberlere göre Kaddafi "Rasulullah (sav) buyurdu ki" diyen âlimleri Mustafa Kemal Atatürk gibi mescidlerde öldürmüştür. Avrupa şapkasını giymeyen Türk âlimlerinden niceleri öldürülmüş, büyük caddelere darağaçları kurulmuştur. Bu hususu anlatan bir zat şöyle demektedir: "Sokaklar şapka giymeyen insanların cesetleriyle doluydu. Ben o cesetleri unutsam da, rüzgârın esmesi ile saçları dalgalanan, beyaz sakallı hocaların manzaralarını asla unutamıyorum. Bunların öldürülmelerinin tek suçu; Avrupa şapkasını giymemeleri idi."

Aynı zulmü Afganistan'da Zahir Şah'da yapmıştır. Amerika Zahir Şah'a, Afganistan'da bir kültür reformu yapmasını

ve müslüman kadınların örtüsünü yasaklamasını emrettiğinde müslüman halka aynı zulümler Afganistan'da da uygulandı. Tüm kentlerde kadınların örtü kullanması yasaklandı. Örtülerini açmayı reddeden tek şehir Kandahar oldu. Kandahar'lı müslüman kadınlar tesettürden çıkmayı reddettiler. Bunun üzerine Zahir Şah, Şah Veli komutasında Kandahar'a bir ordu gönderdi. Müslümanlar kadınlarının başörtülerini korumak için Kandahar'da bine yakın şehid verdiler. Bu olay takriben otuz yıl önce 1950'lerde gerçekleşti. Yani bu olay 1959 yılında olmuştur diyebiliriz. Kaddafi de bunlara benzer sahneler sergilemiştir. İslâm'ın tarihi ile oynamaya kalkışmıştır. Libyalılar "l397 vr." deme durumuna düşmüşlerdir. Bu aylarda oynamak caiz değildir. Ne bir şey ilave edilebilir ne de eksiltilebilinir. Ayların sıralamalarını bozmak da caiz değildir.

İngilizler bir de onlardan önce Fars kavmiyetçiliği yapan insanlar İran ve Afganistan'ı müslüman ümmetinden ayırmak istediklerinde yeni bir takvim sistemi ihdas etmişlerdir. İsmine Hicri Şemsi tarih (H.Ş.) adını vermişlerdir. Bu takvim sistemine göre de aylar onikidir. Fakat Grekoromen takvim sistemini esas almışlardır. Bunlara göre miladın esas alındığı yıllarda olunduğu gibi bir senenin sayısı 365 gündür. Bugün Afganistan ve İran'da hâlâ bu tarih sistemi kullanılmaktadır. Bugünkü tarih onların hesabına göre 1366 H.Ş.'dir. İngilizler ve Pers ırkçıları bu tür bir takvimi icad edip batılı sistemle devam ettirmelerinin sebebi; ibadetlerin vakitlerinin ayarlanamaması içindir. Ne yazık ki onlar bu takvim sisteminin ismine aynı zamanda Hicri adını vermişler, aylarını Rasulullah'ın Hicret tarihinden başlatıp Miladi tarihin ayları ile devam ettirmişlerdir. Böylece hem Hicri hem de

Şemsi (ay ve güneş hesabı) birleştirilmiştir. Bugün dünyada bu takvim sistemini kullanan sadece iki devlet vardır; bunlar da Afganistan ve Pakistan'dır. Bunlara göre aylar "Balık" diye adlandırdıkları ay ile başlar ve "Kuzu" diye adlandırdıkları ay ile biter.

Daha öncede belirtildiği gibi İslâmî tarih sistemini bırakıp buna dönmelerinin sebebi; Fars ırkçılığı ve İslâm ümmetinden ayrılmalarıdır. Bunların sistemine göre yıl Nisan ayının 21'inde kutlanan ve ateşperestlerin bayramı olan Nevruz bayramı'nda başlar. Bu tarih ilkbaharın başladığı tarihtir. Aslında bu bayram ateşperestlerin bayramıdır. Maalesef bugün dahi bu bayram için iki veya üç gün yahud bir hafta tatil ediyorlar, kurban ve ramazan bayramları için ise tek gün tatil ediyorlar. Nevruz bayramında her taraftan insanlar gelip bu bayramı kutluyorlar. Tabi ki bu

bayram bize cahiliye adetlerinin bir kalıntısıdır.

Mısır'da da Nevruz bayramı kutlanmaktadır. Ancak bu bayramı Nevruz diye veya Mecusi bayramı diye isimlendirmemektedirler. Bu bayrama **"Seba Rüzgârını Koklama Bayramı"** anlamına gelen **"Şemmu'n-Nesim Bayramı"** ismini verirler. Aslında bu Şeyh Temim'in dediği gibi; **"Seba rüzgârını koklama değil, kokmuş salamura balıkları koklama bayramıdır."** Çünkü Mısırlılar bugünü salamura balık yemeye ayırırlar. Mısırlılar balıkları temizlemeden tuzlayarak salamura yapıp bir yıl bekletirler. Bu bayram gününde balıkları koydukları kapları açarlar, kokuşmuş balık kokusu bütün Kahire'yi sarar. 21 Nisan'da Kahire'deki Omal Parkı bu balığı sevenler dışında herhangi bir kimsenin tahammül edemeyeceği bir koku ile dolar. Hâlbuki bugün Nevruz bayramının başlama

günüdür. İmam Suyuti; bu şekilde yapılan salamura balıkların yenilmesini haram saymış ve bu hususta "Salamura Balığın Yenilmesini Mubah Yapanın Gözüne Bin Şiş Girsin (el-Fusihın fi Ayni Men Ebahe Ekle el-Fesihi)" isimli risalesini yazmıştır. Kısaca Allah Teala'nın ayet-i kerimesinde beyan ettiği bu aylarla oynamak veya yerlerini değiştirmek caiz değildir, çünkü ibadetler bu ayların hesabına göre yapılır. Şimdi soruyorum size; Hicri Şemsi diye adlandırılan bu takvim sistemi neye yarar? Hut (Balık) ayının hangi gününde aşuru orucunu tutacaksın. Ramazan ayı hangi ay'ına denk gelecektir? Zilkade ve Zilhicce ayları ne zamandır? Bunu yapanlar dini ibadetlerin yapıldığı ayları Müslümanların zihninden silmek için ve İslâmî münasebetleri unutturmak için yapmışlardır. Evet, yüce Mevla; **"Doğrusu Allah katında gökleri ve yeri yarattığı günden beri ayların sayısı, Allah'ın**

kitabında on iki aydır. Bunlardan dördü haram aylardır" (Tevbe, 36) şeklinde buyurmuştur. Ne Kaddafi'nin, ne İranlıların ne de başkalarının bu ayları değiştirmeye hakkı yoktur. Yeri gelmişken Libya yöneticisi Muammer Kaddafi'nin Rasulullah'ı ne kadar sevmediği hususunda orada bulunan bir doktorun bana anlattığı şu cümleleri nakletmekte fayda görüyorum. Doktor dedi ki: Kaddafi, mezuniyet törenleri münasebeti ile Bayan Öğretmenler Yurduna davet edilmişti. Mezun olan kız öğrencilerden bir tanesi Kaddafi'yi selamladıktan sonra konuşmasına; **"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salât ve selam Rasullerin en şereflisi efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun"** diyerek başladı. Kaddafi konuşmasına **"efendimiz Muhammed'e"** diye başlayan kıza itiraz ederek;

— **“Bu sadece senin efendin, benim değil"** diye seslendi.

Bunun üzerine kız tekrar; **"Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'adır, salât ve selam Rasullerin en şereflisi olan efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun. Albay Kaddafi ve onun yanında bulunan hepsinin burnu yere sürülse dahi"** dedi... Evet, Kaddafi'yi böyle anlattı.

Herhalde bu adamda Yahudilik var. Nitekim devrim konsey üyesi Ömer el-Muhayşi Mısır'a kaçtığında bunu yayınlamıştır. Çünkü Rasulullah'a bu denli kin, değil bir müslümanda bir Araptan dahi beklenmez. Kaddafi ilk önce sünnete şüpheler sokmaya başladı. Sonra da Kur'an'a dil uzatmaya çalıştı. Kendisine güvendiğim bir kardeş bana şunları anlattı; Kaddafi Peygamber (sav)'in sünnetine karşı bir savaş başlattığında âlimlere işkence ediyorlardı. Mescidlerde ve ders

halkalarında hadis-i şeriflerin anlatılması yasaklanmıştı. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndaki âlimler Kaddafi ile bu konuyu tartışmak için bir heyet oluşturdular. Kaddafi, kendilerini ikindi vakti girdikten sonra kabul etti. Ve ikindi namazını onlara kıldırmak için imam oldu. İlk rekâtta; "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra Fatihayı okumadan direkt; "ya Eyyühel kâfirun" diyerek, Kâfirun Suresi'nin başında bulunan; **"kul"** lafzını zikretmeden okudu. İkinci rekâtta yine besmeleyi getirdikten sonra direk "kul" lafzını zikretmeden "Allah'u ehad" ile başlayarak İhlâs Suresi'ni okudu. Üçüncü rekâtta ise oturdu ve selam verdi. İkindi namazını üç rekât ve zammı sureyi sesli okuyarak kıldırdı. Bunun üzerine kendisi ile Sünnet konusunda tartışmak için gelmiş olan âlimler;

— "Albay, sen bizlere ikindi namazını üç rekat olarak kıldırdın?!"dediler. Albay Kaddafi:

— "Bana İkindi namazının dört rekat olduğunu bildiren Kur'an-ı Kerim'den bir âyet gösterin" dedi. Âlimler;

— "İkindi namazını sesli okuyarak kıldırdın ve Kur'anı değişik okudun. Kur'an-ı Kerim'de Kâfirun Sûresi; "Kul ya eyyuhel kâfirun.." cümlesi ile başlamakta, sen ise "kul" lafzını okumadan doğrudan "ya eyyuhel kâfirun" diyerek okudun. Yine ikinci rekatta "kul huvallahu ehad..." diyerek başlayan İhlas Sûresini de "kul" lafzını zikretmeden okudun?!" dediler. Kaddafi;

— "Kul; "de ki" manasınadır. Bu lafız Muhammed'e hitaben söylenilmiştir. "Muhammed'e de ki" manasını ifade etmektedir. Bizler ise Muhammed değiliz, bu

nedenle bizim, "kul" lafzını söylemeden başlamamız gerekir" dedi.!

Daha sonra kalkıp gitti, tartışmayı devam ettirmedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm'ın esas aldığı bu aylar İslâm ümmetinin aylarıdır. Oruç, hac ve diğer ibadetlerini bu ayların hesabına göre yaparlar. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifinde; "Ramazan ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu tutun ve Şevval ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu açın" buyurmuştur. İbadetler bu aylara göre ayarlanmıştır. Âyet-i kerimede: "Bu dört ayda kendinize zulmetmeyin" buyrulmuştur. İnsanın bütün aylarda kendisine zulmetmesi yasaktır. Ancak özellikle bu dört aylarda kendisine zulmetmesinin yasaklanması bu aylarda işlenilen zulmün diğerlerinden daha ağır cezayı gerektirmesindendir. Ayet-i kerimede "müşrikleri hep birlikte öldürün" ifadesi

geçmektedir. Buradaki hep birlikten maksat, onları kuşatarak ve bir araya toplanmış olarak öldürün, demektir. Başka bir ayet-i kerimede: "Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Eğer birbirinizle yardımlaşmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad doğar" (Enfal, 73) buyrulmuştur. Yani müslümanlar birbirleri ile kenetleşerek toplu halde yeryüzünde savaşmalıdırlar. Aksi taktirde yeryüzünde Allah'a ortak koşma ve anarşi yayılma fitneleri baş gösterir. Şirk yayılır, inkâr galip gelir. Bu nedenle mü'minlerin dost edinmeleri, onlara yardım edilmeleri, onların yanında yer alınması, onların boşluklarının doldurulması ve onların ihtiyaçlarının giderilmesi gerekir ki Müslümanlara karşı toplu halde savaşan kâfirler önünde Müslümanların savunabilsinler.

Kâfirleri Toplu Halde Öldürme Durumları

İslâm ümmetinin toplu halde seferberlik ilan etmesi cihad etmenin farz-ı ayın olmasının özel halleri vardır. Bu haller dışında normal olarak cihad etmek farz-ı kifayedir. Nitekim sahabelerin,tabiilerin ve tabei tabiinlerin döneminde cihad farz-ı kifaye hükmünde devam etmiştir. Hz Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.an-hum) dönemlerinde büyük fetihler cihadla gerçekleşmiştir. Muaviye (ra) zamanında da durum böyledir. Çünkü yeni ülkeleri feth etmek için cihad etmek farz-ı ayn değil farz-ı kifayedir. Cihadın farz-ı kifaye olduğu durumlarda halifenin yılda bir veya iki defa kâfirlerin üzerine ordu göndermesi yeterlidir. Halife veya müslüman yönetici kâfirlerin ülkelerinde savaşmak üzere yılda bir veya iki kere ordu gönderecek olursa cihad etme yükümlülüğü diğer müslümanlardan düşmüş olur. Şayet göndermeyecek olur ise hepsi sorumlu olur. Âlimler farz-ı kifaye olan

cihadda halifenin yılda bir kere düşmanlarla savaşmak üzere ordu göndermesinin yeterli olduğu görüşünü cizyenin yılda bir kere alınmasına bağlamışlardır. Mademki idaremiz altında yaşayan kâfirlerden yılda bir kere cizye almak yeterlidir, o halde idaremize boyun eğmeyen kâfirlere karşı da yılda bir kere savaş açmak yeterlidir, kanaatine varmışlardır. Fakat farz-ı ayn olan cihadın daha önce de belirtildiği gibi özel durumları vardır:Bu durumlardan ilki Müslüman topraklarından bir karışın dahi kâfirler tarafından işgal edilmesi durumudur. Bütün İslâm ümmeti müslüman topraklarından bir karışın kâfirler tarafından işgal edilmesi halinde bütün Müslümanların cihad etmelerinin farz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. İşgal edilen topraklar çöl olsun, ova olsun, dağ olsun, vadi olsun fark eden bir şey yoktur. Mesela; komünistlerin Afganistan'da devrim yapıp iktidarları

ellerine geçirmeleri ile öncelikle Afganlıların, şayet bunların gücü yetmez ise diğer bütün müslümanların bu komünistlere karşı savaşmaları farz-ı ayn olmuştur. Okuduğum hadis, tefsir ve fıkıh kitaplarının tümünde bu yüküm aynen böyledir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde hanım beyinden, köle efendisinden, borçlu alacaklısından ve çocuk babasından izin almaksızın böyle bir cihada katılmak mecburiyetindedir. Şayet kâfirlerin saldırıya geçtikleri ülke halkı onları geri püskürtmeye güç yetiremezlerse bu defa cihad farzı onlara yakın olan ülkelerin halkına intikal eder. Bunların da gücü yetmez ise daha yakında olanlara, onların da gücü yetmez ise bütün müslümanlara saldırgan kâfirleri İslâm topraklarından çıkarmak farz-ı ayn olur.

Mesela; Afganlılar komünist Rusları topraklarından çıkarmaya güç yetiremezler ise Pakistanlılar ve İranlılar da bundan

sorumlu olurlar. Şayet bunlar da güç yetiremezler veya gevşek davranırlar yahut oturup kalırlarsa bu defa onların çevresinde bulunan Arap ülkelerine yani Suud'a, Arap Emirlikleri'ne cihad etmeleri farz olur. Bunların da gücü yetmez veya ihmalkâr davranırlarsa onların yakınında bulunan Mısır, Ürdün, Suriye hatta Endonezya'lıların cihad etmeleri farz olur. Ve bu farz böylece genişleyerek bütün dünyadaki Müslümanları yükümlü kılar. Nitekim Hanefi fakihlerinden İbn Abidin ve diğer mezheb fakihleri bu görüşü zikretmişlerdir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde namaz, oruç ve diğer farzlar gibi terk edilmesi asla caiz değildir. Böyle bir cihada karşı insanlar az olsun, çok olsun, lakayıt davranamazlar, cihadı terk edip rahat oturamazlar. Ben herhangi bir âlimin böyle bir durumda cihadın farz olmadığını söylediğini okuduğum hiçbir kitapta göremedim. Bilakis eski ve yeni bütün din

âlimleri böyle bir durumda cihadın farz-ı ayn olduğunu zikretmişlerdir. Hatta böyle bir durumda çocuğun anne ve babasından, kadının kocasından izin almasını şart koşan bir âlim dahi görmedim. Sadece henüz ergenlik çağına ermemiş küçük çocuğun cihada giderken mahremlerinden biri ile gitmesinin gerektiğini, yine kadının kendisini himaye edeceği bir mahremi ile gitmesinin şart olduğunu beyan eden görüşlere rastladım. Buna göre kadının kocası onun cihada çıkmasına engel olamaz. Yeter ki kadının kendisi ile beraber gidecek kardeşi, babası, amcası veya dayısı bulunsun. Yani mühim olan savaşta kadını ve ırzını koruyacak birilerinin bulunmasıdır. Çünkü kadın ataların da dediği gibi: "Kütük üzerindeki ete benzer. Yanında mahremi bulunmazsa diğer insanlar ona göz diker." Küçük çocuk da kadınlar gibi muhafazaya muhtaçtır. Bu nedenle henüz ergenlik

çağına ermeyen, yüzünde tüy bitmeyen çocuklar da mahremleri ile birlikte cihada çıkarlar.

Günümüzde cihadın bütün İslâm ümmeti için farz-ı ayn haline dönüşmesi bugün başlamamıştır. Bu tâ Endülüs'ün 1492 miladi senesinde hristiyanların eline geçtiği günden beri tüm İslâm ümmetinin üzerine farzdır. Buhara, Semerkand, Kafkasya, Endülüs, Filistin ve diğer işgal altındaki İslâm beldeleri kurtuluncaya kadar cihad tüm Müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Bu topraklar geri alınmadıkça müslümanlar vebal altındadır. Tüm İslâm beldeleri kâfirlerin pisliklerinden temizleninceye kadar her müslümana cihad farz-ı ayndır.

Örneğin Afganistan'da cihad etmektesin. Ve inşallah Afganistan'ı kurtardığımız zaman da cihad farzı senin üzerinden kalkmaz. Çünkü cihad, namaz, oruç gibi hayat boyu sürecek olan bir

ibadettir. Nasıl ki; **"bu hafta namaz kıldım, gelecek hafta istirahat edeyim, namaz kılmayayım demen"** caiz değil ise, aynı şekilde; **"ben Afganistan'da cihad ettim, biraz da istirahat edeyim"** demen veya **"bu yıl cihad ettim gelecek yıl da istirahat edeyim"** demen caiz değildir. Bununla birlikte kişinin dinlenmesi ve yorulan kalbinin istirahat etmesi meşrudur. Nitekim bir sözde; **"zaman zaman kalbinizi (kafanızı) dinlendirin"** denilmiştir.

Örneğin bekârsan senede iki ay ailenin yanına gitmen, istirahat etmen, anneni babanı ziyaret etmen, sıla-ı rahim yapman, ziyaretinle onları sevindirmen, çokça pepsi kola ve fanta içmen, bulamadığın kebapları yemen ve tekrar dinlenmiş, canlı ve zinde olarak cihada dönmende bir sakınca yoktur.

Eğer evli isen her beş ayda bir ay veya bir buçuk ay süre ile ailenin yanına

gitmende bir mahzur yoktur. Yani beş ay cihadda bulunup iki ay ailenin yanında kalmanda bir beis yoktur. Ailenin senin üzerindeki haklarını -evli isen- yerine getirmen ayrıca cihad-dan da geri kalmaman şarttır. Buna mukabil sırf yeminini yerine getirmek için gelip cihada katılman, sonra da dönüp memleketine gitmen, bir yaz tatilinden öbür yaz tatiline kadar orada durman, sonra da ayet-i kerimede buyrulduğu gibi; ortaklarına ayırdıkları paydan Allah'a bir şey vermezler. Allah'a ait paydan ise ortaklarına verilebilir, şeklindeki bir tavır takınman ebetteki sana yakışmaz. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyuruyor: **"Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırırlar. Kendi tutarsız zamana göre;<<bu Allah'ındır, şu da ortak koştuklarımızındır>> dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah için verilmezdi. Fakat Allah için ayırdıkları ortakları için verilirdi. Bu**

hükümleri ne kötüdür." (En'am,136) Zaten yaz tatili üç ay. Onun yarısını bulunduğun yerde geçirirsin, bir ayda akrabalarınla, çoluk çocuğunla beraber olmaya,memleketin çeşitli şehirlerini akrabalarla veya uçaklarla ziyaret etmeye ayırırsın.Peki geriye ne kalır, bir hafta veya iki hafta.En çok bir ay.Sadece bir ayını kafirler tarafından hunharca boğazlanan gariban Afganistanlılara ayırırsın.Bu hakka revamıdır?(!)

İslâmabad'a veya Lahor'a İslâmî konferanslar için birçok âlimler gelmektedir. Lüks otellerde üç, dört veya beş gün kalarak konuşmalar yapmaktalar ve bu konuşmaları ile güya İslâm'a fayda vermekteler! Daha sonrada arap devletlerine; "faizle muamelede bulunmayınız" diye tavsiyelerde bulunmaktadırlar! Sonrada dönüp gitmektedirler. Bir defasında konferans için

gelen âlimlerin yanına gittim ve onlara dedim ki;

- **"İnşallah düşüncenizde Peşaveri de ziyaret etmek vardır!"** Onlarda;

- **"Vallahi uçak biletimiz okeylendi. Yani üniversiteye dönmemiz gerekiyor, derslere geç kalmaktayız"** cevabını verdiler. Hepsi üniversite hocaları! Bunun üzerine ben:

- **" Vallahi sizler günaha girmektesiniz"** dedim. Âlimlerde;

- **" Günaha mı girmekteyiz?"** dediler. Ben;

- **" Evet günaha girmektesiniz. Sizler yeryüzünün en önemli meselelerinin cereyan ettiği yeri ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için günaha girmektesiniz. Peygamber efendimiz bir hadis-i Şerifinde şöyle buyurmuştur:<<Kim Müslümanların işine ihtimam göstermezse, o**

Müslümanlardan değildir.>> buyurmaktadır" dedim. Konferansa gelenler;

- **"Vallahi bizlere, Terbiladem Barajını topluca ziyaret etmemizi programlanmış"** dediler Ben de;

- **"Arkasında su bulunan topraktan yapılmış bir barajı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?! Bunun yerine gelin arkasında komünizm tufanı bulunan ve insanlar tarafından yapılıp İslâm âlemini koruyan insan barajını görün. Öyle bir baraj ki yıkılması halinde bütün İslâm âlemini kızıl tufan basacaktır."**

Yine birileri geliyor Pencap Üniversitesi'nde master yapıyor. Bu masteri arap devletlerinin çoğu tarafından tanınmayan bir master. Bir buçuk ay Lahor'da kalıyor ki master yaptığına dair belge alsın. Son gecesinde Peşaver'i ziyaret

etmek hatırına geliyor. Buraya gelir gelmez ilk önce benimle bağlantı kuruyorlar. "Biz filan günde Peşaver'i ziyaret etmek istiyoruz. Yazılı imtihan ile sözlü imtihan arasında üç gün tatilimiz var. Abdurrasul Sayyaf ve Rabbani ile görüşmek için bize randevu al" diyorlar. Sanki Rabbani'nin, Hikmetyar'ın ve Sayyaf'in hiçbir işi yokmuş, onun o günde geleceğini bekliyorlarmış. Gelip onlarla bir gece oturup Afganistan problemini ve yeryüzündeki en büyük müşkileyi çözeceklermiş. Hem de birkaç saat içinde (!) Peşaver'den geçerayak (!) Ey Allah'ım sen bizi affet.

Bu tür insanlara dedim ki: Şayet Afganistan meselesi, onların bir iktisat şirketi olmuş olsa idi her üç yılda bir gün mü gelirlerdi yoksa her yıl en az on gün mü gelirlerdi?

Vallahi bu mesele bir anonim şirketi olmuş olsa idi ve bu şirkette onların paylan

bulunsaydı değil ki yılda bir gün veya iki gün, bütün yılı burda geçirirlerdi. Çünkü onların burada payları vardı, ondan para gelecekti.

Dinleyenlerden birisi:

- "Muhterem hocam. Bir insanın memleketinde kalmasını icap ettiren özel durumu olur da malı ile cihad eder ve imkân bulduğunda da gelir bizzat cihada katılırsa siz bu adamı nasıl görürsünüz?"diye sordu.

Şeyh Abdullah Azzam şu cevabı verdi: Yeryüzünden İslâm tamamen silinmek istendiği bir dönemde bu meselelerden daha önemli hiçbir özel durum olamaz. İslâm ümmetinden her gün yüzlercesinin, bazı günlerde binlercesinin boğazlandığı, zulümlere maruz kaldığı bir ortamda, bundan daha şiddetli ve önemli özel durum veya şart olamaz. Şimdi sen evinde

oturacaksın, bu şer güçlerine karşı savaşanlara yediklerinin kırıntılarını tasadduk edeceksin ve böylece malınla cihad etmiş olacaksın. Bu hiç olur mu? Ben çok iyi biliyorum ki Afganistan'a verilen sadakalar birilerinin ilkokula gönderdiği küçük kızcağızının masrafına bile ulaşmamaktadır. Şimdi sen küçük kızının yıllık elbise masrafını, yeyip içmesini hesaplayacak olsan ve bu kadarını Afganistan cihadına yardım olarak göndersen çokça mal göndermiş olursun. Fakat maalesef durum böyle değil. Ben müslümanlara Arap Yarımadası'nda, Mina'da hac yaparken, İslâm alemi rabıtasındaki konferansta dedim ki; "Sizler Afgan cihadına mal yardımı için haftada bir gün ayırın, o günün adına da "Pepsi kola içmeme" günü verin. Evlerinizde içtiğiniz pepsi kolaların bir gününün parasını buraya gönderin. Çünkü Suudi Arabistan'ın nüfusu yedi milyondur. Her gün, her insan en az bir

kutu pepsi kola veya fanta vb. şeyler içmektedir. Bir kutunun fiyatı en az bir riyaldir. Şayet sizler haftada bir gün meşrubat içmeyecek olsanız, bunun anlamı Afganistan'a haftada 7 milyon riyal, ayda ise 28 milyar riyal göndermiş olacaksınız. Yani yaklaşık 30 milyon riyal göndereceksiniz. Bu para 8 milyon dolar eder. 150 milyon rupi değerindedir. Vallahi 8 milyon dolar Afganistan sınırlarında cihadı desteklemek için yeterli bir meblağdır. Bunun hepsi sadece pepsi kola gününde artırılacak paradır. Şimdi müslümanlar haftada bir gün kendilerini meşrubattan mahrum edip ona verecekleri parayı Afganistan'a gönderiyorlar mı? Hayır. Kendilerini bu zevkten asla mahrum etmiyorlar ve Afganistan'a böyle bir meblağ göndermiyorlar. Suud'un bir günlük pepsi kola masrafı bu kadarsa haftanın tüm günlerinin masrafı 56 milyon dolar

etmektedir. Bu meblağ ise değil ki Afganistan'ı kurtarmak Rusya'yı bile mağlup etmek için yeterli bir meblağdır."Bazen Müslümanlar kendilerini aldatarak derler ki; **"biz malımızla cihad ediyoruz."** Hâlbuki böyle söyleyenler mallarıyla da cihad etmemektedir.

Kardeşlerim! Cihadın tüm Müslümanlara farz-ı ayn olduğu bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm nedir? Bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm; hiçbir kimsenin bir dirhem veya bir riyal dahi biriktirmesi caiz olmamasıdır. İslâmî cihadın mala ihtiyacı bulunduğu sürece kişi ne kadar büyük tacir olursa olsun bir riyal dahi bankada biriktirmesi caiz olmaz. Milyarlarca geliri olsa dahi cihadın buna ihtiyacı bulunduğu sürece bundan hiçbir şeyi biriktiremez.Sevgili kardeşlerim! Sizlere, mallarınızla, canlarınızla cihad-da bulunmanız farz-ı ayndır. Cihadın buna

ihtiyacı bulunduğu hallerde hiçbir surette maddi birikimlerde bulunmak caiz olmaz.

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiye'ye sorarlar:

"Aç bir topluluk bulunmaktadır. Eğer onları kendi hallerine terk edersek açlıktan ölecekler. Cihadın da mallarımıza ihtiyacı var. Eğer mallarımızı cihad için kullanırsak o topluluk açlıktan ölecek. Ne yapmamız gerekir?" Bu soruya İbn Teymiye şöyle cevap verir:

"Mallarınızı cihad için veriniz. Onlar açlıktan ölsünler, çünkü İslâm, cihadda, kâfirler Müslümanları bize karşı kendilerine kalkan edinirlerse İslam ümmetinin tehlikeye düşeceğinden korkulursa kalkan edilen Müslümanları öldürmemizi bize mubah kılmıştır."

Buna göre kâfirler Müslümanların esirlerini getirip ordularının önüne dikseler ve bize doğru ilerlemeye başlasalar bizim

kâfirlerle savaşmamız için Müslüman kardeşlerimizi dahi kurşuna dizmemiz caizdir. Bu bir zarurettir. Dolayısı ile haram olan mubah kılınmıştır. Aç olan bu insanlar, Allah'ın bizzat öldürmesi ile ölmüşlerdir. Hâlbuki bize karşı kalkan olarak kullanılan Müslümanlar bizim elimizle öldürülmüş olurlar. Elbette ki Müslümanların bizim elimizle öldürülmesi, Allah'ın onları aç bırakarak öldürmesinden daha vahimdir. Bizim elimizle öldürülmelerine ruhsat verildiğine göre aç kalarak ölmelerine ruhsat olduğu muhakkaktır.

Bu nedenle günümüzde hiçbir kimsenin cihaddan geri kalması caiz değildir. Bu cihad ister Afganistan'da olsun, ister Filistin'de olsun, veya cihadın yapılabileceği hangi bölgede olursa olsun hüküm budur. Savaşmak... Cihad etmek...

Cihad Nedir?

Dört mezheb imamı cihaddan maksadın Allah yolunda savaşmak olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kalemle cihad veya dille cihad vb. şeylerle cihad şer'i deyimle cihad değildir. Şer'i deyimle cihadın anlamı; savaşmaktır. Bu nedenle Peygamber Efendimiz (sav)e Allah yolunda cihad etmeye neyin denk olabileceği sorulduğunda o; "buna gücünüz yetmez" cevabını vermiştir. Şayet cihad kalemle veya dille olsaydı buna güç yetirecekleri muhakkaktı.

Evet, bir sahabe Rasulullah'a:

- "Ey Allah'ın Rasulü Allah yolunda cihad etmeye ne denk olabilir" diye sormuş, Rasulullah da:

- "Buna gücünüz yetmez, şimdi sizden biriniz mücahid cihadından dönünceye kadar hiç ayrılmadan namaz kılmaya ve

arasını açmadan oruç tutmaya gücü yeter mi?" demiştir. Orada bulunanlar:

- "Buna kimin gücü yetebilir ki" cevabını vermişlerdir. Rasulullah da:

- "İşte mücahidin mükafatı bunları yapabileceklerin kazanacakları mükafattır. Allah yolunda cihad eden kimse, mücahid cihaddan dönünceye kadar açmadan oruç tutan, ara vermeden namaz kılan ve Rabbine ibadetle meşgul olan kimse gibidir" buyurmuştur.

Biliyor musunuz bir kısım insanlar cihadı nasıl tarif ediyorlar? Ona; nefis ile cihad diyorlar. Oruç tutmanın, namaz kılmanın nefis ile cihad olduğunu söylüyorlar. Şayet cihad bundan ibaret olsa idi nasıl Rasulullah; insanların mücahidin aldığı sevaba güç yetiremeyeceklerini beyan etmiş olurdu? Bu hususta şöyle bir sözün hadis olduğunu naklederler: Rasulullah

savaştan döndükten sonra sahabelerine şöyle demiş: "Sizler hayırlı ve uğurlu olarak döndünüz. Küçük cihaddan büyük cihada döndünüz. Dikkat edin bu da kişinin nefsine karşı cihad etmesidir." Bu söylenilen söz uydurma bir hadistir, aslı ve astarı yoktur. Çünkü cihaddan maksat Allah yolunda savaşmaktır. Şimdi geliyor birileri asıl cihada küçük cihad diyor. Klimalar altında oturmaksa nefs ile cihadmış ve büyük cihadmış (!) Kebablar, kadayıflar, börek ve çörek yemek mi büyük cihad ? (!) Yoksa bombaların, şarapnel parçalarının altında savaşmak... Kardeşlerin dedikleri gibi on gün karlar üzerinde yürüyüp soğuğun dehşetinden parmaklarının dökülmesini isteyecek hale gelmek mi büyük cihad? Şairin dediği gibi;

Ey iki Harem kentte (Mekke, Medine) ibadet eden abid(!)

Şayet bizi görecek olsan; Nasıl ibadetle oynadığını çok iyi göreceksin!

Vallahi bunlar ibadet adına oynuyorlar! Müslümanların kutsal değerleri ayaklar altında çiğnenirken, çocukları boğazlanırken, yaşlılar yakılarak öldürülürken, ülkeler işgal edilirken, mallar gasb edilip mukaddesatlar çiğnenirken; harameyni şerifeyne komşu olmak, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak (!)Şimdi sen evine giren hırsızı, hanımının yatağında bırak yandaki odaya geçip gece namazı kıl(!)Böyle bir namaz sana lanet okur. Çünkü sen hırsızı, ırz ve namusuna saldırır halde bırakıyor, yan odada Allah'a yalvarmaya girişiyorsun (!) Bu nasıl bir dua ve nasıl bir yalvarma. Yahut da önünde ırzın çiğneniyor, sen de Kur'an okuyorsun (!) Vallahi bu, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak. Allah teala bu tür insanları tasvir ederek şöyle

buyuruyor:"Onlar dinlerini bir oyun ve eğlence edinmişlerdir" (Maide, 57)Evet, oyun ve eğlence! Şimdi sen Abdülbasit Abdussamet'i veya Minşavi'yi Kur'an okuyuşunu dinler zevk alırsın. Onu geriden takip etmek istersin. Bu sana büyük bir haz verir. Sen bundan herhangi bir sıkıntı veya zorluk görür müsün? Hayır. Ayrıca sen Kur'an'ın tecvidini öğrenirsin. Her ayın sonunda da teşvik için bin riyal veya daha fazla ücret alırsın. Ne kadar cüz ezberlersen o kadar riyal verilir sana. Kur'an'ı bitirdiğinde de ayrı bir mükâfat... Allah için söyle. Bu mudur büyük cihad, yoksa organları parçalanıp havaya doğru savrulan, gözleri kurşunlarla delinen insanların yaptığı mı cihad?

Buna eğitim cihadı diyorlar (!) Vakıa asıl cihad bırakıldı. Cihad olmayan şeyler cihad addedildi. Aslında Kur'an-ı Kerim Allah yolunda şehid olma inancım ve kâfirlerle

savaşma düşüncesini bu Müslüman ümmetinin kalbine yerleştirmiştir. Bunun tezahürü Tebuk savaşında ve benzeri yerlerde görülmüştür. Bakınız bu savaşa 30 bin kişi katılmış, Müslümanlardan sadece üç kişi ki bunlar Kab bin Malik, Bilal bin Umeyye ve Mirara bin Rabi'dir. Evet bunlar cihada katılmamışlardır. Bunlar eğitim cihadı yaptıkları hesab edilerek mazur görülmemişlerdir (!) Bilakis müslümanlar bunlarla, Allah tealanın kendilerini af ettiklerini bildirmesine kadar tam 50 kusur gün ilişkilerini kesmişler ve bunlara boykot uygulamışlardır.

Kur'an-ı Kerim mazeretsiz olarak cihada katılmayanlara ise bir daha böyle şanlı bir işe katılmamaları yasağı getirmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin

isterlerse onlara şunu de: benimle beraber bir daha asla cihada çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun." (Tevbe, 83)

37 – 41 AYETLERİN TEFSİRİ

37- Bu ayların yerlerini değiştirerek geri bırakmak, inkârda ileri gitmekten başka bir şey değildir. Kâfirler böyle yapmakla doğru yoldan saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uygun yapmak için bir yıl haram ayı'nı helal, diğer bir yıl onu haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kabul ederler. Yaptıkları kötü ameller kendilerine hoş gösterildi. Allah, kâfirler güruhunu doğru yola iletmez.

38- Ey iman edenler! Size ne oldu ki: "Allah yolunda cihada çıkın" denildiğinde

ağırdan alarak, bulunduğunuz yerden kımıldamak istemediniz. Yoksa siz, ahireti bırakıp, sadece dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının geçimliği ahiret yanında pek azdır.

39- Eğer cihada çıkmazsanız, Allah sizi can yakıcı bir azapla cezalandırır. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a bir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir.

40- Siz, Peygambere yardım etmeseniz de, Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber, iki kişiden biri iken kafirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu.Böylece Allah, Peygamberin üzerine emniyetini indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle destekledi. Kafirlerin sözlerini alçaltı. Yüce olan ancak, Allah'ın sözüdür. Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

41- Ey müminler! Güçlünüz, zayıfınız hep birlikte savaşa koşun. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin.Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

İnsana Bazen Kötü Amelleri Güzel Gösterilir

Ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi insana yaptığı kötü amel bazen hoş gösterilir. Kötü bir amel yaptığı halde hayır yaptığını zanneder. O bunun farkında değildir. Hatta bazen ihlâs ve samimiyeti ile Müslümanlara eziyet eder, bunu fark edemez. Değerli kardeşim Muhammed'in anlattığı şu gibi insanlar işte bu türden olan insanlardır: Muhammed dedi ki:

Ülkesinde pilotluk yapan bir kardeş pilotluğu bırakarak buraya (Afganistan'a) gelmişti. Bir ay kaldı ve daha sonra; **"burada birçok bid'at ve şirk olan şeyler var"** dedi ve ülkesine geri döndü. Muhammed kardeş

(bir cami imamıdır. Allah ona büyük mükâfatlar versin. Yaptığı işleri ona mübarek kılsın. Afgan cihadı için güzel meblağlar toplar, buraya getirir. Ona;

— **"Kardeşim! Gördüklerini anlatma. Meseleleri kapat"** der. Oda;

— **"Hayır. Mutlaka hakkı açıklayacağım. İnsanları sakındıracağım"** cevabını verir.

La havle vela kuvvete illa billâh. O dereceye varmış ki Muhammed kardeş caminin hatibine; **"Afganistan'dan dönen bu adam şöyle şöyle konuşuyor. Sen Cuma hutbesinde bu meseleye değin ve Afgan cihadına şüphe sokanlar hakkında ikna edici cevaplar ver"** demiştir.

Evet, bu kişi hayır yaptığını zannediyor. Hâlbuki cihada dahi eziyet ediyor. Bunun farkına varamıyor. Gerçeği açıklaması gerekiyormuş (!) Hakkı haykırması icab

ediyormuş (!) İnsanların bunu bilmesi gerekiyormuş (!)İşin garibi bunu yaparken de sevap kazandığını zannediyor. Bilmiyor ki bu davranışı ile nice yetimlerin ağzına varacak lokmalarını kesiyor. Dul kadınların namahrem yerlerini örtecek elbiselerine engel oluyor. Yine bilemiyor ki Afganistan'daki insanlar ne kadar farklı durumda olsalar da biz onları İslâm dışı sayamayız. Onlar müslümandır. Vallahi onlar istense de istenmese de Müslümanlar. Mademki onlar müslümandır, onlara yardım etmemiz, ellerinden tutmamız, maddi ve manevi ahlâk ve durumlarını değiştirmemiz gerekir. Biz onlarla birlikte cephelerde olmalıyız ki onları düzeltelim. Onlar bize; **"buyurun Arap kardeşlerimiz. Sizler bizim üstadlarımız ve efendilerimizsiniz"** diyorlar. Bu hususta Tunus'lu şu an ayağından yara alan Şefik kardeşimiz bana şunları anlattı: Mezar-ı Şerif kentinde bir adam beni gördü

ve ona: **"Bu Araptır, buraya savaşmak için gelmiştir"** dediler. Bunun üzerine adam benim yanıma geldi ve bana;

— "Ey Allah Rasulünün torunu! Buraya benim beldeme, benimle birlikte savaşmaya mı geldin?" dedi ve ağlamaya başladı. Dört günlük yoldan karın üzerinde yürüyerek, çocuklarını benim yanıma getirdi ve onların başını sıvazlamamı istedi.

Afganlılar dört günlük yoldan kar kış demeden çocuklarını alıp Arapların bulunduğu yere götürüyorlar ki Arap olan bir insan onların çocuklarının başını sıvazlasın, böylece bereket alsınlar. Onlar bize; **"buyurun, siz bizim komutanlarımız, üstadlarımız ve önderlerimizsiniz"** diyorlar. Ya biz...

Ebu Dücane (Allah rahmet eylesin. Mısır'dan gelerek Afganistan'ın kuzey bölgesindeki cephede şehid düşen

kardeşlerden birisi. Abdullah Azzam Hurilerin Aşıkları isimli kitabında Ebu Dücane'den bahsetmektedir). Ebu Dücane'nin bulunduğu vadi 70 kilometrelik bir mesafeyi kapsıyordu. Bu alanda sigara içenler bile Ebu Dücane'ye saygı göstererek sigara içmiyorlardı. Onun komutasında bulunan hiçbir insan bir muska ve benzeri şey taşımıyordu.

Bir arkadaşımız diyor ki: **"Ben oturuyordum. Ebu Dücane de oturuyordu. Onun yanında bazı mücahidler bulunuyordu. Onlar çok hoş, tabii ve gördüğüm insanların en iyilerindendi."** Bu kardeşimiz Ebu Dücane'nin insanları nasıl eğittiğini bize nakletti.

Evet, Afganlılar da bir halk. Sen bunların hepsinin melek olmasını mı bekliyorsun? Allah Teala'nın Tahrim Suresi'nde şu âyette belirttiği melekler gibi olmalarını mı arzuluyorsun?

"Melekler Allah'ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen, verilen emirleri olduğu gibi yerine getiren varlıklardır." (Tahrim. 6)

Sen bu insanları bulunduğun apartmanın insanlarına, yaşadığın bölgenin insanlarına, bulunduğun caddenin insanlarına, hatta seninle beraber aynı sınıfta eğitim gören insanlarla kıyasla. Şimdi senin sınıfında okuyan bütün insanlar sabah namazını kılıyorlar mı, sigara içmiyorlar mı, yalan söylemiyorlar mı? Bunların bu halleri ile müslüman olduklarını kabul ediyorsun da Afganlılara neden böyle keskin davranıyorsun? Ebu Ducane'yi anlatan kardeş diyor ki:

Ebu Ducane onlara; **"sigarayı atın"** dedikten sonra Ebu Ducane yanlarından ayrıldıktan sonra bile sigara içme cesareti gösteremiyorlardı. Ben Kadı Masum'a

dedim ki: Ebu Asım'ı bana anlat. (Ebu Asım 21 yaşında bir gençti). Kadı Masum dedi ki:

Ben bunun kadar heybetli bir insan hiç görmemiştim. Muhammed bana Müslim ve Masum dediler ki: **"Hiçbirimiz Irak'lı Ebu Asım'ın karşısında konuşmaya cesaret edemiyorduk."**

Evet, Afganlıları eleştiren kardeş. Sen de Iraklı Ebu Asım gibi yapsana. O Afganlılara sadece Kur'an okumasını öğretmişti. O âlim değildi, fakih de değildi. Sadece lise mezunu bir gençti. Hafız-ı Kur'andı. Kıraati tecvide uygundu. Ebu Asım Afganlılara tecvidi öğreterek onları itaatkâr kıldı, kendisini sevdirdi. Öyle ki Ahmed Şah Mes'ud karargâhını tamamen yerinden taşıma mecburiyetinde kaldı. Çünkü onlar Ebu Asım'ın şehid edildiği yeri görünce neredeyse baygınlık geçiriyorlardı. Sizler dinlediniz. Ebu Berber Evs'in; "Bir Arap yaralanınca kapılarını üzerlerini kilitleyip

ağlıyorlar. Kendilerinden ise çok kimseler öldürülüyor, önemsemiyorlar" dediğini duymuştunuz. Peki kardeşim, buyur gel, sen de bunlar gibi yap. Size engel olan kimse var mı? Fakat ne yazık ki bazen insana âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi **"Kötü ameli süslü gösterilir de o da onu süslü görür."** (Fatır, 8) Bu gibi insanlardan olma (!) Devamlı aziz ve celil olan Allah'a şöyle yalvar:

"Ey Allah'ım. Sen bana hakkı hak göster, yoluna uymayı nasip et. Batılı da batıl göster ve ondan kaçınmayı nasib eyle."

Bazen insan meseleleri karıştırır, nitekim insanlar birine; "Ey filan. Sen meseleleri karıştırıyorsun. Başkalarının düşünceleri ile hareket ediyorsun" deyince Hz. Ali şunu söylemiştir: "Kişiler hakla tanınırlar. Hak kişilerle tanınmaz."

Evet, bazen insanlar meseleleri karıştırırlar, güzel bir şey yaptığını zannederler. Hâlbuki o kötü bir şey yapmıştır. Özellikle dini gayreti olan kişilerde bu hal daha barizdir. Nitekim bizler de gençlik zamanımızda böyle idik. Lise mezunu iken bidatlere karşı savaş açardık. Bir gün yanımıza büyük kardeşlerden biri geldi. Aslında ben köyümüzde hutbe okurdum. Bazen şehirde de hutbe okurdum. Bir defasında minberde iken cemaate dedim ki: **"Cuma namazından önce kılınan bu sünnet bid'attir, onu kılmayın."** Caminin imamı bana dedi ki:

"Sen bunun dışında başka bir mesele bulamadında mı bu meseleyi kurcalıyorsun? Bilmiyor musun ki insanların bazıları Şafii, diğerleri Hanefi, başka bir kısmı Maliki, bir bölümü de Hanbelî mezhebine mensuplar. Bunların hepsi de Cuma namazından önce sünnet kılıyorlar."

Yine bizler ezandan sonra Rasulullah'a salâvat getirilmesine karşı büyük bir savaş açmıştık. Bize gelen bu büyük kardeşe dedik ki:

— "Ne dersin, bu meseleler bid'at mi, yoksa değil mi?" O bize bağırdı ve dedi ki:

— "Sizler başka bir şey bulamadınız da mı bu meseleleri karıştırıyorsunuz? Çevrenizde bulunan insanları dağıtıyorsunuz. Biraz akıllı olun." Evet, bu abimiz tecrübe sahibi biri idi. Bizler daha ömrümüzün baharında idik, çok gayretli idik, gözümüz hiçbir şey görmüyordu. Evet, bazen insana yaptığı kötü amel süslü gösterilir.

Üstad Hasan el-Benna (rahimehullah) bir defasında iki kardeşle birlikte mescidden çıktığında o iki kardeşten biri diğerine; **"Allah kabul etsin"** diyerek musafaha için elini uzattı, İkincisi ise; **"bu bid'attir"** diyerek elini

çekti ve musafaha etmedi. Bunu gören üstad Hasan el-Benna elini çeken kardeşe yaklaşarak;

— **Bu utanmazca bir davranıştır. Peki, utanmazlık Sünnet midir?**

Utanmazlık Sünnet midir?! Senin için kardeşinle musafaha etmen sonrada ona bunun Sünnette varid olmadığını öğretmen, bid'at olduğunu bildirmen, senin için daha güzel ve evla değil midir?" der. Evet, insana bazen kötü ameli güzel görünür, cazip gelir. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) gece namazını kıldıktan sonra şu duayı yapıyordu; **"Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi. Gökleri ve yeri yaratan, görünmeyeni ve görüneni bilen Allah'ım. Kulların arasında ihtilaf ettikleri hususlarda karar verecek Sensin. Sen bizi ihtilaf edilen hususlarda izninle hakka ilet. Çünkü Sen dilediğini doğru yola iletirsin."**

İbn Teymiyye de (Allah rahmet eylesin) ihtilaflı meseleler hakkında bir risale yazmış ve adına **"İmamların İbadette İhtilafları"** ismini vermiştir. Bu kitabında şöyle demektedir: **"Namazın bazı şekillerini özenle yerine getirmeye çalışan bir insan, namazın bu şekillerinin yapılmadığı bir topluma geldiği zaman, eğer bu şekilleri ifa etmesi orada bir ihtilafa sebep olacak ise onu terk etmesi daha evladır. Çünkü imam Ahmed'e, namazlarında yüksek sesi: fatihadan sonra "Âmin" diyen kimse bunu gizli olarak söyleyen bir kavmin yanında bulunsa "Âmin" demesini gizli mi söylesin yoksa açıktan mı söylesin? Diye soruldu. İmam Ahmed; Bunu açıktan söylemesin. Çünkü bu şekiller öyle sünnetlerdir ki yapan sevap alır, terk edene hiçbir günah yoktur. Ümmetin birliği farzdır. Ümmetin birliği bu sünnetlerden önce gelir, cevabını vermiştir."**

Kardeşim! Bunlar akıllı insanlardı. **"Kendilerine namazdaki bu şekiller veya sünnetleri bunları yapmayanlar için de devam ettirelim mi"** diyenlere İbn Teymiye şu cevabı vermişti: **"Siz sünneti yayın ancak onu yaymak için kavgaya girişmeyin." İşte bu nedenle ben de Arap kardeşlerimizin namazda ellerini kaldırmamalarını tavsiye ediyorum.**

Bu hususta Şeyh Temim:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam peygamberlerin ve rasullerin sonuncusu olan efendimiz Muhammed' e, aline ve tüm sahabelerine olsun.

İki yıl önce Babi mevkiinde Şeyh Sayyaf ile beraberdim. Babi'deki büyük bir camiye ikindi namazı için gittik. Riyad şehrinin tanınmış âlimlerinden bir kardeşde gelmişti. Burada onun ismini zikretmeye gerek yok.

(Allah bizim de onun da kusurlarını affeylesin ve bize doğru yolu göstersin). Cemaatle birlikte namaz kıldık. Allah da şahiddir ki o benim önümde namaz kılıyordu ve yanında Afganlı birisi vardı. Tabi mescid Afganlılarla doluydu. Bu âlim ayağını yanındaki Afganlının ayağına birleştirmek için ayağını açıyor, Afganlı ise ayağını çekiyordu. Afganlılar zorlamaya gelmezler. Onlar ancak iyilikten anlarlar. Burada önemli olan onu kendi haline terk etmesiydi. Sonra rükuya gittik. Rükuda Afganlı adamın kendisinden uzakta durduğunu hissetti ve Afganlının ayağından tutup namazda çekerek kendisine yaklaştırdı! Afganlı ise ayağını geri çekti ve uzaklaştı. Rüku boyunca o kardeş Afganlıyı çekiyor Afganlı da geri gidiyordu. Eliyle Afganlının ayağını tutuyor ve kendi ayağına yapıştırmak için çekiyordu. Elini bıraktığında ise Afganlı tekrar ayağını uzak/aştırıyordu. Yani rüku

esnasında ayağını yapıştırmak için bir savaş veriliyordu!

Afganlı ayağını arapça rakamlarına göre 8 (A}şeklinde açamıyor neredeyse yürürken düşecek bir haldeydi. Görüldüğü gibi iki adam bir tarafta Afganlı diğer tarafta başka biri. Hiç bu manzara yakışır bir manzara mı? Kardeşim sen ayağını yanında namaz kılana dayamaya çalışma, problem çıkarma. Namazdan sonra bu kardeşle konuştum ve ona nasihat ettim. Allah bizi de onu da affeylesin. O da; **"Bu gerekli, mutlaka yapmam lazım"** dedi. Bu zat ayağını diğerine dayamamayı kabul etmedi. İlla da dayanacaktı. Kardeşim bu namazın şekillerindendir, bir başkası ayağını sana yaslamıyorsa sen fitne mi çıkaracaksın? Hocanın da (Abdullah Azzam'ın da) buyurduğu gibi namazda elleri kaldırmak namazın şekillerindendir, biz bu şekilleri bırakalım. Çünkü Afganlı

kardeşlerimiz Ebu Hanife'nin mezhebindendirler. Allah imamların hepsinden razı olsun. Mademki bu tür ihtilaflar cevheri ihtilaflar değildir, bu meselelerde serbest olalım. Aziz ve celil olan Allah'ın bizleri de sizleri de hakka muvaffak kılmasını niyaz ederiz.

42 – 45. AYETLERİN TEFSİRİ

42- Ey Muhammed! Eğer cihad kolaylıkla elde edilecek bir dünya menfaati ve istenilen bir yolculuk olsaydı, elbette sana uyarlardı. Fakat zorlukla aşılacak yol onlara uzak geldi:"Eğer gücümüz yetseydi, elbette sizinle beraber cihada çıkardık" diye Allah'a yemin edeceklerdir. Onlar bu davranışlarıyla kendilerini helak ederler. Allah biliyor ki, onlar, mutlaka yalancıdırlar.

43- Allah seni affetsin! Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan

söyleyenleri bilmeden cihada çıkmamalarına niçin izin verdin?

44- Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla, canlarıyla cihad etmemek için senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi bilir.

45- Senden ancak, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenler, kalbleri şüpheye düşmüş olanlar ve kuşkuları içinde bocalayıp duranlar cihada çıkmamak için izin isterler.

"Eğer kolay bir kazanç ve kısa bir sefer olsaydı mutlaka peşinden gelirlerdi." Yani mesafe bir veya iki haftalık basit bir yolculuktan ibaret olsa idi yahut bir umre seyahati veya uluslararası konferans olsaydı seninle birlikte olurlardı.

"**Fakat sıkıntılı yolculuk onlara uzak geldi."** Çünkü Medine ile savaşın yapıldığı Tebuk arası 800 kilometredir. **"Yemin**

ediyorlar" yani cihada katılmamak için yalanlarına bir de yemin karıştırıyorlardı ve bu kendilerini helake sürüklenmesini hızlandırıyordu.

"Allah biliyor ki onlar, muhakkak yalancılardır... Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?" Yani onlara bunun için nasıl bir ruhsat verebilirsin? Namazı terk etmesi için bir kimseye izin vermen caiz midir? O halde bir kimseye cihadı terk etmesi için nasıl izin verebilirsin?! Bir kimse için Ramazan'da oruç tutmamasına (mazeretsiz olduğu halde) ruhsat vermen sana caiz olur mu? O halde nasıl bir kimseye cihada katılmaması için ruhsat verebilirsin?! Tebuk halinin hâkim olduğu bir günde -günümüzde de olduğu gibi- cihadla oruç arasında hiçbir fark yoktur. Ayet-i kerimede Rasulullahın cihaddan geri kalmaya dair herhangi bir kimseye ruhsat veremeyeceği belirtilmiştir. Öyle ki gözleri

görmeyen Abdullah ibnu Ummû Mektum, Allah Rasulü (sav)'e gelmiş ve cihada katılmamak için izin istemiştir. Allah Rasulü (sav) ona; **"(cihada katılmaman için) sana herhangi bir ruhsat bulamıyorum"** demiş ve bunun üzerine şu ayet-i kerime nazil olmuştur:

"Müminlerden, özür sahibi olmaksızın oturanlarla, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler bir olmazlar. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri, oturanlara, derece itibari ile üstün kılmıştır." (Nisa, 95)

Allah Rasulü (sav), gözleri görmeyen Abdullah ibn Ummû Mektum'un isteğine; "senin için dinde bir ruhsat bulamıyorum," diye cevap veriyordu. Evet, bugünkü cihaddan alıkoyan müslümanlar gibi onun elinde mühür yoktu. Ruhsat isteyene "gidemezsin" diye hemen kaşe basmıyordu. Subhanallah!

Eğer Allah Rasulü (sav), cihaddan geri kalmak isteyen bir kimseye izin vermeye gücü yetmiyor ise, bugün müslüman olduğunu söyleyen yetkililer nasıl meyhanelerin açılmasına ruhsat verebilirler? Ruhsat vermek, izin vermek Alemlerin Rabbi olan Allah'ın hakkıdır. Helal ve haram tespit etmek, kanun koymak Allah'a aittir. Allah'ın izni olmaksızın kanun koyan kimse, Allah'a ortak (şirk) koşmuş olur. Tüm İslâm âlimleri Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar koyan kimsenin küfrü ve İslâm'dan çıkacağı hususunda ittifak etmişlerdir. Bugün kanun koyanlar ne yapıyorlar? "Biz filanoğlu filanlarız, aşağıdaki kanun maddelerini koyduk;

A. Dört kimse bir arada bulunamaz,

B. Kimde bir silah bulunursa askeri mahkemeye sevk edilir erler.

Çekinmeden kendilerini kanun koyan kabul ederler, kanun koyuyoruz, diye kendilerini vasıflandırırlar. Böylece fesat yuvalarından başka bir şey olmayan gece kulüplerinin açılması için ruhsatlar çıkarıyorlar. Örneğin Ürdün'de içerisinde bar bulunmayan otellerin açılmasına ruhsat vermiyorlar. Birçok müslüman tek yıldızlı ve içerisinde bar bulunmayan otel açabilmek için ruhsat talebinde bulundular ancak ruhsat talepleri kabul edilmedi ve otellerin açılmasına izin verilmedi. Turizm bakanlığı açılacak otellerin içerisinde bar ve yüzme havuzu bulunmasını şart koşuyor. İçerisinde yüzme havuzu ve bar bulunmayan otellere açılması için ruhsat verilmiyor. Evet... İçkiye ve zinaya ruhsat verilmekte, hatta birçok Arap ülkesinde genelevlerinin açılması için dahi ruhsat verilmektedir. Ve devlet bu fuhuş yuvalarından da vergi almaktadır!

Evet... Halkı müslüman olan birçok ülkede fuhuş yuvalarının, kumarhanelerin açılması için devlet ruhsat vermekte ve Müslümanlara; "biz sizlerin istediği kumarhaneye girerek kumar oynamasına, zina etmesine izin veriyoruz. Bunların tamamı bizim şeriatımızda helal" denilmektedir!"Özel araba, hareketli ev hükmündedir. Buna göre bir emniyet görevlisi; kendi özel arabasında zina eden bir erkekle bir kadını gördüğü zaman, kadın yardım istemediği sürece müdahale etme hakkına sahip değildir. Çünkü insanların kendi evlerindeki huzur ve güvenlerini bozmak caiz değildir (!) Bu Mısır'da yürürlükte olan bir kanundur. Kanuna bak! Evet, zina ev içerisinde yapıldığı taktirde kanunen suç sayılmayacak. Ancak kadın kocasının evinde başka bir erkekle zina ettiği taktirde suç sayılacak. Çünkü bu kadın koca evinin saygınlığını çiğnemiştir! Fakat kadın kendi

evinde değil de başka bir adamın evinde zina ettiği taktirde, suç işlemiş sayılmayacak ve yargılanamayacak. Bu kanundur (!) Zinaya verilen bir ruhsattır (!)

Faize gelince. Bankalara faizle muamele edebilmeleri için ruhsat vermektedirler. Yani Allah'a ve Resulü'ne harb ilan edebilmeleri için bir kale inşa etmelerine izin verilmektedir. Hâlbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve eğer iman ediyorsanız faizden arta kalanı bırakın.Eğer böyle yapmazsanız Allah ve Rasulü tarafından size karşı savaş ilan edilmiş olduğunu bilin..." (Bakara, 278–279)

Müslümanların memleketlerinde caddelerde yürüğüdünüz zaman en çok dikkatinizi çeken levhalar, Allah'a ve Rasulüne savaş ilan eden yerlerin levhalarıdır. Falan banka, filan banka, falan

bar, filan gazino, falan gece kulübü vb. Birçok Arap ülkelerinde, bir mahallede tesettürlü bir bayan görüldüğü zaman istihbaratın gözü o tesettürlü bayanın üzerinde olmakta, onu takip ederek kendisi ve ailesi hakkında bilgi toplamaktadırlar. Onları yakalamak için fırsat kollamaktadırlar. Mısır'da el-Ezher Üniversitesi'nde doktora yaptığım sıralarda hanımımla birlikte orada bulunmaktaydım. Hanımım tam tesettürlü giyinmektedir. Bizler İslâm hukuku üzerine doktora yapmak için bir grup halinde Ürdün'den el-Ezher Üniversitesi'ne gönderilmiştik. Vallahi! Bizimle aynı grupta gelen kardeşlerimiz tam tesettürlerinden taviz vermek zorunda kaldılar.

Kahire Üniversitesi'nde bizim orada bulunduğumuz zaman yaklaşık 120 bin erkek ve kız öğrenci bulunuyordu. Kız öğrencilerin içinde sadece Seyyid Kutub

(rahimahullah)'ın bacısının kızı tesettürlü idi. Bu kız başka bir kızı da ikna ederek ona da çarşaf giydirtmişti. Çarşaf giyen bu arkadaşının evinde kıyametler koptu. Kız, "kızım sen bizim başımızı belaya mı sokacaksın? Senin yüzünden bizim de belaya sürüklenmemizi mi istiyorsun?" şeklindeki sözlerle karşı karşıya kaldı. Kız kapalılıkta ısrar etti, ailesi onu açmaya zorladı, nihayet imtihan günü saat altı veya yedide çarşafı alıp suya soktular ki kız onu giyemesin. Evet, İslâm'ın emirlerine riayet suçtu, suç (!) Cinayet gibi sayılıyordu (!)

Vallahi bana bir genç şunları anlattı. Bilmiyorum gerçekleri mi aktarmak istedi yoksa şaka mı yapıyordu. Genç nereye giderse istihbarat adamı onun peşini bırakmıyormuş. Otobüste, üniversitede, yolda, adeta onun gölgesi gibi ondan ayrılmıyormuş. Bir gün müslüman bu genç o derece rahatsız olmuş ki meyhaneye

dalmış, eline bir şişe içki almış, onu yanına koymuş. Bu defa istihbarattan olan adam buna inanamamış. "Bu içki mi, mümkün değil? Hiç bu içki içer mi?" diye kendi kendine konuşmuş, sonra gidip efendilerine şu raporu sunmuş: **"Ahlakı düzeldi, takip edilmesinden vazgeçilsin."** Bu gencin ismi Tevfik eş-Şerif'miş. Durumun ne kadar vahim olduğunu bu olay göstermektedir. Öyle ki bazı Arap devletlerinde hacca giderken bile adeta kovuculuk fonksiyonunu icra eden istihbarat şeflerinden okey alma. Mecburiyetin vardır. Sabıkasızlık belgesi vermeleri gerekir. Halbuki bu insanlar, insanların ırz ve namuslarını payimal ederek para kazanan, müslümanlara zarar verdiği ölçüde maaşı yükselen insanlardır. Müslümanları kâfir rejimlere jurnalleyen bu insanlar koğuculuğun en beterini yapmaktadırlar. Peygamber efendimiz ise bir hadis-i şerifinde; **"Cennet'e koğuculuk**

yapanlar giremeyecektir" diye buyurmuştur.Bir gün Huzeyfe bin el-Yeman bir yerde oturmuş sohbet ediyormuş. Uzaktan bir adam gelmiş, orada bulunanlar; "bu kişi konuşulanları idarecilere şikayet ediyor" demişler. Huzeyfe de şu cevabı vermiştir: "Ben Rasulullah (sav)in koğuculuk yapanın Cennete girmeyeceği buyruğunu işittim," demiştir. Hadis-i şerifte geçen ve koğucu diye tercüme edilen "katlat" kelimesinin manası; insanların ayıplarını yakalamaya çalışan ve yapılanları doğru dahi olsa yöneticilere rapor eden demektir.

Dinliyor musun sevgili kardeşim (!) Bir takım gerçeklen dahi yöneticilere, insanların yaptıkları şeyleri gerçek olarak da rapor etse o hadisin kapsamına girmektedir. Tanınmış meşhur âlim Şeyh Muhammed Necib bana şunları anlattı:

Beni iki sene hapiste tuttular. Hücrede bulunan büyük kobra yılanları benim

karnımda ve başımda geziyorlardı. Onlara dedim ki:
- "Beni buraya getirmenizin sebebi nedir?" Dediler ki:

- **"Müslüman Kardeşlerden olan senin komşun bir araba satın aldı."** Dedim ki:

- **"Peki komşumla benim alakam ne?"** Dediler ki:

- **"O sana selam verdi, sen de onun selamını aldın,"**

Evet, bunları Şeyh Muhammed Necib konuşuyor Vallahi ben bu sözleri onun bizzat kendi ağzından duydum. O vefatından birkaç ay önce bunları bana Cidde'de anlattı. O genel olarak acıları ve özel olarak kendi acılarından bahsetti. Şeyh Muhammed, Abdunnasır'ın yaşadığı bölgedendi. Sadece selamı aldığı için ona böyle yapmışlardı. Biliyorsunuz ki selamı vermek sünnet, almak vaciptir. Bu zat sırf

komşusunun verdiği selamı alarak bir vacibi yerine getirmekle böyle cezalandırılmış ve kendisine; "selam aldığını istihbarat birimlerine bildirmen gerekiyordu" denilmiştir. Hülasa tam anlamı ile bir bela (!)

Size başka bir olay anlatayım. Bunu Abdullah Rüşvan anlattı. Ölü ise de sağ ise de Allah kendisine rahmet eylesin. Abdullah Rüşvan Cihad örgütü mahkemesinde savunmayı üzerine alan yüksek avukattır. Bu zat Kahire Üniversitesindeki bir konferansında şunları söyledi: 1965 yılında Müslüman Kardeşler meselesinden dolayı bir subay hapsedilmişti. Bunun hapsediliş sebebi ise onun 1954 yılında orduya girerken kendisine verilen formdaki **"sen dindar mısın? Dindarlığında ısrar ediyor musun?"** hanelerine **"evet"** diye cevap vermesi idi. Mısır ordusu 1965 yılında bütün ordu mensuplarının dosyalarını teker teker yeniden elden geçirmişti. **"Sen dindar mısın?**

Dindar olmakta ısrarlı mısın?" iki sorusuna da evet diyen herkesi tutuklamışlardı. İşte bu subay da 1954 yılında "ben dindarım, dindar olmaya ısrarlıyım" dediği için tutuklanmıştı.

Abdullah Rüşvan devamla diyor ki; Bu subay Şeyh Muhammed Evde'nin hapsedildiği hücrenin karşısındaki hücreye hapsedilmişti. İstihbarat şefleri yaşı 78 olan Ezher Üniversitesi Usuli'ddin Fakültesinin en büyük âlimi olan Şeyh Muhammed el-Evde'ni soruşturmaya başlamışlardır. Şeyh Evde doktora tezlerini yöneten ve Mısır devriminin manevi lideri d:ye adlandırılan biri idi. Abdunnasır'ı, Enver Sedat'ı ve benzerlerini o yetiştirmişti. Fakat 1965 yılı tutuklamaları olunca devrimci Nasır ve arkadaşları onu da tutuklamışlardı. İşte onu tutuklayıp hücreye koyduktan sonra onun karşısındaki hücrede bulunan tutuklu subay gördüğü şu manzarayı anlattı: "Şeyh Muhammed el-Evde'nin hücresi açıldı. Ben

içerden çıkan polis köpeklerini saymaya başladım (her polis köpeği bir eşek kadardı. Biri caddeden geçse bütün caddedeki insanlar ondan çekinir). Onlar yirmi altı polis köpeği idi. Sorgulayıcılar Muhammed Ev de'ye yaklaşmak istediklerinde yanına varamadılar. Çünkü köpeklerin dışkıları, idrarları onun saçını, sakalını ve elbisesini felaket kokutmuştu. Uzaktan hortumlar tutarak Şeyh Muhammed Evde'yi yıkadılar. Ondan sonra onun yanına girdiler, elbisesini değiştirdiler, ta ki 78 yaşına varan ve en yüksek fıkhi düşünceye sahip olan hu büyük âlimi sorgulayabilsinler (!) Ne yazık ki onu sorgulayanların efendilerini o bizzat kendi evinde yetiştirmişti. Onlar ise o zatı Arap atasözünde geçen "sinimmar" gibi ödüllendirmişlerdi.

Savaşa Katılmama İzni

Ayet-i kerimede; **"Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?"** buyrulmaktadır. Allah Rasulü (sav)'in savaşa katılmamaları hususunda bazı kimselere izin vermesi sebebiyle, şanı yüce Allah, Peygamberi'ne sitemde bulunmakta ve ona; bu kimselere izin vermek senin hakkın değildir. Çünkü bu konuda emir vermek sana ait değildir, demektedir. Aziz ve celil olan yüce Allah siteminden önce **"Allah seni affetsin"** ifadesini zikretmiş ki Rasulullah korkusundan mahvı perişan olmasın. Kalbi yerinden kopar hale gelmesin. Ayet-i kerimede: **"Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan söyleyenleri bilmeden cihada gitmemelerine niçin izin verdin?"** buyrulmaktadır. Burada geçen **"yalan söyleyenlerden"** maksat münafıklardır. Çünkü münafıklar diyorlardı ki: **"Gidip izin isteyelim. Eğer izin verirse, izni ile burada kalmış oluruz vermezse de yine onu**

dinlemez burada kalırız." Bundan sonra gelen ayet-i kerime onların içlerinde taşıdıklarım beyan ederek şöyle buyrulmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah, takva sahiplerini çok iyi bilendir. Senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayanlar ve kalpleri şüpheye düşüp şüphelerinde bocalayanlar izin isterler." Ayet-i kerimede savaşa katılmayıp sırf geride kalmayı istemek münafıklık alameti sayılmıştır. Bu nedenle bir kısım müfessirler bu ayet-i kerimenin Nur Suresi'nin şu ayeti ile nesh edildiğini söylemişlerdir:

"... Eğer onlar bazı işleri için senden izin isterlerse içlerinden dilediğine izin ver. Onlara Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir." (Nur, 62)

Müfessirlerin bu görüşleri insanın içine tam sinmemektedir. Çünkü Tevbe Suresi'nin bu ayeti hicretin dokuzuncu yılında, Nur Suresi ise hicretin beş ve altıncı yıllarında nazil olmuştur. Aralarında büyük bir zaman farkı vardır. Önceden gelen bir hüküm sonradan geleni bozmaz. Ayrıca savaşma ile ve cihad ile ilgili hükümler Tevbe Suresi'nin ayetlerinden çıkarılır. Çünkü bu sûre Müslüman toplumun tavır ve hareketini, gazvelerini, savaşlarını, sağlam bir şekilde tanzim etmiştir ve bundan sonra herhangi bir ek yorum gelmemiştir. Bu nedenle kim İslâm'da cihad hükümlerini bilmek isterse Tevbe Suresi'ni okuyup anlaması gerekir. Bu hükümler orada mevcuttur.

Bu surenin ayetlerinden bazıları da şunlardır:

"Mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün..." (Tevbe 5)

"Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki Allah mutlaka takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 36)

Bu âyetler, kılıç âyetleri olarak isimlendirilmiştir. Kılıç ayetleri, Mekke ve Medine'de nazil olan **"güzelce yüz çevirme, aldırış etmeme, hikmet ve güzel öğütle tartışma"** vb. hükümleri kapsayan yüz yirmi den fazla ayeti nesh etmişlerdir.

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler." (Tevbe, 44)

Cihaddan Geri Durup Oturmak Akideyi Zedeler

Üstad Seyyid Kutup bu âyetin izahında şöyle demektedir; "Cihaddan geri kalmak inançta bir boşluktur, dinde bir zaafiyettir.

Kalbine iman yerleşen, bu din ile yoğrulan bir insan, önünde Allah'ın yasaklarının çiğnendiğini, kutsal şeylerin ayaklar altında alındığını, masum kanların akıtıldığını, ırz ve namuslara saldırıldığını, tağutların şehvani arzuları karşısında haramların irtikab edildiğini gördükten sonra sakin bir kalple oturup kalması, bunları değiştirme azminde olmayışı ve bunlara karşı çıkma azmini taşımayışı akıl almaz bir şeydir."

Üstad Ebu Macid (Allah'tan onu ve bizleri en güzel mükâfatla mükâfatlandırmasını niyaz ediyoruz) şöyle diyordu; **"Bir bardak (aşmadıkça dolmuş sayılmaz. Bir kalp de çevresinde bulunan insanlara taşmadıkça bu dinle dolmuş olmaz."**

Evet yüce Mevla; "Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi

bilendir" buyurmaktadır. Çünkü cihad takvayı açığa çıkaran bir alamettir. Bu nedenle İslâm ümmetinin herhangi bir şehrinde veya başkentinde fıkıh âlimlerinin çözemediği bir sorun olduğu zaman fıkıh âlimleri şöyle diyorlardı: "Siz bu meselenin fetvasını sınırda nöbet bekleyenlere gönderin, çünkü onlar Allah'a daha yakın ve bu soruya cevap vermeye daha müsaittirler." Böylece bu meselenin fetvasını sınırda nöbet bekleyenlere gönderiyorlardı. Çünkü bunlar, fıkhın oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından daha iyi idrak edileceği görüşündeydiler. İşte aşağıdaki ayet-i kerimede geçen "dinde fakih olma" özelliğinin de oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından gerçekleştirileceği görüşünde olan âlimler, bu şekilde düşünmüşler ve âyete şu şekilde mana vermişlerdir:

"Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaat dini iyi öğrensinler ve kavimlerine döndüklerinde onları uyarsınlar diye savaşa katılsa ya? Umulur ki böylece yanlış hareketlerden sakınırlar." (Tevbe, 122) Görüldüğü gibi bu âlimler ayet-i kerimenin cihad edenlerin ilim erbabı olacaklarını, oturup köşelerde kitaplarla meşgul olanların fakih olamayacaklarını beyan ettiğini söylemişlerdir. Bu hususta Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) devamlı şunu tekrar etmektedir: "Şüphesiz ki fıkıh oturanlardan alınmaz. Şüphesiz ki Allah'ın dini, heyecanı olmayan, yerinde oturup kalan bir fakihten alınmaz."

Bir defasında Seyyid Kutup'a hapishanede bir mesele zikrederler ve "falan âlim bu konuda şöyle diyor," derler. Bunun üzerine Seyyid Kutup; "biz

oturanlardan fıkıh almayız," cevabını verir. Ayet-i kerimede şöyle buyruluyor:

"Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi deyerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" denildi." (Tevbe, 46) Âyet-i kerimede "Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi mutlaka onun için hazırlık yaparlardı" buyuruluyor. Çünkü cihada çıkmanın belirti ve alametleri vardır, o da hazırlık yapma, eğitim görme vb. hallerdir.

Şimdi kardeşim Allah hakkı için söyle bana: "Ben Allah yolunda cihad etmek istiyorum" diyorsun. Bununla birlikte her yıl yatak odasının mobilyasını, salonun mobilyasını, arabanı değiştiriyorsun. Lüks tüketim eşyalarını günden güne artırıyorsun. Şimdi sorarım sana, gerçekten sen Allah yolunda cihad etmede samimi misin, doğru

mu söylüyorsun? Yoksa ne yapıyorsun? Her yıl salonun mobilyasını değiştiriyorsun. Allah senin gibi mahkûmların yardımcısı olsun!

Bakıyorsun ki ayda 100 dinar Ürdün parası maaş alan bir memur evlenmeden önce yatak odasını, salonu, mutfak eşyalarını düzenlemeye kalkıyor. Peki, kardeşim bu alacağın eşyalarını nereye koyacaksın? Senin maaşının tümü bu eşyaları koyabileceğin bir evi kiralamaya bile yetmez. Bununla da kalmıyor. Aldıktan sonra bunları değiştirme, her yıl arabanın modelini değiştirme, eskisini çok ucuza satıp, yenisini 500 SL Mercedes gibi veya Mitsubishi gibi bir başkasını almaya kalkışıyorsun. Bir Mitsubishi yaklaşık 350 bin rupi yapıyor. Vakıa bu bir cinayet, bu nasıl olabilir? Bununla birlikte de zavallım Allah yolunda cihad etmek istiyormuş (!) Cihad etsen hazırlığını yaparsın. Çünkü Rabbin **"şayet onlar cihada çıkmak isteselerdi onun**

için mutlaka hazırlığım yaparlardı" buyuruyor. Sen bu kadar borcu yaptıktan sonra sana gelip: **"haydi kardeşim cihada gidelim"** denildiğinde cevabın şu olur: **"Vallahi kardeşim borçluyum, borçlu" Peki, kardeşim borcunu az yap. Seni bunları yapmaya zorlayan mı var?** Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Yoksa onlar büyük bir gün için diriltileceklerini sanmıyorlar mı?" (Mutaffifin, 4–5)

Böyle insanların çoğunu cihaddan borç alıkoyar. Çokları da münkere karşı çıkma hususunda ağzından tek kelime çıkaramaz. "Kitubu'l-İman" in yazarı Dr. Muhammed Nuaym ile Ürdün Üniversitesi'nde birlikte idik. Bu kardeşimiz cihad konusunda da birçok kitap telif etti. Üniversite, kitap yazan hocaların yazdıkları her kitaba oranla aylıklarını artırıyordu. Üniversite hocalarının maaşları ile diğer

memurların maaşları arasında korkunç fark vardı. Ben, Muhammed Nuaym kardeşe şöyle diyordum;

- "Vallahi ben maaşlarımızın artmasını istemiyorum. Çünkü maaşlarımızın artması onlara karşı konuşmanızdaki çekingenliğimizi, korkumuzu artırıyor. Bizim maaşlarımızda, diğer devlet memurlarının maaşları gibi olsa, üniversite hocalarının hiçbirisi; Görevimden atılırım, maaşımdan olurum, korkusu hissetmeksizin konuşabilecek!"

Evet, 500 dinar, 600 dinar maaş alarak rahat bir hayat yaşayan bir kimse... Vazifeden çıkarılması halinde bu şekilde rahat bir yaşamın nasıl mümkün olacağı korkusunu hisseder. Gerçekten Müslümanların hayatları ile müslüman olmayanların hayatları arasında büyük fark vardır.

Sasani Devleti tarihinde üçüncü Yezdicerd yenilgiye uğradığında aşırı derecede ağlamaya başlar. Etrafındaki yaverleri kendisine;

— "Neden bu kadar ağlıyorsun?" diye sorarlar. O da;

— **"Bin aşçıdan ve bin şahin besleyicisinden başka aşçım ve şahin besleyicim kalmadı, artık ben sadece bin aşçı ile nasıl yaşayabilirim?"** der. Yezdicerd'i yenilgiye uğratan ise Selman'dı. Selman, Yezdicerd'in yerine geçmişti. Selman'ın günlük harcaması bir dirhem infakı da bir dirhemdi. Kendi el emeği ile geçiniyordu. Geceleri kamıştan sepet ve kaplar örüyor, gündüz onu satarak üç dirhem kazanıyordu. Bir dirhemle kamış satın alıyor, bir dirhemi günlük ihtiyacı için kullanıyor, bir dirhemi de sadaka olarak infak ediyordu... Görüldüğü gibi bir kâfir ile bir müslüman arasındaki yaşama şekli oldukça farklıdır.

Bizler Filistin'de eğitim kampında bulunuyorduk. Eğitim kampına dışardan hiçbir yiyecek ve içecek sokulamıyordu. Ne olursa olsun kamptaki yemekten yenilmek zorundaydı. (İnşallah biz de bu sistemi burada tatbik edeceğiz. Dışardan yemek getirilmesi yasaklanacak, herkes aynı yemeği yiyecek). Bir torba ekmek alınır, güneşte kurutulduktan sonra bir ay boyunca onu yerdik. Birbirimize ekmekleri kırmak için odun kullanmasını tavsiye ederdik. Bazen silahın dipçiği ile ekmekleri kırardık. Et, meyve göremezdik. Eğitim kampındaki dört ay boyunca ekmekten başka hiçbir şey bulamazdık. Bir defa dışında ekmekle de doyarak yediğimizi hatırlamıyorum. Kavut ununda yapılmış yarım ekmek veriyorlardı. Yufka şeklinde yapılan ekmekler o kadar inceydi ki üflediğinde uçup gidecek halde idi. Sabahleyin yarım, öğlen yarım ve akşam

yarım ekmek veriyorlardı. Sabahleyin yarım ekmeğin yanında on tane zeytin veriyorlardı. Mutfak sorumlusu bir yerde oturuyordu, biz önünden geçtiğimizde elini zeytin tenekesine daldırır, on tane sayar, her birimize verirdi. Çay diye bir şey yoktu.

Sudan'lı Bakan Muhammed Salih Ömer (Allah rahmet eylesin) kampta bizimle beraber eğitim görüyordu. Bilindiği gibi Sudanlılar kesinlikle yeşil zeytinden hoşlanmazlar ve çaysız da yaşayamazlar. Muhammed Salih zeytin almadığı için kamp sorumlusundan kendisine onun yerine çay verilmesini istedi. Kamp sorumlusu bunun isteğini reddetti ve "çay yasaktır, biz sizin şehvetlerinizi kesmek istiyoruz," dedi.

Bir defasında bizi daha sonra tevbe edip müslüman olan meşhur komünist yazar Muhammed Celal Keşk ziyaret etti. Bir kardeş nöbet sırasını teslim almaya gidiyordu. Nöbetçilere devamlı kumanyaları

gönderiliyordu. Kumanyasını nöbet yerinde yiyordu. Kumanyada ekmekleri kırıp üzerine mercimek çorbası döküyorlardı. Artık bizim her tarafımız mercimek olmuştu.

Amman'dan gelen bir kardeşimiz de bize bir sandık elma getirmişti. Ondan herkese birer tane dağıttılar. Herkese bir elma, bir tabak da pirinç çorbası düştü. Nöbetçiye bir elma, bir tabak da pirinç çorbası verilince meşhur yazar Muhammed Celal Keşk şunu söyledi; **"Herhalde ben hayal görüyorum. Mümkün mü bir elma olsun, hiç olur mu? Vallahi İslâm âlemi sizin gibi yaşayacak olsalar biz dünyayı sarsarız ve bize boyun eğdiririz."** Hiç açlığından ölen bir kimse var mıdır? Hiçbir kimse açlıktan dolayı ölmemektedir. Günde bir insan yiyeceği ne kadardır? Üç rupi, (Pakistan para birimi) buna üç rupi de katık ekleyin toplam altı rupi eder.

Afgan mücahid liderlerinden Abdurrasul Seyyaf ve mücahidler her insan için günlük yedi rupi hesap ediyorlardı. Kardeşimiz Ebu Seyyaf Abdülmecid gibi mücahidlere günlük yedi rupi tahsis etmişti. O, eski hesapları esas alarak bu şekilde yaşıyordu. Bilmiyordu ki mücahidlerin masrafları oniki rupiye ulaşmıştı. Fakat o Afganlıların eski hayat programım kendisine tatbik ediyordu. Günde yedi rupi harcıyordu. Şimdi düşünelim bizden birimiz günlük masraf olarak yedi rupi ile yaşasa, üzerinde de yüz ile yüzelli rupi değerinde böyle bir elbisesi bulunsa (ki bu elbise en az dört sene dayanır. Eskime bilmez. Sen eskirsin o eskimez) aylık masrafımız ne kadar olur? 7 X 30 = 210 rupi eder. 100 rupi de ilave masraf kabul edilirse yaklaşık 300 küsur rupi eder. (Yani yaklaşık olarak 1.200.000 Türk lirası eder) Biz böyle bir hayat sistemi uygulasak yeryüzünde hangi güç bizim

irade ve kararlılığımıza karşı koyabilir? Bu hususta İmam Şafii şu şiirini söylemiştir:

"Ben, eğer yaşarsam yiyecek bulamamaktan dolayı yok olmam.

Eğer ölürsem de kabir bulamamaktan dolayı yok olmam.

Azmim sultanların azmidir. İzzetinefsim, zilleti küfür sayan hür nefistir."

Ey kardeşlerim! Bizi zillete düşüren nedir? Şehvet ve lüks düşkünlüğü değil midir? Bizi Allah yolunda mücadeleden ve cihaddan engelleyen şehvetler, rahatlıklar ve konfordur. Bakarsın bir genç henüz daha üniversitenin dördüncü sınıfındadır, mezun olduğunda vazifesini düşünmekle, vazifede ne kadar maaş alacağını hesaplamakta ve nasıl yüksek derecelere ulaşabileceğini düşünmektedir. Atasözünde denildiği gibi; havaya saraylar yapar. (Boş hayallere kapılır). Maaşım altıbin riyal olacak, beşbin

riyal olacak, yedibin riyal olacak diye düşünür durur. Peki, bunun maaşı bin rupi olduğunda bu insan yaşayabilir mi? Elbette ki yaşayamaz. Cihaddan geri kalır.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve onlara; oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46) İnanır mısınız yeni bir elbise almaktan veya yeni bir şey almaktan hiç hoşlanmıyorum. Bir gün eve döndüğümde kadife yüzlü yeni sünger minderler gördüm. Görür görmez adeta şuurumu kaybettim ve

— **"Allah'a yemin ederim ki kadınların dini zayıftır. Bunları hemen evden çıkartın. Nereden geldi bunlar?"** dedim. Evdekiler;

— **"Hediyedir"** dediler. Ben;

— **"Bunların evimizde kalması mümkün değildir"** dedim ve eşime öyle şeyler söyledim ki fenalık geçirdi. Vallahi bayıldı ve düştü. Şuurunu kaybetti. Tuhaf tuhaf şeyler söylemeye başladı. Aklını kaybetmesinden korktum. Bu yeni kadife yüzlü süngerleri gördüğümde eve girmedim ve bunlar nereden diye sordum. Eşim;

— **"Senin umurunda mı sanki? Senin gece gündüz misafirlerin var. Ben minderlerin yüzlerini yıkıyorum, değiştiriyorum ve her gün bunu tekrarlıyorum. Çünkü Pakistan minderleri altı ay sonra pamuk topluyor ve kullanılamaz oluyor. Artık yorgun düştüm. Bir çift altın bileziğim vardı, onları bozdurdum ve rahat etmek için bunu yaptım"** dedi.

Ben de ona dedim ki;

— "İyi ama mücahitler acından ölüyor"
Eşim de;

— **"Mücahitleri de düşündüm, üçte birini mücahitlere ayırdım, kalanıyla da sünger minderleri satın aldım"** dedi. Ben de;

— **"Böyle olsa dahi bunların burada kalması mümkün değil"** dedim. Fakat inanır mısınız o günden beri eve girip o minderleri her gördüğümde beni sıkıntı basıyor, rahatsız oluyordum. Nihayet kadını bir daha bayıltmayacak bir şekilde onları def ettik gittiler.

Rabbim hepimizin kusurunu affeylesin. Ayet-i kerimede; "**Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu..."** buyrulmaktadır. Allahuekber! Evet, Yüce Allah'ın seni görmek istediği bir yerde görmemeyi istememesinden daha kötü bir şey olabilir mi? Evet, Allah'ın senin için cihadı çirkin görüp te seni cihaddan alıkoymasından daha büyük felaket olabilir mi? Hayır, bundan daha büyük hiçbir bela yoktur! **"Fakat Allah onların savaşa**

çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve; Oturun, oturanlarla beraber, denildi." Oturanlar kimlerdir? Savaşa katılmayıp geride oturup kalanlar, acizler ve kadınlardır. Evet, bu insanlar kadınlarla beraber kalmaya razı olmuşlardır. Nitekim bu surenin diğer bir ayetinde; **"Savaşa katılmayanlarla birlikte oturup kalmaya razı oldular"** buyrulmaktadır (Tevbe, 87). Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah bu ifadesi ile cihada katılmayanları ayıplamakta, sanki onlara nükteli sözler söylemektedir. Sanki **"ayıp değil mi size de küçük çocuklar ve kadınlarla beraber oturup kalıyorsunuz"** demektedir. Bu ayetin sonunda Allah'ın bu gibi insanların kalplerini mühürlediği ve artık bunların Kur'an'ın naslarını anlayamadıkları beyan edilmektedir.

Evet, böyle insanlara Tevbe Suresi'ni başından sonuna kadar oku, sonra da biri ona desin ki; **"ben cihada gitmek istiyorum,"**

o kişinin bu mücahide cevabı; **"otur, gitme"** demek olur.

Subhanallah! İşte büyük felaket bu... Kalp ölmüş, artık kişi vurdumduymaz olmuştur. Öyle ki **"Ey Rabbim, sana nice isyan ettim, beni cezalandırmıyorsun"** der gibi bir havadadır. Allah Teala ise "Ben seni ne kadar cezalandırıyorum fakat sen hissetmiyorsun, Ben senin kalbini öldürmedim mi" şeklinde onu ikaz etmektedir. Evet bu gibi insanların kalbi ölmüştür. Nasslardan etkilenmezler. Allah rızası için bir mesele hakkında kızarak yüzü değişmez. Çünkü bunun kalbi ölmüştür. Artık yüzüne kan pompalayarak onun yüzü öfkeden kızarmaz. Bilakis Allah rızası için kızmak ayıp sayılmaktadır. Herhangi bir kötülüğü gören insanın karşı çıkması onun için bir eksik görülmektedir. Böyle bir insana şöyle denir: **"Bu zavallı çok asabi duygusal,**

çabuk kızan, fanatik, horozlanan, yaygaracı, fundemantalist vb."

Evet, maalesef bugün Allah için kızan müslüman ayıplanmaktadır. Bugün müslümanlar Allah'ın nizamına karşı gelenleri uyardıkları zaman Baas Partisine mensup olan insanlar, komünistler, laikler vb. inançsızlar bu gibi sözleri geveleyip dururlar. Bu sözler bizim aşağılanma sıfatlarımızmış gibi tekrarlanırlar. Hatta bugün Mısırlı kardeşler birini kınamak istediklerinde ona; "Bu hoş biri, yani aptal" derler. Onlar hoş olmayı aptallığa denk sayarlar. "Sen zavallı, iyi niyetlisin" derler. Peki, ama sen nesin? Sen; art niyetli ve kötü düşünen birisin.

Gerçekten bugün bizler bu sözleri bilinçsiz bir şekilde kınama sıfatı olarak kullanmaktayız. **"Bu saf biri, duygusal biri, horozlanan, tez kızan, fanatik biri"** diyoruz. Sözün nereye vardığının farkında değiliz.

Aslında dine akıl mı yardım eder yoksa gayret ve duygusallık mı yardım eder? Bunu iyi düşünmek gerekir. Bugün biz aklı devreye soksak o bize diyecektir ki; **"siz nasıl Ruslara karşı koyacaksınız? Bunlar büyük ordulara sahipler."** Fakat duygu ve gayretlerimiz bizlere; **"cihaddan geri durmayın, eninde sonunda galip gelecek sizlersiniz" der**. Nitekim Malik bin Nebi şunları söylemiştir: "Bilal'ın göğe doğru kaldırdığı parmağı "Allah birdir, bir" diyordu. Bu aklın sesi değil, duygunun bir sesi idi. Çünkü akıl ona "Sen efendin Umeyye bin Halefe boyun eğ. Geceleyin git Muhammed'in yanına, yeniden müslüman olduğunu söyle" diyordu."

Bir kardeş bana şunları söyledi:

"Ey kardeşim! Bu şekilde her şeyi açık açık konuşmamız caiz değildir..." vb. şeyler. **"Ben iki yıl falan büroda kaldım ve hiç kimse benim hangi görüşe sahip**

bulunduğumu bilemedi." Ben bu kardeşe; **"Allah sana afiyet versin, iki yıl boyunca kaldın ve bir tek kelime emri bil maruf nehyi anil münker yapmadın mı? Çünkü bir defa dahi konuşsaydın, emri bil maruf yapsaydın, görüşün bilinirdi,"** dedim. Bu kardeş bu halini maharet zannediyor... Şairin dediği gibi

—Ürkekler, korkaklığı akıllılık sanır. Hâlbuki bu; kötü huyun bir aldatmacasıdır.

Bu kimse seni doğrulamaz, senin haklılığında sana katılması mümkün değildir. Aslında ben bu gibi insanları anlayamıyordum. Çok zorlanıyordum. Ve kendi kendime diyordum ki; **"Subhanallah, neden bir kısım insanlar cihad hususunda insanları şüpheye düşürüyorlar?"** Sonra Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini inceledim ve gördüm ki şehvani arzularına köle olanlar, lüks eşyalara hayran kalanlar, cihadı sevmezlermiş. Bu hususta yüce Allah şöyle

buyuruyor: **"Allah sizin tevbenizi kabul etmek istiyor. Şehvetlerine uyanlar ise sizin hak yoldan iyice uzaklaşmanızı isterler."** (Nisa, 27)

Aslında insan kendi kusurunu, acizliğini kabullenerek; falan kişi bu hususta benden daha iyidir, demez. Bilakis başkalarının yaptığı iyi şeyleri ayıplar ki kendi kusurunu kapasın. Bu hususta Hz. Osman (ra) şunu buyurmuştur: "Zina eden kadın, her kadının zina etmesini ister." Tekrar âyetin izahına dönelim; "Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara "geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" dedi.

Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de

vardır. Allah zalimleri çok iyi bilir." (Tevbe, 46, 47) Bu kimseler mücahitleri bir arada toplu olarak gördüklerinde oraya geliyor, aralarına bir kelime atıyor ve iki üç kişiyi şüpheye düşürüyor, birbirine sıkıca sarılmış ülfetle bağlanmış bir topluluğu görmek istemiyor. Bu nedenle Müslümanlar arasında fitne-fesat yaymakla görevlendirilen ajanlar bu işleri karşılığında kendilerini vazifelendirenlerden maaş alırlar. Bakarsın ki böyle biri geliyor, cihad meselesini açıyor ve "cihad nerede, Caci de mi? Cacilerin hepsi münafık. Hepsi perişan, sigara içiyorlar, tembeki kullanıyorlar." Caci'de bulunan Müslüman kardeşlerine yardım etmek için cihada çıkan Müslümanlara gelir; "tamam mesele bitti, orası düşmanın eline geçti, arap kardeşlerimiz geri çekildi, insanlar mağlup oldular" derler.

Değerli kardeşim İbrahim, böyle değil mi? Vallahi bir zaman bana Bağman'da

bulunan Arap kardeşlerimizden bir mektup geldi. Mektupta Arapların kesilerek öldürüldüğü, Şeyh Abdullah Azzam'ın da esir düştüğü yazılıydı. (Keşke Abdullah şehid edilse).

Mühim olan, bu gibi insanların vazifesi fesat çıkarmak ve fitneyi yaymaktır. Onlar iyiliği ve hayrı sevmezler. Allah Tealâ'nın da buyurduğu gibi Müslümanlarla birlikte savaşa çıkmış olsalardı ancak Müslümanların aralarında fitne ye fesadı yaymayı artıracaklardı. Allah Tealâ bu gibi insanlara ayet-i kerimede "Medine'yi titretenler" manasına gelen; **"mürcifin"** sıfatını, **"engelleyenler"** manasına gelen; **"muavvıkin"** sıfatını, **"savaştan geri koyanlar"** anlamına gelen; **"musebbitin"** sıfatını ve **"sahipsiz bırakanlar"** anlamına gelen **"muhzilin"** sıfatını zikretmiştir.

Evet, Kur'an ve Sünnette bunların sıfatları işte budur. Dört mezhep imamının

ittifakı ile bu gibi insanların ordunun içinde bırakılmaları caiz değildir. Ordu komutanının insanları sahipsiz bırakan, engelleyen, savaşa katılmamalarını sağlayan ve bozgunculuk çıkararak ortalığı velveleye veren insanları ordu içinde bırakması caiz değildir. İnsanları sahipsiz bırakanlar şu gibi bahaneler ileri sürerler. "Şimdi çok sıcak veya çok soğuk, parmaklar dökülüyor, ayaklar donuyor, düşman ordusu çok büyük" ve benzeri şeyler.

Fitne fesatla ortalığı velveleye verenler ise; "Müslümanlar mağlup oldu, Müslümanlar yok oldu, cihad eden Müslümanlar bid'atçı, bunlar sigara içiyorlar, tem beki kullanıyorlar, insanlardan himmet bekliyorlar, çeşitli yaratıklara sığınıyorlar" ve benzeri sözler söylerler.

Riyad'da güvenilir bir kardeşim bana şunu anlatıyor: Sabah namazından sonra ve henüz daha istiğfarı tamamlamazdan önce

birisi; "ey insanlar, ey kardeşlerim! Sizleri Afgan Mücahidlerine yardım etmemeniz, onlara zekâtınızı vermemeniz hususunda uyarıyorum. Onlar müşriktirler. Lûtilik yaparlar," dedi. Allah'a yemin ederim ki bu sözleri mescidde henüz daha insanlar tesbihatını tamamlamazdan önce söyledi. Bununla hakkı ve hayrı tebliğ etmek istiyor! Bu yaptığının karşılığında aziz ve celil olan yüce Allah'tan ecir ve sevap alacağını zannediyordu. Görüldüğü gibi bu kişi insanları cihaddan alıkoyuyor, Mücahidlere yardım edilmesine engel oluyor. Yine bir zaman Hac için Cidde'ye gittiğimde beni ziyarete gelenler, savaşın durumunu, mücahidlerin zaferlerini sormak yerine; "kardeşim Mücahidlerin içerisine düştüğü birçok şirkler bulunmakta imiş, bu doğru mudur?" diye sordular. La ilahe illallah! İnsanları müjdelemeleri gerekirken insanları ürkütmekteler... Şairin dediği gibi;

Mademki hediye edeceğin ne bir atın

Ne de herhangi bir malın var.

O halde davranışınla insanları mutlu edemiyorsan, Konuşmanla et!

Bu nedenle birçok insanlar Afgan cihadına yardımda bulunmaktan vazgeçtiler. Şeyh Temim: "Ey falan, senden malının zekâtını istiyoruz. Sen Afgan cihadını seversin," diyor. O kimse ise; "bana güvenilir kimseler tarafından Afganlılar arasında şirkin yaygın olduğu bildirildi" cevabını veriyor. Burada (Afganistan'da) hangi şirk söz konusudur? Duralım ve fıkhi açıdan inceleyelim. Afgan Mücahidleri arasında yaygın olan şey nedir? Yatırları aracı edinmek midir? Ben hiçbir kimseyi kabirleri aracı edinerek duada ve yardım taleplerinde bulunduğunu görmedim. Şeyh Celalleddin Hakkani'nin de dediği gibi; Vallahi yaşım kırk yediye ulaştı ve hiçbir

Afganlıyı yatırlardan medet umarken, onlardan yardım isterken görmedim. Peki, bunları şirke düşüren ne? Muskalar mı? Yoksa sigara içmek mi veya tembeki mi? Yahut belli şeyleri koklamak mı? Sigara ve tembeki kişiyi İslâm'dan çıkartmaz ve hiçbir kimse; bunlar kişiyi İslâm'dan çıkaran şeylerdir de diyemez. Kardeşim bunlar haram mı? Afganlılar haramı mı işliyorlar? **Fakat benden şu fıkhi fetvayı al; Afganistan'da haşiş içerek cihad eden kimse Beytu'l-Haram civarında oturup da cihad etmeyen kimseden daha üstündür. Çünkü bu Afganlı haşiş içerek kendi nefsine zarar vermekte ve bir haram işlemektedir. Beytullah civarında oturan sen ise, İslâm ümmetinin tamamına zarar veren cihaddan geri durma haramını işliyorsun. Bu fetvayı benden nakledebilirsiniz; Afganistan'da savaşan ve haşiş kullanan bir kimse Peşaver'de veya Kabe'de ibadet eden âbid**

bir kimseden daha faziletlidir. Çünkü her ikisi de haram irtikâp etmektedir. Birinin işlediği haram kendisine zarar vermekte, diğerinin işlediği haram ise bütün ümmete zarar vermektedir. Elbette ki bir kişiye zarar vermekle bütün ümmete zarar vermek bir değildir. Şimdi bu fetvayı dinledikten sonra bana; "bu adam fanatik veya duygusal" sözlerini sarf etme. Bu fetvayı al, her yere tebliğ et.

Bu hususta İbn Teymiyye (Allah ona Rahmet eylesin) şöyle demektedir; **"İmandan sonra, dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmana karşı koymaktan daha üstün olan bir farz yoktur."**

Önce; **"La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah"** demek ve ona inanmak, sonra ise saldırgan düşmana karşı durmak gelir. Şimdi sen gelip de; "bunlar haşiş içiyor" dersen ve bunların cihadlarını hafife alırsan ne yaptığının farkında mısın? Sen biliyor

musun ki Yermuk savaşına ve Kadisiye savaşına katılan sahabeler arasında da içki içenler olmuştur. Mesela Ebu Mihcen Kadisiye savaşında içki içtiği için ordu komutanı Saad bin Ebi Vakkas tarafından cezası verilinceye kadar hapsedilmiştir. Ebu Mihcen haleti ruhiyesini ortaya koyarak şu şiiri söylemiştir:

At Ve mızraklar göz önünde iken Elim kolum bağlı olarak oturmam Üzüntü olarak bana kâfidir.

Ey aziz kardeşlerim! Halkın cihadı ile İslâm davetçilerinin cihadı farklıdır. İslâm daveti her türlü şaibeden arı ve saf olur. İslâm davetçileri arasında içki içen, sigara içen ve kumar oynayan bir kimse bulunması mümkün değildir. Afgan cihadı ise bir halk savaşıdır. Bu tür halk savaşlarının içinde takvalı olmayan fasıklar, istemediği halde savaşa katılan münafıklar, hatta imanı zayıf olduğu için daha sonra dinden çıkanlar bile

bulunmaktadır. Mesela; zamanının en büyük iki imparatorluğundan biri olan Pers İmparatorluğunu çökerten Yermuk ve Kadisiye savaşlarında halkın çeşitli sınıflarından insanlar bulunmuştur. Savaştan sonra peygamberlik iddia eden ve dolayısı ile dinden çıkan Tuleyhe el-Esedi Kadisiye savaşında bulunmuştur. Hz. Ebu Bekir mürtetler müslüman olduktan sonra bunları çeşitli savaşlara göndermiş, Kisra ve Kayser'e karşı savaşmalarını istemiştir. Hz. Ömer de bunun pratiğini yaptırmıştır. Durum böyle iken siz nereden fıkıh öğreniyorsunuz? Sizin fıkıhçılığınız nerede?

İbn Teymiyye (Allah rahmet eylesin) Fetava adlı kitabının 28. cildinin 506. sahifesinde şunları zikretmektedir:

"Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: **Takva sahibi olsun, günahkâr olsun, her emirle birlikte cihad etmek gerekmektedir. Yine**

başka bir yolla cihad etmek mümkün olmaz da yalnız çok günahkâr bir ordu ile birlikte cihad etmek gerekirse, böyle bir ordu ile cihad etmek farzdır. Çünkü bizler iki şeyden birini seçmekle karşı karşıya bulunuruz. Ya kâfirlere karşı mağlup olup küfre boyun eğmek veya günahkârlarla beraber olup İslâm'ı zafere eriştirmek. Elbette ki ikinci şık seçilme mecburiyetindedir. Diğer yandan günahkâr Müslümanlarla beraber olup kâfirlere karşı savaşmaktan çekinen insanlara gelince (ki uydurma bir takvaya sahipmişler gibi görünen Hariciye fırkası bu yolu tutmaktadır) bunlar dini bilmeyen cahillerdir. Bu davranışları onların cehaletini gösterir."

Kardeşler! Meselenin derinliklerini ve gerçek boyutlarını idrak etmemiz gerekir. Aksi takdirde yalpa vururuz, tökezleriz.

Muska Taşımanın Hükmü

Muska taşımaya gelince; şayet bir insan Kur'an ve Sünnete dayanarak muska yapacak olursa şimdi sizden hanginiz veya hangi âlim bunun mekruh veya haram olduğunu söyleyebilir? Peki, hasen bir hadiste zikredildiği gibi Rasulullah'ın sahabelerinden Abdullah bin Amr bin As böyle bir muska yazmamış mıdır? Abdullah diyor ki: **"Ben bu muska yapmayı çocuklarımdan aklı idrak edenlere öğretiyordum, aklı ermeyenler için de bir levhaya yazıp boynuna takıyordum."** (Konuyla ilgili olarak bkz. Kitap Tıp, bab: 19) Bu bir sahabedir. Bu böyle yaptıktan sonra artık kim Kitap ve Sünnet'ten yapılan muskanın haram olduğunu söylemeye cesaret gösterebilir? İbn Hacer el-Askalani'nin de Fethu'l-Bari isimli kitabında naklettiği gibi tüm fıkıh âlimleri şu üç şartın

bulunması halinde muskanın caiz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir;

Muskanın anlaşılır bir dilden olması,

Peygamber efendimizden nakledilen bir şekilde olması,

Muskayı taşıyan kimsenin, fayda verenin, muska olduğuna inanmaması.

Şimdi boynuna muska takan bir Afganlının bu inancı nereden gelmektedir? Onun bu inancı esrar içmesinden mi kaynaklanmıştır? Hayır, o bu düşüncesini bir âlimden almıştır. Ona göre Afganistan'daki her hoca dini bilen âlimdir. Bütün bunlardan sonra İbn Teymiye'nin şu sözünü çok iyi dinleyin: **"Ehli Sünnet ve'l-Cemaatın esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: Her takva sahibi veya günahkârla birlikte cihad etmek gereklidir. Çünkü yüce Mevla bu**

dine günahkâr insanlarla da ve ahlakı düşük topluluklarla da yardım eder."

46–50. AYETLERİN TEFSİRİ

46- Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi, onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun," denildi.

47- Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilir.

48- Ey Muhammedi Nitekim bunlar, daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde, Allah'ın emri galip oldu.

49- Onlardan bazısı Peygamber'e: "Bana izin ver, beni fitneye düşürme" diyordu. Bilin ki onlar, zaten fitne içine düşmüşlerdi. Şüphesiz Cehennem, kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır.

50- Ey Muhammed! Sana bir iyilik dokunursa onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa "daha önce biz cihada çıkmayıp geride kalmakla tedbirli davrandık" derler. Ve sevinerek dönüp giderler."

Cihad Hazırlığı

"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı." Yani cihad ve savaş hususunda ciddi olan insan savaşma için tedbirler alır, ona dair teçhizat satın alır. Şayet o münafıklar savaşmayı istemiş olsalardı, silah, at ve benzeri şeyler alır, eğitim yaparlardı. Çünkü savaşmada ciddi olan insan, savaş eğitimi

görür, bir kamptan veya çadır eğitiminden geçer. Böylece hazırlıklı olur. Buna mukabil bir yerde yapılan savaşı ziyaret etme maksadı ile seyahat edilirse onun bu gibi şeyleri satın alması veya bir eğitimden geçmesi gerekmez. Kısaca nasıl ki namazın sahih olabilmesi için abdest şartsa, abdest olmadan namaz kılınmıyor ise hazırlık yapılmadan da cihad olmaz. Çünkü hazırlık cihadın şartıdır. Eğer bir insan hazırlıksız bir şekilde bir savaşa katılacak olursa günahkâr olur.

Mesela bir insan gelse, iki gün askeri kampta kalıp savaşa katılmak istese buna bizim çatışmaya girmeye izin vermemiz halinde biz günahkâr oluruz, izinsiz gitmesi halinde de kendisi günahkâr olur. Bir insan düşmana karşı koyacağına güveni gelmedikçe savaşa katılması caiz değildir. Mesela; sürünemeyen veya geri çekilmeyi bilmeyen, koşamayan ve benzeri

hareketleri yapamayan insan savaşa katılamaz. Keza eline verilen silahı kullanamayan insan savaşa katılamaz. Böyle bir kişi mücahidlere yardım etmesi yerine onlara yük olur. Birileri cihada geldiği zaman Afganlılar ona bakıyorlar; onlar Döşaka ile ateş ederken sen onu görür de bu Zukiyak'ın piyasada fiyatı kaç para der ve bu iki silahı birbirinden ayırt edemezsen artık onların gözünden düşersin. Çünkü sen Döşaka ile Zukiyak'ı birbirinden ayırd edemeyecek bir durumdasın. Buna karşılık Afganlılar senin güzel silah kullandığını görürlerse sana da, görüşlerine de saygı duyarlar ve senden fikir alırlar. Sen onlar için faydalı olursun. Sizler de duymuşsunuz ki Allah'a kurban olan Ebu Hamid Mervan Afganlılara Zukiyak silahı eğitimi yaptırıyordu. Afganlıların çoğu ellerinde bulunan ağır silahları iyi kullanamıyorlar. Bunların eğiticilere ihtiyaçları var. Kardeşimiz

Abdulevvel bana şunları anlattı: Nengihar'da savaşa katıldık. Merkeze girdik, uçaklar geldi. Zukiyak uçaksavarlarından sorumlu olan kişiye dedi ki; **"ateş et".** Ateş etti, hiçbir kurşun çıkmadı. Dedi ki; **"bu bozuk".** Uçaklar bize yağmur gibi bomba yağdırdı. Bizi parçaladı. Geri çekilme mecburiyetinde kaldık. Geri döndüğümüzde ben Zukiyak uçaksavarını söktüm. Baktım ki onlar yanlışlıkla ibreyi arkaya çevirmişler. Görüldüğü gibi silahı kullanmak çok önemli. Yine insanı psikolojik olarak düşmanla savaşmaya kendisini hazırlaması gerekir. Müslüman Allah'ın emri ile düşmana hücum edeceğini ve Allah'ın emri ile hedefine isabet ettireceğini düşünerek savaşmalıdır. Çünkü her şeyin gerçek faali ve müsebbibi yüce Mevladır. Bu hususta bir âyet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

"O kâfirleri siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed, kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın. Fakat Allah attı..." (Enfal, 17)

Şurası da bir gerçek ki eğer Allah'ın başarı nasip etmesi ve zafere ulaştırması olmazsa kulun savaşa hazırlıklı olması veya sayının çokluğu herhangi bir şey ifade etmez. Mücahid savaş için hazırlanmalı ama zaferin Allah'ın tevfiki ile olacağını bilmelidir. Bu hususta Ebu Derda diyor ki: "Sizler amellerinizle savaşıyorsunuz." (Yani kişinin ameli salih ise savaşta başarılı olur, salih değil ise başarısız olur). Günah işlemek mağlubiyet sebeplerindendir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmaktadır: "İki topluluk karşılaştığı gün, içinizden savaştan yüz çevirenlerin yaptıkları bazı günahlardan dolayı şeytan ayaklarını kaydırmak istemişti." (Ali İmran, 155)

Sen silah kullanmayı öğrendikten sonra Rabbinle ilişkilerini düzeltmelisin. Mevlan ile olan bağlantını kuvvetlendirmelisin, O'na yalvarmak ve O'na tevekkül etmelisin. Yani hem sebebe başvurmalısın hem de neticeyi Allah'tan beklemelisin. Şayet sen sadece Allah'a tevekkül eder, hazırlık yapmaksızın savaşa gidecek olursan silahsız savaşa giden gibi olursun. Bu dinen caiz değildir. Sebeblere başvurmamak Rasulullah'ın Sünnetine ve İslâm dinine muhalefet etmekdir. Peygamber efendimiz (sav) sebeblere başvurur ve Allah'a tevekkül ederdi. Sebeblere başvurmamak sünneti terk etmektir. Hz. Ömer (ra)'a Yemen'den bir kavim yanlarına azık almaksızın hac ediyor ve "bizler Allah'a tevekkül etmiş kimseleriz" diyorlar diye söylenir. Bunun üzerine Hz. Ömer; bunlar "mütevekkilun değil, müteekkulundurlar" yani tevekkül edenler değil, yemek yiyicilerdir der. Çünkü bunlar

hac'da diğer insanlara muhtaç olmakta ve onlardan azık taleb etmektedirler. Sebepler edinmek şarttır.

Ebu Davud veya Tirmizi'de rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmaktadır; Sahabiler;

—Ey Allah'ın Rasulü! Kendisiyle tedavi olduğumuz ilaçlar ve efsunlandığımız efsunlarla aziz ve celil olan Allah'ın kaderine karşı bir fayda sağlar mı? diye sordular. Allah Rasulü (sav); **"Bunlar da (ilaç ve efsunlamak da) Allah'ın kaderindendir"** buyurdu.

Bunlar kaderdendir. Sebepler edinmek kaderdendir. Bu nedenle Hz. Ömer (ra) Şam bölgesinde taun hastalığı yayıldığında sahabelerle istişare etti. Sahabelerden bir tanesi; **"Allah'ın kaderinden mi kaçalım?"** dedi. Hz. Ömer o sahabeyi ayıplayarak şu cevabı verdi;

—**Allah'ın bir kaderinden diğer bir kaderine kaçıyoruz. Şayet senin iki kenarlı bir vadin bulunsa, kenarlardan biri otlu diğeri çorak olsa sen hayvanlarını otlak yerde mi otlatırsın, yoksa çorak yerde mi?** O sahabe de;

—**Otlak yerde otlatırım** dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer;

—**Sen otlak yerde Aziz ve Celil olan Allah'ın kaderi ile otlatırsın, çorak yeri de yine aziz ve celil olan Allah'ın kaderi ile bırakırsın" dedi. İşte sahabeler kaderi bu şekilde anlıyorlardı.**

Silah Sahabelerin Hayatlarının Bir Parçasıydı

Bazı kimselerin aklına; neden Rasulullah sahabeleri için askeri eğitim kampı açmamıştır, sorusu gelebilir. Rasulullah böyle bir kampa ihtiyaç

duymadı çünkü sahabelerin hepsi süvari askerlerdi. Silah onların hayatının bir parçası idi... Birbirlerini sadece çocukları olduğunda veya atları doğurduğunda tebrik ederlerdi.

Silah onların hayatlarının bir parçası olması nedeni ile eğitime ihtiyaçları olmamıştır. Bununla birlikte Rasulullah (sav) besili olan atlarla besili olmayan atları yarıştırarak sahabeleri eğitiyordu. Sahihi Buhari'de de varid olduğu gibi eğitilmiş atların yarıştırıldığı meydan altı mil genişliğindeydi. Seniyyetu'l-Veda isimli yer ile Zarifoğulları mescidi arasındaki bir mesafe idi. Peygamber (sav) ile Hz. Aişe (r.anha)'de koşu yarışı yapıyordu. Sahabelerde bizlerde olduğu gibi fazla yağlar ve göbekler yoktu. Ruhları ve bedenleri katleden rahatlık onlarda yoktu. Çalıştıkları kadar yiyorlardı. Onlar iki vakit yemek yiyorlardı. Güneş doğduktan sonra

ve güneş battıktan sonra. Sabahları sabah sütü içiyorlardı akşamları da akşam sütü içiyorlardı. Yemekleri sadece bu idi. **Ancak bizlerin uğraşı ve meşguliyetimiz sanki onlardan daha fazla imiş gibi veya onlardan daha fazla cihad ediyormuşuz gibi üçüncü bir öğün yemek yemeyi ilave ettik. Üç defa yemek yiyoruz. (!)**

Sahabelerin kadınları, bugünküler gibi yerinden kalkamaz derecede şişman olma bir yana, o kadar hafiflerdi ki varlıkları ile yokluğu bilinemiyordu. Mesela Hz. Aişe (r.anha)'yı deve üzerindeki mahfelin içerisinde zannederek gidiyorlar daha sonra mahfeli indirdiklerinde içerisinin boş olduğunu görüyorlardı. Hz. Aişe var mıdır, yok mudur bilinemiyor. Bu onların kilo bakımından ne kadar zayıf olduklarını göstermekte. **Günümüzde ise kadınlar maşallah zırhlı harb gemileri gibiler(!) Neden? Çünkü hizmetçi istiyor, çocuğunu**

emzirmiyor, çamaşırını yıkamıyor, evini süpürmüyor, ayak ayaküstüne atıp dergisini bekliyor veya televizyon programlarını izliyor ya da benzeri şeylerle uğraşıyor. Kendilerine herhangi bir şey denildiğinde de size; "İbn Hazm, kadın hizmet etmek zorunda değildir demiştir," cevabını veriyorlar. Maşallah ne kadar da bilgililer(î) Allah bu bilgiçlerle evlenen kocalara yardım etsin. Hülasa sahabe-i kiram savaş için hazırdı. Yeni kamplara gitmeye ihtiyaçları yoktu. Çünkü silah sahabelerin hayatlarından bir parça idi bununla birlikte ferdi olarak kendi eğitimlerini ihmal etmiyorlardı. **Onlardan hangisi ata binemiyordu, hangisi kılıç ve mızrağı güzelce kullanamıyordu veya hangisi ok atamıyordu?** Bu haller sahabelerin tabii yaşantısı idi. Hatta kadınların bile tabii hayatıydı. **Sizler Huneyn savaşında Ümmü Süleym'in hançerini biliyorsunuz. Rasulullah**

Ümmü Süleym'i ve elinde de hançeri gördü. Ona; "Ey Ümmü Süleym, bu nedir?" diye sordu. (Ümmü Süleym Rasulullah'ın süt halalarından veya teyzelerinden biridir. Nevevi, bunu ispat etmiştir). Ümmü Süleym de;

— **"Bu bir hançerdir. Ben bununla senin çevrenden kaçanların karnını yarıyorum"** dedi. Rasulullah da Ümmü Süleym'in kocası Ebu Talha'ya şunu söyledi:

— **"Görüyor musun, bu saçı dökületi veya bu gözü az göreni görüyor musun? (yani bu ihtiyar neneyi görüyor musun? Nasıl cesaretli?)"** Evet, silah onların hayatlarından bir parça idi.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini

alıkoydu ve (onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46)

"...denildi." Bunu diyenler kimdir. Bunu, oturun oturanlarla birlikte diyerek kendileri birbirlerine söylemişlerdir. Gelelim ve izin isteyelim, eğer bize izin verirse cihada çıkanlar arasında bozgunculuk yaparız ve eğer bize oturmak için izin verirse oturanlarla birlikte otururuz, demişlerdir. **"(onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi."** Bunu söyleyenin Allah Rasulü (sav) olduğu da söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) onlara kızarak; **"oturun oturanlarla** beraber," demişti. Onlar da **"tamam, biz izin aldık,"** demişlerdir. Allah Rasulü (sav)'e cihada katılmamak hususunda izin almak için geldiklerinde Rasulullah (sav) onlara kızmış ve **"oturun oturanlarla beraber, oturun kadınlarla ve çoluk çocuklarla beraber"** demiştir. Bunun üzerine onlar da; **"bu bizim için bir izindir"** demişlerdir.

"(Onlara); oturun oturanlarla beraber denilmiştir". Yani onların bu hallerini başlarına kakarak ve azarlayarak, oturun çocuklarla, kadınlarla birlikte denilmiştir. "Geri kalan (kadın)larla birlikte geri kalmaya razı oldular. Onların kalblerine mühür vurulmuştur. Bu yüzden onlar hiçbir şey anlamazlar." (Tevbe, 87)

"Eğer onlar sizin aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar..." (Tevbe 47) Yani sizinle birlikte cihada katıldıkları taktirde sizin kuvvetinizi, düşman karşısındaki direnişinizi artırmazlar. Bunlar adeta çingenelerin ihtiyarlan gibidirler. Yemekleri yerler, merkepler üzerinde yük olarak taşınırlar. Yani bu ihtiyarlar iki yönden zararlıdır. Hem yiyecekleri yerler, yeyip bitirirler hem de kendileri ile yük taşıtılacak merkeplere binip yük taşıtılmasına engel olurlar. İşte savaştan geri kalanlar bunlara benzemektedirler.

Onlardan bir hayır gelmez. Zorla katılsalar da mü'minlerin arasını bozarlar. Fitne ve fesadı yayarlar. Çeşitli propagandalar yaparlar. Âyeti kerimede bunlar; "eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı" buyruluyor. Yani bunlar ortaya çıkan her olaya kulak verirler. Bilmeyen, onların saf insanlar olduğunu zanneder. Hâlbuki onlar malzeme toplarlar, zamanı gelince de bomba gibi patlatırlar.

Yine ayet-i kerimede: "İçinizde onları dinleyenler de vardır" buyruluyor. Yani sizin içinizde onlara raporlar sunan insanlar da vardır. Onlar sizin içinize sızdırılmış ajanlardır. Çünkü ajanların vazifesi hadiseleri dinlemek ve onu temsil ettiği makamlara aktarmaktır. Bu nedenle Allah Teala onları "çokça dinleyenler" sıfatı ile sıfatlandırmışım Çünkü ajanlar en çok kulaklarını kullanırlar.

Mü'minlere böyle bir sıfat verilmez. Çünkü bu ajanlara aldanan mü'minler bile onları sadece bir kere veya iki kere dinler ondan sonra vazgeçerler. İnsanları dinlemeyi kendilerine vazife edinmezler. Ancak Müslümanların içine giren ajanların işi budur. Onlar mü'minlere karşı soğuk savaşı yürütmek için tam bir hazırlık içindedirler.

Bir müslümanı namazdan sonra yakalar ve ona;

—**"Nereye gidiyorsun"** diye sorarlar. Eğer o;

—**"Filan yerde savaş var, oraya gidiyorum"** diyecek olursa ona;

—**Dikkat et, orada savaşanların yarısı münafık. Ne yapacaksın orada? Onlar sefil ve kendilerini bitirmiş insanlar, ne fayda sağlayacaksın sen onlara? Neyi düzelteceksin? Bir baharatçı felaketlerin mahvettiği bir yeri elindeki baharatlarla**

düzeltebilir mi? (Yani sellerin yakıp yıktığı veya çeşitli afetlerin yok ettiği ot ve ekinleri baharatçı satmış olduğu baharatlarla telafi edebilir mi?) Sen çenesi çökmüş ve beli bükülmüş ihtiyar bir nineyi genç bir kız haline mi getireceksin?" şeklinde sözler söylerler.

Mü'minleri Savaşta Sahipsiz Bırakan ve Fitne Çıkaranlar

"...ve içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..." Yani aranızda ayıplarınızı gözetleyen bir takım insanlar vardır. Rezil olmanızı beklemektedirler. Tökezleme ve hatalarınızı toplayıp naklederek genişletmeyi ve bir damlayı deniz haline dönüştürmeyi beklemektedirler. Yani pireyi deve yaparlar. Onlara karşı dikkatli olunuz ve Kur'an'a bakınız: **"Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranıza mutlaka bir fitne**

sokmak için koşuşurlardı." Ancak güvenilir bir komutanlığın etrafında safınız sık olursa, birbirinize kenetlenmiş ve birbirinize sarılmış olursanız, bu halde hiçbir kimse aranıza girmeye ve karışıklık çıkarmaya güç yetiremez. Müslümanların arasında fesat çıkarmak isteyen kimseler yarasalar gibidirler. Ancak karanlıklarda varlıklarım sürdürebilirler. Az dahi olsa bir nur ve aydınlık olduğu zaman, marifet nuru veya ilim nuru veya iman nuru olduğu zaman tükenirler. Çıkıp gitmek zorunda kalırlar. Fıkıh âlimlerinin de beyan ettiği gibi bu kimseler şayet İslâm ordusu ile birlikte cihada çıksalar ve İslâm ordusu zafere ulaşsa, bu kimselere ganimetten hiçbir pay verilmediği gibi küçük hediyeler dahi verilmez. Cihada çıkmazdan önce komutanın bu tür kimseleri ordudan çıkartması üzerine farzdır. Eğer bu kimselerin ordudan çıkartılması ile onları seven ve onlara aldanan saf insanlar

bulunması yüzünden fitne çıkacağından korkulursa, bu kimseler İslâm ordusu ile birlikte cihada çıkarlar, ancak ganimetlerden hiçbir pay alamazlar. Küçük çocuklara ve kadınlara ganimetten verilen basit hediyeler dahi o kimselere verilemez. Yani bu kimselere, çocuk ve kadınlara ayrılan miktar ve diğer mücahitlere verilen pay verilemez. Bu hususta tüm fıkıh âlimleri ittifak etmişlerdir. Şafii mezhebinden olan Remli'nin "Nihayetu'l-Muhtac" isimli fıkıh kitabının 8. cildinin 60. sahifesinde şöyle denilmektedir; "Cihada gitmemeyi teşvik eden kimseyi (muhazzilini) ve bozguncu haber yayanları (mürcifini) İslâm ordusu ile birlikte cihada katılmasını önlemek, ordunun saflarını kontrol ederek fitneden korkmadığı sürece bu kimseleri İslâm ordusunun safından çıkarmak halife veya halifenin vekili için sünnettir. Hatta bu kimseler İslâm ordusunda kaldıkları taktirde zarar

verecekleri zannı ağır basarsa imama veya vekiline bu kimseleri ordudan çıkarmak farz olur."

Hanbelî mezhebinden olan Buhut'un İnsaf isimli fıkıh kitabının 442. sahifesinde şöyle denilmektedir; Halifenin, cihada gitmeme propagandası yapan muhazzil ve bozguncu haber yayan mürcif kimseleri ve Müslümanların haberlerini düşmanlara bildireni, müslümanlar arasında fitne sokanı ve münafıklığı ve zındıklığı ile tanınanları cihaddan men etmesi şarttır.

Şayet bu kimseler, Müslümanlarla birlikte cihada çıkmış olurlarsa, bunlara ganimetten mücahitlerin payı gibi pay ayrılmaz, bunlara kadın ve çocuklara verilen basit hediyeler dahi verilmez. Hatta bu kimseler savaşta kahramanlık göstermiş olsalar dahi hüküm budur. Çünkü bu kimselerin müslümanlara zararları, kâfirlere olan zararlarından daha şiddetlidir." Bu

İmam Ahmed'in ve Şafii'nin mezhebidir. Muğni adlı fıkıh kitabının 10. cildinin 420. sahifesine bakınız.İşte bu nedenle, "...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı..." Aranızda fitne çıkarmakta acele ederler. Mesela şöyle derler:

"Sen Abdurrasul Sayyaf ile savaşıyorsun öyle mi? Onu bırak, o bir şeye yaramaz. Garibanın tekidir. Onu bırak git Hikmetyar ile birlikte savaş" gibi sözler sarf ederler. Bu sözlerle sadece fesat çıkarmayı hedeflerler. Şayet sen Hikmetyar ile birlikte savaşıyor olsaydın sana; **"Hikmetyar kan dökmek için seni kullanmaktadır git ve Rabbani'yi araştır. Onunla birlikte savaş,"** der. Eğer senin Ahmed Şah Mesud'a gittiğini görürse; **"Ahmed Şah Mesud Fransa ve Amerika'nın uşağıdır. Senin bilmediğin birçok malumatları bilmekteyiz. Fakat Rabbimiz bunları örtmeyi emretti,"** diyecektir. Subhanallah!

Bunların kalbi hasta. Kalbi hasta olandan ne beklenilir. Çürümüş bir elmadan güzel bir koku çıkması beklenebilir mi? Ondan ancak pis bir koku çıkabilir, kalb hastadır, nefis hastadır... Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Güzel bir ülke, Rabbinin izni ile mahsulünü verir, kötü olan bir ülke ise ancak kavruk bir mahsul çıkarır..." (Araf, 58)

Bütün bunlara rağmen aziz ve celil olan Allah'a güvenin ve O'na tevekkül ediniz. Ben inanıyorum ki çerçöp boşa gidecek fakat sağlam olanlar yerinde kalacaktır. Bu hususta da yüce Mevla şöyle buyurmuştur;

"Cüruf ve köpük boşa gider, insanlar için faydalı kısımları yerinde kalır. Allah böylece misaller verir." (Rad, 17) Başka ayetlerde ise şöyle buyrulur;

"Ey Peygamber! Allah'ın güzel bir sözü kökü sabit, dalları göğe doğru yükselen

güzel bir ağaca benzettiğini görmez misin? O ağaç Rabbinin izni ile her zaman meyvelerini verir. Allah insanlara misaller veriyor ki öğüt alsınlar. Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer." (İbrahim, 24-26)

Evet, ayette de belirtildiği gibi asılsız sözler, iftiralar köksüz ağaca benzer, yeryüzünde sabit duramaz. Kalplerden kayıp gider, kesinlikle kalplerde karar kılamaz. Çünkü inanan kalplerde, murdar sözler devamlı kalamaz. Mü'mine, bir kimse gelip fesad konuştuğu zaman ona; **"Ey kardeşim! Sus, neden sen gidip bunu kendini ilgilendirene anlatmıyorsun?"** der. Münafıklar ise şu ayet-i kerimede tasvir edildiği gibi aksini yaparlar;

"Kendilerine emniyet veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu hemen yayarlar. Şayet onlar bu haberi Peygambere ve kendilerinden olan

idarecilere götürmüş olsalardı onlardan hüküm çıkarmaya ka'dir olanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi." (Nisa, 83)

Gelip de bana; "falanla filan kimse arasında savaş olmaktadır" diyeceğine git ve bu halde olan kimseleri uyar. Onlara nasihat et, eğer samimi bir kimse isen... Onlar sana gerekçelerini açıklayacaklardır, bu hallerini beyan edeceklerdir. Ancak bir kelime ezberleyip de iyice araştırmaksızın, konuyu kavramaksızın ve bunu yaymanın cihada vereceği zararları düşünmeksizin anlatman nedendir? Ama bir kelime öğreniyorsun; "aman kızım bunu annene haber ver" diyorsun. Düşünmeden bunu yayıyorsun. Onun cihada ne kadar zarar vereceğini idrak edemiyorsun. Elbette ki bunun vebali vardır. İşte şu kardeşimiz Ebu Said" isminde biri. Bir hafta önce bize geldi. Ebu Said, sana neler anlatıldığını söyle.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Salat ve selam Allah Rasulünün üzerine olsun;

Biliyorsunuz ki arkadaşlarla beraber oturduğumuz da inşallah cihad edelim derdik. Ve arkadaşlarımdan birisi benim Afganistan'a cihad için gitmek istediğimi işitti. Evime gelerek; **"Ey kardeşim sana Allah rızası için nasihat edeceğim,"** dedi. Ben;

"Ne kastediyorsun? "dedim. Kendisinde akide dersi aldığımız falan hocaya gittim ve ona Afganistan'da cihad etmenin hükmünü sordum. Bana küçük bir kitapçık gösterdi o kitapçıkta Afganlılar'ın müşrik olduğu, onlarla birlikte cihad etmenin caiz olmadığı zikrediliyordu" dedi.

Abdullah Azzam konuşan kardeşin sözünü kesti ve dedi ki;

-"İşittiniz mi? Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değilmiş, çünkü onlar müşriklermiş! Düşünün! Bu kardeş (Ebu Said), onbeş gün önce buraya geldi. Suudi Arabistan'dan geldi. Düşünebiliyor musunuz? Bir kısım insanlar, bir halkın tamamına müşrik demeye ve onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, diye söylemeye cesaret edebilmektedirler! Afganlılarla cihad etmek caiz değildir, diyorlar yani onlarla birlikte cihad ettiğiniz takdirde günahkâr olursunuz. Çünkü bu caiz değildir! Kanaatlerince bunu Allah rızası için nasihat olarak söylemekteler!

Bu gibi insanları tasvir eden ayetler ne kadar manidardır.

" Ey Muhammed, de ki: "Amelleri yönünden en çok zarara uğrayanları size haber vereyim mi?. Onlar dünya hayatındaki gayretleri boşa giden

kimselerdir. Oysa kendileri iyi iş yaptıklarını sanırlar." (Kehf, 103-104)

Peygamber efendimiz de bu gibi insanları tasvir ederek şöyle buyurmuştur: **"Sizler iyiliği kötülük, kötülüğü de iyilik gördüğünüz zaman haliniz ne olacaktır."**(Mecmuu'z-Zevaid, c. VII Sh. 280. Bu hadisi Ebu Yale, ayrıca Taberani Evsad isimli kitabında rivayet etmişlerdir.)

İslâm'ın en yüksek mertebesi olan cihad ve Müslümanlara yardım etmek haram görülürse böyle bir düşünce nasıl doğru olabilir. Bunu söyleyen insanlara soralım; Afganlılar niçin müşriktirler? Şirk nereden gelmiştir? Afganlılar hakkında ne diyorsunuz:

— Onlar Peygamberi aracı kılıyorlar, yani Allah Rasulü (sav) ile tevessülde bulunuyorlar.

— Onlar kabirlerden medet umuyorlar, yani kabirlerle istiğasede bulunuyorlar.

— Onlar korunmak için muska, hamail, nazar boncuğu gibi şeyler taşıyorlar. Bu üç şeyden başka bir şey yok. Şimdi bunları teker teker izah edelim:

— Kabirlerden medet ummak; evvela bu halin bulunmadığı hiçbir halk tanımıyorum. Ne Ürdün'de, ne Suriye'de, ne Irak'da, ne Mısır'da ne de başka bir yerde kabirlerden medet umulmadığı, kabirlerle istiğasenin yapılmadığı hiçbir yer görmedim.

Bu konuda konuşmaya başlamadan önce, Allah'a hamd olsun Rabbimizin hidayeti ile kendimizi bildiğimizden beri İslâmî davet içerisinde yetiştik. Kalbimizde sofiliğe (şer'i şerife muhalif olan tasavvufa), bidatlere ve hurafelere yönelik şiddetli nefretler vardır. Bunlarla savaşmaktayız. Ben ilköğretimin altıncı sınıfında iken İslâmî

Harekete katıldım. Hurafe ve bidatlere karşı derin nefretlerim vardır. İnanır mısınız ben doktoramı Mısır'da yaptım. Orada bulunduğum sürece İmam Şafii (rahimehullah)'ın kabrini ziyaret etmedim. Çünkü bu ziyaretimin hadise ters düşeceğinden korktum. Zira Peyamber efendimiz: "Mescid-i Haram, Mescid-i Aksa ve Medine'deki kendi mescidi dışında herhangi bir yeri ziyaret etmek için kolanların çekilmeyeceğini (bineklerin hazırlanıp idilmeyeceğini)" beyan etmiştir. Hâlbuki İmam-ı Şafii'yi ziyaret etmememden dolayı içimde bir sıkıntı buluyordum ve bunu İmam-ı Şafii'ye karşı bir cefa gibi kabul ediyordum.

Kahire'de el-Ezher Üniversitesi'nin karşısında bulunan Hz. Hüseyin camisindeki Hz. Hüseyin'e ait olduğu iddia edilen kabrin etrafında insanların tavaf yaptığını, tavaf yapmayan insanlara; "haydi koş koş kabrin

etrafında yedi defa tavaf et" diye söylendiğini, bazı kimselerin kabre Hüseyin'in kabri diyerek secde ettiğini, adaklar adadığını ve benzeri bidat ve hurafelerde bulunduklarını gördüm. Gerçekte ise Hüseyin camisinde, Hz. Hüseyin'in ne kabri, ne başı, ne cesedi, ne de saçının bir teli bulunmaktadır. Bunları gördüğümde sinirim tepeme fırlıyordu. Ancak bunlar Ezher'in hemen yanında yapılmakda idi. Serin bir yerdi ve ben bu mescidde oturup ders çalışıyordum. Subhanallah! Bu tür bidat ve hurafelerden nefret ediyorum.

Bazı arkadaşlarım tasavvufçuydular. Bu konu üzerinde onlarla devamlı tartışmalarımız olurdu. Kayınbiraderlerimden bazıları sofi idiler ve hatta eşim de sofi idi. Bu konuyu çirkin görmekteyim. Allah'a hamd olsun ben korunmak için muska asmakta ve tevessülde (aracı kılmakta) bulunmaktan hoşlanmıyorum. Yani; ey Allah'ım! Beni

Peygamber (sav)'in yüzü hürmetine bağışla demiyorum. Bununla birlikte ehl-i sünnet imamlarından Ahmed bin Hanbel buna cevaz vermiştir. Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyen el-Bani'nin Tevessül isimli kitabına müracaat edebilir. Evet, İmam Ahmed bin Hanbel Peygamber (sav) ile tevessülde bulunmayı yani; Ey Allah'ım beni Peygamberin yüzü suyu hürmetine affet demeyi caiz görmüştür. Ancak İmam Ebu Hanife bunu mekruh görmüştür. Ahmed b. Hanbel'in buna cevaz vermesine rağmen Ebu Hanife bunu mekruh gördüğü için, biz ihtilaftan kaçınmak için böyle bir şey yapmıyoruz. Görüldüğü gibi bir kısım âlimler Peygamber efendimizi dualarda aracı yapmayı caiz görmüşler, diğerleri ise sadece bunu mekruh saymışlardır. Haram dememişlerdir. O halde Afganlıların bu tür tevessülleri şirk sayılabilir mi? Elbette ki değil.

Korunmak için muska ve benzeri şeyleri takmaya gelince; Şurası bir gerçektir ki, eğer muska Kur'an ve Sünnette bildirilen şeylerle veya sahabelerden yapılan rivayetlerle hazırlanmışsa buna ruhsat vardır. Nitekim Abdullah bin Amr bin el-As'tan rivayet edilen hasen bir hadiste Abdullah'ın şu hadisi yazdığı rivayet edilmiştir: **"Bütün şeytanların, zehirli haşaratın ve her isabet eden gözün şerrinden Allah'ın mükemmel sözlerine sığınırım"** (Buharî, Kitab. Enbiya, Bab. 10)

Abdullah b. Amr b. el-As diyor ki; **"Ben bunu oğullarımdan anlayabilenlere öğretiyordum, anlayamayanlara ise bir levhaya yazıyor ve boyunlarına asıyordum."**(Bkz. Ebu Davud, Tıp, Hn. 3893.) Görüldüğü gibi yapılan muska rivayetlere dayanmakta ise kimsenin buna itiraz etme hakkı yoktur. Bir muskayı açtığınızda iki şekilde bulabilirsiniz. Birincisi; içerisinde ya

Allah veya ya Rahman veya Âyetel Kürsi, İhlâs, Nas ve Felak sûreleri gibi âyetler ve dinin yasaklamadığı ifadeler vardır.

İkincisinde ise; Bid'at ehlinin yaptığı ve müslümanlarla alay ettiği şeyler vardır. Ben birçok muskayı açtığımda içerisindeki şeylerin bid'at ehli tarafından müslümanlara uydurulan şeyler olduğunu gördüm. Bir kısım muskaların içerisinde, on iki imamın ismi yazılıydı. Bazılarındaysa el veya göz resimleri çizili idi. Bu tüı muskaları kaç paraya sattıklarını biliyor musunuz? Bazen bunların fiyatları bin Afganiye ulaşmaktadır. Bazan da 5000'e. En pahalı olan muskalar ise Şialar tarafından yapılan muskalardır. Afganlıya göre bin rupi çok büyük bir paradır. Bu tür muskaları satın alanlar ancak hocalardan satın almaktadırlar. Hocaların bu muskaları Kitap ve Sünnete göre yazdıklarını zannetmektedirler.

Doktor kardeşlerimizden bir tanesi bana şunları anlattı; Arap bir kardeş bir Afganlının boynunda asılı olan muskayı tuttu ve onu kesmek istedi. Afganlı;

— "Niçin kesmek istiyorsun?" dedi. Arap kardeş;

— "Bu şirktir," dedi. Afganlı kardeş ona;

— "Bu Kur'an'dır, Kur'an'ı Kerim'i boynuna asmak mı yoksa Kur'an'ı Kerim'i kesmek mi şirktir?" dedi. Afganlıların muskaya bakışları budur. Muskaları Kur'an olarak zannetmektedirler. Şayet Kur'an diye boynunda taşıdığı muskayı karşısında açarak onu okusanız ve içerisinde Kur'an ve Sünnetten hiçbir şey bulunmadığını gösterseniz kendi haline kendisi gülecektir. Bazı muskalarda, ya Ali, ya Hasen veya ya Hüseyin gibi medet veya bizi kurtar gibi şirk lafızlar içerdiğini farz edelim'. Bu tür içerisinde şirk lafızlar bulunan muskayı,

içerisinde Kur'an ve Sünnetten ayetle: veya hadisler yazılıdır diyerek taşıyan kimseye müşriktir denilemez. Bu kimse cehaleti nedeni ile mazur sayılır. Biliyorsunuz ki biz ehl-i sünnetin imamları, insanların anlamaları zor olan meşe içlerde cehaleti mazeret kabul ederler. Mesela, Bunlara İbn Kayyım el-Cevzi ve İbn Teymiye, Muhammed b. Abdulvahhab bunlardandır. Şimdi biz bunların görüşlerini kabul ediyor muyuz yoksa etmiyor muyuz? Onlar bu tür zor meselelerde insanların mazeretlerini kabule şayan görmüşlerdir. Geçen yıl Şeyh Abdülmecid ez-Zindani ile birlikte hacc'da bulunduk. O, bana şeyh Abdülaziz b. Baz'a şöyle sorduğunu anlat ti; haklı kimseler insanı İslâm dininden çıkaran ve şirke düşüren amelleri yapmaktadırlar. Bu gibi insanları tekfir edebilir miyiz? Abdülaziz bin Baz ise; Hayır bunları tekfir edemeyiz. Çünkü Muhammed bin Abdülvehhab'a, Kevvaz

kubbesi etrafında tavaf ederek, o kubbeden medet uman insanları tekfir edebilir miyiz diye sorulduğunda; "onlara bu yaptıklarının hükmünü öğreten kimselerin az olması nedeniyle onları tekfir edemeyiz" demiştir. İki yüz elli seneden beri Arap Yarıdaması'nda şirke, bidatlere ve müşriklere karşı mücadele edilmesine rağmen Medine ve Mekke'de dahi hâlâ bid'at ehli sofiler bulunmaktadır. Afganlıların Mekke ahalisinden daha iyi olmasını mı istiyorsunuz? Evet, Afgan halkı onlardan daha iyi ve faziletlidir, çünkü Afgan halkı cihad etmektedir.

Fıkhi açıdan mevzuumuza dönelim. Dikkat edin, hepimizin kendisi ile hükmetmekle emrolunduğumuz şeriattan konuşalım. Bizler Afgan halkının hepsine birden nasıl müşrik denilebildiğini anlamak istiyoruz. Bu insanlar nasıl müşrik olabilirler? Bir takım insanlar bunlara onlar müşriktir,

onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, nasıl diyebilirler? Hâlbuki Muhammed b. Abdülvehhab'ın Kevvaz kubbesi etrafında tavaf ederek kubbeden yardım isteyenleri tekfir etmediğini ve onlar hakkında onlara bunun şirk olduğunu öğretenlerin azlığından dolayı onları tekfir edemeyiz dediğini görmüştük.

Diğer taraftan İbn Teymiyye -Allah ona rahmet eylesin- Cehmiye mezhebinden kimselerle tartıştığında onlara son olarak şöyle demişti; **"Şayet ben sizlerin söylediğini söylersem kâfir olurum. Ancak ben sizleri tekfir etmiyorum. Çünkü sizler cahilsiniz."**

İbnul Kayyım el-Cevzi de şöyle demektedir: "**Evliyaların yatırlarından veya başka şeylerden, medet uman, yardım ve isteklerde bulunan kimseleri cahil olmaları nedeniyle tekfir etmiyoruz."**

İşte bu kimseler ehlisünnet vel cemaatin bu meseleler hakkında en titiz olan imamlarındandır. Onlar ise bunları söylemişlerdir. Bu âlimlerin saf akide üzerinde olduklarını hepimiz kabul etmekteyiz. İlmi üstünlüklerini itiraf etmekteyiz. İşte bu âlimler insanları cehaletleri nedeniyle mazur kabul etmişlerdir. Bu âlimlerin özür kabul ettikleri ve sahibini mazur gördüğü bazı şirk olan şeyleri bizler nasıl özür kabul etmeyiz?

—Yukarıda zikrettiğimiz tevessül meselesine gelince; Bu hususta Rasulullah'la diğer velilerin farklı oldukları beyan edilmiştir. Dualarda Rasulullah (s.a)'i aracı kılınmasının İmam Ahmet b. Hanbel tarafından caiz görüldüğünü zikretmiştik. Velileri aracı kılma meselesine gelince; buna dahi bir kısım âlimlerin ruhsat verdikleri zikredilmektedir.

Bu konular beni çok meşgul etmiştir. Hatta bazı gençler bu gibi meselelere fetva

bulmak için çeşitli mercilere başvurmuşlardır. Bazı gayretli gençler buraya geldiklerinde bir veya iki gün cihada katılmışlar, diğer bazıları da hiç cihada katılmadan Peşaver'de kalıp geri dönmüşler, Suud'daki Abdullaziz b. Baz'a Afganistan'daki mücahidler arasında büyük ve küçük şirklerin görüldüğünü anlatmışlardır. Bunun üzerine Abdulaziz b. Baz bana şu uzun mektubu yazıp postalamıştır:

"Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berekatuhu. Muhterem Hoca Efendi Abdullah Azzam, Allah seni muvaffak kılsın, amellerinde bereket ihsan etsin ve hakta yardımcın olsun. Amin. Ben sizi takdir ediyor ve kendisinden başka hiçbir ilah olmayan yüce Allah'a nimetlerinden dolayı hamd ediyorum. Şanı yüce Allah'dan beni ve sizleri şükrüne layık kimselerden kılmasını diliyorum. Kulu, Rasulü, dostu,

Peygamberimiz, imamımız, efendimiz Muhammed bin Abdullah'a onun aline, sahabelerine ve onların yolunun takipçilerine salat ve selam olsun. Yüce Allah'dan bizleri ve sizleri Peygamberin Sünnetine tabi olan onun dinine basiretle davet eden kimselerden kılmasını niyaz ederiz. Şüphesiz yüce Allah buna güç yetirendir.

Ey Değerli kardeşim! İslâm'ın, Müslümanların, cihadın, mücahidlerin ve muhacirlerin zafer bulması için sarf ettiğiniz büyük gayretlerinizden ve güzel amellerinizden dolayı size teşekkür etmek beni sevindirir. Aziz ve celil olan Allah'tan size olan hayırlarını artırmasını ve sevaplarınızı fazlalaştırmasını, gayretlerinizi mübarek kılmasını ve sizinle kendi dinine yardım etmesini, bizleri ve sizleri dünya ve ahiret hayatında hak söz üzere sabit kılmasını, her türlü saptırıcı fitnelerden

korumasını, hak üzere olan mücahit kardeşlerimize yardım etmesini, dinde onları fakih kılmasını ve hidayet üzerinde bir araya getirmesini, İslâm'ın ve Müslümanların düşmanlarını perişan etmesini, kuvvetlerini dağıtmasını, topluluklarını paramparça etmesini, musibet üzere musibet göndermesini niyaz ederim. Şüphesiz ki O, en güzel dost ve en güzel yardımcıdır.

Ey Şerefli kardeşim! Cihada katılan ve muhacirlerle bağlantı kuran bir kısım kardeşler aracılığı ile bize ulaşan malumatlara göre; gerek komutanların bir kısmında, gerekse avam halkın bazılarında, Peygamberi aracı kılarak yardım isteme, velileri ve tasavvuf şeyhlerini vasıta yaparak yardım dileme gibi büyük şirkler bulunuyormuş. Keza muska, hamayil gibi bazı şeyler takınarak küçük şirkler ve bidatler de bulunuyormuş. Sizlere tavsiyem, insanlarda görülen bu gibi şirk ve bidatlere

karşı münasip usullerle karşı çıkmaya özen göstermeniz, her münasebette onların üzerinde titizlikle durmanız, her toplantı ve konferansta onları dile getirmeniz, bu gibi insanlara şirk, bid'at ve isyanın düşmanın musallat olma sebeplerinden olduğunu açıklamanız, onlara Allah ve Rasulüne itaat etmelerinin gerekli olduğunu bildirmeniz ve bid'atlerden kaçınmanın zaferin sebeplerinden biri olduğunu beyan etmenizdir..."

Müslümanların zihinlerini karıştırmak için bir yerden bir yere laf taşıyan ve Abdulaziz hocaya da bu gibi sözleri söylen gençlerden bir tanesi bana şunu nakletti: "Şeyh Abdulaziz bin Baz bana dedi ki: Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değildir. Çünkü bu, Allah'a ortak koşanlarla beraber olup, inançsız kâfirlere karşı savaşmaktır. Bu da caiz değildir." Ben, bunu sana söyleyen Şeyh Abdulaziz bin Baz mı?

dedim, genç; evet, dedi. Ben; Allah'ın dininden insanları ürkütmeyiniz... Abdulaziz bin Baz'ın söylediklerini dinleyen birçok insan vardır. Bu nedenle Abdulaziz bin Baz'ın her söylediğinden insanlar nefret edeceklerdir! dedim. Ve Suud'a gittiğimde Abdulaziz bin Baz'la görüştüm, ona; senin, Afganistan cihadı hakkında, müşriklerle birlikte mülhidlere karşı savaşmaktır dediğini naklettiler, bu doğru mudur? dedim. Şeyh bin Baz; Hayır, bana iftira etmektedirler. Benim adıma yalan söylemektedirler, dedi ve bu konuda Afgan cihadının İslâm cihadı olduğunu, Afganlılarla birlikte canla ve herkesin gücü nisbetinde malla cihad etmenin farz olduğunu belirten birçok yazılar yayınladı. Bu yazıların yayınlandığı dergiler ve fetvalar yanımızda mevcuttur. Bu yazıları Müçtema Dergisi ve Cihad Dergisi yayınlamışlardır. Evet, bu cihad farz-ı ayn olan bir cihaddır. Canla ve malla cihad

etmek gerekmektedir. Abdulaziz bin Baz bir yazısında şunları da ifade etmiştir: "Bana gelen haberlere göre Lahor şehrinde bulunan ve adı şu olan bir kişi benim Afganistan mücahidleriyle birlikte cihad etmeyi caiz görmediğimi, çünkü bunun müşriklerle birlikte mülhidlere karşı bir cihad olduğunu söylediğimi yayıyormuş. Bu tamamen yalandır." Abdulaziz b. Baz, konuyla ilgili bir kitap yazmış, bir nüshasını da Şeyh Abdurrabrasul Sayyaf'a göndermiştir. Ayrıca bir nüsha da Lahor'daki Dave ve Fetva'dan sorumlu olan Abdulaziz b. Atik'e göndermiştir. Ey kardeşler!

— Afganlıların kabirler aracılığı ile yardım dilediklerini görmüş olsak dahi biz onlara müşrikler diyemeyiz. Hâlbuki biz onlardan hiçbir kimsenin böyle yaptığını görmedik. Ben sizin hepinize Allah için yemin verdiriyorum. Afganistan'a geldiğinizden beri yatırlardan medet uman bir Afganlıyı

gördünüz mü? Allah'a yemin ediyorum ki ben şu ana kadar hiç görmedim ve bu sene benim cihaddaki altıncı senem. Bazı insanlar ise Afganistan'a geldiklerinin altıncı saatinde mikroskopla veya teleskopla bunların yatırlardan medet umduklarını istigasede bulunduklarını keşfetmekteler. Vallahi ben kilometrelerce mesafe kat ettim, Kabil'e kırk kilometre kalıncaya kadar ulaştım ve yolda bir tane dahi yatıra rastlamadım. Halbuki Pakistan'ın Peşaverle Tirimangal bölgesi arası yatırlarla dolu. (Pakistan sınır kentine) Afganistan'ın içerisinde ise yol boyunca bir tane dahi yatır görmedim. Ey kardeşlerim! Şayet sizler dininizde ciddi kimseler iseniz ve gerçekten Allah için nasihat etmek istiyorsanız, bu gariban kimselerin arasına girmeniz ve onlara Allah'ın dinini ve sahih inancı öğretmeniz, sizler için daha evla olmaz mı? Bizler, onların üzerlerinde taşıdıkları muska ve

nazar boncuğu gibi takılardan, onların bu konudaki hislerini galeyana getirmeksizin birçoğunu toplayıp nice torbalar doldurduk. Ben, eğitim kampında görevli olarak bulunduğum sıralarda bu konulara hiç girmiyordum. Kampın son iki gününde veya gece sohbetlerinde onlara; Ebu Hanife'nin kabir inşasındaki görüşü nedir? Diye soruyordum. İmam Ebu Hanife'nin kabir bina etmeyi mekruh gördüğünü öğrendiklerinde kendileri de bunu kalplerinden çirkin görüyor ve terk ediyorlardı. Aynı şekilde İmam Ebu Hanife'nin muska ve hamayil taşıma hususunda ve benzeri şeylerdeki görüşü nedir diye genel sorular soruyordum ve cevaplarını veriyordum. Afganlılar Ebu Hanife'yi çok severler. Tabi İmam Ebu Hanife bu tür bid'atleri şiddetle reddetmektedir.

Ey kardeşlerim! Bu insanlar güzel vaazı ve hikmetli sözü dinlemeye ve itaat etmeye hazırdırlar. İngilizler üç asır boyu onlara

vahabiliği kendilerine karşı çıkar korkusuyla çirkin göstermişlerdir. Ben de bir zamanlar vahabiliği çok kötü bir şey zannediyordum. Sizler bu insanların vahabiliğe karşı görüşlerini bir gün bir gecede ve kolay bir şekilde değiştiremezsiziniz. Onlarla içli dışlı olun. Sizi tanısınlar. Size güvendikleri takdirde dininize ve inancınıza da güvenirler ve öğreteceğiniz sahih inancı kabullenirler.

Ey kardeşlerim! BBC radyosu Mücahit liderlerden sahih inanç sahibi Sayyaf ve Hikmetyar'a karşı vahabilik silahını kullanmakta ve bunlara karşı savaş açmaktadır. Adı geçen bu radyo Peştu diliyle şunu yayınlamaktadır: "Sayyaf, Peşaver'de Afganlılar arasında vahabiliği yaymak için Suud güdümlü özel bir üniversite kurdu." "Aranıza fitne sokmak için mutlaka koşuşurlardı.." âyeti kerimesinin pratik örneğini görün!

Bazı gençler, Suudi Arabistan'dan ve Suud tüccarlarından Sayyaf'a yardımlar geldiğini görünce ona karşı komployа girişтiler. İnsanları onun itikadı hakkında şüpheye düşürmeye çalıştılar.

Hâlbuki insanlar Sayyaf'ı tanıyorlardı, bu olmaz diyorlardı. Neyazık ki bu tür şüpheleri sokanların çevresinde bulunan insanlar şunu söylüyorlardı: "Ben, bizzat kendim Sayyaf'ın koruyucularından şu kadar muska topladım. Ben, Sayyaf'ın sekreteriydim. Bu da onların bid'atçi olduklarının ve inançlarında hurafeler bulunduğunun delilidir" diyorlardı. İşte bu gibi şeyleri yayıyorlardı. Bazıları Sayyaf vahabidir diyerek birliği bozmaya çalışıyor, bazıları, Sayyaf sahih inanca karşıdır diye propagandalarda bulunuyorlardı. Böylece Sayyaf'ın adını kirletip yardımları ondan kesmek istiyorlardı.

Bu nedenle şu durumda iki hususla karşı karşıyayız.

—Ya Afganlılarla birlikte cihadı terk edeceğiz. Bu da Afganlıların dışındaki kâfirlerin burayı işgal etmelerine yol açacaktır, din ve dünya için daha büyük bir zarara uğratılmış olacağız.

— Ya da facir de olsa başta bulunan emirle birlikte savaşacağız. Bununla da daha büyük facir olan kimseler engellenmiş, hepsi olmasa dahi İslâm şeriatının çoğunluğu tatbik edilmiş olacaktır. Bugün ve benzeri hallerde yapılması gereken görev budur. Hatta Raşid halifelerden sonra yapılan cihadların bir çoğu bu şekilde hasıl olmuştur. Her halükârda cihad durdurulamaz. Çünkü kıyamete kadar devam edicidir. Bu hususla ilgili olarak Peygamber efendimiz (sav)'in cihadda araç olarak kullanılan atları överek şöyle buyurduğu rivayet edilmektedir: "Atlar, kıyamete kadar yelelerine hayır bağlı olan bineklerdir. Bu hayırda, sevaplar ve

ganimetlerdir." Ebu Davud'un rivayet ettiği başka bir hadiste de Rasulullah şöyle buyurmuştur: "Allah'ın beni gönderdiği günden ümmetimin en sonuncusunun Deccal'le savaşmasına kadar cihad devam edecektir. Bunu ne bir zalimin zulmü, ne de bir adaletlinin adaleti iptal edecektir." Yine Peygamber efendimizden birçok yolla rivayet edilen bir hadisi şerifte Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Ümmetimden bir topluluk hak üzere olmaya devam edeceklerdir. Onlara muhalefet edenler hiçbir zarar veremeyeceklerdir."

Ehl-i Sünnet ve'l cemaat âlimlerinin bütün gurupları, takva sahibi olan imamla da, günahkâr olan imamla da cihad etmenin gerekli olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Ancak Ehl-i Sünnet vel Cemaat olan Müslümanların dışındaki Rafiziler ve Hariciler bu görüşe katılmamakta, kendisiyle

cihad edilen imamın günahlardan uzak bir imam olması gerektiğini söylemektedirler. Hâlbuki Peygamber efendimiz (s.a) bir hadisi şerifte şöyle buyurmuşlardır: **"Zalim, hain ve günahkâr emirler iş başına geleceklerdir. Kim onların yalanlarını doğrular ve onlara yardım ederse benden değildir ve ben de onlardan değilim. Onlar Cennetteki havuzun başında su içmek için benimle beraber olmayacaklardır. Kim onları doğrulamaz, onların zulümlerine yardım etmez ise o bendendir ben de ondanım. Böyle yapan kimse ise su içmek için havuzu kevserde benimle beraber olacaktır."** (Tirrnizi Fiten 72; Müsned-i İmam Ahmed bin Hanbel, 3,95)

Peygamber (sav)'in emrettiği cihadın kıyamet gününe kadar emir sahipleri ile olacağını ve yine Peygamber (sav)'in zalimlerin zulmüne yardımcı olmayı yasakladığım öğrenen kişi, orta yolun saf

İslâm dininde cihada müstehak olanlarla cihad etmek olduğunu öğrenir. Afgan halkından mes'ul olanların durumu gibi. İslâm'da her emir ve toplulukla cihad etmek ancak belirtilen bu surette mümkündür. Kendisi ile birlikte cihad edilen topluluğa yardım, onlara Allah'a isyan hususunda yardım etmemek suretiyle gerçekleşmiş olur. Bu nedenle sen Afganlılarla birlikte cihad et, ancak masiyet olan şeylerde, (sigara içmek nesvar vb. şeyler kullanmakta) onlara yardım etme. Muska ve hemayil gibi şeylerde onlara uyma. Bilakis onları uyar ve onlara dini öğret. Onlara, Allah'a ve Rasulü'ne itaat olan hususlarda itaat et. Allah'a isyan olan masiyet olan şeylerde onlara itaat etme. Çünkü yaratıcıya isyan olan bir hususta yaratılana itaat yoktur. Bu yol İslâm ümmetinin öncesi ile sonrası ile seçkinlerinin yoludur. Her mükellefin üzerine farz olan budur. Bu yol, ilimlerinin azlığından

dolayı fasit (sapık) Haricilerin yolu ile her ne surette olursa olsun emir sahiplerine mutlak itaati söyleyen Mürcie mezhebinin yolu arasında orta yoldur.

51- 52. AYETLERİN TEFSİRİ

51-"Onlara de ki: Bize ancak Allah'ın yazdığı isabet eder. O,bizim dostumuzdur. Mü'minler sadece Allah'a güvensinler."

52-"De ki: Siz, bizim için iki güzelliğin birinden başka neyi bekleyebilirsin!? Biz ise, sizin için Allah'ın kendi katından veya bizim elimizle sizi bir azaba uğratmasını bekliyoruz. Bekleyin, doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenleriz."

Mürciflerin Sözleri

Daha önce de izah edildiği gibi 47. ayet-i kerimede: "Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranıza fitne sokarlardı" buyrulmaktadır.

Âyet-i kerimede geçen ve bozgunculuk diye tercüme edilen "habalen" kelimesinin manası; fesat çıkarmak, söz taşımak, insanları birbirine düşürmek, fitne çıkarmak, insanların arasını açmak ve Müslümanların safları arasında fesat yaymak, onların içine şek ve şüphe sokmaktır. Evet, bu gibi insanlar mücahidin omuzladığı davada şüphe uyandırmak için koşuşurlar. Çünkü mücahidin savunduğu davanın hak olduğuna iman etmesi, içersinde bulunduğu cihadın hak cihad olduğuna inanması, altına sığındığı gölgesi ile gölgelendiği sancağın hak sancak olduğuna kanaat getirmesi, mücahit için en önemli ve en gerekli vasıflardandır. Ta ki bu sıfatlara sahip olan mücahit hoş gönüllülükle ölüme yönelsin, tereddüt geçirmesin. Acaba ben bir cahiliye ölümü ile mi öleceğim yahut kör sancak diye vasıflandırılan ırkçılık sancağı altında mı

savaşacağım, ölümüm nasıl olacak şeklinde tereddütlere düşmesin. Evet, savaşçı yürüdüğü yolun yüzde yüz sağlam olduğuna ve üzerinde dalgalanan bayrağın hakkın sembolü olduğuna inanması gerekir. Çünkü böyle olan bir mücahit, var olan tüm gücünü harcadığında hayır her yerden kaynar. Mücahit için yollar açılır. İşte bu nedenledir ki, bir cihadı yıkmanın en kolay yolu o cihada bir kısım nifak ve şüphe tohumları saçmaktır. Tereddütler sokmaktır. İlk önce komutan hakkında şüpheler ortaya atarlar. Çünkü düşman orduyu komutanına karşı şüpheye düşürürse, cephenin yüzde altmışını yıkmış olur. Bakarsın ki komutan cihad saflarının önünde kasıp kavruluyor. Bir insanın tahammül edebileceği en zor şartları üstleniyor, en ağır acılara katlanıyor. Bir beşerin takatinde olan her şeye tahammül ediyor, arkasında bulunan neferlerse ortaya atılan bir şüpheden veya

güveni sarsıcı bir kelimeden dolayı o komutanı acımasızca eleştiriyor ve kendi kendine şöyle diyor: Peki, komutan üzerine atılan havan mermileri ve 41 BM silahlarının attıkları füzeler arasında savaşıyor. Fakat filandan duyduğuma göre bu adam paraları çalıyor, etrafına fasit kimseleri toplamış, milletin paralarını yiyor, insanların kanını emiyor diyorlar. Bu komutanın durumu ne? Bakarsın ki bu er gözleriyle gördüğüne değil, fakat bir fitnenin ortaya attığı söze inanıyor.

Ey şerefli kardeşim!

Aziz ve celil olan Allah sana akıl vermedi mi? Sen senelerden beri bu komutanla birlikte yaşamıyor musun? Geceleri kalktığında karşında onu görmektesin. Harbin en şiddetli anında senden önce o vardır. İnfak ettiğinde o senden daha cömert davranmıştır. Hamle yapılması gereken yerlerde o ilk hamleyi

yapandır. Bütün bunlara rağmen bir adam geliyor, bir söz söylüyor ve seni kandırıyor. Hâlbuki senin şu âyet-i kerimenin zikrettiği insanlar gibi olman gerekir:

"Bu iftirayı işittiğiniz zaman mümin erkek ve kadınların güzel zanda bulunup kendi kendilerine: "Bu apaçık bir iftiradır" demeleri gerekmez miydi?" (Nur, 12)

Vallahi! Mekke'ye gittiğimde biri geldi ve bana**: "Biz Afgan cihadına yardım için para topluyoruz, yanımıza bir uğrasan da sohbet etsen"** dedi. Ben, vaktimin çok kısıtlı olmasına rağmen yanına gittim. Beni çağıran kardeş üniversitede hoca. Onunla mescitte konuştuk. Ve sonra bana şunları söyledi:

- Vallahi kardeşim! Ben bazı insanlardan senin Peşaver'de apartmanlarının olduğunu işittim. Ben de dedim ki:

Allah'a hamd olsun kimseye muhtaç değilim. Fakat niçin Peşaver'de apartmanlar yapayım? Şayet yapacak olsam, memleketim olan Ürdün'de yaparım. Peşaver'deki apartmandan ne istifa edeceğim? Rabbimizin harap ettiği bir yeri ben mi tamir edeceğim?

İşin garibi bu zatın, bu sözleri bana söylediği zaman Peşaver'de hiç kalmamıştım. Evet, insanlar düşünmüyorlar. Meseleleri anlamıyorlar. Bir fitneci insan geliyor, bir laf ortaya atıyor, üç kişinin, beş kişinin birden dinlerini ifsat ediyor, onlarca kişiyi cihaddan geri çeviriyor, onlar da bırakıp gidiyorlar. Ben, bu adama doğru dürüst cevap vermedim. Çünkü sözleri cevap vermeye değmezdi. Ben ona ne diyecektim ki? Bu adam Mekke'de oturuyor. Üniversitede hoca. Hayatında bir kere dahi olsa hicret eden bir Afganlıyı görmek için Pakistan'ı ziyaret etmemiş. Allah'a hamd

olsun Yüce Mevla bu gibi insanlara gerçeği kendisi göstermiştir. Bu hususta bizim yükümüzü hafifletmiştir. Şu ayette de buyurduğu gibi: **"Bu,** (suçlular istemese de) **Allah'ın hakkı gerçekleştirmesi ve batılı ortadan kaldırması içindir"** (Enfal, 8).

Yüce Allah hakkı ortaya çıkarmayı kendisi üstlenmiştir. Çünkü bu uydurma sözler iftira ve fitneler hafif bir rüzgârla dağılıp gidecek olan yaz aylarındaki bulut gibidir. Süratle yok olacak ve hak ortaya çıkacaktır. Çünkü güzel ve hak olan sözler yeryüzüne kök salmıştır. **"Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer"** (İbrahim, 26). Hiçbir kimse hakka hücum etmeye güç yetiremez. Çünkü hak kuvvetlidir, batıl ise zayıftır.

Şanı yüce olan Hak Teala, hak ile birlikledir. İzzetin Rabbi olan yüce Allah hakkın yanındadır. "...Bu da böyledir. Çünkü gerçek ilah yalnız Allah'tır" (Hacc, 62). Yüce

Allah hakkı açığa çıkarmak, batılın ise beynini ezmek ister...

"Aksine biz, hakkı batıla çarparız da hak batılın beynini parçalar. Böylece batılın canı çıkar..." (Enbiya, 18).

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, yeryüzüne ve vicdanların derinliklerine hayrın köklerini salmak ister. Hak vicdanları etkiler. Batıl ise kalplerden silinip gider, ömrü kısadır. Batılın ömrü azdır. Uzun süre devam edemez. Bu nedenle birçok insan gelmekte ve: "Ey kardeşim! Beni affet, senin aleyhinde şöyle şöyle konuştum vs. demekteler. Ben gülümsemekteyim ve sizi Allah affetsin, demekteyim. Siz hakka dayandığınız, hak üzere olduğunuz zaman kulların hile ve tuzakları size ne zarar verebilir? Bu hususta şair şöyle demiştir:

Sen Allah'a sığındıktan sonra

Kulların hileleri sana ne zarar verecektir?

Bu nedenle, falan etrafına çok insan topladı denildiği zaman ben, o kimsenin bâtıl üzere olduğunu zannediyorum. Falan kimse bir parti kurdu, falan parti çok kuvvetlidir, falan şöyledir... vb. gibi sözlere devamlı şöyle cevap veriyorum: "Üste çıkan köpükler akıntılar arasında yok olup gider..." Köpüğün su üzerinde devamlı kalması mümkün değildir. Bir kimse bâtıl üzere olduğu zaman Allah onu bereketli kılmaz. Hakkı ise, şanı yüce Allah mübarek kılar.

Seyyid Kutub'un Eserleri Ebedileşti

Şeyh İbn Teymiye ve Seyyid Kutub'un - Allah ikisine de rahmet eylesin - eserlerine baktığım zaman şu âyeti kerimeyi çok daha iyi anlamaktayım: "Allah'ın nasıl bir misal verdiğini görmüyor musunuz? Güzel söz, kökü yerde sabit, dalları havada güzel bir

ağaç gibidir" (İbrahim, 24). İbn Teymiye, Hicri 728 yılında zindanda vefat etli. Kitapları yakıldı. İbn Kayyım el-Cevzi Dımaşk sokaklarında dolaşırken çocuklar o âlimin arkasına takılır onunla alay eder, ıslık çalarlardı. İbn Teymiye'nin yazmasını yasaklamışlardı. Kalem ve defteri elinden alıp kendisini zindana atmışlardı. Kalemsiz ve kâğıtsız kalan İbn Teymiye zindanın duvarlarına yazı yazardı. İbn Teymiye'nin el-Hameviye veya et-Tedmiriye isimli risalesini zindanın duvarlarından nakletmişlerdir.

Seyyid Kutup - Allah ona rahmet eylesin - aynı şeye maruz kalmıştı. Zindanda idam olunmuştur. Seyyid Kutub'u caddede idam etmeye cesaret edememişlerdir ve onu zindanın karanlık bir odasında kurulan darağacında idam etmişlerdir. Şu ana kadar da Seyyid Kutub'un mezarı nerededir bilinememektedir. Ailesi dahi mezarını bilmemektedir. Seyyid Kutub'un ailesinden

biri bana şöyle demişti: "Eğer üstadın kabrini bize bildirselerdi ziyaret ederdik." Ben: "Rabbi onu bilmektedir, sizin bilmenize gerek yoktur" dedim. Seyyid Kutup idam edildiğinde Kahire'nin merkezî caddelerinde altı bin veya sekiz bine yakın Fizilal yakıldı. Yani Fizilal'in altmış-dört bin cildi yakıldı. Mısır'da Fizilal'il Kur'an'ın ve özellikle Yoldaki İşaretler kitabının bulunduğu kimselere on yıl hapis cezası veriliyordu. Seyyid Kutub'un kitapları adeta afyon gibi değerlendiriliyordu... Onun kitaplarını bulunduranlar afyon kaçakçılığı yapıyor gibi cezalandırılıyordu. Seyyid Kutub idam edildiğinde Savtul Arap radyosunda onun idam edildiği bildirildikten sonra idam sebebinin: "Mısır'ın en ünlü şarkıcılarından Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istediği, el-Kanatır el-Hayriyye'yi (Mısır'da bir gezinti yeri olan ve fuhuşun en yaygın yapıldığı bölge) yıkmak istediği, Kahire'de yayın yapan

Kur'an-ı Kerim radyosunu bombalamak istediği, batı istihbarat ajanları ile ilişki içerisinde bulunduğu, Amerika'nın uşaklığını yaptığı ve batı hesabına çalışır olduğu ilan edildi. Daha sonra Savtul Arap radyosu Seyyid Kutub'un idamının yorumunu yaptıktan sonra son söz olarak: - bunu bizzat ben kendim işittim - "Cehennem'e kadar yolu var ve Cehennem ne kötü bir varış yeridir" deyip bültenini bitirdi. Savtul Arap radyosunun müdürü Ahmed Said, Seyyid Kutub'un idam edilmesini yorumladıktan sonra son söz olarak işte böyle söylüyordu: "O Cehennem'e gitmiştir. Cehennem ne kötü bir varış yeridir!"

Seyyid Kutub'un idamından sonra genç nesil sormaya başladı. İdam edilen kimdir? Niçin idam edilmiştir? Yoldaki İşaretler kitabı ve Fizilali'l-Kur'an nedir? Seyyid Kutup bu kitapları yazdığından dolayı niçin muhakeme edilmiştir. Böylece birçok insan

bu kitapları okumak için araştırmaya başladı. Beyrut'da hristiyan bir matbaa iflas ile karşı karşıya idi. Ve başka bir hristiyan ona şöyle diyordu: "Eğer matbaanı kurtarmak istiyorsan Fizilali'l-Kur'an'ı bas. Evet, üstad Seyyid Kutub - Allah ona rahmet eylesin - idam edildiği yıl Fizilal'il Kur'an'ın yedi defa baskısı yapıldı... Seyyid Kutub idam edilmeden önce ise Fizilal'il Kur'an'ın sadece birinci baskısı yapılmış, ikinci baskısı da yarılanmıştı. Seyyid Kutup'un kitablarını okuyan kimseler aziz ve celil olan Allah'a kulluğa yöneldiler ve ondan etkilendiler. Kendilerini saptıran kimseye lanet eder oldular. Günümüzde ise İslâm toplumunun bulunduğu her toprak parçasında Seyid Kutub'un eserleri bulunmaktadır. Bunlar birçok dillere tercüme edilmiştir.

Yemen'den Afganistan'a cihad için gönderdiğimiz üç kardeşi Afgan sınırında içeriye almıyorlar. Bu üç kardeş için

Hikmetyar'dan mektub almayı unutmuştuk. Bu nedenle sınırda tutuyorlar ve:

"Sizler kimsiniz?" diyorlar. Onlar:

"Biz Arabız" cevabını veriyorlar. Afganistan'a cihad için gelen ilk arap müslümanlar bunlar. Bu nedenle sınırdakiler bu üç kardeşe:

"Niçin buraya geldiniz?" O üç genç:

"Buraya cihad için geldik." Sınırdakiler:

"Hayır, Araplar buraya cihad için gelmezler! Sizler Amerika'nın uşaklarısınız", derler. O üç kardeş:

"Ey kardeşlerimiz biz buraya cihad için geldik, biz şehid olmak istiyoruz", derler. Sınırdakiler:

"Hayır, sizler Amerikan ajanlarısınız" der ve soruşturmayı genişletirler. "Sizler kimsiniz ve buraya nasıl geldiniz?" sorularını tekrarlarlar. Nihayet bu üç kardeş:

"Bizler Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", derler. Bunu duyan sınırdakiler;

"Sizler Seyyid Kutub'un talebeleri misiniz?" Gençler:

"Evet, biz Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", cevabını verirler. Bunun üzerine sınırdakiler tekbir getirir ve Elhamdülillah buraya Seyyid Kutub'un talebeleri ulaştı derler ve daha sonra binlerce insanı toplayarak bu üç kardeşe konferanslar verdirirler. Bu üç kardeş ise: "Biz Seyyid Kutub'un talebeleri olduğumuzu onlara söyleyip söylememe hususunda müteredditd idik. Onlara bunu söyledikten sonra ise adeta yeryüzü değişti" derler.

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (müminlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)

Evet, yüce Allah mü'minlerin kalblerinde birbirlerine karşı muhabbet yaratacaktır. Ey kardeşim, bu dedikodular, yaygaralar ve uyandırılmak istenen şüphe ve fitneler çok çabuk yok olacaktır... Ey kardeşim! Bu konuda mutmain ol. Bu tür şeyler buhar gibidirler. Buharın sebat bulması ise düşünülemez. Bazı insanlar bazı şeylerden gafil olarak cihadı karalayabilirler. Bunlar bilmedikleri halde bildiklerini zannetmekte ve şuursuzca Allah'a harb ilan etmekteler. Bunlar, cihada karşı savaş açtıklarında, Allah yolunda yürümek isteyenlere karşı savaş açmış olduklarının bilincinde değillerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah, küfür ile Allah yolundan engellemeyi bir arada zikretmiştir:

"İnkar edenlerin ve Allah yolundan engelleyenlerin amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah yolunda cihadı kasteden bir kelime söylediğin zaman: "İnkar edenler ve Allah'ın yolundan engelleyenler..." âyetini düşün! Allah'ın yolunda yürüyen bir kimseye geliyorsun ve ona: "Gel, bu yolda yürüme", diyorsun. O: "Neden yürümeyeyim?" diyor. Sen: "Bu yolda falan şöyledir, filan şöyledir, şu şunu yapmıştır, şu bidat vardır, şu şirk vardır..." cevabını veriyorsun.

Peşaver'den iki gün önce bize misafirler geldi ve bana: **"Hikmetyar'ın kışlası Versek'de put varmış. Bu doğru mu?"** dediler. Ben: **"Nasıl bir put? Yani Lat ve Uzza gibi bir put mu?"** dedim. Onlar: **"Hayır, kendisine adaklar yapılan bir türbe varmış",** dediler. Ben onlara: **"Vallahi ben Hikmetyar'ın kışlası Versek'e çok gittim, fakat böyle bir put görmedim, kışla uzak değildir. Buyurun Hikmetyar'a gidelim ve ona soralım"** dedim. Bunun üzerine kalktık ve Hikmetyar'a gittik. Ona: **"Senin kışlanda**

bir put olduğunu işittik" dedik. Hikmetyar: **"Estağfirullah, estağfirullah, eslağfirullah. La havle velâ kuvvete illâ billâh!"** dedi. Bunun üzerine onlar, kendilerine bu sözü söyleyene dönüp gittiler ve ona orada put yok dediler. O da hayır var ben bunu kesin biliyorum, haydi beraber gidelim diyor, onlar da tekrar iki araba kiralayıp Versek'e gidiyorlar. Gerçekten aradıkları putu bulmuş oluyorlar. Biliyormusunuz o put ne ve nerede? Put dedikleri şey geniş bir arazi üzerinde Pakistan'a ait bir kabir. Arazi üzerine kurulmuş çadırlarda yaklaşık yüz bin kişi yaşıyor, askerî kampta ise on iki bin ile yirmi bin arasında asker bulunuyor. Orada bulunan askerler onlara demişler ki: **"Kardeşlerimiz! Her şeyden önce bu Pakistan'a ait bir kabir. Afganistan'a ait değil. Sonra bizler bu topraklarda yabancıyız. Şayet bu kabire bir şey**

yapacak olsak bizi bu bölgeden çıkarırlar ve bize karşı savaş açarlar."

Gerçekten Versek bölgesinde bazı kabileler yaşamaktadır. Afganlılar oraya bir şey yapacak olsalar, onlara karşı silah çekip savaşırlar.

Allah Rasulü (sav) Mekke'de on üç yıl boyunca putların arasında namaz kıldı. Mekke'de bir gün olsun kılıcını çekerek Lat veya Uzza putlarını yıkmaya kalkışmadı, onlara dokunmadı. Bilakis Mekke'de bu putların olmasına rağmen Rabbi için namazını kıldı. Kâbe'nin etrafında 360 tane put bulunuyordu. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i, Ali'yi, Bilal'ı ve Ammar'ı toplayarak: "Gelin Lal, Uzza veya Hubel putlarını yıkalım" demedi. Çünkü buna güç yetiremezlerdi... Ve yüce Allah müslümanlara fetih ve zaferler nasib edince bu putların hepsi yerle bir edildi.

"Ve de ki: Hak geldi bâtıl yok oldu. Zaten batıl yok olmaya mahkûmdur." (İsra, 81)

Ahmed Şah Mesud bir gün şöyle diyordu:

"Ey cemaat, bekleyiniz. Biz bir gün putlaştırılan bu kabirleri yıkacağız... Şayet şu an oraları yıkacak olursak bir kısım köyler devletin tarafına, diğer bazıları da komünistlere katılırlar. Bize biraz fırsat verin. Bana Arap mücahitlerinden bir grup genç gönderiniz. Bunlar mücahitlerle birlikte yaşasınlar ve her birine bir cephe verelim de mücahitleri yetiştirsinler..." Şairin dediği gibi:

Madem ki hediye edeceğin ne bir atın var, Ne de malın

İnsanları davranışınla da mutlu edemiyorsan, O halde konuşmanla mutlu et.

Bazı kimseler ayak ayaküstüne atıp oturuyor, her dakikada bir çayım, kahvesini yudumluyor ve Afgan cihadı ve mücahidler hakkında şüpheler uyandırıyor. Bunu yapan kardeşlere şunu söylüyorum. Ey kardeşim! Gelin cepheye, onlarla birlikte savaşın ve onların eleştirdiğiniz yönlerini düzeltin. Sanki sizin bunu yapmanıza engel olan mı var?

Bir defasında Ahmed Şah Mesud şöyle demişti:

"Zafere ulaştıktan sonra Allah'ın izni ile putlaştırılan bu kabirleri kazmalarla değil BM 12 füzeleriyle yerle bir edeceğim."

Ey kardeşlerim, biraz sabırlı olunuz, bekleyiniz. Vallahi bu sözleri işitince beni bir titreme aldı. Artık bizler bu tür meseleleri bırakmayacak mıyız? Bu tür fitnelerden vazgeçmeyecek miyiz?

Arap ülkelerinde kendilerinden söz edilen en belirgin mücahid liderler Sayyaf

ve Hikmetyar'dır. Yardımların birçoğu bu iki mücahid lidere gelmektedir. Bir seneden beri Afgan cihadına şüphe sokanlar, Sayyaf'ı karalamak istiyorlar. Bunun sebebi, araplar tarafından tanınması ve yardımların çoğunun ona gelmesidir. Bu karalayıcılar şunu düşünmüşlerdir: Vallahi gelen yardımları başka bir yere kaydırmamız lazım. O halde ne yapalım? Sayyaf hakkında şüpheler ortaya atalım. Bu hususla en kısa yol olarak da inancında şüpheler olduğunu söyleyelim. Diyelim ki o Eş'ari'dir.

Be hey gariban, mikroskobu al da onun Eş'ari mi, yoksa Eş'ari değil mi olduğunu incele. Peki Eş'ari ne demek? Vallahi bunu dillerine dolayan insanlar Eş'ariliğin ne demek olduğunu bilmiyorlar. Fakat subhanallah! Bir iftiranın geçerli olabilmesi için en kısa yol, el ile tutulamayan ve göz ile görülemeyen bir iftirayı ortaya atmaktır. Tabii ki, inancının Eş'ari olup olmadığı zor

ölçülecek bir şeydir. İşin yoksa araştır dur. Onun inancı Eş'ari mi yoksa değil mi? Yine filan belli yerin uşağıdır iftirası da bu tür iftiralardandır. İşin yoksa araştır dur. Bu nasıl uşak, nerenin uşağı? Bu gibi insanlara siz Ahmed Şah'ı nasıl bilirsiniz diye sorduğunuzda onlar, hiç çekinmeden bu filan yerin uşağıdır, diyebilirler. Hâlbuki Ahmed Şah Mesud Afganistan'da en parlak komutanlardan biridir. Allah'ın onu korumasını ve yaptıklarını mübarek kılmasını niyaz ederiz. Ahmed Şah, Rusya'yı sarsmıştır. Batılılar bir adamın bir savaşta yüz tankı tahrip ettiğine inanamamışlardır. O, Rusların önüne tüfeklerle çıkmış, başarılar sağlamıştır, batılı basın mensupları gelince durumu görmüşler, hayrete düşerek şaşırıp kalmışlardır. Batıda Ahmed Şah'ın ismini yaymışlardır. Bunun üzerine Fransa ona: "Biz sana bir kısım doktorlar gönderelim de yaralılara "yardımcı olsunlar" demiş, ve fiilen

doktorlar gönderip elleri ve ayakları koparak kan kaybından ölen insanların yaralarını tedaviye girişmişlerdir. Çünkü bölgede yeteri kadar tıbbî müdahale yoktur. Ahmed Şah Mesud'un Fransız doktorlarından faydalanarak eli kolu kopmuş insanların yaralarını sardırması onun Fransız uşağı olduğunu gerektirir mi? Bir hadis-i şerifte beyan edildiği gibi, İsrail oğullarından ahlakî düşük bir kadın suyun başına vardığında susuzluğundan dolayı toprakları yalayan bir köpek görmüş. Ayakkabısını çıkarıp ona su doldurarak köpeği sulamış. Allah da onun bu amelinden dolayı onun ahlaki düşüklüğünü afvetmiş. (Sahih hadis kitaplarında köpeği sulayanın bir erkek olduğu zikredilmektedir. Bkz. Buharı, Mezalim, Bab: 23).

Şimdi, İsrail oğullarının ahlakı düşük kadınlarından biri sırf susuz kalan bir köpeği suladığından dolayı Allah'ın afvına mazhar

oluyorsa, bu kadar yaralının tedavisi için dıştan doktorlar getiren bir insana bu gibi acımasız eleştiriler yağdırmak ne derece doğru olur? Yani, yaraları tedavi edilen bu insanlar af edersiniz köpeklerden daha mı aşağıdırlar? Hâlbuki Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde **"Her karaciğeri kurumamış olan canlı hayvanı sulamada mükâfat vardır"** buyurmuştur.(Buhari, Musakah, Bab: 9, Mezalim Bab. 23; Müslim, Kitab-ı Selam, Bab: 153) Burada insanlar aç ve çıplak kaldıkları için ölüyorlar.

Çıplaklıktan ve açlıktan ölen bu insanlar köpeklerden daha m değersizdirler?! Kimsesiz kalmış, çıplak kalmış bir hristiyan dahi görsen, onu giydirmen, ona yedirmen sana farz değil midir? Şayet açlıktan ölmek üzere olan bir hristiyan görsen ve onu kendi haline terk etsen ve o da ölse; o takdirde sen Maliki ve Hanbelî mezheplerine göre açlıktan ölen hristiyanın

diyetini (kan bedelini) ödemek zorundasın. O kimsenin açlıktan dolayı öleceğini anladığın halde ona yardım etmediğinden dolayı o kimse ölmüş ise sen o kimsenin ölmesine sebep olmuş sayılırsın. Ve bu nedenle ağır diyet cezasına çarptırılırsın. Bu diyet de, kırk tanesi hamile olan yüz deve (veya bedeli) ya da bin altın dinardır. Kardeşler!

Afganlılar ve cihadları hakkında bazı gençlerin: **"Bunlar müşriktirler, bunlar bid'at ehlidirler, bunlarla cihad etmek caiz değildir"** gibi fetva vermeleri çok tehlikeli bir olaydır. Çünkü yüce Allah'ın İslâm ümmetini kendisi ile izzete ulaştırdığı cihadı yok etmiş oluyorsun. 300 yıldan beri hiçbir müslüman halkın gerçekleştirmediği bir cihadı Afgan halkı gerçekleştirmektedir. Bu halimizle bizler, -kardeşim Şeyh Temim'e de söylediğim gibi- hikâye olarak anlatılan şu kadına ve onu tebrike gelen insanlara

benzemekteyiz. Bir kadının kırk beş yıl hiç çocuğu olmaz. Kırk beşinci yılın sonunda Allah ona bir çocuk nasip eder. Onu tebrike gelen kadınlar çocuğu görünce, teyze çocuğun gözleri de küçükmüş, oğlun da esmermiş derler. Halbuki bu kadıncağız çocuğu kömür kadar siyah dahi olsa onu özünde ayın on dördü gibi görür. Afganlılar bu çocuğu olan kadına, onları karalayanlar da o kadını tebrike gelen dedikoducu kadınlara benzemektedirler. Bizler yıllarca bekledik. Böyle bir halktan cihadın başlatılacağını beklemiyorduk. Nihayet onlar küfre karşı savaşa giriştiler. İslam ümmetinin izzetini ilk defa ortaya koydular. Bizler de gelelim o kadınlar gibi cihadınızın şurası sakat, burası kör, şurası siyah diyelim. Bu bize yakışır mı? Cihadda eksiklikler olsa da o anda bu söylenir mi? Nitekim uzun dönem çocuğu olmayan bu kadının

çocuğu kör dahi olsa o, onu ayın on dördü gibi görür. Şair Metenebbi'nin dediği gibi:

Bu bir zencidir, dudağı nerdeyse yarısı kadardır. Yine de ona karanlıkta ayın on dördüdür denir.

Bir arap atasözünde de denildiği gibi, **"maymun annesinin gözünde ceylandır."** Biz yavrumuzu ceylan olarak görmek istiyoruz. Sizler de bunu ceylan görmek istiyorsanız, başımızın tacısınız. Bunu maymun gören ise, maymunların yanında kalmasın. Kendine başka yer bulsun. Vallahi kardeşler, biz bu cihadı İslâmî bir cihad kabul ediyoruz. Afganlılarla birlikte canla ve malla cihad etmenin farz-ı ayn olduğuna inanıyoruz. Allah'ın huzuruna vardığımızda taşıdığımız inancımız budur. Kim bunu böyle görüyorsa, hoş geldi sefa geldi. Onun, bizim başımız ve gözümüz üzerinde yeri vardır. Kim de bunu böyle görmüyorsa, güle güle gitsin. Bizi de rahat bıraksın. İnsanlardan elini çeksin,

yaymak istediği menfi propagandaları uzaklarda yaysın. Peki kardeşim, sen bu cihadı İslâmî cihad kabul etmiyorsan, seni buna sevk eden nedir? Ben bunu anlamak istiyorum. Sen hem bunlara yardım edilmesini caiz görmüyor, hem de bunlara tahsis edilen yemeklerden yiyip içiyorsun.

Bu fanatik kaba sofiler, bir iki veya üç yıldır Peşaver'de oturmaktalar. Dul ve yetimlerin yemeklerinden yemekte, onlar hesabına yaşamakta ve onlar aleyhinde şüpheler uyandırmaktalar. Sizlerin aranıza girmekte ve fitne çıkarmak için uğraşmaktalar. Bunların hiçbiri Afganistan sınırına dahi gitmemişlerdir. Hiç bir tanesi Allah yolunda bir kurşun sıkmamıştır. Evet, sizleri burada oturtan şey nedir kardeşim?

Müslümanların Arasına Fitne Sokmak

Allah tealanın buyurduğu gibi: **"Aranızda mutlaka bir fitne sokmak için**

konuşurlardı, içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." Saflarınıza katılarak aranıza girmek için acele ederler. Saflarınıza katılıp buldukları her boşluk için bir yaygara koparmaya, fitne uyandırmaya çalışır, bunun için acele ederler. Yüce Allah'ın bu ifadesi ne kadar da güzeldir! **"Vele-evdaû hilâlekum, aranıza girmekte acele ederler."** Bu acele edişlerinde bir alçaklık ve soysuzluk vardır. "Vediatun" kelimesi "evdaû" kelimesi ile aynı köktendir. "Vediatun" kelimesinin anlamı ise; "içerisinde düşüklüğün, basitliğin, soysuzluğun ve alçaklığın hedeflendiği bir hususta acele etmektir. **"...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..."** İstihbarat birimleri, iyice kulak veren, her şeyi dinlemek ve öğrenmek isteyen kimselerdendir. Veya sizlerden bazıları gafleti nedeniyle istihbarattan olan, ajanlık yapan kimseleri dinlemektedir.

Gerçekten birçok insan cihad aşkıyla buralara kadar geldiler ve kızgın olarak geri döndüler. Onları cihaddan geri döndüren sebep ise, yetimlerin mallarını yiyerek onlara yardımların ulaşmasını engelleyen birkaç kimsenin fitneleridir. **"Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı, içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilendir."** Bunlar zalimlerdir... Kendi nefislerine zulmeden kimselerdir. Toplumlarına zulmeden kimselerdir, kardeşlerine zulmeden kimselerdir, Müslümanların yardımına muhtaç olan mücahitlere zulmeden kimselerdir. Bunlar müslümanlara olan yardımı engelleyen kimselerdir. Afgan cihadının İslâmî olmadığını, Afganlıların müşrik olduğunu, onlarda bidat ve hurafelerin bulunduğunu söyleyen kimselerin bu yaptıklarından ne kazanacaklarını merak ediyorum. Yani bu insanlar cihadın yapılmamasını mı istiyorlar?

Afganistan'ın Ruslar'in eline geçmesini mi istiyorlar? Gel, ya Şeyh Temim. Sen konuş...

Şeyh Temim ve Ebu Muhammed es-Sudanî'nin Mürcifînlere Reddiyesi

Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd.âlemlerin Rabbi Allah içindir. Peygamberlerin ve Rasullerin sonuncusu olan Efendimiz Muhammed'e, âline ve tüm sahabelerine salat ve selam olsun. Ey Allah'ım, senin şanın yücedir. Seni her türlü noksanlıktan tenzih ederiz. Bize öğrettiklerinin dışında bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz Sen her şeyi bilensin, hüküm ve hikmet sahibi olansın.

Gerçekten, ey kardeşlerim bu mevzu insanları çok etkilemektedir. Ben birçok kimseden bu tür konuşmaları dinledim ve gördüm. Bunlar aziz ve celil olan yüce Allah'dan korkmuyorlar mı? Ey kardeşlerim! Vallahi ben bazı kimselerden Afgan cihadı

için yardım topluyordum ve onlar da yardımlarını esirgemiyorlardı. Bu insanların uyandırdıkları şüpheler bir çok bölgelere kadar ulaşmıştır. Hatta Katar'a kadar... –

Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek şöyle dedi:

"Hatta aynı sözler Sudan'a da ulaşmıştır. Ebu Muhammed nerededir? Gel ve anlat ya Ebu Muhammed..." O bana demişti ki: "'Ben Sudan'da iken Afganistan'a cihada gitmek istiyorum," Bana: **"Kiminle birlikte cihad edeceksin?"** dediler. Ben: **"Abdullah Azzam ile birlikte"** dedim. Bana: **"Abdullah Azzam'la birlikte mi? Onun akidesi şöyle şöyle"** dediler. Bunları sizlere Sudan'dan gelen Ebu Muhammed'in kendisi anlatsın:

"Bismillahhirrahmanirrahim.

Allah'ın Resulüne selat ve selam olsun.

Afganistan'a Abdullah Azzam ile birlikte cihad etmek için gitmek istiyorum dediğimde on ardan birisi bana; Abdullah Azamla birlikte mi çarpışacaksın? dedi. Ben; evet, dedim, O, ben Abdullah Azzam'ın akidesinde şüphe ediyorum dedi. Ben; Vallahi Abdullah Azzam'ı ben tanıyorum ve akidesinin sahih olduğunu biliyorum. İnşallah onunla birlikte cihad edeceğim, dedim. Bu konuşmalarımız Sudan'da oluyordu. Sudan'da bulunan bir takım insanlar çok hatalı sözler nakletmekteler. Allahu alem, - bu insanlar müslümanlar arasında tefrika çıkarmak istiyorlar." Şeyh Temim şaka yollu şöyle diyor:

Şeyh Abdullah Azzam'ın akidesinden emin olmamız ve onu araştırmamız gereklidir. Ey cemaat Abdullah Azzam'ı ve akidesini araştırın. Allah'a hamd olsun biz Abdullah Azzam'ın akidesinde bir şey bulamadık. Rabbimiz bize yeter o ne güzel vekildir. Şeyh

Temim ilk konuşmasını tamamlayarak şunları söyledi:

"Maalesef bu haberler Katar'a kadar ulaştı ve her yere yayıldı. Katar'da isimlerini zikretmeye gerek yok. Bir takım insanlar Afgan cihadı için çok büyük miktarda yardımlar yapıyordu. Bu sene onların hiçbiri yardımda bulunmadı. Ben onlardan birisi ile bunu konuştuğumda bana: **"Afganistan'a giden bir şahıstan ve güvenilir bir kaynaktan, Afganlı Tin kabirlere taptıkları söylendi"** dedi. Afganlılar hakkında **"onlar kabirlere tapmaktadırlar"** diye söylüyordu. Ben: **"Vallahi bu doğru değildir"** dedim. "Ben beş yıldır Afgan cihadında bulunmaktayım. Şeyh Abdullah Azzam'ın da cihadda altıncı senesi ve Kabil'e kadar gitmiş. Ben de Afganistan'ın birçok bölgelerine gittim. Allah'a yemin olsun ki, kabire tapan veya kabirden bir şey dileyen herhangi bir kimse görmedim. Bunlar ellerini açmakta ve

"Hudaya", yani ey Rabbim! Diyerek aziz ve celil olan yüce Allah'a dua ve yakarışta bulunmaktadırlar. Allah için gözyaşı dökmekte ve boyun bükmektedirler. Yüce Allah da onlara yardım etmekte. Yüce Allah'ın yardımı olmasaydı; dünyada askerî sayı, silah ve kuvvet bakımdan en kuvvetli devlet olan Rusya'ya karşı cihad edip de zafer kazanabilirler miydi? Allah söylediklerime şahittir. Mücahit komutanların birçoğunu şöyle dua ederken işittim: **"Ey yüce Rabbim, ey yüce Allah'ım! Şüphesiz Rusya kuvvetlidir. Bizler ise zayıfız. Fakat Sen onlardan daha kuvvetlisin. Onlara karşı bize yardım et.** Hiçbir mücahidden veya komutandan ey falan şeyh, ey falan Allah'ın velisi bize yardım et diye dua ettiklerini duymadım. Bilakis onlar, yüce Allah'ın en kuvvetli olduğunu söyleyerek ve yardımın yüce Allah'tan geldiğine yakinen inanarak dua ediyorlardı.

İşte Ruslara karşı Afgan mücahitlerinin zafer kazanmasının sebebi, bu yakini imanlarıdır. Afganlılarda yüce Allah'a müthiş bir tevekkül ve yakinî bir iman var. Onlardaki tevekkül ve yakinî imanın onda birinin bizde olmasını temenni ederim. Ben burada birçok kerametlere şahit oldum. Muhammed Hasen diye bir kardeşimiz atıyla düşmanların önünden geçiyor ve düşmanlar onu görmüyordu. Ben ona: **"Ya Muhammed, düşmanlar seni görecekler!"** dediğimde bana: **"Korkma, Allah'a yemin ederim ki ben şehid olmak istiyorum"** demişti. Sadık birisiydi. Ancak ben o çıktığında arkasından hep şu âyet-i kerimeyi okurdum:

"Önlerine bir set, arkalarına da bir set çektik ve böylece onların gözlerini örttük bu yüzden artık görmezler." (Yasin, 9)

Muhammed kardeş, cephede düşmanların önüne kadar ilerliyor ve

düşmanlar onu göremiyordu. Yakini bir iman sergiliyordu. Bizler de bu yakinî imanı istiyoruz. Yüce Allah'dan bizleri bu şekilde yakini bir imanla rızıklandırmasını diliyoruz. Muhammed kardeş yüce Allah'ın kendisini perişan etmeyeceğine yakinen iman etmişti. Bizler şu hadisi çok iyi bilmekteyiz: **"Ben kuluma bana karşı beslediği hüsn-i zanna göre muamele ederim. Kulum benim için dilediğini zannetsin."**(Buharı, Tevhid 15. 35; Müslim. Tevbe 1) Eğer sen Yüce Allah'a hüsn-i zanlarda bulunur ve O'nun seni sahipsiz bırakmayacağına kesin inanırsan, Allah seni sahipsiz bırakmaz. Bu insanlarda olduğu gibi bizlerde de yakini iman ve tevekkül olmalıdır. Birçok kerametler gördüm. Otuz mücahit bir kaleyi kuşatıyor ve kaleyi teslim alıyorlardı. Bu zafer neredendir? Bu şanı yüce Allah'tan gelen bir zaferdir. **"Yardım ancak aziz ve hakim olan Allah katındandır."** (Âl-İmran, 126)

Maalesef, ey kardeşlerim! Cihad hakkında şüpheler uyandıran gençlerden birçoğu sadece Peşaver'de kalmakla yetinmiyor. Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi buraya, kışlaya geliyor ve cihad aleyhinde konuşmalar yapmaya, fesad çıkarmaya başlıyorlar: "Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı..." Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Buraya cihad için gelen kimseyi Allah ihya etsin, hoş geldi, sefa geldi. Ancak fesad çıkarmak için, gençlerde cihad hakkında şüphe uyandırmak için gelenlere ise söyleyeceğimiz tek söz "güle güle" demek olacaktır. Bu tür kimselere başka bir şey söylemek istemiyoruz. Bu insanların bizim aramızda yerleri yoktur. Bizler tek yumruğuz. Çünkü bizler buraya ailemizi, ülkemizi terk ederek sadece Allah'a itaat etmek ve Allah yolunda olmak için geldik. Allah yolunda cihad etmek için, Allah'ın rızasından başka

hiçbir şey düşünmeyerek geldik. Buraya Sayyaf'in veya Abdullah Azzam'ın veya bir başkasının rızası için gelmedik. Sadece Allah'ın rızası için geldik. Allah'ın yolundan ayrılan komutanlara ilk karşı çıkacak biz olacağız, onlara ilk isyan eden biz olacağız. Çünkü bizler buraya sadece Allah'ın rızası için geldik. En önemli şey aziz ve celil olan Allah'ın rızasıdır. Niyetimiz bu olduğu müddetçe aziz ve celil olan Allah'a tevekkül edelim, niyetimizi halis kılalım ve Allah'ın isminin yücelmesi için, ilâyı kelimetullah için cihad edelim. Hepimiz tek saf olarak cihad edelim. Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki Allah tuğlaları birbirine kenetlenmiş binalar gibi saf olarak kendi yolunda savaşanları sever." (Saf, 4)

Bizler burada birbirine kenetlenmiş tuğlalarız. Aramıza başka bir taşın girmesini veya bir gediğin açılmasını istemiyoruz.

Hepimizin tek saf ve tek yumruk olarak durması farzdır. Buraya tahsil için gelmiş olanların bizim yanımızda yerleri yoktur. Onlar, Peşaver'e veya memleketlerine dönsünler. Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi bunlar cihada tahsis edilmiş maldan yemeyi nasıl helal görürler? Çünkü bizler cihada tahsis edilen malları yiyiyoruz.

(Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek son söylediği sözü açıklıyor ve şöyle diyor):

Yeri gelmişken şunu açıklayayım ki, burada Araplara yapılan harcamalar, Afgan cihadı için toplanılan mallardan değildir. Bazı tüccarların Arap mücahidlere sarf edilmek üzere verdikleri yardımlardandır. Bizler Afgan cihadı için toplanılmış mallardan bir dirhem dahi Arap mücahidlere harcamıyoruz. Fakat bizler kendimiz için gönderilen bu yardımları da yemediğimiz taktirde onları da mücahidlere

göndereceğiz. Yani bizler bu yardımları kendimize harcamazsak bunlar Afganistan'ın içindeki yetim ve dullara gidecektir. Durum böyle olduğu halde nasıl bir insan bu mallardan bir bölümünü ayırıp onları yer, onlarla yaşar ve cihadın içine de şüpheler sokup, bozgunculuk yapar? Diğer yandan bizler Afganistan'ın içine bir kısım Arap kardeşler gönderdik. Oraya giden Araplardan hepsi akıllı ve insanları düzelten tiplerdendi. Oraya giden hiçbir Arap yoktur ki, Ruslara karşı savaş ateşini tutuşturmuş olmasın. Yine Arapların girdikleri bütün cephelerde mücahidlerin boyunlarında hiçbir nazar boncuğu ve muska kalmadı. Ben bunları bilerek söylüyorum. Tanıdığınız kardeşlerden biri olan Abdullah Enes, Ahmed Şah Mesud'a şunu söylemiştir:

"Niçin bizler tevhid bayrağını açıp ilan etmiyoruz?" Ahmed Şah da ona:

"Kardeşim, biraz sabret, bekle. Ben senin gibi beş altı tane kardeş istiyorum ki onları cephelere göndereyim, orada insanları tevhid inancı üzerine eğitsinler. Biraz bekle. İnşallah zafere ulaşınca geriye kalan bu kabirleri yıkmayacağız, onlara BM 12 füzeleri ile yerle bir edeceğiz. Kardeşlerim biraz sabredin. Bilmiyor musunuz ki savaşta İslâmî cezalar bile uygulanmaz. Şayet bizler şimdi tevhid bayrağını açacak olsak bu köy halklarının çoğu bizleri Vahhabi ilan eder ve Ruslara katılırlar. Ben bunları eğitim yolu ile değiştirmek istiyorum. Bana tevhid inancına sahip olan gençler getirin, gençler." Abdullah Enes, Ahmed Şah'a:

"Ben Peşaver'e gitmek istiyorum, Sen, Abdullah Azzam ve diğer Arap kardeşlerden bir şey istiyor musun?" diye sormuş o da:
"Ben onlardan yalnız senin gibi beşkardeşi

göndermelerini, ben de onlar yolu ile mücahidleri eğitmemi istiyorum."

Ben sizlere sadece lise mezunu ve Ku 'an-ı Kerim'i ezberlemiş bulunan Iraklı Ebu Asım'in geriye bıraktığı şu güzel örnekleri anlatayım: Ahmed Şah Mesud'un kurmaylarından biri olan Kadı Masum bana dedi ki: "Biz hepimiz Ebu Asım'm önüne dikilip duruyor ve yine önünde oturuyorduk. Onun huzurunda bulunduğumuzda hiçbir kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Aramızda kardeş Muhammed Ebu Asım kadar heybetli, kendisine saygı gösterilen bir insan görmemiştik. Hiçbir kimse onun önünde ayağını uzatamazdı, onunla şaka edemezdi, onu alaya alamazdı, bağırıp çağıramazdı." Görüyorsunuz ki Afganlılar lise mezunu olan bir gence aziz ve celil olan Allah'ın Kitabına saygılarından dolayı bu kadar ihtiram ediyorlar. Ebu Asım onlara gece namazını,

pazartesi ile perşembe orucunu ve sahih inancı öğretmişti. Bu yüzden onlar onu bu kadar seviyorlardı. Peki büyük davetçiler, hikmetle dini tebliğ edenler, bunların içine girip de meseleye el koysalar bunların rolleri ne olur? Ortaya çıkardıkları eserleri nasıl olur? Bütün bunlar da gösteriyor ki Afgan cihadı bir kısım erlere yani, kendini Allah yoluna adamış kişilere muhtaçtır. Ancak bu erlerin başarılı olmaları için tek şart var ki, o da, davetçi olmaları ve hikmet davranmalarıdır. Kardeşlerine yumuşak huylu olmalarıdır. Tabii ki Allah'a hamd olsun, Şeyh Temim'in anlattığı tipteki insanlardan hiçbirini alıp saflarımıza katmadık.

Şayet Afganlıların müşrik olduğuna inanan bir kimse varsa o kimsenin bizim aramızda yeri oktur. Biz kovmazdan önce o çıkıp gitsin. İster dilediği cepheye ister Peşaver'e gitsin. Tabii hiçbir cepheye

gidemez, çünkü bütün cephelerde onların müşrik olduğuna inanmaktadır! Nereye istiyorsa oraya gitsin. Afganlıların müşrik olduğuna inandığını tespit ettiğimiz bir kimseyi kovmakta tereddüt etmeyeceğiz. Ancak cihad etmek için gelmiş olan kimseler başımız gözümüz üzeredir. Kalblerimiz o kimselerle beraberdir. Biz onun ayakkabılarını düzeltiriz. Cihada giden en küçük yaşlıların bile hizmetçisiyiz. Yeter ki cihad etmek için gelmiş olsun. Ancak aramıza girerek: "Afganlıların akidesi bozuktur. Onlar müşriklerdir. Onlar şöyledir, böyledir" gibi sözler söyleyerek fesad çıkarmak isteyenlere: "Biz akideyi biliyoruz ey kardeşim, sen başka bir yere git ve bunları orada söyle, biz bunları senden çok daha iyi biliyoruz, tereciye tere satma" deriz.

Şeyh Temim konuşmasına kaldığı yerden devam ederek şunları anlattı:

Ben de sayın hocamızın söylediği şeyleri söylemek istiyordum. Bizler bir kışlayız, eğitim kamplarımız birdir. Bizler tek yumruğuz inşallah. Buraya Allah yolunda cihad için geldik. Ey kardeşlerim! Kendi nefsime ve sizlere aziz ve celil olan Allah'tan korkmayı ve niyetimizin halisane olmasını tavsiye ederim. Yüce Allah'ın niyetlerimizi samimi kılmasını ve kendi rızası için yapmasını niyaz ederim. Çünkü Peygamber Efendimiz (sav)'in de buyurduğu gibi: **"Ameller ancak niyetlere göredir."** (Buhari, Kitap Bedu'l-Vahyi, Bab: I) Niyetinizi samimi yapın. Allah yolunda cihad etmeye niyet edin. Aranızda yeri olmayacak olan ve mücahidlerin yemeklerini yeyip aleyhlerine konuşan o şüphecileri dinlemeyin. Hocamız Abdullah'ın da söylediği gibi bizim burada harcanılan paralar sadece bir kardeş tarafından gönderiliyor. Onun ismini zikretmeye gerek yok çünkü o isminin

duyulmasını istemiyor. Çünkü o Allah rızasını istiyor. Bu zat Şeyh Abdullah'a şunu demiştir: **"Sen bu verilen mallardan tek bir kuruşunu dahi Afganistan'da cihad eden Arapların dışında kimseye harcama."** Bu kardeşimiz bu askerî kampta harcadığınız masrafların tümünü kendisi üstlenmiş durumda. Allah'tan bunları ahirette sevap terazisine koymasını, bizim de onun da amellerini kabul etmesini niyaz eder ve niyetlerimizi samimi kılmasını dileriz. Kim buraya gelip eğitim görmek istiyorsa niyetinde samimi olsun ve şunu iyi bilsin ki hocamızın da dediği gibi bizler tek bir eliz. Hepimiz size hizmet için varız. Vallahi, vallahi, vallahi ben sizlerden her birinizi kendi evladım kabul ediyorum, sizler benim evlatlarım gibisiniz, hatta bazınız bana evlatlarımdan daha da sevimlisiniz. Çünkü biz sizleri Allah için sevdik. Kardeşlerim sizler de bunu biliyorsunuz.

Şeyh Abdullah Azzam benim böyle olduğumu sizlere anlattı. Vallahi bir genci savaşa gönderirken kendi öz evladımı gönderiyormuş gibi hissediyorum. Vallahi ailemi terk ettiğimde ağlamadım, fakat operasyonlara katılmak üzere gönderdiğim kardeşlerle vedalaşırken gözlerimin yaşını tutamadım çünkü ben artık onlardan bazılarını göremeyeceğimi ve bunun son görüşme olduğunu hissediyordum. Bu benim elimde değil, göz yaşlarımı tutmak istiyorum ama nerede... Ciğerlerim parçalanıyor. İşte yavrularım sizler bize göre böylesiniz, zaten de böyle bir sevgiye sahip olmamız gerekir. Yüce Mevla bizim böyle olmamızı murad etmiştir ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer sen yeryüzündeki her şeyi harcasan onların kalplerini birbirine ısındıramazdın, fakat Allah onları birbirine

ısındırdı. Şüphesiz ki O, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfal, 63)

Aramızdaki sevgi Allah için olmalıdır. Birbirimizi Allah için sevmeliyiz ve Allah'ın düşmanlarıyla savaşmalıyız. Samimi olmalıyız, bunun dışında hiçbir şey bize bir fayda sağlamayacaktır. Dünya nedir? Gelip geçici şeylerdir. Ne zaman öleceğimizi de bilmiyoruz. Belki bugün, belki de yarın. O halde ölmemiz Allah yolunda olsun. Niyetimiz aziz ve celil olan Allah için samimi olsun. Yüce Mevla'dan bizleri de sizleri de hayırda muvaffak kılmasını niyaz ederim. Şeyh Abdullah Azzam benden görülen kerametlerden ve Allah'a tevekkülün bir neticesi olarak ortaya çıkan özel hallerden bahsetmemi istiyor. Bu hususta Şeyh Muhammed Hasan yanındaki iki şahidle birlikte aziz ve celil olan Allah'a yemin ederek görmüş oldukları şu manzarayı bana anlattılar. Muhammed Hasan dedi ki:

"Yanımızda mücahid bir genç vardı. Bu Kur'an-ı Kerim'i ezberliyordu. Adı Güllü Muhammed'di. Bu kalenin bulunduğu bölgeye geldi. O bölgeyi iyi bilmiyordu. Bir defasında mücahidlerin yanına gideceği yerde yanlışlık yaparak komünistlerin hakim bulundukları kalenin önüne gitti. Ona "dur" dediler. O da durma mecburiyetinde kaldı, çünkü kuşatılmıştı. Onu teslim aldılar. Rus komutanı geldi. Komutan albaydı. O kalede bulunan komünistlerin komutanı idi.

Tercüman yolu ile Muhammed Hasan'a şunları söyledi:

- "Ben şimdi seni serbest bırakacağım. Askerliğin şerefi üzerine söz veriyorum, seni geldiğin yere sağ salim göndereceğim. Yeter ki bana doğru söyle." Muhammed de:

"Sor, ben doğru söyleyeceğim" dedi. Rus komutan: "Ben sana sadece bir soru soracağım, ona cevap ver. Siz mücahidler

nasıl oluyor da normal bir kaleşnikof kurşunu ile tankları deliyor ve içinde bulunanları öldürüyorsunuz? Çünkü bu tankların normal bir kurşunla delinmeleri garip bir şey." (Tabii bu Rus ne bilsin ki yüce Mevla Peygamber Efendimizin düşmanlara serpmiş olduğu kum ve çakılların düşmanların gözlerine girip onları görmez ettiğini ve bu olayı dile getiren: **"O kâfirleri siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed Kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın, fakat Allah attı..."** (Enfal, 17) ayetini.

Bu mücahidin Rus komutanla konuşmalarını gören bir subay ile iki asker kaleden çıkıp bu mücahidden gördükleri kerametten sonra buna katılmışlardır. Bunlar şu an mutfakta idarî işlerde çalıştırılmaktadır, gerçekten iman ettikleri kesin olarak anlaşılsın diye. İşte bu şahıslardan biri bana dedi ki: "Rus albayı Muhammed Hasan'a yukarıdaki kaleşnikof mermisinin tankı nasıl

deldiği sorusunu sorunca, o kendi kendine şunları söylemiş: **"Ben iyi biliyorum ki harb hiledir. Düşmana karşı yalan söylemek caizdir. Ben bu komutanı mücahidlerden daha fazla korkutmak istedim."** Sonra ona şu cevabı verdi:

"Biz müslüman mücahidler aziz ve celil olan Allah'a tevekkül ederiz. Kurşuna bile ihtiyacımız yoktur. Şuradan bir avuç kum alıp ona üfleyip "Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" diyerek tankların üzerine atarsak o kumlar bile tankları delip çıkar ve içinde bulunanları öldürür. Kurşuna bile ihtiyaç yoktur." (Tabii ki Muhammed bu sözleri komünistleri korkutmak için söylemişti, fakat albay askerî bir adamdı. Böyle bir adamdan cevabın ne olacağını beklersiniz. Komutan, Muhammed'i beklenmedik bir emr-i vaki ile karşı karşıya getirdi). Ve ona dedi ki:

"Şu an bunu uygula da bir görelim" (Eğer bu albayın kalbi temiz olsaydı Allah'a iman ederdi. Fakat o subay olması hasebi ile bu sözü akledebildi, Muhammed'e: **"İşte bu, tanklar taburu, sen bu işini taburun ilk tankına uygula."** Tankı çalıştırdı, takımını içine bindirdi ve Muhammed'e: **"Haydi şimdi yap"** dedi. **"Eğer bunu gerçekleştirirsen herkesin önünde seni serbest bırakacağım. Yapamazsan seni öldüreceğim. Bakayım kime sığınacaksın"** dedi. (Tabii ki, Allah'a sığınacak. İşte burada kesin imana ihtiyaç var. Bizim de her zaman muhtaç olduğumuz işte bu. Allah'a yemin olsun ki Allah'ın sana yazdığının dışında hiçbir şey sana dokunmaz. Hiçbir kimseden korkmaman gerekir. İstihbaratmış, dünya imiş, krallarmış, yöneticilermiş, bizler ancak bizleri yaratan ve âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarız. Diğerleri de O'nun kullarıdır. O bir şeye "ol" demek isterse o

hemen oluverir. O halde ey mücahid Allah'tan başkasından korkma! Evet, bizim de böyle bir güven ve yakîne ihtiyacımız var. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir, demeliyiz ki Allah bizi her şeyden kurtarsın. Buna inandığın takdirde dünyadaki en büyük kimse senin karşında adeta bir fare kadar kalır. Yeter ki sen aziz ve celil olan Allah'ın azametini düşün). Bunun üzerine Muhammed:

- "Bana su getirin" dedi. Ona su getirdiler. Mücahit kardeş bu su ile abdest alır, aziz ve celil olan Allah için iki rekat namaz kılar. Secdede ağlayarak yüce Allah'a şöyle dua eder: "Ey Rabbim! Şüphesiz ben bu kerameti göstermeye ehil ve layık değilim. Ancak bu kerameti yaratmaya Sen ehil ve layıksın. Sen buna güç yetirensin ey Allah'ım, ey Rabbim beni rezil etme. Eğer beni rezil edersen rezil olan sadece ben değilim. Tüm müslümanlar rezil

olacaktır. Tüm müslümanlar rezil olacaktır der ve selam verir. Ve tam bir teslimiyet ve mutmainlik hisseder. Gerisini Muhammed Hasan kardeşin anlattığı gibi nakledeyim:

"Bir avuç toprak aldım ve ben Allah'ın beni mahcup etmeyeceğine mutmaindim. Yakinen buna inanıyordum, yakinen... Toprağı tuttum, besmele getirdim ve Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah dedim ve tankın üzerine attım. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, topraklar tankın üzerine düştüğünde tank alev aldı... Bunun üzerine Rus komutan tankın uzaklaştırılmasını emretti ve bir müddet sonra da tank infilak etti. Bunu gören Rus komutan mücahide selam durarak: **"Bize başka toprak atma"** dedi ve mücahidi serbest bıraktı. Kalenin içersinde buna şahit olan askerlerden iki tanesi ve bir subay bu kerameti gördükten sonra müslüman olur ve kaleden firar ederek Şeyh

Muhammed Hasan'ın cephesine sığınırlar. Yakini iman... Bu insanlarda yakini bir iman var. Yüce Allah'a tam bir tevekkülle teslimiyet var. Bu sebeple aziz ve celil olan Allah onlara yardım etmekte. Gerçekten onlarda müthiş bir iman var.

Şeyh Abdullah Azzam kendi konuşması ile Şeyh Temim'in sözünü tamamlıyor:

Kabil'in kuzeyinde bir cephede komutan olan Muhammed Sıddık'ın anlattığı bir hadiseyi burada eklemek istiyorum. Rus uçaklarının bizi bombardıman etmeye başladığı bir sırada, hemen gizlendik. Sadece yaşlı bir Afganlı mücahid kaldı. Ağlıyor ve semaya elini açmış şöyle dua ediyordu: "Ey Rabbim! Onların uçakları mı daha kuvvetli yoksa Sen mi? Onların uçakları mı yüce, yoksa Sen mi bu uçakları bırakıyorsun kullarını katlediyor?" diyerek bir yandan ağlıyor, bir yandan da dua ediyordu. Vallahi duadan henüz daha elini

indirmemişti ki uçak infilak etti ve paramparça oldu. Bir gün sonra ise Kabil radyosunda, içerisinde general bulunan bir uçağın düştüğü haberi verildi.

Geçen bölümlerde: **"Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlardı"** âyet-i kerimesinin ve âyet-i kerimedeki "habala" kelimesinin fesad çıkarmak, şüphe uyandırmak anlamlarına geldiğini, "vele evdaû" lafzının ise aranızda fesat çıkarma hususunda acele davranacaklarını, bunun için koşuşacaklarını, "hilâlekum" lafzını sizin aranıza girerek, saflarınıza katılarak fesad çıkarmak için uğraşacaklarını bildirdiğini anlatmıştık. Ancak saflarımız birbirine kenetlenmiş olduğu zaman hiçbir kimse aramıza girmeye güç yetiremeyecektir. Sözgelimi, İslâm toplumu Kab bin Malik'e elli gün süresince tavır takındığı esnada bunu

işiten Rum Kayseri, Kab bin Malik'i İslâm toplumundan ayırabilmek için ona bir mektub göndermiş ve şöyle demişti:

"İşittiğimize göre arkadaşın (Hz. Muhammed) sana işkence etmektedir. Allah seni bir zillet diyarında yaratmamıştır. Bizim yanımıza gel." Gerçekten siyasi sığınmacıları mersedes arabalar, villalar, korumalar önünde ve arkasında iki koruma motoru! Daha ne istiyorsunuz? Gel ve bize sığınmacı ol. O zaman Rum Kayseri günümüzün Amerika başkanı Reagan gibidir. Düşünün, Reagan, toplumundan dışlanmış , fakir kalmış bir kimseye bunu teklif ediyor ve: "Bize sığınmacı olarak gel, sana diplomatik temsilci pasaportu verelim, kırmızı pasaport verelim. Her şeyi senin emrine sunalım. Sana Amerikan vatandaşlığı verelim. Hiçbir ülkeye gitmek için vize almak zorunda değilsin. Vize almak

istediğin zaman hangi elçilikten olursa olsun beş dakikada alacaksın" demektedir.

Kab bin Malik Rum Kayseri'nin mektubunu okuduğunda: **"Allah'a yemin ederim ki, işte asıl musibet budur"** der. Şayet bize, değil ki Reagan'dan herhangi bir polisten veya herhangi bir Amerikan kongresi (millet meclisi) üyesinden veya başka birinden böyle bir mektub gelmiş olsaydı onu dosyalarda muhafaza eder, her oturumda çıkarırdık. Ancak Kab bin Malik sağlam bir inanç sahibidir. Bu tür kışkırtma ve teklifleri reddetmiştir. "Vallahi asıl musibet işte budur" demiştir.

Kab bin Malik mektuba ne yaptığını şöyle anlatıyor:

"Kalktım ve tandırı ateşledim. Sonra mektubu tandırda yaktım." Kab bin Malik kesinlikle mektubu dosyalamadı. Çünkü İslâm toplumu birbirine kenetlenmişti. Birbiri

ile sıkı fıkı olmuş, omuz omuza vermişti. Aralarını İslâm inancı ve kardeşliği kaynaştırmıştı. Onları tek önderlik yönlendiriyordu. O toplumun, tek bir gayesi vardı. O da yeryüzünde Allah'ın dinine yardım etmekti. Kab bin Malik için Müslümanların ve hatta eşinin bile kendisiyle tüm ilişkilerini kesmiş olması ve kendisine tavır takınıyor olmaları önemli değildi. Allah Rasulü (sav)'in emri gereği Kab bin Malik'in hanımları da Kab bin Malik'e tavır almış ve onunla olan ilişkilerini keserek kendi ailelerine gitmişlerdi. Tüm bunlara rağmen Kab bin Malik Rum Kayseri'nin davet mektubuna: "İşte asıl musibet budur" diyerek cevap veriyor, tandırı ateşliyor ve mektubu tandırda yakıyordu. Ancak bizler, ayrı ayrı ve farklı toplumlar haline gelmişiz. Bu sebeple Allah'ın düşmanları kolaylıkla ve istedikleri gibi aramıza girebilmektedirler. Bazı yabancı gazetelerde de yayınlandığı

gibi, ben Arap âleminde Amerikan büyükelçiliklerinden maaş alan 50 bine yakın görevli Amerikan istihbarat ajanının bulunduğu kanaatindeyim. Bu insanlar CIA'den maaş almakta ve onlar tarafından yönlendirilmektedirler. Sözgelimi Hafız Esad CIA'dan sadece 12 milyon dolar almıştır. Washington'da yayınlanan ve CIA'dan para aldığı söylenen kimselerin içerisinde Hafız Esad'ın da ismi zikredilmiştir...

Düşünebiliyor musunuz? Kâfirler müslüman toplumların yöneticilerini para ile satın alır hale gelmişlerdir... Bu toplumların hangi kıymet ve değerleri kalmıştır?

Sultan Âlimleri ve Pişmiş Hazır Fetvalar

"Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı..." Yani fesad çıkarmak için acele ederlerdi. Fitne ve fesada düşmenizi, sancağınızın parçalanmasını ve şüphe uyandırmasını isteyerek bunun için

koşuşurlardı. **"İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır."** Yani aranızda bir takım insanlar vardır, bunlar onlara haberler ulaştırırlar. Yani onların casusluğunu ve gözcülüğünü yaparlar. **"İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..."** Yani aranızda raporlar sunan casuslar vardır. Gafilmiş gibi durur, uyuyor zannedersin. Ancak o kulaklarını açmış pür dikkat dinlemektedir. Çünkü istihbarat birimlerinin en büyük uğraşıları dinlemektir. Onların şerrinden Allah'a sığınırız. Bu kimseleri yüzlerinden tanırsınız. Kovulmuş şeytandan ve bunlardan Allah'a sığınırız. Yüzlerinde bir siyahlık vardır. Çünkü bu kimseler insanların kanlarını emerek, sırlarım ifşa edip ırzlarını lekeleyerek yaşarlar. Düşünün, bir kimse evladını insanlara zarar vererek yetiştiriyor, bu çocuk ileride nasıl olur? Bunların etleri haramla bitmiştir. (Haramda yetişen her et Cehennem için daha evladır). Bu kimselerin

insanlığa verdikleri zarar ne kadar çok olursa maaşları da o kadar çok olur.

Onlara denilir ki: "Bize sakallılar hakkında rapor getir, falan cemaat hakkında rapor hazırla." Bu ajan eğer bir hoca efendi ise, biraz da bilgisi varsa fetvası cebinde hazırdır. Karalamak istediği kişi hakkında: **"Bu kimse kâfirdir, Allah'ın dininden çıkmıştır, ateisttir"** demekten çekinmez. Yöneticilerden herhangi bir istek geldiğinde torbasında hazır bulunan fetvalardan birini çıkarıp hemen onu sunar. Mesela yöneticiler yahudiler istediği için Mısır nüfusunu azaltmak isterlerse bakarsın ki bu insanlar nüfus planlaması hakkında veya gelecek nesli koruma hususunda konferanslar düzenlerler, Mısır'da, Pakistan'da, Avrupa Devletlerinde bunları yaparlar. Neticede nüfus planlamasına girişirler.

Batılılar Müslümanların nüfusunun artmasından rahatsız oluyorlar, bu sebeple binlerce ton kısırlaştırma ilaçlarını bedava olarak Mısır'a gönderiyorlar. Birkaç hapın fiyatı bir dolar olmasına rağmen tamamen bedava dağıtıyorlar. Bakarsın ki, fetva mekanizması devreye giriyor, hoca efendi hemen televizyona çıkar ve: **"Kur'an-ı Kerim indiğinde müslümanlar azil yapıyorlardı. Şayet doğum kontrolü yasaklanacak bir şey olsaydı, elbette ki o zaman Kur'an onu bize yasaklardı. Bu sebeple doğum kontrolü hem şer'an hem de aklen caizdir"** diye azil fetvasını sunar. Buna dair bir örnek de şudur:

1950'lerde İsrail'le barış furyası koparıldığında Mısır halkı bunu kabul etmediği için Ezher Üniversitesi hoca efendileri; **"İsrail'le barış yapmak haramdır ve caiz değildir. Kim İsrail'le barış yaparsa onu dost ve yönetici edinmiş olur"** diyerek fetva verdi. Daha sonra Enver Sedat

Kudüs'e gidip İsrail'le görüştükten sonra Ezher şeyhleri: **"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, ona sen de yanaş ve Allah'a dayan. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir."** (Enfal, 61) ayetini tekrar edip durdular.

Bu ayet-i kerimeyi okumaya başladılar ve İsrail'le barış yapılabileceğini, yahudilerle görüşülebileceğini söylediler...

Ayet-i kerimede bu gibi insanların sıfatları ne güzel bildiriliyor **"... ve aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlar..."** Allah kimseyi onların medya organlarının diline düşürmesin, borazanlarına mahkûm etmesin. Çünkü onlar melekler kadar tertemiz, seçkin, takva sahibi olan bir cemaate dahi musallat olunca o cemaati halkın nazarında en büyük şerli insanlar ve en bedbaht teröristlermiş gibi gösterirler. 1954 ile 1965 yılları arasında Mısır'da basını izleyenler

medyanın Müslüman Kardeşler cemaatine karşı nasıl savaş açtığını bilirler. Ezher Üniversitesi'nin hoca efendilerinden iki defa Müslüman Kardeşleri tekfir eden fetva çıktı. Seyyid Kutup için ise, onun tekfiri hakkında ve öldürülmesinin gerekliliği hakkında özel bir kitap çıkarıldı. Çünkü Seyyid Kutub Müslümanların halifesine karşı gelen birisi gibi gösterildi ve şu âyet delil gösterildi:

"Allah ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

İşte fetva buydu. Seyyid Kutub'un ve onunla beraber olanların kâfir olduklarını bildiren kitabın ismi de Ra'yu ed-Dinfîîhvaniş-Şeyâlîn (Şeytan'ın Kardeşleri Hakkında Dinin

Görüşü) idi. Abdunnasır Ezher'den fetva aldıktan sonra Müslüman Kardeşler'i öldürüyordu. Mesela Abdunnasır 1956'larda Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergali, Yusuf Talat, Hindavi Duveyr, İbrahim et-Tayyib, Mahmud Abdüllatif ve benzerlerini öldürmek istediğinde Ezher şeyhi Muhammed Hıdır Hüseyin'den fetva istedi ve ona dedi ki:

"Biz bunların öldürülmesinin gerekli olduğunu belirten bir fetva istiyoruz. **"Şeyh Muhammed Hıdır: "Ben böyle bir fetva verip bu gibi kanları boynumda taşıyarak Allah'ın huzuruna çıkmaktan Allah'a sığınırım. Hayatıma son verir, bu gibi davetçilerin hayatlarını devam ettirmelerini ve boynumda kanlarını taşımamayı tercih ederim. Ben dinimi bozarak başkalarının dünyasını mı düzelteceğim?"** diye cevap verdi. Nasır ona:

"Sen meseleyi yokuşa sürüyorsun" dedi. Bunun üzerine Ezher'in şeyhi Muhammed Hıdır'ı uzaklaştırdılar, onun yerine başka birini vazifelendirdiler. Hâlbuki bundan önce Ezher şeyhi Ezher uleması tarafından seçiliyordu. Dolayısıyla temsil ettiği makamı dolduruyordu. Konuştuğunda neredeyse dünyayı sarsıyordu. Fakat bu tayin işinden sonra Ezher Üniversitesi şeyhi de Cumhurbaşkanı tarafından vazifelendirilen bir bakan seviyesine düştü. Kim daha fazla hükümete yağcılıkta bulunur, onun meddahlığını yaparsa Ezher Üniversitesine şeyh olarak o tayin ediliyordu. Ta ki Ezher şeyhi hükümet yöneticilerini istikbal eden bir şahsiyet olsun.

Mesela Afganistan Komünist Partisi merkez komitesi üyesi Enhita Ratıbzade'yi Ezher şeyhlerinden en ileri gelenleri karşılıyor ve bu kadına Kur'an-ı Kerim hediye ediyor.

Peki, bu kadının Kur'an'ı taşıması caiz olur mu? Tabii hoca efendi bunu hiç düşünmez.

Yine Mısır'da sosyalizmi ve komünizmi yaygınlaştırmak istediklerinde, sosyalizm Mısır halkına Allah'ın dini olarak sunuluyordu. Ezher Üniversitesinin şeyhi televizyonda: "Sosyalizm ve Hayat" isimli program yapıyordu. Daha sonra Enver Sedat Rusya ile ihtilafa düşünce, Ezher üniversitesi şeyhleri, sosyalizmin küfür olduğuna ve sosyalizmi kabul edenlerin kâfir olacağına dair fetva çıkardılar

Tebliğ Cemaatindeki Edep

Müslüman ülkelerdeki tağuti sistemler İslâmî cemaatlerden bir cemaate savaş açmak istedikleri zaman, ilk olarak âlimlerden (!) falan cemaatin yeryüzünde fitne ve fesat çıkardığına, sapık olduğuna dair fetva çıkarttırmaktalar! Örneğin bu, Tebliğ Cemaati hakkında ise, onların sapık

olduklarına, yeryüzünde fesat çıkardıklarına ve fitne yaydıklarına dair fetva alırlar. Hâlbuki Tebliğ Cemaatindekiler kimseye dokunmamak için karıncayı incitmeden yürüyen, **"Yarabbi siyasetten uzağız"** diye söyleyen insanlardır.

Aslında ben Tebliğ Cemaatinden daha edepli, daha tevazulu, dinine karşı daha titiz, din uğrunda vaktini feda eden bir cemaat görmedim. Bu insanlar yeryüzünün tamamında İslâm'a fayda vermişlerdir. Amerika'da mescitlerde gördüğüm yüzlerce insan, daha önce içkici, kumarbaz, zinakâr ve sapık bir halde iken, bu insanların güzel kelimeleri ve hoş sohbetleriyle hidayete yönelmiş, o pisliklerden kurtulmuşlardır. Bu insanlar kendi ceplerinden sarf ederek yaşamaktadırlar. Diğer insanlardan ne bir karşılık ne bir teşekkür beklemektedirler. Sana: **"Siyasete girmiyoruz, sadece La İlahe İllallah'ı anlatıyoruz, bunu dinle"** diyorlar. Bu

insanların birçoğu iki kelimeyi bir araya getirerek güzelce ifade edememektedirler. Ancak samimi oldukları için sözleri insanların kalbine işlemektedir.

Amerikalı milyonerlerden birisi uykusuzluk hastalığına yakalanmıştı. Geceleri uyuyamıyordu. Tedavi olmak için servetinin yarısını bu uğurda harcamıştı. Fakat hastalığına doktorlar bir çözüm bulamamışlardı. Haplar, uyuşturucular vb. şeylerin hiçbirisi fayda vermemişti. Bir gün bu şahıs Tebliğ Cemaatinden bazı kimseleri görür. Zannederim ki o New Mexico eyaletinde Las Vegas'ın yakınlarında bulunan dünyanın en rezil ve en bozuk bir kentidir. Uykusuzluk hastalığına yakalanan bu Amerikalı zengin ise San Francisco'lu. Bir gün köşkünde uykusuz bir halde sinirinden delirecekmiş gibi bir pozisyonda otururken evinin yakınlarında kısa elbiseler giymiş bir takım insanlar görür. Her biri sarığını

kafasının altına koyup uyurlar. Bu adam **"her halde benim ilacım bunlarda"** der, köşkünden çıkıp bu insanların yanma gelir ve onlara:

- **"Siz kimsiniz?"** diye sorar. Onlar da:

- **"Biz Müslümanlarız. Tebliğ Cemaatindeniz,"** derler. Amerikalı zengin:

- **"Sizlerde benim hastalığıma bir çare, bir ilaç bulunur mu?"**der. Müslümanlar:

- **"Hastalığın nedir?"** diye sorarlar. Amerikalı zengin: **"Bende uykusuzluk hastalığı var, kesinlikle uyuyamıyorum,"** der. Müslümanlar:

- **"Bunun tedavisi basittir, gel bakalım"** derler ve onunla sohbet etmeye başlarlar. Sohbetin sonlarına doğru Amerikalı uyuklar ve üç saatlik bir uykuya dalar. Üç saat sonra müslümanlar onu uyandırırlar. Çok şaşırmış bir vaziyette bulunan Amerikalı zengin, bu nasıl olabilir diye hayretini dile getirir ve:

- **"Ben sizin dininize girmek istiyorum, dininize girmek için ne lazım?"** der. Müslümanlar:

- **"Git ve yıkan"** derler. İçlerinden biri ona kısa bir elbise verir, Amerikalı da o kısa elbiseyi giyip:

- **"Hadi ben de sizinle beraberim"** der ve onlara katılır.

Efendiler! Bu insanları kendi hallerine bırakınız da benliğini kaybetmiş, küfrün ve şirkin içerisinde yoğrulmuş kimseleri ıslah etsinler. **Peki, ey tağutlar! Müslüman Kardeşler cemaatini siyasete giriyor diyerek kesip bitirdiniz. Cihad Cemaatini silahlı eylem yapıyor diye kesip attınız. Falan cemaati kestiniz, filan cemaati astınız ve ortada sadece Tebliğ Cemaati kaldı. Bazı âlimler de onlara savaş açıyorlar... La havle vela kuvvete illa billâh.**

Müslümanları kendi hallerine bırakınız da kaybolmuş gençliği ıslah etsinler, onları zührevî hastalıklardan ve AİDS'den kurtarsınlar. Zira gençlerin arasında bu hastalıklar fuhşun artması sebebi ile yayılmaktadır. Müslümanları kendi hallerine bırakınız! Öyle ki bazı kimseler: **"Tebliğ Cemaatinin amelleri haramdır"** diye fetva vermekteler. **"Neden?"** diye sorduğunuzda: **"Onların bir kısmı kâfir, diğer bir kısmı da müşrik. İnsanları günahlardan kurtarıp şirke götürüyorlar. Bu nedenle insanları yaşamış oldukları günahların içinde bırakmaları, onları oradan alıp şirke sürüklemelerinden daha evlâdır"** derler.

Bu gibi delilleri getirecek kadar bir şeytan gördünüz mü? En büyük şeytan olan ve deniz üzerine çadır kurabilecek maharette olan İblis'in dahi bu gibi deliller getirebileceğine inanır mısınız? Vallahi o dahi böyle deliller getiremez. Evet, yüce

Mevla ayet-i kerimesinde bu gibi insanlar hakkında:

"...Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır" buyurmuştur. Bu ajanlardan bazıları sakallı kimselerdir. Sakalı, hazırladığı raporlar kadar uzundur. La havle vela kuvvete illa billâh. Cehennem ehlinin halinden Allah'a sığınırız. Açığa çıkan ve gizli kalan tüm fitnelerden Allah'a sığınırız, insanların kanlarını emmekten Allah'a sığınırız.

Bu insanlar adeta kene gibidirler. İnsanların kanını emerek asalak bir şekilde yaşarlar. Müminlerin sırlarını ifşa ederek onların ırz ve namuslarına dil uzatarak yaşarlar. Ayette buyrulduğu gibi "içinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." İçinizde bir takım iyi insanların olması ve bunların hile ile kandırılarak, muhbir, ajan olmaları mümkündür, **"içinizde onlara iyice**

kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir." Aziz ve celil olan yüce Allah onların aleyhine şahitlik etmekte ve onların zalimler olduğunu bildirmektedir. Yani onlara iyice kulak verenlerin bizzat kendileri zalimlerdir. Ayet-i kerimede zalim oldukları belirtilen kimselerin görevleri dinleme ve araştırmak olan gözcüler, casuslar ve ajanlar manasına olması daha tercih edilen bir manadır.

Çünkü işiten iyi bir kimse ise Arapçada ona "sami" denir. Şayet insanları dinleyen kimse bir ajan veya casussa ona "semma" ifadesi kullanılır. Ayet-i kerime de bu son ifadeyi kullanmıştır. **"Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu"** (Tevbe, 48) Yani o kimseler önceden de fesat çıkarmak için uğraşıyorlar, bunun için koşuşuyorlardı.

Kur'an-ı Kerim nazil oldu ve fesat için koşan bu kimselerin sırlarını ortaya çıkartıp, onları rezil etti.

Bu âyet-i kerimenin, Akabe'de Allah Rasulü (sav)'i öldürmek isteyen on iki kişi hakkında nazil olduğu da rivayet edilmiştir. Allah Rasulü (sav)'e kendisini öldürmek istediklerini Cebrail (as) haber vermiştir. Münafıklar İslâm toplumuna bir musibettir. La havle vela kuvvete illa billâh.

Münafıkların Tavrı

Münafıklar ilk safta durmaya, hutbede sizi dinlerken gözyaşı dökmeye ve saf bir tablo çizmeye özen gösterirler. Hutbede sizi dinlerken cebinde de küçük teybi konuşulanları kaydetmektedir... İyi bir rapor hazırlayabilmek için gözyaşları içerisinde saf bir tablo çizmektedirler (!) Bu davranışlarıyla kendilerinden şüphelenilmemesini sağlamaktadırlar. Çünkü onlar gözyaşları

arasında hutbenizi dinlemektedirler (!) La havle vela kuvvete illa billah... **"Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu"** (Tevbe, 48) Münafıkların gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu ayet-i kerimeler nazil olurken onlar bunu istememekteydiler.

"Onlardan kimi de vardır ki; 'bana izin ver, beni fitneye düşürme' der." (Tevbe, 49) Bunu söyleyen münafıkların liderlerinden birisi olan el-Ca'd bin Kays'dır. Muhammed bin İshak'ın rivayetine göre ez-Zühri ve başkaları şöyle demişlerdir:

Allah Rasulü (sav) bir seferinde savaş hazırlığı içersinde iken Seleme oğullarından el-Ca'd bin Kays'a şöyle dedi:

- "Ne dersin ey Ced! Bu sene Beni Asfar (Bizanslılar) ile savaşa var mısın? Onlardan

cariyeler ve hizmetçiler elde edersin." el-Ca'd şu cevabı verdi:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Bana izin versen ve beni fitneye düşürmesen...! Benim kavmim de biliyor ki ben kadınlara düşkün bir insanım. Bizanslıların kadınlarını görünce onlara karşı sabredemeyeceğimden korkuyorum. Çünkü onların kadınları güzeldirler. Bana izin verir, savaşa götürmezsen bu benim için daha evlâdır. Çünkü seninle birlikte gelmem halinde Bizans hanımlarının beni baştan çıkaracaklarından korkuyorum."

Tarihte anlatıldığına göre Rum diyarında yaşayan el-Asfar isminde Habeşli bir adam vardı. Bunun kızları yeryüzünün en güzel kızları idi ve bu kızlar Rumlarla evlendiler. Bunlardan doğan çocuklar Habeşistan'ın esmerliği ile Rum beyazlığını bir arada topluyordu. Bu çocuklar hem sarışındı hem de esmer dudaklıydı. Bu

bakımdan çok güzellerdi. Bu sebeple daha sonraki tarihlerde Rumların tümüne Beni el-Asfar (Asfar'ın oğulları) ismi verildi. İşte Rasulullah (sav) Ca'd bin Kays'a Rumları yani Bizanslıları kastederek bunlarla savaşır ve bunlardan cariyeler ve hizmetçiler elde eder misin demiş, Ca'd bin Kays da yukarıda zikredilen cevabını vermişti. Ayet-i kerime buna cevaben şöyle buyurmuştur.

"Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki Cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

İşte münafıkların devamlı tutunmak istedikleri sudan bahane cihad yapmayıp oturanlar ne yapmakladır? Bu gençlerin adına korkuya kapılanlar, bu gençlerin kanlan falan falan kimsenin boynundadır, diyenler cihadın neticesi görüldüğü zaman büzüne kapılacaklardır. Neticenin kendilerinin ümit ettiği gibi olmadığı için üzüleceklerdir. Nitekim böyle de olmuştur.

Cihadın iyi yönlerini ve olumlu neticelerini gören bu kimselerden bazı insanlar Afgan cihadının başarısız olmasını temenni etmektedirler. Çünkü onlar dokuz yıldan beri "bu cihad saf değildir, halis değildir" demekteydiler. Bu gibi insanlar Afgan cihadının başarıya erişmemesini bekliyorlardı ki: "Biz daha önce demedik miydik, size nasihat etmedik miydik, bunlar gençlerin kanlarını boşa döküyor" desinler. Ve şairin şu sözünde vasf ettiği insanlar gibi kendilerini hissetsinler!

Ben onlara Liva denilen yerin boynunda Kararımı vermiştim. Fakat onlar benim kararımın isabetli olduğunu Ancak ertesi gün kuşluk vakti anlayabildiler. Şayet Afgan cihadı başarısız olsa bunlar: **"Biz tâ önceden bunu size söylememiş miydik? Afganlılar kimseyi dinlemezler. Boşuna gücünüzü kaybetmeyin, vaktinizi boşa harcamayın, gücünüz varsa onu**

memleketinize teksif edin, harcayın" diyeceklerdi. Peki, kardeşim, sen hangi memleketten bahsediyorsun? İslâm ülkeleri hepsi tek bir memlekettir. Ne yazık ki sizler Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: **"Müslümanlara bir iyilik gelse ondan dolayı üzülürsünüz."** Sen böyle birisine savaşlardan, cihaddan, zaferlerden ve Allah'ın yeryüzünde Müslümanları şereflendirdiği ve başlarını dimdik kaldırmalarına vesile kıldığı kahramanlıklardan bahsetmeye kalkışsan, bakarsın ki sana: "Vallahi vaktim yok, sana beş dakika ayırabilirim" diye cevap verir. Beş dakikada Afgan cihadını kendisine özetlemeni ister. İşte ayet-i kerime bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki: **"Ey Muhammedi Sana bir iyilik dokunursa, onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa 'daha önce biz cihada çıkmayıp geri kalmakla tedbirli davrandık' derler ve sevinerek dönüp giderler."** (Tevbe, 50)

Yani: **"Biz bu olayın böyle neticeleneceğini çok önceden anlamıştık, biz bunu düşünmüştük..."** diyeceklerdir. 1980 yılından beri onlar: **"Ey Cemaat! Bu cihadın neticesi, Cezayir ve diğer İslâm memleketlerindeki bağımsızlık cihadları gibi olacaktır. Savaşa müslümanlar başlıyor, müslümanlar kurban veriyor, meyvesini ise aziz ve celil olan Allah'ın düşmanları topluyor... Mesela Cezayir, istiklaline kavuştuktan sonra Sosyalist bir rejimle idare ediliyor"**

Peki, her şey bitsin mi? Yani cihadı terk mi edelim, Afganistan'ı ve orada öldürülen, tecavüz edilen, yetim bırakılan kadın ve çocukları savunmayalım mı? Cihad etmeyelim mi? Bunun için bir ruhsat mı var?

Filistin savaşı sırasında bizimle birlikte cihad eden bir mühendis vardı. Filistin'e savaşmaya gelmeden önce bir Kuveyt şirketinde çalışıyordu. Şirketteki görevinden

istifa etti ve cihada geldi. İstifa ettiği şirkette de müdür idi. Mısırlı kardeşlerdendi. Filistin'in 1948, 1969 ve 1970'deki savaşlarına katıldı. Şirketin müdürlüğünü yapan bu mühendisin ayrılmasından sonra, şirkette gerileme oldu. Bu sebeple şirketin sahibi, mühendise: "Oradaki cihad ne zaman batacak ki şirkete dönesin" diyordu. Bu mühendis her Kuveyt'e gittiğinde şirketin sahibi ona: "Cihadınızın batması için uzun zamandır bekliyorum, tâ ki dönüp şirkette vazifeni devralasın" diyordu. Yüce Mevla ise:

Allah'ın Takdiri Yerine Gelir!

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe, 51) buyurmaktadır. Ayet-i kerimede geçen **"Allah'ın bize yazdığı"** ifadesinden maksat, Allah'ın bize takdir ettiği veya Allah'ın ezeli ilminde olacağını bildiği demektir. Çünkü

Allah'ın ilmi, takdiri ve yazması aynı manaları ifade etmektedirler. Aslında kaderin manası; Allah'ın her şeyi bildiğine, her şeyi yarattığına ve her şeyi yazdığına inanmaktır. Bu hususta, tanınmış büyük muhaddislerden Ali bin el-Medeni diyor ki:

- Ben Abdurrahman bin Mehdi'ye kaderin ne demek olduğunu sordum. O da dedi ki: **"Her şey kaderledir. Allah'a itaat de isyan etmek de kaderledir. Allah'a isyan etmek kaderle değildir, diyenler büyük bir iftira yapmışlardır."**

Ali bin el-Medeni sözlerine devamla diyor ki;

- Abdurrahman bin Mehdi bana dedi ki: **"Allah'ın ilmi, kaderi ve yazması aynı şeylerdir."** Sonra ben Abdurrahman'ın bu sözünü Yahya bin Said'e arzettim. O da: "Bu söylediklerinin dışında ne az ne de çok bir şey kalmıştır" dedi.

Görüldüğü gibi günah işlemek de kaderledir. Bu sebeple Mutezile'nin şu iddiaları doğru değildir: "Günah işlemeyi Allah yaratmamıştır, kaderle değildir, iyilik aziz ve celil olan Allah tarafındandır, kötülüğü ise sen yaratırsın yahut da aziz ve celil olan Allah sana kötülüğü takdir etmez."

Bir defasında Mutezile mezhebine mensup olan bir kişi devesi çalınan bir bedevi ile karşılaşır. Bedevi ona:

"Allah'a dua et de devemi bana tekrar geri döndürsün" der. Mutezili olan kişi de:

"Ey Allah'ım, sen bunun devesinin çalınmasını istemedin. Sen devesini tekrar buna döndür" diye dua eder. Bunun üzerine bedevi müdahale ederek:

- "Aman duana devam etme. Çünkü ben Allah'ın onu tekrar bana iade edeceğinden aciz olacağından

korkuyorum. Çünkü o deve Allah'ın iradesine rağmen çalınmış" cevabını verir.

Görüyor musunuz bedeviyi. Temiz fıtrat üzere... Mutezili olana diyor ki: **"Mademki o Allah'ın iradesine rağmen çalınmıştır, o halde Allah onu tekrar bana iade etmeye kadir olamaz."**

Yine bir kişi Mutezili olan biri ile tartışırken, Mutezili ona:

- **"Allah günahı yazmaz ve sana takdir de etmez"** demiş. Tartışan kişi de ona:

- **"O halde Allah mağlup edilerek mi ona günah işlenir? Allah'a, iradesine rağmen mi günah işlenir de O, ona engel olmaya kadir olamaz?"** diye cevap vermiştir. Evet, âyet-i kerime Mutezile'nin bu görüşünü reddederek: **"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez..."** buyuruyor. Müslümanlar için yalnızca, evet yalnızca bu ayet kalmış olsa

dahi hayatlarını düzenlemeye yeter. Allah'ın kendisi hakkında bir ecel takdir ettiğini ve bu ecelin, ne bir an önce, ne de bir an geride kalmasının mümkün olmadığına inanan bir kimsenin ölümden korkması nasıl düşünülebilir? **"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez"** Yine Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce kendisinin rızkını takdir ettiğine inanan bir kimse rızık endişesine nasıl düşebilir? Nasıl rızkı hususunda korkabilir?

Fakat ne yazık ki bir takım insanlar Müslümanları cihaddan alıkoymak için şu gibi telkinlerde bulunurlar: "Ben sana nasihat ediyorum, vazifeni bırakıp cihada gitme, yavrum senin bu yaptığın boş bir gururdur. Diğer yandan bugün vazifeler azdır. Vazifeni bıraktıktan sonra fırsatı kaçırıp bir daha devlet vazifesine dönemeyeceğinden korkarız. Bütün

bunlara rağmen yine de gidecek olursan senin başına istihbarat birimleri ve diğer yeraltı güçlerinden gelecek zararlardan biz sorumlu değiliz." İşte yüce Mevlâ bu gibi vesvesecilerin vesvesesine cevap vererek buyuruyor ki; **"De ki; Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır"** Allahu ekber! Bizim Mevlâmız O'dur, yardımcımız O'dur, rızkımızı veren O'dur, efendimiz O'dur, koruyucumuz O'dur ve biz O'nun kuluyuz. Hiç bizi yalnız bırakır mı?

Ey cemaat! Bir kimse başbakanın veya bakanlardan birinin veya herhangi bir vali veya kaymakamın şoförlüğünü yaptığı zaman caddelerde yürürken çevresine ve önüne bakma ihtiyacı hissetmez. "Ben filanın şoförü veya aşçısıyım" diye iftihar eder. Peki, doğrudan doğruya âlemlerin Rabbi olan Allah için çalışan kimseyi Allah sahipsiz bırakır mı?

Hanımını bırakarak Filistin'de cihada gelen bir kardeşin hanımına: **"Kocan ne iş yapıyor?"** diyorlar. Kadın da: **"Kocam doğrudan doğruya Allah'ın yanında çalışmaktadır"** cevabını veriyor. Falan kişi falan şirkette çalışıyor, filan kişi filan şirkette çalışıyor. Bu kişi de doğrudan doğruya Rabbani şirkette çalışmakta. Hiç Allah onu zayi eder mi? "O bizim Mevlâmızdır."

Halifelerden birisi bir âlime, elçisi ile bir kese altın gönderir. Keseyi eline alan âlim elçiye: **"Bunu senin efendine veren, benim efendimdir.** (Yani bu kese altını benim Rabbim olan yüce Allah, senin efendin olan halifeye vermiştir). **Efendine dön ve de ki:**

- Onun efendisi senden daha zenginmiş"

Duyuyor musunuz ne cevap vermiş? "Allah bizim Mevlâmızdır, müminler O'na tevekkül ederler."

Şeyh Said el-Halebî (Allah ona rahmet eylesin) mescitlerden birinde talebeleriyle birlikte ders yaptığı esnada Şam diyarına ve Mısır'a hükmeden Kavalalı Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa mescide girer. İbrahim Paşa çok şımarık ve gururlu biriydi, çünkü o kendisini çok beğeniyordu. Said el-Halebî hoca, talebelerin arasında ayaklarını uzatarak oturur, çünkü o yaşlı biridir. İbrahim Paşa mescide girip çıkar, Şeyh toplanıp ayağa kalkmaz. Bunun üzerine İbrahim Paşa hiddetlenir ve burnundan nefes almaya başlar. Mescidden dışarı çıktıktan sonra koruyucularından birine bir kese para verir: **"Bunu götür, Şeyh Said'e ver"** der. Koruyucu gelir bu keseyi hocanın kucağına koyar, hoca alıp bakar bir de ne görsün, bir kese para. Onu tekrar koruyucuya verir ve ona der ki: **"Efendine de ki: ayaklarım uzatan elini uzatmaz."**

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevlâmızdır? Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler."

İşte müslümanın akidesi budur ey kardeşlerim. İşte gerçek akide, inanç budur... Bu dinin bina edildiği en büyük şey Allah'a tevekkül, O'na dayanma akidesidir. Çünkü din iki kısımdır: İbadet ve yardım dilemek. Dinin yarısı ibadettir, yarısı da yardım dilemektir: Bu sebeple Fatiha Sûresi'nde: **"Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz"** buyrulmuştur. Diğer bir ayette de: **"Ben O'na tevekkül eltim ve O'na yönetiyorum"** (Rad, 30) buyurulmuştur.

Allah'a tevekkül etmek, yalnız O'na dayanmak ve güvenmek inancın şiarıdır. Tevhid akidesinin adıdır. Tevhid inancının simgesidir. Çünkü tevhid inancı insanların yaşantısında kendisini gösterir. Allah'a hamd

olsun akidemiz, yüce Allah'ın tüm isim ve sıfatlarını Kur'an ve Sünnette sabit olduğu şekilde te'vil etmeksizin, iptal etmeksizin, benzetmede bulunmaksızın ve örneklendirmeksizin iman etmemizi gerektirmektedir. Tevhid inancı sadece teorik bilgiler değil, pratiğe yansıyan ve insanın hayatında görülen bir inançtır. Bir müslümanın yirmi dört saatlik hayatını takip ettiğinizde tavır ve hareketinden tevhid inancını öğrenmiş olabilirsiniz. Çünkü onun hayatı tamamen inancının bir yansımasıdır.

Tevhid İnancından Dolayı, Ölüleri Yargılama!

Bir defasında yüce Allah'ın kendilerine sahih akideyi nasib ettiği kardeşlerden bazılarına şöyle dedim: Ne oluyor size? Mısır'daki tasavvuf şeyhi Ahmed Seyyid el-Bedevi'nin, Bağdad' da ki Abdulkadir Geylani'nin ve çeşitli yerlerde bulunan Hz.

Hüseyin'in kabirleri hakkında konuşup duruyorsunuz. Aslında Ahmed el-Bedevi ve diğerleri ölmüş insanlardır. Bunların bugünkü insanlara herhangi bir zararları görülmemektedir. Niçin sizler sadece ölenlere ortak koşma hakkında konuşuyorsunuz da dirileri Allah'a ortak koşma hususunda, insanları tağutlara taptırma hakkında konuşmuyorsunuz? Yine, niçin sizler ulûhiyet iddia etme ve insanları tağutların kendilerine taptırma anlamını ifade eden "kanun koyma" hakkında hiç konuşmuyorsunuz? Tabii ki Seyyid Ahmed el-Bedevi'nin yanında da, Hafız Esad'ın yanında olduğu gibi bir kısım polisler bulunsa, onun hakkında konuşamazsınız. Böyle olsaydı sizden kim onun aleyhinde konuşabilirdi? Fakat gariban Ahmed el-Bedevi ölü... Polisi, askeri yok... Ondan korkmuyor, aleyhine veryansın ediyorsunuz. Hafız Esad'ın eşkıyalarından korktuğunuz için

onun aleyhine tek kelime konuşmuyorsunuz. Size yakışan, hem ölülerin hem de dirilerin Allah'a ortak koşulması aleyhinde konuşmanızdır. Ancak böyle olduğunuz takdirde tevhid inancı açığa çıkmış ve yaşantımızda görülmüş olur, Allah'a tevekkül inancı, rızık ve ecellerin ancak Allah'ın eli ile olacağı akidesi pekişmiş olur. Fakat sizler gelip de: "akidemiz sahihtir" derseniz, zalimlerin verdikleri Allah'ın emrine muhalif olan herhangi bir emirde de onlara karşı çıkmazsanız sizin iddia ettiğiniz bu sağlam inancınız ve tevhid akideniz nerede kalır? Tevhid inancı üzerine olduğunu iddia eden kişi, soruyorum sana, hayatın herhangi bir dalında Allah'a tevekkülü icab ettiren bir tavır takındın mı? Vazifeden ayrılmayı göze alabildin mi? Kendini tehlikeye atabildin mi? Hapishaneye girdin mi veya benzeri herhangi bir fedakârlıkta bulundun mu? Sadece geliyorsun, bilgiçlik taslayarak:

"Seyyid Kutub'un inancında biraz bulanıklık var" diyorsun. Biliyor musun ki Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde bir kısım insanlar ona gelerek: "Sen kendine merhamet edilmesi isteğinde bulun" demişlerdi. Daha önce de Abdunnasır ona bakanlık teklifinde bulunmuştu. Seyyid Kutub'un bunlara cevabı şu olmuştu: "Namazda Allah'ın birliğini isbat ederek yukarı kaldırılan şehadet parmağı, tağutlann verdikleri hükümleri kabullenmeye dair bir harfi dahi yazmayı reddeder." İşte tevhid inancı budur. Tevhid inancı iki kelimeyi ezberlemek değildir. İşte Rabbi birleme budur.

Diyorsunuz ki: **"Biz ulûhiyetin birlenmesini istiyoruz"** Peki hayatınızda ulûhiyeti birleme görülüyor mu? O nerede? Sen hayatına Rabbi birleme yanında uluhiyyeti birlemeyi de yerleştire bildin mi? Hani tevekkül? Allah'ın yaratıcı ve rızık veren olması hakkındaki inancın yansıması

nerede? Evet Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde:

"Sen merhamet edilmeni iste" denilmişti. O da: **"Niçin merhamet dileneyim. Eğer ben haklı olarak mahkûm edilmişsem, hak olan bu hükme rıza göstermem lazım. Eğer haksız olarak mahkûm edilmişsem, ben bâtıl bir şeyden merhamet isteyecek kadar küçük değilim, böyle bir zillete düşmekten daha üstünüm"** demişti.

Mağribîli büyük âlimlerden olan el-Beşir el-İbrahimî, Kral Faruk'un Hasan el-Benna'ya suikast düzenleteceğini Kral Faruk'un yanında işitir. Bunun üzerine Kral Faruk'un yanından çıkıp Hasan el-Benna'ya giderek ona şu ayeti okur:

"Ey Musa! Şehrin ileri gelenleri seni öldürmek için tertib kuruyorlar, hemen git buradan. Doğrusu ben sana öğüt

verenlerdenim" dedi. Buna mukabil Şeyh Hasan el-Benna:

- "Sen bu kimse misin? Düşüncen bu mu? Allah Teala buyuruyor ki:

"Kim Allah'a tevekkül ederse O. ona yeter. Şüphesiz Allah emrini yerine getirendir. Allah her şey için bir kader tayin etmiştir." (Talak, 3) İşte tevhid inancı budur, ulûhiyet tevhidi budur. Sonra Hasan el-Benna şu şiiri okur:

Ben hangi gün ölümden kaçarım?

Bana takdir edilmediği gün mü yoksa? Takdir edildiği gün mü?

Bana takdir edilmediği gün ondan korkmam.

Takdir edilene karşı ise tedbir fayda vermez.

İşle tevhid inancı budur. Rububiyet tevhidi ile ulûhiyet tevhidinin bir arada

olmasını istiyoruz. Allah'ı isim ve sıfatlarında birlediğimiz gibi uluhiyyetinde de birlememiz, tavır ve hareketlerimize bunu yansıtmamız gerekir. Anlıyor musunuz?

Biz Allah'ı üç durumda birlemek istiyoruz: **O'nu Rabliğinde birleme, isim ve sıfatlarında birleme ve uluhiyyetinde birleme.** Zaten peygamberler de bu birlemelerin üçünü tebliğ etmek ve insanların kalplerine yerleştirmek için gelmişlerdir. Bu tevhidlere inanan insan artık hiçbir şeyden korkmaz. Çünkü ölümün takdirle geleceğine inanır. Takdir edilmediği takdirde ölmeyeceğini bilir.

Seyyid Kutub'la birlikte hapsedilen Seyyid Kutub'un kız kardeşi Hamide Kutup bizzat bana şunları anlattı: "1966 yılının Ağustos ayının 28. gününde Abdunnasır'ın Seyyid Kutup'a verilen idam kararını onayladığı haberi bana ulaştı. Hapishane

işkencecilerinden Hamdi el-Besyoni idam hükmünü bana göstererek:

- "Önümüzde Seyyid Kutub'u kurtarmak için tek bir fırsat kaldı. Seyyid Kutub'un kaybedilmesi, sadece Mısır için değil tüm İslâm âlemi için bir kayıp olur. Bu yol da Seyyid Kutub'un özür dilemesi ve idam hükmünün hapis cezasına çevrilmesi yoludur. Altı ay yattıktan sonra çıkar. Haydi, acele et, belki üstad Seyyid Kutub'u kurtarabiliriz" dedi. Bunun üzerine ben kardeşim Seyyid Kutub'un yanına giderek:

"Eğer özür dilersen idam hükmü hapis cezasına çevrilecek ve altı ay sonra hapisten çıkacaksın," dedim. Bu teklifimi dinleyen Seyyid Kutup bana;

"Ey kardeşim Hamide! Hangi şeyden dolayı özür dileyeyim. Allah için yaptığım bir amelden dolayı mı? Vallahi şayet ben Allah'ın dışında birisi için bu ameli yapmış

olsaydım özür dilerdim, fakat ben Allah için yaptığım bir amelden dolayı özür dilemeyeceğim. Ey Hamide! Kesinlikle şu hususta emin ol ki, eğer benim ömrüm bitmişse idam hükmü uygulanacaktır. Yok, eğer ömrüm bitmemişse idam hükmü kesinlikle uygulanamayacaktır. Benim özür dilemem, ecelimin ne bir an geriye bırakılmasına ne de bir an gecikmesine yarar sağmayacaktır" dedi.

Ey kardeşim, şimdi bu akidede mi bulanıklık var? Bir dergi çıkıyor, Seyyid Kutub hakkında: **"Onun sözleri vahdet-i vücuda yakın"** diye yayında bulunuyor. Bundan daha büyük bir zulüm olabilir mi? Hâlbuki Seyyid Kutub Fizilali'l-Kur'an'ın Daru'ş-Şuruk baskısına göre birinci cildinin 106. sahifesinde vahdet-i vücutçuluğa hücum ediyor. Bunu muhafaza edin.

Seyyid Kutub'u idam sehpasına götürürler. Yolda iken, idam hükümleri

merasimlerinin gereği olarak hoca efendilerden biri yanına varır ve ona "La ilahe illallah" kelimesini telkin etmeye başlar. Hoca efendi ile aralarında şu konuşma geçer:

- Seyyid Evet "La ilahe illallah" de.

- Sen de tiyatroyu tamamlamak için mi geldin? **Kardeşim biz zaten la ilahe illallah dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise la ilahe illallah'ı söyleyerek ekmek kazanma peşindesiniz**, diye cevap verir.

Ey kardeşim işte tevhid inancı budur, bu !

Bir defasında Hz. Ömer'e gelirler ve ona İslâm'a girenlerin yedincisi olan Sa'd bin Ebi Vakkas'ın namaz kılmayı bilmediğini şikâyet ederler. Sa'd şu cevabı verir: "Ben İslâm'a giren ilk yedi kişinin yedincisiyim. Biz Rasulullah'la beraber olduğumuz zamanda ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz

yoktu. Öyle ki bizden birimiz tuvalete gittiğinde koyunların dışkısı gibi dışkı yapıyordu. (Sulu yemek yemediklerinden bağırsakları kuruyor, dışkılarını sert bir şekilde atıyorlardı). Yine ben Allah yolunda ilk ok atan biriyim. Ey Esed oğulları! Şimdi sizler geliyor ve beni İslâm'ı bilmemekle ayıplıyorsunuz."

Evet, bu kıssada da görüldüğü gibi İslâm'a giren yedinci sahabe dahi ayıplanmaya kalkışılmış. Bunun benzeri olarak Allah'ı birleme uğrunda kellesini veren merhum Seyyid Kutub'a: **"Bunun inancı bulanık, karışık"** diye iftiralara girişilmiştir.

İki Güzellik

Yüce Mevla buyuruyor ki:

"De ki: Bize iki güzelliğin birinden başka bir şeyin gelmesini mi bekliyorsunuz? Hâlbuki biz Allah'ın kendi katından veya

bizim ellerimizle size bir azap getireceğini bekliyoruz. Öyleyse bekleyiniz. Doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenlerdeniz." (Tevbe, 52)

Ayet-i kerimede zikredilen iki güzellik nedir? Bu iki şey, zafer veya şehid olmaktır. Yüce Allah, müminlere, geçmiş ümmetlerin başına gelenlerin sizin de başınıza geleceğini bekliyoruz, demelerini emretmiştir. Sizler bu azabı ya da Allah'ın cezalandırması yolu ile ya bize sizinle savaşmayı izin vererek bizim elimizle tadacaksınız dedirtmektedir.

"Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz fasıklar güruhu oldunuz." (Tevbe, 53)

İbn Abbas şöyle demektedir: Bu âyet-i kerime, el-Ca'd bin Kays hakkında nazil olmuştur. O demiştir ki: **"Ey Allah'ın Rasulü!**

Bana (sizinle birlikte cihada çıkmayıp) oturmam hususunda izin ver. İşte malım var, bununla sana yardım ederim." Bunun üzerine aziz ve celil olan Allah bu âyeti indirmiştir.

53 – 54. AYETLERİN TEFSİRİ

53- Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz, fasıklar güruhu oldunuz."

54-"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır."

İşte bunlar münafıklardır... Bunlar hakkında başka bir âyet-i kerimede de şöyle buyrulmuştur:

"Bedevilerden bir kısmı Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler..." (Tevbe, 98) Ayette geçen felaketten maksat mağlubiyettir. Nitekim Huneyn savaşında Mekke fethedildikten sonra serbest bırakılan bazı imanı zayıf veya henüz imana girmeyen insanlar, müslümanlar aleyhine şunu söylemişlerdir: "İşte şimdi tılsım bozuldu. Büyü çözüldü." Bunlar Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmalarına rağmen savaşın başlangıcında müslümanların mağlup olduklarını görünce içlerinden biri bu sözü, bir başkası da şunu söylemiştir: "Vallahi bunların bugün mağlubiyeti peş peşe eklenerek denize kadar ulaşacaktır." Buna mukabil henüz müslüman olmayan ve o anda Rasulullah ile birlikte olan Safvan bin Ümeyye ise kendisindeki yiğitliğin gereği, bu sözleri söyleyenlere şu cevabı vermiştir: "Allah ağzını kırsın. Beni, Kureyş'den bir kişinin

terbiye etmesi Hevazin kabilesinden bir kişinin terbiye etmesinden daha iyidir. Kureyşli birinin bana hükmetmesi Hevazinli birinin bana hükmetmesinden daha evlâdır."

Âyet-i kerimede **"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır."** (Tevbe, 54) buyrulmaktadır. Ayetteki tembellik edilen namazdan maksat yatsı ve sabah namazlarıdır. Müslümanlar münafıkları sabah namazında mescidde görmüyorlardı. Bu hususta Hz. Ömer'in oğlu Abdullah diyor ki: **"Bizler sabah namazında bulunmayan insanlara kötü tahminlerde bulunurduk."** Bu gibi insanlar hakkında Peygamber efendimiz de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Öyle istiyorum ki, bir kısım insanlara odun**

tapmalarım emredeyim, birine de ezan okumasını veya kamet getirmesini emredeyim. Sonra da çıkıp gideyim, bizimle birlikte yatsı namazında bulunmayanların evlerini kendileri ile birlikte yakayım." (Bkz. Buhari Kitab Husumat, Bab: 5; Müsned İmam Ahmed c. 2. sh.424)

Peygamber efendimiz diğer bir hadis-i şerifinde: **"Münafıklara en ağır gelen namaz yatsı ve sabah namazlarıdır"** buyurmuştur.(Bkz. Buhari, Kitap Mevakitus Salat, bab: 20; Ebu Davud, Salat Bab 47; Nesei, İmame Bab: 45) İşte yüce Allah: **"İsteyerek ya da istemeyerek infak edin, (infaklar iniz) asla sizden kabul edilmeyecektir"** (Tevbe, 53) buyurmuştur. Çünkü kabulün birinci şartı imandır. Kişinin infakta bulunurken iman ederek, mümin olarak infakta bulunması şartlıdır. Kabul ve sıhhat arasında fark vardır. Sıhhat şartı;

namazı kılan kimseden farziyetin düşmesidir. Kabul şartı ise; kıldığı namazdan dolayı sevab almasıdır. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur; **"Kim bir kahine (falcıya, müneccime) gelir ve ona sorar,sonra da söylediklerinde onu tasdik ederse o kimsenin kırk günlük namazı kabul olunmaz."** (Müslim,Kitap selam,bab:125; Ahmed Bin Hanbel, c:2 sh.429) Hadis-i şerifte belirtilen **"namazı kabul olunmaz"** ifadesinden maksat namazından dolayı sevab alamaz demektir. Ancak kırk günlük kılmış okluğu namazlar ile namaz borcunu ödemiş olur. Hiçbir âlim falcıya veya yıldız namelere bakan, müneccimlere giden kimsenin kırk günlük namazını iade etmesi gerektiğini söylememiştir. Namazı kabul olunmaz demek, namazından dolayı sevab alamaz demektir. Bir ibadetin kabulü o ibadetin sıhhat derecesinden daha

üstündür. Sıhhat ile farziyet düşer. Kabul ise; yapılan ibadetten sevab alınır.

55- 57. AYETLERİN TEFSİRİ

55-Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah, bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler.

56-Bu münafıklar, sizden olduklarına dair Allah'a yemin ederler. Gerçekte ise, onlar sizden değildirler. Fakat onlar korkak bir güruhtur.

57-Eğer bir sığınak veya mağaralar yahut girecekleri bir delik bulsalar hemen oraya süratle koşarlar.

53. Ayet-i kerimede: **"Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir"** buyrulmaktadır. Bu ifade cihada katılmayan ve: **"biz kendimiz gelemeyeceğiz, sana**

mallarımızla yardım edelim" diyen münafıklara bir cevaptır. Aziz ve celil olan yüce Allah, onların bu tekliflerini reddederek; **"isteyerek ya da istemeyerek infak edin"** ister razı olarak isterse de razı olmayarak. Yaptığınız tüm infaklar; **"asla sizden kabul edilmeyecektir. Çünkü siz gerçekten fasık olan bir toplumsunuz."** Aziz ve celil olan Allah bundan sonra gelen ayetlerde infaklarının kabul edilmediği sebeplerini açıklamaktadır.

Şeyh Abdullah Azzam'a bir soru yöneltiliyor:

Soran: Münafıklardan yaptıkları infakların kabul edilmeyecek olması, onlardan yardımların alınmayacağını mı, yoksa yaptıkları yardımlardan dolayı sevap alamayacakları mıdır?

Şeyh: Hayır, onlar yaptıkları infaklardan dolayı sevab alamayacaklardır.

54. ayette bu münafıkların harcadıklarının kabul edilmeme sebepleri şu maddede olarak özetleniyor:

Allah'ı inkâr etmeleri

Peygamber'i inkâr etmeleri

Namaza tembel bir şekilde gelmeleri

İstemeyerek infakta bulunmaları

İman etmeme meselesine gelince, münafıkların harcadıkları kabul edilmiyor. Çünkü bir amelin kabul edilmesinin ilk şartı iman etmektir. Hâlbuki bu âyette zikredilen insanlar münafıktır. İmanları yoktur. Ancak dünya hayatında infak ettikleri şeylerin karşılığını yüce Allah yine dünyada onlara vermektedir. Ahirette ise o kimseleri ebedi cehennem azabı beklemektedir. Mesela dünya hayatında akrabasına ilgi gösteren kâfiri akrabaları da severler. Böylece kâfir

yaptığının karşılığım almış olur. Yine kâfir idareci sevk ve idare ettiği insanlara eşit davranırsa, onlar da onu sever ve ona saygı gösterirler. Örneğin bugün Reagan idare ettiklerine eşit davranırsa, onlar onu sever ve saygı gösterirler. Bu husus Peygamber Efendimizin şu hadis-i şerifinde açık bir şekilde izah edilmiştir: **"Şüphesiz ki Allah bir mü'minin yaptığı iyiliğe karşılık ona haksızlık etmez. Bu iyiliğin karşılığını dünyada da ona verir, ahirette de onunla mükâfatlandırır. Kâfire gelince, ona dünyada işlediği iyiliklerin karşılığı verilir, ahirete gidince de onun mükâfatlandırılacak herhangi bir iyiliği kalmaz."** (Bkz. Muslini. Münaikîn 56; Mihnetle. III, sh. 123. 283)

Yine Sahih-i Müslim'de Hz. Aişe (r.anha)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Hz. Aişe Allah Resulü'ne şöyle diyor:

"Ey Allah'ın Rasulü! İbn Cüd'an cahiliye döneminde sıla-i rahim yapıyor ve miskinleri

yediriyordu. Bunun ona faydası var mıdır?" Allah Rasulü (sav):

- "Hayır ona faydası olmayacaktır. Çünkü o bir gün olsun, Rabbim beni hatalarımdan dolayı kıyamet gününde mağfiret buyur dememiştir" buyurdu. (Müslim, İman bab: 365; Müsned-i İmam Ahmed, c. VI, sh. 93)

Mazlumları Koruma

Hz. Aişe'nin Rasulullah'dan sorduğu bu kişi, Abdullah bin Cüd'an'dır. O mazlumlara merhamet etmeye insanları davet eden biriydi. Hatta Hılfu'l-Fudul anlaşması onun evinde yapıldı ki Allah Rasulü (sav) bu anlaşma hakkında şunu buyurmuştur: **"Abdullah bin Cüd'an'ın evinde şahid olduğum anlaşma bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. İslâm'da da o anlaşmaya çağrılsaydım icabet ederdim."** Abdullah bin Cüd'an mazlumlardan zulmün

kaldırılmasına insanları davet ediyordu. Bu hadis **"Afganlılarda birçok hurafe, bidat, şirk vb. şeyler var. Onlara karşı basiretsiz ve gözü kör davranmamamız lazım"** diyenlere bir reddiyedir. Zira mazlumlar kâfir dahi olsalar onlardan zulmü kaldırmak gereklidir. Allah Rasulü (sav)'in Hılfu'l-Fudul anlaşması hakkında: **"Eğer İslâm'da da ona çağrılsaydım icabet ederdim"** buyurduğunu görmedin mi? Çünkü Hılfu'l-Fudul anlaşmasında mazlumlardan zulmün kaldırılması vardı.

Bir gün Rasulullah (sav)'e Eraş topluluğundan bir adam gelerek, devesinin parasını Ebu Cehil'in yediğini söyledi. Adam o gün Kabe'nin gölgesinde Kureyş'in liderlerine Ebu Cehil'i şikayet ediyor ve: **"Mekke'nin göbeğinde kalabalığın ortasında malı gasb olunmuş bir mazlum için yardım edecek bir yiğit yok mudur?"** diyordu. Fakat onun yardım isteğine hiçbir

kimse cevap vermiyordu. Yine: **"Ebu'l-Hakem Amr bin Hişam (Ebu Cehil) malımı yedi,"** diye yardım istiyor, ancak kimse ona yardım etmiyordu. Onun bu çağrısına alay edip, dalga geçerek: **"Senin hakkını ancak şu adam kurtarır"** diyorlardı. Allah Rasulü (sav) ise onlardan uzakta bulunuyordu. Adam Allah Rasulü (sav)'e geldi ve ona:

- "Amr bin Hişam Ebu'l-Hakem malımı yedi. Ondan hakkımı kurtarabilir misin?" dedi. Allah Rasulü (sav):

"Evet, haydi gidelim" buyurdu (Bu olay peygamberlikten sonra meydana gelmiştir, çünkü peygamberlikten önce Allah Rasulü'ne herkes saygı gösteriyordu. Fakat Mekkeliler malı zulmen yenilen bu insanla alay ederek, senin hakkını ancak şu adam kurtarabilir, diyor ve Peygamber'e işaret ediyorlardı). Allah Rasulü (sav) Ebu Cehil'in kapısına gelir ve ona:

"Bu adamın hakkını ver" diye seslenir. Ebu Cehil evinden malı çıkarır ve Eraş topluluğundan olan adama verir. Uzaktan ise Mekkeli müşrikler olayı seyretmektedirler. Ebu Cehil'in adamın hakkını geri verdiğini görünce: **"Ne oluyor Ebu'l-Hakem'e? Neden malı geri veriyor?"** derler. Ve Ebu Cehil'e niçin malı geri verdiğini sorduklarında o:

"Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki, O'nun (sav) başı üzerinde, ağzı açık erkek bir deve gördüm. Ağzını açmış beni yutmak istiyordu" der.

Zulme uğrayanlardan zulmü kaldırmak müslümanın üzerine farz olan şeylerdendir. Eğer bir adam, hristiyan komşunun namusuna saldırmak isterse, sana o hristiyan komşunu kurtarmak farz değil midir? Eğer, ateşperest bir komşun aç veya çıplak ise hanımı veya kızları çıplak ve korku halindelerse, yazın sıcağı ayaklarını kavuruyorsa ve seninde maddi durumun

müsaitse, bu kadını ve küçük kızlarını giydirmen, doyurman sana farz değil midir? O halde dini İslâm olan ve La ilahe illallah Muhammedu'r Rasulullah diyen, İslâm'ın dışında göremeyeceğin, ne yarısını ne de üçte birini İslâm dininden koparamayacağın müslüman bir halka karşı nasıl aleyhlerinde olabiliyorsun? Ve: **"Allah'tan kork, bunlar için yardım toplama!"** demeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Nasıl?!

"Abdullah bin Cud'an'ın evinde şahit olduğum anlaşma, bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. Eğer İslâm'da da buna çağrılsaydım icabet ederdim" diyen bizim Peygamberimiz değil midir?

İşte bu sebeple mazlumlara karşı insaflı olmak, onlara merhamet etmek, Müslümanların görevlerindendir. İzzetin Rabbi olan şanı yüce Allah'ın haksızlığa uğrayan bir yahudi hakkında ayet indirdiğini

ve ona zulmedilmesini önlediğini görmediniz mi? Namaz kılan, oruç tutan fakat münafıklardan olan Tu'ma bin Ubeyrik'in akrabaları veya arkadaşları bir yahudiyi zırh çalmış olmakla itham ederler. Ve Allah Rasulüne gelerek çalınan zırhı, Tu'ma'nın değil de bir yahudinin çaldığına dair yemin ederler. Araştırma neticesinde zırhı çalanın Tu'ma olduğunun ortaya çıkacağını anlayınca, Tu'ma ve arkadaşları, zırhı ve çalınan un torbasını yolda iz yaparak yahudinin evine kadar getirir ve zırhı un torbası ile birlikte yahudinin evine atarlar. Daha sonra zırhın sahihleri izi takip ederek zırhı yahudinin evinde bulurlar. Yahudi, zırhı kendisinin çalmadığını söylemektedir. Allah Rasulü (sav) ise, zırhı yahudinin çaldığını söyleyenleri doğrulamaya, yahudiyi de yalanlamaya meyleder. Bunun üzerine aziz ve celil olan yüce Allah yahudiye zulüm olunmasına razı olmayarak, yahudinin

suçsuz olduğunu belirten Nisa Suresi'nden on ayet-i kerime indirir.

Ey kardeşlerim! Yeryüzünde adaletin hâkim kılınması bu dinin vazifesidir. Tüm dinlerin vazifesi yeryüzünde adaletin hakim olması ve zulmü kaldırmaktır.

"Muhakkak ki Biz peygamberlerimizi apaçık deliller ile gönderdik. İnsanlar aralarında adaleti hâkim kılsınlar diye o peygamberlere Kitap ve ölçü indirdik." (Hadid, 25)

Yeryüzünde adaletin hâkim olması için tüm peygamberler adaletle gönderilmiştir. İşte bu nedenle;

"Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutanlar ve adaletle şahitlik yapanlar olun. Bir kavme olan kininiz sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Adaletli olun. Çünkü o takvaya daha yakındır. Allah'tan

korkun. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (Maide, 8) buyurulmuştur.

İslâm Dini Zulmü Yeryüzünden Kaldırmak İçin Gelmiştir

Bu dinin ruhunu anlamayan kimseler şuradan buradan bir nass ezberleyerek, İslâm şeriatının genel maksat ve prensiplerini idrakten gafil olarak: "falan hadiste şöyle buyurulmaktadır", demektedirler. Evet, ey kardeşim! Büyük hedeflerle ve genel maslahatlarla gelen bu din, yeryüzünde bu maslahatların ve büyük hedeflerin

Gerçekleşmesi, zulmün kaldırılması ve adaletin yerleştirilmesi için gelmiştir. Afgan halkı mazlum değil midir? Mü'min kadınların tecavüzlere uğraması veya mü'min kabul edilmese dahi hangi dinden olursa olsun, hangi şeriatten veya kanundan olursa olsun Afgan kadınlarının tecavüzlere uğramaları caiz midir? Bir devletin başka bir devletin

topraklarına girmesini ve onlara zulmetmesini hiçbir devlet başkanı, hiçbir beşeri kanun ve hiçbir din onaylamaz. Eğer bizler mazlumlara yardım etmeye gücümüz yettiği halde geri durursak bizler günahkâr oluruz. Bu sebeple mazluma yardım etmek İslâmî ve insanî ahlakın bir gereğidir. İşte bu bakımdan Allah Rasulü (sav) Hz. Hatice'ye kendisine Cebrail'in geldiğini ve korktuğunu söylediğinde, Hz. Hatice: **"Ey amcaoğlu! (beyim) Allah'a yemin ederim ki Allah seni utandırmayacaktır. Çünkü sen sıla-ı rahim yaparsın, misafirlere ikram edersin, başına felaket gelenlere yardım edersin ve felaketzedelerin yardımına koşarsın"** demiştir.

Mazlumlara yardım etmek aynı zamanda insaniyet meselesidir. Zulmedilene yardım etmek fıtrattan gelen bir olaydır. Namaz kılan, oruç tutan bir adamı elinde bıçakla müşriklerin hristiyanların yahudi ya

da mecusilerin çocuklarından birisini tutmuş boğazlamak istediğini görsen, senin şer'an o çocuğu koruman farz değil midir? Evet, çocuğu kurtarman ve onu koruman senin üzerine farzdır. Bu tür şeylerin İslâm'dan ayrı düşünülmesi mümkün değildir. Çünkü bunlar İslâm'ın ayrılmaz parçalarıdır.

Yeryüzünde adaletin gerçekleşmesi, emanetlerin sahiplerine verilmesi, hak sahiplerinin haklarını alması, İslâm dininden ayrılmayan parçalardır. Allah Rasulü (sav) Mekke'den Medine'ye hicret etmek istediğinde Kureyşliler Allah Rasulü'nün evinin etrafını sarmış, ona suikast düzenlemek ve onu öldürmek istiyorlardı. Bununla birlikte Allah Rasulü (sav) kendisine bırakılan emanetleri ehline vermesi için yatağına Ali'yi yatırmıştı. Allah Teala buyuruyor ki:

"Şüphesiz ki Allah size emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında

hükmettiğiniz zaman ela adaletle hükmetmenizi emrediyor." (Nisa, 58)

Abduddar oğullarından olan Osman bin Şeyhe, Kabe'nin anahtarlarım elinde tutuyordu. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in önde gelenleri ile birlikte Kâbe'ye girmek isteyince Osman bin Şeybe onu göğsüyle iterek Kabe'ye girmesine izin vermedi. Bunun üzerine Peygamber (sav):

"Ey Osman! Ne oluyor sana? Bir gün gelir de bu anahtarlar benim elime geçerde onu dilediğime verirsem halin ne olur?" buyurdu. Bunun üzerine Osman bin Şeybe:

- **"O taktirde Kureyş zillete düşer ve harab olur"** der. Ve günler geçip gider, nihayet Mekke fethedilir. Hz. Ali (ra) gelir ve Osman bin Şeybe'den Kâbe'nin anahtarlarını vermesini ister. Osman bin Şeybe anahtarları vermeyi reddeder. Bunun

üzerine Hz. Ali, Osman'ın elini büker ve Kâbe'nin anahtarlarını onun istememesine rağmen ondan alır. Daha sonra Hz. Ali, Peygamber (sav)'e: **"Ey Allah'ın Rasulü! Kâbe'nin kapıcılığını ve hacılara su dağıtma işini de birlikte bize ver"** der. Bunun üzerine Cebrail (as) şu ayet-i kerime ile gelir: **"Muhakkak ki Allah sizlere emanetleri ehline vermenizi emreder."** Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) Kâbe'nin anahtarlarını alır ve Osman bin Şeybe'ye vererek: **"Bunu al, ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın"** buyurur. Günümüze kadar hâlâ Kâbe'nin anahtarları Şeybe oğullarının elinde bulunmaktadır ve kıyamet gününe kadar da onlarda duracaktır. Çünkü Rasulullah (sav): **"Ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın"** buyurmuştur.

Kardeşlerim! Din, zulme uğrayan insanlardan zulmü kaldırmak için gelmiştir. Bir halk soykırıma uğratılmaktadır. Tankların

altında yok edilmektedir. Bombalar altında paramparça edilmektedir. Allah aşkına söyleyin! Bu insanlar müslüman dahi olmasalar bile açlıktan, çıplaklıktan ölürken, bombalar ve havan topları arasında paramparça olurken, en azından mazlum değiller midir? Gücümüz yettiği sürece zulmü insanlardan kaldırmak bizim görevlerimizdendir. Bir tanesi geliyor ve diyor ki: "Sana nasihat etmek isliyorum ey kardeşim!

Afganistan'a cihad etmeye gitme..." Ve hâlâ bu tür nasihatları işitmeye devam ediyoruz. Zulmü kaldırmak dinimizin esasıdır. İnsan müslüman olduğu zaman cahiliyede yapmış olduğu hayır amelleri yine hayır olarak değerlendirilir.

Cahiliye Döneminde Yapılan Amel

Hz. Hatice'nin (r.anha) amcası olan Hakim bin Hizam yüz yirmi senelik ömrünün

altmış senesini cahiliyede, altmış senesini de İslâm üzere yaşadı. Sahih-i Müslim'de Hakim bin Hazam'dan rivayet edilen bir hadiste Hakim, Rasulullah'a şunu sormuştur:

"Ey Allah'ın Rasulü! Benim cahiliyede yapmış olduğum sadaka, köle azad etme ve sıla-ı rahimler için bir sevap var mıdır?" Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"- (Cahiliyede) yapmış olduğun hayırlar üzere müslüman oldun" buyurur. Bu, **"cahiliye dönemindeki güzel huy ve âdetlerinden dolayı İslâm'a girdikten sonra da güzel huy ve âdetler edindin"** demektir. Çünkü Hâkim bin Hazam (ra) cahiliye döneminde 100 köle azad etmiş ve onları 100 devenin üzerine bindirerek serbest bırakmıştır. İslâm'a girdikten sonra da aynı şeyi yapmıştır. Bunun böyle olduğu açıktır. Bununla birlikte müfessirlerden Kurtubi'nin naklettiği şu görüş Allah'ın lütfü karşısında o kadar uzak bir görüş değildir. Kurtubi hadisin

son bölümünü şöyle izah etmiştir: "Cahiliye döneminde yaptığın hayırlarla birlikte müslüman oldun, yani Allah senin cahiliye döneminde yaptığın hayırları da kabul etti" demektir.

Eğer bu kimse müslüman olmasaydı, tevbe etmeseydi ve kâfir olarak ölmüş olsaydı cahiliye döneminde yaptığı iyiliklerden sevap alamazdı. Fakat Hâkim bin Huzam tevbe etmiş, müslüman olmuş ve müslüman olarak ölmüştür. Bu sebeple cahiliye dönemindeki hayırlarından sevap ümid etmesi uzak bir şey değildir. Buna mukabil kâfir olarak ölen kimsenin iyi amelleri ona herhangi bir fayda verir mi, vermez mi? Bu mesele hususunda şunlar zikredilmiştir: Bir kısım âlimlere göre kâfirin dünyada iken yaptığı hayırlı ameller, ahirette onun azabının bir kısmını hafifletmiş olabilir.

Diğer bazılarına göre ise hafifletmez. Birinci görüşe göre; günah işleyen, zina eden, yalan söyleyen, hırsızlık yapan, zulmeden, insanların kanını döken bir kâfir ile; adaletli davranan, bakmakla yükümlü olduğu kimseler arasında eşit davranan, insanların kanını dökmeyen, hırsızlık etmeyen bir kâfir arasında azap yönünden fark olacaktır. Birinci kâfirin azabı, ikincisinden daha şiddetli olacaktır.

Aziz ve celil olan yüce Allah bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Küfredenlere ve Allah' in yolundan saptıranlara, fesat çıkarmış olmaları sebebiyle azap üstüne azap ederiz." (Nahl, 88)

"Onlar suçlulara sorarlar: Sizi sakar Cehennemine sürükleyen nedir? Suçlular şöyle cevap verirler: Biz namaz kılanlardan değildik. Yoksullara bir şey yedirmezdik.

Batıla dalanlarla beraber biz de dalardık. Ceza gününü yalanladık. Ölüm gelip çatıncaya kadar bu halde devanı ettik." (Müddessir, 42-47)

Cehenneme düşmek için din gününü yalanlamak yeterlidir fakat bütün diğer şeyler niçin eklenmiştir?... Bu da gösteriyor ki kâfirlerin işledikleri kötülükler cezalarını daha da ağırlaştıracak ve onları Cehennemin özel bir sınıfı olan sakara sürükleyecektir.

Utbe bin Rebia'ya yapmış olduğumuz kâfir muamelesi ile Ebu Cehil'e yapmış olduğumuz kâfir muamelesi birbirinden farklıdır. **"Her ümmetin bir firavunu vardır. Bu. ümmetin firavunu da Ebu Cehil'dir."** Utbe bin Rabia hakkında ise: **"Eğer içinizde hayır beklenilen biri varsa şu kırmızı devenin sahibi Utbe bin Rebia'dır"** denilmiştir.

Necaşi kâfirdi. Ebu Cehil de kâfirdi. Ancak Rasulullah (sav): **"Bu adama**

(Necaşi'ye) gidiniz. Çünkü onun yanında kimseye haksızlık yapılmaz" buyurmuştur. Rasulullah bu sözü ile Necaşi'yi kastetmişti, o sırada Necaşi hristiyandı.

Yine el-Mut'im bin Adiy Allah Rasulü (sav) Taif'ten döndüğünde onu korumuştu. Bu sebeple Bedir gününde Kureyş'ten 70 tane esir alındığında şöyle demişti: "Eğer Mut'im bin Adiy sağ olsaydı ve benden şu mikropları serbest bırakmamı istemiş olsaydı onları ona bırakırdım." Kokuları açıktan hissedilen bu esirler hakkında Allah Rasulü işte böyle buyuruyordu. Bu bakımdan müslümanın kâfirle veya gayr-ı müslimle olan muamelesi; İslâm davetine vermiş olduğu eziyet ve işkencelerin derecesine göre olması gerekir. Allah Rasulü (sav)'in Mekke'nin fethinde on bir kişi hakkında:

"-Onları Kâbe'nin örtüsüne sarılmış olarak bulsanız dahi öldürünüz" buyurması, İslâm davetine zulmeden, işkencelerde

bulunan kâfirleri imamın affedemeyeceğine delildir. Mekke'nin fetih gününde Abdullah bin Hatal, Kâbe'nin örtüsüne sarılı olduğu halde öldürüldü. Ancak Allah Rasulü (sav) bu kâfirlerin dışındakiler için böyle emretmemişti. Çünkü öldürülmesi emredilen bu kişilerin İslâm davasına yapmış oldukları işkence ve eziyetler çok daha şiddetliydi.

Sahih-i Müslim'de. Hz. Abbas (ra)'ın Allah Rasulü'ne şöyle dediği rivayet edilmektedir:

"-Ey Allah'ın Rasulü! Ebu Talib seni himayesi altında bulunduruyor ve sana yardım ediyordu. Bunun ona faydası olacak mı?"

Allah Rasulü (sav): **"Evet, onu alevlerin dalgaları arasında buldum ve onu ateşin en hafif olduğu dereceye çıkardım"** buyurdu. Yine Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah'ın yanında

amcası Ebu Talib zikredilince Rasulullah şu cevabı vermiştir: **"Belki kıyamet gününde benim şefaatim ona şöyle bir fayda verebilir, Cehennem ateşinin topuklarına kadar ulaşacağı hafif bir derecesine konur, fakat bunun dehşetinden beyni kaynar. Şayet ben olmasaydım, o cehennem ateşinin en alt tabakasında olurdu.**(Bkz. Buhari, Menakıb cl-Ensar. Bab: 40, Edeb Bab: 15. Rikak Bab: 51; Müslim. İman Bab: 357, 360)

Hülasa münafıkların harcamış oldukları mallar kabul edilmeyecektir, yani bunun ahirette faydasını göremeyeceklerdir. Çünkü yaptıklarının karşılıklarını dünyada iken görmüşlerdir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) Adiyy'nin bacısı ve Hatim'ın kızı Sefane'ye: **"Ben, misafirlere ikram eden ve akrabalarına iyilikte bulunan bir kişinin kızıyım"** demesi üzerine şunları söylemiştir: **"Şayet baban müslüman olsaydı ona**

rahmet okurduk ve ondan dolayı merhametli davranırdık." Sonra Rasulullah sözlerine devamla şunları buyurmuştur: **"Bir kavmin içinden aziz iken zelil düşen, zenginken fakirleşen ve cahiller arasında kaybolan âlimlere merhametli davranın."**

Afganistan'da her bölgenin liderine melik denilmektedir. Bu insanlar kavimlerinin önde gelenleridir. Şu anda ise bir zamanlar melik diye isimlendirilen kavimlerinin en zengini ve en önde gelen liderleri olan bu insanlar, yaşamlarını sürdürebilmek için bir lokma ekmek dahi bulamamaktadırlar. İnsanlığın gereği bizlerin bu insanlara merhamet etmemiz gerekmektedir. Bu hem İslâmi, hem de insanî bir görevdir. Logar kentinde onlardan birinin evine girdim. Burası, çok basit bir evdi, ancak manzarası saray gibiydi. Bahçesi vardı ve içinden ırmak geçiyordu. Yatak odasının karşısında ağaçlar ve akarsular vardı. Evin bahçesinde

üzüm, kayısı, elma vb. birçok meyve ağaçları vardı. Öyle ki evin hanımı yatak odasından pencerenin perdesini açıp elini uzatsa bu tür meyveleri toplayabilecek bir durumda idi. Şu anda bu evin sahibi kadın nerededir biliyor musunuz? Suud veya Kuveyt kızılayından bir çadır alabilmek için aylarca gidip gelmektedir. Birkaç aile sadece bir çadırın içerisinde yaşamaktadır. İnsan, birçok ailenin yaşamış olduğu bu çadırları görse, orada bir canlının barınabileceğine ihtimal vermez. Çünkü çadırlarda topraktan başka hiçbir şey yok ve yüzlerce çocuk bu çadırlarda barınmaktadır.

Davet Üniversitesinin doğudaki kapısında durup onların manzarasına bakıyordum. Bu insanlar üniversite talebelerinin yemeklerini yiyip çıkmalarını bekliyorlar ki aşçılar yemeğin arta kalanlarını çöpe atarken koşuşup ellerindeki tabaklarla

onları alsınlar. Ne yazık ki bu manzaraya rağmen birileri de çıkıp şöyle diyor: **"Allah için size nasihat ediyorum. Siz bu yemeklerin kalıntılarını bu bid'atçi insanlara vermeyin."** Hasbunallah ve ni'mel vekil. Hatırladığım kadarı ile bir gün Rasulullah (sav) Akra bin Hâ'bis'in yanında otururken torunlarından birini öpüyor. Akra: "Allah'a yemin olsun ki benim on tane çocuğum var, hiçbirini öpmedim" diyor. Rasulullah da ona şu cevabı veriyor: "Eğer Allah senin kalbinden merhamet duygusunu çekip almışsa ben sana ne yapabilirim?" Şairin de dediği gibi:

Bu işler öyle işler ki çocuklar bunları düşünse

Şakaklarına ak düşer.

Bütün sınırlarda müslüman kadınlar gasb ediliyor,

Buna rağmen müslüman nasıl rahat yaşayabiliyor?

Nasıl istikrar olabilir?

Bir müslüman nasıl huzur içinde yaşayabilir?

Halbuki müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde.

Ve o kadınlar kendilerine yapılacak bir hayâsızlıktan

Korktuklarında en son sözü söylemekte;

Keşke annelerimiz bizi doğurmasaydı, demekteler...

Sizler bilmiyor musunuz ki bütün fıkıh âlimleri doğuda müslüman kadın esir alınacak olursa batıda bulunan İslâm ümmetinin onu kurtarmak için harekete geçmesi hususunda icma etmişlerdir.

Âyet-i kerimede kafirlerin intaklarının kabul edilmeyeceği ve bunun sebepleri zikredilerek şöyle buyrulmuştur: **"Verdiklerinin kabul edilmesini engelleyen sadece şudur: Onlar Allah'a ve Rasulune kâfir olmuşlardır. Namaza da mutlaka tembel tembel gelirler ve mallarını da ancak istemeye istemeye harcarlar."** (Tevbe, 54) Görüldüğü gibi ayette infakların kabul edilmeyeceğinin birinci sebebi olarak bu insanların kâfir oldukları zikredilmektedir. Çünkü kâfirlerin yaptıkları iyi ameller kabul edilmez. Zira amelin kabulü için niyet şart ve iman da gereklidir.

İkinci sebep olarak; onların namaza tembel tembel gelmeleri zikredilmiştir. Zira kâfirlerin namaz kılmaları rol yapmak ve yapmacık davranmaktan öte bir şey değildir. Onların namaz kılmaktan herhangi bir beklentileri olmadığı gibi namaza

gelmelerini gerçekleştiren faktör de sadece kılıçtan korkmalarıdır.

İnfaklarının kabul edilmediğine dair üçüncü sebep ise; infaklarını yaparken yani zekâtlarım verirken içten gelerek değil, istemeyerek vermeleridir. Çünkü bunlar bu verdikleri zekâtı şu âyet-i kerimede de belirtildiği gibi bir angarya ve bir haraç saymaktadırlar.**"Bedevilerden bir kısmı da Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler. Şiddetli felaket onların başına gelsin. Allah her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir."** (Tevbe, 98)

Halkı Müslüman Ülkeler ve Liderleri

Bugün içinde yaşadığımız toplumlar inanç temeli üzerine kurulmuş toplumlar değillerdir. Aksine bir takım gösteriş ve manzaralar esası üzerine kurulmuş toplumlardır. Adeta içi boş kutulara, yaldızlı

boyalara benzemektedir. Bu toplumları sevk ve idare etmek için öne çıkanlar ise adeta küçük çocuklar için şişirilen balonlar mahiyetindedirler. Bu liderler gece-gündüz medya yolu ile şişirilip gururlu kimseler haline getirilirler. Çünkü bunların insanların nazarında böyle olmaları icab etmektedir. Bu sebeple bu liderlerden birini kendilerini şişiren araçlardan kopardığınız zaman adeta ağzı çözülmüş veya iğne ile delinmiş bir balona dönerler. Bu liderlerin insanların nazarında büyük kimseler oldukları gösterilmek istenildiğinden konuşmalarını bile başkaları hazırlar. Bakarsın ki liderin kendi, "elhamdülillah" dahi yazmasını bilmiyor. Fakat konuşmasını yaptıktan sonra basın derhal devreye geçer, **"liderin tarihî konuşması"** diye başlıklar atar. Bu lider filan sözü ile şu şeyi kastetti, filan cumhurbaşkanı milletimizin gelecek yıllardaki temel esaslarım çizdi, ana noktalarını belirtti,

şeklinde yazılar yazarlar. Hâlbuki bu cumhurbaşkanı aslında ne konuştuğunu bile bilmemekte, ne söylediğinin bile farkında değildir. Ne yazık ki onların çanakçılığını yapanlar onları boş sözlerle ve olmadık unvanlarla insanların gözünde şişirirler ki yeryüzünde ilahlık makamına getirsinler. Çünkü bugünkü toplumlar Allah'ın ulûhiyetini O'ndan koparıp aciz insanlara vermeye kalkışmışlardır. Mesela yeryüzünde kanun koyma Allah Teala'nın hakkıdır. Fakat bunu haşa Allah'tan alıp insanlara vermişlerdir.

İşin garibi bu kadar şişirmeye çalıştıkları insanlar belki de liseyi bitiremeyen kişilerdir. Bu bakımdan çeşitli aracılar koyarak harp akademisine girmiştir. Boyu 1.85'tir.. Kafası yeteri kadar büyüktür. Harp akademisine girer, oradan mezun olur, birkaç sene sonra artık filan cumhurbaşkanıdır diye onu milletin başına getirirler.

Mesela Hafız Esad... Biz üniversitede öğrenci iken Hafız Esad orduda subaydı. İnanır mısınız 1962 senesinde Hafız Esad üniversiteye geliyor, burada kızlara laf atıyordu. Birden bire bu zat dahi bir komutan oldu. Öyle ki bunun hakkında Vakıflar Bakanı şunu söyler oldu: "Yemin olsun ki bu zat geceleri teheccüd namazı kılıyor." Suriye ihvanı ile bu tağut arasında savaş başladığında Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in arkasına bir takım adamlar gönderdi ve onlara; "Suriye İhvanı ile aramızı bulunuz" emrini verdi. Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in liderleri yakalanıp Hafız Esad'a getirildi. Hafız Esad zorla huzuruna getirilen İhvan-ı Müslüm'in liderlerine: "Allah'a yemin ederim ki ben müslümanım, ben cuma namazlarını, bayram namazlarını ve Peygamber efendimizin doğum namazını (!) kılıyorum" der. O, Peygamberimizin doğum namazı olduğunu zannediyor ve ben

peygamberin doğum namazını kılıyorum, ben cuma ve bayram namazı kılıyorum diye yemin ediyor (!)

Bu tür şişirilmiş toplumlar, Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi ikiyüzlü toplumlardır. Bu toplumlardaki şişirilmiş insanlar asalak haşerata benzerler. İnsanların yedikleri gıdaları, iç ve dışlarından sömürürler. Yani bunlar kene gibi, sivrisinek gibi insanların kanını emerler. Büyük toplulukları etraflarına toplayarak başkalarının yaptıklarını alkışlama ve el şaplatmadan başka bir şey yapmazlar. Tabakları, tencereleri silip süpürürler. Şişirdikleri kişinin söylediği her şeyi kutsal bir şeriat kabul ederler. Fakat kader tecelli eder de bu adamın aleyhine bir devrim yapılırsa bakarsın ki o kişinin kötülüklerine ilk uyananlar da kendileri kesilirler.

Mesela Abdunnasır'ı öve öve ayyuka çıkaranlar ve onun her yaptığım

alkışlayanlar Abdunnasır'ın ölümünden sonra onu yermiş, yerin dibine sokup çıkarmışlardır. Hülasa bu ikiyüzlü toplumlar bitkin, fasık toplumlardır. Bunlar adeta hayalet insanlardır. Plastik kişilerdir. Birini üfürüp şişirdiğinde uçup gider.

Yahudiler Nasır'ı şişirdikçe şişirdiler. Dolayısıyla o da balon gibi uçup gitti. Evet, bu toplumları dıştan gördüğünde kendilerini bir şey zannedersin. Adeta bir kubbeyi görüp orayı mescit zannetmek gibi. Fakat aslında hiç bir şey değildir. Ruhsuz, değer ölçüleri olmayan, haysiyet ve şerefden yoksun toplumlardır.

Mesela 1967 İsrail yenilgisinden sonra Sudan'da Arap liderleri toplantısı yapıldı. Üç gün süresince Arap devlet başkanları toplandılar, ancak ortak bir karar çıkartamadılar. Binlerce gazeteci dışarıda kendilerini beklemekteydi. Toplantı sonunda dağılıp gidiyorlardı. İçlerinden biri uyanarak:

"Peki biz bu gazetecilere ne diyeceğiz?" dedi. İçlerinde bir eroinci: **"Onlara deyin ki; hayır, hayır, hayır. Teslim olma yok, barış yapma yok, görüşme masasına oturma yok."** Böylece dışarı çıkarken üç hayır üzerinde ittifak ettik. Teslim olmaya hayır, barışa hayır, görüşmelere hayır dediler.

Görüldüğü gibi şişirilen bu liderler en son anda sırf birinin kulağına şeytanın üflediği bir sözü karar gibi kabul eder, insanlara aktarırlar.

Mesela Mısır'ın yarı resmi gazetesi el-Ehram'm başyazarı Muhammed Hasaneyn Heykel (bu zat Abdunnasır'ın her yaptığını alkışlayan ve onu överek ayyuka çıkaranlardan biridir. Biz münafıkların şerrinden Allah'a sığınırız. Çünkü münafıklar ucuza satılan adi insanlardır) şunları yazmıştır: **"Savaştaki yenilgiden sonra memleket iktisadının çökmüş olmasına rağmen Abdunnasır'ın direnişli ve kararlı**

oluşu, onun halkı için herhangi bir yardım talebinde bulunmasına engel olmuştur." Hâlbuki bu toplantıda Ürdün Başbakanı Sad Cum'a da bulunuyormuş (Ürdün hükümeti İsrail ile savaşın ortaya çıkardığı felaketleri bertaraf edebilmek için bu zatı başbakanlığa getirmiştir. Daha sonra ise bunu bakanlıktan ayırmışlardır. Bu adam samimi bir şekilde yaptıklarından tevbe etmiş ve sonra da Arap liderlerinin yaptıkları rezillikleri ifşa etmiştir. Allah'tan ümidimiz odur ki tevbesinden sonra yazdığı bu gerçekler sebebi ile onun günahlarını affetmiş olsun). Sad Cum'a Hasaneyn Heykel'e cevaben şunu yazdı: "Abdunnasır hiçbir istekte bulunmamıştı öyle mi? Ben de o toplantıda bulundum. Abdunnasır Suud Kralı Faysal'ın ayaklarına kapandı ve ona: "Halk ölüyor, un istiyorum un" dedi. Abdunnasır bir şey istemedi, fakat Faysal'ın

ayaklarına kapandı. Onun ayaklarını öpmek istiyordu."

Vakıa ben bunu okuduktan sonra bir gazeteciye dedim ki: **"Abdunnasır gibi bu kadar şişirilmiş gururlu bir insanın kendisine bu kadar yetki tanınmış, debdebe ile yaşayan bir kişinin bunu yapması mümkün mü?"** Gazeteci bana şunu dedi: **"Dinle beni Abdullah! Senin küçük çocuğun bile bunlardan birinin yaptığını yapmaktan haya eder."** Ve bu gazeteci söz konusu hadiseyi bana Şad Cum'a'nın yayınlamasından önce anlatmıştı. Ben de ona: **"Ben buna inanmıyorum"** demiştim. Fakat uzun zaman sonra hatırladığım kadarı ile Havadis Dergisi'nde Şad Cum'a bu olayı aynen yayınladı. Gazeteci bana: "Ben yine tekrar ediyorum, senin küçük çocuğun bile bu liderlerin yaptıklarını yapmaktan hayâ eder, çekinir" Bunların yaptıkları halkın gözünün önüne çıkınca da zulme, kan

dökmeye, masum insanları tutuklamaya, kutsal şeylerin ayaklar altına alınmasına girişirler. Artık sen bunlardan hiçbir hesap soramaz olursun. Yani bunlar düşmanlara karşı korkak, çekinen, kendi halklarına karşı ise arslan kesilen karaktersiz kişilerdir. Şairin dediği gibi:

Bana karşı arslan kesiliyorsun,

Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken

Siyah bir devekuşusun

Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman

Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi.. (aklın kaçıp gitmekteydi)

Şairin dediği gibi bu tağutlar gariban halklarına karşı aslan kesilirler. Halk atasözünde şöyle denilir:

İnsanlar beni dövüyor, ben de karımı dövüyorum.

Arap liderleri 1967'de İsrail'in önünde mağlup olduktan sonra yahudiye karşı koymak için ordularım hazırlama yerine halklarına sıkıyönetimler ilan ettiler. Mesela biz Ürdün'de 1967'de şimdiye kadar askerî bir idare ile yönetilmekteyiz. Başbakan, genelkurmay başkanıdır. Kendileri mağlup oluyorlar, faturasını gariban halka ödetiyorlar. Allah'ın düşmanlarına karşı ordularını hazırlama yerine Milli İstihbaratı güçlendirmeye girişiyorlar.

İşittiğimize göre bu odada üç veya dört kişi bizden rapor alıp bağlı oldukları birimlere gönderiyorlarmış. Efendileri onlara vazife verirken demişler ki: "Gidin bakın, onlar hangi cemaattan, hangi partiden? Onlar hakkında bizlere raporlar sunun." Bakarsın ki herkes hakkında büyük bir dosya tutulmuş. Filanın sakalı uzun, filanın elbisesi

kısa. Öyle ki raporlar karıncayı incitmeyecek şekilde yürüyen: "Ey rabbimiz! Sen bizi sakla" diyen Tebliğ Cemaatı aleyhinde bile tutulmuş. Onları dahi takip ediyorlar. Halbuki Tebliğ Cemaati, mensuplarına ve insanlara: "Sakın siyasete karışmayın" diyorlar ve cihad hakkında tek bir kelime dahi konuşmuyorlar. Tabii ki bizler bu cemaatin bu iki tavrını asla tasvip etmiyoruz. Bu iki tavırları dışında onların insanları Allah'a davet eden hayırlı insanlardan olduklarına inanıyor, Allah Teala'dan onların kalplerini bu iki hususa da açmasını niyaz ediyoruz.

Hülasa bugün içinde yaşadığımız toplumlar boş kalıplar, ikiyüzlü topluluklardır. Firavunları firavun yapan da bu gibi ikiyüzlü münafık topluluklar olmuştur. Allah Teala Firavun ve topluluğu hakkında şunu buyurmuştur: "Böylece Firavun kavmini küçümsemiş, onlar da ona itaat etmişlerdi..." (Zuhruf, 54)

Evet, bu topluluklar liderlerin her yaptığını alkışlar, onları tağutluğa kışkırtırlar. Onlara öğüt vermeye çalışan veya kusurlarını açıklayarak yanlışlarından vazgeçirmek isteyen insanlara karşı bu meddahlar o önderlere telkinlerde bulunarak: "Bu, sana karşı nasıl bu kadar cüretkâr davranabilir? Bunu kes, hapset, öldür" derler. Gerçekten kâfirlerin şerri, münafıkların şerrinden çok daha hafiftir. Çünkü kâfirin konumu bellidir, ona göre davranılır. Ancak münafığın durumu ise sudaki balığa benzer. Kuyruğundan yakalarsın başından kayıp gider, başından yakalarsın kuyruğundan kaçar.

Tekrar izah etmekte olan âyete dönüp onu hatırlayalım.

"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleri, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak

istemeyerek harcamalarıdır. Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler." (Tevbe, 54-55)

Âyet-i kerimede münafıkların mal ve evlatlarının çokluğuna imrenilmemesi gerektiği beyan edilmektedir. Bugün bu tür insanlar mallarım İslâm ülkelerinde tutmayıp İsviçre ve benzeri kapitalist ülkelere gönderirler. O mallan ile fısku fücur işlerler. Onları faiz ve kumarla artırmak isterler. Bazen bir gecede on milyon dolar kaybederler, onunla birlikte akıllarını da yitirir, rezil rüsvay olurlar. Bu sebeple yüce Mevla: "Allah o malları ile dünya hayatında onlara azap etmeyi diler..." buyurmuştur. Bu malların sahipleri malları aracılığı ile fuhuş işlerler, AİDS gibi öldürücü hastalıklara yakalanırlar. Biz Rabbimize bu gibi hallerden bizi korumasını niyaz eder ve âlemlerin

Rabbi olan Allah'a bu gibi davranışların şerrinden sığınırız. Allah bunlara temiz ve helal gıda ve eşler vermiştir. Fakat onlar ille de kokuşmuş ve kurtlanmış şeyleri yemek isterler. Peygamber Efendimiz (sav)'e miraca çıkarıldığı gece bu gibi insanların benzerleri gösterilmiştir. Bu insanlar kendilerine helal olan temiz hanımlarını bırakarak fahişelerle yatıp kalkan, izinle çalışan fuhuş yuvalarına girip çıkan insanlardır. Allah bunların temiz fıtratlarını bozmuştur. Bakarsın ki bunlar müslüman, iffetli kadınları bırakır gider, bu gibi fahişe kadınlarla evlenirler. Aziz ve celil olan Allah da müslüman hanımların intikamını bunlardan almak için evlendikleri fahişe hanımları nikahları altında zina yaptırır, böylece rezil rüsvay olurlar. Çünkü şairin dediği gibi:

Bir başkası ile zina etmen borçlanmaktır.

Şayet böyle bir borçlanmaya girersen iyi bil ki.

Bu borcu ödemen kendi ailenden olacaktır.

Evet, mallan bunlar için bir azap, bir işkence ve bir sıkıntı kaynağıdır. Bakarsın ki bunlar devamlı karışık halde yaşarlar. Yüce Mevlanın da buyurduğu gibi: "Faiz yiyenler ancak kendisini şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar..." (Bakara, 275)

Ben birini biliyorum. Onun hakkında şunları okudum: O kişi İngiltere'nin barlarından birinde içki sunarak barmenlik yapan bir kızla evlenmiş. Bu zat zenginlerden biri. Bu zatın Amerika'da 6 milyar doları bulunuyor. Adının başı da Muhammed... Bu kızı alıp Amerika'ya götürmüş. Bir iki ay sonra kızı boşaması gerekmiş.

Çünkü kız gece barında çalışan biri onunla nasıl hayat yürütecek? Kızı boşamış. Bunun üzerine hakim bu fahişe kıza 3 milyar dolar nafaka ödemesine hüküm vermiş. Yani malının yarısını buna vermesine karar veriyor. Vallahi çok garip insanlar. Bu gibi insanların şerrinden Allah'a sığınırız. Bütün mallarım feda eden bu gibi insanların halini görüyorsunuz.

Sizler Menah çarşısında olup bitenleri biliyorsunuz. Son yıllarda nice tüccarlar burada mallarını kaybettiler. Öyle ki bir ekmek parasına bile muhtaç oldular. Bunlardan bir kısmı hapsedildi. Hâlâ çokları hapishanedeler. Evlerine dahi el koyuldu. Aslında bunlar bu mallan toplamak için nice zahmet çekmiş ve zorluklara katlanmışlardır. Fakat Allah Teala bu malları vasıtasıyla dünya hayatında onlara azap etmek istemiştir. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede bu münafıkların kendilerini

kanıtlamak için Allah'a yemin ettikleri ve müslümanlardan olduklarını ispatlamaya kalkıştıkları zikredilmektedir. Bakarsın ki bunlar gelir sana yüz kere yemin ederler. "Vallahi ben seni seviyorum" derler. "Sen bana göre çok değerlisin, sen söylesin, sen böylesin" derler. Hele hele eğer yönetici isen veya mal sahibi isen daha da fazla yağcılık yaparlar. Ne yazık ki gözlerinden kaybolur kaybolmaz âyet-i kerimede de ifade buyurulduğu gibi sizleri iğneli dilleri ile sokarlar.

Yine bunlar: "Vallahi biz cihadı ve mücahidleri seviyoruz" derler. Fakat şimdi mücahidler fakir oldukları için onlara yanaşmazlar. Şayet zafere ulaşır da şirketler kuracak olurlarsa gör, nasıl sokuşacaklarını gör.

58- 60. AYETLERİN TEFSİRİ

58-Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar.

59-Eğer onlar Allah'ın ve peygamberlerinin kendilerine verdiği şeye razı olsalar ve: "Allah bize yeter, Allah bizi ileride lütfü ile rızıklandırır, Rasulü de. Biz Allah'ı istiyoruz" deselerdi bu onlar için daha hayırlı olurdu.

60-Zekât Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, yoksullara, zekâtı toplayan memurlara, kalpleri ısındırılmak istenenlere, kölelere, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalanlara verilir. Şüphesiz Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Kâfirlerin mallarının ve evlatlarının kendilerine dünya hayatında nasıl azap olduğunu ve ahirette gördükleri azapların neticesinde, pişmanlıklarının nasıl bir

pişmanlık aracı olacağını izah etmiştik. **"... Doğrusu Allah, bununla onlara dünya hayatında azap etmeyi ve kâfirler olarak canlarının çıkmasını ister..."**

Yani yüce Allah onların kâfir olarak ölmelerini ister. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, kâfir için küfrü, mü'min için imanı ister. Peki, şanı yüce Allah dilediği bir şeye karşı nasıl azap edebilir? Burada şuna dikkat edilmesi gerekir: Bir şeyi dilemek, yani yapılmasına izin vermek başka şeydir, o şeyi sevmek ve ona razı olmak daha başka bir şeydir. Allah Teala şerrin ve küfrün yapılmasına izin verir, onun yapılmasını müsaade eder, fakat hiçbir zaman için onları sevmez ve onlara razı olmaz. Bu sebeple bunları yapanları cezalandırır. Bu hususta bir âyet-i kerimede şöyle buyrulmuştur: **"Eğer inkâr ederseniz bilin ki şüphesiz Allah, size muhtaç değildir. Kullarının inkâr etmelerine rıza göstermez;**

eğer şükrederseniz, sizin için ondan hoşnut olur." (Zümer, 7)

O halde rıza ile meşîet (dilemek, istemek) farklı şeylerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah şerri de küfrü de imanı da hidayeti de yaratandır. Ancak kulları için hidayeti sever, hidayetten razı olur. Küfrü sevmez ve küfürden razı olmaz. Şerri de küfrü de takdir eden, aziz ve celil olan yüce Allah'tır. Kader burada, ilim manasınadır. Ancak şanı yüce Allah hiçbir kimseyi küfre ve şerre zorlamaz. Çünkü ilim, kitap ve kader aynı şeylerdir. Paha önce de dediğimiz gibi şanı yüce Allah bir kimsenin kendi rıza ve ihtiyarını kullanarak neleri yapacağını bilir. Kul kendi iradesinde hürdür. Cüz'i iradesini kullanır. Yüce Mevla da kulun çabaları neticesinde yaptığı şeyi yaratır. İşte yüce Allah insanlara iyiyi kötüden seçme kabiliyeti ve iradesini kullanma gücü verdiğinden kötüyü seçen

insanlara azap etmektedir. Yüce Mevla'nın yaptıklarını, sıfat ve fiillerini herhangi bir şeye benzetmek mümkün değildir. O, bundan münezzehtir. Ancak insanların aklına yaklaştırmak için kaderi şu misalle açıklamak mümkün olabilir:

Mesela sen küçük bir çocuğun uçuruma doğru yürüdüğünü görürsün. Bu çocuk uçuruma yuvarlanacak, bir yerleri kırılacak dersin. Sen çocuğun oraya düşüp bir yerlerinin kırılmasını istemezsin, fakat onun böyle gitmesinin nasıl bir neticeye varacağını çok iyi bilirsin. İşte yüce Mevla da kullarının gelecekle nasıl uçurumlara yuvarlanacaklarını bilmektedir ve bu bilgisi de kaderdir. Bir kulun bilgisi ile Allah'ın bilgisi arasındaki fark şudur ki: kulun bilgisi yanılmış olabilir, Allah'ın bilgisi asla yanılmaz.

Aziz ve celil olan Allah Teala bir kulunun gelecekte yalan söyleyeceğini veya hırsızlık yapacağım yahut zina edeceğini yahut da

faiz alıp vereceğini ya da benzeri günahlar işleyeceğini bilir. Bunu onun aleyhine yazar, tescil eder ve kulunu serbest bırakır. Ancak Allah Teala kulunu bu işleri yapmaya serbest bırakmasından sonra kendi iradesi ile kulun iradesi birleşir. İşte Allah'ın serleri de dilemesinin manası budur. Takdir edilen kader de bu demektir. Sırrı bize kapalı olan ve beşer aklının idrak edemeyeceği gayb âlemi de budur. Bütün bu sebeplerle kader meselesi zikredildiğinde fazla üzerine gitmeden durmak lazım, anlıyor musunuz?

Münafıklar

Ayet-i kerimede münafıklar sizden olduklarına dair Allah'a yemin ediyorlar, buyruluyor. Acaba bunlar niçin bu yemini yaparlar? Tabii ki Müslümanların dünyalıklarından bir şey bekleyerek ve onların güçlerinden korkarak bunu yaparlar. Münafıklık Medine'de ortaya çıktı. Medine'de kurulan İslâm devleti arka

arkaya zaferler elde edince Medine-i Münevvere'de ortaya çıktı. Müslümanların güç ve kuvvetleri, heybet ve azametleri belli olunca bu hastalık baş gösterdi ve münafıkların lideri Abdullah İbn Ubeyy: "Bu iş artık revaç buldu. Biz bunun içine girmemiz lazım" dedi. Zahiren İslâm'a girdi, fakat müslümanların safında fitne ve fesat yaymaya girişti.

Münafıkları tanıtan alâmetlerden biri de çokça yemin etmeleridir. Ayet-i kerimede de buyurulduğu gibi: **"Onlar yeminlerini kendilerine kalkan edinirler ve insanları Allah'ın yolundan alıkoyarlar."** (Mücadele, 16)

Münafıklar istediği yemini yapmaya müsaittirler. Her türlü kılığa girebilirler. Yalan söylerler, kendilerini ihlaslı gösterirler, çeşitli şeyler yaparlar. Subhanallah! Münafıkların yaşantısından daha kötü bir yaşantı olamaz. Hayatları adeta roldür, yapmacıktır. İçi

dışından farklıdır. Bakarsın ki insanlar bu tür ikiyüzlüleri kınarlar, aşağılarlar, ayıplarlar. Onlar ise kendilerini savunmak durumunda kalırlar. Çok zayıf iradelidirler. Münafıklardan daha zayıf iradeli kimse yoktur. Münafıklar adeta yarasa kuşları gibi karanlık ortamlarda devreye girerler. Hakkın nuru gelince ise gizlenirler. Evet, onlar yüce Allah'ın da buyurduğu gibi: **"Müslümanlara gelir, biz de sizdeniz diye Allah'a yemin ederler. Hâlbuki onlar sizden değillerdir."**

Münafıklar Rasulullah'a gelip yemin ediyorlardı. Mesela Ahnes bin Şerif geliyor mümin olduğuna dair Allah'a yemin ediyordu. Fakat oradan ayrıldıktan sonra Müslümanlara ait bir sürü koyun görse onları kesiyor, karınlarını yarıyordu. Ekinlerini bulsa onları ateşe veriyordu. Sonra da geliyor, ben sizdenim diyordu. Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: **"Hiç bir zaman münafıklar sizden değildir. Fakat onlar korkak ve ürkek**

bir güruhtur." Gerçek yüzlerinin ortaya çıkacaklarından korkarlar. Münafıklar İslâmî topluluklarda hep olmuşlardır. Emevi devletinde, Abbasi devletinde hatta Hulefayı Raşidîn döneminde bulunmuşlardır. Abbasi devletinde münafıklar iyice çoğalmıştır. O dönemde bunlara zındık adı verilmiştir. Aslında zındık; münafığın eşi anlamında bir kelimedir. Fakat zındık münafıktan farklı olarak bazen dilinden kâfirliği sevdiği ve İslâm'dan nefret ettiği dökülür. Bu sebeple münafık olduğu ortaya çıkarak öldürülür.

Abbasi devletinde bu tür münafıklar ortaya çıkmış ve öldürülmüşlerdir. Onlardan bazıları büyük yazarlar, edibler ve şairlerdir. Mesela en büyük şairlerden biri olan Beşşar bin Burde ve en büyük yazarlardan olan Abdullah bin Mukaffa bunlardandır. Bunlar kâfirdi, fakat idarecilere yaklaştılar, müslüman olduklarını açıkladılar. Hatta

namazlarını cemaatin ilk safında kılarlardı. Buna rağmen içlerinde taşıdıkları dinlerine ait mabet ve benzeri yerleri görünce kâfir olduklarını ortaya koyan tavırlarını gizleyemiyorlardı.

Mesela bir defasında Abdullah bin Mukaffa ateşperestlerin (Mecusilerin) taptıkları ateşin yakıldığı bir Mecusi mabedinin yanından geçerken şu iki şiiri söylediği rivayet edilmiştir:

Ey Atike hanımın evi

Sana aşığım fakat düşman yasağı var.

Kalbim sana bağlı,

Her ne kadar senden uzak duruyorsam da,

Yemin olsun ki uzak durmamla beraber,

Sana meylediyorum.

Görüldüğü gibi şair ateşperestlerin mabedine hitab ederek; kalbim sendedir, sende demeye çalışıyor. Ancak açıkça kâfirliğini ortaya koyamıyor, ağzından küfür kelimeleri yer yer dökülüyor. Bu sebeple boynu koparılmıştır, çünkü zındığın tevbesi kabul değildir.

Beşşar b. Bürde'ye gelince; bu Abbasi döneminde insanları hicveden meşhur kör bir şairdi. Bu da dinden çıkan ve dinden çıktığını sezdirmeyen zındıklardandı. Beşşar ve benzerleri bir taraftan İslâm devletini temelinden yıkmaya çalışıyorlar, diğer taraftan birinci saflarda namaz kılıyorlardı. Bunlar devlet makamlarında bir yer işgal etmek hırsı ile müslüman olmuşlardı. Günümüzde de öyle değil mi? Eğer devlet komünizme karşı olsa bakarsın ki çıkarcılar hep ona karşıdırlar. Şayet devlet komünizme meyletse hepsi komünist kesilir. Devlet selefi ise onlar selefçilerin öncüleri

olurlar. Devlet tasavvufî bir meşrebe sahipse yeşil sarıklar sararlar, "hay, hay" diye söylenip gezerler, böylece sofilerin de öncüleri olmaya çalışırlar. Bu fazlaca garipsenecek bir şey değildir, zira inancı olmayan insanlardan bundan başka ne beklenir? Ayet-i kerimede: **"Allah'a yemin ederler ki onlar sizdendir. Halbuki onlar sizden değillerdir. Fakat onlar korkak ve ürkek bir güruhtur. Şayet onlar içine sığınacakları bir sığmak veya mağaralar yahut bir delik bulacak olsalar sizden uzaklaşmak için oraya dönüp giderler**" (Tevbe, 56–57) buyrulmaktadır.

Evet, bu ayette zikredilenler isyankâr insanlardır. Korkunç bir şekilde iradeleri zayıftır. Müslümanlardan ve diğer güçlerden dehşetli bir şekilde korkarlar. Aslında günah işlemek insanın kalbindeki direnç ve gayreti öldürür. Hassasiyeti, kahramanlığı, yiğitliği yok eder. Titreyen bir korkak haline getirir.

Sebep ise şu ayet-i kerimede de belirtildiği gibi yaşamaya çok düşkün olmalarıdır: **"Hayata karşı insanların en (düşkünü ve) hırslısı olarak onları bulursun..."** (Bakara, 96)

Devletle yüksek projeler hazırlayan mühendis bir komşumuz vardı. Namaz kılmıyordu. Bir gün onu ziyaret ettim ve:

"Neden namaz kılmıyorsun?" dedim. Bunun üzerine utandı ve mescide gelmeye başladı. Kısa bir müddet sonra ise mescide gelmeyi bıraktı. Bunun üzerine tekrar onu ziyarete gittim ve:

"Sen namaza geliyordun, neden gelmeyi bıraktın?" dedim. Bunun üzerine bana:

"Net cevap vermemi ister misin?" dedi. Ben:

"Evet" dedim, o:

"İki üç defa geldim ve Cuma namazında seni dinledim. Sen

konuşmalarınla beni etkiledin. Bunun üzerine ben kendi kendime dedim ki bu adam konuşmaları ile beni etkiliyor ve benim hamiyet duygularımı kabartıyor, ta ki devlet aleyhine bir şey konuşayım da hapsedileyim, görevimden atılayım ve en güzel çözümün mescide gitmemek olduğuna karar verdim."

Düşünebiliyor musunuz? Konuşmaktan değil dinlemekten dahi korkuyor!

Yine bizim sarhoş bir komşumuz vardı. (Fasıklardan Allah'a sığınırım) 1967 Eylül ayı, Arap-İsrail savaşında İsrail, Ürdün kentlerini bombalıyordu. Biz İrbit kentinde oturuyorduk ve binanın altında bir sığınak vardı. Kadınları sığınağa indirmiştik, erkekler ise odalarda kalmıştı. Bu sarhoş ise kadınların arasına kendini atarak orada oturup kalmıştı. Kadınlar: **"Kalk, çık"** diyorlardı, ancak sarhoştan herhangi bir tepki gelmiyordu. Bunun üzerine eşim yanıma gelerek:

"Aşağıda oturmak istemiyorum, bir adam geldi, çık diyoruz çıkmıyor, kadınların arasında oturuyor" dedi. Aşağıya indiğimizde adam korkusundan ölmüştü. Evet, korkusundan ölmüştü! Kalp atışları korkunun şiddetinden kesilmişti.

Bunun gibi korkak kimseler sayısızdır. Çünkü günahlar ok gibidir, kalbe saplanır ve onu paramparça eder. Kalp günahların çokluğuyla, ülsere yakalanmış mide gibi tahammülsüzleşir Ete, yağa, ağır şeylere tahammül edemez. Sadece hafif şeylere tahammül edebilir. Münafığın kalbi ülserlidir. Evet, onun kalbi zayıftır ve ölüdür. Kalbindeki yaraların çokluğundan dolayı kalp kendisini temizlemeye güç yetiremez. Ve neticesinde kalp, iyiyi tanıyamaz, kötüyü inkâr edemez hale gelir. İşte bu sebeple münkeri gördüğü zaman yüzü kızarmaz, Allah için öfkelenmez. Çünkü kanı hareketsizdir. Kıskançlıksa kalpteki iman

meşalesinden ibarettir. Günahlarla birlikte karşı çıkma duygusu zayıflamaya başlar; hiçbir tepkide bulunmaksızın görülen sayısız münkerler ve kötülükler önce sindirilmeye, bunlar karşısında öfke bastırılmaya ve hazım sanmaya başlanılır... Çünkü karşı çıkma duygusu kalbin içinde imanın bir meşalesidir. Günahlar ve kötülüklerin çokluğu bu meşaleyi söndürür. Seyyid Kutub'un da dediği gibi: "Karşı çıkma duygusu önce sindirilir, sonra o his soldurulur, daha sonra yavaş yavaş erimeye, azalmaya ve giderek hissedilmez olmaya başlar ve sonra da ölür. Karşı çıkma duygusu öldüğü zaman ve bu set yıkıldığı zaman onun peşi sıra arkasındaki tüm setler de yıkılır." Artık o kimse donuk bir kişiliğe sahip olmuştur. Hiçbir vaazdan ve nasihattan etkilenmez. Âyetleri işitmek ona fayda vermez. Hadisler onu harekete geçirmez...

Adeta cansız bir taş haline gelen bu gibi insanlara Tevbe Suresi'ni okusan dahi Afgan cihadı hakkında düşüncesini değiştirmez. Artık o kendisini her şeyi anlayan biri kabul eder. Hayırları şer olarak görür. Mü'min kadınların ırzları paramparça edilirken senin takınacağın tavrı görünce; seni duygusal olarak, kuru gürültü yapan biri olarak değerlendirir. Sana: **"Kalbi saf biri"** der. Onlara göre kalbi saf olmak, insan için bir kusur ve ayıptır. Onun için birilerinin kendilerine nasıl bir insan olduğu sorulduğunda: "O kalbi saf biridir" yani ahmaktır, demektedir. Yine onlar birini övmek istediklerinde: "Filan çok kurnaz, siyasetçi" derler. Bunun manası yalanı iyi beceriyor, yağcılığı güzel yapıyor, alavere, dalavereyi iyi beceriyor, demektir.

Hülasa insanların övüleceği sıfatlar, kınanma sıfatları, onların yerileceği sıfatlar ise övünme sıfatları haline getirilmiştir. Eğer

bir insana filanın kalbi temiz, niyeti halis, duygusal, gayretli, her şeye karşı çıkan gibi sıfatlar verilmişse bu o insanın beceriksiz, her işittiğini tasdik eden, herkese kanan ve işini bilmeyen birisi olduğu anlamında kullanılmaktadır. Buna mukabil hakkı, batılı tanımayan, iyiliği kötülükten ayırt etmeyen insanlar ise akıllı bir adam, dengeli biri, meselelere vâkıf diye nitelendirilir.

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar." (Tevbe, 58)

Arapça'da insanı yüzüne karşı kınamakla görmediği yerde kınamak farklı kelimelerle ifade edilmiştir. Hümeze Suresi'nde bu iki ayıplama da birden zikredilerek şöyle buyrulmuştur: **"İnsanları arkadan çekiştiren ve yüzlerine karşı ayıplayan kişinin vay haline"** (Hümeze, 1) Görüldüğü gibi insanları görmedikleri yerde

arkadan kınama ve çekiştirme işine "el-hemz" denilmekte, buna mukabil insanları yüzlerine karşı ayıplama ise "lemz" ile ifade edilmektedir.

Müfessirler bu ayet-i kerimenin iniş sebebi hakkında şu hadiseyi rivayet etmişlerdir. Hz. Ali'nin ordusundan ayrılarak ona kılıç çeken Hariciye fırkasının dedesi Hurkus bin Züheyr isimli biridir. Bunun lakabına "Zülhuveysire et-Temimi" denilmektedir. Bu kişi Rasulullah'ın (sav) ganimetleri dağıtması esnasında orada bulunuyordu. Rasulullah'ın yeni müslüman olan kişilere ganimetlerden fazla pay vererek kalplerini İslâm'a ısındırmak istemesini görünce ve kendisine ganimetten özel fazla pay verilmeyince şunu söylemiştir:

- **"Ey Muhammedi Adaletli davran."**

Rasulullah da ona:

- **"Vay haline! Eğer ben adaletli davranmıyorsam kim adaletli davranmış olabilir?"** diye cevap vermiştir.

Diğer bir rivayette bu adam Rasulullah'a gıyabında şunları söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki bu taksimat (bölüştürme) Allah'ın rızasını kazanmak için olan bir bölüştürme değildir." Bunun üzerine birileri gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü! Filan adam diyor ki, bu taksimat Allah'ın rızasını kazanmak için yapılan bir taksimat değildir" demişlerdir. Bunun üzerine Rasulullah da:

"Allah kardeşim Musa'ya (as) rahmet eylesin. O, bundan daha fazlası ile eziyet görmüştü." Bu münafığın sözlerini işiten Hz.Ömer:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bırak beni de bu münafığın boynunu vurayım" demiştir. Rasulullah da:

"Ey Ömer! Dokunma ona. Ta ki sahabelerini öldürüyor denilmesin. Çünkü bu kişinin öyle arkadaşları var ki sizler kılmış olduğunuz namazlarınızı onların namazları karşısında, tutmuş olduğunuz oruçlarınızı onların oruçları karşısında küçümsersiniz. Fakat bunlar okun hedefini delip dışarı çıkması gibi dinden çıkacaklardır."

Evet, işte bu Hurkus b. Züheyr Zülhuveysire Haricîlerin dedesidir, liderleridir. İşte ayet-i kerimenin bu kişi hakkında nazil olduğu rivayet edilmiştir.

İbn Teymiye bu hadis-i şerife dayanarak Hariciye fırkasının İslâm dininden çıktıklarına ve kâfir olduklarına dair hüküm vermiştir. Çünkü Rasulullah (sav) bu adamın arkadaşlarının okun hedefini delip çıkması gibi dinden çıkacaklarını haber vermiştir.

Sahabelerden biri Şam şehrinde bulunuyordu. Haricîlerden bir grubun

kesilmiş kafaları getirilip Şam'daki bir mescidin kapısı önüne atıldığında o sahabe:

- **"Bu nedir?"** diye sormuştur. Orada bulunanlar: **"Bunlar Haricîlerin kafalarıdır"** demişlerdir. Bunun üzerine o sahabe:

- **"Bunlar cehennem ehlinin köpekleridir, bunlar cehennem ehlinin köpekleridir"** demiştir.

Aslında Haricîler bütün müslümanlara nazaran en çok ibadet eden ve en çok cesaretli olan kişilerdi. Arapların en kahramanları ve en çok ibadet edenleri idi. Bunlardan biri olan Ebu Hamza eş-Şari Mekke halkına irad ettiği bir hutbesinde şunları söylemiştir:

"Ey Mekke ahalisi! Siz beni arkadaşlarımla ayıplıyorsunuz. Onların çok genç olduklarını sanıyorsunuz. Rasulullah'ın sahabeleri de gençler değil miydi? Evet,

vallahi bunlar gençtir ama, gençliklerinde yaşlı insanlar gibidirler. Gözlerini şer olan şeylere kaparlar, batıldan ayaklarını uzaklaştırırlar. Bunlar çokça ibadet yaptıklarından renkleri soluktur, vücutları bitkindir. Geceleri seher vaktine kadar uyumamaktan renkleri muz rengine dönüşmüş soluk kimselerdir. Allah onlara gecenin ortasında nazar eylediğinde onların bellerinin Kur'ân üzerine eğik olduğunu görmektedir. Onlar Kur'an'ı okurken cennet anlatılan her ayete geldiklerinde sevinçlerinden ağlarlar, cehennemi anlatan her âyete geldiklerinde ise cehennemin uğultusunu kulakları ile duyuyormuşçasına hıçkıra hıçkıra ağlarlar. Onların aşırı çabalan yorgun ve bitkin oluşları ardardadır, kesilmemektedir"

Kafası kesildikten sonra kuşların gözünü oyup

Gagaları arasına aldıkları nice gözler var ki

O gözlerin sahibi gecenin yarısında Allah

Korkusundan ağlıyordu. O gagadaki gözden yaş döküyordu.

Görüldüğü gibi Ebu Hamza Hariciler'i çok net ve dakik bir şekilde vasıflandırıyor. Hariciye fırkasına mensub olan insanlar gerçekten kahraman insanlardı. Mesela Gazale ismindeki bir kadın Hariciler'den 300 kişi ile birlikte Küfe şehrini işgal etmiştir. Oranın valisi olan meşhur Haccac-ı Zalim elli veya yetmiş bine yakın olan askeri ile birlikte orayı bırakıp kaçmıştır. Bu mesele hakkında bir şair Haccac'a şunları söylüyor:

Bana karşı aslan kesiliyorsun,

Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken

Siyah bir devekuşusun,

Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman

Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi. (aklın kaçıp gitmekteydi)

Evet, Haricîler bu kadar samimi ve kahraman insanlardı, fakat Subhanallah! Tek başına ihlâs yetmiyor. Hiçbir kimse Haricîlerin samimi olduklarına şüphe etmez. Ancak yine hiçbir kimse Haricîlerin saptıklarına da şüphe etmez. Öyleyse yalnız samimiyet yetmiyor. Samimiyetle birlikte ilim ve istikamet gerekiyor. Bu sebeple insan cehaletinden ötürü samimi olduğu halde bu dine zarar verebilir. Örneğin şu anda Afgan cihadı hakkında şüphe uyandıranlar gibi. Bunlar bu dine zarar verdiklerini bilmiyorlar. Müslümanlara eza verdiklerini bilmiyorlar. Ve bunlar samimi kimseler. Hiç kimse -Allahu Alem- bunların

samimiyetinden ve sadâkatinden şüphe etmez.

İşle bu sebeple Hz. Ali (ra) Haricîlerin ateşi ile kıvrandığında: **"Belimi iki adam kırdı. Cahil âbid ve fâsık âlim."** Bu iki türden olan insanlar, İslâm'a büyük darbeler indirmekledirler. Cahil ve âbid olan insanlar hikâye olarak anlatılan şu ayıya benzerler: Bir kişi eğittiği ayıyı, yüzüne gelen sinekleri kovmaya alıştırmış. Bir gün bir ağacın altında uyumuş. Ayı sinekleri kovdukça sinekler tekrar geri dönmüş. Ayı hiddetlenmiş, büyük bir kayayı alarak sahibinin yüzünde bulunan sineğe vurmuş. Böylece sineği öldüreyim derken hem sineği hem de sahibini halletmiş (!)

Maalesef Hariciler İslâm'a giren ilk genç Hz. Ali'yi öldürmekle Allah'a yaklaştıklarını zannetmişlerdir. Hz. Ali'ye indirilen bu darbe bedbaht birinin darbesi idi. O, bu darbesi ile Allah'ın rızasını gözetiyordu (!) Bu bedbaht

Abdurrahman bin Mülcem'di. Rasulullah (sav) bunu şaki (bedbaht, isyankâr) diye vasıflandırmıştı. Sahih bir hadiste Peygamber efendimiz Hz. Ali'ye şöyle buyurmuştur: **"İnsanların en şakisi (en bedbaht ve isyankârı), iki kimsedir. Onlardan birincisi (Hz. Salih'in (as) mucize olarak getirdiği deveyi kesen ve Semud kavminden olan) Uheymir-i Semud ismindeki kişidir. Diğeri ise senin şurana vuracak kimsedir. Şuran kanayacaktır."** Evet, Hz. Ali'ye bu öldürücü darbeyi indiren bedbaht biri idi, şaki idi. Ne yazık ki Haricî mezhebine mensup olanlardan biri, bu kişi Hz. Ali'yi öldürdükten sonra onu överek şu şiiri söylemişti:

Ey kahramandan gelen darbe,

O bu darbe ile sadece arşın sahibi olan Allah'ın

Rızasına erişmek istiyordu.

Görüldüğü gibi bu adamların akılları bu kadar. Acayip bir samimiyet, fakat dinî esaslardan uzaklaşma. O derece uzaklaşma ki Müslümanları öldürmeyi helâl sayına ve ehl-i kitap olan yahudi ve hristiyanları öldürmeyi haram sayma. Bu hususta Vâsıl bin Ala diyor ki: "Ben bir topluluk ile beraberdim. Hariciler'den bir grupla karşılaştık. Biz evde iken onları görünce arkadaşlarıma dedim ki, siz onlara herhangi bir cevap vermeyin, onlara ben cevap vereceğim. Biz onlara yaklaşınca dediler ki:

Siz kimsiniz? Dedim ki:

Biz ehl-i kitaptan bir topluluğuz. Dediler ki:

Haydi, yolunuza devam edin.

Ve bizi bıraktılar. Ben de onlara dedim ki, Hayır Kur'ân diyor ki: **"Müşriklerden biri sana sığınırsa onu emniyet altına al ki,**

Allah' in kelâmını dinlesinler, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır..." (Tevbe, 6) Biz Allah'ın kelâmını işitmeye geldik. Bunun üzerine Hariciler: **"Peki gelin, Kur'ân'ı dinleyin" dediler. Ve onları güven içinde olacakları yere götürdüler."**

Görüldüğü gibi ne kadar acaip bir düşünce tarzı, ne garip bir mantık.

Haricîler Ebu Hanife'nin bulunduğu mescide onu öldürme isteğiyle kaç defa geldiler? Ebu Hanife onların elinden her defasında kurtuluyordu. Çünkü o büyük bir ikna kabiliyetine sahipti. Yine bir defasında Haricîler yalın kılıçları ellerinde olduğu halde Ebu Hanife'nin mescidine geldiler. Zaten onların kılıçları devamlı yalındı, hiçbir zaman kınlarına sokmazlardı. Ebu Hanife'ye:

- **"Kapıda bir kadın var, zinadan hamile idi ve doğum yaparken öldü. Şimdi bu**

kadın kâfir midir yoksa müslüman mıdır?" dediler. Ebu Hanife:

- **"Kılıçlarınızı biraz, kaldırın da size biraz cevap verebileyim,"** dedi. Bunun üzerine;

- **"Peki, kılıçlarımızı işte uzaklaştırdık"** dediler (Haricîler büyük günah işleyeni kâfir sayarlar) Ebu Hanife onlara:

- **"O kadın hristiyan mıdır?"** dedi. Onlar:

- **"Hayır,"** dediler. Ebu Hanife:

- **"O kadın mecusi midir?"** dedi. Onlar:

- **"Hayır"** dediler. Ebu Hanife:

- **"O halde o kadın yahudidir?"** dedi. Onlar:

- **"Hayır"** dediler. Ebu Hanife:

- **"Öyleyse o kadın hangi dindendir?"** dedi. Haricîler bunun üzerine;

- **"O müslümandır"** dediler. Bunun üzerine Ebu Hanife:

- **"Siz kendi sorunuza kendiniz fetva verdiniz. Artık benden onun hükmünü niye soruyorsunuz?"** dedi. Böylece Ebu Hanife harika cevabı ve dâhi zekâsı ile onların elinden kurtuldu.

Evet, Haricîler İslâm âlemini çok yordular. Müslümanların halifesini devamlı rahatsız, ettiler. Mesela Hz. Ali (ra) Cuma günleri hutbe okurken onun karşısına dikiliyor ve şu ayeti okuyorlardı: **"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."** (Maide, 44)

Hz. Ali ise şunu söylüyordu: **"Haricîler tahkim ayetini tekrarlamaya başladılar. Yani Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir ayetini okumaya başladılar"** diye cevap veriyordu. Hz. Ali onlara şöyle diyordu: **"Siz bize savaşı başlatmadıkça biz size karşı savaşmayacağız ve sizlerin mescidlerimize gelmenize engel olmayacağız."** Ne yazık ki

Haricîler Müslümanlara savaş açmayı başlattılar, bunun üzerine de Hz. Ali onlara karşı meşhur Nehrivan savaşını yaptı. Hz. Ali'ye Haricîler kâfir mi diye sorduklarında o şu cevabı vermişti:

- "Onlar küfürden kaçtılar."

- "Peki onlar münafık mı?" diye sorulunca:

- "Münafıklar Allah'ı çok az zikrederler. Bunlar ise gecelerini ibadetle, gündüzlerini oruçla geçiriyorlar" cevabını verdi. Hz.Ali'ye:

- "O halde bunlar kimler?" diye sorulunca Hz. Ali:

- "Bunlar bizim kardeşlerimizdir, fakat bize karşı isyan bayrağını çekmişlerdir" cevabını vermiştir.

Biz de Afgan cihadı aleyhine burada, şurada propaganda yapan bir kısım ateşli gençlere diyoruz ki, onlar da bizim kardeşlerimiz fakat bize karşı isyan

etmişlerdir. Tabii ki biz onları Haricîlere benzetmiyoruz. Fakat takınılan tavır ve gelinilen konum aynı: Samimiyetle Müslümanlara eziyet etme. Bir şair şöyle demiştir:

Hiçbir mesele hakkında aşırı gitme, insaflı ol.

Zira insaflı olmanın iki aşırı ucu da kınanmıştır.

Gerçek şu ki kardeşler, bazen insanlar meseleleri karıştırıyorlar. Özellikle cahil olurlarsa. Cahiliyet batağına gömülürlerse iyice de iş zorlaşıyor. Sertliğini kâfirlere karşı değil, İslâm'a kullanıyorlar. Böylece seni yoruyorlar.

Daha önce de anlatmıştım. Ben Mısır'da iken Tekfir ve Hicre cemaati bizi çok yormuşlardı. Hatta sevdiğim bir Ürdün'lü kardeşim Kahire'de yanıma gidip geliyordu. Ben onun dine bağlılığı ve samimiyetine

gıpta ediyordum. Bu kardeş Hicre ve Tekfir'in lideri Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) ile irtibata geçti. Yine bir gün bu Ürdün'lü kardeş yanıma geldi. Namaz kılarken ben imam oluyordum. Baktım ki o özür diliyor, namazları birleştirerek kılıyor gibi beyanatlarda bulunuyor. Bunlardan anladım ki arkamda namaz kılmak istemiyor ve ona dedim ki:

- "Öyle hissediyorum ki sen benim arkamda namaz kılmak istemiyorsun." O da dedi ki:

- "Açık konuşmamı istiyor musun?" Ben de:

- "Gayet tabii!" dedim. O da:

- "Vakıa ben seni kâfir sayıyorum" dedi. Aramızdaki samimiyet çok sıkı. Ne yazık ki bu genç Mustafa Şükrü ile oturup kalkmasından sonra artık bizi İslâm'ın çerçevesinden çıkardı. Dedim ki:

- "Peki neden?" Dedi ki:

- "Sen Müslüman Kardeşler'in lideri Hudeybi'yi tekfir ediyor musun, yoksa etmiyor musun?" Dedim ki:

- "Ben onu nasıl tekfir edeyim?" Dedi ki:

- "Hudeybi kâfirdir." Dedim ki:

- "Niçin?" Dedi ki:

- "Çünkü ona Abdunnasır'ın ne olduğu soruldu, o da Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemedi. Abdunnasır'ın kâfir olduğu belli. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir."

Bu müslümanlar hapishanede iken Hasan Hudeybi'nin yanına varmışlar ve ona: **"Abdunnasır kâfir mi yoksa değil mi?"** diye sormuşlar o da onlara cevap vermek istememiş ve demiş ki: **"Şu anda kâfir olduğunu söylesek bize ne sağlayacak ki? Ne istifade edeceğiz ki?"** Bunun üzerine onlar Hudeybi'yi tekfir etmişler, onun arkasında namaz kılmamaya başlamışlar ve

şu karara varmışlar: **"Bundan sonra kim Hudeybi'yi sever veya ona tabi olur yahut onun cemaati olan Müslüman Kardeşler cemaatine katılacak olursa o İslâm'dan çıkmıştır. Çünkü o kâfire kâfir dememiştir. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir."** Böylece bunlar toplumda bulunan bütün Müslümanları kâfir kabul etmişlerdir.

Ben bu yanıma gelen Ürdün'lü kardeşe dedim ki:

"Peki, namaz kılmayan bir insan kâfir midir, yoksa kâfir değil midir?" Dedi ki:

"Kâfirdir." Ben de dedim ki:

"Bu mesele hakkında İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Şafii ihtilaf etmişlerdir. Şafii, namaz kılmayanın kâfir olmadığını, İmam Ahmed ise kâfir olduğunu söylemiştir. Şimdi ne diyorsun? Biz Şafii'yi tekfir mi delim?" Bunun üzerine bana şu cevabı verdi:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben orada hazır bulunsaydım, İmam Şafii ile tartışsaydım ve İmam Şafii de ikna olmamış olsaydı Şafii'yi tekfir ederdim."

Vallahi Peygamber Efendimiz'in de ganimetlerin dağıtıldığında adaletli davranmadın diyen insanı beyan ederken açıkladığı gibi bu insanlar o derece ibadetlere düşkünler ki bizden birimiz onların namazları karşısında namazımızı, oruçları karşısında orucumuzu küçümseriz. Çünkü onlar gündüzleri sâim (oruçlu) geceleri kâim (namaz kılan)dirler. Devamlı sünnete uymaya çalışırlar. Bununla beraber yalın bir samimiyet yetmemiştir. Bu neticelere varmışlardır.

İşin garibi Ürdün'lü bu kardeşimize Mustafa Şükrü davasından dolayı on beş sene hapis cezası verildi. Bugün bu kardeşimiz hâlâ Kahire'deki Kanatır el-Hayriye Hapishanesi'nde bulunmaktadır.

Onu ziyaret eden bazı arkadaşları onu da tekfir etmeye kalkmışlar. Anlaşılıyor ki hapishanede bulunan bu zata bazı sorular sormuşlar, o da cevap vermede tereddüt etmiş. Bunun üzerine cemaat onu da hesaptan çıkarmış ve müslüman saymaz olmuşlar. Görüldüğü gibi sadece samimiyet yetmiyor. Âlimlere sorup öğrenmek gerekiyor. Bu sebeple yüce Mevlâ bir ayetinde şöyle buyurmuştur:**"... Eğer bilmiyorsanız zikir (ilmi) ehline sorun."** (Nahl, 43) Samimiyet ve gayret yalnız olarak yeterli değildir. İstikamet gerekir ve istikamet de ilme bina edilmiş olmalıdır. Müslümanlara dokunan musibetlerin birçoğu yarı bilgili kimselerden kaynaklanmaktadır. Güzeli güzel görmüyor, çirkini kendisi bilmiyor! Hiçbir âlimden sormuyor. Ona şu kimse şöyle diyor, dediğimizde cevabı hazır; o tağutun yandaşlarından, falan âlim şöyle diyor dediğimizde o tağutun ayakları

altında yaşamaktadır, demekte ve hiç kimseyi beğenmemektedir. Peki, kimden ilim alalım, falan kimse doğruya isabet ettiği gibi hata da ediyor, filan kimse masum değil öyleyse kimden soralım? Küçük bir kitap okumuştur ve tüm beşeriyeti o kitaba göre yargılamaktadır. Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) birkaç kitapçıklar yazmış ve onları **"Alâmetler"** diye isimlendirmişti. Gençler bu kitapçıklardan naklediyorlar ve tüm insanları onlara göre yargılıyorlardı. Onlardan biri bana şöyle diyordu:

"Benim hiç aklım almıyor. Rasulullah Peygamber olduğu halde insanlar nasıl onu takdir edemeyip ona eziyet edebiliyorlardı?" Ben de ona dedim ki:

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Bugün aziz ve celil olan Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmak için cihad eden insanların önderlerine dil uzatanlar Rasulullah'a eziyet

eden bu insanlardan çok da farklı değillerdir. Çünkü bazen insanlar hakkı batıla karıştırırlar. Hz. Ali (ra)'ın bu tür insanlardan birine nasihat ederek şunları söylediği gibi, bu insanlar meseleleri karıştıran insanlardır. Hz.Ali demiştir ki: **"Ey filan, sen şaşırmışsın. Evvela hakkı öğren ki kimlerin haklı olduğunu anlayabilesin. Çünkü insanlar hak ölçüsü ile tanınırlar. Hak, insanlarla tanınmaz."**

Bütün bunlardan dolayı niyetinde saf olan bu samimi insanlar için hidayete ulaşmalarına dair Allah'a dua etmemiz gerekir. Fakat şüphe etmediğimiz bir şey var ki bunlar İslâm'a ve cihada eziyet ediyorlar, onu öldürmeye çalışıyorlar. Bu hallerinden asla şüphe etmiyoruz ve bunlar hakkında Rabbimizin beyan ettiği şu ayeti okuyoruz:

"Rabbimiz bizimle kavmimiz arasında hak ile hükmet!. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (Araf, 89)

Ey Allah'ım bize ve onlara hidayet et! Ey Allah'ım bize hakkı hak olarak göster ve bize ona uymayı nasib et! Batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmayı nasib et. Devamlı olarak böyle dua etmemiz şarttır. Çünkü insanlar ihtilaf etmektedirler. Rasulullah (sav) geceleri şöyle dua ediyordu: "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi olan Allah'ım! Göklerin ve yerin yaratıcısı! Görüneni ve görünmeyeni bilen, ihtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin. Haktan ihtilaf edilen şeylerde izninle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sırat-ı müstakime ulaştırırsın."

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar" (Tevbe, 58) Evet, bu insanlar her şeyi madde ile ölçerler. Bir şey alınca razı olurlar, elde edemeyince

hiddetlenirler. Peygamber Efendimiz bu gibi insanlar hakkında şöyle buyuruyor: **"Dinara kul olanın burnu yere sürülsün. Dirheme kul olanın burnu yere sürülsün. Kumaşa kul olanın burnu yere sürülsün. Baş aşağı dikilsin. Kendisine bir şey verildiğinde razı olur, sevinir. Verilmediğinde ise hiddetlenir, kızar. Bunun burnu yere sürülsün, baş aşağı dikilsin. Ayağına bir diken battığında ise onu çıkarmaktan dahi acizdir. Ne mutludur o kula ki atının yularından tutmuş, Allah yolunda cihad etmektedir. Saçı başı birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüştür. Ordunun başına koysan vazifesini ifa eder, arkasına koysan görevini yapar. Bir kimse hakkında şefaatçi olmaya koysa aracılığına itibar edilmez."** (Buharı, Cihad, hah, 70; İbn Mace, Zühd, 80)

Evet, bu gibi insanlar paranın kuludur, elbisenin kuludur, eşyanın kuludur. Arabaların, madalyaların kulesidir. Bakarsın

ki göğüslerine bir parça kızıl veya yeşil bez takmışlar. Filan şeyin madalyası imiş. Adeta onu ilâhlaştırırlar. Bu gibi insanlar tağutların kendilerine tebessüm etmeleri pahasına yaşarlar. Bir tağutun kendilerine soğuk bir gülme ile tebessüm etmesi için onlarca hatta yüzlerce Müslüman'ı feda etmeye hazırdırlar. Evet, yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi ganimetten kendilerine pay verilmezse bir de bakarsın ki öfkelenirler. Fakat aziz ve celil olan Allah bu tağutlara itaat edenleri ve tağutları birbirlerine düşürerek Müslümanların haklarını onlardan alır ve onları cezalandırmış olur. Bakınız Mısır'da İslâmî harekete darbe indiren Müslümanlara çeşitli işkenceler yapan, Seyyid Kutub, Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergani ve benzeri kişileri idam eden işkenceci ve cellâtların akıbeti ne oldu? Tek bir günde Abdunnasır onların hepsini toplayıp hapishaneye tıktı.

Mesela Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Amir, İstihbarat Başkam Şemsi Bedran, İçişleri Bakanı Salah Nasır, Sıdkı Mahmud, işkenceci Hamza Besyuni ve benzerlerini 1967 yılındaki İsrail ile savaşta mağlubiyet neticesinde hainler olarak itham edip hepsini bir günde hapishaneye tıktı ve bunları savaşta mağlup olmaya sebepler gösterdi.

Şemsi Bedran diye adlandırılan kişi Müslüman Kardeşler'e işkence için çeşitli metodlar icad ediyordu. Mesela, Hacı Zeynep el-Gazali'ye 6800 kamçı vurdurmuştu. Bu zat bizzat işkence yaptığı hapishanelere kendisi hapsedildi. Bu defa orada bulunan Müslüman Kardeşler'in tümü tekbirler getirerek Allahuekber, Şemsi Bedran Askerî Hapishane'ye giriyor diye haykırmaya başladılar.

Subhanallah! Hak yerini nasıl buluyor. Şemsi Bedran hapishaneye girdiğinde

adeta hapishane inliyordu. O, kendi kendine şöyle diyordu: "Ey Seyyid Kutub! Allah sana rahmet eylesin. Belki de seni hapsettiğimiz hücre şu an benim girdiğim hücredir." Şemsi Bedran 15 sene hapiste yattı. Peki Genelkurmay Başkanı Mareşal Ahdulhakim Âmir ne oldu? Abdunnasır dedi ki: "Ben ona bir fincan zehirli kahve verdim ve önümde öldü." Kaldı ki Abdulhakim Âmir onun enişte si idi. Abdunnasır onu ordu komutanı yapmıştı. Fakat bir anda her şey değişti. Çünkü kalpler Abdunnasır'in elinde değil, görülmeyenleri de bilen Allah'ın elinde idi. Abdunnasır'ı Abdülhakim'e kızdırdı, ona musallat etti ve böylece Allah bir zalimin intikamını diğer bir zalimin eli ile aldı. Sonra da hepsinden intikam aldı. Abdunnasır bu sağ kalanların tümünü hapse tıkadı.

Ben bir İngiliz romanı okumuştum. Romanın kahramanı Feldof Voldi isminde

biriydi. Voldi İngiltere Kralı II. Henri'nin kardinali idi. Kral, hanımı Kraliçe Enboli'yi boşayıp II. Katerina ile evlenmek istedi. Kardinale dedi ki:

"Sen bana hazır fetvalar torbasından bir fetva bul gel." Kardinal de dedi ki:

"Böyle bir fetva yoktur." Kral ona:

"İyice bak. Sağdan soldan bul. Hiçbir çıkış yolu yok mu? Hiç bir kural yok mu?" dedi. Kardinal ona:

"Bizim dinimiz boşanmayı ve ikinci kez evlenmeyi yasaklamıştır" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi kral evlenmek niyetinde. Din varmış veya yokmuş onu pek alâkadar etmiyor. O tek kelime ile evlenmek istiyor. Fakat kardinalin dayanağı da Papa'dan aldığı güçtür. Çünkü papa kızacak olursa Kral II. Henri iktidardan düşer. O dönemde krallar karların üzerinde bile yalın ayak olarak Papa'nın önüne gitmek ve

Papa'mn yaşadığı kalenin önünde üç gün secde etmek mecburiyetinde idiler. Böylece Papa onları affeder ve iktidarlarına gönderirdi.

Kral II. Henri şunu düşündü; eğer biz Kardinal Voldi'ye dokunacak olursak Papa bizi iktidardan mahrum eder. O halde en güzel şey bizim kilisemizin ayrıldığını ilan edelim. II. Henri İngiliz kilisesini Papalık'tan ayırdığını ilan etti ve bizim, yeni bir dinimiz var, bu da Anglikan kilisesi mezhebidir. (Yani İngilizlere özgün yenı bir kilise sistemi ve mezhebidir). Böylece bu kilise Papalık'tan ayrıldı. Fakat Kral II. Henri Papalık'tan ayrıldıktan sonra Kardinal Voldi ile hesaplaşmaya döndü, çünkü o Voldi ile Papa'nın arasındaki ilişkiyi koparmıştı. II. Henri, kardinali bütün vazifelerini elinden alıp onu kovdu. Voldi, II. Henri tarafından kovulduğu sırada beni etkileyen şu sözleri söylemiştir: "Şayet ben Rabbime krala

hizmet ettiğimin yarısı kadar hizmet etmiş olsaydım O beni bu yaşta düşmanlarımı sevindirecek bir hale düşürmezdi." Ayet-i kerimede: **"Keşke onlar Allah' in ve Rasulu nün kendilerine verdiğine razı olsalardı..."** buyurulmaktadır. Allah'a karşı kul bu şekilde edepli olmalıdır. Allah'ın verdiği ile yetinmelidir.

Sadakaların Paylaşımı

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60) Aziz ve celil olan şanı yüce Allah sadakaların paylaştırılması hususunda Allah Rasulu (sav)'i ayıplayan kimselere reddiye verdikten sonra, sadakaların kimler için olacağını beyan ediyor. Kur'ân ve Sünnette

sadaka lafzı mücerret olarak zikredildiği takdirde zekât manasına gelir. Bu âyet-i kerimede de sadaka kelimesi herhangi bir kayıt ve şart olmadan mutlak bir şekilde zikredildiğinden bundan maksat zekâttır. İzzet ve celal sahibi olan Allah, zekâtın sekiz sınıfa verileceğini bildirmiştir. Âlimler bu âyet-i kerimede kendilerine zekât verileceği zikredilen sekiz sınıfın her birine ayrı ayrı mı zekât verilmesi gerekir yoksa bunların herhangi birine vermekle zekât borcu ödenmiş olur mu? Sorularına cevap bulmak hususunda şu iki görüşü zikretmişlerdir:

a. İmam Şafii, âyet-i kerimenin üslubunu göz önünde bulundurarak bir müslümanın zekâtım bu sekiz sınıfın tümüne vermesi gerektiği içtihadına varmıştır.

b. İmam Malik ve Ebu Hanife'ye göre ise zekât verme ile yükümlü olan insan zekâtım âyette zikredilen sınıflardan yalnızca birine verebilir. Böylece zekâtını

ödemiş olur, ancak bu sınıfların dışındaki herhangi bir insana veremez.

İmam Malik şöyle diyor: **"Bu hususta icma vardır. Zekâtın tamamını fakirlerden veya zekâtı toplamakla görevli olanlardan ya da kalpleri ısındırılacak olanlardan veya kölelerden veya mücahitlerden birine vermek caizdir."**

Kurtubi: "İmam Malik, bu konuda icma olduğunu iddia etmiştir" demiştir. Bana göre burada icmadan kasıt sahabelerin icma etmiş olmasıdır. Çünkü sahabeler arasında bu konuda ihtilaf olduğu bilinmemektedir. Bunu İmam Malik'in Mııvatta adlı hadis kitabının şerhi olan Temhit adlı kitabın yazarı Ebu Ömer ibn Abdu'l-Berr bizlere nakletmektedir.

İbnü'l-Arabî şöyle demektedir: "Onlarla bizim aramızda ölçü kıldığımız meselede zekâtın sekiz sınıfa verildiğini farz etsek dahi

her sınıfın tamamını kapsaması farz değildir. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamını kuşatması da farz değildir. Yani fakirlere zekât verdiğimizi farz edersek, fakirlerin tamamına vermeye gücümüz yeter mi? Fakirlerin bir kısmına, miskinlerin bir kısmına, zekâtla görevli olanlardan bir kısmına verebiliriz. Fakirlerin tamamına, miskinlerin tamamına, zekâtla görevli olanların tamamına vermeye güç yetiremeyiz. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamına verilmesi de güç yetirilemez. Bu sebeple onların hepsine zekâtı paylaştırmak vacip değildir.

Vakıa Maliki ve Hanefi mezhebinin görüşleri bu mesele hakkında tercihe şayandır. Özellikle devletin zekât toplamadığı bölgelerde bu görüşün tercihe sayen olduğu daha barizdir. Zira bin dirhem zekât verecek bir kişiye bu zekâtını ayette zikredilen sekiz sınıfa bölüştürmesi gerektiğini nasıl söyleyebiliriz? Vakıa bu adamın bütün

bu sınıflan teker teker arayıp bulup tesbit ederek zekâtını orantılı bir şekilde onlara paylaştırması pek zor bir iştir. Hâlbuki yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer sadakaları açıktan verirseniz bu, iyidir; ancak onu gizleyip de fakirlere verirseniz sizin için bu daha hayırlıdır. Allah bununla günahlarınızdan bir kısmını örter. Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdar olandır." (Bakara, 271)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimede sadece bir sınıf zikredilmiştir. Bu da fakirler sınıfıdır. Allah Rasulü (sav) de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: **"Ben zenginlerinizden zekâtı alıp onu fakirlerinize vermekle emrolundum."** (Bkz. Buhari, Kitab Zekat, bab: 63)

Görüldüğü gibi hadis-i şerifte de Peygamber Efendimiz kendilerine zekât verilenlerden sadece bir sınıfı zikretmiştir.

Kurtubî yukarıda zikredilen âyet ve hadisi göz önünde bulundurarak şunu söylemiştir: "İşte bunlar zekâtı sekiz sınıftan sadece birine vermenin caiz olduğuna dair Kitap ve Sünnetten naslardır. Nitekim Hz. Ömer, Hz. Ali, Abdullah bin Abbas ve Hüzeyfetu'l-Yeman da bu görüştedirler. Tabiînlerden de birçoğu bu görüştedir.

Hülâsa zekâtı bu sekiz sınıftan sadece bir sınıfa dahi vermek mümkündür. Kişi zekâtı ile köleleri alıp azad edebilir. Hatta bir takım insanlara vererek kalplerini İslâm'a ısındırabilir yahut da zekâtının tümünü cihad yolunda harcayabilir. Bu hususta herhangi bir zorluk yoktur. Âyet-i kerimede zekât verilecek iki sınıf zikredilirken birine fakirler, diğerine de miskinler denilmiştir. Âlimler fakirle miskin arasındaki fark hususunda farklı görüşler zikretmişlerdir:

a. Bazılarına göre fakir daha fazla muhtaç olandır.

b. Diğer bazılarına göre ise miskin daha fazla muhtaç olandır.

c. İmam Şafii'den nakledilen bir görüşe göre ise fakir ve miskin eşit seviyede muhtaç olanlardır.

Fakirin daha fazla muhtaç manasına geldiğini söyleyen âlimler bu kelimenin türetildiği kökü göz önünde bulundurmuşlardır. Çünkü fakir kelimesi omurga kemiği manasına gelen fakaratu'z-zahr ifadesinden türetilmiştir. Yani fakir demek omurga kemiği kırılmış, bu itibarla yere uzanmış hareket edemeyen kimse demektir. Diğer yandan Peygamber Efendimiz (sav) dualarında fakirlikten Allah'a sığınmış ve şöyle buyurmuşlardır: "Ey Allah'ım! Ben kâfirlikten ve fakirlikten sana sığınırım." Fakat Peygamber Efendimiz (sav) miskinlikten Allah'a sığınmamıştır. Buna mukabil o (sav); "Ey Allah'ım! Sen beni miskin olarak yaşat, miskin olarak öldür ve miskinler

zümresinde haşreyle" buyurmuşlardır. Peygamber Efendimizin (sav) bir şeyin şerrinden Allah'a sığınıp ondan daha kötü olan bir şeye düşmek istemesi mümkün değildir. Yani o fakirlikten Allah'a sığınırken ondan daha kötü sayılacak olan miskinliğe düşmek istemezdi. Bu da gösteriyor ki fakir, miskinden daha fazla muhtaç olan biridir.

Kur'ân-ı Kerim'de fakirlikle miskinliğin farklı şeyler olduğunu beyan etmiştir. Çünkü ayrı ayrı iki sınıf zikretmiştir. Lügat âlimleri de fakir ile miskinden hangisinin daha fazla muhtaç olduğu hususunda ihtilaf etmişlerdir. Bu hususta en bariz sınırları Hanefi mezhebi belirlemiştir. Hanefiler'e göre her zekât verme gücüne sahip olmayan kimse fakir sayılmaktadır. O kişi zekâttan pay alabilir. Diğer yandan zekât verme gücüne sahip olmak, ya 85 gr. altına yahut 640 gr. gümüşe veya bunlardan herhangi birine denk gelecek miktarda paraya sahip

olmaktır. Bunu tespit etmek için çarşıya giderek herhangi bir kuyumcu ve para işleri ile meşgul olanlardan sormak gerekir. Hesabı kolaydır.

Âyet-i kerimede: **"Sadakalar, ancak Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere (miskinlere)... verilir"** buyurulmaktadır. Daha önce bu âyet-i kerimeyi izah ederken anlattığımız gibi bu âyetin iniş sebebi Zülhuveysire et-Temimî isimli veya Hurkus bin Züheyr adındaki bir kişinin ganimetler dağılırken Rasulullah'a: **"Ey Muhammed, adaletli davran!"** demesi, Rasulullah'ın da ona: **"Vay haline! Şayet ben adaletli davranmazsam, kim adaletli davranır?"** diye cevap vermesidir. İşte Allah Teala bunun benzeri insanlara cevap vererek meâlen buyurmuştur ki zekâtı Muhammed taksim etmiyor, zekâtı izzet sahibi olan yüce Mevla taksim ediyor.

Zekâtın verileceği sınıflar işte şunlardır;

Yukarıda âlimlerin fakir ve miskin arasındaki fark hususunda çeşitli görüşler serdettiklerini zikretmiştik. İmam Ahmed'e göre 50 dirhem gümüşten az miktarda parası bulunan fakirdir, zekâttan pay alabilir. Diğer bir kısım âlimlere göre ise fakir, 40 dirhemden daha az parası olandır. Bu hususta Darakutni'nin hadis kitabında Abdullah ibn Mesud'dan şu hadis rivayet edilmiştir: "Kim zengin olduğu halde insanlardan dilenecek olur ise o kıyamet gününde yüzünde yara ve paralar olarak gelecektir. Denildi ki: **"Ey Allah'ın Rasulu, Kişinin zengin olması nasıldır"** Rasullah da: **"Kırk dirhemi bulunması iledir"** buyurmuştur. İmam Malik'in rivayet ettiği diğer bir hadis-i şerifte de; **"Kimin bir okiyyesi (kırk dirhemi) veya bunun dengi bulunduğu halde dilenecek olursa o insanlardan zorla para dilenendir"** buyurulmuştur.

Hanefiler'e göre ise zekât verme gücüne sahip olamayan herkes fakirdir, daha önce de belirttiğimiz gibi zekât verme gücüne sahip olma 85 gr. altına veya 640 gr. gümüşe sahip olmakladır.

Kişi elinde bulunan serveti bunlarla ölçerek zekâtın kendisine farz olup olmadığını bilmiş olur. Detayı için fıkıh kitaplarına müracaat edilmelidir. Âyet-i kerimede: **"Sadakalar Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara... Verilir"** buyrulmaktadır. Görüldüğü gibi kendilerine zekât verilen sınıflardan biri de zekât memurlarıdır. Zekât memurları İslâm Devleti zekâtı kendisi toplayıp fakirlere dağıtması halinde bu iş için vazifelendirdiği memurlardır. Devlet, bu memurların maaşlarını toplanılan zekâtlardan verebilir. Bununla birlikte bunların maaşlarını beytülmalden vermek daha evladır. Bu

ifadeden de anlaşıldığı gibi beytülmal, zekât fonundan farklıdır. Çünkü beytülmal arazilerden alınan haraç, zimmîlerden alınan cizye ve savaşlardan elde edilen ganimetler, bir de yeraltı madenlerinden alınan paylar vb. şeyler oluşturur. Ancak ganimetler cihad yapıldığı zamanlarda elde edilir. Günümüzde ise maalesef net bir cihad hareketi görülmemektedir. Bu sebeple ganimetten de bahsedilememektedir. Fakat yüce Mevlâ İslâm ümmetine beytülmâl için başka kaynaklar nasip etmiştir. Meselâ petrol, altın, demir, fosfat, potasyum, elmas vb. yeraltı madenleri İslâm ümmetini beslemektedir. İmam Şafii'ye göre zekâttan, onu toplamak için çalışan memurlara maaş olarak zekâtın tümünün ancak sekizde biri verilebilir. Çünkü Allah Teala kendilerine zekât verilecek sınıfları sekiz kısma ayırmış, memurları da bunlardan bir sınıf olarak

saymıştır. O halde onların payı zekâtın sekizde biridir. O kadar maaş verilebilir.

Fakat mesele incelendiğinde bunu dakik bir şekilde hesaplamak pek zordur. Meselâ bir insan sekiz milyon riyal toplamış ise şimdi buna aylık maaş olarak bir milyon mu verilecektir? Bu meseleyi vuzuha kavuşturmak için âlimler demişlerdir ki; zekât memuruna verilecek maaş onun ihtiyaçlarını giderecek ve kendisiyle yetinilebilecek miktardır. Kişinin kendisine yetebileceği kadar miktardan maksat oturabileceği bir ev, bineceği bir binek ve hayat ortağı olacağı bir eştir. İslâm'da kişiye yetecek maaş işte budur. Ancak bineceğin en lükslerden olması elbetteki gerekmemektedir. Kişi Mercedes almaya kalkışmamalıdır. Kendini taşıyacak bir araba yeterlidir. Çünkü motorlu araçlar keşfedilmeden önce insanlara binek olarak bir katır veya bir merkep yahut bir at satın

alınıyordu. Şu an biz kalkar da Mercedes satın alırsak zekâtın tümünü tezden bitirmiş oluruz. Hülasa zekât memurları zekâttan maaş olarak kendilerine yetecek kadar alabilirler, israfa ve cimriliğe mahal bırakılmamalıdır.

Nitekim Hz. Ömer (ra) ve diğer râşid halifeler böyle yapmışlardır. Hz. Ömer diyor ki: "Kim bizim işimizde çalışacak olursa biz ona binek, mesken ve yemek temin etmek mecburiyetindeyiz." Hz. Ömer, Ammar bin Yasir'e, koruyucularına, aile efradına ve kâtiplerine günlük yiyecek olarak yarım koyun tahsis etmişti.

Hz. Ömer (ra) hilâfet merkezine de her gün yarım koyun tahsis etmişti. Ancak zekât toplamakla görevli olan memur Haşimoğulları'ndan olur ise bu kimseye zekât malından verilir mi? Çünkü zekât Allah Rasulü (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir. Çünkü onlar İslâm ümmetinin

eşrafındandırlar. İslâm ümmetinin eşrafından olan evlâd-ı Rasulleri, insanların döküntülerini almaktan müstağni kılar, onları yüceltiriz. Allah Rasulü (sav)'in de belirttiği gibi zekât insanların kirleridir. Bu sebeple Peygamberimizin soyundan gelenleri, insanların döküntülerini yemekten tenzih eder, onları yüceltiriz. İşte bu bakımdan zekât almak Peygamberimize de, Peygamberimizin soyundan gelenlere de helâl değildir. Peygamberin soyundan gelen insanların maaşları ganimetlerdir. Bunlar zekâtlara benzememektedir. Çünkü ganimetler kılıç zoru ile izzet ve şerefle elde edilen mallardır. Bu yüzden yüce Allah Rasullullah'ı ve onun akrabalarını, insanların mallarının kiri olan zekâtla değil de insanların izzet ve şerefle aldıkları ganimetlerle rızıklandırmıştır. Bütün peygamberlerin kazançları da budur. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"(Savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir." (Enfal, 41)

Akrabalar (Zevi'l-Kurbâ) Kimdir?

Ayet-i kerimede zikredilen akrabalardan kasıt Allah Rasulü (sav)'in akrabalarıdır. Bunlara ganimetlerin beşte birinin beşte biri verilir. Çünkü yüce Allah: **"Biliniz ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulü'ne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir"** buyurmuştur. Ayet-i kerimede ganimetin beşte birinin altı sınıfa taksim edileceği belirtilmiştir. Bu altı sınıftan biri olarak da Allah Teala zikredilmiştir. Allah Teala'ya verilecek de Rasulullah'a verileceğinden ganimetin beşte biri altıya değil de beşe taksim edilecektir. Âyet-i kerimede Allah Teala'nın öncelikle zikredilmesi sadece teberrükendir. Bu

sebeple Allah'ın payı ile Rasulullah'ın payı aynı şeydir. Hülâsa Rasulullah'ın akrabalarına savaşta alman ganimetin tümünün beşte birinin beşte biri yani yirmi beşte biri verilir ki, bu miktar yüzde dört eder. Tabii ki bu miktar Rasulullah'ın akrabaları için yeterlidir. Halta ihtiyaçlarından da fazladır. Çünkü bir gün Moskova'yı inşallah fethettiğimiz zaman merkez bankasındaki milyarları ganimet olarak alacağız. Örneğin 4 milyar ganimet alsak evlâd-ı Rasul'e ayrılacak pay ne kadardır? Onlara ayrılacak pay 160 milyondur. Buna ayrıca evler, dükkânlar, eşyalar da eklenir. Araziler ise genellikle paylaştırılmayıp İslâm devletine bırakılır.

Demek ki Allah Rasulü'nün soyundan gelenlere ganimetten verilecek miktar, toplam ganimetin beşte biridir. Ayrıca fey'den de onlara pay verilir. Fey; cizye ve haraçlardan oluşur. Yani inşallah Moskova'yı

fethettiğimiz zaman arazileri ekip ürünün yarısını haraç vermesi şartıyla Gorbaçov'a bırakabiliriz. Farzedin ki, inşallah Moskova'yı fethettik, o zamana kadar belki de Gorbaçov çoktan ölmüş olur. Çünkü Afgan cihadı başladığından beri Gorbaçov'dan önce üç Rus lideri öldü. Bunlar Brejnev, Andropov, Grenikov'dur. Gorbaçov dördüncüsü. Bu yaz sonunda inşallah o da ölür. Farz edelim ki, Gorbaçov ölmedi ve onu Moskova'yı fethettiğimizde esir aldık. Gorbaçov hakkında iki şeyden birini yapmakta serbestiz. Ya onu zımmîleştiririz, yani kendisinden cizye ve sahip olduğu arazisinden haraç alarak hayatını serbest bırakırız veya onu köle yapar bir mücahide hizmetçi olarak veririz. Mücahidin ayakkabısını taşır, pazardan eşyalarım alır getirir, mücahidin arabasını yıkar, temizler, kısacası köle olarak mücahidin yanında yaşar. Vallahi, kardeşlerim bu anlattıklarım

Allah'a zor gelen şeyler değildir. Allah her şeye galiptir. Buna gücü yeter. Bunu garipsemeyiniz. Güç ve kudret sahibi olan Allah'a bu zor bir şey değildir. Bu hususta size asr-ı saadetten örnek vereyim:

Hicret esnasında Allah Rasulü (sav)'i takip eden ve atının ön ayakları kuma saplanan Süraka bin Malik bin Cuş'am elini kaldırır ve Allah Rasulü'ne:

"Ey Muhammed bana eman ver!" diye seslenir. Allah Rasulü (sav) de ona:

"Gel ey Süraka! Ne istiyorsun?" der. Süraka bin Malik:

"Bana, seni öldürmem için 200 deve verdiler," der. Süraka bin Malik, Araplar'ın meşhur cengâverlerindendi. (Bu anlattıklarıma gülen mücahid senin cihada devam etmen gerekir ki Gorbaçov'un malını ganimet olarak alabilesin. Şayet geri

dönecek olursan Gorbaçov'un ayakkabısını bile alamazsın)

- Allah Rasulü (sav), Süraka'ya:

"İran Şahı Kisra'nın iki bileziği sana verilse nasıl olur?" dedi. Süraka bin Malik:

"Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın mı?" diye sordu. Rasulullah(sav):

"Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın!" cevabını verdi. Süraka kendi kendine düşünmeye başladı: **"Bu adam ne söylüyor? Şimdi ben Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın o iki bileziklerini mi alabileceğim?"** Fakat sonunda Rasulullah'ın vaadi tahakkuk etti. Rasulullah bu sözünü Hicret'in birinci yılında daha doğrusu Hicret yolunda iken söylemişti. Hicret'in 22. yılında ise İran İmparatorluğu'na karşı yürütülen Nihavent Savaşı oldu. Burada İran Şahı yenildi ve köşkü, sarayı ganimet oldu. İki bileziği orada buldular. Belki de bu bilezikler olayı

Nihavent Savaşı'ndan daha önce yapılan, yani Hicret'in 15. yılında yapılan Kadisiye Savaşı'nda gerçekleşti.

Rivayet edildiğine göre bu iki bileziği tabiînin en seçkinlerinden olan Amr bin Abdülkays alıp getirmiştir. Amr, tanınmaması için yüzüne yaşmak çekmiş ve bu iki bileziği ganimet mallarının içine koymuştur. Ganimetleri toplayan zat:

"Adın ne?" diye sormuş, Amr bin Abdülkays:

"Ben ismimi söylemiyorum ki adımı anmayasınız." Ordu komutam Sad bin Ebi Vakkas iki bileziği görünce gerçekten bunları getirip ganimetin içine koyan güvenilir biri dedi. Çünkü bu iki bileziğin değeri o zamanlar milyarlardı. Bilezikler inci, yakut vb. şeylerle işlemeli idi. İran Fatihi Şad bin Ebi Vakkas ganimetleri dönemin halifesi Hz. Ömer'e gönderince onların içinde bu iki

bilezik de bulunuyordu. Hz. Ömer (ra) bilezikleri görünce ağladı ve dedi ki: **"Nerede Süraka bin Malik? Çağırın gelsin buraya!"** Gidip Süraka'yı insanların içinden çağırıp getirdiler. Hz. Ömer ona dedi ki: **"Ey Süraka! İşte Rasulullah'ın sana müjdesi!"**Bu anda Süraka çokça yaşlanmıştı. Fakat aziz ve celil olan Allah, Rasulullah'ın vaadettiği iki bileziği alması için onu bu zamana kadar yaşatmıştı. Hz. Ömer bilezikleri verdikten sonra şöyle dedi: **"Krallar kralı olan Hürmüz oğlu Kisra'dan bu bilezikleri çekip alıp topuklarına işeyen bir bedeviye veren Allah'a ham dolsun."**

İslâm Toplumları Cihadla Yücelir

Cihad izzettir. Cihad ümmetleri yüceltir. Cihad hiçbir şeyi olmayan, dünyada kıymeti bulunmayan insanı anılacak ve zikredilecek bir kişi haline getirir. İslâm ümmeti cihadla yaşamıştır ve cihadı terk ettiğinde de ölmüştür. Keşke İslâm ümmeti

tekrar cihada başlasaydı. Allah'a yemin ediyorum ki, ey kardeşlerim! Eğer bizler cihadı terk etmeseydik... **Eğer bizler cihadla yaşasaydık 950 senedir Avrupa'nın geneli şu anda bize cizye ödüyor olurdu.** Evet, devletlerin birçoğu bölük bölük Allah'ın dinine girerdi. **İnşallah Amerika da cizye ödeyecektir.** Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur: **"Bu emir (din) gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Allah'ın bu dini girdirmediği hiçbir ev kalmayacaktır. İster kıldan dokunan çadır ev olsun, isterse taş toprakla örülerek yapılan ev olsun. Allah bu dini şerefli kimselerin şerefi ve zelil kimselerin zilleti ile her eve girdirecektir. İslâm'ın aziz olacağı bir izzetle ve küfrün zelil olacağı bir zilletle hâkim kılacaktır."** (Bkz. Müsned, imam Ahmed, c. IV, sh. 103, c. VI, sh. 4)

Gel bakalım Roma şehrinin valisi. Allah, Yahya el-Adl'e uzun ömür versin. Biz buna

Roma valisi diyoruz. Çünkü Rasulullah, İmam Ahmed'in rivayet ettiği sahih bir hadisinde Müslümanların Roma'yı da fethedeceklerini vaadetmiştir. Biliyorsunuz Roma İtalya'nın başkentidir. Allah'ın izni ile orada feth edilecektir. Rasulullah (sav)'e: **"Şu iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Kostantiniyye mi (İstanbul mu), yoksa Rumiye mi (Roma mı)?"** diye sorulmuş, Rasulullah da: **"Herakliyus'un şehri önce fethedilecektir"** (Bkz. Darimi, Mukaddime bab: 43; Müsned imam Ahmet, c. II, sh. 176) buyurmuştur. Yani önce İstanbul'un fethedileceğini bizlere haber vermiştir.

Fiilen Hicri 857 sene sonra Kostantiniyye fethedilmiştir. Yani hadis-i şerifin söylenildiği tarihten itibaren yaklaşık 850 sene sonra fethedilmiştir. İnşallah Roma da fethedilecektir. Çünkü hadis sahihtir.

Kardeşimiz Yahya el-Adl İtalya'dan gelip cihada katılınca ben ona dedim ki: "İnşallah sen şu andan itibaren Roma'nın valisisin. Eğer biz ölürsek sizler Roma'nın valisini tanımış olun. Roma'yı fethederseniz valisini hatırlayın. Anlıyor musunuz? Oranın valisi Yahya'dır, Yahya !"

Rasulullah'ın Süraka'yı müjdelediği gibi biz de Yahya'yı Roma'nın valisi olması ile müjdelemeye çalışalım. Sakın bunu garipsemeyin ve uzak görmeyin. Bugün Şada'da eğitilen bir insan yarın İslâmî orduların genel komutanı olabilir. Bu sebeple Yahya kardeş de bir gün gelir Roma'nm valisi hatta tüm İtalya'nın genel valisi olabilir. Bugünün hayalleri yarının gerçekleridir.

Bir Fransız yazarı bir yazısında şunları söylüyor: "2000 yılında yani yaklaşık on üç sene sonra Fransa ve İtalya müslüman olacaktır." Gördüğünüz gibi bunu bir Fransız

yazar zikrediyor. Belki de onun bu beklentileri doğru çıkacaktır. 2000 yılı ile sınırlaması biraz yuvarlak bir ifadedir ama biz şunu biliyoruz ki Roma inşallah mutlaka fethedilecektir.

Şimdi farz ediniz ki biz Moskova'yı fethettik. Ben inanıyorum ki inşallah biz Rusya'yı fethedeceğiz. Çünkü yüce Mevlâ Rusları yanılttı. Onları Afgan savaşına sürükledi. Rus ayısı Afgan kovanına girdi. Arıları kışkırttı, arılar onun burnunu cesedini şişirdiler. Bazıları burnunu, bazıları koltuğunu, bazıları ağzını soktular. Şu anda şaşırmış durumda. Ne yapacağını bilmiyor. Nereye kaçsa arılar peşinden kendisini kovalıyor. Ruslar nereye gitseler başlarına füzeler yağıyor. Nengehar'da vuruldular, Kandahar'da vuruldular, Paktiya'da mağlup oldular, Kabil'de, Logar'da... Hülâsa Rus ayıları nereye kaçtıysalar arılar onların ağızlarını, gözlerini, burunlarını, kulaklarını

soktular. İnşallah bu an Rusya'ya doğru yürüme kapısı açılmıştır. Buhara'dan, Taşkent'ten, Semerkant'tan asker gönderdiler. Bu müslüman askerler Afganlıların da müslüman olduklarını görünce onlara: "Sizde Kur'ân-ı Kerim var mı?" diye soruyorlardı. Afganlılar: "Evet" deyince Rusya'nın emrindeki müslüman askerler kalaşnikof verip Kur'ân-ı Kerim alıyorlardı.

Bu müslüman askerlerin bazıları bugün mücahitlerle irtibat halindedirler. Ancak bunlarla bağlantı kurmak o kadar zor ki. Çünkü Ruslar onları kışlaların ortalarında bulunduruyorlar. Kışlaların çevresi tel örgülerle çevrili olduğu gibi mayınlarla da dolu. Hatta bu teller ve mayın alanları birer defa değil, kışlanın etrafında birkaç kat yapılmış durumda. Gece ve gündüz nöbetçiler, projektörler, özellikle Rus havaalanlarında pür dikkatler. Öyle ki bir

böcek kımıldasa onu tesbit ediyorlar. Bütün bunlara rağmen bazı askerler yine de kaçıp mücahidlere katılıyorlar. Sanıyorum ki fırsat bulsalar birçoğu mücahidlere katılırlar.

Bugün artık ruhunda mertlik olan bütün insanlar Afganistan'daki cihada ilgi duyuyorlar. Meselâ Hristiyan olan Polonyalılar bile gelip burada savaşmak istiyorlar. Bir Polonyalı gelmişti ve bana: "Ben komünist Ruslar'a karşı savaşmak istiyorum" dedi. Düşünüyor musunuz, komünist ve Hristiyan olan bir Polonyalı bile Ruslara karşı kin besliyor, onların aleyhinde savaşmak istiyor? Sen kardeşim diyorsun ki: "Peki Hristiyan birinin cihada katılması caiz midir?" El-cevap: Şayet Hristiyan veya ateşperest yahut hindu ve benzeri dinlere mensup olanlar, sayıları az olması ve savaşta etkinlikleri olmamaları şartı ile Müslümanlarla birlikte savaşmaları caizdir. Çünkü Rasulullah

savaşlarında kendilerine güvendiği bazı müşriklerle yardımlaşmıştır.

Meselâ henüz müslüman olmayan Abdullah bin Ureykıt müşrik iken Rasulullah'a Medine'ye hicretinde kılavuzluk etmiştir. Dört mezhebe göre aşağıdaki şu dört şartın var olması halinde savaşta müşriklerle yardımlaşmak caizdir. Bu şartlar şunlardır:

a. Müşrik savaşa herhangi bir kayıt ve şart ileri sürmeden katılmalıdır.

b. Ordu içinde herhangi bir rütbeye sahip olmamalıdır.

c. Kendisine güvenilmelidir (Meselâ Rusya'ya karşı kini belli olan bir insanın gelip bizimle birlikte savaşması durumu).

d. Katılan müşriklerin sayısı müslümanların savaşını etkileyemeyecek kadar az olmalıdır. (Meselâ gelip burada savaşan gayri Müslimler bizden ayrılıp Ruslar'a katılacak olsalar savaşın

dengesinde herhangi bir etkinlik yapamayacak durumda olmalıdırlar).

Bütün bu izahlardan da anlaşıldığı gibi şimdi bizlere Pakistanlı Kadıyani mezhebine mensup olan bir gayr-i Müslim gelse ve bu kişi BM 12 füzesini kullanan bir subay olsa ve dese ki: "Ben sizinle beraber savaşacağım" ama her ay bana onbin rupi vereceksiniz." Biz bunu veya bir hinduyu veyahut bir Hıristiyan'ı para ile alıp savaştırabiliriz.

Şu anda Avrupalı Hıristiyanlar niçin Afganlılar'a yardım ediyorlar? Evet, onlardan bazıları misyonerlik faaliyetlerinden dolayı yardım ediyorlar. Bazıları da sırf komünizme karşı nefret duyduklarından dolayı... Afgan muhacirlerine insanî yardım olarak gönderilen yardımların, yarısı takriben Almanya, Amerika, İngiltere ve Japonya'dan gelmektedir. Yani hükümetleri tarafından gönderilen bu yardımlar Hristiyan

ve kiliseye bağlı olan devletlerden gelmektedir. Peşaver'de ve Kuetta'da Afganlıların yediği unların birçoğu Hıristiyanların topladığı yardımlardan oluşmaktadır. Eğer bunların niyeti bu fakirlere yardım etmek veya açlıktan ölmek üzere olan insanları kurtarmak ise, bunlar dünya hayatında karşılığını görürler. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah dünya hayatında yapmış oldukları bu yardımların karşılığını onlara verir. Bununla birlikte bu yardımların büyük bir kısmının arkasında misyonerlik olarak isimlendirilen, Hıristiyanlaştırma amacı yatmaktadır. Ancak açlıktan ölmek üzere olan bir kimse kendisine sunulan yemeği hangi yönden gelmiş olursa olsun; (Mecusi'den, Hıristiyan'dan, hindu'dan veya Müslüman'dan) yiyebilir... Çünkü Yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"...Kim mecbur kalırsa saldırmamak ve haddi aşmamak üzere bunlardan (haram

kılınanlardan yemesinde) herhangi bir günah yoktur." (Bakara, 173)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, mecbur kalanlara leş, domuz eti, kan ve boğulmuş hayvanı yemeyi mubah kılmıştır. Bu sebeple mecbur kalan insanların Hıristiyanların mallarından yemede, ilaçlarını ve hastanelerini kullanmada bir mahzur yoktur.

Şimdi Müslümanlar hastane yapmıyorlar ve Müslüman doktorlar Afganistan'a gelmiyorlarsa; biz de elinde incil, göğsünde haç taşıyan ve ben bu yaralıyı kan kaybından ölmemesi için tedavi etmek, yarasını sarmak istiyorum diyen Hıristiyan bir doktor bulduysak onun yardımını kabul etmek hakkımız değil midir? Bir Arap gencinin Ahmed Şah Mesud'a: "Senin yanında Fransız doktorların bulunduğu doğru mudur?" demesi üzerine Ahmed Şah Mesud'da: "Bana bir tane

Müslüman Arap doktor verin onları kovayım (fiilen de kovdu) cevabını verir. Şu anda onun yanında hiçbir Arap doktor olmadığı gibi, Müslüman bir doktor da yoktur. Evet; konuşmada dili uzundur, iş tutmada ise kolu kısadır.

Niçin gazetecilerin Afganistan'a girmesine müsaade ediyorsunuz? Bunlar Hristiyan, yahudi, mecusi, Fransız, Amerikan veya İngiliz diyorsunuz. Peki, sen buyur ey Müslüman, takva sahibi, temiz, âlim kardeşim. Buyur, sen buyur, sen gel... Ancak seni burada hiç görmedik! Ne beden olarak, ne mektubunda yazışma olarak, ne gazeteci olarak, ne de doktor olarak Afganistan'da gördük. Allah hayırlarını versin, bu iki Iraklı kardeşimizin dışında görmedik. Iraklı kardeşlerimiz gerçekten bize ve Afgan cihadına çok fayda sağlamaktadırlar. Çünkü bu kardeşlerimiz Farsçayı güzel konuşmaktadırlar, ancak

onlar aslında memleketlerinden cihad etmek için çıkmamışlardır. Esasen tağutun zulmünden kaçmışlardır. Daha sonra ise Afgan cihadına hizmet etmeyi Allah onlara nasib etmiş ve cihad fırsatı bulmuşlardır. Afgan cihadı da onlardan çok faydalanmıştır. Bununla birlikte o kardeşlerimiz onlardan hiçbir şey taleb etmemektedir. Tabiî Afgan mücahidleri kendilerine katılanlara herhangi bir şey vermiyorlar. Biz de şu ana kadar o kardeşlerle bağlantı kuramadık ki, en azından ihtiyaçlarım karşılayalım da cihadlarına devam etsinler.

Biri Bay, Diğeri Bayan İki Fransız Doktor

Mücahit liderlerden Şeyh Celaleddin el-Hakanî şöyle diyor: Biri erkek, biri bayan iki Fransız doktor geldiler ve bana; yaralılarınızı tedavi etmemiz için müsaade eder misiniz? Dediler. Ben, buyurun, dedim. Ve kadına kim olduğunu sordum. Erkek doktor bu

benim eşimdir, dedi. Daha sonra bayan doktorun onun eşi olmadığı ortaya çıktı ve biz çadırlarını ayırdık. Ancak bir süre sonra geceleri birbirlerinin çadırlarına gittiklerini anladık ve çadırların başına birer nöbetçi diktik. Bir müddet sonra da bayan doktorun mücahitlere çıplak bayan resimleri dağıttığını tespit ettik. Bunun üzerine her ikisini de kovduk... Ve bu iki doktor hâlâ mektup yazıyor ve şartlarınız ne olursa olsun kabul ediyor ve dönmek istiyoruz, şeklinde haber gönderiyor ve hizmette ısrarlı olduklarını belirtiyorlar...

Allahu âlem, bunlar misyonerlik faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar, Hıristiyanlaştırma faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar... Mücahitleri ahlaken bozmak ve fesat çıkarmak istiyorlar ya da kendi ülkelerinin ajanlığını yapmak... Ancak düşünün... Hedefleri uğrunda şiddetli zor şartlara talib olabilmektedirler. Amaçları

onları, hemen hemen yarısı yağ olan Afgan çorbasını içmeye tahammül ettiriyor. Hâlbuki bazı kardeşlerimiz bu çorbaları içtiklerinde ishal oluyor. Çorbada et ve pirinç adına bir şey yok ki. Sadece ekmek ve çorba. Bununla birlikte Fransızlar batıl davaları uğrunda böyle bir yaşantıya razı oluyorlar. Peki, müslümanlar nerede? Durmadan soruluyor. Hristiyanlarla yardımlaşalım mı, yoksa yardımlaşmayalım mı? Müslümanlar kaçarsa, burada olanlar ne yapacaklardır? Hasbunallah venimelvekil! İslâm ümmeti ne kadar ihmalkâr, ne kadar kusurludur. Bütün bunlardan sonra bakıyorsun birileri çıkıp geliyor, dilini üç karış uzatıyor ve sana şunlar şöyle, bunlar böyle diye hesap sormaya kalkıyor.

Doktorlardan bir gurup Afganistan'a gelmesi için kendisine yapılan nasihati şöyle anlatıyor:

"-Bize, oraya gitmeyin onlar yardıma layık insanlar değiller dediler." Vallahi kalpten sevdiğim büyük bir âlimin kasete alınmış bir fetvasını dinledim. Ona: **"Ben doktorum, Afganistan'a gitmemi tavsiye eder misiniz?"** diye sormuşlar. O âlim: **"Hayır gitme!"** demiş. Tabip hoca'ya demiş ki: **"Biz senin kasetini dinlediğimize göre Afganistan'a gitmememiz gerekiyor. Ancak ben doktorum gideyim mi?"** Hoca da şu cevabı vermiş: **"Kaseti dinleyen meseleyi anlar."** Doktor ısrar etmiş. **"Ben açıkça senin ağzından işitmek istiyorum"** demiş. Hoca: **"Hayır gitme"** demiş. Şaşıyorum bu insanlara nasıl düşünüyorlar. Nasıl bu tür fetvaları veriyorlar. Yine bu hocaya bantta şunu soruyorlar: **"Cihad etmek farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi?"** O da: "Farz-ı ayn" demiş. Fakat kasetin sonunda şunu diyor: **"Cihad farz-ı ayn ama, Afganistan'a nasıl gideceksiniz? Orada nasıl eğitileceksiniz?**

Devletlerin gözünden uzak askerî bir kamp yapma mümkün mü? Hiç devletler böyle bir askerî eğitim kampına müsaade ederler mi? Sizler Afganistan'a girebilir misiniz? Yoksa Pakistan'da mı kalırsınız? Belki siz Pakistan'da iken bombalanırsınız. Siz tankların karşısında çakı ve hançerlerle mi savaşacaksınız?" Bu hoca efendi, Afganlıların bıçaklarla savaştığını zannediyor. Mühim olan bu zat, doktora son söz olarak: "Gitme" demiştir. Şairin de dediği gibi:

Senin hediye edeceğin ne bir atın var, ne de malın

Davranışınla insanları mutlu edemiyor isen,

Bari konuşmanla mutlu etmeye çalış.

Bu konuşmaları ben kulaklarımla işittim ve konuşmanın kaseti mevcut. Adamın adını açıklamak istemiyorum. Çünkü kendisi

iyi ve samimi biri. Ne yazık ki Afgan cihadının özelliğini ve tabiatını bilmiyor. Afgan cihadının, Filistin cihadı gibi olduğunu düşünüyor. Afgan askerî kışlalarının, eğitim kamplarının, Ürdün'ün Erbit kentindeki kışlalar gibi olduğunu zannediyor. Mücahitlerin, Filistinli fedailer gibi olduğunu düşünüyor. Mücahitlerin sabahleyin eylem yaptıklarını, daha sonra da kaçtıklarını veya sınırdan uzak yerlerde baskınlarda bulunduklarını, sonra da kaçtıklarını düşünüyor. Mücahitler "grubunun 200 kişilik kafilelerden oluştuğunu, silahla, füzelerle, havan toplarıyla 40 gün boyunca cephede çarpıştıklarını ve Rusya sınırına kadar ulaştıklarını bilmiyor. Afganistan'a giren kimseler bunları bilir... Bu mücahitlerin yollarda uyuduklarını, çay içtiklerini, pilav yediklerini, kıyama durduklarını bilmiyor. Tabii ben bunları bizzat kendim müşahede ettim. Tirimangal'a gittiğimizde her gün 500

kadar at ve katırın, her türlü silahla yüklendiğini görürsünüz. Mücahitler silahları Tirimangal'dan taşımak ve cephelere götürmek için katır kiralamaktadırlar.

Hiçbir Yöneticiyi Methetmedim

Önce şunun anlaşılması gerekir: Amerika şu ana kadar hiçbir şey vermemiştir. Ben Amerika'nın bir kaleşnikofun parasını dahi verdiğini zannetmiyorum veya bir kurşunun dahi parasını vermemiştir. Şu anda mücahitlerin kullanmakta oldukları Stinger füzelerinin bile. Evet! Amerika verdiği her füzenin karşılığında 70.000 dolar almaktadır. RPG bombaları için 500 dolar almaktadır. Her Zukiyak mermisi ise 5 dolardır. Şu an piyasada bir buçuk rupiye satılan bu mermiler, fabrika çıkışı yüz rupidir. Hakkı söylemek gerekirse bu silahların hepsinin olmasa da çoğunun parasını, tüm zalimliğine rağmen Suud ödemektedir. Bizler

Allah'a yemin ederiz ki, yöneticilerden hiçbir yöneticiyi methetmedik, Elhamdülillah. Dilimiz bu tür şeylerden temizdir Elhamdülillah. Onların dünyasından bir şey almadık. Gelecekte de onların dünyasından bir şeye tamah etmiyoruz. Hayır, vallahi bizler onların dünyasına tenezzül etmiyoruz. Tabii Suud neden bu silahların parasını ödemektedir? Diye sorulabilir. Bu onlarla aziz ve celil olan Allah'ın arasındadır. İhlâslarından mı, yoksa ard niyetli olduklarından mı? Allah bilir. Aziz ve celil olan yüce Allah bunları mücahitlerin emrinde kılmıştır. Afganistan'la, Amerika'nın düşman olduğu Rusya arasındaki savaşta Amerika, Afganlara yardıma müdahale etmek istemiyor. Allah'a hamd olsun aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu cihadın devam etmesi için birçok sebebi cihadın hizmetine vermiştir.

Arap liderlerin birçoğu Rusya'ya yardımlarda bulunmaktadır... Mücahitlere olan yardımı ise kesmektedirler. Meselâ, Kuveyt'te yapılan konferansta Kuveyt emiri, mücahit liderlerden Sayyaf'a selâm vermeyi kabul etmedi ve onun konuşmasını kesti. Abdurrabresul Sayyaf konferansta konuşmaya başlayınca Kuveyt Enformasyon Bakanı derhal naklen yayın yapan televizyon ve radyodan yayınlarını kesmelerini emretti. Böylece Abdurrabresul'ün konuşmasına engel oldular. Bunlar Ruslar'a verdikleri yardımları da cizye olarak vermektedirler. Bir defasında Kandahar'da komünist Rus generallerinden biri öldürüldü. Kuveyt'teki el-Kabes gazetesi şunu yazdı: "Afgan gerillaları barış önderlerinden birini öldürdü."

Gördüğünüz gibi gazete Afganlılara mücahid dememekte diretmekte. Onlar mücahidleri gerillalar, ayaklananlar, hatta

hazan eşkiyalar olarak isimlendiriyorlar. Ve diyorlar ki: "Bu gerillalar barış istemiyorlar. Çünkü onlar iktidarla halkın arasını uzlaştıracak barışçı insanı öldürdüler." Şimdi arkadaşım, bu tür davranan bir devletle Afgan cihadına yardım eden bir devlet bir midir? Aralarında fark yok mudur? Elhamdülillah ki, bazı devletler az da olsa bu yola mal harcamaktadırlar. Keşke diğer insanlar da onların yaptıkları yardımların onda birini yapmış olsalar. Daha önce de size dediğim gibi, Allah'a hamdolsun vallahi hayatım boyu hiçbir yöneticiyi övmedim. Elim herhangi bir idareciyi övmek için tek bir satır dahi yazmamıştır. Ancak İslâm dini ölçülü olma ve insaf dinidir. Herkesin var olan sıfatlarını zikreder. Bu sebeple Aziz ve celil olan Allah, hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin suçsuz olduğunu belirtmek için daha önce de belirttiğimiz gibi âyet indirmiştir. (Nisa Suresi, 107-108). Biz, bir kısım

devletlerin Afgan cihadına yardım ettiklerini söylerken onların yöneticilerini övmek için değil bir kısım vakıaları anlatmak için söylüyoruz. Meselâ, Sünger füzesi önemli bir füze. Geçen yıl Ramazan ayında Caci bölgesinde uçaklar bizi bombaladı. Bölgeyi yakıp yıktı. Yanımızda Ebu Abdullah Usame bulunuyordu. Bu kardeşimiz gitti ve Suud Prenslerinden birine dedi ki: **"Mücahidler katledildi. Onların elinde savunmayla ilgili herhangi bir şey yok."** Prens de Ona: **"İnşallah biz Stinger füzelerini satın alma anlaşması yapacağız"** diye cevap verdi. Hülasa, kendilerinden hayır beklenen insanlar mevcut. Allah'a hamd olsun. Bunları size anlatıyorum ki, Afgan mücahitlerine silahları Amerika veriyor sanmayasınız. Şayet bu tür kanaatler olmasaydı, bu meselelere hiç değinmezdik. İnşallah bize gelen mallar Müslümanların malı ve İslâm'ın yolunda gelen mallardır.

Müellifi-l Kulûb

Âyet-i kerimede kendilerine zekât verilecek olan sınıflardan biri de kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenen kimseler olduğu zikredilmiştir. Bunlardan maksat, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve kendilerine tulaka diye isim verilen, yeni İslâm'a girmiş kimselerdir. Rasulullah'a, yeni imana giren bu kimselere zekâttan pay vermesi emredilmiştir. Tâ ki kalplerinde iman yerleşsin, Peygamber'i sevsinler.

Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettikten sonra Taife, Hevazin'e ve Huneyn'e hareket etti. Yüce Allah birçok fetihler ve ganimetler bahşetti. Allah Rasulü (sav) ganimetleri dağıtıyordu. Tulekadan olan (Mekke fethinde serbest bırakılmış olanlardan) Ebu Süfyan: **"Ey Allah'ın Rasulü bana da ver!"** der. Allah Rasulü (sav) de, ona yüz deve ve kırk okiye gümüş verir. Ebu Süfyan: **"Oğlum Yezid'e de ver"** der. Allah Rasulü yüz deve

ve kırk okiye gümüş para da Ebu Süfyan'ın oğluna verir. O gün herbirine yüz deve ve kırk gümüş para alması için Ebu Süfyan, on tane evladının olmasını temenni eder. Daha sonra Saffan bin Ümeyye gelir. Henüz müslüman olmamıştı ve müşrikti. Huneyn gazvesinde bulunmuştu. Allah Rasulü (sav) ona: **"Ey Saffan! Bu iki dağ arasında bulunan koyunlar da senindir"** buyurur. Bunun üzerine Saffan: **"Peygamberin dışında hiçbir nefis böyle cömert olamaz"** der ve müslüman olur. Bundan sonra Saffan insanların en seçkinlerinden olur.

Yine Rasulullah (sav), Arap liderlerinden olan ve mala çok düşkünlüğüyle tanınan Akra bin Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a 100'er deve vermiştir. O esnada Abbas b. Mirdas diye birileri çıkıp gelmiş, Rasulullah ona da birkaç deve vermiştir. Bunun üzerine Abbas b. Mirdas Rasulullah'ın Ebu Süfyan ve

benzeri liderlere ganimetten çokça mal vermesini eleştiren şu şiirini yazmıştır:

Benim ganimetim de küheylânımın hak ettiği ganimette Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti.

Şair diyor ki: Bizim kılıçlarımızın zoru ve atlarımızın terleriyle elde ettiğimiz ganimetler Akra b. Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a gitti. Abbas b. Mirdas'ın bu sözlerini işitenler Rasulullah (sav)'a geldiler ve senin hakkında şöyle şöyle şiirler söylüyor, dediler. Abbas'ın uzun kasidesinin bir bölümü şunlardır:

Bunlar tanınan berili atımla saldırıya geçerek kazandığım ganimetlerdi,

Yine bunlar, insanları uyumamaları için uyarmalarının bir neticesiydi.

İnsanlar uyuyor, ben uyumuyordum.

Ne yazık ki benim ganimetten topladığım da, küheylânımın payı da Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti.

Ne Uyeyne b. Hısn, ne de Akra b. Habis çatışmada Abbas b. Mirdas'tan üstündü.

Hiçbir zaman ben onlardan daha aşağı düşmedim

Bugün kim aşağı düşürülürse bir daha yukarı kalkamaz.

Evet, Abbas bu sözleri Rasulullah (sav)'a söylemiştir. Rasulullah (sav) şairin derdini anlamıştı. Ve buyurdu ki: "Gidin bu adamın dilini kesin." (Bu günkü yeni ortaya çıkan müçtehidlerimiz olsa gider Abbas'a derdi ki: Uzat dilini de keseyim).

Ve gidip Abbas b. Mirdas'a para verip susturdular.

Rasulullah (sav) buyurmuştu ki: **"O razı oluncaya kadar verin."** İşte onun dilini böyle

kesmişti. O zamandaki insanlar Arapça'yı anlıyorlardı. Bizler gibi değillerdi.

Rasulullah (sav) yine adı geçen bu ganimetten kalpleri İslâm'a ısındırmak için Ebu Cehil'in kardeşi olan Haris b. Hişam'a ve Hakim b. Hizam'a da pay vermişti. Bunlar da Mekke fethedildiğinde serbest bırakılanlardandı. Fakat daha sonra bunlar insanların en seçkinleri oldular. Yine Rasulullah (sav) bu ganimetten Ebu Cehil'in oğlu İkrime'ye, Said b. Ömer'e, Huveytib b. Abduluzza'ya da paylar vermişti. Bunlar daha sonra sahabelerin seçkinlerinden olmuşlardır. Sizler Yermuk savaşında Ebu Cehil'in oğlu İkrime'nin nasıl sahneler sergilediğini biliyorsunuz. Vakıa Ebu Süfyan da böyleydi. Meselâ, Huneyn savaşından sonra Ebu Süfyan, Rasulullah (sav)'la birlikte Taif'i kuşatmaya gitmişti. Taifliler attıkları oklarıyla bir günde birçok sahabenin gözlerini çıkarmışlardı. Ebu Süfyan da orada

gözlerini kaybedenlerden biriydi. Ebu Süfyan, gözünü eline alarak Rasulullah'a gitti ve O'na: **"Ey Allah'ın Rasulü! Katade b. Numan'ın gözünü iyileştirdiğin gibi benim gözümü de yerine koyarak iyileştir"** dedi. (Katade'nin gözü savaşlardan birinde dışarı çıkmıştı. Rasulullah (sav) onu yerine koyup meshetmişti. Bunun üzerine göz ilk halinden daha güzel bir durum almıştı. Ebu Süfyan da bu olayı hatırlatarak Rasulullah'dan aynısını yapmasını istemişti.) Rasulullah (sav) buyurdu ki: **"Eğer dilersen onu tekrar yerine çevireyim yahut da onun mükâfatını Allah'a bırak."** Bunun üzerine Ebu Süfyan gözünü ayağının altına alıp çiğnedi ve dedi ki**: "Ben, bunun mükâfatını Allah'a bırakarak O'ndan bekliyorum."** Evet, Ebu Süfyan İslâm'a girdikten sonra hoş bir müslüman olmuştu. Yermuk Savaşı'nda gayet yaşlanmıştı. Bu savaş Hicrî 15. yılda olmuştu. Ebu Süfyan kadınlarla birlikte ordunun arkasında

güçlükle yürüyordu. Bunlar, çadırların kazıklarını, sopaları sırtlarında taşıyor, Müslümanlardan savaştan kaçanları dövüyorlardı. Ebu Süfyan bu savaşta belli bir taktiğin hazırlanmasına katılmıştı.

Hâşîmî Soyundan Gelenler, Zekât Toplama Memuru Olarak Zekâttan Maaş Alabilirler mi?

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60)

Zekât toplayan memurların durumundan daha önce bahsetmiştik. Âlimler, Hâşimî soyundan gelen kimselerin zekât toplama memuru olarak, ücretlerini

zekât malından alabileceği hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

Ebu Hanife: "Hâşimî soyundan gelenler zekât toplamada görevlendirilemezler. Çünkü zekât Muhammed (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir" demiştir.

İmam Malik ve Şafii; Hâşimî soyundan gelenler de zekât toplama memuru olarak görevlendirilebilir ve ücretleri amellerinin karşılığı olarak zekât malından verilebilir. Çünkü onlar aldıkları ücreti hizmetleri karşılığında almış olmaktadırlar. Allah Rasulü (sav), Hz. Ali'yi Yemen'e zekât toplaması için göndermiştir. Ayrıca Rasulullah (sav) Hâşimî oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmıştır. Yine Rasulullah (sav)'dan sonra gelen halifeler de Haşim oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmışlardır.

Aslında, Hâşimî oğullan zekât malından pay alma hakkına sahip değillerdir. Çünkü onlara savaşsız elde edilen ganimetten ve normal ganimetlerden hisse ayrılmıştır. Onların ganimetten payları, ganimetin beşte birinin beşte biridir. (Yani, yirmi beşte birdir). Savaşsız elde edilen ganimetten payları ise beşte birdir. Fakat bugün ganimetler ve savaşsız elde edilen ganimetler durmuştur. O halde bizlerin Haşimoğullarına ne yapmamız gerekir? Zekâttan pay vermezsek, açlarından ölürler. (Haşimoğulları günümüzde seyyidler ve şerifler diye isimlendirilmektedirler. Hz. Hasan ve onun gibileri şerifler, Hz. Hüseyin ve onun gibileri de seyyidlerdir. Bugün bunlardan Yemen'de birçok insan bulunmaktadır. Hatta Afganistan'da da bunların soylarından gelenler vardır. Meselâ Sayyaf 'ın aslı seyyiddir). Şimdi bunlara zekât vermeyelim, hatta bağışlar da vermeyelim.

Çünkü bazılarına göre Haşimoğulları'na sadaka da helâl değildir. Peki, bunlar ne yapsınlar? Açlarından mı ölsünler? Devlette memur değillerse ve fakirlerse bunlara zekât ve sadaka vermezsek durumları ne olacaktır?

Ancak, birçok âlime göre Haşimoğullarına sadaka vermek helâldir. Kanaatimizce bugün fakir olan Haşimoğullarına zekât dahi helâldir. Nitekim âlimlerin birçoğu bu kanaattedir.

Ayette geçen kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenenlerden kimlerin kastedildiği hususunda daha önce izahat vermiştik.

"Kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara..." Bunlar, imanı zayıf olan kimselerdir. Allah Rasulü (sav)'in, imanlarını kuvvetlendirmek isteyerek bağışlarda bulunduğu, İslâm'dan razı olmalarım, Allah

Rasulünü ve İslâm'ı sevmelerini sağladığı müminler bunlardandır. Rasulullah'ın katıldığı savaşlardan elde ettiği ganimetlerin taşınan mallar bakımından en çoğu Huneyn gazvesinde elde edilenlerdir. Gayr-ı menkuller olarak elde edilen ganimetlerin en çoğu ise Hayber'in fethiyle elde edilen ganimetlerdir. Bu sebeple Hz. Aişe (r.anh) şöyle demiştir: **"Hurmaya ancak Hayber'in fethinden sonra doyduk."**

Allah Rasulü (sav) Hayber'i iki kısma ayırmıştı. Bir kısmını haraç arazisi olarak Yahudilere bırakmıştı. Yahudiler burayı ekip ürünün yarısını kendilerine ayırıp, yarısını da Allah Rasulü'ne vereceklerdi. İkinci kısmını ise, 1800 paya ayırmıştı. Çünkü Hayber savaşına katılan sahabelerin sayısı bir rivayete göre 1400, diğer bir rivayete göre 1500'dü. Ancak, arazinin taksim şekli gösteriyor ki, savaşa katılanlar 1400 kişiydi. İçlerinden iki yüzü atlı olduklarından üç hisse

almışlardı. Bir hisse kendisine, iki hisse de atına pay almıştı. (1200 kişi = 1200 hisse. 200 kişi x 3 = 600 hisse. Tümü = 1800).

Rasulullah (sav) Huneyn'den taşınır olarak da epeyce ganimet almıştı. Meselâ 6000 kadın ve çocuktan oluşan köleler almıştı. 24.000 deve, 40.000 koyun ve 40.000 okiyye gümüş almıştı. Allah bu işlerin böyle olmasını dilemişti.

Düreyd bin Sımme'nin Mâlik Bin Avf'la Konuşması

Hevazin kabilesinin yaşlı ve tecrübeli bir adamı olan Düreyd b. Sımme (bu zat 120 yaşındaydı ve gözleri kör olmuştu), Hevazin Komutanı Malik bin Avf a şöyle demişti: **"Ey Malik, işittiğim bu koyun melemeleri, deve böğürmeleri ve çocuk ağlamaları da ne?"** Malik bin Avf: **"Bunları ordu ile birlikte çıkarttım. Ta ki orduyu dağılmaktan koruyarak savaşabileyim"** cevabını verir.

Düreyd de der ki: **"Eğer yenilirsen onları kaybedip geleceksin, eğer savaşırsan sana hiçbir fayda sağlamayacaklardır"** Malik bin Avf heyecanlı bir gençtir. Düreyd der ki: **"Onları geri döndürelim."** Malik: **"Eğer onları geri döndürürseniz kesinlikle intihar ederim"** der. Düreyd: **"İntihar etme. Senin için önemli değil, hepsini kaybet de gel."** (İşte gözü dönmüş olan komutanlar böyledir). Gerçekten bunların tamamı Müslümanlara ganimet olarak kalır. Malik yenilir, elhamdülillah.

Huneyn vadisi, Mekke ile Taif arasındadır. Müslümanların ordusu Huneyn vadisine girildiğinde, Malik bin Avf ve ordusu sabahın alaca karanlığında dağın eteklerinde bulunuyordu. Müslümanlara ok yağdırdılar. Müslümanlar kaçışmaya, sahabeler dağılmaya başladı. Önce, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve müslümanların ordularına katılan 2000 bin

kişi bozguna uğrayarak kaçıştı, sonra da sahabelerin geneli bunlara tabi olarak kaçtılar. Rasulullah (sav)'ın yanında ancak on kişi sebat etmişti. Biliyor musunuz bunlar kimdi? Rasulullah'ın amcasının oğlu Ebu Süfyan b. Haris. (Aslında bu Ebu Süfyan, insanları hicvetmesiyle meşhur olan bir şairdi. O, Rasulullah (sav)'m hanımlarını ve kendisini şiirleriyle hicv ediyordu. Hatta Rasulullah (sav) Mekke'yi fethederken çadırının içinde bulunduğu bir sırada Ebu Süfyan gelip çadırın kapısına dayanmıştı. Rasulullah'ın hanımı Ümmu Seleme: **"Amcan oğlu Ebu Süfyan çadırın kapısında"** dedi. Rasulullah (sav) de: **"Ne de amcam oğlu! Namusumu ayaklar altına aldı. Yüzünü görmek istemiyorum"** dedi. Ebu Süfyan, Ümmü Seleme'ye: **"Ona söyle ki, eğer beni kabul etmezse yeryüzünde ölünceye kadar başıboş bir şekilde dolaşıp duracağım."** Bunun üzerine Rasulullah (sav) onunla

görüşmeyi kabul etti. Ebu Süfyan da iyi bir müslüman oldu. İşte Huneyn Savaşı'nda Rasulullah'ın yanında kalanlardan biri de buydu.)

Ebu Süfyan, Rasulullah'ın katırının yularım tutuyordu. Vakıa, Rasulullah (sav)'in yanında on kişi kalmıştı. İşte burada Rasulullah (sav)'in hak peygamber olduğu ortaya çıkmaktadır. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyordu: "Ben Peygamber'im, bunda yalan yok. Ben Abdulmuttalib'in oğluyum (torunuyum)."

Biliyorsunuz ki, aslında bir komutan savaş esnasında yerini saklar, kimseye bildirmek istemez. Fakat Rasulullah (sav) sarsılmayan dağlar gibi yerinde karar kıldı ve bozguna uğrayan ordusuna haykırarak: **"Ben peygamberim, bunda yalan yok, ben Abdulmuttalib'in oğluyum"** diyordu. Nihayet Rasulullah (sav) yerden bir avuç çakıl aldı ve bunu düşmanın yüzüne doğru savurdu,

öyle ki, düşmandan gözüne çakıl girmedik hiçbir kimse kalmamıştı. Halbuki düşmanın sayısı 4000 kişiydi. Rasulullah çakılları atmadan önce: **"Kararsın şu yüzler"** demiş, daha sonra da şöyle buyurmuştu: **"Şu an Vatis denen vadi tandır gibi kızdı."**

Evet, O'nun yanında, 4000 kişilik düşmanın karşısında sadece 10 kişi sebat etmişti. Rasulullah (sav), sesi gür olan amcası Abbas'a: (Hz. Abbas o kadar sesi gür biriydi ki, Medine'den altı mil uzaklıkta bulunan tepeden insanlara seslendiğinde onun sesini işitiyorlardı. Ee, bunlar maşallah acaib yiğitlerdi.) **"Ey Abbas, bozguna uğrayan insanları çağır da gelsinler"** dedi. Abbas da dağın eteğinde durarak şöyle seslendi: **"Ey altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapan çınar ağacı mensupları! Ey biat eden topluluk, Rasulullah'a gelin, Rasulullah'a..."** Burada savaş erleri olan Ensar, prensiplerine bağlı kalan Ensar ve

İslâm dininden maddi hiçbir menfaat beklemeyen ve kazanmayan Ensar, develerinden inip Rasulullah'a doğru yöneldiler. Atlarını, develerini bırakıp yaya bir şekilde koştular ve Rasulullah (sav)'în etrafında 100 kadar Ensar kenetleştiler. Bunların bineklerini bırakmalarının sebebi, gerisin geri kaçan Mekkeli Tulakalar'dan fırsat bulup geriye doğru binekleriyle dönememeleri yüzündendi. Bunların gelmesiyle savaşın seyri değişti. Diğer Ensarlılar da, Muhacirler de ve başkaları da geri dönüp bunların yanına geldiler. Böylece Rasulullah (sav) zafere ulaştı ve yukarıda zikredilen Hevazin oğullarından Huneyn Savaşı ganimetlerini elde etti. Rasulullah (sav) ganimetleri Mekke'ye götürmedi. Mekke'ye 16 km. uzaklıkta bulunan Ci'rane bölgesine gönderdi. Sahabelerden birine de: **"Biz dönüp gelinceye kadar sen bunları muhafaza et"**

dedi. Oradan orduyu hareket ettirip Taif'i kuşattı. Taif'ten dönüp Ci'rane'deki ganimetleri taksime başlayınca, bu defa savaştan kaçan Mekkeli Tulakalar ve Rasulullah (sav)'in aleyhine: **"Bugünkü mağlubiyetiniz denize kadar uzanır, işte şimdi tılsım çözüldü"** diyenler, hemen ganimetin başına üşüştüler ve develere göz diktiler.

Ensâra Ganimetlerden Daha Az Pay Verilmesi

Ebu Süfyan öne çıktı ve Allah Rasulü ona 100 deve ve 40 Ukiyye gümüş para verdi. Ebu Süfyan: **"Oğlum Yezid için de ver"** dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ebu Süfyan: **"Oğlum Muaviye için de ver"** dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ve Hakim b. Hizam'a 10ü deve, Haris b. Hişam'a 100 deve, Süheyl b. Amr'a 100 deve, Huyevtıb b. Abduluzza'ya 100 deve, Saffan b. Umeyye'ye 100 deve, Malik b. Avf

a 100 deve, Âlâ b. Cariye'ye 100 deve verdi. Bunların hepsi de Mekke fethinden sonra serbest bırakılan Tulakalar'dandı.

Burada Rasulullah ganimetin tümünü Mekkelilere, bir de bedevilere dağıtmıştı. Ensar -ki, bunlar savaşın seyrini değiştiren ve çeşitli meşakkatlere katlananlardı- buradaki ganimetlerden bir şey almamışlardı. Bu sebeple Rasulullah (sav)'a sitem ederek kendi kendilerine: **"Rasulullah (sav) artık kavmini buldu"** demişlerdi.

Ensar'ın lideri olan Şad bin Ubade Allah Rasulü'ne gelerek: **"Ey Allah'ın Rasulü! Kavmim sana kırıldı"** der. Allah Rasulü ona: **"Sen onlardan değil misin?"** der. Sad bin Ubade: **"Ben sadece kavmimden bir adamım"** (ben de onlar gibiyim) der. Allah Rasulü (sav) ona: **"Onları bir meydanda topla"** der. Sad bin Ubade Ensarı toplar ve Allah Rasulü (sav) gelerek onlara şöyle der:

"Ey Ensar topluluğu! Sizden bana ulaşan bu sözler nedir? Yoksa içinizden bana kızdınız mı? Ben sizlere geldiğimde sizler dalâlet içindeyken, Allah size benim vasıtamla doğru yolu göstermedi mi? Sizler muhtaç iken Allah benimle sizleri zenginleştirmedi mi? Birbirlerinize düşmanken, kalplerinizi birbirinize kaynaştırmadı mı?" Bunun üzerine Ensar:

"Evet, ebetteki Allah ve Rasulü daha lütufkâr ve daha büyük nimet sahibidir" dediler. Rasulullah (sav) da:

"Ey Ensar Topluluğu! Neden bana cevap vermiyorsunuz?" dedi. Ensar:

"Ey Allah'ın Rasulü! Sana ne cevap verelim? Şüphesiz ki, lütuf ve ihsan ancak Allah ve Rasulüne aittir" dediler. Rasulullah da buyurdu ki:

"Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer isterseniz şunu diyebilirsiniz ve

söylediğiniz de doğrudur. Sen bize yalanlanmış olarak geldin, biz sana inandık ve tasdik ettik. Sahipsiz bir şekilde geldin, biz sana yardım ettik. Kovulmuş olarak geldin, biz seni barındırdık. Muhtaç olarak geldin, biz seni muhtaç bırakmadık. Ey Ensar topluluğu! Şimdi sizler bana, sizin Müslümanlığınıza güvenerek, bir kısım insanlara müslüman olmaları için kalplerini ısındırmak üzere bazı dünya metalarını vermemden dolayı mı kızıyorsunuz?" (Yani, iman ehline göre paranın değeri yoktur demek istemiştir.)

"Ey Ensar topluluğu! İnsanların koyun ve develerle göçlerini alıp gitmelerine, sizin de Rasulullah'la birlikte göçlerinizle gitmenize razı değil misiniz? (Yani, sizler beraberinizde vahyin kaynağı olan Peygamberi götürüyorsunuz. Onlar ise bir kısım dünya metaı götürüyorlar. Şimdi Rasulullah mı daha değerli yoksa hâşâ bir

kısım deve ve koyunlar mı?) **Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer hicret olmasa, ben Ensar'dan bir fert olurdum. Şayet bütün insanlar bir yolu tutsa, Ensar da başka bir yolu tutsa ben Ensar'ın tuttuğu yoldan giderim. Ey Allah'ım, sen Ensar'a, onların çocuklarına ve onların çocuklarının çocuklarına merhamet et!"**

Bunun üzerine orada bulunan Ensar, ağlamaya başladı. Öyle ki gözyaşlarıyla sakalları ıslandı. Ve şöyle dediler: **"Biz, Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk..."** Yâ selâm... Ya selâm... Biz Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk diyorlar. Ee, Sahabeler prensip sahibi insanlardı. Fakat Abbas b. Mirdas bunu yapamadı. Rasulullah'ı eleştiren kasidesini yazdı. Çünkü o, on ile yirmi arasında az deve almıştı.

Bu gibi insanlar, dillerini dışarı sarkıtırlar, gelip geçici dünya malı arkasında böylece

solurlar. İş ciddiyete bindiğinde kaçarlar. Ganimetlerden faydalanmaya gelince, hemen başına üşüşürler. Fakat yiğitlik bu değildir. Yiğitlik, cahiliye şairi Anter b. Şeddat'ın dediği gibi: **"Savaşa dalarım, ganimetlere karşı iffetli davranırım"** olmaktır.

Bir bedevi İslâm'a girer. Rasulullah (sav)'la birlikte savaşır, Rasulullah (sav) de ona ganimetten pay verir. Bedevi de: "Bu ne?" der, Rasulullah: "Bu senin ganimetten payın" buyurur. Bedevi: "Ben sana bunun için uymadım, ben bunun için gelmedim, ben sana şuram vurulsun da cennete gireyim diye uydum" cevabını verir. Bu bedevi ikinci bir kez savaşa katılır. Aynen gösterdiği yerden yara alarak öldürülür. Rasulullah da sorar: "Bu, o adam mı?"

Sahabeler de: "Evet ya Rasulullah!" derler.

Rasulullah da: "Bu, Allah'a karşı samimi oldu, Allah da buna inandı."

Kardeşim, sen buraya bir kalaşnikof elde etmek için mi geldin? Şimdi sen, birinci örnekte zikredilen bedevi Abbas b. Mirdas gibi misin, yoksa son örnekte zikredilen şehid olan bedevi gibi misin? İnşallah bu kardeşimiz, son bedevi gibidir. Allah'a karşı samimidir, Allah da onu doğrulayacaktır. Evet, Medineli Ensar prensip sahibi insanlardı. Bunlar, Allah'ın dininin yardımcılarıydı. Allah onları dinine yardım etmek için bekletmiş ve hazırlamıştı. Bu davayı yüklenen her insanın iffetli, âliyü'l-cenab olması gerekir. Gelip geçici dünya malına tenezzül etmemesi icab eder. İnsanların yaşantısına göz dikmemeleri gerekir. İnsanlar, altın ve gümüş için savaşırken, dava adamları ileriye dönük planlarını yaparlar. Bir takım insanlar ganimetler peşinde koşarken mücahidler,

Kandahar ve Nengahar'ı nasıl alacaklarını düşünürler. Bazıları gelir de bizim maaşlarımız şöyle ve şöyle az derlerse, onlara gel bizimle birlikte Caci bölgesinde şehid ol kurtul, derler.

Bir kısım insanlar, eğer size katılırsak malımız azalıyor, dünyamız mahvoluyor derlerse onlara, gel sen de bizim gibi yerleri döşek, gökleri yorgan et. Aç kaldığında karnına taş bağla, derler. Bu tür serdengeçti bir şair şöyle diyor:

Bir kısım insanların rabbi malları ise,

Allah'a hamd olsun benim böyle bir mabedim yoktur.

Evet, bir kısım insanlar mala taparlar. Onun kuludurlar. Rasulullah (sav) bunların aleyhine beddua ederek: "Dinara, dirheme, kutnu kumaşa kul olanların burnu yere sürünsün" buyurmuştur. Aslında insanlar iki sınıftır. Üçüncü bir sınıf yoktur. Ya cihad

edenler veya dünyaya kul olanlar. Rasulullah (sav) de şu hadis-i şerifinde bu iki sınıfı karşılaştırarak şöyle buyurmuştur: **"Dinara kul olanın burnu yere sürünsün, dirheme kul olanın burnu yere sürünsün, kumaşa kul olanın burnu yere sürünsün. Kendine bir şey verildiğinde pek memnun olur, verilmediğinde ise öfkelenir kızar. İşte bunun burnu yere sürünsün ve baş aşağı dikilsin. Bunun bir yerine bir diken batsa, onu çıkarmaktan da acizdir. Ne mutlu o kula ki, Allah yolunda atının yularından tutmuş (sırtına binmiştir), saçı başı birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüştür. Ona nöbet tutma görevi verilse onu yerine getirir. Orduyu arkadan koruma vazifesi verilse onu yapar. İzin istese kendisine izin verilmez, aracı olmaya kalksa aracılığı kabul edilmez.**(Buhari, Kitap cihad, bab: 70, Kitap Rikak, bab: 10; İbn Mac f Kitap Zühd, bab: 8)

Evet, bu gibi insanlar dünyaya bakmazlar. Dünya kendilerine nasip olursa da onu kalplerine yerleştirmezler. Bunlara göre dünya amaç değil araçtır. Bunlar yaşamak için yerler. Yemek için yaşamazlar. Diri kalmak için keş (kurutulmuş çökelek) yerler.

Bu münasebetle Ebu Abdullah Usame bin Ladin kardeşimizi aziz ve celil olan yüce Allah'ın muhafaza etmesini niyaz ederiz. Yeryüzünde bu adam gibisini görmedim. Kendi evinde fakirlerin yaşantısı gibi bir hayat yaşamakta. Hac veya umre için Cidde'ye gittiğimde onun evine giderim. Evinde ne bir sandalye ne de bir masa var. Kendisi dört evli. Evlerinin hiçbirinde bir sandalye veya bir masa yok. Sıradan bir işçinin evi gibi. Bununla birlikte kendisinden Allah için bir yardımda bulunmasını istediğiniz zaman, çekini çıkarıp yazdığı en az miktar bir milyon riyal olur.

O, kız kardeşlerinden birisine giderek İbn Teymiye'nin mal ile cihad konusundaki fetvasını okur. Kız kardeşi çekini çıkarır ve cihad için 8 milyon riyal bağışlar. Bu 40 milyon rupi etmektedir. Bir takım bilgiçler gelerek kız kardeşine: **"Sen delirdin mi?"** diyerek bu yardımdan vazgeçmesini veya meblağı azaltmasını söylerler.

Bir defada 8 milyon riyal birden verebilmek!

Bu yardımda bulunan kıza gelenler: **"Sen kiralık bir dairede oturmaktasın... Bir milyon riyala sen bir ev yaptırabilirsin,"** diye ısrarla söylerler. Bunun üzerine kız yardımda bulunduğu 8 milyon riyalin, 1 milyon riyalini geri alarak ev yaptırmaya karar verir ve kardeşi Usame'nin yanına gelerek ona der ki:

"Ey Usame, ey kardeşim! Bir milyona ben bir ev yaptırmak istiyorum..." Bunun

üzerine Usame kız kardeşine: **"Allah'a yemin ederim ki, verdiğin yardımlardan bir riyalini dahi sana geri vermeyeceğim. Çünkü sen rahat bir dairede yaşamaktasın, insanlar ise oturacak bir çadır dahi bulamadıklarından ölmekteler"** der.

Kardeşimiz Ebu Abdullah Usame gelip yanınıza oturduğunda siz onu bir hizmetçi zannedersiniz. Son derece edepli ve aynı zamanda yiğittir. Vallahi ben onu yanımda şu şekilde tutabildim. Abdurrab Sayyaf'a dedim ki: "Sen bir karar çıkar, bu kardeşimizin buradan ayrılmasını yasakla. Çünkü bu devamlı cephede savaşmak istiyor. Tansiyonu düşük, cepleri tuzla dolu, matarasında su var. Yürüyemeyince tansiyonu yükselsin diye tuz yutup üzerine su içiyor. Benim evime geldiğinde de telefon çaldığında ben kalkmayayım diye hemen koşup onu bana getiriyor. Bu ne terbiye, bu ne edep, bu ne haya, bu ne yiğitlik. Allah

bunu muhafaza eylesin inşallah. İslâm davasının bir takım yiğitlere ihtiyacı vardır. Yoksa sizler Cennet'e bir kuruşla mı girmek istiyorsunuz?! Bir riyalle mi girmek istiyorsunuz? Cennete bir riyal karşılığında girilemez. Cennet kendi yolunda kurbanlar ister...

Kardeşimiz Abdullah ilk beni davet ettiğinde Ramazan ayı idi. Ben davetine icabet ettim. O, akşam ezanı okunurken bir tabak çorba getirdi. İçinde biraz kemik, bu kemiklerin üzerlerinde azca et bulunuyordu. Ayrıca iki üç çiğnem de et bulunuyordu. Hülasa bu kardeşimiz tüm varlığına rağmen dünyadaki yaşantısı böyle mütevazı...

Bu cihada birçok yiğitler katılmış ve kendilerini Allah yolunda kurban etmişlerdir. İşte bunlardan bazıları askerî kışlanın komutanı Nurettin kardeş, Ebu Burhan kardeş... Nurettin kardeş şu an cepheye gitti. Rabbimiz onu muhafaza eylesin.

Babası Ürdün bakanlarından biridir. Kendisi de Ürdün'deki en büyük şirketlerden birinin şube başkanıdır. Mısır İskenderiye Üniversitesi Mühendislik Fakültesi mezunudur ve mühendistir. İlk geldiğinde mücahitlerin ve burada olanların resimlerini çekip geri döndü. Amman'a gittiğinde evlerinin yanında bulunan mescitte hutbe okudu. İkinci günü yanıma geldi ve dedi ki: "Artık ben Afganistan'a gitmek istiyorum." Yastığının altına bir kâğıt yazıp aile efradına: "Ben Afganistan'a gidiyorum, beni aramayın" diye yazıp koydu. Buraya geldi, bir daha da geri dönmedi.

Daha önce de zikrettiğimiz gibi babası Ürdün'ün bakanlarından biri idi. Biz buna ayda 1000 rupi maaş veriyorduk. O yaklaşık Şada denilen yerde cephede on ay geçiriyor, hanımının yanında ise iki ay geçiriyordu. İki yıl önce burada,

İslamabad'da evlendi. Hanımının yanında kalamadığından çocuğu yeni oldu.

(Şeyh Abdullah Azzam bekâr olarak gelen her mücahide aylık 200 riyal maaş bağlıyordu. Bu 1987 yılına kadar devam etti. Daha sonra cihada gelen kardeşlerin sayısının artması sebebiyle bu maaş kaldırıldı, yerine mücahitlerin ihtiyacı olan şeyler kendilerine verilmeye başlandı. Evli olarak gelenlerse, kendilerine yetecek kadar maaş bağlanmaya devam ediyordu).

Ebu Davud kardeş... şu an genel hizmetler müdürüdür. Babası Amman'daki tüccarların önde gelenlerindendir.. Medine İslâm Üniversitesi'nden mezundur. Fakülteyi bitirdikten sonra babasına:

"Ben yüksek lisans yapmak için gitmek istiyorum" der. Babası:

"Nereye gideceksin?" Ebu Davud:

- **"Dr. Abdullah Azzam'ın yanına gideceğim"** der. Bunun üzerine babası:

"Doktor Abdullah Azzam ne kadar maaş alıyor ki? En yüksek dereceden maaş aldığını düşün, olsa olsa beş yüz dinar maaş alır! Ben sana 500 dinar maaş vereyim ve sen şirkette otur" der. Bunun üzerine oğlu:

- **"Hayır, ilim taleb etmek vaciptir ve ben İslâm Üniversitesi'nden mezun oldum. İlmimi devam ettirmek istiyorum"** der. Gerçekte ise, yüksek lisansı veya ilim tahsil etmeyi düşünmüyor, Allah yolunda cihad etmeyi istiyordu. Nitekim hanımı ile birlikte Afganistan'a geldi. Hanımı başından rahatsızlanınca onu tedavi için Ürdün'e gönderdi. Daha sonra kendisi dönüp geldi, sabretti. Biz ona daha önce 1000 rupi veriyorduk. Tabii ki evlenince ailesinin masraflarını biz üstlendik.

Ebu Huzeyfe kardeş... 18 bin öğrencinin okuduğu özel bir okulun müdürü idi. İstifa etti ve cihada geldi...

Ebu'l-Hasan el-Medeni... Kral Abdülaziz Üniversitesi tarafından doktorasını yapmak üzere Amerika'ya gönderilen talebelerdendi. Doktorayı bıraktı ve Peşaver'e geldi. Cihada katıldı. Aynı şekilde bu kardeşe de aylık 1000 rupi veriyorduk.

Dava Adamları

İslâmî mücadele, kendi nefislerini Allah yolunda adamış insanlar ile yürür. Kendi menfaatini düşünen kimselerle İslâmî çalışmanın yürümesi mümkün değildir. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah'ın yolunda yapılan cihad ancak her türlü gayretin sarf edilmesi ve kendi yolunda kurbanlar verilmesi ile devam eder. Zorlukları sırtlanmak gerekir. Allah yolunda cihadın bedelini ödemek gerekir. Canla, malla

aileyle bu bedelleri ödemek gerekir. Yükümlülükler iki şeydir, üçüncü bir şey yoktur. Bu iki şey de: Ya ümmetin dertlerini yüklenip onlarla dertlenmek ya da nefsin şehvanî arzularını yerine getirmektir. Kişi ya ümmetin sorunlarını üstlenecek ve bu uğurda kurbanlar verecektir ya da bir kafes içerisinde hanımı ile birlikte yaşamaya mahkûm olacaktır... İslâmî davet ve prensipler ancak kendisini bu uğurda feda edebilecek kimselerle zafer bulur.

Şeyh Temim el-Adnani... Birkaç gün önce bir aradaydık, ona şöyle dedim:

"Suud'a döndüğünde belki de seni tekrar vazifeye alırlar." Bunun üzerine bana:

"Aylık maaşım 24.500 riyaldi. Allah'a yemin ediyorum ki, bana 100 bin riyal verseler dahi cihaddan geri dönmeyeceğim."

İnanır mısınız kardeşler Şeyh Temim'in ailesinin yediği her lokma borçladır. Şeyh Temim ailesini Katar'da bırakarak cihada gelmiştir. Miktarını ancak yüce Allah'ın bildiği birçok borcu vardır. Birkaç gün önce onunla birlikte odada otururken kardeşlerden bir tanesi geldi ve malî sıkıntıda olduğunu, yardıma ihtiyacı bulunduğunu söyleyerek halinden şikâyet etti. Bunu dinleyen Şeyh Temim kardeş gözyaşlarını tutamayarak ağladı. Zaten onun gözleri devamlı yaşlıdır. Kardeşlerinin problemlerini gördüğünde hemen ağlar. Siz de onu görüyorsunuz. Daha sonra yanımdan çıkarken bana:

- **"Bu kardeşin borcunu benim hesabıma ekleyin"** dedi. Ben:

- **"Ey Şeyh Temim! Nereden bunu vereceksin? Zaten senin 50 bin veya 100 bin dinardan daha çok borcun var."** dedim. Bunun üzerine bana:

- **"Benim borçlarımı inşallah Allah ödettirecektir. Ben borçlanıyorum, ödemesini Allah'a bırakıyorum"** cevabını verdi.

İşte bunlar örnek şahsiyetlerdir. Örnek şahsiyetler olmadan İslâm nasıl zafere ulaşacaktır? Mutlaka yapılan işlerin pahasını ödemek gerekir. Bunların pahasını ödeyecek dâhi insanlar olmadan bu kervan nasıl yürüyecektir? Bu kafile nasıl menziline ulaşacaktır? Diğer yandan geçici dünya malı peşinde dilini sarkıtarak koşanlara gelince bunlar cihada da katılsalar ya ganimet elde etmek için veya şurayı burayı yağmalamak için yahut maddi herhangi bir çıkar elde etmek için katılırlar. Bunlar hiçbir işe yaramayan insanlardır. Bunlar ne bir idealin zafere ulaşması için faydalı olurlar, ne de bir inancın insanlara aktarılması için. Aksine bunlar insanların sırtında adeta bir

yük ve bir kamburdur. Onlar seni taşımaz, sen onları taşırsın.

Arap kardeşlerimizden cihadda örnek şahsiyetler çoktur. Hepsini anlatamam. Her birinin kendisine ait problemi ve durumu vardır. Bununla birlikte dağlar gibi olan problemleri aşıp cihada katılmışlardır. Afganlılardan da bu gibi insanlar pek çoktur. Her bir komutan hakkında yazı yazacak olsan bir kitap oluşturur. Meselâ:

Üç gün önce şehid olan Safiyullah Afdali kardeş... On beş yaşından beri cihadda bulunuyordu. Ve otuz yaşında şahadete ulaştı. Onun kardeşi ise 1975 senesinde komünist inkılâptan üç yıl önce Penşir çarpışmasında şehid olmuştu. Safiyullah, Herat bölgesindeki İslâmî çalışmayı başlatan kimselerden birisiydi. Ruslar bunun korkusundan titriyorlardı. İran'a girdiğinde İran Devleti ona saygı duyuyordu. Bu zat düşman merkezlerine

bizzat kendisi hûcum edip onları imha ediyordu. Bir defasında şu an fethedilmiş olan ve İslâm'ın kalesi sayılan müstahkem bir mevki haline getirilmiş komünistlere ait bir köye girdik. Orada dehlizlerin içinde komünistlerin ileri gelenlerini arıyordu. Elini uzattı, dehlizde bulunana:

"Hadi çık dışarı!" dedi. Dehlizde saklanan adam;

"Sen kimsin?" diye cevap verdi. Safiyullah:

"Ben Safiyullah'ım" diye cevap verdi. O kişi de:

"Başka birinin beni esir etmesindense senin esir etmen daha hayırlıdır" deyip Safiyullah'ın elinden tuttu ve dışarı çıktı.

Evet, bütün insanlar bu zata saygı duyuyorlardı. Herkesin sevgi ve takdirini kazanmıştı. Bakınız bu kadar sevilen bir kişi olmasına rağmen Tahir kardeş bana şunu

söyledi: "Biz Safiyullah el-Afdali için tutacağımız evin kirasını istiyoruz. Çünkü evi yıkılıyor. Her tarafı rutubetli, içinde onlarca akrabaları, muhacirler ve mücahidler oturuyorlar." Evet, bu mücahid bu kadar iffetli idi. Öldükten sonra evinin yıkılmaya yüz tuttuğu görüldü.

Abdulvedûd Han, Bedahşân'ın komutanı idi. İki ay önce şehid edildi. Ailesinden de 60 kişi öldürülmüştü. Babası, dört kardeşi ve akrabalarından 60 kişi... Kendisi, ailesinin sağ kalanı idi. Abdulvedûd, Ruslar karşısında dimdik duran yüce bir dağ gibiydi. Bunlar Rusya'nın sınırlarını geçip, daha içerilere girerek orada eylem yapıyorlardı. Abdulvedûd, Beşir ve birkaç mücahid ve bunun gibi örnek şahsiyetler ve bunlardan görülen bu fedakârlıklar olmasaydı, hiçbir dava zafere ulaşamaz ve hiçbir din ayakta duramazdı. Hiçbir namus korunamazdı Şairin de dediği gibi:

Yüce şerefler yanlarında kan akıtılmadıkça

Saldırılardan korunamazlar.

Tabii ki malını harcamada cimri davranan ruhunu Allah yoluna vermekte de cimri davranacaktır. Bu tabii bir neticedir. Çünkü mal candan daha ucuzdur. Zira kendini kurtarmak için bütün malım feda edebilirsin. Peygamber Efendimiz (sav) mal ve canını Allah yolunda harcamayanlar için şu hadis-i şerifi buyurmuşlardır: **"Kişideki en kötü haslet; kalbini yerinden koparacak gibi olan korkaklık ve onu yok edecekmiş gibi olan cimriliktir."** (Ebu Davud Kitap cihad, bab: 21; Müsned-i İmam Ahmed, c. II, sh. 302. 320)

Yüce Mevlâ da genelinde insanı vasıflandırarak şöyle buyurmuştur: **"Gerçekten insan sabırsız ve hırslı yaratılmıştır. Başına bir felaket geldiği**

zaman feryat eder, kendisine bir hayır dokunduğu zaman da çok cimrileşir. Ancak şunlar müstesnadır: Namaz kılıp namazlarına devam edenler, mallarında isteyenin ve yoksulun belli bir hakkı olduğunu kabul edenler, hesap gününe iman edenler." (Meâric, 19–26)

Hakikaten şanı yüce olan Allah, Afgan cihadı ile birçok Arap kardeşe ikramda bulunmuştur. Ben cihada gelen evli kimseleri cihadın temel taşı olarak gördüm. Vakıa evli olarak cihad etmek çok zor ve büyük bir yük. Bununla birlikte evli müslümanlar cihadın temel taşlan. Birçok zorluklara onlar katlanıyorlar. Yüklerin çoğunu onlar taşıyorlar, gençler ise cihad ediyorlar ama evliler kadar istikrarlı değiller. Bu sebeple işlerimizin çoğunu evlilere yaptırıyoruz. Evlilerin hanımları burada olduğundan dönüp gidecekleri bir yer kalmıyor. Bekârlar ise her gün bir yere

gitmek, orada cihad etmek istiyorlar. Ayrıca nişanlanma, evlenme ve benzeri şeyleri de düşünüyorlar. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Peygamberlerden bir peygamber savaşa çıkar ve kavmine der ki: **"Bir kadınla nikâhlandığı halde henüz onunla zifafa girmemiş olan benimle cihada gelmesin. Yine evler yaptığı halde henüz tavanlarını bitirmemiş olan benimle cihada katılmasın. Keza hamile olan koyun veya develer alıp onların doğurmalarım beklemekte olan kimse benimle birlikte cihada katılmasın."** Bu peygamber cihada devam etmiş, belli bir kasabaya yaklaştığında ikindi vakti veya ona yakın bir vakit olmuş ve güneşe hitap ederek: **"Sen de bir memursun, ben de. Ey Allah'ım! Sen bu güneşini durdur"** demiş. Güneş, bu peygamber o kasabayı fethedinceye kadar olduğu yerde durdurulmuştur. Peygamber orayı

fethettikten sonra ganimetleri toplamış, fakat ganimetleri yakmak için gökten gelen ateş onları yakmamış (İslâm'dan önceki dinlerde ganimetler mücahitlere helâl değildi, onlara gökten bir ateş gelip yakıyordu). Bunun üzerine peygamber: "Sizin içinizde ganimetten mal kaçıran var, her kabileden bir kişi benimle biatleşsin" dedi. Bu kabilelerden birinin temsilcisi peygamberle biatleşirken eli peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de ona: "Ganimetten mal kaçıranlar sizin içinizde. Bu sebeple bütün kabile benimle biat etsin" demiştir. Biat esnasında o kabileden iki veya üç kişinin elleri biat alan peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de onlara: "Ganimetten kaçırılan mal sizde" demiştir. Bunun üzerine onlar altından imal edilen sığır başı gibi bir külçe getirmişler, onu ortaya koymuşlardır. Ateş gelmiş, ganimeti yakıp bitirmiştir. Sonra Allah Teala bizim

zafiyetimizi, acizliğimizi görünce ganimeti bize helal kılmıştır."(Buhari, kitap el-Hums, bab: 8)

Görüldüğü gibi savaşa çıkan peygamber aklı geride kalacak olan insanların kendisi ile birlikte savaşa çıkmamalarını istemiştir. O, cihad için canlarını cennet karşılığında satabilecek olanları taleb etmiştir.

Bütün bu izahlardan sonra açıklamaya çalıştığımız zekât sınıflarına tekrar dönelim. Bu sınıflardan biri de kalpleri ısındırılmak üzere kendilerine zekât verilen gayr-i Müslimlerdir. İslâm'ın zafere ulaşmasından sonra bu gibi insanlara zekât verileceği hususu âlimler arasında ihtilaflıdır:

Kalpleri İslâm'a Isınsın Diye Gayri Müslimlere Zekât Vermenin Hükmü

a. Hz. Ömer, Hasan el-Basrî, Amir eş-Şabî ve benzeri âlimlere göre İslâm'ın zafere ulaşarak aziz kılınmasından sonra artık bu

sınıftan olan insanlara zekâttan pay verilmez. Ebu Hanife ve İmam Malik de bu görüştedir. Çünkü Allah Teala artık kâfirlerin gücünü kırmış, İslâm'ı ve Müslümanları şereflendirmiştir. Hz. Ebubekir döneminde sahabeler bu sınıfın zekâttan pay alamayacağı hususunda icma etmişlerdir. Bu sebepledir ki o zamanda ki kabilelerin başkanları olan Akra bin Habis ve Uyeyne bin Hısn ismindeki iki kişi Hz. Ebubekir'in hilafeti döneminde ona gelip: **"Biz zekâttan olan payımızı istiyoruz"** demişlerdir (bunlara kalplerini İslâm'a ısındırıp imanlarını sağlamlaştırmak için daha önceleri zekâttan pay veriliyordu). Hz. Ebubekir bunlara bir kâğıt yazıp vermiş ki beytülmalı idare eden Hz. Ömer bunlara zekâttan paylarını versin. Hz. Ömer bu kâğıdı alınca yırtıp atmıştır. Bunun üzerine onlar Ebubekir'e giderek: **"Biz anlamak istiyoruz. Sen misin halife yoksa Ömer mi?"** demişlerdir. Hz.

Ebubekir de: **"İstediği takdirde odur"** demiştir. (Maşallah ne edep, ne saygı, ne sevgi. Sahabelerin birbirlerini sevmeleri çok acayip. İşte böyle bir sevgi tesis edilmediği sürece müslümanlar zafere ulaşamazlar. Çünkü sevgi insanları, kardeşlerini kurtarmak için canlarını feda etmeye sevk eder).

Hülasa Hz. Ömer bunlara zekâttan pay vermemiş ve böylece müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmemesi üzerinde icma yapılmıştır.

Burada yeri gelmişken Müslümanların birbirlerine karşı nasıl fedakârlık yaptıklarına bir örnek olarak şu Reks Makarun adlı hristiyanın müşahede ettiği bir olayı size aktarmak isterim: Bu kişi kaçakçı idi. Abdunnasır döneminde onu yakalayıp hapishaneye attılar. Onu Müslüman Kardeşler'in arasına koydular. Çünkü Mısır iktidarı Müslüman Kardeşler'in yanına onlardan etkilenir diye herhangi bir

Müslüman'ı hapsetmiyorlardı. Yahudi ve hıristiyanları onların yanında hapsetmekte bir mahsur görmüyorlardı. Çünkü onların Müslüman Kardeşlerden etkilenmeyecekleri kanaatinde idiler. Hülasa Reks denilen bu Hristiyan Müslüman Kardeşler'le birlikte Tura Hapishanesi'nde bulunurken mahkûmların kurşuna dizilme olayı meydana geldi. Hapishane bekçileri içerde bulunan Müslüman Kardeşler'e mensup olan kişilere otomatik silahlarla ateş açtılar. İşte koğuşlardan birinde bulunan Reks Makarun şunları anlatıyor:

"Ben onlarla birlikte koğuşta bulunuyordum. Koğuşun kapısı tabii demirdendi. Yarısı saç halinde diğer yarısı da parmaklık şeklinde idi. Ben bir sandığın arkasında gizlendim. Aniden koğuşun ışıkları söndürüldü. Sandığın arkasından baktım ki gençler parmaklıkların arasını kolları ile tıkıyorlar ki kurşunlar evli olan arkadaşlarına

isabet etmesin. Ve diyorlar ki: **"Sizin çocuklarınız var, ölmeye bizler daha müsaidiz."** Reks Makarun sözlerine devamla diyor ki: **"Ben bu manzarayı gördükten sonra doğrusu kendimi çok küçük hissettim. Sıradan bir insan olduğumu anladım."** Bu Reks denilen adam bu fedakârlıkları gördükten sonra hapishaneden çıkar çıkmaz harika bir kitap yazdı. Kitabın adına **"Gördüklerimi Anlatmaya Yemin Ettim"** ismini koydu. Kitabında; kahramanlık ve er meydanında şehid düşen filan filan kardeşlerime ithaf ediyorum diye yazdı. Bu adam müslüman olmamıştı, fakat fedakârlıklar onu büyülemişti. Çünkü hapishanede çoğu üniversite mezunu avukat, mühendis ve âlimlerden oluşan otuz yedi kişi öldürülmüştü. Etleri duvarlara yapışmıştı. Kemikleri parça parça olup dışarlara fırlamıştı. Çünkü onlar Müslümanları ağır makinelilerle taramışlardı.

Vakıa kişilerin canlarını feda ettikleri yerler düşmanı da şaşırtır, dostu da hayrete düşürür. Herhangi bir ilke uğrunda ne kadar fedakârlıkta bulunulur ve kurban verilirse o ilke o kadar saygıdeğer olur. Uğrunda fedakârlık yapılmayan ilkeler ise bizzat kendi koyanları tarafından da, insanlar tarafından da alay konusu olur.

Gerçek şu ki İslâmî bir cemaat birbiri ile kaynaşmış, birbirini seven, hep birlikte canlarını feda etmeye hazır olan kardeşlerini korumak için ölüme giden insanlardan oluşursa işte bu cemaat inşallah zaferin ilk adımı ve sinyalidir.

b. Ancak müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmesi hususunda tercihe şayan görüş şudur: Yine müslümanlar zayıf düşer de bir takım insanların kalplerinin İslâm'a ısındırılmalarına ihtiyaç hissedilirse bunlara zekâttan pay verilebilir. Nitekim bugün Afganistan'daki cihad emirleri kabile

liderlerine yollan kesmesinler ve kendilerine yol açsınlar diye zekâttan pay veriyorlar. Mücahitlerin mallarından pay veriyorlar. Çünkü bazı kabilelere bunlar verilmeyecek olursa yolları kesiyorlar. Bu sebeple mücahitler hatta yetimlerin, dulların paylarından ve zekât mallarından bunlara mal veriyor ve cihadın devamım sağlıyorlar. Sanıyorum ki şu an içinde bulunduğumuz yer bile mücahit Sayyaf tarafından kiralanmış bir yerdir. Üzerinde çadır kurulan bu yerlerin hepsine mücahitler geldiğinde buraların halkı gelip: **"Sizler bizim arazimizde nasıl kalabilirsiniz? Bizler buraların mahsullerine, ağaçlarına muhtacız"** demişlerdir.

Hâlbuki bizler onlar gelince bize yardım edeceklerini, işte çocuklarımız alın onları asker edin diyeceklerini sanıyorduk. Aksine onlar gelip ağaç hakkı güdüyorlar. Ne

kadar acayip değil mi? Biz kendilerine bunu hatırlattığımızda doğrusu utandılar.

İşte bu noktalar göz önünde bulundurulacak olursa ayet-i kerimede geçen müellefe-i kulûba zekâttan pay verilme meselesinin tamamen nesh edilmediği görüşü tercih edilir. Biz de bu kanaatteyiz. İhtiyacımız olduğu her zaman bu sınıfa da zekâttan pay verebiliriz.

Köleler

Ayet-i kerimede kölelere de zekât verileceği belirtilmektedir. Bundan maksat bir kısım kölelerin bedelleri ödenilerek azad edilmeleridir. Bununla birlikte kâfirlerin elinde esir bulunan müslüman kölelerin zekât malı ile satın alınıp azad edileceği ihtilaflıdır. İbn Habib'e göre bu caizdir. Çünkü İslâm diyarında bulunan kölenin satın alınarak azad edilmesi zekâtımızın bir gereği olarak kabul edilir ise, bir kâfirin eli altında bulunan

müslüman esirin zekât malıyla kurtarılması nasıl caiz olmaz?

Borçlular

"... Borçlulara..." Bundan maksat fakir olduğu halde borçlu olanlar veya borcunu ödeyemeyecek derecede aciz olanlardır. Bununla birlikte işlenen cinayetler neticesinde hükmedilen diyetleri Müslümanların arasını bulmak için başkalarından borç alarak ödeyen zenginlere de zekâttan verilir. Yine kabileler arasını uzlaştırmak için borç alarak harcayan varlıklı insanlara da Ödedikleri diyetin ve harcadıkları malların karşılığı zekât malından verilir. Velev ki bu adamlar zengin dahi olsalar yine verilir. Yeter ki bu adamlar bu verdikleri malları başkalarından borç alarak vermiş olsunlar. Ancak bu son görüş İmam Şafii ve Ahmed bin Hanbel'in görüşüdür. Onlar görüşlerine delil olarak Kabise bin Muharik'in rivayet ettiği şu hadisi

delil göstermişlerdir: Kabise diyor ki: Ben bir borcu üzerime aldım. Bundan sonra Rasulullah (sav)'e geldim. O meseleyi Rasulullah'a sordum. Rasulullah (sav)'de buyurdu ki: **"Bekle, zekât malı gelince biz senin üzerine aldığın o borcun ödenmesini emredelim."** (Müslim, Zekât, bab: 109; Ebu Davud Zekât, bab: 26;Nesai, Zekat, bab: 80)

Allah Rasulü (sav) sahih bir hadiste de şöyle buyurmaktadır: **"Zengin bir insana sadaka (zekât) vermek helal olmaz. Ancak şu beş sınıf insan hariçtir: Allah yolunda cihad eden, Zekât toplamak için görevlendirilen, Borçlu olan, Malı ile köle satın alan, Yahut şu adama ki onun fakir bir komşusu vardır, kendisine zekât verilmiştir. Fakir olan komşusu da o zengin kişiye zekât malından hediye vermiştir."**(İbn Mace, Zekat, bab: 27; Muvatta, İmam Malik, Zekat, bab: 29; Ayrıca bkz: Tirmizi. Zekat Bab: 23; Nesai, Zekat, Bab: 80, 90)

Fakir insana zekât verilir, fakir de onu zengin komşusuna hediye ederse zengin komşunun hediye olarak bu zekâtı alması caiz olduğundan Rasulullah (sav) Berire isimli takva sahibi bir cariyeye gelen sadakaları hediye olarak kabul ediyordu. Rasulullah Berire'ye zekât olarak hurma veriyordu. Berire de bu zekât hurmalarından Rasulullâh'a hediye ediyordu. Rasulullah da kabul ediyordu. Ve diyorlardı ki: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bu bir zekât. Sen bunu nasıl alıyorsun?" Rasulullah da buyuruyordu ki: "Bu onun için bir sadaka ancak bizim için bir hediyedir."** (Bkz. Buharı, Zekât, 61, 62, Hibe, 7, Nikâh, 18, Talak, 14, Feraız, 19;Müslim Kitab Zekât, 170, 172, Itk, 10, 11,14; Ebu Davud, Zekât, 30)

Ölünün Borcu Zekât Malından Ödenebilir mi?

İmam Ebu Hanife: **"Ölünün borcu zekât malından ödenemez"** demiştir. İmam Malik

ise: **"Ölünün borcu zekât malından ödenebilir"** demiştir.

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir." Hanefi, Maliki ve Şafii mezhepleri bu ayet-i kerimedeki **"fisebilillâh; Allah yoluna"** lafzından kasıt cihaddır, demişlerdir. Hanbelî mezhebi ise **"fisebilillah"** ifadesinden maksat hem cihaddır hem de hacdır, demişlerdir. Meselâ zekât malından elde edilen develer hac yolculuğu için binek olarak verilebilir.

Görüldüğü gibi ayet-i kerimede geçen **"Allah yolu"** ifadesi dört mezhep imamı tarafından **"Allah yolunda cihad etme"** şeklinde izah edilmiştir. Yani zekât malı ile silah alınabilir, sınırları bekleyenlerin, fiilen cihad edenlerin giderleri ödenebilir. Onların birliklerini bir yerden başka yere taşımalarından mütevellit meydana çıkacak masrafları ödenir.

Çok üzülerek ifade etmek gerekir ki bugün müslümanlar zekâtın harcanacağı bu önemli yeri tamamen bırakmışlardır. Ayet-i kerimede zikredilen "Allah yolu" ifadesini o kadar geniş izah etmişlerdir ki mücahitlere zekâttan hiç pay verilmez olmuştur. Meselâ Allah yolundan maksadın köprüler, okullar, hastaneler, yollar olduğunu ve bütün bunların ayette geçen Allah yolu ifadesine girdiğini söylemişlerdir. Böylece gerçekten Allah yolu olan cihada herhangi bir şey kalmamıştır. Çünkü bir köprü veya bir kanalizasyon şu kadar paraya mâl olmaktadır. Bakıyoruz ki bir kısım insanlar ayet-i kerimede geçen ve sekiz sınıftan biri olan Allah yolu şıkkını o kadar genişletiyorlar ki zekâtın verileceği diğer yedi sınıfı da bunun içine sokuyorlar.

Meselâ parkların da Allah yoluna gireceğini, hastane, okulların daha nice nice şeylerin Allah yolu ifadesine dâhil

olduğunu söylemektedirler. Vallahi bu hususta Şeyh Abdülaziz bin Baz iyi bir tavır takınmıştır.

Bir defasında biz ona mektup yazarak dedik ki: **"Haçlı (Hristiyan) hastanelerine muhtaç olunmaması için İslâmî bir hastane yapılmasına dair zekât mallarının verileceğine fetva verir misin?"** Şeyh Abdülaziz dedi ki: **"Ben buna cevaz veremem." "Niçin"** diye soruldu. O da dedi ki: **"Biz böyle bir fetva verecek olursak artık fakirlere, düşkünlere, Allah yoluna zekât verilmez. Bunlara zekâttan bir şey kalmaz. Devlet (Suud devleti) bu fetvayı esas alır, genişletir. Buna dayanarak zekât malı ile köprüler, okullar, hastaneler ve benzeri yerler yapar. Böylece fakirlere de "Allah versin" sözü kalır.**

Bu fetvasından dolayı Allah, Abdülaziz bin Baz'a mükâfatını versin. Gerçekten isabetli bir fetva...

Kardeşlerim! Bir kısım insanlar hastanelere, okullara, köprülere zekât malı verilir fetvasını nereden çıkarıyor da fakirleri acından öldürüyorlar. Eğer bizler Allah yolu ifadesini cihadın dışında diğer şeylere de yorumlayacak olursak; fakirler de buraya girer, borçlular da girer, kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenilenler de girer dersek ve Allah yoluna verilecek payı da bunlara verecek olursak peki Allah yolu olan cihada ne kalacaktır? Ayrıca yüce Allah bu sınıfları ayrı ayrı zikretmiştir. Madem ki hepsi Allah yolu kavramı altına giriyor, âyet-i kerime bunları neden ayrı olarak zikretmiştir? Hülasa bir kelimenin lügat manasını alarak genişletmek mümkündür ama şer'î bir terim olarak aldığınızda siz onu genişletemezsiniz. **"Allah yolu: Fi sebilillah"** kelimesi lügat manası olarak alınırsa hastane, yol, köprü, çeşme ve benzeri şeyler bu ifadenin altına girer, fakat şer'î bir ıstılah olarak alındığında

İbn Hacer'in de dediği gibi ilk akla gelen cihaddır. Bu kelime kayıtsız şartsız zikredildiğinde bundan cihad anlaşılır. Fakat bir kısım insanlar kelimelerin veya deyimlerin şer'i manalarını genişleterek onları çeşitli yönlere çekiyorlar. Böylece vebale giriyorlar. Meselâ bir hadis-i şerifte; **"Allah yolunda sabahleyin veya öğleden sonra cihada çıkmak dünyadan ve onda bulunulan şeylerden daha hayırlıdır"** buyrulmuştur. (Bkz. Buhar-i, Cihad, 5, 6, 73: Müslim, İmare, Bab: 112, 116)

Bir kısım insanlar bu hadisi tebliğ etmeye, hutbeler irad etmeye, bir insanı namaz kılmaya ikna etmeye yorumlarlar. İşte Allah yolunda bu tür bir şeyi yapmanın dünya ve bütün dünyadaki şeylerden daha hayırlı olduğunu söylerler. Görüldüğü gibi bunlar kelimenin lügat manasını esas alarak onu genişletiyor ve şer'i deyim olarak almıyorlar. Fakat şer'î manası bu izah edilen

şeyleri içermemektedir. Rasulullah (sav) Allah yolu ifadesini her söylediğinde cihadı kastetmiştir. Bu sebeple Rasulullah'a: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihada ne denk olabilir?"** diye sorulduğunda, Rasulullah: Üç defa peş peşe: "Siz ona denk olacak ameli yapmaya güç yetiremezsiniz" demiş ve sözlerine devamla şöyle buyurmuştur:

"Şimdi sizden biriniz, mescide girip mücahit cihadından geri dönünceye kadar hiç ara vermeden aralıksız namaz kılabilir mi ve hiç iftar etmeden oruç tutabilir mi?" Onlar da: **"Kimin buna gücü yetecek?"** demişlerdir. Rasulullah da: **"İşte Allah yolunda cihad eden mücahidin mükâfatı budur"** buyurmuştur." (Buhari, Cihad, bab: 1; Müslim İmare, bab: 110)

Şimdi bir kısım insanlar geliyor ve şöyle diyorlar: "Buradaki Allah yolundaki cihaddan maksat nefis ile cihad etmektir."

Değerli kardeşler! Cihadın şer'î manası savaştır, savaş. Bu kavramı genişleterek hutbe okuyanı da, misvak kullanmayı da Allah yolunda cihad saymayalım. Havan toplarının patlamalarına, uçak bombalarının infilâk etmelerine, silahlardan mermilerin atılmalarına Allah yolunda cihad diyelim.

Soruyorum size, camide hutbe okumak veya bir insana müslüman olmasını tebliğ etmekle ölümle boğuşan insanın yaptığı eşit olur mu? Bunların her ikisine de cihad denilebilir mi? Bir yazar masasına oturmuş sağında kahve, solunda hurma, o da Allah yolunda cihad ediyor! Hâlbuki Hindikuş dağlarının tepesini tırmanmış, karnı kasığı birbirine geçmiş o kahraman mücahit acından ölüyor. Ayakları, elleri karlardan donarak dökülüyor. Şimdi bunların hangisi mücahit? Bunların denk olması mümkün mü? Sen aklıseliminle bunların eşit olduğuna

karar verebilir misin? Sen karar versen de izzet ve şeref sahibi olan yüce Mevlâ bunu böyle kabul eder mi?

Hülasa Allah yolu ifadesi şer'î bir ıstılahtır. Bunu genişleterek her türlü dinî çalışmayı bunun içine sokmak caiz değildir. Yine cihad kelimesi şer'î bir ıstılahtır. Bunu genişleterek her türlü dini gayreti buna sokmak caiz değildir. Dört imamın ittifakı ile cihaddan maksat, savaşmak veya savaşa katkıda bulunmaktır.

Burada akla şu soru gelir: Zengin bir insan (meselâ cebinde 2000 dolar bulunan bir kişi) cihad etmek için buraya gelecek olursa bu insana mücahitlerin silahlarından birini vermek caiz olur mu, yoksa o kendi silahını kendisi mi almalıdır? Bazı fıkıh âlimleri bu kişinin mücahitlerin silahlarından herhangi birini almasının helâl olmayacağını söylemişlerdir. Ancak İmam Malik (rahimehullah) cihad eden kişilere ve

sınırlarda nöbet bekleyen askerlere zengin de olsalar fakir de olsalar zekâttan mal verileceğini söylediğinden böyle bir insanın zekât malı ile mücahitlere alınan silahlardan bir silah alması caizdir. Daha önce geçen zengine sadaka vermek caiz olmaz, şu beş sınıf hariç... Şeklindeki hadis-i şerifde İmam Malik'in bu görüşünü desteklemektedir. Muhammed bin Abdülhakem de zekât malı ile savaş atları alınacağını söylemiştir.

Ayet-i kerimede: **"Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler"** buyrulmaktadır. Bu ifadeden maksat münafıkların Rasulullah'ın aleyhinde konuşmaları ve ona dil uzatmalarıdır. Münafıklar Rasulullah'ın gıyabında konuşuyorlar ve kendi kendilerine şöyle diyorlardı: "Eğer o bize soracak olursa yemin ederiz ki biz böyle bir şey söylemedik. O da inanır. Çünkü o bizim her söylediğimizi dinliyor ve kabul ediyor." Görüldüğü gibi

münafıklar Rasulullah'ı hâşa çok zavallı, gariban biri sayıyorlar. Onu aldatacaklarını zannediyorlar ve diyorlar ki: "Muhammed bizi dinleyen bir kulaktan başka bir şey değildir. Söylediğimiz her şeye kulağını verip güzel güzel dinliyor. Bizden bir şeyin hesabını soracak olursa da ondan özür dileriz, o özrümüzü de kabul eder. Çünkü o kendine söylenen her şeyi kabul eden biridir."

Müfessirler bu âyet-i kerimenin İtab bin Kuşeyr ya da Nebtel İbnu'l-Haris hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir.

Nebtel İbnu'l-Haris şişman bir adamdı. Saç ve sakalı dağınık, esmer tenli, gözleri kanlı, kırmızı kara yanaklı, yaratılış olarak çirkin bir kimse idi. Allah Rasulü (sav) onun hakkında: **"Kim şeytana bakmak isterse Nebtel İbnu'l-Hâris'e baksın"** buyurmuştu.

Şekli, şeytanın şeklini andırıyordu.

Ayet-i kerimede münafıkların Peygamber'e her şeye kulak kesilen dedikleri, Allah Teala'nın da Rasulullah'a: **"Onlara de ki, o sizin için hayırlı bir kulak kesilendir"** emrettiği zikredilmektedir. Yani Muhammed sizden hayırlı olan şeyleri dinler, kötü olan şeyleri ise duymaz gibi olur. Çünkü o münafıklara önem vermediği için onların kötü laflarına aldırış etmez. Dolayısıyla münafıkların hayırlı olmayan sözlerine inanmaz. O müminlerin konuştuklarına inanır. Ve onlar için bir merhamet kaynağıdır. Yalanlarını doğruya çıkarmak için durmadan yemin eden münafıklar için bir merhamet kaynağı değildir elbette.

Kardeşler! Bugün ben düşünüyorum da kendi kendime şöyle diyorum: Aralarında peygamber bulunan bu insanlar nasıl ona dil uzatıyor ve ona eziyet ediyorlardı? Çok garib insan tipleri bunlar.

Bundan önceki ayet-i kerimede ise zekâtın kimlere verileceği beyan edilmiştir. Zekât verilecek yerlerden birinin de Allah yolu olduğu zikredilmiştir. Biz daha önce Allah yolundan neyin kastedildiğini açıklamıştık. Bundan maksadın dört mezheb imamına göre Allah yolunda cihad etmek olduğunu açıklamıştık. Binaenaleyh köprüler yapma, hastaneler kurma, İslâmî medreseler açma vb. şeyler bu ayette zikredilen Allah yolu ifadesine girmemektedir. Çünkü Allah yolu ifadesi şer'î bir terimdir. İzzet sahibi olan yüce Mevlâ tarafından konulmuştur, bizim bunu genişleterek nefsimizin hoşuna giden hususlara yorumlamamız caiz değildir. Nitekim İbn Hacer de Allah yolu ifadesinden ilk hatıra gelenin cihad olduğunu söylemiştir.

Cihad ne demektir? Yine dört mezhep imamına göre İslâmî terim olarak cihaddan maksat düşmanla savaşmaktır. Bu kelimeyi

de genişleterek çeşitli yorumlar yapmaya çabalamak veya özel terimleri sulandırıp başka yönlere çekmek caiz değildir. Meselâ yüce Allah bize: **"Namaz kılınız"** buyurmuşlarsa, namaz kelimesini şer'i anlamından çıkarıp onu lügat manasında kullanmak caiz değildir. Çünkü namaz tekbirle başlayan ve selâm vermekle biten bir takım hareketler ve bir takım şeyleri okumaktan ibarettir. Biz bu kelimeyi **"dua"** manasına alırsak ve dua eden kimsenin de namaz kılmış olduğunu söylersek hiç caiz olur mu? Keza oruç tutmanın şer'an manası; ikinci fecrin doğuşundan başlamak üzere güneşin batmasına kadar yeme, içme ve cinsel arzularda bulunmaktan uzak durmadır. Şimdi bizler, orucun bir manası da **"konuşmamaktır"** der de bu şer'î ıstılahı sulandıracak olursak izzet sahibi olan Yüce Rabbimizin emrettiği ibadetleri zayi etmiş olmaz mıyız? İşte ayette geçen Allah yolu

terimi ve cihad teriminin şer'î manaları da böyledir. Bunları sulandırmamız ve böylece asıl anlamlarını bırakmamız caiz değildir.

Evet, dört mezhebe göre de cihadın manası; düşmanla savaşmaktır veya düşmanla savaşanlara yardım etmektir. İşte cihad budur. Şimdi bizler gelelim, yaptığımız şu gibi toplantılara ve Kur'ân'ı tefsir etmelere cihad diyelim. Bu hakka reva mıdır? Evimizde bulunuyoruz, rahat rahat oturuyoruz, yaptıklarımızın cihad olduğunu sanıyoruz. Bu cihad değildir.

Yine bizler gelelim, konuştuğumuz her kelime karşılığında bir dirhem aldığımız sözleri cihad sayalım. Holiday İn Hotellerinde kalıp Vakıflar Bakanlığı hesabına yaşayalım. İslâmî kuruluşların hesabına yeyip içelim, söylediğimiz her bir kelimenin karşılığında bir dirhemden fazla para alalım ve yaptıklarımızın da cihad olduğunu sanalım. Bu doğru olur mu?

Bir zaman bizleri Vakıflar Bakanlığı çağırıyor ve Holiday İn Hoteli'nde ağırlıyorlardı. Ben hotelden kaçıp kardeşlerden birinin yanında oturuyor ve ona diyordum ki: "Bizim İslâm hakkında konuşmamız için Holiday İn Hoteli'nin kapılan önümüze açılıyor. Her gece masraflar Müslümanların malından ödeniyor. Ödenilen hesabın miktarını ancak Allah biliyor. Hiç bu cihad olur mu?"

Ne yazık ki bir kısım insanlar diyorlar ki: **"Biz bunu cihad sayıyoruz. Bu yeterlidir."** Vallahi bu söz kaldırılacak gibi değil, çok ağır bir laf. Diğer taraftan bir takım kardeşler cihad hakkında yazılar yazıyorlar. Hâlbuki kendileri Allah yolunda tek bir kurşun dahi atmış değiller. Bunlar cihadı nasıl anlayacaklar? Anlamaları da mümkün değildir. Hatta ben bir kısım âlimlerle cihad hakkında tartıştığımda, onun farz-ı ayn olduğunu izah ettiğimde sanki onlarla bir

takım bilmeceleri konuşuyormuş onlara yeni şeyler dinletiyormuşum gibi oluyorum. Onlarla uzun uzadıya konuşuyor, tartışıyorum. Cihadın farz-ı ayn olduğuna dair onları ikna etmeye çalışıyorum.

Cihad anlaşılmıyor, anlaşılmıyor! Çünkü cihad ancak çileler çekilerek, fiilen cihad yapılan alanlarda bulunarak öğrenilir. Nitekim bu hususta üstad Seyyid Kutub şunları söylemiştir: **"Bu Kur'ân'ın sırlarını hiç şüphesiz, soğukkanlılıkla yerinde oturan fakih anlayamaz... Çünkü Kur'ân ayetleri ve birçok naslar, dikkatleri insan üzerinde toplamaktadır ve özellikle kişi şehvetine esir olduğu zaman Kur'ân ayetlerini ve nasları idrak etmeye, ayırt etmeye ve naslar arasındaki farklılıkları anlamaya gücü yetmez. Bunlar için takva şarttır"** Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkar ve takva (sahibi) olursanız, O size hak ile batılı ayırt edici bir anlayış verir..." (Enfal, 29)

Bu anlayışla, hak ve batılı birbirinden ayırd edebilirsiniz. Bu dava ilimler davası değildir. Bu dava tüm genişliği ile naslar davası da değildir. Bu nasları anlamada yüce Allah'ın sana hakkı ilham etmesi davasıdır. İşte bu sebepledir ki önceleri İslâm toplumunda bir meseleyi çözümleyemedikleri zaman Bağdat'ta veya başka yerlerde; bu meseleyi sınırlarda nöbet bekleyen mücahitlere götürün, onlar bu meselenin çözümüne muvaffak olmaya daha lâyıktırlar, çünkü onlar Allah'a daha yakındırlar, denilirdi. Yani Caci'de, Pakia'da bombaların ve füzelerin altında günde yüz defa ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kalan mücahitlere götürün. Onların basiretleri açıktır, onlar bu türlü meselelere çözüm bulabilirler, demişlerdir. Buna mukabil hayatı

boyunca bir defa dahi cepheye gitmemiş, Peşaver'i bir defa olsun ziyaret etmemiş bir kimseye geliyorlar ve ondan cihadın hükmünü soruyorlar. Gerçekte bu soru bir âlimin konumunu sarsma ve onun şerefini düşürmedir. Çünkü sen onu bilmediği bir şeye cevap vermeye zorluyorsun. O da kafasındaki teorik bilgilere göre meselelere cevap verecektir. Bu adamın verdiği cevap fiilen savaş alanında yaşayanlara ulaşınca o hoca efendinin itibarı tamamen sarsılacak ve mücahitler nezdinde itibarı düşecektir. O âlimin saygınlığı ve heybeti diye bir şey kalmayacaktır. Çünkü o bilmediği ve tabiatını idrak edemeyeceği bir şeye cevap vermiştir.

İşte bu sebeple Şeyh İbn Teymiye şöyle fetva vermiştir: "Cihad meydanlarında bulunmayan bir âlime cihaddan sorulamaz. Özellikle hiçbir mazeretleri olmadığı halde cihadı terk eden âlimlere cihaddan

sorulamaz. Ancak özür sahibi olanları aziz ve celil olan yüce Allah, özürleri sebebiyle mazur kabul edecektir. Fakat bir kimse Müslümanlara ulaşmaya ve onlara yardımcı olmaya güç yetireceği halde bir farzı ihmal ederse ve o kimseye kabul etmediği, yaşamadığı bir farzın hükmünden sorulduğu takdirde vereceği cevap kısır kalacaktır. Vereceği cevap: "Ey oğlum! Cihad farz-ı ayındır, git; ya da cihad farz-ı ayn değildir, gitme!" olacaktır. Cevabı kapsamlı ve anlaşılır olmayacaktır. Çünkü bu kimse pratik hayatta cihadı görmemiştir... O kimseye Afganistan'daki cihadın komutanlarını veya cihadın nasıl başladığını sorsanız size cevap veremeyecektir. Bu âlim bir gün olsun Afganistan haritasını getirerek oraya bakmış mıdır? Afgan cihadı hakkında yayınlanan yayınları takip etmiş midir? O konudaki bir raporu okuma yüküne

katlanmış mıdır? Cihadda bulunmuş bir genç olarak, o kimseye gelip bir araştırma yazısı sunduğunuz takdirde belki de sunduğunuz bu yazıyı okuyacak vakti olmayacaktır. Tabiatını bilmediği bir şeyden o kimseye nasıl sorulabilir?" (Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler, İbn Teymiye'nin el-Fetave el-Kübra adlı kitabının dördüncü cildine müracaat etsinler. Bu cilt İbn Teymiye'nin cihad hakkında yazdığı yazılardan oluşmaktadır. Buna bakan kimse görecektir ki savaş alanında bulunmayan insanların savaş ve cihad hakkındaki fetvaları caiz değildir. İbn Teymiye'nin bu eseri bu mesele hakkında şahane bir özettir.)

Bir hoca veya bir âlim ülkesinde çok faydalı olabilir. Ona yaşadığı toplumla ilgili birçok fetvalar sorulup cevapları alınabilinir, ancak böyle bir hoca cihad alanında değil ise sen ona bilmediği bir şeyi sorma. Çünkü

bir müftünün fetvası ancak o konuyu tüm boyutlarıyla kapsamlı bir şekilde bildiği takdirde kabul edilir. Örneğin müftü evlenme-boşanma hususunda bizzat ilgilinin gelip sormaması halinde fetva veremez. Hanımım boşayanın bizzat gelip hangi kelimeleri söyleyerek boşadığını ve hangi hâlet-i ruhiye içerisinde iken boşadığını, niyetinin ne olduğunu belirtmesi gerekir. Müftü bütün bu konular hakkında geniş bilgi aldıktan sonra cevabının ne olacağını tasarlar ve ondan sonra cevap verir. Hülasa şer'î deyimlerle oynamak ve mesele ile ilgisi olmayan insanlardan hüküm sormak caiz değildir.

Günümüzde cihadın manasını bozmak isteyen kimseler; bir camide hutbe okuyor ve bunu Allah yolunda cihad diye isimlendiriyor, yani mescide konuşmak için giden kimsenin ismi Allah yolunda cihad eden mücahit oluyor! Ailesi için yorulan

kimse, Allah yolunda mücahit oluyor! Vakıflar Bakanlığından ay sonunda 10 bin dirhem maaş alan kimsenin ismi Allah yolunda mücahit oluyor! Öyleyse Bervan'da, Bedehşan'da, Mezar-ı Şerifte, Belh'de ve Rus sınırlarında bulunan, ailesinden 60 kişi öldürülen ve vücudunda yara almadık hiçbir yer kalmayan, teftiş makineleri altına girdiğinde vücudunda kalan demir parçaları ses çıkaran insanlar ne olacaktır? Biz bunlara ne diyeceğiz?

Bunları yaşamış olanlardan bir tanesi Riyad'da polis kontrolünden geçerken polisin elindeki teftiş aletinden ses çıkar. Polis onun ceplerini kontrol eder hiçbir şey bulamaz ve ceplerinde hiçbir şey bulunmadığı konusunda emin olur. Tekrar aletle kontrol ettiğinde ise alet yine ses çıkarır. Bunun üzerine polis:

- **"Yanında ne var?"** diye sorar. Mücahit düşünür ve: **"Hiçbir şey yok"** der. Daha

sonra ise: **"Kafamda metal parçaları bulunmaktadır"** diye cevap verir. İşte Allah yolunda cihad eden budur. Döşeklerin, tatlıların, kebapların içinde yaşayan, her gün en az dört şişe pepsi cola içen, bir kaşık pilavı bile pepsi colasız yutamayan insanlar Allah yolunda cihad edenler değildir. Hiç bu Allah yolunda cihad etme olur mu? Allah yolunda cihad etmek işte şu şehadet parmağını otomatik tüfeğin tetiğine koymaktır. Cihad budur! Rasulullah (sav) cihadı şöyle tarif etmiştir:

Sahabeler ona: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihad etmenin dengi nedir?"** diye sorulduğunda O,onlara:

- **"Siz buna güç yetiremezsiniz. Çünkü Allah yolunda cihad eden kimse mücahit cihada çıkıp evine dönünceye kadar hiç durmadan namaz kılan ve hiç yemeden oruç tutan kimse gibidir. Şimdi siz mescide girip ara vermeden namaz kılabilir misiniz?**

Ve yemeden oruç tutabilir misiniz?" diye cevap vermiştir. Soruyu soran sahabe de:

"Kim buna güç yetirebilir ki?"demiş. Rasulullah da: **"İşte mücahidin mükâfatı budur"** diye cevap vermiştir.

Yani Allah Rasulü (sav), mescide ders vermek için giden kimseyi konuşuyor. Bu mücahidin ecrini kazanmaya güç yetirebilir mi veya güç yetiremez mi? Bunun güç yetiremeyeceği şey nedir? Otomatik silahlar, havan topları, füzeler... İşte bunların mükâfatı çok büyüktür. Ayrıca yüce Allah kendi yolundaki mücahitler için cennette 100 derece hazırlamıştır. Her derecenin arası gökle yer arası kadardır. Bunları yüce Allah mescitlerde oturanlar için mi hazırlamıştır? Haftada bir defa mescide giderek ders veren ve karşılığında aldığı dirhemler konuştuğu sözlerden daha fazla olan kimseler için mi hazırlamıştır? Hayır... Vallahi bunlar için değil. Cihad Allah

yolunda savaş demektir. İşte bu sebeple aziz ve celil olan yüce Allah:

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir" buyurmuştur. Demek ki **"fi sebilillah; Allah yoluna"** tabiri şerî bir terimdir. Ancak bizler **"fî sebilillah"ı** genişletmek istediğimiz zaman ve fakire bağış yapmayı **"fi sebilillah"**, miskine bağış yapmayı **"fî sebilillah"**, kalpleri ısındırılacak olanlara (müellefe-i kulûba) bağış yapmayı **"fi sebilillah"** olarak isimlendirdiğimiz zaman **"fî sebilillah"** şerî teriminin hiçbir özelliği kalmaz. Bu sebeple şerî terimlere dokunmak caiz değildir. Aynı şekilde Allah yolunda cihada gitmeyi; insanlara İslâmî davette bulunmak için çıkıp sonra tekrar evlere dönme de diyemeyiz. Bu yüce

Allah'ın murad etliği şer'i terimlerin manasını farklı farklı renklere büründürmek olur.

Mücahidin Zekât Malından Alması Caiz midir?

Allah yolundaki mücahidin, zekât malından alması zengin veya fakir olsun caiz midir? Evet, Allah yolunda cihad eden bir mücahit zengin olsun, fakir olsun zekâttan pay alabilir. İsterse savaş eylemlerini yürüten olsun, isterse sınırlarda nöbet bekleyen olsun. Bizlerin zekât malı ile bu gibi mücahitlere silah almamız, elbise, ayakkabı, yiyecek ve binecek almamız caizdir. Ancak bazı fıkıh âlimleri bunu caiz görmemişler ve şöyle demişlerdir: **"Eğer mücahidin malı varsa (zenginse) onun zekâttan pay alması caiz olmaz. Yanında malı yoksa zekâttan mal alabilir."**

Diğer yandan bir mücahit, memleketinde malı bulunan bir zengin iken

Afganistan'a geldiği halde zekâttan pay alabilir mi?

El-cevap, böyle bir mücahit zekâttan pay alabilir. Çünkü Peygamber efendimizin (sav) sahih bir hadis-i şerifinde beş sınıf zengine zekât verilebileceği beyan edilmiştir. Bu hadisi İmam Malik mürsel olarak zikretmiştir. Hadisin başı şöyledir: **"Zekât zengine helal olmaz, ancak beş türlü zengin müstesnadır..."** Rasulullah o beş türlü zenginlerden biri olarak da Allah yolunda cihad eden gazileri saymıştır. Hülasa Allah yolunda cihad eden gaziler zengin dahi olsalar zekâttan pay alabilirler. Biz zekât malı ile katırlar satın alıp onlara verebiliriz. Onlar bu katırlarla silahlarını taşısınlar. Yine zekât malı ile onlara silahlar alabiliriz. Üsler kurabiliriz, hendekler kazdırabiliriz, sığınaklar yaptırabiliriz, askerî hastane yaptırabiliriz. Özetle cihad alanında cihada fayda sağlayacak ve ona hizmet edecek her türlü

kurum ve müesseseyi zekât malı ile kurabiliriz.

Burada hatıra gelen başka bir soru da şudur: Zekât malının tamamını cihad için vermek caiz midir? Şafii mezhebinin dışında üç mezhebe göre caizdir. Hatta günümüzün şartları dâhilinde zekât malının tamamını cihad için vermek gücümüz yetiyorsa vaciptir. İbn Teymiye'ye şu sorulmuştur: **"Bir tarafta aç bir toplum, diğer bir tarafta da mücahidler var. Bizim malımız ise sadece ikisinden birine vermeye yeterlidir. Yani ya cihada veya aç olan kimselere.. Eğer aç olan kimselere vermeyip de mücahidlere verirsek o zaman aç olanlar açlıktan ölmeyecekler midir?** İbn Teymiye bu soruya: **"Sizler malınızı cihada veriniz. Aç olanlar ölürse de ölsünler."**

Allahuekber! Sizler mücahitlere veriniz, onlar da açlıktan ölsünler. Çünkü fıkıh âlimleri Müslümanların düşmanlar

tarafından kalkan olarak kullanılması halinde, kalkan olarak kullanılan Müslümanların öldürülmesini mubah kabul etmişlerdir. Yani kâfirler Müslümanlardan bir grubu esir alsalar ve tanklarının önüne bu Müslümanları yerleştirerek arkalarında ilerleseler ve mücahitler de tankların, esir alınan müslüman mücahitlerin arkasında ilerlediğini görseler; onlara ateş açmaları caiz olur. Çünkü esir düşen Müslümanların öldürülmesi hususunda sıkıntıya düşüldüğü takdirde, kâfirler tüm Müslümanları yenilgiye uğratacaklardır. Bu sebeple Müslümanların kalkan olarak kullanılmasına rağmen kâfirlere saldırıda bulunulması caizdir. İbn Teymiye fetvasına şöyle devam eder: **"Müslümanların kalkan olarak kâfirler tarafından kullanılması hali, açlık halinden daha şiddetlidir. Çünkü açlık halindeki insanlar Rabbimizin fiili ile ölmektedirler. Ancak kalkan olarak kullanılan**

müslümanlar ise bizim fiilimizle ölmektedirler. Bizim fiilimizle ölen kimselerin hali, Rabbimizin fiili ile ölen kimselerin halinden daha şiddetlidir."

İbn Teymiye'nin cihadı nasıl anladığını görüyor musunuz?

İşte bu sebeple, bugün bütün İslâm ümmetinin zekâtını açlıktan dolayı ölümle karşı karşıya kalan Afrikalı Müslümanlara göndermelerindense Afganistan'da düşmanla göğüs göğüse çarpışan mücahitlere göndermeleri daha layıktır. Evet, Afrika Müslümanları fakirdirler, açlığa karşı mukavemete güç yetirememektedirler, Afrika da kuraklık ve kıtlık hâkimdir... Afrika'da misyonerler kol gezmektedirler, Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışmaktadırlar. Evet, bunlar doğrudur. Meselenin çözümü ise çok basittir. Sizler yeryüzünde cihadın olduğu bölgelere tüm güçlerinizi toplayınız. Tâ ki

cihad muzaffer olsun ve İslâm devleti kurulsun. İslâm devleti kurulduğu takdirde birçok sorunlarımız çözümlenecektir. Ancak karanlık bir gecede her taraftan bir kurdun parçaladığı dağılmış koyun sürüsü gibi kaldığımız takdirde hiçbir sorun çözümlenemeyecektir. Mücahitlere kendi çocuklarımızın artıklarını bıraktığımız zaman, bununla dine yardım edilmez. Aziz ve celil olan yüce Allah bunu kabul etmez ve bu kimseler şanı yüce Allah'ın karşısında kendilerini mazur gösteremezler.

"Fî sebilillah (Allah yoluna)" yani cihada zekâtlar verilmelidir. Cihadın getirdiği yükleri İslâm ümmeti mallarıyla karşılamadıkları takdirde tüm müslümanlar günahkâr olur. Tâ ki mücahitlerin tüm ihtiyaçları karşılanıncaya kadar. Mücahitlerin adamlara olan ihtiyacı İslâm ümmeti tarafından karşılanmadığı müddetçe tüm İslâm ümmeti günahkâr

olur. Tâ ki yeterli sayıda mücahitlere katılım sağlanıncaya ve Ruslar Afganistan'dan çıkarılıncaya kadar. Ancak size Cezayir'de, Tunus'ta, Amman'da veya bir başka ülkede: "Afgan cihadının mala ihtiyacı var, adamlara ihtiyacı yok" denilirse, biliniz ki size yalan söylenmektedir. Bu sözü ancak ya cahil olan kişi ya da deccal olan kişi söyleyebilir.

Cihad Bu Dinin Şiarıdır

Ey kardeşlerim! Bizler iyice bilelim ki cihad İslâm dininin şiarıdır. İslâm dinini koruyan kaledir. İslâm dinini zafere ulaştıran sağlam temeldir. Cihad kaldırıldığı zaman İslâm zayi olur. İslâm'ın cihadsız ayakta durması mümkün değildir. Tevhid inancının cihadsız olması mümkün değildir. Hiçbir bölgenin cihadsız olarak İslâm üzere kalması mümkün değildir. Allah Rasulü (sav) bu konuda şöyle buyurmuştur: **"Kıyamete kadar kılıçla gönderildim. Tâ ki hiçbir şeriki**

olmayan tek Allah'a kul olununcaya kadar..." Peygamber (sav) kılıçla gönderilmiştir. Neden? Çünkü tevhidin hâkim olması için kılıç gerekir! Kılıçsız İslâm yoktur. Kılıçsız Müslümanlık yok demektir. Kılıç tevhid inancını korumak içindir. Yeryüzünde cihad olmaksızın kesinlikle tevhid bulunamaz. Şu anda Buhara'da, İmam Buhari Enstitüsü'nde dinsizlik öğretilmektedir, Lenin'in görüşleri öğretilmektedir. O bölgenin müftüsü olan Baba Hanif, komünistlerin istediği her şeye: **"İslâm bunu caiz kabul ediyor"** şeklinde fetva veriyor...

"Fî sebilillah" cihaddır. Cihad ise kılıçtır. İbn Rüşd, Mukaddime'sinde şöyle demektedir: **"Cihad kelimesi kayıtsız olarak söylendiği her yerde kâfirlerle kılıçla savaşmak anlaşılır. Ta ki kâfirler müslüman oluncaya veya zelil olmuş, hakir düşmüş bir halde elleri ile cizye verinceye kadar."** İşte,

"fi sebilillah" ve "cihad"ın şer'i terimlerinin manası budur. Şer'i naslarla oyun oynanamaz. Şer'i ve fıkhî terimlerle oynanamaz. **"Fî sebilillah"** lafzı, **"cihad"** demektir.

Yolda Kalanlar

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir..Ayeti kerimede "İbnu's-sebil; yolun oğlu..." diyerek ifade edilen yolda kalmış kimseler; ailesinden uzakta bulunan ve garip düşen kimseledir.Bu kimselerin kendi beldesinde malları olduğu halde bunlara zekattan verilir mi? Günümüzde bunlara zekâttan verilmez.Çünkü yanında çek taşıması ve çeki kullanması mümkündür.Günümüzde yeryüzünün tamamı tek şehir gibidir. İstediği bankaya veya postaneye girdiğinde telefonla ya da havale ile iletilmektedir. Amerika'daki gençlerin kredi kartla kartı ile dilediği ülkede parasını kullanabilmektedirler.

Zekâtın Başka Bir Ülkeye Nakli

Zekâtın bir ülkeden başka bir ülkeye nakledilmesi caiz midir? Bu konuda farklı görüşler vardır. Tercih edilen görüş ise, Allahu alem bir ülkede zekâta ihtiyaç olmadığı taktirde de zekâta muhtaç olan fakirler veya açlık ya da cihad bulunuyorsa evlâ olan zekâtın o bölgelere götürülmesidir, Muaz bin Cebel'in (ra) Yemen ahalisi için söylediği söz buna delildir: **"Bana gömlek veya elbise getiriniz. Bunları sizden buğday ve arpa zekâtınızın yerine alacağım. Çünkü bu sizin için daha kolay, Medine'deki Muhacirler için de daha faydalıdır."** Muaz bin Cebel'in (ra) onlardan zekâtlarının kıymetini vermelerini taleb etmiştir. Çünkü buğdaydan buğday alınmaktaydı. Muaz bin Cebel (ra) ise: **"Buğday yerine zekâtınız olarak gömlek veriniz"** demişti. Buna dayanarak zekâtın zengin bölgeden fakir bölgelere taşınması

ve özellikle Afganistan'a gönderilmesi en büyük vaciplerden ve en büyük zaruretlerdendir. Evet, başka bölgelerde de fakirler bulunmaktadır. Ancak İbn Teymiye şöyle demektedir: **"Onlar açlıktan ölsünler, bizler cihad için verelim."** Fakir bölgelerdeki kimseler açlıktan dolayı ölmekte midirler? Hayır, hiçbir kimse açlıktan ölmemektedir. Geneli tembellikten dolayı ölmektedir! Evet! Zekâtın nakledilmesi konusu ihtiyaca göredir. Eğer bir bölge zengin ise fakir olan diğer bir bölgeye zekâtı nakletmek daha evlâdır.

Zekâtın aynî (mâlen) olarak değil de, bedelinin veya kıymetinin alınması caiz midir? Fıtır sadakasının o bölgenin temel gıda maddelerinden veya pirinç ya da buğdayından verilmesi vaciptir. Ancak bunun parasının verilmesi de caiz olur mu? Hanefi ve Maliki mezhebine göre, fıtır sadakasının para olarak verilmesi caizdir.

Maliki mezhebi buna Muaz bin Cebel'in (ra) hadisini delil göstermiştir. Günümüzde ise böyle bir soruya gerek kalmamıştır. Fakirlerin ihtiyacı bölgeye göre değişmektedir. Bu, bazen yemek, bazen giysi bazen de para olmaktadır. Doğrusunu ancak Allah bilir.

Hanbelî ve Şafii mezhepleri ise; fıtır sadakasının bedel olarak veya kıymet olarak verilmesinin caiz olmadığını belirtmektedir. Yani buna göre fıtır sadakası buğdaydan veya pirinçten ya da bir bölgenin en çok kullanılan temel gıda maddelerinden verilmesi gerekir. Bunun yerine parasının verilmesi caiz değildir. Bu yıl Suud'da, Şeyh İbn Cibrin fitrenin para olarak verilebilmesinin caiz olduğuna dair fetva çıkarttı. Buna göre fitrenin para olarak verilmesi ve Afganistan'a gönderilmesi ve bu paralarla orada pirinç ve buğday alınması caizdir, denildi. Buna karşı çıkan âlimler ise fitrenin buğday veya pirinç vb.

temel gıda maddeleri olarak verilmesi şarttır, dediler. İbn Cibrin onlara: "Bu paralarla buğday veya pirinç vb. gıda maddeleri satın alınacaktır ancak burada değil de, bir başka yerde satın alınacaktır" şeklinde cevap verdi. Daha sonra bu fetvasını Suud Müftüsü Şeyh Bin Baz'a arz etti. Şeyh Bin Baz da buna muvafakat etti.

Aynı şekilde Hac'da kesilen "hedy" kurbanı için de fetva çıkarıldı ve Hac'da kesilen kurbanların Afganistan Muhacirlerine gönderilmesi kararlaştırıldı. Kesilen kurbanlar uçaklarla Afgan Muhacirlerine getirilmekteydi. Bayramın birinci ve ikinci günlerinde Afgan Muhacirlerine Peşaver'de dağıtılıyordu.

Evet, yüce Rabbimiz bir âlime lütfunu ihsan etmiş ve bununla ümmete birçok faydalar sağlanmıştır. Daha önce Mina etrafında oturan insanlar kurban bayramında kesilen kurbanların

kokusundan o bölgede oturamamaktaydılar. Hac'da kesilen kurbanların tamamı kokmakta ve heder olmaktaydı. Neden? Çünkü Hac'da kesilen kurbanların harem bölgesinin dışarısına çıkarılmasına cevaz verilmiyordu. Hac kurbanının harem bölgesi içerisinde kesilmesi şarttı. Bunun üzerine âlimler; kurbanları harem bölgesinde keselim ve diğer bölgelerdeki muhtaç olan insanlara nakledelim şeklinde çözüm buldular. Bu aziz ve celil olan yüce Allah'ın İslâm âlimlerinden bir âlime olan lütfudur.

İşte bu sebeple bizler Şeriat fakültelerine ve İslâmî okullara zeki kimselerin girmesini istiyoruz. Şu anda ise, Şeriat Fakültesine ancak başka hiçbir fakültenin kabul etmediği öğrenciler girmekte! Şeriat fakültelerinde ancak; boğulmuş, vurulmuş, yüksekten düşmüş, sürülmüş ve yırtıcı hayvanlar tarafından

parçalanmışlar bulunmaktadır! Yani hiçbir işe yaramaz kimseler orada toplanmakta. Vallahi, ne derin bir acıdır ki, Allah'ın dini bu şekilde ucuz ve bizlere basit gelen bir hale dönmüş... Öyle ki bu kimseler nasları okusalar dahi anlayamamaktadırlar. Yüksek derece ile mezun olan birine: **"Kardeşim Şeriat Fakültesi'ne gir"** dediğiniz zaman: **"Ben doksan puanla mezun oldum, tıp fakültesini bırakıp Şeriat Fakültesi'ne mi gideyim? İslâm'ın müslüman doktorlara, müslüman avukatlara ve müslüman hâkimlere ihtiyacı var"** diyerek, size felsefe yapmaktadırlar... Aslında bunu söyleyenlerin şişirilmiş müslüman ceplerine ihtiyacı var! Evet, aslında bu kişiler size açıktan bunu söylemeye utanıyorlar... Allah'a yemin ederek söyle, sen tıp fakültesini İslâm'a fayda vermek için mi, yoksa maaşının ve gelirinin yüksek olması için mi tercih ettin? Doğru değil mi? Sen tıp

veya mühendislik fakültesine girerken düşüncen, iş imkânı ve para değil miydi? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın katından nazil olan nasları incelemek yerine; aklı, hayat boyunca para keseleri biriktirmek ve onların peşinden koşmak için kullanmak ve Allah Rasulü (sav)'in söylemiş olduğu peygamberi nasları anlamak ve Müslümanlara faydalı olmak yerine, belki de Ebu Hanife veya Şafii gibi bir müçtehid olmak yerine müslüman bir doktor olmak ve İslâm'a ve Müslümanlara fayda vermek öyle mi? (!) Bu tür düşünceler düşmanlarımızın birer plan ve oyunudur.

Michel Aflek ve Yurt Dışına Eğitim İçin Gönderdiği Öğrencileri

Baas Partililere bakınız... Arap dünyasının sekizde ikisine hükmeden Michel Aflek'e bakınız... Bu adam, Ömer bin Abdülaziz'in mihrabında bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Şu anda ise Harun er-Reşid'in

arşında bağdaş kurmuş oturmakta. Michel Aflek Suriye Eğitim Bakanlığı'na getirildi ve birkaç ay bakanlıkta kaldı. Bu süre içerisinde Baas Partililer'den bir grup talebe oluşturarak, onları Sorbon Üniversitesi'ne gönderdi. Felsefe, psikoloji, tarih, sosyal bilimler, siyasal, iktisadi ve idari bilimler fakültelerine kaydettirdi. Bu fakültelerin arasında ne tıp fakültesine, ne de mühendislik fakültesine öğrenci gönderdi. Çünkü toplumları değiştirenler tabip ve mühendis değil, diğerleridir. Akılları değiştirenler bunlardır. Mühendislik fakültesindeki bir hoca neyi değiştirebilir? O, hendese teorilerini açıklamakla meşgul olacaktır. Fakat tarih ve felsefe ise öyle değil. Tarihte uzmanlaştırdığınız bir kimse ile tarihi dilediğiniz gibi çirkin veya güzel gösterebilirsiniz... Bu öğrenciler mezun olduktan sonra Dımeşk (Şam) Üniversitesi'ne öğretim görevlileri olarak alındılar. Bu

kimseler küçük şeytanlarını sosyal bilimler dışında diğer ilmî fakültelere yönlendirmemektedirler. Neden? Çünkü sayısal fakültelerde hristiyanın kimya dersi görmesi ile neyi değiştirebilirler? Zn+HCl, ZnCl4-H.,) şeklindeki formüller bir insanın hangi düşüncesini değiştirecektir? Baas Partisi mensuplarına göre de, Müslümanlara göre de. Sülfürik asitin formülü Baasçılara göre de (H2 SO4) Müslümanlara göre de (H2 SO4)tür. Bunda yeni bir kanun çıkararak herhangi bir değişiklik yapamazsınız. Ancak tarih ve sosyal bilimler, iktisat gibi aklî ilimler böyle değildir. Dünyadaki yahudilere bakınız... Amerika'da ve Amerika'nın dışında Yahudiler özellikle üniversitelerdeki doğu bilimleri bölümlerini yürütmektedirler. İslâmî Eğitimler, Arap dili ve Edebiyatı, Tarih, İktisat vb. dalları seçmektedirler. Mesela Henry Kissinger ve Safroni. İkisi de yahudidir. Yahudiler onları meşhur etmişlerdir.

Dünyada meşhur olmak isteyen herkes: **"Ben Henry Kissenger'den veya Killinger yani Safroni'den okudum"** der. Safroni çok meşhur bir yahudidir. Arap âlemindeki bakanların ve bakan yardımcılarının çoğu bundan mezun olmuştur. Mesela bir memleketle yirmi bir bakan ve yardımcısı tek bir üniversiteden mezun olmuşlardır. Yahudiler Müslümanların kafasından İslâm'ı tamamen sildikten sonra onları mason localarına teslim ederler. Ve onlara yirmi derece masonluk verirler, daha da yükselterek 33 derece masonluğa yükseltirler. Memleketinde bütün zenginleri hazırladıktan sonra üniversite öğretim üyeliğine getirirler. Ona makaleler yazdırırlar, yazdığı makaleler hakkında bu görüşler emsalsiz iktisadî görüşlerdir, üstün bir Arap aklından sâdır olmuştur, diye batı basınlarında övülür. Hem de Times

gazetesinde... Bakarsın daha sonra bu kişi bir bakan olur.

Peki, müslüman doktor, avukat ve mühendis gün boyu ne yapar? Bunlar ameliyathanelerde, çimentoların içinde işçilerle meşgul olup dururlar. Sabahın erken saatinde gider, gecenin karanlıklarına kadar beklerler. Çünkü bunlar bir lokma ekmek peşindedirler. Senden tek bir kelime işitmeye dahi vakitleri yoktur.

Bunun manası şu ki sen insanlara hizmet edeceğin bir fakülteyi seçtiğinde kendini bitirmiş oluyorsun. Ekmeğini kazanmaktan başka bir şey düşünmüyorsun. Sadece bir mühendis olarak evini İslâmî tarzda yapabilirsin. Pencerelerin İslâmî usulde olur, kapını sağdan koyarsın, çıkışları soldan verirsin, bunu yapabilirsin. İnşallah bizler de bu İslâmî ev şekillerinden istifade etmiş oluruz. Fakat diğer adam durmadan felsefe yapar,

topluma kuşbakışı ile bakmaya çalışır, herkes de ona hayran olur. Çok bilgili ve becerikli olduğunu sanır. Getirip başına bakan yapar, aslında belâyı satın almış olur. Bu sebeple biz kardeşlerimize şeriat fakültelerinde, edebiyat fakültelerinde, tarih fakültelerinde okumalarım tavsiye ediyorduk.

Kardeşler!

Bir âlim öldüğü zaman yerini dolduran bir başkası gelmemektedir... Ölen âlimin yerine kesinlikle bir başkası gelmiyor... Bunlar yeni neslin evlâtlarından oluşuyor... İslâm, Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden mezun olan birisine Vakıflar Bakanlığında vazife verilmesi için yapılan imtihanda ona: "İbrahim salâvatını getir diyorlar (yani salli-bâriki oku)" o: **"Üniversitede bunu görmedik..."** cevabını veriyor! Yani üniversitede kendilerine Allâhümme salli, Allâhümme bârik

okutulmamış, o da onu bilmediğini ifade ediyor.

Yine Şeriat Fakültesi'nden mezun olan yeni bir kimseyi hacılara rehber olarak vazifelendiriyorlar. Bu kimse kalkıyor kadınların da erkekler gibi ihram giymelerini emrediyor. Evet inanın hac rehberi bunu yapıyor.

Diğer bir mezun da yolculuk anında akşam namazını kısaltırken bir buçuk rekâta düştüğünü söylüyor. İnanın ben şaka söylemiyorum. Bu söylenilenler Şeriat Fakültesi mezunu olan hac rehberlerinin yaptığı şeyler. Hülasa günümüzde İslâmî fakültelerden mezun olanlar bir şey bilmiyorlar. Ölen âlimlerin yerini dolduramıyorlar. Ancak yüz yılda bu tür âlimler yetişiyor.

İşte bu sebeple Edvau' l-Beyan adlı kitabın sahibi merhum Şeyh Şankîtî'ye:

"Şehadetü'z-zur (Yalan Yere Şahidlik Etmek) nedir?" diye sorulduğunda Şeyh espri yaparak: "Şehadetüzzur, sizin üniversiteden aldığınız şahadetlerdir (diplomalardır)" demiştir. Fiilen üniversiteden alınan bu diplomalar (bu şahadetnameler) yalan yere şahitlik etme şahadetnameleridir. Bugün bu tür diplomaları alanlar Kur'ân'ı değil ezbere, yüzünden bile okuyamıyorlar. Fıkıh nedir, usûl nedir? bilemiyorlar. Çünkü bu fakülteye girenler aslında kıt zekâlı insanlar. Önlerine bütün fakültelerin kapıları kapandıktan sonra Şeriat Fakültesi'ne girmişlerdir. İsteyerek değil, istemedikleri halde girmişlerdir. Bu sebeple bakarsın ki İslâmî fakültelerde okuyanların çoğu namaz kılmıyorlar. Çünkü bunlar İslâm'ı sevdiklerinden dolayı oraya giden insanlar değiller ki. Mecbur olup oraya giden insanlardır. Bu hususta size bir örnek vermek istiyorum:

Bir gün Kur'ân-ı Kerim hocası Nisa Suresi'nin şu ayetini talebelerine okutur:

"Ey iman edenler! Allah'a, Peygamber'ine, Peygamber'ine indirdiği Kitab'a ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, son derece büyük bir sapıklığa düşmüş olur." (Nisa, 136)

Âyet-i kerimede "âmenû" ifadesini iki kere görünce öğrencilerine: **"Bunların biri yanlışlıkla fazla yazılmış, onu silin"** der. İnanır mısınız aklımda kaldığı kadarı ile bir Kur'ân-ı Kerim hocası Kehf Suresi'nin başındaki "Kâf, Ha, Yâ, Ayn, Sâd" ayetini "Ke, he, ye, ayn se" şeklinde okumuştur. Bu bizim hocamız ve imamımızdı. Tabii üniversitede değil, ilk veya ortaokulda hocamızdı. Görüldüğü gibi bizim son derece önem verdiğimiz aziz ve celil olan

Allah'ın dinini bilmiyor bu insanlar. Çünkü yetiştirilmiyorlar.

Kardeşlerim! Bakınız bugün İslâm müslümanlar için ne kadar basitleşmiş ki yaz tatilini geçirmek isteyen hoca efendiler dünyayı didik didik edip tatillerini en güzel geçirecekleri yerleri araştırıyorlar. Tabii ki Afganistan hariç. Hele Peşaver hiç olmaz. Arap âlemindeki üniversite hocalarından hangisini Peşaver'de gördünüz ki yaz tatilini geçiriyor. Tabii ki binde biri bile değil. Daha doğrusu dünya Müslümanlarından Afganistan'a kaç müslüman geldi? Bir milyardan üç yüz kadar müslüman. Yani yaklaşık olarak her üç milyondan bir müslüman gelmiş oldu. Bu da gösteriyor ki Müslümanların en son düşündükleri Allah'ın dinidir. Hatta aziz ve celil olan Allah'ın dini insanların nezdinde o kadar basitleşti ki dünyalığı her şeyin önüne geçirir oldular. Sen insanlardan birine desen ki: **"Değerli**

kardeşim, ben eğitimimi tamamlamak için Amerika'ya gitmek istiyorum, ne dersin?" Bakarsın ki sevinçle doluyor ve sana: **"Allah seni muvaffak kılsın"** diyor. Yine ona desen ki: **"Bayındırlık bakanı Amerika'ya eğitim için bir kontenjan tanıdı. Ben Bayındırlık Bakanlığı'nda bir mühendisim, doktora için beni Amerika'ya gönderecek."** Bakarsın ki sevinir ve sana: **"Allah seni muvaffak kılsın"** der. "Amerika'da İslâmî merkezler bulunmaktadır, inşallah orada İslâm'a ve Müslümanlara hizmet edersin, faydalı olursun ve döndüğünde de inşallah bu dine faydalı olursun" cevabını verir. Fakat sen ona gidip desen ki: "Kardeşim ben vazifemi bırakıp Afganistan'a gitmeyi, orada mücahidlere yardım etmeyi istiyorum. Çünkü işittiğime göre onların elektronik mühendislere ihtiyaçları varmış." Bakarsın ki o adam sana: "Kardeşim otur oturduğun yerde, civcivlerin içinde cihad et (yani

çocuklarına cihad et), otur, sen sınırda nöbet bekleyen mahiyetindesin. Nereye gideceksin? Sen Sanayi Bakanlığından ayrıldığında yerini kim dolduracak? Bu yeri Baasçılara, Komünistlere, Milliyetçilere ve Kapitalistlere mi bırakacaksın? Biz senin gibilerin bu memleketi kalkındırmalarını istiyoruz." La havle velâ kuvvete illâ billâh!

Bu insanlar Meymun bin Mihran'ın şu sözleri ile ifade ettiği insan tipleridir. Meymun diyor ki: **"Ben ikindi namazını cemaatle kılmayı kaçırdım. Caminin kapısında durdum ki insanlar beni taziye etsinler (Yani geçmiş olsun, namazı kaçırdın desinler). Beni iki ya da üç kişi taziye etti. Şayet oğlum ölmüş olsaydı binlerce insan beni taziye etmiş olurlardı. Bu da gösteriyor ki insanların nezdinde dinin uğradığı felâket dünyevî şeylerden dolayı görülen felâketlerden daha basit. Evet dinin başına gelen felaketler insanlarca çok basit**

görülüyor, umursanmıyor, en son şey olarak düşünülüyor."

61. AYETİN TEFSİRİ

61- Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler. Ona: "Her şeye kulak kesilen" derler. De ki: "O, sizin için hayırlı bir kulak kesilendir. Allah'a iman eder, müminleri tasdik eder ve sizden iman edenlere bir rahmettir." Allah'ın peygamberine eziyet edenlere can yakıcı bir azap vardır.

Bu ayet-i kerimede **"onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler"** buyrulmaktadır. Bundan maksat şudur: Peygamber olmadığı zaman onlar peygamberi alaya alırlar, yaptıklarını küçümserler, davasını tahkir ederler, yani onu iğneli dilleri ile eleştirirler ve kendi kendilerine derler ki: **"Şayet bu yaptıklarımızı bize soracak olursa biz ondan özür dileriz, o**

da bizim samimi olduğumuza inanır. Çünkü o her işittiğine inanan saf biri. Bizim hiçbir isteğimizi reddetmez, hiçbir konuştuğumuzu yalanlamaz. O adeta her şeyi dinleyen bir kulaktır."

Allah Teala bunlara cevaben buyurmuştur ki: **"Evet o kulaktır ama hayırlar için bir kulaktır."** Hayrı dinler, şerre karşı kulağını kapar. Çünkü sizler onun gözünde değeri olmayan kimselersiniz. Size itibar etmediğinden sizi dinlemez. O kulağını Allah'ın kelâmına verir, onu tasdik eder, müminlere verir, onlara inanır ve sizden iman edenler için de o bir rahmet kaynağıdır. Allah'ın peygamberine eziyet verenler için can yakıcı bir azap vardır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi bu ayet-i kerime Nebtel bin Haris gibi bir kısım münafıklar hakkında nazil olmuştur. Rasulullah bu Nebtel hakkında: "Kişi şeytanı

görmek isterse Nebtel bin Haris'e baksın" buyurmuştur.

Muattib bin Kuşeyr ve onunla beraber olanlar da bu topluluklardandır.

"... Allah'ın Rasulüne eziyet edenler için çok acı bir azap vardır." Bunlar bir kötülük işlerler de yaptıkları ortaya çıkarsa Allah'a yemin ederek müslümanları razı etmeye çalışırlardı. Hâlbuki ayet-i kerimenin de beyan ettiği gibi bunların Allah ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Fakat bunlar insanları, insanların Rablerine tercih ediyorlar, Allah'tan çok insanlardan utanıyorlardı. Bir ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi: **"İnsanlardan korkuyorlar, halbuki korkulmaya daha lâyık olan Allah'tır."** Hülasa bunlar Allah'ı değil de insanları razı etmeye çalışıyorlardı. Hâlbuki Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Çünkü onların bütün işleri, rızıkları, mutlulukları, sıhhatleri, başarıya erişmeleri ve

bütün hayat sistemleri Allah'ın elindedir. Her şeyin sonu Allah'a varır. Kul Allah'ın kabzasındadır, nereye kaçıp gidebilir ki? Ayet-i kerimenin sonunda: "Eğer iman ediyorlarsa Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri bunlara daha evlâ idi" buyruluyor. Yani, iman eden kişi Allah ve Rasulünü aciz kullardan daha üstün tutar. Kullara değil, yaratıcıya öncelik tanır. Çünkü O, her şeyi yaratan ve gaybı bilendir.

63. ayet-i kerimede: **"Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur"** buyrulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve Allah'a ve Peygamberine karşı gelme diye tercüme edilen "yuhadid" kelimesinin lügat manası sınıra girmek, karasularına tecavüz etmek demektir. Sanki ayet-i kerime Allah'ın koyduğu yasaklan sınır saymış, onları çiğneyenleri de sınırları aşanlar, başkalarının

sınırlarına tecavüz edenler diye vasıflandırmıştır. Tabii ki Allah'ın koyduğu sınırları aşanlar ona karşı savaş açmış olurlar. Şimdi sen, cumhurbaşkanının köşküne girip de onun aleyhinde bildiri dağıtabilir misin? Tabii ki, Allah bu tür misallerden münezzehtir. Fakat sen, işte bu tür bir akılsız davranışta bulunmuş oluyorsun. Allah'ın yurdunda Allah ve Rasulünün aleyhine propaganda yapıyor, isyan ediyorsun. İşte böylelerinin cezası içinde ebedi olarak kalacakları cehennemdir. Bu da büyük bir rüsvalıktır. Münafıklar hem dünya hem de ahirette rezil olurlar. Çünkü insanlar onları sevmezler. Çünkü Allah insanların kalbine bunlara buğz etme duygusunu yerleştirir. Böylece dünyada dahi rüsvay olurlar. Bir hadis-i şerifte buyruluyor ki: **"Aziz ve Celil olan Allah bir kulu sevdiğinde Cebrail'e seslenir (der ki): Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, sen de onu sev. Cebrail de onu**

sever. Sonra Cebrail gök sakinlerine hitab ederek: Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, siz de onu sevin der. Gök sakinleri de onu severler. Sonra Allah bu kişi için yeryüzünde de sevilip itibar edilme sebebi yaratır." (Bkz. Buhari, Kitabü'l-Edeb, Bab 41; Bed'ül halk, Bab 6). Evet, belki de senin hiçbir fayda sağlamadığın insanlar seni sever olurlar. Allah insanların kalbine seni sevme duygusunu yerleştirir. Nitekim bir ayeti kerimede: **"iman edip salih amel işleyenler var ya, şüphesiz Rahman olan Allah onları sevdirecektir"** (Meryem, 96) buyurmuştur. Yine Allah Teala Hz. Musa'ya olan lütuflarım zikrederken şöyle buyurmuştur:**"Seni sevimli kıldım ki muhafazam altında yetişesin**" (Tâhâ, 39). Yani, sanki Allah Teala Hz. Musa'nın üzerine bir kova bal serpmiş, insanlar da onu yalayıp duruyorlar. Başka bir hadiste de şöyle buyurulmaktadır: **"Allah bir kişiye de buğz ettiğinde Cebrail'e**

seslenerek: Ben filana buğz ettim, sen de ona buğz et der. Cebrail de seslenerek: Allah filana buğz etti, siz de ona buğz edin der. Sonra Allah o kimseye buğzunu insanların kalbine de sokar"(Bkz. Müslim, kitab, I, bab, 157) İşte bu sebepledir ki, onun dışında Hasan-ı Basrî'nin yanından yöneticilerin mevkib-i hümayunu (konvoyu) geçerken o şöyle diyordu: Her ne kadar onların katırları tak tak yürüyorsa da, Acem atları hızla koşuyorlarsa da isyan etmenin zilleti bunların boyunlarından ayrılmıyor. Çünkü Allah, kendisine isyan edeni mutlaka zillete düşürür ve O şöyle buyurmuştur: **"Allah kimi hor ve hakir düşürecek olursa, onu yükseltecek hiçbir kimse yoktur (Kimi ki Allah zillete düşürür, artık ona ikram edecek yoktur.)"** (Hac, 18).

Hasan-ı Basrî'nin sözünde geçen katır ve Acem atları meselesine gelince bunun sebebi şudur: Eskiden padişah ve kralların

özel mevkib-i hümayunları (konvoyu) kalırlar ve yabancı atlarla çekilirdi. At ve katırları yürüdükçe tak lak ses çıkarırlar ve hızlı bir şekilde onları istedikleri yere ulaştırırlardı. Bu manzara görünürde bir haşmet ifade ediyordu. Fakat Hasan-ı Basrî bu manzaraya ibret gözüyle bakarak, bunun insanları aldatamayacağını, çünkü insanların kalbinde haksız idarecilere karşı kin duygusu olduğunu biliyor ve ifade ediyordu.

Subhanallah! Bazı insanlar var ki, onlar sana hakaret etse bile yine de sen onu seversin. Çünkü sevgi senin elinde değil ki, Rabbinin elinde. Diğer bir kısım insanlar var ki, gelip sana boyun eğerler, sevgi ve muhabbet gösterilerinde bulunurlar, yağlı ballı konuşurlar, buna rağmen sen yine onlara ısınamazsın. Çünkü Allah, insanların kalbine onu sevmeme duygusunu işlemiştir. İnanır mısınız arkadaşlar, öyle salih insanlar var ki, onlar işlediğin günahın kokusunu

alıyor ve hissediyorlar? Benim bir arkadaşım vardı, ona güveniyor ve inanıyordum. O, işlenilen günahın kokusunu alıyordu. Bir defasında Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordu. Benim yanımda oturuyordu. Uzaktan bir asistan geçti. O, bana: "Ey Abdullah! Bu kim?" dedi. "Allah'a sığınırım bunun pis kokusundan. Bu bir Allah düşmanı!" dedi. O, onu tanımıyordu, hayatında da görmemişti. Fiilen ben bu adamdan daha kötü bir adam görmemiştim. Şeriat Fakültesi'nde asistan, normal namazları değil, cuma namazını bile kılmıyordu. Kardeşler, çok iyi düşünün... dikkatli olun... Siz, Allah'la karşı karşıyasınız. Ona hesap veriyorsunuz. Küçük çocuklarla oynadığınızı zannetmeyin. Eyüb es-Sahtiyanî, Allah'a karşı hileler kurarak ve bahaneler bularak faiz yemeye kalkışan ve faizli işlemleri kamufle etmek için çeşitli şekiller ihdas eden bu gibi insanlara böyle demektedir: "Dikkat edin, dikkat... Siz

Allah'la alış veriş yapıyorsunuz. Çocuklarla mı oynadığınızı zannediyorsunuz?"

Bir kısım insanlar faizli alış verişe kılıf bulmak için, Rasulullah'ın da hadiste beyan ettiği ve "bey'ul ly'ne" dediği şu tarzda bir teşebbüse girerler: Faizli para almak isteyen insan gelir, para verecek adama der ki: "Bana 1000 dirhem ver, sana fazlasıyla ödeyeceğim." O da der ki: Faiz haram. Fakat sana şu saatimi 1200 dirheme veresiye satayım, sen borcunu bir sene sonra ödersin." Ödünç para almak isteyen akid bittikten sonra saati alıp dışarı çıkar, tekrar geri döner, ödünç para almak istediği kimseye der ki: "Sen bana sattığın bu saati peşin 1000 dirheme satın alır mısın?"O da: "Olur" der, saati verdiği kimseye 1000 dirhem verir, ona sattığı saatim geri alır. Böylece ödünç para almak isteyen insan aldığı 1000 dirhem karşılığında bir yıl sonra 1200 dirhem ödemekle yükümlü olur. İşte

Eyüb es-Sahtiyanî bu gibi insanlar için diyor ki: "Bunlar bebekleri aldattıkları gibi Allah'ı aldatmaya kalkışıyorlar."Onlar Allah ve Peygamber'ine geleni inkâr etmenin için de ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur." "Bunun üzerine Allah onlara dünya hayatında rezil ve rüsvaylığı tattırdı. Ahiret azabı daha büyüktür. Keşke bilseler." (Zümer, 26). Âyet-i kerimede Allah Teala'nın dünya hayatında bile münafıklara rezil ve rüsvay olmayı tattırdığı zikredilmektedir. Ben bu ayeti okurken çok düşünüyorum ve kendi kendime diyorum ki, şerlerinden Allah'a sığınırız. Bu münafıklar ne acaip insanlar! Aralarında Rasulullah (sav) bulunduğu halde nasıl böyle davranmışlar? Bunların kalpleri Rasulullah'ı ve Kur'ân'ın nurunu görmeye karşı körmüş, gözleri perdeli imiş. Rasulullah'ı gördüklerinde onu alaya alıyor ve onu küçümsüyorlarmış. Allah

bizleri bu gibi insanların şerrinden muhafaza buyursun. Şu âyeti kerimede bu gibi insanlara işaret edilerek buyuruluyor ki: "Size Rabbinizden basiretler (hakkı batıldan ayırd etmek için apaçık deliller) gelmiştir;kim bunlarla (hakkı)görürse kendi lehine, kim de kör olur, görmezse kendi aleyhindedir. Ben, üzeriniz de bir bekçi değilim.(Enam 104)

Kalpler nasıl kör olabilir? Kalplere körlük nasıl isabet edebilir? Buna sebep günahların çokluğudur. Günahlar küçük küçük başlar, yüce Allah'a karşı küçük günahlarla kişi cesaret kazanır ve daha sonra büyük günahlar işlemeye cüret eder. Yüce Allah bu kimselere mühlet vermiştir. Fakat onlar bunu anlamazlar. Bu hususta Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Muhakkak ki Allah zalime mühlet verir. Bir de onu yakalayınca artık bırakmaz."** (Buharı Kitab, Tefsirü'l-Kur'an, Sûre, 11, Bab, 5)

Allah Teala İsrailoğulları'nın da günah işlemeleri yüzünden lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur: **"(İsrailoğulları) üzerlerine zillet ve meskenet vurulmuş, Allah'tan bir de gazaba uğramışlardı. Bu, Allah'ın âyetlerini inkâr etmelerinden ve haksız yere peygamberlerini öldürmelerindendi;yine bu, isyan etmelerinden ve haddi aşmalarındandı."** (Bakara, 61)

İsrailoğulları'nın asiliği ve Allah'ın emirlerine karşı gelmeleri önce isyanla daha sonra haddi aşmayla başlamış sonra da peygamberlerin öldürülmesi ve Allah'ın ayetlerinin inkâr edilmesi ile son noktasına ulaşmıştı.

Rasulullah (sav) de bu hususta şöyle buyurmuştur: **"Allah hırsıza lanet etsin. Öyle ki o, bir yumurta çalar da elinin kesilmesine sebep olur."**(Buhari, Kitab, Hudûd, Bab, 7, 13)Bir yumurta çalan kimsenin eli kesilir mi?

Tüm fıkıh âlimleri ittifakla üç dirhem değerinden az olan şeylerin çalınmasından dolayı elin kesilmeyeceğini belirtmişlerdir. Buna göre bir yumurta çalan kimsenin eli nasıl kesilebilir? Çünkü bu kimse önce yumurta çalar, sonra tavuk çalar daha sonra inek çalar ve bu şekilde hırsızlığı artarak ve büyüyerek devam eder ve neticesinde eli kesilir. İşte günahlar da bu şekildedir. Kalp bir cam parçası gibidir. Sizler lamba gördünüz mü? Elektrik lambası veya araba camı... Arabaya su konur ve daha sonra camın silinmesi istetildiği zaman arabadaki düğmeye basarsınız ve siliciler çalışarak camı temizler... İşte günahlar da böyledir. İnsan günah işlediğinle onu silecek aracı vardır. O da yapacağı iyiliklerdir. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır. **"Sen yaptığın kötülükten sonra iyilik yap ki, o kötülüğü silmiş olasın."** (Tirmizî, Kitab, I, Bab. 55; Darimi, Kitab Rikag,

Bab, 74) Ancak arabanın camı çamurlarla kaplanmış ise siliciler araba camını temizleyebilir mi? Evet, bir büyük günah üzerine bir başka günah eklendiği zaman da durum böyledir. Büyük günahlar peş peşe işlenince kişinin kalbi kararır. Kul her günah işlediğinde kalbine siyah bir nokta işlenir. Günah işledikçe bu noktalar çoğalır, kalbin tümünü kapatır. Böylece kalp simsiyah olur. Ne dışarıdan nur alır, ne de dışarıya aydınlık verir. İşte şu âyet-i kerimede zikredilen "ran" kelimesinin manası da budur: "Hayır, doğrusu onların yaptıkları, kalplerini paslandırmıştır" (Mutaffifîn, 14).
Bunlar eşyaların suretlerini gerçek şekliyle göremezler, tıpkı fotoğraf makinesinin merceği gibi. Eğer merceğin üzeri temiz olmaz ise eşyaları gerçek suretleri ile göremez. Hatta bazen karaltı ve kir artmış ise eşyaları başka suretlerde görür. Kişinin günahlarının armasıyla da öyle bir hale gelir

ki, iyiliği kötülük, kötülüğü ise iyilik görür. Yani münkeri maruf, marufu da münker olarak görür. Kalp karardığı zaman hiçbir şeyi diğerlerinden ayırdedemez hale gelir. Şiddetli yağmurlarda arabaların silicileri devamlı çalıştığı gibi, kalp karanlığının silicilerinin de devamlı çalışması gerekir. Tâ ki kalp temiz olarak kalabilsin. Eğer arabanın camının kirleri ilk düştüğü an temizlenmez ise daha sonra temizlemek uzun zaman alır. Bilelim ki, nasuh tevbesi ile tevbe etmeye devamlı olarak ihtiyaç vardır. Aziz ve celil olan yüce Allah'a sağlam bir dönüş yapmaya ihtiyaç vardır. Bu uzak bir şey değildir.

Malik bin Dinar Hadisesi

Yol kesicilik ve haydutluk yapan birçok insan İslâm'a dönmüştür. Malik bin Dinar daha önce yol kesici bir hayduttu. Bir gece hırsızlık yapmak için bir eve girer. Evin sahibi ise gece yarısı uyanmış ve teheccüt namazı

kılmakta ve şu ayeti okumaktadır. **"İman edenlerin Allah'ın zikrine ve indirilen hakka karşı kalplerinin huşu içinde olması ve daha önce kendilerine kitap verilip üzerlerinden uzun zaman geçince kalpleri katılaşan kimseler gibi olmamaları zamanı gelmedi mi?. Onlardan çoğu yoldan çıkmış kimselerdir"** (Hadid, 16).

Hırsızlık yapmak için girdiği evin duvarının üzerinde bu ayeti işiten Malik bin Dinar, bu ayeti dinledikten sonra: **"Evet şimdi, şimdi zamanı geldi..."** der ve tevbe eder. Daha sonra Malik bin Dinar en büyük âbidlerden, zâhid erden ve büyük âlim ve muhaddislerden birisi olur.

el-Fudayl bin İyad da bunlardan biridir.. Bunun İslâm'a dönmesi ve tevbe etmesi de Malik bin Dinar'ın kıssası gibidir. Belki de yukarıda zikrettiğimiz ayeti dinleyerek tevbe edip düzelen Malik bin Dinar değil de Fudayl bin İyad'dır. Malik bin Dinar'ın tevbe

etmesine asıl sebep ise şu rüyası olmuştur: Malik b. Dinar rüyasında bir ejderha görür. Kendisi kaçmakta, peşinden ejderha da onu yakalamak istemektedir. Bir âlimin yanına gelir ve ona: "Allah aşkına beni koru!" der. Âlim:

"Seni korumaya gücüm yetmez" der. Ejderha ise yaklaşmaktadır. Malik bin Dinar kaçmaya devam eder ve nihayet bir dağa ulaşır.

"Bu dağ da nedir?" der. Ona:

"Bu dağ müminlerin küçük yaşta vefat eden çocuklarının bulunduğu dağdır" denilir. Ve kendi kızlarından bir kız çocuğu çıkar ve ejderhaya işaret eder. Bunun üzerine ejderha geri döner. Daha sonra Malik bin Dinar kıza: **"Sen kimsin?"** der. Kız: **"Ben senin kızınım,"** der. Malik bin Dinar: **"Peki beni yakalamak isteyen bu ejderha nedir?"** der. Kız; **"Bu senin amelindir,"** der.

Malik b. Dinar: **"Peki beni korumaya gücü yetmeyen yaşlı âlim kimdir?"** der. Kız:

"Bu senin salih amelindir ancak zayıf olduğundan şer amellerine galip olmaya güç yetirememiştir" der. Bu rüyadan sonra Malik bin Dinar tevbe eder ve seçkin insanlardan olur ve tabiinin ileri gelenlerinden olur.

İnsanın tevbe etmesi kendi imkânı dâhilindedir. Ancak nasuh (yaptığı günaha bir daha dönmemek kararı ile samimi bir şekilde) tevbe etmesi gereklidir. Fakat kul, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a isyan eder, Allah da onun başına isyanının cezası olarak bir beis verir, bunun üzerine kul, akşamleyin tevbe eder, sabahleyin de yine aynı günaha dönecek olursa, böyle bir tevbe, tevbe değildir, değil... Samimi bir şekilde tevbe etmek gerekir. Samimi tevbeye nasuh tevbesi denilmektedir. Nasuh tevbesinden maksat günah işlemekten el

çekmek, bir daha aynı günahı işlememeye karar vermek, önceden işlediği günahlardan pişmanlık duymak ve yemiş olduğu kul haklarından tamamen kurtulmaktır. Kişi, böyle bir tevbeyle tevbe ederse tevbe etmiş olur.

Evet, insanın kalbi çok önemlidir. İnsan kalbini karartmamalıdır. Şayet öyle bir duruma düşerse de tevbe ederek onu silmeli ve günahlardan arındırmalıdır. Çünkü Yüce Mevlâ insanların şekline değil kalplerine bakmaktadır. Ve kullarına kalplerine göre muamele etmektedir. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde nasıl insanların kalplerine bakılarak seçilip ayrıldıklarını ve bu iyi insanlardan da kendi pak soyunun geldiğini beyan ederek şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki Allah yeryüzü halkına baktı ve Kinaneoğulları'nı Araplar'dan seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş Kabilesini seçti, Kureyş Kabilesinden**

Haşimoğullarını ve beni de Haşimoğullarından seçti. Ben seçilmişten seçilenden seçilenim." (Müslim, Fedail bab: l, Tirmizi, Menakib, bab l)

Her şeye rağmen nasuh tevbesi ile tevbe edebilmek uzak bir şey değildir. Güneş batıdan doğuncaya kadar tevbe kapısı açıktır. Aziz ve Celil olan Allah'ın devamlı seni gözetlediğini bilmelisin ve O'nu hiçbir zaman kalbinden çıkarmamalısın. Allah'ı devamlı göz önünde bulundurmanın manası kalbinin Rabbin devamlı yakınında olduğunu hissetmesidir. İşte buna takva denir. Takva demek Allah'tan çekinmek, Allah ile gazabı ve cezası arasına bir perde koyabilmek demektir. Allah önce geçmiş müminlere ve sonradan gelecek olan insanlara da muttaki olmalarını emretmiş ve şöyle buyurmuştur:

"... Sizden önce kendilerine kitap verilenlere ve size, Allah'tan korkmanızı emrettik..." (Nisa, 131)

İşte bu, yüce Allah'ın önceki ümmetlere de, sonradan gelen ümmetlere de bir emridir. Allah Rasulü (sav), Muaz bin Cebel (ra)'a şöyle buyurmuştur: **"Nerede olursan ol Allah'tan kork." Bir çok rivayetlerde de - her ne kadar senetlerinde zayıflık bulunsa dahi - şöyle buyurulmuştur: "Senden ayrılmayan kendi ailenden salih bir veya iki kimseden haya edip utandığın gibi, Allah'tan da haya et."** (Bkz. Darimi, Kita Rikak, bab: 74)

Eğer hırsızlık yapmak istiyorsan düşün ki karşında sevdiğin ve saydığın takva sahibi insanlardan biri bulunmakta, sen ondan çok çekmiyorsun, o da senin başında bekliyor. Şimdi sen onun önünde hırsızlık edebilir misin? Yahut da onun karşısında zina yapabilir misin? Meselâ sen annen ve baban karşısında zina yapabilir misin?

Mümkün değil bunu yapamazsın. O halde sen Rasulullah'ın da hadisinde buyurduğu gibi kendi akrabalarından birinden haya ettiğin kadar olsun Allah'tan utan. Baba ve annenden utandığın kadar utan. Yoksa Allah senin nezdinde bu aciz kullardan daha mı alt derecede?

Defalarca bazı gençlere şunları söylüyordum: Sizler iki şeyin hangisinden daha fazla korkuyorsunuz? Allah'tan mı daha fazla korkuyorsunuz, yoksa istihbarattan mı? Gençler: **"Kesinlikle Allah'tan"** diye cevap vermekteler. Bunun üzerine ben: "Peki sen sabah namazını kaçırmaktan bir kimsenin sana gelerek istihbarattan birinin senin hakkında soruşturma yaptığını bildirmesindeki gibi mi korkuyorsun? Hangisinden daha fazla korkuyorsun? Sen dilediğin gibi konuşuyorsun... Ancak zalim bir yöneticinin ülkesinde bulunsan veya sen bir konuşma

yaparken karşındaki kimsenin senin hakkında istihbarata rapor hazırladığını bilsen veya istihbarata sunulmak üzere konuşmalarının kasete çekildiğini bilsen söyleyeceğin her bir kelime için bin hesap yaparsın. Ancak senin omuzlarında bulunan iki melek söylediğin her şeyi kaydetmekte, yaptığın her fiili âlemlerin Rabbine arz etmekte, Pazartesi ve Perşembe günleri bu bilgiler yüce Allah'a arz olunmakta, sen ise bunları dikkate almamakta, gerektiği gibi hesaba katmamaktasın. Öyle ise senin istihbarat birimlerine olan korkun aziz ve celil olan yüce Allah'a korkundan daha fazladır... Gerçekten şayet bizler bir mahalle karakolunun komiserinden korktuğumuz gibi veya istihbarat müdüründen yahut içişleri bakanından korktuğumuz gibi yüce Allah'tan korkuyor olsaydık şu anki halimiz çok daha değişik olurdu. Evet halimiz, Allah'a olan korkumuzun bu kimselere olan

korkumuzdan daha fazla olmadığını göstermektedir.

Bu sebeple yüce Allah'ın gözetiminde, murakabesinde olduğumuzun şuurunda olmak ve âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın azametini, büyüklük ve kudretini bilmemiz, aziz ve celil olan yüce Allah'ın celâlini ve izzetini zihnimizde bulundurmamız şarttır. Şüphesiz bu yöneticiler, müdürler, bakanlar ve benzerleri yüce Allah'ın dilemesi ve hükmü ile bir anda yok olup giderler. Ancak yüce Allah'ın mülkü ve kudreti yok olmaz. Şanı yüce Allah'ın kuvvet ve kudreti yok olmaz. İşte bu sebeple murakabe ve takva şarttır. Allah Rasulü (sav) İslâm ordusuna bir komutan gönderdiği zaman veya bir emir tayin ettiği zaman ona özellikle kendi adamlarına muamelesinde Allah'tan korkmasını emir ve vasiyet buyururdu. Ebu Bekir (ra) insanlara hutbesinde daima: "Ey insanlar, size Allah'tan korkmayı tavsiye

ediyorum," diye başlardı. Hz. Ömer (ra) de, hutbesine aynı şekilde insanlara Allah'tan korkma tavsiyesi ile başlardı.

Çünkü Allah'ın dinini insanların malını, canını ve ırzını takva sahibi olan insan muhafaza eder.

Ey Allah'ım! İçimizi dışımızdan daha hayırlı kıl. Dışımızı da hayırlı kıl. Devamlı Sen'i göz önünde bulundurmayı, Sen'den korkmayı, Sen'den çekinmeyi bizlere nasib et. Hz. Ali (ra) o sıralarda henüz çocuk olan Hasan el-Basrî'ye şöyle sorar:

- "Ey çocuk dini düzelten şeyle, dini fesad eden şey nedir?" Hasan el-Basrîî:

"Dini ıslah eden takvadır, dini fesad eden ise tamahkârlıktır" der. Sadece iki kelime, takva ve tamah... Aziz ve celil olan şanı yüce Allah yasaklarla serbest olan şeyler arasına sınır koymuş ve bizlere helâl ve haramın listelerini göndermiştir. Bu

ikisinin arasında bulunan şeyler ise şüpheli olan şeylerdir ve bunlardan kaçınılması gerekir. Çünkü Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim şüpheli şeylerden kaçınırsa şüphesiz ki o dinini ve ırzını temize çıkarmış olur" (Buhari. İman Bab: 39; Müslim, Müsakat, Bab: 107)buyurmaktadır.

Ben size bir şey anlatacağım. Bir alim bana şunu söyledi: "Ben oğlumun evinde yemek yemiyorum. Çünkü o devletten maaş alıyor. Devlet malları ise karışık. İçinde helâl da var, haram da var, şüpheli şeyler de var. Bu sebeple ben oğlumun evinde yemek yemiyorum."

Şimdi bizler hu âlimi dinlediğimizde: **"Bu da aşırı bir davranış, çokça taassuba kaçmak, ye de Allah'a tevekkül et, günahı bana ait"** deriz. Aman Allah'ım, insanlar ne kadar cüretkâr: **"Yap, günahını bana yükle"** diyorlar. İşte takva burada belli olur. Takva nedir? Bizzat yüce Mevlâ'dan korkmaktır.

Allah Teala: **"Ey iman edenler, Allah'dan korkun"** buyurmuştur. (Âl-i Îmran, 102) Yine takva cehennem ateşinden korkmaktır. Bu hususta da yüce Mevlâ **"Ateşten korkun, çünkü o kâfirler için hazırlanmıştır."** (Ali İmran, 131) Takva demek kıyamet gününden korkmak demektir. Bu hususta da bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur: "Allah'a döneceğiniz günden korkun. Sonra herkese kazandığı tamamen ödenecektir ve onlar zulme uğratılmayacaklardır." (Bakara, 281) Mesele o kadar basit değil. Hassas davranılması gerekir. Selef-i salihîn haram hususunda çok titizlerdi, onlar şöyle diyorlardı: "Biz harama düşeriz korkusuyla helâl olan şeylerin onda dokuzunu terk ettik."

Bir kadın Ahmed bin Hanbel (ra)'a gelir ve:

- **"Ey imam! Zalimlerin ışığının altında ip eğirmek caiz midir?"**diye sorar. (Eskiden

yöneticiler, halifeler ve emirler geceleri kendi saraylarının etrafında günümüzde olduğu gibi kandil yaktırırlardı. Kendi sarayının etrafındaki caddelerin hepsini kandillerle aydınlatırlardı).

İşte bu kadın İmam Ahmed'e böyle soruyordu. **"Zalimlerin ışığı altında ip eğirmek caiz midir?"** diyordu. Yani, bizim evimiz yöneticilerin evlerinin karşısında, evlerinde kandiller yanıyor. Biz de onların evlerinden gelen ışıklardan istifade ederek iplik eğiriyoruz. Bu caiz olur mu? İmam Ahmed bin Hanbel kadının bu sorusu üzerine:

- "Ey Allah'ın kulu sen kimsin?" diye sorar. Kadın:

- "Ben Bişr el-Hâfi (Yalınayak)'in kız kardeşiyim" der. İmam Ahmed bin Hanbel:

- **"Takva sizin evinizden çıkmış"** der. Anlıyor musunuz, kadın neyi soruyor?

Zalimlerin ışığından istifade edilerek iplik eğirmek caiz midir? diye soruyor. Devamlı Allah'ın murakabesi altında olduğunu hissediyor. İşte toplumlar bu gibi insanlarla kendilerini korurlar. Bunlarla zafere ulaşır ve bunların yüzü suyu hürmetine ve bunların duaları ile yağmurlar yağar. Fakat İmam Ahmed bin Hanbel yine de idarecilerin ışıklarından faydalanmaya ruhsat vermez. Evet, takva çok önemli bir şeydir. Kıyamet gününde bir münadi: **"Muttakiler nerede?"** diye nida eder, daha sonra da muttakiler Rahman'ın himayesi altında ayağa kalkarlar. O gün yüce Allah'ı görmekten engellenmezler ve yüce Allah onlardan gizlenmez.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî Hadisesi

Semerkand'ın fethedilişi esnasında şu olayın olduğunu Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî rivayet etmektedir: Bir adam parmağını göğe doğru kaldırarak Allah'a

dua etmiş. Gökten bir ses: **"Bu kimin parmağı?"** diye sormuş. Orada bulunanlar da: **"Bu Muhammed b. Vasi'in parmağıdır"** demişler. Gökten gelen ses: "Bu parmak bana yüz bin yalın kılıçtan ve yüz bin sıhhatli ve kuvvetli, bıyıkları yeni terlemiş gençten daha sevimlidir cevabı olmuştur.

Evet, savaşlarda bu gibi salih insanların sayılarını tespit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü bunların sayılarına göre zaferin çokluğu ve azlığı bekleniyordu. Bu gibi salih insanlar adeta bir devletin bütçesi için döviz mahiyetindedir. Nasıl ki herhangi bir devletin döviz miktarı veya dünya bankasındaki altını onun parasının değerini yükseltiyor ve alçaltıyorsa, bu gibi salih insanlar da sayılarının çokluğuna göre bulundukları orduyu güçlendirirler. Ve bunların ilave bir desteğe ihtiyaçları yoktur. Çünkü onlar ilhamı Rablerinden alırlar. Diğer bütün paralar değerlerini muhafaza etmek

için belli miktarda döviz veya altına muhtaç oldukları halde Amerika dolarının böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Çünkü onun kendisi altın demektir. Bu gibi salih insanlar da böyledir. Her savaşta bu gibi salih insanların sayısı tespit edilmiştir. Bu savaşta Bedir savaşına katılanlardan şu kadar insan bulunmuştu. Uhud savaşına katılanlardan bu kadarı bulunmuştu şeklinde tespit edilmişlerdir. Daha sonra ise savaşlarda Rasulullah'ın sahabelerinin sayıları sayılıp tespit edilmiştir. Çünkü bunların sayıları oranında zaferler ve fetihler beklenilmiştir. Gerçekte de olaylar öyle cereyan etmiştir.

Bu salih zatlar orduların güç ve kuvvetini koruyan altınlar, dövizler olmuşlardır. Meselâ, Berâ bin Malik bunlardandır. Her savaş kızıştığında Berâ'ya giderler ve ona şöyle derlerdi: "Ey Berâ! Rasulullah (sav) senin hakkında şöyle buyurmuştur: **"Nice saçı başı birbirine**

karışmış ve ayaklarım toz bürümüş kullar vardır ki, bir meselenin gerçekleşeceği hususunda Allah'a yemin etseler Allah onların yeminlerini boşa çıkarmaz." (Buhari, Kitap, Salah, Bab, 8, Cihad, Bab, 12; Müslim, Hasameh, Bab, 24)

Zafere erişmemiz için dua et. Bunun üzerine, el-Bera bin Malik iki elini semaya kaldırır ve: **"(Ey Allah'ım!) Sana yemin ederim ki bize yardım edeceksin"** derdi ve ellerini henüz daha duadan indirmeden düşmanlar gerisin geri kaçmaya başlardı. Müslümanlar da onları arkalarından yakalarlardı. Berâ bin Malik, Kadisiye savaşında da bulundu ve orada şehid düştü. Bu savaşta ise şöyle dua etmişti: **"Ey Allah'ım! Sen onları mağlup etmeyi bize nasip et ve Berâ'yı şehitlikle rızıklandır."** Berâ bu savaşta şehid olmuştur.

Bu salih kullardan biri de Numân bin Mükarrin'di. Bu zat, en büyük fetihlerden

birini gerçekleştiren Nihavent savaşında bulunmuş ve orada şu duayı yapmıştı: **"Ey Allah'ım! Yardımını indir ve savaşta Numan'ı ilk şehid olanlardan kıl."** Ve savaşta ilk şehid olan Numân bin Mükarrin olmuştur.

Buna mukabil, Allah'ın salih kulları olmayan, adeta çerçöp mahiyetinde olan insanların hiçbir faydası olmaz. Bunlar adeta bir makine gibidirler. Sizler farz ediniz ki para basmak için bir makine aldınız. Bu makine bastığınız parayı dünya piyasasında koruyacak döviz ve altınınız olmazsa size ne fayda sağlayacaktır? Çünkü sizin paranız hiçbir devlet tarafından kabul edilmeyen bir para olacaktır. Peki, insanlar dahi manevî gücü olmayan ve sahte olan paraları kabul etmezken, izzet sahibi olan Yüce Mevlâ samimi olmayan sahtekâr kişilerin amel ve davranışlarını nasıl kabul edebilir? Makineden ne istifade edebilirsiniz? Bu makine size ne fayda sağlayacak? Yaptığın

ameller gösteriş ve riya içinse, bu nasıl kabul edilecektir? Arada bir nafile oruç tuttuğunda, yanına oturduğun her insana: "Elhamdülillah ben bugün orucum" dersen, ayrıca bir de elini bağrına vurursan artık mesele bitmiştir. Senin kimin için oruç tuttuğun ortaya çıkmıştır. Sen bu söylediğin insanlardan aferin almak için mi oruç tutuyorsun, yoksa göklerin ve yerin Rabbinden mükâfat almak için mi? İşte bu nedenle bazı salih kimseler, bulundukları yerde salih oldukları anlaşılınca veya kendisinden takva alametleri ve bazı kerametler ortaya çıkınca o bölgeden taşınıyordu. Mesela, Ahmed bin Hanbel çarşıya girdiği zaman tanınmamak için hamalların arasında yürürdü. İşte bu kimselerin ihlas ve takvalarıyla insanların kanı, malı korunur, toplumlar kurulur, yağmurlar yağdırılır, yer yüzünden bela ve

afetler uzaklaştırılır ve oraya bolluk ve bereketler ihsan edilir.

Her ne kadar su götürür ise de bir rivayette şöyle buyrulmuştur: **"Muhakkak ki Allah salih bir müminin vesilesi ile onun komşularından kırk kimseden belâyı def eder."** Rabbimiz bu salih adamın takvası sebebiyle bu kimsenin kırk komşusunu muhafaza eder ve onları korur. Subhanallah! Ey Allah'ım! Ey Rabbimiz! Bize afiyet ve takva nasip et.

Evet, âyet-i kerimemize dönelim. Münafıklar peygamberliğin kudsiyeti ile oynamakta ve vahiy ile alay etmekteydiler. Halbuki Peygamber (sav) öyle salih kulların içinde bulunuyordu ki, onlar Rasulullah'ın bir tüyünün kopmaması için canlarını feda etmeye hazırdılar. Bu kadar samimi ve ihlaslı insanların yanında Peygamberle alay eden, kutsal şeyleri hafife alan, karakteri bozuk insanlar da bulunuyordu. Çünkü, vurdum

duymaz olan insanlar, en zor durumlarda bile mukaddesatlarını önemsemezler, onlara sahip çıkmazlar. Onların bütün işleri oynamak, eğlenmek ve zevzekliktir. Onlar düşünmüyorlar mı ki, kimle oynuyorlar? Nelere girişiyorlar? Kimin karşısında hareket ediyorlar? Bunlar, hiçbir şey kendisine gizli olmayan Allah'la uğraşıyorlar. Öyle ki, dilediği zaman onları yerin dibine geçirir. Nitekim ayet-i kerimelerde: **"Gökte olanların Allah'ın emri ile sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden emin misiniz? O vakit bir de bakarsınız ki, yeryüzü şiddetle sarsılıp çalkalanıyor, gökte olanların Allah'ın emri ile başınıza taş yağdırmayacağından emin misiniz? O vakit, uyarmanın ne olduğunu bileceksiniz.** (Mülk, 16–17)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu kimseleri dünyada da, ahirette de rezil ve rüsva edecektir. Herkes kıyamet gününde yapmış olduğu amelleri ile tanınacaktır.

Şayet toprak çalan bir kimse ise, kıyamet gününde çalmış olduğu topraklar boynuna dolanmış olduğu halde yedi kat yerin dibinden yürüyerek gelecektir. Eğer zina etmiş ise, aziz ve celil olan yüce Allah mahlûkatın ve şahitlerin huzurunda o kimseyi rezil edecektir. Eğer cihadda şehit olmuşsa veya yara almışsa rengi kan rengi, kokusu misk kokusu olacaktır. Eğer ihramlı iken ölmüş ise, kıyamet günü telbiye getirerek dirilecektir. Tüm insanlar o gün: **"Ey Allah'ım kurtar, kurtar!"** derken o kimse o insanların arasında: **"Lebbeyk Allahumme lebbeyk..."** diyecektir. Peygamber efendimiz hac yaparken bineği tarafından düşürülerek ölen kimse hakkında şöyle buyurmuştur: **"Eğer ölürse buna koku sürmeyin ve başını da bağlamayın. Çünkü ihramlı olan kimse başını bağlamaz ve o kıyamet gününde telbiye getirerek haşr olacaktır."** (Buhari, Said, Bab, 21. Cenaiz,

19–21; Müslim, Hac, 93–94) Peki, aziz ve celil olan yüce Allah senin canını zina ederken veya hırsızlık yaparken ya da başka bir günah işlerken aldığı zaman senin halin nasıl olacaktır?

Şeyh Temim şöyle diyor: Bir defasında ben ders anlatırken gençlerden birini gördüm, o çokça ağlıyordu. Dersten sonra o genci çağırdım. Ona: **"Ne oldu sana?"** dedim. Genç: **"Vallahi, babam öldü"** dedi. Ben: "Baban öldü ise Rabbimiz sana ömür versin, seni teselli etsin, baban Rabbinin huzuruna çıkmıştır" dedim. Genç: **"Nasıl öldüğünü bir buseydin?"** dedi. Ve devam etti: "Babam atmış yaşındaydı ve o yaşına kadar çok iyi bir adamdı. Daha sonra bir gençle arkadaşlık kurdu ve o Bangonk'a gidiyordu. Genç babamı ikna etti ve babam da onunla birlikte gitti. Nihayet babam yabancı bir kadınla zina ederken

vefat etti. Bu sırada babam 63 yaşına ulaşmıştı."

Bu adam evli biriydi. Bu ağlayan çocuk da onun oğullarından biriydi. Aziz ve Celil olan Allah'ın haşmet ve celâli bu adamın kalbinden kaybolmuştu. Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan çok insanlardan korkar olmuş, uzak bir memlekette bu çirkef işi işlemiş. Fakat netice anlatıldığı gibi olmuştu.

Bir adam, bedevi bir kadını kandırmak ister ve ona: "Bizi yıldızlardan başka gören yok" der. Kadın: "Peki o yıldızları yaratan nerede?" diye sorar.

Yine, fakir bir kadın zengin bir adama gelir ve ondan yardım ister. Adam: "Benimle yatman şartıyla senin tüm ihtiyaçlarını karşılarım" der. Kadın reddeder ve geri döner. Çocukları ise açlıktan kıvranırlar ve kadın ikinci ve üçüncü defa yine gelir. Adamsa aynı isteğini tekrarlar. Neticesinde

kadın razı olur ve tüm kapıları kapatırlar. Sonra adam: "Tüm kapıları kapattım, artık yalnızız" der. Bunun üzerine kadın: "Bir kapı kaldı, o da âlemlerin Rabbinin kapısı..." der. Bunun üzerine adamı titreme yakalar, kadına istediğini verir ve onu bırakır.

Allah korkusu... Allah'ın gözetimi altında olma bilinci... İşte bu bilinç üzerine toplumlar bina edilir. Hayırlara bu bilinç sayesinde erişilir. Memur bir kimse âmirinin olmadığı bir zamanda bu bilinç sayesinde sanki âmiri karşısında dikilmiş onu gözetliyormuşçasına çalışır. Patronun kendisini görmediği bir ortamda çalışan bir işçi bu bilinç sayesinde patronu başında dikilmiş bekliyor bir haldeyken yaptığı çalışmadan daha fazlasını gerçekleştirir. Çünkü bu kimse yüce Allah'ın kendisini gördüğünü, işinden aldığı ücretin her kuruşundan hesaba çekileceğini, çocuklarına yedirdiği her lokmanın helâl olması gerektiğini ve bu

sebeple işini hakkıyla yapma mecburiyetinde olduğunu bilir. İnsanları zalimlerin ve tağutların korkusundan kurtaran şey bu bilinçtir. Allah'ın gözetimi ve murakabesi altında bulunduğunu bilme şuurudur. Kişinin Allah'ın denetimi altında olduğunu hissetmesi onu haksızlıklara karşı cesaretlendirir, zalim ve tağutlara karşı çekinmez bir hale getirir. O, hakkı haykırmaktan asla geri durmaz.

Bir gün Selahaddin-i Eyyubî'nin oğlu el-Melik Salih-i Eyyubî, büyük bir konvoy ile birlikte merasim yapıyorlardı. Onu, el-İz bin Abdüsselâm (rahimahullah) gördü. Hükümdarı bayram gününde insanlar kuşatmışlardı. el-İz bin Abdüsselâm şöyle dedi: **"Ey Eyyub! Allah'tan kork."** Melik Eyyub'un etrafında bulunan insanlar: **"Melike böyle denir mi?"** dediler. Bunun üzerine el-İz bin Abdüsselâm: "Ben Allah'ın büyüklüğüne ve kudretine baktım ve daha

sonra Melik'in bir kediden daha değersiz olduğunu gördüm" dedi.

Günümüzde ise Allah'ın denetimi altında cima bilinci kaybolmuştur... Birçok insan bir tağutun rızasını kazanmak için onun bir sözü ile Müslümanlardan büyük kitleleri kurban etmeye hazırdır.

Abdullah bin el-Mübarek'e: "Sultanlar kimlerdir?" diye sorarlar. Abdullah bin el-Mübarek: "Zahitlerdir" der. "Sefil kimseler kimlerdir?" diye sorarlar, el Mübarek: "Dinlerini parayla satan kimselerdir" diye cevap verir. Bu kimseler paraya göre fetva verirler. Verilecek fetva tencerede pişirilmiş hazır durumdadır. Gerektiğinde elini uzatır ve oradan fetvayı çıkartır. Nüfus planlaması yapmak istenir, bunun için gerekli fetva hazırdır. Hamileliği önleyici ilaçları kullanmak için fetva istenir, verilecek fetva hazırdır. Sosyalizmin yayılması için gerekli fetva istenir. Bunun için gerekli fetva hazırdır.

Sosyalizmin yasaklanması istenir, gerekli fetva hazırdır. Tüm bu fetvalar aynı yerden, aynı kaynaktan ve aynı kimseden alınır.

Ahmed Raif Siyah Kapı (Zindan Kapısı) adlı kitabında Mısır'daki İslâmî Hareket mensuplarına yapılan işkenceleri dile getirerek şunları söylüyor: "Bir zamanlar ben hapishanede idim. Gece mahkûmlardan biri işkenceden öldü. Sabahleyin polis (gardiyan) çıkıp geldi. (Aslında bu gardiyanları Mısır ile Sudan arasında bulunan "Nûbe" bölgesinde yaşayan zencilerden özel olarak seçip getiriyorlardı. Bunlar inatçı katırlar gibidirler, sen onların boynuna torbayı takarsın, onlar ise seni tekmelerler). Polis kapıyı açınca: **"Efendim bir adam öldü"** dediler. Polis de: -Altmış ceddi köpek oğlu köpek- sadece bir çapulcu öldü ha! Şimdi biz sadece bir adamın öldüğünü söyler isek bizi cumhurbaşkanından kim koruyacak?" dedi.

Bu kadar insafsız olan bu polislere Aziz ve Celil olan Allah, aynı cumhurbaşkanını musallat kıldı. Ölmeden bunlara da aynı işkenceleri tattırdı.

Muhammed Kutub, Kız kardeşi ve Şems Bedran'ın Olayı

Salah Nasır denilen kişi Müslüman Kardeşler'i cezalandırmak için hapishaneye meyve girmesini yasaklamıştı. Nihayet kendisi oraya girdi, o yasak bizzat ona da uygulandı. Yine Mısır İçişleri Bakanı ve ismi anıldığında Mısırlıların korkudan titredikleri Şaravi Cuma o kadar ileri gitmişti ki aynı hapishanede kalmalarına ve beş buçuk sene geçmesine rağmen bacısı Hamide Kutub'u ziyaret etmesini taleb etmesi üzerine hapishane müdürü bu içişleri bakanının talimatından dolayı Muhammed Kutub'a bacısını görme izni vermemiştir. Bakan şunu söylemiştir: "Muhammed Kutub'a deyin ki, o bacısı Hamide'nin ne

dirisini ne de ölüsünü görebilecek." Fakat yüce Mevlâ'nın takdiri böyle olmamıştır. Bu sözün söylenilmesinin üzerinden bir sene geçmeden Muhammed Kutub ve bacısı Hamide evlerine dönmüşler, Şaravi Cuma ise aynı hapishaneye girmiştir. Bu zatın karısı kendisine meyve getirdiğinde gardiyan onu durdurmuş, teftiş etmiş ve ona:

"Bu meyveleri kime götürüyorsun" diye sormuş, kadın da:

"Şaravi Cuma Bey'e götürüyorum" cevabını vermiştir. Gardiyan:

"O senin kocan mı?" diye sormuş, kadın:

"Evet, o benim kocam" demiştir. Bunun üzerine gardiyan:

"Vallahi senin kocan hapishaneye meyve sokulmayacağına dair kanun koydu. Ben o hapishanenin dışında iken ve onun sorumluluğu altında iken ona itaat

ettim. Şimdi hapishanede iken de ona itaat etmeyi bir borç bilirim" demiştir. Vallahi Şaravi Cuma bir tane meyve bile tadamaz olmuştur.

"... Kötü tuzak, ancak kendi ehlini kuşatır..." (Fatır, 43) Ey kardeşim! Sen kiminle muamele etmektesin? Sen mutlak galip olan, kahhar ve cabbar olan yüce Allah ile muamelede bulunmaktasın. Gelip de onun Peygamberine veya onun velisine, dostuna nasıl eziyet verebilirsin? Hâlbuki Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi yüce Mevlâ bir kudsî hadisinde şöyle buyurmuştur: **"Her kim benim velime, dostuma düşmanlık ederse o kimseye savaş ilan ederim."** (Buhari, Kitabu'l Rikak, bab: 38)

Yüce Allah'ın Salih Kullarına Eza Verenlerin Durumu Nasıl Olacaktır?

Bir zamanların Mısır istihbarat başkanı ve işkence masası sorumlusu olan ve

hapishanede Müslümanlara ancak İspanya'daki teftiş mahkemelerinde görülebilen işkenceleri tattıran Şems Bedran'ın akıbeti ne olmuştur?!

Muhammed Kutup bana şöyle diyordu: **"Beşeriyetteki işkencelerin tarihini araştırdım, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in uğradığı işkenceler gibi yeryüzünde işkence gören bir topluluğa rastlamadım."**

Evet, Şems Bedran bizzat Abdunnasır tarafından zindana atılıyor ve ona işkence eden polisler: **"Şems Bey, bize işkence yapmayı sen öğrettin, kusurumuza bakma..."** diyerek kendilerine verilen emri yerine getiriyorlardı. Sen kiminle birliktesin, kiminle birlikte çalışmaktasın? Allah'la birlikte, tek olan, mutlak galip gelen, kahredici ve cebbar olan yüce Allah ile birlikte... Sen Allah'la birlikte ol, O seni görmektedir. Sana nasihatim olsun; bir amel işlerken, bir harekette bulunurken, bir kelime

konuşurken veya bir adım atarken Allah'ı düşün ve eğer hayırsa o işi yap, eğer serse o şeyden sakın. Unutma, Allah seni gözetlemektedir: **"...Allah, şüphesiz sizin üzerinizde hakkıyla gözeticidir"** (Nisa, 1) Yüce Allah karanlık bir gecede, sağır bir taşın üzerinde kımıldayan siyah bir karıncanın adımlarının seslerini işiten ve görendir. Sen kendi nefsinden konuşmayı bırak. Aziz ve celil olan Allah'a havale et. Eğer sen kendini müdafaa edemezsen bil ki aziz ve celil olan yüce Allah senin müdafaanı üstlenecektir. Şanı yüce olan Allah en kuvvetli olandır...

"Allah, şüphesiz iman edenleri savunur..." (Hac, 38) Kendi nefsini Allah'a havale et. Eğer kendini savunmaya gücün yetmiyorsa, tek olan ve mutlak galip gelen, Vâhidu'l-Kahhar olan yüce Allah'a sığın ve devamlı yüce Allah ile kendi aranda gizli kalacak amellerde bulunmaya çalış. Bu

amellerin senin için zor vakitlerde bir sermaye olacaktır. Bu amellere hiçbir kimsenin muttali olmamasına dikkat et ve Rabbinle kendi arandaki bu gizli amelleri zorluk vakti için azık olarak düşün. Aziz ve celil olan yüce Allah bu amellerini seninle, sana uğrayacak belâ arasında perde kılar. Sonra insanların övmeleri, karalamaları veya kınamaları seni ilgilendirmesin. Çünkü sen insanların seni övmelerinin veya yermelerinin farksı/, olacağı bir seviyeye ulaştığın zaman artık sen Allah'a tevekkül etme seviyesine ulaşmış olursun. Artık insanların seni övme veya yermeleri seni ilgilendirmez. Bunlar seni alâkadar etmez. Unutma ki karşında kendisinden hiçbir saklı ve gizli şeyin olmadığı birisi var: Yüce Allah... Bir kimse gelir de: **"Sen şöyle yaptın, sen böyle yaptın..."** derse ona: **"Mümkündür kardeşim"** de ve kendini rahat tut. Onunla tartışmaya girme, kendi nefsini müdafaaya

kalkışma ve kendini Allah'a teslim et. **"Kâfirler hoşlanmasa da Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır."** (Tevbe, 32)

Üstad Seyyid Kutub'a bakınız. Bir zindan içerisinde idam edildi ve şu ana kadar kabrinin nerede olduğu bilinmemekte. Fizilâli'l-Kur'ân tefsirinin sekiz bin nüshası Kahire'nin büyük caddelerinde yakıldı, ve diğer eserleri yok edilmek istendi. Günümüzde ise Seyyid Kutub'tan daha meşhur bir yazar olduğunu zannetmiyorum. Seyyid Kutub'un kitaplarından daha fazla yabancı dillere tercüme edilen kitapların bulunduğunu tahmin etmiyorum. Ey kardeşim! Sen kimin için, kiminle birlikte çalışmaktasın? Aziz ve celil olan yüce Allah için ve O'nunla birlikte çalışmaklasın. Sonra her amel için niyet et. Örneğin bir arkadaşını ziyarete gitmezden önce, bu ziyareti yüce Allah'tan sevap almak için yaptığına niyet et. Yüce Allah'a itaat üzere

kuvvetlenmek için, vücudunun cihad edebilir ve cihada güç yetirebilir bir hale gelmesi için yemek yediğine niyet et. Bu halde yediğin yemek dahi ibadet yerine geçecektir. Âlimlerin dediği gibi mubah olan şeyler sevap alma niyeti ile yapıldığı takdirde itaate dönüşür. Allah için niyet edilen her amel spor dahi olsa itaate ve ibadete dönüşür. Eğer sen, vücudunun dinlenmesi ve dinç bir vücutla düşman karşısına çıkmak için uyur ve buna niyet edersen uykun ibadet ve itaate dönüşecektir.

Sonra kardeşim, sen salih kimselerle arkadaşlık et. Salih kimselerle arkadaşlık kalbi inceltir. Rabbi hatırlatır. Hadis-i şerifte de buyrulduğu gibi: **"(Salih kimseler) görüldüğü zaman Allah hatıra gelir..."** Sonra teheccüt namazlarına, nafile oruçlara ve Kur'ân okumaya devam et. Unutma, yüce Allah cihad topraklarına ulaşmanı nasib

ederek, sana lütfetmiştir. Eğer sen kendi nefsini düzeltir, ıslah edersen, cihad yurdunda senden hayırlı bir kimse olmaz. Çünkü sen cihad topraklarında, İslâm'ın en şerefli ve yüce mertebesinde olursun. Dilini tut, insanların mahrem yönlerini açığa vurma ve gıybetlerini yapma. Dilini tut ve insanların gizli olan hallerini, avretlerini araştırmaya, öğrenmeye uğraşma. Çünkü hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Kim müslüman kardeşinin ayıbını araştırırsa, Allah da onun ayıbını araştırır ve Allah kimin de ayıbını araştırırsa onu evinin içinde bile olsa rezil ve rüsva eder."**(Tirmizi, Kitap Birr, Bab: 83; Ebu Davud, Kitap Edeb, Bab: 35)

Çünkü yüce Allah müminleri savunup koruyandır. Sen kendi ayıplarınla uğraş ve kendi nefsini ıslah et. "Kendi ayıpları ile uğraşmaktan, başkalarıyla uğraşmaya vakit bulamayan insanlara ne mutlu." Fazla konuşmamak ve uzun süreli sükût etmek

senin özelliğin olsun. Çünkü susmak ve konuştuğundan daha fazlasını dinlemek ahlakların en faziletlisidir. Çünkü konuşulan her söz yüce Allah tarafından kaydedilmektedir. Hiçbir kelime kaydedilmekten kurtulamamaktadır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin, ya da sussun" (Buharı. Edeb, 31, 85; Müslim, İman, 74)buyurmuşlardır. Bu fırsatı değerlendirin. Cihad yurdunda bulunmanız, ibadet yurdunda bulunmanız, itaat yurdunda bulunmanız sizin için bir fırsattır. İyi amelleri çoğaltınız. Çünkü iyi ameller buralarda kat kat olur. Peygamber Efendimiz (sav) diğer bir hadisi şerifinde: "Kim Allah yolunda -yani cihad yurdunda- bir gün oruç tutarsa, Allah o kimseyle Cehennem'in arasını yetmiş yıllık bir mesafe kadar uzaklaştırır." (Müslim', Siyam, 167, 168; Nesei, Siyam, 44, Ebu

Davud, Cenaiz, 3) buyurmuşlardır. Riyadan sakınınız. Riyaya düşmemeye dikkat ediniz. İnsanların, yaptığınız amellerinizi bilmesine önem vermeyiniz. Yüce Allah'ın senin yaptığın ameli bilmesi yeter. O senin mükâfatından herhangi bir şeyi eksiltmez.

62 ve 66.AYETLERİN TEFSİRİ

62-"Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler Eğer iman etmiş iseler, Allah ve Peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır."

63-"Onlar, Allah ve Peygamberine karşı gelen için, ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur."

64-"Münafıklar, aleyhlerinde bir sure inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz

alay edin! Korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka ortaya çıkaracaktır."

65-"Onlara niçin alay ettiklerini sorsan yemin olsun ki: "Biz, lafa dalmış eğleniyorduk" derler. Onlara de ki: "Allah ile,âyetleri ile ve Peygamberiyle mi alay ediyordunuz?"

66-"Özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek de, suç işlemiş olduklarından dolayı diğer bir zümreye azap edeceğiz."

Yöneticilerin Çevresinde Bulunan Menfaatperestler Tabakası

Ayet-i kerimede: **"Sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler"** buyrulmaktadır. Müfessirler bu ayet-i kerimenin bir grup münafık hakkında nazil olduğunu rivayet etmişlerdir. Bunlar, el-Cülas bin Süheyb, Vedi' bin Sabit gibi kimselerdir. Adı geçen

münafıklar, Ensardan Amr bin Kays isminde mü'min bir çocukla alay etmeye ve onu aşağılamaya başladılar ve çocuğa:

"Yemin olsun ki eğer Muhammed'in söylediği sözler hak ise bizler eşeklerden daha kötüyüz" dediler. Çocuk öfkelendi ve: **"Allah'a yemin ederim ki onun söyledikleri haktır ve sizler eşeklerden daha betersiniz"** dedi. Çocuk, bu söylediklerini Peygamber (sav)'e haber verdi. Münafıklar ise Amr bin Kays'ın yalan söylediğine dair yemin ettiler. Amr'ın yaşı henüz onbeşti. Onlar ise nifak ve münafıklıkta haddi aşmışlardı. Onlardan birisi altmış yaşındaydı. -Ondan Allah'a sığınırım- Yüzü simsiyahtı ve münafıklıkta haddi aşmıştı. Münafıkların her birinin yanında menfaatçilerden ve müminlik ile münafıklık arasında müterediddit olan kimselerden oluşan gruplar vardı. Bu kimseler el-Cülas'ın, Muattib b.Kuşeyr'in veya Abdullah b. Ubey'in onlara verdikleri

birkaç hurma ile menfaatleniyorlardı. Bu münafıklar, etraflarındaki menfaatçi veya imanla küfür arasında tereddüt halindeki kimseleri kendi bostan ve bahçelerinde çalıştırarak onlara bahçelerinin ürünlerinden veriyorlardı. Bu münafıkların liderlerinden her biri çevrelerinde toplanmış çanakçılarına ve kaplarının artıklarını yalayan asalaklara güveniyor ve sırtlarını onlara dayıyorlardı. Çünkü onlar kendi otoritelerini hiçbir zaman yıkmak istemiyorlardı. Dolayısıyla bunlar adeta müminlerin boğazına tıkanmış bir diken halinde idiler. Rasulullah'ın (sav) önünde büyük bir engel oluşturuyorlar ve onu çeşitli şekillerde sıkıntıya düşürüyorlardı. Rasulullah (sav), onlara karşı nasıl davranacağını bilemiyordu. Fakat onların içinde bulunan bir genç dayanamadı. Yanıp tutuşan ve galeyana gelen sadık imanı ile bunlara karşı çıktı ve dedi ki:

"Allah'a yemin olsun ki Muhammed hak üzeredir, siz ise eşeklerden daha adisiniz."

Amr bin Kays Allah Rasulü (sav)'e gelir ve münafıkların bu sözlerini haber verir. Münafıklar Amr bin Kays'in yalancı olduğuna dair yemin ederler. Bunun üzerine Amr: **"Allah'a yemin ederim ki, ey Allah'ın Rasulü! Muhakkak ki asıl yalancı olanlar onlardır"** der ve Allah'a şöyle niyaz eder: **"Ey Allah'ım! Buradan kalkıp dağılmadan önce Sen doğru söyleyeni yalan söyleyenden ayırd et."** Bunun üzerine Allah Teala, onların oturmaları devam ederken işte bu ayet-i kerimeyi indirir ve buyurur ki: **"Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler. Eğer iman etmiş iseler, Allah ve peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır."** (Tevbe, 62) Aziz ve celil olan yüce Allah bu gencin duasıyla çocuğun yalancı olmadığını ortaya çıkarır.

Bu olayın bir benzeri de Zeyd bin Erkam ile münafıkların lideri Abdullah bin Ubey

arasında meydana gelmiştir. Şöyle ki Mureysi gazvesinin yapıldığı günde Zeyd bin Erkam, Abdullah bin Ubey'in yanında oturuyordu. Abdullah arkadaşlarına: **"Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki bizim şu anda ilgilenip yetiştirdiğimiz kimseler, önceki insanların dediği şu atasözüne benziyor: "Besle köpeğini yesin seni" (Besle kargayı oysun gözünü) Ey Hazreç topluluğu ve Kureyş çapulcuları! Biz onları besledik. Şimdi onlar da bizi yiyecekler."**

Abdullah bin Ubey, Mekke'den hicret eden Müslümanları beslenen kargalara, kendini ise kargayı besleyen ve gözünü oydurmak isteyen insana benzetiyor. Abdullah bin Ubey sözlerine devamla Allah Teala'nın şu ayet-i kerimede anlattığı şeyleri söylemiştir:

"Yemin olsun ki eğer Medine'ye dönersek en şerefli olan, en zelil olanı oradan çıkaracaktır." (Münafıkûn, 8)

Amr bin Kays gibi genç biri olan Zeyd bin Erkâm gelir ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey'in bu sözlerim haber verir. Abdullah bin Ubey'den menfaati olan kimseler arasında hayırlılar vardı, ancak onların vazifeleri Abdullah bin Ubey'i temize çıkarmak, onu tezkiye etmek olmamalıydı. Zira liderlerin kötülüklerini gizleyerek onları temize çıkaranlar, onlara övgüler yağdıranlar liderlerin heva ve heveslerini okşayarak onların cehenneme girmelerine sebep olurlar.

Zalim yöneticileri cesaretlendirenler ve onları daha da kindar hale getirenler, onları insanların kanlarını dökmeye teşvik edenler, iyi insanların öldürülmesini mubah kılanlar işte bu çıkarcı menfaat çevreleridir. Bu konu ile ilgili olarak Halife Süleyman bin

Abdülmelik ile Ebu Hazim Seleme bin Dinar arasında şu olay cereyan etmiştir: Süleyman bin Abdülmelik hacca gider ve çevresinde bulunanlara:

"Haydi, gidip Rasulullah'ın sahabelerini gören bir adamı ziyaret edelim" der. Ebu Hazim Seleme bin Dinar da tabiînlerin en ileri gelenlerindendir. Çıkıp ona giderler.

Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Niçin sen bizi hiç ziyaret etmiyorsun?"

Ebu Hazim de der ki:

Ey müminlerin emiri! Yalan söylemekten seni Allah'a sığındırırım. Ne zaman seninle tanıştık ki seni ziyaret edelim? (Yani ne zaman seninle dostluk kurduk ki dostluğun gereği seni ziyaret etmiş olalım?)." Bunun üzerine Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Bugün bizim yürütmekte olduğumuz bu mesele (halifelik) hakkında ne dersin?" Ebu Hazim de der ki:

"Allah'a yemin olsun ki ataların bu hususu kanlar dökerek, malları yağmalayarak aldılar. Bari sen bu mesele hakkında Allah'tan kork!" Bunun üzerine çanakçılar, yağcılar, devreye girdiler ve:

"Ey müminlerin emiri! Bu sana karşı haddi aşıyor, cüretkâr davranıyor" dediler. Bunlar Süleyman bin Abdülmelik'e Ebu Hazim'i öldürmesini ima ediyorlardı. Bunun üzerine Ebu Hazim hiddetlendi ve dedi ki:

"Kesin sesinizi! Firavun'u Haman helak etti!" Süleyman bin Abdülmelik:

"Ey Ebu Hazim! Biz niçin ölümü sevmiyoruz?" diye sorar.

Ebu Hazim de:

- "Çünkü sizler dünyanızı yaptınız, ahiretinizi yıktınız. Yaptığınız yerden yıktığınız yere gitmek istemiyorsunuz."

Evet, bu menfaatçi sınıf nice memleketleri helak ettirmiş, nice vatanları yıktırmış ve nice mal ve mülkleri sahipsiz bıraktırmıştır. Bunlar haksızlıklara gerekçe bulan, haksızları temize çıkaran, yapılan kötülükleri alkışlayan sınıflardır. Bunlar yetkililerin her konuştuğuna**: "Vallahi bu haktır ve gerçektir"** diyen meddahçı sınıftır. Şayet biri çıkıp dese ki: **"Biz İsrail'le barışacağız."** Bakarsın ki bu söze Kur'ân ve Sünnetten kesin naslar buluyor. Başka biri de çıkıp dese ki: **"İsrail'le savaşacağız."** Bu defa eski fetvaların nesh edildiğini ileri sürer, artık tevil edilmeyecek, çok muhkem fetvalar çıkarır. Kısaca idareci ne konuşursa ona göre hak odur.

Meselâ Saddam halkına faizsiz borçlar (krediler) verdi. Ve dedi ki: **"Biz bu**

kredilerden faiz almayacağız." Bunun üzerine her taraftan kendisine telgraflar yağmaya başladı. Çünkü faize karşı savaş ilan etmiş ve faizi durdurmuştu! Saddam ne olduğu belli bir insandır. Apaçık cahiliye insanıdır. Yağcılık bilmez, dobradır. Bu halinin gereği televizyon ekranlarına çıkarak: **"Biz faizi İslâm'da haram olması sebebi ile reddetmedik"** der. Böylece Saddam, kendisine yağcılık çeken, ona medhiyeler yağdıran her şahsiyetsiz insana cevap verdi ve susturdu. Hâlbuki bu insanlar ona: **"İslâm'ı yeniden ihya ediyorsun"** gerekçesi ile bağlılık telgraflarını yağdırıyorlardı. Saddam da onlara dedi ki: **"Hayır, faiz almamamın İslâm ile bir alakası yok, biz bunu İslâm için yapmadık."**

Münafıklar... Münafıklardan Allah'a sığınırız. Birisi bana şunu anlattı: Dünya Mescitleri Meclisi'nin Mekke'de bir toplantısı vardı. Toplantıdan sonra buna katılan

âlimler: **"Kral Faysal'a bir selâm verelim"** dediler. O zamanlar Suud Kralı Faysal henüz hayatta idi. Ve İslâm âleminden gelmiş olan âlimler Kral Faysal'ın yanına girdiklerinde konuşmacıları ona şöyle hitap etti: **"Ey celâletli melik..."** Sözünü devam ettirmek isterken kral onun sözünü kesti ve şöyle dedi: **"Senin bu söylediğinden Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım. Celâlet Alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Sizler davetçi insanlarsınız, bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"**

Kral Faysal'ın bu sözü karşısında âlimlerin (!) başından aşağıya kaynar su dökülmüş gibi olur. Allah bilir ya Kral Faysal hayatının sonunda Allah'a yönelmişti. Kendisine çok yakın olan insanların şahadeti bu yöndeydi. Suudlu olmayan bir müsteşarı bana şunları anlattı: **"Bu adam hayatının sonunda İslâm uğruna canını ve tahtını feda etmeye hazırdı."** Ben de ona dedim ki: **"Sen**

bu şahadetinle yarın Allah'ın huzuruna çıkacaksın, biliyor musun?" O da dedi ki: **"Ben Allah'ın huzurunda buna şahadet ederim."**

Aslında Faysal gittikten sonra her şey alt üst oldu. Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat İsrail'e gidip barış (!) görüşmelerini başlattı. Hâlbuki Faysal sağ iken hiçbir kimse İsrail ile görüşmelere cesaret edemiyordu. Yine Faysal hayatının sonunda Amerika'ya manevi baskılarda bulunuyordu ve o şöyle demişti: **"Kudüs bize dönmeden, bizzat Kudüs'e gidip Mescid-i Aksâ'da ölmeden ve iki rekât namaz kılmadan önce bizim işlerimiz düzelmez."** Birkaç defa şerefli tavırlar takındı. Ümidimiz odur ki kıyamet gününde Allah bu tavırlarını sevap terazisine koysun. Her halde Amerikalılar da Faysal'ın İsrail ile görüşmelerde işi yokuşa sürdüğünü anladılar, onun kendileri için yararlı bir

adam olmadığına karar verdiler ve gerekeni yaptırdılar.

Konumuza dönelim. Evet, Zeyd bin Erkam (ra) gider ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey şöyle şöyle demekte, diye haber verir. Bunun üzerine menfaatçiler tabakası gelir... Bu tabakalar asalak haşeratlar gibidirler. Adeta bağırsak kurtlarına benzerler. Mideye indirilen her şeyi yiyip bitirirler. Bunlar gelip Abdullah bin Ubey'i savunmaya giriştiler:

- **"Ey Allah'ın Rasulü! Belki de Zeyd bin Erkam iyi duymamıştır, belki de şöyle olmuştur, böyle olmuştur"** demeye başladılar. Rasulullah ise bunlara kulak vermiyordu.

Çünkü onlar murdar kimselerdi. Bu hususta bir ayet-i kerimede şöyle buyruluyor: **"... Onlardan yüz çevirin, çünkü onlar pistirler."**

"Savaştan onların yanına döndüğünüz zaman, özürlerini kabul edip kendilerini kınamaktan vazgeçmeniz için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin çünkü onlar pistirler. İşlemiş olduklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennem'dir." (Tevbe, 95) Yüce Mevlâ müminleri vasıflandırarak da buyurmuştur ki:

"(Müminler) boş söz işittikleri zaman, ondan yüz çevirirler." (Kasas, 55)

Zeyd bin Erkam'ın haber verdiği bu olay üzerine aziz ve celil olan yüce Allah şu âyet-i kerimeyi indirdi: **"Yemin olsun ki eğer Medine'ye dönecek olursak en aziz olan oradan en zelil olanı çıkarıp kovacaktır."** (Münafıkûn, 8) Bunun üzerine Allah Rasulü (sav), Zeyd bin Erkam'ın kulağını tutar ve: "İşte bu kulak Allah'ın doğruladığı bir kulaktır ve bu da onun sahibidir" buyurur.

62. Ayet-i kerimede: **"Eğer iman ediyorsanız razı edilmeye Allah ve Rasulü daha layıktır"** buyruluyor. Bugün sizler bundan dolayı yemin ettiniz, fakat her gün yeni bir sorunla gelmektesiniz. Birçok sorunlar çıkarmaktasınız. Sonra da gelip yemin etmektesiniz... Subhanallah! Bunlar çakal gibidirler. İnsanlar çakalı yakalamak istedikleri zaman oradan oraya kaçar durur. İşte münafık kimseler de böyledir. La havle velâ kuvvete illâ billâhil-aliyyi'l-azim.

Nifak Medine'de Ortaya Çıkmıştır

Münafıklar sınıfı niçin Mekke'de değil de Medine'de ortaya çıkmıştır? Çünkü münafıklar ancak bağırsaklardaki küçük kurtçuklar gibi gıda olan yerlerde ortaya çıkarlar. Kan emerek yaşayan kene gibidirler. Bir yerde menfaat gördükleri veya korktukları zaman işleri elinde tutan kimselerle birlikte yürürler. Onlara ters düşmezler. Bir kimsenin elinde mal

çoğalmışsa menfaatperestler sınıfı oluşmak zorundadır. Bedir savaşından sonra Müslümanların zafer kazanmasıyla birlikte Abdullah bin Ubey'in dediği gibi: **"Bu iş büyümeye başladı. Bu sebeple onun yani Peygamber (sav)'in yanında yer almalıyız."**

İşte bu bakımdan devletin malı arttıkça veya otoritesi güçlendikçe menfaatperest tabakalar çoğalır. Saldırganların bulunmadığı, idam sehpalarının kurulmadığı ve zulümlerin olmadığı fakir bir devlette ise bu sınıf pek azdır. Evet, mal çoğaldığı zaman menfaatperest münafıklar da çoğalır ve bunlar yönetimle birlikte hareket ederler. Bu insanların prensipleri ve saygı gösterdikleri herhangi bir kutsal değer yoktur. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ı tanımazlar ve bunlar aslında aziz ve celil olan yüce Allah'a iman etmezler. Bunların çoğunluğu yüce Allah'tan korkmaz. Yüce Allah'ın kadrini hakkıyla takdir etmez. İzzet

ve celal sahibi yüce Allah'ın emir ve yasaklarını gözetmez. Bu sebeple Allah Rasulü (sav) münafıkların alametlerini şöyle beyan etmiştir: **"Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, vaatte bulunduğu zaman vaadini bozar, kendisine bir şey emanet edildiği zaman ona hıyanet eder. Namaz kılsa, oruç tutsa ve kendisini müslüman olarak zannetse dahi o münafıktır."**(Bk. Buhari, Kitap, Şehadet, Bab: 28; Müslim, Kitap İman, Bab: 107, 109) Başka bir hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Kimde şu dört haslet bulunursa o açık bir şekilde münafıktır. Kimde de bu haslettlerden biri bulunursa onda münafıklıktan bir özellik vardır. Ta ki bunu bırakıncaya kadar:**

Kendisine bir şey emanet edildiğinde ona ihanet eder, Konuştuğunda yalan söyler, Ahit yaptığı zaman ahdini bozar, Tartıştığı zaman hayasızca davranır."

(Buhari, Kitap İman, Bab: 24; Müslim, İman: 106)

Bu insanların hayatları, ümitleri ve acıları menfaat bekledikleri tek bir insanın inisiyatifine ve kalbindeki duyguya bağlıdır. Halbuki insanın kalbi kendi elinde değildir. Şüphesiz kalp, âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın elindedir. Allah menfaat bekledikleri insanın kalbine ilham ederse o kişi onlara bir şeyler verir. Yoksa bir şey elde edemezler. Bu gibi insanlar bütün beklentilerini tek bir adama bağladıklarından o adamın yok olması ile bunların da dünyaları yıkılır. İşte bu sebeple bu tür insanların bir liderin yanında bulunarak ona dalkavukluk yaptıklarını görürsünüz. Daha sonra o lider gider, yerine gelen lider ise onları hapseder, öldürür veya başka şeyler yapar.

İnsanların kanlarını emerek şişen bu küçük kurtçukları liderlerinin yerine gelen başka bir lider yok eder. Dilerseniz Mısır

Cumhurbaşkanı Cemal Abdunnâsır'a ve ondan sonra yerine geçen Enver Sedat'a bakınız. Göreceksiniz ki, Enver Sedat geldikten sonra Abdunnâsır'ın yanında yer alan menfaatçiler güruhunun tamamını ezmiştir. Daha sonra ise Enver Sedat'ın yerine gelen Hüsnü Mübarek, Enver Sedat'ı alkışlayan menfaatçileri ezmiştir.

62. Âyet-i kerimenin sonunda: **"Eğer hakkıyla mümin olsalardı razı edilmeye Allah ve Rasulü'nün daha lâyık olduğunu idrak etmiş olurlardı"** buyrulmuştur. Yüce Allah burada kendi rızasını Peygamberinin rızası ile birlikte zikretmiştir. Bu da Peygamber'in razı edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Nitekim bu hususta başka ayetlerde şöyle buyrulmuştur: **"Kim Peygamber'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur."** (Nisa, 85)

"De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin. Eğer yüz çevirirseniz siz zararlı

çıkarsınız; çünkü peygamber yüklendiği tebliğ görevinden sorumludur. Siz ise yüklendiğiniz itaatten sorumlusunuz. Eğer Peygamber'e itaat ederseniz, hidayete erersiniz. Peygamber' e düşen apaçık beyan etmekten başka bir şey değildir." (Nur, 54)

"Sizi hoşnut etmek için Allah'a yemin ederler. Oysa kendileri mümin olsalardı bilirlerdi ki Allah ve Resul'ü hoşnut edilmeye daha lâyıktır" ayet-i kerimesinin fıkıh usulü terimi ile işareti nassı (nassın dolaylı ifadesi) şu manayı ifade etmektedir: Şayet bir insan başka birine Allah'a yemin ederek bir şeyi bildirecek olursa yemini dinleyen insanın yemin edenden razı olması gerekir. Ancak yemin eden kimsenin daha önce yalan söylemediğine dair denenmiş bir kimse olması gerekir. Şayet yemin eden daha önce yalan söylemiş ise böyle birinin yemini kabul edilmemelidir.

Yemin kime yapılır? Aslında yemin sadece Allah Teala'ya yapılır. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Kim Allah'tan başkasına yemin ederse şüphesiz ki o kâfir veya müşrik olmuştur."**

Bu hadisin manası **"Peygamber hakkı için"** diyenin veya **"babamın hayatı için"** şeklinde yemin edenin İslâm dininden çıkmış olacağı demek değildir. Bu hadisin manası, bu gibi yeminleri ancak kâfir olanlar ve müşrikler yaparlar ve bu gibi yeminlerle yemin ettiğiniz şeylerin Allah gibi veya Allah'a benzer olduklarını zannederseniz kâfir ve müşrik olursunuz demektir. Yani bu gibi yeminler haramdır, yerine göre kişiyi dinden dahi çıkarabilir manasını ifade etmektedir.

Abdurrahman İbn Semure (ra)'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: **"Tağutlar adına ve babalarınız adına yemin**

etmeyiniz." (Sahihi Müslim, iman babı C. V, sh. 206)

Ayet-i kerimede: **"Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur"** (Tevbe, 63) buyrulmaktadır. Ayet-i kerimede geçen ve **"Allah ve Rasulüne karşı gelme"** diye tercüme edilen **"yuhâdidillâhe ve Rasûlehû"** ifadesinin asıl manası: Allah ve Rasulü-nün sınırlarına girmek demektir. Yani bu gibi insanlar Allah'ın koyduğu sınırları aşar, O'nun haram kıldığı şeylere dalarlar ve Allah'ın en sevgili kulu olan Peygamberi Hz. Muhammed'e (sav) karşı gelirler. İşte Allah bu gibi insanlara Cehennem ateşini vaad ediyor ve buyuruyor ki: **"Bunun için Cehennem ateşi vardır, orada ebedi kalacaklardır ve en büyük rüsvaylık da budur**." (Tirmizi, Nüzur, 9; Nesei, İman 4; İbn

Mace, Keffarat 2; Darımı, Nüzur 6; Müsned-i İmam Ahmed, C. I, sh. 47, C. II, Sh. 34, 67...)

Şayet bu kimse hâlis münafık ise onun yeri Cehennem'in en alt tabakası olacaktır ve orada ebedi olarak hiç çıkmamak üzere kalacaktır. Yoksa bu sınırı aşan kimse mü'min veya müslüman ise ve bu ameli münafıklıktan bir haslet olarak yapmış ise, yüce Allah dilediği şekilde Cehennem'de o kimseye azab edecektir. Daha sonra o kimse de Cennet'e girecektir. Ancak ne zaman? Uzun azaptan sonra.

64. ayette: **"Münafıklar, aleyhlerine bir sure inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki siz alay edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır"** buyrulmaktadır.

Süddi diyor ki: "Bazı münafıklar şöyle dedi: Keşke ben yüz kamçı cezasına

çarptırılsaydım da, bizim hakkımızda bizi rezil eden bu âyet inmeseydi." Bu sûre münafıkları rezil etmiş, onların ayıplarını ortaya çıkarmıştır. Bu sebeple Tevbe suresinin bir diğer ismi Fadiha (rüsvay eden)dir. Başka bir adı ise el-Mubâsira (darmadağın eden)dir. Yine diğer bir ismi de el-Buhus (araştıran)dır. Çünkü bu sure münafıkların hallerini araştırıp müminlere aktarmıştır. Nitekim Abdullah bin Abbas demiştir ki: **"Tevbe suresi iniyor ve devamlı; onlardan bazıları vardır ki onlar şöyle yaparlar veya şunları söylerler, yine onlardan bazıları vardır ki şöyle şöyle yaparlar, diyordu. Sanıyorduk ki, bu surenin ortaya çıkarmadığı kimse kalmayacak. Artık herkes kendisinden korkar oldu, münafıkların sınıflarından birinin içine gireceğinden çekiniyordu."**

Münafıkların en çok arzuladıkları şey yaptıklarının gizli kalmasıdır. Yüce Allah ise

onları rüsva etmede ve rezil kılmada ısrar etmiştir. Çünkü onlar gizli şeyler yapmakta, aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinini fesada uğratmak istemektedirler. Münafıklar yapmış oldukları bu şeylerin açığa çıkmayacağını zannetmektedirler. En azından kısa zamanda ortaya çıkmamasını istemektedirler. Aziz ve Celil olan yüce Allah münafıkların çevirmiş oldukları entrikalarda onları başarısız kılmış ve rezil etmiştir. Bu sebeple gizli olan bu hallerini Peygamber (sav)'e veya Ebu Bekir'e yahut Ömer'e veya Müslümanların halifelerine yahut sorumlulardan birine ya da servet sahibi olan insanlara itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Çünkü kalpler sahiplerinin elinde değil, yüce Allah'ın elindedir.

Üstad Hasan el-Benna'ya (Allah ona rahmet eylesin) suikast düzenlemek istediklerinde, bu menfaatçilerden biri kiralanmış ve ona bir tabanca verilerek: **"Git**

ve Benna'yı öldür," denilmiştir. Kiralık katil, Hasan el-Benna'nın yanına gelir ve: **"Bana bu silahı seni öldürmem için verdiler. Al bu silah senin olsun,"** der. Görüldüğü gibi kalpler kulların elinde değil, yüce Mevlâ'nın elindedir. Sen öldürmeye gönderirsin, o ise öldürme aracını öldürmek istediği insana vererek hayatını güvence altına almaya girişir. Hülasa Allah dilemedikçe kimsenin gücü buna yetmez. Sarsılmayan davetçiler devamlı insanlar tarafından takdir edilirler, fakat ne yazık ki bazen davetçilerin zafiyetleri ağır basar, onlar da yöneticilerin neva ve heveslerine boyun eğerler. Diğer bazıları ise hayatının sonuna kadar izzet ve şerefini muhafaza ederler.

Seyyid Kutup'la birlikte idam edilen Abdulfettah İsmail'e çok şiddetli işkenceler yapılmıştı. Ona, işkence eden subaylar dahi büyük bir saygı gösteriyorlardı. İşkence ederken: **"Vallahi yâ Şeyh sen bana göre**

bütün Mısır'dan daha değerlisin, dilediğini emret hemen yerine getirelim. Fakat ne yapalım ki başımızdan aşağı emirler yağdırılıyor."

Bir gün Şeyh Abdulfettah İsmail'in hanımı hapishanede onu ziyarete geldi ve şöyle dedi:

"Senin ticaret ortağın bizim tüm mallarımızı aldı, bize hiç bir şey vermiyor." Bu sırada, devamlı olarak Abdülfettah'a gelip: **"Ey Şeyh, bir emrin var mı?"** diyen subaylar: **"Bizden bir şey ister misin?"** diye sordular. Abdulfettah da onlara:

"Ortaklarımız, mallarımıza el koydular" cevabını verir. Bunun üzerine subaylar Abdulfettah'in ortağını getirip askerî ceza evine koyarlar. Bu defa o adama işkenceler ederek:

"Sen bu iyi adamın malını yiyorsun öyle mi?" derler. Bu defa adam:

"Bizim bütün sermayemiz on bin cüneyh. On bin cüneyhin tümünü alın yakamı bırakın" der. On bin cüneyhi getirip Abdulfettah İsmail'e verirler. O da onlara:

"Hayır, hepsini alamam, bunun sadece yarısı benim. Beş bin cüneyhi alıyor, diğerini kendisine veriyorum" der. Bunun üzerine subaylar beş bin cüneyhi verip diğer adamı serbest bırakırlar. **Seyyid Kutub...** Cezaevi subayları aynı şekilde ona da çok saygı gösteriyorlardı. Seyyid Kutub'un kaldığı cezaevi müdürü Salah ed-Desuki şöyle diyordu: **"Cezaevinin müdürü ben değilim. Cezaevinin gerçek müdürü Seyid Kutub'tur! Çünkü cezaevinde çıkan sorunların tümünü o çözüyor. Uyuşturucu kaçakçıları, sahte para basanlar, çocukları boğazlayıp karınlarını boşaltarak içerisine eroin doldurduktan sonra: "Bu ölüdür" diye başka yere nakletmek isteyen caniler dahi cezaevinde bir sorun çıktığı zaman sadece**

Seyyid Kutub'a saygı gösteriyor, onun sözünü dinliyorlardı. Bu sebeple cezaevi müdürü, sorunları halletmekten aciz kalınca üstad Seyyid Kutub'a havale ediyor ve: "Seyyid Kutub'a gidiniz, aranızda o hüküm versin" diyordu.

Zeynep el-Gazali'ye Hizmet Eden Eroinci Kadın

Zeynep el-Gazali hapishanede iken onun işkence ve yorgunluğunu artırmak için hücresine eroin kaçakçısı bir kadın getirirler. Bu kadın çocukları kaçırıp boğazlayarak bağırsaklarını çıkartıp içerisine eroin dolduran ve kefenleyerek cenaze nakli altında eroin kaçakçılığı yapan biridir. Kadın Zeynep el-Gazali'nin hücresine konulduktan bir müddet sonra müslüman olur ve tevbe eder. Namaz kılmaya ve oruç tutmaya başlar. Daha sonra Zeyneb el-Gazali'nin ailesiyle aralarında irtibat başlar. Kadın, Zeyneb el-Gazali'nin ailesine: "Zindana bir

şey göndermek istediğiniz zaman bana gönderin ben onu ona ulaştırırım," der. Eroin kaçakçılarının ziyareti serbestti, ancak Zeynep el-Gazali'nin ziyaretçilerle görüştürülmesi ve dışardan ona bir şey gönderilmesi yasaktı. Bu cani kadın müslüman olduktan sonra Zeynep el-Gazali'ye dışardan çok güzel yiyecekler getirmeye çalışıyor ve ona hizmet ediyordu. Cezaevi idaresi bu duruma çok şaşırmıştı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Biz esrarcı kadını hacı Zeynep el-Gazali'nin yanma koyarak onu da bozduk. Her halde bu kadın tevbe etti. Yaptıklarından vazgeçti." Daha sonra eroinci kadını cezaevinden çıkartırlar. Kadın çıkarken ağlar ve: "Ben sensiz nasıl yaşayabilirim?" diyerek feryat eder.

Bir gün Zeynep el-Gazali'nin evindeydim. Yaşlı bir kadın bize çay uzattı.

Zeyneb el-Gazali bana: **"Bu kadın kimdir, tanıyor musun?"** dedi. Ben: **"Hayır,"** dedim. Zeynep el-Gazali: - **"Bu kıssasını sana anlattığım eroinci kadındır,"** dedi. Eroinci milyoner kadın tüm serveti ile birlikte Zeynep el-Gazali'ye hizmet ediyor ve onun evinde kalıyordu.

Zeynep el-Gazali'nin işkenceleri komünist ve Hristiyan dört doktorun nezaretinde yapılıyordu. Bu doktorlar hiçbir dine inanmayan ve müminlere karşı zerre kadar merhamet beslemeyen vahşi kimselerdi. Âyette de öyle buyrulmuyor mu: **"Eğer size galip gelirlerse ne Allah gözetirler, ne de anlaşma.."** (Tevbe, 8) Zeynep el-Gazali, işkencelerin ardı arkasının kesilmediği günlerin birinde: **"Ey Rabbim, Abdunnasır'ın bize yapılan bu işkenceyi bilmesi mümkün müdür? Beşerin güç yetirmesi mümkün olmayan bu işkenceden haberdar mıdır? Eğer Abdunnasır**

bunlardan haberdarsa bunu bana göster" diye dua ettim, dedi. Bunu Zeynep el-Gazali bana bizzat anlattı. (Zeynep el-Gazali yüce Allah'ın hayır ve bereket ihsan ettiği bir kadındır. Duaları yüce Allah katında müstecap biridir). Devamla dedi ki: **"Bu duamdan iki gün sonra bize işkence yapmaktan sorumlu olan Şems Bedran geldi ve:**

"Ey Saffet! (Saffet el-Rubi cellâtların en meşhurlarından olan bir başçavuştur) **Zeynep el-Gazali'ye beş yüz kırbaç vuracaksın"** dedi. Askerler beni tutup ellerimi ve ayaklarımı bağladılar. Öyle bağladılar ki yarım küre haline getirdiler. Ve beni kamçılamaya başladılar, elbiselerim yırtıldı ve vücudumdan kanlar fışkırmaya başladı. Başım ve gözüm şişmiş, yüzüm paramparça olmuştu. Daha sonra beni hayatla ölüm arasında bıraktılar. Birisi:

"Onu oturtun" dedi. Beni oturttular, daha sonra aynı adam:

"Ona bir bardak limonata getirin" dedi. Ben de kendi kendime dedim ki: Askeri cezaevinde bir bardak limonata ha, her halde bu bir mucize! Daha sonra bir bardak limonata geldi ve onu içtim. Aynı adam: Ey hacı! Dedi. Ben:

"Evet" dedim. Gözlerim ve yüzüm şişmişti, çok zorlukla ve bulanık bir halde görüyordum. İşkenceden önce elbiselerimi sıkıca bağlıyordum ki, parçalandığında avretim gözükmesin diye... Aynı adam bana: **"Ey Zeynep!"** dedi. Ben:

"Evet" dedim ve dikkatle baktım ki, Şems Bedran'ın arkasında Cumhurbaşkanı Abdunnâsır ve Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdulhakim Amr duruyor ve işkenceyi izliyorlar.

Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi: **"Onlar ateşin çevresine oturmuş müminlere yaptıkları azabı seyrediyorlardı."** (Buruc, 6–7) Abdunnâsır, Zeyneb el-Gazali'ye:

- **"Şayet benim oturduğum koltukta olsaydın bana ne yapardın?"** der. Zeynep el-Gazali:

"Ben senin yerinde bu koltukta oturamam ve orada bulunamam" der. Abdunnâsır;

- **"Şayet Müslüman Kardeşler bu koltuğu (hükümeti) ele geçirseler bana ve bize ne yaparlar?"** der. Zeynep el-Gazali şu cevabı verir:

"Birinci olarak; Müslüman Kardeşler yönetimi ele geçirme aşığı değillerdir. Onlar "La ilahe illallah" bayrağının toplumun üzerinde dalgalanmasını istiyorlar, işte toplum bu bayrak altında olduktan sonra dileyen insan memlekete hükmetsin, orayı

sevk ve idare etsin, artık önemli değildir. İkincisi; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar dahi ben o koltukta olamam. Çünkü ben kadınım. Kadınlar yönetici olamazlar. Üçüncü olarak; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar ilk önce onu temizlerler. Çünkü bu koltuk murdar, pislenmiş durumda. Çünkü bu koltuğun üzerinde tağut, kâfir ve fâcirler oturmuşlardır." Abdunnâsır:

-"Ey Saffet! " der. Saffet: **"Evet"** der. Abdunnâsır;

"250 kırbaç daha vurun" der. Ve bana 250 kırbaç daha vururlar. Neticesinde yarı ölü olarak yere düştüm ve işkencenin başında olan Doktor, Şems Bedran ve Abdunnâsır'a:

"Siz bunun hayatta kalmasını istiyor musunuz?" diye sorar. Abdunnâsır: **"Evet,**

yargılanması için sağ kalmasını istiyoruz" der. İşkence sekiz ay sürdüğünden doktor onlara der ki:

- **"O halde bu kadının omurga kemiğine özel bir iğne yapılması gerekir. Bu iğnenin fiyatı da on beş cüneyh. Bu iğne ne benim eczanemde, ne de piyasadaki eczanelerde mevcut."** Abdunnâsır da der ki:

"Bu iğne Mareşal Abdülhakim'in eczanesinde var, gidin onu onun eczanesinde veya benim eczanemde arayın." Zeynep el-Gazali sözlerine devamla diyor ki:

"Bana yirmi yedi cüneyhlik ilaç getirip verdiler. Üç gün sonra komadan çıktım. Gözlerimi açtığımda doktor başımda duruyordu. O anda doktorun Abdunnâsır'a: **"Siz bunun sağ kalmasını istiyor musunuz?"** sözünü hatırladım ve dedim ki:

- Ey doktor! **"Senin benim hayatımı muhafaza etmeye tek bir an bile gücün yetmez. Çünkü yüce Mevlâ buyuruyor ki: "Onların ecelleri geldiğinde ne bir an ertelenir, ne de öne alınır."** (Araf, 34)

Bunun üzerine doktor elini uzatır ve Zeynep el-Gazali'ye: **"Artık ben müslüman olmak istiyorum"** der. Zeynep el-Gazali de ona: **"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de"** der. Sonra da ona: **"Filan hücrede bulunan Seyyid Kutub'a git, o sana İslâm'ı öğretir"** diye tavsiyede bulunur. Bunun üzerine Doktor; **"Hacı abla, seni işkenceye götüren polis Hasan da benim gibi müslüman olmak istiyor"** der.

Zeynep el-Gazali: **"Onu da getir"** diye cevap verir. O da kelime-i şehadet getirir. Bunun üzerine:

"İkiniz birlikte Seyyid Kutub'a gidin, size İslâm'ı öğretsin" deyip onları oraya gönderir. İşte bu iki kişi hapishanede Seyyid Kutub ile Zeynep el-Gazali arasında haberleşmeyi sağlarlar. Zeynep el-Gazali, Seyyid Kutub'a büyük bir saygı besler. Günümüzde bile onun adını andığında **"İmam Seyyid Kutup rahimehullah"** der. Hatta mahkemede **"Seyyid Kutub sana iftira attı"** dediklerinde Zeynep el-Gazali onlara: **"Hâşâ Seyyid Kutub benim için yalan söylemez. O benim için yalan söylemez"** cevabını verir.

Hülasa kardeşim bu kıssalardan da gördüğün gibi kişinin kendi kalbi bile kendi elinde değildir. İnsanın kalbi bu münafıkların savaş açtıkları Allah'ın elindedir. Şimdi münafıklar menfaat bekledikleri kimselerin kalplerini elinde bulunduran Allah'a karşı mı savaş açıp başarıya ulaşacaklar? Hayır, asla buna erişemezler. Allah buna engel olur. Nitekim Enfal suresinin 24. ayetinde şöyle

buyrulmuştur: **"Ey iman edenler! Allah'ın Rasulü sizi kendinize hayat verecek şeylere davet ettiği zaman hemen Allah'ın ve Rasulünün davetini kabul edin. Bilin ki Allah kişi ile kalbi arasına girer ve siz onun huzurunda toplanacaksınız."** (Enfal, 24)

64, 65 ve 66. ayetlerde: **"Münafıklar aleyhlerine bir sure inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz alay edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır. Onlara niçin alay ettiklerini sorsan, yemin olsun ki biz lafa dalmış eğleniyorduk, derler. Onlara de ki: Allah ile ayetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz"** buyruluyor.

Tebük seferine giderken münafıklardan bir grup: "Bu adam Şam'ın saraylarının fethedileceğini ve Rumlarla savaşılacağını

iddia ediyor... Bakınız bu mu Şam'ın saraylarını ve Rumların kalelerini fethedecekmiş!?" diyerek alay ediyorlardı. Şam yüce Allah Peygamberine bu münafıkları haber verdi. Vedia bin Sabit de bunlardandı. Bu ayet-i kerime nazil olduğunda Vedia bin Sabit, Allah Rasulü (sav)'ın devesinin yularını tutmuş ve yemin etmiştir. Aziz ve celil olan yüce Allah da: **"Siz Allah ile ayetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra kâfir oldunuz"** buyurmuştur. Mahşi bin Humeyyir de bu münafıklardandı. Vedia ile aralarında nükteli nükteli konuşuyor ve gülüyorlardı. Fakat bu kez Mahşi konuşmamıştı ve bunun için âyet-i kerimede **"sizlerden bazılarını affetsek bile"** ifadesi gelmişti. Diğerleri için ise "diğer bir gruba azap edeceğiz" bölümü nazil olmuştu.

Bu âyet-i kerime Kur'ân-ı Kerim ile Rasulullah'ın sünneti ile veya Rasulullah ile alay edenin yahut Allah'a yahut Rasulullah'a şovenin bunu şakadan dahi yapsa İslâm'dan çıkmış olacağına ve kanını helâl kılacağına hatta tevbe ettirilmeye ihtiyaç olmadan öldürülmesi gerektiğine dair kesin bir delildir. Hadis-i şeriflerde Rasulullah'ın, şarkı söyleyerek kendisini hicveden Abdullah bin Hatal'ın iki cariyesinin kanlarının helâl olduğuna hüküm verdiği rivayet edilmektedir. İbn Hatal Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Müslüman olduktan sonra mürted olup tekrar Mekke'ye kaçmıştı. Rasulullah Mekke'yi feth ettiğinde bir kısım insanlar hakkında: **"Siz onları Kâbe'nin perdelerine sarılmış bir şekilde bulsanız dahi onları öldürün"** buyurmuştur. Bunlar Abdullah bin Hatal, iki cariyesi, Ebu Cehil'in oğlu İkrime, Abdullah bin Ebi Sarh ve Mikyes bin Sababe'dir.

Müslümanlar bunları öldürmeye gittiklerinde fiilen Abdullah bin Hatal'ı Kâbe'nin perdelerine sarılmış bir halde olduğu halde öldürdüler.

İbn Teymiye bu konu ile ilgili olarak yazdığı es-Sârimu'l-Meslul âlâ Şalimi'r-Rasul (Rasulullah'a Sövene Karşı Yalın Kılıç) isimli eserinde şunları söylüyor: **"Rasulullah'ın Mekke'yi fethi esnasında söylemiş olduğu bu hadis-i şerif gösteriyor ki bir kadın Rasulullah'a küfretse tekrar tevbe etse tevbesi ile kanını koruyamaz."** O kadının öldürülmesi gerekir. Kadın için durum böyle iken erkeğin durumu ne olacaktır? Çünkü savaş esnasında kadınlar öldürülmez, yani bizim kendilerine karşı savaştığımız düşmanlarımızın hanımları, çocukları bize karşı fiilen savaşmazlarsa onlar öldürülemezler. Çünkü Rasulullah savaşta kadın ve çocukların öldürülmesini yasaklamıştır. Ancak Mekke'nin fethi

esnasında öldürülmesini emrettiği bu iki cariye Rasulullah'a karşı savaşmamış, savaşa iştirak etmemişlerdir. Rasulullah bütün Mekke halkını affettiği halde adı geçen bir kısım erkeklerin ve bu iki cariyenin kanlarını helâl kılmıştır. Bu da gösteriyor ki Rasulullah'a küfreden kadın dahi olsa cezası ölümdür. Bu hususta başka bir hadise de şu şekildedir:

Medine'de sahabelerden âmâ bir adamın kâfir bir cariyesi vardı. Bu cariye Allah Rasulü (sav)'e söverdi. Bir gün bu cariye Allah Rasulü (sav)'e söverken sahibi bunu işitti. O cariyeyi yakalayarak yere yatırıp başına yastık koydu ve yastığın üzerine otururak o cariyeyi yastıkla boğup öldürdü. Tıpkı Afganistan'daki Muhammed Nur Taraki'nin öldürülmesi gibi. Muhammed Nur Taraki Afganistan'da komünist bir liderdi. Yardımcısı Hafızullah Emin, aracılığı ile yaklaşık olarak 200 bin tane insanın canına

kıydı. Fakat sonunda Allah Hafizullah Emin'i ona musallat kıldı. Hafızullah Emin Muhammed Nur Taraki'yi tutukladı ve onun boğulmasını emretti. Muhammed Nur Taraki'nin yüzüne Davud Faruk isimli biri bir yastık koydu, üzerine oturdu. Böylece Nur Taraki'nin canı çıktı. Nur Taraki: **"Ölmeden önce bir yudum su verir misiniz?"** diye talepte bulundu, fakat ona bir yudum su dahi vermediler. Bu olay 15 Eylül 1979 yılında oldu. Çünkü senin kendisi ile işbirliği yapmak istediğin adamın kalbi ne senin elinde ne de o adamın elinde? Kalpleri yaratan ve onlarda olanları çok iyi bilen Halik'in elindedir.

Rasulullah bu âmâ adamın boğarak öldürdüğü cariyesinin kanını mubah saymıştır. Çünkü bu Rasulullah'a küfreden bir zındıktır, tevbe ettirilmeden öldürülmesi gereklidir. Cumhur ulemaya göre Allah'a ve Rasulüne söven bir insan bu küfretmesinden

sonra yüz kere dahi kelime-i şehadet getirse tevbesi kabul edilmez, derhal öldürülür. Diğer bir kısım âlimlere göre ise tevbesinde samimi olduğu anlaşılırsa öldürülmeyebilir.

Kur'ân-ı Kerim'le veya bir ayetle ya da sahih Sünnet ile alay eden; dine, Allah'a veya Rasulullah'a söven kimsenin hükmü de böyledir. Örneğin sakalla alay eden bir kimse kâfir olur. Çünkü Allah Rasulü (sav)'in Sünneti ile alay etmiş olur. Sünnetin sünnet olması ile alay etmekle birinin sakalı ile alay etmek farklı şeylerdir. Çünkü o sakalın sahibi adi bir kimse olabilir. Meselâ bir kimse sakal bırakmış ve müslümanlar hakkında tağutî rejimlere rapor sunmayı da vazife edinmişse sen de ona: "Bu sakalın murdarlık üzerine bitmiştir" dersen sen burada o sünnetle istihza etmiş sayılmazsın. Sen bu kişinin sakalı kötü niyetle bıraktığını izah etmek istersin. Tabi ki bu hususta herhangi bir mahzur yoktur.

Yine sen Müslümanlara birçok şerri dokunan ve yalancı olduğunu anladığın bir insanın cübbe ve şalvar gibi şeylere önem verdiğini gördüğünde sen buna: "Sadece işin cübbe ve şalvar giymek, başka bir işin yok" diyecek olursan cübbe veya şalvarla veya giydiği kıyafetle alay etmeden öte, o kıyafeti taşıyan kişinin adi biri olduğunu belirtmek istersin. Elbette ki bunlar sünnetle alay etmek veya farzı terk etmek manasına gelmez.

Aslında insanların arasında öyle kimseler vardır ki bir kısım şeylerin takvaya sebep olacağını zannederek onu yapmaya çok hassasiyet gösterirler, fakat Allah'ın haramlarını işlemekten hiç çekinmezler. İşte bu gibi insanlardan Iraklı olan bir grup Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'a şunu sormuşlardır:

"Pire kanı hakkında ne dersin, o necis midir?" Abdullah da:

"Siz nerelisiniz?" demiş. Onlar da:

"Biz Irak'lıyız" demişler. Abdullah:

"Siz Hz. Hüseyin'in kanını helâl görüyor, onu akıtıyorsunuz. Sonra da pirenin kanının ne olduğunu soruyorsunuz, öyle mi?" diye cevap vermiştir.

Haricîler de aynen bu mantığı yürütmüşlerdir. Biz onlardan çok bahsettik. Onlar net insanlardı. Cesaretli idiler. Gece gündüz ibadet ederlerdi. Fakat bazı yönlerden de apaçık sapıklığa düşmüşlerdi. Sapıtmaktan Allah'a sığınırız.

Hülasa dine sövmenin hükmünü bilen bir insan dine sövecek olursa İslâm'dan çıkmış olur ve öldürülür. O kimse yıkanmaz, cenazesi kılınmaz, kefenlenmez ve Müslümanların kabrine defnedilmez. Ayrıca çocukları onun malına mirasçı olmazlar. Şayet İslâm ile idare edilmediğinden dolayı öldürülmeyecek olur ise karısı kendisinden

boş olur, nikâhı hemen gider. Tekrar İslâm'a dönecek olursa böyle bir kişinin hanımı nikâh akdini yenilemeden önce efendisine helâl olur mu, yoksa olmaz mı meselesi ihtilaflıdır. Hanefilere göre böyle bir kimsenin mehir vermeksizin nikâh akdini yenilemesi gerekir. Şafiler ise: **"Nikâh akdini yenilemeye ihtiyaç yoktur"** demişlerdir. Yani mürted olup tekrar İslâm'a dönen kimsenin hanımı akdi yenilemeksizin efendisine döner ve helâl olur.

Askerî merkezlerde tuttuğumuz komünist Afganlılar ve zındıklar yüz defa dahi la ilahe illallah diyerek şahadet getirseler bile öldürülürler. Çünkü Allah Rasulü (sav), Hilal (Abdullah) bin Hatal'ı Mekke'de öldürtmüştür. Yine Rasulullah tarafından kanı helâl kılınan Abdullah b. Ebi Şerh, Hz. Osman ile birlikte Allah Rasulü'ne tevbe etmek için gelir. Allah Rasulü (sav), Abdullah b. Ebi Şerh'in tevbesine cevap

vermeksizin bir müddet bekler, daha sonra kabul eder. Allah Rasulü (sav) Abdullah b. Ebi Serh'in kanını heder saymış ve onun öldürülmesini emretmişti. Fakat o Hz. Osman'ın sütkardeşi olduğundan Mekke'nin fethi esnasında ona sığınmış ve onunla birlikte Rasulullah'a gelmişti. Daha sonra Allah Rasulü:

"Sizden biriniz bunu vurmalıydınız" der. Bunun üzerine sahabeler:

"Ey Allah'ın Rasulü, bize gözünle işaret etseydin ya!" derler. Rasulullah da:

"Hiçbir peygamberin gözü ile ihanet etmesi (caiz) olmaz" buyurur.

Görüldüğü gibi bir insan **"la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah"** deyip şahadet getirerek gelse dahi Rasulullah öldürülmesi için onu bekletmiştir. Bu da göstermektedir ki dinden çıkan zındığın kelime-i şahadet getirmesine itibar edilmez.

Yine hayatını komünizme adamış ve İslâm'a karşı savaşmış komünist bir kişinin getirdiği kelime-i şahadet kabul edilmez.

Afganistan'daki Caci bölgesinde bazı kardeşlerimiz komünist askerlerin ezan okuyup namaz kıldıklarını işitince onlarla savaşmaktan çekinmişlerdi. Ben onlara: **"Onlarla savaşın, onları öldürün"** dedim. Çünkü onlar:

Müslümanların yollarını kesen eşkıyalardır. Komünizm bu kimselere dayanarak ayakta durmaktadır. Bunlar birçok Müslüman'ı öldürmüşlerdir. **Bunlar en azından kısas olarak öldürülürler...**

Çünkü bunlar düşmanların safında bulunan kimselerdir. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir: **"Eğer beni Tatarlarla birlikte görürseniz başımın üzerinde Kur'ân-ı Kerim'i bulsanız dahi beni öldürün."** Evet, İslâm'a karşı küfrün yanında yer alanlar öldürülürler.

Bir kardeş bana şöyle demişti: **"Komünist merkezlerden birini ele geçirdiğimizde, içerisinde bazı kimselerin gerçekten müslüman olduklarını ancak, zorlandıklarından dolayı Müslümanların safına geçemediklerini öğreniyorduk..."**

Bu kimseler orada kalmaya zorlanmış ve mecbur bırakılmış kimseler olsalar dahi, düşmanın safında yer aldıkları müddetçe öldürülürler. Peki, bu kimselerin affedilmesi ne zaman mümkün olur? Bunları yakaladığımızda bu kimselerin orada kalmaya zorlanmış, mecbur bırakılmış kimseler olduğu, bize karşı savaşa iştirak etmedikleri, bilakis bizim safımıza geçmek için fırsat gözetleyen kimseler olduğu ve hiçbir müslümanın kanını dökmedikleri anlaşıldığı takdirde bu insanlar affedilebilirler. Ancak bir müslümanın kanını dökmüş iseler bu kimseler öldürülürler. Bu insanlar tevbe etseler dahi onları öldürmek

caizdir. Çünkü: **"Eğer San'a ehlinin tamamı bir adamı öldürmeye iştirak etselerdi hepsini onun karşılığında öldürürdüm"** buyrulmuştur. Ayrıca Hz. **Ömer (ra), San'a ehlinden yedi kişiyi bir adamı öldürmeleri karşılığında kısas emri gereği öldürmüştür.**

Komünist merkezlerde bulunanlar nice Müslüman'ı öldürmüşlerdir. Sayısız Müslüman'ı katletmişlerdir. İşte bu sebeple en azından bir müslüman kanının dökülmesine iştirak etmişlerdir. Bunlar uçaksavarların başında bulunan kimselerdir. Bu kimseler, Allah ve Rasulüne karşı savaş açan komünist merkezleri koruyan kimselerdir. Bu kimseler, cihadı yok etmek isteyen kimselerdir. Bu kimseler, yol kesici olan eşkıyalardır ve bunlara yol kesen eşkıyaların cezasını uygularız. Şu ayet-i kerime bunların cezasını beyan etmektedir: **"Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların**

cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

İzah etmekte olduğumuz ayet-i kerimeye dönelim: Daha önce Kur'ânla, Sünnetle veya Allah Rasulü (sav) ile alay etmenin hükmünü zikretmiştik. Ayrıca Allah'ın dinine veya şeriatına herhangi bir noksanlık isnat eden ya da Allah Rasulü (sav)'e küfreden kimseler hakkında İbn Teymiye'nin **"es-Sarimul Meslul Âlâ Şetimi'r-Rasul"** isimli eserinden nakiller yapmıştık. İbn Teymiye Peygamber'e (sav) küfreden kimsenin veya Peygamberle alay eden ya da Peygamber'e herhangi bir eksiklik isnat eden kimsenin bunu yaparken; ister şaka olarak, isterse ciddi olarak yapmış olsun dört mezhep imamının ittifakı ile öldürüleceğini

bildirmiştir. Ancak bu kimseden tevbe etmesi istenir mi, istenmez mi? Dört mezhep imamının cumhuruna göre bu kimsenin tevbe etmesi istenmez ve öldürülür. Zımmî, hristiyan veya yahudi hakkında ise, İmam Ebu Hanife'nin dışında üç mezhep imamı öldürülür demişlerdir. İmam Ebu Hanife ise öldürülmez, demiştir. Çünkü zımmî, hristiyan veya yahudinin küfrü, Allah Rasulü (sav)'e ister şaka, isterse ciddi olarak küfretmesinden daha ağırdır, demiştir. Kur'ânla ve sünnetle istihza eden kâfir olur. Ancak sünneti yaşayanlarla istihza eden kimsenin kâfir olması, bu kimseleri dinlerinden dolayı istihza etmiş olmasıdır. Yani bir adam başka birinin sünneti yaşadığını görür ve bu sünneti yaşayanın aynı zamanda isyan içinde olduğunu, saptığını bilirse böyle bir insanla istihza eden kâfir olmayacağı gibi günahkâr dahi olmaz. Çünkü böyle biri ile istihza eden onunla

dininden dolayı değil, fısku fücurundan dolayı istihza etmiştir. Meselâ sakallı bir insan sırf sünnet olsun diye entarisini kısa giyiyor, onunla beraber faiz yiyor veya içkili hotel işletiyor. Biri de buna: "Bakınız, bu adama, elbisesini kısaltıp sakalını uzatıyor, ayrıca faiz yiyor. Keşke bu adam elbisesini uzatıp sakalını kısaltsa bunun için daha iyi olur" demiş olsa elbetteki bu sünnetle değil, sünnete bürünen bu sahtekârla alaydır.

Hülasa sünnet ile sünnet olduğundan dolayı alay etmek veya sakalı sünnet olduğu için sevmemek yahut âlimleri din adamları olduğu için sevmemek işte bunlar kişiyi küfre götürür. Buna mukabil vallahi birçok sakal bırakan kimseler var ki onlar yalancı, sahtekârlardır demek kişiyi küfre götürmez, İslâm dininden çıkarmaz. Fakat her sakallı facirdir, her sakallı adidir, her sakallı casusdur şeklindeki genellemeler kişiyi İslâm'dan çıkarır. Böyle bir tavır sünnet ile

istihzadır. Sünneti taşıyan insan ile istihza değildir.

Ahmed b. Hanbel'in oğlu, babasından sünnet ile istihza edenin tevbe ettirilmeden öldürüleceğini rivayet etmiştir. Nitekim Hz. Halid b. Velid (ra) da kendisine: **"Arkadaşınız şöyle diyor"** diyen ve arkadaşınız ifadesi ile de Rasulullah'ı kasteden bir kimseyi öldürmüştür. Çünkü bu ifadeyi Rasulullah ile istihza saymıştır.

Allah Teala'nın emirlerinden herhangi bir emri ile istihza etmek de kişiyi küfre düşüren hususlardandır. Meselâ İslâm'ı yaşayan insanlara gerici demek kişiyi dinden çıkarır, kâfir eder. **"Son zamanlarda gericilik artti, sen de gericisin, çünkü sakallısın veya sünnete uyuyorsun yahut insanları Allah'a davet ediyorsun"** şeklindeki sözleri söyleyenler de İslâm dininden çıkan kâfirlerdir. Çünkü onlar İslâm'ı gericilikle itham ediyorlar ve onu küçümsüyorlar. Siz

bir kadına niçin uzun giymiyorsun, başını neden örtmüyorsun? Dediğinizde eğer o kadın size uzun giymek gericilik, baş örtmek karanlık ortaçağın kalıntıları şeklinde bir şey söyleyecek olursa bu kadın kâfirdir, İslâm'dan çıkmıştır. Ancak şu nokta gözden kaçırılmamalıdır: Bugün müslümanlar İslâm'dan çok uzak kalmışlardır. Her şeyden önce bunlara İslâm anlatılmalı, insanı dinden çıkaran ve günahkâr kılan şeyler izah edilmeli, kişiyi İslâm'a sokan, kelime-i şahadeti ne gibi davranış ve sözlerin bozduğu iyice anlatılmalıdır ki kişiler cehaletten kurtulmuş olsunlar.

Hülasa Allah'a, Peygamber'e küfreden kimse İslâm'dan çıkar. Eğer bu kimsenin hanımı müslüman ve İslâm'a küfretmemiş ise İslâm'a veya Allah'a ya da Rasulü'ne küfreden kocasıyla yattığı zaman zina etmiş olur. Evlatları veled-i zina olur. O kadının Allah'a, Rasulü'ne veya İslâm dinine

küfreden kocasının yanında kalması kesinlikle caiz değildir. Çünkü kadın müslümandır, erkek ise kâfirdir. Hiçbir müslüman kadın kâfir bir erkekle evlenemez. Ebi'l-As bin er-Rebi' İslâm'a girmeyi kabul etmediği zaman, Allah Rasulü (sav) kızı Zeyneb'e Ebi'l-As bin er-Rebi'in yanında kalmamasını, o adamı kendisine yaklaştırmamasını ve kendi nefsini o adama teslim etmemesini emretmişti. Ebi'l-As bin er-Rebi' Peygamberimizin kızı Zeyneb ile evli idi. Kâfirlerle evlenmek caiz değildir.

Bu hususta yüce Mevlâ müslüman erkeklere şöyle buyurmaktadır: **"Kâfir kadınları nikâhınız altında tutmayın."** (Mümtehine, 10) Başka bir ayette ise müslüman kadınlara şöyle buyrulmuştur: **"Müşrik olan erkek hoşunuza gitse bile mümin bir köle hür olan müşrik bir erkekten daha hayırlıdır, iman edinceye kadar**

müşrik erkeklerle evlenmeyin." (Bakara, 221)

Dine, Allah'a veya İslâm'ın emir ve yasaklarından herhangi bir hususa küfreden ya da bunlardan biriyle alay eden, İslâm'ın emirlerini basit ve hafif gören kimseler İslâm'dan çıkarlar. Bu noktaya son derece dikkat etmemiz şarttır. Birkaç defa da olsa faiz yiyen kimse sadece faiz yemesinden dolayı kâfir olmaz. Ancak tek bir defa dahi **"faiz yememek gericiliktir"** veya **"İslâm'ın herhangi bir hususu çağ dışılıktır"** ifadesini kullanacak olur ise **bu insan dinden çıkar.**

Bu hususta İbn Hacer el-Heysemî ez-Zevâcir an-İrtikabi'l-Kebair isimli eserinde şöyle demektedir: "Küfür ve şirkin kısımlarından bazıları da kişinin uzun zaman sonra veya yakın bir zamanda dinden çıkacağına niyet etmesi yahut dinden çıkmasını dili veya kalbi ile görünürde imkânsız da olsa belli bir şarta bağlamasıdır.

Mesela bir insan dese ki: **"Eğer şöyle şöyle olursa ben Yahudi olayım yahut Hristiyan olayım, eğer o faiz yemiyor ise ben dinden çıkmış olayım."** Bu adamın söyledikleri doğru dahi olsa böyle bir kişi dinden çıkar. Yani falan kimse casustur dese ve etrafında bulunan insanlar da ona: **"Hayır bu casus değildir. Eğer bu casus ise onu isbatla"** deseler, bunun üzerine o adam da: **"Eğer o casus değilse ben Yahudi ve Hristiyan dini üzereyim"** dese bunu söyleyen kimse direk olarak Yahudilik ve Hristiyanlık dini üzere olur. Bu hale düşmekten Allah'a sığınırız.

Bir kimse: **"Eğer falan kişi böyle yapmış ise, ben İslâm dininden beriyim"** dese veya: **"Eğer böyle yaparsa ben İslâm'dan uzak olayım"** dese bu doğru dahi olsa ya da dili ile veya kalbi ile bunun gerçekleşmesini başka bir şarta bağlamış dahi olsa ve hatta bu şartın gerçekleşmesi aklen mümkün olmayan bir husus dahi olsa, bu kimse bu

lafzı söylemesi ile birlikte kâfir olur. Yine: **"Ben mücahitlere yardım etmezsem müslüman olmayayım"** dese, bu kimse mücahitlere yardım etse dahi müslüman olmaz. Çünkü bu tür konularda, bir takım şeyleri hali hazırda veya ileride olacak herhangi bir şarta bağlayarak konuşmak caiz değildir. Yani **"eğer şöyle olursa ben böyle olayım"** ya da **"eğer böyle yaparsam yahudi olayım, hristiyan olayım"** ya da **"mecusi olayım"** veya **"İslâm'dan çıkayım"** gibi sözleri şarta bağlayarak telaffuz etmek caiz değildir. Örneğin: "Ben şu işi yaparsam İslâm dininden çıkmış olayım" dese -bu sözü söylemekten Allah'a sığınırız- bu sözü söyleyen kimse o işi yapmamış olsa dahi söylediği an İslâm dininden çıkar ve o anda kâfir olur. Bunu inat olarak ya da alay ederek veya şaka olarak söylemesi arasında fark yoktur. Aynı şekilde dünyanın başlangıcının olmadığına inanması veya

Allah Teala için icmâ ile sabit olan bir hususu reddetmesi etmesi yahut zaruret-i diniyeden malum olan bir şeyi reddettmesi, örneğin yüce Allah'ın ilim veya kudretini ya da cüz'i şeyleri dahi bildiğini inkâr etmesi veya Allah Teala hakkında düşünülemeyecek bir şeyi, örneğin renk vb. şeyler gibi hususları yüce Allah'a nisbet etmesi halinde o kimse kâfir olur."

İbn Hacer el-Heysemî bunları zikrettikten sonra bu kaideyi tafsilâtlı olarak açıklamaya başlamaktadır. Yine bir kişinin müslümanların icmaı ile ancak bir kâfirin yapacağı işi yapmış olması onu dinden çıkarır. Velev ki müslüman olduğunu söylese dahi. Mesela, hristiyanlarla birlikte hristiyan kıyafeti giyerek kiliseye gitmesi veya Kur'ân-ı Kerim'den herhangi bir sahifeyi ya da üzerinde besmele yazılı olan bir kağıdı pisliğe atması yahut da ümmetin Peygamber olduğu hakkında ittifak ettiği

herhangi bir peygamberde şüphe etmesi o kişiyi küfre sokar. Aynı şekilde Tevrat, İncil, Zebur veya İbrahim (as)'a verilen sahifelerin indirilmesi hususunda ya da Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir âyet hususunda şüpheye kapılırsa kâfir olur. Yine bir insan İslâm ümmetini saptıran Baas Partisi mensupları gibi insanların kâfir oldukları hususunda şüphe edecek olursa küfre düşer. Baas Partisi'ne mensup olan insanlar ümmeti saptırmaktadırlar. Dolayısıyla onlar kâfirdirler. Çünkü onlar liderleri olan hristiyan Michel Aflek'i Müslümanlara tercih ediyorlar, Allah Rasulü'nü ve müminleri bırakıp onu dost ediniyorlar. Arap hristiyanları, Afgan Müslümanlarına tercih ediyorlar. Michel Aflek'in sözlerini Rasulullah'ın hadislerine tercih ediyorlar. Kur'an-ı Kerim'in veya İslâm'ın bu çağı idare etme gücünde olmadığını söylüyorlar. İşte bunları yapan

insanların kâfirliğinde şüphe eden de kâfirdir.

Evet, Baas Partisi'ne mensup olanlar bütün bu sayılanları yapıyorlar, Kur'an'ı sevmiyorlar, hatta Kur'an'ı sevenleri dahi sevmiyorlar. Bağdat Üniversitesi'nde konferanslarda ayağa kalkıp Rasulullah'ın aleyhine konuşuyorlar ve İslâm'a dil uzatıyorlardı. Bu sözlerinden sonra yüzü kızaran müslümanları gözetleyip tesbit ediyorlar ve konferanstan sonra götürüp muhakeme ediyorlardı. Böyle bir müslüman herhangi bir şeyi söylediği için değil, sadece yüzü kızardığı için muhakeme ediliyordu. Şimdi bunu yapanların İslâm ile ne ilgisi olabilir?

Komünistlerin hükmü de aynı şekildedir. Komünist bir kimsenin kâfirliğinde şüphe eden kimse -Allahu alem- kâfir olur. Komünizm yolu ile İslâm ümmetini saptırmak istiyorlar. Diğer yandan bütün sahabeleri

tekfir etme ve Rasulullah'ın vefatından sonra onlar mürted oldular şeklinde bir iddiada bulunma da kişiyi küfre götürür. Yine kişinin Mekke ve Kâbe'nin yerleri hakkında şüphe edip: **"Vallahi bilmiyorum, bugün Mekke var olan Mekke mi yoksa Filistin'de bir yer mi?"** diyen yahut **"bilmiyorum ki Kâbe Mekke'deki Kâbe mi yoksa Şam'daki bir yer mi?"** diyen bir kimse de kâfir olur. Çünkü o; Kâbe, Mescid-i Haram ve hac eden kimsenin haccı hakkında şüphe etmektedir.

Yine kim haram kılınan bir şeyi helâl sayacak olursa o kişi kâfir olur. Bu mesele, üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Bu hususta İbn Teymiye diyor ki: **"Kim yabancı kadına bakmanın helâl olduğunu iddia ederse şüphesiz ki o icma ile kâfirdir. Yine kim ekmeğin haram olduğunu söylerse o da icma ile kâfir olmuş olur."** Sen bir gence dersin ki: **"Niçin bu kıza bakıyorsun?"** Bakarsın ki o: **"Ona bakmada ne var ki,**

sanki o haram mı?" diye cevap verir. İşte böyle bir kimse kâfir olur, İslâm'dan çıkar. Oruç, namaz da böyledir. Yani namazı inkâr eden veya onu alaya alan dinden çıkar. Abdestsiz namaz kılan kâfir olur. Çünkü bu din ile alay etmiş olur. Yine şer'an bir gerekçe olmaksızın herhangi bir müslümana veya zımmî olan kâfire eziyet etmeyi helâl gören de dinden çıkar. Sen ona: **"Niçin müslümana eziyet ediyorsun?"** diye sorduğunda o sana: **"Ona eziyet etmek helâldir"** der. Böylece haramı helâl kılmış olur. Keza Rasulullah'ı tahkir maksadı ile: **"O siyah biri idi"** derse kâfir olur. Çünkü Rasulullah'ın siyah olmadığı, beyaz tenli ve al yanaklı olduğu Tevrat'da bile yazılı idi.

Yine kişinin: **"Rasulullah sakal bırakmadan ölmüştü"** demesi onu dinden çıkarır. Çünkü o Rasulullah (sav) ile alay etmiş olur. Keza: **"Rasulullah Kureyş kabilesinden değildi, Arap değildi, insan**

değildi" şeklindeki vasıflandırmaları Rasulullah'ı yalanlama mahiyetinde olduğundan öyle diyen kişiyi dinden çıkarır. Bu izahlardan şu neticeye varılır ki, Rasulullah (sav)'de varlığı icma ile sabit olan herhangi bir sıfatı inkâr eden kâfir olur. Mesela Kadıyani mezhebine mensup olanlar gibi, Rasulullah'dan sonra herhangi bir peygamber gönderileceğini mümkün gören kimse kâfir olur. (Bugün Kadıyaniler Pakistan'da bulunuyorlar. Sayıları yaklaşık olarak bir milyona varmaktadır. Onlar Lahor'un Rabve denilen mahallesindeki Mirza Gulam Ahmed'in Peygamber olduğuna inanmaktalar. Şu an Mirza'nın kabri Rabve"dedir. Onun kabrine hac ediyorlar. Kadıyaniler dışişleri bakanlığında, orduda ve emniyette büyük mevkiler işgal ediyorlar. Fakat şu an Pakistan Kadıyanilik mezhebinin kabul edilmeyen bir din olduğunu ilan etmiş bulunuyor. Onlar

müslüman oldukları imajını veriyor, Kadıyaniliklerini gizliyorlar. Ancak çocuklarını evlendirdiklerinde Kadiyani olduklarını söylüyorlar. Şahsın Kadiyani olduğu o zaman anlaşılıyor).

Yine bir insan: **"Mekke'de kendisine peygamberlik gönderilen kimse yahut da Medine'de vefat eden peygamber Hz. Muhammed mi yoksa başka biri mi bilemiyorum?"** şeklinde herhangi bir söz söylerse tabii ki İslâm dininden çıkmış olur.

Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanan Amerika'da yaşayan zenci müslümanlar da kâfir idiler. Çünkü onlar Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanıyorlardı. Bunların çoğunluğu Chicago eyaletinde bulunmaktadır. Sayıları yaklaşık üç-beş milyon arasındadır. Fakat Allah'a hamd olsun peygamberlik iddia eden Elijah Muhammed öldükten sonra oğlu Varisüddin'i Amerika'daki müslüman

gençler babasının peygamber olmadığına ve Hz. Muhammed'den sonra peygamber gelmeyeceğine dair ikna ettiler. Bunun üzerine Varisüddin şunu ilan etti: "Babam peygamber değildi, bir ıslahatçı idi." Elhamdülillah şu an o ve diğer siyahî müslümanlar da diğer müslümanlar gibiler, onlar gibi oruç tutuyor ve onlar gibi hac yapıyorlar.

Diğer yandan: **"Peygamberlik çalışılarak elde edilen bir şeydir, insanın ruhunu arındırıp onu yüceltmesi ile peygamberlik kazanması mümkündür. Böylece insan peygamber olabilir"** diyen bir kimse de İslâm dininden çıkmıştır.

Velinin, Peygamberden daha üstün olduğunu, vahyin veli kimselere de indirildiğini söyleyen kimse İslâm'dan çıkar ve kâfir olur. Bir kimse peygamberlik iddiasında bulunmasa dahi sadece kendisine vahiy indirildiğini söylemesi ile

birlikte İslâm'dan çıkar. Neuzu billah; la havle velâ kuvvete illa billâh.

Peygambere lanet okuyan veya ona söven yahut onu hafife alan, onunla alay eden, onun bizzat kendisine veya soyuna yahut dinine yahut yaptığı bir işe kusur bulan veya bunu ima eden kimse de dinden çıkar. Yani Rasulullah'a gerek istihza ederek, gerek küçümseyerek, gerek aşağılayarak söven kimse İslâm dininden çıkar. Mesela el-Ehram gazetesinin yaptığı gibi Rasulullah'ı horoz şeklinde, hanımlarını da çevresinde bulunan dokuz tavuk şeklinde çizen İslâm dininden çıkar. Rasulullah'ın şanını düşüren yahut da onda bir kusur bulmayı arzulayan, onun ayıplarını yakalamaya çalışan veya makamına yakışmayacak bir kınamayı ona isnat eden kimseler dinden çıkarlar.

Kötü sözler söyleyerek, kaba laflar kullanarak, yalan ve iftiralarda bulunarak

Rasulullah'ın izzet ve şerefi ile oynayan yahut da onu geçirdiği çeşitli bela ve imtihanlardan dolayı Rasulullah'ı ayıplamaya kalkan kimse de dinden çıkar.

Mesela Rasulullah Mekke döneminde Kâbe'de namaz kılarken onun başına develerin döl yataklarını koymuş ve işkence etmişlerdir. Biri bunu anlatır da Rasulullah'ı istihza ederek gülecek olursa yahut da: **"O buna lâyıktı"** diyecek olursa dinden çıkmış olur. Yine Rasulullah'ın beşer olması hasebiyle yapması mümkün olan bazı beşerî ihtiyaçlarını dile getirerek ona dil uzatmaya çalışan da böyledir.

Mesela Rasulullah bir gecede bütün hanımları ile ilişki kuruyor ve bir kere banyo ederek yıkandığı oluyordu. Siz bu sahih hadisi birilerine anlatırsanız, o da: "Ben bundan Allah'ın huzurundan kovulan şeytana sığınırım" diyecek olursa o kimse dinden çıkar.

Hülasa bu zikredilen hususların tamamı bütün âlimlerin ittifakı ile küfür olan hususlardır. Bu hale düşen kimseler cumhur ulemaya göre öldürülür ve tevbeleri kabul edilmez. Nitekim **Halid b. Velid**: **"Sizin arkadaşınıza göre bu iş böyledir"** diyen adamın bu sözünü Rasulullah'ı küçük düşürme görmüş ve **bunu söyleyeni öldürmüştür.**

Yine kişi kapalı bir şekilde de olsa kâfirliğe razı olursa dinden çıkar. Mesela bir kâfir kendisi ile istişare etmese dahi ona müslüman olmamasını tavsiye etmesi, onun küfrüne rıza göstermektir.

Yine bir müslümana: **"Ey kâfir!"** dese yahut da Allah Teala'nın isimlerinden biri ile küçümser mahiyette alay etse, mesela: "Allah hamidciktir" dese veya Allah'ın emirlerinden biri ile yahut vaad ve tehditlerden herhangi birisi ile alay etse dinden çıkar.

Mesela: "Şayet Allah bana şunu emretse idi yapmazdım" demesi kişiyi dinden çıkarır. Ne yazık ki günümüzde birçok insan bu ifadeyi kullanmaktadır. "Eğer Allah dahi gelse ben bunu yapmam" demektedir. Bu gibi ifadeleri kullanmaktan Allah'a sığınır ve O'ndan af dileriz.

Mısır Askeri Cezaevi Müdürü Hamza el-Besyunî müslüman gençlere işkence ederken müslüman gençler ona: **"Allah aşkına bırak bizi"** deyince o: **"Eğer Allah da gelse O'nu da zindana tıkardım"** diyordu. Yine kişi Allah'ın azabını hafife alacak olursa dinden çıkar.

Mesela hacı Zeynep el-Gazali'ye işkence ediyorlardı. Sonra da ona şöyle diyorlardı:

"Söyle bize bakalım, cehennemin ateşi mi daha dehşetli, yoksa Abdunnasır'ın ateşi

mi?" Şüphesiz ki bu söz küfürdür, kişiyi İslâm'dan çıkarır.

- Yine bir insanın: **"Şayet Allah burayı kıble yapsa idi ben buraya doğru namaz kılmazdım"** diyen kimse de dinden çıkar. Hâlbuki bu tür ifadeler pek çok kullanılmaktadır. Yine bir insan alaya alarak veya inad ederek: **"O bana cenneti de verse ben ona girmem"** yahut da: **"Bende bulunan bu ağır hastalığa rağmen namaz kılmadığımdan dolayı beni hesaba çekecek olursa bana zulmetmiş olur"** dese dinden çıkar.

Yine bir zalim bir mazluma: **"Şu zalim Allah'ın takdiri ile böyle zalim fakat ben Allah'ın takdiri olmadan böyle zulm ediyorum"** derse dinden çıkar.

"Benim yanımda bir melek veya peygamber dahi şahidlik etse ben ona inanmam" diyen dinden çıkar.

"Filan peygamber olsa dahi ben ona inanmam" dese veya: **"Şayet peygamberin dediği doğru ise biz kurtulduk"** sözleri küfürdür. Çünkü bunu söyleyen insan peygamberin doğru söyleyip söylemediği hususunda hâlâ şüphe etmektedir.

Yine bir insan diğerine: **"Tırnaklarını kes, çünkü tırnak kesmek sünnettir"** dese, o da istihza ederek: **"Sünnet de olsa ben bunu yapmam, ben böyle bir sünnet istemiyorum"** diyecek olsa dinden çıkar.

Veya birileri: **"La havle vela kuvvete illa billah (bir hali diğeriyle değiştirmek ve mutlak güç sahibi olmak ancak Allah'a aittir) demek, insanın açlığını gidermez"** derse ve buna benzeyen zikirlerde bu tür ifadeleri kullanacak olursa dinden çıkar.

Yine müezzin **"Allahu ekber"** derken onu dinleyen: **"Yalan söylüyor"** derse veya: **"Sesi de eşeğin sesine benziyor"** derse

yahut da onun sesini çan sesine benzetecek olursa ya da ezanı hafife alacak olursa dinden çıkmış olur. Bunu yapan insan hristiyan dahi olsa cumhur ulemaya göre öldürülür. En azından tazir cezasına çarptırılır. Bir kısım âlimlere göre hristiyan bir insan ezanı işitir de: **"Bu eşek ne anırıyor?"** diyecek olursa bu hristiyan zımmî ise ona verilen ahid bozulur, o öldürülür ve malına el konulur.

Bir insan haram olan bir şeye mesela içki içerken içkiye besmele çekerse yahut da: **"Ey Allah'ım bize rızıklandırdığın şeyi bize mübarek kıl"** derse yahut da hırsız, hırsızlık yaparken: **"Ey kapıları açan, her şeyi bilen, rızıklandıran ve cömert olan Rabbim"** diye söyler ve hırsızlık yapacak olursa yahut da bir memur rüşvet alıp başının arkasına (duvara) da: **"Sen bunları en güzeli ile defet"** âyet-i kerimesini yazmış olursa dinden çıkar. Yine bir insan istihza ederek: **"Ben**

kıyametten korkmuyorum" derse yahut da: **"ben Allah'tan korkmuyorum, çünkü O hırsızı kovalayamıyor, onu yakalayamıyor"** diyecek olursa yahut da Allah Teala'ya koymuş olduğu cezalardan dolayı zulüm isnad edecek olursa dinden çıkmış olur.

Mesela: **"Hırsızlık edenin kolu kesilmelidir"** deyince; **"vallahi bu bir zulümdür"** diyen kimse kâfir olur.

Yine bir insan kâfirlerin dinine meyi ederek onların kıyafetini giyecek olursa kâfir olur. Keza: **"Bir yahudi bir Müslüman'dan daha hayırlıdır"** derse durumu budur. Yine bir insana: **"İman nedir biliyor musun?"** diye sorulduğunda hafife alarak: **"Bilmiyorum"** diyecek olursa dinden çıkmış olur.

Diğer yandan Hz. Ebu Bekir'in hicreti esnasında Rasulullah'a arkadaşlık yaptığını inkâr eden kimse yahut da Hz. Aişe'ye dil uzatan biri Kur'an'ı yalanladığından dolayı

dinden çıkmış olur. Bunun dışındaki sahabelere dil uzatmak böyle değildir. Mesela bir insan Hz. Ömer'e hakaret etse veya sahabelerden birine lanet okuyacak olursa kâfir olmaz, fakat fasık olur. Diğer yandan bir insan şaka yolu ile de olsa: **"Ben Allah'ım (haşa)"** veya: **"Ben Allah'ın hakkı diye bir şey bilmiyorum"** yahut: **"Artık Kur'an'dan, namazdan, zikirden vb. şeylerden doydum"** diyecek olursa kâfir olur.

Yine: "Mahşer de ne imiş, cehennem de nedir?" diyecek olursa dinden çıkar. Yine bir insan bütün âlimleri kasdederek: "Allah'ın laneti her âlimin üzerine olsun" derse dinden çıkmış olur. Çünkü bu ifadenin altına peygamberler ve melekler de girerler.

Yine bir insan hafife alma maksadı ile: "Bu şeriat de nedir?" diyecek olur ise yahut **"Rabbine mazhar olan kulluktan kurtulur"** derse (yani artık yükümlülüklerin

kendisinden düştüğünü söylerse), bir başka ifadeyle Allah'ın kendisine hulul ettiğine inanacak olursa veya dünyada iken gözü ile Allah'ı gördüğünü iddia edecek olursa kâfir olur.

Ehl-i Sünnet vel Cemaat inancına göre aziz ve celil olan yüce Allah dünyada ne uyanık ne de uyku halinde iken insanlara görünmez. Rüyada Allah'ın görüleceğini söyleyenler Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın itikadına muhalif bir söz söylemiş olurlar. Çünkü uyuyan kişinin rüyasında gördüğü böyle bir şey şeytandır. O kendisini hâşâ Allah gibi gösterir. Bu durumun Abdulkadir-i Geylanî'ye arız olduğu rivayet edilmektedir. Şeytan Abdulkadir'e: **"Ben senin Rabbinim, bana kulluk etmeni senden düşürdüm"** demiştir. Abdülkadir'de: **"Defol ey şeytan!"** diye cevap verir.

Yine bir insan Kur'an-ı Kerim'de farz kılındığı şekilde değil de başka bir şekilde

Allah ile irtibat kurduğunu söyleyecek olursa yahut da: "İnsanın ruhu Allah'ın nurundan bir parçadır. Nurlar birbiriyle bitişince birlik meydana gelir (vahdet-i vücud tahakkuk eder) vb. sözleri söyleyecek olursa İslâm dairesinden dışarı çıkar.

Diğer yandan Allah'ın hükmünü kabul ettiklerini dilleri ile tekrar edip durmalarına rağmen O'nun hükmüne razı almayanlar ve Allah'ın indirdiği hükümler dışında kanunlar koyanlar ümmetin icmaı ile kâfirdirler. Çünkü onlar şöyle derler: **"Biz filan oğlu filanlar aşağıdaki yasayı koyuyoruz: Hırsız iki yıl hapsedilsin"** Bu gibi insanlar: **"Akşam namazı artık dört rekâttır"** diyen insan gibidirler. Akşam namazının rekâtlarını değiştiren bir yöneticinin hükmü nedir? İttifakla kâfirdir.

Mesela Tunus lideri Habib Burgiba Ramazan ayında oruç tutulmayacağını ilan edince bütün insanlar onun kâfir olduğunu

ilan ettiler. Ne yazık ki bugün yaklaşık yeryüzü yöneticilerinin çoğu Allah'ın dinini tamamen değiştirmelerine rağmen onlar tekfir edilmiyorlar. Yönetici geliyor, İslâm ceza hukukunu değiştiriyor, hırsızın cezasını hapse çeviriyor, rızası ile zina edeni suçlu görmüyor ve buna rağmen kişi dinden çıkmıyor (!) Bu nasıl olabilir? Böyle bir kişi dinden çıkar.

Tekrar söylüyorum: Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koyan veya Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanunların uygulanmasını emreden kimse İslâm'dan çıkmıştır. Yine bu kanunları maddeler haline getirenler de dinden çıkmışlardır. Zira bu gibi insanlar yeryüzünde şeriat belirleyen tanrılar gibidirler. Bunlar ulûhiyet iddia etmektedirler. Çünkü Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koymak şirktir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şeriat koyan ortaklan mı var?" (Şura, 21)

Millet Meclisinde Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanun maddelerine lehte oy kullanan milletvekilleri İslâm'dan çıkar ve kâfir olurlar. Ancak yasaları uygulayan bakan ve o yasalara uyulup uyulmadığını kontrol eden hâkimler -Allah daha iyisini bilir ya- kâfir olmazlar. Fakat bunların işi haramdır, fısktır. Maaşları da haramdır.

Tekfir konusunu bitirmeden önce, müslümanların birçoğunun günümüzde bu gibi küfür hallerine düştüklerini bilmemiz gerekir. İslâm ümmetinin dörtte üçünden fazlası bu küfrün içerisinde bulunmakta, ancak bunu bilmemektedirler. Bu sebeple bizler bu kimselerin tamamını tekfir edemeyiz ve onlara kâfirdir diyemeyiz. İnsanı küfre sokan bu hallerden dolayı tekfirde bulunduğumuz zaman, İslâm

ümmetinin % 80'ini İslâm'dan çıkartmamız gerekiyor. Bu bakımdan bizler önce insanlara neyin küfür, neyin İslâm olduğunu öğretmeliyiz. İnsanlara dinlerini ve akidelerini öğretmemiz ve bunları insanlar arasında yaymamız gerekir. İnsanlara tebliğ yapmadan, onlara delillerle meseleyi açıklamadan ve onlara inkârı icab ettiren bir sözü söylemenin ve bir ameli işlemenin insanı küfre götüreceğini ve böyle bir insanın dinden çıkıp kâfir olacağını öğretmeden önce onları tekfir etmemiz isabetli değildir. Ancak bunları öğrettikten sonra yine de o küfrü icab ettiren durumlara devam edecek olursa işte o zaman biz onu tekfir eder ve kendisine kâfir muamelesi yaparız.

Örneğin kabirlerden yardım isteme meselesi. Aslında bu iş, kişiyi İslâm'dan çıkartır. Bununla birlikte biz şu anda kabirlerden yardım isteyen, kabirdekilerden

medet uman kimseleri tekfir edemeyiz. Çünkü bu hususta çok sert tavır takınan İbn Teymiye, İbn Kayyım ve Muhammed bin Abdulvahhab gibi âlimler bile cahil olarak kabirlerden yardım dileyenlerin tekfir edilemeyeceğini zikretmişlerdir. Mesela Muhammmed bin Abdulvahhab Kivaz Kubbesi'ne karşı yönelip ibadet edenler için: **"Biz bunları tekfir edemeyiz. Çünkü bunlara bunun küfür olduğunu öğreten pek az kimse var"** demiştir. Yine İbn Teymiye de Cüheymiye fırkasına mensup olan insanlar için: **"Sizin söylediğinizi ben söyleyecek olsam elbette ki kâfir olurum. Fakat ben sizi tekfir etmiyorum, çünkü sizler cahilsiniz"** demiştir. İbnu'l Kayyım el-Cevzî de kabirlerden yardım dileyenler hakkında: "Biz onları tekfir edemeyiz, çünkü onlar cahildirler" demiştir.

Fakat bu tür amelleri yapanlar cahil olduklarından dolayı tekfir edilmeseler de

yaptıkları ameller küfürdür, cehaletleri bu amelin sıfatını değiştiremez. Bu büyük bir şirktir. İnsanı dinden çıkartan bir şirktir. İşte insanlara bunu anlatmak lazım. İnsanlar; kendilerinden uzak olan ve ölüp kabirlere defn edilen velilerden yardım istemenin insanı dinden çıkaran bir şirk olduğu mutlaka anlatılmalıdır.

Buna mukabil muska takmak, hamail taşımak insanı dinden çıkaran bir şirk değildir. Bunlar hakkında aşırı gidenler bile bunlar için "küçük şirktir" demişlerdir. Diğer yandan Rasulullah'ı aracı kılmak haram değildir. Yani bir insan**: "Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet!"** diyecek olursa bu sözü haram mıdır, yoksa değil midir? Bu hususta İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Ebu Hanife ihtilaf etmişlerdir. İmam Ahmed; **"bir insanın "Ey Allah'ım sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet"** demesinin caiz olduğunu

söylemektir. Çünkü Rasulullah'ın hürmeti Allah katında kesin olarak sabittir. Rasulullah'ın hayatta iken onun yüzü suyu hürmetinin var olduğunu, öldükten sonra böyle bir şeyin olmayacağını söyleyenlerin herhangi bir delilleri yoktur."

İmam Ebu Hanife ise böyle bir şeyi söylemenin mekruh olduğunu zikretmiştir. Biz bu meselede İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve böyle dua etmenin mekruh olduğunu söylüyoruz. Fakat hiçbir zaman bunu ne büyük şirk ne de küçük şirk kabul edebiliriz. Bir zatın bizzat kendisinden yardım istemekle o zatı aracı kılarak Allah'tan yardım istemek farklı şeylerdir. Birincisi, yani kişinin kendisinden yardım dilenmesine Arapça'da "istiğâse"; ikincisine, yani kişiyi aracı kılarak Allah'tan istemeye ise "tevessül" denilmektedir. Binaenaleyh bir insan: **"Ey Allah'ım! Sen beni Kur'an-ı azîmüşşan hürmetine,**

Peygamberimizin hürmetine affet!" diyecek olursa şimdi böyle bir insana: **"Sen şirk koştun"** diyeceğiz? Kim bunun şirk olduğunu söyleyecek olursa biz ondan delil isteriz. İster küçük şirk desin, isterse büyük... Ehl-i Sünnet'in bu hususta ki en titiz âlimi olan İmam Ahmed bin Hanbel bile bu meselenin mubah olduğunu söylemiştir. Konuyu araştırmak isterseniz el-Bani'nin Tevessül adlı kitabına bakınız. Orada aynı şeyleri göreceksiniz.

Yine bizzat bir kuldan yardım dilemenin şirk olduğunu söylemiştik. Ancak bir insan bizzat Rasulullah'dan yardım isteyecek olur ise bunun bu isteği izaha muhtaçtır. Acaba o bu ifadesi ile Rasulullah'ı Allah'ın yardımına aracı mı kılmak istemektedir, yoksa isteğinin bizzat Rasulullah tarafından karşılanmasını mı dilemektedir? İsteğin şekline göre, hükmü de değişir. Bugün Pakistanlılar ve Afganlılar ne söylediklerinin manasını bilmiyorlar. Bir

yerde **"Ey Muhammedi"** diye seslendiklerinde Rasulullah'tan yardım isteme yerine bunu teberrüken söylemektedirler. Bakarsın ki birileri arabasının, otobüsünün, tankerinin bir tarafına **"ya Allah"** diğer tarafına da **"ya Muhammed"** diye asmış. Onlara buradaki **"ya Muhammed"** asmakla ne kastediyorsun diye sorduğunuzda; niçin astıklarını izah edememekte ve bilmemektedirler.

Bu insanlar o kadar cahiller ki çocuklarına isim takmak istediklerinde gözlerini kapatıp Kur'an-ı Kerim'i açıyor ve parmaklarını orada herhangi bir kelimenin üzerine koyuyorlar. Hangi kelime rast geliyorsa onu çocuklarına ad koyuyorlar. İnanır mısınız birileri bu işi yaptığında parmağı İsrailoğulları'nın Hz. Musa'dan (as) istedikleri **"basal (soğan)"** kelimesine denk geliyor, o da kızının adını **"basal"** koyuyor. Bu zavallı ne yaptığını bilmiyor. Bizler bile

bilmeden bir takım şirklere düşüyoruz. Bu zavallılar ne yapsınlar? Arapçadan bir şey anlamıyorlar. Dinî malumatları köklü değil. Çok şükür namaz kılıyorlar. Bu da Allah'ın bir nimeti. Sizler bu insanlara karşı aceleci davranıp, herhangi bir yerlerine **"ya Allah"**ın yanına **"ya Muhammed"** asmışlarsa hemen bunlara müşriklik damgasını basmayın. Onlara sorun, konuşturun, izah edin. Çünkü onlar bunun **"La ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah"** gibi bir cümle olduğunu zannediyorlar. Nasıl ki kelime-i şahadette Allah isminden sonra Muhammed ismi geçiyorsa bir yere asarken de onları aynı şekilde asıyorlar.

Kardeşler! İnsanları tekfir etme meselesinde çok temkinli olmak lazım. Çünkü bu çok tehlikeli bir konum. Bir insanı tekfir etmek onun kanını helâl görmektir, nikâhının bozulduğuna karar vermektir, mirasının çocuklarına intikalini

engellemektir, Müslümanların kabrine koymamaktır. Bütün müslümanlar yardım ellerini ondan çekerler, kestiğini yemezler. Hülasa mürtedle ilgili tüm hükümleri uygulamak durumundadırlar. Bütün bu sebeplerle temkinli olmak, acele etmemek gerekir. Söylediğimizi delillere dayandırmamız icab etmektedir. Bakınız bu hususta yüce Allah İsrailoğulları'nın Hz. Musa'ya: "İsrailoğulları kendilerine ait putlara secde eden bir kavme rastladılar ve Musa'ya: **"ey Musa! Nasıl onların ilahları varsa bize de öyle ilah yap"** dediler." (Araf, 138) sözlerini nakletmektedir. Musa (as) bunlara: **"Siz İslâm'dan çıktınız"** yerine şöyle bir cevap vermiştir: **"Şüphesiz ki sizler cahillik yapan bir topluluksunuz."**

Bunun bir benzerini sahabeler de Allah Rasulü'ne söylemişlerdir. Ebu Vakit el-Leysî (ra) şöyle diyor: Allah Rasulü (sav) ile beraber Huneyn mevkiine çıkmıştık ve bizler

o zamanlarda henüz küfürden yeni dönmüş, İslâm'a yeni girmiştik. Müşriklerin kutsayarak etrafında toplandıkları, silahlarını astıkları bir sedir ağacı vardı. Bizler de:

"Ey Allah'ın Rasulü! Onların olduğu gibi bizim için de silahların asılacağı bir ağaç belirle" dedik. Rasulullah da:

"Şu an sizler Musa'nın kavminin Musa'ya: "Puta tapanların ilahları olduğu gibi sen bize de ilah yap" dedikleri sözün benzerini yapıyorsunuz" buyurdu (Tirmizi, h. no; 2180, İmam Ahmed C–5, sh. 218, Nesâi 11/112, İmam Şafii; Bedaül-Minen de, 23. Abdurrczzak; Müsennette, 20763, Humeydî, Müsnedinde 848, Taylasi, Buhâri ve Müslim'in ricali ile ve sahih bir senetle 1346, Beyhaki, M arif e de; 1/108, Bagavi, 2/280–281, İbn Hisâm Siyretinde, 4/84–85, İbn Ebi Kasım 76, İbn Cerir 9/31 -32, İbn Hibban I 835, Mervezî Sünne de 11-12 rivayet

Hz. Peygamber'i (sav) Dualarda Aracı Kılmanın Hükmü

Bu hususta uyanık olun. Birçok genç meseleyi bilemiyorlar. Peygamberi Allah'a duada aracı yapmanın ne demek olduğunu idrak edemiyorlar. Sen kendilerine Peygamberin vesile edilmesini zikrettiğinde onlar: **"Vesile edinmek ne?"** diye sorup duruyorlar. Aslında Peygamber'i vesile etmenin ne demek olduğunu izah etmek gerekiyor. Peygamberi vesile etmek: **"Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet, onun vasıtası ile bana merhamet eyle!"** şeklindeki dualardır. Bu tür dualar kişiyi müşrik yapmaz. Çünkü yüce Mevla'nın katında Rasulullah'ın özel bir mevkiinin bulunduğunu kim inkâr edebilir? Binaenaleyh Peygamber'i aracı kılma şirk değildir. Buna mukabil Peygamber'in bizzat kabrinden yardım dileme şirktir. Yine bizzat Peygamberden yardım dileyerek: **"Ey**

Muhammed! Yardım et bana!" veya **"Ey Muhammed! Sen çocuğuma şifa ver!"** yahut **"Ey Allah'ın Rasulü! İmdadıma koş (meded ya Rasulullah!)"** ifadeleri şirktir. Allah bizleri affetsin.

Bir defasında meşhur âlimlerden birisi ile tartışmaya gidiyordum. Orada bulunanlar:

"Sen "Peygamber (sav)'in yüzü suyu hürmetine diyerek" duada bulunma yani tevessül şirk değildir, diyormuşsun, öyle mi?" dediler. Ben de onlara: **"Müslümanlardan buna şirktir diyen kimse var mıdır?"** dedim. Onlar da: **"Evet"** dediler. Ben: **"Şimdi kendisine gideceğimiz âlim mi şirk diyor?"** dedim. Onlar da: **"Evet"** dediler. Ben de onlara dedim ki:

"Haşalillah! Bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım. Efendiler! Ne oluyor size, kendi

kafanızdan şirkler çıkarıyorsunuz. Bu tür şirkleri nereden buluyorsunuz?"

Hâsılı hoca efendiye gittik. Meseleyi ona sorduk o da: **"Hayır, bu şirk değildir"** dedi. Ben de, benimle giden o insanlara yöneldim ve dedim ki: **"Ey müslümanlar! Ahmed bin Hanbel Rasulullah'ı vesile yaparak dua etmeyi mubah görüyor. Bunu biliyor musunuz?"**

Hülasa şirke düşme sözden söze, davranıştan davranışa farklı olduğu gibi kişiden kişiye de değişebilir. Bu sebepledir ki tevhid (akaid) ile ilgili kitapları okuduğunuz zaman, çölde yaşayan bir kimsenin hükmü ile şehirde yaşayan bir insanın hükmü arasında fark olduğunu göreceksiniz. İçerisinde âlimlerin yaşadığı bir şehirde bulunan kişi ile âlimlerin olmadığı bir bölgede yaşayan insanın hükmü farklıdır. Hatta önceki dönemlerde verilen bir fetva ile daha sonraki dönemlerde verilen

fetvalar birbirlerinden farklı olabilir. Bu hususta çok dikkatli olmalısınız.

Bir defasında **Konar** cephesine gençler göndermiştik. Onlardan biri maşallah çok gayretli ve heyecanlı idi. Bir günde İslâm devletini kurmak isteyen bir tipti. Cephede iki Afganlının boynunda muska olduğunu görür ve onlardan birine:

"Bu muskayı çıkar" der. O da:

"Hayır çıkartmam" cevabını verir. Afganlılar böyle bir muska için bin rupi ödüyorlar. Afganlı:

"Ben bunu çıkartmam, bunu âlim birinden satın aldım," der. Bunun üzerine genç:

"Çıkart onu" der. Afganlı da:

- "Hayır" cevabını verir. Bunun üzerine aralarında tartışma büyür. Onların emiri olan Arap genci adamın üzerine hücum eder.

Onu yakalar, sonra da birlikleri çekip geri gelir. Dedim ki:

"Niçin bu birlikleri çekip geri geldin?" O da dedi ki:

"Onlar kafir!" Ben de o gençlere dedim ki:

"Yani onlar şimdi komünistler gibi kanları helâl olan kâfirler mi? Gorbaçov'un benzerleri mi?" Bakınız cehalet neler yaptırıyor!

Münafıkların Özellikleri

"Boşuna özür dilemeyin; zira siz imanınızdan sonra kâfir oldunuz, içinizden bir topluluğu affetsek bile, suçlu olmalarından dolayı da diğer bir topluluğa azap edeceğiz.

Münafık erkeklerle münafık kadınlar birbirlerindendirler. Kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar. Cimrilikleri dolayısıyla ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unutmuşlardır.

Allah da onları unutmuştur. Muhakkak ki münafıklar fasıkların ta kendileridir." (Tevbe, 66–67)

Münafık, küfrünü gizleyerek müslüman olduğunu söyleyen kimsedir. Zındık da, aynen münafık gibidir. Aslında zındıkla münafık arasında hiçbir fark yoktur. Ancak zındık kimse bazen dili ile İslâm'ı veya Müslümanları çirkin gösteren kelimeler söyler. Kâfir olduğu dilinden dökülür. Bu sebeple münafık öldürülmemesine rağmen zındık, tevbe etmeye davet edilmeden öldürülür. Aziz ve celil olan yüce Allah'ın zikretmiş olduğu münafıkların alametlerinden birincisi: **"Münafık erkekler ve münafık kadınlar bir birlerindendir..."** ayet-i kerimesinde beyan olunmuştur. Yüce Allah bu ayette, **"münafıklar birbirlerinin dostudur"** dememiş, sadece **"birbirlerindendir"** buyurmuştur. Çünkü münafıkların kendi aralarında da dostluk ve

velayet yoktur. Zor durumlarda ve sıkıntılı anlarda birbirlerine sahip çıkmazlar, her biri suçu diğerine yıkmaya çalışır. Buna mukabil Allah Teala mümin erkek ve kadınlar hakkında şöyle buyurmuştur: **"Mümin erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin dostlarıdırlar..."** (Tevbe 71)

Münafıkların ikinci sıfatı ise, **kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır.**

Üçüncü sıfatları da cimri olmalarıdır. Şimdi hatırımıza bir soru geliyor: Kâfirler ile cihad etmek iyilik mi yoksa kötülük mü?

Bunun cevabı; elbette ki cihad iyiliktir, maruftur. O halde bir Müslüman'ı cihada gelip katılmaktan engelleyen münafıklığın sıfatlarından biri bulunmaktadır. Her halde cihada gelen bir insanın cihada gelmesini engelleyen ile Ramazan ayında oruç tutanın orucunu engelleyen veya vakti geldiğinde namaz kılmak isteyeni

namazdan engelleyen aynıdır. Aralarında fark yoktur. Yüce Mevla namaz kılanı engelleyen hakkında şöyle buyurmuştur:

"Bir kulu namaz kılarken men edeni gördün mü?" (Alak, 9–10)

Aziz ve celil olan yüce Allah'ın dininde, bir insana gelerek: **"Sana nasihat etmek istiyorum. Ramazan da oruç tutma, çünkü oruç gelecekte senin sıhhatine zarar verecektir"** diyen kimse ile **"Sana cihada gitmemeni nasihat ediyorum, çünkü istihbarat gelecekte senin hakkında araştırma yapacaktır"** diyen kimse arasında kesinlikle hiçbir fark yoktur. Zira bu kimse de bir farza engel olmakta, diğer kimse de. Bu kimse de bir münkeri emretmekte, diğer kimse de kişiye bazen kötü ameli güzel görünebilir. Bunu ona şeytan yapar. Hayrı şer, şerri hayır zanneder olur. Amellerin süslü gösterilmesi hususunda yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... İşte biz her milletin amelini böylece süslemişizdir..." (Enam, 108) Başka bir ayet-i kerimede ise:

"...Onların amellerinin kötülüğü kendilerine süslenip güzel gösterildi..." (Tevbe 37). İşte en tehlikeli husus buradadır; kişiye kötü amelinin, süslü ve güzel görünmesi halidir. Kişi: **"Allah rızası içi sana öğüt veriyorum, Afganistan'a gitme"** diyor ve bu sözü ile de nasihat ettiğini zannediyor. Bu zavallı idrak edemiyor ki bu sözleri ile büyük bir günah yüklenmiş oluyor. Bu gibi insanlar işte Buharı ve Müslim'in ittifak ettikleri Bilal bin el-Hâris el-Müzenî'nin ve Ebu Hureyre'nin bizlere aktardığı şu hadis-i şerifden haberdar değillerdir:

Peygamber efendimiz (sav) buyuruyorlar ki: **"Şüphesiz ki kul farkında olmaksızın aziz ve celil olan Allah'ın rızasına uygun bir kelime konuşur ve Allah o kimsenin o kelime sebebiyle derecelerini**

artırır. Yine bir kul farkında olmaksızın, Allah'ın gazaplanmasına sebep olan bir kelimeyi konuşur ve o kelime yüzünden cehenneme yuvarlanır." (Buharı, Kit. Rikak, bab: 23)

Dikkat et, ey kardeşim! Eğer söyleyeceğin kelime güzel bir kelime değilse onu ağzından çıkartma. Çünkü söyleyeceğin her kelime; eğer iyiliği emir kötülüğü nehy veya Allah'ın zikri değilse senin aleyhine olacaktır. Bu sebeple uzun sükût şiarın olsun.

Demek ki münafıkların üç alameti vardır. Bunlar kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar, ellerini sıkıca tutarak cimrilik yaparlar. Mesela gelir, sana: **"Ey kardeşim! Neden sakalını uzatıyorsun, neden sakal bırakıyorsun? Neden elbiseni kısaltıyorsun?"** gibi sorularla seni iyilikten nehyederler. Peki, iyilik nedir? İyilik, hayırlı ve şerefli insanların iyi gördükleri hususlardır. Münker ise yine bu

insanların kötü gördükleri şeylerdir. Diğer yandan temiz ruhların tiksindiği şeyler münker, temiz ruhların hoşlandığı şeyler de maruftur. İyiliği emredip kötülüğe mani olmak bu ümmetin yıkılmayan kalesidir. Bu kale olmadan bu ümmetin hayatı devam etmez, iyiliği sürmez. Çünkü özellikle yöneticiler âlimlerin nasihatlerine muhtaçtırlar. Şayet âlimlerin ceplerini para ile karınlarını yemekle doldurur da onları susturacak olursan yeryüzü fesatla dolar. Bu sebeple Huzeyfetu'l-Yaman, Süfyan-ı Sevrî ve onlardan sonra gelen âlimler şöyle demişlerdir: **"Siz bir âlimi yöneticinin kapısında görürseniz ondan uzak durun ve bilin ki o hırsızdır."** Huzeyfetu'l-Yaman diyor ki: "Allah'a yemin olsun ki bu gibi âlimler sizin dininizden iki katını vermedikçe kendi dünyalarından bir katını alamazlar."

Evet, böyle âlimler din ticareti yaparlar. Çünkü zalim bir insana nasihat eden kişinin

dünyalık elde etmesi mümkün değildir. Nasihat edenin eli altta kalan el olmamalıdır. (Yani para alan olmamalı, para veren durumunda olmalıdır). Bir defasında Abbasi Halifesi Mansur, Süfyan-ı Sevrî'ye giderek:

"Ey Süfyan! Ne ihtiyacın varsa bizden iste" der. Süfyan-ı Sevri de:

- "İhtiyacımı verecek misin?" diye sorar. Mansur:

- "Evet" der. Süfyan:

- **"Seni çağırmadıkça yanıma gelme, senden dilenmedikçe bana bir şey verme"** cevabını verir. Mansur ise elini eteğini toparlayıp gider ve kendi kendine şöyle der: "Bütün kuşları yemleyip avladık, ancak Süfyan-ı Sevrî hariç"

Görüyorsunuz ki idareciler âlimlere işte bu gözle bakarlar. Yine bir defasında İmam Ebu Hanife, İbn Ebi Zib ve İmam Malik Halife

Mansur'un yanına giderler. Halife onlara idaresinin nasıl olduğunu sorar. Ebu Hanife ve İbn Ebi Zib Halife Mansur'a çok sert nasihatlarda bulunurlar. İmam Malik ise yumuşak konuşur. Bunun üzerine Mansur kapıcısını çağırır, ona üç kese altın verir ve şöyle der:

"Eğer bunları İbn Ebi Zib ve Ebu Hanife kabul ederlerse onların başlarını al bana getir, şayet Malik kabul ederse onu bırak" İmam Malik kendisine verilen hediyeyi alır, Ebu Hanife ise şu cevabı verir:

"Sen bunu nereden getiriyorsun?" Kapıcı:

"Müminlerin emirinden" Ebu Hanife:

"Vallahi ben bu malın onun olmasına razı değilim, kendimin olmasına nasıl razı olabilirim?" diye cevap verir. Evet, işte âlimler böyle idi. Ebu Hanife hapishanede vefat etti. Halife Mansur onu zorla kadılık

makamına getirmek istiyordu. Ebu Hanife ise: **"Sen kadılığı bana teslim edeceksin ki istediğin gibi hüküm vereyim öyle mi? Vallahi ben bunu kabul etmem"** diyordu.

67 – 72. AYETLERİN TEFSİRİ

67-Münafık erkeklerle münafık kadınlar, birbirlerinin aynıdırlar. Kötülüğü emredip iyiliği yasaklarlar. Ellerini sıkı tutarlar, mallarını hayır yollarında harcamazlar. Onlar, Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu. Şüphesiz ki, münafıklar, fasıkların ta kendileridir.

68-Allah, münafık erkeklere, münafık kadınlara ve kâfirlere, içinde ebedi kalacakları cehennem ateşini vaad etmiştir. Bu onlara yeter. Allah, onlara lanet etmiştir. Onlar için devamlı azap vardır.

69-Ey münafıklar! Siz de, sizden öncekiler gibisiniz. Onlar sizden daha

güçlü, malları ve evlatları daha çok idi. Dünyadan nasiplerini almışlardı. Siz de, sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi, alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi, siz de daldınız. İşte onlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir. Hüsranda olanlar da bunlardır.

70-Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi.

71-Mümin erkekler ve mümin kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar. İyiliği emreder, kötülüğü yasaklarlar. Namazlarını kılarlar, zekâtlarını verirler. Allah'a ve Peygamberine itaat ederler. İşte Allah, bunlara merhamet edecektir. Şüphesiz ki

Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

72-Allah, mümin erkeklere ve kadınlara altından ırmaklar akan, içinde devamlı kalacakları cennetler ve "Adn" cennetlerinden güzel meskenler vaad etmiştir. Allah'ın rızası ise, her şeyden daha üstündür. En büyük kurtuluş işte budur.

Allah Teala bu âyet-i kerimelerinde iki türlü insanı karşılaştırmaktadır:

- Bir kısmı kalbi hasta olanlar ve meddahçılardır. Bunlar eğer kendi başlarına kalırlarsa yeryüzünde fitne ve fesat çıkaracak işler yaparlar. İnsanlara ise kuzu postuna bürünmüş kimseler gibi zahit ve âbid kimseler olarak görünürler. İşte bunlar münafıklardır. Bunların en bariz sıfatlan ise daha önce de belirtildiği gibi kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır. Ellerini sıkıca tutarak cimrilik yapmalarıdır. Ellerini

hayırlardan çekmeleridir. Kurtubî **"... ellerini sımsıkı tutarlar..."** âyet-i kerimesini, **"cihaddan el çekerler"** diye tefsir etmektedir. Çünkü ayetlerin konusu cihaddır.

Münafıkları İslâm toplumunda açığa çıkaran şey nedir? Şüphesiz cihaddır. İşte bu sebeple cihad; münafıkları ortaya çıkaran, imanında samimi olan müminleri olanları ayırt eden en güzel mihenk taşıdır. Cihad, hata etmeyen doğru bir terazidir. Gerçek imanı gösterir, takvayı gösterir. İşte bundan ötürü aziz ve celil olan şanı yüce Allah takvayı devamlı cihadla birlikte zikretmektedir. Cihadı dürüstlükle birlikte zikretmektedir. Allah Teala bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Rasulüne iman ederler, sonra imanlarında şüpheye düşmezler, malları ve canları ile Allah yolunda cihad ederler. İşte

hakkı ile iman edenler bunlardır." (Hucurat, 15) Diğer ayetlerde de şöyle buyrulmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun, doğrularla birlikte olun. Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere Peygamber ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı..." (Tevbe, 119–120)

Tevbe suresinde takvanın sıkça zikredildiğini ve takvaya karşı büyük bir teşvik yapıldığını gördüm. Çünkü takva temeli üzerine bina edilmeyen bir cihad, cihad olamaz. Takva üzerine bina edilmiş cihadda münafıklar en fazla bir veya iki adım yürüyebilirler. Ancak bombalar ve füzeler düştüğünde binlerce özür dileyerek cihad yurdundan geri kaçarlar. Fakat takva sahibi bir kalbe malik olan insan ise şu ayetin tefsir ettiği gibi söyler:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah zikredildiği zaman kalpleri ürperir, Allah'ın ayetleri onlara okunduğu zaman imanlarını artırır ve sadece Rablerine güvenirler. Onlar namazlarını dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan Allah yolunda harcarlar." (Enfal, 2–3)

İşte bu insanlar ateş hattında, cihad topraklarında, bombaların altında, yağmur gibi yağan kurşunların karşısında ancak bunlar yolun sonuna kadar sabit kalırlar. İşte bu sebeple cihada davet eden kimseler, her şeyden önce takvayı gerektirecek unsurlar üzerinde durmalı ve buna teşvik etmelidirler.

Münafıklar ise menfaatperest ve açgözlü kimselerdir. Size geldikleri zaman dünya menfaatlerinden dolayı gelirler. Eğer senin dünyan onların hayatlarını alacak ise, seni kendi haline terk eder ve etrafından uzaklaşırlar.

İran-Irak savaşına bakınız. İranlılar bizim katılmadığımız noktaları bulunsa da inanç sahibi insanlardır. Ölümün kendilerini Cennet'e ulaştıracağına inanmaktadırlar. Bu sebeple Humeyni yüz bin asker isterse, iki yüz bin asker fedai olarak gelmektedir. Füzeler ve kurşunlar yağmur gibi yağarken kendileri onlara karşı: **"Ya Hüseyin, Ya Hüseyin!"** diyerek ilerlemekte ve ölümü arzulamaktadırlar. Evet, **"Ya Hüseyin"** şeklinde demeleri batıl bir inançtır. Fakat bunlar öldüklerinde şehid olacaklarına iman ettiklerinden hiçbir şey bunların önünde duramamaktadır. Buna mukabil Irak Baas rejiminin taraftarları ise dünya için savaşa katılmaktadırlar. Bunlar herhangi bir makam-mevki elde etmek için, bakan olmak için, ordu komutanı olmak için, Baas Partisi Merkez Komite Üyesi olmak için savaşa katılırlar. Fakat bunlar ölümü gözleri ile görünce dağılıp gidiyorlar. Çünkü bunlar,

oraya dünya menfaati için gelmişlerdir, ölmek için değil. Bu bakımdan rejim tarafından kendilerine verilecek olan basit oyun ve eğlencelerin karşılığında tüm dünyalarının gideceğini hissedince kaybolup gitmektedirler. Ve ben gerçekten Irak'ın bu kadar uzun süre İran karşısında nasıl durduğuna hayret ettim. Çünkü Şiiler bir inanç sahibidir. İnançlarının sembolü şahadettir. Hz. Hüseyin'in şahadetidir. Bu nedenle bu insanların yenilmesi ancak İranlılardan daha sahih bir inanca sahip insanlar ve şehadeti hayatlarına slogan etmiş kişiler tarafından mümkün olur. Dünya hiç ahireti yenebilir mi? Menfaatler hiç inanca üstün gelebilir mi? Açgözlülük prensipler önünde durabilir mi? Prensip sahibi olan insanların önünde kimleri toplarsanız toplayın mukavemet edemez, güç yetiremezler. Her ne kadar Şiiler'in inançlarında katılmadığımız bir takım

yanlışlıklar varsa da Baas Partisine mensup olanlar tamamen sapık ve fasid insanlardır. Kızları erkekleri birbirine karıştırdılar, İslâm'a karşı savaş açtılar, İslâm'ın yasakladığı her şeyi yaymaya giriştiler. Müslümanları hunharca boğazladılar. Öyle ki Irak'da kendisine doğrudan veya dolaylı yolla eziyet ve işkence etmedikleri kimse kalmadı. Bunların etrafında sadece münafıklar kaldı. Nitekim şairleri Saddam Hüseyin'i överek şöyle demişlerdir:

Senin bize bakan kutsal yüzün ne yücedir

O Allah'ın yüzü gibidir,

Onda azamet ve celâl görülür. (Hâşâ)

Bu şiiri söyleyen zat Şefik el-Kemal isminde biridir. Aziz ve celil olan Allah bunu cezasız bırakmamış, daha dünyada iken meddahlığını yaptığı Saddam'ı buna musallat kılmıştır. Öyle ki bir gün bu şair: **"Bu**

savaş durdurulsa nasıl olur?" demiş, Saddam da ona birini göndererek şunu sordurmuş:

"Gerçekten sen **"Cumhurbaşkanımız bu savaşın durması için fedakârlıkta bulunup makamını feda etse"** diye bir şey söyledin mi? Şair Şefik şu cevabı vermiştir: **"Sen hayatın boyunca bu vatan uğrunda çok şeyler feda ettin. Senin için cumhurbaşkanlığı gibi önemsiz bir vazifeyi bu vatan uğrunda feda etmek çok basit bir şeydir."** Bunun üzerine Saddam şaire: **"Dilini uzat"** demiş, uzatınca bizzat kendisi onun dilini kesmiştir.

Evet: **"Senin yüzünde Allah'ın yüzü gibi azamet ve celâl görülür"** diyen bu meddahın cezası böyle olmuştur.

Daha önce de söylediğim gibi prensipler önünde ancak prensipler mukavemet edebilir. İşte bu sebepledir ki

Enver Sedat komünizmi Mısır'dan silmek için Müslümanları ileri çıkarmıştır. Onların prensip sahibi insanlar olduğunu biterek karşı tarafı onlarla yenmek istemiştir.

Önceleri Mısır kapitalist bir sistem ile idare ediliyordu. Daha sonra orası komünizmin pençesine düştü. Komünistler İslâm'a karşı savaşa giriştiler. Böylece Mısır'da yirmi yıl boyunca menfaatçiler ve fitne-fesat grupları türedi. Bunlar çıkarlarını sürdürmek için İslâm'la savaşı gerekli gördüler. Cemal Abdunnasır'ın ölmesi ile iktidara gelen Enver Sedat önceki cumhurbaşkanının izlerini silmek için komünizme karşı savaş açtı. Memleketi komünistlerden temizlemek istedi. Bakanlar kuruluna: "Biz komünizme karşı nasıl savaşırız?" diye sordu. Onlar da Sedat'a: "Senin komünizme karşı savaşmak için tek çaren var. O da Müslüman Kardeşleri hapishaneden çıkarmandır. Çünkü

komünistler prensip sahibi insanlar, onların önünde ancak yine prensip sahibi olan müslümanlar mukavemet edebilirler" demişlerdir.

Gerçekten de çoğu Allah'ı dahi tanımayan bu bakanlar bu sözü söyleyebilmişlerdir. Çünkü onlar da biliyorlardı ki bir takım menfaatler dünyayı terk edip ahirete yönelen insanlar önünde duramayacaktır. Hülasa bir inancı ancak başka bir inanç mağlup edebilir. Zaman ne kadar uzasa ve inanç ne kadar bozuk dahi olsa eninde sonunda inanç sahibi olan inançsızları mağlup eder. Fakat sağlam inanca sahip olanlar tamamen farklıdır. Bunlar inançlarından şaşmamaları halinde eninde sonunda bütün inançları dize getirip, mağlup ederler. Önlerinde kimse mukavemet edemez. Şüphesiz ki İslâm'dan başka da sağlam inanç yoktur. Çünkü en

son inen ilahî din odur. Ondan başka bir dini din edinenin dini kabul edilmeyecektir.

Evet, birbiriyle karşılaştırılan iki sahne... Birinci sahnenin aktörleri münafıklar, diğerinin kahramanları ise müminler. Münafıklar kötülüğü emrederler, iyiliği yasaklarlar, ellerini cihaddan çekerler. Allah'ın kendilerine gönderdiği nizamı unuturlar, Allah da onları unutuverir. Kendi şehvanî arzuları ile baş başa bırakır. Allah bizleri nefsi ile baş başa kalan gafillerden eylemesin. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Ey Hayy ve Kayyum olan Rabbim! Senin rahmetine sığınıyorum. Senden yardım diliyorum. Benim tüm halimi ıslah et. Bir göz kırpma ve bundan daha az bir süre ile dahi olsa, beni kendi nefsime bırakma."** (Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 101, Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 42)

Peki, kendi şeytanına ve heva-hevesine terk edilen kişinin hali ne olur? Allah'a sığınırız, Allah'a. Yüce Mevlâ'nın bizleri koruması ve himayesi altına alması gerekir. Çünkü âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi:

"Kim Rahman olan Allah'ı anmaktan yüz çevirirse Biz ona bir şeytan musallat ederiz, artık o şeytan her zaman onun arkadaşıdır. Şüphesiz ki bu şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyar, onlar da kendilerinin hidayette olduğunu sanırlar." (Zuhruf, 36–37)

İzah etmekte olduğumuz ayet-i kerimede: **"Onlar Allah'ı unuttular, Allah da onları unuttu"** buyrulmaktadır. Evet, Allah'ı anmayan münafıklar Allah tarafından heva ve heveslerine bırakıldıkları için bu gibi insanlar bütün mallarını kendilerini helak edecek zevku sefaya harcarlar. Meselâ afyon, esrar, içki gibi şeylere müptelâ olup sıhhatlerini sona erdirirler. Anlatıldığına göre

afyon gayet acı bir şeymiş, bununla beraber bunlar afyonla yaşarlar.

Bir defasında Mısır'da taksiyle bir yere gidiyordum. Şoförlüğümüzü yapan kişi sigara içiyordu. Ona:

"Ne kadar maaş alıyorsun?" dedim.

"27 cüneyh" dedi. Ben:

"Ne kadarını sigaraya veriyorsun? Dedim. O da:

"12 cüneyh" dedi, Ben:

"Peki, bu sana haram değil mi?" dedim. O da:

"Keşke sadece bu olsa. Daha başka musibetler de var" dedi. Ben de dedim ki:

"Diğerleri ne?" O da:

"Afyon ve esrar" dedi. Dedim ki:

"Onlara ne kadar harcıyorsun?" O da dedi ki:

"Maaşımdan aileme sadece iki cüneyh kalıyor." Yani yirmi yedi cüneyh maaşı var. Yirmi beşini sigara, afyon ve esrara harcıyor, iki cüneyhini de ailesine bırakıyor. Dedim ki:

"Peki bu sana haram değil mi?" O da:

"Nasıl haram olur, ben namaz kılıyorum, bu Rabbimizin takdiri, çokça fetva vermeye kalkışma!" dedi.

Vallahi ey müslümanlar bu adam İslâm'ın sadece namazdan ibaret olduğunu zannediyor. (O adam sözlerine devamla):

"Bunları kullanmak sadece mekruhtur" dedi. (Bir kısım esrarcılar ona bunu böyle anlatmışlar.) Sonra bana şöyle dedi:

"Eğer ben esrar almaz isem ölürüm, gözlerim ve burnum durmadan akar."

Fiilen bir defasında Ürdün Üniversitesi hastanesinde şöyle bir olaya şahit oldum. Adamın biri kendisine uyuşturucu vermeyi reddeden eczacıya saldırıyor ve onu

öldürmek istiyordu. Uyuşturucu isteyen adam bir şişeyi kırdı ve o şişe ile eczacıya saldırdı. Ne oturmaya ne de ayakta durmaya güç yetiriyordu. Eczacı ise: **"Sana doktor reçetesi olmaksızın istediğini vermem mümkün değil"** diyordu.

Görüldüğü gibi Aziz ve Celil olan yüce Allah, kendilerini unuttuğu kimselere bizzat kendi malları ile azab ettirmektedir. Bu insanları nerelerde bulabilirsiniz? Fesat sokaklarında, fuhuş yuvalarında, perişan, midesi ülserli, et dahi yiyemiyor, belki de süt içerek yaşıyor. Bununla birlikte uyuşturucuları asla bırakamıyor. Doktor, ölüm yatağında olan bu gibi insanlara viski gibi içkileri yasaklar. Fakat bunlar ölme anlarında bile: **"Bana bir kadeh viski verin"** diye bağırarak ölürler. Evet, onlar Allah'ı, Allah da onları unutmuştur ve heva ve hevesleri ile baş başa bırakmış, perişan etmiştir. Allah Teala başka bir ayet-i kerimesinde Rasulullah'ı bu

gibi insanların servetinin çokluğuna imrenmemesi ile uyarıyor ve şöyle buyuruyor: **"Sakın onların malları ve evlatları seni imrendirmesin. Allah bunlarla o kimseye daha dünya hayatında iken ancak azap etmek ister."** (Tevbe, 55)

Evet, insanlar Allah'ı unutunca Allah da onları unutur. Allah unutunca da onu derhal şeytanlar kapar. Hatırladığım kadarı ile rivayeti zayıf bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

"Her mümin için 160 veya şu kadar melek vazifelendirilmiştir. Sizden birinizin yemek kabından sinekleri uzaklaştırdığı gibi bu melekler de bu müminden şerleri uzaklaştırırlar. Şayet mümin bir göz açıp kapama anı kadar kendi nefsine bırakılacak olursa onu derhal şeytanlar kaparlar."

Değerli kardeşim şeytan seni gözetlemektedir, bütün silahları ile teçhizatlanmıştır. Sen ise sarhoş bir haldesin, tüm manevi silahlarını terk etmişsin, ne Allah'ı zikrediyor, ne Kur'an okuyorsun. Ne istiğfar ediyor, ne de tevbe yapıyorsun. Abdestin yok, namazın yok. Temizlik nedir bilmiyorsun. Geceleri kıyamın yok, gündüzleri duan yok. Bütün bu manevi silahlardan arınmış olduğun halde bütün manevi silahlarla techizatlanmış düşmanın iblisle nasıl savaşa girişeceksin? Onun elinde BM 41 havan topları, savaş uçakları ve modern tanklar var. Sen ise elini kolunu sallayarak "leyla leyla" diye türkü çağırıp düşmanının karşısına gidiyorsun. Vay haline... Sen gerçekten bir sarhoşsun. Top mermilerinin nereye düşeceğini bile bilmiyorsun. Ey Allah'ım sen bizleri bu gibi manevi hastalıklardan kurtar, bizlere sıhhat ve afiyet ver. Arkadaşlar! Vallahi iman

nimetinden daha büyük bir nimet ve İslâm nimetinden daha yüce bir nimet yoktur.

Ailelerinden İzinsiz Cihada Gidenlerden Şikâyet

Bana anlattıklarına göre bir kısım insanlar yetkililerden birine giderek kendilerinden izinsiz olarak Afganistan'a giden çocuklarını ona şikâyette bulunurlar. Kendilerine itaat etmediklerinden dert yanarlar. Yetkili bu insan da suskun bir şekilde onları dinler. Aynı günde o yetkiliye uyuşturucularla ilgili şikâyetler ulaşır. Bir takım gençler gelir. Çocuklarının Afganistan'a gittiğinden dolayı şikâyetçi olan insanlar sözlerini bitirdikten sonra bu yetkili memurlara: **"Uyuşturucularla ilgili filan dosyayı getirin. Eğlence için Bankog'a giden filanların dosyasını getirin"** der. Sonra bu insanlara yönelerek:

"Şimdi söyleyin bana bu dosyalarda yazılıların hangisi daha şerefli ve daha üstündür? Sizin çocuklarınızın Afganistan'da ölmeleri mi daha iyi yoksa Bankog'ta mı? Şehid edilerek ölmeleri mi yoksa uyuşturucu maddeler alarak mı? Hadi defolun buradan."

Görevli bu memur da birçok acı tecrübeler geçirdikten sonra bunu söyleyebilmiştir. Çünkü bu toplumun girift dertlerinin içindedir. Bu dertler Allah'ı unutanların ve dolayısı ile Allah'ın da kendilerini bıraktığı kimselerin dertleridir. Toplumun içinde yaşadığı hallere ve çektiği sıkıntılara inen insan İslâm'ın ehemmiyetini daha da iyi anlar. Ve bilir ki Yüce Mevla'nın bu dinine dönmedikçe beşeriyet hiçbir gün rahat olamayacaktır. İşte bu sebeple merhum Seyyid Kutub şöyle demektedir;

"Kur'an'ın gölgesindeki bir hayat nimettir. Bu nimeti ancak tadanlar bilir. Bu

nimet kişinin ömrünü bereketlendirir, arındırır. Ben Kur'an'ın gölgesinde yaşarken şu kesin neticeye vardım ki beşeriyet ancak bu yüce dine döndüğü takdirde mutlu olabilir. Ne yazık ki beşeriyetin belini kıran en büyük felâket bu yüce dinin hayat sisteminden uzaklaştırılmış olmasıdır.

İslâm'dan başka çözüm yoktur. Tek çözüm yolu İslâm'dır. Önce İslâm'ı kendine, sonra aile efradına, daha sonra toplumuna uygula. Çünkü İslâm'dan başka çıkar yol yoktur. Sen Rahman olan Allah'ın hayat sisteminin gölgesi altında yaşadığın takdirde huzur bulacaksın. Bu dinin gölgesi altında hayatını sürdürdüğünde müsterih olacaksın. Kendini bu şeriatın yoluna atıp rahat bir şekilde uyuyacaksın. Vicdanın rahat, için rahat, sinirlerin sakin olacaktır. Bu şeriat-ı garrânın yolundan ayrılınca işte orada sefillik başlayacaktır, bedbahtlık

sürüp gidecektir." Yüce Mevla bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Erkek olsun, kadın olsun, mü'min olduğu halde kim salih bir amelde bulunursa ona güzel bir hayat yaşatırız. Kıyamet günü de onlara ecirlerini, işlemiş olduklarının en güzeli ile öderiz." (Nahl 97)

"...Benden size bir hidayet elbette gelecektir. Kim benim hidayetime uyarsa ne sapıtır ne de bedbaht olur. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet günü de onu kör olarak hasrederiz." (Taha, 123–124)

Âyet-i kerimede "**dar bir geçim"** olarak ifade edilen **"ed-dan-ku"** kelimesinin manası **"Zayi olmak... Sarsıntılara tutulmak... Zihnen ve bedenen birçok hastalıklara yakalanmaktır. "**

Batıdaki Psikolojik Hastalıklar ve Zina

Batıda yaşayıp da İslâm ülkelerine gelen insanlar İslâm'ın insanlık için büyük bir nimet olduğunu daha iyi anlıyorlar.

İsveç'ten bir kardeş geldi. Bu kardeşimiz okuryazarlığı zayıf biri idi. O şöyle dedi: **"Ben insanlık için İslâm'dan daha büyük bir nimet görmedim. Çünkü ben İsveç'te kadınları, toplumu, fitne-fesadı ve çılgınlıkları görünce kendi kendime dedim ki: "Subhanallah! Bu insanlar nasıl yaşıyorlar? Bu ne acaib bir topluluk! Geceleyin kızlar büyük caddelerde buzların üzerinde uyuyorlar. Milyonerlerin kızları geliyor kendilerini trenin önüne atıp intihar ediyorlar. Hatta daha önceden: "Ben filan gün filan yerde intihar edeceğim" diye medyaya ilan veriyorlar. Bakıyorsunuz ki kadın geliyor yüksek bir köprünün üzerinden kendini atarak intihar edeceğini ilan ediyor. Çevresinde bulunan insanlar ona engel olmaya çalışıyorlar, fakat o, onlara: "Ben hayatımdan tad**

alamıyorum, benim huzurum yok, rahatım yok, istikrar diye bir şey bilmiyorum, mutluluk diye bir şey tatmadım" diyor."

Evet, Amerikalı milyoner kadınlar da böyle yapıyorlar. Mesela dünyanın ünlü yazarı nobel ödül almış Âlim ve Deniz adlı eserin sahibi Ernest Hemingway bir gün silahı başına dayayarak kendisini öldürmüştür. Bu adamın evlatlığından olan kız torunu 100 milyon dolar değerindeki bir mirasa sahip olmuştur. Düşünün bu adamın yüz milyon dolar kadar serveti vardı, fakat mutluluğu tadamamıştı. Çünkü bu gibi insanlar yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi: "Allah'ı unutmuşlardı, Allah da onları unutmuştu." Bunlar sinir hastalıklarına, cinsel hastalıklara, özellikle AİDS hastalığına maruz kalan topluluklardır. Bugün AİDS hastalığı Avrupa ve Amerika'yı tehdit eden adeta bir devdir. Bugün hiçbir insanın kanım muayene etmeden alamıyorlar. Çünkü AİDS

hastalığından korkuyorlar. Maalesef bu gibi hastalıklar doğunun insanlarına da bulaştı. Bu hastalıklar çok acaib hastalıklar. Bugün İsveç devletinin bütçesinin üçte biri çeşitli hastalıklara, özellikle psikolojik ve akıl hastalıklarına harcanmaktadır. Hâlbuki Arap ülkelerinde her devlette bu gibi hastalıklar için sadece bir hastane bulabilirsiniz. Biliyor musunuz bugün Amerika'da 54 milyon insan ruh, sinir ve akıl hastasıdır. Bu oran Amerika toplumunun önemli bir bölümünü meydana getirmektedir. Hâlbuki bizim yaşadığımız toplumlarda İslâm'dan uzak olmalarına rağmen bu gibi hastalıklara yakalanan ve aklını kaybedenlerin oranı azdır. Bunun sebebi henüz bu ülkelerde kabuk da olsa İslâm'ın kalıntıları mevcuttur. İslâm'dan geri kalan bu his ve duygular insanları sükûnete ve istikrara sevketmektedir. İnsanın canına veya malına bir felâket geldiğinde **"İnnâ Lillah ve İnnâ İleyhi Raciûn"** (Biz Allah'tan

geldik ve O'na dönücüleriz) derler. **"İnşallah yüce Mevla bana bunun karşılığında güzel cemalini gösterir"** diye niyazda bulunur, böylece teselli olur, huzura kavuşur.

Fakat batılı insanlardan birini işten çıkarsan intihar eder. Daha önce de zikrettiğim gibi İsveç'in yıllık bütçesinin % 30'u ruh ve sinir hastalıklarına harcanmaktadır. Buna rağmen her geçen gün intihar oram daha da artmaktadır. Kimileri kendilerini kulelerden, kimileri gökdelenlerden atıyorlar, kimileri trenin altına yatıyor, kimileri daha başka şeylerle intihar ediyorlar. Öyle ki bir zaman İsveç parlamentosu "intihar edenler kolayca intihar etsinler " diye özel bir intihar hastanesi açılmasını teklif etmişti. Peygamber Efendimizin de buyurduğu gibi: **"Bir şeyi kestiğinizde onu güzelce kesin ve bir şeyi öldürdüğünüzde onu güzelce öldürün. Sizler bıçaklarınızı keskinleştirin, keseceğinizi rahat ettirin."** (Müslim, Kit. Sayd,

bab: 57; Ebu Davud, kit. Edahi, bab: 11) Evet bunlar insanlarını kolayca öldürmenin yollarını aramaktadırlar. Çünkü onlara göre kendi insanları hayvan gibidir.

Evet, bu parlamentonun gerekçesi şu idi: **"Bizlerin vatandaşlarımızı ve çocuklarımızı bu şekilde ölmeye terk etmemize kanunlar müsaade etmiyor. Şayet onlar ölüme karar verirlerse onları biz öldürelim. Hastanede bir iğne vurup öldürelim. Böylece intiharlar için hastaneler açalım."** Bütün bunlar gösteriyor ki kurtuluş İslâm'dadır. Kurtuluş ancak Allah'ın dinine sarılmadadır. Yüce Mevla'nın da bildirdiği gibi: **"Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalan o üç kişi Allah'tan başka hiçbir sığınak olmadığını anladılar..."** (Tevbe, 118) Mevlamız diğer ayetlerde de şöyle buyuruyor: **"...Allah kimi saptırırsa artık onu doğru yola sevk edecek hiçbir kimse bulunmaz. Bunlar için dünya hayatında**

azap vardır. Ahiret azabı ise daha çetindir. Onları Allah'ın azabından koruyacak hiçbir kimse de yoktur." (er-Rad, 33–34)

Çünkü İngiliz ansiklopedisinde anlatıldığına göre 20. yüzyılda Amerika halkının % 90'ı zührevî hastalıklara yakalanmış durumdaydılar. % 60'ı belsoğukluğuna yakalanmış halde idi. Görüldüğü gibi bu toplumlar özbenliğini kaybetmiş herhangi bir hassasiyeti olmayan topluluklardır. İnsanlar mutluluk ve rahat hissedememektedirler. İnsanlara baktığınızda gözleri kaymış bir haldedirler. Çarşı ve pazarda yürürken nereye gittiklerini, ne yaptıklarını bilmezler. Bunlar için huzur, istikrar, sükûnet ve rahat diye bir şey yoktur. Sinirleri gergin, davranışları hırçın, hayatları adeta bir çiledir. Onlar sanki kendilerini öldürmek için yaşarlar. İşte bu sebepledir ki batılılar huzursuz bu hayatlarını topluma karşı isyan etmek sureti ile ortaya

koyarlar. Çeşitli modalar, hippi olayları, Beatles olayları vb. çılgınlıklar topluma isyanın birer görüntüleridir. Bakıyorsun ki gruplar halinde yürüyorlar. Kendilerine: "Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sorulduğuna: "Bizler cinsî sapıklığın serbest bırakılmasını istiyoruz" derler. Devletlerine cinsî sapıklığın serbest bırakılması için baskı yaparlar. Birileri Amerikan televizyonlarına çıkıyor: "Ben kızımla fuhuş yapıyorum, çünkü ben kızımla bu işi yapmanın daha zevkli ve daha tatlı olduğunu anladım" diyebiliyor. Şimdi bu toplum nasıl bir toplum? Bu toplumda eşler arasında sadakat, vefakârlık, birbirine bağlılık diye bir şey yoktur. Bu sebepledir ki köpeklere yönelmişlerdir. Çünkü vefakârlığı sadece bu hayvanlarda buluyorlar. Bu tür huylar toplumu parçalar, birbirine düşman eder. Zaten batılı topluluklar tamamen birbirinden kopuk insanlardır. Öyle ki birinin köpeği öldüğünde baba ve annesinin

ölmesinden daha fazla üzülür. Çünkü vefakârlığı sadece o, köpeğinde görmüştür. Oğlu kendisini bırakmış, hanımı ondan uzaklaşmıştır, ömrü yetmiş seksen yaşına varmıştır. Dışarıya çıkıp gezemez bir haldedir. Hatta bazen evlerinde ölürler. Öldükleri, kokuların çevreye yayılması ile anlaşılır. Komşuları belediyeye bildirerek onun cesedini kaldırtmak durumunda kalırlar. Bu toplumlar tamamen kokuşmuş toplumlardır. Bunlarda din, inanç, Allah korkusu yok olmuş, böylece kendileri de bitmiştir. Maalesef bu hal eskiden İslâm'ın hakim olduğu topluluklar ve devletlerde de müşahede edilmektedir. Mesela bugün biz Abdüsselâm Arif dönemindeki 1967 Irak'ı ile bugünkü Saddam Hüseyin'in hakim olduğu 1987'deki Irak'ı karşılaştırdığımızda aralarında dağlar kadar fark olduğunu görürüz. Irak'ın tekrar Abdüsselâm Arif dönemindeki huzur, saadet, ahlâk ve

dindarlığa ulaşabilmesi için belki de iki yüz seneye ihtiyaç vardır.

Mısır devletini Kral Faruk dönemine ulaştırabilmek için belki de sekiz yüz seneye ihtiyacımız vardır. Suriye'yi Şükrü Kuvvetli dönemine ulaştırabilmek için yine uzun zamanlara ihtiyaç vardır. Bilindiği gibi Şükrü Kuvvetli Suriye iktidarını Mısır'la birleştirme uğruna Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'a teslim etmişti. Daha sonra Suriye Mısır'dan ayrılmıştı. Bu ayrılma dönemine gericilik dönemi diyorlardı. Bu dönem günümüzdeki Suriye'den çok daha iyi idi. Şam şehri adeta dünyanın cenneti idi. Hemen hemen yeryüzünde en güzel, en temiz ve âlimleri en çok olan bir şehirdi. Evler muhafazakâr yapıda, ilim halkaları ve ilim erbabı her tarafta bulunuyor, hatta Şam Üniversitesi ahlâk, adab ve İslâm yönünden dünyada emsali olmayan bir kurum idi. Bugün o Şam nerede? Tamamen harabe altına getirildi.

Çiçekleri sararıp soldu, camilerinin minberlerinde kükreyen hatipler susturuldu. Adeta minberler ağlıyor, minareler gözyaşı döküyor. Her tarafta bir perişanlık. Bütün bunlar neden oldu biliyor musunuz? Çünkü Suriyeli muhafazakâr insanların inançlarının sarsılıp onların Allah'tan uzaklaştırılmaları planlanmıştı. Ve bunu programlı bir şekilde yapmaya koyuldular, toplumu inancından arındırarak adeta enkaz haline getirdiler. Çünkü insanlar ancak bu şeriatın gölgesi altında yaşayabilirler. Çünkü insanı Allah yaratmıştır. En güzel sevk ve idareyi de ancak O yapar.

İnsanlar şeriat mihveri etrafında dolanmak mecburiyetindedirler. İnsanlar şeriat mihveri ve çarkı çevrilmeden yaşarlarsa, işte günümüzde görülen manzara ortaya çıkar. Fakat bu ülkelerde yaşayan beyinsiz idareciler ne yaptılar? Şeriat mihverini kaldırıp ortaya başka

mihverler koydular. İnsanların maneviyatını yıktılar. Ve onları bugünkü hale getirdiler.

Tekrar konumuza dönelim. Âyet-i kerime iki sınıf insanı karşı karşıya getirmektedir:

Mü'minler ve Münafıklar

Münafıklar vicdanen, ruhen, ceseden, ahlaken ve toplumsal olarak yıkılmış bir sınıftır. Diğer bir sınıf ise net, şeffaf, tertemiz, berrak, sessizce yapan, gürültüsüz çalışan, toplumda insanlara örnek olan, fert, aile ve kitlelere numune olan mü'minler sınıfıdır. Birinci sınıf Allah'ı unuttukları için Allah da onları unutmuştur. Onlar fasıklardır.

Onları münafıklığa sürükleyen şey fasık olmalarıdır. Fasıklık; Allah'ın itaatinden çıkmaktır. Allah'ın itaatinden çıkmak ise, basit görülen şehvetlere tâbi olmakla başlar. Şehvetleri doyurmanın ise sonu yoktur. Çünkü şehvanî arzular tuzlu deniz

gibidir. Susuzluğunu gidermek için deniz suyundan içen kimsenin susuzluğu hiçbir zaman gitmez. Her içişinde susuzluğu bir o kadar daha artar. Şehvetlerin ateşini serbest bırakan, heva ve heveslerini galeyana getiren bu kimseler şehvetlerini ve nevalarını doyurmaya kalkıştıklarında bunların şehvet alevleri daha da artar, cinsel arzulan daha da kabarır, nefisleri şımarır, büyüklük duygulan yükselir, böylece manevi ateşler içinde kıvranıp dururlar. İnsanın beşeri ihtiyaçlarım ve fıtratından gelen tabîî içgüdülerini yüce Mevla temiz yollarla doyurmayı emretmiştir. Bunları doyuracak temiz yiyecek ve içecekler yaratmış, cinsel arzularını helâlinden evlenerek gidermesini emretmiştir. Şayet bizler Allah'ın bu beşerî ihtiyaçlarımızı giderme yollarını bırakır da şehvanî arzularımızı tamamen serbest bırakacak olursak bunların ateşine tutuşuruz, artık kendimizi bundan hiçbir şekilde

kurtaramayız. Şehvanî arzulara tutuşan insan kudurmuş köpeğe benzer. Önüne rast geleni ısırır ve salyaları ile zehirini ona aktarır. Haklı haksız, masum, mazlum gözetmez. Evet, yüce Mevla işte bu sebeple münafıklar hakkında şöyle buyurmuştur: **"Allah münafık kadınlara ve kâfirlere cehennem ateşini vaad etmiştir."** Vakıa münafıklar daha dünyada iken şehvanî arzularının ateşine tutuşmuşlardır. Elbetteki ahiret ateşi daha dehşetlidir. Bu ateş onlar için yeterlidir. Allah onlara lanet etmiştir ve onlar cehennemde ebedî olarak kalacaklardır.

Bilindiği üzere cehennemlikler azabın dehşetinden dolayı bir gün olsun ondan uzaklaşmak isteyecekler, fakat onlara cehennemden uzaklaşmaya izin verilmeyecektir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... Ateştekiler, cehennemin bekçilerine derler ki: Rabbinize dua edin de bizden bir gün (dahi olsa) azabı hafifletsin." (Mü'min, 49)

Cehennemdekilerin bu isteğine cevap gelir ve onlara:

"Derler ki: "Size peygamberleriniz apaçık deliller getirmemişler miydi?" (Onlar:) "Evet, getirmişlerdi" derler. Bunun üzerine bekçiler de derler ki: "O halde şimdi siz dua edin." Ancak kâfirlerin duası boşunadır." (Mü'min, 50)

Başka bir âyet-i kerimede şöyle Duyurulmaktadır: "(Cehennemdekiler kurtuluştan ümit kesince Cehennem bekçisine şöyle) seslenirler: **"Ey Malik! Rabbin, bize (yok olmamız için) hükmetsin"..."** (Zuhruf, 77) Cehennemlikler altı defa yalvarırlar. Rahatlama için bir çare isterler. Her defasında onlara bir cevap

gelir: **"Bu azaptan daha dehşetli bir azaba uğratılacaksınız"** şeklinde olur. Nitekim bu hususta yüce Allah şöyle buyuruyor:

"(Cehennemlikler) diyecekler ki: "Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa da dirilttin. Biz günahlarımızı itiraf ettik. Buna göre, buradan bir çıkış yolu var mı ?" (Onlara şu cevap verilecektir:) "Bu (azabın) sebebi şudur: (Dünyada iken) sadece Allah'a iman etmeye çağırıldığınız zaman inkâr ediyordunuz. Buna karşılık O'na şirk koşulsa o şekli ile iman ediyordunuz," (Mü'min, 11–12) Diğer bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır: **"O suçlular (cehennem zebanilerine): "Ey Malik! Rabbin canımızı alsın" diye bağırırlar. Malik de: "Siz bu azapta bekletileceksiniz" der.** (Zuhruf, 77)

Ameş diyor ki: **"Cehennemliklerin bu isteklerine cehennemin zebanisi olan Malik tarafından bin yıl sonra cevap verilecektir."**

Başka âyet-i kerimelerde ise şöyle buyrulmaktadır:

"İnkâr edenlere cehennem ateşi vardır. Onlara, ne ölüp de kurtulsunlar diye ölümle hükmedilir, ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri işte Biz böyle cezalandırırız. Cehennemlikler orada bütün güçleri ile şöyle bağırırlar: "Rabbimiz bizi çıkar da dünyada iken yapmış olduklarımızdan başka salih ameller işleyelim..." (Fatır, 36–37)

Cehennemdekilerin bu yakarışlarına bin yıl sonra şöyle cevap verilir;

"... Biz, size öğüt alacak kimsenin öğüt alabileceği kadar ömür vermemiş miydik? Size uyarıcı gelmemiş miydi? Şimdi o azabı tadın. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur." (Fatır, 37) Ayet-i kerime mealen şunu ifade etmektedir: Biz, sizleri dünya hayatında 40 yıl, 60 yıl vb. müddetlerde yaşatmamış

mıydık? Bu süreler tevbe etmeniz için yeteri kadar müddet olmamış mıydı? Artık sizin ortaya koyacağınız bir özür kaldı mı? Ayrıca size peygamber geldiği gibi, saçınıza ak düşmesi gibi uyarıcılar da geldiler. O halde bu azabı tadın. Çünkü zalimlere hiçbir yardımcı yoktur.

Diğer âyet-i kerimelerde ise cehennemliklerin sızlanmaları ve kendilerine verilen cevaplar şu şekilde ifade edilmektedir. Cehennemlikler derler ki:

"Ey Rabbimiz! Bize kötülüğümüz galip geldi. Biz sapık bir kavim olduk. Rabbimiz, bizi buradan çıkar. Eğer tekrar inkâra dönersek gerçekten zalimler oluruz." (Mü'minûn, 106–107) Onlara şu cevap verilir:

"Yeter, kesin. Benimle konuşmayın." (Mü'minûn, 108) Evet, cehennemliklere en son cevap bu olacaktır. Susun, fazla konuşmayın, çünkü sizlerin konuşmaya

herhangi bir hakkınız yoktur. Bundan sonra gelen ayetler de onların niçin bu şekilde azarlandıklarını beyan ederek şunları ifade etmektedirler:

"Çünkü kullarımdan bir zümre vardı. Onlar "Rabbimiz, biz iman ettik. Bizi bağışla. Bize merhamet et. Sen merhamet edenlerin en hayırlısısın" diyorlardı. Siz ise onları alaya aldınız. O kadar ki bu davranışınız Ben'i (Rabbinizi) dahi anlamayı unutturdu. Siz hep onlara gülüyordunuz. Bugün de Ben onları sabırlarının karşılığı olarak kurtuluşa ermekle mükâfatlandırdım." (Mü'minûn, 108–111)

Nereye kaçabilecekler ki? Onların önünde bir cennet bir de cehennem vardır. Kardeşim! Çalış, ahirete amel işle, dünya hayatı nasıl geçtiğini bilmediğin kısa bir ömür ve sayılı günlerdir. Aziz ve celil olan Allah sana ikram etmiş, seni göğün rahmet kapılarının üzerine açıldığı ve cennetin

yollarının gösterildiği hayırlı topraklara, cihad yapılan topraklara getirmiş. Seninle cennet arasında samimi bir şekilde tevbe edip isabet eden bir kurşuna hedef olmaktan başka bir şey yok. Sen ölümünden sonra iki şeyden birine gireceksin. Cennete veya cehenneme. Artık ondan sonra ölüm yok. Girdiğin yerde devamlı kalacaksın. Bu hususta Peygamber Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar: **"Kıyamet gününde ölüm beyaz renkli güzel bir koç şeklinde getirilecek ve o cennetle cehennem arasında boğazlanacak. Orada şöyle seslenilecektir: Ey cennetlikler! Artık ebedî bir yaşam var. Ölüm yok. Ey cehennemlikler! Artık ebedî kalmak var, ölüm yok."** (Buhari, Tefsir Sureti Meryem, bab: 19; Müslim, Cennet, bab: 40; Tirniizi, Tefsir Sureti Meryem, bab: 25.)

Değerli kardeşim! Sen dünyada ne kadar yaşıyorsun? Altmış sene, yetmiş sene,

bilemedin yüz sene. Hiç değer mi? Bu kadar kısa bir sürede Allah'ın yasaklarını çiğne de ahiretteki ebedî hayatını mahv u perişan eyle. Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: **"Dilediğin şekilde yaşa. Eninde sonunda mutlaka öleceksin. Dilediğini işle, yaptıklarının karşılığını mutlaka göreceksin. Dilediğini sev, bir gün ondan mutlaka ayrılacaksın."**

Değerli kardeşlerim! Ne kadar yaşıyorsun ve de nasıl yaşıyorsun? Bari bu kısa hayatın mutlu geçmiş olsa. O da yok. Çünkü mutlu bir hayat geçirmek için aziz ve celil olan Allah'ın çizmiş olduğu yoldan gitmek gerekir. Bu yolu terk eden ne kadar imkânlara sahip olursa olsun çilekeş, sefil ve çetin bir hayat geçirir. Dünyaya veda eder, sonunda da cehennemi boylar. O ise kötü bir karargâhtır, başka karargâhlara benzemez. Bizden önceki ümmetler daha da uzun hayat sürmüşlerdir. Bugün onlardan

herhangi biri yaşıyor mu? Hayatını sürdürüyor mu? Gelmiş, geçmiş tarihe karışmış. Geçmiş ümmetlerin daha uzun hayat sürdüklerine dair yüce Mevlâ ayetlerinde şöyle buyuruyor:

"Ey münafıklar. Siz de sizden öncekiler gibisiniz. Fakat onlar sizden daha güçlü, malları ve evlatları da daha çok idi. Dünyada nasiplerini almışlardı. Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi nasibinizi alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi siz de daldınız. İşte onlar dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir, hüsranda olanlar da bunlardır." (Tevbe, 69)

Diğer bir ayette ise şöyle buyruluyor:

"Nuh'u kendi kavmine (peygamber olarak) göndermiştik. Nuh, onların içinde 950 yıl kalmıştı. Sonunda onlar zalimliklerini

sürdürürken tufan onları yakalayıverdi." (Ankebut, 14)

Görüldüğü gibi âyetin ifadesi ile 950 sene. Bu ne ömür, ne mücadele! Fakat dünya fani, sonunda ölüm var... Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: **"Şayet dünya Allah katında bir sivrisineğin kanadı kadar değer taşımış olsa idi dünyada kâfire bir yudum su dahi vermezdi."** (Tirmizi, Kitap Zühd, bab: 13)

Elbette ki Allah katında dünyanın az dahi olsa bir değeri bulunsaydı onu kâfirlere verir miydi ve salih olan fakir kullarını o dünyanın bazı nimetlerinden mahrum eder miydi? Şayet dünyanın Allah katında sivrisinek kanadı kadar değeri olsaydı Hafız Esed gibi bir tağutun cumhurbaşkanı olmasına imkân verir miydi? Fakat dünya bana göre ancak bir leş gibidir. Evet bir leş. Çevreye atılmış bir leş... Artık onu herhangi bir köpeğin yemesi bizim için önemli midir?

Ondan şu köpek az yedi, bu köpek çok yedi diye bir telaşımız olur mu? Bir atasözünde: **"Dünya bir leştir, ona tamah edenler de adeta köpekler gibidir"** denir. Bu hususta İmam Şafii şu şiiri söylemiştir:

Dünya ancak hor, kokuşmuş bir leştir.

Üzerine köpekler üşüşmüş onu kapışmaktadır

Eğer ondan sakınırsan ehl-i dünya olanlara

Zehir gibi olursun,

Yok, eğer ona yapışırsan onun köpekleri seninle boğuşur.

Bir gün Allah Rasulü (sav) ölmüş, kulaksız bir oğlağın yanından geçti. Rasulullah'ın çevresinde sahabeler bulunuyordu. Rasulullah onlara:

"Hanginiz bunu bir dirheme almak ister?" diye sordu. Onlar da: **"Allah'a yemin**

olsun ki bu sağ olsa bunu bir dirheme satın almayız. Ölmüş iken nasıl alalım?" dediler. Rasulullah da onlara: **"Allah katında dünyanın değeri size göre bu oğlağın değerinden daha azdır"** buyurmuştur (Müslim, Kitab Zühd, bab: 2; Ebu Davud, Kitab Taharet, bab: 73; Müsned İmam Ahmed, c. III, sh. 365)

Yüce Mevlâ dünya hayatını bizlere şöyle tasvir ediyor: **"Dünya hayatı ancak gökten indirdiğimiz şu suya benzer. O su insan ve hayvanların yediği birbirine girmiş yeryüzü bitkilerinin meydana gelmesine sebep olur. Yeryüzü linetlerini alıp o bitkilerle süslendiği zaman yeryüzü halkı da bütün bunlara kadir olduklarını zannettikleri bir sırada gece veya gündüz emrimiz gelir de orasını bir gün önce hiç yokmuş gibi kökünden biçilmiş bir halt getiririz, işte Biz ayetleri düşünen bir topluluk için böyle açıklarız."** (Yunus, 24)

Evet, dünyada çeşitli bitkiler yetişir, onları insanlar ve diğer canlılar yerler. Fakat neticesi ne olur, nereye gider? Çöplere gider. Öyle bir hâl alır ki, insanlar ona yaklaşmak dahi istemezler. Allah rahmet eylesin, geçmişteki selef-i salihîn dünyayı insanlara iyice tanıtmak için şöyle yaparlarmış: Çarşıda pazarda insanlara: "Gelin, gelin, sizlere dünyanızı gösterelim" diye seslenirlermiş. Peşine takılan bir kısım insanları alıp çöplüklere götürüp orayı gösterirlermiş: **"Bakın balınıza, tavuğunuza, etinize, sütünüze ne hale gelmiş?"** derlerdi. Malumdur ki hemen hemen her yıl kanalizasyonlar değiştirilmektedir. Biliyor musunuz bu nedendir? Çokça yüklü olmalarından. Bu da insanların nimetleri çok tükettiklerini gösteriyor. Dünya zevkine oldukça daldıklarını ortaya koyuyor. Nitekim biraz önce geçen ayette: **"Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları**

gibi nasibinizi alıp faydalandınız" (Tevbe, 69) buyrulmuştu. Evet, her gün et yiyorsun, pirinç pilavı yiyorsun, fındık, fıstık yiyebiliyorsun. Tatlılar, süt ürünleri tüketiyorsun. Bir de bunların üzerine pepsi kola içiyorsun. Meyveler türlü türlü, yemekten sonra gelen tatlılar çeşit çeşit, fakat neticede geçmiş insanların daldıkları zevk u sefaya sen de dalıyorsun. İşte hepsi bu kadar. Ayet-i kerimede bu nimetleri tüketme dalma fiili ile ifade ediliyor. Bu fiil ise Arapça da özellikle mikrobik şeylere dalmayı ifade eder. Ayet-i kerime heva ve hevesine uyan ve bütün hayvani arzularını doyurmadan geri durmayanları adeta mikropların içine dalanlar olarak tasvir ediyor. Bu gibi insanlar için başka bir âyet-i kerimede ise şöyle buyruluyor:

"Ey Peygamber! Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler. Boş ümitleri

onları oyalayıp dursun, onlar yakında ne olduğunu bileceklerdir." (Hicr, 3)

Konumuza dönelim. 69. ayetin sonunda: **"İşte bunlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir"** buyrulmaktadır. Ayet-i kerimede geçen ve boşa gitme diye tercüme edilen "habitat" fiilinin asıl lügat manası bir hayvanın çok miktarda yeşillik yeyip patlamasıdır. Bazı hayvanlar da çokça yerler ve gazdan patlarlar. İşte dünya zevklerine dalan insanlar bu gibi hayvanlara benzetilmektedirler. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede ise geçmiş ümmetlerin haline değinilerek şöyle buyruluyor:

"Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat

onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi." (Tevbe, 70)

Nuh (as)ın kavminin Kuzey Irak tarafında yaşadığı tahmin edilmektedir. Çünkü âyet-i kerimede Nuh'un gemisinin Cudi dağı üzerinde karar kıldığı zikredilmiştir. Cudi dağı ise Irak'ın kuzey tarafındadır. Âyette zikredilen Ad kavmi ise Güney Yemen'deki Hadramut şehri çevresinde yaşadıkları tahmin edilmektedir. Bunların nasıl helak oldukları şu âyet-i kerimede zikredilmiştir:

"Azabın bir bulut halinde vadilerine doğru gelişini görünce de demişlerdi ki: "Bu bize yağmur getiren bir buluttur." Hayır, o acele gelmesini istediğiniz bir şey. içinde acı azap bulunan bir rüzgârdır." (Ahkaf, 24)

Ad kavmi, Yemen Halk Demokratik Cumhuriyeti adı verilen Güney Yemen'de yaşamıştır. Bu kavim bugünkü Yemen lideri

Salim Rebi yolu ile adeta tekrar dirilmiş ve geri gelmiştir. (Bu zat Yemen'in komünist yöneticisi idi).

Abdülfettah İsmail ölünce dünya ve ahirette amelleri boşa giden diğer bazı diktatörler onun hakkında basında şu yazıları yazmışlardı: **"Biz Abdülfettah'a ağıtlar yakmayacağız, çünkü ilâhlara ağıt yakılmaz."** Bu tağutlar komünist Baas Partisi'ni kuran Hıristiyan Michel Aflek için de o Irak'a gittiğinde orada Baas Partisi'ne devrim yaptırdığından hakkında **"İlâh döndü"** şeklinde gazetelerde yazılar yazmışlardı. Hatta şairleri Michel'i kastederek: **"Ey Tanrım, Ey Mabudum!"** demişti. Bütün bunlardan sonra Baasçılar **"Biz Müslüman'ız"** diyorlar. Bilakis onlar dinden çıkan kâfirlerdir. Ne kestikleri yenir, ne de hanımları ile evlenilir. Onlar ölünce yıkanmazlar, defnedilmezler, sağ iken onlara selâm verilmez, öldüklerinde de

Müslümanların kabrine konulmazlar. Bizler bir zaman, dinî bilgileri olan âlimlerle oturup bu meseleyi konuştuk ve hepimizin ortak kanaati işle bu olmuştu.

Ayette geçen Salih (as)'ın kavmi ise Tebuk civarında yaşamışlardır. Allah Rasulü (sav) Tebük gazvesine giderken oradan geçmiş ve sahabelerine oradan hiçbir şey yememelerini ve içmemelerini emretmiştir. Hâlâ orada devenin sütünü sağdıkları havuz, su içtiği kuyu ve yer bulunmaktadır. Salih (as)'in kavmine bir imtihan olarak gönderilen deveyi öldüren kişi insanların en şerlisi olan Kudar bin Salif isimli biridir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: **"İnsanların en şerlisi iki kimsedir. Bunlardan birincisi Salih (as)'in devesini öldüren kızıl kişidir. Diğeri de ey Ali, senin şurana kılıcı vuracak olan ve şuranı kesecek olan kişidir."** (Yani Abdurrahman bin Mülcem'dir)

Semud kavmi ise şu ayetlerde sıfatları belirtilen insanlardır:

"Semud, şiddetli bir sarsıntı ile helak edildi. Ad ise son derece acımasız uğultulu bir fırtına ile yok edildi. Allah, o fırtınayı onlara hiç kesilmeksizin yedi gece sekiz gün musallat etti..." (Hakka, 5–7)

Semud kavmi şiddetli bir sarsıntı, Ad kavmi ise uğultulu bir fırtına ile yok edilmiştir. İbrahim kavminde ise, yüce Allah Nemrut'a bir sivrisineği musallat etti. Nemrut bu sineğin yüzünden hiç rahat edemiyordu. Ancak Hz. İbrahim ayakkabısı ile onun kafasına vurunca rahatlıyordu. Velhasıl bu adam beyninden kanser olmuş gibiydi. Âyet-i kerimede geçen İbrahim kavmi Nemrut ve ona uyanlardır. Yine âyette zikredilen Medyen halkı ise Şuayb (as)'in kavmidir. Bunlar Ürdün'ün güneyindeki Maan ve çevresinde yaşamışlardır. Yine âyet-i kerimede zikredilen ve alt üst edildikleri

beyan edilen ülkeden maksat ise Hz. Lut'un ülkesidir, yani Sodom ve Gomore diye adlandırılan yerdir. Bugün orası Lut gölü, başka bir ismi ile Ölü Deniz'dir. Burada hiçbir canlı yaşamadığından ve tuz oranı % 20'ye ulaştığından Ölü Deniz ismi verilmiştir. Öyle ki oraya gelip yıkananların derileri bembeyaz olur. Mutlaka normal su ile yıkanmaları gerekir. Yoksa vücutlarını yakar. Bu bölge dünyanın en alçak bölgesidir. Deniz yüzeyinden 394 metre aşağıdadır. Buranın yaratılışı ne kadar ters ise burada yaşayan insanların ahlâkı da bu kadar ters olmuştur. Kadınları bırakıp erkeklere yaklaşma hayâsızlığını ilk kez bunlar icad etmişlerdir. Cibril (as) burayı yere batırmak istediğinde kanatlarından birini Sodom ve Gomore'nin altına takmış, o kadar yukarı kaldırmıştır ki gök sakinleri buraya ait köpeklerin havlamalarını işitmişlerdir. Sonra onu denizin içine ters çevirmiştir. Bugün dahi denizin

içinde Sodom ve Gomore'nin kalıntılarına rastlanmaktadır. Günümüzde de AİDS hastalığı bu tür cinsî sapıklarda görülmektedir.

İşte bu gibi insanlara yüce Mevlâ'nın peygamberleri gelip uyarmışlar, fakat onlar bu uyarılardan öğüt almamışlar, böylece Allah onlara zulmetmemiş, onlar bizzat kendilerine zulmetmişlerdir.

Bundan sonra gelen âyet-i kerimede kâfirlerin safhasına ters bir safha olarak müminlerin safhası, sıfatları zikrediliyor. Müminlerin safhası ise bambaşka... Onlar huzur içinde sükunetle hareket eden, velvele koparmadan iş yapan, iyiliği emredip, kötülüğe engel olan, Rablerine kulluklarını yapıp insanlara mallarındaki haklarını veren insanlar. Evet münafık bir topluluğun simge ve alâmeti yöneticilere yağcılık yapmak ve maddiyat peşinde koşuşmaktır. Mümin bir topluluğun simge ve

alâmeti ise yöneticilere karşı net, hakkı haykırma ve maddiyata boyun eğmemektir. Münafık bir topluluk insanların kanını sömürme, ırz ve mallarını yağma etme pahasına da olsa kötülüğü emreder, iyiliğe engel olurlar. Mümin bir topluluk ise insanların canlarını, mallarını ve namuslarını himaye için kötülüklere engel olurlar, iyiliği tebliğ ederler.

Kardeşler! İyiliği emretme ve kötülüğe mani olma ilk önce yöneticilere yapılsın veya sadece onlara yapılsın diye bir şart yoktur. Ancak onlara yapıldığı takdirde en yücesi yapılmış olur. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Cihadın en üstünü zalim idareci karşısında hakkı haykırmaktır"**(Ebû Dâvûd, Kil. Melâhim, bab: 17; Tirmizi, Kit. Filen, bab: 13; Nesei, Kit. Beyah, bab: 37; İbn Mâce, Kit. Fiten, bab: 30) Diğer bir hadis-i şerifinde: **"Şehidlerin efendisi Hamza ve bir de zalim**

bir idareciye hakkı söylediği için öldürülen kimsedir" buyurmuşlardır.

Çünkü burada mal ve evlat tehlikesi, zindan tehlikesi, öldürülme tehlikesi, rızktan olma tehlikesi, görevinden atılma tehlikesi, maaşının artırılmaması tehlikesi, ikramiyelerinin durdurulma tehlikesi gibi çeşitli riskler var. Biliyor musunuz maaşların artırılması ve ikramiye meseleleri toplumda nice prensipleri ve ahlâk kurallarını alıp götürmüş, birçok kurumları yöneten bürokratların ayaklarını kaydırmıştır?

İyiliği emredip kötülüğü yasaklamak gerçekten büyük bir zarurettir. Hatta kötülüğü işleyenlerin kendi aralarında dahi birbirlerini kötülüğe karşı uyarmaları gerekir.

Bu hususta âlimler şunları söylemişlerdir: Birbirleri ile kadeh tokuşturan insanların dahi birbirlerini bu kötülükten alıkoymaları gerekir. Öyle ki içki içen kendisi ile beraber

içki içeni uyarmalı, bunu yapmamaları gerektiğini söylemelidir. Ta ki iki günahı birden işlememiş olsun. Hem Allah'ın haram kıldığı içkiyi içip hem de kötülüğe karşı çıkmama suçunu işlememiş olsun. Tabii ki insanlar iyiliği emreden kişinin emrettiğini yapması halinde onun sözünü dinlerler. Kendisi kötülüğü işlediği halde başkalarına iyiliği yapmalarım emretmesi tutarsızlıktır, boşuna gayrettir. Bu hususta şair şöyle demiştir:

Ey başkasını eğiten kişi!

Kendi nefsin için bir eğitici yok mudur?

Kendi nefsinden başla, azgınlıklarından onu nehyet...

İşte bunu yaptığın zaman hikmet ehli olursun...

Bir huyu yasaklayıp da aynısını sen yapma...

Eğer yasakladığını sen yaparsan,

İşte o zaman büyük ayıbı sen işlemiş olursun...

Bu hususta Allah Teala şöyle buyurmaktadır: **"İnsanlara iyiliği emrediyor da, kendi nefislerinizi unutuyor musunuz? Ve sizler Kitab'ı okuyorsunuz, akletmiyor musunuz?"** (Bakara, 44)

Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker toplumun, yüce Allah'ın lanetinden korunması için bir güvencedir... Nitekim Allah Teala emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapmayan İsrailoğulları'nın lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur:

"İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi. İşlemiş oldukları

bu şeyler ne kadar da kötü idi." (Maide, 78-79)

Abdullah b. Mes'ud (ra) Rasulullah (sav)'in bu husus ta şunları buyurduğunu rivayet etmiştir: **"İsrailoğulları bir kısım günahlar işlemeye başlayınca, âlimleri onları bu işlerden men ettiler. Ancak onlar dinlemediler, vazgeçmediler. Zamanla âlimler de onlarla yeyip içmeye başladılar. Allah da bunun üzerine onları birbirine düşürdü ve onları Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın dili ile lanetledi."** Rasulullah sözlerine devamla şu âyet-i kerimeyi okudu: **"İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi, işlemiş oldukları bu şeyler ne kadar da kötü idi."** (Maide, 78–79)

Daha sonra ayakta bulunan Rasulullah (sav) oturarak sözünü şöylece tamamladı: **"Hayır, nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin olsun ki, ya iyiliği emredip kötülüğe mani olur, zalime el çektirir ve onu hakka boyun eğdirip, haktan ayrılmaz hale getirirsiniz yahut da Allah sizleri birbirinize düşürür ve İsrailoğullarını lanete uğrattığı gibi sizi de lanetine uğratır."** (Ebu Davud, Melâhim, 17 Hadis no: 4336; Tirmizî, Tefsir, Sureti Maide Hadis no: 3050; İbn Mace, Filen, 20; hadis no: 4006) Görüldüğü gibi iyiliği emredip, kötülüğe mani olmak bütün toplumu Allah'ın lanetinden korumak için bir vasıtadır. Allah'ın lanetinin manası insanın Allah'ın rahmetinden kovulmasıdır. Burada insanın hatırına şu soru gelebilir: Bir takım insanlar sapmışsa niçin öbür insanlar sapanları uyarıp bu hallerinden alıkoymaya çalışacaklardır? Sadece onlardan uzak durmaları yeterli değil midir? Bu sorunun

cevabı İsrailoğulları'nın bizzat yaşadıkları hadiselerden anlaşılmaktadır. Çünkü onlardan bir kısmı Cumartesi avlanma yasağım ihlâl etmişler, diğerleri ise bundan kaçınmışlardır. Kaçınanlardan bir grup yasağı ihlal edenlere bundan vazgeçmelerini söylerken diğer bir grup tarafsız kalmış ve şu âyette zikredilen soruyu sormuşlar, kendilerine yine âyette zikredilen cevap verilmiştir: **"İçlerinden bir topluluk: "Allah'ın kendilerini helak edeceği yahut şiddetli bir azap ile azaplandıracağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?" demişti de öğüt verenler: "Rabbimize mazeret olmak üzere, bir de sakınsınlar diye öğüt verdik" demişlerdi."** (Araf, 164)

İsrailoğulları'nın başından geçen bu hadise bugün İlat diye adlandırılan ve eski adı Eyle olan kasaba halkının yaşadığı bir olaydır. İlat Kızıldeniz'de bir körfezdir. Bu körfezden Ürdün, İsrail ve Mısır

faydalanmaktadır. Eskiden bu beldede yahudiler yaşıyorlardı. Allah Teala onlara Cumartesi günü avlanmayı yasaklamıştı. Fakat onlar Allah'a karşı tuzaklara başvurdular. Öyle ki Cuma günleri akşamleyin geliyorlar, karada bir havuz yapıyorlar, denizden oraya doğru kanallar açıyorlardı. Cumartesi günü olunca balıklar su ile birlikte akın edip o göllere geliyorlardı. Sular çekilince Cumartesi günleri bu balıklar orada kalıyorlar, onlar balıkları Cumartesi günleri toplamıyor, Pazar günleri topluyorlardı. Böylece Allah'ın dinine karşı hile ve desiseler kuruyorlardı. İşte İsrailoğulları'nın hakiki iman edenlerinden bir grup bunlara bu davranışlarının haram olduğunu hatırlatıyor ve onları bundan vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Diğer bir kısım insanlar ise bunlara tebliğde bulunan insanlara: **"Sizin neyinize lâzım, bunlardan size ne? Şayet bunlar günah işleyerek**

Allah'ın azabına uğrayacaklar ise bırakın uğrasınlar" diyorlardı. Onlar da: **"Bizim bu tebliğlerimiz Rabbimiz katında bizim için bir mazeret olur"** cevabını veriyorlardı. Gerçekten hakkı tebliğ eden müminler tebliğlerinin faydalarını gördüler. Çünkü şu âyet-i kerimede de belirtildiği gibi Allah'ın azabı gelince yalnız haramı işleyenleri engellemeye çalışanlar azaptan kurtulmuşlardı. Azap hem Cumartesi avlanma yasağını işleyenleri, hem de onlara karşı tavır almayanları kuşatmıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor: "

"Kendilerine yapılan öğütleri unutunca biz (sadece) kötülükten men edenleri kurtardık ve zalimleri, Allah'a karşı gelmelerinden ötürü şiddetli azaba uğrattık." (Araf, 165)

Görüldüğü gibi iyiliği emredip kötülüğe mani olmak gözümüzde ne kadar küçük görülürse görülsün büyük bir faydası vardır.

Bunun faydası da âyette belirtildiği gibi Allah'a karşı mazur olmak, bir de uyarılanların yaptıklarından vazgeçebilmelerini sağlamaktır.

Hz. Ömer (ra), hançerlendiğinde evine götürüldü. Son anlarını yaşıyordu... Yanına Ensardan bir genç geldi ve güzel sözler sarfetti. Sonra geri çıktı. Hz. Ömer (ra), gencin elbisesinin uzun olduğunu gördü ve ölüm sarhoşluğu içerisinde o gence:

"Ey Genç! Elbiseni kısalt, şüphesiz elbiseni kısaltman onu daha temiz tutar ve Rabbini daha fazla razı eder" dedi.

Son anında dahi Hz. Ömer (ra) emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münkeri unutmamıştı. Velev ki bu bir elbisenin kısaltılması ile ilgili olsun.

Rasulullah (sav) zamanında ona hizmet eden yahudi bir genç vardı. Allah Rasulü bir gün o gencin hastalandığım öğrendi ve

genci ziyarete gitti. Gittiğinde genç can çekişiyordu. Peygamber efendimiz ona bakarak:

"Ey Genç! Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" buyurdu. Genç babasına baktı. Babası:

"Ebu'l Kasım'a (Muhammed)'e itaat et" dedi. Bunun üzerine genç: **"Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah"** dedi ve öldü. Daha sona Allah Rasulü (sav): **"Benim vasıtamla bunu ateşten kurtaran Allah'a hamd olsun"** buyurdu.

İyiliği emredip fenalığı ve kötülüğü nehy etmek ne olursa olsun küçümsenmemelidir. İşte bu sebeple kendilerine **"Allah'ın helak edebileceği veya dehşetli bir azaba uğratacağı bir topluluğa niçin vaaz nasihatta bulunuyorsunuz?"** diyen İsrailoğulları'nın

sorumsuzca davranan fırkasına iman edenler şu cevabı vermişlerdir: **"Biz Rabbimiz katında bir mazeret olsun diye, bir de belki onlar öğüt alır, Allah'tan korkarlar diye öğütte bulunuyoruz"** cevabını vermişlerdir. Âyet-i kerimenin devamında: **"Kendilerine sapılan ikazı unutunca Biz de kötülükten alıkoyanları kurtardık. Zulmedenleri ise yoldan çıkmaları sebebiyle şiddetli bir azap ile yakaladık. Kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmemekte ısrar edince onlara hor ve hakir maymunlar olun, dedik"** (Araf, 165–166) buyrulmaktadır.

İkrime diyor ki: "Bu ayet-i kerimedeki tarafsız kalmaya çalışan ve şöyle diyen grup beni düşündürmüştür: **"... Allah'ın helak edeceği veya şiddetli azaba uğratacağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?"** İbn Abbas'a:

"Allah Teala bu üçüncü gruba ne yapti" diye sordum. İbn Abbas:

"Yüce Allah'ın "sadece kötülükten men edenleri kurtardık, zalimleri ise işledikleri günahtan dolayı dehşetli bir azap ile yakaladık" dediğini duymadın mı?" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi hakkı söylemeyip susan insan batılı işleyenlerin durumuna düşmüştür. Allah Teala her ikisini de dehşetli bir azap ile yakalamıştır...

İbretli Örnekler

İslâm ümmetinin geçmişinde hakkı haykıran örnek şahsiyetler pek çoktur. Bunlar Allah için öğüt vermek maksadıyla yolların başında durur, çeşitli yerlere gider, tebliğ ederlerdi. Şartlar ne olursa olsun yöneticilere nasihatlerini mutlaka ulaştırırlardı. Bunlara örnek olarak şu olayı

zikretmek mümkündür: Ata bin Ebi Rebah ile Emevi Halifesi Velid bin Abdülmelik hadisesi:

Anlatıldığına göre bir gün Velid bin Abdülmelik muhafızına şöyle der:

"Kapıda bekle ve bir adam geçtiği zaman onu benimle konuşması için yanıma getir." Bunun üzerine Velid bin Abdülmelik'in muhafızı kapıda bir müddet bekler ve o esnada Ata bin Ebi Rebah geçer. Tabii ki Muhafız Ata'yı tanımamaktadır. Çünkü Ata siyah, burnu iri bir zattı. Fakat zamanının efendisi idi. Muhafız ona:

"Ey Şeyh Müminlerin emirinin yanına gir. Çünkü o böyle bir emir vermişti" der. Ata, Velid bin Abdülmelik'in yanına gider. Velid'in yanında Ömer bin Abdülaziz de bulunmaktadır. Ata, Velid'e yaklaşınca:

"Selâmunaleykum ya Velid!" der. Velid muhafızına kızar ve ona:

"Vay haline, ben sana benimle konuşup sohbet edecek bir adamı getirmeni emretmiştim. Sen ise gidip öyle bir adam getirdin ki, o bana Allah'ın benim için razı olduğu ismi bile zikretmeye razı değil. (O bana Selâmunaleykum ey Velid diyor ve bana Selâmunaleykum ey müminlerin emiri Velid bin Abdülmelik demiyor). Bu defa muhafızı Velid'e:

"Bundan başka kimse geçmedi" cevabını verir. Sonra Velid, Ata'ya:

"Otur" der. Ata oturur. Velid'e yönelir, onunla konuşmaya başlar, konuştuğu şeylerden bazıları da şudur:

"Bana eriştiğine göre cehennemde bir vadi varmış, onun adı Hebheb'miş, Allah bu vadiyi zalim olan bütün yöneticiler için hazırlamıştır." Bunun üzerine Velid bayılıp kafası üzerine yere düşer. Ömer bin Abdülaziz de:

"Ey Ata! Sen mü'minlerin emirini öldürdün" der. Ata, Ömer bin Abdülaziz'in kolunu yakalayıp dehşetle sıkar ve ona:

"Ey Ömer! Mesele ciddi bir hususdur. Ciddi ol" der ve kalkıp gider. Ömer demiştir ki: **"Bir sene Ata'nın sıktığı yerin acısını hissettim."**

Huteyt ez-Zeyyad ile zalim Haccac arasındaki olay... Huteyt ez-Zeyyad Haccac'ın yanına getirildiğinde Haccac:

"Sen Huteyt misin?" der. O da:

"Evet, istediğini sor. Şüphesiz ben Kâbe'de Hz. İbrahim'in makamı yanında üç şey üzerine Allah'a söz verdim. Bu üç şey şunlardır: Bana bir şey sorulduğunda mutlaka doğru söyleyeceğim, Bir belâya düşürüldüğümde mutlaka sabredeceğim, Sıhhat ve afiyet üzere olursam mutlaka Rabbime şükredeceğim."

Bunun üzerine Haccac:

"Benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Şüphesiz sen yeryüzündeki Allah'ın düşmanlarından birisisin. Haramları işliyor ve ithamlarla insanları öldürüyorsun" cevabını verir. (Huteyt'in kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz? O, on sekiz yaşında kanı kaynayan bir gençtir. Onun damarlarında kazandaki suyun kaynaması gibi iman kaynıyordu ve böyle net konuşuyordu). Yine Haccac ona:

"Sen mü'minlerin emiri Abdülmelik bin Mervan hakkında ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Onun senden daha büyük bir mücrim olduğunu söylerim. Çünkü sen onun yaptığı yanlışlıklardan sadece bir tanesisin" cevabını verir. Haccac:

"Buna işkence yapın" diye emreder. Huteyt'e işkence yapılır. İşkenceden etleri

paramparça olur. Etleri dökülmemesi için kamışları yarıp her tarafına bağlarlar, böylece etlerini paramparça ederler, fakat Huteyt sabreder, ağzından tek bir kelime dahi çıkmaz. Haccac'a denilir ki:

"Bu can vermektedir." Haccac:

"Çıkarın onu, çarşının ortasına atın" der. Huteyt'in arkadaşlarından iki kişi gelir ve ona:

"Bir ihtiyacın var mı?" diye sorarlar. Huteyt:

"Bir yudum su" diye cevap verir. Arkadaşları ona su getirir. Fakat Huteyt vefat eder.

Evet, on sekiz yaşındaki bu genç böyle hakkı haykırmıştır. Anlıyor musunuz?

İbn Ebi Züeyb ve Halife Ebu Cafer arasında geçen olay... İmam Şafii (ra) anlatıyor: Bana amcam Muhammed bin Ali anlattı. Dedi ki: Ben Emiru'l-Müminîn Ebu

Cafer el-Mansur'un yanındaydım. İbn Ebi Züeyb ve Medine Valisi Hasan bin Ziyad da orada bulunuyordu. Gıfar kabilesinden olan insanlar gelerek Hasan bin Ziyad'ı Cafer el-Mansur'a şikâyet ettiler. Hasan bin Ziyad:

"Ey emiru'l-mü'minin! Onları İbn Ebi Züeyb'e sor" dedi. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyh, Gıfaroğulları hakkında ne dersin?" İbn Ebi Züeyb:

"Şehadet ederim ki, onlar devamlı insanların ırz ve namuslarını ayaklar altına alan, onların gıybetlerini yaparak etlerini yiyen ve onlara çokça eziyet eden kişilerdir" cevabını verir. Bunun üzerine Halife Ebu Cafer:

"İşittiniz mi Gıfaroğulları?" der. Gıfaroğulları da:

"Ey müminlerin emiri! Sen İbn Ebi Züeyb'e bir de Vali Hasan bin Ziyad'ı sor" derler. Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyb! Sen Hasan bin Ziyad hakkında ne diyorsun?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb:

"Ben şehadet ederim ki o insanlara haksız davranır, heva ve hevesine uyar" cevabını verir. Ebu Cafer de:

"Ey Hasan! İbn Ebi Züeyb'in senin hakkında ne söylediğini duydun mu? Bu salih bir pir-i fanidir" der. Bunun üzerine Vali Hasan bin Ziyad:

"Ey müminlerin emiri. Bir de bu zata kendini sor" der. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Peki benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb: **"Ey müminlerin emiri! Beni muaf gör. Şimdi bir şey demeyeyim"** cevabını verir. Ebu Cafer:

"Allah hakkı için söyle" diye ısrar eder. İbn Ebi Züeyb de: **"Beni Allah'a havale ederek hakkında konuşmamı istiyorsun. Sen kendini tanımıyor musun?"** der. Ebu

Cafer yemin ederek: "Mutlaka konuşmalısın" der. Bunun üzerine İbn Ebi Züeyb: **"Ben şehadet ederim ki, sen bu ümmetin malını haksız yere aldın ve onları lâyık olmayanlara verdin. Yine şehadet ederim ki senin kapından çevreye zulüm yayılmaktadır."** Bunun üzerine Halife Ebu Cafer yerinden kalkar, İbn Ebi Züeyb'in yanına varır, elini sırtına koyar ve ona şöyle der:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben bu makamda oturmamış olsaydım Fars ve Rumlar burayı işgal ederlerdi ve senin sırtına sopa yağdırırlardı." Buna karşılık İbn Ebi Züeyb de şu cevabı verir: **"Ey müminlerin emiri! Ebu Bekir ve Ömer de bu makama oturdular. Topladıkları malları haklı olarak toplayıp eşit bir şekilde dağıttılar ve böylece Fars ve Rumlar'ın kellelerini almaya muvaffak oldular. Onları zelil düşürdüler."** Bunun üzerine Ebu Cafer elini

çekti, serbest bıraktı, arkasından da şöyle dedi: **"Allah'a yemin olsun ki, doğru söylediğini bilmesem kelleni alırdım."**

İbn Tavus ve yine Halife Ebu Cafer el-Mansur arasında geçen olay... İmam Malik bin Enes diyor ki: Ebu Cafer el-Mansur bana ve İbn Tavus'a haber göndererek yanma çağırttı. Ebu Cafer'e geldiğimizde yanında celladı elinde yalın kılıçla ayakta durmaktaydı. Kesilen kafaların üzerine düştüğü deri de oraya serilmişti. Ebu Cafer'e selâm verdik sonra oturduk. Ebu Cafer dedi ki:

"Ey İbn Tavus, bana biraz nasihat et." Bunun üzerine İbn Tavus içerisinde zalimleri uyaran ve onları tehdit eden ayetleri okudu. İmam Malik şöyle diyor: **"İbn Tavus bu âyetleri okurken boynu vurulduğunda, kanı üzerime sıçramasın diye elbisemi toplamaya başladım. Fakat durum böyle olmadı."** Ebu Cafer el-Mansur biraz başını

eğip durdu, sonra tekrar başını kaldırıp şöyle dedi:

"Ey İbn Tavus, beni bırak da genel olarak Müslümanların idarelerini üzerine alıp da onlara karşı samimi davranmayanlar hakkındaki hadisleri zikret." İmam Malik diyor ki: "Yine ben İbn Tavus'un kanları elbiseme sıçrar diye elbisemi topladım. Tekrar Mansur kafasını eğip biraz düşündükten sonra kafasını kaldırdı ve İbn Tavus'a:

"Mürekkep hokkasını bana ver" dedi. Ebu Cafer nereye giderse hokkasını yanına götürürdü. İbn Tavus hiç hareket etmedi, herhangi bir cevap da vermedi. Tekrar Ebu Cafer aynı şeyi söyledi, o yine cevap vermedi. Sonra ben dedim ki:

"Ey İbn Tavus! Niçin cevap vermiyorsun?" O da dedi ki:

"Ben onun mürekkeple herhangi bir günah işlemeyi yazacağından ve buna benim de ortak olacağımdan korkuyorum. Onun için vermiyorum." Tekrar Ebu Cafer el-Mansur başını yere eğdi ve şöyle dedi:

"Kalkın ikiniz de buradan gidin." İbn Tavus ise ona şu cevabı verdi:

"Biz senden ancak bunu bekliyorduk." İmam Malik diyor ki: **"Oradan ayrılıp gittik. İşte o günden beri ben İbn Tavus'un üstünlüğünü hiç unutmadım."**

Tekrar âyet-i kerimelerin tefsirine dönersek yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Mümin erkekler ve mü'min kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar." Mümin kelimesinin manası malumdur. Mümin, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayır ve şerri ile birlikte kadere iman eden kimsedir. Yüce Allah bu âyet-i kerimede iki sınıfı

karşılaştırıyor demiştik. Münafıklar sınıfının karşısında, birbirlerinin velileri olan bir sınıf vardır. Veli; yardım eden demektir, veli; seven demektir, sevilen demektir, veli; bütün sorumluluğu üzerine alan demektir. Bu itibarla velayet, yardımı ve muhabbeti içerir. Bu nedenle bir mü'minin kardeşine yardım edip onu sevmesi üzerine farzdır. **İbn Teymiye'nin dediği gibi İslâm kardeşliği bağı, kardeşine yardım etmeyi, onu sahipsiz bırakmamayı, kusurlarını örtmeyi, ihtiyaçlarında kendisine yardımcı olmayı gerektirir.** Velev ki bu kardeş senin grubuna, senin bulunduğun cemaate mensup bulunmasın. Çünkü aranızda kardeşlik bağı mevcuttur. Seninle mümin kardeşin arasında İslâm bağı olduktan sonra artık yardımlaşmak için özel bir sözleşme yapılması şart değildir. Böyle bir anlaşma olsa da olmasa da sen mümin kardeşine yardım etmek mecburiyetindesin. Çünkü

yüce Mevla: **"Müminler birbirlerinin dostlarıdır"** buyurmuştur.

Şimdi bizler ile Afgan halkı arasında İslâm kardeşliği bağı bulunmaktadır. Bu bağ bulunduğu sürece bizim onlara yardım etmemiz, onları sevmemiz, onların kusurlarını örtmemiz ve onları sahipsiz bırakmamamız gerekir. Bunu yapmak bizlere namaz, oruç ve diğer farzlar gibi farzdır. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Müslüman müslümanın kardeşidir, onu düşmanına teslim etmez, onu zor durumda sahipsiz bırakmaz. Ona haksızlık yapmaz. Kişinin müslüman bir kardeşini küçümsemesi günah olarak kendisine yeter. Her müslümanın diğer müslümana kanı, ırzı ve malı haramdır. Bir Müslüman diğer kardeşi için ancak hayırlı bir tahminde bulunma hakkına sahiptir."**

Yeryüzündeki bütün Müslümanların Afgan halkına yardım etmeleri, onları sahipsiz bırakmamaları, onların yanında olmaları gerekir. Çünkü İslâmî kardeşlik bunu gerektirmektedir. Bizlerden herhangi birimizin çocuğu ağır bir hastalığa yakalanınca gezmediğimiz hastahane kalmıyor. Hatta bütün mallarımız bitinceye kadar dünyadaki bütün hastahanelere başvuruyoruz. Afganlılar da bizim kardeşlerimiz ve çocuklarımızdır. Başlarına gelen felâket vahimdir. Onlara da kendi çocuklarımız gibi yardım etmeliyiz. Bu hususta üstad Mevdudi diyor ki: **"Tek bir oğlunuzun olduğunu ve bunun da ağır bir hastalığa yakalandığını düşünün. Hiç onu kendi haline bırakıp da gezintiye çıkabilir misiniz? Onu komşunuza emanet edebilir misiniz? Komşunuza: "Benim hiç vaktim yok, sen bir doktor araştır, benim yaz tatili için Amerika'yı veya İngiltere'yi ya da İsviçre'yi**

ziyaret etmem gerekir" diyebilir misiniz? Bu çocuktan ayrılmanız kesinlikle mümkün olmaz. Evet, hangisi? Allah'ın dini mi, yoksa senin oğlun mu daha değerlidir? Hangisi daha pahalıdır? Şu anda Allah'ın dini zor durumdadır, sen ise Allah'ın dinini kendi haline terk edip kendi vaktinle uğraşmaktasın. Oğlun şiddetli hastalığa yakalanmış sen, paranı arabalara, apartmanlara harcamakta, oğlunun iyileşmesi için bir kuruş dahi sarf etmemektesin. Oğlunun iyileşmesi için ilaç almamaktasın, ona doktor getirmemektesin. Peki bir insanın tek oğlu için böyle davranması mümkün müdür? Hayır, mümkün değildir. İşte yüce Allah'ın dini de aynı şekildedir!"

Şu anda Afganistan'da sıkıntılı bir dönem yaşanmaktadır. Ölüm kalım savaşı verilmektedir. Yeryüzünden Allah'ın dininin silinmesi istenmektedir. Sen yardım etsen de

etmesen de, Yüce Allah'ın dini zafere ulaşacaktır. Fakat sen dinini kime emanet ediyorsun? Ülkenden gelen henüz 18 yaşındaki gençlere mi? Hiçbir maddi güce sahip olmayan, tecrübesi veya sanatı bulunmayan, hikmet nedir bilmeyen gençlere mi? Bu gençlerin Afganistan'a gitmelerine izin veriyor ve diyorsun ki: **"Git, Allah'ın dinine dikkat et. Al şu 10 bin riyali sana sadakam olsun."** Sadece bununla vazifeni yaptığını mı sanıyorsun? Eğer denizlerden gelen ticaretin bir tehlikeye düşse, yükünü taşıyan vapur batma ile karşı karşıya kalsa onu kurtarmak için ne yapmazsın? Her türlü vesileye başvurarak gemiyi kurtarmak istersin. Yine sen Amerika'daki bir doktorun hanımını iyileşmesinden ümit kestiğin bir hastalıktan kurtaracağını sansan bütün servetini ona feda edersin. Bütün bu davranışların gösteriyor ki senin için malın, çocuğun,

ticaretin ve eşin Allah'ın dininden daha değerli ve daha üstün. Sen şu ayeti hiç okumadın mı? Onu oku ve iyi düşün.

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçirdiğiniz mallarınız, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaretiniz, hoşunuza giden evleriniz, size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah/asıklar güruhunu hidayete erdirmez." (Tevbe, 24)

Evet bekleyiniz... Şu anda sayılamayacak kadar çok savaş yaralısı var. Hangi müslüman tacir gelip diyor ki: **"Ben bunlardan iki veya üç tanesini kendi hesabımla götürüp Amerika veya Avrupa'da tedavi ettireceğim. Onların sakatlanma ile karşı karşıya olan gözlerini tedavi ettireceğim, kopan ayaklarına protez ayak taktıracağım."** Hâlbuki kan

bağından kardeşi olan biri fasık da olsa, isyankâr da olsa, parmağına bir şey isabet ettiğinde bakarsın ki onu uçakla Avrupa'ya götürüyor. Hatta bir mücahidin bir tırnağı kadar değer taşımayan akrabalarına bile böyle yapıyor. İşte âyet bu gibi insanlara sesleniyor ve onlara "bekleyin" diyor. Bununla da yetinmiyor onları fasıklar diye nitelendiriyor. Evet, âyette zikredilen sekiz şeyi Allah ve Rasulüne ve Allah yolunda cihad etmeye tercih eden herkes bu âyetin muhatabıdır. Bırakalım başkalarını kendimize bakalım. Ne kadarımız bunu yapıyoruz? Çok azımız bu fedakârlığı gösteriyor. Şimdi bizler ayağı kesilen veya çolak olan bir fasık akrabamızın bile bu halinden ıstırap duyar, onu öyle bırakamayız. Bütün gücümüzle ona yardım etmeye kalkışırız, Hatta ona yardım etmemeyi en büyük günahlardan sayarız. Velev ki bu akrabamız komünist partisinin

liderlerinden biri olsun. Fakat Afgan mücahidini kendi başına bırakıyorsun. Buna dair eften püften bahaneler ileri sürüyorsun. "Kardeşim bu gibi yaralılar çok" diyorsun. Söyleyeceğin en güzel kelime bu oluyor.

Dostum! Düşmanları milyonları aşan ve kendi sayıları milyonlara varan ve bu gibi felâketlerle baş başa kalan bu Müslümanlara karşı ne yapıyorsun? Niçin böyle basit gerekçelerle meseleyi geçiştiriyorsun? Eğer sana daha fazla ısrar edecek olursak bize şu cevabı veriyorsun: "Vallahi kardeşim, bunlar yardım edilmeye lâyık insanlar değiller. Çünkü bunlar sabah namazına karşı gevşekler veya boyunlarında muska taşıyorlar yahut da zaten ayağı kesik, savaşacak durumda değil."

Ey kardeşim! Senin kan bağından olan kardeşin komünist partisinin lideri dahi olsa onu müptelâ olduğu hastalıktan kurtarmak

için her yere göndermeye hazırsın. Böylece bu habis ruhlu insanı kurtaracak ve İslâm'a karşı tekrar savaştıracaksın. Fakat müslüman kardeşine yardıma çağırıldığında ona yardım etmemek için çeşitli bahaneler uyduruyorsun. Niçin bunu yapıyorsun? Çünkü sana göre İslâmî kardeşlik en basit bir kardeşliktir. İslâmî kardeşlik en çok ihmal edilmeye lâyık görülen bir kardeşlik... İman sevgisi en son gelen sevgi... Maalesef çoğumuz bu gibi hisleri taşıyoruz.

Bir kardeşimiz buraya yani Afganistan'a cihad için gelmişti. Bir müddet kaldıktan sonra ülkesine geri döndü ve cihadın problemlerinden Afgan halkının hatalarından bahsetmeye başladı. Ben: "Vallahi bu yaptığın vefakârlığa yakışmaz" dedim. Seni kendi ellerinin içerisine alan ve sırlarına muttali kılan insanların gizli hallerini açığa vurman yiğitliğe ve vefakârlığa sığmaz. Onların ayıplarını açığa çıkarmak

ve onları rezil etmek nankörlüktür. Annen ile baban arasındaki on senelik, yirmi senelik veya otuz senelik ayıplarını bildikten sonra sokağa çıkıp onları rezil eder misin? Niçin kendi kendimize merhamet etmiyor, insaflı davranmıyoruz?

Hâlbuki senin annen ve baban, bütün dünyayı terk eden, göç edip cihad etmek için buraya gelen, sabır ve metanetle cihadını sürdüren bu kişilerin ayak tozuna dahi denk değillerdir. Ne yazık ki biz bunu takdir edemiyoruz. Dolayısıyla Afganlıların yardımına yeteri kadar koşamıyoruz.

Meselâ Arap öğrencilerden ve öğretmenlerden her birisi sadece yaz tatillerinde cihada katılmayı düşünselerdi, tüm dengeler değişirdi. Arap öğrenci, öğretmen, üniversite hocaları tatillerini çeşitli ülkelerde geçiriyorlar. Şu anda onlar Türkiye'yi ucuz buldukları için aileleri ile birlikte üç aylık yaz tatillerini orada

geçirmekteler. Çünkü havası temiz, suyu güzel, yemekleri lezzetli. Eğer bu insanlar yaz tatillerinde Türkiye'de harcayacakları paranın yarısını Afgan cihadına verselerdi milyarlarca riyal cihad için gelmiş olurdu. Hatta sadece çocuklarının ve hanımlarının bilet parasını verseler dahi milyarlarca dirhem ve dinar Afgan cihadına ulaşmış olurdu. Ancak İslâm kardeşliği hukuku tamamen unutulmuş ve bizler batıdan gelen öldürücü egoizm ve ferdiyetçi bir sistemi öğrenmişiz. Herkes sadece kendisini ve cebini düşünüyor. Öyle ki, **"kendi cebine güven, cebine"** diye söylenip durulmaktadır. Cimriliğin, akrabalık bağlarını kesmenin, İslâm kardeşliğini sona erdirmenin tabii bir neticesidir bu. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostları ve velileridir" buyuruyor.

Bir üniversitede önde gelen profesörlerden ve İslâm davetçilerinden

birinin yanına gittim. Onun Afgan cihadı hakkında konuştuğunu işittim ve dedim ki: **"Değerli kardeşim. Ben sana bilet paranı vereyim,.benimle birlikte Afganistan'a gel, Peşaver şehrini ziyaret et ve cihadı bizzat gözünle yakından gör."** Biliyor musunuz bana cevabı ne oldu? "Benim boş vaktim yok ki, orayı ziyaret edeyim." Halbuki o Afgan liderleri Sayyaf, Hikmetyar ve diğerlerinin aleyhinde konuşuyordu. Çok zaman geçmeden baktım ki, aynı kardeş Arap petrol devletlerinden birine gidiyor, orada iki hafta veya bir ay konferans veriyor. Tabii ki buna boş vakit buluyor. Konferans vermeleri için boş vakitleri var, fakat buraya gelmek için hiç zamanlan yok. Çünkü buradaki insanlar onun boş vakitlerinin pahasını ödeyemiyorlar. Bunlar gariban insanlar. Paraları yok. Şayet burada Muhammed bin Suud Üniversitesi veya Medine-i Münevvere Üniversitesi gibi bir

üniversite açsak ve bu üniversitelerimizde master ve doktora unvanları verecek olsak binlerce insan buraya gelmek için başvururlar. Üniversiteye kabul edilmek için çeşitli vasıtalar ararlar. Fakat bizler bu mütevazı mescidimizde doktora ve master diplomaları vermediğimiz için bizlere ancak Allah'ın merhameti ile kuşattığı insanlar ve onların da pek azı geliyor. Aslında en büyük diploma âlemlerin rabbi olan yüce Mevlâ'nın cennette vereceği diplomadır. Bize gelen bu insanların pek azı büyük mevki-makam sahipleridir. Çoğunluğu gariban kimselerdir. Çünkü mevki-makam sahipleri vazifesini feda edemez. Boş vakitlerini bu yola harcayabilirler. Hatta boş vakitlerinin de bir bölümünü. Allah hakkı için söyleyin bana, İslâm gibi yüce bir dine boş kalan vakitlerle yardım edilebilir mi? Böyle ciddi bir din bu tür basit yardımlarla hâkim olabilir mi?

Bu hususta Said et-Tantavî şöyle demektedir: "Sizler sadece boş kalan zamanlarınızı İslâm davasına harcadınız. Bu sebeple İslâm davası da size içerisinde hiçbir şey olmayan bir boşluk verdi. Hiçbir kimse Allah'ın dininden sorumlu olduğu kadar başka bir şeyden sorumlu değildir. Buna rağmen Allah'ın dinine karşı olan sorumluluğumuzu çok basite almaktayız. Meselâ ben Afganistan'a yardım toplarken diyordum ki: "Sizler Afganistan'a küçük bir kızınıza yaptığınız masraf kadar infakta bulunun. Eğer bunu yaparsanız bir çok şey değişecektir." Fakat müslümanların bunu dahi yapamadıklarını gördük. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır" buyuruyor. Ayrıca müminlerin iyiliği emredip kötülüğe mani olduklarını beyan ediyor. Ne yazık ki, bugün İslâm ümmeti iyiliği emredip kötülüğe mani olmayı tamamen bırakmıştır. Halbuki

mutlaka iyiliği emredip yine kötülüğe engel olmak gerekir. Bunlar İslâm toplumunun vazgeçilmez prensiplerindendir. İnanır mısınız, bugün İslâm ümmeti herhangi bir mesele hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olsalar kendilerine büyük zararlar gelmeden önce başarılı olurlar. Meselâ Afgan cihadı hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olma Arap memleketlerinde hiçbir kimsenin güvenliğine tehlike düşürmemektedir. Bu ne kralların tahtlarını sarsar, ne de başkanların kürsülerini elinden alır. Bilakis bunların koltuklarını himaye edebilir. Çünkü Afgan cihadı komünizm dalgasının son barajıdır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm dalgası Arap körfezine kadar ulaşacaktır. Komünizm dalgası önünde Kandahar ile Arap Körfezi arasında sadece Afgan cihadı bulunmaktadır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm bir tek günde Arap Körfezi'ne ulaşır. Belucistan komünizmin

önünde mukavemet edemez. Çünkü bu bölge tümü ile komünistleşmiştir. Dolayısıyla Kandahar'dan Kuvetta ve Kuvedr'a kadar yol açık gibidir. Komünist Rusya'nın önünde duracak herhangi bir engel yoktur. Bunlar tek bir günde Arap Körfezi'ne ulaşırlar. Evet, Ruslar'ın önünde ancak başları açık, ayakları yalınayak ve kendilerine seyahat tezkeresi kadar para vermediğimiz bu gariban mücahidler durabilir. Hatta kendilerine indirimli bir bilet parası dahi vermediğimiz bu kahramanlar durabilir.

İşte bizler Arap âlemindeki yetkililere iyiliği emredip onları kötülükten sakındırsak, onları hakka davet etsek, onlar Afgan cihadı için her şeyi yapabilirler. Afgan mücahidlerine tanklar, uçaklar ve toplar alabilirler. Fakat onlar kendi halklarından hiçbir kıpırdama ve baskı görmemektedirler. Çünkü onlara karşı iyiliği emretme ve

kötülüğe mani olma müessesesi işletilmemektedir.

Irak yönetimi, Afganistan'a gizli olarak yardım toplayan beş genci sadece yardım toplama suçundan dolayı idam etti. Bunlar üniversite ve lisede okuyan filiz gibi gençlerdi. Suçları neydi? Sadece Afganistan'a yardım toplamak... Tabii ki, Saddam bunları idam ederken halkından korkmuyordu. Çünkü onlar iyiliği emredip kötülüğe mani olma vazifesini ifa etmemektedirler. Buna karşı basit bir cesaret bile gösterememektedirler. Halbuki iyiliği emretme ve kötülüğe mani olma vecibesinden vazgeçmek mümkün değildir. Bu İslâm toplumu için su ve ekmek kadar, hatta daha fazla zorunludur.

Diğer yandan iyiliği emredip kötülüğe mani olmanın şartları vardır. Bunları şu şekilde özetlemek mümkündür:

1.İhlas: Şeytanla âbid bir kimsenin hikâyesini biliyorsunuzdur: İnsanların etrafında dolandıkları ve ziyaret ederek adak adadıkları bir ağaç varmış. Âbid bir adam bir gün baltasını alır ve bu ağacı kesmek için yola çıkar. Şeytan ona der ki:

"Nereye gidiyorsun?" O da:

"Ben filan ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"O ağacı kesme" der. Abid:

"Keseceğim" diye ısrar eder ve şeytanla dalaşır. Abid şeytanı yıkar. Şeytan yenik düşer.

"Seninle bir anlaşma yapalım, sen bu ağacı kesmekten vazgeçeceksin, ben de her gün yastığının altına bir altın dinar bırakacağım ve sen de bu altın dinarı fakirlere infak edeceksin" der. Abid,

"Peki" der. Birinci gün uyandığında yastığının altında bir dinar altını bulur. İkinci

gün aynı şekilde bir altın daha bulur, üçüncü gün ise, yastığı kaldırır bakar ki yastığın altında hiçbir şey yok. Hemen baltayı alır ve yola çıkar. Yolda yine şeytanla karşılaşır. Şeytan;

"Nereye gidiyorsun?" der. O:

"O ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"Onu kesemeyeceksin" der. Abid:

"Keseceğim" der. Şeytan:

"Hayır, kesemeyeceksin" der ve şeytani ile âbid dalaşmaya başlarlar. Bu defa şeytan onu tutup savurur. Bu sefer âbid yenik düşer. Bu kez şeytan ona der ki:

"Sen o ağacı bundan önce Allah rızası için kesmek istiyordun, fakat şu an onu kendi nefsin için kesmek istiyorsun, işte bu nedenle ben senden daha kuvvetli oldum ve seni yendim." Amellerin Allah rızası için olması ve ihlaslı olarak yapılması şarttır.

2. İyiliği emreden kişi iyiliğin ne olduğunu bilmek zorundadır: Şer'î hükmü bilmesi gerekir. O konudaki fıkıh âlimlerinin farklı görüşlerini incelemiş olması icab eder. Senin kabul ettiğin âlime muhalefet ederek başka bir âlime tabi olan insana itiraz etmen caiz değildir. Bu, tüm İslâm âlimleri arasında ittifakla belirtilmiştir. Örneğin ayakta yiyen veya ayakta bir şey içen bir kimse görüldüğü zaman ona: "Otur, otur" diye bağırma. Fakat bunun aksi yapılıyor. Böyle biri görülünce: "Otur da ye" diye bağırılıyor. O kişi de sana yaklaşıp: "Niçin böyle diyorsun?" diye soruyor. Sen de ona diyorsun ki: "Eğer müslüman isen ayakta yediğini kusman gerekir. Çünkü: "Kim ayakta su içerse oturup onu kussun" buyrulmuştur.

Peki, kardeşim, sen bu delillerini kendine göre söylüyorsun, ama ayakta su içmenin hükmünün aslında ne olduğunu

biliyor musun? Gel birlikte bu hususta ki hadisleri gözden geçirelim ve görelim ayakta su içmek haram mı? Yoksa tahrimen mekruh mu veya tenzihen mekruh mu? Ondan sonra konuşalım.

İbn Hacer el-AskalaniiFethu'l-Bari'de, ayakta yemek yemenin tenzihen mekruh olduğunu söylüyor. Buna mukabil Hz. Ali Kûfe'de Babu er-Rahbe denen yerde özellikle ayağa kalkıp su içmiştir. Bir kısım insanlar ona bunu hatırlatınca şu cevabı vermiştir: "Bazı kişiler ayakta su içmeden kaçınıyorlar. Halbuki ben Rasulullah'ın ayakta su içtiğini gördüm ve ona uyuyorum."

Hülâsa kardeşim, senin emrettiğin şeyin ne olduğunu önce öğrenmen, daha sonra onu emretmen ve ona muhalif olan şeylere karşı çıkman gerekir. Aksi taktirde şu örnekte zikredilen kişi gibi olursun:

Bir cahil insan hristiyan biri ile yolda karşılaşır ve ona der ki:

"Gel müslüman ol." Hristiyan da o cahile der ki:

"Güzel ama gel biraz tartışalım, ondan sonra söyle." Fakat cahil adam ona: **"Hayır mutlaka müslüman olacaksın, yoksa seni keserim"** der. Hristiyan:

"Peki, eve gidip bunu biraz konuşalım" der. Cahil ona: **"Vallahi müslüman ol, yoksa seni keseceğim"** diye diretir. Hristiyan ona:

"Peki, ben müslüman olmak istiyorum. Şu an ne yapayım?" diye sorar. Cahil de ona:

"Vallahi bilmiyorum" diye cevap verir.

Hem adamı kesmekle tehdit ediyor, hem İslâm'a girmenin nasıl başlayacağını bilemiyor.

Hülasa iyiliği emredenin iyiliğin ne demek olduğunu bilmesi, kötülüğe mani olanın da kötülüğün nelerden ibaret olduğunu bilmesi gerekir. İyiliği hikmetle, yumuşak sözlerle emretmesi, katı ve sert bir şekilde karşı tarafa iletmemesi gerekir. Çünkü karşındaki insanı manevi yönden bir hasta kabul edeceksin, kendini de onu tedavi eden bir doktor. Devamlı doktorların hastaları lütufla, merhametle, şefkatle, sevgiyle tedavi etmeleri ve ona böyle davrandıklarını hissettirmeleri gerekir.

Şimdi kişi hasta ise ve yüzüne karşı her öksürdüğünde ona bir tokat vurursan, sen onu nasıl tedavi edeceksin? Bunun hikmeti nerede kalır? Merhameti ne olur? Sözlerin en doğrusunu söyleyen yüce Mevla davet metodunda bizlere şunu öğretmektedir:

"Ey Peygamber! İnsanları Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en uygun şekilde mücadele et.

Şüphesiz ki Rabbin yolundan sapanı çok iyi bilir, doğru yolda yürüyenleri de çok iyi bilir." (Nahl, 125)

Diğer bir âyet-i kerimede Uhud savaşında yerlerinde kalmayıp Müslümanların mağlubiyetine yol açan okçulara karşı Rasulullah'ın nasıl hikmetli davrandığı beyan edilerek buyruluyor ki:

"Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla onları bağışla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile; işlerinde de onlara danış..." (Âli İmran,159)

Evet, yüce Allah bunu Hz. Muhammed (sav)'e buyuruyor. Bizleri de onun numune şahsiyetinden ilham almaya sevk ediyor.

Bir defasında bir kişi Halife Harun Reşid'in yanına varır ve ona:

"Ben sana nasihat edeceğim ama çok ağır konuşacağım, buna katlan" der. Harun Reşid de ona:

"Hayır, bunu yapamazsın. Çünkü Allah senden daha hayırlısını, benden daha kötüsüne peygamber olarak göndermiş, yani senden hayırlı olan Musa'yı, benden daha kötü olan Firavun'a göndermiş ve Musa'ya demiştir ki: İkiniz de Firavun'a gidin. Çünkü o pek azdı. Ona yumuşak sözler söyleyin, ola ki öğüt alsın veya korksun." (Taha, 44)

Fakat sen insanlara karşı kaşlarını çatıp yüzünü ekşitirsen ve bunu da iyiliği emredip kötülüğe mani olduğun için yaparsan, insanlar ne seni görmek isterler, ne de hikmetli sözünü dinlemek. Senin iyiliğini de istemezler, kötülüğünü de. İnsanlar senden gülümser bir yüz beklerler. Çünkü Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: **"Müminler birbirlerine karşı mütevazı, kâfirlere karşı ise**

azizdirler." (Maide, 54**) "Müminler kâfirlere karşı sert, kendi aralarında merhametlidirler."** (Fetih, 29) Ne yazık ki bugün insanımız tam tersinedir, mü'minlere karşı pek cesur ve dehşetli, kâfirlere karşı ise yumuşak ve merhametli. Böyle yaparsan, hiçbir mü'min kardeşin senden bir şey almaz.

Bir kardeş, bir topluluğun içinde şerefli, üstün ve yaşlı biri olan bir şahsa gençlerin çok katı davrandıklarını müşahede etmiş ve şunları söylemişti: "Subhanallah! Vallahi bizler Baas Partisi'ne mensup olanlara nasihat etmek istediğimizde onların hislerini yaralamamak için en yumuşak kelimeleri seçiyoruz. Peki bu şerefli ve yaşlı başlı insanlara karşı nasıl davranmalıyız? Bunlara nasıl bu şekilde sert davranılabilir? Halbuki yüce Mevlâmız Peygamber Efendimiz'e: **"Şayet sen sert ve katı kalpli biri olsaydın elbette-ki onlar çevrenden dağılıp**

giderlerdi. Onları bağışla ve onlar için Allah'tan af dile" buyuruyor. İşte mü'minler iyiliği emrederken böylece hikmetli ve yumuşak bir şekilde tebliğde bulunmalıdırlar."

Ancak bir kısım zorba, zalim ve insafsız insanlar vardır ki bunlara karşı sert çıkmak ve önlerinde hakkı haykırmak gerekir. Çünkü yumuşak davranmak bunlara fayda vermez. Yine bazı tağutlar vardır ki bunlar Acem (İran) halılarına benzerler. Kendisini ne kadar çok çiğnersen o kadar güzelleşir ve değeri artar. Binaenaleyh bir davetçi müslüman haramları işleyen, kanları akıtan, malları yağmalayan, İslâm'a karşı ulu orta savaş açan bir tağutla karşılaştığı zaman mütevazi davranması isabetli değildir. Bunlara karşı vakarlı ve izzetli olmak gerekir. Kibirliye karşı kibir göstermek sevaptır. Çünkü bunlar yeryüzünde böbürlenen insanlardır. Onların kibir ve gururlarını kırmak için onlara

karşı vakarlı ve aziz olman gerekir. Bu münasebetle, Mısırlı müslüman hanımların önderliğini yapan Hacı Zeynep Gazali'yi tanımak gerekir.

Ben bu hanımın aziz ve celil olan Allah'a dayanarak izzet ve şerefini kararlılıkla korumasını cidden takdir ediyorum. Kendisi takdire şayan bir hanımdır. İçinde yaşadığımız asırda bu kadından Allah'a daha çok tevekkül eden ve Allah'ın azizliğini yansıtan birisini görmedim. Bu hanım Mısır mahkemeleri huzurunda hayret uyandıran şerefli tavırlar takınmıştır. O, Mısırlı büyük zengin Salim oğlu Salim'in hanımıdır. Bu zatın Mısır, Kahire'deki Kral Fuad Caddesi'nde birçok mağazaları bulunmaktadır. Zeynep Gazali Mısır'da Müslüman Kadınlar Derneği'ni kurmuş, toplantılarını bizzat kendi evinde yürütmüştür. Fakat Mısır yönetimi bu hanımı tutuklamış, kocasını da mahv u perişan

etmiştir. Bütün mallarına, şirketlerine ve servetine el koymuşlardır. Milyonlarca cüneyhe sahip olduğu halde hepsini almışlar, elinde sadece 50 bin cüneyh bırakmışlardır.

Bu hanımın ailesi mahkemede kendisini savunmak için avukat tutmuştur. Mahkemede davanın duruşması şu şekilde seyretmiştir. Mahkeme heyeti:

"Bu kadın çantasında patlayıcı maddeler taşıyormuş" diye ithamda bulunurlar. Zavallı avukat da:

"Bu kadın çantasında sadece ruj ve diğer makyaj malzemelerini taşıyordu. Bunun bomba taşıması mümkün değildi" şeklinde savunmada bulunur.

Bunun üzerine Hacı Zeynep Gazali sinirlenerek avukata:

"Be şuursuz adam, sus! Kes sesini! Zeynep Gazali çantasında ruj taşır mı? Bu

kafası çalışmayan eşekten vekâletimi alın. Bunu mahkemenin dışına çıkarın" diye cevap verir. Diğer yandan savcı suçlamaları sürdürerek Zeynep Hanım'a şöyle der:

"Sen Abdunnasır için: "O Ebu Cehil'dir" demişsin, doğru mu?" Zeynep Gazali:

"Evet doğru. Fakat ben bunu söylediğim için üzgünüm. Çünkü o sadece bir cahilin babası olan Ebu Cehl değil, o cahillerin babası Ebu Cehil'dir." Savcı ona:

"Sen Abdunnasır'a daha başka adlar da takmışsın, doğru mu?" diye sorar. Zeynep Gazali:

"Evet. Ben ona sinek adını takmıştım. Sonra bu isimden vazgeçtim. Çünkü ben sahih bir hadiste: "Sineğin bir kanadında mikrop, diğer kanadında da panzehir" olduğunu okudum. Bu adamda ise panzehir diye bir şey yoktur." Savcı Zeynep Hanım'a:

"Senin ona taktığın en son isim ne?" diye sorar. Zeynep Hanım da:

"Ben ona bostan korkuluğu ismini taktım." Tabii ki mahkeme cevapları tescil ediyor ve derhal Abdunnasır'a aktarıyordu. Tekrar savcı Zeynep Gazali'ye: **"Allahuekber, Allahuekber. Kırk milyon bir korkuluk sopası ile mi idare ediliyor?"** der. Zeynep Gazali de:

"Evet, kırk milyon bir sopa ile idare ediliyor, sopa da dış devletlerden idare ediliyor." Bunun üzerine savcı Zeynep Gazali'nin idam edilmesi talebinde bulunur ve mahkeme Zeynep Gazali aleyhine 25 yıl ağır hapis cezası verir. Zeynep Gazali ise:

"Bu ceza İslâm meşalesinin ve sancağının yücelmesi içindir, bu ceza tevhid bayrağının dalgalanması içindir. Allahuekber, Allahuekber" şeklinde mahkemeyi inletir. Zeynep Gazali'nin bu gibi

tavırlar takındığı dönemde bütün dünya Abdunnasır'ı konuşuyordu. Doğu ve batıda bulunan krallar ve cumhurbaşkanları onu hesaba katıyorlar, hatta bazıları onun adını duyunca titriyordu. Arap âleminde devrim meydana getirecek insanlar Nasır'in yanında eğitiliyor ve bölgelerinde yapacakları devrimlerin hazırlıklarını burada öğreniyorlardı. İşte Zeynep Gazali böyle bir anda bu gerçekleri haykırmıştı. Onun için o, şayan-ı takdir bir hacı ablamızdır.

Seyyid Kutup da idam hükmünü işittiğinde; **"Allah'a hamd olsun, 25 yıldır, bu sonuca, şahadete ulaşmak için mücadele etmiştim"** demiştir.

Zeynep Gazali mahkemeden çıktığında dışarıda bekleyen televizyon kameramanlarını ve gazetecileri görür. Farkında olmaksızın onlara saldırır ve: **"Ey her sofraya konan yiyiciler... Ey tağutlara tapanlar... Ey karanlıkların ayakları altında**

yaşayanlar... Sizler kendinizden utanınız" der. Daha sonra polisler tarafından Zeynep Gazali tutulur, polis arabasına bindirilerek kalacağı zindana götürülür.

Vakıa Zeynep Hanım'ın hayatı pek uzundur. Hayat safhalarından bir bölümünü anlatıyorum. Yine bir defasında Mısır istihbarat müdürü ona:

"Ey hacı anne, bize nasihat et!" der. Hacı Zeynep de ona: **"Ben sana şu an üzerinde oturduğun koltuğu terk etmeni, evine gitmeni tavsiye ederim"** cevabını verir. Subhanallah! O, bir hanım, ama herkes onun ciddiyet ve vakarından çekiniyor. İstihbarat müdürü bile ona işkence ettirmesine rağmen önüne oturduğunda ondan utanıyor. Bu kadını yargılıyorlar, hapsediyorlardı ama karşısına geçince de ondan utanıyor ve mahcubiyet hissediyorlardı. Evet, bu kadın Mısır yöneticilerinin makam ve mevkilerini

sarsmıştı. Mısır'da adeta deprem meydana getirmişti.

Mervan Hadid

Hayran olduğum diğer bir şahsiyet de merhum Şeyh Mervan Hadid'dir. Şeyh Mervan Hadid'i ve mücadelesini daha önceden zikretmiştik. Bu zat Mısır istihbaratını hayli yormuştur. Bir kişi gece gündüz bunu takip etmekle görevlendirilmiştir. Öyle ki her gittiği yere gidiyor, her bindiği vesaite biniyormuş. Mısır'da toplu taşıma araçları oldukça kalabalıktır. Bir insan otobüse binmek istediğinde kapının ağzındaki demirleri yakalayabilmesi için mutlaka yerden yukarı atlaması gerekir. Çünkü bizzat kapının ağzında en az dört-beş kişi bulunmaktadır. Otobüs uzaktan gelince herkes otobüsün içine nasıl atlayacağına dair hazırlığa geçer. Şeyh Mervan'da kendisini takip eden istihbarat memuru arkadaşı (!) ile birlikte otobüse zıplama

hazırlığına geçerler. Bazen Şeyh Mervan önce biner, onu takip edenin elinden yakalayıp otobüse bindirirdi. Bazen de istihbarat memuru önce biner, Şeyh Mervan'ın elinden tutar, onu otobüse çekerdi. Çünkü bunlar birbirlerinden ayrılmayan ikizler gibiydi. Şeyh Mervan her gittiği yerde arkasında bunu görüyordu. Ondan kurtuluş yoktu. Bu nedenle Mısır otobüslerine binme gibi zor durumlarda birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Hatta bazen Şeyh Mervan daha önce binip istihbarat memuru bitlemeyince onun elinden tutup aşağıya indiriyordu ve ona "ikinci araba ile gideriz" diyordu.

Bazen de Şeyh Mervan otobüse ücret öderken **"al, bu bir kuruş benden, bir kuruş da şu istihbarat memurundan"** diyordu. Milletin huzurunda bunun kim olduğunu söylemekten çekinmiyordu. Aslında bu durum o memur için de bir zilletti.

Şeyh Mervan Suriye'ye döndü. Mısır lideri Abdunnasır da o sırada Suriye'yi ziyaret ediyordu. Suriye, Nasır'ı **"memleketler fatihi"** olarak karşıladı. Bu, Mısır ile Suriye'nin birleştiği tarihe denk gelmişti. Şeyh Mervan Hadid caddenin kaldırımında bulunuyordu. Abdunnasır'ın bindiği araba çok yavaş bir şekilde halkı yararak gidiyordu. Şeyh Mervan'ın yanına yaklaşınca o Nasır'a: **"Haydi defol, Allah sana lanet etsin"** dedi ve Nasır'a sert bakışları ile baktı. Hemen ertesi gün Abdunnasır sosyalistleri eleştirir mahiyette konuştu. Abdunnasır Şeyh Mervan'ı sosyalist biri zannetmişti. Çünkü Abdunnasır sosyalizm hayranlarının mallarına el koyunca bu defa sosyalistler Nasır'in aleyhine dönmüşlerdi.

Sene 1964'tü. Bu tarihte Baas Partisi mensupları ve Nusayriler Suriye'de iktidarı ellerine geçirdiler ve müslümanlara karşı savaşa girdiler. Öyle ki Şam Radyosu'ndan

şunları söylüyorlardı: **"Ben Baas Partisinin ortağı olmayan bir Rab olduğuna iman ettim.' Araplığın da bir benzeri olmayan tek din olduğuna inandım."** Şeyh Mervan tüm bu manzaraları görüyordu. Hama kentinde Baas Partisi'nden veya Nusayriler'den olan bir öğretmen sınıfın tahtasına İslâm'a saldırır mahiyette yazılar yazdı. Öğrencilerden biri kalkıp hocayı dövdü. Bütün talebeler o öğrenciyi destekleyip hocayı linç ettiler. Bunun üzerine jandarma komutanı geldi, hocayı öldüren öğrenciyi orada öldürdü. Şeyh Mervan da Hama'daki Sultan Camii'ne gitti. Orada: **"Öğrenciyi öldüren subay buraya mutlaka getirilsin, ona kısas uygulayacağız"** dedi. Bunun üzerine Suriye tankları camiyi sardılar. Mervan'ın çatışmada kararlı olduğunu görünce ona: **"Öğrenciyi öldüren subayı sana vereceğiz, ona kısas uygula"** dediler. Mervan ise: **"Hayır bu yeterli değil. İslâm ile**

hükmedeceksiniz" diye diretti. Bunun üzerine toplar camiyi dövmeye başladı. Camideki gençler de tabanca ve bombalarla Şeyh Mervan ile birlikte onlara karşılık verdiler. Nihayet toplar camiyi onların üzerine yıktı.

Kamalıların bize anlattığına göre caminin altından cesetleri çıkarırken tekbir sesleri işitmişlerdir. Şeyh Mervan da bu enkazlar altında kalıp ölmeyenlerden biridir. Nihayet bunu Şam'da yargılamak üzere mahkemeye götürürler. Mahkeme reisi Nusayri mezhebinden olan Salah Cedid idi. Aslında bu zat Hafız Esad'm iktidara gelmesi için zemin hazırlayan biridir. Orduda Nusayrîlik mezhebine mensup olan insanların önderliğini bu yapıyordu. Mahkemenin ikinci hakimi ise ordu komutanı Mustafa Talaş'di. Mustafa Talaş sözde Sünni idi. Mervan Hadid'e:

"Niçin devlete karşı silahlı isyana kalktın?" diye soruldu. Mervan Hadid:

"Salah Cedid isminde Nusayri bir it var. Bir de Mustafa Talaş isminde sözde Sünni olan bir köpek var. Bunlar memleketten İslâm'ı silmek istiyorlar. Bizim bunu kabullenmemiz mümkün değildir. Biz buna boyun eğemeyiz" cevabını verdi. Bunun üzerine devrim polisleri onu öldürmek için hücuma geçtiler. Fakat mahkemede yabancı basın mensupları bulunuyordu. Onlar devrim polislerine engel oldular. Ta ki memlekette yargı ve hukuk özgürlüğü bulunduğu söylensin (!) Mahkeme reisi Mervan'a: **"Sen uşaksın"** dedi. Mervan da:

"Evet, ben âlemlerin Rabbi olan Allah'a uşağım. Fakat senin partinin lideri başkalarına uşak. Partinin lideri hristiyan Michel Aflek'tir. Bu adam, Mısır tağutu Abdunnasır'dan 79 bin cüneyh almıştır"

cevabını verdi. Mahkeme reisi Şeyh Mervan'a:

"Siz Muhammed Hamid bizimle beraber diyorsunuz. Halbuki Muhammed Hamid size ateş püskürüyor, sizi sevmiyor" dedi. Mervan da ona şu âyeti okudu:

"Eğer senden yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) Mervan bu sözleri ile kendisini yargılayanlara adeta kaleşnikof kurşunları sıkıyor, havan topları ile bombalıyordu. Mahkeme Mervan'a bir kısım gençlerle birlikte idam kararı verdi. Onlar gülümseyerek birbirlerini tebrik ettiler. Diğer bir kısım gençlere de beraat kararı verdi. Bunlar ise ağlamaya başladılar. Yabancı basın mensupları:

"Niçin şunlar gülüyor ve şunlar da ağlıyorlar?" diye sordular. Mahkeme yetkilileri onlara:

"İdam edilenler cennete gireceklerinden dolayı seviniyorlar, beraat kararı alanlar ise cennetten mahrum edildiklerinden dolayı ağlıyorlar" cevabını verdiler.

Vallahi bizzat Şeyh Mervan bana şunu dedi: "Allah'a yemin olsun ki benim hayatımın en mutlu günleri o idam kararının infaz edilmesini beklediğim günlerdi. Çünkü bizler artık kendimizi ahirete gitmiş, cennette bulunan insanlar olarak hissediyorduk. Mervan Hadid konu ile ilgili basit de olsa bir şiir yazmıştır. Bu şiiri devamlı gençler okurlar. Şiirin başında şu ifadeler geçmektedir:

Yarın ruh bedenden ayrılıp güneş gibi doğacaktır Ve Allah'la vaad ettiği şekli ile karşılaşacaktır.

Mervan Hadid bunları söylemiştir. Daha sonra mahkemede adı geçen Şeyh Muhammed el-Hamid o zaman devlet başkanı olan Emin el-Hafız'a gider ve ona:

"Sen ne yapıyorsun? Mervan Hadid'i idam mı etmek istiyorsun? Bunu yaptığın takdirde Hama şehrinin susacağını mı zannediyorsun? Hama ayaklanır, bir daha da susmaz" der. Bunun üzerine Emin el-Hafız:

"Peki görüşün nedir?" diye sorar. Şeyh Muhammed el-Hamid:

"Sen onu serbest bırak" der. Emin el-Hafız:

"Git, sen onu kendi elinle hapishaneden çıkar" der. Muhammed el-Hamid hapishaneye gider ve onlara: "Haydi yavrularım çıkın dışarıya der" Çünkü bu çocuklar Hama'da Şeyh Muhammed el-Hamid tarafından yetiştirilmiş insanlardır. O

bunları Hama'daki Sultan Mescidi'nde eğitmiştir. Aslında Şeyh Muhammed el-Hamid, zamanının seçkin âlimlerindendi. Hem takva sahibi idi, hem bilgili idi, hem mücahid, hem de âbiddi. Dini uğrunda her türlü tedbire başvurur, hakkı söylemekten de geri durmazdı. İşte bu zat gidip onları hapishaneden çıkardı. Biliyor musunuz onların ilk cevapları ne olmuştu: "Allah seni affetsin, bizi cennetten mahrum eyledin."

Şeyh Mervan çıktıktan sonra Suriye'deki İslâm aleyhtarı haller gitgide arttı. Nihayet 1973 yılında Suriye Cumhurbaşkanı Hafız Esed "Suriye'nin resmî dini İslâm'dır" şeklindeki maddeyi vb. maddeleri Suriye Anayasası'ndan çıkardığını ilan etti. Bunun üzerine Suriyeli müslümanlar ayaklandı. Şeyh Mervan tekrar alevlendi. Mescitte bir hutbe irad etti ve insanlara şöyle seslendi: **"Öleceğine dair kim benimle biatleşiyor?"** Mervan konuşmaya başlayınca insanlar

yavaş yavaş camiden sıvışmaya başladı. Birinin arkasından diğeri çıktı. Özellikle meşhur hocaefendiler bunu başlattı.

Hama halkı dinlerine karşı çok gayretli ve çok titiz olduklarından dolayı bu manzaraya katlanamadılar. İçlerinden biri tabancayı çekip caminin içinde ateş etti. Aslında ben kimin ateş ettiğini biliyorum. Hâlâ ateş seslerini ve ateş edeni kaydeden bant bizde mevcut. İşte bu hutbeden sonra Şeyh Mervan Şam'a gidip yeraltına çekildi, devletle savaşmak üzere cihad hazırlığı yapmaya girişti. Bu maksatla silah ve bomba biriktirmeye çalıştı. Fakat daha önce kendisi ile beraber olan bütün insanlar onu yalnız bıraktılar. O da: "Ben tek başıma bu devlete karşı savaşacağım" dedi ve ısrar etti. Vallahi bu adam çok garip birisiydi. O kadar garip ki, bir devlete karşı savaş açmaktan gözünü kırpmıyordu. Ben onu son gördüğüm zaman da yüzüne baktım.

Onu dünyada yaşayan bir insan olarak görmedim. Onun yüzünde şehadet nuru parlıyordu. Bana söylediği ilk söz şu idi: **(O beni iyi tanıyordu. 1969–1970 yılları arasında bize gelmişti).** "Ey Ebu Muhammed! Sen cenneti özlemedin mi?" Kafamı kaldırıp ona baktım. Ne acayip bir adam. Eh... O nerede, biz neredeyiz?

Hülasa istihbarat mensupları Şeyh Mervan'ın yerini tespit ettiler. Kaldığı dairenin etrafını kuşattılar. Hoparlörlerle binada kalanlara: **"Sayın vatandaşlar, içinizde Irak'lı bir istihbarat ajanı bulunuyor. Onu kovun, biz onu tutuklamak istiyoruz"** şeklinde ilan etmeye başladılar. Bu sırada Suriye ile Irak'ın arası açılmıştı. Hâlbuki daha önce Suriye yönetimi Irak istihbaratına toz mu kondururdu? Şeyh Mervan da kendi hoparlörü ile onlara şu cevabı verdi: "**Ey insanlar! Bizler müslümanız. Irak istihbaratı mensubu değiliz. Ey polisler, ey askerler,**

ben size 15 dakika mühlet tanıyorum. Derhal buradan çekilin. Aksi takdirde sizinle savaşacağım." O sırada Şeyh Mervan'ın Hama'dan gelen talebelerinden biri kendilerine mütevazı yiyecekler almak için apartmandan dışarı çıktı. Bu gencin arka cebinde bağ bıçağı bulunuyordu. Hamaklar arka ceplerinde bu tür bıçaklar taşırlar. Bıçak hem hafiftir, hem de bir hamlede bir koyunu kesebilecek güçtedir.

Hülasa bu genci yakaladılar, polis arabalarından birinin yanına götürdüler. Çocuğu altı kişi çember arasına aldı. Çocuk elini bıçağına attı, altısının da karnını yarıp kaçtı. Bunun üzerine uyarı sirenleri çaldı. Çocuğu kovaladılar, çocuk kendisini bir duvardan aşağı attı, kaçıp kurtuldu. Sonra çocuk Ürdün'de bize geldi. Allah onu o tağutlardan sağ salim kurtardı. Vallahi bunlar çok acayip gençlerdi. Sanki bakışlarından cennet istekleri dökülüyordu.

Gerçekten söylediklerinin eri çıktılar. Bu gencin olayından on beş dakika sonra bombalar Mervan Hadid'in evine yağmaya başladı. Mervan Hadid düğün yapmasına rağmen hanımı ile zifafa girmemişti ve ona şöyle demişti: **"Ben hayatımın sona ereceğini hissediyorum. Seni dul hanım olarak bırakmak istemiyorum."** Hanımı birkaç gün yanında bekledi. Mervan ona: **"Bekle bakalım, sonunda ne olur?"** diyordu.

Artık toplar evin üzerine yağmaya başlamıştı. Apartmanın içinde Mervan ve iki arkadaşı bulunuyordu. Tabii ki çevrede binlerce polis ve asker vardı. Helikopterler, apartmanın üzerine komando askerleri indirdiler. Fakat Mervan Hadid'in bulunduğu yere girmeye hangi kahraman cesaret edebilirdi ki? Merdiven'den yukarı tırmanmak istediler, Mervan Hadid merdiveni havaya uçurdu. Çarpışmalar sürekli devam etti. Öğlen vakti cephaneleri

bitmişti. Öğlenden ikindiye kadar tam bir sükunet devam etti. Fakat hiç kimse içeri girmeye cesaret edemiyordu. Hatta dama indirilen komandolar bile... İkindiden sonra mücahidlerin elinde bir merminin dahi kalmadığını anlayınca daireye girdiler, Şeyh Mervan kolundan yaralanmıştı. Onu tulup hanımı ile birlikte tekrar hapishaneye götürdüler. Mahkemeye getirildiğinde rejimin uşakları olan subaylar mahkeme salonunu doldurmuştu. Bunların arasında hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve savunma bakanı Mustafa Talaş da vardı. Mervan Hadid bunları görünce:

"Be köpek Naci! Sen hâlâ yaşıyorsun öyle mi? Mustafa Talaş da yanında. Ben gençlere ilk savaşa başladıklarında sizi öldürmelerini tavsiye ettim. Çünkü sizler ırzlarımızı lekeleyen, mallarımızı yağmalayan, adamlarımızı, çocuklarımızı kesen bu Nusayriler'in köpekliğini

yapıyorsunuz. Ey Nusayriler! Ben gençlere sizden en az 5000 subayı öldürmelerini tavsiye ettim" diye bağırdı. Bunu duyan ordu komutanı Naci Temil görenlerin şahadeti ile korkusundan titremeye başladı ve gayr-i ihtiyarî şöyle dedi: **"Bırakın bunu, bu mecnun."**

Bu hadiseyi bana bizzat gençler anlattılar. Bir defasında Hafız Esed onunla bizzat ben görüşmek istiyorum diyerek hapishaneye gider ve ona: **"Mervan, olan oldu. Allah geçmiştekilerini affetsin. Seninle biz yeni bir sahife açalım. Fakat tek bir şartla. Sen üzerinde bulunduğun bu çizgiyi terk et."** Mervan da ona:

"Hangi çizgiyi?" diye sorar. Hafız Esed ona: "Silahlı mücadele çizgisini" der. Mervan da ona: **"Ben bunu kabul ederim, fakat bir şartla. İslâm devletinin kurulması için bize yardım et"** der. Bunun üzerine Hafız Esed

elini eteğini toplayıp oradan çıkar. İşte bu ziyaretten sonra Suriye rejimi Şeyh Mervan'ı yavaş yavaş öldürmeye girişti. İlk önce hanımını getirip Mervan'ın yanındaki odaya koydular. Ona her sarkıntılık yaptıklarında kadın çığlık atıyordu. Bunları duyan Mervan her defasında adeta ölüyordu. Şair Mütenebbi'nin de dediği gibi: **İşkencelere katlanmak, eza ve cefayı görmek Kilo verdiren haplardır.**

Fiilen Şeyh Mervan devamlı kilo vermeye başladı. Aslında o babayiğit bir insandı. Yüz kilonun üstünde idi. Heybetli bir görüntüsü vardı. Fakat zamanla bir deri bir kemik kaldı. Son zamanlarında 48 kiloya inmişti. Daha sonra ilaçlarla tedavi edilmek istendi ise de Mervan'a ilaçlar fayda vermedi. Bize anlatıldığına göre yöneticiler ona yavaş yavaş öldüren iğneler vuruyorlardı. İşkenceler böylece devam elti. Mervan hapishanede öldü ve Rabbine

kavuştu. Fakat hayatta iken emr-i bi'1-maruf nehy-i ani'l-münkeri yerine getirdi.

Gerçekten Mervan Hadid'den sonra gençler onun teslim ettiği sancağı alıp taşıdılar. Onun bıraktığı sancağı taşıyanlardan biri de Abdüssettar ez-Zaim isimli gençti. Bu 1969 yılında Filistin'de bizimle beraberdi. Diş hekimi idi. Hafif kilolu biriydi yani 60 kilo kadardı. Bu zat Nusayri subaylarını bürolarında, kahvelerde ve gördüğü her yerde hallediyordu. İnsanlar korktukları subayların kan revan içinde olduklarını görünce heybetleri silinip gidiyordu. Bir defasında Şam Üniversitesi rektörünü rektörlük binasında, kendi odasında öldürdüler.

Maşallah, bunlar ne hoş gençlerdi. Vallahi biz bunların eylemlerini dinlediğimizde binbir gece masallarını dinlemiş gibi oluyorduk. Eski Arap masalları hatırımıza geliyordu. Evet, tarih tekerrürden

ibarettir. Allah Teala da bu gençlere yardım ediyordu, birçok sıkıntılı durumlarda sanki bunlardan kerametler görülüyordu. Aslında şu an bizler dağlık bölgelerde bulunuyoruz. Her yere çekilip saklanmamız mümkün. Fakat onlar şehrin içinde, ulu orta mücadele veriyorlardı. Binaların içinde, dairelerde savaşıyorlardı. Meselâ bir defasında Nusayri güçleri müslüman gençlerden birini yakalamak üzere dairesinde kıstırmışlardı. Genç, kırk metre genişliğinde olan ana bir caddeye dördüncü kattan kendisini attı. Allah onu korudu. Genç caddeye düşme yerine karşıdaki apartmanın balkonuna düştü, oradan kaçıp kurtuldu. Buna benzer birçok olaylar oldu. İşte daha önce söylediğimiz Abdüssettar ez-Zaim de bunlardan biri idi. Kabristanlarda yatıp kalkıyordu. Hatta defnedilmek için eşilmiş kabirler arıyordu. Çünkü o evinde uyuyamazdı, akrabalarına

dahi gidemezdi, buralarda yaşamak mecburiyetinde idi. Buna rağmen devlet bunların korkusundan tir tir titriyordu.

73 - 93. AYETLERİN TEFSİRİ

73-Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla ciad et. Onlara karşı sert davran. Onların varıp kalacakları yer cehennemdir. Orası varılacak ne kötü bir yerdir.

74-Onlar söylemediklerine dair Allah'a yemin ettiler. Halbuki onlar, kâfirliğe götüren sözü söylediler. Müslüman olduktan sonra, tekrar kâfir oldular. Erişemeyecekleri işe giriştiler. Onların kızmaları, sırf Allah ve Rasulünün, Allah'ın lütfü ile kendilerini zenginleştirmesindendir.

75-Eğer tevbe ederlerse bu onlar için daha hayırlıdır. Şayet yüz çevirirlerse, Allah onları dünya da ve ahirette can yakıcı bir

azap ile cezalandırır. Yeryüzünde onların ne dostu, ne de yardımcısı vardır.

76-Münafıklardan bir kısmı da: "Yemin olsun ki, eğer Allah lütfü ile bize mal verirse, biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler.

77-Allah, onlara lutfundan nimetler verince de cimrileştiler.Allah'ın emirlerinden yüz çevirdiler. Zaten onlar yüz çeviricidirler.

78-Allah'a vaad ettiklerini tutmamaları ve yalan söylemeleri sebebiyle Allah kendi huzuruna çıkıncaya kadar onların kalplerine nifakı yerleştirdi.

79Onlar, Allah'ın mutlaka sırlarını ve fısıltılarını bildiğini ve Allah'ın gaybları çok iyi bilen olduğunu hâlâ bitmediler mi?

80-İçlerinden gelerek sadaka veren mü'minleri ve güçleriiin yettiğinden fazla verecek bir şey bulamayanları

ayıplayanları ve onlarla alay edenleri, Allah maskaraya çevirir. Onlar için can yakıcı bir azap vardır.

81-Ey Muhammedi İster bağışlanmalarını dile, ister dileme,onlar için yetmiş defa af dilesen de Allah onları asla affetmeyecektir. Bu, onların Allah ve Peygamberini inkâr etmelerindendir. Allah fasıklar güruhunu asla doğru yola eriştirmez.

82-Cihaddan geri kalanlar, Allah'ın Rasulüne muhalefet ederek oturup kalmalarına sevindiler. Allah yolunda malları ile,canları ile cihad etmek hoşlarına gitmedi. "Bu sıcakta savaşa çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Keşke bunu bilseydiler.

83-Yaptıklarının cezası olarak artık az gülsünler ve çok ağlasınlar.

84-Eğer Allah, bu cihaddan sonra tekrar seni, geri kalan bu topluluğa

döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şöyle de: "Benimle beraber bir daha asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun."

85-O münafıklardan biri ölürse, sakın cenaze namazını kılma. Kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah ve Peygamber'ini inkâr etmişler ve dinden çıkmış olarak ölmüşlerdir. Onların mal ve çocukları seni imrendirmesin. Çünkü Allah bunlarla dünya hayatında, onlara ancak azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını ister.

86-"Allah'a iman edin ve Peygamber'i ile beraber cihad edin"diye bir sûre indirildiğinde onlardan zengin ve güçlü olanlar,senden izin istediler: "Bırak bizi,

cihaddan geri kalanlarla beraber oturalım" dediler.

87-Savaştan geri kalan muhaliflerle beraber olmayı kendilerine yakıştırdılar. Onların kalpleri mühürlenmiştir, onlar anlayamazlar.

88-Fakat Peygamber ve onunla birlikte Allah'a iman edenler mallarıyla, canlarıyla cihad ettiler. Hayırlar işte bunlar içindir. Kurtuluşa erecek olanlar da yalnız bunlardır.

89-Allah, onlar için, altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebediyyen kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

90-Bedevilerden özür beyan edenler, kendilerine izin verilmesi için geldiler. Allah'a ve Peygamber'ine yalan söyleyenler de, yerlerinde oturup kaldılar.

Bunlardan kâfir olanlara yakında can yakıcı bir azap isabet edecektir.

91-Allah ve Peygamber'ine karşı samimi oldukları takdirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şeyi bulunmayanlara, cihada çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur. İyilikte bulunanları ayıplamaya mahal yoktur. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

92-Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde, harcayacak bir şey bulamadıklarına üzülüp gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur.

93-Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir. Onlar, geri kalanlarla

beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler.

Aziz ve celil olan yüce Allah, son üç âyette cihada gitmemekte mazur olanları beyan etmekte ve şöyle buyurmaktadır: **"Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şey bulamayanlara Allah' a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları takdirde bir vebal yoktur..."** Yani bu kimselere herhangi bir günah veya ceza yoktur. Yeter ki, bu kimseler Allah'a ve Rasulü'ne sadık kalsınlar. Burada Allah'a ve Rasulüne sadık kalmaktan maksat; mücahidleri sevmeleri, onlara güzel sözler söylemeleri, mücahitlerin ailelerini tekeffül etmeleri ve onlar hakkında güzel sözler yaymalarıdır. Âyet-i kerimenin sonunda: **"İyilik edenlerin aleyhine de bir durum yoktur..."** buyrulmaktadır. Çünkü mazeretinden dolayı Allah yolunda cihada katılamayan kimseler Allah'a, Rasulü'ne, Müslümanların liderlerine ve Müslümanların

geneline karşı samimi olurlar. Bu hususta Allah yolunda cihad edenlere güzel sözler söylerlerse cihetteki onların aleyhine olacak herhangi bir durum yoktur. Çünkü onlar katılamadıkları cihadı yermiyor, mücahidlere çeşitli kusurlar takmıyor, aksine onları övüyorlar. Onlar şairin şu sözünde vasıflandırdığı kişinin durumuna düşmüyorlar:

Mademki, sende ne savaş için hediye edeceğin bir at ne de mal var.

O halde sen cihad edeni Davranışınla mutlu edemiyorsan,

Konuşmanla mutlu et.

Bazı insanlar hem cihada katılmazlar, hem de mücahidlere karşı ağızlarından güzel bir söz çıkmaz. Aksine cihaddaki bütün olumsuz haberleri kapmaya, müslümanların mağlubiyetini işitmeye çalışır. Böylece cihada katılmak isteyen bir gençle

karşılaşınca onun yüzüne karşı cihadı karalar, içinde bulunan kinini kusar. Kalbindeki her kötülüğü cihadı engellemek için ortaya serer. İşte bu gibi insanlar cihada katılmamakta özürlü olsalar dahi günahtan kurtulamazlar. Çünkü bunlar Allah'a, Rasulü'ne ve cihada karşı samimi olmayan, hoş niyet taşımayan kimselerdir. Cihada katılmamaktan dolayı muaf olanlar, cihad hakkında güzel haberler yayan ve cihad hakkında sevindirici hadiseleri duymak isteyen mücahidlerin kahramanlıklarını işitmeden dolayı gönlü ferahlayan âmâlardır, topallardır, sakatlardır. İşte âyette zikredilen "iyilikte bulunanlar"dan maksat bu gibi insanlardır. İşte bunlara karşı herhangi bir sorumluluk söz konusu değildir. Cihada katılmamaktan dolayı sorumlu olmayan diğer bir sınıf da âyetin devamında belirtilen şu kimselerdir:

"Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde, harcayacak bir şey bulamadıklarına üzülüp gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur." (Tevbe, 92)

Tebuk günüydü. Medine-i Münevvere ile Tebuk arası 650 km.dir. Bu nedenle o günkü şartlarda savaşılacak yer pek uzaktı. Bu savaş sıcak günlere rastlamıştı. Sıcaklığın en şiddetli olduğu ve meyvelerin olduğu yaz ortasıydı. Müslümanların yalınayak ve bineksiz olarak bu savaşa katılmaları imkânsızdı. Bu bakımdan herkesin ayağına giyecek bir şeylere ve bineceği bir veya iki deveye ihtiyacı vardı. Tâ ki birine binsin, diğeri ile de yiyeceği şeyleri taşısın. Çünkü İslâm'da mücahid kendi yeyip içeceğini kendisi karşılar. Bir kısım müslümanlar bu gibi imkânlara sahip olmadıklarından başka

Müslümanların kendilerini teçhizatlandırması için Rasulullah'ın yanma varmışlar, Rasulullah da onlara: **"Ben sizleri teçhizatlandıracak birini bulamıyorum"** cevabını verince, onlar âyet-i kerimede de belirtildiği gibi savaşa katılmama üzüntüsü ile gözleri yasla dolarak geri dönmüşlerdir. İşte bu gibi müslümanlar da savaşa katılmamakta mazur görülmüşlerdir.

93. ayette ise mazeretleri olmadığı halde savaşa katılmayanlar belirtiliyor ve onlar şöyle vasıflandırılıyorlar:

"Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir. Onlar, geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler." (Tevbe, 93)

Âyet-i kerimede de belirtildiği gibi günaha ve cezaya çarptırılacak olan

kimseler, zengin oldukları halde cihada katılmamak için Allah Rasulü (sav)'den izin isteyen kimselerdir. Bu kimseler mal ve sıhhat açısından zengin olan kimselerdir. O halde bunları cihada katılmaktan alıkoyan şey ne idi? Günümüzdeki şirketler, okullar, antlaşmalar gibi şeylerdi. Hülasa bunları cihaddan alıkoyan dünya ve dünya malı idi. Başka birşey değildi. Bu hususta başka bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır:

"Savaşa katılmayan bazı bedeviler sana: "Savaşa katılmaktan bizi mallarımız ve ailelerimiz alıkoydu. Allah'tan bizim bağışlanmamızı dile" diyeceklerdir." (Fetih, 11)

Görüldüğü gibi aziz ve celil olan Allah özürsüz oldukları halde savaşa katılmayanları kınıyor, susturuyor, ayıplıyor ve onların savaşa katılmaktan aciz olan kadın, çocuk ve ihtiyarlarla beraber oturup kalmaya razı olduklarını beyan ediyor.

Onların acizlerle birlikte olmakla cesaretten, izzetten ve yiğitlikten yoksun olduklarını belirtiyor. Yüce Mevlâ onlara adeta şöyle sesleniyor: Ayıp değil mi? Erkek olduğunuz halde utanmıyor musunuz? Düşman doğudan ve batıdan memleketi kuşatıp ırz ve namusu ayaklar altına aldığı, kanlar döküp malları yağmaladığı halde sizin kadınlarla birlikte oturup kalmanızı erkekliğinize nasıl sığdırıyorsunuz? Gayretiniz, erkekliğiniz, kahramanlığınız nerede kaldı? Direnişiniz, onurunuz, izzet ve şerefiniz ne oldu? Yaptığınız erkekliğe yakışmayan bir harekettir. Çocukların da sabahleyin okula gidiyor sen de okula gidiyorsun. Onlar evlerine dönüp yemeklerini yiyor, sen de yiyorsun. Birlikte televizyonun karşısında geceliyorlar, sen de geceliyorsun. Onlar kitap okurken, sen de okuyorsun. O halde seninle çocukların veya eşin arasında ne fark var? Evet... Yüce

Mevlâ bu gibi insanları veciz bir şekilde beyan ediyor ve buyuruyor ki: **"Cihaddan geri kalanlar savaşa katılamayan acizlerle birlikte oturup kalmayı kendilerine yakıştırdılar."** (Tevbe, 87)

Evet, kadınlarla, sosyetelerle, sabahleyin elbisenin ütülü veya ütüsüz olduğuna dikkat eden, başını örttüğün kasketinin düzgünlüğüne bakan, kravatının muntazam olup olmadığına dikkat eden, ayakkabının parlaklığını ve cilasını gözden kaçırmayan hanımlarla birlikte...

Değerli kardeşim! Gerçekten hayat bu mudur? Hayır, hayır! Hayat bu değildir... Böyle yaşayan insanlar vücutları hareket etse de kalben ölmüş kişilerdir. Bu hususta ki şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Ölüp de kurtulan kimse ölü değildir. Asıl ölü diri olduğu halde ölü olandır.

Evet, bu gibi insanlar elbiseler içinde hareket eden hayaletler misali canlı ölülerdir.

Bizler ölüleriz...

Zulmün ortaya çıkardığı en beter bir haldeyiz

Bizler köşkler arasında dolaşan ölüleriz.

Bizler sabah gidip akşam dönsek de

Aslında cansız hayaletleriz.

Donatılmış köşkler ise adeta kabirlerdir.

Evet, bizler, hareket eden ölüleriz.

Dirilmenin ne zaman olacağını bekleyen ölüleriz.

Görüldüğü gibi şair insanımızın halini tasvir ediyor. Hareket etsek de ölüler olduğumuzu, çeşitli koltuklar, yastıklar, divanlar ve halılarla süslediğimiz evlerimizin de adeta bizim için kabirler ve o süs

eşyalarının da kefenlerimiz olduğunu tasvir ediyor.

Acizlerle birlikte oturup kalanlar ve savaşa çıkmayanlar kalpleri mühürlenmiş ölü kimselerdir.

İsrailoğulları'ndan bir adamın şöyle dediği rivayet olunmuştur: **"Ey Rabbim ben Sana ne kadar da isyan ediyorum, yine de sen beni cezalandırmıyorsun?"** Yüce Allah, Peygamber'ine o kimseye giderek şöyle demesini emreder:

"Ben seni ne kadar cezalandırıyorum, fakat sen farkında olmuyorsun. Senin kalbini öldürmedim mi?" Yani senin kalbin ölmüştür. Kalplerin ölmesinden daha büyük hangi musibet olabilir? Artık kalp hissetmemekte, Allah için öfkelenmemekte, kızmamaktadır. Herhangi bir his, duygu, kıskançlık ve izzet-i nefs kalmamıştır. Eğer izzet-i nefs kalmış olsaydı, yüzü kızarır

düşmanların tecavüzleri altında çığlıklar ve feryatlar atan müslüman kadınları duyardı. Kalp diri olup kanı temizlediğinde yüz kızarır. Allah Rasulü (sav), bir münker gördüğü zaman yüzü kıpkırmızı kesilirdi. Sanki onun yüzünde nar taneleri oluşurdu. Bu hassasiyetin kaynağı izzetli ve şerefli olmaktır. İbnü'l-Kayyım el-Cevzî'nin de dediği gibi: **"Kalpten hastalıkları uzaklaştıran şey izzet ve şereftir."** Kalp, cismin mukavemetini (direncini) sağlayan yegâne şeydir. Mukavemeti kalmayan bir vücut basit bir nezleyle dahi ölür. Çünkü vücudun direnci kalmamıştır. Bu kimseler AİDS hastalığına yakalanan kimseler gibidirler. Bunların vücutlarında herhangi bir direnç yoktur. En basit hastalık bile bunları öldürür. Tabii ki izzet ve şerefe sahip olmayan bir kalp de böyledir. Çünkü insanın kalbindeki hastalığı, kir ve pası yine kalpte bulunan ha-miyyet, gayret ve izzet duyguları siler atar.

İnsandaki hamiyyet körüğün demirin posasını giderdiği gibi vücuttan manevi hastalıkları giderir. Kalbinde izzet ve hamiyyet bulunan insanda kibir, haset, zillet, batıla razı olma duyguları bulunmaz. Böyle bir kalp devamlı diri ve hararetlidir. İçinde gayret ve hamiyyet olmayan bir kalp ise ölüdür. Herhangi bir fesat oku kolaylıkla ona saplanabilir. Adiliğin, riyakârlığın, şirkin, bid'atin ve zalimlerin tasallutunun mikroplarını ondan uzaklaştıramaz. Çünkü o ölüdür.

Denilmiştir ki, domuz eti insanın kalbindeki gayret ve hamiyet duygusunu öldürür. Bu bakımdan batılı insanlar kızının kendi evinde dahi başka biri ile fuhuş işlemesine kızmaz, öfkelenmez. Çünkü onun kalbi gayretsiz, hamiyetsiz ve kıskanma duygusundan yoksun bir kalptir. Domuz eti onun kalbini öldürmüştür. Bu gibi insanların vücutları adeta katır gibi, beyinleri ise serçe

beyni kadardır. Bunlar pek korkaktır, ölü gibidir, aşağılıktır. Utanmaz, arlanmaz, edep bilmez, haya bilmez, vurdumduymaz, hissetmez...

Buna mukabil müslüman genç ise, ateşler içerisinde yatıyor gibi Müslümanların dertlerinden kıvranmaktadır. Müslümanların gasbedilmiş ülkelerini, tecavüze uğramış kızlarını ve ümmetin sorunlarının ağırlığını hissetmektedir. Kendisini ağır bir yük altında görmektedir. Kafası telaş ve sıkıntılarla doludur. Nedir bu hal? Irzlar kirletiliyor, kanlar akıtılıyor, mallar yağmalanıyor. Buna ne çare bulacağız, şeklinde düşünüp durur. Bakarsın ki müslüman genç bir deri bir kemik, ipince bir iplik gibi. Çünkü uyku bilmiyor, yetimlerin ağlamaları onun kirpiklerini birbirine değdirmiyor. Dul kadınların iniltileri onu uyutmuyor. Diğer yandan bakarsın ki bir arkadaşımız maaşallah 120 kilo. Bütün derdi maaşının

artması ve ikramiyeler. Yıl sonunda ne kadar maaşı artacak, ikramiyeyi ne zaman ve ne kadar alacak? Her türlü zilleti yaparak hedefine nasıl ulaşacak? Şirket müdürü geldiğinde bizzat hanımının eli ile ona çay sunar. Niçin? Birkaç kuruş elde edebilmek için...

Evet, bu gibi insanlar ölülerdir, Allah bunların kalplerini mühürlemiştir, bunlar neyin ne olduğunu anlamazlar.

Hülasa iman kalpler için bir hayat, inkâr ise onlar için bir ölümdür. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: **"Hiç ölü iken dirilttiğimiz, insanlar arasında kendisi ile yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimse karanlıklar içinde kalıp ondan çıkamayan kimse gibi olur mu?"** (En'am, 122)

Eskiden cahiller zulmü kabul etmezlerdi. Haksızlığa boyun eğmezlerdi. - Ebu Süfyan'ın Bedir savaşında yenilip yemin ettiği gibi - Bir

savaşta yenildikleri zaman onlar düşmanlarından intikam alıncaya kadar vücutlarına su değdirmeyeceklerine ve kirlenmelerden dolayı yıkanmayacaklarına dair yemin ederlerdi. Evet, Ebu Süfyan Uhud savaşında Müslümanlara galip gelinceye kadar 13 ay banyo etmemiştir. Uhud'da Müslümanlara galip gelince Uhud dağına çıkarak: **"Ey Hubel putu yücel, Uhud savaşı, Bedir savaşına karşılıktır. Savaşta galibiyet, mağlubiyet sıra iledir"** sözlerini sarf etmiştir.

Önceden Araplar savaştan uzak kalamazlardı. Bu nedenle haram aylar olan Zulkade, Zulhicce ve Muharrem aylarını çok uzun olarak kabul ediyorlardı. Cahiliye Arapları bu üç aylık süre içinde savaşmanın caiz olmadığına inanıyordu. Bu bakımdan Hac mevsimi geldiğinde içlerinden söz sahibi olan biri şunu ilan ederek: **"Ben bu yıl Muharrem ayının savaş yasağını bundan sonra gelen Safer ayına erteledim"** diyordu.

Ta ki iki ay bekledikten sonra Muharrem ayında savaşsınlar. Ondan sonra Safer ayında savaşı ertelemiş olsunlar. Çünkü Araplar üç ay savaşmak için bineklerine binememeden ve silahlarını kullanamamadan dolayı sıkıntı hissediyorlardı. Bu, onların izzet ve gururlarına ağır geliyordu. Savaşmadıkları zaman hastalanıyorlardı.

Evet, yüce Mevlâ da savaştan geri kalmayı bir ceza, bir suç ve bir zillet kabul etmiş, ondan geri kalanları tahkir etmiştir. Adeta onlara şöyle seslenmiştir: **"Haydi sizler de kadınlarla birlikte oturup kalın!"**

Eskiden İslâm toplumunda askerlikten çürüğe çıkmak büyük bir ayıptı. Hatta askerlikten dolayı çürüğe çıkan cezalandırılmış gibi sayılırdı. Günümüzde ise askerlikten kurtulmak için her türlü yola başvuruluyor. Günümüzdeki askerlik cahiliye askerliğidir. Aslında bunlara katılmamak

gerekmektedir. Ancak gençlere bir kısım disiplini, sıkıntılara katlanmayı, sabır ve metaneti, aile ortamından uzak kalmayı, rahat yaşantıdan kopmayı kısmen de olsa öğretmektedir. Bu gibi yönleri ile askere gitmenin faydaları mülâhaza edilebilir. Ancak küfrün ordusunda hizmet edilemeyeceği de muhakkaktır. Canla başla katılması gereken ordu İslâm ordusudur. İşte böyle bir ordudan uzak durmak veya gitmemek için çeşitli yollara başvurarak çürüğe çıkmak zillettir, izzet ve şerefi kaybetmektir.

Eskiden askerden iki sınıf muaf tutulurdu:

1. Askere alınamayacak aciz kimseler. Bunlar: Kadınlar, çocuklar, ihtiyarlar, sakatlar, hastalar, âmâlar vb. insanlardır.

2. İslâm bayrağı allında cizye vererek yaşayan ehli kitap. Bunlar da hristiyanlar ve

yahudilerdi. Bu sınıftan olan insanların İslâm ordularının içinde bulunmaları caiz değildir. Bu sebeple askerlik bedeli olarak cizye öderler.

İslâm'da yılda en az bir veya iki defa cihada çıkma mecburiyeti olduğundan İslâm halifesi bu cihadı yapmayanları cezalandırırdı. Fakat günümüzde cihada gitmek nerede ise suç sayılır oldu.

Cihaddan Muaf Olanlar

Hülasa aziz ve celil olan Allah cihad etmeyi her müslümana farz kılmıştır. Cihaddan sadece üç sınıfı muaf tutmuştur. Bu sınıflar acizler, hastalar ve bir de savaşa gitmeye maddi imkânı olmayan yoksullardır. Nitekim zikredilen 91. ayet bunları şu şekilde özetlemiştir: **"Allah ve Peygamberine karşı samimi oklukları takdirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şey bulamayanlara cihada**

çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur..." (Tevbe, 91) Başka bir âyet-i kerimede birinci sınıftan olan acizlerin kimler olduğu şu şekilde izah edilmektedir:

"Erkek, kadın ve çocuklardan zayıf düşürülüp bir çare bulmaya gücü yetmeyen ve cihad etmeye yol bulamayanlar, kendilerine zulmedenler müstesnadır. İşte bunları umulur ki Allah affeder. Allah çok affeden ve çok bağışlayandır." (Nisa, 98–99)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimelerde zayıfların yaşı ilerlemiş olan ihtiyarlar, savaşa katılamayan kadınlar ve bir de küçük çocuklar olduğu beyan edilmektedir. Ayrıca hastalar, sakatlar ve körler de savaşa katılmama özrüne sahiptirler. Yüce Mevlânın bu gibi insanları savaşa katılmamaktan dolayı mazur görmesine rağmen bu halde olan müslümanlar savaşa katılmamayı kendilerine yedi-rememişler,

acizliği kabullenememişlerdir. Meselâ âmâ olan Abdullah İbn Ümmü Mektum Uhud savaşında sancağı taşımayı istemiştir. Ancak Allah Rasulü sancağı o savaşta şehid olan Mus'ab bin Umeyr'e vermiştir. Hak bunları mazur görmüş, fakat kalpleri zilleti reddetmiştir.

Evet, Abdullah İbn Ümmü Mektum savaşa çıkmak için çok ısrar etmiş ve diretmiştir. Nitekim onun hakkında Abese Suresi'nin ilk ayetleri inmiş, kendisine gösterilmesi gereken ilgide eksiklik yapıldığından Rasulullah'a şu ifadelerle sitem edilmiştir: **"Peygamber âmâ geldi diye yüzünü ekşitip çevirdi. Ne biliyorsun, belki de o kendisini arındıracaktı?"** (Abese, 1–3)

Yine bu zâtı Rasulullah savaşlardan birinde Medine'ye amir tayin etmiştir. Yine o, Kadisiye Savaşı'nda da sancağı yüklenmede ısrar edince, bu defa Sa'd bin Ebi Vakkas sancağı ona vermiştir.

Amr bin el-Cemuh ve Üç Çocuğu

Savaşa katılmama ezikliğini içine sindiremeyen zatlardan biri de sakat elan Amr bin el-Cemuh'dur. Bu zat çocukları ile birlikte Uhud savaşına katılmak istemiş, çocuklar ona:

"Babacığım, şüphesiz ki Allah seni mazur kıldı" demişlerse de Amr:

"Vallahi ben düşmanın cesedini çiğnemeyi veya bu topallığımla birlikte cennette bir iz bırakmayı istiyorum" demiştir. Cabir bin Abdullah'ın dayısı olan Amr bin Cemuh, Cabir'in babası, Abdullah bin Haram ve Abdullah'ın karısı olan bacısı ile birlikte Uhud Savaşı'na katılmışlardır. Hem Amr, hem de Abdullah Uhud Savaşı'nda şehid düşmüşlerdir.

Cabir diyor ki: **"Ben halamı, babamı ve dayımı bir deveye yükleyerek Medine'ye getirdim. Medine'ye ulaştığımda**

Rasulullah'ın tebliğcisi şöyle seslendi: "Öldürülenleri öldükleri yerlere defnedin."

Bunun üzerine ben onların ikisini götürüp Uhud'a defnettim. Rasulullah buyurmuştu ki: "Birbirini seven iki kimseyi tek bir kabre koyun." Amr bin Cemuh ile Abdullah bin Haram birbirini seven iki kimse olduklarından tek bir kabre konuldular."

46 sene sonra Uhud'daki bir pınarın suyu çoğalıp akmaya başladı. Pınarın altına gelen kabirleri yarıp götürecekti. Bunun üzerine birileri gelip: "Ey Cabir! Muaviye'nin pınarı babanın kabrini yardı" dedi. Cabir diyor ki: "Ben derhal oraya gittim. İki cesedi de çıkarmak istedim. Bir de baktım ki her ikisi de aynen defnedildikleri gibi. Sadece babamın burnunun ucunda biraz değişme var. Bilemedim ki neden böyle olmuştu?"

Evet, şehidlerin kanları aktığından onlardaki kan dolaşımı ve vücudun

patlaması beklenilmemekte, bu itibarla Allah'ın himayesi ile şehidlerin cesetlerinin çürümediği yer yer müşahede edilmektedir. Mesela Mısırlı Abdullah kardeşimiz Şevval ayının başında şehid oldu. Cesedini bulamadık. Ancak Zilkade ayının ikinci günü cesedim bulabildik. Şehadetinden tam bir ay ve bir gün geçmişti. Abdullah kardeşimizin cesedi ise yupyumuşak uyuyor bir halde gibiydi. Abdullah kardeşin cesedini bulan kardeşler bana telefon ettiler, ben buradaydım. Onlar Me'sede isimli karargâhtan aradılar ve: **"Abdullah kardeşin cesedini bulduk"** dediler. Ben de: **"Nasıl bir halde?"** dedim. Onlar: **"Sağlığındaki gibi"** dediler. Ben: **Vücudunda değişme var mı?"** dedim. Onlar da: **"Hayır, vücudu değişmemiş, sadece burnunun ucunda ve ağzının bir tarafında hafif bir değişiklik var"** dediler. Bunun üzerine dedim

ki: **"Abdullah kardeşimiz, Cabir bin Abdullah (ra)'ın babası gibi olmuş."**

Bundan daha da garibi, Abdullah kardeşin kanı yapış yapıştı ve damlıyor haldeydi. Şahadetinden ise bir ay bir gün geçmişti. Evet! İşte Afganistan'daki şehidlerin anılarındaki hatıralar. Subhanallah! Şehidin cesedinin değişmeyeceğine dair herhangi bir delil yok. Ancak Afganlılar cesedin değişmemesini şehidliğin bir alameti olarak kabul etmekteler. Şanı yüce Allah da bunu onlara lütfetmiştir.

Ayrıca Ömer Hanif kardeş şehidler hakkında bana şunları anlattı: **"Afganlılar ince kalpli insanlardır. Kendileri ile birlikte şehid düşen kardeşlerine karşı kederli ve üzüntüleri devam eden insanlardır. Ben Afganlılar'dan on iki kişinin kabrini açtım. Biliyor musunuz kabirler niçin açıldı? Çünkü aslında kabirleri açmak haram veya en**

azından mekruhtur-. Onların açılmaları şehidlerin cesetlerini bir yerden başka bir yere nakletmek içindi. Çünkü şehidlerin savaş esnasında öldürüldükleri yerden alınıp başka yere götürülme imkânı yoktu. Bir, iki veya üç sene sonra şehidlerin öldürüldükleri yerler kurtarılınca onları Müslümanların kabirlerine taşımak isteniyordu. Diğer yandan Afganlılar bir kabrin yanından geçerken: "Hocam, buraya defnedilen kardeşimizi görmek istiyoruz Onu çok özledik" diye rica ederler. Sen onlara: "Kardeşim, bu caiz değildir, mekruhtur" desen de yine onlar: "Vallahi biz onu görmek istiyoruz" diye ısrar ederler. İşte bu sebeplerden dolayı ben bir, iki veya üç sene geçtikten sonra on iki kabir açtım. Vallahi ben herhangi birinin cesedinde değişiklik görmedim. Hatta aksine bazıları tıraşlıydı, kabirden çıkardığımda sakallarının uzadığını gördüm. Evet,

sakalları kabirde uzamıştı. Bazılarını da ben kendim bizzat elimle kanlara bulanmış Afgan elbiseleri ile gömmüştüm. Onu çıkardığımda üzerinde siyah ipekten bir cübbe buldum. Yeryüzünde benzeri görülmedik bir cübbe. Ondan daha güzel kokulu ve daha yumuşak bir cübbe olamazdı. Evet, bu zat Kur'ân-ı Kerim'i ezberlemiş olan Hafız Seyyid Şah'dı."

Bazılarının saçları, tırnakları uzamıştı. Bazılarının kokusu ise misk gibiydi. En garip şey, sakalların uzaması, bir de cesedin ipek cübbe ile örtülü olmasıydı. Bu cübbe nereden gelmişti? Şüphesiz ki cennetten. Çünkü yeryüzünde öyle bir cübbe yoktu. Ayrıca üç sene boyu toprağın altında kaldığı halde bir cübbenin çürümemesi mümkün değildi. Sonra bu şehidi kardeşimiz Ömer Hanif bizzat kendi eli ile defnetmişti. Onun üzerinde cübbe diye bir şey yoktu.

Bazı insanlar bu kerametleri tartışmaktadırlar. Ancak ben bunları kınamıyorum. Çünkü bu insanlar bilgisayarlar ile birlikte yaşamaktadırlar. (Bu insanlar modernist düşünceye sahiptirler) "Bir artı bir eşittir iki eder" derler ve her şeyi de bu mantıkla değerlendirirler. İşte bu mantık gereği normalinde ölü iki veya üç gün sonra bozulmaya ve kokmaya başlar. Bu insanlar ölünün uzun zaman bozulmadığına nasıl inanabilirler? Yine bu insanlar şehid edilen insanlarda görülen kerametlere nasıl inanabilirler?

Meselâ kardeşimiz doktor Baberk, Verdek denilen yerde şehid düştü. Ailesinin kendisini görmesi ve Peşaver'e defnedilmesi için cesedi oraya getirildi. Bu kardeşimiz İslâm davetçilerinden ihlaslı biriydi. Onu gören birçokları yeminle bana şunları anlattılar:

Çocukları okuldan gelip bu şehidin yanında durdular. Şehid ağladı ve gözlerinden yaş döküldü. Evet, birçok insan bunu bana anlattı. Ben bu gibi şehidlerin isimlerini Afgan Cihadında Rahman' ın Ayetleri adlı kitapta ve bir de İbretler ve Müşahadeler adlı eserde yazdım. Evet... Şehidin annesi geliyor ve ona: "Yavrum, sen artık uzun bir yolculuğa gidiyorsun. Uzat elini de seninle tokalaşıp vedalaşayım" diyor. Şehid elini uzatıp annesi ile musafaha yapıyor. Bu tür manzaralar görüldü. Biz bunları yazdığımız günden beri birçok insan bize karşı çıktı.

Mesela Güllü Muhammed şehid edildiğinde yanına babası geldi. Güllü Muhammed Bektika'da çok hoş bir gençti. Onun komutanı olan Ömer Hanif bana şunları anlattı:

Vallahi ben onun yanında duruyordum. Babası geldiğinde ona dedi ki:

"Yavrum, eğer şehidsen bana şehid olduğunun alâmetini göster." Bunun üzerine Güllü Muhammed elini kaldırıp babası ile musafaha yaptı. Babasının elini yaklaşık on beş dakika bırakmadı. Öyle ki, babasının eli ezilecek gibi oldu.

Evet, biz bunları Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri adlı eserde yazdığımızda aleyhimize propagandaya giriştiler. Esip savurdular. Velvele kopardılar. Abdulaziz bin Baz'a: **"Bu kitap bid'at ve hurafelerle dolu, bu kitap tasavvuf! Düşünceleri yayıyor"** şeklinde yazılar yazdılar. Bunun Suud'da satılmasının yasaklanmasını istediler. Fakat Şeyh Abdulaziz anlayışlı bir adamdır. Olgun bir selefidir. İnancın ne demek olduğunu anlar ve bilir ki bu gibi hadiseler selef-i salihînin de başından geçmiştir. Kerametler ile mucizeler arasındaki farkın şu olduğunu bilir: Mucize peygamberden görülür, keramet ise

veliden zuhur eder. Peygamberlerin mucizelerinin bir yansıması olarak velilerin kerametleri haktır. Bu nedenle gözlerini kaybetmiş olan Şeyh Abdulaziz bin Baz'ın yazarı bana şunları anlattı:

Şeyh'e mektuplar yazarak: **"Azzam'ın kitabının şu sahifesinde şöyle yazıyor, bu sahifesinde efsaneler var. Bunlar tevhid düşüncesi ve inancına ters düşen şeyler. Korkuyoruz ki bu kitap memlekette sufiliğin yayılmasına sebep olacak"** şeklinde ifadelerde bulundular. Şeyh Abdulaziz dedi ki: **"Getir oku şu sahifeleri."** Dinledikten sonra: **"Bu bid'at değil dedi.** Falan sahifeyi oku. **"O da efsane değil"** dedi. Söylenilen sahifeleri dinledikten sonra: **"Bırakın insanlar bu kitabı okusunlar. Bu kitaptaki hadiseler güvenilir insanlardan nakledildikten sonra bunlar doğru şeylerdir, mahzurlu değildir. Aksi takdirde insanları bunu okumaktan mahrum edeceksiniz"** dedi.

Evet, bu kitap şu an Allah'a hamd olsun onuncu baskısını yaptı. Bu kitabı okuyan birçok insan da cihad hakkında, şehidler hakkında ve bizzat Afgan cihadı hakkında düşüncelerini değiştirdiler.

Cidde'deki Darü'l-Müctema adlı yayınevinin sahibi bunun onuncu baskısını yaptı. O da bana şunları anlatmıştı: **"Bir adam bu kitaptan bedava olarak dağıtmak üzere tam iki bin adet satın aldı."** Yine ben Cidde'de beni davet eden bir zenginin yanına gittim. Baktım ki yanında bu kitaptan kolilerce dolu. Dedi ki: "Yanıma gelen herkese bir tane veriyorum ki Afgan cihadını tanısınlar."

Hülasa kardeşim, mücahit ve şehitlerle birçok olaylar yaşandı. Bunları inkâr etmek mümkün değil. Şu an ben bu olayları bu cephelerde savaşan ve selefi inanca sahip olan Araplar'a anlatsam asla yadırgatmazlar. Sanki onlara çok normal

şeyler anlatılmış gibi olurlar. Çünkü bizzat Araplar da bu tür kerametleri yaşadılar. Ramazan bayramında şehid düşen un üç kişiden altısının misk gibi kokan kokuları nasıl unutulur!

Meselâ Ebu Hafs ...siz bunun resmini gördünüz mü? Bunun hakkında Şeyh Abdülmecid Zindanî'nin kardeşi Şakir Zindanı diyor ki: Ebu Hafs vurulup düştüğünde onu kurtarmaya gittim. O ruhunu teslim ettiğinde yüzünde biraz topraklar gördüm. Dikkatle baktım bir de ne göreyim, alnına nur dolmuş, yüzünde toprak diye bir şey yok. Onun yüzü adeta beyaz gülleri hatırlatıyordu. Yüzü ayın on dördü gibi nurlanmıştı. Hâlbuki Ebu Hafs Ürdünlü esmer bir gençti. Afganlılar diyor ki **"bu adamın kanının aktığı yerden nur çıkıyor ve göğe doğru yükseliyor."**

Evet, bugün kerametler cihad meydanlarında çok tabii bir hal aldılar.

Meselâ Me'sede karargâhında Bedir kardeşin bir odası var. Dört füze orayı vurmak için gönderildi. Her bir füze odanın bir tarafına çakıldı. Hiçbiri patlamadı. Karargâh komutanı Mısırlı Ebu Ubeyde'nin üzerine de iki füze düştü. Mermiler gelirken o: **"Ey Allah'ım sen bizi kurtar!"** diye niyazda bulundu. Yanına inen mermilerden hiç biri patlamadı. Biliyor musunuz her birinin ağırlığı ne kadar?

Evet, bu tür olaylar burada bulunan selefi Araplar için de çok basit ve tabii şeyler oldu. Hatta ben Mezar-ı Şeriften döndüğümde Ebu Hafs'la da karşılaşmış ve ona demiştim ki:

"Ey Ebu Hafs! Senin ve Ebu Esit'in burada gördüğünüz kerametlerden bir kısmını bana anlat."O da demişti ki:

"Biz gördüğümüz kerametleri sana anlatsak sen inanmazsın, sen kerametleri

topluyorsun ama bizim gördüğümüz kerametler senin inanacağın türden değil." Ben dedim ki:

"Yine de anlatın." Onlar da dediler ki:

"25 cm. çeliği delen RPG füzesi ki bu 46 ton ağırlığındaki tankı imha eder. Bu füze mücahid kardeşlerimizden birine isabet etti. Onun sadece elbisesi yandı, bir de kurşun şeridi ve yeleği parçalanıp gitti. Fakat mücahid hiçbir yara almadı."

Subhanallah! RPG füzesi düşüyor, mücahid yaralanmıyor, bu nasıl oluyor?

Yine Kandahar bölgesinde Nur Muhammed isimli bir kardeşimiz vardı. Uçaklar o bölgeyi bombardıman ediyorlardı. Nur Muhammed silahını göğsünün altına alarak yere yattı. Tâ ki uçaklar geçerken silahın parlamasını görüp orayı bombardıman etmesinler. Buna rağmen yine de bir uçak Nur Muhammed'e

bir bomba attı. Bomba Muhammed'in tam sırtına isabet etti. Karnının altındaki kaleşnikof kırıldı ama Nur Muhammed herhangi bir yara almadı. Peki bu nasıl olur? Demirden olan kaleşnikof kırılıyor; et, kemik ve sinirden olan Muhammed'in beli yaralanmıyor. Şimdi sizler buna inanıyor musunuz? Peki buna iman etmezseniz keramete ne zaman iman edeceksiniz? Çünkü keramet demek normal olmayan, akıl üstü şeylerdir. Normal durumlara herkes inanır. Fakat şurası bir gerçek ki artık burada kerametler bile çok tabii oldu. Herkes inanıyor. Ancak sadece maddenin kesafetinde kalmış, modernizmden başka bir şey düşünmeyen insanlar elbette ki bunları kavrayamazlar. Bakarsın ki herkes: **"Benim aylık gelirim şu kadar, bu olmadan yaşayamam, ancak şu kadar şeker, şu kadar pirinç, şu kadar meyve ve şu kadar da et alabilirim. Çünkü maaşım bu kadar"**

der, durur. Böyle insanlar bereket, hayır, lütuf, ihsan vb. şeyleri hiç hesaba katmazlar. Aslında şunu unutmamak gerekir ki aziz ve celil olan Allah az şeye bereket vererek onu çok da kılabilir. Vallahi bizler bu tür hesaplan hayatımızdan çıkarıp attık. Sanmıyorlar mıydı ki Rusya bu kadar tank, uçak ve modern silahları ile mücahidleri yok edip bitirecek? Mücahidler onlara karşı savaşamayacaklar. Çünkü onların ne tankı var, ne topu, ne silahı, ne de mermisi. Peki, netice ne oldu?

Ey müslümanlar! Sizler böyle düşünürken niçin Allah'ın kuvvetini hesaba katmıyorsunuz, neden her şeyi bilgisayar kutusunun içinde sanıyorsunuz? Şu âyetleri bir defa daha iyice kulak vererek dinleyiniz:

"Ne göklerde ve ne ele yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O her şeyi hakkıyla bilendir; ve her şeye hakkıyla güç yetirendir. " (Fatır, 44)

"Allah, kendi (dini)ne yardım edene muhakkak yardım eder." (Hac, 40)

Peki, Bedir savaşında meleklerin inmesi, yağmurun yağarak mücahidlerin ayaklarının altındaki toprağı sağlamlaştırması vb. mucizeleri niçin düşünmüyorsunuz? Bunlar ağızlardan aktarılan efsaneler değil, Kur'ân-ı Kerim'in tescil ettiği hadiselerdir. Yine Bedir savaşında sahabelerin anlattıklarına göre daha kılıcı kâfirlerin boynuna vurmadan kafaların önlerine düştüklerini görmeleri olayları nerede? Bunları hiç düşünmüyor musunuz? Bunları bilgisayar kasasının içinde bulabilir misiniz? Hayır, hayır! Bunlar oraya girmezler. Ne yazık ki, batılı basın mensupları bunu anlıyor ve tâ Afganistan'a kadar gelip hadiseleri yerinde izlemeye çalışıyorlar. Ya sizler! Ey müslüman isimli materyalist insanlar! Neden bu halinizden vazgeçmiyorsunuz?

Fransız Gazeteci: "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" Diyor

Fransız bir gazeteci ile karşılaştım. Afganistan'da bulunuyordu. Ona:

"Allah'a iman ediyor musun?" diye sordum. Fransız gazeteci:

"Vallahi, ben ilah diye birinin olduğunu hayal ediyordum. Fakat Afganlılar beni, Allah'ı itiraf etmeye mecbur bıraktılar. Onlar beni Allah'a iman etmeye mecbur ettiler."

"Nasıl oldu bu?" dedim. Fransız gazeteci:

"Görmüyor musun, basit tüfeklerle tanklar etkisiz hale getiriliyor? Sadece bu bile Afganlılar'ı koruyan ve onlara yardım eden bir ilahın varlığına delâlet etmiyor mu?" dedi. Bu Fransız gazeteci daha önce hiçbir dine inanmıyormuş.

Başka bir Fransız gazeteci de Afganistan'a geldikten sonra **"Afganistan'da Allah'ı Gördüm"** isimli bir kitap yazdı. Bir üçüncüsü de: **"Bunlar Hakikatlerdir Ancak Açıklayamıyorum"** isimli bir kitap yazdı. **"Evet, Ruslar yenilmekteler, ancak bunu açıklamaya gücüm yetmiyor"** diyordu.

Şeyh Temim dün akşam, ordunun kapattığı, ne araba ve ne de yayanın geçmesine müsaade edilen bir yoldan arabası ile birlikte geçerek cepheye kadar gitti. Bindikleri arabanın şoförlüğünü bazen sizlere imamlık yapan el-Kuriseyyib ismindeki zat yapıyordu. el-Kuriseyyib, ordunun kapattığı yola geldiklerinde komünist Afgan askerine;

"Bu (yani Şeyh Temim) Caci bölgesinin komutanıdır." Şeyh gözlüklerini takmış bir şekilde oturuyordu. Asker ona:

"Saat 5'ten sonra buradan geçmeniz yasak, bize verilen emirler böyle" cevabını verdi. el-Kariseyyib:

"Ama bu komutan, mutlaka cephede olması gerekiyor" dedi. Bunun üzerine asker:

"Peki, o zaman komutanla ben konuşayım" cevabını verdi. Asker komutanla konuşmaya başladı. Tabii Şeyh Temim ne konuştuğunu anlamıyordu. el-Kariseyyib:

"Bu adam Farsça konuşuyor, Peştuca anlamıyor" dedi. Asker:

"Haydi, yolu açın" dedi. Böylece yolu açtılar. Aslında yolları taşlarla kapatıyorlardı ve kapattıkları noktalarda askerî karakollar bulunuyordu. Şeyh Temim'e:

"Sizin buralardan geçmeniz, mümkün değil" demişlerdi. Fakat bunlara müsaade eden asker:

"Ben buradan herhangi bir kimsenin geçmesine müsaade edersem köpek oğlu köpek ve domuz oğlu domuz olayım. Fakat ben sizi tanıyorum. Size yolu açacağım" cevabını verdi. Böylece asker taşları kaldırdı ve onların geçmesine müsaade etti. Bu durum kerametlerden bir keramet değil mi? Keramet değilse bu nedir?

Yine bir defasında Şeyh Temim dört saat boyunca Kur'ân-ı Kerim'den yedi cüz okur. Bu arada uçaklar yağmur gibi bomba yağdırmakta, havan topları ile atışlar yapmakta ve füzeler atmaktadırlar. Şeyh Temim ise, ağacın altında oturmakta ve şahadeti beklemektedir. Altında bulunan ağacın dalları kopmakta, kabuğu soyulmakta fakat Şeyh Temim sandalyesinin üzerinde oturmaktadır. Kurşunlar kulaklarının yanından vızır vızır geçiyor, şarapnel parçaları önüne ve arkasına üstten aşağı

düşüyor fakat ona hiçbir yara vermiyordu. Bu da keramet değil de ya ne idi?

İşte bütün bu sebeplerden dolayı ben diyorum ki bugün cihad Müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Cihadın bu tür farziyeti kâfirlerin elinde bulunan en son İslâmi toprakları kurtarıncaya kadar devam edecektir. Eğer biz Afganistan'ı kurtarırsak inşallah Filistin'e gideceğiz. Yine de farz-ı ayn bitmeyecektir. Buhara, Taşkent'i de kurtarmamız gerekmektedir. Leningrad'a kadar varmamız gerekmektedir. Tekrar Moskova'nın bize yeniden cizye ödemesi gerekmektedir. Çünkü Moskova yaklaşık iki yüz sene Müslümanlara cizye ödemiştir. Ayrıca Endülüs'ü de bir gün hürriyetine kavuşturmamız gerekmektedir. Fransa'daki Ren nehrine kadar ulaşmamız icap etmektedir.

Hülasa bizlerin İspanya'yı, Bulgaristan'ı, Macaristan'ı, Avusturya'yı, Yugoslavya'yı ve

Yunanistan'ı tekrar İslâm idaresi altına döndürmemiz gerekmektedir. Çünkü bütün bu beldeler Müslümanların idaresi altındaydı.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmeleri ile başlamadı. Cihadın farziyeti İspanya'nın (Endülüs'ün) kâfirlerin eline düştüğü günden haşlamış ve günümüze kadar devam etmektedir. Bizim Fransa ve İspanya'ya da gidip oralarda da İslâm'ı hakim kılmamız gerekir. Hatta bütün dünyayı İslâm idaresinin bayrağı altında gölgelendirmemiz icab etmektedir. Şer-i şerifin hükmü işte budur. Biliyorsunuz ki İslâm arazilerinden bir karış toprağın düşmanın ayağı altında çiğnenmesi halinde cihad etmek her müslümana farz-ı ayn olur. Öyle ki kendisine cihad etmek farz olmayan kadın bile mahremi bulunması şartı ile kocasından izin almadan bu cihada katılır. Köle, efendisinden izin almadan, borçlu

alacaklısına danışmadan, çocuk babasının müsaadesini istemeden böyle bir cihada katılmak zorundadır.

Şayet bir beldenin veya bölgenin halkı düşmana karşı güç yetiremiyorlarsa veya tembellik ediyor yerlerinden kımıldamıyorlarsa bu taktirde farz-ı ayn olan cihadın çerçevesi gitgide genişler. Düşmanın işgal ettiği yerlere yakınlığına göre bu farziyet Müslümanları bağlar. Öyle ki çember genişleyerek cihadın farz-ı ayn oluşu bütün yeryüzünü kaplamış olur. Bu halde olan insanlar için cihadın farziyeti aynen namaz ve orucun farziyeti gibidir. Nasıl ki namaz ve orucun farziyeti insanlardan düşmez ise farz-ı ayn olan cihadın farziyeti de düşmez. Bu mesele açıkça bilinmelidir. Bizim burada söylediğimiz cihaddan maksat dört mezhep âlimi fakihlerin izah ettikleri cihaddır. O da Allah yolunda savaşmaktır.

Evet, cihad kıtaldir, harptir, savaştır... Nitekim Hanefiler, Şafiler, Malikiler ve Hanbelîler cihadı bu manada almışlardır

Borçlu Kimselerin Cihada Çıkmasının Hükmü

Ey müslüman kardeş! Bugün cihad farz-ı ayndır farz-ı ayn! Senin bir milyon riyal borcun da olsa savaşa katılman ve Allah yolunda cihad etmen gerekmektedir. O borcunu ise inşallah merhamet sahibi olan yüce Mevlâ âhirette senin yerine ödeyecektir. Aslında senin yükümlü olduğun, borç ödeme gücünde olduğun halde ödemediğin borçtur. Bu nedenle savaş başlar da sen borcunu ödeyemez bir halde olursan ondan yükümlülüğün düşer. Çalışıp borcunu ödemen yerine cihada katılman gerekir. Allah yolunda gazaya gitmen icap eder. Kıyamet gününde alacaklılar senden borçlarını istedikleri

zaman aziz ve celil olan Allah onlara: **"Arkanıza bir bakın"** diyecek. Onlar arkalarına bakıp köşkler görecekler ve: **"Ey Rabbimiz bu köşkler kime aittir?"** diyeceklerdir. Yüce Mevlâ da onlara: **"Bu köşkler borçlu olan mümin kardeşinizi affederseniz sizin olacaktır"** cevabını verecektir. Peki, alacaklı dünyada iken yüz bin riyalini senden alsaydı ne yapacaktı? En uzak ihtimalle onlarla bir Mercedes araba alacaktı. Fakat kıyamet gününde onun karşılığında köşkler alıyor, çünkü aziz ve celil ..Adn Allah'ın lütuf ve keremi pek geniş ve pek büyüktür.

Bir hadis-i şerifte **"Allah yolunda öldürülmek her şeyi affettirir, borç hariç"** buyrulmuştur. (Müslim. İmara, bab: 120, 117, 119; Tirmizi Fedailil Cihad, bab: 13) Ancak buradaki borçtan maksat şehidin hayatta iken ödeyebileceği, buna rağmen ödemediği borçlardır. Harp ilan edildiği ve

Müslümanların cihada gittikleri zaman artık kişinin borcunu ödemesi için savaştan geri kalması caiz değildir. Allah hakkı için söyleyin bana, hangi sahabe savaşa katıldığında borçlu değildi. Onların çoğu borçlu oldukları halde savaşlara katılmışlardı.

Hz. Zübeyr şehid edildiği günün sabahında oğluna şöyle seslenmişti: **"Ey oğlum! Sahip olduğun her şeyi sat. Sonra borcumu öde. Şayet borcumu ödemene gücün yetmezse de ki: Ey Zübeyir'in vekili ve velisi, onun borçlarını sen öde."** Yani, ey savaşa katılan borçlu kullarının vekili olan Allah'ım, Zübeyir'in borçlarını sen öde, demek istiyordu. Görüldüğü gibi Zübeyr bütün mal varlığının borçlarını ödeyemeyeceği kanaatinde. Aziz ve Celil olan Allah Zübeyir'in malına bereket verdi, borçları ödendikten sonra Zübeyr'in mirasçılarına 57 milyon dirhem kalmıştı.

Görüldüğü gibi borçlu olmak kulu, cihaddan alıkoymamaktadır.

Bir genç gelerek bana: **"Ben tıp fakültesinde okuyorum" dedi**. Ben: **"Kaçıncı sınıftasın?"** dedim. O da: **"İkinci sınıftayım, tıp fakültesini mi tamamlayayım yoksa cihada mı geleyim?"** dedi. Ben ona aziz ve celil olan yüce Allah'ın şu âyet-i kerimesini okudum:

"...Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları takdirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91)

"Şimdi sen bu üç sınıftan birine giriyor musun, yoksa girmiyor musun? Allah Teala köre, topala ve hastaya sorumluluk yoktur, buyuruyor. Doktora sorumluluk yoktur, buyurmuyor. Yine Allah Teala: **"... Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi**

bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları takdirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91) buyuruyor. Doktorlara, mühendislere bir vebal yoktur, buyurmuyor. Aksine senin gelmen daha evlâdır. Tıp fakültesi seni cihada çıkmaktan muaf mı kılacaktır? Çünkü senin zenginliğinin arttığı ve sıhhatinin devam ettiği kadar âlemlerin Rabbi olan Allah'ın huzurunda cezan ve hesabın da artacaktır. Tabii ki bütün tüccarların da ticaretlerini bırakıp cihada katılmaları gerekir. Çünkü cihad artık bugün namaz ve oruç gibi farz-ı ayn halini almıştır. Hiçbir kimseden düşmez. Herhangi bir kişiden bir orucun farziyeti ne zaman düşer, hasta olunca veya ölünce yahut yolculuğa çıkınca. Kişinin namazı ne zaman üzerinden düşer? O da sadece ölüm vuku bulunca. İşte sen cihadı da böyle düşün. Ancak kişinin cihad edemeyecek derecede hasta

olması veya ölümü ile düşer. Diğer yandan cihad etme yolu açık olduğu halde kim cihada katılmaz ise aziz ve celil olan Allah'ın huzurunda günahkârdır. Kim Allah'ın huzuruna bulunduğu ülkede durumu ne olursa olsun savaşmaksızın çıkacak olursa Allah ona dünyada iken de belalar verir, ahirette de onu hesaba çeker. Bu hususta Peygamber efendimiz şu hadis-i şerifleri buyurmuşlardır: **"Kim cihad etmeden, cihad etmeyi gönlünden de geçirmeden ölecek olursa o kişi münafıklığın bir şubesi üzere ölmüş olur."**(Müslim İmara, bab: 158; Ebu Davud, Cihad, bab: 17; Nesei, Cihad; 2)Diğer bir hadis-i şerifte ise: "Kim cihad etmeden ve cihad eden bir gaziyi teçhizatlandırmadan ölecek olursa Allah kıyamet günü gelmeden önce onun başına bir felâket verir." (Bkz. Ebu Davud, kit. Cihad, bab: 17; İbn Mace, kitap Cihad, bab: 5; Darımı, Kitap Cihad, bab: 25)

Cihad Etmeyi Gönlünden Geçirmemek

Afganistan'da cihad başlayalı on yıl olmuş ve bu süre zarfında sen cihad pratiğini görmek için Afganistan'a gelmemiş isen, bunun gibi durumlarda cihada katılmayı düşünmemişsen, sen ne zaman cihada katılmayı düşünüyorsun? Sınırlar açık... Her türlü silah mevcut... Askeri eğitim yaptırılmakta... Yeme, içme, bilet hepsi bedava olarak sana sunulmakta, o halde aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzurunda ileri sürebileceğin hangi mazeret kalmaktadır? Eskiden cihada eşeklerin, katırların sırtında bir ay, iki ay ya da üç ay yolculuk yapılarak gidilmekteydi. Sen ise uçakla bir gün içerisinde cihad topraklarına ulaşabilmektesin. Artık Müslümanlardan herhangi birisinin ileri sürebileceği bir mazeret kalmış mıdır? Hayır, hiçbir mazeret yoktur... Günümüz Müslümanlarının, savaşa katılmadıkları için ileri sürebilecekleri

herhangi bir mazeretleri kalmamıştır. Çünkü kişi bir günde Peşaver'e, ikinci günde Caci'ye ulaşıyor.

İşte bu sebeple cihad, namaz ve oruç gibi farz-ı ayndır. Ölüm ve özrün dışında hiç kimseden sakıt olmaz. Özür de hastalıktır, ölümdür. Çünkü ölümle birlikte her türlü mükellefiyet kalkmaktadır. Özür, cihad topraklarına gelmek için bilet almaya güç yetiremeyenler içindir. Pakistan vizesi alarak Afganistan'a geçmeye kadir olamayanlar içindir. Ancak vize almak için de bir, iki veya dört defa uğraşmak şarttır. Nasıl ki liseyi bitirdikten sonra üniversite kapılarını zorlamaya başlıyorsun, çeşitli üniversitelere müracaat ediyor ve imtihanlara giriyorsun, kendi ülkende üniversiteye giremediğin zaman başka ülkelere gidiyorsun; Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya, Almanya'ya sadece bir üniversite için gidiyorsun. Aynı şekilde cihada katılabilmen

için alman gereken vizelerde de bu şekilde ısrarla davranman ve elçiliklerin kapılarını aşındırman şarttır. Eğer vize almaksızın cihada gelebilmen mümkünse gelmen farzdır. Ölüm ye hastalık dışında cihad farizası hiçbir kimseden kalkmaz.

Sonra, cihadda bulunmaktan daha büyük bir nimet ne olabilir? Vallahi ben batıda gençleri gördüğüm zaman onlar için üzülüyordum. Sizi hatırlıyor onlara üzülüyordum. Orada bulunduğum zaman sizin içinizde olmamı ne kadar arzuluyordum. Batıda bulunan müslüman gençler İslâm'ı yaşıyorlar ama dinlerini korumak için adeta ateş korunu ellerinde tutar gibi dinlerini tutma durumunda kalıyorlar. Üniversiteye gittiklerinde günah işlemek zorunda kalıyorlar. Çarşı-pazara gidip eşyalar satın aldıklarında hatalar işliyorlar. Dil kurslarına gittiklerinde yine günah kazanıyorlar. Hülasa nereye

gidiyorlarsa günah işlemekten uzak kalamıyorlar. Bu nedenle ben onlardan Almanya'da uzun zaman kalan birine demiştim ki:

"Sen Almanca'yı öğrendin mi?" O bana şu cevabı verdi: **"Vallahi ben mescitten ayrılamıyorum. Çünkü buraya gecenin karanlık dalgaları gibi veya daha dehşetli bir şekilde fitne fesat yağıyor. Ben mescitten ayrılamıyorum. Kendimi buraya hapsettim ki günahlara düşmeyeyim, heva ve hevesin hile ve tuzaklarına av olmayayım."**

94 – 96. AYETLERİN TEFSİRİ

94-Savaştan dönüp onlara geldiğinizde, sizden özür dilerler. Onlara de ki: "Özür beyan etmeyin. Biz asla size inanmıyoruz. Çünkü Allah bize haberlerinizi bildirdi. Allah da Peygamberi de amellerinizi yakında görecektir. Sonra gizliyi

de açığı da bilen Allah'ın huzuruna çıkarılacaksınız. Yaptıklarınızı O,size haber verecektir."

95-Cihaddan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar, murdardırlar. İşledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir.

96-Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz, onlardan razı olsanız da, şüphesiz ki Allah, fasıklar güruhundan razı olmaz.

Aziz ve celil olan yüce Allah geçen ayet-i kerimelerde cihada katılmama hususunda mazereti olan kimseleri beyan ettikten sonra cihada katılmadıklarından dolayı günaha giren kimseleri açıklamaktadır. Yüce Allah daha önceki ayet-i kerimelerde şöyle buyurmuştu:

"Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyleri bulunmayanlara Allah'a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları takdirde (savaşa katılmamalarında) bir vebal yoktur." Âyet-i kerimede belirtilen zayıf kimselerin **"erkek, kadın ve çocuklardan (cihada katılmak için) hiçbir çareye güç yetiremeyenler"** olduğunu belirtmiştik. Yani bunların yolculuk esnasında kendilerini taşıyacak binek üzerinde duracak güçte olmadıklarını da izah etmiştik. **"Hiçbir yol bulamayanlar"** ifadesinden maksat ise küfür ve şirk yurdundan hicret etmek için bir yol bilmeyenler ve cihada gitmek için bir yol bulamayanlardır. İşte bu kimseler mazurdurlar. **"İşte böylelerini Allah'ın affetmesi mümkündür. Allah çok affeden, çok bağışlayandır."** (Nisa, 99) Başka bir ayette aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: **"Köre bir sorumluluk yoktur, topala bir sorumluluk yoktur, hastaya bir**

sorumluluk yoktur..." (Nur, 61) Ne zaman? "Allah'a ve Resulüne sadık kaldıkları zaman" (Tevbe 91)

Allah'a ve Resulü'ne sadık kalmaktan maksat; Allah'ın Kitabı'na, Resulü'nün Sünneti'ne uymak Allah'ı "rablik" ve "ulûhiyet" sıfatlarında birlemektir. Kul Allah'a karşı Kitabına uyarak, Rasulullah'a karşı da Sünneti'ni yaşayarak samimi olur. Müslümanların önderlerine karşı samimi olması ise onlara nasihat etmesi, onların kusurlarını bağışlayıp hatalarından dolayı kendilerim teşhir etmemesi gerekir. Yeter ki Müslümanların önderleri şer-î bir bi'atle kendilerine bi'at edilen ve İslâm şeriatını tatbik eden kişiler olsunlar. İnsanın bu gibi idarecilerin kusurlarını araştırmaması, onları halk nezrinde teşhir etmemesi gerekir. Şayet bunlar kendilerine yapılan öğüt ve nasihatlere rağmen yaptıkları yanlışlıklardan vazgeçmezlerse işte bu zaman yüce Mevlâ

onların kötülüklerini açıktan ruhsat vermiş ve şöyle buyurmuştur:

"Allah, kötü sözün alenen söylenmesinden hoşlanmaz, ancak zulme uğrayan kimseler müstesnadır." (Nisa,148)

Müslümanların imamlarını ve Müslümanların tamamını sevmek, onlara sadık olmak ve kendi için istediği şeyleri onlar için de isteyip hoşlanmak, onların ayıplarım ve gizli hallerini örtmek, onları emin kılmak ve sıkıntılarını gidermek, şiddet anında onları yalnız bırakmamak onlara nasihat etmek demektir. İşte bu, Müslümanların geneline nasihattir. Veya köre, topala ve lâyık kimselere nasihattir. Âmâ sakat ve zayıf olan insanlardan bilgili olanların cihada katılmamaları halinde Allah'a, Rasulü'ne, Müslümanların önderlerine ve tüm Müslümanlara karşı samimi olmaları, onların gelip birliklerde, kışlalarda ders vermeleri, askerlerin

maneviyatlarını yükseltip, kuvvetlendirmeleri gerekir. Ayrıca onlara öğütte bulunmaları, nasihat etmeleri, apaçık olan dini kendilerine öğretmeleri icap eder. Ayet-i kerimede geçen Allah'a ve Resulü'ne karşı samimi olmaktan maksat budur.

Saldırganı Etkisiz Hale Getirmek

Ayetin devamında: **"iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur"** (Tevbe, 94) buyrulmuştur. Bu ifadeden maksat şudur: İyilikte bulunan insanlar iyiliği yaparken bir kusur işlerlerse bundan dolayı günahkâr olmazlar. Meselâ sen hırsızlık yapanın kolunu kesersin veya kol kesene kısas cezası uygularsın da adamın yarası iyileşmeyip ölecek olursa siz Allah'ın koyduğu bir cezayı uygulamakla iyilikte bulunanlardan olursunuz. Ancak yaptığınız işin neticesinde kişi hayatını kaybetmiş olur, fakat siz bundan sorumlu olmazsınız. Meselâ siz onun diyetini

ödeme yükümlülüğünde değilsiniz. Çünkü sen yüce Mevlâ'nın koyduğu nizamı tatbik etmektesin. Bu mesele İmam Şafii'ye göre böyledir.

Aynı şekilde bir deve sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün takdirde devenin kıymetini ödemen gerekmez. Yine bir adam sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün takdirde o kimseye diyet ödemezsin. Bu itibarla bir polis sana saldırır da seni İslâmi cihad hareketinde veya Müslümanlardan ya da İslâmî hareketlerin herhangi birine mensup olduğundan dolayı seni yakalayarak devlete teslim etmek isterse, sen de onu öldürürsen, onu öldürmenden dolayı sana ne bir günah terekküp eder, ne de kan bedelini ödemek mecburiyetinde olursun. Çünkü Allah Teala: **"İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur"** buyurmuştur. Böyle bir polis gelip seni

yakalamaya çalıştığında fıkıh âlimlerinin beyan ettikleri gibi önce sen ona, dilinle öğüt verirsin. Şayet inat ederse elinle, yine inat ederse sopanla döversin, yine de ısrar ederse bu defa ayaklarına ateş edersin, buna rağmen ısrar eder seni yakalamada diretirse sen onu alnının tam secde ettiği yerden vurup öldürürsün. Anlıyor musunuz? Bunun hükmü böyledir. Hatta öldürdüğünüzde Allah'tan mükâfat alırsınız. Çünkü fıkıh âlimlerinin de dediği gibi iman etmeden sonra din ve dünyayı ifsat etmeye çalışan saldırganı imha etmekten daha büyük bir farz yoktur. Şimdi sen ırzına, canına, ailene saldırıya geçen, seni tutup sırf maaşı kesilmesin diye devlete teslim etmek isteyen bir insana karşı sen nasıl sessiz kalabilirsin? Öyle ki bu insanın maaşı senin canından, ırzından, malından ve hatta dininden daha önemli. Onun için mühim olan, ay sonunda kendisine biçilen maaşını

almaktır. Bunun gerisi onun için önemli değildir. O, ölen ölsün, kalan sağlar bizimdir mantığı ile hareket eder. Amirlerinden "emredersiniz efendim, emredersiniz efendim" talimatlarını almakla meşguldür. Evet, iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus da şudur: Eğer bir müslüman bu gibi bir saldırgana karşı kaçıp kendini kurtaracak imkâna sahipse önce bunu yapmalıdır. Kendisini yakalamak isteyen rejimin polisine nasihat etmesi, onu dövmesi yahut onu öldürmesi yerine kaçıp kurtulabiliyorsa kaçıp kurtulmalıdır ve onu da sarhoşluk içinde bocalar halde bırakmalıdır. Böylece her yönüyle iyilikte bulunanlardan olmuş olur.

Âyet-i kerimede: **"İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur"** buyruluyor. Peki, kime vebal vardır? Kimler günahkâr olurlar? Elbette ki zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenler. Burada

şaşılacak bir durum vardır, o da şudur: Kişi maddi imkânlara sahip olduğu halde cihad etmemek için nasıl izin isteyebilir? Hâlbuki zenginlik kişiyi cihada teşvik etmelidir. Çünkü onların yok olmaları halinde geride kalan çoluk çocukları nat'akasız kalmayacak, kimseye muhtaç olmayacaklardır. Bu durum ise insanları cesaretlendirmeli ve savaş meydanlarına sevk etmelidir. Fakat mesele tam aksinedir. Bir kısım insanlar servetlerinin başında bulunup zenginliklerini sürdürmeyi cihada gitmemek için bir bahane olarak ileri sürmekte ve suiistimal etmektedirler. Söyleyiniz bana hiç bu insafa sığar mı?

Şimdi bir fakir, ailesinin nafakasını, hatta kendi yemeğini dahi tedarik edemediği halde her şeyi bırakıp cihada gidiyor, sen ise ey milyonların sahibi insan, cihada gitmiyorsun, Allah'ın seni cihaddan mazur tutmasını istiyorsun (!) Subhanallah (!) Bu bir

hakkaniyet ve insaf değildir. Herkesten önce senin savaşa koşman gerekir. Çünkü senin aile efradın, geçim yönünden daha rahattır, güvence içindedir. İşte bu nedenle yüce Mevlâ 93. ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

"Sorumluluk sadece, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir.Onlar,geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular.Allah,onların kalblerini mühürlemiştir.Onlar bilmezler." (Tevbe, 93)

Cihadı Terk Edenin Hükmü

Ey kardeşim! Ne oluyor sana? **"Okula başladım ve okula dönmek istiyorum"** diyorsun! Sana ne oluyor? **"Üniversiteye başladım ve üniversiteye dönmek istiyorum" diyorsun? Sana ne oluyor? "Tatilim bitti, işime dönmek istiyorum"** diyorsun? İşin nedir? Bir şirkette kâtip! Senin işin nedir? Bir binanın bekçisi! Ya senin işin

nedir? Milli Eğitimde Rehber hocalığı. Peki senin işin nedir? Okulda öğretmen! Subhanallah!

Peki değerli öğretmen, sen okulda çocuklara Tevbe Suresi'ni öğretirken: **"(Ey müminler! Genç ihtiyar), hafif, ağır, hep birden savaşa çıkın; mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır"** (Tevbe, 41) ayeti gelince çocuklara ne diyeceksin? Yine senin dersinde şu âyet geçince onu onlara nasıl açıklayacaksın: **"De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşlandığınız evleriniz eğer size Allah'tan, Resulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."** (Tevbe, 24)

Aziz ve celil olan Allah: **"Başına ne gibi bir felaket geleceğini sana göstermeme kadar bekle"** diyor. Beklediğin takdirde sonunun ne olacağı belli. Buna mukabil cihad ettiğin takdirde sana diploma veriyor. Bu diploma âlemlerin Rabbi olan Allah'ın diploması. Fakat sen ayette zikredilen şeylerden dolayı cihaddan geri duruyor, insanların vereceği diplomaları arzuluyorsun. Allah sana diploma vermek istiyor, sen onu geri çeviriyorsun. O, sana Cennete Girme Diploması veriyor. Sen ise onu reddediyorsun. Bu takdirde Allah sana başka bir belge verir. Fakat o belgenin üzerinde **"Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez"** diye yazılıdır.

Senin fasık olduğuna aziz ve celil olan Allah şahitlik ediyor ve seni cihadı terk ettiğin sürece dünyana, ticaretine ve malına daldığın müddetçe doğru yola iletmeyeceğini bildiriyor. Ve sana diyor ki:

Madem ki sen fasıksın, Ben seni hayır, hasenat yoluna iletmem, sana cennet yolu göstermem, sen kendi iradenle dünyana ve ticaretine daldın, o halde al bu diplomayı da bununla ticaret et dur(!)

İşte cihadı terk edenin hükmü budur. La havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyil-azim.

Ey kardeşlerim! Allah'a yemin ederek söylüyorum ki Hac'da olsun, konferanslarda olsun, Avrupa'da olsun, yaptığım her konuşmada her zaman:**"(Ey mü'minler! Genç, ihtiyar), hafif, ağır hep birden savaşa çıkın; mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır")** (Tevbe, 41) ayetini okuyarak başlamak istiyordum. Fakat kendi kendime diyordum ki, bu dinleyicileri incitir.

"Zira Allah'a ve âhiret gününe iman edenler; mallarıyla ve canlarıyla cihad

etmek hususunda senden izin istemezler..." (Tevbe, 44) ayeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyen cemaati yaralayacağından endişe ediyordum. Yine ben:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38) âyeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyenlere ağır geleceğini ve onları rencide edeceğini düşünüyordum. Aynı şekilde ben:

"Size ne oluyor da, Allah yolunda ve: **"Ey Rabbimiz! Halkı zalim olan bu şehirden bizi çıkar: Bize kendi nezdinden bir sahip gönder ve yine kendi nezdinden bir yardımcı ver" diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar için savaşmıyorsunuz?"** (Nisa, 75) ayeti ile konuşmaya başlamak istiyordum. Bu ayette de dinleyenleri kınama ve onları ayıplama olduğunu hissediyor, önümde

hazır bulunanlara hafif gelecek bir ayet araştırıyordum. İnanır mısınız bir ayeti bırakıp öbürünü düşünüyordum, onu bırakıp başka birine bakıyordum, fakat hatırıma gelen âyetlerin hepsini okumam halinde dinleyicilerin ağrına giderek nasiplerini almayacaklarından korkuyordum. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in özellikle Enfal ve Tevbe Suresi'nin ayetleri cihaddan geri kalanlar için adeta ateşten bir kamçıdır. Peki, sen bunlara neyi okuyacaksın, ne söyleyeceksin, diye düşünüyordum. Bu nedenle sohbete başlamadan önce ayetleri okuma yerine meseleyi izah etmeye çalışıyordum ve diyordum ki: **"Niçin bugün insanlar cihada çıkmadan geri kalıyorlar? Hâlbuki Afgan cihadı davetçilere, düşünürlere, mücahitlere ve maddi ve manevi desteklere muhtaçtır."** Yine de görüyordum ki bazı saf davetçiler konuşmayı terk edip gidiyorlar. Çünkü

konuşmam onların şahsiyetlerini rencide ediyormuş, benim onların aleyhine konuştuğumu zannediyorlarmış. Fiilen benim konuştuklarım tam onların hallerini teşhis ediyordu. Fakat ben konuşmamla hiç bir zaman onları kastetmiyordum. Ancak hak söz söylendiğinde herkes kendisine düşen payı alır ve ne demek olduğunu anlar. Bu sebeple zülfüyara dokunulduğunda bazı insanlar tahammül edemeyip meclisi terk ediyorlardı.

Araplar'ın bir atasözünde şöyle denilmektedir: **"Şüpheli olan insan, gel beni yakala"** der. Dikkat edilirse Tevbe suresi de açıkça bir kısım insanların adlarını beyan ederek ve münafık olduklarını ulu orta haykırarak değil, onların sıfatlarını zikrederek hallerini belirtir. Bakarsın ki ifadeler "onlardan bazıları vardır ki şöyle, onlardan bazıları vardır ki böyle" şeklinde geçmektedir. Tâ ki

her topluluk payını alsın. Çünkü herkes kendisinin ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

Meselâ onlardan bir kısmı da: **"Yemin olsun ki eğer Allah lütfûyle bize mal verirse biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler."** (Tevbe, 75) "Onlardan bazıları peygambere eziyet ederler." (Tevbe, 60) **"Onlardan bazıları zarar vermek için mescit yaparlar"** (Tevbe, 107) Bu vb. ayetler bu kabildendir. Bu hususta Abdullah b. Abbas diyor ki: Tevbe Suresi indikçe **"onlardan bazıları vardır ki şöyledir, bunlardan bazıları vardır ki böyledir"** şeklinde durmadan ayetler geliyordu. Biz diyorduk ki, bu sure adlarını söylemeden vasıflarını belirtmedik kimseyi bırakmayacak. Hülasa, Kur'ân-ı Kerim yerine göre kâfirleri, münafıkları imali bir şekilde eleştirir, onlar da ayetlerden paylarını alırlardı.

Konumuza dönelim. Ayet-i kerimede **"Sorumlu olanlar ancak zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenlerdir"** buyruluyor. Burada hatırımıza şu soru gelebilir: **"Cihadın mala ihtiyacı yok mu?"** Elbette ki cihadın mala ihtiyacı var. O halde neden tüccarlar serbest bırakılmıyorlar ki ticaret edip de mallarını cihada göndersinler. Memurlar çalışıp maişetlerini, sanatçılar çalışıp emeklerinin karşılıklarını, ziraatçılar çalışıp mahsullerini cihada göndersinler. Aksi takdirde bütün bunların yolları kapanmış olur. Tüccar, sanat erbabı, memur, işçi herkes işini bırakır, hatta milyarderler fabrikalarını terk eder, şirket sahipleri yük taşıyan vapurlarını, uçaklarını terk ederler ve gelip Sada'da Ebu Burhan'in yanında oturup kalırlar. O da onlara haydi kardeş haydi, yallah kardeş yallah, der. Herhangi bir yere gitmen yasak, gece en az iki saat nöbet tutacaksın. Sen bütün

insanların böyle olmasını mı istiyorsun?" Bu sorulara cevabımız şu olur: Vallahi ben bunu böyle istemiyorum, Allah böyle istiyor. Allah Teala istiyor ki Baaşen, Baahaşep, Baahamdiin ve benzeri tüccarlar buraya gelsinler, cihada katılsınlar. Çünkü ticaret yapmak kişiyi cihaddan geri koyacak bir mazeret değildir. Aksine ayeti kerime zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenlerin mazur görülemeyeceklerini beyan etmiştir. Evet, onların da buraya gelmeleri gerekir. Eğitim görmeleri icab eder. Onların da sabahları ezilmiş bakla (ful) ve ekmek yemeleri, öğlenin etsiz mercimek ve ekmek yemeleri, akşamleyin de Allah ne vermişse onu yemeleri gerekir.

Yiyecekleri katıksız bir bamya da olabilir. Bunların Ebu Ömer'in, Ebu Burhan'in ve bunlara benzeyen insanların emirlerine sabırla itaat etmeleri icab eder. Çünkü önce asker olamayan sonra mücahit

olamaz. Bu sayılanlar cihadın ön hazırlıkları ve parçalarıdır. **"Peki, bu insanlar ticarethanelerini, fabrikalarını, üniversitelerini ve okullarını kapatıp da buraya mı gelsinler?"** diye sorulacak olursa cevap: **"Evet"** olacaktır. Çünkü Kur'an bunu böyle istemektedir. Ancak savaş ortamının ihtiyacı kadarı işletilir veya çalıştırılır. Savaş ortamında çalışacak müessese ve kurumların işleticilerini de ordu komutanı tayin eder. Birine der ki: **"Haydi sen fırıncılık yap";** bir başkasına: **"Sen aşçılık yap";** üçüncü birine: **"Sen şoförlük yap";** bir başkasına da: **"Sen Peşaver'e git, oradaki büromuzun sorumlusu ol".** Yine birine de: **"Sen git cihad için ticaret yap"** der. Şayet ordu komutanı böyle bir şey yaparsa bunun bir mahzuru yoktur.

Şunu da iyi bilmek gerekir ki ticaretin sonu yoktur. Bir insanın 100 milyon doları olsa ticaretini durduracak mıdır? Aksine onu

daha da geliştirip 500 milyon dolarlık bir müessese yapmaya çalışacaktır. Bir milyar doları da olsa yine de ticaretini belli bir sınırda dondurmayacaktır. Soruyorum size şimdi; milyarlarca doları bulunanlar cihada geldiler mi? Gelmediler... Daha az milyonları olanlar geldiler mi? Onlar da gelmediler... Milyonlarından bir şey verdiler mi? O da olmadı... Bu da gösteriyor ki ticaretini birinci derecede seven insan ne malı ile, ne de canı ile cihad etmek istiyor. Durum böyle olunca şimdi biz ona cihadı terk etmesi için ruhsat mı verelim? Afganlılar'ı sahipsiz bırakmaları için izin mi çıkaralım? Elbette ki bu olmayacaktır. Fakat bu milyonerler buraya gelip cihada katılmış olsalar durumu daha iyi hissedecekler ve dengeler değişecektir.

Bu gibi milyonlara sahip olanlara şunu sormak gerekir: Sizin ticaretiniz veya kârınızın azalmasından korkmanız, hatta ticaretinizi

batıracağınızdan kuşkulanmanız, sizlere orucu terk etmenize ruhsat verir mi? Elbette ki kişinin tüm ticareti batsa dahi tek bir günlük orucunu tutmamasına dair ruhsat yoktur. Hal böyle iken neden cihada ruhsat buluyorsunuz? Çünkü cihad ile oruç arasında yükümlülük bakımından hiçbir fark yoktur.

Allah Rasulü (sav), Hz. Osman (ra)'a Zorluk Gazvesi (Tebük Gazvesi)ndeki orduya maddeten yardım ettiği için ona savaşa katılmaması için izin vermiş miydi? Hâlbuki Rasulullah (sav): **"Kim zorluk ordusunu techizatlandırırsa onun için cennet vardır"** demişti. Hz. Osman da bütün servetini ortaya koyarak zorluk ordusunu teçhizatlandırmış. Öyle ki Rasulullah ona: **"Ey Allah'ım, sen Osman'dan razı ol. Çünkü ben ondan razıyım"** buyurmuştu. Bütün bunlara rağmen Rasulullah Osman'a savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmasına izin

vermiş miydi? Elbette ki ona böyle bir izin vermemişti.

Allah Rasulü (sav) İslâm toplumunu iki sınıfa mı ayırdı? Fabrikatörler ve tüccarlar; diğer sınıfta emektar işçiler ve çiftçiler. İşçilere ve çiftçilere, siz fakirsiniz ölseniz de zararı yok, bu sebeple sizler cihada çıkınız. Ancak Osman'ın, Ebu Bekir'in kanları pahalıdır, bunlar zengindirler. O halde bunlar cihada çıkmasın, dedi mi? Hayır! O, İslâm toplumunu sınıflara ayırmadı, zenginle fakir arasında herhangi bir ayırımda bulunmadı. Ebu Bekir ve Ömer (ra) hiçbir cihaddan ve gazveden geri kalmadı. Hz. Ebu Bekir hicret ettiğinde sahabelerin en zenginiydi. Abdurrahman bin Avf hiçbir gazveden geri kalmadı. Bunlar Allah yolunda bir iki ay veya bir iki sene süren cihadlara katılıyorlardı. Azerbaycan'ın kapılarına cihad için gelip dayanıyorlardı. Yedi ay Azerbaycan kapılarında

duruyorlardı, soğuk ve kar onları engellemiyordu. Ramihürmüz kentine gidiyor, orada altı ay bekliyorlardı. Kabil'e gelip iki sene bekliyorlardı ve bunlar: **"Ticaretlerimiz ne olacak?"** demiyorlardı...

Sahabeler -ndvanullahi aleyhim- Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra: **"Ticaretimize döneriz, ziraatımıza döneriz, bahçelerimize döneriz, onlarla uğraşır, gelir elde ederiz. Allah bu dini zafere ulaştırdı. Bizler Allah Rasulü (sav)'e yardım ettik"** dediklerinde aziz ve celil olan yüce Allah onlara ne emretti: **"Kendi nefislerinizi tehlikeye atmayın."** (Bakara, 195) Allahuekber! Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra sahabelerin bahçeleriyle, tarlalarıyla, ticaretleriyle uğraşmaya dönmelerini yüce Allah tehlike diye isimlendirdi. Evet, çünkü ensar, Medine-i Münevvere'de ki hurma bahçeleriyle uğraşsaydı, Kabil'deki bahçeleri alamazdı.

Buhara'da ki, Türkiye'deki, Yunanistan'daki, bahçeleri alamazlardı... Onlar kendi şehirlerindeki yüz bahçeyi terk ettiler. Aziz ve celil olan yüce Allah onlara milyonlarca bahçeyi fetihlerde nasip buyurdu. Tüccar ticareti ile uğraşarak ne kadar kazanç elde edecekti? Yahudiler bir gün içerisinde Nablus kentindeki tüm malları aldılar, Kudüs'ü ve Halil'i bir gün içerisinde işgal edip oranın tamamına sahip oldular. Sadece Nablus kentinin malları milyarlar tutarındadır. İslâm ümmeti bir gün içerisinde savaşta onların eline düştü. Şehirlere ve mallara bir gün içerisinde sahip olmadılar mı? Bunların hepsini bir gün içerisinde savaşmaksızın teslim almadılar mı? Doğru değil mi bunlar? Sizler gibi bazı insanlar ferdî olarak savaştılar. Allah Rasulü (sav): **"Benim rızkım falan ithalat ve ihracat şirketini açmakta kılındı... Ya da benim rızkım falan fabrikayı veya falan tarlaları ekip biçmekte**

kılındı" buyurmadı. Bilakis, Allah Rasulü (sav): **"Benim rızkım, mızrağımın gölgesinde kılındı"** buyurdu. Rızkı hazırlayan şey mızraktır.

Allahuekber! İşte bu sebeple sahabeler, tabiiler Hz. Ömer (ra) zamanında Filistin'i fethettiler. Şam bölgesinde Bizans İmparatorluğu'na kafa tuttular. Heraklius'u Şam bölgesinden geri çekilmek zorunda bıraktılar. Heraklius, Şam'ı terk ederken: **"Suriye sana elveda, bir daha karşılaşmamak üzere elveda"** diyordu. Filisin'in fethinden sonra sahabe ve tabiinden bazı mücahitler Filistin toprağının buğdaya elverişli olması sebebiyle oraya yerleştiler ve Şam buğdayından ektiler. Buğday başakları at boyuna ulaşıyordu. Hatta: **"Buğdayda atlar saklanır"** diye darb-ı meseller söylenmiştir. Hz. Ömer (ra) mücahidlerin Filistin'deki el-Huvle arazilerine ekin ektiklerini öğrenince onlara birisini

gönderdi ve ona: **"Onların ekinlerini yak ve daha sonra bu mektubumu tebliğ et"** dedi. Ve bu adam Filistin'e geldi, iki çakmak taşını birbirine çakarak kıvılcımlar çıkardı ve bunlarla bütün buğdayları yaktı.

Sahabe ve tabiîn o adama hücum ettiler. Bunun üzerine o adam: "Emirü'l-mü'minîn Ömer'in emri var. Beni bu ürünleri yakmakla ve mektubunu sizlere okumakla görevlendirdi" dedi. Ekinleri yaktıktan sonra Ömer'in mektubunu okudu. Onlar da: "Mademki senin yanında Ömer'in emri var, artık bu iş bitmiştir" dediler. Çünkü hiçbir kimse Ömer'e karşı çıkamazdı. Ömer mektubunda: **"Şüphesiz sizin yiyeceğiniz düşmanlarınızın ağızlarından aldığınız şeylerdir. Cihadı terk ettiğiniz ve ziraatla uğraştığınız taktirde sizleri cizye ödemeye mecbur eder ve sizlere ehl-i kitap muamelesi yaparım..."**

Allahuekber! Hz. Ömer Filistin'i fetheden ve ziraat için oraya yerleşen sahabe ve tabiinden mücahitlere böyle diyordu. Bu insanlar Medine-i Münevvere'den hareket etmiş, Hule'ye ulaşmış ve orayı fethetmişlerdir. Medine-i Münevvere ile Hule arazilerinin arası 1800 kilometredir. Bu mesafeyi yürüyerek Hule arazilerine ulaşıyor, orayı fethediyor ve Rumlar'ı yeniyorladı. Daha sonra Hz. Ömer (ra) bu insanlara cizye koymak ve ehl-i kitap muamelesi yapmak tehdidinde bulunuyordu. Bu nasıl olabilirdi? İslâm'da cihadın kıymeti çok büyüktür. İslâm dininde, cihaddan geri kalıp oturmak yoktur.

Hz. Ömer (ra)'in Humus valisi olan Ambese bin El-Esved el-Ansi, Humus'ta bir bahçe satın almıştı. Bunu haber alan Hz. Ömer iki satırlık bir mektup yazıyor ve şöyle diyordu: **"Kâfirlerin boynunda bulunan zilleti alıp kendi boynuna koydun. (Yani cizye ve**

haraç ödeme zilletini kabullendin, demektir.) Hâlbuki sizin rızkınız düşmanlarınızdan aldığınız ganimetlerdir."

Burada şöyle bir soru sorulabilir: Sahip olunan ya da fethedilen bu araziler boş kalıp, ziraat yapılmayacak mıdır? O halde İslâm üretimi ziraatı ve ticareti kaldırmakta mıdır? Hayır... Hayır... Ekin kimler içindir. Zillet içerisinde yaşamaya mahkûm olanlar içindir. Aslen kâfir arazisi olan bölgelerdeki hristiyan ve yahudiler bu arazilerin yarısını haraç olarak vermek üzere ekeceklerdir. Onların vazifesi budur. Peki, bizim vazifemiz nedir? Bizim vazifemiz sene boyunca oturarak ekinleri sulama, biçme vb. şeylerle uğraşmak değildir. Bu, cihada katılmayıp oturup kalanların vazifeleridir. Zimmîler, ihtiyarlar ve çocukların işidir. Mücahidlerin vazifesi ise şu şairin dediği gibi cihad etmektir: **Yemin olsun ki yaşarsam savaşı**

anne, oku kardeş Ve kılıcı da baba edineceğim

İşte müslümanın hayatı budur. Şair şunu demek istemiştir; Mücahidin annesi savaş, kardeşi mızrak, babası da kılıcıdır.

Önce Aziz İdik Şimdi Zelil

Ey aziz kardeşim!

Bu tavırlar Arap Yarımadası ve Şam bölgesinin kurtarılmış İslâm toprağı olduğu zamandı. Şu an ise bizler kâfirlerin çizmeleri altında, pençeleri arasında bulunmaktayız. Allah yolunda cihada katılmama ve cihaddan geri kalma hususunda müslümanın bir mazereti olabilir mi? Hz. Ömer (ra) cihadı çok sıkı tuttu, çünkü yeni araziler fethedilme durumunda idi. Ya şimdi bizler... Bizler, dünyada Allah'ın en zelil kıldığı yaratıkların pençeleri arasındayız. Kâfirler, münafıklar, fasıklar bizleri hegemonyaları

altında bulunduruyorlar. Evet, Amerika kâfirinin baskısı altındayız. Hem de o derecede ki saçı sarı, gözleri yeşil gördüğümüz her insandan tüylerimiz ürperir oldu. Hâlbuki daha önce bunlar Müslümanları görünce ürküyorlardı. İngilizler, Fransızlar Türkler'i gördüklerinde tir tir titriyorlardı. Şu an ise: **"Bu Amerikalı, evet bu Amerikalı"** diyorlar. Yani kayıtsız şartsız boyun eğilmesi isteniyor.

Birileri Amerikan, diğeri Rus, başka biri İngiliz, bütün bunlar Müslümanların başında adeta birer tağutlar. Halbuki bunlar müslümanlar karşısında zelil, boyun eğmiş milletlerdi. Düşünür müsünüz, Moskova tam iki yüz yıl Müslümanlara cizye ödemiştir. Bugünkü Sovyetler Birliği topraklarının tümü müslümanların toprağıydı. En azından İslâm devletine boyun eğmiş, ona cizye veriyordu. Ne yazık ki müslümanlar dinlerini terk ettiler, İslâm'dan uzaklaştılar; aziz iken

zelil, güçlü iken zayıf ve efendi iken köle haline dönüştüler. Bu hususta yüce Allah bizlere nasihat ederek şöyle buyuruyor:

"Onlardan namazı bırakan ve şehvetlerine uyan bir nesil gelmiştir. Bunlar da hüsrana uğrayacaklardır." (Meryem, 59)

Bugün Müslümanların evlatları şeklen müslümandırlar, gerçek müslüman değildirler. Bunlar fotokopi Müslümanlarıdır. Şimdi siz yüz rupi alsanız ve bu paranın fotokopisini çekip çarşıya çıksanız bununla herhangi bir şey satın alabilir misiniz? Alamazsınız. İşte bugünkü müslümanlar da gerçek Müslümanlara göre aynen bu durumdadır. Gerçek Müslümanların taklidi ve fotokopisi mahiyetindedirler. Öyle ki, bu müslümanlar yüce Mevlâ'nın da beyan ettiği gibi savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmaya razı olmuşlardır. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi Müslümanları

ayıplamakta, onları kınamakta, aşağılamaktadır.

Bunlara adeta: **"Küçük çocuklarla, kadınlarla ve özürlülerle kalmayı kendinize nasıl yedirdiniz?"** demektedir. İslâm ülkeleri kâfirlerin saldırılarına maruz kalırken sizlerin kadın ve çocuklarla oturup savaşa katılmamanız ayıp değil midir? Bundan dolayı utanmıyor musunuz? Kadınlar gibi endamlı endamlı yürüyor, eteklerinizi arkanızdan sürüklüyorsunuz? Halbuki her yerde Müslümanların ırz ve namusları lekeleniyor, heder ediliyor. Şairin dediği gibi:

Müslüman kadınlar sınırlarda yağmalanırken Müslümanların yaşantısı nasıl iyi olabilir?

İbn Mübarek de adeta bize seslenircesine şöyle demiştir:

Nasıl huzur bulabiliriz? Nasıl bir müslüman sakin olabilir? Hâlbuki müslüman

kadınlar saldıran düşmanların elindedir. O kadınlar ki herhangi bir hayasızlıktan korktuklarında Bütün duyguları ile keşke doğmasaydık demektedir.

Âyet-i kerimede geçen ve **"savaştan geri kalanlar"** diye tercüme edilen "el-havâlif" kelimesinin asıl manası **"çok durmaktan kokuşmuş"** demektir. Kaynatılmamış, çokça bekletilince ekşiyen, çirkin kokular çıkaran maddeler vardır. Bu kokunun adına Arapça'da "havâlif" kelimesinden türetilen "halef kelimesi kullanılır. Yine oruçlu insanın uzun süre yemek yememesinden dolayı ağzında koku oluşur, bu kokuya "helüf' denir. Görüldüğü gibi âyet-i kerimede geçen "havâlif kelimesi cihaddan geri kalanların uzun zaman oturmalarından dolayı kokuştuklarını ifade etmektedir. Hatta sular bile tertemiz oldukları halde uzun zaman bir yerde kalırlarsa kokuşurlar, üzerini yosun kaplar.

İşte cihaddan geri kalan topluluklar da aynen böyledir. Nasıl ki kokuşmuş sularda sadece sivrisinek ve normal sinekler yumurtlar ve çoğalırlarsa, kokuşmuş topluluklarda da durum böyledir. Onların üzerini yosunlar bağlar, köpekler duruma hakim olur. Şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Bizim topraklarımızda serçeler kartal kesilir

Evet, kokuşmuş topluluklarda serçeler bile kartal görülür. Çünkü sen bıçak taşıyamazsın, silah taşıyamazsın, eğitim yapamazsın, cihad edemezsin, hatta televizyonlarda: **"Bu adam eşkıya, çünkü bu cihad örgütünden"** diyorlar, değil mi? Cihad edenler mahkemelerde yargılanıyor, bazen de idam ediliyorlar. Neden? Çünkü toplum kokuşmuş. Ey Allah'ım! Cihad etmek cezalandırılan bir suç haline geldi.

Gerçekten de hareketli olmayan topluluklar kokuşmuş ve yosun tutmuş durgun sular gibidir. Bugün bizim içinde yaşadığımız toplum ve ismen müslüman oldukları söylenilen topluluklar da aynı durumdadır. Bu toplulukları sevk ve idare edenlere bakın. Göreceksiniz ki bunlar, insanlara en az faydası dokunan ve Allah'a karşı en çok cüretkâr olanlardır. İnsanlar arasında en adi, en facir ve fasıklarıdır ve en çok ihanet edenleridir. Bakarsın ki açıkça zina işliyorlar, kadınları televizyonların karşısında alenen dans ediyor, kayak kayıyor. Bütün bunlara rağmen memleketin sorumlusu, sevk ve idarecisi bunlar. Toplumu bunlar yönetiyorlar. Tabii ki bunun sebebi cihadın olmayıp, toplumun kokuşmuş olmasıdır. Hiç hareket halinde olan bir toplulukta, bu gibi insanların makam-mevki sahibi olmaları veya gündem işgal etmeleri mümkün müdür?

Şu an biz savaşıyoruz. Savaşta kimler öne çıkar? Elbette ki cesaretli, kahraman ve şahsiyetli insanlar öne çıkar. Korkak, ürkek insanların savaşlarda yeri yoktur. İslâm ümmeti Hz. Ebu Bekir'i (ra) halife seçerken onun bütün savaşlarda bulunmasını da göz önünde bulundurmuşlardır. Ebu Bekir, sıkıntılı anlarda da normal durumlarda da Resulullah'ı can siperane korumuş, bütün çile ve meşakkatlere göğüs germiştir. Onun ileri sürülmesinin sebeplerinden biri de budur. Tabii ki böyle durumlar cihad eden topluluklar için söz konusudur. Yoksa cihad etmeyen, Allah yolunda mal harcamasını bilmeyen, kokuşmuş topluluklarda mert, yiğit, kahraman ve şahsiyetli insanların ileri çıkmaları mümkün değildir.

Değerli kardeşler! Eğer bizler Allah'ın emir ve yasaklarında kusur etmemiz sebebiyle Allah katında bu kadar basit duruma düşmüş olmasaydık, elbette ki Allah

bizlere içimizden en zelil ve adi olanları idareci yapmazdı. Şayet bizim Allah katında zilletimiz söz konusu olmasaydı Hafız Esed başımıza nasıl cumhurbaşkanı olacaktı? Hiç mümkün müydü?

Arkadaşlar! İslâmî bir topluluk olsa Hafız Esed'in o toplulukta yeri ne olurdu? Hafız Esed mürted olduğundan dolayı öldürülmesi gereken biridir. Müslüman sayılan topluluğun lideri olabilir miydi?

Ben üniversite talebelerine diyordum ki: **"Şu an parlamento seçimlerinde şu kadar oy alan şu adam şayet memlekette doğru anlamda İslâm olsaydı katıldığı seçimden ne kadar oy alırdı?"** Onlar da diyorlardı ki: **"Bir oy alırdı, o da kendi oyu olurdu."** Ben de onlara diyordum ki: **"Hayır, kendi oyunu alma imkanı dahi ona sağlanmazdı. Çünkü bu gibi insanlar fasıktırlar, fasıkların şahitlikleri kabul edilmez. O bakımdan onun kendi lehine oy kullanması bile geçersizdir.**

Kadı'nın (hâkimin) sicilinde fasık olduğu yazılı olan bir insan aday adayı bile olamaz. Çünkü yüce Mevla: "Artık bunların (fasıkların) şahitliklerini bir daha asla kabul etmeyin" (Nur, 4) buyurmuştur.

Bu gibi insanların şahitliği üç dirhemi ispatlamak için de olsa kabul edilmez. Ne yazık ki toplumlar donuk hale getirilince İslâm ümmeti tam tersine dönmüştür. Başı aşağı dikilmiş, ayakları yukarı kaldırılmıştır. Adeta ayaklar sorumlu, baş memur haline getirilmiştir. Allah bize zelil olanlarımızı musallat kılmıştır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadisi şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Yemin olsun ki ya iyiliği emreder ve kötülüğe mani olursunuz yahut da Allah size şerlilerinizi musallat kılar da seçkinleriniz bunlardan kurtulmak için dua ederler, fakat duaları kabul edilmez."**

Evet, bizler iyiliği emredip kötülüğe mani olmadığımızdan Allah bizlere

şerlilerimizi musallat kıldı. Eğer böyle olmamış olsaydı Kaddafi nasıl devlet başkanı olabilecekti? Milyonlarca insan nasıl sevk ve idare edecekti? Bu bir zillet değil midir? Öyle ki bu adam, ne bir âlim bıraktı ne de bir yazar? Ne bir davetçi kaldı, ne de şerefli bir insan... Bunun sebebi ise şairin dediği gibi:

Üstün şerefe sahip olan insan çevresinde kanını akıtmadıkça Hiçbir zaman eziyetten kurtulamaz.

Âyet-i kerimenin devamında savaştan geri kalanların kalplerinin mühürlendiği ifade edilmektedir. Bu ise daha büyük bir musibettir. Çünkü Allah bunların kalplerini mühürlemiş. Artık bunlar ölü kalplere sahiptirler. Bilemezler, anlayamazlar... La havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azim.

Ne yazık ki bu tür insanlara gidip konuştuğunda bakarsın ki özürler beyan

edip yeminler ediyorlar. Çünkü onlar Allah'a karşı ihanet ettikleri için insanları razı etmeye çalışıyorlar. Bu halleri ile ne büyük bir zillete düşüyorlar. Münafıklar ve korkaklar ne kadar zelil insanlardır. Aslında cihada katılmayan korkaklarda mutlaka münafıklıktan bir haslet vardır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav): **"Kim cihad etmeden ve cihad etmeyi gönlünden dahi geçirmeden ölecek olursa münafıklığın bir şubesi üzerine ölmüş olur"** buyurmuşlardır.

Münafıklar Allah'ı değil, devamlı insanları razı etmeye titizlik gösterirler. Bunun alâmeti de onların gidip kusurlarını meşrulaştırmak için bir takım bahaneler ileri sürmeleridir. Halbuki dikkatle baktığınızda özürlerinin Allah ve O'nun kulları tarafından kabul edilmeyecek özür olduğunu görürsün. Fakat özrü kabul edilmeyince bu defa konuşması daha etkili olsun diye yemine başvurur. İnsanlardan birini razı edebilsin

diye. Fakat Allah'ın rızasına hiç de itibar etmez. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine döndüğünüz vakit size özür beyan ederler. De ki: "Özür dilemeyin, size kesinlikle inanmıyoruz. Allah bize haberlerinizi bildirmiştir. Allah da, Rasulü de amellerinizi görecektir, sonra hepiniz görüneni ve görünmeyeni bilene döndürüleceksiniz. O size neler yaptığınızı haber verecektir." (Tevbe, 94)

Diğer bir âyet-i kerimede ise şöyle buyurmuştur**: "Kendilerine döndüğünüz zaman, onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah'a yemin edeceklerdir."** (Tevbe, 95) Çok yemin etmek münafıkların alâmetidir. Yaptıkları yeminlerden hoşlanmazsanız size bir başka yeminde bulunurlar. Evet, bu defa "göklerin ve yerin Rabbi adına" diye yemin ederler**. "Beni yaratan hakkı için"** diye yemin ederler.

"Nefsim kudret elinde bulunan Allah hakkı için" diye yemin ederler. Kendisine yemin edilen şahıs Arapça biliyor ise daha da fazla yeminlerde bulunurlar. Maşallah (!) **"Kâbe'nin Rabbi adına"** diye yemin ederler. İşte münafıklar böyledir. **"Kendilerine döndüğünüz zaman onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah' a yemin edeceklerdir. Öyle ise onlardan yüz çevirin."**(Tevbe, 95) Yani onlarla konuşmayın, onlara konuşma yasağı uygulayın. Allah Rasulü (sav) münafıklarla konuşulmamasını emretti ve onlardan yüz çevirdi. Âyet-i kerimenin devamında: "Çünkü onlar necistirler" buyruluyor. Allah Teala bu ifade ile kâfirleri insanların tiksinecekleri bir söz ile vasıflandırıyor ve onlardan bu nedenle yüz çevirmemizi emrediyor. Ayrıca ayetin sonunda: **"Onların karargâhları cehennemdir"** buyrulup bunun sebebinin işledikleri amelleri olduğu beyan ediliyor.

Evet, bir hadis-i şerifte belirtildiği gibi Rasulullah (sav) Tebuk savaşından döndükten sonra Müslümanlara: **"Siz savaşa katılmayanlarla oturmayın, onlarla konuşmayın"** buyurmuştur. Allahuekber! Bu insanlarla nasıl konuşulacak ki? Onlar necis olarak vasıf kıldırılıyorlar. Necis olan bir şey ile birlikte oturulur, sohbet edilir mi? Âyet-i kerimede cihaddan geri kalanlar çürümüş bir elmaya, kokuşmuş bir meyveye benzetiliyorlar. İnsan nasıl bunların yanında oturup onların kokularına katlanabilir? Aksine aklı başında olan insan onlardan uzaklaşır, kokularını almamaya çalışır. Savaşa katılmayan münafıklar da böyledir. Sözleri çirkindir, işleri berbattır, kendileri murdardır. Şairin dediği gibi:

Dillerinin uçları ile bir yandan tatlı sözler söylerler, Diğer yandan tilki gibi sana tuzak kurmaya çalışırlar

Yine bir nasda zikredildiği gibi "Onların dilleri baldan tatlı fakat kalpleri canavar kalbidir buyrulur." İşte bu gibi insanlar gerçek İslâmî toplumda aciz, zelil, hor-hakir, aşağılanmış kimselerdir. İslâmî toplum bunlara tiksinti ile bakar, onları küçümser. Allah'ın kendilerini bunların durumuna düşürmemesinden dolayı O'na hamd ederler. Bunlardan tiksinmelerinin sebebi ise yapmış oldukları çirkin amellerdir.

Âyet-i kerimede: "Onlardan yüz çevirin" buyruluyor. Rabbimiz, bu tür insanlar hakkında bizlere şöyle emretmektedir: **"... Onlardan yüz çevirin, çünkü onlar necistirler. Yaptıklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennemdir. Kendilerinden hoşnut olasınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah f asıklar güruhundan hoşnut olmaz."** (Tevbe, 95–96) Allahuekber!

Neyi razı ediyorsun, kimi razı ediyorsun? Sen ancak bir insanı razı ediyorsun. Senin razı ettiğin bu insan, yerküresi üzerinde uçup giden bir zerrecik demektir. Şayet sen içinde yaşadığımız güneş sistemine bakar da güneşi dahi bulmak istersen onu bile kaybedersin. İçinde yaşadığımız güneş sisteminde güneş yeryüzünden çok daha büyüktür. Bu sisteme baktığınızda güneşi dahi göremeyecek duruma düşecek olan sen, bir insanı ne zannediyorsun da onu razı etmeye kalkışıyorsun? Bütün kâinatın yaratıcısını bir tarafa bırakıyorsun. Hâlbuki bizim içinde yaşadığımız bu sistem, birçok sistemden sadece biridir.

Sen kalkıyor, bu sistemin içinde de sadece bir ferdi razı etmeye girişiyorsun. Bu halinle ne kadar basit şeylere talip olduğunu anlıyor musun? Bir insanı razı ediyor, insanların Rabbini bırakıyorsun. Ey Allah'ım! Sen bizi bu duruma düşürme! Sen

bizden razı ol! Biz Sana karşı hamd etmekten aciziz. Ey Allah'ım! Ey âlemlerin Rabbi olan ilâhım, Sen bize gazab eyleme! Ey Allah'ım, Sen'den rızanı ve cennetini dileriz. Senin gazabından ve cehennem ateşinden Sana sığınırız. Ey Allah'ım! Biz senden rızanı isteriz. Ey Allah'ım! Sen bizlere razı olacağın amelleri işlemeyi ilham et, nasip et. Âlemlerin rabbi Sen'sin. Allahuekber, Allahuekber. Allah'ın rızası ne büyük bir şeydir. O, Rahman olan Allah'ın rızasıdır. Gökleri ve yeri idare eden Rabbin rızası... O'nun rızasını kazandıktan sonra O da kullarını razı edecektir. Bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Allah bir kulunu sevince Cebrail'e: "Şüphesiz ki Allah filanı seviyor sen de onu sev, diye nida eder. Cebrail de onu sever ve Cebrail gök sakinlerine: **"Şüphesiz ki Allah filanı seviyor, siz de onu sevin" diye nida eder. Gök sakinleri de onu severler.**

Sonra o kişi yeryüzünde kabul görür ve itibar sahibi olur." (Buhari, Bedu'l-Halk, bab: 6)

Şu âyet-i kerime de bunu ifade etmektedir:

"iman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (müminlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)

Allah onlar için mahlûkatın kalplerinde bir sevgi yaratacaktır. Nitekim yüce Mevlâ, Firavun tarafından sevilerek büyütülen Hz. Musa (as) için şöyle buyurmuştur: **"Üzerine kendimden bir sevgi koydum"** (Taha, 39)

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96) Diğer bir hadiste şöyle buyrulmuştur:

"Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e: Ben filana gazab ettim, sen de

ona buğz et, diye nida eder." (Müslim, Birr 157; Tirmizi, Tefsir Sure, 19, bab: 7)

Aman Allah'ım! Rahman olan Allah'ın gazabından, yine Allah'a sığınırız! Düşününüz... Rahman bize gazab ederse biz ne kadar merhamet edilmez hale gelmişizdir. Artık kusurlarımız ve günahlarımız o kadar artmıştır ki örtbas edilecek ve affedilecek durumda değildir. Rabbimiz bize işte bu sebeple gazab etmiş olur.

Yani kişi bir günah işler, Allah onu örter; bir daha işler, onu da örter; bir daha işler, onu da örter; fakat günahların çokça arttığından dolayı artık o kişiye gazab eder. Hadis-i şerifte de geçtiği gibi: **"Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e; Ben filana gazab ettim, sen de ona buğz et, diye nida eder. Cebrail de gök sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana gazab etti. Siz de ona buğz edin, diye seslenir. Sonra da yer sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana buğz etti, siz de ona**

buğz edin diye seslenir. Böylece o kimseye karşı buğz edilme duygusu yaratıkların kalbine girmiş olur." (Bkz. Adı geçen kaynaklar)

Savaştan geri kalan ve herhangi bir mazereti bulunmayan bu insanlar ne kadar yemin ederlerse etsin, insanlara ne kadar iyilik yaparlarsa yapsın ve her ne söylerlerse söylesinler, insanlar onlardan nefret edeceklerdir. Çünkü kalpler insanların kendi elinde değildir. Kalpler dilediğini sevdiren, dilediğini buğz ettiren Rahman'ın elindedir. Öyle değil mi? Senelerce cumhurbaşkanına hizmet eden bir bakan, seneler sonra bir an geliyor ve cumhurbaşkanının emri ile öldürülmüyor mu? Bu uzun hizmetinden sonra kalbi değiştiren kimdir? Kalplerin sahibi ve yaratıcısı, âlemlerin Rabbi yüce Allah'tır. Sen bu kalbin sahibine hizmet edip, Allah'a hizmeti terk ettin ve yüce Allah da bu kalbi sana öfkelendirdi ve Allah'ı bırakıp

da kendisine yirmi yıl kulluk ettiğin kimsenin eli ile seni öldürttü.

Yüce Mevlâ buyuruyor ki: **"Kendilerinden hoşnut olasınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah fasıklar güruhundan hoşnut olmaz."** (Tevbe, 96) Aman Allah'ım! Yarabbi sen bizi bu hallere düşürme!

Üstad Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) idam kararının kaldırılması için Abdunnasır'dan özür dilemesini tavsiye edenlere şöyle diyordu: **"Hayat, Rahman'ın rızasını kazanacak bir an için feda edilecek kadar basit değil midir? Yani ben hayatımı Rahman olan Allah'ın bir an için razı olması uğrunda feda etmek istiyorum. Çünkü bu uğurda hayat ucuzdur, Rahman'ın rızası karşılığında değersizdir."**

Bedeviler Üç Kısımdır

İzah etmekte olduğumuz ayette zikredilen ve savaştan geri kalmak için bahaneler uydurup yeminler eden bu insanlar bizzat Medine'de oturan ve kalpleri hasta olan insanlardır. Buna mukabil Medine'nin çevresinde de münafık olan insanlar bulunuyorlardı. Onlar Medine'nin etrafındaki çöllerde yaşıyor, kendilerine de bedeviler deniliyordu. Bunların durumları Medine'deki kalpleri hasta olanlardan daha beterdi. Bu sebeple yüce Mevlâ 96. ayetin arkasından gelen 97. ayette bu bedevilerin durumlarını belirterek şöyle buyurmuştur:

"Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha beterdirler. Allah'ın Peygamber'ine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 97)

Çölde yaşayan bu bedeviler ayet-i kerimelerde zikredildiklerine göre üç kısma ayrılmaktadırlar.

Birincisi, küfür ve nifakta aşırı olanlardır.

İkincisi, "Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler."

Üçüncü sınıf ise, "Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar."

Ey kardeşim! Eğer bedevi olursan Allah'tan işte bu üçüncü sınıftan olmanı dile. Görüldüğü gibi bedevilerin birinci grupta zikredilen sınıfı, inkârcılık ve münafıklık bakımından bedevi olmayanlardan daha dehşetli ve daha beterdirler. Çünkü onlar tabiatları sert, kalpleri katı ve muameleleri haşin olan insanlardır. Böyle olmasalardı

nasıl düşünülürdü ki bir bedevi Rasulullah'ın mescidine girsin ve oraya küçük abdestini bozsun? (Buhari, Kitab Vudu, bab: 58, Edeb, 35, 80; Müslim, Kit Taharet, bab: 98, 100)

Doğrusu çöllerde ikamet edenler sert ve kaba olur. Tabiatları haşindir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: **"Çölde oturan kaba ve sert olur. Deve ile geçimlerini sağlayanlar katı kalpli ve kaba olurlar. Koyunlarla geçimlerini sağlayanlar ise sakin kimseler olurlar"** buyurmuştur. (Buharı, Kit. Menakib, bab: 1)

" Koyunla geçimlerini sağlayan insanların sakin oluşları beslenmiş oldukları bu hayvanların sükûnetinden ve sabırlı oluşundan olabilir. Deve ile geçimlerini sağlayan insanların katı kalpli ve sert olmalarının sebebi çokça deve eti yemenin kalbi katılaştırmasından olabilir. Bu sebeptendir ki Peygamber Efendimiz (sav)'e: **"Bizler develerin yataklarında**

namaz kılalım mı?" diye sorduklarında Rasulullah onlara: **"Hayır"** cevabını vermiştir. **"Koyunların yataklarında namaz kılalım mı?"** diye sorduklarında ise Rasulullah onlara: **"Evet"** cevabını vermiştir. Sahabeler: **"Neden?"** diye sorduklarında Rasulullah: **"Develer şeytanlardandır"** demiştir.(Ebu Davud, Kit, Salât, bab: 25)

İşte bu yüzdendir ki Peygamber Efendimiz deve eti yiyene tekrar abdest almasını emretmiştir. Çünkü onun vücuduna devenin öfkesinden bir parça girmiş ve adeta bir parça ateş yutmuş gibidir. Biliyor musunuz deve çok çabuk kızar, çok çabuk sinirlenir, onun etini yiyenin içinde adeta ateş tutuşmuş gibi olur. Bunu ise ancak abdest suyu söndürür. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: **"Kim deve eti yerse abdest alsın"** buyurmuşlardır. (Müslim, Hayz, 97; Ebu Davud, Tahare, 71; Tirmizi, Tahare, 60)

İşte Hanbelî mezhebine mensup olan âlimler bu hadis-i şerife bakarak deve eti yiyen herkesin abdest almasını gerekli görmüşler, diğer âlimler ise gerekli görmeyip, sadece müstehab addetmişlerdir. Bize göre bu konuda Ahmed b. Hanbel'in görüşü tercihe şayandır. Çünkü hadis sahih olup, develerin öfkeli hayvanlar olduğu, onların etlerini yiyenlerin de onlardan etkileneceklerinden abdest almaları gerekir. Nitekim Rasulullah (sav) gazaplanan her insana gazabını gidermesi için abdest almasını emretmiştir. Çünkü gazab şeytandandır, şeytan da ateştendir, ateşi ise ancak su söndürür. Develer de şeytanlar gibi olduğuna göre onların ateşlerini de ancak su söndürür.

Evet bedevilerin bu birinci sınıftan olanları küfür ve nifakla aşırı olanlarıdır. Bunları tavsif eden ayet-i kerimenin devamında ise şöyle buyrulmaktadır:

"Bunlar Allah'ın Peygamberi'ne indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler." Yani bunlar Allah'ın indirdiği ayetlerin kadrini bilemezler. Bunlara hikmetli sözler söylemek ve ayetler okumak adeta Arap atasözünde olduğu gibi domuzların arasına incileri saçmak gibidir. İlmin kadrini bilmeyen insanların arasında ilmî şeyleri konuşmak da yine domuzların arasına incileri saçmak gibidir. Domuz ne anlar, inci nedir? Onun değerini nereden takdir edecektir? Elbette ki takdir edemez. Yüce Mevlâ ayetin sonunda: **"Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir"** buyuruyor. Yani bedevilerin bu tabiatta olduklarını söyleyen, her şeyi bilen Allah'tır, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevlâdır. Bu O'nun sözüdür. Bir cahilin veya bir peşin hükümlünün yahut afakî konuşanın sözü değildir. Ayet-i kerime Rasulullah'a belirtmektedir ki, bu bedevilere karşı boşuna

vaktini harcama. Çünkü bunlar senin söylediğin sözlerin değerini bilip faydalanacak tipte insanlar değillerdir.

Bedevilerin ikinci türü ise daha önce de belirttiğimiz gibi Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayan, başınıza bir felâketin gelmesini bekleyen tiplerdir. Bunlar İslâm'ın farz kıldığı zekâtı bir ziyan ve bir ceza sayarlar. Müslümanların hezimete uğramalarını, helak olmalarını beklerler. Yüce Mevlâ zillet ve hüsranın bunları kuşatmasını diliyor ve her şeyi işitip bildiğini beyan ediyor.

İşte bu tür huylarından dolayı fıkıh âlimleri özellikle bedevilerin şu üç hususta istisnaî bir hüküm taşıdıklarını kararlaştırmışlardır:

a. Bedeviler ganimetten ve savaşsız elde edilen mallardan pay alamazlar.

Çünkü onlar Müslümanlarla birlikte doğru dürüst savaşmazlar.

b. İmam Malik'e göre bedevilerin bedevi olmayanlar hakkındaki şahitlikleri kabul edilmez. İmam Şafii bu görüşe katılmamaktadır.

c. Bedevinin bedevi olmayanlara imamlığı caiz değildir.

Bedevilerin üçüncü sınıfı ise şu âyet-i kerimede tanıtılmaktadır:

"Bedevilerden bir kısmı da: Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamberin dualarını almaya bir aracı sayar, iyi bilinmelidir ki bu onlar için Allah'a bir yakınlık ve vesiledir. Allah onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 99)

Bu sınıfta zikredilen bedeviler, hakkı ile iman etmiş olan bedevilerdir. Bunlar Allah'a ve âhiret gününe iman ederler. Cihadda harcadıklarını veya zekât olarak verdiklerini yahut tasaddukta bulunduklarını aziz ve celil olan Allah'a yaklaşma için bir aracı yaparlar. Bunlardan önceki sınıf ise harcadıklarından herhangi bir sevap beklemeyen, verdikleri zekâtı ve cihada harcadıkları malları adeta bir haraç sayan kimselerdi. Bu kimseler Müslümanlardan ve İslâm devletinden kurtularak bu tür haraçları vermemeyi arzuluyorlardı. Dolayısıyla Müslümanların mağlup olmalarını bekliyorlardı. Bu son sınıf ise harcadıklarından sevap bekleyen Allah Rasulü'nün lehlerine duada bulunmasını arzulayan kimselerdir. Allah Teala Peygamberi'ne: **"Sen bunlara dua et, çünkü senin bunlar hakkındaki duan bunlar için bir huzur ve sükûnet kaynağıdır"** (Tevbe, 103)

buyurmuştur. Evet, bunlar verdikleri zekâtlar ve cihadda harcadıkları mallardan dolayı Allah'a yakın olacaklarını ve Rasulullah'ın kendilerine dua edeceklerini arzularlar ki, Rasulullah'ın duası onlar için bir huzur ve sükûnet kaynağıdır. Yüce Mevlâ da bunların bu niyetlerini boşa çıkarmayarak şöyle buyurmuştur:

"iyi bilinmelidir ki, bu onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah onları rahmetine koyacaktır." (Tevbe, 99)

Aman Yarabbi, bu ne büyük bir müjdedir! Kişinin yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu bilmesinden daha büyük bir sevinç ve daha büyük bir huzur olabilir mi? Hangi mutluluk buna ulaşabilir? Bu insanın vicdanının rahatlığından daha rahat, sinirlerinin sakinliğinden daha sakin, halinin mutluluğundan daha mutlu bir insan düşünülebilir mi?

Değerli kardeşler! Düşününüz ki bir kısım insanlar bir ağacın altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapıyorlar. Kur'ân-ı Kerim'de o insanlar hakkında buyruluyor ki;

"Ağaç altında sana biat etmeleri dolayısı ile Allah mü'minlerden razı olmuştur..." (Fetih, 18)

Rıdvan biatinde bulunan insanlar yeryüzünde yürüyor ve Allah'ın kendilerinden razı olduklarını biliyorlardı. Bundan daha yüksek bir derece olabilir mi? Bundan daha büyük bir şeref olabilir mi? Hangi mutluluk ve sevinç bu mutluluk ve sevinçten daha büyük olabilir? Rasulullah bu mutlu insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Her kim yeryüzünde yürüyen bir şehide bakmak isterse Talha bin Ubeydullah'a baksın..." (Tirmizi Menakıb, bab: 21)

Talha yeryüzünde yürüyen bir şehitti. Hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav), Talha bin Ubeydullah'ı böyle isimlendirmiştir. Talha, Uhud savaşında Rasulullah (sav)'i müdafaa ediyordu. Savaşta eline birçok ok saplanmış ve parmakları çolak olmuştu. Allah Rasulü (sav): **"Talha'ya gerekli oldu"** buyurdu. Yani Talha kendisini cennete ulaştıracak ameli yapmıştı. Yeryüzünde cennet ehlinden bir kimse olarak geziniyordu.

Kays Bin Sabit ve Ümmü Eymen

Kays bin Sabit bin eş-Şemmas sesi gür olan bir adamdı. Hucurat Suresinin şu ayet-i kerimesi nazil olunca ailesine döndü ve: **"Artık benim amelim boşa gitti. Çünkü ben Allah Rasulü (sav)'in yanında sesimi yükseltiyordum"** dedi. **"Ey iman edenler! Seslerini Peygamberin sesini bastıracak şekilde yükseltmeyin. Birbirinize yüksek sesle konuştuğunuz gibi Peygamber ile de**

yüksek sesle konuşmayın. Yoksa amelleriniz boşa gider de farkında olmazsınız." (Hucurat 2) Kays bu ayetin inişinden sonra Rasulullah'ın meclisine gelmekten çekindi. Rasulullah onun yokluğunu fark etti ve: **"Kays nerede?"** diye sordu. Sahabeler de **"Bu ayet indikten sonra meclisten ayrıldı, evinde ağlayıp duruyor"** diye cevap verdiler. Rasulullah da birini ona gönderip yanına çağırdı ve ona: **"Sen mutlu olarak yaşamaya, şehid olarak öldürülmeye ve cennete girmeye sevinmez misin? (razı olmaz mısın?)"** dedi. O da: **"Evet, ya Rasulullah!"** diye cevap verdi. Fiilen Kays bin Sabit Yemame savaşında şehid edildi. Bu zat da daha hayatta iken yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu biliyordu. Bundan daha büyük bir nimet olabilir mi?

Ümmü Eymen (r.anha) Usame bin Zeyd'in annesidir. Asıl adı Habeşistanlı

Bereket'tir. Usame'nin babası Zeyd beyaz biriydi. Habeşistanlı bu Bereket Hanım'la evlendi. Bu hanım siyah olduğu için bundan doğan Usame de siyahtı. Babası Zeyd ise beyaz tenli idi. Bu kadın siyahtı ama sahabeler ona heybetle bakıyorlardı. Onun cennetlik olduğunu hissediyorlardı. Allah Rasulü (sav) vefat ettiğinde Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Ömer (ra)'a şöyle dedi:

"Haydi birlikte Ümmü Eymen'i ziyaret edelim." Ümmü Eymen (r.anha), Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'i gördüğünde ağlamaya başladı. Ümmü Eymen (r.anha), Rasulullah (sav)'in hizmetçisi idi. Allah Rasulü (sav)'in yanında köle idi. Peygamber (sav) onu azad etti ve Zeyd ile evlendirdi. Ümmü Eymen Rasulullah (sav)'in yanında yetişmişti. Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer:

"Seni ağlatan şey nedir, ey Ümmü Eymen? Şüphesiz Allah Rasulü (sav)

Rabbinin huzurundadır" dediler. Ümmü Eymen:

"Allah'a yemin ederim ki Rasululah (sav)'den ayrıldığım için ağlamıyorum. Ben gökten vahyin kesildiğinden dolayı ağlıyorum. Bugünden sonra artık Cebrail gelmeyecektir, vahiy inmeyecektir" dedi. Bu kadın tek başına Mekke'den Medine'ye hicret ederek 450 km. yürüdü. Hicretin tüm zorluklarına, sıcağın tüm şiddetine rağmen tek başına Allah yolunda hicret etti. Yol üzerinde iken çok şiddetli susadı ve ölecek gibi oldu. O an semadan kendisine bir su kovasının indiğini gördü ve o kovadan su içti. İçtiği sudan sonra hiçbir zaman susuzluk hissetmedi. Ümmü Eymen (r.anha) sıcağın en şiddetli olduğu günlerde oruç tutar ve hiç susuzluk hissetmezdi. Zira cennet suyundan içmişti.

Gerçekten sahabeler uyanık bir kalple, hassas bir şuurla yaşıyorlardı. Kalpleri her an

tetikte duruyor ve son derece dikkatli bulunuyordu. Çünkü sahabelerden her birisi kendisi aleyhinde bir ayetin nazil olabileceğinden korkuyorlardı. Meselâ Hz. Ebu Bekir hicretin 9. yılında hac emiri olarak Mekke'ye gittiğinde arkasından Hz. Ali, Tevbe Suresi'nin baş tarafından yeni inen kırk ayeti alıp hacda tebliğ etmek üzere Ebu Bekir'e kavuşmuştur. Bunu gören Ebu Bekir korkmuş, hakkında ayet indiğini ve kendisinin emirlikten alınmasını beyan ettiğini zannetmiştir. Bu sebeple Hz. Ali'ye: **"Sen memur musun, yoksa amir misin?"** diye sormuş, Hz. Ali de: "Memurum" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Ebu Bekir (ra) rahatlamıştır. Evet, sahabelerden her biri korku ve ümit içinde yaşıyorlardı. Çünkü kalplerinin Rahman olan Allah'ın parmakları arasında olduğunun idrakinde idiler.

Yüce Mevlâ bedevilerin bu üç sınıfım zikrettikten sonra bütün bunlardan farklı

olan üçüncü bir sınıf müminleri şu ayet-i kerimesinde zikrediyor ve buyuruyor ki:

"İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur." (Tevbe, 100) .

Aman Yarabbi! Âyet-i kerimede yüce Mevlâ'nın onların lehine olan ilk şahadeti kendisinin onlardan razı olduğunu, onların da kendisinden razı olacağını belirtmesidir. Allah'tan razı olmanın manası, Allah'ın kaza ve kaderine, insanları imtihan edeceği çeşitli afet ve musibetlerine, lütfettiği nimetlerine karşı rıza göstermek, sıkıntılı durumlarda sabretmek ve rahat anlarda da şükretmektir.

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde bunları ifade ederek şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki cennette kanatlı insanlar vardır. Orada diledikleri yere uçup giderler. Cennetlikler onlara: "Neden sizin kanadınız var da bizim kanadımız yok?"** derler. Onlar da: **"Biz Allah'ın kaza ve kaderine rıza gösterir, belâlara karşı sabreder ve rahat durumlarda da şükrederdik"** cevabını verirler. Allah'ın kaza ve kaderine rıza göstermek, Allah'ın insana bahşettiği en büyük nimetlerdendir. Müminler zafere ulaştıklarında da rablerine rıza gösterirler, hezimete uğradıklarında da... Fakir olduklarında da sabreder rıza gösterirler; bolluk, bereket ve zenginlik anında da ona şükredip rıza gösterirler. Böylece normal insanların seviyesinin üstüne çıkarlar ve kemal mertebesine ererler. Bu hususta Ömer bin Abdülaziz (ra) şöyle demiştir: **"Ben**

ancak kaza ve kaderin geldiği yerlerde seviniyorum. Başıma gelenlerden dolayı seviniyorum. Hastalandığımda sabrediyorum, sıhhate kavuştuğumda şükrediyorum, zengin olduğumda yine şükrediyorum, fakirliğe düştüğümde katlanıyorum."

Ömer bin Abdülaziz'in annesi tarafından dedesi olan Hz. Ömer de şöyle buyurmuşlardı: "Şayet sabır ile şükür iki binek atı olsalardı, onlardan herhangi birine binmek benim için fark etmezdi." Yani bir yerde felâketler, diğer yerde de rahatlıklar olsa, bunlardan her biri de birer binek atı mahiyetinde bulunsa, ben onlardan herhangi birine binmekte fark gözetmem. Ona da binerim, diğerine de. Belâlara karşı sabır bineğine binerim, rahatlık ve bolluğa karşı da şükür bineğine.

Hatta bu hususta Ebu Zerr el-Gıfarî şöyle demiştir: **"Bana fakirlik zenginlikten,**

hasta olmak sıhhatli olmaktan daha sevimlidir." Evet... Bu Ebu Zer'dir. Tek başına bir ümmet gibidir. Yalnız yaşamış ve yalnız ölmüştür. Yalnız olarak da diriltilecektir. Bu nedenle Ebu Zerr hakkında şöyle buyrulmuştur: **"Ağaçlar Ebu Zer'den daha doğru sözlü birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de üzerinde taşımamıştır."** Ebu Zer çok garip bir insandı. Rasulullah zamanında bile gördüğü herhangi bir değişikliğe tahammül etmezdi. Ebu Zerr bu kadar hassas olduğu için Hz. Osman zamanında elinde asası ile Medine'nin çarşılarında dolaşıyor, herhangi bir kimsenin haram, mekruh bir şey işlemesini veya iki şeyden daha evlâ olanı işlemediğini gördüğü zaman asası ile ona hücum ederdi. Muaviye döneminde de böyle idi. Bu sebeple Hz. Osman Şam'da bulunan Ebu Zer'e mektup gönderdi ve ona: **"Ya insanlara karşı şefkatli olacaksın, ya da**

onlardan uzak duracaksın" demişti. Ebu Zer de: **"Ben bunların (yani sahabelerin) arasında yaşayamam. Çünkü bunlar Rasulullah'tan sonra değiştiler"** demiştir. Bu sebeple Ebu Zer Şam'ı terk edip Medine'nin civarında bulunan Rebze denilen yere çekilmiştir. Yanında sadece hanımı bulunuyordu. Öldüğünde de yanında sadece hanımı vardı. Ebu Zer ölüm halinde iken hanımı ona: **"Şimdi seni kim defnedecek? Sana kim kefen alacak, cenazeni kim kıldıracak?"** diye sormuş, Ebu Zer de: **"Bir süre sonra bazı insanlar gelecekler. Rasulullah bana böyle demişti"** cevabını vermiştir. Fiilen Ebu Zer çölde Rebze denilen yerde bulunurken hanımının dışında hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde vefat etmiş, fakat oradan Abdullah bin Mes'ud'un da içinde bulunduğu bir kervan geçmiş, çadırı görüp ona doğru gitmişler ve oradaki hanıma: **"Ey Allah'ın kulu! Sen**

Kimsin?" diye sormuşlar. Kadın: **"Ben Ebu Zer'in hanımıyım, işte bu da Ebu Zer"** cevabını vermiştir. Bunun üzerine Abdullah bin Mes'ud ağlamış ve arkadaşlarının yanına dönüp: **"Bu çadırın içinde Rasulullah'ın arkadaşı bulunuyor"** cevabını vermiştir. Kervan Ebu Zerr'i yıkayıp kefenlemiş ve onu defnetmiştir.

Vakıa, birinci nesil beşer şeklinde adeta meleklerdi. Hatta meleklerden daha üstünlerdi. Birinci nesil ki onlar ehl-i sünnet ve'l-cemaat inancı üzerinde yaşıyorlardı, onlar meleklerden daha hayırlıydı. Onlar tek bir gaye için yaşıyorlardı; o da din ve inançları idi. Onlar için dünya, aile, çoluk-çocuk, vatan vb. her şey, Rasulullah'ın tek bir sözü karşısında küçülüyordu. Rasulullah onlara: **"Hadi göç edin"** dediğinde bütün bunları rahatça terk edip göç ediyorlardı. Çünkü bu nesil üstün bir şekilde eğitilmişti.

Maddeten ve manen arınmış, temizlenmişti. Ahlâkları çok güzeldi.

Bunlar insanlar şeklinde meleklerdi. Öyle ki Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer'i Medine'ye kadı tayin etmişti. Bir sene boyunca Ömer'e hiçbir şikâyet gelmemişti. Ey Rabbim! Bu nasıl bir toplum? Bir senede bir şikâyet bile görülmüyor. Aman Allah'ım! Bu ne yaşantı! Yılsonunda Ömer geri dönmüş ve Ebu Bekir'e:

"Verdiğin vazifeyi geri al" demişti. Ebu Bekir:

"Niçin?" diye sorunca Ömer:

"Ben haram lokma yiyorum. Müslümanların beytü'l-malından çalışmadan maaş alıyorum" cevabını vermiştir. Evet, bir sene kadılıkla ilgili herhangi bir işle meşgul olmamıştır.

Bu toplum öyle bir toplumdu ki, bir adam yabancı bir kadına bakarken

burnunu duvara çarpar ve burnu kanar. Bunun üzerine: **"Bu kan ancak Allah Rasulü (sav)'in yanına gittiğim zaman kesilir"** der. Bu zat kanları aka aka Rasulullah'a gider ve ona: **"Ben bir kadına baktım, başıma bu hal geldi. Benim hakkımda ne hüküm gerekiyorsa ver"** der ve bunun üzerine Nur suresinin 30 ve Necm suresinin 32. ayetleri nazil olur. Birinci ayette: **"Ey Muhammedi Mümin erkeklere de ki harama karşı gözlerini kapasınlar ve avret mahallerini korusunlar."** (Nur, 30) İkinci ayette ise şöyle buyrulmaktadır: **"O iyi amellerde bulunanlar küçük kusurları hariç, büyük günahlardan ve hayâsızlıklardan kaçınırlar."** (Necm, 32)

Bu toplum öyle bir toplumdu ki, kimsenin görmediği yerde zinaya sürüklenen biri ağır bir cezaya çarptırılacağını bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını istiyordu. Sizlerce malum ki evli olan insan zina ettiği takdirde İslâm'a

göre taşlanarak öldürülür. Velev ki bu kişi tek bir an için evli bulunduğu hanımı ile baş başa kalıp zifafa girmiş olsun. İşte Maiz el-Eslemi böyle biridir. Kimsenin görmediği bir yerde zinaya sürüklenmiştir. Cezasının ölüm olduğunu da bilmektedir. Dikkatinizi çekerim, bu ölüm kurşunlanılarak ölmek değil, taşlanarak ölmektir. Zina eden taşlanır. Öyle ki çevresini taşlar kaplar, hayatını teslim edinceye kadar üzerine taşlar atılır.

Maiz Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü beni temizle!" diye dört defa talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Sen deli misin?" diye sormuş. Çevrede bulunanlar:

"Hayır, o akıllı, deli değil" demişlerdir. Rasulullah Maiz'e:

"Belki o kadını sen sadece şıklın veya öptün, belki de sen onunla şöyle ve şöyle yaptın" diye sormuş, Maiz ona:

"Ben onunla fiilen zina ettim, beni arındır" diye cevap vermiştir. Bunun üzerine Rasulullah Maiz'in götürülüp taşlanarak recm edilmesini emretmiş, Maiz'e bu ceza uygulanmış ve o da ölmüştür. Sahabeler onun namazını kılıp cenazesini defnetmişlerdir. (Bu hususla ilgili olarak bkz. Müslim, Hudud, bab, 22–23; Müsned-i İmam Ahmed, c. V, sh. 347–348)

Bu hadiseden sonra Rasulullah bir savaşa gidiyordu. Ordunun arkasında bulunan iki sahabe de kendi aralarında şunu konuşuyorlardı. **"Allah bu adamı (Maiz'i) setretmişti. Fakat bu illâ da kendisini rezil etmek istedi."** Rasulullah vahiy yolu ile bunların konuştuklarını öğrendi. Bunlara herhangi bir cevap vermedi. Nihayet ölmüş

bir merkebin leşinin yanından geçiyorlardı. Leş çok kokmuştu. Rasulullah:

"Falan ve filan nerede?" diye sordu. Onlar getirildi. Rasulullah onlara:

"Haydi, inin, şu merkebin leşinden yeyin" diye emretti. Onlar da:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah hayrını versin, hiç bu leş yenir mi?" diye cevap verdiler. Rasulullah da onlara:

"Sizin şu an arkadaşınızın aleyhinde konuşmalarınız bu leşten daha kötüdür" cevabını verdi. Burada hatıra şu soru gelmektedir. Maiz insanların önünde recm edilmiştir. Bunda gizli bir şey var mıdır? Bu nasıl olur da gıybete girer? Ayrıca Maiz gelip kendi ağzı ile zina ettiğini itiraf etmiştir. Buna rağmen Rasulullah Maiz olayını konuşan sahabelere nasıl bunu söylemiştir? Bunun cevabı şudur: Aslında gıybet mümin kardeşinin bir kusurunu huzurunda

bulunmadığı bir yerde anlatıp onu aşağılamaktır. Maiz hakkında konuşan bu iki sahabe, bu duruma düştükleri için Peygamber Efendimiz onlara: **"Biraz önce kardeşinizin aleyhinde konuştuğunuz sözler, bu leşten daha kötüdür. Muhammed'in ruhu kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şüphesiz ki Maiz şu an cennetin ırmaklarında yıkanmaktadır."**(Ebu Davud, h. no: 4428)

Bir benzer hadise de yine Rasulullah zamanında öldürüleceğini bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını isteyen o meşhur kadın sahabedir. Bu kadın Gamidiye kabilesindendi. Üç defa Rasulullah'a gelerek kendisinin zinadan hamile kaldığını söyledi ve ona: **"Beni arındır"** diye ısrar etti. Rasulullah ona:

"Şu an hamilesin. Git, çocuğunu doğurduktan sonra gel" cevabını vermişti. Kadın çocuğunu doğurduktan sonra onu bir

bez parçasına sararak Rasulullah'ın huzuruna varmış, tekrar cezalandırılmasını istemiştir. Rasulullah ona:

"Git, onu emzikten kestikten sonra gel" demiştir. Kadın çocuğunu emzikten kesip eline bir parça ekmek vererek onunla birlikte Rasulullah'a gitmiş ve ona:

"Ey Allah'ın Rasulü, sen beni temizle!" diye talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah çocuğu tekeffül eden birilerine teslim etmiş, kadın için bir çukur kazdırmış ve orada onu recm ettirmiştir. Halid bin Velid kadına attığı bir taştan dolayı kadından üzerine kan sıçramış ve kadına lanet okumuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Ey Halid, yavaş ol! Lanet okuma! Bu kadın öyle bir tevbe etti ki bunun tevbesi Medine halkına taksim edilecek olsa onların hepsine yeterlidir" cevabını verdi.(

Müslim, Hudud, 22, Ebu Davud, Hudud, 24, 25. hadis no: 4434, 4441)

Kişinin Allah yolunda canını feda etmesinden daha büyük ne olabilir? Bu kadın cezasının ölüm olduğunu biliyordu. Buna rağmen günahın baskısı altında yaşamaya katlanamıyor, ölüme gönül hoşnutluğu ile rahatça gidebiliyordu. Bu sahabeler için garipsenecek bir şey değildir. Çünkü onlar yaptıkları günahı başlarının üzerinde dolaşan ağır bir dağ gibi görüyorlardı. Her zaman üzerlerine düşüp kendilerini ezeceğini hissediyorlardı. Bunun tek bir izahı vardı, o da bunlar ilk nesildi. Bunlar öyle bir nesildi ki Allah'ı gözlerinin önünde görüyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Meselâ bir defasında Hz. Ebu Bekir Rasulullah'ın Kâbe'nin etrafında dövüldüğünü ve nerede ise onu boğacaklarını görünce başını yukarı doğru kaldırmış ve şöyle demiştir: **"Ey Rabbim, Sen**

ne kadar sabırlı, ne kadar halimsin!" Yani: **"Sen bunları bırakıyorsun da onlar da peygamberini dövüyorlar, Sen bunları cezalandırmıyorsun"** demek istiyordu. Evet, Allah'a karşı bu şekilde amel işliyorlardı.

O toplumda, Allah'ın kullarını her an ve her yerde denetler halde olduğu bütün davranışlarda müşahede edilmektedir. Meselâ evin içerisinde annesi veya ninesi kızına şöyle seslenmişti:

"Süte, su kat. Gün doğmakta! Acele et." Kadın sabahleyin erkenden sütünü satmak istiyordu. Bunun üzerine kız:

"Hz. Ömer bunu yasakladı, emirul-mü'minîn bunu yasakladı" demişti. Ninesi veya annesi:

"Ömer bizi görmüyor şu anda" deyince bunun üzerine kız:

"Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görüyor ya!" cevabını vermişti. Aman

Allah'ım bu nasıl bir eğitimdi! Evde küçük bir kız: **"Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görmekte"** diyordu. Ömer bin Hattab, kızın bu sözünü işitir ve o evin üzerine bir işaret koyar. Hz. Ömer (ra) geceleri sokaklarda dolaşırdı. Ertesi günü kıza ve annesine haber gönderir ve sonra oğlu Asım'ı çağırarak:

"Ey Asım! Ben seni saliha bir kızla evlendirmek istiyorum" der ve oğlu Asım'ı o kızla evlendirir. Süte su karıştırmayı reddeden bu kız, bir kız çocuğu dünyaya getirir ve bu kız çocuğu Abdülaziz bin Mervan ile evlenir. Ondan da Ömer bin Abdülaziz (ra) dünyaya gelir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Ömer b. Abdülaziz Emevi ailesinin ileri gelenlerinin ve diğer bütün eşrafın mallarına el koymuş ve beytul mala aktarmıştır. Bir emirin maaşı ile bir eşek arabasını süren sürücünün maaşını hazineye vermiştir. Bunu gören ileri

gelenler bundan rahatsız olmuşlar ve: "Buna ne çare buluruz?" diye toplantı yapmışlardır. Bilgili bir ihtiyar nine onlara şu cevabı vermiştir: **"Sizler şimdi Ömer b. el-Hattab ailesinden oğlunuzu evlendirmenin cezasını tadın. Bunun dedesi Asım'dır. Asım'ın da babası Ömer el-Hattab'dır. O hayatta iken işinizi nasıl düzelteceksiniz? Bununla anlaşma yapılamaz ki."**

Vakıa ilk nesil çok harikaydı. Bu kısa bir sürede yeryüzünde akıl almaz işler yapmışlardı. Öyle ki sahabeler su üzerinde yürüyecek kadar kerametlere sahip olmuşlardı. Meselâ Bahreyn'i fethettikleri zaman (önceleri Bahreyn Arap Yarımadası'nın doğu bölümünün tümünün adı idi. Bugünkü Katar, Kuveyt, Bahreyn ve Suud'daki İhsa ve devamı Bahreyn'e dâhildi) o anda Müslümanların komutanı el-Ala b. el-Hadrami idi. Yani Yemen'in Hadramud kentinden biri idi.

Dinliyor musun Yemenli hoca!

Peygamber Efendimiz Yemenliler'i methederek şöyle buyurmuştur: **"Size Yemen halkı geldi. Bunlar gönülleri hassas, kalpleri yumuşak olan insanlardır. İman Yemen'dedir. Hikmet Yemen'dedir."** (Bkz. Buharı, Kit. Menakıb, bab: I, Kit. Magazi, bab: 74; Müslim iman, bab: 82, 84)

Bahreyn'i fetheden müslümanlar o derece susamışlardı ki neredeyse susuzluktan helak olacaklardı. Komutanları Ala b. el-Hadrami: **"Kalkın iki rekât namaz kılıp dua edelim"** demişti. Namazlarını kılıp dua edince çöl bir arazide yağmur yağmaya başladı. Öyle ki Ala b. el-Hadrami duadan ellerini indirmeden gökten yağmur boşalmaya başlamıştı. Orada bulunan müslümanlar kaplarını doldurup hem kendileri içmişler, hem de hayvanlarını sulamışlardır. Deniz kenarına vardıklarında ister buraya İslâm körfezi, İster Arap körfezi

deyin veya dilediğiniz ismi verin fark etmez. Şayet Saddam kabul etse biz oraya İslâm körfezi deriz. Tabii ki o Arap körfezi isminden başka birini kabul etmez. Elbette ki biz Saddam'ı dinlemeyiz. Bu adam zavallının teki. Irkçılık uçurumlarında kendini kaybetmiş birisi. Hülasa müslümanlar Bahreyn'de deniz kenarına varınca iki rekât namaz kılmışlar ve Ala b. el-Hadrami şöyle dua etmiştir: **"Ey Halim! Ey Azim! Ey Kerim! Sen bizi buradan geçir."** Evet, o, dört kelime söylemişti. Bunlardan üçü, ya Azim, ya Halim, ya Kerim'dir. Dördüncüsünü unuttum. Bunu söyledikten sonra suyun üzerinde yürüyüp gitmişlerdir. Hâkim'in rivayetine göre Ebu Hureyre şöyle demiştir: **"Vallahi ne bizim ayaklarımız ıslandı, ne de develerimizin ve atlarımızın yahut katırlarımızın tırnakları ıslandı. Biz o zaman dört bin kişi idik."** İşte bunlar Bahreyn'i

fethetmişler ve müslüman arazilerine katmışlardır.

Sahabelerin kerameti işte böyle idi! Onlar yerine göre suların üzerinde adeta yeryüzünde yürür gibi yürüyorlardı. Yine bir defasında Dicle nehri taşmıştı. Ordu komutanı Sa'd b. Ebi Vakkas'dı. Yanında Selman-ı Farisî de bulunuyordu. Müslümanlar Kadisiye Savaşı'nda Dicle'den karşıya geçmek istemişlerdi. Nehrin başında duran Selman şöyle demişti: **"Bu Allah'ın ırmaklarından bir ırmaktır. Hiç Allah'ın erlerine engel olur mu?"** Sonra Selman, Sa'd b. Ebi Vakkas'ın elinden tuttu ve **"Ya Allah"** deyip kendisini ve Sa'd'ı suya attı. Bunlar Dicle nehrini kesip karşıya geçtiler. Hâlbuki Dicle nehri taştığında çevreye köpükler atar, gemileri sürükleyip devirirdi. Sa'd ve Selman'ı önlerinde gören ordu onların arkasından nehrin üzerinde yürüdüler. Buradan geçerken sadece bir bardak

kaybettiler. İbn Esir ve İbn Kesir'in rivayetlerine göre sudan geçerken sadece bir bardak düşürmüşler. İçlerinden biri: "Suya bir bardak düştü, orduyu durdurun da o bardağı arayalım" diye seslenmiştir. Görüyorsunuz ki bu kerametler binbir gece masallarına benzemektedir. Fakat bunlar hayal mahsulü değil, gerçektir. Evet, tam otuz bin kişi Dicle nehrinin üzerinde yürüyüp karşıya geçmiştir.

İşin garibi Farisîler müslümanların suyun üzerinde bu şekilde yürüdüklerini görünce önlerinden kaçmışlar ve kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Vallahi deliler geliyor, cinler geliyor!"

Bundan daha garibi ise şudur: Müslümanlar Roma ve Fars medeniyetlerinin içine girmelerine rağmen asil ahlâklarından ve asaletlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdir. Meselâ Selman İran Kisrasının yerine oturmuştur. Kisra,

memleketini terk edip kaçmıştır. Kaçarken de çokça ağlamıştır. Çevresinde olanlar: **"Ey ulu hakan! Neden bu kadar çok ağlıyorsun?"** diye sorunca Kisra: **"Bundan sonra ben nasıl yaşayacağım? Çünkü benim sadece bin aşçım, bin de şahin yetiştirenim kaldı."** Bin aşçı ile nasıl yaşayayım, diyor (!) Bundan dolayı da üzülüyor. İşte bunun yerine Selman-ı Farisî oturmuştu. Selman o anda zafere ulaşan bir komutan olarak oturmuştu. Biliyor musunuz, Selman nasıl bir hayat sürdürüyordu? Selman'ın her gün nafakası bir dirhemdi. Selman, geceleri sele yapıp üç dirheme satıyordu. Bir dirhemini kendisine harcıyor, bir dirhemini infak ediyor ve bir dirhemine de kamış satın alıp tekrar sele yapıp satıyordu.

Görüldüğü gibi Kisra bin aşçısı, bin de şahin eğiticisi kaldığı halde ağlıyor, Selman ise sadece bir dirhem ile yaşıyor. Bunu da

elinin emeği olan sele dokumaktan elde ediyor.

Selman-ı Farisî (ra) bir ev yapmak ister. Ustayı çağırır ve ona:

"Ben bir ev yapmak istiyorum, onun nasıl olacağını biliyor musun?" diye sorar. Usta da:

"Evet. Ayağa kalktığında tam senin boyunda bir ev yapacağım ve yattığında da yine senin tam boyunda olan bir ev yapacağım" cevabını verir. Selman da:

"Ev öyle olacaktır" der. Görüldüğü gibi usta onu tanıyor, nasıl olduğunu biliyor. Yatarken ayakları duvara değecek kadar genişlikte bir ev, ayağa kalktığında kafası tavana değebilecek yükseklikte bir ev. Fazlası, Selman'a göre israf. İnsan düşünüyor ve iyi anlıyor ki elbette bu gibi insanlar bütün dünyayı fethederler.

Bizi Zillete Düşüren Lüks Hayattır!

Siz Muhammed Celal Kişk diye birini duydunuz mu? Bu komünist bir yazardı. Sonra İslâm'a döndü. Kendisinin birkaç kitapçığı bulunmaktadır. Bu önemli yazar 1969–1970 yıllarında Ürdün'de Fedailer Teşkilatı kurulunca gelip bizi ziyaret etti. Biz orada da aynen buradaki nizam ve intizamı uyguluyorduk. Bizi ziyaret eden misafirler bile nöbet tutuyorlar, Fedailerin içtiklerinden içiyor, yediklerinden yiyorlardı. Aslında biz, bugünlerde eskiden yiyip içtiklerimizin çok daha iyisini yiyip içiyoruz. O gün bizim ana besin maddelerimiz mercimek ve zeytindi. Nöbet sırası Muhammed Celal'e gelmişti. Bu arada Amman'dan bir kardeşimiz geldi ve kampa bir sandık elma getirdi. Herkese birer elma dağıttılar, Muhammed Celal'e de bir elma düşmüştü. Nöbet beklerken buna bir tabak mercimek, bir tane de elma gönderildi. O bir elmayı görünce: **"Ben neler görüyorum, bu bir rüya mı, yoksa hayal mi?**

Veya gerçek mi? Elma ha! Kampta elma!" diye konuşmaya başladı. Sonunda ise şöyle dedi: **"Vallahi herhangi bir Arap devleti sizin yaşadığınız hayat sistemi gibi bir hayat yaşayacak olsa, değil ki İsrail'i bütün dünyayı fethederiz."**

Gerçekten kardeşler, bizi düşmanlara boğazlatan, kendimizi zillete düşüren, başımız yere eğdiren ne? Lüks tüketim maddeleri dışında ne olabilir ki? Bizi düşmanlarımıza mağlup eden mercedesler, apartmanlar, villalar vb. lüks tüketim eşyalarıdır. Müslümanlar dahi bankalara gidip faizle kredi alıyorlar. Bunu biliyor musunuz ne için alıyorlar? Apartman yapmak için... Aylık gelirini artırmak için... Hâlbuki kanaatle yaşayacak olsa buna asla ihtiyaç hissetmez. Bizim burada her birimizin masrafı ne kadar? Ey Ebu Ömer! (bu zat mutfak sorumlusudur) Bizim aylık masrafımız

kaç para? Yaklaşık 15 rupi, yani her gün üç riyal. Bugün bir riyal beş rupi etmektedir.

Yani bizler günde 3 riyal harcıyoruz. Ayda ise 90 riyal harcamış oluyoruz. Farz edelim ki kendimiz için 90 riyal harcadık, 90 riyal da hanımımız için harcadık. 180 riyal eder. Her bir çocuk için de ayda 45 riyal harcadığımızı kabul edelim. Böylece normal bir ailenin aylık masrafı 460 riyal eder. (Ana-baba ve altı çocuktan oluşan bir aileye bu kadar para yeter) Bu şekilde yaşayan bir insan rahat bir hayat sürer. Bizler bu kadar bir meblağ ile yetinecek olursak yeryüzünde hangi yaratık bizi zelil bırakabilir? Fakat ne yazık ki bizler normal yaşantıyı bırakmışız. Kanaat diye bir şey bilmiyoruz. Herhangi bir kimse bir yerde iyiliği emretse veya bir mescitte kötülüğü yasaklasa hemen ay sonundaki maaşının hesabım yapıyor. Çünkü ay sonunda değil 460 riyal, 6500 riyal alıyor ve kendi kendine düşünüyor. Ay

sonunda bu parayı alamazsam ne yaparım? Hangi işle meşgul olabilirim? Çünkü dünyada çok lüks bir hayat sürdürüyor. Altında Mercedes, ya apartmanlar dikiyor veya villalarda yaşıyor. Elbette ki böyle bir insan normal bir yaşantı sürdüremez. Bu nedenle zilleti kabul ediyor. Devlet yetkililerinden herhangi birine karşı çıkma cesareti gösteremiyor. Hatta bir polise bile muhalefet edemiyor. Velev ki bu davranışı sabah akşam âlemlerin rabbi olan Allah'ı gazaplandırmaya sürüklesin. Bunu umursamıyor.

İşte bütün bu örnekler gösteriyor ki sahabe-i kiram bize göre adeta yeryüzünde yürüyen elbiseli meleklerdi. Onlar ahlâkları ile meleklerdi... Maddi ve manevi temizlikleri ile netlikleri ile, arınmış olmaları ile, kahramanlıkları ile, atılganlıkları ile melekti onlar, melek! Şairin dediği gibi;

Onlar aslandı aslan, fakat insanların eski elbiselerini giymişlerdi.

İşte bu nedenle yüce Mevlâ onlar için: **"İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur"** (Tevbe, 100) buyurmuştur. Aman yarabbi! Bu ne beyan! Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular. Kim bu kahramanlar? İlk iman edenler, sâbikûnlar. Buradaki sâbikûndan maksat Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan sahabelerdir.

Hz. Ömer, bu ayette geçen **"sâbikûn (önce iman edenler)"** ifadesinden maksadın sadece muhacirler olduğu kanaatine vararak bu ayet-i kerimeyi ona göre okumuştur. Fakat sahabeler Ömer'e:

"Sen yanılıyorsun, Kur'ân senin söylediğinin tersini söylüyor. Çünkü Kurân'a göre sâbikûn hem muhacirler, hem de ensardır" demişlerdir. Böylece sâbikûn'dan maksadın Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan hem muhacirin hem de ensar olduğunu belirtmişlerdir. Bunların sayısı ise iki bine varmamaktadır. Çünkü Hudeybiye sulhünde bin dört yüz küsur veya bin beş yüz sahabe bulunmuştur. Buna göre Halid b. Velid ve Amr b. el-As hicretin yedinci yılında müslüman oldukları için sâbikûndan sayılmamışlardır. Çünkü Hudeybiye sulhu hicretin altıncı yılının Zilkade ayında gerçekleşmiştir.

İşte bu nedenledir ki Halid bin Velid ile Abdurrahman bin Avf arasında bir ihtilaf olmuştu. Halid bin Velid, Allah Rasulü tarafından Seyfullahi'l-meslûl (Allah'ın yalın kılıcı) diye isimlendirilmişti. Halid bin Velid, Abdurrahman bin Avf'a hakaret eder.

Bunun üzerine Rasulullah (sav) Halid'e kızarak: **"Yavaş ol, Halid! Sahabelerime sövme"** der. Buradan da anlaşılıyor ki Hudeybiye sulhünden önce Abdurrahman b. Avf gibi müslüman olanların özel bir durumları vardır. Bu nedenle Rasulullah (sav) Halid b. Velid'e: **"Sahabelerime sövme"** demiştir. Bu da gösteriyor ki sâbikûn ifadesinden maksat, önce iman eden Müslümanlardır.

Önce iman eden Müslümanların Allah Teala tarafından bu şekilde vasıflandırılmaları boşuna değildir. Çünkü İslâm onların çabaları ile yükselmiş ve onların omuzları üzerinde ayakta durabilmiştir. Dolayısıyla Rasulullah Halid'e: **"Yavaş ol, ey Halid! Sahabelerime sövme. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şayet sizler Uhud dağı kadar altın infak etseniz onlardan birinin ne bir ölçeğine erişebilir ne de yarım ölçeğine"**

buyurmuştur. Çünkü önce müslüman olmanın büyük bir değeri vardır. İlk fedakârlığı bunlar yapmışlar, yolun çilesine bunlar katlanmışlar, çoluk çocuklarını, vatanlarını, mallarını ve her şeylerini bunlar terk etmişler, dinin zafere ulaşıp yayılması için her şeylerini bunlar harcamışlardır.

Bu nedenledir ki rahat anlarda müslüman olanların mükâfatları, sıkıntılı ve dar günlerde müslüman olanların mükâfatlarından daha azdır.

Mücahit Liderleri Olmasaydı Afganistan Rusya'nın Olurdu!

Şu anda Afgan cihadında 200 bin veya 300 bin silahlı mücahid bulunmaktadır. Bu insanlar Afganistan içerisinde ilerlemekte, zaferden zafere koşmaktadırlar. Bu insanların tümü kazandıkları zaferi Afganistan'da cihadı ilk başlatan liderlere borçludurlar. Şayet Sayyaf, Hikmetyar ve

Rabbani olmasaydı ve bunlar Afganistan'da tek bir kurşun dahi sıkılmamışken İslâmi çalışmaları yönlendirmeselerdi, Afganistan'da bu kadar mücahid olamazdı. Burada şu gerçeği söylemek gerekir ki, Hikmetyar ismindeki bu genç olmasaydı Allah bilir ya bu memleket harabeye dönüşürdü ve Afganistan, Buhara ve Semerkand gibi Rusya'nın bir parçası olurdu. Ve artık her şey bitmiş olurdu. Fakat Hikmetyar 24 yaşından itibaren Afgan Kralı Davudhan'a karşı açıkça direnişe geçti ve ısrar etti. Çevresinde bulunanlar: "Yavaş ol, şu an biz buna karşı koyamayız" edilerse de Hikmetyar dinlemedi. "Bunlara karşı mutlaka silahlı direnişe geçmek gerekir" dedi. Diğer müslümanlar: "Biz basın-yayın yolu ile belli kişilere suikast yaparak direnişe geçelim" dedilerse de Hikmetyar bunu da kabul etmedi, silahlı mücadeleyi seçti. Ona: "Peki kaç tane gencin var?" diye sordular. O da:

"Otuz genç" dedi. Evet, Hikmetyar savaşı 30 gençle başlattı. Bu otuz gencin çoğu şehid edildi. Fakat onların bu temiz kanları adeta bir nur gibi Afgan halkının önünü aydınlattı ve onları cihada çekti. Şu an Şehid Habiburrahman Camii Hikmetyar'in arkadaşlarından şehid edilen mühendis Habiburrahman'ın ismi ile yapılmıştır. Habiburrahman İslâmî hareketin genel sekreteri idi. Bu genç, daha ortaokulda iken bile o kadar temiz ruhlu ve pak kalpli idi ki, inanır mısınız ağaçların ve taşların Allah'ı teşbih ettiklerini işitiyordu.

Sayyaf diyor ki: "Bu insan üniversiteye girdiğinde kalbinin katılaştığından şikâyetçi oluyordu. Diyorlar ki: "Bu zat konuştuğunda adeta bir Seyyid Kutub, bir Hasan el-Benna gibi konuşuyordu. İşte bu mühendis Habiburrahman'dı!" Aslında mühendislik fakültesinde sadece iki sene okumuştu. Hikmetyar da bir buçuk sene. Tahsillerini

bitirememişlerdi. Fakat bunlar adeta ateş saçan gayretli ve canlı gençlerdi. Arkadaşları Habiburrahman'a:

"Niçin kalbin bu kadar katı?" diye sorduklarında o şu cevabı veriyordu:

"Ben daha önceleri ağaç ve taşların tesbihlerini işitiyordum. Fakat üniversiteye girdiğimizden beri açık saçık kızları ve çeşitli münkeratı gördük. Bu görüntü ve bu kerametler bizden kaybolup gitti."

Aslında Kabil Üniversitesi modern bir üniversiteydi. Cidde Üniversitesi gibi, kızlar ayrı erkekler ayrı eğitim görmüyorlardı. Karma eğitim görüyorlardı. Bu bakımdan burası büyük ve modern! Bir üniversiteydi. Hülasa, Afganistan'da cihadı başlatan müslümanlar seçkin ve net kişilerdi. Yoksa bu cihadı normal insanların başlatmaları mümkün müydü? Çünkü yüce Mevlâ:

"Bozgunculuk çıkaranların amellerini asla hedefine ulaştırmaz." (Yunus, 81)

Gerçekten de Afgan liderleri net ve temiz kimselerdi. Bugün hâlâ Hikmetyar bütün aile efradına ayda yalnız 1500 rupi harcamaktadır. 2000'e ulaştığında aile efradını hesaba çekmekte ve kınamaktadır. Yani bu miktar 400 riyal etmektedir. Ben kendisine dedim ki:

"Bu sana yetiyor mu?" Dedi ki:

"Masraflar defterini getirin." Fiilen açtım baktım ki her gün otuz ile altmış rupi arasında masrafı var. Hikmetyar dedi ki:

"Bizim Arap ziyaretçilerimiz çokça geldiklerinde Fanta, Pepsi Cola gibi meşrubatlar alınca aylık masrafımız 2000 rupiye ulaşıyor. Görüyor musunuz, Arap ziyaretçiler çoğalınca meşrubat parası masrafları yükseltiyor. Ee, Araplar muhterem insanlar. Soğuk bir şey içmeleri lâzım. Çay

may kabul etmezler. Velhasıl bir cihad önderi ayda 400 riyal ile yaşayabiliyor.

Cihadın önderlerinden biri de Sayyaf'tır. Şu an gidin evine bakın, çocukları sıcaktan kavruluyorlar. Bunlara herhangi bir klima almamakta diretiyor. Suudlu biri dedi ki:

"Ey Şeyh Sayyaf! Bende iki tane klima var. Ben şu an memlekete gidiyorum. Birini al senin olsun." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Vallahi ben evime klima koymaktan hayâ ederim. Çünkü göçmenler çadırlarda sıcaktan ölüyorlar, pervane dahi bulamıyorlar. Bende pervane var. Nasıl olur da onu kaldırıp yerine klima koyabilirim?"

Vallahi ben Sayyaf'ın yanında bulunuyordum. Birileri dedi ki:

"Ben sana evimdeki halıları hediye etmek istiyorum." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Ben evime halı mı koyacağım, sen bunu bana nasıl reva görüyorsun?" Evet,

onlar hasırların üzerinde yaşıyorlar. Siz zannetmeyin ki bu önderler rastgele ailelerin çocukları, sokaklardan toplanıp gelmişler... Hayır, bunlar belli ailelerin çocukları. Dünya nimetlerinin ne olduklarını biliyorlar. Bakıyorsun ki bir genç çıkıp geliyor, Peşaver'de bir-iki gün kalıyor. Maaşallah, Afgan cihadının bu tün sırlarına vâkıf oluyor, memleketine dönüp Afganlılar aleyhine veryansın ediyor: "Bunlar bidatçi insanlar; Hikmetyar, Sayyaf, Rabbani bid'at ehliler, Afganistan'da cihad diye bir şey yok" şeklinde iftiraları yayıp duruyorlar. Bu efendiye üç gün içinde Peşaver'de her şey ayan oluyor. Her yönden ilham alıyor (!) Bu hususta şairin de dediği gibi:

Vay halinize, mücahidler hakkındaki kınamalarınızı azaltın Yahut da onların tuttukları cepheleri siz doldurun

Bu adamlar tam on üç yıldır savaşa devam ediyorlar. Değerli kardeş, muhterem

misafir, saygıdeğer zat! Sen Peşaver'de kaç gün oturdun da memleketine dönüp hakkı haykırmaya çalışıyorsun (!) Afgan mücahitlerinin kusurlarını yaymayı bir hak ve bir hayır sayıyorsun. Sen daha altı yaşında iken bu cihad İslâm bayrağını yüceltmek için başlamıştı. Sen daha süt emiyor, mama yiyordun...

On üç sene, az değil, tam on üç sene... Sen bu mücahitlerin aile fertlerini gözden geçirdiğinde her birinin nice yakınlarını kaybettiğini görürsün. Meselâ kısa bir süre önce Safiyullah şehid edildi. Bu ailesinin 14. şehidi idi. Yine Abdülvedüd şehid edildi. Bu da ailesinin 60. şehidiydi. Şimdi bizim beyefendi indirimli bilet almış, başkalarının hesabına gelmiş, üç-dört gün Peşaver'de kalmış, her şeyi keşfetmiş ve bunları yaymak için derhal memleketine dönmüş (!)

Kardeşler! Gençler beni çok üzmüştür. Hac sırasında karşılaştığım gençler: **"Biz**

cihada gelmek istiyorduk, ancak oraya gidip gelen birçok genç bize: Afganistan'a gitmeyiniz, orada cihad yoktur, birçok bid'at ve şirk işlenmektedir, dediler." Bunun üzerine ben: **"Ey aziz kardeşim! Gelin ve gözlerinizle görün. Gel, kendi gözünle şirkleri ya da bidatleri gör"** dedim. Hasbunallahi ve nime'l-vekil! (Allah bize yeter, o ne güzel vekildir). Bu insanlar, Afganistan'dan döndükten sonra kendi milletlerine Afganistan'daki zaferleri, Allah'ın mücahidlere nasib ettiği kerametleri müjdelemek, dünyanın en kuvvetli devletinin karşısında en azından sekiz yıldır gösterilen bu direnişi anlatmak yerine böyle laflar yaymaktadırlar. Ey cemaat! Afgan halkının sekiz yıl boyunca Rusya'nın karşısında durabilmesi beşer aklının alamayacağı harikulade bir olaydır.

Şeyh İbn Baz'a Afganistan'daki zaferleri anlatıp şu kadar tank, şu kadar uçak

düşürdük dediğimde bana: **"Allah'a hamd olsun, biz Rusya'nın karşısında yedi gün dahi durabileceklerini zannetmiyorduk. Yedi yıl nasıl geçti?"** dedi. Artık sizler dininde cahil olan kimselerle, dinini bilen insanın ne kadar farklı olduğunu karşılaştırıp anlayın. Cahil kimse sahibini sevdiğinden dolayı öldüren şu ayı gibidir. Anlatıldığına göre bir ayı varmış. Sahibini çokça severmiş. Sinekler sahibine konmuşlar. Ayı sahibini çok sevdiği için sinekleri kovmuş. Fakat arsız sinekler kovdukça geri gelmişler. Bunun üzerine ayı gidip büyük bir taş alıp gelmiş, sahibinin yüzüne konan sineğin başına indirmiş. Böylece sineği de sahibini de öldürmüş. Ee bu ayı! Dünyanın yıkılacağının hesabını mı yapacaktı sanki? Onun için mühim olan sineği kovmaktı. İşte Afganistan'a cihada gelip de derhal geri dönüp yaygara koparanlar da tıpkı bu ayıya benzemektedirler. Onlar için önemli olan

tasarladıkları gerçeği söylemektir. Bunu söylerken Allah'ın İslâm ümmetinin her yerde başını yukarı kaldırdığı Afgan cihadını mı yaralamış, onun umurunda değildir. Elbette ki bu tür şeyler caiz değildir. Bir iki insanın muska taşıdığını görerek aleyhte propagandaya girişmek yakışık almaz.

97 – 104. AYETLERİN TEFSİRİ

97 Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha fenadırlar ve Allah'ın peygamberine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah, her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

98 Bedevilerden bir kısmı da, Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler. Şiddetli felâket onların başına gelsin! Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

99 Bedevilerden bir kısmı da, Allah'a ve âhiret gününe iman eder. Harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar. İyi bilinmelidir ki, bu, onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah, onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

100 İlk amel eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah, onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar, orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

101 Çevrenizdeki bedevilerden münafıklar olduğu gibi, bizzat Medine halkından da münafıklığı huy edinenler vardır. Ey Peygamber! Onları sen bilmezsin, Biz biliriz. Yakında onlara iki defa azap

edeceğiz. Sonra da onlar büyük bir azaba uğratılacaklar.

102 Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki, Allah onların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

103 Ey Peygamber! Onların mallarından sadaka al ki, bununla onları manevi kirlerden temizlemiş ve derecelerini yüceltmiş olasın. Onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için bir huzur kaynağıdır. Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

104 Onlar bilmediler mi ki? Kullarının yaptığı tevbeyi ancak Allah kabul eder. Sadakalarını da ancak O, kabul eder. Ve Allah, tevbeleri çokça kabul edendir, çok merhametli olandır.

Önceki ayet-i kerimelerde çölde yaşayan bedeviler üç sınıfa ayrıldıkları gibi, ondan sonra gelen ayetler de Medine ve çevresinde yaşayan insanları üç sınıfa ayırmıştır. Bu sınıflardan **birincisi: "İman edenler"** sınıfıdır. Bunlar da kendi aralarında iki kısma ayrılmışlardır.

a. Muhacirin ve Ensar'dan ilk iman edenler

b. İyilik yaparak onlara tabi olanlardır.

İkincisi ise: Bedevilerden ve Medine'de yaşayan insanlardan **"münafık olanlar"** dır.

Üçüncü sınıf da: İman ettikleri halde **"günah işleyen"** salih amellerine itiraf ettikleri günahları katan sınıftır. Allah Teala bu sınıfın tevbesini kabul edeceği ümidini vermiştir.

Zikredilen bu üç sınıftan birincisi ayet-i kerimenin de ifade ettiği gibi ilk iman eden muhacirler ve ensardır. Tabii ki bu iki sınıf da İslâm'ın beşiği ve müstahkem kalesi olan ve

imanın karargâhı olan Medine-i Münevvere'de yaşayan bir topluluktu. Peygamber Efendimiz (sav) Medine-i Münevvere hakkında şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki iman yılanın deliğine sığınıp orada kıvrılıp kaldığı gibi Medine'ye sığınıp orada kümeleşecektir."** (Buhari, Kitap Medine, bab, 6; Müslim Kitap İman, bab: 232, 233)

Birinci sınıf, iman eden muhacirler ile ensardır. Ancak muhacirin ve ensarın bu ayet-i kerimede zikredilen ilk iman edenler ifadesinden kimlerin kastedildiği hususunda farklı görüşler ileri sürülmüştür.

1. Said b. el-Müseyyeb'e göre ilk iman eden muhacirler ve ensardan maksat her iki kıbleye de namaz kılan Müslümanlardır. Yani hicretten itibaren on altı veya on yedi ay geçmeden Müslüman olan kimselerdir. Başka bir ifade ile hicretten bir sene dört ay sonraya kadar müslüman olan kimselerdir.

2. Diğer bir kısım âlimlere göre burada zikredilen ilk iman edenlerden maksat Hudeybiye antlaşmasında bulunanlardır. Hudeybiye antlaşması ise hicretin altıncı yılı Zilkade ayında meydana gelmiştir.

Ancak ilk iman eden muhacirler ve ensar da kendi aralarında derece bakımından çeşitli mertebelere sahiptirler. Ehl-i Sünnet'e göre ilk iman edenlerin üstünlük derecelerine göre sıralanmaları şöyledir: Rasulullah'tan sonra en üstün derecede olan Ebu Bekir, sonra Ömer, sonra Osman, sonra ise Hz. Ali'dir (Allah hepsinden razı olsun). Bunlardan sonra ise cennetle müjdelenmiş olan on kişiden geriye kalan altısıdır. Bunlar ise Sa'd b. Ebi Vakkas, Said b. Zeyd, Talha b. Ubeydullah, Zübeyr b. el-Avvam, Abdurrahman b. Avf ve Ebu Ubeyde bin el-Cerrah'tır. Bu zikredilenlerin hepsi de ilk müslüman olan muhacirlerdendir. Bu hususta Hz. Ömer'in

oğlu Abdullah diyor ki: "Rasulullah'ın sahabeleri hiç bir kimseyi Ebu Bekir'e denk tutmuyorlardı. Ondan sonra Ömer'i, ondan sonra Osman'ı görüyorlardı. Sonra sahabeler arasında herhangi bir üstünlük gözetmiyorlardı."

Görüldüğü gibi Abdullah dördüncü sırada Hz. Ali'yi zikretmemiştir. Ancak ehl-i sünnet ve'l-cemaat itikadına göre Hz. Ali dördüncü halife olarak fazilet bakımından da dördüncü sıradadır.

Birinci tabaka: **"Muhacirlerden ve ensardan en ileri ve önde gelenlerle..."** Bunlar kimlerdir? Said İbnü'l-Müseyyeb şöyle demektedir: Bunlar iki kıbleye de namaz kılanlardır. Yani hicretten altı veya yedi ay sonrasına kadar müslüman olanlardır. Hicretten bir yıl dört ay sonrasına kadar süre içerisinde İslâm'a girenler bu sınıftan sayılırlar. Bazı kimseler ise bu sınıfın, Hudeybiye antlaşmasında bulunanlar

olduğunu söylemişlerdir. Hudeybiye antlaşması ise, hicretin altıncı yılı Zilkade ayında olmuştur. Bu antlaşmadan önce müslüman olanlar bu ayet-i kerimenin kapsamı içerisine girmekte ve birinci tabakadan olmaktadırlar.

Aşere-i mübeşşereden sonra Bedir savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Yukarıda zikredilen ve cennetle müjdelenen on sahabenin tümü Bedir savaşına katılmışlar, sadece Hz. Osman katılmamıştır. Çünkü o Rasulullah'ın emri ile hanımı Rukiyye'nin hastalığı yüzünden ona bakmak için Medine'de kalmıştır. Öyle ki, Rasulullah Bedir savaşında iken Hz. Rukiyye vefat etmiştir. Rasulullah Rukiyye'den sonra Hz. Osman'ı diğer kızı Ümmü Gülsüm ile evlendirmiş ve Bedir savaşına katılmamasına rağmen Hz. Osman'a Bedir ganimetlerinden pay ayırmıştır.

Bedir'e katılan sahabelerden sonra ise Uhud savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Bilindiği gibi Bedir'e katılanların sayısı üç yüz on küsur, Uhud savaşına katılanların sayısı ise yaklaşık yedi yüzdür. Uhud savaşına katılanlardan sonra Hendek savaşına katılan müslümanlar gelmektedir.

Bunlardan sonra Hudeybiye sulhuna katılan müslümanlar, onlardan sonra ise Tebük savaşına katılan ve haklarında şu âyet-i kerime nazil olan müslümanlar gelmektedir: **"Yemin olsun ki Allah Peygamber'in - içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken - sıkıntılı zamanda peygambere tabi olan muhacirlerle ensarın tevbelerini kabul etti..."** (Tevbe, 117) İşte birinci tabakadan olan sahabe-i kiramın kendi aralarındaki üstünlük dereceleri ehl-i sünnet ve'1-cemaate göre bu şekilde sıralanmaktadır. Ancak üzülerek şunu ifade etmek gerekir ki Şia gibi bir kısım

mezhepler sahabelerden bazılarına kin gütmekte, onları tahkir etmekte yahut onların Rasulullah'ın ölümünden sonra dinden çıktıklarına hüküm vermektedirler. Bunlar ifrat ve tefrite kaçan mezheplerdir. Meselâ Hariciler Hz. Ali (ra)'ın o yüce şerefine gölge düşürmeye kalkışırlarken, Şiiler de Hz. Ebu Bekir'e, Ömer'e ve Osman'a buğz etmeye kalkışmışlardır. Biz bunların yaptıklarından Allah'a sığınırız. Bunlar gerçekten haktan mahrum kalan insanlardır. Çünkü bunlar, bu iddiaları ile Rasulullah'ın kendisine en yakın olan insanları eğitmede başarısız kaldığını söylemiş gibi bir duruma düşmüşlerdir. Bu hususta ehl-i sünnet ve'l-cemaat ile Şiiler'in Rasulullah'a, eğiticiliği hususunda hangi nazarla baktığını bir düşünün. Rasulullah'ın çevresinde sahabeleri bulunacak ve Rasulullah bütün gücü ile bunları eğitecek. Şimdi bunlar Rasulullah'tan sonra beşeriyetin

en hayırlısı mı olacaklar, yoksa en şerlileri mi? İşte Ehl-i Sünnet birinci şıkkı esas almış, Rasulullah'tan sonra sahabelerinin beşeriyetin en hayırlı insanları olduğunu söylemiştir. Allah, Rasulullah'ın eli ile bu insanları yetiştirmiştir. Bunların hepsi tertemiz, seçkin, üstün takva sahibi insanlardır. Ne var ki Şiiler bu sahabeler hakkında: **"Bunlar dinden çıkan zındıklardır, Tacirlerdir, hüsrana uğramışlardır. Bunların içinden bir ikisini çıkar, geriye kalanları hırsızlar, (hâşâ ve hâşâ) domuzlardır"** şeklinde ifadeler kullanmışlardır. Kitapları okunduğunda Ebu Bekir, Ömer, Osman'ın zındıklığına hükmettikleri yani bunların görünürde mümin olsalar da, içlerinde küfrü gizledikleri görülmektedir. Bunların en iyi yaklaşımı ile bu sahabeler iman ettikten sonra tekrar mürted olmuşlardır. Bu nasıl bir inanç? Nasıl bir saygı? Rasulullah'ı nasıl tazim? Rasulullah nasıl olur da iki kızını birden zındık diye

vasıflandırdıkları Osman ile evlendirir? Niçin gökten vahiy getiren Cebrail, ölümünden sonra bu zatların dinden çıkacaklarını ve bunlarla hısımlık yapmaması gerektiğini Rasulullah'a bildirmemiştir? Ve ona: **"Dikkat et, senden sonra Ebu Bekir, Osman ve Ömer dinden çıkacaklar! Kur'ân ve Sünnet'e muhalefet edecekler!"** dememiştir? Diğer yandan Rasulullah'ın Ebu Bekir ve Ömer için bu kadar hüsn-i şehadette bulunması nerede kalacaktır? Rasulullah bunları yirmi üç sene boyunca eğitecek, her girdiği yere Ebu Bekir ve Ömer ile girecek, her çıktığı yerden onlarla beraber çıkacak, buna rağmen diğer müslümanlar Rasulullah'tan faydalanacaklar, bunlar faydalanmış olmayacaklardır. Vakıa Şiilerin sahabe hakkındaki görüşleri Rasulullah'ın peygamberlik makamına gölge düşürmektedir. Rasulullah'ın yüce makamını

yaralamakta ve onu itham etmektedir. Aziz ve celil olan Allah Rasulullah'ı uyaramaz: **"Senden sonra sakın Ebu Bekir'i, Ömer'i, Osman'ı halife seçmesinler"** diye emir buyuramaz mıydı? "Sen bunları çevrenden uzaklaştır. Osman kızlarını boşasın, sen de Aişe'yi boşa" diye uyarı gelemez miydi? Çünkü Şiiler, hakkında Nur Suresinde on ayet inen Hz. Aişe için bile: **"Bu ayetler onun hakkında nazil olmamıştır, ayetlerde zikredilen ifk olayı aslında Aişe ilgili değildir"** demişler, böylece onun temizliğini yaralamaya çalışmışlardır. Böylece Allah onları bildikleri halde saptırmıştır.

Ebu Bekir'e gelince; bizzat Kur'ân-ı Kerim'in açık ifadesi ile onun Rasulullah'ın arkadaşı olduğu zikredilmiş ve Allah'ın Ebu Bekir'in yanında olduğu beyan edilmiş ve şöyle buyrulmuştur:

"Siz Peygamber'e yardım etmeseniz de Allah ona yardım etti. Hani bir zaman

Peygamber iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu..." (Tevbe, 40)

Peki, Şiiler Kur'ân-ı Kerim'in bu açık nassı karşısında ve bu husus ile ilgili diğer sahih hadisler karşısında ne yapacaklardır?

Ehl-i Sünnet Hz. Ali'nin, Hz. Osman ve diğer sahabeler gibi üstün sahabelerden olduğuna itikat etmektedir. Çünkü Rasulullah Hz. Ali için şöyle buyurmuştur: **"Şimdi sen, Musa'ya göre Harun'un derecesi ne ise, senin de bana göre aynı derecede olmana razı olmaz mısın?"** (Buhari, Fedaili Sahabe, bab: 9; Tirmizi Kit. Menakıb, bab: 20)

Diğer yandan Rasulullah yeryüzünün en hayırlı hanımlarından olan öz kızı Fatıma'yı Hz. Ali ile evlendirmiştir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde

şöyle buyurmuştur: **"Cennetteki kadınların en hayırlıları şu dört kadındır: Müzahim kızı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed kızı Fatıma'dır."** Ancak âlimler bu hanımlardan hangisinin en üstün olduğu hususunda ihtilâf etmişlerdir. Hz. Fatıma mı, Meryem mi, yoksa başka biri mi? İslâm ifrat ve tefritten uzak, itidali muhafaza eden bir dindir.

Şayet bu Kur'ân Allah katından inmemiş ve Rasulullah tarafından uydurulmuş bir kitap olsaydı, Rasulullah Kuran'a en sevdiği bir insan olan Hz. Aişe'nin ismini yazardı veya her zaman sitayişle bahsettiği Hz. Hatice'nin adını yazardı. Fakat Kuran'da bunların ismi zikredilmedi, Hz. Meryem'in ismi zikredildi ve şöyle buyruldu: **"Ey Meryem! Şüphesiz ki Allah seni seçti, temizledi ve seni âlemlerin kadınlarından üstün kıldı."** (Ali İmran, 42)

Yine bu Kur'ân Rasulullah tarafından uydurulan bir kitap olsaydı Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın ve Ali'nin adlarını ona yazardı. Fakat bunlardan hiçbirinin, hatta Zeyd b. Sabit dışında hiçbir sahabenin ismi Kur'ân-ı Kerim'de zikredilmedi. Bu da gösteriyor ki, İslâm dini ifrat ve tefritten uzak, herkese lâyık olduğu mertebe ve fazileti tanıyan bir dindir. İşte Ehl-i Sünnet bu şekilde bir yol tutmuştur. Bizi Ehl-i Sünnet ve'1-cemaatten kılan Allah'a hamd olsun. Bu Allah'ın bize büyük bir lütfudur. Hâlbuki ehl-i Sünnet'e mensup olmayanlar, beşeriyetin en hayırlısı olan bu insanları en kötü sıfatlarla sıfatlandırmaktadırlar. Bunları sadece günahkârlar değil, zındıklar diye vasıflandırmışlardır. Yani günahkâr olsalardı, Müslümanlıkları devam edecekti. Zındık olunca İslâm'dan dahi çıkmış sayılıyorlar onlara göre.

Bir gün, Medine-i Münevvere'de Rasulullah'in mescidinde bulunuyordum. Bir de baktım ki, bir Şii Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'e sesinin çıktığı kadarı ile bağırıp küfrediyor. Allah bizleri bu tür yaklaşımlardan uzaklaştırsın. Bazen insan sağlam bir inanca sahip olur da az bir amel işlerse büyük bir mükâfat elde edebilir. Fakat inancı sakat olan, çok amel işlese de mükâfatı gider, yok olur.

Şiiler Rasulullah'ın sahabelerinden dört veya beş tanesini ayırıyor, diğerleri hakkında: **"Bunlar facirdir, bunlar zındıktır, bunlar şöyle şöyle yapmışlardır"** şeklinde ithamlarda bulunuyorlar. Bize göre Şiiler'in bu davranışı ancak yahudilerin planları ve Abdullah bin Sebe gibi münafıkların ortaya attığı hile ve desiselerden beslenmiştir. Ne yazık ki onların nesilleri bu gibi görüşleri benimseyip, günümüze kadar devam

ettirmişlerdir. Onlar, Rasulullah'ın çevresinde bulunan sahabeleri hor, hakir görmüşlerdir.

Ayet-i kerimede muhacir ve ensar aynı derecede zikredilmişlerdir. Aslında bu Allah Teala'nın ensara verdiği en büyük bir lütuftur. Çünkü ensar, muhacirlerin yaşadığı sıkıntılı günlerden, yaptıkları fedakârlıklarından ve vatanlarını bırakıp hicret etmelerinden sonra iman etmişlerdir. Gerçekten de muhacirler Allah'ın dinini muzaffer kılmak için çok büyük fedakârlıklarda bulunmuşlar ve büyük bedeller ödemişlerdir. Bununla birlikte aziz ve celil olan Allah, ensarın ilk müslüman olanlarını da bunlarla birlikte anmış, kıblenin Kudüs'ten Kâbe'ye çevrilmesinden önce müslüman olan kimseleri muhacirlerle denk tutmuştur.

Ayet-i kerimede geçen müminlerin ikinci sınıfı ise, iyilik yaparak ilk iman eden muhacir ve ensara uyanlardır. Yani tabiindir.

Bilindiği üzere bütün ümmetin ittifakı ile erkeklerden ilk iman eden Ebu Bekir, kadınlardan Hatice, çocuklardan Ali, kölelerden Bilal, azatlı kölelerden ise Zeyd'dir. Hz. Ali, Rasulullah'a peygamberlik geldiğinde henüz küçüktü ve Rasulullah tarafından bakılıp yetiştirilmekte idi. Çünkü Kureyşliler kıtlık yılları ve açlıkla karşı karşıya kalmışlardı. Bu nedenle Rasulullah amcası Ebu Talib'den oğlu Ali'yi alıp kendi evinde bakıyordu. Rasulullah'a vahiy gelince bütün akrabalarını çağırıp onlara davetini tebliğ etti, fakat akrabaları ona karşı geldiler. Bunun üzerine Rasulullah: **"Peki, sizden bana kim yardımcı olur?"** sorusunu sordu. Hz. Ali henüz yedi yaşında idi, ayağa kalktı ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! Sana ben yardımcı olacağım"** cevabını verdi. Hz. Zübeyr'in de sekiz yaşında iken müslüman olduğu rivayet edilmiştir. Daha sonra ise cennet ile müjdelenenlerden diğer altı kişi müslüman

oldular. Ancak Ömer daha geç müslüman olmuştu. Bu sahabeler Allah yolunda çok şeylerini feda ettiler. Sa'd b. Ebi Vakkas da müslüman olanların yedincisidir. Utbe bin Gazvan da ilk müslüman olan ve Rasulullah'ın çevresinde halkalanan yedi kişiden biridir. Bu hususta Utbe diyor ki: **"Ben Rasulullah ile birlikte müslüman olanların yedincisiydim. Bizim ağaç yapraklarından başka yemeğimiz yoktu. Öyle ki damaklarımız ve avurtlarımız yara olmuştu. Şimdi ise her birimiz bir amir... Ben kendime göre büyük ve Allah katında küçük olmaktan Allah'a sığınırım."**

Mühim olan kişinin insanlar nezdinde değil, Allah katında değerli olmasıdır. Hz. Hamza da geç müslüman olanlardandır.

Bir zamanlar Iraklı Esedoğulları'ndan bir grup insan gelip Hz. Ömer'in Irak'a vali olarak tayin ettiği Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında şunları söyleyerek Ömer'e onu

şikâyet etmişlerdi: "Sa'd malları eşit bir şekilde dağıtmıyor. İdare ettiği insanlara adaletli davranmıyor. Cihad etmek için özel timler göndermiyor. Hatta namaz kılmasını bile bilmiyor." Bunun üzerine Ömer (ra), Sa'd b. Ebi Vakkas'ı yanına çağırır ve ona:

"Ey Ebu İshak! Bu ne? Senin hakkında bana bir takım şeyler geldi." Sa'd b. Ebi Vakkas:

"Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda neler işittin?" der. Hz. Ömer de ona:

"Sen namaz kılmasını bilmiyormuşsun" der. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas güler ve şunları söyler:

"Allah'a yemin olsun ki ben İslâm'da ilk ok atan kimseyim. Ve Rasulullah ile birlikte müslüman olan ilk yedi kişinin yedincisiyim. Öyle ki bizim ağaç yapaklarından başka yiyecek bir şeyimiz yoktu. Bizler tuvalete gittiğimizde adeta koyunların dışkıları gibi

kuru dışkılar çıkarırdık. (Sulu yemek yeme imkânı bulamadıklarından yedikleri ağaç yapraklarının artıkları katı ve sert bir şekilde dışkı yolu ile atılırdı). Şu an ise Esedoğulları benim Müslümanlığıma kusur bularak ayıplamaya kalkışıyorlar. Daha dün müslüman olan Esedoğulları bana İslâm'ı öğretmeye mi kalkışıyorlar? Ey müminlerin emiri! Allah'a yemin olsun ki ben onlara Rasulullah'ın kaldırmış olduğu namaz gibi namaz kıldırıyorum. İlk iki rekâtı uzatıyor, bu rekâtlarda şu sureleri okuyorum. Son iki rekâtı ise kısaltıyorum. (Hülasa Sa'd, ona Buharı'de zikredildiği şekli ile Rasulullah'ın kıldırmış olduğu namazın şeklini vasfetmiştir)." **Hz. Ömer: Ey Ebu İshak! Biz seni zaten böyle tanımıştık"** der.

Bugün Rasulullah'ın namazının nasıl olduğu hususunu öğrenmek isteyenler Sa'd b. Ebi Vakkas'ın burada işaret edilen hadis-i şerifine bakmaktadırlar. Buna rağmen Irak

halkı onun Müslümanlığında kusur bularak onu ayıplamaya girişmişlerdir.

Maalesef Iraklılar'dan birçok hayırlı insanlar olsa da, yine onlardan birçoğu problemli insanlardır. Aslında Baas Partisi Irak'a hâkim olduktan sonra oradaki insanların problemleri ve çeşitli bozgunculukları iyice artmıştır. Baas Partisi bölgede bütün fitne ve fesadın kaynağıdır. Aslında "Baas" kelimesinin lügat manası yayılmak, dağılmak, dirilmek ve hortlamak gibi manalara gelmektedir. Bu parti hortladığı günden itibaren hep çevreye pis kokular saçmaktadır. Baas Partisi mensupları ırkçı olduklarından dolayı Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde vasıflandırdığı gübre böcekleri gibidirler. Adeta devamlı dışkılarla meşgul olan bir halleri vardır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Artık bir takım insanlar ataları ile övünmeyi bıraksınlar. Onların**

ataları cehennemin kömürlerindendir. Aksi takdirde bu övünenler Allah katında durmadan burnu ile gübre iten dışkı böceklerinden daha adi olurlar." (Bkz. Ebu Davud, Kitap Edeb bab: 111; Tirmizi. Kit. Menakıb, bab: 4;Müsned-i imanı Ahmed, c. II, sh. 524)

Başka bir hadis-i şerifte ırkçılığı, kabileciliği ve milliyetçiliği yererek şöyle buyurmuştur: **"Bırakın bu ırkçılığı, o kokuşmuş bir iddiadır."** (Bkz. Buharı, Kit. Tefsir, sure 63, bab: 5, 7; Müslim, Kit. Birr, bab: 64)

Ne yazık ki, son zamanlarda Baas Partisi gibi hamamböcekleri türedi; milliyetçilik ve ırkçılık çöplerini didik didik ediyorlar, çevreye murdar kokular saçıyorlar. Yani bunlar, yayan parti. Ama neyi yayan? Çöplüklerden pis kokuları yayan... Burunları ile pislikleri iten insanlar. Peygamber Efendimiz başka bir hadis-i şerifinde: **"Kim**

cahiliyet gururları ile şeref duyacak olursa, siz ona babasının tenasül organını ısırtın ve ona açık söyleyin, kapalı söylemeyin." (Bkz. Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 136)(Yani babasının tenasül organının peşine düşmesini açıkça söyle)

Görüldüğü gibi Rasulullah açıktan zikrediyor. Bu bakımdan bizlerin de utanmadan bunu açıkça söylememiz gerekiyor. İşte Baas Partisi'ne mensup olan insanların âlemlerin Rabbi olan Allah katında değerleri budur. O partiyi kuran hristiyan ve Michel Aflek ve çevresinde toplananlar, Saddam Hüseyin ve onunla beraber cehennemin yolunu tutanlar bu seviyededir. Bütün âlimlerin ittifakı ile Baas Partisine mensup olan bir insan kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır, kestiği yenmez, böyle bir kadınla evlenilemez, ona selâm verilmez, öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenazesi kılınmaz ve Müslümanların kabrine

defnedilmez. Bunun birçok sebebi vardır. Ezcümle şu sebepleri zikretmek mümkündür:

1. Bunlar, kâfirleri Müslümanlara tercih ederler. Meselâ hristiyan ve komünist Michel Aflek'i müslüman Türkler'e ve müslüman Afganlılar'a tercih ederler,

2. Küfür sancağını yüceltirler. İslâm sancağına savaş açarlar. Ebu Cehil'in sancağı olan küfrün sancağı etrafında toplanmaya davet ederler. İnsanları Arap ırkçılığı sancağına davet ederler. Bunlar şiirlerinde şu sloganları söylemektedirler:

Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir ondan başka din yoktur. Michel Aflek Irak'tan döndüğünde parti gazetelerinin manşetlerinde: **"ilah döndü"** gibi açık küfür cümleleri yer almıştı. **"Ey İlahım, efendim, mabudum, sen bana yetersin..."** deniliyordu.

İşte Michel Aflek ve Baas Partisi budur. Bizler, Baas Partisi'nin hükmünü araştırdık ve Baas Partisi'ne mensup olanların tamamının kâfir olduğu, kestiklerinin yenilmeyeceği, müslüman kızlarla evlenemeyecekleri, onlara selâm verilmeyeceği, selâmlarının alınmayacağı, öldükleri zaman yıkanamayacakları, kefenlenemeyecekleri, cenaze namazlarının kılınmayacağı ve Müslümanların kabirlerine defnolunmayacağı üzerinde ittifak ettik. Bir tanesi çıkarak: **"Şu anda Baas Partisi ve Saddam, Şia'nın karşısında duruyor. Şia, ehlisünnet ve'l-cemaati ve İslâm âlemini tehdit eden en büyük musibettir"** diyebilir. Bunlar tamamen farklı şeylerdir. Saddam'ın kâfir olduğu, İslâm milletinin dışına çıktığı konusu hiçbir delil ve burhan gerektirmeyecek kadar açıktır. Baas Partisi'nin adıyla konuşan, Baas Partisi'ne davette bulunan kimse kâfir olur. Çünkü bu

insanlar bölgede İslâm'ı yok etmiş, Müslümanları zillete düşürmüşlerdir.

Hülasa Iraklı Esedoğulları Sa'd b. Ebi Vakkas için yukarıda zikredilen şikâyeti yapmışlar, Sa'd b. Ebi Vakkas da yine yukarıda zikredilen cevabı vermiştir. Hz. Ömer Iraklılar'ın insaf ölçülerini kaçırdıkları kanaatinde olmasına rağmen, yine de özel bir komisyon oluşturmuş ve Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında malumat toplamak üzere Irak'a göndermiştir. Komisyon Irak'taki bütün mescitleri tarayarak Sa'd hakkında malumat toplamıştır. Nihayet Absoğulları'nın mescidine gelmiştir. Bunların hepsi Sa'd hakkında hüsn-i şehadette bulunmuşlardır. Ancak Absoğullarının mescidinde Ebu Su'de isminde bir adam ayağa kalkıp şunları söylemiştir: **"Muhterem heyet! Siz Sa'd hakkında bizlerden malumat topluyorsunuz. Allah'a yemin olsun ki o, idare ettiği insanlara adaletli davranmıyor, savaş için**

özel timler göndermiyor ve elde edilen malları eşit bir şekilde dağıtmıyor" demiştir. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas Allah'a şöyle niyaz etmiştir**: "Ey Allah'ım! Eğer bu kulun senin rızanı kazanmak için ayağa kalkıp böyle bir tavır takındı ise Sen onu affet. Şayet desinler için, şan ve şeref için böyle bir tavır takındı ise, Sen onun ömrünü uzat, fakirliğini devam ettir ve onu fitneye sürekle."** Bu olayı rivayet eden zat diyor ki: "Ben Sa'd aleyhinde şahitlik eden bu Ebu Su'de'nin çok yaşlandığını ve öyleki kaşlarının yaşlılıktan dolayı gözlerinin üzerine sarktığını gördüm. Bu zat caddelerde kızların peşini kovalıyor, onlara kaş göz ediyordu. Kızlar ona: **"Senin bu halin nedir?"** deyince de o şöyle söylüyordu: **"Ben Sa'd bin Ebi Vakkas'ın bedduasına uğramış, yoldan çıkan bir ihtiyarım."**

Evet Sa'd, duası kabul olunan biriydi...

Meselâ bir defasında Sa'd, Hakem'in kızı Erva ile bir arazi hakkında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Bu hanımın arazisi Sa'd'ın arazisine bitişikti. Sa'd b. Ebi Vakkas dedi ki: "Aslında bu arazi benim. Benim onun arazisinden haksız yere bir parça alacağımı mı zannediyorsun? Ben Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu işittim: **"Kim haksız yere kardeşinin arazisinden bir karış toprak gasb edecek olursa kıyamet gününde yedi kat yeraltından o arazi boynuna dolanmış olduğu halde çıkıp gelecektir."** Yani yedi kat yerin altından gasbettiği arazi topraklarını sırtına yüklenmiş bir halde yukarı doğru tırmanıp gelecektir. Sonra Sa'd: **"Bu arazi onun olsun"** demiş ve kadına şöyle bir bedduada bulunmuştur: **"Ey Allah'ım! Sen bunun gözlerini kör eyle ve onu bu arazisinin üzerinde öldür."** Fiilen Hakem'in kızı Erva gözlerini kaybetmiş ve arazisi üzerinde yürürken kuyuya düşüp ölmüştür.

Ey muhterem kardeşim! Sa'd gibiler ilk iman edenlerdendir. Bunların dualarımüstecabtır. Şu an bizler onların yapıp geriye bıraktıkları güzel eserlerden birer eseriz. Eğer onlar küfrün karşısında sabır ve metanet göstermeselerdi, bugün bizlere İslâm ulaşmaz ve bizler de müslüman olmazdık. Sen hiçbir zaman şunu unutma: Şayet Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin ve benzerlerinin İslâm uğrundaki o büyük fedakârlıkları olmasaydı, İslâm Mekke'nin dışına çıkamaz, bugün yeryüzünde İslâm ve iman diye bir şey bulunmazdı. Bu sebeple Peygamber Efendimiz Bedir savaşında Rabbine şöyle bir münacatta bulunmuştur: **"Ey Allah'ım! Eğer sen bu topluluğu helak edecek olursan artık yeryüzünde asla sana ibadet edilmez."** (Bkz. Müslim, cihad, bab: 58; Müsned-i İmam Ahmed, c. 1, sh. 30, 32)

Bütün bunlardan sonra gelen Müslümanların işledikleri sevaplar kadar bu

ilk müslümanlar sevap kazanmaktadır. Ve bunlardan her birinin sevabı diğerinin sevabını eksiltmemektedir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Sizin önünüzde sabredeceğiniz günler vardır. Öyle ki o günlerde dinine sarılan elinde kor tutan gibidir. İşte o günlerde salih amel işleyen için elli kişinin mükâfatı vardır." Sahabeler:

"Bizden elli kişinin mi yoksa onlardan elli kişinin mi?" diye sormuşlar. Rasulullah da:

"Siz sahabelerden elli kişinin mükâfatı vardır" buyurmuştur (Tirmizi, Fiten, bab: 73; Müsned- İmam Ahmed, c. II, sh. 390–391)

Bu hadise göre sahabelerden sonra gelen tabiîlerin, tabe-i tabiîlerin ve kıyamete kadar gelecek olan insanların fitne zamanlarında işledikleri salih amellerin elli

sahabe ameli kadar mükâfata sahip olacağı zikredilmiştir. Görünürde fitne anında amel eden insanların sahabelerden daha fazla mükâfat alacakları anlaşılmaktadır. Ancak sahabelerden sonra gelen her insanın yaptığı salih amelin mükâfatı kadar sahabelere pay gideceği göz önünde bulundurulacak olursa hiçbir zaman sahabelerden sonra gelenlerin sahabelerden daha fazla mükâfat alamayacakları ortaya çıkar.

Hülasa sahabelerden sonra gelen her neslin mükâfatı arttıkça, bir o kadar da ilk iman eden sahabelerin mükâfatı artar. Bu sebepledir ki hiç kimse sahabelerin mertebelerine erişemez ve onların şereflerine nail olamaz. Hatta sahabeden ilk iman edenler derecesi ile sonra iman edenlerin derecesi bir değildir. Bu bakımdan önce iman edenlerden Abdurrahman b. Avf ile daha sonra iman

eden Halid b. Velid aralarında tartışma yaparlarken Rasulullah Halid'e şöyle demiştir: **"Yavaş ol Halid! Sahabelerime hakaret etmeyin. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki sizden biriniz Uhud dağı kadar altın infak etse dahi onlardan birinin harcadığı ne bir ölçeğe ne de onun yarısına ulaşabilir."** (Buhari, Fedaili Sahabe, Bab, 5; Müslim, Fedaili Sahabe, bab, 221, 222)

Aslında Halid b. Velid de sahabedir. Rasulullah tarafından Allah'ın yalın kılıcı (seyfullah) diye vasıflandırılmıştır. Allah onun eliyle Fars ve Rum beldelerini fethettirmiştir. Fakat Halid bilahare hicretin 7. yılında müslüman olmuştur. Bu nedenle ilk iman eden muhacir ve ensara dâhil değildir. Rasulullah ona önceki sahabelere hakaret etmemesini emretmiştir. Sahabelerin infak ettikleri şeylerin büyük değer taşıdığını beyan etmiştir. Bunda şaşılacak bir şey

yoktur. Hiçbir kimsenin harcadığı sahabelerin infaklarına ulaşamaz. Çünkü herkesin yaptığı hayırdan sahabelere bir o kadar pay gitmektedir. Zira onlar geriden gelenlerin İslâm dinine girmelerine vesile olmuşlardır.

Ayrıca insanın yaptığı iyilik zaman geçtikçe artar. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki Rahman olan Allah sizden birinizin sadakasını alır ve onu sizden birinizin atının yavrusunu büyüttüğü gibi büyütür. Böylece sadaka kabarır."** (Buhari Kitap Zekat bab: 8; Müslim Kitap zekat bab: 63)

Değerli arkadaşlar! İşte bütün bunlardan ötürüdür ki şu an sizler İslâm ümmetinin öncü kuvvetlerisiniz. Mesela sayınız yüz ise, sizden sonra gelen ve sizin takip ettiğiniz yolu izleyen her yüz kişinin işlediği hayırlı amelden kazandıkları mükâfatların bir o kadarı da sizlere

gelecektir. Sizin bunu almanız onların mükâfatlarından hiçbir şeyi eksiltmeyecektir. Onlardan sonra gelenler ve daha sonra gelenler için de hüküm aynıdır. Şayet Allah, sizin elinizle Filistin'de, Buhara'da ve diğer yerlerde cihadını ihya ederse bu sizin için kıyamet gününe kadar devam eden sadaka-i cariye (devam eden sadaka) olacaktır. Herhangi bir kimse sizden biriniz, birinizin hayatı veya hatıratı ile etkilendikçe sizin mükâfatlarınız artacak, kabirde dahi olsanız size ulaşacaktır. Çünkü bu hususta Rasulullah (sav) şöyle buyurmuşlardır: **"Kim İslâm yolunda güzel bir iş yapar da onu geriye bırakacak olur ise o kimse için amelinin sevabı vardır. Ayrıca bir de bu yaptığı ameli kıyamet gününe kadar her yapanın sevabı vardır."**(Mukaddime bab: 14; Müslim, İlim bab: 15; Nesei, Zekat, bab: 64)

Şu an biz Abdulvahhab el-Gamidi hakkında yazılar yazıyor ve onun hayatını teyp bantlarına okuyoruz. Şehidin Vasiyeti isimli bantta bunları zikrediyoruz. Her kim Abdulvahhab el-Gamidi'nin bantından etkilenerek cihada gelecek olursa, onun kazandığı sevaplar kadarı Abdulvahhab'a da gidecek ve bundan dolayı gelenlerin mükâfatlarında herhangi bir eksilme olmayacaktır. Yine her kim Ahmed ez-Zehrani'nin kıssasını okur, onunla etkilenir yahut Iraklı Ebu Asim, Mısırlı Ebu Dücane, Suriyeli Zebihullah ya da Filistin ve Ürdünlü Ebu Hafz'ın hayatından etkilenecek olur ise, bu kimseler için etkilenen insanların kazandıkları kadar mükâfat vardır, öyle ise bu iş böyle devam eder. Madem ki bunlar hakında yazılı belgeler vardır, bunlar okunacaktır ve bunlardan belli kişiler etkilenecektir. Bu etkilenmeden dolayı onların amel defterlerine devamlı sevap

yazılacaktır. Velev ki on asır sonraya kadar bu iş devam etsede...

Farz ediniz ki bir insan Ürdün Amman'da dağdağalı bir hayat yaşıyor. Kadın-kız peşine takılıyor. Sonra bu kişi yine Ürdünlü Ebu Hafz'ın şehid olma hadisesini okuyor, böylece tevbe edip Allah'a yöneliyor ve cihada geliyor. Daha sonra da on kişiyi ikna ediyor. İşte Ebu Hafz bu onbir kişiden her birinin mükâfatı kadar mükâfata nail olur. Ya on bir kişiden her biri tekrar on birer kişiyi etkileyecek olurlarsa, bu defa Ebu Hafz'ın mükâfatı yüz yirmiye ulaşır ve bu iş böylece kıyamete kadar devam eder.

Gençler! Şu ân bizler Mus'ab b. Umeyr'leri, Hamza b. Abdulmuttalib'leri, Haris b Zeyd'leri, Ka'kaaları, Asım bin Sabit'leri, Müsenna'ları ve Halid b. Velid'leri hatırlıyor, onların bizzat anılarını canlı olarak yaşıyoruz. Vallahi benim sahabelerden en çok etkilendiğim Mus'ab b. Umeyr'dir. Daha

küçükken kendi kendime şöyle diyordum: Niçin ben Mus'ab b. Umeyr gibi olmayayım? Benim ile onun arasında ne fark var? Ben de bir insanım, o da bir insan. Ben niye onu tam taklit etmeyeyim? Şimdi benim Mus'ab b. Umeyr'den etkilenmemden dolayı Mus'ab b. Umeyr'e devamlı mükâfat yazılmaktadır. Sen de Hz. Hamza ile etkilendin ise, şu da Müsenna, bu da Ka'kaa ile etkilendi ise, bu sahabelerden her birine kendileri ile etkilenen insanların mükâfatları kadar mükâfat gidecektir. Velev ki etkilenen bu sahabe, kabrinde de olsa. Bu iş, yeryüzü Allah'ın dinine teslim olacağı güne kadar böylece devam edecektir.

İşte bu nedenledir ki, Firavun'a rest çeken sihirbazlar Allah Teala'nın bizlere aktardığına göre şöyle söylemişlerdir:

"Rabbimizin ayetleri bize gelince, sadece onlara iman ettik diye bizden intikam alıyorsun. Rabbimiz! Bize bol sabır

yağdır ve bizi müslümanlar olarak öldür." (Araf, 126)

Başka bir âyet-i kerimede de şöyle dedikleri zikredilmektedir:

"İlk iman edenlerden olduğumuz için Rabbimizin bizi mağfiret etmesini umarız." (Şuara, 51)

Sonradan iman eden, önceden iman eden gibi değildir. Mesala Saffan bin Umeyye sonradan gelmiş ve hicreti sadece işitmişti. Saffan, Mekke'nin fethinden sonra müslüman olmuştu. Saffan bin Umeyye Allah Rasulü (sav)'den Allah yolunda hicret edenlerin faziletini dinleyince, Medine'ye Peygamber (sav)'in yanına gider ve: "Ben de hicret etmek istiyorum, bana da hicret şerefinin yazılmasını istiyorum" der. Allah Rasulü (sav): **"Ey Ebu Ümeyye, hicret (zamanı) ehli ile birlikte geçip gitti. Şu anda işkence yok, şiddet yok, zorluk yok, hicret**

yolunda fedakârlık yok, artık Mekke de Daru'l-İslâm, Medine de. Yol emniyetli, artık hicret daha önce yapanlarla sona ermiştir. (Mekke'nin) fethinden sonra hicret yoktur. Ancak cihad ve niyet vardır" buyurur. (Bkz. Buharı, Kitab: Sayd Bab: 10; Müslim, Kitab: İmare Bab: 86)

Evet, Allah yolunda hicret tamamlanmıştır. Muhacirler âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan bu madalyayı almışlardır. Onların ismi kıyamet gününe kadar muhacirdir. Kıyamet günü de onlar bu isimle çağrılacaklardır: Yüce Allah'tan bizleri de onlara katmasını niyaz ederiz. Çünkü bunlar sahabelerdir. İyilikle bunlara tabi olanlar ise tabiîlerdir.

Sahabe Kimdir?

Sahabe, Rasulullah (sav)'i müslüman olarak gören ve İslâm üzere ölen kimsedir. Sahabeliğin şartı, Allah Rasulü'nü (sav)

müslüman olarak görüp müslüman olarak ölmektir. Rasulullah (sav) zamanında müslüman olup ancak Rasulullah (sav)'ı göremeyen kimse sahabe değildir. Böyle bir kimse, Rasulullah'ın ve tabiînlerin **"asrına şahit olanlar"** manasına gelen muhadram ismi ile zikrolunurlar. Bu kimseler sahabe şerefine nail olamazlar. Çünkü sahabelik şerefi Allah Rasulü ile müslüman olarak karşılaşıp İslâm üzere ölmekle mümkündür. Allah Rasulü (sav)'in zamanında müslüman olup ancak Allah Rasulünü göremeyen bir takım kimseler vardır. Örneğin Ebu Amr eş-Şeybani, Süveyd bin Gafle, Amr bin Meymun, Ebu Osman en-Nehdi, Ebu Müslim el-Havlani, Abdullah bin Sevb ve el-Ahnef bin Kays bunlardandır. Bu insanlar Allah Rasulü (sav)'in sağlığında müslüman olmuşlar, ancak Allah Rasulü (sav)'i görememişlerdir. Bu sebeple bunlar sahabelik şerefinden mahrum kalmışlardır.

İslâm ümmeti, sahabelik şerefinin hiçbir şeye denk olmadığı hususunda ittifak etmişlerdir.

Bir adam, Abdullah İbnü'l-Mübarek'e sorarak şöyle der: **"Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?"** Abdullah İbnu'l-Mübarek şöyle der: **"Sen ne diyorsun?"** Adam: **"Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?"** der. Abdullah İbnu'l-Mübarek: **"Allah Rasulü (sav)'in ayağından uçan tozlar Muaviye'nin burnuna girmiştir. Muaviye, Ömer bin Abdülaziz'den ve ailesinden daha faziletlidir. Şüphesiz hiçbir şey sahabelik şerefine denk değildir. Muaviye, Peygamberin (sav) sırdaşı, vahiy kâtibi ve kayınbiraderidir. Sen benim bir tabiîni sahabenin önüne geçirmemi mi istiyorsun?"** Ne yazık ki haktan sapan ve insanları da saptıran bir kısım Şiiler ortaya çıktı. Bunlar Muaviye'ye söverek Allah'a yaklaşacaklarını ve onu razı edeceklerini sanmaktadırlar. Bu

yanlıştır. Bize düşen ise **"hasbunallahu ve ni'me'l-vekil (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir)"** demektir.

Tabiîn Kimdir?

Bunlar Allah Rasulü (sav)'i görmeyip onun sahabelerini gören kimselerdir. Sahabe, Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve müslüman olarak ölen kimsedir. Çünkü Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve daha sonra irtidat eden kimseler de vardır. Bunlardan Allah'a sığınırız. Sözgelimi Ukbe bin Ebi Mu'ayt bunlardandır. Ukbe bin Ebi Mu'ayt İslâm'a girer ve Ubey bin Halefin yanına gelerek ona: **"Ben müslüman oldum, Muhammed'e iman ettim" der. Ubey bin Halef, Muhammed'e giderek onu inkâr ettiğini ilan edinceye kadar benim ve senin yüzün birbirine haramdır"** (gözüme görünme) der. Ukbe bin Ebi Mu'ayt da Allah Rasulü'ne gelir ve -euzu

billah, euzu billah- yüzüne tükürür. Bunun üzerine şu ayet-i kerime nazil olur: **"Zalim o gün elini ısıracak ve: "Ah ne olurdu! Peygamber(e uymak)la birlikte (kurtuluş) yol(unu) edindim" der. "Yazıklar olsun bana! Ne olurdu falanı dost edinmeseydim. And olsun ki o bana geldikten sonra beni zikir (kelime-i şehadet)ten saptırdı. Şeytan, insanı hor ve zelil (olarak) yalnız bırakır" diyecektir."** (Furkan, 27–29) Görüldüğü gibi bu kişi dünya ve âhirette hüsrana uğramıştır. Kâfir olarak ölmüştür. Ukbe bin Ebi Mu'ayt'ı Allah Rasulü (sav) Bedir'den Medine'ye giden yolda öldürtmüştür.

Ukbe bin Ebi Mu'ayt esir alınmıştı. Allah Rasulü (sav) de onun öldürülmesini emretti. Ukbe: **"Ey Muhammedi Çocuklarıma kim bakacak?"**diye Rasulullah'a itirazda bulunmuş, Rasulûllah da ona: **"Senin çocukların için cehennem ateşi vardır"** cevabını vermiştir.

Şu anda ben cihadı ve cihadın nimetlerini görünce, yine ben bir kısım insanların da bu cihaddan uzak kaldıklarını, bazılarının da buraya gelmelerine rağmen cihaddan nasiplerini almadıklarını görünce zihnime, Allah Rasulü ile birlikte yaşayan ve aralarında o mükemmel, doğru sözlü, ümmi peygamber bulunduğu halde O'na eziyet etmeyi vazife bilen insanlar geliyor. Onların arasında peygamber vardı ve buna rağmen ondan mahrum kalmışlardı. Günümüzün insanları ise fiilen cihadı gördüler, buna rağmen ondan pay alamadılar ve onun zevkini tadamadılar. Öyle ki Allah yolunda tek bir kurşun dahi sıkmamaktalar. Bundan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Cihad yurduna gelip de cihadın tadını tatmamaktan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Bu en büyük musibetlerdendir. Peki, cihadı karalamak için didinen kimsenin hali nasıldır? Bu

mübarek, kutlu cihadı karalayan kimsenin hali ne olacaktır? Hangi musibet bundan daha büyük olabilir? Seyyid Kutub'un elinde yetişen gençlerden birisi, bana şöyle demişti: **"Ben eğer tabiîlerin zamanında yaşamış olsaydım, kederden ölürdüm. Niçin mi? Ölürdüm, çünkü ben Allah Rasulü'nü görmemiş olacaktım."** Bugün de insanlar burada cihadı görmekteler, cihadın konmalarını görmekteler, bu kutlu nuru, cihad yurdunu, hayır yurdunu, yüce Allah'ın dinini aziz kıldığı, sancağını yükselttiği hayır beldesini görmekteler. Buna rağmen bu kutlu cihad hakkında hayır söz söylememekteler. Bu insanların vazifeleri sadık, emin kimselere eza vermektir. Âlemlerin Rabbi tarafından beşeriyete hediye edilen rahmete, cihad rahmetine eziyet etmektir. La havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh!

Şairin de dediği gibi bazen göz, ağrısından dolayı güneşin ışığını görmez; bazen de ağız, hastalığından dolayı suyun tadını almaz. İbadetlerin tadını alamamak en büyük musibetlerdendir.

105 – 110. AYETLERİN TEFSİRİ

105 "De ki: "Amel işleyiniz. Allah, Rasulü ve müminler işlediklerinizi görecektir. Ve görüleni de görülmeyeni de bilene döndürüleceksiniz. O size neyi işlediğinizi bildirecektir.

106 Diğer bir kısmı da Allah'ın emrine bırakılmışlardır. (Allah) ya onlara azab eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır.

107 Zarar vermek, küfretmek, müminlerin arasını açmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberine karşı savaşan kişiye, bekleme ve gözetleme yeri olmak üzere bir mescit edinenler:"Biz iyilikten

başka bir şey istemedik" diye yemin ederler. Allah şahadet eder ki onlar hiç şüphesiz yalancıdırlar.

108 Orada asla namaza durma! İlk gününden takva üzerine kurulmuş olan mescit, içinde namaza durmana daha uygundur. Orada tam temizlenmek isteyen erler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever.

109 Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimsemi daha hayırlıdır; yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir uçurum kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi? Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.

110 Kurdukları bina, kalpleri parçalanıncaya kadar, kalplerinde kuşku kaynağı olmaya devam edecektir. Allah

her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır."

Tevbe Sûresi Medine toplumundaki insanların durumlarını ve sınıflarını peş peşe zikretmektedir. Medine toplumunda hem müminler hem de münafıklar mevcuttu.

Müminlerin kendi aralarında üstünlük dereceleri olduğu gibi münafıkların da kendi aralarında alçaklık dereceleri vardı. Tevbe Suresi münafıkların gizledikleri sırları açıkladığından dolayı bu sureye **"kâşife"** (açığa çıkaran), **"bâhise"** (inceleyen), **"bu'us"** (deşeleyen), **"buhus"** (bahseden), **"mübaşire"** (yayan), **"fâdıha"** (rüsva eden) isimleri verilmiştir. Bu sure münafıkları rezil ve rüsvay etmiştir. Öyle ki Abdulluh bin Abbas diyor ki: **"Tevbe Suresi durmadan iniyor ve münafıklara işaret ederek: "Onlardan bazıları vardır ki şöyledir, diğer bazıları vardır şöyledir" diyordu. Biz diyorduk ki**

herhalde bu sure saymadık kimseyi bırakmayacak."

"Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki Allah bunların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 102) Bu ayet-i kerimenin Ebi Lübâbe bin Abdu'l-Munzir hakkında nazil olduğu söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) Ebu Lübabe'yi Hendek savaşında Medine'yi kuşatan müşriklerle işbirliği yapan yahudi Kurayza oğulları'na göndermişti. Kurayza oğulları Ebu Lübabe'ye: **"Allah Rasulü bize ne yapacaktır?"** diye sordular. Ebu Lübâbe de boğazına işaret ederek: **"O, sizleri boğazlayacak"** dedi. Bu nedenle Ebu Lübâbe Allah ve Rasulüne ihanet ettiğini zanneder. Ve hemen Rasulullah (sav)'in mescidine yönelir ve kendisini mescidin direğine bağlar. Sadece namaz için

kendisini çözmektedir. **"Beni Allah veya Rasulünün dışında kimse çözemeyecektir"** der. Bunun üzerine yüce Allah bu ayet-i kerimeyi indirir ve kendisinin çok affedici ve çok merhamet sahibi olduğunu bildirir.

Burada da yeni bir sınıftan bahsedilmektedir: Bunlar da yüce Mevla'nın şu şekilde beyan ettiği kimselerdir: **"Savaştan geri kalan diğer bir kısım insanların durumu ise Allah'ın hükmüne bırakılmıştır. Onlara ya azap eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."** (Tevbe, 106)

Bundan önce zikrettiğimiz 102. ayet-i kerimede: **"Allah gafurdur, rahimdir"** buyrulmuş ve Allah Teala'nın ayetin işaret ettiği kimseleri affettiğini göstermiştir. Bu ayet-i kerimenin sonunda ise: **"Allah âlimdir, hâkimdir (her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir)"** buyrulmuş ve bu âyetin

işaret ettiği kimselerin durumunun henüz belli olmadığı ifade edilmiştir. Aziz ve celil olan Allah bunlar hakkında hükmünü daha sonra verecektir. Bunlar ise Mürare bin Rebi, Hilal bin Ümeyye ve Kab bin Malik'dir. Bu şahıslar Tebuk Savaşı'nda Rasulullah'ın ordusundan geri kalmışlardır. Rasulullah hicretin 9. yılının Recep ayında yapılan Tebuk Savaşı'ndan dönünce, savaşa katılmayan bütün münafıklar gelmiş Rasulullah'a bir takım özürler beyan ederek mazur görülmelerini söylemişlerdir. Fakat adı geçen bu üç sahabe mazeret uydurmamışlar, samimi olarak doğru söylemişler ve şöyle demişlerdir: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bizim herhangi bir özrümüz yoktu."** Bunlardan Kab bin Malik şunları söylemiştir:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki ben bu savaş yapılırken içinde bulunduğum durumdan daha rahat ve daha imkânlara sahip olduğum bir hal

hatırlamıyorum. Benim hiçbir mazeretim yoktu" dedi. Allah Rasulü (sav) de:

"Sizler gidiniz, ta ki Allah size olan emrini açıklayıncaya kadar bekleyiniz" buyurdu. Allah Rasulü (sav) bu üç kimse ile konuşulmasını yasakladı. İslâm toplumu onlarla konuşmuyordu. Kırk gün sonra Peygamber (sav), bu üç sahabenin hanımlarına haber göndererek kocalarının evini terk edip babalarının evlerine gitmelerini emretti. İslâm toplumu elli gün süresince, bu üç kişi ile olan münasebetlerini kestiler. Konuşmuyor, alışveriş yapmıyor ve selâmlaşmıyorlardı. Kab bin Malik şöyle demekte: **"Mescide girdiğimde selâm veriyor ve Allah Rasulü'nün (sav) dudakları hareket edecek mi, yoksa etmeyecek mi diye bakıyordum. Peygamber (sav)'in dudaklarının hareket edeceği umuduyla yaşıyordum."** Kab devamla: **"Allah Rasulü (sav)'in yüzüne bakıyordum. Namaza**

kalktığım zaman Rasulullah bana bakıyor, ben namazı bitirdiğim ve ona baktığım zaman ise bakışlarını geri çeviriyordu." Evet, insanlar onlarla konuşmuyorlardı. Adeta tüm sosyal haklardan mahrum bırakılma kararı alınmıştı. Hatta konuşmaktan, aileleri ile birlikte yaşamaktan dahi... Buna sebep ne idi? Tebuk gazvesine katılmamaları idi...

Kab İbn Malik şöyle demekte: Allah'a yemin ederim ki, Bedir savaşı dışında Allah Rasulü (sav)'le birlikte yapılan gazvelerin hiçbirisinden geri kalmadım. Bedir savaşında da Allah Rasulü serbest bırakmıştı; dileyen katılıyor, dilemeyen katılmıyordu. Rasulullah (sav) kafileyi yakalamak için çıkmıştı. Ben, Akabe Biati'nde bulundum. Bedir, 73 erkek ve 2 kadının Rasulullah'a biat ettiği Akabe Biati'nden daha faziletli olmasına rağmen, Akabe Biati yerine Bedir'de bulunmayı arzulamazdım. Rasulullah (sav),Medine'ye

hicret etmek istediğinde Akabe denilen yerde toplanan Medineli 73 kişi ve 2 kadın Rasulullah'ın Medine'ye hicret etmesi halinde onu; çocukları ve hanımlarını korudukları gibi koruyacaklarına dair Rasulullah'a biat etmişlerdi. İşte bu biata Akabe Biati denilmişti. Kab da bu biatta bulunan Medineli ensardandı.

Kab İbn Malik, Tebuk gazasının dışında hiçbir gazveden geri kalmamıştı. Netice ise, İslâm toplumunun kendisine karşı sert bir tavır alması olmuştu. Kendisi ile hiç kimse konuşmuyor ve ilişkide bulunmuyordu. Tek sebep Allah Rasulü ile birlikte yapılan savaşların sadece bir tanesinden geri kalmasıydı. Peki, tüm savaşlardan geri kalanların hali nasıldır? On yıl boyunca, cihad topraklarına bir adım atmayan kimsenin hali nasıl olur? Allah yolunda cihad ile kendi ülkesinde oturmayı eşit tutan kimselerin hali nasıl olur? Bunların hükmü

nedir? Hatta daha ileri giderek savaş ve cihad meydanlarında bulunmak yerine, ülkesinde oturmayı daha faziletli sayan kimselerin durumu nasıl olur? İnsanlara: **"Evinizde oturunuz, sizler sınır bekleyenlerdensiniz"** diyenlerin hükmü nedir? Allah katında bu insanların hükmü nedir? Allah Rasulü (sav)'in Tebuk gazvesinden geri kalan üç kimseye uyguladığı bu hükmü uygulamaya kalkışsaydık, İslâm toplumu kıyamete kadar bu uygulama içerisinde kalmaya mahkûm olurdu. Bir gazveden geri kalanın hali bu olursa; tüm gazvelerden geri kalan, hatta zihninde savaşa çıkmayı dahi düşünmeyen kimselerin hali ne olur? Çünkü şu anda Afganistan'da savaşa katılmayı düşünmeyen kimseler, hiçbir zaman cihadı düşünmemektedirler.

On yıldan beri, dünya basın-yayın organları ile mahallî gazete ve dergilerle,

Afganistan'daki cihadı işitip buna rağmen cihad için gelmeyen kimse, cihad etmeyi düşünmüş olabilir mi? Suriye'den, Filistin'den, Ürdün'den, Mısır'dan veya diğer İslâm beldelerinden gençler Afganistan'a cihad için geldiklerinde bakarsın ki bu insanlar: "Bunlar Afganistan'a neden gidiyorlar, Filistin Afganistan'dan daha yakın değil midir?" diye sorarlar.

Neden Filistin'de Cihad Etmiyorlar?

"Neden Filistin'de cihad etmiyorlar?" diyorlar. Peki, değerli kardeşim sen bunu söylüyorsun ama kendin Filistin'de cihad etmek istiyor musun? Sen ne Filistin'de cihad etmeyi istiyorsun, ne de Filistin'in dışında. Ne Afganistan'da cihadı gönlünden geçiriyorsun, ne de Çad'da... Ne Filipinler'e gitmeye hazırsın, ne de Lübnan'a. Bu da gösteriyor ki sen cihad etmeyi hiç düşünmüyorsun. Çünkü Filistin'de cihad

başlatıldı, yapıldı. 1967–70 yılları arasında bir gün Filistin ve Suriye'nin aralarındaki sınırlar cihad meydanına açıktı. İnsanlar Ürdün'ün başkenti Amman'a geldiklerinde arabalarının üzerinde bile makineli tüfekler hatta toplar götürebiliyordu. Biz dahi Amman'dan, Zerka'dan ve diğer şehirlerden geçerken arabalarımızın üzerine makineli silahlar yüklü olarak gidip geliyorduk. Hatta ben Ürdün Üniversitesi'ne girdiğimde belimde tabanca ile giriyordum. Nereye gidersem gideyim tabancam belimde bulunuyordu. Elimde kaleşnikof silahı ile hutbe okuyordum. Evet, dikkatinizi çekerim, bastona dayanarak değil kaleşnikofa basarak hutbe okuyordum! Ey Afganistan'a gelen mücahitleri Filistin'e göndermek isteyen muhterem! Sen bu günler neredeydin? Düşünceleri ile insanları aydınlatmaya kalkışan saygıdeğer filozof! O günlerde neredeydin? Şimdi gelmiş

diyorsunuz ki Afganistan'dan ise Filistin daha evlâdır, oraya gidin... Bu sözleri özellikle Suudi Arabistan'da, Kuveyt'te vb. yerlerde ruhları ölmüş, vücutları köfte ve baklavalarla hantallaşmış, adeta ölü bir ceset gibi hareket eden Filistinliler söylüyorlar.

Peki, Filistin'de insanlar düşmanla göğüs göğse çarpışırken sen niye oraya gelmedin de şimdi Afganistan'a gelenlerin Filistin'e gitmelerini istiyorsun? Vallahi 1969 yıllarında Kuveyt'ten Filistinli gençler geliyorlardı. Biz onlara diyorduk ki: **"Kardeşler, burada kalın. Filistin'de cihad edin."** Onlar ise bize şu cevabı veriyorlardı: **"Henüz savaş için sağlam temeller atılmadı. Sarsılmaz üsler kurulmadı."** Evet, bu arkadaşlar sağlam temelleri atmak istiyorlar! Fakat nerede? Kuveyt'in Ahmedî şehrinde! Menah çarşısında veya Salimiye çarşısında! Şimdi sen bu çarşılarda ticaret ederek mi cihadın sağlam temellerini atacaksın? Behey

zavallım! Sen cihadın sağlam temelini cihad meydanında atmaz isen onun dışında nerede atacaksın? Bu gibi insanların üzerine daha fazla gittiğinde bu defa şu cevabı veriyorlar: "Henüz cihad bayrağı açılmadı. Şimuı ben kör sancak altında mı savaşacağım? Cahiliye bayrağı altında mı cihad edeceğim? Sen bizim Fetih Örgütü bayrağında savaşmamızı mı istiyorsun? Biz net İslâmî cihad bayrağını açmak istiyoruz." Peki, ne zaman kardeşim? Körün gözleri açıldığında mı?

1948'de yahudiler Filistin'i Müslümanların elinden aldılar. 1987'ye kadar tam kırk sene geçti. Sen Allah yolunda tek bir kurşun sıktın mı? Bir sabah veya bir akşam Allah yolunda cihad etmeyi düşündün mü? Fakat sen bir kısım insanların kalplerindeki cihad ateşi yeniden sönmek üzere iken onu Afganistan'da alevlendirdiklerini görünce senin kıskançlığın

tuttu. Hased, seni harekete geçirdi. Bu gençlere saldırıya başladın. **"Afganistan'ın gündeme getirilmesi Filistin'i unutturdu"** diyorsun. Aksine eğer sen Afganistan'ın gündeme gelmesinin Filistin'i unutturduğunu veya gölgede bıraktığını sanıyorsan, sen çok zavallı birisin. Şüphesiz ki Afganistan Filistin davasını daha da diriltmiştir. Çünkü Afgan dağlarının zirvesinde önlerinde bütün güç ve kuvvetlerine bütün zulüm ve kibirlerine rağmen Ruslar'ın ayakkabısız, elbisesiz, yiyeceksiz, içeceksiz bir avuç müslümanın önünde mağlup olduklarını görünce Filistinli bu gençlerin ilk düşüncesi âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yaptırdığı bu ilahi tecrübeyi Filistin'e nasıl aktarabiliriz olmaktadır.

Kuveyt'te ismi Gazi olan Filistinli birinin el-Kabes adlı gazetede yazdığı makaleyi okudum. Bu gazetenin sahip ve çalışanlarının tamamı İslâm düşmanıdırlar.

Kabes'in lügat manası **"ateşten ve nurdan bir parça"** demektir. Fakat Kuveyt'teki bu el-Kabes nurdan bir parça değil, şeytandan bir parçadır. Burada yazılan yazı son derece aşağılık bir yazıdır. Adı geçen yazar yazısında şunu söylemektedir: **"Siyonist fahişelerden birinin sigara dumanı, mescitlerin kapısında durarak Afganistan'a yardım toplayan bu hortlaklardan daha üstündür. Vakıflar Bakanlığı'nın (Diyanet İşleri Başkanlığı'nın) bizi tiksindirip nefret ettiren bu gibi görüntüleri durdurması gerekir."**

Bu çok adice bir sözdür. Düşük bir laftır. Murdar bir konuşmadır. Ağza alınacak bir laf değildir. Afganistan'a toplanan mallardan sana ne! Afganistan'a toplanan yardımlarla Filistin'in malları mı eksiliyor? Bu insanları kıskanıyor musun? Bir takım insanların mücahitlere ayakkabı satın alınması için topladıkları birkaç dirhem seni

üzüyor da Ruslar için toplanılan mallar niçin üzmüyor? Öyle ki Kuveyt, Rus bankalarını desteklemek üzere 250 milyon dolar veriyor. Senin bu yardımlara karşı tek bir kelime dahi söylediğini duymadık. Herhangi bir karşı çıkışını görmedik. Diğer yolsuzluklara karşı dudağının hareket ettiğini müşahede etmedik. Hatta insanların Afrika'daki fakirler için para topladıkları aleyhinde de konuşmadın. Farz et ki Afganistan'daki fakirler de Asya kıtasının fakirleri. Onlar da Afrika'nın fakirleri gibi yoksul insanlar. Ne oluyor sana da böylece kinini kusuyorsun? Diğer yandan Filistin'in meselesi mal eksikliği meselesi mi? Hayır... Filistin'in meselesi mal eksikliği değil, er eksikliği meselesi, yiğit yoksulluğu meselesi. Mal çok, dünyadaki kurtuluş örgütlerinin en zengini Filistin Kurtuluş Örgütü'dür. Öyle ki bu örgütün batı bankalarında on dört milyarı aşkın doları bulunmaktadır. Herhangi bir devrim

hareketi Hafız Esad'a Suriye'de Müslümanları kesmesi için 500 milyon dolar ödünç verebilir mi? Kendileri dünyadaki bütün devrim hareketlerini destekliyorlar. Maşallah ne de davalarına sadıklar! Ne de hakkaniyetli insanlar!

Biliyor musunuz Kahire'deki meşhur fuhuş yuvaları sokağı olan Harem (Piramit) caddesini hangi paralarla yaptılar? Bu caddeyi Müslümanların zekât paralarıyla yaptılar. Müslümanlardan toplanan zekâtlarla fuhuş yuvaları, barlar, pavyonlar ve birahaneler yaptılar. Kendilerinden zekât toplanan müslümanlar ise bu malların Filistin'de Allah yolunda cihad için kullanıldığını zannetmektedirler. Hangi musibet bundan daha büyüktür? Müslümanların mallarının zekâtı Piramit caddesindeki dans salonları, sinemalar, gece kulüpleri ve pavyonların inşası için kullanılmaktadır. Sonra Gazi Bey ne oluyor

sana? Birkaç dirhem Kuveyt'te mescitlerin önünde toplanıp Allah'ın kendileri ile dinini koruduğu ve şeriatın aziz kıldığı yalın ayak, başı açık Müslümanlara gidince sen hiddetleniyorsun, öfkeleniyorsun, gazap kusuyorsun, köpürüp bağırıp çağırıyorsun.

Kardeşim Şeyh Temim, sen bu Gazi'nin yazılarını oku. Ve buna ya Cihad yahut da Bünyanu'l-Mersus dergilerinden birinde buna cevap ver. Aslında senin böyle düşük bir insana cevap vermen icap etmez. Çünkü bu tamamen aşağılık ve kendisini kaybetmiş bir insandır. Şu an sen gidip Körfez ülkelerinde Afganistan hakkında konuştuğun zaman biliyor musun kimler boğazına sarılıyorlar? Maalesef oralarda bulunan Filistinliler. Peki, kardeşim size ne oluyor? Şu an bizler yaşayan canlı bir hadiseden bahsediyoruz. Sizler ise davanızı öldürdünüz, yok ettiniz. Biz ayakta duranlarla yardımlaşıyoruz. Siz ise kendinizi

adeta diri diri toprağa gömdünüz. Bizler Filistin'de de yeniden davayı diriltmek istiyoruz. Fakat sizler Kuveyt'te kiraladığınız evlerinizin kiralarını tedarik etmekle meşgulsünüz. Öyle ki her birinizin dairesinin kirası 150 dinara ulaştı. Peki, ey Filistinliler! Siz Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Eğer sizler Filistin davası hakkında ciddi olarak düşünüyorsanız Ürdün'e dönünüz. Ürdün'de dairelerin kirası 10 dinar. Şimdi sizler Kuveyt'te 150 dinar verip daire kiralıyorsunuz. Hâlbuki Ürdün'de iken çocuklarınız çeşitli okullarda okuyabiliyordu. Şimdi onları okullarda okumaktan da alıkoydular. Oğlun 18 yaşına ulaşınca Kuveyt'ten çıkıyor, bir daha oraya dönemiyor. Oğlun başka bir yerde kalıyor, anne ve babası Kuveyt'te yaşıyor. O halde sizin Kuveyt'te yaşamaktan maksadınız ne? Ben bunu anlamak istiyorum. Ben bir gence şunu sordum:

"Baban Kuveyt'de ne iş yapıyor?" O da dedi ki:

"Sürücü." Dedim ki:

"Arabası onun mu yoksa değil mi?" Dedi ki:

"Arabası kendisinin." Dedim ki:

"Kuveyt'te ona ne kadar veriyorlar?" Dedi ki:

"150 veya 200 dinar veriyorlar." Dedim ki:

"O arabası ile Ürdün'e gelsin. Orada 300 dinardan daha fazla kazanır." Velhasıl siz o Kuveyt'te ne yapıyorsunuz, ben hâlâ anlamış değilim.

Siz orada Araplar'ın dediği gibi **"kille ve zille ve kühlü'l-esved"** ile yaşıyorsunuz. Yani azınlıksınız, zelilsiniz, gözlerinizi sürmeleyerek geziyorsunuz. Bütün bu halinizle birlikte bir de davanıza hizmet etmek istiyorsunuz! Tabii

ki bu çok hayret edilecek bir şey. Adam bir sene Kuveyt'te kalıyor ki oğluna 6 ay oturum izni verilsin. Bu ne yaşantı? Bu ne hayat? Bu nasıl düşünce? Ben Kuveyt'te bir sürücüye dedim ki:

"Maaşın kaç para?" O da dedi ki:

"163 dinar." Dedim ki:

"Dairenin kirası kaç para?" Dedi ki:

"165 dinar." Vallahi ben daire sahibi ile çok uğraştım, bütün maaşımı kira olarak ona tahsis etmeyi istedim, ta ki her ay gidip maaş defterimi göstererek bankadan kira ücretini alsın. Fakat o bunu kabul etmedi. İki dinar eksik olur, dedi.

Peki, arkadaşım siz bu halinizle Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Bir de Kuveyt'teki kontörlü telefonlarla, telsizlerle Filistin'i geri mi almak istiyorsunuz? Vallahi Peygamber Efendimizin de buyurduğu gibi: **"Utanmadıktan sonra dilediğini yap."** Hadis-i

şerifin tamamı şöyledir: **"İnsanların peygamberliğin ilk dönemlerinden aldıkları sözlerden biri de şudur: "Eğer utanmazsan dilediğini yap"** (Buhari, Kil. Enbiya, bab: 54; Kitap edeb, bab: 78; Ebu Davud, Kit. Edeb, bab: 6)

Bu hadise iki türlü mana vermek mümkündür. Birinci manası, eğer yaptığın iş meşru bir iş ise onu yap. İnsanlara aldırış etme. İkinci manası şöyledir: Eğer sen herhangi bir şeye aldırış etmeyen bir tipte isen artık insanlardan utanma. Çünkü sana göre haya diye bir şey kalmamıştır. İnsanlardan arlanmaz, utanmazsın.

Değerli kardeşlerim! Allah size merhamet etsin, biliniz ki İslâm toplumu ancak cihadla yaşayabilir. Din ancak cihadla olur. La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah'dan sonra en faziletli ibadet cihaddır. Cihad; namazdan, oruçtan, zekâttan ve hacdan daha önce gelir.

Biliniz ki bugünlerde, düşmana karşı savunmada bulunmak, saldırgan kimseye karşı savunmada bulunmak demektir. **İbn Teymiye'nin de dediği gibi imandan sonra, dini ve dünyayı fesada veren saldırgan düşmanı önlemekten daha büyük bir farz yoktur. Önce La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, sonra saldırgan düşmanı defetmektir. Namaz, oruç ve diğer ibadetler bundan sonra gelir.**

Ey kardeşler! Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, içki içen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler! Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, faiz yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler! Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, Ramazan'da hiçbir mazereti

olmaksızın sağlıklı iken bilerek orucunu yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır. Çünkü orucu terk etmek, kişinin kendisine zarar verir, cihadı terk etmek ise tüm İslâm ümmetine zarar verir. Her ne kadar orucu ve cihadı terk etmek haram ise de, bazen ikisinden birini yapma mecburiyetinde kalırsan cihadı yapıp diğer ibadetleri terk etmek caizdir.

Mesela cihad zamanında cihad ederken orucu terk etmen mümkündür. Yine savaş esnasında namazı ertelemen mümkündür. Keza bütün ümmetin ittifakı ile cihad ederken hac farizası ertelenir. Cihad hac farizasının önüne geçirilir. Yine cihad ümmetin ittifakı ile oruç ibadetinin önüne geçirilir. Nitekim Rasulullah (sav) Mekke'nin fethi sırasında Ramazan ayında ikindiden sonra orucunu bozmuş ve şöyle buyurmuştur: **"Şüphesiz ki sizler**

düşmanlarınızla karşı karşıya geleceksiniz. Orucu bozmanız sizi daha fazla güçlendirir, orucu bozun." Rasulullah bunu söyledikten sonra eline bardağı almış ve ikindiden sonra suyu içmiştir, diğer insanlar da içmişlerdir. Rasulullah bir takım insanların oruçlarını bozmadıklarını işitince de onlara: **"Bunlar isyankârlardır"** buyurmuştur.

Cihadı Oyun mu Zan Ediyorsunuz? Yoksa Felsefe mi?

Ey kardeşim! Sen cihadı bir oyun mu zannediyorsun? Sen cihadı felsefe mi sanıyorsun da şöyle diyorsun: **"Ey Filistinli! Burada kal. Çünkü senin Kuveyt'te kalman Afganistan'a cihada gitmenden daha faydalıdır."** Sizler hangi dini kendinize din edinmişsiniz? Hangi Kur'ân-ı Kerim'den bu hükmü çıkarıyorsunuz? Ve hangi sünnetten bu ilhamı alıyorsunuz? Dayandığınız hadisleri bize gösterin. Yahut da delil olarak

gösterebileceğiniz ayetleri anlatın. Veya arayıp tarayıp bulduğunuz ve onlara dayanarak fetva verdiğiniz nasları belirtin. Aslında insanlar çok garip, sanki akıllarını kaybetmiş bir durumdalar. Bakarsın birileri çıkıp camide hoca efendiye gidiyor ve ona: **"Hocam ben Afganistan'a gitmek istiyorum, ne dersin?"** diye soruyor. Hoca efendi de ona: **"Yavrum senin bu mescitte kalıp şu gençleri eğitmen veya her hafta bir veya iki defa müslüman gençlerle beraber olup toplantı yapman daha evlâdır"** diyor. Böylece şu ayetinin zikrettiği kimselerden oluyor:

"Bunu da, kıyamet günü kendi günahlarını tam olarak ve bilgisizce saptırdıkları kimselerin günahlarının bir kısmını yüklenmek için söylerler. Bilesiniz ki yüklendikleri ne kötü bir şeydir." (Nahl- 25)

Kendi günahlarını ve bilinçsiz olarak saptırdıkları kimselerin günahlarını yüklenirler.

Ey cihada gitmek için izin isteyen kardeşim! Sen Rabbine ibadet etmek için kimden izin istiyorsun? Sabah namazını kılmak istediğin zaman, babana veya annene giderek onlardan izin mi istiyorsun? Hareketinin sorumlusundan veya davetinin komutanından ya da mescidinin hocasından izin mi istiyorsun? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın emirlerini yerine getirmek için izin alınmasına ihtiyaç duyulduğunu sana kim söyledi? Allah'ın emirlerini uygulamak için başka birinin emrine ihtiyaç var mıdır? Seni yetiştiren kimdir? **"Allah yolunda sefere çıkınız"** denildiği zaman kılıçlar alınarak Allah yolunda sefere çıkılır. Vallahi annem razı değildir, babam bana kırgındır, teyzem bana dargındır, içerisinde bulunduğum hareketin emiri burada bulunmamı gerekli görüyor, gibi sözler de nedir? Bunlar yüce Allah'ın vermediği yetkiyi kendilerinde

görmektedirler. Talebesine bu hanımını boşa ve şu kadınla evlen. Şunu yap ve gece namazına kalk. Kur'ân'ı okumamanda bir sakınca yoktur. Çünkü Kur'ân şu an sana ağır gelir gibi emirler vermekteler. Sofiler bu gibi emirlerle sapılmışlardır.

Bizler İslâm adı altında, hakkı Allah'tan ve Rasulü'nden alıp bir takım insanlara vermek istemiyoruz. Hayır, hak açık seçik bellidir. **"Yaratıcıya isyan hususunda yaratılana itaat yoktur." İslâm ümmetinin ittifakı ile cihadı terk etmek masiyettir. İnsana itaat ederek insanın Rabbine isyan ettiğin zaman, senin kulluk yaptığın bu insandır. "Onlar Allah' in dışında din adamlarını ve rahiplerini rabler edinmişlerdir..."** (Tevbe, 31)

İslâmî Hareket Yasama Yetkisini Tağutlardan Alıp Allah'a Ait Kılmak İçin Vardır!

Ey kardeşlerim! Dava, bizimle tağutların ve yöneticilerinin arasındadır. İslâmî Hareket, Allah'ın hakkını Allah'a döndürmek için vardır. Şüphesiz tağutlar, Allah'a ait olan kanun koyma ve kulluk hakkını Allah'tan alıp kendilerine ait kılmışlardır. İslâmî Hareketin vazifesi, tağutun gasbettiği yargı ve kanun koyma hakkını tekrar, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a döndürmektir. Yasama Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın hakkıdır. Helâl ve haramı tespit etmek şanı yüce olan Allah'a aittir. Bu farz, bu sünnet, bu haram, bu yasak, bu serbest vb. diye hüküm bildiren Allah Rasulü (sav)'dir. Beşeriyet, Allah Rasulü'nü bu hususta nasıl tenkit edebilir? Bu hak onlara nereden gelebilir? **"Vallahi benim annem İslâm ümmetinin akıbetini tayin edecektir"** demek kimin haddine? Çünkü annem 84 yaşındadır, şayet gücü yetse beni cihaddan geri çevirir. Ben Afganistan'a cihada geldiğimde çok ağladı. Sen

annene, babana itaat etmek için cihadı terk ettiğin zaman kim cihad edecektir? İşte asıl kaide şu anda budur? Özellikle Allah'ın dinini anlamayan, Allah'ın kulları üzerindeki hakkını tanımayan insanlar, cihadın faziletini ve kadrini hakkıyla bilememektedirler. Onlara göre, maaşının yılda bir dinar artması, Afganistan'ı Ruslar'dan geri almaktan daha efdaldir. Evet, onlara göre maaşlarının bin riyal olması Afganistan'dan ve Afgan halkından daha hayırlıdır! Ve hatta İslâm devletinin kurulmasından daha hayırlıdır! Çünkü buna göre İslâm devleti nedir? İnsana ne verir? Vereceği her şey bunda mevcut. Mesela maaşı, arabası, evi, eşi ve her şeyi mevcuttur. Bunun dışında daha ne isteyecektir? Ona göre hayat budur. İşte tağutların ortaya çıkardığı en kötü şey, bizleri yaşayan ölüler yapmasıdır! Bu hususta şair şunu söylemektedir:

Bizler sabah gidip akşam dönsek de ölüleriz, ölüler... Yaşadığımız köşkler ise kabirlerdir, kabirler... Bizler birbirleriyle fısıldaşan ölüleriz, Acaba dirilme ne zaman olacak kuşkusunu yaşıyoruz. Hülasa cihaddan geri kalmak için hiçbir kimseye izin yoktur.

Ey kardeşim! Allah sana merhamet etsin. Bil ki, şu anda cihadı dumura uğratmak Allah katında herhangi bir farzı zayi etmekten daha kötü ve daha beterdir. Namazını bırakıp Allah'ın huzuruna çıkan ile cihadı terk edip Allah'ın huzuruna çıkan arasında herhangi bir fark yoktur. Ancak Hanbeli mezhebine mensup olan bir kısım alimlere göre namazı terk etmenin cezası daha ağırdır. Çünkü onlara göre namazı terk etmek kişiyi dinden çıkarır, diğer farzları terk etmek ise kişiyi kâfir etmez. Buna mukabil diğer mezhep âlimlerine göre farz-ı ayn olan cihadı terk etmekle oruç ve

namazı terk etme arasında herhangi bir fark yoktur. Öyle ki kişi babasının izni olmadan, hanım kocasından izin almadan, köle efendisine danışmadan, borçlu alacaklısından müsaade istemeden cihada katılmak mecburiyetindedir. Zira o terk edilmeleri mümkün olmayan oruç ve namaz gibi bir farzdır. Bu söz fukahanın sözüdür. Şimdi sen oruç tutarken babandan veya annenden izin alıyor musun?

Bu hususta İbn Rüşd diyor ki: "Müminlerin idarecisi olan imama itaat gereklidir. Velev ki imam şahsî günahlarından dolayı fasık olsada. Ancak imama itaat günah işlemeyi emretmediği sûrece gereklidir. Şayet günah işlemeyi emrederse artık ona itaat yoktur. İmamın farz-ı ayn olmuş olan cihadı bırakmayı emretmesi de günahlardan biridir. Bu hususta ona itaat edilmez." Gördüğünüz gibi İbn Rüşd bunları söylüyor. Cihad

hakkında hiçbir kimseye itaat edilemeyeceğini bildiriyor.

Ey kardeşim! Bir takım yöneticiler veya baban yahut hoca efendiler senin faizli muamelenin mubah olduğunu söyleseler ve bu hususta sana fetva verseler, senin bunu rahat bir şekilde kabullenmen mümkün olur mu? Bu fetvalara dayanarak faizden elde edilen tek bir dirhemi dahi yemen caiz olur mu? Hâlbuki bir hadis-i şerifte **"Faizin yetmiş küsur kapısı vardır. En azının günahı annen ile zina etmen gibidir"** (Bkz. İbn Mace Ticarat, bab: 58) buyrulmuştur.

Başka bir hadis-i şerifte: **"Allah katında zinadan kazanılan bir dirhem, otuz altı zinadan daha dehşetlidir"** buyrulmuştur. Diğer bir hadis-i şerifte: **"Faizin en büyüğü müslüman kardeşinin ırzına tecavüz etmendir"** şeklindedir. (Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 35; Müsned-i İmam Ahmed, c. 1, sh. 190)

Şayet baban sana: **"Ey oğlum! Oruç tutma da bize yardım et, çünkü senden başka yardımcımız yoktur"** dese, senin orucu bozman caiz olur mu?

Şayet baban sana: **"Ey oğlum! Sakalını kes, çünkü sakalını görürlerse seni vazifenden atarlar" dese senin sakalını kesmen caiz olur mu?**

Şayet sana: **"Sen Amerikan veya Fransız ya da falan şirkette çalışıyorsun, eğer seni sıkça namaz kılarken görürlerse şirketten atarlar. Bu nedenle öğleyi, ikindiyle cem et ve işten eve geldiğin zaman Şii İmamiye mezhebine göre kıl"** dese ona itaat etmen caiz olur mu? Hayır, caiz değildir. Peki, **"İslâm adına burada kal ve cihada gitme bu daha efdaldir"** diyen kimselerin durumu nasıldır? Kalbinden belki de ona gülüyorsundur. Çünkü sen de kendi ülkende kalmanın Afganistan'a cihada

gitmekten daha hayırlı olduğuna inanmıyorsundur.

Hakikatin Kaynağı Allah'tır, Liderler Değil!

"İslâmî Hareketler ve davetler, yüce Allah'ın hakkını yüce Allah'a iade etmek için vardır. Zalim yöneticilerden Allah'ın hakkını alarak emirlerimize, amirlerimize vermek istemiyoruz. Hayır! Hak Allah'a dönmelidir. Sorumlularımızın, bizlere kanunlar koyan Rablere dönüşmesini istemiyoruz. Peygamber Efendimiz boynunda haç bulunarak ve hristiyan dinine mensup olarak Rasulullah'ın huzuruna gelen Adiy bin Hatim'e şu ayet-i kerimeyi okumuştur: **"Hristiyanlar ve yahudiler hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Hâlbuki onlar ancak bir olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a ibadet etmekle**

emrolunmuşlardı. Allah onların koştukları ortaklardan münezzehtir." (Tevbe, 31) Bunun üzerine Adiy bin Hatim, Rasulullah'a: **"Ey Allah'ın Rasulü! Hristiyanlar papazlara ibadet etmediler"** demiş, Rasulullah da ona şu cevabı vermiştir: **"Evet, itaat ettiler. Çünkü papazlar onlara haramları helâl, helâlleri de haram yaptılar. O insanlar da bu hususta papazlarına itaat ettiler. İşte onların papazlarına itaatlerinden maksat budur."** Başka bir hadis-i şerifte: **"Yaratıcıya isyan hususunda hiçbir yaratılana itaat yoktur. İtaat ancak iyiliktedir" buyurulurken diğer bir hadiste de: "Allah'a isyan hususunda kula itaat yoktur"** buyrulmuştur. (Bkz. Buharı, Ahkâm bab: 4,cihad bab: 108; Müslim, Kitab-ul İmara, bab: 38; Buharı, Ahad, bab: 1; Ebu Davud, Cihad, 87)

O halde, Tebuk gazvesine katılmayan üç sahabeye uygulanan şer'i hüküm bugün İslâm ümmetine uygulanacak olsaydı ne

olurdu? Ebediyen ilişkileri kesme ve ambargo tavrı devam ederdi. Çünkü bu üç kişi sadece bir gazveden geri kaldıkları için 50 günlük bir ambargoya muhatap olmuşlardı. Peki, Afganistan'da bir gün içerisinde elli gazveden geri kalanların durumu nasıldır?

"Cihada gitme, burada kal" diye nasihatler veren şeyhe, üstada, hocaya;

"Ona neden izin vermiyorsun?" diye sorduğunuzda:

"Sen burada daha fazla faydalı olursun" diyorlar.

"Orada daha faydalı olurum" deyince **"Sen burada da sınır beklemektesin, orada da sınır bekleyeceksin"** der. Fakat bu hoca efendi şunu unutuyor ki burada ateş var, silah var. Burada mescitte Zukiyak var. Fakat şeyh efendinin yanında mescitte üç veya dört gençle beraber olup birlikle

Kur'an okumaya dahi cesaret edebiliyor musun? Her üç kişinin basında dört tane istihbarat ajanı bulursun Öyle değil mi?

Kur'ân okumanız, Kur'ân dersi yapmanız dahi suç sayılmakta ve insanlar yaka paça tutulup götürülmekte. Diğer meseleler nasıl konuşulacak böyle bir mescitte? Sakalına bakıyorlar. Uzun mu? Hanımınızın tesettürüne bakıyorlar, İslâmî mi? Ve buna göre raporlarını tanzim ediyorlar. Şimdi böyle bir mescitte olmakla ateşli silahların çatılarak namaz kılındığı bir mescit hiç bir olur mu? Şayet sen bu gibi mescitlerde ibadet ederek bu hâl üzere ölürsen yarın Rahman'ın melekleri seni hesaba çekerken onlara ne cevap vereceksin? Çünkü onlar sana yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi şunu soracaklar: "Melekler o kendilerine zulmedenlere canlarını aldıklarında; "Ne yaptınız" derler. Onlar da; **"Biz yeryüzünde zayıf düşürülmüştük" derler. Melekler ise:**

"Allah'ın arzı geniş değil miydi? Oraya hicret edeydiniz" derler. İşte bunların varacağı yer cehennemdir O ne kötü bir yerdir." (Nisa, 97)

Bu hususta merhum üstad Seyyid Kutup diyor ki: **" Ayet-i kerimeden de anlaşıldığı gibi zayıf olmak Allah katında özür sayılmamaktadır. Zayıflığı kabullenmek özür olma yerine bir suç sayılmıştır. Böyle olan Kuran'ın açık ifadesi ile cehennemi boylayacaktır."**

Ey kardeşim! Allah'ın arzı geniştir. Niçin zilletle yasamayı kabulleniyorsun ki? Neden mustaz'af olarak yaşıyorsun ki? Rabbin sana: **"Ey iman eden kullarım, şüphesiz ki arzı geniştir"** (Ankebut, 56) buyuruyor.

Allah'ın arzı geniştir. Şayet burası size dar geliyorsa, Allah size birçok yerler gösterecektir. Neden kendim yeryüzünün küçük bir parçasına hapsettin? Bir şirkete ya

da büroya... Orada yaşayıp orada ölmek istiyorsun. Sanki bürodan ya da şirketten çıktığın zaman rızkın kesilecek ve öleceksin! Vallahi senin Rabbin seni zayi etmeyecektir. Köpekleri doyuran Rab, seni de doyuracaktır. Ayrıca senin aklın var. 24 adet de kaburgan var! Allah seni zayi etmeyecektir. Açlıktan ölmeyeceksin. Şimdiye kadar bizler ülkemizde açlıktan ölen hiçbir kimse görmedik.

Falan hoca veya falan şeyh bana izin verdi. Falan şeyhe sorduk ya da falan âlime sorduk bize fetva verdi..! Size fetva veren ya da kendisinden fetva aldığınız falan şeyh de kimdir? Cihad toprağına gelmiş midir, cihadın hakikatini görmüş müdür? Allah için sınırda nöbet beklemiş midir, yoksa cihad topraklarını görmeyen, Afganistan'ın Asya'da mı, yoksa Avrupa'da mı, yoksa Afrika'da mı olduğunu dahi bilmeyen bir şeyhe mi soruyorsunuz? İnanın bu insanlar

henüz Afganistan'ın yerini dahi bilmemektedirler. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, kendisinden dünyaca fetva sorulan ünlü bir hoca efendi vaaz kasetinde cihaddan sorulduğunda şöyle diyordu: **"Cihad farz-ı ayndır fakat Afganistan'da cihad etmeye nasıl güç yetireceksiniz? Hangi askeri kışlada yöneticilerin gözünden uzak olarak eğitim göreceksiniz? Afganistan'ın içlerine girmeniz sizler için mümkün olacak mıdır? Yoksa sınırdan geri mi çevrileceksiniz. Sonra Rus tanklarına karşı bıçaklarla nasıl mukavemet göstereceksiniz? Ayrıca sizler Afgan ordusuna yük olacaksınız."**

Hoca efendi Rusya'ya karşı savaşanların Afgan ordusu olduğunu zannediyor! Daha sonra orada hoca efendiyi dinleyen gençlerden biri:

"Ben doktorum, vaazınızdan Afganistan'a gitmemek gerektiğim

anladım, görüşünüz nedir, açık olarak öğrenmek istiyorum, Afganistan'a gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" der. Şeyh:

"Benim konuşmamı dinleyen bu soruya cevap verebilir" der. Genç:

"Ben bizzat sizin ağzınızdan duymak istiyorum, gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" diye ısrar eder. Şeyh:

"Hayır, gitme" der.

Hicri 1402 Şevval ayında Cidde'de yapılan bu konuşmanın kaseti hâlâ yanımızda mevcuttur. Tüm dünyaya bu kaset dağıtılmaktadır. Hoca efendi Afgan cihadına gidilmemesi gerektiğini söylüyor. Ancak bilmiyor, idrak etmiyor! Bu tür hocalara giderek fetva almak, ninene giderek onunla eski Çince lügatini konuşmaya benzer! Ben de hocayım, benden uçağın içerisindeki mekanik şeyleri anlatmamı isteseniz bunları anlatabilir

miyim? Tabii ki hayır. Hoca demek her şeyi bilen demek değildir.

Cihad Topraklarında Olmayan Âlime Cihaddan Sorulmaz!

İşte bu sebeple İbn Teymiyye şöyle demektedir: **"Dini bilen âlimler mesele ile ilgili hususlarda bilgileri yoksa bunlardan dünya ile ilgili hususlar ve savaş meseleleri sorulamaz."** İbn Teymiyye el-Fetava el-Kübra isimli eserinin 4. cildinin **"Cihad"** babında şöyle demektedir: **"Cihad meydanında olmayan âlimlerden cihad hakkında soru sormayın."**

Dinliyor musun kardeşim? Afganistan'ı ziyaret etmeyen ve Afganlılar ile yaşamayan, onların ihtiyaçlarının ne olduğunu bilemeyen bir hoca efendiden Afgan cihadı hakkında bir şey sorma. Sizler Afganistan'dan dönen gençlerin neler konuştuğunu kulaklarınızla işittiniz.

Sözün özü **"Afgan cihadı Araplara muhtaç değildir"** diyen kimseler ya münafıktır ya da cahildir, üçüncü bir ihtimal yoktur. Böyle değil mi Said Hoca? Bu kardeş Ahmed Şah Mes'ud'un yanından geldi. Bu kardeş Ahmed Şah Mesud'a ait olan birlik komutanlarından seksen kişiyi karların içinde tam üç ay eğitti. Ahmed Şah bu kişiler için: **"Bu dönem eğitilenler Afganistan mücahitlerinin en seçkin zümresidir"** demişti. Şu an bir, iki veya üç kişi onun yanında bulunmakta. Evet, bu eğitici kardeşimiz Medine-i Münevvere'den mezun olduktan sonra buraya gelmişti. Şayet Medine'de kalsa ne yapacaktı? Dört kilo daha fazla kebap yiyecekti. Gerçekten de Medine-i Münevvere'de başka ne yapacaktı? İşin garibi bu kardeşimiz Medine-i Münevvere'de iken oranın normal kış şartlarında bile başının arkası adeta içine biber doldurmuşçasına devamlı ağrıyordu.

Hâlbuki Afganistan'da karların içinde hiçbir ağrı hissetmedi. Medine-i Münevvere'nin soğuğu bunu rahatsız ederken Afganistan dağlarının karları bunu incitmez oldu. Şimdi bu cihad mı, yoksa bidat mi?

İşte Ebu Burhan kardeş! Devamlı karın ağrısı çekiyordu. Doktorlar sebebini bilmiyorlardı. Karın ağrısı başladığında adım atamıyordu. Cihad toprağına geldiğinden beri karnının ağrısı geçti.

Afganistan'da ayağından darbe alan bir genç, 20 günlük bir yoldan yürüyerek hastaneye gelir. Hastaneye geldiğinde doktor ayağının kırık olduğunu görür ve:

"Buna bir sandalye getiriniz, ayağı kırılmış ayakta duramaz" der. Genç mücahit:

"Ben bu ayağımla İşkemiş şehrinden geldim. Ben Pirvan şehrinden değilim. Ben Tahar'dan yürüyerek buraya geldim. Tam

20 gündür yürüyorum" der. Ancak doktor ona inanmaz. **"Bu ayakla kesinlikle ayağa dahi kalkılamaz"** der. Ancak mücahit 20 günlük yoldan yürüyerek gelmiştir.

İşte benim enişte m olan Ebu Yahya Abdüsselâm! Bunlar askerî postaya hücum ettiler. Abdüsselâm, birçok yerinden kurşun yaraları aldı, fakat hiçbir acı hissetmiyordu. Vücuduna bomba isabet ettiğini zannederek vücudundan kemik parçalarını çıkarıyordu. Çünkü hava karanlıktı, kendisi de herhangi bir acı duymuyordu. Evet, o yarası daha sıcakken kemiklerinin parçalarını çıkarıyordu ve onların şarapnel parçaları olduğunu sanıyordu...

Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki cihadın bu kerametlerini görmeyen birileri çıkıyor ve: **"Afganistan'a gitme, çünkü oradaki cihad, cihad değildir"** diyor. Peki, Afganistan'daki cihad değil de nedir? La

havle velâ kuvvete illâ billâh... Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Onlar insanları mucizelere iman etmekten alıkoyarlar ve kendileri de ondan uzaklaşırlar." (En'am, 26) Bu gibi insanlar hem insanları cihaddan alıkoyarlar, hem de kendileri ondan uzak dururlar.

107. âyet-i kerimede ise münafıkların diğer bir sınıfı beyan ediliyor ve bunların Müslümanları bölmek için ayrı mescitler yapma teşebbüsüne giriştikleri bildiriliyor. Bu mescidin adına **"zarar verici"** manasına gelen "Dırar Mescidi" ismi verilmiş ve yapılış gayesinin de müminleri bölmek ve küfrü himaye etmek için olduğu âyet-i kerime tarafından bildirilmiştir.

Medine'de Amir bin es-Sayfi isminde biri bulunuyordu. Kâfirler buna Ebu Amir er-Rahib (papaz) diyorlardı. Müslümanlar ise buna Ebu Amir el-Fasık (yoldan çıkan)

diyorlardı. Bu kişi cahiliye devrinde hristiyan olmuştu. Müslümanlar Medine'de İslâm devletini kurunca münafık olan Abdullah bin Ubey bin Selul ile Ebu Amir münafık olmuşlar; Abdullah münafıklığını gizlerken Ebu Amir Mekke'ye kaçıp Kureyşlilerle işbirliği yapmış ve kâfirliğini açığa vurmuştur. Uhud savaşı olunca Ebu Amir Müslümanların aleyhine savaşa katılmıştır.

Ne var ki Ebu Amir'in oğlu Hanzala bin Ebu Amir ise yine bu savaşa müslümanlar ile birlikte katılmış ve şehit edildikten sonra melekler tarafından yıkandığı görülmüştür. Hanzala'yı melekler yer ile gök arasında altından bir leğen içinde yıkamışlardır. Onun babası olan Ebu Amir ise kâfir olarak Bizans Kralı Kayser'e gitmiş, bu arada Medine'deki münafıklara da binlerini göndererek Medine'de ayrı bir mescit yapmalarını, Hz. Muhammed'i çağırarak onu meşrulaştırmalarını ve Rasulullah mescitte

iken mescidi onun üzerine yıkıp öldürmelerini bildirmiş ve şöyle demiştir**: "Ben Bizans Kralı Kayser ile birlikte Medine'yi işgal etmek için sizlere geliyorum"** demiştir. Bunun üzerine Medine'deki münafıklar planı aynen uygulamaya koymuşlar, mescidi yapıp bitirmişlerdir. Bitirdikten sonra Rasulullah'ı davet ederek: **"Ey Allah'ın Rasulü! Biz bu mescidi hastalar, zayıflar ve kış gecelerinde mescide gelmekten aciz olan kimseler için yaptık. Buyur orada teberrüken bize bir namaz kıldır"** demişlerdir. Rasulullah onlara: "Şu an ben sefere çıkma hazırlığı yapıyorum ve meşgulüm. Şayet savaştan dönecek olursak gelir orada size namaz kıldırırız" cevabını vermiştir. Rasulullah Tebük Savaşı'ndan dönünce onların yaptıkları Mescid-i Dırar'da cuma namazını, cumartesi ve pazar günleri namaz kıldıkları öğrenilmiştir. Münafıklar Rasulullah'a gelip orada namaz kıldırmaya

davet etmişler, Rasulullah da gitmek için cübbesini istemiştir. Tam bu sırada Rasulullah'a Mescid-i Dırar ile ilgili daha önce zikredilen 107, 108 ve 109. ayetler inmiştir. Bunun üzerine Rasulullah (sav) sahabelerinden Malik bin Duhşum, Ma'n bin Adiy, Amir bin es-Seken ve Hz. Hamza'yı öldüren Vahşi'yi çağırmış ve onlara: **"Gidin halkı zalim olan bu mescidi yıkın, sonra da onu yakın"** emrini vermiştir.

Sahabeler derhal koşup gitmişler, Malik bin Duhşum evinden ateş alıp gitmiş, mescidi yıkmışlar ve o ateşle yakmışlardır. Bu mescidi yapanlar ise on iki kişidir. Bunlar da Hizam b. Hâlid, Muattib b. Kuşeyr, Ebu Habibe, Sehl b. Huneyf'in kardeşi Abbad bin Huneyf, Câriye b. Amir, Amir'in iki oğlu Mucemmi' b. Amir, Zeyd b. Amir, İbn Haris, Bahzec, Bicad b. Osman, Vedia b. Sabit ve Salebe bin Hatıb'dır.

İbn Abdulberr, Salebe bin Hatıb'ın bunlardan sayılmasının isabetli olmadığını söylemiştir. Çünkü Salebe'nin Bedir'e katılan mücahitlerden olduğunu ve Allah Teala'nın Bedir'e katılanları cennetle müjdelediğini, hâlbuki Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında ise: **"Yürekleri paramparça oluncaya kadar yaptıkları o mescit daima bir şüphe kaynağı olarak kalplerinde Kalacaktır. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir"** şeklinde ayet nazil olduğunu ifade etmektedir.

Yine Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında: **"Yaptıkları mescit onlarla birlikte uçup cehenneme yuvarlanmıştır"** (Tevbe, 109) buyrulmuştur. Bu nedenle Salebe b. Hatıb'ın bu mescidi yapanlardan olmaması icab etmektedir.

Mescid-i Dırar'da namaz kılmak caiz değildir. Evet! Bu sebeple müslümanlar arasında tefrika çıkarmak amacıyla onların

gücünü parçalamak, liderlik elde etmek veya falan kimsenin bir mescidi vardır, orada namaz kılınmaktadır ve insanları toplamaktadır, denilmesi için başka bir mescit inşa eden kimselerin yapmış oldukları mescit veya camilerde namaz kılmak caiz değildir.

Aynı şekilde bir şehirde, İslâm davetini yaymak için uğraşan İslâmî bir merkez bulunduğu halde, başka birisi gelerek: **"Bu falan harekettendir veya falan davetin mensuplarına aittir, bu sebeple başka bir merkez yapalım"** derse, inşa edilen ikinci merkez Mescid-i Dırar hükmünde olur.

Endonezya'da halkı hristiyanlaştırmak için misyonerlik faaliyetleri yoğun bir şekilde yürütülmektedir. Bunu önlemek için bazı müslümanlar İslâmî bir merkez kurdular. Daha sonra başka Arap ülkelerinden gelen kimseler o Müslümanların çalışmalarını başarısız kılmak için İslâmî merkezler yaptılar.

İşte bu merkezler Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde Mısır'da devlet, İslâmî Hareket'e büyük bir darbe indirdi. Bunun üzerine devletin kontrolünde olan İslâmî kuruluşlar darbe indirilen bu harekete sahip çıkıp ellerinden tutma yerine onların halk nezdindeki itibarlarını tamamen silmek için Mısır Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı) İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını dolduracak çeşitli birimler ihdas ettiler. Mesela Dış İlişkiler Bölümü, Yabancılar Bölümü, Mescitler Bölümü, Davayı Yayma Bölümü gibi bölümler ihdas ettiler. Çünkü bu bölümler Müslüman Kardeşler merkezince planlanan bölümlerdi. Onların programlarından alarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nda aynı bölümleri ihdas ettiler. İşte bunlar da birer Mescid-i Dırar hükmündeki müesseselerdir. Peki, bizzat Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı)

nedir? Bu da Mescid-i Dırar işlerini yürüten bir müessesedir. Bu sebeple bu gibi müesseselerin İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını engelleyecek dallarında çalışmak caiz değildir." (Mesela T.C. Diyanet İşleri Başkanlığının Avrupa'daki İslâmî faaliyetleri frenlemek için konsolosluklarda kurduğu Dini ataşelerde çalışmak veya bu ataşelerin organizesi ile yaptırılan mescitlerde ve diğer dini görünümlü kurumlarda çalışmak bunun örneğidir.)

Yine müslümanlar belli âlimleri seçerek fetva vermeleri ve dini yaymaları için bir heyet oluştururlar da bunu engellemek için devlet de özel bir fetva komisyonu, davet ve irşad heyeti kuracak olursa, devletin kurmuş olduğu bu heyet ve komite Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu gibi kurumlara katılmak ve vazife almak caiz değildir.

Şu anda Irak'ta, Moskova'da ve birçok yerlerde İslâmî konferanslar

düzenlenmektedir. Bunlar da Mescid-i Dırar hükmündedirler. Çünkü bu konferanslarda Allah'ın rızası amaçlanmamaktadır. Bu konferanslar ayet-i kerimede de Mescid-i Dırar hakkında ifade edildiği gibi: **"İlk günden itibaren yıkılmaya yüz tutmuş, bir yar kenarına inşa edilmiş, bir temeldir."** Zira Irak'ta düzenlenen İslâmî konferanslarda amaç Allah'ın rızası değildir. Amaç halkın Humeyni'ye karşı tavır almasını sağlamaktır. Akidemizi savunmak için eğer Humeyni'nin önderliğini yaptığı harekette akidemize ters bir şey varsa buna tavır alabiliriz, ancak Saddam'ın düzenlemiş olduğu İslâmî (!) konferanslarla değil. Saddam'ın yapmış olduğu bu şey hangi İslâm'a göredir? Ülkesinde İslâm konferansı düzenlenmekledir. Irak'ta hangi İslâm kalmıştır ki İslâm konferansı düzenlenebilsin?

Sovyet Rusya'da düzenlenen İslâm (!) konferansı hangi İslâm'a göredir? Buralarda

mescitlerin devam etmesi ve oralara insanların gidip namaz kılmaları bile yasaktır. Meselâ Leningrad'da yalnızca bir mescit bulunmakta olup, onun da kapısı kilitlidir. Sadece mescidin kapısı Pazar günleri açılmaktadır. Dikkatinizi çekerim Cuma günleri değil, Pazar günleri (!) İnsanların Cuma namazlarını Pazar günü kılmaları istenmektedir. Caminin sadece Pazar günleri açılabilmesi için de vergi olarak yılda devlete 17.000 rupi ödenmektedir. Yani yaklaşık 17.000 dolar ödenmektedir. Çünkü Sovyet Rusya'da bir rupi bir dolara eşittir. **Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki filan devletin diyanet işleri başkanı veya müftü efendisi kalkıyor, Sovyet Rusya'da dinî hürriyet olduğunu öve öve bitiremiyor. Bütün bunları da yeryüzünde "dinsizlik devleti"ni tesis eden Lenin'in kabrine çelenkleri koyduktan sonra söylüyorlar.** (Ne yazık ki İslâm devletlerinde bile Lenin'in

yarenlerinin kabrine çelenkler koyup mozoleleri önünde, putun karşısında durur gibi durduktan sonra, İslâm davasına yardımcı olacaklarını iddia eden gafiller sayılmayacak kadar çoktur).

Ey gafiller! Lenin'in kabrine çelenk koymak kişinin kâfir olduğunu gösteren alâmetlerden biridir. Evet, bu küfürdür. Şimdi gidip yeryüzünde ateizmi ve inançsızlık düşüncesini yayan ve bu düşünceyi himaye etmek için devlet kuran bir kâfirin kabri önünde saygı duruşunda durmak veya ona çelenkler koymak kâfirlik değil de nedir? Sadece bu hal bile küfrün alâmetlerinden biridir.

Daha önce de bahsettiğim gibi bu gibi toplantılarda hiçbir kimse gerçek İslâm'ı konuşmamıştır. Sadece Abdullah Nasif (Allah onu korusun) hakkı haykırmış ve onlara şöyle demiştir: "Sizin davet ettiğiniz barış nasıl bir barıştır? Hâlbuki sizler

Afganistan'ı işgal etmektesiniz... Davetçiliğini yaptığınız barış hususunda sizlerin samimi olduğunuza inanmamız için öncelikle Afganistan'dan çıkınız."

Müslüman ülkelerden gelen Diyanet İşleri başkanları veya dinî temsilciler bu kahramanın Sovyet Rusya'nın içerisinde bu şekilde konuşacağım hiç tahmin etmiyorlardı. Bu gibi sözleri söyledikten sonra ise maalesef onu desteklemediler, aksine her biri kalkıp Rusya'yı din özgürlüğü hususunda övüp durdular. Çünkü Rusya'da elinde Kur'ân bulunan sadece dört sene hapsediliyor, idam edilmiyor. (!) Bu nedenle bu bir dinî hürriyetmiş (!)

Onların bu davranışları aynen şu nüktede söylenen "yaşasın adalet" esprisine benzemektedir. Biliyor musunuz bu nükte ne zaman söylenmiştir? Arap devletlerinden zalim bir devlet, binlerini tutuklar ve o kişiye; **"Sen cumhurbaşkanına sövüyormuşsun,**

öyle mi?" diye sorulur. Bunun üzerine o: **"Ben cumhurbaşkanına sövmedim"** der. Onlar da: **"Biz sana idam cezası verdik"** derler. Bu zavallı ağlayarak tekrar edip durur: **"Ben cumhurbaşkanına sövmedim... Ben cumhurbaşkanına sövmedim ."** Bunun üzerine: **"O halde biz cezanı hafifletiyoruz, idamı kaldırıp bütün mallarına, hatta elbiselerine dahi el koyuyoruz"** derler. Onun hemen mahkemede iç çamaşırlarını ve dış elbiselerini soyup çırılçıplak sokağa atarlar. Bu gariban da anasından doğduğu gibi sokakta yürür, utancından bu defa: **"yaşasın adalet, yaşasın yaşasın"** diye bağırıp durur. Eh, işte bizim İslâm âlemindeki halimiz bu! Sovyet Rusya'daki dinî özgürlük de böyle. Ne var ki meddahlar bunu kavrayamazlar. Düşünmek de istemezler.

111- 112. AYETLERİN TEFSİRİ

111-Muhakkak ki Allah, müminlerin mallarını ve canlarını onlara Cennet'i

vermek karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu (vaad) Tevrat'ta, İncil'de ve Kurân'da kendi üzerine hak bir vaattir. Kim Allah'tan daha çok ahdini yerine getirebilir ki? Öyle ise yaptığınız alışverişe sevinin. En büyük kurtuluş işte budur!

112Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, seyahat edenler, rükû edenler, secde edenler, marufu emredenler, münkerden nehyederler ve Allah'ın hududunu koruyanlar... Mü'minleri müjdele."

Mescid-i Dırar'ı yaptıran Ebu Amir er-Rahib'di. Bu kişi müslümanların Huneyn Savaşı'nda Hevazinoğulları'nı da mağlup ederek Arap Yarımadası'nı tamamen kontrolleri altına alınca oradan kaçıp Kostantiniyye'ye (Bizans Devleti'nin başkenti olan İstanbul'a) gitmiştir. Vakıa Mekke'nin fethedilişi kâfirlerin moralini tamamen

çökertmişti. Buna ilaveten Huneyn Savaşı yapıldı, orada da Hevazin ve Sakifoğulları mağlup edildi. Böylece Arap Yarımadası'nda İslâm'a karşı çıkacak güç kalmamıştı. Artık insanlar bölük bölük Allah'ın dinine giriyorlardı. Öyle ki, Rasulullah Rabbi'nin huzuruna varınca bütün Arap Yarımadası İslâm'a boyun eğmiş ve bu dinin gölgesi altında gölgelenmeye başlamıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır: **"Artık bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçip ondan razı oldum."** (Maide,3)

Huneyn Savaşından sonra Ebu Amir er-Rahip Kostantiniyye'ye gitmiş ve Bizans Kralı Kayser'i Arap Yarımadası'na saldırması için kışkırtmış, ayrıca Medine'deki münafıklarla yazışmalar yaparak Müslümanlara karşı bir tuzak ve Rasulullah'ı ortadan kaldırmak için

bir çare olmak üzere Mescid-i Dırar'ı yapmalarını istemiştir.

Hayret uyandıran nokta şudur: Hz. Muhammed (sav) bizzat bunların içinde yaşıyor, peş peşe zaferler elde ediyor, onlar onun dürüst ve emin biri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ayrıca Rasulullah'a insanları aciz bırakan Kur'ân ayetleri iniyor ve onda çeşitli mucizeler görünüyor. Bu durum tam 23 sene devam ediyor. Bütün bunlara rağmen, Ebu Emir gibi bazı kalbi mühürlenmiş olanlar Rasulullah'a düşmanlık besliyorlar, ona tuzaklar kurmaya ve suikastlar yapmaya kalkışıyorlar, ta ki ondan kurtulmuş olsunlar. Bütün bunlar da gösteriyor ki, bu gibi insanlara hiçbir şey fayda vermez. Çeşitli konuşmalar, deliller getirme, ikna yollarına gitme bir anlam ifade etmez. Çünkü bunlar hakkında yüce Mevlâ:

"Onlar her türlü mucizeyi görseler, yine de ona iman etmezler" buyurmuştur. (Enam, 25)

Bunlar için kılıçtan başka çare kalmamıştır. Bu sebeple yüce Mevlâ Tebük savaşından sonra: **"Haram aylar bittiği zaman müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün..."** buyurmuştur. Nitekim Arap Yarımadası'ndaki müşriklerin üç seçenekten birini tercih etmekten başka çareleri kalmamıştı. Ya islâm a girecekler ya Arap Yarımadası'nı terk edip gidecekler yahut da öldürülüp ortadan kaldırılacaklardı. İkrime ve Kab bin Züheyr bin Ebi Sülma kaçma şıkkını tercih ettiler. Fakat aziz ve celil olan yüce Allah bunlara hayır dilemişti. İnsanlar bunlar için eman talebinde bulundular. Rasulullah (sav) de bunlara eman verdi. Bunun üzerine bunlar İslâm'a girdiler ve İslâm dinine yardım ettiler, zafer buldular. Allah'a hamd olsun.

Eğri Boyunları Ancak Kılıç Düzeltir!

Dediğim gibi bir takım insanlar vardır ki bunlara hiçbir tebliğ fayda vermez. Bunlarla uzun zaman konuşulsa, mütevatir delilller zikredilse, bizzat kendilerine çeşitli mucizeler gösterilse dahi ikna olmazlar. Bunlar düzelme yerine, İslâm'ın yeryüzünde ilk tebliğcisi olan Hz. Muhammed (sav)'i öldürmek için planlar kurmuşlar, onu ortadan kaldırmak için çeşitli hile ve desiselere başvurmuşlardır. Hâlbuki Rasulullah'a sabah-akşam vahiy iniyor, devamlı semadan kimsenin bilemeyeceği haberler geliyordu. İşte bu gibi insanlara kılıçtan başka hiçbir yol yoktur. Bundan ibret alarak şunu unutmayalım: Herhangi bir İslâmî davet karşısında menfi propagandalar ve çeşitli konuşmalar duyacak olursak bu, garipsenecek bir şey değildir. Çünkü bir takım insanlar adeta fitne, fesat çıkarmak için çalışırlar. Onları

şeytan kuşatmıştır. Tüm deliller ve ikna yolları gösterilse de susturulmaları mümkün değildir. Aslında mesele, delillerin ikna edici veya güçlü olması meselesi değildir. Yine asıl mesele davetçinin doğruyu söylemiş olması, davet sahibinin samimi ve doğru söyleyen biri olmasından öte, daveti reddedenlerin ruhen hasta olmalarıdır.

Ruhu hasta olan insanları ancak kılıç düzeltir, kılıç!

Ancak kılıç düzeltir, kılıç!

Bunlar sadece güçten anlarlar, güçten!

Atasözünde söylenildiği gibi: **"Eğri boynu ancak kılıç düzeltir. Kes onu, yoluna devam et."**

Ey kardeşim! Birilerinin Afgan cihadı aleyhinde konuştuğunu duyarsan bunu garipseme, bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü Rasulullah'ın dahi aleyhine konuşmuşlardır. Hatta 23 sene gözleri

kamaştıran delilleri ve akılları aciz bırakan ayetleri kendilerine tebliğ ettikten sonra bile... Öyle ki Rasulullah Tebuk savaşından dönmesinden sonra onu yolda öldürmek için pusu kurmuşlardır. Rasulullah ile birlikte gelen develeri ürkütsünler, Rasulullah'ın devesi de ürksün, vadide bir darboğaza düşsün de böylece onu halletsinler. İşte o anda Rasulullah'a vahiy inerek hadiseden haberdar olmuştur. Bunun üzerine Ammar bin Yasir bu münafıkların üzerine müşriklerin develerini salmıştır. Böylece Müslümanların develerine hücum etmeyi başaramayınca planları boşa çıkmıştır.

Ey davetçi kardeşim! Sen güçlü deliller hazırlayayım ki onları ikna edeyim, bunların ikna olmamaları her halde benim delillerimin zayıf oluşundandır şeklinde bir tasaya düşme. Çünkü mesele delil meselesi değildir. Asıl mesele, ruhların hasta oluşudur. Kalplerin fasit oluşudur, fıtratların

bozulmasıdır, nefislerin sapıklığıdır. Bu gibi hallere sahip olan insanlar ancak güce boyun eğip, gücün karşısında susarlar. Bu durum her yerde mevcuttur.

Bu sebeple Arap Yarımadası'ndaki kabile başkanları müslüman olmayı kabul etmemişlerdir. Hatta Mekke'deki liderleri dahi. Öyle ki Mekke'nin fethinden sonra bu liderlerden üç kişi bir arada bulunuyorlardı. Bunlar Ebu Süfyan, Abdurrahman bin el-Haris bin Hişam ve Kureyş'in liderlerinden bir üçüncüsü idi. Hatırladığıma göre Haris'in oğlu Abdurrahman o anda şunları söylemiştir: **"Haris'i bugünü (yani Muhammed'in Mekke'ye girdiği ve Bilal'ın Kâbe'nin üzerinde ezan okuduğu günü) görmeden önce öldüren Allah'a hamd olsun!"** demiştir. Bu üç kişiden biri de şunu söylemiştir: **"Kâbe'nin üzerine çıkıp ezan okuyacak bu siyah kargadan başka kimse yok mu?"**

Bunlar Ebu Süfyan'a: **"Bu duruma sen ne dersin?"** diye sormuşlar, o da: **"Eğer ben konuşursam, şu çakıl taşları konuştuklarımı ona bildirir"** demiştir. Ebu Süfyan konuştuklarının Rasulullah'a bildirileceğinden korkmuştur. Fiilen Rasulullah onların yanından geçerken her birine: **"Ey filan, niçin şunu söyledin?"** diye sormuştur. Ebu Süfyan onlara: **"Ben size konuştuklarınızı çakıl taşlan ona haber verir dememiş miydim? Artık susun, konuşmayın!"** demiştir.

Müşrikler herhangi bir kurtuluş yolu bulamayınca artık Müslümanların uğrayacakları bir felâketten imdat bekliyorlardı. Müslümanların savaşlarda aldıkları zayiatlardan dolayı seviniyor, iğneli dilleri ile onları eleştiriyorlardı. Müşrikler için çare kalmamıştı. Çünkü o zamanda pulculuğun başkenti olan Mekke Müslümanların eline geçmiş ve Allah Teala

orayı inşallah kıyamet gününe kadar **"tevhid"** inancının başkenti kılmıştı. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Şüphesiz ki şeytan bu topraklarınızda artık kendisine ibadet edilmekten ümidini kesmiştir. Fakat o kendisine ibadet edilmenin dışındaki saptırmalarla razı olma mecburiyetinde kalmıştır."** (Bkz. Müsned-i İmanı Ahmed, c. II, sh. 354, 384, c. IV, sh. 126)

Yani bu topraklarda bir insan diğerini öldürerek veya hırsızlık yaparak yahut zina işleyerek günah işlemiş olabilir ve şeytan da bu tür saptırmalarla yetinmek mecburiyetinde kalmıştır. Çünkü artık bu topraklarda Allah'a ortak koşulma işi sona ermiştir.

Hülasa Mekke fethedilmiş, Rasulullah orada yaşayan insanlara: **"Haydi gidin, sizler bundan sonra serbestsiniz"** demiştir. Fakat kalplerinde iman karar kılmayan

insanlar müslümanlar için fırsatlar beklemişlerdir. Nitekim müslümanlar Huneyn Savaşı'nın ilk hamlesinde mağlubiyet hissedince, Mekkeli liderlerden Ebu Süfyan kaçarak şunları söylemiştir: **"Allah'a yemin olsun ki sizin mağlubiyetiniz denize kadar uzanır. Artık bitmez."** Yine serbest bırakılan liderlerden Kelede bin Hanbel ise şöyle demiştir: **"Şu an büyü bozuldu."**

Görüldüğü gibi özellikle liderlik havasına kapılanlar ancak kılıç korkusu ile İslâm'a boyun eğerler. Bunun başka yolu yoktur. İşte herkesin rızasını kazanarak, hatır ve gönüllerini alarak İslâm devletini kurmak isteyenler, bu hakikati çok iyi kavramalıdırlar.

"Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın" ayetini söyleyerek insanları bir araya getirip vahdeti sağlayacaklarını zannedenler tamamen hayallere kapılmışlardır. Kur'ân-ı Kerim bir bütündür. Hem bu söylenilecektir,

hem de düşmana karşı imkânlar ölçüsünde güç ve kuvvet hazırlanacaktır. Hem de kâfir ve münafıklara karşı kılıç ve dille savaş açılacaktır. İşte o zaman zafer gelir ve insanlar birlikte Allah'ın ipine sarılmış olurlar.

Çünkü tevhid inancının beşiği ve ilk yurdu olan Arap Yarımadası ancak kılıçla bir araya gelerek, tevhidi kabullenmiştir. Ne Allah Rasulü (sav)'in ne de Kral Abdülaziz'in eliyle olmuştur. Bilakis kılıçla, güçle boyun eğmiştir. Kılıçsız boyun eğmemiştir.

Bu sebeple 18 milyonluk Afgan mücahidlerinden birleşmelerini, bir devlet kurmalarını ve başkan seçmelerini isteyerek: **"Toptan Allah'ın ipine sarılın"**, **"Müslüman müslümanın kardeşidir" "Allah'ın eli cemaat üzerinedir"** gibi nasihatlerde bulunanlar, bu nasihatlerin ancak seçkin ve belirli bir gruba fayda vereceğini bilmelidirler. Çünkü bu halkın içerisinde münafık olanlar, deccal olanlar, Amerika ile işbirliği içerisinde

bulunanlar, cihad ticareti yapanlar vardır. Daha sonra biraz yardım toplamış bir Arap geliyor, üç gün Peşaver'de Intercontinental Hotel'de kalıyor ve mücahid grupların komutanlarına haber göndererek: **"Ey kardeşlerim birleşin, vahdeti oluşturun, içinizden birini başkan seçin"** demekteler. Bu şekilde vahdetin kurulması mümkün değildir. Vahdet, kuvvetli örgütlenmiş merkezî bir yönetimin kurulmasından sonra gerçekleşir. Müminlerin itaat ederek boyun eğecekleri yönetim ancak o zaman olur. Bu olmaksızın vahdet düşünülemez. Makul da olamaz.

İşte bu sebepledir ki hiçbir ittihat ya da vahdetin başarıya ulaşması mümkün değildir. Çünkü birçok gruplar, cihad ticareti yapmak için ortaya çıkmışlardır. Kabil yönetimi ile ilişki içerisinde olan gruplar vardır. Silah taşıyan ve KGB'ye bağlı olanlar vardır. Bu insanların vahdeti kabul etmesi;

merkezî yönetime ve bir imama boyun eğmesi ancak kılıçla mümkündür. Kaleşnikofla mümkündür. İşte böyle bir vahdeti sağladıktan sonra tefrika çıkartan artık ortadan kaldırılır. Kim olursa olsun ona karşı hoşgörülü olunamaz. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Sizin sevk ve idareniz tek bir adamda toplandıkta sonra kim ortaya çıkar da Müslümanların cemaatini bölmek isterse, kim olursa olsun onu öldürün."** (Müslim k. İmare. bab: 59, 60; Ehu Davud, K. Sünne, bab: 27)

İşte bu nedenledir ki Hz. Ömer (ra) yaralandığında cennetle müjdelenen on kişiden altısına haber gönderiyor ve onlara: **"Toplanınız ve kendi aranızdan birini seçiniz. Bundan sonra her kim muhalefet ederse, onun başını vurunuz,"** diyordu. Hz. Ömer, Hz. Ali ve Hz. Osman (r.anhuma)'yı çağırtıp; **"Ey Ali, senin Rasulullah'ın damadı, amcasının**

oğlu ve vahiy kâtibi olman sakın seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi takdirde karşında kılıcı bulursun" demişti. Hz. Osman'a ise: **"Senin zünnureyn olman seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi takdirde karşında kılıcı bulursun."**

İşte İslâm ümmetinin akıbeti bu şekilde teminat altına alınmaktadır. Bu ümmet birleştikten sonra onu bölen Rasulullah'ın damadı ve sahabe-i kiramın eşrafından olan Hz. Ali de olsa ve yine Rasulullah'ın damadı, edepte numune-i imtisal olsa o dahi öldürülür. En azından İslâm devletinden sürgün edilip, müşriklerin içinde yaşamaya mecbur bırakılır. İslâm devletinde yaşayan her ferdin müminlerin emirine boyun eğmeleri hoşuna gitse de, gitmese de ona biat etmesi gerekmektedir. Bir devlette ancak bir amir olur. İki amir

olduğu takdirde meseleler çatallaşır, tefrikalar ortaya çıkar. İnsanları sevk ve idare etmede fitne ve fesad baş gösterir.

İşte bu nedenle kâinatın nizam ve intizamı değişmez bir haldedir, istikrarlıdır. Ona koyulan ilâhî kanunlar, asla farklılık arz etmemektedir. Çünkü onu sevk ve idare eden yüce Mevlâ tektir. Biz onu kendisine ortak koşanlardan tenzih ederiz.

Yeryüzünde de şayet birden çok yönetici olursa, yeryüzü fesada uğrar. Çünkü bir takım insanlar, kendi otoritelerini sağlamayı ve emirlerinin uygulanmasını isteyecekler, diğer insanlar da yine kendi otoritelerini sağlamak ve emirlerini uygulamak isteyeceklerdir. Böylece aralarında anlaşmazlık, fesat ve bozgunculuk baş gösterecektir. İnsanların kurtuluş ve mutluluğa ermeleri ancak tek emir ile yönetilmeleri halinde mümkün olur.

Ey kardeşim! Bütün bunları dinledikten sonra gelip bana: **"Afganlılar birleşmiş durumda mı, yoksa ayrı mı?"** sorusunu sorma. Ben sana söyleyeyim. Onlar bir değiller ve birleşemezler de. Birleşmeleri de imkânsız gibi. Çünkü birleşmeleri ancak merkezî bir otoritenin hâkimiyeti altında söz konusu olabilir. Böyle bir otorite ise henüz mevcut değildir. İnsanlar zora boyun eğerler, vaaz u nasihatlerle, hutbe ve sohbetlerle boyun eğmezler. Bu tür şeylerle nefsini ıslah edenler hakka teslim olurlar. Fakat sapık zihniyete sahip olanlar, fitne ve fesat yuvalarında adeta sivrisinek gibi beslenenler, mümkün değil kuvvetsiz bir araya gelipte hakka boyun eğsinler. Nasıl ki sivrisinek çöplerde ve bataklıklarda yumurtlar ve çoğalır, habis zihniyetlere sahip olan insanlar da bu tür yerlerde çoğalır giderler.

Binaenaleyh bu bataklıklar kurutulmadıkça, bu çöpler temizlenmedikçe insanları sokan haşaratları sona erdirmek mümkün olmadığı gibi bir kısım kötü niyetli ve bozuk zihniyetli insanları da kılıç zoru ile hakka boyun eğdirmedikçe vahdeti tahakkuk ettirmek mümkün olmaz. Güç gerekir güç! Fakat ben size şunu müjdeleyeyim ki Allah'a hamd olsun, cihad devam ediyor, başarıdan başarıya ulaşıyor.

Afganlılar uzun seneler boyunca üç defa İngilizlerle savaşmış, üçünde de İngilizleri yenmişlerdir. 1838'den 1842'ye kadar ve 1878'den 1919'a kadar İngilizlerle savaşmış ve onları yenmişlerdir. İngilizler, Afganlıların istiklâlini kabul etmek zorunda kalmışlardır. Afganlılar o zamanlar da yüzlerce kabileden meydana geliyorlardı. Allah'a hamd olsun ki şu an yedi kabile olarak toplanmışlardır. Yani yedi grup. Bunların vahdet oluşturması mümkün

değildir. Ancak kuvvet ve otorite ile mümkün olur. Şayet yeryüzünde herhangi bir kimseye kuvvet kullanmaksızın devlet kurmak mümkün olsa idi, bu, efendilerin ilki ve sonuncusu Muhammed (sav)'e nasip olurdu. Hâlbuki Arap Yarımadası Allah Rasulüne (sav) ancak küfrün başı ezilip, güçleri kırıldıktan ve kanlar döküldükten sonra boyun eğmiştir. Halk dilinde: **"Camışa vur, buzağı kendiliğinden yürür"** derler. Küfrün liderleri vurulduktan sonra yavruları kendiliklerinden bölük bölük Allah'ın dinine girmeye başlamışlardır. Ve bunlar inşallah yavru değil, aslanlar olmuşlardır.

Hülasa Mescid-i Dırar diye adlandırılan bu tefrika mescidi hakkında Allah Rasulü (sav)'e vahiy inmiş ve münafıkların inşa ettiği bu mescidin içerisinde namaz kılmaması bildirilmişti.

Maliki mezhebine mensup olan âlimler bu ayet-i kerimeden hüküm çıkararak şunu

söylemişlerdir: **"Müslümanlara zarar vermek için inşa edilen mescitler Mescid-i Dırar'dır. Orada namaz kılınması caiz değildir."** Örneğin müslüman gençler bir mescit yapıp orada toplanmaktalar. Devlet bunu bildiği için geliyor ve Müslümanların toplandığı mescidin karşısına başka bir mescit inşa ediyor, imam olarak da istihbarattan birini görevlendiriyor. İmam o mescidin içinde fesat yaymaya başlıyor. İşte bu tür mescitlerde namaz kılmak caiz olmadığı gibi bu gibi imamların arkasında namaz kılmakta sahih değildir. Çünkü bu mescitler, manen cehennem uçurumunun kenarına yapılmış mescitlerdir. Fitne-fesat yayma, müminleri bölük-pörçük etme amacı ile kurulmuş mescitlerdir. Yüce Mevlâ işte bu tür mescitlere işaretle: **"Zarar vermek, inkâr etmek, müminlerin arasını ayırmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri yapmak için**

bir mescit yapanlar: "Biz sadece iyilik yapmak istiyorduk" diye yemin ederler. Allah da şahittir ki bunlar yalancıdırlar" (Tevbe, 107) buyurmuştur.

İslâmî merkezler de bu şekildedir. Başarılı ve gelişen bir İslâmî merkez olduğu zaman başka birileri zalimce, düşmanca veya o Müslümanları kıskandığından çalışan ve başarılı olan İslâmî merkezin dışında, başka bir merkez kurarak ve Müslümanları oraya çekerek harekete geçecek olursa, böyle bir merkeze gitmek caiz değildir. Çünkü o Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde bir bölgede ya da kentte, Allah'tan korkan ve iyiliği emreden, ilmi ve takvasıyla insanlara örnek olan bir imam bulunduğu halde, başka birisinin o mescide gelip dedikodu çıkarması, bu salih zat bir söz söylediğinde sırf ona itiraz etmek için: **"Filan da şöyle söylüyor, şu âlim de böyle diyor"** şeklinde itirazda bulunacak olursa,

işte bu gibi insanları Müslümanlara ait olan mescitlerden uzaklaştırmak gerekir. İlk önce kendisine nasihat edilir, eğer düzelmez ise sert bakışlarla uyarılır, yine de düzelmez ise sille tokatla uzaklaştırılır. Anlıyor musunuz? Çünkü bu adam teşvik için değil tahrip için gelmiştir. Bunun işi Mescid-i Dırar'da yapılmak istenen işlere benzemekledir. Kendisi ise Mescid-i Dırar gibidir.

Hasan el-Benna'nın Davet Üslûbu

Bu hususta merhum üstad Hasan el-Benna aşağıda zikredilen tavrı kendisine prensip edinmiştir:

Hasan el-Benna Mısır'ın İsmailiye kentinde öğretmenlik yapıyordu. O Kahire Üniversitesi Daru'l-Ulûm Fakültesi'nin birincisi idi. Bu fakültenin sekreteri bana şunları anlattı: İmtihan sonuçlarını gören bir öğrenci gelip Benna'ya:

"Ya Şeyh Hasan! Sen filan dersten ikmale kalmışsın" dedi. Bunun üzerine Benna Allah'a secdeye kapandı. Talebe ona:

"Ben sana ikmale kalmışsın diyorum, sen Allah'a şükür secdesi yapıyorsun. Bu nasıl şey?" Benna:

"Biz sevindiğimiz anda da sıkıntılı hallerde de Allah'a şükrederiz" cevabını verdi. Bunun üzerine o öğrenci:

"Ya Şeyh Hasan seni müjdeliyorum, Daru'l-Ulûm Fakültesi'nde birinci olmuşsun" dedi. Tekrar Benna Allah'a secdeye kapandı. Benna, üniversiteden mezun olduktan sonra Milli Eğitim'de vazife almaya gitti. Tarih 1927 idi. Milli Eğitim Bakanı Benna'ya İngilizler gibi resmi elbise giymesini şart koştu. Benna ona:

"Ben bu elbiseleri giymem, bu kâfirlerin elbiseleri" dedi. Milli Eğitim Bakanı:

"Bizim okullara ancak İngiliz kıyafeti giyenler girebiliyorlar" cevabını verdi. Benna ise ona:

"Hasan el-Benna ise ancak İslâm kıyafeti ile girecektir" dedi. Milli Eğitim Bakanı ile yeni mezun olan bu talebe arasında tartışma bu şeklide devam etti. Tabii ki Benna, okuduğu fakültenin birincisi idi. Bu sebeple Milli Eğitim Bakanı ona İslâmî kıyafeti ile vazife verme mecburiyetinde kaldı. Benna sarık ve cübbesi ile öğretmen oldu. Fakat Milli Eğitim Bakanı onu tersinden ödüllendirerek fakültesinin birincisi olduğu halde onu ilkokul öğretmeni yaptı. Benna bu vazifeyi üstlenip İngilizler'in tamamen hâkimiyeti altında bulunan İsmailiye şehrine gitti. Çünkü İsmailiye'nin bütün halkı Süveyş Kanalı Şirketi'nde çalışan işçilerdi. Süveyş Kanalı ise İngiliz firmasının elinde idi. Burada çalışan insanlar adeta yeyip içen ve günlük

hayatını sürdürmekten başka bir şey düşünmeyen akılsız hayvanlar gibiydi.

"Gündüzleri merkeb geceleri de leş gibi yaratıklardı." Bu gibi insanları Peygamber Efendimiz (sav) şu hadis-i şerifi ile ne güzel vasıflandırmıştır:

"Şüphesiz ki Allah böbürleneni, kendisini büyük göreni sevmez. Bunlar gündüzleri eşek, geceleri ise leş gibidirler. Dünya işlerini bilirler, fakat ahirete ait durumlardan cahildirler." (Bkz. Ebu Davud, Kit. Edeb, bab: 3, sahife. 1690)

Hâsılı bu gibi insanlar gündüz boyunca adeta merkep gibi çalışırlar, geceleyin ise başlarını torbaya sokar bir daha çıkarmamak üzere uyurlar. İşte Şeyh Hasan el-Benna bu gibi insanların meydana getirdikleri toplumu ve manzarayı bizzat gözü ile görmüştür. Öyle ki camilerde gençlerden hiçbir kimse yok. Sadece körler,

topallar, yaşlılar var. Bazısı oturarak namaz kılıyor, diğeri duvara dayanarak rükûa gidiyor. Kahveye gidiyor, orada hayaletlere benzeyen insanlar görüyor. Sabahtan ikindiye kadar İngiliz şirketlerinde çalışıyorlar, ondan sonra da gecenin yarısına kadar kahvehanelerde kâğıt oynayarak vakitlerini öldürüyorlar. Merhum Benna bunların yanma gidip oturuyor, kendisi de bir çay isteyip içiyordu. O burada yaşayan insanların psikolojilerini çok iyi kavramıştı. Onların bir takım hikâyeler dinlemekten zevk aldıklarını biliyordu ve onlara: **"Ne dersiniz, ben sizlere "Gevşek Düğme" hikâyesini anlatayım mı?"** diyor ve onlara Ebu Zeyd'in kıssasını, Sinek Hikâyesi'ni, Çözülmüş Düğme hikâyelerini anlatıyordu. Akşam namazı geldiğinde ise durum çok ciddileşiyordu. Merhum Benna onlara: **"Müsaade ederseniz ben gidip namazı kılıp geleyim."** Onlar da: **"Buyur efendim, buyur üstad"** diyorlardı. O

gidip namazı kılıyor, tekrar dönüp onlara benzeri hikâyeleri anlatıyordu. Beş gün, on gün derken bunu dinleyen insanlar: **"Niçin biz burada bekliyoruz da hoca ile birlikte camiye gidip namaz kılmıyoruz ve beraberce dönüp hikâyeleri dinlemiyoruz?"** demeye başlıyorlardı. Böylece Benna devamlı kahveden insanları camiye çekiyor ve onları eğitmeyi başarıyordu. Öyle ki Benna tesis ettiği hareketin en seçkin elemanlarını kahvelerden toplamıştı.

Meselâ Yusuf Talat bisiklet tamircisi idi. Bu zat her gün Mısır parası ile üç kuruş kazanıyordu. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Süveyş Kanalı'nda İngilizler'e karşı savaşta Müslümanların ordu komutanı ve 1948'deki Filistin Cihadı'nda yine Müslümanların komutanı idi. Halbuki asıl mesleği bisiklet tamirciliği idi.

Hasan el-Benna, mescitte ders halkalarını genişletmeye ve gençleri

mescide toplamaya başladığında, mescidin imamı Hasan el-Benna ile liderlik yarışına girer. Çünkü mescit tıklım tıklım dolmuştur. Daha önceden ise mescitte körler, topallar, sakatlar ve yaşlılardan başka hiçbir kimse yoktu. Şu anda ise mescit gençlerle dolmuştu. Ömrünün baharında iken Süveyş Kanalı'nda çalışan gençlerdir bunlar. Mescidin imamı Hasan el-Benna'ya kin beslemeye ve ona muhalefet etmeye, kıskanmaya, aleyhinde konuşmaya başlar. Hasan el-Benna mescitte Peygamberlerin sabrından, onların kavimlerine olan davet ve mücadelelerinden bahsetmektedir. Bir defasında İbrahim (as)'ın hayatını anlatmaya başlar. Mescitteki otoritesinin elinden alındığım hisseden ve kendisini adeta cumhurbaşkanı gibi kabul eden imam efendi Hasan el-Benna'ya:

"Peki, Hz. İbrahim'in babasının adı ne?" diye sorar. Hasan el Benna:

"Müfessirler İbrahim'in babasının adı hakkında farklı görüşler belirtmişlerdir. Bazıları İbrahim (as)'ın babasının adının Azer olduğunu, diğerleri ise onun adının Tareh olduğunu söylemişlerdir" der. Mescidin imamı:

"Tareh değil Taruh'tur" diye Hasan el-Benna'nın ifadesini düzeltir. Bununla Hasan el-Benna'nın hata yaptığını ve kendisinin daha bilgili olduğunu ispatlamak ister. Hasan el-Benna hocadan kurtulamayacağını anlar ve en iyisi hocayı evime davet etmektir, der. Hocayı evine davet eder, ona etli yemekler ikram eder, meyvalar sunar ve daha sonra hocayı kitaplığına götürerek kitaplığından ona kitaplar hediye eder. O günden sonra hoca ile arası düzelir ve sorunları halledilmiş olur.

İşte bu sebeple bazen Mescid-i Dırar canlı bir kişi olarak karşımıza çıkar.

Ben Filistin'de çarşaf giyen bir kız görmedim. Özellikle okumuş bir kızın çarşaflı olması mümkün değil! Bizler başının yarısını adeta bir mendille örtmüş tahsilli bir kız gördüğümüzde: **"Acaba bu kız kimlerden?"** diye soruyor ve bunu seçkin biri kabul ediyorduk. Çünkü saçının yarısını kapatmıştı. Şayet bu çarşaf giymiş olsaydı büyük velilerden sayılacaktı. Fakat bu mümkün değildi.

Bizi eğiten hocalarımızdan bir tanesini hatırlıyorum. Kardeşinin kızını liseye göndermişti. Elbisesi bacağının yarısındaydı. Hâlbuki o okula giden talebelerin dizlerine kadar uzanmış oluyordu. Tabii liseye giden kızlar çorap bile giymiyorlardı. Bu kızcağız entarisini biraz uzattı, ayrıca ayaklarına da çorap giydi. Bu nedenle Cenin kentinde lise öğrencisi kızların eğlenceleri olmuştu. Her

gün okulun müdürü olan domuz kadın, bu kızı sabahtan öğlene kadar güneşin altında tutuyordu. Suçu ise uzun giymekti. İşte durum bu safhaya varınca bizi eğiten hocamız bu kadını tehdit etti ve dedi ki: **"Ben onu mahkemeye vereceğim ve Milli Eğitim Bakanlığı'na şikâyet edeceğim."** Bunun üzerine kadın korktu ve kızı serbest bıraktı.

Bugün ise sizler büyük bir nimet içerisindesiniz. Arap Yarımadası bu fesadı görmemiştir. Kuveyt ise bu çılgın hayatı yaşamıştır. Çünkü Kuveyt, Hasan Eyyub iktidara gelmeden önce acaib bir çılgınlık içinde idi. Sanki bir çöp yığınıydı. Yani o derece cahiliyete batmışlardı ki, manevi yönden çerçöp içinde yüzüyor gibiydiler. Kuveytli bir kız entarisini ya dizinin üstünden ya da dizine kadar uzatıyordu ve buna da mini etek deyip: **"Ne yapalım çağımız bunu icab ettiriyor"** diyorlardı. Fakat Şeyh Hasan

Eyyub gelince durmadan bantlar doldurdu, evlere göndertti, mescitlerden birinde karar kıldı, insanlar devamlı gelip ondan meselelerini öğreniyorlardı. Böylece aile ve evlere İslâm girdi, hidayete yöneldiler. Ne yazık ki Kuveyt'te İslâmî akım devreye girince bu defa ona: **"Yeter ey Hasan Eyyub, haydi, Allah işini kolaylaştırsın"** dediler.

Bu defa Hasan Eyyub Suudi Arabistan'a gitti. Üniversitede görev aldı. Cidde'de çalıştı. Gece gündüz kız peşinde koşan gençlerle ilgilendi. Kötülükten başka, fuhuştan başka, eğlenceden başka hiçbir düşünceleri olmayan, işleri güçleri bulunmayan gençlerle ilgilendi. Üstad Hasan Eyyub'un vesilesi ile binlerce genç onun bulunduğu camilere gelmeye, sohbetlerinde bulunmaya ve vaaz kasetlerini dinlemeye başladılar. Cidde halkının çoğunluğu zengin tüccarlardan

meydana gelmektedir. Bunlar Üstad Hasan Eyyub'un camiine gitmeye başladılar. Fıtratlarını bozmuş ve sapıtmış kimseler ise: "Hasan Eyyub'un yolunu kesiniz, Kuveyt'ten çıkartıldığı gibi onu buradan çıkartınız, kovunuz" demeye başladılar. Âlimlerden birisi: **"Üstad Hasan Eyyüb'ü neden çıkartmak istiyorsunuz? O, iyiliği emredip kötülükten sakındıran İslâm davetçilerinden biridir"** derken diğer bir âlim: **"Neden Hasan Eyyub'un camisi doluyor da bizim derslerimize hiç kimse gelmiyor? Vallahi Hasan Eyyub bu şehirde kalmayacaktır"** diyordu. Bunun için de Allah adına yemin ediyordu... Yemin ederek bu sözü söyleyen âlim Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu âlimin bizzat kendisi Mescid-i Dırar'dır.

Hasan Eyyub'un eski kitaplarını araştırmaya başladılar ve Tebsitû'l-Akaidi'l-İslâmîye isimli kitabında bir cümlesini buldular ve bu cümleyi alarak Suud Müftüsü

Bin Baz'a gittiler: **"İşte bu Hasan Eyyub'un ifadeleridir, onun akidesi bozuktur"** dediler. Üstad Hasan Eyyub'ün akidesi nasıl bozuk olabilirdi? Gazeteler Üstad Hasan Eyyub'un aleyhinde yazmaya başladılar. Bir Ebu Turab ez-Zahiri onun inancı hakkında yazmaya, diğer bir Ebu Turab el-Batını yine onun inancı hakkında yazılar yazmaya başladılar. Ebu Turab el-Zahiri, Hasan Eyyub'un inancının bozuk ve sapık olduğunu yazmaya başladı.

Üstad Hasan Eyyub bu insanlara: **"Ey cemaat! Gelin bende ne görüyorsanız bana anlatın, akidemde bir bozukluk varsa düzeltin ve sizlerin elinde akidem düzelsin. Şüphesiz ben yüce Allah'a tevbe etmek, sizin elinizde kurtuluşa ermek isterim"** dedi. **"Dilerseniz bu kitabı beğenmediğiniz yerleri çıkardıktan sonra basınız. Sizin doğru gördüğünüz inanca göre tashih ettikten sonra yayınlayınız. Daha ne istiyorsunuz?"**

dedi. Ancak onlar: **"Hayır, ittifak ettik... Biz ittifak ettik..."** dediler. Ve bir-iki hafta sonra Mısırlı Üstad Hasan Eyyüb üniversiteden atıldı. Gerekçe: Akidesinin bozuk olması... Mescid-i Dırar'lar bitmez, ardı arkası gelmez.

Üstad Hasan Eyyüb Mısır uyrukludur. Ramazan ayında Suud'da çalışmasını iptal ettiler. Bunun üzerine el-Mescidü'l-Amudi'yi yaptıran zat vb. salih kimseler Suud'da çeşitli yerlere başvurarak bu karardan vazgeçilmesini istediler. Suud yetkilileri başvuranlara: **"Tamam, bunun çalışma sözleşmesini iptal etmiyoruz"** cevabını verdiler. Hasan Eyyüb Mısır'a gitti. Geri döndüğünde ise çalışma sözleşmesinin tekrar iptal edildiğini gördü. Tabii ki Hasan Eyyüb Suud'u terk etmek, oturduğu üniversitenin lojmanını bırakmak mecburiyetinde idi. Çocukları üniversitede okuyorlardı. Bu defa Suud yetkililerine: **"Peki ben memlekete gitmeden önce niçin bunu**

bana bildirmediniz?" dedi. Bunun üzerine Abdullah Nasif çeşitli bakanlara ve prenslere gitti. Onun gibi diğer salih kimseler de aynı yollara başvurdular. Suud yetkililerine: "Bunu üniversiteden atın, fakat bir mescitte imam yapın, onu Rabıta hesabına çalışan bir memur kabul edin" dediler. Bunun üzerine Hasan Eyyüb bir camiye imam oldu ve davetçiler enstitüsünde ders vermeye başladı. Bu enstitüde iş bulamayan işsizler ders okumaktadırlar. Üniversite öğrencileri gibi seçilmiş elemanlar değillerdir. Hasan Eyyüb'un bu gibi insanlarla meşgul olmasını reva gördüler. Gelecekte memleketi sevk ve idare edecek kişilerle muhatap olmasını istemediler. Çünkü onun inancını bozuk gördüler. Hâlbuki Kuveyt'ten Cidde'ye kadar binlerce gencin inancım düzeltmiş ve onların Allah'a yönelmelerine sebep olmuştur.

Hülasa Dırar Mescidleri bitmez... Sebep ise Hasan Eyyub'u kıskanan hoca efendinin söylediği şu sözdür: **"Niçin insanlar Hasan Eyyub'a gidiyorlar da bize gelmiyorlar?"** Evet, Hasan Eyyub'un Suud'dan kovulmasına iki gün kala Abdullah Nasif (Allah kendisini hayırlarla mükâfatlandırsın) araya girdi ve onun Rabıta adına davetçiler enstitüsünde öğretmen olarak kalmasını sağladı. Bu enstitü İslâm âleminin herhangi bir yerinde master yapmaya kabul edilmeyen talebelerden otuz kişi alıp eğitmektedir. Hülasa Dırar Mescidleri sayılmayacak kadar çoktur...

Bir Başkasına Zarar Veren Her şey Mescid-i Dırar'dır

Dırar kelimesi Peygamber Efendimiz'in şu hadis-i şerifinde zikredilmiştir: **"Ne zarar verme vardır, ne de zarara karşılık zarar verme."** (Bkz. İbn Mace, Kıt. Ahkâm, bab:

17; Muvatta İmanı Malik, Kit. Ak-diye, bab: 3 1; Müsned imanı Ahmed c. V, sh. 327.)

Şayet bir şey senin için faydalı ve mümin kardeşin için zararlı ise bunu yapman haramdır. Çünkü herhangi bir kimseye zarar verme hakkın yoktur. Şayet bir şeyde ne senin için, ne de mümin kardeşin için bir fayda yoksa yahut da sana fayda vermediği halde mümin kardeşine zarar veriyor ise bunu da yapman haramdır. Meselâ sen evine atık suların borusunu komşunun evine akıtacak olursan bu dinen caiz değildir. Böyle bir boruyu kapatman gerekir. Çünkü bu komşuna zarar vermektedir.

Yine, herhangi bir mahallede fırın yapar da ondan çıkan dumanla komşulara eziyet edersen böyle bir fırını kapatman gerekir. Çünkü bu sana fayda veriyorsa da, mümin kardeşlerine zarar vermektedir.

Hâlbuki İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme.

Hülasa müslümanın diğer Müslümanlara zarar vermesi halinde kendisi için mubah olan şeyleri yapması dahi caiz olmaz. Meselâ bazen piyasa fiyatını kırmak maksadı ile sattığın eşyanın fiyatını düşürmen caiz olmaz. Bir hafta boyunca sattığın eşyaları ucuzlatarak yanında yeni dükkân açmış fakir bir komşunu iflasın eşiğine getirmen ve onun kapısına kilit taktırman elbette ki caiz olmaz, haramdır. Sen, her ne kadar bu davranışınla bir takım insanları faydalandırıyor isen de, komşuna zarar verme maksadını taşıdığından bunu yapman caiz değildir.

.Bir müslümanın kendi arazisinde kuyu kazarak komşusuna ait olan kuyunun suyunu oraya çekmesi caiz olmaz. Bu hareket komşuya zarar vermedir. Evinde küçük bir pencere açarak komşunun

mahremlerini oradan görünür hale getirmen caiz değildir. Çünkü bu komşuya zarar vermektir. Böyle bir pencereyi derhal kapatman icab eder. Velev ki bu hal senin hürriyetini kısıtlamaya vesile olsun. Meselâ sana gelen havayı kessin. Çünkü Allah katında Müslümanların sırlarını açığa vurmamak, temiz hava almaktan daha evlâdır. İnsanların gizliliklerini kapatmak icab etmektedir.

Evet, İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme. Fakat bugün bütün batılıların felsefesi zarar verme ve zarara karşı zarara uğratma düşüncesi üzerine kurulmuştur. Öyle ki batılıların bütün iktisadî iki yıkıcı ve zarar verici temel üzerine kurulmuştur. Bunlardan biri faiz, diğeri de tekelcilik temelidir. Tekelcilikten maksat, belli bir malın sadece bir şirketin inhisarında kalması, onun dışındaki şirketlerin o malı üretme veya

satmaya girememesi demektir. Meselâ belli bir şirket altın ticaretini tekeline alır, herhangi bir kimse gelir de altın ticareti yapmaya kalkışacak olursa, onu iflas ettirmek için altın fiyatlarını aşağı çekerler, böylece onu annesinden doğduğuna pişman ederler.

Batı ticareti (kapitalizm) tekelcilik ve faiz üzerine kuruludur. Hatta bu sahada o kadar ileri gitmişlerdir ki, sırf fiyatları sabit tutabilmek için belli mahsulleri denize dökerler. Sözgelimi Amerikan pirinç, buğday veya Brezilya kahvesi çokça üretilir de fiyatların düşmesine sebep olacak olursa, belli bir miktarını elde tutup, diğerini denize dökerler. Hâlbuki insanlar Afrika'nın çeşitli yerlerinde mesela Sudan'da açlıktan ölmekteler. Diğer tarafta ise binlerce ton buğday denizlere dökülmekte. Ta ki Amerika buğdayın fiyatını korusun. Böyle bir topluluk başkalarına zarar verme felsefesi üzerine kurulan bir topluluktur. Bu toplulukta

insanın herhangi bir değeri yoktur. Bu sebeple köpeklerini, baba ve annelerine tercih ederler.

Örneğin bir Amerikalı gece gündüz kendisinden ayırmadığı köpeğini yıkar, temizler, yerine göre banyo ettirir, hastalandığında dünyalar başına yıkılır, öldüğünde adeta yas tutar, köpeği ve kedisi için süpermarketlerden özel yiyecek maddeleri getirir. Köpek ve kedisini özel doktorlara götürür.

Hülasa herhangi bir insana göstermedikleri özeni köpeklerine gösterirler. Öyle ki bazıları öldükten sonra mallarının köpeklerine intikal edeceğini vasiyet ederler. Eh, cimrinin malı iblisindir...

Gerçekten de bu topluluklar zarar verme ve birbirlerini zarara uğratma topluluklarıdır. İşte bunlar Mescid-i Dırar'da geçen dırar kelimesinin ifade ettiği anlamı

fiilen yaşamaktadırlar. Bu itibarla bu topluluklar da Mescid-i Dırar hükmündedir.

Meselâ bakarsın ki bir kadın kocasından boşanmak için dava açar. Sebep ne? Çünkü kocasının horlaması köpeğini rahatsız ediyormuş. Köpeğinin horlamadan rahatsız olması çok ağır bir şey. Bu sebeple kocasından uzak olsun ki, köpeği rahata kavuşsun.

Avrupa'da Hayvanları Koruma Dernekleri bulunmaktadır. Afrika'da ise on binlerce müslümanı bizzat kendileri boğazlamaktadırlar. Hayvanları Koruma Dernekleri'nin bizzat kendileri... Avrupa'da bir kimse eşeğin üzerine fazla yük yüklendiği zaman kıyamet kopar... Gazeteler bunu insanlık suçu imiş gibi ilân ederler... On binlerce kişi Uganda'da, Çad'da, Eritre'de ve diğer yerlerde öldürülürken kılını kımıldatan bir kimseyi bulamamaklayız.

Daha önce de belirttiğim gibi, 1954 yılında Mısır.'da Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın eli ile Müslüman Kardeşler boğazlanıp zindanlara doldurulurken Nablus müftüsü, Hayvanlar Koruma Derneği'ne dilekçe yazarak: **"Mısır'daki Müslüman Kardeşler cemaatine hayvan muamelesi yapılması için müdahalede bulunmanızı rica ederim." Sizler hayvanları koruyup esirgeyen insanlarsınız. Farz ediniz ki bu insanlar da hayvanlar, onlara da biraz merhametli davranın"** diyordu.

Bir İngiliz, aç bir köpek veya susuz bir eşek gördüğü zaman onun sahibini mahkemeye verip hesap sorduruyor. Ancak aynı İngiliz, Filistin'de silah eğitimi yaparken hedef tahtası yerine Filistinli müslüman gençleri kullanıyor. Bunlar 20–30 yaşları arasında gençlerdir. Maalesef bu düşünce tarzı İngiliz düşünce tarzına pek de uygundur. İngiliz düşüncesine göre en

büyük Rab, İngiltere'dir. Ona ibadet etmesi gerekir. Yine bu tavır Amerika ve Alman düşüncesine de mutabıktır. Çünkü onlara göre Amerika ve Almanya herkesin üstündedir.

Bunlar memleketlerini veya kendilerini putlaştırarak âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yerine koymuş ve Allah'a ibadet etme yerine vatanlarına ve kendilerine tapınışlardır.

Ayet-i kerimede müminlerin arasını ayırma maksadı ile Mescid-i Dırar'ın yapıldığı zikredilmektedir. Bu sebeple herhangi bir kimse müslümanları bölmek için yeni bir hizip, yeni bir fırka veya yeni bir grup icat edecek olursa onun hükmü de Mescid-i Dırarki gibidir. Mesela ben Afganistan'daki bazı cihad gruplarını Dırar Mescidleri diye isimlendiriyordum. Çünkü onlar müminleri bölmek için kurulmuş gruplardı. Müminleri bölen her iş ve her davranış mescid-i dırardır

ve böyle bir hareketin önüne geçilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü Rasulullah, daha önce izah edildiği gibi dört sahabeyi gönderip Mescid-i dırarı yıktırıp yaktırmıştır. Aynı zamanda Rasulullah orayı çöplük haline getirmiştir. Hiçbir mescit çöplük haline döndürülür mü? Evet, Müslümanların birliğine gölge düşürmek için kurulmuşsa onun çöplüğe döndürülmesi gerekir.

Hatta Rasulullah: **"Sen o mescitte bir daha asla durma!"** ifadesinden ilham alarak Mescid-i Dırar'ın yanından geçen yoldan dahi gitmeyi istemiyordu. Hatta bu Mescid-i Dırar'da namaz kıldıran Mücemmi' b. Cariye'nin Medine'de ilk yapılan Küba Mescidi'ne imam olması için başvurulmuş, Hz. Ömer bu istekte bulunanlara şu cevabı vermiştir: "Hayır! Bundan hayır gelmez. Bu Dırar Mescidi'nin imamı değil miydi?" Bunun üzerine Mücemmi': **"Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda acele karar verme.**

Allah'a yemin olsun ki ben orada namaz kıldırdığımda asıl niyetlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Eğer bilmiş olsaydım ben onlara orada namaz kıldırmazdım. Çünkü ben Kur'ân okumasını bilen bir gençtim. Onlar ise cahiliyye döneminde yaşları ilerlemiş ihtiyar kimselerdi. Kur'ân okumasını bilmiyorlardı. Ben onlara namaz kıldırmakla günah işleyeceğimi bilmeden namaz kıldırdım ve onların içlerinde ne taşıdıklarını da bilmiyordum" demiştir. Hz. Ömer de bu izahlardan sonra onu mazur görmüş ve onun Mescid-i Küba'da namaz kıldırmasını emretmiştir.

Ezcümle; başkasına zarar veren her şey, başkasına zarar vermek kastıyla yapılan her iş, Mescid-i Dırar hükmündedir ve müminleri tefrikaya sürükleyen her davranış, Mescid-i Dırar hükmündedir. İşte bu nedenledir ki İmam Malik gibi bazı imamlar bir mescitte iki cemaatin yapılamayacağını

söylemişlerdir. Birinci cemaat namaz kıldıktan sonra ikinci bir cemaatin yapılması görüşündedirler. Ebu Hanife'nin ve İmam Şafii'nin de bu konuda görüşleri aynıdır. Hanbeliler'e göre ise bir mescitte cemaatin tekrar etmesinin bir mahzuru yoktur.

Âyet-i kerimenin devamında: "Daha önce Allah ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri hazırlamak için" ifadesi geçmektedir. Allah ve Rasulüne karşı daha önce savaşanlardan maksat Ebu Amir er-Rahib'dir.

Medine'de Ebu Amir ile Rasulullah arasında şöyle bir olay geçmiştir: Ebu Amir Allah'a yalvararak: **"Ey Allah'ım! Hangimiz cemaatleri birbirinden ayırıyor ve bölük börçük ediyorsa sen onu tek başına kovulmuş halde garip bir durumda öldür"** diye dua ediyordu. Rasulullah da: **"Ey Allah'ım! Sen bunu kabul et"** diyordu. Fiilen

Ebu Amir garip bir halde kovulmuş olarak tek başına Urfa'da öldü.

Ayet-i kerimede: **"Ey Muhammedi Bu mescitte asla namaza durma. Şüphesiz ki başlangıcından itibaren takva üzere kurulan bu mescitte namaz kılman daha hayırlıdır. O mescitte temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah kendilerini temizleyenleri sever"** (Tevbe, 108) buyrulmaktadır. Bu ayette geçen ve ilk yapılışında takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescitten hangi mescidin kastedildiği hususunda müfessirler arasında ihtilâf vardır. Bazılarına göre bu mescit, Mescid-i Küba, diğerlerine göre Mescid-i Nebevi'dir. Sahabe ve tabiînlerden her iki görüşü de ileri süren zatlar mevcuttur. Bu mescitten maksadın Küba Mescidi olduğunu söyleyenler arasında Abdullah bin Abbas, Dahhak, Hasan el-Basri, Abdullah bin Ömer, Sayyid b. Müseyyeb ve

bir rivayete göre İmam Malik vardır. Bunlara göre, yapıldığı ilk günden itibaren takva temeli üzerine kurulan mescitten maksat Rasulullah'ın Medine'de ilk namaz kıldığı Küba Mescidi'dir. Çünkü Rasulullah Medine'ye ilk vardığında Amr İbn Avfoğulları'nın bulunduğu yerde Küba Mescidi'ni yapmıştır. Bu da Rasulullah'ın mescidinden önce yapılmıştır.

Ancak Tirmizi'nin Ebu Said el-Hudri'den rivayet ettiği bir hadise göre bu ayette zikredilen ve ilk yapılışından itibaren takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescit hakkında iki kimse tartışmıştır. Birisi bu mescidin Küba Mescidi olduğunu, diğeri ise Mescid-i Nebevi olduğunu söylemiştir. Bunun üzerine Rasulullah âyette geçen bu mescitten maksat: "Benim şu mescidimdir" demiştir. Sahih olan bu hadis-i şerife göre ilk yapıldığı günden itibaren takva üzerine tesis

edilen mescitten maksat Medine'deki Rasulullah'ın mescididir.

İmam Kurtubi, birinci görüşün ayet-i kerimenin sibakına daha uygun olduğunu söylemiştir. Çünkü ayette: **"O mescitte temizlenmeyi isteyen erkekler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever"** buyrulmaktadır. Rasulullah (sav)'den de şu an sahihlik derecesini bilemediğim bir hadis rivayet edilmiştir. Rasulullah buyurmuştur ki:

Ey Küba halkı! Görüyorum ki Allah Teala sizi övüyor ve sizin hakkınızda "Orada temizlenmeyi isteyen erkekler vardır, Allah temizlenmek isteyenleri sever" buyurmaktadır. Onlar da demişlerdir ki: "Bizler tuvalete gittikten sonra kendimizi temizlerken taşlarla temizlendikten sonra Arkasından su ile taharet alıyorduk. Bu sebeple yüce Mevlâ bizi temizlenmeyi isteyenler diye vasıflandırdı."

Aslında su ile taharet alma farz değil, müstehaptır. Şayet taharetlenmek isteyen kimsenin yanında özel kâğıt veya taş bulunursa bunlar taharet almak için yeterlidir, su olsa dahi bunlar kâfidir. Ancak su ile taharet etme daha efdaldir ve sünnettir. Çünkü asıl olan necasetin ön ve arkadan giderilmesidir. Bu ise taş vb. şeylerle tamamen giderilmese dahi meşru miktarda giderilmiş olur. Çünkü taşla taharetlenmede ne kadar olsa necasetten iz kalmış olabilir. Fakat aziz ve celil olan Allah bizlere bir kolaylık olsun diye taşla taharetlenmemizi de caiz kılmıştır. Bunu bize bizzat Rasulullah pratiği ile öğretmiştir. Anlıyor musunuz? Bir insan üçtaşla veya bir kâğıt parçası ile taharet edecek olsa ve görünen necasetin giderildiği kanaatine varırsa bu onun için yeterlidir. Buna ilaveten su ile taharet alırsa bu müstehaptır.

İmam Malik'e göre üzerinde necaset bulunan bir elbise ile namaz kılan kimse, vakit çıkmazdan önce onu fark ettiği takdirde namazını iade eder. Ancak vakit çıktıktan sonra ise necaset bulunan elbise ile kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Örneğin elbiseniz uzundur ve tuvalete girdiniz. Elbisenize tuvaletteki bir pislik bulaştı, fakat siz bunun farkına varamadınız. O elbise ile ikindi ve akşam namazını kıldınız. İmam Malik'in dışındaki fıkıh âlimlerine göre necaset bulunan elbise ile kılmış olduğunuz ikindi ve akşam namazlarını iade etmeniz gerekir. Ancak İmam Malik'ten nakledilen bir rivayete göre ikindi ve akşam namazını iade etmeniz gerekmez. Diğer bir rivayete göre ise sadece Akşam namazının vakti çıkmamış ise, iade edilmesi gerekir. Hanefi âlimleri ise: **"Elbisede bulunan necaset şayet katı necislerden olup bir dirhem miktarını**

aşmamışsa bir mahzuru yoktur" demişlerdir. Hanefiler bu görüşlerini taşla temizlenmeye kıyas ederek delillendirmişlerdir. Yani taşla temizlenildiğinde necasetlerin tamamen gitmesi mümkün değildir. Bu nedenle bir dinar altın miktarı kadar olan necaset muaf tutulmuştur.

Bu bakımdan Hanefi âlimleri: "Elbisenin üzerinde bulunan idrar damlaları bir dinar altın miktarına veya avuç içi (ayası) kadar olan bir bölüme ulaşmıyor ise kılınan namaz caizdir" demişlerdir. Bir dinar miktarındaki büyük abdest necaseti, muaf tutulmuştur. İdrar da ise bir dirhem hacmindeki miktar muaf tutulmuştur. Elbisende bir dirhem miktarında ya da daha az necaset bulunduğunu bildiğin halde veya bilmediğin halde kılmış olduğun namaz sahihtir ve bu necaset miktarı muaftır. Bu Hanefi mezhebine göredir.

Şafii ve Hanbelî mezhebine göre ise necasetten hiçbir miktar muaf tutulamaz. Üzerinizde bir nokta kadar dahi olsa, idrar bulunduğu taktirde namazınız batıl olur, iadesi gerekir. Üzerinizde necaset bulunduğunu bilip bilmemeniz veya unutmuş olup olmamanız fark etmez. Necasetten bir nokta dahi bulunduğu taktirde namazınızı iade etmeniz farzdır.

Hanbelî mezhebine göre, bir kimse üzerinde necaset bulunduğunu bilmiyor veya unutmuş ve o elbisesi ile namaz kılmış ise, kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Şafii mezhebine göre ise, elbisenin üzerinde necaset bulunduğu zaman aslolan hadiseyi en yakın zamana bağlamaktır. Bu sebep en son ihtiyaç giderdiği zamanın vakti esas alınarak namazı iade etmesi gerekir. Yani en son tuvalete gittiği zamanı dikkate alarak

ondan sonraki namazlarını iade etmesi gerekir.

"Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir yar kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi?" (Tevbe, 109) Yapılan bu mescit gerçekten cehennem ateşine yuvarlamıştır. Bazılarına göre ise burada cehenneme yuvarlanması mecazi bir ifadedir. Yani bu mescit adeta cehennemde yanmış gibi dünyada iken yakılmıştır, demektir. Nitekim Karia Sûresi'nde de mecazi bir ifade kullanılarak: **"Amel defteri hafif gelenin annesi uçurumdur"** denilmiştir. Uçurum, kişinin gerçek annesi olmadığına göre buradaki anne mecazi anlamda kullanılmıştır ve **"sığınacağı yer"** demektir. Hülasa bir kısım âlimlere göre buradaki cehenneme uçmaktan maksat

gerçek anlamdır. Bu hususta Cabir bin Abdullah diyor ki: "Ben bu mescidin içinden dumanların çıktığını gördüm. Asım b. Ebi Nücut da Zırr bin Hubeyş'in Abdullah bin Mes'ud'dan şunu söylediğini rivayet etmiştir: **"Abdullah bin Mes'ud: "Cehennem yeryüzünde bulunmaktadır"** demiştir. Çünkü bu âyet-i kerimede Mescid-i Dırar'ın yıkılıp cehenneme gittiği zikredilmiştir. Yani Abdullah bin Mes'ud bu ayete dayanarak böyle bir kanaate varmıştır.

113 – 116. AYETLERİN TEFSİRİ

113-O çılgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberinde mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir.

114-İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir. Fakat babasının, Allah'ın

düşmanı olduğu ortaya çıkınca İbrahim, ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki, İbrahim çok niyaz eden ve çok halim selim bir insandı.

115-Allah, bir kavmi hidayete erdirdikten sonra o kavme, kaçınmaları gereken şeyleri açıklamadıkça onları saptıracak değildir. Şüphesiz ki Allah, her şeyi bilendir.

116-Şüphesiz ki, göklerin ve yerin mülkü yalnız Allah'ındır. Dirilten ve öldüren O'dur. Sizin için Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.

Af Dileme Şartı

Daha önce de izah edildiği gibi 111. âyette şöyle buyrulmuştur: **"Şüphesiz ki Allah cihad eden müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır"** âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında Muhammed b. Kab el-Kurayzi şunu rivayet etmiştir: Akabe Biatı'nda bulunan Abdullah

bin Revaha Rasulullah'a şunu söylemiştir: **"Rabbin için ve kendin adına dilediğin şartı koş."** Rasulullah da şöyle buyurmuştur: **"Rabbim için O'na ibadet etmenizi ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı şart koşuyorum. Kendim için ise sizler kendi canlarınızı ve mallarınızı nelerden koruyorsanız, beni de aynı şeylerden ve aynı şekilde koruyunuz."** Biat eden sahabeler: **"Peki bunu yapacak olursak bize ne vardır?"** diye sormuşlar, Rasulullah da: **"Cennet"** diye cevap vermiştir. Biat'ta bulunanlar: **"Bu pek kârlı bir alışveriştir. Biz ne bu alışverişten vazgeçeriz, ne de vazgeçme teklifini kabul ederiz."** İşte bunun üzerine yüce Mevlâ: **"Şüphesiz ki Allah müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır"** ayet-i kerimesini indirmiştir.

Evet, Allah yolunda yapılan her şeyin değeri pek yüksektir. Ancak kulun en

değerli şeyi olan canını ve adeta canın yongası olan malını Allah yolunda harcamasından daha büyük bir fedakârlık olmadığından bu fedakârlığın karşılığı tertemiz bir cennettir. Bu sebeple Buhari ve Müslim'de Rasulullah (sav)'den şu hadis-i şerif rivayet edilmektedir:

"Allah sadece kendi yolunda cihad etmek ve sözlerini tasdik etmek için Allah yolunda cihada çıkan kimseyi ölürse cennete koyacağını veya alacağı sevap ve ganimetlerle sağ salim evine döndüreceğini tekeffül etmiştir." (Buharı, Kitap Humus, bab: 8; Müslim, Kit. Imare, bab: 104)

Yüce Mevlâ 112. âyet-i kerimesinde **"seyahat edenler"** diye tercüme edilen **"es-sâihu"** ifadesini zikretmektedir. Müfessirler bu ifadeden neyin kastedildiği hususunda farklı görüşler beyan etmişlerdir.

Abdullah bin Mes'ud, Abdullah bin Abbas, Hz. Aişe, Mücahid, Said b. Cübeyr, Ata, Abdurrahman es-Sülemi, Dahhak, Hasan el-Basri ve diğer bir kısım âlimlere göre buradaki **"es-sâihu"** ifadesinden maksat gezip dolaşanlar değil, oruç tutanlardır.

Ancak Rasulullah'tan nakledilen diğer hadislerde seyahatten maksadın Allah yolunda cihad olduğu beyan edilmiştir.

Ebu Umame diyor ki: Bir adam şöyle dedi: **"Ey Allah'ın Rasulü! Seyahat etmek için bana izin ver."** Peygamber (sav) de şöyle buyurdu: **"Ümmetimin seyahati Allah yolunda cihad etmektir."** (Bkz. Ebu Davud, Kit. Cihad, bab: 6)

Umare bin Gaziyye de şöyle demiştir: Rasulullah'ın huzurunda seyahatten söz edildi. Rasulullah da şöyle buyurdu: **"Allah seyahatin yerine bize Allah yolunda cihadı**

ve her tümseğin üzerinde tekbir getirmeyi emretmiştir."

İkrime ise bu ayette seyahat edenler diye tercüme edilen "es-sâihu" ifadesinden maksadın ilim tahsil edenler olduğunu söylemiştir. Abdurrahman bin Zeyd de buradaki "es-sâihu"dan maksadın muhacirler olduğunu bildirmiştir.

Bu görüşlerden anlaşılıyor ki burada geçen seyahatten maksadın kişinin dağtaş gezerek, ova ve yaylaları aşarak dolaşmak sureti ile Rabbine ibadet etmesi değildir. Bu gibi bir hal ancak müminlerin birbirlerine düşüp birbirlerinin boynunu almaları durumunda meşru kılınmıştır. Fitne zamanı dışında asıl olan istikrar ve dini yüceltmektir. Bu da insanlara dini öğretmekle, yılda bir veya iki kere cihada çıkıp düşmanı yıldırmakla tahakkuk eder.

Ancak cihadın maksadına ulaşması için cihad edilecek araziyi çok iyi tanımak gerekmektedir. Bu maksatla yapılan keşif gezileri seyahatten öte cihada yönelik olduğundan bunlarda bir bakıma cihad demektir. Âyeti buna göre yorumlamak daha isabetlidir.

"O çılgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de müminlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir" âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında İmam Ahmed b. Hanbel şunu rivayet etmektedir: Ali b. Ebi Talib buyurdu ki: Müşrik oldukları halde bir kişinin anne ve babası af dilediğini işittim ve ona dedim ki:

"Kişi müşrik oldukları halde anne ve babasına mağfiret diler mi?" O da bana şu cevabı verdi:

"Hz. İbrahim de babasına mağfiret dilememiş miydi?" Ben bu hadiseyi Rasulullah'a anlattım. Bunun üzerine işte bu âyet-i kerime indi: **"O çılgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir."**

Burada dikkat edilmesi gereken husus şudur: Kendileri için af dilenmeyecek olanlar müşrik veya kâfir olarak ölen kimselerdir. Buna mukabil günahkâr olarak ölen kimselere günahlarının affedilmesi için Allah'tan af dilenir. Nitekim bu hususta Ata b. Ebi Rebah şunu söylemiştir: Ben kıble ehlinden hiçbir kimseye dua etmeyi terk etmedim. İsterse o kimse zinadan dolayı hamile kalan köle bir kadın olsun. Çünkü ben yüce Mevlâ'nın müşrikler dışında hiçbir kimseyi duadan mahrum ettiğini işitmedim. Aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmaktadır:

"Müşrikler için mağfiret dilemek peygambere ve müminlere yaraşmaz."

114. ayet-i kerimede: **"İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir"** buyrulmuştur. Hz. İbrahim Meryem Suresinin 47. ayetinde belirtildiği gibi babasına, iman edeceği ümidi ile şöyle demiştir: **"Selâm sana. Rabbimden bağışlanmanı dileyeceğim. Çünkü O bana çok lütufkârdır."** (Meryem, 47) Fakat İbrahim'in babası küfründe ısrar edince bu ayette de belirtildiği gibi İbrahim artık ondan uzaklaşmıştır.

117- 119. AYETLERİN TEFSİRİ

117 Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelerini kabul etti. Sonra da

tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

118 Savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır.

119 Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Doğrularla birlikte olun.

Mücahid ve diğer bir kısım âlimler 117. ayetin iniş sebebi hakkında şunları söylemişlerdir: Bu ayet-i kerime Tebuk Savaşı hakkında nazil olmuştur. Müslümanlar oldukça kurak ve sıcak bir mevsimde

yiyecek ve içecekleri az, sıkıntılı bir durumda yolculuğa çıkmışlardı. Bu sebeple bu savaşa Zorluk Savaşı ismi verildi. Katade diyor ki: Tebuk Savaşı'nın yapıldığı yıl her yer sıcaktan kavruluyordu ve birçok sıkıntılar içinde müslümanlar Şam topraklarına doğru yola çıkmışlardı. Bu savaşta büyük zorluklarla karşılaştılar. Öyle ki iki kişi bir hurmayı aralarında bölüşüyorlardı. Hatta birkaç kişinin dahi bir hurmayı bölüştüğü rivayet edilmektedir.

Bu savaşın Zorluk Savaşı olduğu hususunda Hz. Ömer'in şunları söylediği rivayet edilmektedir: Rasulullah ile birlikte çok sıcak bir havada Tebuk'e doğru yola çıktık. Bir yerde konakladık. O kadar çok susamıştık ki boyunlarımızın aşağı doğru sarkıp kopacağını zannediyorduk. Öyle ki bir kişi su aramaya gittiğinde boynu kafasını yukarı kaldıramayacak kadar çaresiz olarak geri dönüyor ve biz onun boynunun

koptuğunu zannediyorduk. Hatta o dereceye vardık ki kişi susuzluktan dolayı devesini kesiyor, onun işkembesindeki suları sıkıp içiyordu. İşkembedeki ıslaklıkları ise göğsünün üzerine sürüyordu. Ebu Bekir dedi ki: **"Ey Allah'ın Rasulü! Sen Allah'a dua ettiğin zaman Allah duan karşılığında devamlı sana hayırlar vermiştir. Bizim için de dua et."** Hz. Peygamber**: "Gerçekten bunu istiyor musun?"** dedi ve ellerini semaya kaldırdı. Duasını bitirmeden gökten yağmur boşandı. Daha sonra sakinleşti. İnsanlar yanlarındaki bütün kapları doldurdular. Daha sonra yağmurun başka nerelere yağdığını öğrenmek için çevreyi kontrol ettik ve gördük ki, karargâh sınırları dışında herhangi bir yere yağmur yağmamış.

Ayet-i kerimenin başında **"Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacirler ile ensarın tevbelerini**

kabul etti..." buyrulmuştur. Neden dolayı? Buna gerekçe ne idi? Çünkü tevbe hata, günah veya yanılgıdan dolayı olabilirdi. Yüce Allah'ın Peygamberinin tevbesini kabul ettiğini bildirmesi, -Allahu alem- **"Allah seni affetsin, neden onlara izin verdin?"** Ayet-i kerimesini bir pekiştirmedir. (Tevbe, 43) Çünkü Allah Rasulü (sav), Tebuk Gazvesi'ne katılmamak için izin isteyenlere izin verip onları gazveye katılmaktan muaf tutmuştu. **"Onlara neden izin verdin?"** Hangi konuda izin verdin? Oturmaları ve cihada katılmamaları için mi? Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: **"Eğer onlar sizinle sefere çıksalardı size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranıza mutlaka bir fitne sokmak isterlerdi. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir."** (Tevbe, 47)

İmamın fitne ve fesat çıkaran, cihad edenleri savaştan caydıran ve ordunun moralini bozan fesatçılara ordu ile birlikte gitmeleri için izin vermemesi gerekir. Aksine onları geri döndürmesi icab eder. Bu sebeple Afgan cihadına gelerek mücahidlerin arasında: "Bunlar bidat ehlidirler, bunlarda bir çok şirkler vardır, muska ve hurafeler vardır" diyen kimselerin mücahitlerle birlikte müfrezelere katılmalarına müsaade edilmesi caiz değildir. Çünkü bu bir kişi, mücahitlerden on kişiyi cihaddan caydırıp geri çevirir. Bu bakımdan böyle kişilerin İslâm ordusuna alınması, mücahitlerle birlikte cepheye gönderilmesi caiz değildir. Bu cihadın İslâm cihadı olduğu hakkında mutmain olan kimselere: **"Buyur, cihad et"** denilir. Ancak Afgan mücahitlerinin muska, hamail ve nazar boncuğu gibi şeyleri taşımaları yahut kabirlere dokunmaları sebebiyle müşrik

olduğuna inanan kimsenin aynı orduda cihada çıkması doğru değildir. Bu gibi insanların değil ki özel timlere, orduya dahi katılmaları sakıncalıdır. Üst komutanının veya birlik amirinin onu kovması gerekir.

Bütün fıkıh âlimleri bu hususu açıkça beyan etmişlerdir. Bazılarına göre bu gibi insanları orduya almak haram, diğerlerine göre mekruhtur. Başka âlimlere göre ise bu gibi insanların savaşan mücahitler ordusuna katılıp katılmamalarında seddü zerai (fesat kapılarını tıkayıp hayır kapılarını açma maslahatı) göz önünde bulundurulur. Yani bu sıfatları taşıyan insanlar gelir de cihad eden orduya katılmak isterlerse bunu kovup kovmamanın fayda ve zararları karşılaştırılır. Eğer kovma sebebiyle daha büyük zarar doğacaksa, bunlar kerhen de olsa orduya kabul edilir. Meselâ bu gibi bir talepte bulunan insan aynı zamanda bir kabile lideri veya toplum içinde takdir edilen biri ise

maslahat gereği orduya katılması kabul edilebilinir. Buna mukabil orduya katılması, katılmamasından daha büyük zararlara vesile olacaksa bu takdirde bunlar kovulur. Sözgelimi kovulması halinde ordu içinde taraftarlar bulup sarsıntı yapacak olan fesatçılarda mutlaka uzaklaştırılmalıdır. Ancak orduya alınması kabul edilen fesatçıların hareket alanları daraltılır. Onlara ordu içinde herhangi bir mevki ve makam verilmez.

Ayette: **"Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacir ve ensarın tevbelerini kabul etti..."** buyrulmaktadır (Tevbe, 117) Âyet-i kerimede belirtilen zorluk, hem maddi hem de manevi zorluklardır. Çünkü o insanlar şiddetli bir kıtlık içinde yaşıyorlardı. Ayrıca günler Arap çöllerinde en sıcak olan günlerdi. Düşünün, sahabelerden biri çalışmış ve iki ölçek hurma kazanmıştı.

(Burada ölçek diye tercüme edilen saa ifadesinden maksat 2.250 kg.dır.) Bunlardan bir ölçeğini getirip zorluk ordusuna veriyor diğer bir ölçeğini yanında bırakıyordu. Bunu yapan Ebu Akil'di. Bu Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü bende iki ölçek hurma var. Birini infak ettim, diğerini kendime bıraktım" demişti. Bunun üzerine münafıklar arkadan ona işaret ederek kendi kendilerine şöyle demişlerdi: **"Allah bunun bir ölçek hurmasına muhtaç değildi. O bunu vermeseydi."** İşte bunun üzerine aziz ve celil olan Allah şu ayeti indirmişti:

"Gönülden sadaka veren müminlere dil uzatan ve güçlerinin yetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azap vardır." (Tevbe, 79)

Tasavvur edebiliyor musunuz? Şanı yüce Rabbimiz bir ölçek hurma için

kıyamete kadar okunmak üzere ayet indiriyor. İki kilo hurmayı veren bir aciz kulunu savunan yüce Allah, kıyamete kadar okunacak Kur'ân ayetlerini indiriyor... Bu fakir, sadık, ihlâslı kul için, yüce Allah'ın bir zaferi ve yardımıdır. Zira yüce Allah: **"Gönülden sadaka veren mü'minlere dil uzatan ve güçlerinin yetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azab vardır"** buyurdu. Bu sadakayı veren Ebu Akil'in daha fazlasını vermeye gücü yetmediğinden ayet-i kerimede **"... Güçlerinin yetebildiğinden daha fazlasını bulamayanlar..."** diye vasıflandırılmıştır. Ve bu bir ölçek şanı yüce Allah katında yüz bin ölçekten daha faziletli idi. Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Bir dirhem yüz bin dirhemi geçti." Sahabeler;

"Ey Allah'ın Rasulü bu nasıl olur?" derler. Rasulullah da buyurur ki:

"Sadece iki dirhemi bulunan bir insan bir dirhemini infak eder ve işte bu Allah katında mükâfatı çok miktarda malı bulunduğu halde ondan yüz bin dirhem infak edenden daha büyüktür." (Bkz. Nesei, Kit. Zekât, bab: 49) Yanında on rupiden başka parası bulunmayan bir kimse, Allah yolunda bu 10 rupiyi infak ettiği zaman şanı yüce Allah'ın terazisinde bir milyon riyale denktir. Evet, Allah Rasulü (sav): **"Bir dirhem yüzbin dirhemi geçti"** buyurmuştur. Çünkü aziz ve celil olan şanı yüce Allah, herkesin gücü miktarında ve gayreti nispetinde infak ettiğini kabul buyuruyor ve ecrini kat kat fazlaca veriyordu.

Bu gazvede bir ölçek hurmadan daha fazlasına gücü yetmeyen Ebu Akil bir ölçek getirmiş, buna mukabil Abdurrahman bin Avf ise dört bin dirhem getirerek şöyle

demişti: **"Ey Allah'ın Rasulü! Benim, sekiz bin dirhemim var. Bu dört bin dirhemini getirdim ve dört bin dirhemini de aileme bıraktım."** Allah Rasulü (sav):

"Allah aileni de malını da senin için hayırlı ve uğurlu eylesin ve mübarek kılsın" buyurdu. Bunun üzerine yine münafıklar şöyle demişlerdi: **"Vallahi Abdurrahman bin Avf bu kadar parayı ancak riya olsun diye getirmiştir."** Münafıklar ayak ayaküstüne atıyor ve ikindiden sonra oturarak duvara yaslanıp gelenlere bakıyorlardı. Allah Rasulü (sav) bir yardım toplama sergisi açmıştı. Bazıları hurma getiriyor, bazıları arpa getiriyor, bazıları da mal getiriyordu. Münafıklar ise gelen herkesi alaya alıp, onun hakkında dedikodu yapıyorlardı. Hiçbir kimse onların şerrinden kesinlikle kurtulamıyordu. Münafıklardan bazıları oturduğu yerde bıyıklarını burup onlar sırf müminleri ayıplamak, tenkit etmek,

kusurlarını tespit etmek, onları caydırmak ve niyetlerini ifsat etmek için orada oturmuş bakışıyorlardı. Onlar dört bin dirhem getirip infak edene: **"Bu gösteriş yapıyor"** ve bir ölçek hurma getirene de: **"Allah bunun bir ölçeğinden müstağnidir"** diyorlardı. Aslında tüm insanları razı etmek kendisine ulaşılamayan bir gayedir. Tabii ki münafıkları ve kıskançları razı etmek mümkün değildir. Aslında mesele insanları belgelerle ve delillerle ikna etme meselesi değildir. Çünkü ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi: **"Onlar her türlü ayet ve delili görseler de ona iman etmezler."** (Araf, 146) Asıl mesele kalplerin, ruhların, vicdanların hasta olması meselesidir. Böyle kalpleri ve ruhları hangi şey doyurabilir ve ne razı kılabilir? Elbette ki hiçbir şey razı edemez.

Hülasa Allah Rasulü (sav), minberine çıktı ve insanları Zorluk Ordusu için infakta bulunmaya teşvik etti. Hz. Osman (ra) kalktı

ve: **"Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve"** dedi. Allah Rasulü (sav) ona hayır dualarında bulundu. Tekrar Rasulullah insanları infakta bulunmaya teşvik etti. Bunun üzerine Hz. Osman (ra) tekrar kalktı ve: **"Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha"** dedi. Allah Rasulü (sav) insanları infakta bulunmaya yine teşvik etti. Hz. Osman (ra) bunun üzerine yine kalktı ve: **"Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha"** dedi. Hz. Osman 300 deveyi çul ve semerleri ile birlikte Allah yolunda infak etmişti. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) de: **"Osman bugünden sonra amel etmese de zarar etmez"** buyurdu ve: **"Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol! Şüphesiz ben ondan razıyım"** buyurdu. Evet, Rasulullah Şiiler'in burnu yerde sürünse de: **"Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol. Şüphesiz ben ondan razıyım"** buyurmuştu. (Bkz. Tirmizi, Kit.

Menakib, bab: 18; Mihneti İmam Ahmed, c. 5, sh. 63)

Allah Rasulü (sav): **"Kim zorluk ordusunu teçhiz ederse ona cennet vardır"** buyurdu. Hz. Osman (ra) orduyu teçhizatlandırdı. (Buharı Kit. Yasaya, bab: 33, Kitap Fedailus Sahabe, bab:7) Allah Rasulü (sav): "Kim doldurulmuş Rume kuyusunu tekrar kazdırıp ortaya çıkartacak olursa ona cennet vardır" buyurdu. O kuyuyu Hz. Osman kazdırdı. Buna rağmen Şiiler, Hz. Osman (ra) hakkında: Bu zındıktır" diyebilmektedirler. Allah Rasulü (sav)'in iki kızı ile de Hz. Osman dışında hiçbir kimse gerdeğe girmemiştir. Evet, hiçbir kimse Hz. Osman dışında Rasulullah'ın biri öldükten sonra diğer kızı ile evlenip iki kızını alma şerefine nail olmamıştır. Bu sebeple ona iki nurun sahibi manasına gelen "zinnureyn" denilmiştir. Bütün bunlara rağmen bir kısım münafıklar Hz. Osman aleyhinde: "O

münafıktı, Rasulullah'ın vefatından sonra dinden çıkmıştı" şeklinde iftirada bulunuyorlar. Yazıklar olsun bunlara, vay hallerine: Bundan vazgeçmelidirler.

Rasulullah'ın sahabelerinin Tebuk Seferi'ndeki yiyecekleri; emdikleri hurmalar, bozulmuş arpa unlan ve kokuşmuş iç yağlarıydı. O zamanda yağ olarak kullanmak üzere iç yağlarını uzun zaman saklıyorlardı. Bu sebeple yağlar kokuşmuş hale geliyor ve bu halleriyle yeniliyorlardı. Bu orduya katılan askerler arpa ekmeklerini kırıp üzerine biraz su döktükten sonra kokuşmuş iç yağlarını eritip onun üzerine döküyor ve öylece yiyorlardı. Bunu dövmeç yapıyorlardı. Diğer taraftan her kişiye bir hurma düşmediğinden biri hurmayı biraz emdikten sonra diğer arkadaşına veriyordu, biraz da o emiyordu. Böylece birkaç sahabe bir hurmayı emerek bitiriyorlardı. Görüldüğü gibi zorluk ordusunda hurma

yeme olmayıp bir hurmayı bir veya iki defa emme vardı.

Bu hususta Müslim ve diğer hadis imamları, Hasan el-Basri'nin şunları rivayet ettiğini tescil etmişlerdir: Hasan el-Basri demiştir ki: **"Zorluk anındaki müslümanlar bir deveye sırayla biniyor ve her iki veya üç kişiye bir deve düşüyordu. Yiyecekleri; kurtlanmış hurma, bozulmuş arpa ve kokmuş iç yağı idi. Bir bölük yanlarında birkaç hurma ile yola çıkıyor, acıktıkları zaman bir hurmayı emerek arkadaşına veriyor, sonra kendisi üzerine bir bardak su içiyordu ve hurma o grubun içerisinde bu şekilde dolaşıyordu. Sonuncuya gelindiğinde hurmanın sadece çekirdeği kalmış oluyordu. İşte bu şekilde onlar, Allah Rasulü (sav) ile birlikte samimi ve kesin bir iman ile yürüdüler. Allah onlardan razı olsun."**

Hz. Ömer (ra) bu âyet-i kerimede belirtilen zorluk anından sorulduğunda şöyle diyordu: **"Çok şiddetli bir sıcakta (sefere) çıktık. Öyle bir yere gelmiştik ki, şiddetli bir susuzluğa tutulduk. Hatta susuzluktan boyunlarımızın kopacağını zannettik. Kişiler devesini boğazlıyor, işkembesini sıkarak suyunu içiyor, kalanı da göğsünün üzerine koyuyordu."** Yani devenin midesinden yemekle karışmış olan kalıntıları ağzına sıkıp suyunu içiyor, daha sonra ise soğuk hissettiği işkembesini hararetini gidermesi için göğsünün üzerine koyuyordu.

Hz. Ebu Bekir (ra) ise şöyle demişti: **"Şüphesiz Allah, seni hayır dualarını kabul etmeye alıştırdı. Bizim için dua et." Allah Rasulü: "Bunu arzuluyor musun? (yani sana dua etmemi cidden istiyor musun?)"** buyurdu. Ebu Bekir: **"Evet"** dedi. Rasulullah iki elini kaldırıp duaya başladı, henüz ellerini indirmeden gökleri bulut kapladı ve sular

dökülmeye başladı. Askerler beraberinde bulunan kapları doldurdular, sonra biz gidip çevreyi kontrol ettik. Yağmurun karargâh sınırlarının dışına taşmadığını gördük.

Ebu Hureyre ve Ebu Said (r.anhuma) şöyle demektedirler: **"Bizler Tebük Gazvesi'nde Allah Rasulü (sav) ile birlikte idik. İnsanlar çok acıktılar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Şayet bize izin verirsen şu su taşıyan develerimizi boğazlayalım. Etini yer, yağıyla da yağlanırız ve böylelikle derilerimiz çatlamaz"** dediler. Allah Rasulü (sav) de: **"Yapınız"** buyurdu. Bunun üzerine Ömer geldi ve: **"Ey Allah'ın Rasulü! "Eğer bunu yaparlarsa binekler azalır, fakat onlara yiyeceklerinden arta kalanlarını getirmelerini söyle ve Allah'a bunları bereketlendirmesi için dua et. Belki Allah bu arta kalan yiyecekleri bereketlendirir"** dedi. Allah Rasulü (sav): **"Peki"** dedi. Sonra da deriden bir sofra bezi ile herkesin arta

kalan yiyeceklerini getirmelerini emretti. Bir adam bir avuç dolusu mısır, diğeri bir avuç hurma, başka biri bir avuç ekmek kırıntısı getirmeye başladı ve açılan örtünün üzerinde küçük bir küme oluştu.

Ebu Hureyre: **"Bu kümeyi ölçtüm, bir oğlağın arkası kadardı"** demektedir. Allah Rasulü (sav), yüce Allah'a bu kümeyi bereketlendirmesi için dua etti ve sonra da: **"Kaplarınızı doldurunuz"** buyurdu. Kaplarını doldurdular. Kendisinden başka ilâh olmayana yemin olsun ki, askerin yanında doldurulmamış hiçbir kap kalmadı. Topluluk ondan doyuncaya kadar yediler ve bir miktar da arttı. Peygamber (sav) bunun üzerine şöyle buyurdu: **"Şahadet ederim ki şüphesiz Allah'tan başka ilâh yoktur ve yine şahadet ederim ki ben Allah'ın Rasulüyüm. Bu iki şeyden şüphe etmeksizin Allah'ın huzuruna çıkan kuldan cennet esirgenmez."** (Müslim, İman bab: 45)

Tebuk Gazvesi'ne katılanlar kaç kişi idi? 30 bin. Toplamış oldukları bu küçük kümeden her bir kimseye bir arpa tanesi verilseydi bu küme yeter miydi? Çünkü bu küme toplam 30 bin arpa tanesi yapardı. Ebu Hureyre (ra) kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a yemin ederek askerlerden kabı dolmayan hiçbir kimsenin kalmadığını söylüyordu. Tüm askerlerin ondan yeyip yine de arttığını söylüyordu. Toplam 30 bin asker bulunuyordu. Her asker bir ekmek yeseydi 30 bin ekmek yapardı. Her on ekmek bir kilo olduğuna göre, her on kişi bir kilo yemiş olacaktı. Böylece otuz bin kişiyi 10'a bölecek olursak 3000 kilo eder. Yani 3 ton. Bir kamyondan daha ağır. Hâlbuki ortaya toplanan, oğlağın arkası kadar bir miktardı. Bu da sadece yedikleri miktardı. Ya kaplara ne kadar koyuldu? Farz et ki herkes kabına sadece bir kilo yiyecek koydu. Böylece otuz bin kilo kaplara doldurulmuş olurdu. Yani 30

ton... Hâlbuki oraya toplanan tüm gıdalar belki de yaklaşık üç kilo idi. Çünkü erler ekmek kırıntılarını, mısır tanelerini ve hurmaları getirmişlerdi.

Ey mücahid kardeşler! Özellikle savaş meydanlarında ve cihad anlarında görülen bu tür mucizeleri de göz önünde bulundurarak kendinizi güven içinde hissedin. Kalbinizi mutmain kılın. Çünkü aziz ve celil olan Allah mücahitleri helâl rızıkla rızıklandırmayı bizzat kendi üzerine almıştır. Buna kefil olmuştur. Nitekim bu hususta bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Allah, evinden Allah yolunda cihad etmek için çıkan bir mücahidi ölürse cennetine koyacağına, sağ kalırsa eriştiği sevap veya ganimetle yerine döndüreceğine dair tekeffül etmiştir."** Evet, Allah, mücahidi cennete koyacağını; aziz, şerefli ve sevaba nail olarak ganimetleri toplamış bir halde evine döndüreceğini garanti etmiştir.

Hülasa bu savaşta maddeten büyük sıkıntılar görülmüştür. Fakat hepsi de sabırla aşılmıştır. Bu savaşta görülen manevi zorluklar ise daha da beterdir.

Meselâ, Süveylim isminde bir yahudi vardı. Bu adam Ümmü Amir'in evinde dostlarını toplayıp, İslâm aleyhine ikna turları yapıyordu. Her gece münafıklar onun yanında toplanıyor ve şöyle diyorlardı: **"Şimdi bu adam mı (Muhammed mi) Rumlara karşı savaşacak? Allah'a yemin olsun ki sanki bizler onların yarın Rumların elinde iplere bağlı bir şekilde esir düştüklerini görüyoruz. Bu adam Rumlarla savaşmayı Araplarla savaşma gibi mi zannediyor?"** Diğer bir fesatçı da münafıkların liderlerinden olan Ced bin Kays'dı. Bu adam özrü kabahatinden daha büyük bir tavra girerek cihada katılmamak için özür beyan etti ve Rasulullah'a şöyle dedi: **"Ey Allah'ın Rasulü! Ben kadınlara karşı**

sabredemem. Ben kendi nefsimi biliyor ve nefsimden korkuyorum. Rumların kızlarını gördüğümde onlara karşı sabredemem. Bu sebeple savaşa katılmamak için bana izin ver." İşte bu münafık hakkında şu ayet-i kerime nazil olmuştur:

"Onlardan bazısı peygambere: Bana izin ver, beni fitneye düşürme, diyordu. Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

Medine'de dedikodular ve cihad aleyhtarı propagandalar kol geziyordu. Rasulullah (sav) bu propagandalara fırsat vermemek amacıyla hazırlıklar yapıyor, tedbirler alıyor, emrediyor, cihada çıkmayı teşvik ediyor ve yakında Rumlar'la savaşılacağını söylüyordu. Bu nedenle onu dinleyen sahabeler bütün güç ve kuvvetlerini bu cihada teksif etmişlerdi. Sözgelimi biraz önce bahsi geçen Ebu Akil,

bir gece sabaha kadar bir yahudinin bahçesini suladı ki iki ölçek hurma elde etsin de birini ailesine bıraksın, diğerini orduya infak etsin. Yine sahabelerden Zeyd b. Ali de geceleyin ağlıyor ve şöyle diyordu: **"Ey Rabbim! Sen cihadı emrettin. Ben ise hiçbir şeye sahip değilim. Ben Rasulullah'a gittim. O beni üzerine bindireceği herhangi bir bineğe sahip olmadığını söyledi. Ey Rabbim! Ben Müslümanlara ırzıma dil uzattıklarından dolayı veya malıma herhangi bir saldırıda bulunmalarından dolayı olan hakkımı tümüyle infak ettim"** dedi. Bunun üzerine Rasulullah ikinci günü: **"Bu gece sadaka veren kimdi?"** diye buyurdu. (Aslında Ebu Akil'in sadaka olarak vereceği herhangi bir şeyi yoktu. O: **"Ben Müslümanların üzerinde olan haklarımı tasadduk ettim"** demişti. Yani: **"Kim bana hakaret etti ise veya gıybetimi yaptı ise bundan dolayı ondan alacak olduğum bir**

ölçek hurmayı ona tasadduk ettim" demişti.) Rasulullah'ın bu sorusu üzerine kimse ayağa kalkmadı. Sadece Zeyd ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ruhum kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben gelecek sene sadaka vereceklerin listesine kabul edildim" dedi. Evet, bu zat hem cömert hem de zeki bir insandı. İnfak edecek bir şeyi yoktu, fakat o insanların kendisini eleştirmelerinden dolayı hoşgörülü olma sadakasını vermek istedi ve dedi ki: **"Ben gelecek yıl verilecek sadakaları verme listesine alındım."**

Rasulullah bütün hazırlıklarını yapıyordu. Bir takım insanlar bazı şeyler getiriyor, başkaları başka şeyler getiriyordu, diğer bir kısım insanlar şu şekilde dedikodu, başkaları başka şekilde caydırıcı sözler söylüyorlardı. Fakat bunların hiçbiri Rasulullah'ı kararından vazgeçirmiyordu. O ısrarlıydı.

İşte, bizler de inşallah hazırlıklarımızı yapıyor, çalışıyor ve Afganistan'a cihada gidiyoruz. Buna mukabil bir takım insanlar ithamlarda bulunuyorlar, çeşitli laflar söylüyorlar. Aslında bunlar bizi fazla ilgilendirmiyor, bizler hak bildiğimiz çizgide devam edeceğiz. Çünkü ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi: **"Suyun üzerindeki köpük ve çerçöp geçip gider, insanlara fayda verecek olan ise yeryüzünde kalır."** (Rad, 17)

Afganistan'a Gitmeyin(?)

Bakıyorsun ki bir kişi ayak ayaküstüne atmış ülkesinde oturuyor ve: **"Evladım size nasihat edeyim, Afganistan'a gitmeyin"** diyor. Neden? **"Çünkü bu Amerika ile Rusya'nın savaşıymış. Biz herkesin karşısında bunu söylemiyoruz. Bunu sadece bazı kimselerle konuşuyoruz"** demektedirler. **"Biz bu sözleri anlayabilecek güvenilir**

kimselere söylüyoruz, diğer insanların karşısında ise konuşmuyoruz, bu sebeple senin burada kalman daha faydalı olacaktır. İnşallah İslâm yeryüzünde hâkim olacaktır, inşallah İslâm devleti yarınlarda kurulacaktır..."

Allah'a yemin ederim ki bu insanlar rüya görmekteler! Rüya görmekteler! Nasıl mı? Vallahi, İslâm devletini cihadsız, kansız, kurbansız ve sakat kalmış yiğitler olmaksızın kuracaklarını zannedenler hayal görmektedirler. Ancak bu insanlar rüya gördüklerini anlayacak kabiliyette değildirler. Çünkü sadık rüya ile karmaşık hayallerden oluşan rüyalar arasında fark vardır. İki yaşındaki oğluyla uçağa binip de çocuğun, babasına:

"Babacığım neden bize uçak satın almıyorsun?" diyen çocuğun ifadesi İslâm devletinin kansız, cihadsız ve hazırlıksız

kurulmasını isteyen kimsenin ifadesinden daha gerçekçidir.

Filistin'e, tabanca kullanmasını dahi öğrenmeden dönmek isteyenlerin ifadesinden daha gerçekçidir. Suud'da, Katar'da, Bahreyn'de bulunan Filistinliler'den biri Afganistan'a cihad için gelmek istediğinde diğer Filistinliler ona: **"Ey kardeşim, sen Filistinlisin! Filistin'i unuttun mu? Afganistan'a gidiyor, Filistin'i unutuyor musun?"** diyorlar. Bizler de ona şöyle deriz: Sen Filistin için ne yaptın? 20 yıldan beri kokuşmuş körfez ülkelerinde kaldın, Filistin için ne yaptın? Şüphesiz toprağın seni Allah'a şikâyet etmektedir. Bir Filistinlinin cihad topraklarına gelerek eğitim görmesi, silah kullanmayı öğrenmesi, müslümanın izzetini öğrenmesi, gerilla savaşlarını öğrenmesi ve bu şekilde belki de yarın ümmetine ve ülkesine fayda verecek olması haram mıdır? Belki de o yarın savaşı Mescid-

i Aksa'ya taşımayı, orada cihad etmeyi düşünmektedir... Hayır, hayır... Sen Filistinli olarak kal. Filistin'i unut. Otur ve **"Filistin, Filistin"** diye sadece konuş, dur...

Arap devletleri içerisinde Filistin için ağıt yakmakta becerikli olmayan bir kimse var mıdır? Ağıt yakmakta, matem tutmakta ve 'mersiyeler düzmekte Arap devletlerinin medyasından daha kuvvetlisi yoktur. Bizler konuşmayı ve hiçbir iş yapmamayı onlardan öğrendik. Dilleri uzun, elleri kısadır. Kardeşler! Sizler çalışın. Kimsenin dedikodusuna bakmayın. Çünkü Allah kişiyi ancak gücünün yettiği kadarı ile yükümlü kılmıştır. Allah az olan şeyi de mübarek kılar. Ancak bu gibi dedikodu yapanların az bir katkısı da bulunmamaktadır. Allah yolunda olmayan çok şey az, fakat O'nun yolunda olan az şey ise çoktur. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur: **"De ki: İyi ve temiz olan şey ile kötü ve pis olan şey, kötü ve pis**

olanın çokluğu hoşunuza gitse bile bir değildir." (Maide, 100)

İnsanlar Tebük'e doğru ilerledi. Bazıları ise ordudan geri kaldı. Ebu Hayseme ve Ebu Zer bunlardandı. Ebu Hayseme evine döndü. İki tane hanımı vardı. Yaz ayı olduğu için iki hanımı da bahçede çardaklar yapıyorlardı. Ebu Hayseme bahçesine geldiğinde iki hanımını da suladıkları çardağın altında gördü. Meyvalar olmuştu, iki çardaktan birinin kapısında durdu ve: **"Burada gölge ve serinlik var. Allah Rasulü (sav) ise şiddetli sıcağın altında... Allah'a yemin ederim ki her iki çardağa da girmeyeceğim, bana bineğimi hazırlayın"** dedi. İki hanımı da Ebu Hayseme'yi gitmekten vazgeçirmek için uğraştılar, fakat Ebu Hayseme Allah Resulü'nün yanını tercih etmişti. Sahabeler: **"Uzaktan bir adam gelmektedir"** dediler. Allah Rasulü (sav) de:

"İnşallah bu Ebu Hayseme'dir" dedi. Gelen Ebu Hayseme idi.

Ebu Zer el-Gıfari... Dünyada fakir, ahirette zengin sahabe inşallah. Hiçbir ağaç Ebu Zer'den daha doğru söyleyen birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de bundan daha samimi olan birini üzerinde taşımamıştır. Ebu Zer (ra) devesine binmişti. Deve bir adım atıyor, bir adım geriliyordu. Ebu Zer devenin ilerlemesi için uğraşıyor, ancak fayda vermiyordu. Ebu Zer deveyi ilerletmek için daha fazla uğraşmanın fayda vermeyeceğini anlar ve deveyi bırakarak yaya olarak yürümeye başlar. Sahabeler Ebu Zer'i göremiyorlardı. **"Ebu Zer nerede?"** diyorlardı. Rasulullah (sav) ise, bizim bugün devamlı olarak tekrarladığımız sözü söylüyordu. **"Bırakın onu, eğer onda hayır var ise Allah onu sizlere yetiştirecektir, eğer aksi ise, Allah sizi ondan kurtaracaktır."**

Biz de Afgan cihadına katılmayanlar için diyoruz ki; onları bırakın, eğer onlarda hayır var ise Allah onları Afganistan'da bizlere ulaştıracaktır, aksi ise Allah bizleri onlardan kurtarmış olacaktır, bırakın onları diledikleri gibi konuşsunlar, diyoruz. Onlar Afganistan cihadına: **"Yıldızlar savaşı (star wars), iki büyük süper devletin savaşı!"** demektedirler. Maaşallah her şeyi çok iyi anlıyorlar. Her birinin kafası kocaman kocaman! Bizler ne diyoruz?

Onları bırakınız. Eğer onlarda hayır var ise, Allah onları bize katacaktır. Eğer aksi ise, Allah onları bizden uzaklaştıracaktır.

Gerçekten de Tebük Gazvesi zorluk ve sıkıntılarla dolu bir gazve idi. Bu nedenle yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: **"Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in, -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelerini kabul etti.**

Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır." (Tevbe, 117–118)

Şu üç kişinin olayı ne kadar da güzeldir. Bunlar Kab bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin er-Rebi'dir. Rasulullah (sav) Receb ayının sonuyla Şaban ve Ramazan'ın bir kısmını Tebük'de geçirdi. Allah Rasulü (sav) Halid bin Velid'i bugün Ürdün'de bulunan ve Ezrek kenti diye bilinen Dumetu'l-Cendel ismindeki kentin valisi olan

Ekider'e göndermişti. Yine onu Maan kentinin yanında bulunan Ezrah'a ve bugün Akabe diye adlandırılan Eyle'ye de göndermişti. Halid bin Velid onlarla barış anlaşması yaptı ve cizyeleri (vergileri) toplayıp getirdi. Halid bin Velid'in getirdiği şeyler arasında çok ince dokunmuş elbiseler de vardı. Sahabeler onlara dokunup ne olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü hayatları boyunca böyle ince dokunmuş kumaşlar görmemişlerdi. Bu nedenle onları hayretle tutuyor ve diyorlardı ki: "Allahuekber, ne de ince dokunmuş elbiseler bunlar!" Rasulullah da: "Siz bu elbiselerin inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Elbette ki Hendek'te şehid olan Şad bin Muaz'ın cennetteki mendilleri bunlardan daha ince dokunmuş mendillerdir."

Bu sebeple bize çeşitli esans ve kokular getirenlere diyoruz ki: "Şehid düşen kardeşlerimizden Yahya ve Halid'in kanlan

Allah katında bu esans ve kokulardan daha güzeldir. Koku ne kadar kaliteli ve değerli olursa olsun, isterse Taif bölgesinin güllerinden yapılmış olsun. Şehid düşen Abdülmennan'ın, Kürd Halid'in, Deylem Hişam'ın kanlarının Allah katındaki kokusu, bizim nezdimizde bu esans ve kokulardan daha üstün ve daha iyidir.

Rasulullah (sav) dönmüştü. Ancak münafıkların hile ve tuzakları hâlâ devam ediyordu. Allah Resulü'nün geçeceği yol üzerinde dağ çıkıntısı gibi zor bir geçit bulunmaktaydı. Münafıklar: **"Bu geçitten bir kısım develeri ürkütüp Rasulullah'ın devesine doğru gönderelim ki Rasulullah devesinden düşüp parçalansın ve devesi de parçalanmış olsun"** dediler. Ancak Cebrail (as) gelerek Allah Resulü'ne kendisi için hazırlanan bu suikastı haber verdi. Bunun üzerine Rasulullah hiddetlendi. Rasulullah'ın devesini Ammar bin Yasir

tutuyor ve Huzeyfe bin el-Yemân sürüyordu. Huzeyfe geri döndü ve develerin yüzlerine vurdu. Münafıklar tuzaklarının ortaya çıktığını anladılar ve gizlenmek için sıvışıp insanların arasına girdiler. Ancak Rasulullah (sav) onların isimlerini Huzeyfe bin el-Yemân (ra)'a haber verdi. Başka bir rivayette onların isimlerini iki kimseye verdiği zikredilmektedir. Münafıklar 13 kişiydiler. Allah Rasulü (sav) bunların münafık olarak öleceklerini bildirdi. Bu nedenle Hz. Ömer (ra), bir cenaze getirildiği zaman Huzeyfe (ra)'ın o cenazenin namazını kılıp kılmayacağına bakıyor, eğer Huzeyfe kılarsa kendisi de kılıyordu. Eğer Huzeyfe cenaze namazına katılmazsa kendisi de katılmıyordu. Yine bir defasında, Hz. Ömer (ra) geldi ve: **"Ey Huzeyfe, Allah aşkına söyle! Rasulullah benim adımı da münafıkların isimleri arasında saydı mı?"** dedi. Allahuekber! Korku, şiddetli hassasiyet

ve yüce Allah'ın gözetiminde olduğunu bilme şuuru...

Bizden birisi, bir gün cihad ettiği zaman kendisini III. Napolyon Bonapart zannediyor, kendisini Halid bin Velid (ra) gibi zannediyor. Öyle ki yürürken gözünün önünde kimseyi görmüyor. Yürüyor ve hiçbir kimseye bakmıyor. Nefislerinizle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar yapmış olduğunuz amellerle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar sizler fazla bir şey yapmadınız. Sakın kendinizi beğenmeyiniz. Sakın Afganlıların size saygı göstermesini beklemeyiniz. Çünkü sizler koşarak dahi savaş yapsanız onların yürüyerek savaş yapanlarına erişemezsiniz. Hatta sizler rahvan bir atın sırtında savaşa gitseniz dahi onlardan yaya yürüyenlerin izine erişemezsiniz. Çünkü onlar bu savaş uğrunda çok şeylerini feda ettiler.

Afganlılar'ın Araplar'a Olan Saygıları

Abdullah Enes nerede? Abdullah Enes kardeş şunları anlatıyordu: Afganlılar'ın bizlere müthiş bir saygıları vardı. Çarşılara gittiğimiz zaman bize tazim göstererek şöyle duruyorlar ve: **"Bize buyurun"** diyorlardı. Bir köyde geciktiğimiz zaman geliyor ve: **"Sizleri misafir etmek istiyoruz"** diyorlardı. Bir Arab'ı evlerinde misafir ettiklerinde kendilerini çok bahtiyar sayıyor ve mutlu oluyorlardı. Evlerinde bulunan en güzel yemeği, yatağı onlara ikram ediyorlardı. Bazı Araplar yaşlarının küçük olmasından veya tecrübesizliklerinden, Afganlılar'ın bu saygısını kendisinde bulunan komutanlık, üstünlük ya da zeki bir hocalık vasfından dolayı olduğunu zannediyor... Ve bilakis, kendisinin onlarla kıyaslanamayacağını bilemiyor.

Örneğin Afganlı birisinden battaniye istediği zaman battaniyeyi kokluyor ve onun yüzüne atarak: **"Ben falan kimseyim,**

Arab'ım, bilmiyor musun?" diyor. Evet, sen filan oğlu filansın. Peki, sus, konuşma. Karşıdakinin kim olduğunu biliyor musun? O öyle insanlardandır ki sekiz sene, on sene Ruslar'a karşı cihad etmiştir. O kişi, Ruslar'ı sarsan, dünyada deprem meydana getiren komutanlardan biridir. Şimdi sen kalkıp da: **"Ben Arab'ım, ben filanım"** diyerek ne diye böbürleniyorsun? Şayet onların diğer Müslümanlara karşı saygıları olmasa bir tokat vurur, size katlanmazlar. O halde insanların saygı gösterdiklerini görünce mağrur olmayın, kendinizi beğenmeyin. Çünkü onların bu saygıları yiğitliklerinden, misafirperverliklerinden, samimi olmalarından gelmektedir. Senin makam ve mevkiinden değil.

Mademki elinde savaşa sunacağın ne bir bineğin Ne de malın var,

Ve insanları davranışınla mutlu edemiyorsan, Konuşmanla mutlu et.

Bu insanları Rusya zelil kılamamıştır. Sen mi zelil kılmak istiyorsun? Şayet sen onlara saygı gösterirsen, onlar seni başlarına taç ederler, kalplerinde sana sevgi beslerler ve seni efendileri kabul ederler. Sana cihad etmek için gelen bir Arap kardeşi olarak bakar, başlarının ve gözlerinin üzerine koyarlar. Fakat sen onlara karşı kibirlenmek istersen ve böyle bir cehalete düşecek olursan onların seni ezmesine vesile olursun.

Dikkat et ve gururlanma... Yüce Allah'ın size hayır yolunu açmış olması, sizin tüm insanlardan daha hayırlı olduğunuzu göstermez. Sizi geçen nice insanlar vardır. Sizden çok daha fazla amellerle sizi geçmişlerdir. Çok daha pahalı ve değerli şeyleri sunmuşlardır. En kıymetli şeylerini, can ve mallarını bu yola feda etmişlerdir.

Cihaddan Geri Kalan Üç Kişi

Allah Rasulü (sav), Tebük'ten Medine'ye döndüğünde insanlar onu karşılamaya başladılar. Her seferden döndüğünde önce mescide gelip iki rekât namaz kılmak Rasulullah (sav)'ın âdeti idi.

Üç kişiden biri olan Kab İbn Malik'in olayını kendisinden dinleyelim. Kab bin Malik'in oğlu Abdullah babasının kıssasını şu şekilde anlatmıştır: Babası Kab gözlerini kaybettiği zaman kardeşleri içerisinden Abdullah, babasına rehberlik ediyordu. Abdullah şöyle diyor: Babam Kab İbn Malik'in Rasululah (sav) Tebük Seferi'ne çıktığı zaman sefere katılmayışı ile ilgili hikâyeyi kendisinden dinledim. Babam şöyle anlatmıştı: Ben Tebük Gazvesi hariç Rasulullah (sav)'ın çıktığı gazvelerden hiçbirinden geri kalmadım. Gerçi Bedir Gazvesi'ne iştirak etmedim, ancak Rasulullah (sav) buna katılmayanlardan kimseyi kınamamıştı. Çünkü o seferde

Rasulullah (sav) ve müslümanlar savaşmak için değil, Kureyş'in (ticaret) kervanına el koymak için çıkmışlardı. Aralarında herhangi bir vakit tayin edilmeksizin Allah onlarla düşmanlarını karşı karşıya getirmişti.

Ben Akabe gecesinde İslâm'la müşerref olup ilk antlaşmayı yaptığımız esnada Rasulullah (sav)'le beraberdim. Her ne kadar insanlar nezdinde Bedir Savaşı daha fazla yaygın ise de ben Akabe Biati yerine Bedir'de bulunmayı tercih etmem.

Benim Tebük Seferi'nden geri kalma durumuma gelince, gerçekten ben hiçbir zaman o sıradaki kadar güçlü ve bol imkânlı olmamıştım. Allah'a yeminle söylüyorum, daha önce hiç iki bineğim olmamıştı. Ama o gazve sırasında iki tane bineğim vardı.

Rasulullah bir savaş taktiği olarak herhangi bir savaşa çıkmak istediğinde başka tarafa yöneleceği izlenimi verirdi.

Tebük Gazvesi'ne kadar durum bu idi. Rasulullah (sav) bu gazveye oldukça sıcak bir dönemde çıktı. Yolu uzun, çölde kat edeceği mesafe fazla idi. Üzerine yürüdüğü düşman hem sayıca hem de donanım olarak çok güçlüydü. Bu sebeple Müslümanlara düşmanlarına karşı yeterince hazırlansınlar diye durumu açıkça bildirdi. Nereye gitmek istediğini onlara izah etti. Rasulullah ile birlikte bulunan Müslümanların sayısı çoktu. Onların adlarını yazan bir divan olmadığından savaşa kimlerin katılıp kimlerin katılmadığını hemen tespit mümkün değildi.

Geri kalıp gizlenmek isteyen çok az kişi de aziz ve celil olan Allah tarafından hakkında bir vahiy olmadığı sürece durumunun gizli kalacağını zannediyordu. Rasulullah (sav) bu gazaya meyvelerin olgunlaştığı, gölgelerin insanın hoşuna gittiği bir zamanda çıktı. Ben de zaten bunlara

meyyal bir kimse idim. Rasulullah, beraberindekilerle birlikte bu gazaya hazırlanıyordu. Ben de onlarla birlikte hazırlanmak üzere gidiyor, ancak hiçbir hazırlık yapmadan geri dönüyordum. Kendi kendime şöyle diyordum: Hazırlanmak isteyecek olursam benim gücüm buna yeter. Ben bu şekilde oyalanıp duruyordum ve nihayet herkes ciddi bir şekilde hazırlığına devam etti. Rasulullah Müslümanlarla beraber yola koyulduğu vakit ben hiçbir hazırlık yapmamıştım. Kendi kendime dedim ki: Bir veya iki gün sonra hazırlanır, sonra da onlara yetişirim. Onlar ayrıldıktan sonra hazırlanmak üzere gittim. Fakat yine hiçbir hazırlık yapmadan geri döndüm Tekrar gittim, fakat yine döndüm. Benim bu durumum onlar hızlıca yol almaya koyuluncaya ve ben artık gazaya katılma imkânını yitirinceye kadar devam etti. Bineğime binip onlara yetişmek istedim -

keşke bunu yapsaydım- sonra bu da bana nasip olmadı. Rasulullah (sav) gittikten sonra insanlar arasına çıkmak istedim. Aralarında dolaştım. Geriye kalanlardan ya münafıklıkla itham edilen insanlarla yahut aziz ve celil olan Allah'ın mazur gördüğü kimselerle karşılaşıyordum. Rasulullah ise Tebük'e varıncaya kadar benden söz etmedi. Askerler arasında Tebük'te oturmakta iken:

"Kab bin Malik ne yaptı?" diye sormuş. Selimeoğullarından biri şöyle demiş:

"Ey Allah'ın Rasulü! Cübbelerine ve endamına bakıp gururlanması onu yola çıkmaktan alıkoydu." Bunun üzerine Muaz bin Cebel şöyle demiş:

"Söylediğin söz ne kadar da kötü. Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki, onun hakkında iyilikten başka bir şey bilmiyoruz."

Rasulullah (sav) sesini çıkarmadı. Kab bin Malik devamla dedi ki:

Rasulullah (sav)'in Tebük'ten geri döndüğü haberi bana ulaşınca bu sefer üzülmeye başladım ve mazeret olarak bir yalan uydurmaya çalıştım. Kendi kendime: Yarın acaba onun gazabından nasıl kurtulabileceğim, diyor ve bu konuda yakınlarımdan görüş beyan edecek olan herkesin görüşlerine başvuruyordum. Rasulullah artık varmak üzereydi. O zaman batıl sözler ve vesveselerim gitti. Kesinlikle hiçbir şekilde ondan herhangi bir yalanla kurtulamayacağımı anladım. Bu bakımdan doğruyu söylemeyi kararlaştırdım.

Artık Rasulullah çıkıp geldi. O bir seferden geri döndüğü vakit mescitte iki vakit namaz kılmakla işe başlardı. Ondan sonra insanlar ile sohbet etmek üzere otururdu. Bu şekilde namazını kılıp oturunca, savaştan geri kalanlar tek tek ona gidip

mazeretlerini beyan etmeye ve ona yeminler etmeye başladılar. Bunlar seksen küsur kişiydiler. Rasulullah (sav) onların beyanatlarını kabul ediyor, onların biatini alıyor, onlar için mağfiret diliyor, gizli hallerini ise Allah'a havale ediyordu. Nihayet ben de onun yanına vardım. Selâm verdim, kızgın bir eda ile tebessüm ettikten sonra bana:

"Gel" dedi. Onun önünde oturuncaya kadar yürüdüm. Bana sordu:

"Seni savaştan geri bırakan sebep nedir? Bir binek satın almamış mıydın?" Şöyle cevap verdim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Senden başka dünyadaki herhangi bir insanın önünde oturmuş olsaydım onun öfkesinden kurtulmak için uygun bir mazeret bulurdum. Çünkü ben tartışma gücüne sahip birisiyim. Fakat Allah'a yemin ederim ki ben bugün bir yalan uydurup seni razı edecek olursam

fazla geçmeden Allah seni bana karşı gazaplandırır. Yine yemin olsun ki eğer sana doğruyu söyleyecek olursam sen bana çok kızacaksın. Umarım ki bu hususta Allah beni affeder. Allah'a yemin ederim hiçbir özrüm yok. Vallahi hiçbir zaman bu kadar güçlü, kuvvetli ve imkânları bol durumda olmamıştım." Bunun üzerine Rasulullah şöyle buyurdu:

"İşte bu doğru söylemiştir. Haydi, kalk, Allah senin hakkında hüküm verinceye kadar bekle." Ben de kalktım. Benimle birlikte Selimeoğullarından bir grup da kalkıp peşimden geldiler ve bana şöyle dediler:

"Allah'a yemin ederiz, bundan önce senin herhangi bir günah işlediğini bilmiyoruz. Sen şu anda geriye kalanların beyan ettikleri mazeretleri Rasulullah (sav)'e özür olarak beyan etmekten acze düşmüş bulunuyorsun. Şayet özür beyan

etseydin Rasulullah'ın senin için mağfiret dilemesi, günahından kurtulmak için sana yeterdi." Allah'a yemin olsun ki onlar beni bu hususta durmadan kınadılar. Öyle ki geri dönüp mazeret beyan etmeyi istedim. Kendi kendimi yalanlamayı diledim. Sonra onlara dedim ki:

"Benim düştüğüm bu duruma düşen herhangi bir kimse oldu mu?"

"Evet" dediler. "Seninle birlikte iki kişi daha aynen senin söylediğini söyledi. Onlara da sana söylenenin aynısı söylendi."

"Kim onlar?" diye sordum. Bana:

"Murare bin er-Rabi el-Amri ile Hilâl bin Ümeyye el-Vakifi" dediler. Onlar bana, Bedir'de bulunmuş ve bana örnek olacak iki salih kimsenin ismini söylediler. Bana adlarını söyleyince ben de yoluma devam ettim. Bunun üzerine Rasulullah (sav) Müslümanlara bizimle -yani bu geriye

kalanlar arasında sadece bu üç kişi ile-konuşmayı yasakladı. Herkes bizden uzaklaştı ve bize karşı tutumları değiştirdi. O kadarki ben üzerinde yaşadığım yerleri tanıyamaz oldum. Şu ana kadar tamya geldiğim yer değildi sanki.

Bu hal elli gün devam etti. Benim diğer iki arkadaşıma gelince; onlar evlerine kapanıp ağlamaya koyuldular. Ben ise aralarında en güçlü, en kuvvetli olanlarıydım. Müslümanlarla birlikte namaza katılıyor, çarşılarda dolaşıyordum. Fakat kimse benimle konuşmuyordu. Namazdan sonra Rasulullah mescitte iken gider selâm verir ve kendi kendime: **"Acaba selâmımı almak için dudaklarını kıpırdattı mı, kıpırdatmadı mı?"** diye sorardım. Sonra da ona yakın bir yerde namaz kılar, gizliden gizliye göz ucuyla ona bakardım. Benim namaz kılmakta olduğumu görünce bana doğru bakardı. Ben ona doğru bakınca

benden yüzünü çevirirdi. Müslümanların benimle konuşmamaları bu şekilde uzayıp gitti. Benim için çekilmez bir hal aldı. İnsanlar arasında en çok sevdiğim kişi olan amcamın oğlu Katade'nin bahçe duvarından aştım, ona selâm verdim. Allah'a yemin ederim selâmımı almadı. Ona şöyle dedim:

"Ya Ebu Katade! Allah aşkına söyle. Benim Allah'ı ve Rasulü'nü sevdiğimi bilmiyor musun?" Sustu, cevap vermedi. Tekrar ona aynı yemini verdim. Sustu, cevap vermedi. Bir daha yemin verince:

"Allah ve Rasulü daha iyi bilir" dedi. Gözlerime yaş doldu. Tekrar duvardan atlayıp geri döndüm. Medine çarşısında dolaşmakta iken Medine'de satmak üzere yiyecek bir şeyler getirmiş birisinin:

"Kab bin Malik'i bana kim gösterir?" dediğini gördüm. Çevredekiler uzaktan

uzağa bana işaret ediyorlardı. Nihayet yanıma geldi ve bana Gassan hükümdarından bir mektup verdi. Okuryazar bir kimse idim. Mektupta şunlar yazılı idi: **"Şimdi arkadaşının sana güzel davranmadığı haberini aldım. Allah hiçbir zaman seni hakir görüleceğin ve değerinin bilinmeyeceği bir yerde bırakmasın. Haydi gel. Bize katıl. Biz sana ikram ederiz."**

Bu mektubu okuyunca kendi kendime: **"İşte bu da belânın bir parçasıdır"** dedim. Mektubu aldığım gibi tandıra attım ve tandırı tutuşturdum. Elli günün kırk gecesi geçince Rasulullah'ın elçisinin bana gelip şöyle dediğini duydum:

"Rasulullah sana hanımından ayrılmanı emrediyor." Ben:

"Onu boşayayım mı yoksa başka bir şey mi yapayım?" diye sordum. Haberci:

"Hayır, boşama. Ondan uzak dur ve ona yaklaşma" dedi. Benim durumumda olan iki arkadaşıma da aynı haberi göndermişti. Ben de hanımıma:

"Haydi ailenin yanına git" dedim. Allah bu meselede hükmünü verinceye kadar onların yanında kal. Sonra Kab bin Malik devamla: Hilâl bin Ümeyye'nin hanımı Rasulullah'ın yanına varıp şöyle demiş: Ey Allah'ın Rasulü! Hilal güçsüz bir ihtiyardır ve hizmetçisi yoktur. Ona hizmet yapmam sizi gücendirir mi? Hz. Peygamber:

"Hayır, gücendirmez. Fakat sana yaklaşmasın." diye buyurdu. Kadın:

"Allah'a yemin ederim, onun kımıldayacak hali yoktur. Allah'a yemin ederim, bu durum olduğu günden bu yana ağlayıp duruyor." Kab devamla: Akrabalarımdan birisi bana şöyle dedi:

"Hanımın için sen de Rasulullah'dan izin istesen. Çünkü Rasulullah, Hilâl bin Ümeyye'nin hanımına kocasına hizmet etme için izin vermiş." Ben şöyle dedim:

"Allah'a yemin ederim, hanımımın bana hizmet etmesi için Rasulullah'tan izin istemeyeceğim. İzin isteyecek olursam Rasulullah'ın ne diyeceğini de bilmiyorum. Zaten ben genç bir adamım." Derken on gece daha geçti. Böylece bizimle konuşmanın yasaklanmasından bu yana elli gün geçmiş oldu. Ellinci gecenin sabahında, sabah namazını odalarımızdan birinin damında kıldım. Şanı yüce Allah'ın hakkımızda söz ettiği şekilde oturmakta idim. Bütün genişliği ile yeryüzü bana daralmıştı. İşte bu durumda iken Sel dağı üzerinden birisinin bana bağırdığını işittim. Avazının çıktığı kadar bağırıyor ve şöyle diyordu:

"Müjde sana ey Kab bin Malik!" Bunun üzerine secdeye kapandım ve aziz ve celil olan Allah'ın tevbemizi kabul ederek kurtulduğumuzu anladım. Rasulullah (sav) sabah namazını kıldıktan sonra Allah'ın tevbemizi kabul ettiğini bildirmişti. Herkes bizi müjdeliyordu. İki arkadaşıma da müjdeciler gitmişti. Atının üstünde birisi bana doğru geldi. Eslemliler'den birisi de dağın tepesine çıkıp durumu haber vermişti. Böylece ses attan daha hızlı gelmişti. Bana müjde vermek için gelen kişiye üzerimdeki elbiselerimi müjdelik olarak ona verdim. Allah'a yemin ederim ki o gün giyecek başka elbisem yoktu. Emaneten altlı-üstlü iki elbise aldım ve giyindim. Rasulullah'ı görmek üzere yola koyuldum. İnsanlar bölük bölük gelip tebrik ediyorlardı. **"Ne mutlu sana ki Allah tevbeni kabul etmiştir"** diyorlardı. Nihayet mescide girdim. Rasulullah'ı insanlar etrafını kuşatmış bir

halde mescitte oturur buldum. Talha bin Ubeydullah kalktı. Koşarak bana doğru geldi, benimle musafaha etti ve beni tebrik etti. Allah'a yemin ederim, muhacirler arasında ondan başka karşılayan olmadı. Kab devamla dedi ki: İşte, Talha'nın bu davranışını ben hiçbir zaman unutmadım. Anlatmaya şöyle devam etti:

Rasulullah'a selâm verdim. Yüzü sevinçten parıldıyordu. O, şöyle dedi:

"Annenden doğduğun günden bu yana gördüğün en hayırlı gün bu gündür. Müjde sana!" Şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu af senden mi yoksa Allah'tan mı?" O:

"Hayır, benden değil. Allah'tandır" dedi. Rasulullah sevindiği zaman yüzü ışıl ışıl parlardı. Ay parçasını andırır ve sevinci yüzünden okunurdu. Rasulullah'ın önünde oturdum ve şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bütün malımı Allah'a ve Rasulü'ne sadaka olarak vermeyi tevbemin bir parçası olarak kararlaştırmıştım." Rasulullah şöyle buyurdu:

"Hayır! Malının bir kısmını tut. Böylesi senin için daha hayırlıdır" buyurdu. Ben de:

"Öyle ise ben de Hayber'deki payımı bırakıyorum." Devamla şöyle dedim: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah beni ancak doğru söylediğim için kurtardı. Hayatta kaldığım sürece doğrudan başka hiçbir şey söylememek için azmettim ve bu da tevbemin cümlesindendir."** Kab bin Malik sonra şöyle devam ediyor: Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bunu söylediğim günden bu yana -bildiğim kadarı ile- doğru sözlülükte Müslümanlardan hiçbir kimse beni güzel bir şekilde sınadığı gibi sınamış değildir. Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bu sözümü söylediğimden bu yana yalan tek bir söz söylemedim. Ömrümün geri

kalan kısmında aziz ve celil olan Allah'ın beni koruyacağını da ümit ederim. Ve yüce Allah'ın benim hakkımda indirdiği ayet şudur:

"And olsun ki, Allah sıkıntılı bir zamanda bir kısmının kalpleri kaymak üzere iken Peygamber'e uyan muhacirler ile ensarın ve Peygamber'in tevbelerini kabul etti. Tevbelerini onlara karşı şefkatli ve merhametli olduğu için kabul etmiştir. Bütün genişliğine rağmen dünya onlara dar gelerek nefisleri kendilerini sıkıştırıp Allah'tan başka sığınacak olmadığını anlayan, (savaştan) geri kalmış üç kişinin tevbesini de kabul etti. Allah, tevbe ettikleri için onların tevbesini kabul etmiştir. Çünkü o, tevbeleri kabul eden, merhametli olandır. Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve doğrularla bir arada olun." (Tevbe; 117–119) Kab devamla dedi ki:

Allah'a yemin ederim, Allah bana İslâm hidayetini verdikten sonra benim nazarımda savaşa katılmayıp geriye kalmam dolayısıyla o gün Rasulullah'a doğruyu söyleyip yalan söylemediğimden ötürü daha büyük bir nimet verilmiş değildir. Çünkü yalan söyleseydim, mazeret uydursaydım, yalan söyleyip mazeret uyduranlar gibi ben de helak olacaktım. Şanı yüce Allah bu konuda vahiy inzal buyurunca yalan söyleyen kimseler hakkında en kötü sözleri söyledi. Yüce Allah onlar hakkında şöyle buyurdu:

"Cihaddan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevir. Çünkü onlar murdardırlar. işledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir. Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz onlardan razı olsanız da

şüphesiz ki Allah fasıklar güruhundan razı olmaz." (Tevbe, 95–96)

Kab devamla diyor ki: İşte yalan yere yemin ettikleri zaman Rasulullah'ın bu yeminlerini kabul etmiş olduğu kişilerin durumundan biz üç kişi geri bırakılmıştık. Rasulullah yalan yere yemin eden kimselerle biatleşmiş, onlara mağfiret dilemişti. Bizim durumumuzu ise Allah hakkımızda hüküm verinceye kadar ertelemişti. Bu bakımdan aziz ve celil olan Allah: **"Geriye bırakılan üç kişiye de..."** buyurmuştur. Bizi geri bırakması ve durumumuzu ertelemesi, sözü edilen savaştan geri kalışımız değildir. Bu geri kalışımız sadece Rasulullah'ın huzuruna varıp yemin eden, ona mazeret beyan eden ve kendisinden mazeretleri kabul eden kimselerden geri kalışımız demektir. (Buharı, Kit. Megazi, Bab: 79)

Hadis-i şerifte de geçtiği gibi Peygamber Efendimiz bir savaşı yapmak

istediğinde taktik olarak başka bir yere doğru savaşacağı imajını verirdi. Ancak Tebuk Savaşı'nda böyle bir taktiği kullanmaya ihtiyaç hissetmemişti. Çünkü bunun herhangi bir faydası yoktu. Zira düşmanla arasında uzun bir mesafe vardı. Ayrıca düşman büyük bir devletti. Bizans'tı. Bunun için büyük hazırlıklar icab etmekteydi. Bu sebeple savaşın açıkça kiminle olacağı bildirilmeliydi ve buna teşvik etmeliydi ki insanlar gereği gibi hazırlansınlar. İşte bu bakımdan bugün Rusya ile savaşmak isteyenlerin, bu savaşı gizlemeleri mümkün değildir. Çünkü böyle bir savaş, savaşacak kişilerin de belirgin olmasını, savaş araç ve edevatının hazırlanmasını ve buna dair teşvik etmeyi icab ettirmektedir. Meselâ bir takım insanlar ulu orta buna karşı insanları cihada davet etmelidirler.

Evet, Afganistan'la bulunan yabancıların Afgan kıyafeti giymelerinin bir mahzuru yoktur. Bu, savaşın açıkça yapılmasına engel değildir. Şeyh Temim Afganlılar'ın elbisesini giymiş olduğu halde Arap Körfez devletlerinden Davha havaalanına inmiştir. İlgililer ona:

"Sen Ürdün'lüsün, niçin bu Pakistan elbisesini giyiyorsun?" diye sormuşlar. Şeyh Temim ise onlara:

"Bu Afgan elbisesidir" cevabını vermiş. Onlar da: Afgan elbisesinin ne özelliği var?" diye sormuşlar. Şeyh Temim: **"Bu elbiseler Allah'ın İslâm ümmetini kendileri ile aziz kıldığı insanların elbisesi. Ben de bu insanlardanım. Size göre benim böyle giymeme bir engel var mı?"** Onlar da:

"Hayır, bir engel yok" demişlerdir. Yine ilgililer: **"Buyur, al pasaportunu, Allah'a tevekkül et"** demişler, Şeyh Temim onlara:

"İnşallah bana herhangi bir kötülüğünüz dokunmaz" demiştir. Ne yazık ki uçak motorlarını çalıştırıp harekete geçtiği zaman uçağın mikrofonlarından "Temimu'l-Adnani" diye anons sesleri duyulur. Tabii ki bunu istihbarat memurları birbirlerine haber vermişler, bazıları: **"Bu dışarda kaldı";** diğer bazıları ise: **"Hayır uçağa bindi, gidiyor"** demişler. Bu nedenle uçakta olup olmadığını kontrol etmişler. Şeyh Temim diyor ki: Ben dedim ki artık tamam, herhalde gitmeme engel olurlar. Tabii ki benim umurumda ne Katar vardı, ne de Bahreyn. Beni serbest bıraksınlar, gidip cihad edeyim. Yoksa oturma iznimi iptal edip etmemeleri benim için çok önemli değildi. Fakat korktum ki beni yolculuktan alıkoyarlar. Bir de ne görsün, birileri gelir ve ona der ki: **"Dün ben senin bantlarından birini işittim, şu anda senin yola çıktığını öğrendim. Al şu otuz bin dirhemi de oradaki**

mücahidlere infak et" diyor. Yaşa Şeyh Temim yaşa! Şairin de dediği gibi:

Ya aziz olarak yaşa

Veya şerefli bir ölümle mızrakların arasında,

Ve iplerin boğması ile öl.

Şüphesiz ki okların ucu insanın içindeki kızgınlığı daha fazla giderir,

Kıskananların tuzaklarına karşı daha büyük bir şifadır.

Hakikaten, müminlerin göğsünü ancak oklar şifalandırır. Evet, insanlara sözlü tebliğde bulunurken onlara en güzel yolla tebliğ et ve onlarla savaşırken de en güzel savaş yolu ile savaş. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz: "Bir hayvanı en güzel şekilde kesin, birini öldürdüğünüz zaman en güzel öldürüşle öldürün, sizden biriniz bıçağını bilesin ve kestiğini rahat ettirsin" buyurmuşlardır. Evet, Ruslar'a karşı savaş

açıkça yürütülmelidir. Bir takım kardeşlerin cihadla ilgili bantları çevreye dağıtmaları icab eder. Bu bantları taşıyan bazı kardeşlerimiz çeşitli havaalanlarında sorgulandıklarında kekeleyerek: **"Vallahi şöyle ve böyle"** demiş, diğer bazıları ise açıkça: **"Vallahi ben Afganistan'da idim, şu an oradan geliyorum"** demiştir. Bunun üzerine havaalanlarındaki ilgililer: **"Haydi buyur geç, biz seni kontrol etmiyoruz"** demişlerdir. Bu olay Cidde Havaalanı'nda birçok kimsede görülmüştür. Halbuki Suudlular hacıların kontrolünü bile çok sıkı yaparlar. Nihayet polis de bir insandır. Elbette o İsrailli Bengurion değildir. Müslümanın fıtratında ne olursa olsun diğer Müslümanları sevme ve cihadı arzulama vardır. Evet, bazı ileri gelenler cihada hoş bakmazlar. Fakat polis seviyesinde olan insanlar bu müstekbirlerden değillerdir. Bunların içinde henüz fıtratları bozulmayan,

Müslümanlara iyi duygular besleyen güzel kişiler de vardır. Hatta seninle birlikte o savaşta olmayı arzulayanlar dahi bulunabilir.

Hülasa net olan insan devamlı rahat olur. Bir takım insanlar senden uzak dursalar da, diğerleri senden etkilenirler. Seni severler, cihada yardım ederler ve sen geri dönerken senden etkilenmiş bir grup mücahitle buraya gelmiş olursun. Ölürsen birçok insan, senin şahadet olayını insanlara götürür, yaşarsan birçok insanı buraya celp etmiş olursun. Fakat senin gizli kalarak dehlizlerde yaşayarak Ruslar'ı mağlup etmeye çalışman asla makul değildir. İşte bu sebeple Rasulullah Bizans'a karşı savaşacağını ilân etmiştir.

Değerli arkadaşlar! Bizler Allah Rasulü'nün izinde gitmeliyiz: Biz Rumlarla savaşacağız, her türlü gayret ve takatin sarf edilmesi şarttır. Cihada katılıma teşvik şarttır.

Fazlaca ilanın yapılması şarttır. Vallahi bizler Pakistan'a gelenlere: **"Peşaver'i ziyaret ediniz"** diyoruz. Onlar: **"Vallahi bunu İsrail istihbaratı (Mossad) haber alabilir"** diyorlar. Ey zavallı, sen aklını kaybetmişsin. Sen bu halinle Allah'ın dinine nasıl hizmet edeceksin? Yahudilerle nasıl savaşacaksın? Üç bin veya dört bin km. uzakta dahi yahudilerden korkuyorsun... Pakistan'a ders vermek için gelmiştir, fakat İsrail istihbaratından korkmaktadır. Mossad'ın kendisi hakkında ülkesine: "Bu Peşaver'e gitmiştir diye rapor vermesinden korkuyor! Ona: **"İsmini değiştir, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın dışında kimse senin ismini ve ülkeni bilmez"** dedim. Fakat o, Mossad'ın ilâh olduğunu zannediyor ve Allah'la birlikte (hâşâ) Mossad'ın da bileceğini söylüyordu. Muhacirlerin kamplarından bir kampı hiç olmazsa görsün, diye uğraştım, fakat fayda vermiyordu. Yine yukarıdaki hadis-i şerifte

Kab Bin Malik'in doğru konuşmasının kendisini kurtardığı beyan edilmektedir

Sadakat ve İhlâs

Sadakat insanların size saygı göstermesine sebep olur. Yalan ise insanların gözünden düşmenize neden olur. Sadakat kalpten kalbe geçer. Dürüstlük sizin rahat etmenize, yalan ise yorulmanıza yol açar. Yalanın hareket sahası ve ömrü çok azdır. Kısa bir süre sonra ortaya çıkacak ve insanlar katında yalancı olarak bilineceksiniz. Hayır, açık sözlü ve sadık birisi ol. Kıvırma ve lafı döndürüp durma; âmirinle, kardeşinle, kendinle dürüst ol. Sadık ol! Allah sadık olan kimseyi sever. Şaka dahi olsa, yüce Allah yalandan ve yalancılık yapandan nefret eder. Ebu Davud'un rivayet ettiği hadiste şöyle buyrulmuştur: **"İnsanları güldürmek için yalan söyleyen kimseye yazıklar olsun, sonra ona yine**

yazıklar olsun." (Ebu Davud bu hadisi hasen bir isnatla rivayet etmiştir).

Başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah: **"Ben şakacıktan dahi olsa, yalanı terk eden kişinin cennetin ortasında evi olacağına dair kefilim"** buyurmuşlardır. (Bkz. Ebu Davud, K. Edeb, bab: 7; Tirmizi, K. Birr, bab: 58; Nesei. K. Cihad, bab: 19) Bu sebep sizler doğruluğa, sıdka dayanın ki Allah sizleri doğrulasın, sadık kılsın. Cihad, sadakat ve dürüstlüğü gerektirir. Yüce Allah'tan bizleri sadık kimselerden kılmasını niyaz ederiz.

120 – 129. AYETLERİN TEFSİRİ

120 Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere, Peygamber'le birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı. Çünkü onlar için, Allah yolunda uğrayacakları susuzluk, yorgunluk, açlık, düşmanlarını kızdıracak

bir yere ayak basmaları ve düşmana verdikleri her zarar karşılığında salih bir amel yazılır. Şüphesiz ki Allah, iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez.

121 Sarf ettikleri az veya çok herhangi bir mal ve Allah yolunda aştıkları herhangi bir vadi, onlar için yazılıp tespit edilecektir ki Allah onları yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlandırsın.

122- Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaatin dini iyi öğrenmeleri ve kavimleri kendilerine döndüklerinde onları uyarmaları için savaştan geri kalması daha doğru olmaz mı? Umulur ki, böylece yanlış hareketlerden sakınırlar.

123 Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın. Sizde bir sertlik bulsunlar. İyi bilin ki, Allah takva sahipleriyle beraberdir.

124 Kuran'dan bir sure indiği vakit, kâfirlerden bazıları birbirlerine söyle derler: Bu sure hanginizin imanını artırdı? Doğrusu inen sure iman edenlerin imanını kuvvetlendirir, onlar bundan sevinç duyarlar.

125 Kalplerinde hastalık olanlara gelince; bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürler.

126 Onlar hiç görmüyorlar mı ki yılda bir veya iki defa imtihan oluyorlar, yine de tevbe etmiyor ve öğüt almıyorlar?

127 Onlar bir sûre indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar. Ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar. Allah da onların kalplerini haktan uzaklaştırır. Çünkü onlar, anlamaz bir kavimdir.

128 Ey insanlar! Şüphesiz ki size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir.

Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O, size son derece düşkündür. Müminlere çok şefkatli ve merhametlidir.

129 Ey Peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben O'na güvendim. O, yüce Arş'ın Rabbidir.

Bu ayet-i kerimeler Tevbe Suresi'nin son ayetleridir. Tevbe Suresi'nde yüce Allah; Peygamber'in, muhacirin, ensarın ve üç kimsenin tevbesini kabul ettiğini beyan etmiştir. Bu beyan Tebuk Gazvesi'nde hazır bulunan bu kimselerin tevbelerinin kabul edildiğine dair ilâhi bir şahadettir. Allahuekber! Hangi nimet bundan daha büyük olabilir? İnsan yeryüzünde yürüyor ve cebinde, yüce Allah'ın kendisinin tevbesini kabul ettiğine dair şahadeti taşıyor. Yüce Allah, Cebrail vasıtası ile indirdiği vahyi ile onun tevbesini kabul etmiştir ve o cennet ehlindendir... Hangi nimet bundan daha

büyük olabilir? Hangi şeref, hangi yücelik bundan daha değerli olabilir? Bizlere filan bakandan veya falan kraldan teşekkür mektupları geldiğinde biz onları özel bir şekilde saklarız, fotokopilerini çıkarırız, icab ettiği yerde çıkarır çıkarır gösteririz. Bütün özelliği ise sadece bir kral veya bir bakanın takdir veya teşekkür mektubudur. Hâlbuki bu savaşa katılmayanların tevbelerini kabul ettiğini beyan eden vesika, âlemlerin Rabbi olan, azamet ve ikram sahibi olan yüce Mevlâ tarafından imzalanmış ve meleklerin efendisi Cebrail bu mektubu peygamberlerin efendisi ve beşeriyetin en seçkin insanı olan Hz. Muhammed'e getirmiştir ve bu belge ile bu zatların tevbelerinin kabul edildiği bildirilmiştir. Peki, insan bu mektubu nereye koyacaktır? Bunu ne şekilde muhafaza edecektir? Evin üst tarafına mı koyacak, kalbinin üzerinde mi taşıyacak yoksa kafasına mı yerleştirecektir?

Düşününüz, normal bir insan bizim gibi yeryüzünde yürüyor ve kendisinin de cennetlik olduğunu biliyor. Bundan daha büyük bir nimet ve daha büyük bir fazilet olabilir mi? Hakikaten bundan daha büyük bir nimet olamaz. Yüce Mevlâ'nın buyurduğu gibi: **"De ki Sizler Allah'ın lütfü ve rahmeti ile sevinin, geçici şeylerle değil."** (Yunus, 58)

Birinci ayet-i kerime müminlerden bahsetmekte ve onların hepsinin her zaman cihada çıkmaları gerekmediğini beyan etmektedir. Çünkü cihad iki kısımdır. Birinci kısımda herkesin cihada katılması gerekmez, kişi evinde kalabilir, işini sürdürebilir. Başka bir kısım insanlar da savaşılacak yerlere gidip savaş ederler. İşte bu türden olan cihada kâfirleri kovalama cihadı denir. Bu cihad kâfirlerin saldırılarını önleme mahiyetinde olan savunma cihadından farklıdır.

Görüldüğü gibi cihad iki kısımdır:

1. Kâfirlerin üzerine hamle yapma cihadı. Bu cihad farz-ı kifayedir. Yani cihad edebilecek bütün insanların bu gibi bir cihada katılmaları gerekmemektedir. Sadece bir kısım insanların yapmaları halinde diğer insanlardan bunun farziyeti düşmektedir. Ancak Müslümanların imamı, kâfirlerin Müslümanlara baskın yapacağına dair yığınak yaptıklarını, birlik ve ordularını sınırlara yığdıklarını hisseder de böyle bir durumda herkesi cihada çağıracak olur ise, işte bu halde farz-i kifaye olan cihad herkese farz-ı ayn olur. Çünkü halife gördüğü tehlikelerden dolayı bunu emretmiştir. Nitekim Tebuk Savaşı'nda böyle bir durum meydana gelmişti. Bu sebeple müslümanlar kâfirlerin üzerine sefere gitmelerine rağmen cihad farz-ı kifaye değil, farz-ı ayn olmuştu.

2. İkinci cihad tipi ise savunma savaşıdır. Kâfirler ülkemize girdikleri takdirde yapılan savaştır. Bu farz-ı ayndır. Savaş toprağına yakın olan tüm ümmetin cihad için çıkması farzdır. Bu bölgedeki müslümanlar, kâfirleri geri püskürttükleri ve saldırgan düşmana karşı Müslümanların ırz ve mallarını savundukları takdirde geride kalan Müslümanlardan sorumluluk düşer. Ancak güçleri buna yetmediği ya da Araplar'ın 1967 savaşında olduğu gibi savaşmayıp geri durdukları takdirde o bölgeye yakın olan diğer Müslümanların savaşmaları, onların da gücü yetmediği takdirde onlara yakın olanların ve böylece bütün yeryüzü Müslümanlarının savaşa katılmaları gerekir. Ta ki düşmanı Müslümanların topraklarından kovsunlar. Ne yazık ki 1967 savaşında Araplar bu yola değil, teslim olma yollarına başvurdular. Sorunu Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi

aracılığı halletmeye çalıştılar. Yahudileri, yine yahudi kuruluşları olan kurumlarla müslüman topraklarından çıkartmak istediler. Çünkü aslında Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi yahudilerin elinde adeta birer oyun ve eğlence merkezleridir. Bunlar aracılığıyla beşeriyeti aldatmak isterler.

İşte herhangi bir yerde müslümanlar saldırıya uğrar, toprakları işgal edilecek olur ve onlar bunu püskürtmeden aciz kalırlar da çevrelerinde bulunan insanlar da Araplar'ın yaptığı gibi onlara yardım etmeyecek olurlarsa bu takdirde diğer Müslümanların devreye girmeleri gerekir. Arapkir'in oturup kalmaları durumunda da, Arap olmayan Müslümanların Filistin'i işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekirdi. Ne acıdır ki yahudiler Filistin'i işgal edip bir iki atak yaptıktan sonra Mısır, Suriye ve Ürdün savaştan geri durdular. Bu takdirde Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar'ın Filistin'i

işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar da seslerini çıkarmadılar. Bu takdirde farzın yükümlülüğü genişledi. Bu iş Pakistan'a, Afganistan'a kadar uzadı. Onlar da müdahale etmedikleri takdirde bu iş Endonezya'ya, Tayland ve Filipinler'e kadar uzadı. Onların da müdahale etmemeleri halinde, bütün yeryüzünde bulunan Müslümanların Filistin'e gelip savaşmaları farz-ı ayn oldu. Ta ki Filistin'i yahudinin elinden kurtarsınlar. Böyle bir farz, oruç ve namazın farziyeti gibidir.

Hülasa bu ayet-i kerimede: **"Bütün müminlerin savaşa çıkmaları gerekmez"** ifadesi Müslümanların memleketlerinde güven içinde oldukları ve memleketleri bolluk ve bereketle dolu olduğu durumlarda söz konusudur. İşte böyle bir savaşa kovalama veya düşmanın üzerine

gitme savaşı denilmektedir. Bu gibi halde yapılan savaş farz-ı kifayedir.

Bir İslâm devletinin farz-ı kifaye olan cihadı yerine getirebilmesi için âlimlere göre yılda en az bir veya iki kere düşmanın üzerine orduyu göndermesi gerekir. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur. Çünkü farz-ı kifaye ifa edilmemiş ve böylece tüm ümmetten düşmemiş olur.

Yani bugün eskiden İslâm toprağı olan İspanya, Buhara, Taşkent Tacikistan, Kafkaslar, Sibirya hatta Ren nehri, Yugoslavya, Macaristan, Arnavutluk ve bütün bu topraklar, Müslümanların eline geçmiş olsa dahi Müslümanların ve onların bir parçası olan Araplar'ın, yılda en az bir veya iki defa düşmanın üzerine ordu gönderip farz-ı kifayeyi yerine getirmeleri gerekir. İngiltere'ye, Almanya'ya ve Amerika'ya karşı yılda bir veya iki defa

savaş açmaları icab eder. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur.

Konuştuklarımı iyi duyuyor musunuz? Bu durum, eskiden Müslümanların elinde olan tüm toprakların yine Müslümanların elinde olması halinde süz konusudur. Buna mukabil Müslümanların elinde bulunmuş olan topraklardan bir karışı dahi düşmanlar tarafından işgal edilmiş olursa burada durum değişir. Artık savaş savunma savaşı, yani farz-ı ayn olan bir savaş olur. O bölgede bulunan bütün insanların kâfirleri yurtlarından çıkartmak için savaşa katılmaları gerekir. Şayet onlar savaştan geri durur veya tembellik eder yahut cihad etmez ya da sayıları az olduğundan dolayı korkacak olurlarsa, farz-ı ayn olan cihadın çemberi genişleyerek o bölge halkının civarında bulunan bölgelere farz olur. Böylece cihad kâfirleri çıkarıncaya kadar bütün yeryüzünü kuşatmış olur. Bu farz

namaz ve oruç gibi bir farzdır. Kimsenin bunu terk etmesi caiz değildir. Bu gibi halde cihadı terk eden namazı ve orucu terk eden gibidir. Daha önce de İmam Ahmed bin Hanbel'in farz-ı kifaye hakkında neler söylediğini işitmiştik.

İmam Ahmed diyor ki: **"Bir kişi Zemheri aylarında (Aralık-Ocak aylarında) soğuğun dehşetli olması esnasında savaş yapmak ister, fakat o soğuk dolayısı ile bazı namazları kaçıracağından korkar. Böyle bir insan bu soğuk aylarda farz-ı kifaye olan savaşı yapmalı mı yoksa oturup beklemeli mi? Bu savaşmalıdır, çünkü savaşması onun için daha efdaldir."**

Yine İmam Ahmed'e: **"Bir kişi farz-ı kifaye olan savaşa katılmak istiyor. Fakat o hac yapmamıştır. Bu insan hacca mı gitmeli yoksa savaş mı yapmalı?"** diye sorulmuş, İmam Ahmed de: **"Onun hac etmeden önce savaşmasında bir mahzur yoktur.**

Allah ona yardım edecek olursa haccını da yapar" demiştir.

Hâlbuki Ahmed bin Hanbel'in mezhebine göre hac derhal farz olan ibadetlerdendir. Hacca gidecek kadar azığı ve kendini taşıyacak bineği bulunan insanın derhal hacca gitmesi icab eder, aksi takdirde günahkâr olur. Bununla birlikte farzı kifaye olan gazveye giden insanın haccı erteleyebileceğine fetva verilmiştir. İşte ben bütün bu görüşleri göz önünde bulundurarak diyorum ki, farz-ı ayn olan cihadın çemberi gitgide genişler ve bütün yeryüzünü kaplar. Hâlbuki bu hüküm fakih imamların yaşadığı bir yerden diğer bir yere gitmenin çok sıkıntılı olduğu dönemlerde beyan edilen bir hükümdür. İbn Teymiye'nin, İbn Abidin'in, Nevevi'nin, Ramek'nin, İbn Lüce'nin ve İbn Muflih'in yaşadıkları dönemlerde zikredilen hükümdür. Öyle ki o zamanlarda insanlar ancak hayvanların

sırtında bir yerden başka bir yere gidiyorlardı. Savaşlar ise bir, iki veya üç günde sona eriyordu. Yani kişi aylarca yol yürüyor, bir veya iki gün, azami üç gün savaş yapıyordu. Günümüzde ise savaşlar pek uzun. Öyle ki on yıl bile devam edebiliyor. Bir yerden diğer bir yere taşınma ise çok hızlı. Tek bir günde uçak aracılığı ile bütün dünyayı dolaşabiliyorsun. Artık bütün İslâm toprakları tek bir bölge haline geldiler.

Bu sebeple Filistin'de yaşayan bir insanla, Mısır'da yaşayan insan için Filistin Cihadı'nın farz-ı ayn'lığı hakkında artık bir fark kalmadı. Hatta Endonezya ve Afganistan'da yaşayan insanlar için de İslâm ülkelerinin herhangi bir yerinde yapılan savaş hususunda farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi diye bir ayırım kalmadı. Çünkü sen iki gün içinde Afganistan'a gelebiliyorsun. Bir günde Pakistan'da oluyor, diğer günde ise

Afganistan'a giriyorsun. O halde Ruslar'ın Afganistan'ı işgal ettikleri andan itibaren o topraklarda Ruslar'a karşı savaşmak senin için farz-ı ayn oldu. Biz Afganistan'da savaşmanın farz-ı ayn olduğuna dair fetva çıkardığımızda alimlerin çoğu bu mesele hakkında şüphe ediyorlardı. Ben de doğrusu tereddüt içinde idim. Ayağımın biri ileri, diğeri geri gidiyordu.

Ben fetvamı yayınlamadan önce Şeyh Abdülaziz bin Baz'a arz ettim. Şeyh kitaplara başvurdu ve bana: **"Senin sözün doğru ve güzel, bunu özetle, biz buna imza koyalım ve sen bunu yayınla"** dedi. Sonra ben hacla meşgul oldum. Şeyh de Riyad'a gitmişti. Ben Pakistan'a döndüm. Kitabımı özetledikten sonra Şeyh İbn Useymi, Şeyh Ömer Seyf, Şeyh Muhammed Necib el-Mutii ve Şeyh Said Havva ile karşılaştım. Bunu onlara okudum. Hepsi de bunu beğendiler ve cihad farz-ı ayndır diye altını imzaladılar.

Böylece biz bu sahada ilk adımı atmış olduk. Mesele teorik de olsa insanların kafalarına intikal etsin, doğrusu bu çok cesaretli bir adımdı. Çünkü insanlar cihadın namaz ve oruç gibi farz olduğuna, hatta yerine göre namaz, zekât, oruç ve hacdan da önce geldiğine inanmıyorlardı. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir: **"İmandan sonra din ve dünyayı ifsad eden saldırıcı bir düşmanı püskürtmekten daha önde gelen bir şey yoktur."** Bundan da anlaşılıyor ki ilk önce biz kelime-i şehadet getirerek eşhedü enlâilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah, der, bundan sonra cihada girişiriz, ondan sonra namazı kılar, orucu tutar ve haccı yaparız. Evet, bugün Afganistan'da cihad etmek farz-ı ayndır.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmesi ile başlamamıştır. Bunun farz-ı ayn oluşu ta eski Endülüs ve

yeni İspanya'nın ilk şehrinin müslümanlar tarafından kaybedilmesi ile başlamıştır. O günden itibaren bütün İslâm ümmetinin kâfirlere karşı savaşmaları farzı ayn olmuştur. Yani 1400'den bu yana, 1987 yılına kadar bu farziyet devam etmektedir. Tam altı yüz yıl... Cihad bu ümmete farz-ı ayndır. Fakat ümmet bu vazifesini ifa etmediğinden tümü ile günahkârdır. Çünkü bu cihad savunma cihadıdır. Yani kâfirleri Müslümanların topraklarından sürme ve püskürtme cihadıdır. Kâfirler Müslümanların herhangi bir toprağında kalmış olduğu sürece cihadın farz-ı ayn oluşu her ferdi ve bütün ümmeti ilgilendirmektedir. Bütün ümmet oturup kalsa da sen tek başına cihada giriş, kâfirlere karşı savaş, şehid ol ve kurtul.

"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." (Nisa, 84

Cihada Davete Öfkeler…

Bizler sefere çıktık. Savaş ilan ettik. Yüce Mevtamızdan ayaklarımızı yerde sabit kılmasını, acizliğimize rağmen bize yardım etmesini, çaremizin azlığına rağmen bizi desteklemesini, ellerimizin boş olmasına rağmen bize güç vermesini niyaz ediyor ve bu hususta müminleri teşvik ediyoruz. İnsanların bize kızıp kızmamalarına ise asla aldırış etmiyoruz. Nitekim bir takım insanlar öfkelenip kızdılar. **"Sen insanları Afganistan'a toplayıp biriktirmek istiyorsun. Sen davetçileri Afganistan'da öldürteceksin. Sen İslâm âleminde yetiştirdiğimiz güzide çocuklarımızı Amerika veya Rusya hesabına yapılan savaşa sürüklemek istiyorsun. Afganlılar'ın aslında adama ihtiyaçları yok"** dediler... Hayır! Afganlılar'ın bir takım erlere ihtiyaçları var. Bu sözü söyleyenlerin burnu yere sürülse de.

Afganlılar'ın erlere ihtiyaçları, içecekleri suya ihtiyaçlarından kat kat fazladır.

Gençler davetimizle uyandılar. Ne yazık ki memleketlerimizde bulunan medya, batı medyası gibi silahsız bir halkla Rusya arasında savaşın çok dehşetle devam ettiğine bir türlü inanamadılar.

Nitekim devlet yöneticilerinden birine Şeyh Sayyaf Afgan cihadını ve Afganlılar'ın zaferini anlatırken bu zavallı kahkahalar atıp gülmüş ve ona: **"Siz Ruslar'a karşı savaşıyorsunuz, ha!"** demiştir. **"Sizler Ruslar'a karşı savaşamazsınız."** Bunun aklı Ruslarla savaşılabileceğine ermiyor. Müslümanların kâfirlere rest çekeceklerine inanamıyor. Allah'ın Rusya'dan daha güçlü olduğunu tasdik etmiyor. Bu tür insanlar Afgan cihadının dünyadaki Rus ve Amerika hegemonyasını yıkıp bütün dengeleri değiştirdiğine inanamıyorlar Paktları, Atlantik ve Varşova Paktları'nı sarstığına

kanaat getiremiyorlar. Şu an artık Atlantik Paktı (NATO) veya Varşova Paktı yok. Şu an Allah ile yapılan pakt var. La ilahe illallah paktı var. Sadece Rusya'nın önünde dayanıp kalmakta değil, Ruslar'ı rezil rüsva etmiştir. Çünkü bu la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah paktıdır.

Bu öyle bir pakttır ki Amerika'yı da rahatsız etti, Rusya'yı da. Afganlılar Ruslar'a karşı ilk savaşı başlattıklarında Amerika sevincinden göklere çıkıyordu. Çünkü o Vietnam savaşından dolayı Rusya'ya olan kinine bir şifa ve bir çare arıyordu. Ve şöyle demişlerdi: **"Ruslar bu defa tuzağa düştüler."** Evet, Rusya'nın önünde duran, onu zillete düşüren ve onun izzet ve şerefini tarumar eden Afganlılar kadar metanetli bir halk yeryüzünde bulunmamaktadır. Aslında komünistlerin izzet ve şerefi diye bir şey yoktur. Ne yazık ki bizim ülkemizdeki bazı

satılmış kalemler onlara bu tür vasıflar atfederler.

Evet, Afganlılar dağlara tırmanmayı bildikleri gibi Ruslar'ın kutsal kalelerine de tırmanıp onların bayrak ve sancaklarını paramparça ettiler. Ruslar'ı yere serdiler. İlk önce buna ne doğu inandı, ne de batı. **"Mümkün değil, bu olmaz"** dediler. Nihayet bazı Fransız basın mensupları ve diğer batı ülkelerinin basın mensupları Pendeşir'e geldiler. Ahmed Şah Mesud'un Rus tanklarını tahrip ettiğini, hatta bir savaşta kırk veya elli tankın tahrip olduğunu fiilen gördüler. Hâlbuki Şah Mes'ud'un üzerinde üç yüz uçak bombalar yağdırıyor, önünde de beş yüz kadar tank bulunuyordu. Fakat o hafif silahlarla onların önüne durdu ve bu şekilde rezil etti. Onu gören Fransız basın mensupları ve diğer batılılar memleketlerine dönüp durmadan şunu yazdılar. **"Biz, Afganistan'da Allah'ı gördük."**

İtalya'daki komünist partisi Katolik mezhebine mensup olan İtalyalı bir basın mensubunu Afganistan'a gönderdi ki orada yapılan savaş haberlerini kendilerine aktarsın. Bu kişi mücahitlerin Rus Mig 23 savaş uçakları ve diğer modern uçaklarla ve tahrip gücü en kuvvetli olan çeşitli silahlarla bombardıman edildiklerini, gündüz boyuda mücahit kışlalarının bombalandığını görünce şunu yazmıştır: **"Ben mücahitlerin karargâhlarının bombalandığını müşahede ettim. Ve öyle zannettim ki oralarda bulunan her şey bitti, toprağa gömüldü. Hâlbuki savaştan sonra tek bir kişinin dahi şehid olmadığını gördüm. Çünkü ben uçakların üzerinde beyaz kuşlar görüyordum."** Bunu söyleyen kişi kim biliyor musunuz? Bu hem Katolik, hem komünist, hem de İtalyalı. Yani İslama karşı her türlü kötülüğü üzerinde toplayan bir insan. Bu adam döndü, İtalya televizyonunun

başında müslüman olduğunu ilan etti ve dedi ki: "Ben Afganistan'da kuşların mücahitleri savunduğunu gördüm. Televizyon spikeri; **"Sen buna inanıyor musun?"** diye sordu. Bu spiker de bizim Araplar gibi çokbilmiş biriydi! Bu yazar: **"Ben gözlerimi yalanlayamam, sen ister inan, ister inanma, benim için fark etmez"** dedi. Evet, İtalyan spiker bizim medya mensupları gibi, hatta batılı medya bizin Arap medyasından daha insaflı. Öyle ki onlar Afganistan'da savaşanlara: **"Mücahidler şöyle yaptı"** diyor. Hâlbuki Kuveyt basını onlara: **"İsyankârlar şöyle yaptı veya böyle yaptı"** diye haberler veriyor. Maşallah bunlar çok iyi anlayan insanlar. Uzun zamandan beri meseleyi iyi anlamışlar (!) Allah bunlara hidayet versin. İnşallah Rabbimiz onlara da hidayet nasip eder.

Biliyor musunuz Kuveyt, İslâm Konferansı'ndan sonra Rusya'ya yardım

olsun diye tam 250 milyon dolar verdi. Böylece Ruslar yeni bombalar imal edip Afganlı Müslümanların başına yağdırsınlar ve onları hunharca katletsinler. Bu yardımın adına da Rus bankalarını destekleme yardımı dediler. Şu an yine Kuveyt ile Rusya yeni bir ittifak yaptılar.

Arap emirlikleri ve diğer Araplar ne diyorlar? Sünger, Amerika vb. lallar. Peki, efendiler, sizler de kendilerinizi Fransız basın mensupları gibi biraz zora sokun. Afganistan'a gelin, İtalyan basın mensupları gibi zahmetlere katlanın. Fransız kızları dahi karların içinde kızılhaçın hizmetini yürütüyorlar. Yaralıların yarasını sarıyor ve çeşitli haberleri memleketlerine aktarıyorlar. Peki, siz ne yapıyorsunuz?

Ben Afgan sınırında dört ay kalan bir Fransız basın mensubu ile görüştüm ve ona dedim ki:

"Sen burada nasıl dört ay durabildin?" O bana şunu dedi:

"Sabahleyin kahvaltımız ekmek ve çay. Öğlende ise bundan farklı; çay ve ekmek. Çünkü sabahleyin önce ekmek sonra çay, öğlende ise önce çay sonra ekmek. Bu iş kolay." Ben de dedim ki:

"Ne demek istiyorsun?" O da dedi ki:

"Afgan halkı yakında zaferi elde eder. Çünkü bu halk Rabbine inanan bir halk. Kendi meselesini çok iyi savunuyor. Prensip sahibi bir halk. Ruslar ne uğrunda savaşıyorlar?" Bu adamın bulunduğu askerî birliği bombaladılar. İşin garibi sadece bu adam yaralandı. Bu da bir kerametti.

Arap âlemindeki basın buralardan haber verme lutfunda bulunduğunda buranın meselelerini Amerika ile Rusya arası bir savaş veya Yıldızlar Savaşı şeklinde veriyorlar. Maşallah çok bilgiç insanlar (!)

Yıldızlardan, gezegenlerden dem vuruyorlar (!) Hey gidi zavallılar! Keşke sizler Allah'ın pek kuvvetli ve her şeye galip geldiğine iman etmiş olsanız. Keşke sizler Allah'ın Rusya'dan daha kuvvetli olduğunu bilmiş olsanız. Keşke sizler şu ayeti sıdk ile okuyup anlamış olsanız:

"Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin akıbetinin nasıl olduğunu hiç görmüyorlar mı? Hâlbuki onlar, bunlardan çok daha kuvvetli idiler. Ne göklerde ve ne de yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O, her şeyi hakkıyla bilendir, her şeye hakkıyla kadirdir." (Fatır, 44)

Rus tankları, Skoy, Mig ve helikopterlerin üç gün önce Caci bölgesinde kaleşnikoflarla düşürüldüğüne inanamamaktadırlar! Özellikle helikopterler kurşunlara karşı son derece dayanıklıdırlar, fakat kaleşnikofun kurşunlarına mukavemet edemediler.

Arkadaşım Muhammed Sıddık bana şunları anlattı: Allah'a yemin ederim ki, Kabil'de uçaklar bizleri bombardıman etmeye başladı. Bizler Kabil'in güneyinde Çikri bölgesinde idik. Uçaklar bombardımana başlayınca bizler gizlendik. Sadece çok yaşlı bir ihtiyar kaldı. O dimdik ayakta duruyor, uçaklara bakıyor ve parmağı ile semaya işaret ederek ağlıyor ve şöyle diyordu: **"Ey Rabbim, Sen mi daha kuvvetlisin yoksa bu uçaklar mı? Onları bizleri helak etsinler diye mi bırakıyorsun? Ey Allah'ım! Kim daha üstündür. Sen mi, uçaklar mı? Ey Allah'ım! Kim daha kuvvetlidir, Sen mi Rusya mı? Bunları bu şekilde bize musallat mı kılıyorsun?"** Muhammed Sıddık Şükrü güvenilir ve takvalı bir kardeştir, yemin ederek şöyle dedi**: "Allah'a yemin ederim ki, o yaşlı ihtiyar duadan elini indirmeden önce bombardıman yapan uçak düştü."** İşte

efendiler, pir-i faninin duası ile bu iş oldu. Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi **"Rabbinin ordularını ancak o bilir."** (Müddessir, 31)

Cihad Farz-ı Ayn'dır

Ey kardeşlerim! Şüphesiz cihad Endülüs'ün ilk kenti Ferdinand'ın ve İzabella'nın eline düştüğü günden beri takriben 600 seneden beri farz-ı ayndır. Ve tekrar İslâm beldelerinin her karış toprağı kurtarılıp üzerinde la ilahe illallah sancağı dalgalanıncaya kadar cihad farz-ı ayn olmaya devam edecektir. Dava Afganistan davası ya da Filistin davası değildir. Her ne kadar bu davalar İslâm'ın önde gelen davalarındansalar da ve her ne kadar Filistin davası İslâm âleminin ilk davası ise de, savaş şu anda Afganistan'da şiddetlenmiştir ve bizler, Allah bizimle düşmanlarımız arasında hükmedinceye kadar

Afganistan'da savaşacağız. Sonra iş burada bitmiyor. Farz-ı ayn son bulmuyor. Cihad için inşallah diğer ücra yerlere geçeceğiz. Allah'ın mübarek kıldığı Filistin'e veya başka bir yere geçeceğiz. Ve bu işin arkasını bırakmayıp devamlı sürdüreceğiz. Çünkü cihad farizası namaz ve oruç gibi farz-ı ayndır. Nasıl ki namaz insandan ancak öldüğü zaman sakıt olur ise, cihad farizası da aynı şekilde insan ancak öldüğü zaman düşer. Yine nasıl ki insan aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar oruç tutması üzerine farz ise ve sadece hastalık anları müstesna bırakılmış ise, cihad farizası da aynı şekildedir. İnsandan ancak üç mazeret ile sakıt olur. Yüce Allah bunu Kur'ân-ı Kerim'inde zikretmiştir:

"(Cihada katılmamaları yüzünden) köre herhangi bir günah yoktur; topala bir günah yoktur; hastaya bir günah yoktur..." (Fetih, 17) İşte yüce Allah bu üç kimseyi

cihaddan müstesna kılmıştır. Bu üç sınıfın dışındakilere cihad farz-ı ayndır.

Bana bir genç gelerek: **"Ben tıp fakültesinde öğrenciyim, filan üniversitedeyim, birinci sınıfı bitirdim"** dedi. Üniversitede takdir almış, ailesi içinde saygı gören bir gençti. Dedi ki: **"Ben birinci seneyi veya ikinci seneyi bitirdim. Ne dersin? Ben gelip cihada mı katılayım, yoksa tıp fakültesini mi bitireyim?"** Ben de ona dedim ki: **"Ben Kur'ân ve Sünnet'i taradım. Doktor olana cihad etmemede bir zorluk yoktur"** diye bir şey bulamadım. Tıp Fakültesine girmenin kişiyi cihada katılmaması için mazur kalacağını herhangi bir yerde bulamadım. Buna rağmen bir takım insanlar mühendislik fakültesine girmeyi bir gerekçe göstererek cihaddan geri kalmış ve Allah yolunda cihada katılmamış olmayabilirler. Bazı insanlar cihadın sadece işsizler için bir ibadet olduğunu zannediyorlar. Suudi

Arabistan'da oturma izni alamayan, iş bulamayan yahut polis tarafından kovalanıp kamyonlara yüklenerek çeşitli yerlere götürülen vb. insanlara cihadın farz olduğunu zannederler. Buna mukabil bir şirkete başkanlık yapan veya belli bir müessese açan, hatta bakkal çalıştıran veya basit bir ticaret yapanın cihada gitmesindense, işini yürütmesinin daha evlâ olduğunu zannederler.

Ey kardeşler! Kim ticarethanesini, şirketini, üniversitesini, vazifesini veya bakanlığını hatta başbakanlığını Allah yolunda cihad etmeden daha önce görecek olursa onlar yüce Mevlâ'nın şu kelamını çok iyi dinlesin ve kendilerinin ne halde olduklarına karar versinler:

"De ki: babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler,

eğer size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhuna hidayet etmez." (Tevbe, 24)

"Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin..." Ayet-i kerimedeki **"bekleyin"** ifadesinin manası nedir? Adeta yüce Allah birisi için. **"Sabret, sana ne yapacağımı ben göstereceğim"** demekte ve cezayı zikretmeksizin onu tehdit etmektedir. Bu, tehdidin en şiddetlisidir. Bekle, sana göstereceğim. Ne göstererecektir? Allah yolunda cihad etmeyip, savaşa çıkmayan bir kimseye mutlaka ölümünden önce bir musibet gelecektir. O kimsenin kurtulması mümkün değildir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Her kim savaşa çıkmadan, savaşa çıkan bir askeri teçhizatlandırmadan ve yine savaşa katılan**

bir erin aile efradını hayırlı bir şekilde gözetlemeyi üzerine almadan ölecek olursa, Allah kıyamet günü gelmeden önce mutlaka onun başına bir felâket getirecektir." (Bkz.İbn Mace.Kit. Cihad)

Âyet-i kerimede: **"... Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez"** buyrulmaktadır. Böylece cihaddan geri kalanlar için üç türlü ceza zikredilmektedir:

1. Yüce Allah'ın indireceği büyük musibet,

2. Yüce Allah'ın o kimseye hidayet etmeyeceği,

3. Yüce Allah'ın o kimsenin fasıklardan olduğuna şahadet etmesi,"Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

Ey kardeşlerim!

Dava çok tehlikeli ve ciddidir. Savaş olmaksızın Allah'ın terazisinde ve insanların

katında bir değerimiz yoktur. Savaşmayan insanın varlık âleminde bir kıymeti yoktur. Şu anda Arap devletlerinin liderleri Reagan ile görüşmek, meselelerini ona danışmak için ne kadar da çabalıyorlar? Reagan ise, çoğu kere bizzat onlarla görüşmeyi reddedip, yardımcıları ya da dışişleri bakanları ile görüştürüyor. Ancak Reagan bizzat Afganlılar'la görüşmek için çabalıyor... Arap devletlerinin petrolleri, malları var. Buna rağmen onlarla görüşmeyi reddediyor ve bizzat kendisi Afgan mücahit liderleriyle görüşme talebinde bulunuyor. Bu defa mücahidler onunla görüşmeyi kabul etmiyorlar. Nitekim Hikmetyar, 28 Ekim 1985 tarihinde Reagan'la görüşmeyi reddetti. Peki, neden servet sahibi olan insanlar bu kadar çabalarına rağmen Reagan'la görüşmede zorluk çekiyorlar da Hikmetyar'dan bizzat görüşmesini istediği halde o böyle bir teklifi reddedebiliyor?

Çünkü bu cihadın bir bereketidir. Bu onun verdiği bir izzet ve şereftir. Yüce Mevla: **"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." Yalnız başına olsan da; "ola ki Allah kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler..."** (Nisa, 84)

Diğer milletler ancak savaştığımız takdirde çekinir ve korkarlar. Nitekim Rasulullah (sav): **"Şüphesiz ki Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır"** buyurmuştur. Yani artık düşmanlar bizden çekinmez olurlar. Hadisin devamında: **"Sizin kalbinize acziyet sokulacaktır."** Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! Acziyet nedir?"** diye sorunca Rasulullah: **"Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir"** buyurmuştur. İmam Ahmed'in rivayetine göre ise **"savaşmaktan nefret etmektir"** şeklindedir.

Evet, savaşmadan kaçınan liderler düşmanlar tarafından kendilerinden çekinilen insanlar değil, aksine basit görülen insanlar durumuna düşerler. Savaşanlar ise herkes tarafından kahraman kabul edilirler.

Nereye gidiyorsunuz? Cihad farz olan bir ibadettir. Tıpkı namaz ve oruç farizası gibi. Bu ibadetin de yerine getirilmesi gerekmektedir. Aksi halde bekleyiniz; Allah size hidayet etmeyecektir ve siz fasıksınız. Bu nedenle yüce Allah, müteakip ayetinde şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki siz; sert bulsunlar. Bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 123) Kâfirlerden size komşu olan ülkelerle savaşınız. Ayet-i kerimede bildirilen **"savaşınız"** emri farziyet ifade eder. Bu emrin geldiği zaman nasıl bir zamandı biliyor musunuz? Bütün müslüman topraklan Müslümanların elinde olduğu zamandı. Peki,

bugün müslüman toprakları yağmacılar tarafından yağma edilmiş olursa ve şu hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi müslümanlar adeta aç kimselerin başına üşüştükleri bir kap haline gelmiş olurlarsa, savaş emri farziyet değil de başka ne ifade edebilir? Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: **"Zaman gelecek ki aç ve obur insanların yemek kabının üzerine üşüştükleri gibi diğer milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir."** Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bu bizim azlığımızdan mı olacaktır?"** diye sorunca, Rasulullah: **"Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerinde giden çerçöp gibi olacaksınız"** demiştir. (Ebu Davud, Kitâbu'l-Melahim, bab 5 h.no: 4297)

Akan suyun üzerindeki çerçöpü ve köpükleri gördünüz mü? Milyonlarca olsalar dahi hayatta bir kıymetleri yoktur. Bir milyar dahi olsa onun hayatta hiçbir değeri yoktur.

Halbuki bir milyar sinek bir kente hücum etse oranın konumunu değiştirir değil mi? Şayet bir milyar kertenkele bir bölgeye üşüşseler orayı yer, tüketirler. Öyle değil midir? Vallahi keşke müslümanlar da en azından bir kertenkele kadar olsalardı... Kâfirleri yer, onları tehdit eder, varlıklarını sarsarlardı...

Keşke savaşmayan bu insanların sakalları ot olsaydı da mücahidlerin atlarına yedirseydik.

Tatarlar'ın İslâm beldelerini işgal ettikleri haberi geldiğinde, İbnu'l-Kayyım el-Cevzî Şam'da hatip idi. Tatarlar birçok memleketi işgal ettiler. Şam'a doğru ilerlemeye başladılar. Onların önünde hiç kimse duramadı. Bunu işiten kadınlar saçlarını traş edip atlara yular olmak üzere ip yaptılar. Bu ipleri İbnu'l-Cevzi'ye gönderdiler. Kadınlar erkeklere şunu demek istediler: **"Eğer sizler erkek değilseniz işte sizin atlarınızın**

dizginleri, belki sizler bu dizginler sayesinde kadınlarınızı kıskanır, onları himaye edersiniz."

Ne yazık ki bugün dahi hoca efendilerimiz, dostlarımız, kardeşlerimiz, ahbaplarımız ve âlimlerimiz Afgan cihadına gelen insanı aklı başında olmayan ve burnu doğrultusunda hareket eden bir insan olarak görüyorlar. Hislerine kapılan, çabuk etkilenen biri addediyorlar. Onun Afganistan'a gelmesinden ise memleketinde kalmasını daha uygun görüyorlar. Kardeşimiz, dostumuz ve hocamız Faysal Mevlevi'nin dediği gibi: **"Çünkü Afgan cihadına gelen kendisini Rus ve Amerikan savaşı arasına katmış oluyor."** Sonra şöyle diyorlar: **"Biz İslâm davetçisi olan yavrularımızı Amerikanın mal ve silahla yardım ettiği bir savaşın içine mi katalım? Şayet Amerika mal ve silahını**

keserse İslâm davetçisi yavrularımızın hali ne olacaktır?"

Şeyh Abdullah Azzam **Müslüman Topraklarını Savunma, Farzı Ayınların En Önemlilerindendir**, isimli kitabını çıkararak büyük bir yanlışlık yapmıştır. Bu kitabın altına imza koyan hocalar da aynı yanlışlığa düşmüşlerdir. Çünkü bunlar farz-ı aynın ancak halifenin cihada çağırması ile gerçekleşeceğini idrak etmemişlerdir."

Bilemiyorum ki hocamız, kardeşimiz ve dostumuz Faysal'a bu fıkıh nereden gelmiş? Değerli kardeşim, sen bu fıkhı nereden aldın? Hangi kitapta cihad etmek için halifenin bulunmasının şart olduğunu okudun? Ve yine hangi kitapta okudun ki Afgan cihadını mal ve silahla Amerika destekliyor? Bu bir vehim ve hayaldir. Bunu Arap ve batı basın organları yalan olarak senin kafana yerleştirmişlerdir.

Dün de söylediğim gibi kanaatime göre Afgan cihadını en çok takip edenlerden biri benim. Amerika'nın tek bir silahın yedek parçasının parasını ödediğine dair iddiaları reddediyor ve buna rest çekiyorum. Ne yazık ki bir takım insanlar, Afgan cihadının bütün kahramanlıklarını ve Allah'a tevekküldeki temel esasını Amerika'nın Sünger füzeleri ile izah etmeye çalışıyorlar. Afganlılar'ın bu kahramanlıklarının ve bu Allah'a tevekküllerinin Stinger füzelerinden kaynaklandığını lanse ediyorlar. Stinger füzesinin uçaklara karşı etkin bir silah olduğunu yayıp duruyorlar.

Aslında Stinger füzeleri Amerika'dan Müslümanların paraları ile satın almıyor. Her füzenin değeri tam 70.000 dolar. Bu gibi insanlar şunu iyi bilmelidirler ki Amerikalılar Ruslar'ın Afganlılar'la savaşmalarından dolayı Afganlılar'ın galip geleceklerini

hissederek düşmanları Rus'un ezilmesine sevindiler ve şöyle dediler: **"Rus ayısı Afgan tuzağına düştü. Onun ayaklan Hindukuş dağları üzerinde kaydı. Bizler hu halk kadar vadilerde ve bataklıklarda Ruslar'ı boğan bir halk görmedik."**

Böylece Amerikalılar adeta şehid edilen Hz. Osman'ın gömleği belli yerlerde teşhir edilip insanlar Hz. Osman'ı öldürenlere karşı kışkırtıldığı gibi Amerika bütün uluslararası toplantılarda Afgan meselesini gündem etti ve dünyaya Rusya'nın Afganistan önünde mukavemet edemeyeceğini bildirdi. Bu sebeple Rusya artık masum insanları yakarak, toplu katliamlar yaparak Afganlılar'dan intikam almaya girişti. Fiilen Amerika Afgan meselesini Hz. Osman gömleği yaparak Rusya'yı uluslararası arenada zor duruma düşürdü. Rusya ise Afganistan'dan havasını aldı. O öyle bir havalandı ki uçuruma

yuvarlandı ve inşallah cehennem uçurumuna da yuvarlanacaktır. Fakat Amerika şunu düşünemedi ki, İslâm'da cihad bir nurdur. Onun aydınlığı İslâm ümmetinin kalbine sızar, aydınlatır, karanlıkları parçalar, ölülere hayat bahşeder. İslâm ümmetine tekrar Rabbine güvenme inancım iade eder ve yaratıcısına tevekkülünü sağlar. Amerika İslâm âleminin Afgan cihadı ile ilgilendiğini ve müslüman gençlerin çeşitli ülkelerden Afganistan'a geldiğini görünce, bu defa meseleyi tekrar gözden geçirdi.

Yahudilerin telkinleri ile buraya gelen Müslümanlara vize verilmemesi sağlandı. Meselâ Pakistan'ın bütün dünyadaki elçiliklerine Afganistan'a gelen gençlere vize verilmemesi telkin edildi. Bu gençlerin tehlike arz ettikleri bildirildi.

Batılılar Arap âlemine açıkça: **"Biz cihaddan korkuyoruz, cihadın tekrar yeni**

nesillerin kalbine yerleşeceğinden korkuyoruz" demiyorlar. Fakat onlar şöyle yaklaşıyorlar: **"Ey falan yönetici! Bu gençler şu an Afganistan'a gidip eğitim görüyorlar, yarın geri dönüp senin aleyhine devrim yapacaklar."** Böylece iki yönden kâr elde ediyorlar. Bir yönden yöneticileri gençlerden korkutuyor, diğer yandan cihada engel olmaya çalışıyorlar.

Peygamber Efendimiz Hudeybiye Sulhü'nü yapmadan önce kendisine gelen Kureyş heyetine şöyle demiştir: **"Kureyş'in vay haline! Savaş onları yedi, bitirdi. Eğer onlar benimle Araplar'ı baş başa bırakmış olsalar onlar bundan ne zarar görürler? Eğer Araplar beni mağlup ederlerse Kureyşliler'in istediği olur. Eğer ben onları mağlup edersem, onlar çokça İslâm'a girerler veya bana karşı kuvvetlerini muhafaza ederek savaşmış olurlar."** (Bkz. Buhari)

Biz de diyoruz ki vay haline Arap devletlerinin! Şayet onlar bizlerle gençleri baş başa bırakacak olurlarsa onlara ne zarar gelir? Gençler Afganistan'a gelsinler, onların yansı savaşlarda şehid düşer, çeyreği savaşlarda sakatlanır. Geriye sadece dörtte biri kalır. Bunlar memleketlerine döndüklerinde bunları sorgularlar, bunlar için özel sicil defterleri açarlar ve onları hesaba çekerler. Ey Allah'ım! Bu ne felâket! Bundan daha büyük bir musibet olabilir mi?

Ey idareciler! Sizler bizi kendi ülkemizde cihad etmekten alıkoydunuz. Irz ve namusumuzu himaye etmekten men ettiniz, engel oldunuz. Yahudiler yatak odalarımıza kadar girdiler. Siz ise ellerimize ve ayaklarımıza kelepçeler vuruyorsunuz. İsrail'e bir kurşun sıkanın arkasından on kurşun sıktınız.

Allah'a yemin olsun ki şu an Filistin'in içinde yahudiler aleyhine savaşan bazı özel birimler vardır. İsrail bunlardan herhangi birini yakalayıp mensup olduğu teşkilatı açıklayınca, hemen ertesi gün Arap devletindeki idareciler onun mensup olduğu kişileri tutuklamaktadırlar. Hatta mesele o derece ileri gitmiştir ki, Arap istihbarat birimleri İsrail istihbarat birimleri ile yardımlaşarak çalışmaktadırlar. Sebep? Bölgede güvenliği sağlamakmış. Onlar: "Bu koleradan, bu veba hastalığından kaçının" diyorlar. Bununla da cihadı kastediyorlar. Tam üç yüz yıldır bu insanlar Müslümanların akıllarını ifsat etmek ve nefislerini tahrik etmek için çalışıyorlar. Üniversiteler kurdular, çeşitli okullar açtılar, kadını tesettüründen soyup sokağa attılar. Öyle ki elbiseler diz kapaklarının üstüne kadar kısaltılır oldu. Hiçbir müslüman, müslüman bir hanım veya

kızın caddenin ortasında bu tür kıyafetlerle gezeceklerini tasavvur etmiyordu.

Vallahi şu an birimizin ninesi gelse ve ona: **"Sana bir milyon dolar vereceğiz, şu elbiseyi giy"** şeklinde bir teklifde bulunulsa onun böyle bir elbiseyi giymesi mümkün mü? Hatta bu gibi bir elbiseyi üzerine giyip evin içinde dahi prova yapması beklenir mi? Evet, bu insanlar, kadınları hayâsından, dininden, değer ölçülerinden, prensiplerinden çıkarıp tamamen yıktılar. Gençlerimizi cinsel bataklıklara gömdüler. Tâ ki müslümanlar birbirleri ile meşgul olsunlar. Üniversitelerde, caddelerde, devlet dairelerinde, hatta polis teşkilatında bile kadın-erkek karışımını gerçekleştirmek için bütün enerjilerini harcadılar.

Emniyette kadının ne işi var? Kendilerine sorulduğunda şöyle diyorlar: **"Bu kadın bölgeyi hırsızlardan ve esrar tüccarlarından korumakla görevli."** Bu

kadın banyonun içinde bir böcek gördüğünde çığlık atar. Bu nasıl olacak da hırsızlara ve eşkıyaya karşı sorumlu olacak? Hâlbuki kadın atasözünde de denildiği gibi: **"Açıkta bırakılan bir et gibidir. Hırsızlar onu hemen yutarlar."** Kadın orada acayip bir kıyafet giyiyor, aralarında dayanıyor. Onlar da ona: "Bu kadınlar emniyet görevlileridir" diyorlar.

Bir defasında kadın bir polis (veya iblis) kadın Kabil'in kapısında duruyor, teftiş etmedik hiçbir araba bırakmıyordu. Bu mesele mücahidleri rahatsız etti. Bundan çok huzursuz oldular. Sayyaf'in komutanlarından Zergun isimli biri Kabil'den bir araba kiraladı ve şoförüne: **"Bu polis veya iblis kadının beklediği yerde durmayacaksın"** dedi. Adam on beş metre ilerledikten sonra bu kadına yaklaşınca kadın ona **"Dur!"** diye işaret etti ve kızdı. Adam durmadı. Kadın on beş metre

koşarak arabaya yaklaştı. Arabanın kapısını açtı. Zergun da arka koltukta oturuyordu. Elini kadını yakalayıp hızla arabanın içine çekti ve taksiciye: **"Devam et"** dedi. Bir süre sonra bir dağın başına çıktılar. Zergun onu bir kuyuya koyup kesti. Biliyor musun, Zergun onu adeta bir elma tanesini kapar gibi kapıp arabaya koydu.

Evet, bu kâfirler tam üç yüz yıldır bizim aklımız ve dinimizle oynuyorlar. Öyle ki içimizde **"İslâm'da savaş yoktur"** diyen ve sözde İslâm davetçisi olan güruhlar çıktı. Üç asır boyunca tağutların gayretleri sonucu, bizler dahi: **"İslâm'da savaş yoktur"** demeye başladık. Müslüman davetçilerden Amerika'ya gidip zihinleri yıkandıktan, klorla temizlenip ütülendikten sonra dönenlerle tartışmaya başladık. Bunlardan biri geri döndüğünde bana şunu soruyor:

"Allah aşkına söyle, sizler yahudi ve hristiyanları öldürmek mi istiyorsunuz?" Ben

de ona dedim ki: "Allah sana afiyet versin. Seni bize getiren postacıya teşekkür ederiz. Vallahi bu İslâm davetçilerinden biriydi. Ben ona bir kısım hadisler okudum. O da şöyle dedi:

"Sizler kişilerin veya memleketlerin fazilet ve menkıbelerini izah eden Buhari ve Müslim'deki hadisleri okusanız, sizin için daha iyi olur." Gördüğünüz gibi bu bir beyin yıkamasıdır. Onlar yeni düşünceler icad edip ortaya attılar. Yeni dinler ortaya çıkardılar. Meselâ Kadıyanilik, Bahailik, Babilik ve benzerleri... Bütün bu dinler: İslâm'da artık savaş kaldırılmıştır, bu iş bitmiştir" demekteler. İşte bu dinler tamamen sonradan icad edilmiş ve İslâm'dan cihadı çıkartmayı hedef almış sapık dinlerdir.

Gençler Mısır'dan, Filistin'den, Ürdün'den, Suriye'den ve her yerden buraya geliyorlar. Niçin mi? Afganistan'da

İslâm düşmanı olan Ruslar'la savaşmak için. İşte bu hal sapık insanları: **"İslâm'da cihad yoktur"** demeye sevk etmiştir.

Bir dönem buraya Nixon gelmişti. Şu anki Amerika Cumhurbaşkanı Reagan Nixon'a: **"Git de Afganistan'daki cihadın ne olduğuna bak"** demişti. Nixon Peşaver'e geldi. Bunu alıp kamplara götürdüler. Küçük büyük herkesin Arapça: **"Yolumuz cihad yoludur"** dediklerini duydu. Yolda yürürken: **"Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum"** dedi. Yollar, develer ve atlarla doluydu. Mücahidler kâfirlerin akıllarını başlarından alan sarıklarını sarmış ve sakalları göğüslerine doğru sarkmış bir halde idiler. Büyük bir haşmet arzetmekteydiler. Halkın hepsi **"Allahuekber"** naraları atıyordu. Nixon Afganistan sınırında durdu. Fiilen savaşın olduğunu gördü. Ruslar'ın hezimete uğratıldıklarını müşahade etti. Sonra dönüp Amerika'ya gitti. Orada basın mensupları:

"Orada neler gördün? Filan problemler için ne gibi şeyler hazırladınız?" Nixon: **"Bu problemler basit."** diye cevap verdi. Basın mensupları: **"O halde zor olan problem ne?"** dediler. Nixon: **"İslâm, İslâm"** diye cevap verdi. İşte şu an Amerika ile Rusya'nın birleşerek İslâmî ilerlemeleri durdurmak için aralarındaki problemleri çözme vakti gelmiştir. Bunun üzerine Amerikalılar Nixon'a: **"Belki sen yanlış bir kanaate vardın. Haydi, Carter sen git, dediler."** Bu defa Peşaver'e Carter geldi. O da: **"Ben savaş sınırına gitmek istiyorum"** dedi. Carter'ı özel bir uçakla Lindikodel denilen kente götürdüler. Carter: **"Ben Afgan sınırlarına bizzat kendi ayağımı basmak istiyorum"** diye ısrar etti. Allahuekber. Carter Afganistan'a gidiyor. Çünkü Afganlılar ölümle karşı karşıyalar. Peki, senin müslüman cemaatlerin ne yapıyorlar? Geldiler mi? Peşaver'i ziyaret ettiler mi? Nice İslâm davetçileri ve

müslüman âlimler var. Kaç müslüman Peşaver'deki yetimleri ziyaret etti? Sadece Peşaver'deki yetimleri?..

Bakıyorsun bir müslüman geliyor, Pencap Üniversitesi'nde İslâmî bir konuda master yapmak istiyor. İmtihana girmek için Lahor kentinde iki ay bekliyor. Sonra diplomasını alıyor, daha sonra ise sırf yeminini yerine getirmek için: **"Afganistan'da bir cihad vardı"** diye düşünüyor. Ve telefona sarılıp: **"Alo, Şeyh Abdullah Azzam"** diye sesleniyor. **"Alo, buyur"** denildiğinde: **"Ben bir günlüğüne Peşaver'e geleceğim. Sen Sayyaf'ı, Hikmetyar'ı, Rabbani'yi ve Yunus Halis'i bir araya topla, onların problemlerinin ne olduğuna bakacağım. Bir gece Peşaver'de kalacağım. Sakın unutma ha."** Peki, bu komutanlar tavuk mu ki onları tek bir kafeste toplayayım. Sayyaf'ın, Hikmetyar'ın, Rabbani'nin ve Yunus Halis'in hiçbir

problemleri yok mu? Onlar tamamen boş mu geziyorlar ki, Lahor'dan bir geceliğine Peşaver'e teşrif eden beyefendi kardeşimiz için onları bir araya getirip kendisi ile görüştüreyim. Telefonda dedim ki: **"Kardeşim! Peşaver'de kalacağın bu geceni Allah rızası için iki gece yap. Geçirdiğin her iki aya karşılık birer gece de burada kal."** O ise şu cevabı verdi: **"Hayır olmaz, vallahi ben uçak biletimi ayırtmışım, yarın Lahor'a gideceğim, Lahor'dan da Karaçi'ye, Karaçi'den de Allah nereyi dilemişse oraya gideceğim."**

Kardeşler bu adam gerçekten İslâm ve Müslümanları düşünüyor mu? Müslümanlar inançları hususunda ciddiler mi? Bu gibi insanlar bir İslâmî topluluk oluşturma hususundaki düşüncelerinde samimiler mi? Bu gibi gayretlerle İslâm devleti kurulabilir mi? Hatta bir belediye organize edilebilir mi? Vallahi bunlar bu çalışmaları ile değil ki

bir İslâm devleti, bir İslâmi belediye bile teşekkül ettiremezler. Niçin mi? Çünkü bunlardan birinin Afganistan'da okuyan bir çocuğu bulunsa da ona gösterdiği özen, Müslümanların en büyük meselesi olan Afgan cihadına gösterdiği ihtimamın kat kat üstünde olur. Şimdi sen, sana karşı gelen, namazını kılmayan, ruhen hasta olan bu çocuğuna gösterdiğin özenin bir on katını da yeryüzünün en büyük meselesi olan Afgan cihadı için göstersen, elbette ki bütün dengeler değişir. Her şey farklılaşır.

Ey cihada katılmayan müslüman kardeşim! Allah aşkına söyle bana. Şayet sen 10.000 dirhem verip küçük bir dükkân alsan, hiç onu bir yıl boyu ziyaret etmeden bırakır mısın? Peki, küçük bir dükkân senin onu görüp kontrol etmen olmaksızın ve onu yürütmeye katkıda bulunmaksızın yürümezken, yüce Mevlâ'nın dinini hâkim kılmak nasıl yürüyecektir? Farz et ki Allah'ın

dini senin küçük dükkânın kadar değerli, hiç olmazsa bu dine de o dükkânına verdiğin önem kadar değer ver. Buna da ona harcadığın kadar harca. Eğer senin oğlunun ya da kızının kalp kapakçığı arızalı olsa şayet paran varsa onu alır neredeyse bütün devletleri gezdirirsin. Farz et ki İslâm da senin küçük çocuğun gibi. Şu an İslâm sadece rahatsız edilmeye değil, kesilmeye, kökünden koparılıp atılmaya maruz kalmıştır. Hiç olmazsa İslâm'a da küçük çocuğuna gösterdiğin kadar ihtimam göster. Şu an müslümanlar Afganistan cihadına küçük çocuklarına ve kızlarına harcadıkları kadar infakta bulunmuş olsalar Afgan meselesi tamamen farklılaşır, dengeler değişir. Bizler kalkıp çocuklarımıza yazlık, kışlık, bayramlık, seyranlık çeşitli elbise ve ayakkabılar alıyoruz. Bir o kadarını da Afgan yardım sandığına atalım ve oradaki cihada gönderelim. Hatta müslümanlar

içmiş oldukları Pepsi Cola ve portakal suyu gibi meşrubatlara verdiği paraların yedide birini dahi Afgan cihadına gönderecek olsalar dengeler değişir.

Meselâ ben şu an size Arap Yarımadası'nda yaşayan Suudlular'ın örneğini vereyim. Şu an Arab Yarımadası'nda yaklaşık yedi milyon veya biraz daha fazla insan yaşamaktadır. Farz edelim ki burada yaşayan insanlardan her biri günde bir kutu portakal suyu içiyor. Bunun anlamı odur ki onlar her gün yedi milyon dirhem harcıyorlar. Farz edelim ki bunlar her perşembe günü oruç tutsunlar ve portakal suyuna verecekleri yedi milyonu Afgan cihadına göndersinler. Bu takdirde her ay 28 milyon dirhem yani yedi milyon dolar, buranın parası ile 140 milyon rupi göndermiş olacaklardır. Bunun manası da şudur: Afganistan konusunda her şey değişir, dengeler bozulur. Bu sadece

haftada bir gün, kutu meşrubatı içmemekle gerçekleşecek olan bir durumdur.

Durum böyle iken aziz ve celil olan Allah'ın Müslümanlara yardım etmesi nasıl beklenebilir? Hatta on yıldan beri silahsız sineleri, bomboş cepleri, sırtlarına yapışmış karınları ve yalın ayakları ile durmadan savaşa girişen fakir Afgan Müslümanları bile Müslümanların eleştirilerinden kurtulamamışlardır.

Adam memleketinde sandalyesinde oturuyor, çayı kahvesi yanında, ona: **"Ey filanın babası! Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?"** diye soruluyor. O da: **"Vallahi diyorlar ki, onlarda birçok şirk varmış, Allah'a ortak koşmalar varmış"** diye cevap veriyor. Peki, efendim, Allah'a ortak koşulan şeyler neymiş, izah etsene? Yoksa sen bunu rüyanda mı gördün de insanlara söylüyorsun? Bakarsın ki bu efendi şöyle cevap veriyor: **"Onlar boyunlarına hamayil**

takıyorlar." Peki, başka ne var? **"Muska taşıyorlar"** Daha ne var? **"Ellerini kabirlere sürüyorlar"** Daha başka bir şey var mı? **"Yok"** Peki sen nerelisin? **"Suriyeliyim, Suudluyum veya Mısırlıyım."** Peki, bu gibi şeylerin bulunmadığı herhangi bir memleket var mı? **Bizzat Mekke-i Mükerreme'de ve Medine-i Münevvere'de dahi sofilik yok mu?** Hangi millet bu tür şeylerden tamamen arınık? Sonra senin şirk diye söylediğin şeylerin aslı ne? Şayet hamayiller Kur'ân ve hadislerin icabı yapılmışsa onun şirk veya bid'at yahut dine ters bir şey olduğunu kim söyleyebilir? Bak, dinle. Buhari'nın en büyük şerhini yapan İbn Hacer el-Askalani bu hususta ne diyor**: "Bütün âlimler şu üç şartın var olması halinde muskanın caiz olduğu hakkında ittifakla icma etmişlerdir. Bu üç şart şudur: Muska, Rasulullah'dan nakledilen şekli ile yapılmalı, anlaşılır bir dilde olmalı ve muskayı yapan ve**

yaptıranların faydanın bu kâğıttan değil, bizzat Allah tarafından olacağına inanmalarıdır.

Şimdi sen gelsen Afganistan'daki muskaları açıp içini okusan, yarısının ayet ve hadislerle dolu olduğunu görürsün. İçinde Ayete'l kürsi, İhlâs Suresi vb. şeyler. Ayrıca muskaların içinde 786 rakamını yazarlar. Onlara göre bu rakamın manası Bismillahirrahmanirrahim demektir. Yani muskacılar bizzat Bismillahirrahmanirrahim yazma yerine harflerin kendilerine göre ebced hesabını çıkarıp birleşik rakamlar halinde yazarlar.

Peki, kardeşim, başka söyleyeceğin ne var? Şimdi farz edelim ki bu hamaillerin içinde Allah'a ortak koşma gibi ifadelerde bulunmakta. Fakat bu muskayı taşıyan kimse bunu bir esrarkeşten mi almış, yoksa hoca efendiden mi? Bu Afganlı, muskayı aldığı kişinin bir âlim olduğuna, kendisine

ancak Kur'ân veya Sünnet'i vereceğine inanıyor. Bir takım insanların dini ticaret aracı yaptıklarının farkında bile değil. O bu muskayı veya hamaili Kur'ân ve Sünnet niyeti ile alıyor. Şimdi sen bunu taşıyan insana nasıl müşrik diyeceksin?

Diğer yandan muskanın içinde şirkle ilgili şeyler olduğunu ve onu taşıyanların da bu şeylerin şirk olduğunu bilmediklerini farz edelim. Sen bu insanlara Allah'a ortak koşuyorlar diyebilir misin? Hayır, bunlara müşrik denilemez. Çünkü onlar bu hususta cahildirler. Cehalet cahiller için bir özürdür, velev ki inançla ilgili hususlarda olsun.

İbn Teymiye Cehmiye fırkasına şöyle demiştir: **"Şayet ben sizin söylediğiniz sözleri söylersem kâfir olurum, fakat ben sizleri tekfir etmiyorum (kâfir olduğunuzu söylemiyorum) Çünkü sizler cahilsiniz."**

Muhammed bin Abdulvahhab'a: **"Necid bölgesinde bulunan Kuvaz kubbesine karşı ibadet eden kimseler var. Bunlar bu kubbeye ibadet ediyorlar, onun etrafında tavaf ediyorlar, onun içinde bulunanı yardım için aracı ediniyorlar. Bunlar şirke düşüyorlar mı?"** diye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: **"Biz onları tekfir etmiyoruz, çünkü onlara bunu öğreten pek azdır."**

Yine İbnu'l-Kayyım şöyle demiştir: **"Bizler kabirlerde yatan ölüleri aracı yaparak Allah'tan yardım isteyenleri tekfir etmeyiz. Çünkü onlar cahildirler."**

Peki, kardeşim, bütün bu izahatlardan sonra senin Afganlılar'a müşrik demen için elinde hangi delilin kaldı? Diyorlarmış ki onlar kabirlerde yatanları aracı yapıp yardım diliyorlar. Peki, sen gözünle gördün mü?

Ben Şeyh Celaleddin'e dedim ki: **"Niçin bu tür meselelere önem vermiyorsunuz, yani tevhid inancı ile ilgili konulara ihtimam göstermiyorsunuz?"** O da dedi ki: **"Ey Şeyh Abdullah! Tevhid inancı ile ilgili olarak kastettiğin meseleler nelerdir?"** Ben de dedim ki: **"Kabirlerde yatan ölüleri ve velileri aracı kılmak."** O da dedi ki: **"Allah'a yemin olsun ki yaşım kırk yediye ulaşmıştır. Vallahi ben şu ana kadar hiçbir Afganlının kabirde yatan bir ölüyü aracı kıldığını görmedim. Öyle görünüyor ki Araplar gecenin karanlığında elektronik ışınlarla bakıp bu tür şeyleri görüyorlar."**

İşte Afganistan'ın öz evlâtları... Onlar bunu görmemişler, fakat Araplar sanki hem önlerini hem arkalarını gören bir kabiliyetle her şeyi görmüşler. Peki, kardeşim, başka bir şey var mı? Afganlılar hakkında başka bir şey söyleyecek misin? Evet, onlarda çokça bidatler var. Kardeşim, bid'at ne demek?

Lütfen onlardaki bid'atleri söyle, biz de bilelim. Şu an sen yerinde oturmuş, kahve içiyor ve durmadan hurma tıkınıyorsun ve bana: **"Şunlar şöyle, bunlar böyle"** diyorsun.

123. ayet-i kerimede: **"Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki onlar sizde sertlik bulsunlar"** buyrulmaktadır. Sertlik diye tercüme edilen "gilzaten" kelimesinin harfleri dahi sertliği vurgulamaktadır. Çünkü cihad sertliği ve üstten bakmayı icab ettirmektedir. Kâfirlere karşı müslüman aziz ve endamlı olmalıdır. Müminlere karşı ise mütevazı ve alçakgönüllü olmalıdır. Şu ayet-i kerime benim çok dikkatimi çekmiştir:

"Ey iman edenler! İçinizden her kini dininden dönerse (böylelerine karşı) Allah, öyle bir topluluk getirir ki, kendisi onları sever, onlar da Allah'ı severler; mümini ere karşı mütevazı, kâfirlere karşı serttirler. Allah yolunda savaşırlar ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar..." (Maide, 54)

Emire İtaat…

İşte Allah tarafından sevilen ve kendileri de Rablerini seven insanların dört sıfatı: Müminlere karşı mütevazı, kâfirlere karşı izzetli, cihad eden ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan... Evet, ben bu ayeti çok düşündüm ve kendi kendime dedim ki; acaba neden yüce Kur'ân'ın hikmetli sıralamasında önce müminlere karşı mütevazı ve kâfirlere karşı sert olmak zikrediliyor da daha sonra cihad etmeleri beyan ediliyor? Sonra anladım ki cihad etme, topluca yapılan bir ibadet. Çadırlarda yaşayan insanlar bir kısım topluluklar ve birbirleri ile komşuluk yapan kabile ve kavimlerdir. Böyle olan topluluklarda iman eden kimselerin arasında tevazu, netlik, vefakârlık, sevgi ve kardeşlik tesis edilmedikçe bunların el ele verip hep birlikte cihada çıkmaları mümkün değildir. Yani kişi ferdî yaşantısında şahsî

haklarının toplumla çatışan kısımlarında hoşgörülü olmalıdır ki toplum içerisinde dayanışma, söz birliği ve işbirliği tahakkuk etsin. Böylece herkes tek vücut olsun. Ama herkes pazılarını şişirir, boynunu yukarı diker, bir sineğin dahi önünden uçmasına tahammül edemeyecek olursa, böyle bir insanın topluluklarla hayat sürdürmesi mümkün olmaz. Bu sebeple müminlere karşı mütevazı, kanadı kırık olmalı. Emire mutlak itaat edilmeli. Hâlbuki emire itaat çok kez insanın heva ve hevesine ters düşer. Çünkü itaat, bir boyun eğmedir ve bu bakımdan bir ibadettir.

Müminler birbirlerine karşı mütevazı olurlar. Allah katında bir emire itaat sünnet olan namazları kılmaktan daha efdaldir. Allah katında emire karşı çıkmak ise müekked sünnetleri terk etmeden daha beterdir.

Meselâ emiriniz size diyecek olursa ki; ışıklar söndürüldükten sonra artık konuşmak yasak, fakat buna rağmen sizler konuşacak olursanız, sizin günahınız yatsının sünnetini terk etmenizden daha fazla olur. Niçin mi? Çünkü emire itaat farzdır. Ona isyan haramdır. Sünnet ise terk edilmesi halinde ceza gerektirmeyen ve yapıldığında sevap kazanılan bir ibadettir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Kim benim emirime itaat ederse, şüphesiz ki o bana itaat etmiş olur. Kim bana itaat edecek olursa şüphesiz ki o Allah'a itaat etmiş olur. Kim emirime karşı gelirse o bana karşı gelmiş olur, kim de bana karşı gelmiş olursa Allah'a isyan etmiş olur." (Buharı, Ahkâm, bab: 1, cihad bab: 109; Müslim, İmara, bab: 32, 33; Nesei, Bey'a, bab: 27; Müsned İmanı Ahmed, c. II, sh. 244, 253, 270,313)

Zira bir müslüman kendisi ile birlikte olan diğer Müslümanlarla ittifak etmediği sürece işlerin yürümesi mümkün değildir. Bu ise Müslümanların emirlerine itaat etmeleri ile tahakkuk eder. Sen çadırdaki, kamptaki ve diğer yerlerdeki emirine itaat etmekle yükümlüsün, yoksa iş yürümez. Bazen olur ki sen emirinden daha üstün, daha zeki, daha bilgili, daha cesaretli daha güzel silahşor olabilirsin. Fakat unutma ki sen değil, o emirdir. Mademki o senin emirindir, senin ona itaatin farzdır. Karşı gelmen ise haramdır.

İşte bundan ötürüdür ki Allah'ın sevdiği kullarının birinci sıfatı müminlere karşı mütevazı ve itaatkâr olmasıdır. Evet, sen evinde bulunursan oranın emiri sensin. Merak etme orada kimse sana hükmetmez. Ama burada itaat etmen gerekir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat ediniz, Rasule ve sizden olan idarecilere itaat ediniz..." (Nisa, 59)

Müfessirlerin çoğu ayet-i kerimede geçen **"sizden olan idarecileriniz"** den maksadın müfreze (tim) emirleri olduğunu söylemişlerdir. İşte bu nedenledir ki bir bakarsın 30 bin İslâm askeri emirine hiç bir zaman karşı gelemiyor. Neden? Çünkü emire karşı gelmenin Allah'a karşı gelmek, Allah'a isyan etmek olduğunu biliyor. Allah'a karşı gelmek, isyan etmek ise haramdır. Haramı işleyen cezalandırılır, terk eden ise sevap kazanır. Çevrenizdeki mü'minlere karşı yumuşak, mütevazı ve alçak gönüllü olmanız şarttır. Etrafınızdaki herhangi bir kişi hoşunuza gitmeyen bir kelime söylediği zaman onu azarlamanız, kınamanız, küçümsemeniz, ayıplamanız veya kinayeli konuşmalarla onu iğnelemeniz caiz değildir. Rasulullah (sav) bu hususta şöyle

buyurmaktadır: **"Kişinin müslüman kardeşini küçümsemesi kötülük olarak ona yeter."** (Müslim 32; Ebu Davud, Edeb 35; İbnu Mace, Kitabuz zühd, 23; Müsnedi İmam Ahmed 3, 491)

Başka bir hadis-i şerifte de şöyle buyrulmuştur: **"Faiz yetmiş küsur şubedir. En hafifi kişinin annesi ile zina etmesidir. En büyük faiz ise kişinin müslüman kardeşinin ırzına dil uzatmasıdır."** (İbn Mace, Ticarat, bab: 58)

Kardeşinin ırzına dil uzatmadan kasıt, onun gıybetini yapmaktır. Bu bakımdan sahabeler -rıdvanullahi aleyhim- birbirlerini savunurlardı. Rasulullah (sav) Tebuk Gazvesi'nde Kab İbn Malik'in nerede olduğunu sorduğunda birisi: "Ey Allah'ın Rasulü! Onu iki güzel elbisesi ve omuzlarına bakarak yürümesi alıkoymuştur" demişti. Fakat Şad bin Muaz bu sahabenin kardeşini eleştirdiğini hissederek derhal müdahale

ederek şunları söylemişti: **"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki Kab hakkında hayırdan başka bir şey bilmeyiz."**

Sizler burada bir cemaatsiniz. Şu anda burada ne anneniz, ne babanız ne de kardeşiniz var. Burada kardeşiniz sizinle birlikte olandır. Babanız sizden büyük olandır. Küçük kardeşiniz simden küçük olandır, anneniz Afgan cihadıdır. Bu şekilde düşünmeniz, bu şekilde ilişkiler kurmanız, bağlar oluşturmanız gerekmektedir. Bizim daha önce içinde bulunduğumuz toplulukla olan irtibatlarımız, ilişkilerimiz ve münasebetlerimiz şu an sona ermiştir. Biz de şimdi yepyeni bir topluluk içindeyiz. Bizim babalarımız buradadır, ağabeylerimiz buradadır. Samimi kardeşlerimiz buradadır. Arkadaşlarımız buradadır. Küçük kardeşlerimiz buradadır. Bizim yepyeni bir arazimiz ve tamamen yeni bir belde ve vatanımız olmuştur. Artık tamam. Her şey

değişmiştir. Biz böyle olacağız ki mübarek cihadımızı devam ettirebilelim. Koyulduğumuz yolda yürümeyi sürdürebilelim.

Müslümanların kardeşliği hususunda Rasulullah döneminde yaşanan şu hadiseyi anlatalım: Ebu Zer el-Gıfari (ra) hadiseden birkaç sene önce çarşıdan bir at alırcasına Hz. Bilal'i satın alabilirdi. Fakat Hz. Bilal'e bir dil sürçmesi yaptı ve ona: **"Ey siyah kadının oğlu!"** dedi. Bunun üzerine Rasulullah ona: **"Ben aranızda bulunduğum halde sizler yine cahiliye iddialarını mı ortaya atıyorsunuz? Maalesef terazinin gözü boş kalmıştır, boş. (Hiçbir kimse mükemmel değildir. Yani satıcı kişi ne kadar özen gösterirse de terazinin gözünde bazı boşluklar bırakır. İnsanlar da ne kadar üstün olmaya çalışsalar da her birinin belli bir kusuru vardır. O halde diğer insanda gördüğü kusurdan dolayı onu ayıplamamalıdır).**

Beyaz kadından doğan çocuğun siyah kadından doğan çocuğa hiçbir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva ile olur." (Bak. Müsned İmam Ahmed, c. IV, sh. 145, 158) Yine Rasulullah Ebu Zer'e: **"Ey Ebu Zer! Sen kendisinde cahiliye kalıntıları bulunan bir kişisin"** demiştir.(Buharı, Kitabu'l-İman, Bab, 22)

Bunun üzerine Ebu Zer yanağını toprağa koydu ve yeminle dedi ki: "Mutlaka Bilal gelip kafama basmalıdır." Evet, Bilal (ra) birkaç sene öncesine kadar basit bir köle idi. Öyle ki Kureyş'in ileri gelenleri Rasulullah'tan kendilerine özgün bir sohbet halkası kurmasını ve bu halkada Bilal gibilerinin olmamasını istiyorlardı. Araplar'ın kendilerini Bilal ile birlikte otururken aynı mecliste görerek ayıplamalarından korkuyorlardı ve **"Ey Muhammed! bize ayrı bir meclis kur, çünkü Arapların bu kölelerle birlikte oturduğumuzu görünce bizi**

ayıplamasından korkuyoruz" diyorlardı. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in ileri gelenleri ve Araplar'ın liderleri için ayrı bir meclis kuracak gibi olunca Cebrail (as) şu ayeti getirdi:

"Rızasını talep ederek sabah-akşam Rablerine dua edenleri (yanından) kovma. Ne onların hesabından bir şey sana, ne de senin hesabından bir şey onlara aittir. Onları yanından kovduğun takdirde, zalimlerden olursun." (Enam, 52)

Kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak şarttır. Mü'minlere karşı yumuşak, mütevazı ve şefkatli olmak gerekir. Çünkü iman edenler kendi aralarında birbirlerine karşı merhametli, kâfirlere karşı ise şediddirler.

"Muhammed, Allah'ın Rasulüdür. Onun beraberinde bulunanlar, kâfirlere karşı sert, kendi aralarında da merhametlidirler. Onları, rüku ve secde ederek Allah' ın lütuf ve rızasını aradıklarını görürsün..." (Fetih, 29)

Mü'minler kendi aralarında merhametlidirler. Müslüman kendi kardeşine şefkatli, merhametli, sevecen ve ince kalplidir. Savaşlarda ise aslan gibidir. Ebu Dücane kırmızı sarığını sarıp Uhud'da gururla yürümeye başladı. Rasulullah (sav): **"Şüphesiz Allah, bu yerin dışında bu yürüyüşü sevmez"** buyurdu. Evet, kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak İslâm'ın şiarıdır. Günümüz tağutları ise Amerikalı bir kâfirin karşısında sanki kedinin karşısındaki fare gibi oluyor ve: **"Sir, yes sir"** (efendim, evet efendim) diyerek sırtı iki büklüm, saygı göstermekte. İman edenlere karşı ise acımasız bir zorba ve günahkâr bir zalim kesilmektedir. Vallahi Müslümanları yok etmeye çalışan bu tağutlar, Birleşmiş Milletler'de Reagan'ın veya Rusya'nın karşısında el pençe divan durmakta ve son derece saygıyla oturmaktalar! Kendi insanına karşı ise halklarına karşı katı, sert ve

acımasız olmaktadırlar. Kendi ülkelerinde kan döken bu tağutlara göre kan dökmek su içmekten daha kolaydır. Amerika'nın karşısında ise el pençe divan durmakta, huzurlarında yalvarmaktadırlar.

Birileri bana şunu anlattı: İngilizler bizim memleketimize hükmediyorlardı. Şu anda onların kuyrukları ve adeta evlâtları bizlere hükmetmekte. Öyle ki şu an bizim yöneticileri İngiliz büyükelçiliği tayin ediyor. Birini vazifeden alıp diğerini tayin ediyor. Hatta bu hadiseyi yaşayan birileri dedi ki: "İngiliz konsolosluğundan bana şöyle denildi: Al bu mektubu götür yöneticiye, tamam biz onu vazifeden aldık ve akrabalarından filanı onun yerine tayin ettik." Bu kişi İngiliz elçiliğine şunu söyler: "Vallahi biz Araplar aramızda hukuk bulunan insanlara böyle bir şey yapmaktan utanırız." Yani keşke sen bu kişiyi vazifeden almak için bir mazeret bulsan. İngiliz elçisi şu

cevabı verir: "Ben bu köpek için bir mazeret mi bulacağım?"

Evet, onlar bize bu gözle bakıyorlar. Ne yazık ki İngilizler'in köpek dediği bu kişi müslümanlara karşı köpektir. Önünden geçen herkesi ısırır. Halbuki sertlik ve katılık müminlere karşı değil, kâfirlere karşı olmalıdır.

Hristiyan ve Yahudilerle Tokalaşmak Caiz Değildir!

Bakınız İbn Hacer el Heysemi'ye şu soruyu sormuşlardır: **"Bir müslüman, hristiyanın kendisi ile tokalaşması için veya hristiyanın onun elini öpmesi için elini uzatabilir mi, bu caiz midir?"** İbn Hacer:

"Hayır, çünkü bu davranış hristiyanı memnun eder. Hristiyan birisi müslümanın elini öptüğü takdirde kendinden emin olur, bu nedenle caiz değildir" der.

Hz. Ömer (ra) Kudüs'ü fethettiğinde hristiyanlara bir takım şartlar koymuştu: Çan çalmayacaklar, yeni kilise inşa etmeyecekler, dinî tören ve bayramlarında dışarı çıkmayacaklar, çocuklarını vaftiz yapmayacaklar, atlarına eğerle binmeyecekler. Eğerli olarak ata bindikleri takdirde iki ayaklarını da bir yöne sarkıtacaklar, yani normal şekilde binmeyeceklerdi. Kendilerine has elbiseleri olacak ve bununla kâfir oldukları bilinecekti. Bu bakımdan yahudiler, kendilerini ayıracak özel bir şekil seçtiler. Başlarının ensesindeki saçlarını uzattılar. Hristiyanlar da kendilerine özel bir şekil seçtiler. Göğüslerine elbiselerinden farklı renkte bir parça takacaklarına karar verdiler. Böylece hristiyan olduğu bilinsin, kendisi ile selâmlaşılmasın. Hristiyan, binekli olarak müslümanın yanından geçtiğinde bineğinden inip oradan geçmesi gerekirdi.

Ta ki müslümandan yüksek bir yerde görülmesin. Hristiyan evini müslümanın evinden fazla yükseltemezdi. Müslümanla karşılaştığı zaman yolun kenarına çekilmek mecburiyetinde idi, çünkü yolun ortası Müslümanlara aitti.

Ey kardeşim! İşte izzet ve şeref bu. Aksi takdirde bir müslümanın aziz olduğu nasıl belli olacak? Ne yazık ki günümüzde tamamen her şey değişti ve alt-üst oldu. Artık sertlik mü'minlere merhamet ve şefkat ise kâfirlere karşı yapılıyor. Ayet-i kerimede ise: **"Onlar sizi sert bulsunlar"** buyruluyor. Tabi ki bir kısım insanlar gelip şöyle diyorlar; **"Kardeşim İslâm dini merhamet dini, İslâm dini edeb dini, lütuf dini. Nedir sizin bu sertliğiniz ve katılığınız?"** Bunlara deriz ki: **"Müslümanların kâfirlere karşı mutlaka sert olması gerekmektedir. Bir Amerikalının yüzüne gülümseyerek bakmak, müslümana karşı kaşlarını çatıp sert bir yüzle bakmak**

caiz değildir. Gülümseme müminleredir devamlı. Müminlere sıcak ilişki gösterilecek, onlara yaklaşılacaktır. Fasık, facir ve kâfirlerden ise uzak durulacaktır."

Daha önce de anlattığım gibi Ürdün'deki İslâmî Hareket'in komutanı ve üstadımız Muhammed Abdurrahman Halife bana şunu anlatmıştı: **"Ben şerefli olmayı bir hadiseden sonra öğrendim. Henüz küçükken Salt kentinin kadısı hasta oldu. Ben henüz ilkokul altıncı sınıfta idim. Onu ziyaret etmek istedim. Zili çaldım. Kadı dışarı çıktı. Dedim ki: Ben Abdurrahman Halife'yim. Babam beni seni ziyaret etmem için gönderdi. O da dedi ki: Buyur, yavrum. İçeri girdim. Onun yanında şehirde yaşayan hristiyanların ileri gelenlerini gördüm. Onlar onu ziyarete gelmişlerdi. Onlar papazlar, Ortodoks ve latin kiliselerinin rahipleri idi. Ben içeri girdiğimde ki ben küçük bir çocuktum, kadı papaza: Kalk buradan,**

şuraya otur. Buyur yavrum, sen yanıma otur, dedi. Sonra papaza baktı ve ona dedi ki: Benim dinim size böyle davranmamı emrediyor. Ben de sizi ziyarete geldiğimde dininizin size emrettiği şekilde davranın. İşte, ben o zaman yakinen bildim ki müslüman çok aziz ve en şerefli insan."

Âyet-i kerimenin sonunda: **"İyi bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir"** buyrulmaktadır. Çünkü cihad takva üzerine kaimdir. Takva olmaksızın taşman silah musibete dönüşür. Takvasız olarak silah taşınıldığında yol kesici silahlı çetelere dönüşülür. İnsanların emniyetini ortadan kaldıran, mal, ırz ve canlarını tehdit eden silahlı çeteler haline gelir. Bu bakımdan takva şarttır. Elinde silah taşıyan kişi bu silahın hakkını vermelidir. Bu da Allah korkusudur. Müslüman kanı akıtmaktan korkmaktır. Silah zoru ile bir müslümandan bir dirhem gasb etmiş olmaktan korkmaktır.

Takva cihadın ayrılmaz bir parçasıdır. Takvaya en fazla teşvik eden Tevbe ve Maide sureleridir. Bu iki sure Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan ayetlerini içerir. Takva yüce Allah'ın tüm beşeriyete ilk ve son emridir...

"Sizden önce kendilerine kitap verilenlere de, size de Allah'tan korkun, diye emrettik..." (Nisa, 131)

Yüce Allah öncekilere de, sonrakilere de takvayı emretmiştir. Takvanın olmadığı bir dinde hiçbir fayda yoktur. Zira takvasız bir din merasim ve yağcılıktan ibaret olur. Bu yağcılığın altında hırsızlık, zina, ırza tecavüz vb. birçok rezillikler işlenir. Bu nedenle takva şarttır. Senin içinde Allah korkusu olursa, sen tek başına kaldığında dahi Allah'ın seni insanlardan daha fazla kontrol ettiğini hissedersin. İnsanların gözünün önünde bir kötülük yapmaktan dolayı çekinmenden daha fazla çekinirsin. İşte takva budur. Bugün insanların çoğu

bundan yoksun olduğundan -La havle velâ kuvvete illâ billâh- onların dinleri adeta çukulata kâğıdı gibidir. Öyle ki tatlı çukulatayı saran bu kâğıdı alüminyum olduğu zannedilir. Fakat o kâğıt hemen parçalanır. Niçin? Çünkü onu sağlam tutacak bir güce sahip değildir. İşte takva sahibi olmayanların dinleri de, sağlam bir manevi ambalajla sarılmadığından insanın nefsi arzuları, o dini parçalamakta ve heva-heveslere kul etmektedir. Evet, din takva üzere kurulmuştur. Dini takvanın azlığı ve tamahın çokluğu ifsad etmektedir.

Hz. Ali Kufe'ye geldiğinde o zaman Hasan el-Basrî genç bir delikanlı idi. Hz. Ali ona: **"Ey genç, dini bozan ve düzelten şeyler nedir?"** diye sordu. Hasan el-Basrî de ona: "Dini düzelten takva, bozan ise tamahkârlıktır (aç gözlülüktür)" diye cevap verdi. Bir şair şöyle demiştir:

Dini; krallardan, kötülük yapan papaz ve ruhbanlardan başka kim ifsat etmiştir?

Artık millet kokuşmuş leşlerde otlanmaktadır. Öyle ki bunun kokuşmuş olduğu her akıl sahibi için bellidir. Ben günahların kalpleri öldürdüğünü gördüm. Onlara devam etmenin ise kişiyi zillete düşürdüğünü müşahede ettim. Günahları terk etmek ise kalbe hayat bahşeder. Nefsine karşı gelmen şüphesiz ki nefsin için faydalıdır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde, bir takım insanlar Tihame dağı gibi sevap amelleri ile birlikte gelirler. Allah onların bu amellerini toz dumana çevirir." Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! Bunları bize tanıt"** dediler. Rasulullah: **"Onlar sizin neslinizdendir. Sizin gece namazlarına kalktığınız gibi onlar da kalkarlar, ancak onlar Allah'ın haram kıldığı**

şeylerle baş başa kaldıklarında onu işlerler."
(Bkz. İbn Mace, Kit. Zühet, bab: 29)

Aksi halde, la ilahe illallah'ın ne manası kalır? İsim ve sıfat tevhidinin ne manası kalır? Kur'ân ve Sünnet'te zikredilen Allah Teala'nın yüce sıfatlarım tevil etmeksizin, saptırmaksızın, işlemez hale getirmeksizin ve yaratıklara benzetmeksizin ezberlememizin ne manası olur? Yani sen Allah Teala'nın Rakîb (gözetleyici) olduğunu ezberleyeceksin, bir şeyi yaptığında O'nun seni murakabe edip etmediğini göz önünde bulundurmayacaksın. Yine Allah'ın her şeyi bildiğine ve her şeyi gördüğüne inanacaksın, O'ndan da korkmayacaksın. Elbette ki bunun bir manası olmaz. Sen kapılarını kapattıktan sonra bile seni görenden korkuyor musun? Gizliliklerin gizliliğini bilenden çekiniyor musun? Komşunun kızına bakarken ve elini Müslümanların malına uzatırken Kahhâr

olan Mevlâ'dan korkuyor musun? Bütün bunlar takva ile olur. Takvasız ameller zayi olup gider. Ne malların, ne canların, ne ırzın, ne namusun ne de herhangi bir şeyin güvenliği söz konusu olur.

Örneğin, ben mücahitler için yardım toplamaktayım. Allah'a hamd olsun, bizlere çok yardım gelmektedir. Bu gelen yardımları gözetleyen Aziz ve Celil olan yüce Allah'tan başka hiçbir kimse yok. 200 bin, 300 bin dolarlık çeklerden bir tanesini almam mümkün! Ben yetimlerin, dulların, sakatların ve acizlerin mallarını nasıl yiyeyim? İşte bu sebeple din, Allah korkusu ve takva üzerine bina edilmiştir.

Ömer bin Abdülaziz (ra)'ın takvası gibi bir takva. Öyle ki bir kişi gelir, Ömer bin Abdülaziz ile konuşur, sonra ona: **"Ey müminlerin emiri! Aile efradın nasıl?"** diye sorar. Ömer hemen lambayı söndürür ve şöyle der: **"Bizler Müslümanların malını**

hesap etmek için Müslümanların malından olan yağı yakarak aydınlanıyorduk. Şu an ise sen bana ailemi soruyorsun. Biz Müslümanların malı olan yağın hesabına, nasıl ailemiz hakkında sohbet edebiliriz?" der. İşte takva budur.

Vallahi şu an Müslümanların birçok sorumlusu devletin mallarını çeşitli projeler için halka ödünç olarak veriyorlar. Fakat o malların yarısı devlet bütçesine girmeden önce yutulup gidiyor. Her şey harap olmuş durumda. Bütün dünya harap. Meselâ 1967 yılında Mısır cüneyhi uluslararası para piyasasında tamamen sıfırlanmıştı. Öyle ki Mısır cüneyhi ile Avrupa'da bir jilet dahi satın alınamıyordu. Mısır yardım istedi. Ona on milyon cüneyh yardım geldi. Tabii bu ilk taksitti. Ne yazık ki gönderilen bu paradan Mısır bütçesine bir kuruş dahi girmedi. Resmî gazetenin 149 ve 150. kararları ondan çıkarılmıştı. Hatta şu ana kadar çıkarılmış

şekilde. Yardım edilen 10 milyon Abdunnasır'ın hesabına yazıldı. Günümüzde malları özellikle devrimciler çalıyorlar. Kendilerini halkçı gösteriyor, fakat halkın mallarını sömürüyorlar. Hâlbuki her biri sokak çocuğu. Daha önce ceblerinde beş kuruş bile yoktu. Devrimden sonra derebeyleri haline geliyorlar.

Hafız Esad Kızların Peşinde Islık Çalar, Gezerdi…

1962–1963 senesinde bizler Şam Üniversitesi'nde öğrenci iken Hafız Esad gelir, Edebiyat Fakültesi'ndeki kızlara ıslık çalar, peşlerine takılırdı. Bu kişi sokak çocukları gibi üstüne bir gömlek, altına ise soyguncuların pantolonu gibi bir pantolon giyiyordu. Kızlara ıslık çalıp serseri gibi dolaşan bir insan birden bire Suriye cumhurbaşkanı oldu. Cebine koyacak beş Suriye lirasını bulmaktan aciz idi. Şu anda ise milyonlarca

Suriye lirasına sahip! Golan tepelerini İsrail'e 93 milyon Suriye lirasına sattı. Fakat onlar Müslümanlardan çaldıkları bu paralan bilinmemesi için kendi üzerlerine yazdırmamaktadırlar. Hafız Esad yağmaladığı paraları Ali Ahmed Salih adında müstear bir isim üzerine yazdırmış bulunuyor. Bugün Minhatim Bankası'nda bu isme ait bir açık hesap bulunmaktadır. Böylece Ali Ahmed Salih milyonlarca dolarları bu bankaya transfer etmektedir. Yarın birileri inşallah Hafız Esad'e bir kurşun sıkar ve caddede yürürken öldürüp onu cehenneme yollar. Fakat bu öldükten sonra Hafız Esad'in oğullan gelir. Oğullarından birinin adı Süleyman olup, dayısının ismini taşımaktadır. Dayısının adı Süleyman el-Mürşid idi. Bu kişi ulûhiyet iddia ediyordu. Fransız konsolosluğu ona bir elbise yaptırmıştı. Düğmeleri elektrikli idi. İçinde batarya bulunuyordu. Öyle ki Süleyman'ın

yanına Fransız konsolosu ve Suriye'deki Nusayriler girdiği zaman bu adamın düğmeleri yanıyordu. Bunun üzerine Fransız konsolosu ona secdeye kapanıp: **"Ey ilâhım, sen beni affet!"** diyordu. Arkasından da diğer Nusayriler o ilâha secdeye kapanıyorlardı. Fakat bir dönem Suriye'nin İçişleri Bakanı Sabri el-Aseli idi. İlâhlık iddia eden Süleyman el-Mürşid devrimcilere isyan etti. Sabri el-Aseli onu yakaladı ve kendisine idam kararı verildi. İdamı esnasında Sabri el-Aseli de orada idi. Süleyman eli kolu bağlı olarak idam sehpasına götürülürken Sabri Aseliye şöyle dedi: **"Bunlar beni idam etmek istiyorlar, bana şefaatçi ol, bunlardan kurtar"** diye sızlandı.

Görüyor musunuz ilâhı? İçişleri bakanından medet umuyor. Sabri el-Aseli ise ona şu cevabı verdi: "Şu an durumu idare et. İkinci bir defa sana yardımcı olurum. İnşallah yarın Ebu Süleyman diye

lakaplandırılan Hafız Esad ölecek, oğlu Süleyman gidip: **"Minhatim Bankası'ndan babamın malını istiyorum"** diyecek. Onlar da: **"Senin adın ne?"** diyecekler. O: **"Benim adım Hafız Esad oğlu Süleyman"** diyecektir. **"Peki, babanızın hesap numarası kaç?"** diye soracaklar. O da: "B 122" diyecek. Açıp bakacaklar ki bu hesap Ali Ahmed Salih'in hesabı. **"Senin baban Ali Ahmed Salih mi?"** diye soracaklar. **"Tabii ki hayır"** diyecek. Bu takdirde: **"Haydi güle güle"** diyecekler. Bu arada Müslümanlardan yağmalanan mallar bankaya kalacak. Tabii ki bankalar bu tür paraları kendilerince hayır kurumu kabul ettikleri müesseselere aktarmaktadırlar. Yani kiliselere, dünyadaki Siyonist örgütlere. Böylece Müslümanların malı bu yolla heba olacaktır.

"Kuran'dan bir sure indiği vakit kâfirlerden bazıları birbirlerine şöyle derler: Bu sûre hanginizin imanını artırdı? Doğrusu

nazil olan sûre iman edenlerin imanını artırır. Onlar bundan sevinç duyarlar" (Tevbe, 124) buyrulmaktadır. Bu ayet-i kerime imanın artıp eksildiğine açık bir delildir. İman, söz ve ameldir. Yani iman kalple tasdik, dil ile ikrar ve vücudun azaları ile amel işlemektir. İtaat, imanı artırır, isyan ve günah ise imanı azaltır. İşte bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat akidesidir. Hanefi mezhebi bu görüşe sadece görünürde muhalefet etmekte ve şöyle demektedir: Amel işlemek imandan bir parça değildir. İman artıp eksilmemektedir. Çünkü iman demek karar vermek demektir. Karar vermek ise çoğalıp azalmaz."

Fakat biz onlara deriz ki: **"Hz. Ebu Bekir'in karar ve tasdiki ile bizim karar ve tasdikimiz bir midir?"**

125. ayette ise şöyle buyrulmaktadır: "Kalplerinde hastalık olanlara gelince, bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürler." Buradaki

murdarlıktan maksat manevi hastalıklar, dinden uzak olmak, hak yoldan ayrılmak ve fasık olmaktır. Kur'ân-ı Kerim günahkâr ve fasıklara pek ağır gelir. Yine facirlere, fasıklara ve münafıklara ibadetler, özellikle namaz çok ağırdır. Bakarsın ki bunlardan biri bir saat, iki saat, üç saat konuşur, anlatır. Fakat imamın peşinde beş dakika beklediğinde sanki sırtına bir dağ yüklenmiş gibi ağırlık hisseder. Bunlar, Allah'a sığınırız, kalpleri hasta olan kimselerdir. Eğer sen kalbin manevi hastalıklarla müptelâ olup olmadığını ölçmek istersen Kur'ân okuyarak kendini dene. Eğer Kur'ân sana ağır geliyorsa bil ki kalbinde bir hastalık var. Yine kalbini ibadetler yaparak dene. Salih kimseler ile oturup sohbet etmekle dene. Zikirler yaparak, seher vaktinde Allah'a yalvararak dene. Eğer bunlar sana ağır geliyorsa aziz ve celil olan Allah'a yalvar, kalbinin kasvetini gidersin. Çünkü bu halin

hâlâ sende cahiliyenin var olduğunu, kalbine ve nefsine onun hâkim olduğunu gösterir. İnsanın kalbini şehvanî arzular karartır ve kasvetini artırır. Bu arzulan helâl yolla tatmin bile kişinin kalbine katılık getirir, kasvet çökertir. Bu sebeple âlimler, kalbi arındırmak için şu altı şeyin yapılmasını tavsiye etmişlerdir:

1. Gece namaz kıl,

2. Kur'ân oku,

3. Yemeği azalt,

4. Salihlerle sohbet et,

5. Allah'ı zikret,

6. Seher vakti Rabbine istiğfar et.

İşte bu altı husus kalbin durumunu belirtir. Ben şunu çok iyi anladım: Kesinlikle ibadetler cisim zayıflığı ya da kuvvetliğine dayalı değildir. Ruhun zayıflığı ve kuvvetliliğine bağlıdır. İnsanlara namaz kıldırdığımda bazen arkamda gençler, bazen de doksanın üzerinde yaşlı Kafkas,

Çeçen kimseler görüyorum. Ben uzun kıraat okumayı severim. Namaza başladığım zaman iki-üç âyet okumak ve rükua gitmek bana ağır gelir. Fakat arkamdaki insanların kıraatin uzun olmasından hoşlanmadıklarını biliyorum. Arkamdaki gençler bazen namazda kıraati uzattığımı şikâyet etmekteler, doksan küsur yaşındaki ihtiyarlar ise; okuyabildiğin kadar oku, fazlaca oku, demekteler. Mesele, fiziken kuvvetlilik ya da zayıflılık meselesi değildir. Mesele ruhen kuvvetli olup olmamaktır, manevi kuvvettir.

Bir defasında üstad Hasan el-Benna'nın talebelerinden birisi arkamda namaz kılmıştı. Ramazan ayıydı, ben her gece bir cüz okuyordum. Namazdan sonra bana: **"Ne kadar okudun?"** dedi. Arkamdakiler: **"Bir cüz okudu"** dediler. Bunun üzerine: **"Allahuekber, sanki bir dakika imiş gibi geçti"** dedi. Namazda bıkkınlık hissetmiyordu.

Kurân'dan zevk alan bir kimseye gece boyu dahi Kur'ân okusan herhangi bir sıkıntı ve bezginlik hissetmez. Ne yazık ki kalbi katı olan bir insanı dahi Kur'ân etkiliyor. Onu yoruyor ve ağırlık veriyor. Bu nedenle öyle bir kimse Kurân'a karşı istekli olmuyor. Kur'ân okunduğunda ondan ağırlık hissediyor ve ona ağır geliyor. İşte bu bakımdan yüce Mevlâ'nın insanlara imanı sevdirmesi ve onu kalbinde süslemesi Allah'ın kullarına olan en büyük nimetlerindendir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Bilesiniz ki içinizde Allah'ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı kötü durumlara düşerdiniz. Fakat Allah, size imam sevdirmiş ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fışkı ve isyanı da size kötü göstermiştir. İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla

bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7–8)

Bu, aziz ve celil olan yüce Allah'ın büyük bir nimetidir. Hangi nimet yüce Allah'ın sana cihadı sevdirmesinden, aile efradından uzak kalabilme şevkini vermesinden, Afganistan dağlarının tepelerinde yaşamayı, Nevvyork'da New Jersey'de yaşamana tercih etmeni hoş göstermesinden daha büyük ne olabilir? Evet, bu büyük bir nimettir. Bir tarafta lüks bir hayat, çeşitli nimetler, arabalar, kebaplar var. Fakat burada ne var? Ebu Burhan'ın sert yüzü ve ciddi disiplini. Allah ona büyük mükâfatlar versin. Harcadığı gayretlerden dolayı ona lütfetsin.

Burada Süheyb var. Birine: "Git ulan", diğerine: "Kalk ulan" diyor. Onunla beraber insan buradaki yaşantıyı daha tatlı buluyor. Buradaki sertliği daha hoş görüyor. Neden mi? Çünkü aziz ve celil olan Allah içindir.

İnsan bundan zevk alıyor. Aziz ve celil olan Allah yolunda çekilen işkence ve azaplar kula şevk verir, kalplere sevimli gelir.. Yeter ki bu yüce Mevlâ'nın rızası için olsun. Sizler Rasulullah Taif'ten dönerken Rabbine nasıl niyaz ettiğini duymadınız mı? Duasının sonunda işkenceler ne olursa olsun, Rabbinin kendisinden razı olmasının kendisi için yeterli olduğunu söylemişti. O, şöyle dua etmişti: **"Ey Allah'ım! Ben sana gücümün zayıflığım, çaremin azlığını ve insanlara karşı acizliğimi şikâyet ediyorum. Allah'ım! Sen merhametlilerin en merhametlisi ve aciz düşürenlerin Rabbisin. Sen benim Rabbimsin. Beni kime bırakacaksın? Bana karşı adeta cehennem kesilen yabancılara mı yoksa işimi eline vereceğin düşmana mı? Bütün bunlara rağmen senin bana karşı gazabın olmasın, başka şeyler benim için önemli değildir."** Rasulullah bu duayı yaparken gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Ve son olarak Rabbinin rızasının olması halinde başka şeylerin kendisi için önemli olmadığım bildirmişti.

Cabir Rızık isimli bir gazeteci yazar vardı. Birçok kitaplar yazmıştı. Kitaplarının bir tanesini de Muhammed Yusuf Hevaş'e ithaf etmişti. Muhammed Yusuf Hevaş, Seyyid Kutub (rahimehullah) ile birlikte idam edilmiştir. Muhammed Yusuf Hevaş İslâmî anlayışında çok acayip bir adamdı. Hapishanede 10 yıl yattıktan sonra idam edildi. 1954'den 1964'e kadar içeride kaldı. 1964'te sağlık nedeni ile hapishaneden çıkarıldı. İki yıl sonra ise tekrar tutuklandı ve idam edildi.

Cabir Rızık bana şunu anlattı: **"Muhammed Yusuf Hevaş kendisine yapılan işkence şiddetlendiği zaman gökyüzüne bakar ve: Senin sevgin uğrunda bunlar basit kalır... Ey Allah'ım: Tüm bu azap ve**

işkenceler Senin sevgin uğrunda basit kalır, derdi."

Seyyid Kutub'un akrabalarından biri anlatıyor: "Asyut'da (Mısır'ın güneyinde bir kent) Mısırlı bir çiftçi tutuklanmıştı. Bu kişi rüyasında Rasulullah'ı görmüştü. Rasulullah ona: Yarın sen Kahire'deki Tura Hapishanesi'ne götürüleceksin. Orada Seyyid Kutub isimli biri ile bir de Muhammed Yusuf Hevaş isimli başka birisi ile görüşeceksin. Her ikisine de selâmımı söyle, demiş. Bu bir Mısırlı çiftçidir, ne eski kral Faruk'u tanır, ne de ondan sonra iktidara gelen Abdunnasır'ı. Rasulullah ona şunları da söylemiş: Onlara de ki: Eğer sizler bu tağuta karşı yumuşar veya ona yağcılık çekecek olursanız artık sizden sonra İslâm'a elveda.

Fiilen ikinci gün Mısırlı çiftçi Tura Hapishanesi'ne getirilir. Tura'nın bulunduğu çiftliğe varır varmaz: **"Seyyid Kutub kim?"**

diye sorar. Polisler ona tekme tokat girişirler. Onun devlete karşı devrim yapma niyetini taşıyanlardan olduğunu zannederler. Ona: **"Sen ondan ne istiyorsun?"** diye sorarlar. O da onlara: **"Onun bende bir sırrı var, ben onu size söyleyemem"** der. Polisler: **"Tamam, gerçekten bu inkılâpçı plan taşıyan biri"** derler. Tekrar onu dövmeye girişirler. Çiftçi onlara: **"Vallahi, eğer sizler beni öldürseniz dahi ben onu mutlaka göreceğim."** Adam: **"Ben onu mutlaka göreceğim"** dedikçe polisler de ona: **"Biz sana gösteririz, gösteririz"** diyorlardı. Üstad Seyyid Kutub'un kerametlerinden olacak ki aynı gün ona ziyaretçiler geldi. O da onları uğurluyordu. Bir de baktı ki bir adam: **"Seyyid Kutub nerede?"** diye seslenip duruyor. Polisler de onu dövüyorlar. Seyyid Kutub onlara: **"Bırakın onu"** dedi. Polisler Seyyid Kutub'un heybetinden çok çekmiyorlardı. Hemen onu bıraktılar. Seyyid

Kutub ona: **"Gel buraya bakalım"** dedi. Adam geldi ve ona: **"Sen Seyyid Kutub musun?"** diye sordu. O da: **"Evet"** dedi. Adam onun el ve ayaklarına kapanıp öpmek istedi ve dedi ki: **"Rasulullah (sav) sana dedi ki: (Senin yanında Havas isminde biri var mı?) Seyyid Kutub: "Hayır, Havas diye biri yok. Hevaş var"** dedi. Adam da: **"Evet, evet o öyle, öyle"** diye cevap verdi. Sonra: **"Rasulullah size selâm gönderdi ve dedi ki: Şayet sizler Abdunnasır'a yağcılık yaparsanız artık sizden sonra İslâm'a elveda."**

Evet, Cabir Rızk dedi ki: Biliyor musunuz Muhammed Yusuf Hevaş çok garip bir insandı. Onun akciğerinin biri alınmıştı. Tek ciğerle yaşıyordu. Bununla beraber bütün işkencelere katlanıyordu. İşkenceler ağırlaştığında göğe doğru bakıyor ve şöyle diyordu: **"Bütün bunlar seni sevme uğrunda basittir."**

127. âyet-i kerimede: **"Onlar bir sure indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar..."** Biliyor musunuz niçin oradan ayrılıp gidiyorlardı? Çünkü Kur'ân onlara ağır geliyordu. Şu şeytanlar Kur'ân okununca kaçıp giderler. Kur'ân onlar için adeta cereyan gibidir. Demiri eriten ve demirleri birbirine kaynatan oksijen kaynağı gibi.

Şeytanlara ve kâfir cinlere Kur'ân-ı Kerim çok ağır gelir. Bu sebeple Hz. Ömer (ra) bir vadiden veya iki dağ arasındaki geniş bir yoldan gittiği zaman şeytan Hz. Ömer'den korkar ve başka bir yoldan giderdi. Şeytan üç defa insan kılığına girerek Hz. Ömer (ra) ile güreş yapmıştır. Her üçünde de Ömer, onu yere yıkmıştır.

Şeytan ve kâfir cinler, Bakara Suresi'nin okunduğu yerlerden kaçarlar. **"Bir sure indirildiği zaman birbirlerine bakarlar ve:**

"Sizi bir kimse görüyor mu?" derler... Birbirleri ile kaş göz işareti yaparlar."

"Birbirlerine bakarlar ve: Sizi bir kimse görüyor mu? Deyip, sonra sıvışıp giderler..." Ayet-i kerimede bunların önceki halleri ve hali hazırda bulundukları durumları beyan edilmektedir. Onlar Kur'ân-ı Kerim'i dinlemeye tahammül edemezler, oradan sıvışıp giderler. Ve: **"Acaba sizin kaçtığınızı kimse gördü mü?"** derler.

Çünkü Muhammed: **"Bizim şöyle şöyle yaptığımızı söylüyor. Aramızda gizli konuştuklarımızı bize bildiriyor"** derler.

Hülasa, münafıkların hayatı dünyada da âhirette de sıkıntı ve felâketten ibarettir. Onlar yalancıdır, insanlar tarafından sevilmezler. Hayatları tamamen rollerden ibarettir. Çünkü Allah insanların kalbine kendilerini sevmeme duygusunu

yerleştirmiştir. La havle velâ kuvvete illâ billahi'l-aliyyil-azim.

Mümin ise tamamen bunun aksinedir. Ne olursa olsun insanlar tarafından sevilir. Çünkü mümin rol yapmaz. Kendisini ayıplatacak bir şey işlemez. Onun gizlisi de açıktan yaptığı gibidir. Onun bir takım gizli halleri olsa idi veya insanlardan saklamış olduğu ters durumlar bulunsa idi onlardan korkar, rol yapar, insanlar da bunu keşfedince onu ayıplarlardı. Fakat onun böyle bir durumu yoktur. Geceleyin aniden onun evine girsen bakarsın ki ya kalkmış namaz kılıyor veya uyuyor yahut oruç tutmak için sahur yiyor ya da Kur'ân okuyor, kendisini ayıplatacak herhangi bir şey yapmıyor. Onun yanında, kendisi ile fuhuş irtikâp edecek bir düşük kadın bulunmaz. Onun evinde çalıntı mallar yoktur. Müminin içi dışı bir, gizlisi ve açığı aynıdır. Bu nedenle selef-i salihîn dua ederken şöyle diyorlardı:

"Ey Allah'ım! Sen bizim iç âlemimizi dış görünüşümüzden daha hayırlı kıl. Sen bizim zahirimizi de hayırlı kıl." Evet, müminin ayıplanacağı bir şey yoktur. İçi dışı sağlamdır, rahattır, huzur içindedir.

Münafık ise insanların ayıplarını bilmelerinden korkup durur. Onların irtikâp ettiği günahları yakalayacağından çekinir. Bu sebeple öyle bir tavır takınır ki sanki insanlara: **"Gelin beni yakalayın, ben böyle yapıyorum"** izlenimini verir. Çünkü o, baştanbaşa kusurlarla doludur. Zanneder ki karşısındaki adam bunun ayıplarından en azından birini görmüştür. Hülasa, onun hayatı hep ıstırap ve çelişkilerle doludur, sıkıntılıdır. Mümin ise bunun aksinedir. Düşünebilir misiniz? Müslümanların halifesi Ömer bin Hattab minber üzerinde iken abdesti bozuluyor. Ve insanlara: **"Ey insanlar! Ben yellendim. Abdest almaya gidiyorum. Geri döneceğim"** diyor.

Müslümanın içinde sakladığı bir şey yok, bu sebeple insanların onu ayıplaması onun için önemli değil ki.

Yine bir defasında Cuma günü olmadığı halde Ömer insanları toplar, minbere çıkar ve onlara şöyle der: **"Ey insanlar! Ben bundan birkaç sene önce, birkaç ölçek yiyecek karşılığında Mekke'de insanların koyunlarını otlatıyordum."** Abdurrahman bin Avf da Hz. Ömer ile baş başa kaldığında ona şunu der: "Ey müminlerin emiri! Gördüğüm kadarı ile sen değerini insanlar nezdinde iyice düşürüyorsun. Hz Ömer de: **"Evet, nefsim beni gururlandırmıştı. İnsanların önünde onu tahkir etmek istedim"**

Peki, günümüzün yönetici ve idarecileri nasıl? Bakıyorsun ki bir tağut, şeytanın şişirmesi ile kabardıkça kabarıyor. Biz şeytanın üflemesinden, dürtüklemesinden, şişirmesinden Allah'a sığınırız. Bir toplu

iğnenin başı kadar bir şeyi şişirip şişirip balon gibi yapıyorlar. Medya, yayınına onun adını anarak başlıyor ve onun adını anarak bitiriyor. Krala kralı selâmlamakla veya cumhurbaşkanına methiyeler yağdırmakla başlıyor ve bunları selâmlayarak bitiriyor.

"Filan insanın resmini mutlaka basmak gerekir. Onu mutlaka övmek gerekir" diye halden hale giriyorlar. Şişirdikçe şişiriyorlar. Sabah akşam insanların gözleri önünde bunu yapıyorlar. Öyle oluyor ki, bu tağutlar yeryüzünde kendilerini (hâşâ) Allah Teala'nın yerine koyuyor, insanlara kanun yapıyorlar. Böylece sözleri ile olmasa da, yaptıkları işleri ile uluhiyet iddia etmiş oluyorlar. Onlar şöyle diyorlar: "Biz filan oğlu filanlar, aşağıda gelen kanun maddesini şu şekilde belirttik." İşte bu bir uluhiyettir. Sözü ile söylemese de ameli ile bunu ispattır. Elbette ki böyle bir vasfa sahip olan insan şişirilmelidir. Ona çeşitli makyajlar yapılmalı,

başına taçlar giydirilmeli ve vücudu ipeklerle donatılmalıdır. Hâlbuki şişirdikleri bu insan herhangi bir sebepten dolayı, meselâ başka biri daha gözü açık, gelmiş iktidarı ondan almışsa veya devrim yapmış onu uzaklaştırmışsa, bakarsınız ki aynı insan herhangi bir şeye yaramaz biri oluyor. Herkes tarafından adeta ibadet edilecek derecede abartılan âlimlerin, düşünürlerin, üniversite profesörlerinin, eğiticilerin ve bütün memleket insanının boyun eğdiği sayın cumhurbaşkanı birdenbire sıfırlanıyor. Hiçbir işe yaramaz oluyor. Fakat iktidarda iken insanların mallarını sömürerek, kanlarını akıtarak, ırz ve namuslarını payidar ederek kendisine suni bir otorite sağlayıp hegemonya kuruyor. Şu an biz Tevbe suresinin son iki ayeti ile baş başayız. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Şüphesiz ki size kendinizden bir Peygamber gelmiştir.

Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir, o size son derece düşkündür. Müminlere karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ey peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona güvendim o yüce arşın sahibidir." (Tevbe, 128–129)

Savaş suresi veya cihad suresi diyebileceğimiz Tevbe Suresi'nin sonu, bu dokunaklı ve duygulandırıcı güzel ifade ile bitmektedir. Bu surenin sonu Rasulullah'ın sıfatlarını beyan ederek nihayete ermiştir. Çünkü bu sure savaş hükümlerini belirten bir suredir. Bu da Rasulullah (sav)'in hayatının özetidir. İşte bu surede Rasulullah'ın kılıç ve kalkanları ile Allah düşmanı olan münafık, müşrik ve ehl-i kitaba karşı hamle yaptığı belirtildiğinden, sonunda Rasulullah'ın sıfatları zikredilmiş ve buyrulmuştur ki: "Şüphesiz ki size kendi içinizden peygamber gelmiştir." Bazı âlimlere göre bu iki ayet

Mekke'de nazil olmuştur. Ancak bu görüş surenin geçmişi ile bağdaşmamaktadır. Bu sebeple bu iki ayet de tercih edilen görüşe göre medenîdir. Ubey bin Kab'a göre bu iki ayet Kur'ân'ın en son inen ayetleridir. Siz Ubey'in kim olduğunu biliyor musunuz? Rasulullah bunun hakkında şöyle buyurmuşlardır: Siz Kur'ân'ı dört kimseden alın. Bunlar Ubey bin Kab, Ebu Hu-zeyfe'nin azadlı kölesi Salim, kölenin annesinin oğlu olan Abdullah bin Mes'ud, bir de Ebu Derda'dır."

Başka rivayetlerde Kur'ân'ın Muaz bin Cebel'den, Zeyd bin Sabit'ten alınacağı da emredilmiştir. Ancak Abdullah bin Mes'ud'un talebesi olan Said bin Cübeyr ise Kur'ân'ın en son inen ayetinin Bakara Suresi'nin 281. ayeti olduğunu söylemiştir. Âyet şöyledir: **"(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap)**

gününden korkun." (Bakara, 281) Cebrail (as) bu âyet-i kerimeyi Rasulullah (sav)'e getirdiğinde, Rasulullah: "Bu âyet-i kerimeyi Bakara Sûresi'nin 280. âyetinin peşine koyunuz" buyurdu.

İbn Abbas (ra)'dan yapılan bir başka rivayete göre ise, Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan âyeti faizle ilgili âyetlerdir. İbn Abbas ile onun talebesi Said bin Cübeyr'den yapılan bu rivayetler farklılık arz etmemektedir. Çünkü: **"(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun"** ayet-i kerimesinden önce faizle ilgili âyet-i kerimeler bildirilmiştir. Bu bakımdan sanki bu âyet-i kerime faizle ilgili âyet-i kerimelerle birlikte nazil olmuş gibidir. Faizle ilgili âyet-i kerimeler ise şunlardır: **"Ey iman edenler! Eğer gerçekten mü'min iseniz, Allah'tan korkun ve faizden geri kalanı bırakın. Fakat bunu**

yapmazsanız Allah'a ve Rasulüne karşı savaşa girdiğinizi bilin ve eğer tevbe ederseniz anaparanız sizindir. Ne haksızlık etmiş, ne de haksızlığa uğramış olursunuz. Eğer (borçlu) darda ise, eli genişleyinceye kadar ona mühlet veriniz. Halbuki bilmiş olsanız, (alacağınızı) sadaka olarak bağışlamanız, sizin için daha hayırlıdır. (Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun." (Bakara, 278–281) Bu ayet-i kerimeler birbirlerinin arkasından gelmişlerdir. Bu nedenle rivayetlerin içerisinde en tercih edilen görüş budur. (En doğrusunu Allah bilir).

Âyet-i kerimede: **"Andolsun ki, size kendinizden bir Peygamber gelmiştir..."** buyrulmuştur. Buradaki kendinizden maksat Araplar demektir. Yani Rasulullah Araplar'dan gönderilmiş bir peygamberdir.

Bu ise Rasulullah'ın tamamen Arap olduğunu göstermektedir. Nitekim bu hususta şöyle buyurmuşlardır: **"Ben evlilikten olan bir çocuğun hayâsızlık mahsulü değilim. Âdem'den anne ve babamın beni meydana getirmelerine kadar benim neslime cahiliyet hayâsızlığından bir şey dokunmamıştır."** Yani benim ninem, ninemin nineleri, hatta Âdem'den bana kadar olan anneler silsilesinden herhangi biri zina etmemiştir, demektir. Rasulullah'ın nesli nettir, paktır, temizdir.

Aziz ve celil olan Allah Hz. Havva'dan Amine'ye kadar peygamberimizin neslini korumuştur. Müminlerin anneleri olan ve Rasulullah'ın zevceleri diye adlandırılan sahabeler de böyledir. Her hangi bir peygamberin hanımının Abdullah bin Abbas'ın dediği gibi zina etmesi mümkün değildir. Kur'ân-ı Kerim'in Tahrim suresinde geçen onuncu ay elindeki iki kötü örnek

kadına gelince bunların ihanetleri evli bulundukları Hz. Nuh ve Hz. Lut'a zina ederek hainlik yapmaları demek değildir. Onların prensip ve ilkelerine ihanet ederek hainlik etmişler demektir. Çünkü herhangi bir peygamberin hanımının zina etmesi mümkün değildir. Bu peygamberlik makamına tahsis edilen bir ikramdır.

Kur'ân'da kötü olarak zikredilen o iki kadın hakkında yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: **"Allah, kâfirlere Nuh ve Lut'un karılarını misal gösterdi. Onlar salih kullarımızdan olan iki kulumuzun nikâhı altında idiler. Kocalarına karşı hainlik etliler..."** (Tahrim, 10) Yani kocalarının getirdikleri esasları çiğneyip ona bağlı kalmadılar, demektir. Aslında Araplar hür bir kadının zina etmesini çok yadırgarlardı. İşte bu sebepledir ki Ebu Süfyan'ın karısı Hind bint-i Utbe Rasulullah (sav)'e biat etmeye geldiğinde ona: **"Nelere dair sana biat**

edeyim?" diye sormuş, Rasulullah da kadınların biatini belirten ve içinde kadınların biati ile ilgili altı şart zikredilen şu ayeti ona okumuştur. **"Ey Peygamber! Mümin kadınlar Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleri ile ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda sana karşı gelmemek üzere sana biat etmek için geldiklerinde, onların biatlannı kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphe yoktur ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir."** (Mümtehine, 12) Âyet-i kerimede geçen **"hırsızlık etmemek"** ifadesini Hind: **"Ey Allah'ın Rasulü! Şüphesiz Ebu Süfyan cimri bir adamdır. Ben onun malından çocuklarım için almaktayım"** der. Rasulullah (sav) de: **"Onun malından kendine ve çocuklarına yetecek kadar al"** der. **"Zina işlememek"** ifadesi geçince de

Hind: **"Ey Allah'ın Rasulü! Hiç hür kadın zina eder mi?"** der. Cahiliye Arapları komşu kadınlarına bakmayı büyük bir ayıp kabul etmekteydiler. Cahiliye Arapları'nın yiğitlerinden olan Anter bin Şeddat şöyle der:

Komşum bana göründüğü zaman
Gözlerimi yumuyorum, Evine gizleninceye kadar...

Anter bu ifadesini: **"(Ey Muhammedi) mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini korusunlar. Bu onlar için daha temizdir. Şüphe yok ki, Allah onların ne Yaptıklarından hakkıyla haberdardır. Mü'min kadınlara da söyle, onlar da gözlerini haramdan sakınsınlar ve iffetlerini (zinadan) korusunlar..."** (Nur, 30–31) ayet-i kerimesi nazil olmazdan önce söylemiştir.

Rasulullah Mekke'yi fethetmek istediğinde sahabelerden Hatib bin Ebi Belta Mekke müşriklerine bir mektup göstererek Rasulullah'ın Mekke'yi fethetme hazırlığında olduğunu bildirmek istemişti. O esnada Rasulullah'a vahiy geldi. Rasulullah da Hz. Ali ile Hz. Zübeyr'i çağırıp onlara: Ravdatuhah denilen yerde bir kadın bulacaksınız, o beraberinde Kureyşliler'e bir mektup götürmektedir" dedi. Fiilen bunlar kadını Rasulullah'ın bildirdiği yerde buldular ve Hz. Ali ona: **"Mektubu çıkar ver"** dedi. Kadın: **"Bende mektup yok"** diye cevap verdi. Hz. Ali ona: **"Eğer mektubu çıkartmazsan seni soyar ararız"** dedi. Bunun üzerine kadın: **"Peki, yüzünüzü benden çevirin"** dedi. Kadın mektubu örüğünün içinden çıkarıp Hz. Ali'ye verdi.

Cahiliye döneminde insanlar Kâbe'yi çırılçıplak tavaf ederken bu hallerine bir gerekçe bulmuşlardı. Onlar: **"Biz üzerimize**

giyerek Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerimizle Kâbe'yi tavaf etmeyiz" diyorlardı. Onların içinden maddî imkânı müsait olanlar, muhafazakâr olan ve Ahmes diye adlandırılan Kureyş kabilesinden elbiseler kiralıyor, Kâbe'yi onunla tavaf ediyorlardı. İmkânları olmayanlar ise Allah'a isyan ettiklerinde üzerlerinde bulunan elbiseleri çıkarıp atıyorlar ve Beytullah'ı çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Kadınlar geceleri, erkekler de gündüzleri tavaf ediyorlardı. Kadınlar tavaf sırasında şöyle diyorlardı: "Bugün vücudumun bir bölümü veya tümü görünebilir. Vücudumdan görüneni kimseye helâl etmiyorum.

Hülâsa geçmişteki cahiliye toplulukları bile bugünkünden daha nezih, daha temizdi. Aziz ve celil olan Allah İslâm toplumu içinde bu nezaheti iffeti ve temizliği dilediği için peygamberine şöyle buyurdu:

"Ev Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle, örtülerini üzerlerine örtsünler. Bu, (iffetli olarak) tanınmaları ve eziyet olunmamaları için en uygun olandır. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir." (Ahzab 59)

Âyet-i kerimede geçen ve **"örtülerini üzerlerine örtsünler"** diye tercüme edilen cümle Ubeyd es-Süleymani'ye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: **"Kadınlar yüzlerini örtsünler"** demektir. Ubeyd bir bez parçası almış, onu başına ve yüzüne sarmış, sadece bir gözünü dışarıda bırakmıştır. Yani buradaki örtünmeden maksadın yüzleri örtme olduğunu bildirmek istemiştir.

Ayet-i kerimede: **"Örtünsünler ki tanınmasınlar ve kendilerine sataşılıp eziyet edilmesin"** ifadeleri beyan edilmektedir. Çünkü hür bir kadınla cariyeyi yüzünü örtüp örtmemekle ayırıyorlardı. Yüzünü örten hür,

yüzünü açan cariye sayılıyordu. Hz. Ömer yüzünü örten bir cariye gördüğünde ona sopa atıyor ve: **"Kendini hürlere benzetme"** diyordu.

Peki, hür kadınların yüzleri görüldüğünde onlara nasıl eziyet edilmiş olabilir? Tabii ki onlar sokak soytarıları tarafından çeşitli laflara maruz kalarak eziyet edilirler. Bazı sözleri eğip bükerek konuşanların laf atmaları ile eziyet görmüş olurlar. Peki, kadın yüzünü kapatırsa bu tür insanlar onlara sataşmaz ve söz atmazlar mıydı? Evet, bu böyleydi. Çünkü bunu yaptıkları takdirde öldürülecekleri korkusu vardı. Bu hususta şair şöyle demektedir:

Yüksek bir şerefin uğrunda kan akıtılmadıkça O eziyetten beri olamaz.

Hatta kara sevdaya tutulup âşık oldukları zikredilen insanlarda bile iffetler görülüyordu. Leyla ile Mecnun, Cumeyl ile

Buseyne bunlardandır. Bir defasında Cumeyl, Buseyne'ye: "Bana bir buse ver" der. Buseyne reddeder. Bunun üzerine Cumeyl: **"Allah'a yemin olsun ki eğer kabul etseydin kılıçla boynunu vururdum."** Vallahi bunlar cahil olmalarına rağmen aşka düşüp yanıp tutuşmalarına rağmen yine de günümüz insanından daha temizlerdi. Öyle ki sevgilisini görmese hastalanıyordu. Dağları taşları aşıp onları yollarda gözlemeye koyuluyorlardı. Hayallerini dahi görseler hastalıklarından şifa buluyorlardı. Eh aşk demek, hastalık demektir. Biz böyle bir aşktan Allah'a sığınırız. Böyle bir aşkın başlangıcı irade ile olur ise de sonu refleks haline gelir. Artık kişinin iradesini selb eder. Bu sebeple gençler sizler bu gibi huylardan uzak durun, ilk önce telefon vb. şeylerle konuşur, tatlı sözlere aldanırsınız, daha sonra mektup yazarsınız, nihayetinde sizi yakıp tutuşturduğunu hissettiğiniz acayip bir

hastalığa kapılırsınız ki bunun adına da "aşk" diyorlar. Böylece sen kendin sebep olursun, neticesine de katlanırsın. Her ikisinden doğacak vebal de sana yıkılır.

Bu bakımdan bazı alimler şöyle demişlerdir: Kim aşık olur, aşkını gizler, iffetini korur da bu hal üzerine ölürse o şehit gibidir. Bu ifadenin hadis olduğunu söylemişlerse de alimler bunun uydurma olduğunu söylemişlerdir. Her halükârda insanın böyle bir hastalığa yakalanmaması ve buna götüren sebeplerden uzak durması lâzım gelir. Tâ ki Allah onu bu tür bir hastalığa müptelâ etmesin. Çünkü İslâm toplumu sağlam bir temel üzere kurulmuştur. Bu temelde kadın iffetli ve temiz olacaktır. Şayet bu temele bir yara verilir veya aşındırılacak olursa toplum kökünden yıkılmış olur. İşte bu nedenledir ki İslâm düşmanları İslâm toplumunu kökünden yıkmak istediklerinde ilk önce şunu

araştırdılar**. O zaman İslâm âlemini sevk ve idare eden Türkler'di. Onlar baktılar ki diğer devletleri peşinde sürükleyecek, o elde edildiği takdirde onunla etkilenecek ve kendisine bağlı olan millетlerin yularını elde tutacak en önemli devlet İslâm âleminin siyasette adeta başkenti mahiyetinde olan Türkiye'dir. İlimde başkenti olan Mısır'dır. Bunun üzerine bütün güçleri ile bu iki devletin üzerine yüklendiler. Özellikle kadın meselesini ön plana çıkardılar.** Böylece müslüman kadının iffetini yıktılar. Onu evinden çıkarıp sokağa saldılar. Tâ ki bu sağlam toplum kendilerininki gibi kökünden sarsılsın. Bu hususta şunları yazdılar. **"Bir kadeh şarap, bir de fahişe kadın, Muhammed ümmeti için bin toptan daha etkili."** Evet, bir dansöz kadın şu toplarımızdan daha dehşetli.

Onlar bize şunu telkin ettiler: **"Kadını evden çıkarın, böylece ilerlersiniz. Ondan**

sonra da onları yağmalayın." Hiçbir zaman müslümanlar bir Aişe'nin ve bir Fatıma'nın çıkıp da cadde ve meydanlarda önlerinde dans edip oynayacağını hayal edemiyorlardı. Halta bir İngiliz bile bundan yüz sene önce bir müslüman kadının başını açacağını düşünemiyordu. Buna inanamazdı. Çünkü her şeyden önce kadınların utanma fıtratları bu hâle tersti. Âlemlerin rabbi olan Allah onları utanma ile karışık bir fıtratta yaratmıştır. Zaten kadını erkekten ayıran en belirgin vasıf da onun hayâsıdır. Bu nedenle hadis-i şeriflerde hayâ ile iman yan yana zikredilmiştir. Bunlardan biri kalktığında diğeri onu takip eder.

Humus kenti fethedildikten sonra oraya ait bir kısım kadınlar Hz. Aişe'nin yanına gelirler. Hz. Aişe onlara: **"Hamama giden kadınlar siz misiniz?"** diye sorar. (O zamanlarda her evde özel banyolar yoktu. İnsanlar topluca hamamlara gidiyorlardı).

Kadınlar: **"Evet"** diye cevap verirler. Hz. Aişe onlara: **"Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu işittim: Her hangi bir kadın kocasının evi dışındaki bir yerde elbisesini soyunacak olursa, şüphesiz ki o kendi ile rabbi arasında olan perdeyi yırtmış olur."** (Ebu Davud, Kitabul Hammam, bab: 1; Tirmizi Kitap edeb, bab: 43, İbn Mace Kit. Edeb. bab: 38)

Ne yazık ki bugün kadınlar gidip terzilerin yanında elbise biçtiriyorlar, dış elbiselerini soyunuyorlar ve üzerlerine öyle elbise biçtiriyorlar ki elbiseler tenlerine yapışıp kalıyor. Sanki tencereye kapak kapatıyorsun veya tandırın ağzına hasır örtüyorsun. Şimdi bizlerden birimiz ninelerimize bir milyon dolar da versek ve ona desek ki sen sokağa pantolon veya buluz giyerek çık. Hiç onun bunu kabul etmesi mümkün mü? Hatta: "Bunu evin

içinde giy" desen dahi kabul etmez. Çünkü kadının fıtratı bunu reddeder.

Ürdün İslâmî Hareketi'nin lideri üstad Ebu Macid önceki neslin ahlâkını anlatırken, bize şunlardan bahsetmişti: **"Ninem ölüm yatağındaydı ve bizler çevresine oturmuş, ruhunun çıkmasını bekliyorduk. Rahatlıkla ruhunu teslim etmesi için yakasının düğmesini açtık. Allah'a yemin ediyorum, ölüm anında olan ninem parmaklarını yakasına götürdü ve tekrar yakasını düğmelemeye uğraştı!" Kardeşim, işte fıtrat ve işte haya!**

Hz. Bilal, Şam'dan döndüğünde ezan okumuştu. Ezanını işiten herkes sokağa fırlamıştı. Genç kızlar dahi dışarı çıkmıştı. Bu büyük bir olay olarak kabul edilmişti. Kızın kapıya çıkması! Günümüzdeki yıkımı düşünebiliyor musunuz? Kadının fıtratının nasıl yok edildiğini.

Mısırlı Emine es-Said isimli bayanı Avrupa'ya gönderdiler. Ona Fransa'yı gezdirmişlerdi. Tekrar döndüğünde geminin merdivenlerinde örtüsünü başından çıkardı ve ayaklarının allında tepeleyerek: **"Artık karanlık devir sonsuza kadar bitti!"** dedi. Ve bu kadın hâlâ gazetelerde yazmaya devam ediyor. Bu kadının vazifesi, yaşamın güvenilirliğini yok etmek, aile hayatını ve evi yıkmak! Sinemalar, tiyatrolar inşa etmek... Günümüzde ilmî ödüller âlimlere, yazarlara değil, dansözlere ve fahişelere verilmeye başlandı.

Vallahi bu gibi kadınların Mısır'a zararı Ben Gurion ve Moche Dayan'ın ordularından daha fazla olmuştur. Çünkü İsrail orduları Süveyş Kanalı'nın yanına yaklaşamıyorlardı. Ancak Mısır yöneticilerinin askerlerine: **"Savaşta Allah sizin yanındadır"** demeleri yerine onlara: **"Haydi savaşın, şarkıcı Ümmü Gülsüm sizin**

yanınızdadır, Feyruz savaş meydanındadır, Abdulhalim Hafız buradadır" demelerinden sonra İsrail onları mağlup etti.

Mısır tağutu, Seyyid Kutub'u idam etmezden önce, halkın ona karsı olan sempatisini yok etmek ve halkı ona karşı kışkırtmak için şöyle demişti: **"Seyyid Kutup, Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istiyordu, bunun için idamı hak etmiştir."** Evet, bu yıkım tüm kalplere ve akıllara sirayet etti. Hatta bazı ilim sahiplerine dahi. Doktora diplomasını veren üniversite hocalarına dahi.

Vallahi, doktoramı hazırlamış ve benimle doktora hususunda tartışacak âlimlere arz etmiştim. Şu anda Rabbimin huzurunda bulunan hocalarımdan bir tanesinin odasına girdim. Kapıyı açtığımda hocam Ümmü Gülsüm'ü dinliyordu. Birkaç gün sonra bana doktoramı verecek olan bu zata dedim ki: **"Hocam, şarkı hakkındaki görüşünüz nedir?"** Hoca: **"Fahiş sözler içeren**

şarkılar mekruh ve haramdır. Ancak bu kadın güzel şeyler söylemekte!" dedi.

Onlar bu sebeple güzel sanatlar fakültesi kurdular. Mühendislik fakültesi gibi güzel sanatlar fakültesi de beş yıl. Fakültede resim, müzik ve diğer sanat bölümleri var. Resim bölümünde, iç ve dış elbiseleri tamamen soyulmuş olduğu halde genç bir kızın çırılçıplak resmini çizmekteler. Ahbar gazetesi de bunu yeni bir icat bulmuş gibi neşretmekte: **"İşte Mısır sanatı! İnsan aklının yeni icadı!"** diyerek...

Genç kıza çırılçıplak durduğu bir saat süresince on beş kuruş vermekteler. İç elbiseleri ile durduğu zaman ise saatliğine yedi kuruş vermekteler!

Gerçekten kadının fıtratını yok edip insanlığını öldürdüler, cinsiyetini unutturdular. Bu nedenle üçüncü bir cinsiyet ortaya çıktı; bu nesil ne kadın, ne

de erkek! Vücutları, yaptıkları işe göre şekillenmeye başladı. Hâmile kalmaz oldular. Çünkü bunların göğüs kafesindeki kemikleri ve rahmi taşıyan sahaları daraldı. Böylece cenini yüklenemez hale geldiler.

Doktor Aişe bint-i Şatii şöyle diyor: Avusturya'da profesör olan bir kadın arkadaşımın yanına gittim. Pazar günüydü ve mutfakta bulaşık yıkamaktaydı. Ona: **"Ne yapıyorsun?"** dedim. O: **"İşte bu, fıtrattır"** dedi. Bizler içerisinde bulunduğumuz vazifelere göre değiştik, cisimlerimiz vazifelerimizle birlikte değişti. Kadınların yüzlerinden sakal çıkmaya başladı. Okuyan kızların birçoğunda hal budur. Onlardan çok azı asaletini koruyabilmektedir. Çünkü cisimleri farklı bir gelişim sürecine girmektedir. Aziz ve celil olan yüce Allah onları başka vazifeler için yaratmıştır. Fakat onlar aslî vazifelerinin dışında başka başka

vazifelere atıldıklarından, fıtratlarını bozmuşlardır.

Hilâfetin Kaldırılması ve Türkiye'nin Mahvı

Abdülhamid'lerin, Muhammed Fatih'lerin diyarı olan müslüman Türkiye'de ise durum daha acı ve daha vahimdir. Öyle ki Türkiye'nin başına Mustafa Kemal isimli birini getirdiler. İslâm düşmanları bununla İngiliz askerlerinin Türk ordusunu yararak ve herhangi bir mukavemet görmeksizin yürüyüp Kudüs'ü işgal etmesi hususunda ittifak ettiler. Ve ona şöyle dediler: **"Şayet biz Türkiye'yi mağlup edersek ve ona el koyarsak orayı sana teslim edeceğiz"** Fiilen Türkiye'ye birçok komedileri oynattıktan sonra Mustafa Kemal'e terk ettiler. Osmanlı Devleti'ni mağlup eden müttefik devletler 1923'te İsviçre'de Lozan Antlaşması'nda İslâmbol'u tekrar Mustafa Kemal'e vermeleri

için ona dört şartı kabul ettirdiler. (Bugün İslâmbol'a İstanbul denilmektedir. Hâlbuki onun aslı İslâmbol'dur. Fakat batılı ülkeler İslâm'a karşı kin beslediklerinden İslâm adının anılmasına tahammül edememektedirler. Bu sebeple İslâmbol'un adı değiştirilip İstanbul yapılmıştır. İşte Halid el-İstanbuli'nin asıl adı da Halid el-İslâmbuli'dir.) Müttefiklerin ileri sürdükleri dört şart ise şunlardı:

1. Hilafet kaldırılacak,

2. İslâmî şiarlar ve kadınların örtünmesine karşı savaşılacak

3. Hilafet'in tekrar ihyası için bütün çalışmalara karşı savaş açılacak,

4. Şeriat kaldırılıp yerine batılı ülkelerin kanunları getirilecek.

Maalesef Mustafa Kemal bu şartları kabullendi. Ondan sonra ona Türkiye'yi teslim ettiler. O da planı uygulamaya

başladı, Hilâfet'i kaldırıp cumhuriyeti ilân etti, köpeklerini sokaklara saldı, iffetli kadınların elbiselerini yırttırdı, erkeklerin İslâmî kıyafetlerini yasakladı. Öyle ki caddelerde takke giyenler bile mahkemelere sevk edildi. Türkiye'de İslâm'ı çağrıştıran elbiselerin giyilmesi suç sayılıp, ayıplandı. Bu mesele böyle devam etti. Öyle ki bugün başörtüleri ile üniversiteye giden kızların başörtüleri yasaklandı. Bu mesele o kadar ileri gitti ki, millet meclisini ve cumhurbaşkanını meşgul etti.

Millet meclisi bile peruğun dahi Türk Anayasası'na ters olduğuna karar verdi. Böylece Türkiyeli bir kız ya başını açacak yahut da üniversite tahsilinden mahrum kalmış olacak. Müslüman kızları, üniversitelerden uzaklaştırdılar.

Şu an sizler İstanbul'a gittiğinizde oradaki kadınların bir müslüman kadın mı, yoksa Avrupalı kadın mı olduğunu fark

edemezsiniz. İsviçreli veya Fransalı bir kadın ile Türkiyeli bir kadının artık hiçbir farkı kalmamış.

Meselâ bir dönemde İlahiyat Fakültesi'nde Hatice Babacan adlı bir kız öğrenci başına geçirdiği bir türbanla gelir. Bunun üzerine üniversite meclisi toplanıp kızın başına koyduğu bu türbanın devletin anayasasına muhalif olduğunu kararlaştırır. Ve davayı Milli Eğitim Bakanlığı'na havale eder. Türban davasını Milli Eğilim Bakanlığı'ndan Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığına havale ederler. Bakanlar Kurulu toplanarak kız öğrencinin başına taktığı bu türbanın devletin anayasasına ters olduğuna karar vererek ya türbanın çıkartılması ya da fakülteden ayrılması gerektiği ifade edilir. Ancak kız öğrenci bu hususları kabul etmeyerek üniversiteden ayrılır.

Gerçekten, bir toplum öz benliğinden ve fıtratından uzaklaştırılıp yok edildiği takdirde o toplumu tekrar İslâm'a döndürmeniz çok zordur.

İslâm Devleti'nin Kurulması İçin En Elverişli Yer Afganistan'dır!

İslâm toplumlarına baktığım zaman İslâm devletinin kurulmasına en müsait yerin Afganistan olduğunu gördüm. Çünkü Afgan kadını gibisini hiç görmedim. Memleketinden kovulmasına, birçok acı ve sıkıntılara maruz kalmasına rağmen babasının, çocuğunun kaybolmasına, yuvasının yıkılmasına, peçesini koruyacak hiçbir kimsenin kalmamasına rağmen, özbenliğini kaybetmemiştir. Asaletinden ayrılmamıştır.

Maldiv'in İslâm devleti olduğu, başkanının el-Ezher Üniversitesi mezunu Memun Abdu'l-Kayyum olduğu söyleniyor.

Bir konferans sebebiyle Maldiv'e oraya gittim. Devletin bakanları ve başbakanlık çoğunluğu Ezher ve Suud Şeriat Fakülteleri mezunu idi. Maldiv'de örtülü bir kadın görmeyi çok temenni ettim. Ancak bir tek kadını dahi başörtülü olarak görmedim. Kadın, şiddetli dalgaların çarpıştığı denizde toplumu taşıyan bir gemi gibidir. Gemi harap olduğu zaman, yolcuların tamamı boğulur. Ben orada İslâm'ı birkaç kalıntı dışında görmekten ümidim kesilmiş olarak döndüm. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki kadınlar, Avrupa ve Amerika'ya gittiklerinde değişiyorlarsa da yine bazı asaletlerini muhafaza etmektedirler. Sözgelimi bazı kadınlar uçağa biner binmez başörtüsünü çıkarsalar da elhamdülillah birçoğu asaletini kaybetmemiştir. Afgan kadınlarından sonra en fazla asaletine bağlı olan kadınlar Yemen kadınlarıdır. Daha sonra da Arap

Yarımadası'ndaki kadınlar gelir. Bunlar asaletlerini ve İslâmî şahsiyetlerini, hayâlarını kaybetmemişlerdir. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki zevk ü sefa kadınların kemiklerine işlemeye ve toplumun temeline sızmaya başlamış ise de yine bu kadınlar haşmet ve hayâlarını korumaktadırlar. Yüce Allah'tan onları, evlerinde dahi fesada uğratan Arap Yarımadası'ndaki uşak yönetimlerden kurtarmasını niyaz ederiz.

Asalet ve hayâsını kaybetmeyerek toplumun sert temelini meydana getirmeye devam eden Afgan kadınları ve sertliğini kaybetmeyen Afgan erkekleri risaleti taşımaya, İslâm davasını üstlenmeye en lâyık ve en yakın olan insanlardır. Çünkü risalet ve prensipler cinsel bataklıkta boğulmuş toplumlar tarafından taşınamaz. Nefsini cinsel iğrençlik ve bataklıklarda kaybeden bir millet, fazileti nasıl taşıyabilir? Çocukları Amerika'ya, Avrupa'ya, Los

Angeles'e, dünya spor müsabakalarını izlemeye gittiklerinde aileleri onlara dua etmekte, onlardan razı olmaktalar ve: **"Al şu dolarları da orada harca"** demektedirler! Ancak çocukları, Afganistan'a Allah yolunda cihad etmeye geldiklerinde ise peşine takılmakta ve onu alıkoymaya, ona öfkelenmeye, beddua etmeye başlamaktadırlar.

Güvendiğim bir kısım arkadaşların bana anlattığına göre Suud uyruklu Ebu'l-Velid Muhammed Münir el-Uteybi (Allah ona rahmet eylesin) Ramazan bayramında Caci bölgesinde şehid olunca yaşlı babası gidip oğlunun şehid edildiğini ve kandırılıp Afganistan'a götürüldüğünü ilgililere şikâyet etmiştir. Aslında bu zat önce kaderci aza gösterdi, oğlunun şehid düştüğünü kabullendi, aziz ve celil olan Allah'a hamd etti. Ne var ki çevresinde bulunanlar devamlı bunu dürtüklediler. Onu

öfkelendirdiler ve ona: Git Emir Muhammed Ali'ye bu hocaların ve mollaların senin çocuğunu alıp Afganistan'a götürdüklerini ve öldürdüklerini şikâyet et, dediler. Böylece onu kralın basın-yayın müşavirliğine gönderdiler.

Bu adam kralın sözcüsüne: **"Efendim, Allah sana uzun ömürler versin"** dedi. O da: **"Buyur, konuş"** dedi. Bu adam ona: **"Ben filanım, oğlumu alıp Afganistan'a götürdüler ve onu gönüllü askerler orada öldürdüler."** Kralın sözcüsü Prens Muhammed ise, o gün Bangok'tan gelen bir uçağın Suud vatandaşı olan yedi ölü taşıdığını okumuş, kafası dönmüştü. Bürosunun müdürüne dedi ki: **"Şu dosyalan getir."** Açıp dosyaları okudu. Filan uyuşturucu alarak ölmüş; filanı yakaladık, esrar kaçakçılığı yapan biri, elimizden kaçarken öldü; filan Bangok'tan ölü olarak getirildi. Bugün de Bangok'tan yedi ölü getirildi.

Bunları okuduktan sonra oğlundan şikâyetçi olan ihtiyara: **"Söyle bana, oğlunun Afganistan'da ölmesi mi senin için daha şereflidir, yoksa Bangok'ta ölmesi mi? Haydi kalk ve git. Yüzünü görmek istemiyorum!"**

Tabii ki akıllı bir insan uyuşturucular alarak veya meyhanelerde içip sarhoş olarak ölen bir kişi ile izzet ve şeref meydanlarında, cihad ve savaş alanlarında ölen oğlunu bir tutmaz. Vallahi cihad alanlarında ölmek dünyada da bir şereftir, ahirette de. Dünyada da izzettir, ahirette de.

Hülasa, bütün güçlerini kadınların iffetini bozmaya teksif ettiler. Eğitim metotları ile ekini ve nesli yıktılar. Çıplak sinemalarla ve sapık filmlerle soyu sopu yakıp yıktılar.

Türkiye'de, 1952 yılına kadar idareyi elinde tutan ve inkılâbın projesini çizen yahudi Haham Hayim Naum'dur. Hilâfet'in

kaldırılmasının kararlaştırıldığı **Lozan Antlaşması'nda Mustafa Kemal'i temsilen giden şahıs da yine bu Hayim Naum'dur.** Hayim Naum bu antlaşmadan Türkiye'ye döndüğü zaman şu gibi afişler asılmıştı: **"Üstad, tek adam, filozof vb."** Bütün bunlar Yahudi Hahamı Hayim Naum'u karşılamak içindi. Hatta şu an bile Türkiye'deki basın yahudilerin elindedir.

Mustafa Kemal, Halide Edip (Adıvar) ismindeki bir fahişeyi sırf güzelliğinden ve Mustafa Kemal'in kendisine sevgisinden dolayı Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Mustafa Kemal savaş sırasında onu yanında istiyordu ve kadın varınca da: **"Sen şu an yanıma gelince ben zafere ulaşacağımı garanti ettim"** diyordu. İşte Mustafa Kemal bu kadını Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı.

Yahudi Hahamı Hay im Naum Türkiye'yi yok ettiğine emin olduktan sonra yahudiler ona Mısır'a gitmesini emrettiler. Bu defa o

Mısır'a gitti ve oradaki devrimcileri yetiştirdi. Mısır'ın meşhur yazarlarından Akkad, Hayim Naum'la görüşmüyordu. Bu nedenle ona herhangi bir ilim dalının ödülü verilmiyordu. Bir gün Akkad, Hayim Naum ile görüştü. Hemen ertesi gün Abdunnasır ilim ödülünün ona verileceğini ilan etti.

Evet, evlerimizi yahudiler yakıp yıkıyorlar. Ne ile mi? Ellerinde bulundurdukları basın-yayın yolu ile medya aracılığı ile çıplak resimlerle, cinsel filmlerle. Her eve giren ve çıplak resimleri basmayı bir maharet sayan ahlâksız dergilerle.

Âyet-i kerimeye dönelim. Yüce Mevlâ: **"Sizin içinizden bir peygamber geldi. Sizin sıkıntıya düşmeniz onu üzer."** Evet, ümmetinin çile çekmesi Rasulullah'ı üzer ve onu sıkıntıya sokar. Ümmetinin başına Rabbine isyan etmeleri yüzünden belâların, felâketlerin, mal ve can eksikliklerinin gelmesi onu rahatsız eder. Batılı devletlere

giden insan Rasulullah'ın önemini iyice anlar. Hiçbir beşerin veya hiçbir toplumun insanlık özelliklerini Rasulullah'a uymaksızın muhafaza etmesi mümkün değildir.

Meselâ sen kendilerine topluma manevi ruh verme vazifesi yüklenen merkezlere git. Kiliselere gir. Görürsün ki artık oralar fuhuş yuvalan, hatta eşcinsel merkezleri. Yahudiler insanların şehevî arzularını ve nefislerini kışkırtacak her şeyi yapıp insanların içine salmışlar. Bakıyorsun ki Amerikalı bir insanın yüzünü kapatıp televizyona çıkarıyorlar. Tabii ki buradaki televizyonlar çeşitli şirketlere ait. Sözgelimi ABC gibi. Amerikalı adam televizyonda başlıyor itiraflara: **"Ben kızımla fuhuş işliyorum, çünkü ben kızımla fuhuş işlemeyi daha zevkli ve daha hoş buluyorum"** diyor. Evet, bunu Amerika televizyonunda görüyorsun. Tek anlamı ile yıkıcı bir hareket.

Yahudiler Freud, Durkheim, Darwin ve Marx gibi insanları ortaya çıkarttılar. Bunların hepsi de inançsızlığı yaymak, milletleri yaratıcısından koparmak, değer ölçüleri ve prensiplerini yok etmek için çalıştılar. Meselâ Freud'un psikolojideki görüşleri bizim üniversitelerimizin eğitim, sosyoloji ve psikoloji fakültelerinde okutulmaktadır. Ben onun psikoloji hakkındaki bilgilerini üfürükler (atmasyon sözler) diye isimlendiriyorum. Freud şöyle diyor: "Dünyadaki tüm sorunlar cinsel kompleksten kaynaklanmaktadır. Bu kompleksten kurtulabilmeleri için gençlere cinsel serbestlik tanınmalıdır. Freud psikolojisi, Olkitra psikolojisi çocuklarımıza ilimmiş gibi öğretilmekte! Freud diyor ki: **"Küçük çocukta Odib kompleksi oluşmakta. Nasıl mı? Çocuk annesinden cinsel (Freud'un tasvir ettiği bu çocuk bir yaşındadır) olarak tat almak ister. Karşısında baba diye isimlendirilen şahsı**

engel olarak bulmaktadır. Bu sebeple çocukla babası arasında Odib kompleksi meydana gelmektedir. Aynı şekilde babası ile cinsel yönden tat almak isteyen kız çocuğu, annesini, babası ile kendisi arasında ürkütücü bir cadı olarak bulmaktadır. Bu bakımdan kız çocuğunda da Olkitra kompleksi oluşmaktadır."
Freud'un bu görüşleri üniversitelerimizde ders olarak okutulmaktadır. Ve bunların ders olarak okutulabilmesi için senden ve diğer vatandaşlardan vergiler alınmaktadır. Alınan mal ve bina vergileri üniversite yapımında ve üniversite hocalarının tutulmasında kullanılmaktadır. Bu hocalar yahudi veya hristiyan ya da Arap yahudilerinden meydana gelmektedir. İlim adı verilen bu sapıklıklar senden alınan vergilerle ders olarak yine senin evlâtlarına okutulmaktadır.

Freud kitabının bir başka yerinde de şöyle demektedir: "Anne nedir? Annenin oluşumunu biliyor musunuz? Yeryüzünde kurulan ilk ailede çocuklar anneleri ile cinsel ilişkide bulunmak istediler, ancak anneleri ile anlaşamadılar. Önce babalarını kendileri ile anneleri arasında engel olarak buldular. Bu sebeple babalarını öldürdüler. Babalarını öldürdükten sonra anneleri ile cinsel birleşmede bulunma konusunda kendi aralarında anlaşamadılar ve sonunda: "Annenin saygınlığı üzerine anlaşalım" dediler. Annenin saygınlığı işte bu şekilde ilim olarak ortaya çıktı!"

Bu safsatalar üniversitelerde ilim (!) olarak okutulmaktadır. Batıyı gören insanlar batıdaki kadının halini bilirler. Kardeşlerimizden biri Amerikalı bir kadınla evlendi. Daha sonra bize ziyarete geldiler. Babam ve annem evde idi. Babam oğluna: "Şunu getir, çay hazırla" vb. emirlerde

bulunuyordu. Amerikalı kadın buna oldukça şaşırmıştı. Şaşkınlığını daha fazla gizleyemeyerek: "Sizler çocuklarınıza nasıl tahakküm edebilmektesiniz? Bizde yaşlanan anne babayı çocuklar darülacezeye (sığınma evlerine) atmaktadırlar. Bunlar size nasıl bu derece saygı gösterip itaat edebiliyorlar?" dedi. Bizimkiler, Amerikalı kadına! "İşte İslâm budur, cennete ancak bu yollarla ulaşılır" dediler. Amerikalı kadın hayretler içinde kalmıştı. Babamın yaşı 87, annemin yaşı ise 85 idi. Evde evlâtları onlara nasıl itaat edebiliyordu? Hanımım anneme, babama nasıl itaat edebiliyordu? Tüm bunlar nasıl olabiliyordu? Amerikalı kadın oldukça şaşırmış ve şaşkınlığını gizleyememişti. Çünkü kendisi annesinden ve ninesinden tam bir yıl boyunca uzakta kalmasına rağmen, bir defa dahi ziyaretlerine gitmemişti. Yolda babasını

gördüğünde, selâm vermek için dahi arabasını durdurmamıştı.

Bir defasında trafik işaretlerinde iki araba yan yana durmuştu. Arabanın birisi babaya, diğeri de oğluna aitti. Babası arabada oğlunu görünce kendi arabasını oğlunun arabasının yanma durdurmuştu. Oğlunun kendisini görerek arabadan inmesini ve kendisine bir selâm vermesini ümit ediyordu! Ancak oğlu kendisini gördüğünde arabadan inip selâm vermek yerine: **"Bay bay"** diyerek yoluna devam etti. Babası dona kalmıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kendisine neden ağladığını soran arkadaşına: **"Bana bay bay diyen bu oğlumu beş yıldan beri görmemiştim, ilk defa şu anda gördüm, ancak durup bana bir selâm dahi vermedi"** der. Batılılar bu sebeple 21 Nisan gününü anneler günü ilan ettiler. "Yılda bir gün anneleri ziyaret edelim, onlara bir paket çiçek alalım ve bu

seneden gelecek seneye kadar sus diyelim" dediler. Anneler gününü nerede bulmaktayız? Gece gündüz anne ve babasıyla yüz yüze yaşayan köylerimizde. Köylerimize kadar anneler günü girmiş... Zavallılar... Taklitçiler... Burada söz konusu edilen taklit İmam Ebu Hanife'nin, İmam Şafi'nin taklidi gibi değildir.

Buradaki taklit maymunların taklididir. Çünkü maymunlar gördükleri her şeyi taklit etmeye çalışırlar. İşte bu bakımdan Avrupalı bir kız müslüman olur da İslâm'ı güzelce yaşamak ister ve müslüman bir erkek ile evlenirse, artık bir daha ondan ayrılmaya tahammül edemez. Çünkü tamamen kendisini kaybetmiş iken kendisine dünyayı gösteren bir koca bulmuştur.

Amerika'da doktora yapan bir kardeş bana şunu anlattı: "Ben yaşlı bir hanımın yanında kalıyordum. Sabahleyin çıktığımda good morning (günaydın) diyordum,

akşamleyin geldiğimde de good evening (iyi akşamlar) diyordum. Kadının ömrü yetmiş sene idi. İki veya üç gün sonra kadın beni çağırdı. Bana: **"Ne kadar aylık istiyorsun"** dedi. **"Niçin soruyorsun?"** dedim. O da: **"Çünkü sen benimle selâmlaşıyorsun, ben sana güzel bir insanın sesini duyduğum için maaş vermek istiyorum"** dedi. İşte batılıların köpeklere bu kadar ilgi göstermeleri, birbirlerine olan şefkat ve merhamet yokluğundan kaynaklanmaktadır. Bakarsın ki Avrupalı şöyle diyor: **"Bütün insanlar bana ihanet ettiler. Beni yalnız bıraktılar. Benim yanımda sadece vefakâr olan şu köpeğim kaldı. Bu köpek benim evlâtlarımdan daha üstün. Çünkü beni teselli eden sadece bu köpek kaldı."**

Bakarsın ki birçok yaşlı insan yaşadıkları evlerde ölüyorlar, kimsenin onlardan haberi olmuyor. Ta ki kokuşup kokuları her tarafa

yayılıncaya kadar. Bu takdirde belediyeye haber verirler: **"Bu apartmanda bir erkek veya bir kadın ölmüş, gelin onu alın ve bir tarafa atın"** derler. Düşünebilir misiniz, Amerika Cumhurbaşkanı Johnson'ın annesi çiftlikte öldü, kimse onun öldüğünü bilmiyordu. Ancak Johnson'un köpeği onu ortaya çıkardı. Evet, bu adam Birleşik Devletler'in cumhurbaşkanı...

Hülâsa, bu toplumlar tamamen çökmüş toplumlardır. Bizim en önemli iki sıfatımız vardır. Bu, haya ve cömertliktir. Bu iki sıfat Avrupa ve Amerika toplumunda yok olmuştur.

Bir defasında annesi ile tartışarak ağlayan bir kız gördüm. Ne olduğunu sordum. Annesi: "Bu benim kızımdır. Evimi 100 dolara kiralamak istiyor, fakat başka bir genç 150 dolar kira teklif etti ve ben evimi 150 doları kabul eden gence verdim. Kızım bu sebeple benimle tartışmaktadır" dedi.

Batı ve Amerika toplumu gerçekten kokuşmuş bir toplumdur.

Bir defasında bir Arap (aslında Araplar cömerttir) Amerikalı birini evine davet etmiş. Ona et vb. şeylerden öğlen yemeği hazırlamış. Amerikalı, Arabın evinde yiyip içerek ve sohbet ederek iki saat geçirmiş. Sonra vedalaşıp dışarı çıkmış. Oraya bir kart bırakmış. Arap o kartı okumuş. Bir de ne görsün, üzerine şöyle yazılı: "Senin evinde iki saat kaldım. Benim bir saat ücretim 20 dolar. Lütfen kırk dolarımı bana öde!"

İşte bu toplumun ne kadar menfaatçi, egoist, çıkarcı ve kokuşmuş bir toplum olduğunu ölçmek için bu örnekler yeter. Ne yazık ki demirlerin çınlaması, çeliklerin ses çıkarmaları ve uçakların gürültüsü yıkılmış olan bu toplumun kusurlarını örtüyor. Astronomi, atom vb. şeyler bunlara dikkatleri çekiyor. Yoksa Amerika imiş, Varşova Paktı imiş, NATO imiş, Pasifik Paktı

imiş, bütün bunlar bir takım isimler olup çöplük haline dönüşmüş toplumlarının kusurlarını örtmekteler. Bu topluluklar adeta bir çöplük, üzerlerinde ise birkaç parça altınlar konularak yaldızlı gösterilmektedir.

Arkadaşlar! Allah'ın dinine bağlı olduğunuza dair Allah'a hamd edin, müslüman olduğunuza dair Allah'a hamd edin.

Yusuf el Azim diyor ki: "Amerika'daydım. Eşimle birlikte taksiye bindim. Taksi şoförü kadındı. Ona: **"Niçin şoförlük yapıyorsun?"** dedim. Kadın: **"Nasıl yaşayayım?"** dedi. Ben: **"Kocan yok mu?"** dedim. Kadın: **"Kocam olsa dahi bana para verir mi?"** dedi. Ben: **"Evet, işte bu benim hanımımdır, benim bulunduğum okulda öğretmendir, onun maaşını ben vermekteyim. Eşim maaşını biriktirmekte, buna karşılık tüm ihtiyaçlarını ben karşılamaktayım."** Kadın: **"Bu mümkün değildir"** dedi. Ben: **"Buyurun,**

hanımımla konuşun isterseniz" dedim. Kadın: **"Yeryüzünde böyle bir şey var mı?"** dedi. Ben: **"Evet, vardır"** dedim. Batı ve doğu dünyası işte böyle... Rusya'nın halini ise hiç sormayın. Rusya'da yokluk ve zillet vardır.

"Ey insanlar! Şüphesiz size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O size son derece düşkündür. Mü'minlere karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir. Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben yalnız O'na güvendim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 128–129)

Bütün beşeriyetin Rasulullah'a muhtaç olduğunu daha önce belirtmiştik. Beşeriyet ancak Allah Rasulü (sav)'in yoluna tabi olduğu zaman rahata kavuşur, huzur bulur. Bunun dışında beşeriyetin rahata kavuşup, huzur bulması mümkün değildir. Çünkü Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu kanunlar

kendi nefsinden uydurduğu şeyler değildir, bilakis âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın kalındandır. Çünkü aziz ve celil olan yüce Allah adildir, hikmet ve hüküm sahibidir. Yüce Allah tüm zamanlardaki sorun ve davaların çare ve çözümünü Kitab'ında belirtmiştir. Yüce Allah'ın şanı yücedir, her şeyi bilendir, alimdir, adil olandır. Yüce Allah hükmünde zulmetmez. İşte bu sebeple tüm beşeriyetin yüce Allah'ın hükmüne tabi olması zaruridir. Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu yüce Allah'ın hükümlerine tabi olmadığı takdirde beşeriyet, bedbahtlığa, çaresizliğe ve helake sürüklenecektir. Beşeriyet yüce Allah'ın hükümlerine dünyada tabi olmadığı taktirde ahirette de yorulacak ve sıkıntılara maruz kalacaktır. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Onlara (Adem ile Havva'ya) şöyle buyurmuştu: Hepiniz cennetten inin. Bundan böyle artık birbirinize düşmansınız. Ben'den

size bir hidayet elbette gelecektir. Kim Benim hidayetime uyarsa ne sapıtır, ne de bedbaht olur. Kim de Ben'i anmaktan yüz çevirirse, onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet gününde ise, onu kör olarak haşr ederiz." (Taha, 123–124)

Rasulullah (sav)'e tabi olan mutlu olur, rahat eder; zekâsıyla, ruhuyla, bedeniyle güven içerisinde olur; sapıtmaz ve bedbaht olmaz. Tüm bunlar şeriatın tatbik edilmesine bağlıdır. Hatta yardım, zafer, yağmurun inmesi, rızık ve zekât dahi aziz ve celil olan yüce Allah'a itaate bağlıdır. Hatta İmam Şafii (ra) ezberleme gücünün zayıflığını hocası Vekia şikâyet ettiğinde Vekia ona günah işlememesini tavsiye etmiş, çünkü günah işleyenin kalbine ilâhî nur girmeyeceğini ve dolayısıyla ilimden nasibini alamayacağını bildirmiştir. İşte İmam Şafii bu hususu dile getirerek bir şiirinde şöyle diyor:

Ben Vekia'ya ezberimin kötülüğünü şikâyet ettim. O da beni günah işlemeyi terk etmeye irşat etti. Bana bildirdi ki: İlim bir nurdur. Allah'ın nuru ise günahkârlara nasip olmaz.

İmam Malik, İmam Şafii'ye şöyle der: **"Ey genç, şüphesiz ben yüce Allah'ın senin kalbine nurunu yerleştirdiğini görüyorum. Bu nuru, kalbi karartan günahlarla söndürme."** Zafer de, yenilgi de günahlarla ve yüce Allah'a itaatla bağlantılıdır...

"(Savaş için) iki ordunun karşılaştığı gün içinizden yüz çevirip gidenler, şüphesiz irtikâp ettikleri bir takım şeyler dolayısıyla şeytanın yoldan çıkarmak istediği kimselerdir. Bununla beraber Allah, onları yine de bağışlamıştır. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcı çok şefkatlidir." (Âl-i İmran, 155) Yenilginin sebepleri günahları idi...

Rızık da yüce Allah'a itaat ve isyan ile ilgilidir. **"Şayet o ülke halkı, iman etseler ve (gelecek azaptan) sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık..."** (Araf, 96)

Allah'a İtaat Vücuda Güç ve Kuvvet Kazandırır!

Güç ve kuvvet de yüce Allah'a itaat ya da isyan ile alâkalıdır. **"Ey kavmim! Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra da O'na tevbe edin ki, üzerinize bol bol yağmur göndersin ve kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkârlar olarak yüz çevirmeyin."** (Hud, 52)

İbnü'l-Kayyım el-Cevzî şöyle demektedir: **"Azalan yüce Allah'a itaatte kullanmak, onlara kuvvet verir. Azalan Allah'a isyanda kullanmak ise onları zayıflatıp dermansızlaştırır."** İbnü'l-Kayyım el-Cevzî bu konuyu kitabında: "el-Himâyetü

mine'l-A'dâ" (Düşmanlardan Korunmak) başlığı altında incelemiştir. Bu konuya daha önce değinmiştik. Mü'min, Allah'a itaat ettiği zaman her şeyiyle O'na itaat eder. Hatta cinler ve diğer insanlar Allah'a itaat eden müminden çekinirler, korkarlar.

Hülasa, kim Allah'a itaat ederse, Allah'ın yarattığı her şey de ona itaat eder. Ben daha önce size anlatmıştım. Kuzey Afrika'nın Talihlerinden olan Ukbe bin Nafi sık bir ormanın içinde Kayravan şehrini yapmak istediğinde iki rekât namaz kılmış ve şöyle seslenmiştir: **"Ey yırtıcı vahşi hayvanlar, ey zehirleyici haşeratlar, biz Muhammed'in ordusuyuz! Bu yere yerleşmek istiyoruz. Haydi, buradan çıkın."** Birkaç dakika geçmeden bütün vahşi hayvanlar yavrularım da sırtlanarak ormanı terk etmişlerdir. Evet, Allah'a itaat edene her şey itaat eder.

İslâm ordusu Irak'ta iken bir sahabe (sahabeler Farsça'yı, Rumca'yı ve Süryanice'yi öğrenmemişlerdi) Farsça konuşur. Bunun üzerine ateşperest Farisîler kaçışmaya başlarlar. Kaçan Farisîler'e sahabeler yetişir ve onları yakaladıklarında? **"Niçin kaçtınız?"** diye sorarlar. Farisîler: **"Arkadaşınız, sizlerin buraya bizi yemek için geldiğinizi söyledi"** derler. Farisîler'e bu sözü söyleyen sahabeye ne dediği sorulunca o: **"Ben böyle bir şey söylemedim, bilmiyorum"** der. Melekler onun lisanı ile onun suretine girerek konuşmuşlardır. Aynı şekilde bazı insanlar da şeytanın dili ile konuşurlar. Kızdığı zaman şeytanlar ona hükmeder. Bu nedenle sinirlenen ve kızan insanın abdest alması ve şeytanı bu suretle kovması müstehaptır. Çünkü şeytanı ancak abdest suyu söndürür.

Allah'a itaat... Vallahi kardeşler! Ben beşeriyete şaşıyorum, nasıl yaşayabiliyorlar?

Şu anda bir Amerikalı, bir sorunla karşı karşıya kaldığında ne yapıyor? Kiliseye mi gidiyor? Hayır, çünkü yıllar önce orayı terk etti. Allah'a mı sığınıyor? Hayır, çünkü yahudiler: **"Hristiyanların kalplerinden Allah fikir ve inancını söküp çıkaracağız ve onun yerine hesap rakamlarını yerleştireceğiz!"** dediler. Ve bunu da başardılar. Hiçbir Amerikalının geceleyin kalkıp aziz ve celil olan yüce Allah'a dualarda bulunduğunu gördünüz mü? Seherlerde Allah'a sığındığını gördünüz mü? Peki, o halde bu insanlar, sorunlara karşı, sıkıntılara karşı ne yapmaktalar? Bunlar, çözemedikleri büyük problem ve sıkıntılar karşısında tek çare olarak **"intihar"** ı seçmekteler. Bu dünyada intihar edebilmekteler, ancak ahirette yüce Mevlâ'nın Kur'ân'da beyan ettiği şu duruma mecbur kalacaklardır:

"İnkâr edenlere de cehennem ateşi vardır. Onlara ne ölüp kurtulsunlar diye

ölümle hükmedilir ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri biz işte böyle cezalandırırız." (Fatır, 36)

Evet, bir Amerikalı çözemeyeceği bir problemle karşılaştığında, derdini giderecek bir merci bulamadığından ve sırtını dayayacağı bir makama sığınamadığından dünyanın acılarından kurtulmak için intihara başvurur. Fakat ahirette ise sonsuz bir hayat vardır. Cehennemdeki acı ve azapları hafiflemeyecektir. Çünkü ahirette ölüm sona erecektir. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: **"Kıyamet gününde ölüm beyaz bir koç şeklinde getirilecek ve boğazlanacaktır. Cennetliklere: Ey cennetlikler! Burada ebedî kalacaksınız, size artık ölüm yoktur. Cehennemliklere de: Ey cehennemlikler! Burada artık ebedi kalacaksınız, size ölüm yoktur denilecektir. İşte bu sebeple cehennemlikler ölüp kurtulmalarına dair**

hüküm verilmesini isteyecekler ve: "Ey cehennem zebanisi! Rabbin bize yok olma hükmünü versin, diye sesleneceklerdir:" (Zuhruf, 77) A'meş diyor ki: **"Bana rivayet edildiğine göre Cehennem Zebanisi Malik onlara bin sene sonra şu cevabı verecektir: "Sizler burada kalıcısınız."** (Zuhruf, 77)

Aslında cehennemlikler altı defa yardım isteyecekler ve onlar şu ayette belirtildiği gibi ilk isteklerini şöyle sunacaklardır: **"Ey Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün ve iki defa da dirilttin. Artık bizler günahlarımızı itiraf ettik. Bizim için bir kurtuluş yolu var mı?"** (Gâfir, 11) Bunların bu sorularına bin yıl sonra ayette belirtilen şu cevap verilecektir:

"Sizin böyle oluşunuzun sebebi şudur: Yalnız Allah'a çağırıldığınız zaman siz inkâr ettiniz. O'na ortak koşulduğunda ise iman ettiniz. Şu an hüküm yüce ve büyük olan Allah'a aittir." (Gâfir, 12)

Cehennemlikler ateşe atıldıktan sonra ise şu ayette belirtildiği şekilde sesleneceklerdir: **"Cehennemde olanlar cehennem zebanilerine diyecekler ki: Rabbine yalvar da bir gün olsun bizden azabı hafifletsin."** (Gâfir, 49) Bunlara bin yıl sonra şu cevap verilecektir: **"Size apaçık delillerle peygamberlerimiz gelmemiş miydi? Onlar da: Evet, gelmişti, diyecekler. Bu defa onlara: Yalvarıp durun, kâfirlerin yalvarıp dua etmeleri boş şeyden başka bir şey değildir"** (Gâfir, 50) denilmektedir. Cehennemliklerin en son seslenişleri ise şu ayetlerde belirtilmektedir:

"Ey Rabbimiz! Bizim bedbahtlığımız bize galip geldi. Sapan bir kavim olduk. Ey Rabbimiz! Sen bizi bu cehennemden çıkar. Eğer tekrar aynı şeyleri yaparsak o takdirde bizler zalimlerden oluruz. Allah ise onlara şu cevabı verecektir: Susun, olduğunuz yerde kalın, konuşmayın." (Müminun, 106–108)

İşte, bu ayetten sonra artık cehennemlikler ümitlerini keserler. Bütün ağlamaları neticesinde gözyaşları kuruyacak, gözlerinden kanlar akmaya başlayacaktır. Öyle ki bu kanların üzerinde gemiler seyrettirilecek olsa seyredebilir olacaktır.

Vallahi kâfir ve facirlerin dünyada da ahirette de işleri zor. Onların bütün hayatları musibetlerle dolu. Bizim başımıza geceleyin bir musibet gelse, kalkıp aziz ve celil olan Rabbimize: Ya Rab, sen bu musibeti başımızdan kaldır, ya Rab sen bunu hafiflet, ey Allah'ım sen bizi bütün keder ve sıkıntılardan kurtar! Darlıklardan çıkış yolu nasib et" şeklinde dualar eder, yalvarırız.

Amerikalı ve İngiltereli biri ne yapacaktır, nereye gidecektir? Bu nedenle bunların problemleri üst üste yığılıyor, kendilerinde kompleksler, psikolojik taşkınlıklar meydana getiriyor. Tabii ki

Allah'a ve Rasulüne karşı savaş açanların akıbeti böyle olacaktır. Nitekim bu hususta Mücadele Suresi'nde şöyle buyrulmuştur:

"Allah ve Rasulü"ne karşı gelmekte ısrar edenler kendilerinden öncekiler nasıl rezil olduysa öyle rezil olurlar. Şüphesiz Biz apaçık ay t! er indirdik. Kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Mücadele, 5)

Zillet ve komplekslerini bastırma, hayatlarının bir parçası olmuştur. Bu sebeple Batı ve Amerikan toplumunu bir şey üzerinde istikrarlı olarak göremezsiniz. Gezerler, yerler, içerler, fakat içerisinde yaşamış oldukları ıstıraplardan nasıl kurtulacaklarını bilemezler. İçki ve uyuşturucu dışında bir çare bulamazlar. Amerikan toplumunun kullandığı kokain, eroin vb. uyuşturucular çok pahalıdır. Meselâ yerine göre bir gram eroin 1000 dolara, I kilo eroin de I milyon dolara satıldığı vakidir. Bu bakımdan yanlarında

devamlı olarak şırınga taşımaktadırlar. Kolları iğne kullanmaktan morarmıştır. Eroin, kokain vb. uyuşturucuları bulamadıkları takdirde delirmektedirler. Bir gün dahi uyuşturucu almadan yaşayamamaktadırlar. Bünyeleri eroin ve kokainsiz duramaz hale gelmiştir. Acı, endişe ve kederden uyuyamamaktadırlar. Bu yüzden batı toplumunun en az dörtte biri psikolojik, aklî ya da asabî hastalıklara yakalanmışlardır.

Amerika'da elli dört milyon Amerikalı psikolojik, aklî ve sinirsel hastalıklara yakalanmıştır. Bu miktar Birleşik Amerika'nın dörtte birini teşkil etmektedir. Bu hastalıklara yakalanan insanlar herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Karısını, çocuğunu terk edip uyuşturuculara, meyhanelere sığınmaktadırlar. Tabii bunlardan da dertlerine herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Neticede ise acı ve ıstırabını açığa vurarak intihar eder ve

böylece biter. Örneğin gazetelerde falan milyoner intihar etti veya kendini trenin altına attı veya gökdelenlerden aşağı attı ya da büyük köprülerden atlayarak intihar etti gibi yazılar görürsünüz. Sıkıntıdan, dert ve ıstıraplardan kurtulacak hiçbir yol bulamamıştır. Nereye gidebilir ki? Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Allah'tan kurtulmak için yine Allah'a sığınmaktan başka hiçbir çare yoktur." (Tevbe, 118)

Bu insanların kendi ilişkilerini düzenleyecek esasları, kitapları, defterleri tükenmiştir. Bu sebeple bir çıkış yolu aramaktadırlar. Ancak çıkış yolu sadece İslâm ile mümkün olacaktır. Son yıllarda Fransa'da meşhur bir filozof olan Roger Garaudy müslüman olmuştu. Roger Garaudy sosyalist partinin filozoflarındandı. Ancak, kurtuluşun İslâm'la mümkün olacağım anladı ve müslüman oldu.

Filistin'deki mücahit kardeşlerden birisi bana şöyle demişti: "Ben ve demokratik halkçı cepheden bir komünist üç gün süresince yahudiler tarafından muhasara altında kaldık. Üç gün sonunda açlık ve susuzluktan nerede ise helak ile karşı karşıya idik. Komünist bana: "Rabbine dua et" dedi. Ben: "Hayır, sen Stalin'e dua et,bizi kurtarsın" dedim. Komünist: Marks ve Stalin neredeler? Onlar yok olmuştur. Sen Rabbine dua et, belki bizi kurtarır! Dedi. Ben: "Ey Allah'ım, bizi kurtar!" diye dua ettim ve yüce Allah bizleri kurtardı.

Afganistan sınırındaki Pakistan şehri olan Çetral'e uçakları ile inen Rus komünistlere: **"En çok neyden korkuyorsunuz?"** dediklerinde Ruslar: **"Sünger füzelerinden. Ancak, bizler sizin mukaddes kitabınızdan bazı ayetleri yanımızda taşıyoruz. Bunları sizin attığınız Stinger füzelerinden korunmamız için bazı**

Afganlılar bize öğrettiler" dediler. Evet, onlar tehlikeden korunmak için Kur'ân-ı Kerim okuyorlardı! Marks veya Gorbaçov onları füzelerden koruyamıyor muydu? Tabii ki bütün insanların çaresiz kaldıklarında âlemlerin Rabbi olan Allah'a başvurmaktan başka hiçbir yollan yoktur. Bu hususta yüce Mevlâ denizin karanlıklarında dalgalara tutulanların nasıl kendisine yalvardıklarını beyan ederek buyuruyor ki:

"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından bizi kurtarırsan, elbette şükredenlerden olacağız" diye yalvararak ve gizlice dua ettiğinizde, sizi bundan kim kurtaracaktır?" "Ve yine de ki: Sizi bundan ve bütün sıkıntılardan kurtaracak olan Allah'tır. Böyle olduğu halde siz yine de şirk koşuyorsunuz." (En'am, 63–64) Diğer bir ayet-i kerimede de:

"Gemiye bindikleri zaman, dini Allah'a has kılarak O'na yalvarırlar. Fakat onları

karaya çıkarıp kurtarınca, kendilerine verdiklerimize nankörlük etmek ve dünya zevklerinden faydalanmak için hemen Allah'a şirk koşarlar." (Ankebut, 65–66)

İslâm'da Helâller ve Haramlar Bellidir!

Ey kardeşlerim! Diyorum ki, dinimiz İslâm'da helâller de, haramlar da bellidir. Her birinin adeta listesi bizlere sunulmuştur. **"Bunu yap ve bunu yapma"** diye her şey açıklanmıştır. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan Cebrail, ondan da Rasulullah (sav), ondan da sahabeler bu hakikatleri bize ulaştırmışlardır. **"Şu işi yaptığınız takdirde dünya ve ahirette yorulacaksınız, onu terk ettiğiniz zaman ise dünyada da ahirette de rahat edeceksiniz"** diye hükümler açıklanmıştır. Örneğin zinaya yaklaşmayınız, faiz yemeyiniz, hiçbir toplum bir başka toplumu küçük görmesin, onlarla alay etmesin, "yeyin için fakat israf etmeyin"

(Araf, 31) şeklinde helâller ve haramlar listesi belirtilmiştir. Peki, o halde Amerika ve Avrupa'da helâl ve haram listesi nedir? Helâller ve haramlar nelerdir? Orada halkın kendisi helâl ve haramı tespit etmektedir. **"Zina etmek istiyoruz"** teklifini sunuyorlar. **"Zina etmek isteyenler elini kaldırsın"** diyorlar. Kaldırılan eller % 50'yi geçtiği zaman zina helâldir! **"Homoseksüelliğin serbest bırakılmasını istiyoruz. İsteyenler elini kaldırsın"** diyorlar. Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise homoseksüellik serbesttir. **"Faiz yemek istiyoruz. İsteyenler ellerini kaldırsın."** Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise faiz helâldir! Ancak bizler bu kâfir toplumlardan farklıyız. Çünkü yüce Rabbimiz bizlere gönüllere şifa veren ve apaçık nur olan Kur'ân'ı indirmiştir ve bizlere şöyle buyurmuştur:

"Ey insanlar! Rabbinizden size bir öğüt, göğüslerdeki (dert ve sıkıntılar) için bir şifa

ve müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir." (Yunus, 57)

Bu sebeple sıkıntı ve kedere kapılan bir kimse şöyle dua etsin: **"Ey Allah'ım! Ben Sen'in kulunum, senin kölenin oğlu ve yine senin cariyenin oğluyum. Kâküllerim senin elindedir. Hakkımdaki hükmün geçerlidir. Verdiğin karar adalettlidir. Ey Rabbim! Bizzat kendinin kendini isimlendirdiğin her isminle, kitabında indirdiğin isminle, yaratıklarından herhangi birine öğrettiğin isminle ya da gayb bilginle sadece kendi bildiğin isminle dilerim ki Sen Kur'ân'ı bana kalbimin baharı, göğsümün ruhu, üzüntümün cilası, gam ve kederimin gidericisi kıl. Üzüntü ve kedere düşen herhangi bir kimse bu duayı okuyacak olursa Allah onun üzüntü ve kederini sevince çevirir."** (Mecme'uz Zevaid c. l O, 136'da; Hâkim Müstedrek l, 509)

Kur'ân-ı Kerim kalpleri parlatır, göğüslere şifa verir. Çünkü Kur'ân hidayettir,

rahmettir, canlılıktır, nurdur. Bundan daha fazla ne istiyorsun? Peki, Amerikalı bir kâfir, yahudi, tağut, asi, imparatorlar, krallar, liberaller, liderler ister Müslümanların ülkesinde, isterse başka ülkelerde olsunlar, gönüllere şifa veren, sıkıntı ve hüzünleri yok eden bu nimeti nereden bulacaklar? Reagan'ın yanında mı, yoksa Hafız Esed'in yanında mı?

Bizler büyük bir nimet içerisindeyiz. Küçük yaştan eğitilerek büyütülmekte, yabancı bir kadına bakmanın haram olduğunu bilmekte, yabancı bir kadınla yalnız kalmanın haram olduğunu, zinanın haram olduğunu, faiz ve gıybetin haram olduğunu bilmekte ve şahsiyetimizi küçük yaşta olgunlaştırarak Rabbimizin izni ile büyümekteyiz. Fakat Amerikalı birisi için bu nasıl geçerli olabilir ki? Bir gün içki helâl, bir gün ise haramdır... Devlet birçok kere içkiyi serbest bırakırken birçok kere içkiyi

yasaklamakta ve içenleri de cezalandırmaktadır. Serbest bıraktığında ise içenleri cezalandırmamaktadır. Ancak İslâm'da tek bir hüküm vardır, o da içki haramdır. İslâm terbiyesi altında yetişen bir çocuk bu hakikati iki yaşında öğrenir ve onun ayıp olduğunu bilir. İslâm'da her haram ayıptır, helâlde ise hiçbir ayıplama ve kınama yoktur. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Haya etmiyorsan dilediğini yap."** (Buharı, Kit Enbiya, bab: 54, kitab edeb bab: 78; Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 6; Ibn Mace, kit. Zühd, bab: 17)

Bunun iki manası vardır. Birincisi yapacağın iş şeriata ters düşmüyor ise, bunu yap. Yani yaptığın şeyde dinen utanılacak bir şey yoksa onu yap, demektir. İkincisi ise yüzsüz, utanmaz kimse dilediği her şeyi yapar. Bu bakımdan bizler gerçekten müsterihiz. Çünkü biz hangi yoldan gideceğimizi biliyoruz. Avrupalının yolu

neresi? O nereye gidiyor? Bilmez bunu. Bizim bütün meselelerimiz düşünce bazında olsun, ruhen olsun çözülmüştür. Bu nedenle biz yolumuzun başlangıcını ve sonunu biliyoruz. Nereden geldik? Şu an neyiz ve nereye gideceğiz? Bu soruların cevabını bilmekteyiz. Biz Allah'tan geldik. Çünkü bizi O yarattı. Şu an O'nun kuluyuz. Çünkü bizi kendisine kulluk yapmak için yarattı. Sonunda ise ölüp tekrar diriltileceğiz ve yine Allah'ın huzuruna çıkartılacağız. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Allah sizi yaratmıştır, sonra da öldürecektir..." (Nahl, 70) **"De ki: Allah sizi diriltir, sonra öldürür; sonra da kendisinde hiçbir şüphe bulunmayan kıyamet gününde sizin hepinizi bir araya getirir..."** (Casiye, 26) Ne için yaratıldığımız ise şöyle beyan edilmektedir: **"Ben, cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etmeleri için yarattım."** (Zariyat, 56) Tüm kâinatın ve yeryüzünün

sorumlusunun kim olduğu hususunda da şöyle buyrulmuştur: **"Göklerin ve yerin mülkü Allah'a attır."** (Şura, 49; Casiye, 27; Fetih, 14; Hadid, 2; Hadid, 5 ve Buruc, 9) Bizim kendisine kulluk ettiğimiz yüce ve tek ilah kahhardır (kahredicidir), cebbardır (ezicidir), hâkimdir (hüküm ve hikmet sahibidir), rahmandır (dünyada kullarının tümünü esirgeyendir), rahimdir (ahirette mümin kullarına merhamet edendir) ve latiftir (kullarına karşı yumuşak davranandır). Peki, Avrupa'da bu kavramlardan hangisi var? Avrupalılar manevi güç olarak kiminle diyalog halinde bulunuyorlar? Kime sığınıyorlar, hangi kaleye saklanıyorlar? Hangi şey ile sığınma istiyorlar? Şeytan mı, cin mi, ahiret mi yoksa aziz ve celil olan yüce Allah mı? Bunların tamamı da batılıların lügatinden çıkartılmıştır. Batılı için çek, dolar, senet ve mal her şeydir. Mark kaç para? Dinar kaç para? Dolar kaç

para? İşte bu sözcükler batılıların hayatını oluşturur. Bu sebeple inançsız olarak yaşayan bir insan, gücü yeterse zulmeder. Gücü yeterse insanların malını haksızlıkla yer, gücü yeterse zina eder, gücü yeterse hırsızlık eder.

Amerikalı zenciler birçok problemler çıkaran insanlar olarak tanınmaktadırlar. Kardeşlerimizden biri belediye başkanının oturduğu yerde ikamet ediyordu. Belediye başkam bu kardeşimizin yanına Amerikalı zenci bir müslümanın gidip geldiğini görür. Ve bu kardeşimize: **"Dinle, bu zenci adam bir daha buraya gelmeyecek"** der. Kardeş: **"Neden?"** diye cevap verir. Belediye başkanı: **"Bu mücrimdir, çalar ve öldürür"** der. Kardeş: "Hayır çalmaz" der. Belediye başkanı: **"Çalar"** der. Kardeş der ki: **"Kim hırsızlık yapıyormuş bir görelim. Bir deneme yapalım. Bugün onun geldiği yol üzerine 100 dolar bırakalım."** Fiilen giriş holüne 100

dolar bırakır. Zenci içeri girerken 100 doları bulur, onu alır içeri girince şöyle der: **"Ben 100 dolar buldum, her halde bu evde kalanlara aid"** der. Kardeşimiz belediye başkanına bakar ve ona şöyle der: **"Yarın da senin oğlunu imtihan edeceğiz. Bakalım durum nasıl olacak?"** Yine 100 dolan aynı yere koyar. Bu defa belediye başkanının oğlu içeri girerken parayı alıp cebine koyar ve yürüyüp gider. Kardeşimiz belediye başkanına: **"Gördün mü? Kim hırsızlık yapıyormuş? Senin oğlun mu, yoksa bu zenci adam mı?"** Ve ona meseleyi şöyle izah etmiştir: **"Bu zenci müslümandır. İslâm'da hırsızlık haramdır."**

Görüldüğü gibi İslâm olmaksızın emniyet ve güven söz konusu değildir. Onlar diyorlar ki: **"Kanun hırsızlığı yasaklar, zulmü yasaklar, zinayı yasaklar."** Hayır, kanunun gücü bunlara yetmez. Polisiye tedbirlerle insanların iç âlemine hâkim olamazsınız.

Görünürde bunlar kanun korkusu ile yasaklananları yapmasalar da, kimsenin görmediği yerde deveyi hamudu ile yutarlar. Böylece bu gibi insanların yaşadıkları toplum tamamen çökmüş ve yıkılmış bir toplumdur.

Arap Meliklerin Tamamı Haindirler, Filistin'i Satmışlardır!

İşte bizim yaşamış olduğumuz Arap toplumları da bu hale dönüştü. Meselâ İsrail'in 1949'da Filistin'i gasbetmesi üzerine Araplar bir araya geldiler ve şöyle dediler: "Arap kralları hepsi haindir. Çünkü bunlar Filistin'i İsrail'e teslim ettiler. Mutlaka bu kralları devirip inkılâp yapmak gerekir." Bunun üzerine Mısır Kralı Faruk'u, Ürdün Kralı Abdullah'ı ve diğer kralları devirdiler. Çünkü bunlar Filistin'e ihanet etmekle suçlandılar. Fakat bunların yerine halkın haklarını korumak ve Filistin'i tekrar hak sahibi

olanlara verme iddiasıyla bir kısım devrimciler geldiler. Ama netice hiç de beklenilen gibi olmadı. Aksine eskiden Mısır'da bir kral vardı. Halkı sadece o sömürüyordu. Devrimden sonra binlerce yönetici türedi. Bu defa her biri bir taraftan çalmaya başladı. Öyle ki Mısır devrimi bir tane milyoner kral varken on yedi bin milyoner türetti. Kral Faruk, Mısır'ı terk edip İtalya'ya giderken bütün dünya Mısır'a borçlu idi. Hatta Suudi Arabistan oradan borç para alıyordu. Diğer Arap devletleri ondan borç alıyorlardı. Hatta İngiltere bile... Peki, şu an ne oldu? Şu an Mısır, borçlarının faizlerini ödemekten bile aciz. Öyle ki borçlarının faizi 36 milyar dolar. Bu paralar nereye gitti? Hepsi halk için mi alındı? Silah için mi harcandı? Ne yazık ki silahları alıp alıp İsrail'e teslim ediyorlar. 1957 savaşında birçok silahı İsrail'e teslim ettiler. Yine 1967 yılında Mısır halkının kanını sömürerek

aldıkları silahları İsrail'e teslim ettiler. Öyle ki Nasır herhangi bir silahı kullanmadan getirip Sina çölüne yıktı, sonra orduyu silahını bıraktırarak çölden çekti. İsrail savaş yapmaksızın ganimete sahip oldu.

Bazı insanlar diyorlar ki: **"Kardeşim! Neden siyasetten konuşuyorsun? Biz dini mi yoksa siyaseti mi konuşmalıyız?"** İslâm'ın bütünü yönetime bağlıdır. Tek bir yönetici dahi Müslümanların bütün dinini tahrib edebilir. Değil mi? Tek bir yönetici dahi dinî hürriyetlerini kısıtlayacak olursa sen rabbine ibadet edebilir misin? Meselâ devrimci bir ülkede sakalını uzatabilir misin? Saddam, Kaddafi, Hafız Esed gibi devrim sarhoşlarının bulundukları yerde hanımınızı şerî bir tesettürle örtebiliyor musunuz? Görüldüğü gibi yönetime çok sıkı fıkı bağlı olan bu dinde siyaset kaçınılmaz bir zarurettir.

Biliyor musunuz, namaz ve oruç hakkındaki ayetlerin toplamı seksen iki

adettir. Fakat yönetimde cezalarla, iktisatla veya politika ile ilgili olan ayetler ise namaz ve oruç ayetinden çok daha fazladır. O halde biz Kur'ân'ın sadece bazı ayetlerini göz önünde bulundurur da diğer ayetlerine karşı vurdum duymaz olursak, onun bir bölümünü alıp diğerini terk edenler gibi olmaz mıyız?

Bakınız Halid el-İslânbuli'nin Mısır mahkemelerinde yargılandığı esnada hâkimlerle mağdurları savunucular arasında şöyle bir hadise olmuştur. Mağdurları savunanlar: Halid el-İslâmbuli Enver Sedat'a Allah'ın koymuş olduğu bir cezayı uygulamıştır. Çünkü Sedat kâfirdi. Zira o, şöyle demişti: "Siyasette din yoktur, dinde de siyaset yoktur. Bu ise dinde varlığı kesin olan bir şeyi inkârdır ki bu da kişiyi küfre götürür. Bu sebeple Enver Sedat İslâm dininden çıkmıştı, onun kanı helaldi, öldürülmesi gerekiyordu" demişlerdir.

Görüldüğü gibi: **"Dinde siyaset yoktur, yahut siyasette din yoktur"** diyen, alim dahi olsa İslâm'dan çıkar. Çünkü İslâm -teşbihte hata olmaz- iki tarafı yazılı olan bir paraya benzer. Bir yüzünde la ilahe illallah Muhammeden rasulullah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir) yazılıdır. Diğer yüzünde; yönetim Allah'ın indirdiği hükümlerledir, yazılıdır.

Paranın bir yüzünü diğerinden ayırmanız mümkün değildir. Bu husus Kur'ân-ı Kerim'de net bir şekilde ifade edilmiştir. Yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: "Hüküm ancak Allah'ındır. Kendisinden başka hiçbir şeye kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru olan din budur..." (Yusuf, 40)

İşte, gerçek İslâm budur. Bu sebeple İslâm ümmeti, Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında sadece bir madde dahi olsa, kanun koyan kimsenin kâfir olup İslâm'dan çıkacağı

üzerinde ittifak etmiştir. "Dinde siyaset yoktur" diyen kimseler! Sizler neredesiniz? O halde din nedir? Sadece namaz ve oruç mudur? Dinin sadece ibadet bölümünü almak dini ruhbanlaştırmaktır. Yani hristiyanlar gibi hayat sistemi olmaktan çıkarıp kişilerin sadece kendileri ile rableri arasında kalmasını temin etmektir. Yüce Mevlâ hristiyanların bu halini kınayarak şöyle buyurmuştur:

"Hristiyanlar, bizim kendilerine farz kılmadığımız ruhbanlığı Allah'ın rızasına erişmek için icad ettiler. Fakat ona da hakkı ile riayet etmediler." (Hadid, 27)

İslâm dini bütün ferdî ve toplumsal ibadetleri ile birlikte aynı zamanda cihaddır, siyasettir, yönetimdir; eşkıyalara, zina edenlere, hırsızlara vb. suçlulara ceza uygulamadır. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Allah'ın bildirdiği cezalardan bir cezanın uygulanması insanlara kırk sabah yağmur yağmasından daha hayırlıdır"(Nesei, Kit. Sarik, bab: 7; İbn Mace, Kit. Hudud, bab: 3; Müsned İmam Ahmed, c. 2, sh. 362, 402); Diğer bir hadis-i şerifinde ise şöyle buyurmuşlardır: "Ey insanlar Şüphesiz ki sizden önceki insanlar şu şekilde sapmışlardır: Kendilerinden şerefli biri hırsızlık ettiğinde onu serbest bırakmışlar, zayıf biri hırsızlık ettiğinde ise onun cezasını vermişlerdir. Allah'a yemin olsun ki şayet Muhammed'ın kızı Fatıma dahi hırsızlık etmiş olsa, elbette ki Muhammed onun elini keser."(Buharı, Kit. Hudud, bab: 12; Müslim, Kit. Hudud, bab; 8, 9) O halde hadlerin kökünden uygulanmaması bütün ümmetin helaki demektir. Yüce Allah'ın indirdiği şerî hükmün uygulanması İslâm ümmetini helakten, zevalden muhafaza eder. Aksi

halde yüce Allah, ümmete İslâm düşmanlarını musallat kılar.

İbn Ömer (ra) anlatıyor; "(Bir gün) Rasulullah (sav) yanımıza gelip şöyle buyurdular: Ey Muhacirler topluluğu! Beş şey vardır ki, sizlerin bunlarla imtihan olunmanız hususunda Allah'a sığınırım. Bu beş şey şunlardır:

1. Herhangi bir toplulukta hayâsızlık (fuhuş) açıkça görülürse o toplumda daha önce görülmeyen hastalıklar ve taunlar yaygınlaşır.

2. Herhangi bir topluluk mallarının zekâtını vermezler ise onlara gökten yağmurun yağması engellenir. Eğer hayvanlar olmasa onlara hiç yağmur yağdırılmaz.

3. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yapacak olursa mutlaka onlara kıtlık isabet eder.

4. Herhangi bir topluluğun yöneticisi onları Allah Teala'nın kitabı ile sevk ve idare etmez ise Allah onları dehşetli bir şekilde birbirlerine düşürür.

5. Herhangi bir topluluk rablerine vermiş oldukları ahdi bozacak olurlarsa Allah onlara düşmanlarını musallat kılar ve ellerinde kalan şeyleri de düşmanları almış olur."

Hadis-i şerifte fuhşun yayıldığı topluluklarda hastalıkların yayılacağı zikredilmektedir. Bugün çeşitli devletlerde ismini duymadığımız hastalıkların fuhuştan ve eşcinsellikten kaynaklandığını duymakta ve okumaktayız.

Yine hadis-i şerifte zekât vermeyenlerin, tartı ve ölçülerini eksik yapanların yağmurdan mahrum edilecekleri ve kıtlık, kuraklık çekecekleri bildirilmektedir. Meselâ eskiden Mısır, Bizans Devleti'nin

buğday ofisi kabul ediliyordu. Öyle ki Arap Yarımadası'nda kıtlık olduğu ve açlığın yaygınlaştığı yılda Hz. Ömer, Mısır Valisi Amr İbnu'l-As'dan yardım istemiş, Amr İbnu'l-As da Hz. Ömer'e şu cevabı vermişti: **"Emrin başımın gözümün üstüne ey müminlerin emiri! Sana öyle bir kervan göndereceğim ki bir ucu Medine'de senin yanına ulaşacak, diğeri ise Kahire'de benim yanımda bulunacaktır."** Şu an Mısır'ın buğdayları nerede? Mısır her ay Amerika'dan buğday ithalâtını bekliyor. Öyle ki Amerika Mısır'da bir devrim yaptırmak istese tek bir ay buğday göndermez ve bu iş tamam olur.

Hadis-i şerifte geçen la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah sözünün gereğini yapmaz ve onu bozarsak, rabbimizin bizlere düşmanlarımızı musallat edeceğini ve elimizde kalan diğer şeyleri de onların alıp götüreceği anlamamız icap etmektedir.

Bugün böyle olmamış mıdır? Allah bize düşmanlarımızı musallat kıldı, onlar elimizde olan her şeyi alıp götürdüler. Bugün bizler zillet ve miskinlik içinde yaşıyoruz. Aman Allah'ım, halimiz perişan! Ancak şu an içinde yaşadığımız Afganistan bundan müstesna. Allah buranın sayesinde İslâm'ı da, bizi de aziz kıldı. Öyle bir zillete düştük ki bir Arap varupurunun denizde seyretmesi için yanında: Amerikan gemisinin seyretmesi gerekiyor. Tâ ki Arap vapurunu korusun. Şairin dediği gibi:

Bu bir zillettir, zelilin yaşantısına kim imrenir?

Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha iyidir.

Evet, bizim yaşamamızdan ise ölümümüz daha hayırlı! Niçin mi? Çünkü Allah bizlere düşmanımızı musallat kılmış ve cihadı terk etmemiz yüzünden bizi zillete

düşürmüştür. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur: "İnsanlar dirhem ve dinarları ile cimrilik yaparlar, faizi örtbas edecek şekilde alışverişler yaparlar, sadece tarımla yetinip razı olurlar ve sığırların peşini takipten ayrılmazlar, cihadı da bırakacak olurlarsa, Allah onlara öyle bir zillet musallat eder ki, onlar tekrar dinlerine dönünceye kadar o zilleti onlardan kaldırmaz." (Ebu Davud, Kit Melahim bab: 10 h.no: 3462; Müsnedi Ahmed bin Hanbel c. 2, sh.)

Ey Araplar! Sizler Rasulullah'ın davasını yüceltmeye Arap olmayandan daha lâyık ve daha sorumlu değil misiniz? Bu hususta İkbal'in de dediği gibi:

İslâm çölde beşik kurup yetişti ki

Her müslüman bir aslan olarak ortaya çıksın.

Eğer sizler Hz. Ali'nin, Mikdat bin Esved'in, Hamza bin Abdülmuttalib'in, Musab bin Umeyr'in ve Ka'kaa'nın torunları olamıyorsanız, bari düşmanlarınıza karşı savaşmada cahiliye şairi Anter'in çocukları olun. Anter şöyle demiştir:

Zelil olarak bana âb-ı hayat kâsesini sunma

Aziz olarak bana zehir kâsesini sun.

Ne oluyor sizlere? Her yerde ajanlarınız bulunmakta! Müslümanlardan bir tanesi cihad için, eğitim için bir yere geldiğinde istihbaratınız onun hakkında raporlar toplamakta ve: "Bu silah eğitimi almak istiyor, demektedir. Peki, sizin subaylarınız, polisleriniz, ordularınız nerede? Ne ile meşgul olmaktalar? Eğitim görmesi, izzeti öğrenmesi için ordularınızı Afganistan'a göndermek yerine, hiçbir silahı ve eğitimi olmayan müslüman bir gencin peşine

takıyorsunuz. Toplumundan, okulundan binlerce km, uzaklara kaçan bu müslüman gencin arkasına bilgi toplaması için istihbaratlarınızı katmaktasınız... Müslümanlar hakkında raporlar hazırlamak için istihbarat birimleriniz Şad'a, Caci bölgelerine kadar girmişlerdir. Neden? Bu sizler için dünya ve ahirette şeref değil midir? Bangok veya, Amerika'da ölmeleri, içki ve uyuşturucu komalarına girmeleri yerine Afganistan'da yiğit olmaları için gençlerinizi neden göndermiyorsunuz? Sizler Humeyni'ye karşı savaş uğrunda bütün her şeyinizi feda ediyorsunuz. Fakat hiç de bir şey yapamıyorsunuz. Peki, Amerika'ya karşı ne yapıyorsunuz? Halbuki Humeyni la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur) diyor. Amerika ise: "Allah üçün üçüncüsüdür" diyor. Sizler Humeyni'ye karşı Amerika'dan yardım alıyorsunuz. Haliniz perişan. Şairin dediği gibi:

Ölüp istirahat eden ölü değildir

Asıl ölü diri iken ölü olandır.

Sizler Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde beyan ettiği kimseler durumundasınız: **"Zaman gelecek ki aç insanların yemek kabı üzerine üşüştükleri gibi yabancı milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir."** Sahabeler: **"Ey Allah'ın Rasulü! "O gün bizim azlığımızdan mı bu olacaktır?" diye sorunca Rasulullah: "Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerindeki çer-çöp gibi olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacak sizin kalbinize ise acziyet sokacaktır."** Sahabeler: **"Acziyet nedir ya Rasulullah?"** deyince Rasulullah: Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur. Evet sizler dünyayı çok seviyorsunuz. Allah yolunda şehid olmaktan korkuyor, kaçıyorsunuz. Bu bakımdan zillet damgasını yiyorsunuz. (Davud, Kit. Melahim,

bab: 5; Mihneti, c. 2, sh. 359, c. 5 sh. 378) İranlı kadınlar savaşan mücahidleri için her türlü fedakârlıklara katlanırken ya bizler ne yapıyoruz?

Sizler ne ile meşgul olmaktasınız? Futbolda hangi takım Asya veya dünya kupasını kazanacaktır? Aylık 35 bin dolar ücret talep eden Amerikalı antrenörlerle mi? Bir takım diğer takımı yendiği zaman falan liderin hanımı geliyor ve takımın oyuncularına birer milyon, hanımlarına yarımşar milyon dirhem ödül (!) dağıtıyor. Ayrıca bazı mücevherler ve altın takılar da işin cabası... Fakat bir müslüman Afgan cihadı için yardım toplama girişiminde bulunduğunda onu yakalıyorsunuz.

Bu yüzden kardeşler! İslâm'dan başka hiçbir çözüm ve çare yoktur. Kurtuluş ancak İslâm'dadır.

Vallahi ben bu liderlerin yerinde olsaydım -Rabbimiz bunların basiretlerini artırsın- üniversiteyi bir yıl tatil eder ve üniversiteli gençlere: "Afganistan'a gidiniz, bir yıl eğitim ve cihadda bulununuz, sonra geri dönünüz" derdim. Üniversitede ne oluyor? Mühendislik, mekanik gibi şeyler. İsimler bize ne fayda veriyor? Diplomalar ne yarar sağlıyor? Afganistan'daki okuma yazma bilmeyen bir kişi, üniversitelerdeki bütün diplomalardan daha fazla dünyayı korkutmakta. Öyle değil mi? Ahmet Şah Mesut'un diploması nedir? Enstitüde bir yıl okumuştur. Şeyh Celaleddin Hakkani, hangi medrese mezunudur? Dinî bir medresenin mezunudur. Hakkani medresesinin. Bağman bölgesindeki mücahid Abdülvahid'in diploması nedir? Bu mücahid: **"Rusya ne tarafta?"** diyordu. Bağman'ın sokaklarına indiğinde: **"Kabil tarafındaki Ruslar nerede?"** demekteydi. Abdulvahid zannediyorum

ilkokul dördüncü sınıf çıkışlıdır. Afganistan'daki ilkokul dördüncü sınıf Araplar'da anaokuluna denktir. Bu insanlar dünyayı sarsmışlardır. Peki, diplomaları nedir? İlimleri nedir? Kesinlikle çözüm ve rahat yoktur. İnsan ancak Rasulullah (sav)'e tabi olduğu zaman mutluluğa ve rahata erer. Bu sebeple yüce Allah'ın beşeriyete bahşettiği en büyük nimeti Peygamber Muhammed (sav)'i göndermesidir. Âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi:

"Allah, onlara kendilerinden, içlerinden ayetlerini onlara okuyan, onları (maddî ve manevî pisliklerden) temizleyen ve onlara Kitabı ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle, mü'minlere şüphesiz büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa önceden onlar, apaçık bir sapıklık içinde bulunuyorlardı." (Âli İmran, 164)

Âyet-i kerimede Peygamber'in ümmetine kitabı ve hikmeti öğrettiği ve

onları arındırdığı zikredilmektedir. Evet, Peygamber ümmetini maddî ve manevî kirlerden arındırır, onlar tertemiz olurlar. Onlara hikmeti öğretir, artık sapmazlar. Peygamber onları sapıklıktan kurtarmıştır. Âyeti kerimede "kendinizden olan peygamber" ifadesi geçmiş, sizden olan peygamber ifadesi geçmemiştir. Bu ifadenin manası, peygamber sanki bizim öz benliğimizden bir parça gibidir. O derece bize yakındır. Bu ayetin başka bir kıraati göz önünde bulundurulursa, **"peygamber sizin en üstününüzdür"** şeklinde tefsir etmek de mümkündür. Rasulullah'ın bizden üstün olduğu muhakkaktır. Nitekim bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Allah İsmail'in oğullarından Kinane oğullarını seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş kabilesini seçti. Haşimoğulları'nı da Kureyş'ten seçti. Beni de Haşimoğulları'ndan seçti. Ben seçilenden seçilenin seçileniyim."** (Bkz.

Müslim, Fedail, bab: 1; Tirmizi, Menakıb bab: 1; Müsnede. 4sh. 107)

İzah ettiğimiz âyet-i kerimede; **"Sıkıntıya uğramanız peygambere ağır gelir."** (Tevbe, 128) buyrulmaktadır. Evet, bizim herhangi bir sıkıntıya düşmemiz Rasulullah'ı üzüyordu. Rasulullah (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sizler ateşe uçuşan kelebekler gibisiniz ve ben ise ateşe düşmenizden korkarak belinizden yakalayanım." insanlar peygambere eziyet ederler, o ise onları sever. Ona karşı cahillik yapıyorlardı, fakat o onlara yumuşak davranıyordu. Ona işkence ediyorlardı. O ise: **"Ey Allah'ım! Sen kavmimi affet, çünkü onlar bilmiyorlar"** diyordu. Karnu's-Salib mevkiine üzgün bir halde dönerken Cebrail (as) iner ve: "Ey Muhammedi Bu, dağ meleğidir. Yüce Allah onu senin emrine verdi, ne istersen yapacak" der. Dağ meleği: "Eğer dilersen bu iki dağı -Ahmer ve Ebu Kubeys dağını

Mekke ehli üzerine- birleştireyim" der. Allah Rasulü (sav)'in cevabı ise: "Şüphesiz ben, Allah'ın bunların soylarından bu dini taşıyan bir nesil çıkartacağını ümit ediyorum" olur.

Bu nasıl bir rahmetti? "Hiçbir kimsenin görmediği işkenceleri Allah için gördüm. Her kime bir işkence veya musibet dokunursa benimle teselli olsun" diyordu. Hiçbir kimse Rasulullah (sav)'in işkence gördüğü gibi eza görmemiştir. Kendisine işkence edenlere Rasulullah (sav) dua ediyor ve affolunmalarını Rabbinden diliyordu. Hatta yüce Allah şöyle buyurdu: **"Onlara ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme! Onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır."** (Tevbe, 80)

Rasulullah (sav), Abdullah bin Ubeyy'in cenaze namazını kılmak için öne çıktığında Ömer (ra) onu tutar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Bunun namazını mı kılacaksın? Bu şöyle şöyle yapmıştır" der. Rasulullah (sav): "Ömer

beni bırak, Allah beni muhayyer bırakmıştır ve şöyle buyurmuştur: Onlar için ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme, onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağıramayacaktır..." Ben yetmişten daha fazla af dileyeceğim. Beşeriyete hediye edilmiş ne büyük bir rahmettir bu!

"...Mu minlere pek şefkatli, pek merhametlidir." (Tevbe, 128)

"Bilesiniz ki, içinizde Allah' ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı, kötü durumlara düşerdiniz..." (Hucurat, 7) Sizlere zorluk dokunurdu. Eğer vahiy sizin arzularınıza göre, isteklerinize göre olsaydı, meşakkate, sapıklığa, yorgunluğa ve sıkıntıya maruz kalırdınız.

"... Ancak Allah, size imanı sevdirmiş..." ve acı dahi olsa hakka tabi olmuşsunuzdur.

"... Ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fışkı ve isyanı size kötü göstermiştir.

İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7–8) Evet, Rasulullah **"Mü'minlere pek şefkatli pek merhametlidir."**

Fudayl bin Hüseyin diyor ki: Allah Teala bu ayet-i kerimede kendi ismi olan Rauf ve Rahim isimlerini Rasulullah için de zikretmiş, "Muhammed rauftur, rahimdir" buyurmuştur. Hâlbuki Allah Teala Rasulullah'ın dışında hiçbir peygambere iki isim vermemiştir. Âyet-i kerimenin sonunda: **"Eğer yüz çevirirlerse, Allah sana yeter"** buyrulmuştur. Yani bütün insanlar senden ayrılıp gitseler de, seninle birlikte cihad etmeseler de veya senin getirdiğine iman etmeseler de, de ki: **"Allah bana yeter."**

Ebu Davud, Ebu Derda'nın Rasulullah'tan şunu rivayet ettiğini belirtmiştir. "Kim, Allah bana yeter, ondan

başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona tevekkül ettim, O yüce arşın rabbidir" diye akşam sabah yedişer defa söyleyecek olursa, Allah onunla ilgili olan şeyler bakımından o kişi için yeterlidir. İster bunu söylerken inanarak söylesin, isterse yalanlayarak söylesin.

Değerli kardeşim! Eğer insanlar Afgan cihadından yüz çevirirlerse sen de de ki: **"Allah bana yeter, ondan başka hiçbir ilâh yoktur."**

Tevbe Suresi Savaş Hukukunun Nihai Hükümlerini İçerir…

Tevbe Suresi'nin ayetleri; cihad ayetleri, savaş ayetleridir. Bütün insanlar senden ayrılıp seni yalnız bıraktıkları zaman dahi sen sabit ol ve yalnız başına dahi olsa savaş. Ve bil ki, Allah sana yeter. **"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül**

ettim ve O, büyük arşın rabbidir." (Tevbe, 129)

"Müminlere bazı kimseler: (Size düşman olan) insanlar, size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun, demişlerdi de (bu söz), onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir."

"(Nitekim o düşmanla karşılaşmak için çıktıktan sonra) kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan, Allah'tan gelen bir nimet ve kârlı bir ticaret ile geri dönmüşler ve (bu hareketleriyle) Allah'ın rızasına da uymuşlardır. Allah, son derece büyük lütuf sahibidir." (Âl-i İmran, 173–174)

Bu bakımdan **"hasbunallahu ve nime'l-vekil (Allah bana yeter, O ne güzel bir vekildir)" tesbihini çokça getiriniz. "Nime'l mevlâ ve nime'n nasir (O, ne güzel bir sahiptir ve ne güzel bir yardımcıdır.)"**

"Hasbunallahu ve nime'l-vekil" tesbihini İbrahim (as) ateşe atıldığı zaman söylemiştir. Rasulullah (sav) de: "... İnsanlar size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun" demişlerdi de (bu söz) onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir" ayet-i kerimesi nazil olduğunda hasbunallahi ve nime'l-vekil demişti. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **"Her kime bir iş ağır gelirse, hasbunallahu ve nime'l-vekil, desin"** buyrulmuştur.

Bazı rivayetlere göre, İbrahim (as) ateşe atıldığında Cebrail (as) gelir ve: **"Bir dileğin var mıdır?"** der. İbrahim (as): **"Senden bir isteğim yoktur, git**; **hasbunallahi ve nime'l-vekil (Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir) der."** Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Göklerin ve yerin mülkü O'na aittir. İşler O'na döner, bütün

emirler Allah'a döner. İşleri evirip çeviren O'dur...

"Göklerde ve yerde ne varsa O'na aittir. Hepsi O'na boyun eğerler." (Bakara, 116)

"De ki: Allah'ı bırakıp da ne göklerde ve ne de yerde zerre kadar bir şeye sahip olmadıkları, bunlardan hiçbir ortaklan bulunmadığı ve bunlardan hiçbiri Allah'ın yardımcısı olmadığı halde ilâh diye değerli gördüklerinizi haydi çağırın." (Sebe, 22)

"Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) O, büyük arşın Rabbidir, yedi kat sema ve yedi kat yer, Allah'ın kürsüsüne göre çöle atılmış bir halka gibidir. Kürsü de arşa nispetle yine çöle atılmış bir halka gibidir.

O halde ey kardeşim! Yeryüzünde adeta uçuşan bir zerrecik kadar olan bir

insandan neden korkarsın? **"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir."**

Ey kardeşlerim! Tevbe Suresi, cihad süresidir. İçerisinde savaş hukukunun nihaî hükümleri belirtilen savaş süresidir. Kıyamete kadar nihaî cihad hükümlerinin belirtildiği suredir. Tevbe Suresi'nden önce inmiş ayet-i kerimelere sığınmamız caiz değildir. Çünkü şeriatın muhkem, nihai cihad hükümleri Tevbe Suresi'nde belirtilmiştir.

Ey kardeşlerim! Biliniz ki; cihad, günümüzde farzdır, yeryüzündeki bütün Müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Babanın çocuk üzerinde izin hakkı yoktur, çünkü fıkıh âlimlerinin ittifakı ile belirttikleri şer'î kaideye göre, farz-ı aynlarda izin alma yoktur. Şu anda Afganistan'da, Filistin'de, Filipinler'de, Çad'da, Suriye'de, Yemen'de ve birçok İslâm beldesinde cihad, farz-ı

ayndır. Cihaddan maksat silahlı savaşı kastediyoruz. Müslümanın silahı çekip Allah'ın düşmanlarıyla savaşması farzdır. Allah'ın dinini yeryüzüne hâkim kılmak, müslüman toplumunu oluşturmak ve İslâm Devleti'ni ikame etmek, her müslümanın üzerine farz-ı ayndır. Sağlam dağlardan daha sebatlı bir şekilde düşmana mukavemet eden ve yüce şereflere ulaşan Afganlılar'ın toprağı İslâm Devleti'ni kurmak için en iyi ve en güzel bir yerdir.

Ey kardeşlerim! İmanında samimi olmayanlar sakın sizi üzmesin, gevşetmesin. Şeytan sizi aldatmasın, Allah'ın size hidayet ettiği şeylerde vesvese vererek, sizleri birbirinize düşürmesin. İşte yol budur. Siz bunu artık öğrendiniz. Sakın ökçelerinizin üzerine gerisin geriye dönüp hüsrana uğramayın. Memleketinize dönmeyin, dünyanızı da ahiretinizi de kaybedersiniz. Memleketine sadece hava değişimi için git.

Sonra yolun buraya uzansın. İster anan hasta olsun, ister olmasın. Baban ölsün veya sağ kalsın. Anan hasta olduğunda namazı bırakıyor musun? Ramazan'ında orucunu bozuyor musun? Cihad da böyledir, kesilemez, koparılamaz. Şunu da iyi bil ki, bütün fıkıh âlimlerinin ittifakı ile cihaddan maksat, silahlı savaştır. Kâfirlerle savaştır. Tâ ki müslüman olsunlar veya zelil bir şekilde bizzat kendi elleri ile cizye verip Müslümanların idaresi altında yaşamayı kabul etsinler.

Yine fıkıh âlimlerinin ittifakı ile **"Allah yolunda"** ifadelerinden maksat **"Allah yolunda silahlı savaştır."** Bu tür deyimleri sakın unutmayın. Bunlara dikkat edin, titiz davranın. Allah'ın yardımı ile yürüyün. Yolunuza devam edin, tereddüt etmeyin, sarsılmayın, sağa sola dönüp bakmayın. Önünüzde cennet, arkanızda kokuşmuş

dünya vardır. Şunu iyi bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır.

Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki şu cihad meydanında tek bir gün kalmak dünya ve ondaki her şeyden daha hayırlıdır. Nitekim bu hususta mücahidlerin önderi Hz. Muhammed (sav) şöyle buyurmuşlardır: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, dünyadan ve onun içindekilerden daha hayırlıdır."** Başka bir rivayette: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak güneşin üzerine doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır."** Diğer bir rivayette ise: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, geceleri namazla ve gündüzleri oruçla geçirilen diğer bin günden daha hayırlıdır."** Sen bu hadisleri duy ve gereğini yap. Allah'a tevekkül et. (Hadislerle ilgili olarak bk. Buharı, kil. Cihad, bab: 73; Müslim, kit. İmare, bab: 163; Nesei, kit. Cihad, bab: 39; İbn Mace Kit. Cihad, bab: 7; Darimi, kit.

Cihad, bab: 3 l; Müsned İmam Ahmed, c. l, sh. 62, 65, 66, 75, c. 2 sh. 177, c. 3. sh. 400, 468, c. 5, sh. 339, 440 ve 441)

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYYETİ

Yüce Allah'ın rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.

Kahraman Komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 12 Şaban 1406 (20 Nisan 1986) Pazartesi günü ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:

Hamd yalnız Allah'ındır. O'na hamd eder, O'ndan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin serlerinden Allah'a sığınırız. O, her kime hidayet verirse onu saptıracak yoktur. Her kimi saptırırsa, ona da hidayet verecek yoktur. Şahadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir. O'nun ortağı yoktur. Ve şahadet

ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulü'dür.

Allah'ım! Senin kolay kıldığından başka kolay yoktur ve Sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bugünden kolaylık gününe kadar cihadın nihaî şerî hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe Sûresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe Suresi'ni okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu okluğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesh eder. **"Kılıç ayeti"** Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delâleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir

cevaptır. Kılıç ayeti ise: **"Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir"** ayetleriyle: **"Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tevbe eder; namazı kılar, zekâtı verirlerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir."** (Tevbe, 5)

Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak bir takını gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp evinde oturmaya razı olması bir oyun, bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'ân nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emrolunmuş bulunuyoruz: **"Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya**

hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın..." Cihad için gerekli hazırlıkları yapmaksızın, geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

"Nefisler büyük olduğu takdirde. O takdirde cesetler o muradı gerçekleştirmek için yorulur."

Mescid-i Haram'da hizmette bulunmak ve onu imar etmek dahi Allah yakında cihad etmekle kıyas edilemez. **"Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haranı ı imar etmeyi Allah'a ve âhiret gününe iman edip Allah'ın yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden, hicret eden, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtulanlar onlardır. Rableri**

onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet, bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler bulunan cennetleri müjdeler. Orada ebedî kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır" (Tevbe, 19–22) ayetleri Müslim'in Sahih'inde belirtildiğine göre ashab-ı kiramın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ı imar edilmesi, diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir.

Bu âyet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nastır. Özellikle nüzul sebebi, bu mesele hakkında ashab-ı kiramın ihtilâf etmeleri olmuştur.

Nüzul sebebinin sekline misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir.

Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey İbn İyaz'a su beyitleri yazıp gönderen Abdullah İbn el-Mübarek'e Allah rahmet eylesin;

Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi,
bizleri görsen keşke!

O zaman ibadetle oynadığını kendin
görürsün.

Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını
süsleyen kişi!

Bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor.

Fakih ve muhaddis Abdullah İbn Mübarek'in söylediklerini gördünüz. Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların paymal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yeryüzünden silinmek islendiği bir

zamanda böyle bir ibadeti o, Allah'ın dinini oyuncak edinmek olarak görmektedir.

Evet, yeryüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp sadece "la havle" ve "innâ lillah" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi ilmeden bunları yapmamız, gerçeklen Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duygularının bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir.

Müslüman erkek nasıl yerinde durabilir? Nasıl rahat edebilir? Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca...

Ben **"Müslüman Topraklarını Savunmak Farz-ı Aylılardan da Önemlidir!"** adlı eserimde yazdığım gibi, benden daha önce, Şeyhülislâm İbn Teymiye'nin kaydettiği şu görüşü paylaşıyorum: **"Din ve**

dünyayı ifsat eden saldırgan düşmanı bertaraf etmek kadar, imandan sonra kuvvetli hiçbir farz yoktur." Yani ben Allahu alem bugün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile namazı, orucu ve zekâlı terk eden kimse arasında hiçbir fark görmüyorum. Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikle, önce âlemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihin önünde büyük bir sorumlulukla karşı karsıya oldukları görüşündeyim. İster davet, isler teklif, ister eğitim ve isler başka bir şey olsun, hiçbir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim. Ben bugün yeryüzünde her müslümanın boynunda Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim. Her müslüman, silah taşımamanın günahını yüklenmektedir.

Bu konuda kendini mazur gösterecek herhangi bir dayanağı olmaksızın elinde

tüfek bulunmadan Allah Teala'ya kavuşan herkesin Allah'la günahkâr olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o, savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise farz-ı ayndır. Yeryüzünde bulunan bütün Müslümanlara farz-ı ayndır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahtır. Çünkü farz; işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği islerdir.

Ben şu kanaatteyim: Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu âlem şunlardır: Kör, topal, hasla, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup cihad için bir çare bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan etliği yere gidemeyen ve buraya giden yolları bilemeyen kimselerdir. Savaş isler Filistin'de, isler Afganistan'da, islerse kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği herhangi bir bölgede olsun.

Savaşmayı terk ellikleri için itim müslümanlar günahkârdır.

Ben bugün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiçbir kimsenin izin yetkisi olmadığı görüşündeyim. Babanın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez.

Bütün tarih dönemlerinde, ümmetin bütün âlimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda **"çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar."** Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan, sulandırılmasına imkân bulunmayan ve hiç bir kimsenin bunu oyuncak edinmesine

veya te'vil etmesine imkân bırakılmayan gayet açık ve net bir meseledir…

Müminlerin emirinden üç hususta cihad için izin istenmez:

1. Emir, cihadı çalışmaz hale getirirse

2. Eğer izin istemek maksadın gerçekleştirilmesine fırsat vermeyecekse

3. Onun daha önceden beri cihadı men ettiği biliniyor ise.

Kanaatime göre bugün müslümanlar Afganistan'da dökülen her kandan, payimal edilen her namustan mesuldürler. Allahu alem kusurları sebebiyle, dökülen bu kanlarda suç ortağıdırlar. Çünkü onlar bu Müslümanlara kendilerini koruyacak silahı sağlayabilirlerdi.

Onları tedavi edecek doktorları gönderebilirler. Yemek yiyebilecekleri inatları satın alabilirler. Hendek kazmalarına

imkân sağlayacak kazı aletlerini satın almalarını sağlayabilirler.

Dusuki Haşiyesinde (cilt II, s. 11–112) söyle denilmekledir: **"Her kim fazla yiyeceğe sahip olur ve bununla birlikte aç kimseyi görür, ölünceye kadar da o yemeği ona vermeksizin bırakırsa, eğer yemeği bulunan kişi kendi zannınca ölmeyeceği kanaatinde ise yakın akrabaları ile birlikte onun diyetini öder. Eğer kasten vermemiş ise, bu konuda mezhepte iki rivayet vardır. Birincisine göre kendi has malından onun diyetini öder, ikinci rivayete göre ise katil olduğundan dolayı ona kısas uygulanır."**

Şehevî arzular uğruna harcanan, heva ve lüks uğrunda dökülen mal ve servet sahiplerini nasıl bir hesap ve ceza beklemektedir?

Artık ey müslümanlar! Sizin hayatınız cihaddır. Hedefiniz cihaddır. Var oluşunuz, akıbetiniz cihad ile alâkalıdır.

Ey davetliler! Sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikçe sizin hiçbir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşsız, kansız, sakalsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler bu dinin tabiatını idrak edemeyen kimselerdir. Onlar vehme kapılmışlardır. Davetçilerin, heybeti ve davetin şevketi Müslümanların izzeti savaşsız olamaz. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyorlar:

"Allah düşmanlarınızın kalplerinden sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehn bırakacaktır." Vehn nedir, ey Allah'ın Rasulü? diye soran ashaba: **"Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir"**, diye buyurur. Başka bir rivayette ise: **"Savaş**

tiksintisidir" diye cevap vermiştir. **"Sen Allah yolunda savaş (kimse seninle savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Müminleri de savaşa teşvik et, olur ki Allah kâfirlerin gücünü bertaraf eder. Allah daha güçlü, cezası daha çekin olandır."**

Savaş olmadığı takdirde şirk her tarafı kuşatacak ve egemen olacaktır. **"Fitne yeryüzünden kalkıncaya ve din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın."** Fitne ise şirktir.

Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır. **"Eğer Allah, insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı, yeryüzü fesad bulurdu."** İslâm'ın ibadetlerinin ve ibadet evlerinin kurulmasının biricik teminatı, yine cihaddır: **"Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı; manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde**

Allah'ın adının çokça zikredildiği mescitler harap olur, giderdi."

Ey İslâm davetçileri! Ölüm tutkunu olunuz ki size hayal bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldatıcılar Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. **"Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz..."** Cihad konusunda hiç kimseye itaat etmeyiniz. Cihada çağırmak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır.

Ey İslâm âlimleri! Şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz, dünyaya meyletmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden

uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder. Ey müslümanlar! Uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler, azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştüler. Sairin şu beyitleri ne anlamlıdır:

Zillet içinde uzundur uyuduğumuz

Nerede aslanca haykırışlar

Azgınlar çetesi kartal kesildi

Bizse, zincirlere vurulmuş köleyiz

Kölenin zincire boyun bükmesidir, hor, hakir

Yoksa demirin ona vurulması değildir.

Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz?

Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere?

Müslüman kadınlar! Sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Evleriniz aslan inlerini andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yeyip semiren tavukların kümesi olmasın. Çocukların kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında al koşturmak arzularını, aşkını yerleştiriniz. Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün mücahidlerin, muhacirlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın.

Ey İslâm yavruları! Bombaların nağmeleri, topların gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğiliminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüyüp gelişeceğiniz yerler olmamalıdır.

Ve sen ey müslüman hanım! Sana anlatmak istediklerim çok, pek çoktur. Muhammed'in annesi! Allah sana, bana ve Müslümanlara yaptığın hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılarıma benimle birlikle katlandın. Acı tatlı hayat şerbetini benimle birlikle yudumladın. Bu mübarek yolculuğa koyulmakla benim en büyük yardımcım oldun. Cihad alanındaki faaliyetlerime senin yardımın çük büyüktür. 1969 yılında iki küçük kızımız ve bir oğlumuzunun olduğu sırada evin bütün yükünü omuzlarına bıraktım. Ve sen mutfağı ve buna benzer yan hizmetleri

bulunmayan çamurdan tek bir oda içerisinde yaşadın. Yük ağırlaştığı, aile sayımız çoğaldığı, çocuklar büyüdüğü, tanıdıklarımızın artıp misafirlerimizin çoğaldığı bir sırada da evi omuzlarına terk ettim. Ve sen önce Allah için, sonra benim için aza da çoğa da katlandın. Bana yaptığın bu hizmetlerin karşılığını benim yerime Allah sana en güzel şekilde versin. Allah ve sonra da senin evden uzun süren ayrılığıma katlanman olmasaydı, ben tek başıma bu ağır yükü taşıyamazdım. Senin dünya hayatına rağbet etmediğini gördüm. Seni öyle tanıdım. Senin gözünde ve hayatında maddenin en ufak bir ağırlığı olmadı. Sıkıntı çektiğimiz zamanlarda el darlığından şikâyet etmedin. Allah'ın nispeten bize dünyalık verdiği zamanlarda da azmadın. Kendini lükse kaptırmadın. Dünya senin kalbinde yer etmedi. Çoğu zaman dünya senin elinin altındaydı.

Cihad hayatı en lezzetli hayattır. Sıkıntılara, darlığa sabır ve tahammül, nimet ve lüks içerisinde kalmaktan daha güzeldir. Züht'ten ayrılma. Allah seni sevecektir. İnsanların elinde bulunana rağbet etme, insanlar da seni sevecektir. Kur'ân ömrün zevki, hayatın en güzel arkadaşıdır. Namaz kılmak ve nafile oruç tutmak, seher vakitlerinde istiğfar etmek kalbe bir incelik verir, ibadete lezzet katar. Hoş, hanım arkadaşlarınla oturup kalkıp dünya imkânlarından çokça yararlanmayıp dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayatında bizi bir arada bulundurduğu gibi Firdevs'le de bizi bir araya gelirsin.

Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle birlikte olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenebildim. Evet, sizinle ilgilenemedim.

Ancak, ne yapabilirim ki, Müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu umulurdu. İslâm ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim.

Hizmet ve sıkıntı ateşi, Müslümanların kalplerini yakarken ben serinkanlılıkla hayal süremezdim. Müslümanların başına gelen haller herkesin kalbini veya azıcık aklı bulunan herkesi ıstıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım.

Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kap konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise,

yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizlere zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret etlim.

Size selef akidesini, ehl-i sünnet ve'l-cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona sarılınız, Sakın aşırılıklara kaçmayınız. Kur'ân-ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan men edecek veyahut kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştıran ve davet etmek noktasında koymayı, sizleri süslemeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Alıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla

birlikle atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir.

Yavrularım! Annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'î ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz. Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyükanneniz ve büyükbabanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faiz'in ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e çok önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam etmelerini ve sapmaktan koruyacaklarını ümid ediyoruz.

Özellikle Celaleddin, Ahmet Şah Mesud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Feril ve Muhammed Âlem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embuke gibi dahildeki komutanları asla unutmayınız.

Allah'ım! Seni bütün eksikliklerinden tenzih ederim. Sana hamd ederim. Senden başka hiçbir ilâh olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.

21-27 şüpheler_Layout 1 09.09.2012 11:15 Page 1

11 Eylül Gazvesi Hakkında Bazı Şüpheler ve Cevapları

ABD Amerika ve Avrupa'da halkı ve hükümetleri devam eden bu savaşın gerekliliğine inandırmak için 11 Eylül'ü El Kaide'nin yaptığını kabul ediyor, İslam ülkelerinde ise bu harekete halkların güvenmesini engellemek için Yahudi parmağı olduğu düşüncesini yaygınlaştırıyor. Ayrıca İslam ümmetine "Siz kendi başınıza hiçbir şey beceremezsiniz. Buna gücünüz, kapasiteniz yetmez mesajı veriyor. İşte 11 Eylül Gazvesi hakkında ortaya atılan komplo teorilerinin asıl amacı budur.

Tarihin bu en büyük saldırısı hakkında tüm dünyada oldukça fazla komplo teorisi vardır. Bu teorilerin büyük bir kısmı ABD çıkarlarına hizmet ettiği için bizzat Pentagon tarafından desteklenmekte ve Hollywood tarafından yapılan film ve belgeseller aracılığıyla yaygınlaştırılmaktadır. Bu komplo teorilerinin en meşhuru şüphesiz ki Yahudilerle alakalıdır.

Hiç Yahudi Ölmedi Mi?

11 Eylül saldırılarında 4 bin Yahudi'nin işe gitmediği iddiası ilk defa Lübnan Hizbullah'ı tarafından gündeme getirilmiştir. İran yetkililerinin de hemen bu oldukça saçma iddiayı desteklemeleri çok düşündürücüdür.[1]

Saldırılardan bir süre sonra yayın yapan El Menar televizyonu olayda hiçbir Yahudi'nin ölmediğini iddia etmiştir. Oysa 11 Eylül saldırılarında 400 ile 500 arasında Yahudi ölmüştür. New York'ta yaşayan Yahudilerin oranı hesaba katıldığında bu hiç de az değildir. Ayrıca 4 bin Yahudi'ye saldırı öncesi mesaj yazıldığı iddia edilmektedir.

Saldırılarda öldürülen Yahudilerden bir kısmının isimleri ve cenazelerinin nerede defnedildiği bilgisi aşağıdadır:

ÖLEN YAHUDİLERİN BİR KISMI

İsim/Soyisim	Yaş	Memleketi	Cenaze Merasiminin Yapıldığı Yer
1. Lee Adler	...	Springfield	Temple Beth Ahm
2. Josh Aron	...	Oceanside, NY	Oceanside Jewish Center
3.Michael Asher	...	Monroe, NY	Monroe Temple of Liberal Judaism
4.Debbie Bellows	...	Scarsdale, NY	Westchester Reform Temple
5.Alvin Bergsohn	...	Long Island, NY	South Baldwin Jewish Center
6.Kevin Cohen	...	Metuchen, NJ	Neve Shalom
7.Beverly L.Curry	...	Staten Island, NY	Kingdom Hall of Jehovahs Witnesses
8.Michael Davidson	...	Scotch Plains, NJ	Congregation Beth Israel
9.Steven M. Fogel	...	Westfield, NY	Temple Emanuel
10.Arlene Fried	...	Roslyn, NY	Temple Beth Shalom
11.Doug Gardner	...	NYC, NY	Stephen Weiss Free Synogogue
12.Steve Geller	...	New York, NY	Congregation Rodeph Sholom
13.Jeff Goldflam	52	Melville, NY	Temple Beth Tohar
14.Marcia Hoffman	...	Brooklyn, NY	Kane Street Synagogue
15.Aaron Horwitz	24	New York, NY	Brotherhood Synagogue
16.Brooke A. Jackman	...	Oyster Bay, NY	Brooke Oyster Bay Jewish Center
17.Aaron Jacobs	27	Newton Centre, MA	Temple Emanuel
18.Shari Kandell	...	Wyckoff, NJ	Temple Beth Rishon
19.Andrew Keith Kates	37	NYC, NY	Congregation Rodeph Sholom
20.Peter Kellerman	...	New York, NY	Park Avenue Synagogue
21.Mary Kimelman	...	NYC, NY	Temple Emanuel
22.Glenn Kirwin	...	Scarsdale, NY	Westchester Reform Temple
23./Karen Klitzman	...	NYC, NY	Stephen Weiss Free Synogogue
24.Nicholas C. Lassman	...	Cloister, NJ	Temple Beth-El
25.Steve Lillianthal	...	Livingston, NJ	Temple Bnai Abraham
26.Stuart T. Meltzer	32	Brookline, MA	Temple Emeth
27.Joshua Reiss	23	Lawrenceville, NJ	Adath Israel Synagogue
28.Sheryl Rosenbaum	...	Warren, NJ	Temple Har Shalom
29.David Rosenbaum	31	Rego Park, NY	Rego Park Jewish Centre
30.Lloyd Rosenberg	...	Aberdeen, NJ	Temple Shalom
31.Joshua Rosenblum	...	Cedarhurst, NY	Temple Beth El
32.Mike Rothberg	...	Greenwich, C	Temple Shalom
33.Eric Sand	...	Armonk, NY	Congregation B'nai Yisroel
34.Ian Schneider	45	South Orange, NJ	Temple Sharey Tefilo-Israel
35.John Schwartz	...	New York, NY	Temple Emanu-el
36.Jason Sekzer	31	Brooklyn, NY	East Midwood Jewish Center
37.Allan Shwartzstein	...	Chappaqua, NY	Temple Beth El
38.David Silver	...	New Rochelle, NY	George T. Davis Funeral Home
39.Robert Francis Silwak	...	New York, NY	1 Jerusalem Ave
40.Ken Simon	...	Spring Valley, NY	Temple Beth El
41.Will Spitz	...	Oceanside, NY	Oceanside Jewish Center
42.Eric Stahlman	...	Papchoque, NY	Temple Beth El/Cantor Fitzgerald
43.Alexander Steinman	...	NY	Temple Israel
44.Kenneth W Van Auken	...	East Brunswick, NJ	Temple B'Nai Shalom
45.David T. Weiss	...	New York, NY	Brotherhood Synagogue
46.Marc Zeplin	...	Harrisson, NY	Jewish Community Center
47.Chuck Zion	...	Greenwich, CT	Greenwich Reformed Synogogue
48.Deborah H. Kaplan	...	Orthodox Jewish	Cooper Union
49.Lee Alan Adler	48	New Jersey	Temple Beth Ahm in Springfield

İsim/Soyisim	Yaş	Memleketi	Cenaze Merasiminin Yapıldığı Yer
50.Joshua Aron	29	Oceanside, New York	Oceanside Jewish Center
51.Michael Ed. Asher	53	Monroe, New York	Monroe Temple of Liberal Judaism
52.Debbie S. Bellows	30	Scarsdale, New York	Westchester Reform Temple
53.Shimmy Biegeleisen	42	New York, NY	Jiduciary
54.J. David Birnbaum	24	New York	
55.Kevin Sanford Cohen	28	New Jersey	Neve Shalom in Metuchen
56.Michael A. Davidson	27	New Jersey	Congregation Beth Israel in Scotch Plains
57.Peter Feidelberg	34	Montreal, Canada	
58.Steven Mark Fogel	40	New York	Temple Emanuel in Westfield
59.Morton H. Frank	31		
60.Arlene Eva Fried	49	New York	Temple Beth Shalom in Roslyn
61.Douglas B. Gardner	39	New York City	Stephen Weiss Free Synagogue
62.Steven Paul Geller	52	New York City	Congregation Rodeph Sholom
63.Marina R. Gertsberg	25	Odessa, Ukraine	Manhattan Beach Jewish Center in Brooklyn
64.Jeffrey Grant Goldflam	48	New York	Temple Beth Tohar in Melville
65.M. Herman Goldstein	31	Florida	Tamarac Jewish Center in Florida
66.Monica Goldstein	25	New York	Congregation B'nai Israel in Bay Terrace
67.Steven Goldstein	35	Alpha Epsilon Pi	Cantor Fitzgerald
68.Daniel Ilkanayev	36	Bakü Azerbaycan	World Congress of Russian Jewry'ye Üye
69.Brooke A. Jackman	23	New York	Jewish Center in Oyster Bay
70.Steven A. Jacobson	53		Town and Village synagogue Kurucusu
71.Shari Ann Kandell	27	New Jersey	Temple Beth Rishon in Wyckofff
72.Peter R. Kellerman	35	New York City	Park Avenue Synagogue
73.Howard Kestenbaum	56	New Jersey	Congregation Beth Ann in Verona
74.Mary Jo Kimelman	34	New York City	Temple Emanu-El
75.Glenn Davis Kirwin	40	New York	Westchester Reform Temple in Scarsdale
76.Alan Kleinberg	39	New Jersey	Jewish Center in East Brunswick
77.Karen Joyce Klitzman	38	New York City	Stephen Weiss Free Synagogue
78.Nicholas Cr. Lassman	28	New Jersey	Temple Beth-El in Cloister
79.Alan Lederman	43	New Jersey	Temple Neve Shalom in Metuchen
80.Neil D. Levin	46	New York City	Temple Emanu-El
81.S. Barry Lillianthal	38	New Jersey	Temple B'nai Abraham in Livingston
82.Nancy Morgenstern	32		
83.Laurence M. Polatsch	32	New York	Guttermann Funeral Home in Woodbury
84.Faina Rapaport	45	Moscow, Russia	
85.Sheryl L. Rosenbaum	33	New Jersey	Temple Har Shalom in Warren
86.Lloyd D. Rosenberg	31	New Jersey	Temple Shalom in Aberdeen
87.Mark Louis Rosenberg	26	New York	Marsha Stern Talmudical
88.Andrew Ira Rosenblum	45	New Jersey	Temple Hillel in North Woodmere
89.Joshua M. Rosenblum	28	New York	Temple Beth El in Cedarhurst
90.Joshua Rosenthal	44	Michigan	Birmingham Temple in Farmington Hills
91.Richard D. Rosenthal	50	New Jersey	
92.Michael C. Rothberg	39	Connecticut	Temple Sholom in Greenwich
93.Ronald J. Ruben	36	New Jersey	Temple Israel in Ridgewood
94.Jason Elazar Sabbag	26		Connecticut
95.Eric Sand	36	New York	Congregation B'nai Yisrael in Armonk
96.Scott Schertzer	28	New Jersey	Congregation B'nai Ahavath Shalom

İsim/Soyisim	Yaş	Memleketi	Cenaze Merasiminin Yapıldığı Yer
97.J. Burkhart Schwartz	40	New York	Temple Emanu-El
98.Hagay Shefi	34	Israel	
99.Mark Shulman	47	New Jersey	Temple Shaari Emeth in Manalapan
100.Abraham Shwarstein	37	New York	Temple Beth El in Chappaqua
101.Arthur Simon	57	New Jersey	Temple Beth El in Spring Valley
102.Kenneth Alan Simon	34	New Jersey	Temple Beth El in Spring Valley
103.William E. Spitz	49	New Jersey	Oceanside Jewish Center in Oceanside
104.Eric A. Stahlman	43	New York	Temple Beth El in Papchoque
105.Alexander R. Steman	32	New York	Temple Israel in Staten Island
106.Kenneth W. Auken	47	New Jersey	Temple B'nai Shalom in East Brunswick
107.Steven Jay Weinberg	41		Nanuet Hebrew Center
108.Simon Weiser	65	Kiev, Ukraine	
109.David Thomas Weiss	50	New York City	Brotherhood Synagogue
110.Michael Wittenstein	34		
111.Marc Scott Zeplin	33	New York	Jewish Community Center in Harrisson
112.Charles A. Zion	54	Greenwich	Greenwich Reformed Synagogue
113.Andrew S. Zucker	27		Jewish fraternity Alpha Epsilon Pi
114.Igor Zukelman	29	Ukraine	
115.Monica Goldstein	25		
116.Andrew Kates	37		
117.Michael Rothberg	39		
118.Steven Goldstein			
119.Elaine M. Greenberg			
120.Eileen M. Greenstein			
121.Douglas B. Gurian			
122.Aram İskenderian	45		Cantor Fitzgerald
123.Alona Avraham	30	İsrail	
124.Dani Lewin	32	İsrail	
125.Shai Levinhar	29	İsrail	
126.Leon Lebor	34	İsrail	
127.Hagai Shefi	51	İsrail	
128.David Martin Weiss		NYC	Central Synagogue
129.Thierry Saada	27	Tunus Asıllı Yahudi	Sephardic Jewish community
130.Brock J. Safronoff		Detroit Lions	
131.Wayne Saloman			
132.Mark Schurmeier			
133.Gina Sztejnberg	55	Polonya yahudisi	
134.William R. Steiner	57		
135.Mark H. Rosen	45		
136.David Martin Weiss		NYC	Central Synagogue
137.Naomi Leah Solomon	52		Simon Wiesenthal Center
138.Adam K. Ruhalter	41		Cantor Fitzgerald
139.Mark H. Rosen	45		
140.Abraham N. Ilıwitz	51		

21-27 şüpheler_Layout 1 09.09.2012 11:15 Page 5

Tam tersi El Kaide'ye göre 11 Eylül sebep değil sonuçtur. Saldırılar El Kaide'ye göre "İslam Dünyası'nda birçok katliamlar yapan, içişlerine karışan, diktatör rejimleri destekleyen ve İslam ülkelerine ambargo uygulayan" ABD'nin bu tavırlarına bir tepkidir. ABD 11 Eylül saldırıları öncesi Irak'a, Lübnan'a, Somali'ye, Ogaden'e asker çıkarmış ve savaş açmış, Sudan'ı ve Afganistan'ı daha 11 Eylül saldırıları olmadan bombalamıştır.

Saldırıyı Gerçekleştirenler Olaydan Yıllar Önce Öldü Mü?

11 Eylülle alakalı komplo teorilerinden biri de saldırıyı gerçekleştiren 19 kişiden bazılarının saldırılardan yıllar önce ölmüş olduğu, bazısının da hala yaşadığı iddiasıdır. Bu iddialar da zamanla unutulmuş ancak o sürece kadar da ABD'nin istediği etkileri yapmayı başarmıştır. Oysa 11 Eylül'ü düzenleyen 19 kişinin her birinin saldırı öncesi hazırlıklarını ve vasiyetlerini gösteren video kayıtları mevcuttur.

Kayıtlarda saldırıları yapanların eğitim durumunun oldukça yüksek olması, çoğunun Avrupa'da eğitim görmüş olması ve 19 kişiden 11'inin Kur'an hafızı olması ve Buhari ve Müslim'i ezbere bilmesi dikkat çekicidir. Fedailer arasında Kütübü Sitte isimli hadis kitaplarının hafızları da bulunmaktadır. Bütün fedailer zengin ailelere mensup ve oldukça yüksek dini eğitime sahip kişilerdir. Fedailer kayda aldıkları vasiyetnamelerinde böyle bir saldırıyı neden yaptıklarını, bunun meşruiyetini, gerekçelerini, arkasındaki motivasyonu uzunca anlatmaktadırlar.

Şeyh Üsame'ye Amerikan Ajanı İftirası

11 Eylül komplo teorilerinden biri de Üsame Bin Ladin'in ABD ajanı olduğu iddiasıdır.

Bir insanın ajan olma gayeleri incelendiğinde ilk olarak göze çarpan şey maddi kazanç elde etme amacıdır. Oysa Üsame Bin Ladin dünyanın 7. zenginidir.

Böyle birinin CIA'den gelen ücrete bel bağlaması elbette düşünülemez. Bin Ladin'in Prens olduğu, protokollerle karşılandığı ve Sudan gibi birçok ülkede yatırımlar yapan bir iş adamıyken çekilen görüntüleri internette mevcuttur.

11 Eylül Saldırısı Yüzünden ABD İslam Dünyasına Düşman Oldu İddiası

11 Eylül saldırılarıyla alakalı en önemli iddialardan biri de saldırılar nedeniyle ABD'nin İslam ülkelerine saldırdığı görüşüdür. Bu iddiaları ortaya atanlar ABD tarihinden habersiz kesimlerdir. ABD, 300 yılı geçmeyen tarihi boyunca dünyada en fazla savaşa katılan ülkedir. Ayrıca Batı'nın İslam âlemini kendine tehdit olarak gördüğü bilinen tarihi bir gerçektir. 11 Eylül öncesi İslam Dünyası'na birçok kez saldırı düzenlenmiştir.

Tam tersi El Kaide'ye göre 11 Eylül sebep değil sonuçtur. Saldırılar El Kaide'ye göre "İslam Dünyası'nda birçok katliamlar yapan, içişlerine karışan, diktatör rejimleri destekleyen ve İslam ülkelerine ambargo uygulayan" ABD'nin bu tavırlarına bir tepkidir. ABD 11 Eylül saldırıları öncesi Irak'a, Lübnan'a, Somali'ye, Ogaden'e asker çıkarmış ve savaş açmış, Sudan'ı ve Afganistan'ı daha 11 Eylül saldırıları olmadan bombalamıştır. ABD, Sovyetler Birliği yıkılır yıkılmaz İslam Dünyası'nı kendine tek tehdit ve alternatif olarak görmüş ve NATO konseptini İslam'a karşı yapılandırmıştır. Sadece Irak'a uygulanan ambargolar sebebiyle 1 milyon çocuk ölmüş, İsrail aleyhine BM'de çıkan her karar ABD ve İngiltere tarafından veto edilmiştir. Bunların her biri El Kaide'ye göre ABD'ye saldırmak için yeterli gerekçelerdir.

Pentagon'a Uçak Çarpmadığı İddiası

Pentagona hiç uçak çarpmadığı iddiası da sık sık gündeme getirilen iddialardan biridir. Buna kanıt olarak da alanda hiç uçak parçaları bulunmadığı ve uçağın çok az yere zarar vermesi iddiaları gündeme getirilmektedir. Oysa Pentagon saldırısı sonrası çekilmiş ve imha olan uçağa ait makina parçalarını gösteren görüntüler mevcuttur. Ayrıca uçağın neden tahmin edilenden az zarar verdiği de bir simulasyon ile açıklanmaktadır. Pentagon'un hiç vurulmadığı iddiaları da mevcuttur. Bu iddia ise oldukça basit olduğu için çoğu zaman dikkate bile alınmamaktadır.

ABD Saldırıları Kendisi Düzenledi İddiası

Ayrıca ABD'nin bir ülkeye savaş açmak için meşruiyet arama zorunluluğu da yoktur. Hele hele ülkenin sembolleri olan İkiz Kuleler ve ABD'nin göz bebeği olan Pentagon'u kendisinin vurması akıl dışıdır. Bir ülkenin savunma bakanlığı o ülkenin en önemli ve en stratejik kurumudur. Savunma bakanlığına saldırı ülkenin onuruna ve itibarına yapılmış bir saldırı demektir. ABD sadece bir askerinin öldürülmesini bile savaş sebebi sayarken böyle bir masrafa ve imaj kaybına uğramayı neden tercih etsin? ABD New York'ta sadece 100 kişinin öldüğü bir bombalı saldırıyı bile Afganis-

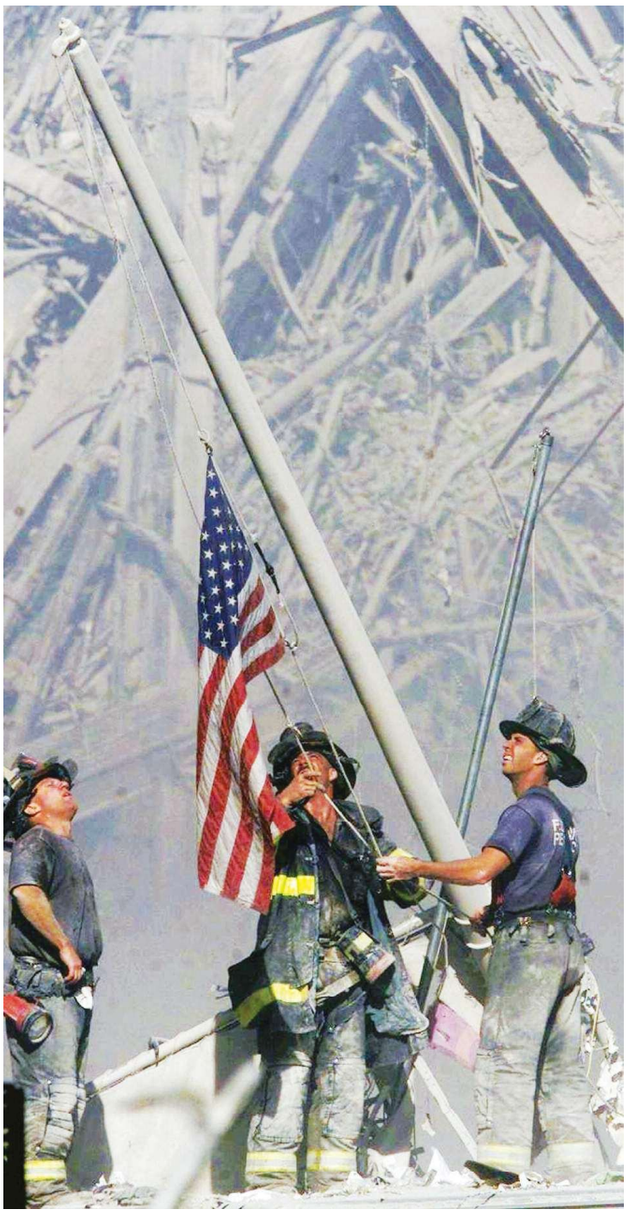

tan'ı işgal etmek için gerekçe gösterebilirdi. Rusya Çeçenistan'a saldırmak için sadece 33 kişinin öldüğü Moskova'daki askeri apartman bombalamalarını sebep gösterirken ABD'nin kendisini trilyonlarca dolarlık zarara sokacak ve imajını zedeleyecek 4 bin insanını öldürecek bir saldırı neden yapsın ki? İsrail'in bile 1 askerinin kaçırılmasını savaş sebebi saydığı bir konjonktürde ABD'nin ilerde ekonomik krize neden olacak, devasa psikolojik, ekonomik, sosyal, askeri ve politik sorunlara yol açacak böyle bir saldırıyı kendi ülkesinde birçok hedefe saldırarak gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Komplo Teorilerinin Amacı Ne?

ABD Amerika ve Avrupa'da halkı ve hükümetleri devam eden bu savaşın gerekliliğine inandırmak için 11 Eylül'ü El Kaide'nin yaptığını kabul ediyor, İslam ülkelerinde ise bu harekete halkların güvenmesini engellemek için Yahudi parmağı olduğu düşüncesini yaygınlaştırıyor. Ayrıca İslam ümmetine "Siz kendi başınıza hiçbir şey beceremezsiniz. Buna gücünüz, kapasiteniz yetmez mesajı veriyor. İşte 11 Eylül Gazvesi hakkında ortaya atılan komplo teorilerinin asıl amacı budur.

Taliban Silahları Nereden Alıyor?

Çeşitli medya kaynaklarında zaman zaman Taliban ve El Kaide'nin ABD ve 44 müttefik ülke ile savaşlarında kullandıkları kimi oldukça sofistike silahları nereden buldukları sorusu gündeme getirilmektedir. Bu konuda yazılan komplo teorilerinden biri de ABD ile geleneksel çatışma yaşayan Rusya ve Çin'in Taliban ve El Kaide'ye silah sağladığı görüşüdür. Oysa El Kaide Çeçenistan'da Rusya'ya karşı savaşan Çeçen direnişçilerine destek vermektedir. Taliban ise iktidar döneminde Çeçen direnişine devlet bazında destek vermiştir. Çin Doğu Türkistan'da direnen Uygurları el Kaide ve Taliban'ın desteklediğini sık sık gündeme getirmektedir. Ayrıca El Kaide'nin Doğu Türkistan'da Çin'e karşı savaşan birimlerinin var olduğu bilinmektedir. Asıl ilginç olan ABD ve hiçbir NATO üyesinin Çin ve Rusya'ya bu konuda uyarı ya da suçlama yapmamasına rağmen bu iddianın özellikle Müslüman ülkelerde dile getirilmesidir Afganistan-Pakistan sınırında geleneksel atölyelerde birçok silah çeşidinin üretildiği de göz ardı edilmemelidir.

Taliban Eroin Ticaretinden Kar Elde Ediyor mu?

Afganistan savaşının en önemli sebeplerinden birinin ülkedeki oldukça kıymetli eroin pazarı olduğu bilinmektedir. Afganistan on yıllar boyu dünya eroin üretiminin büyük bir çoğunluğunu karşılayan ülke olmuştur. Afgan tarihinde eroini ilk defa yasaklayan yönetim Taliban yönetimidir. Taliban uluslar arası kamuoyunun ülkeye ciddi bir ambargo uyguladığı ve ciddi ekonomik sıkıntılar yaşadığı bir dönemde bile eroin ticaretini serbest bırakmaması o dönemde birçok uluslar arası kurum tarafından takdirle karşılanmıştır.

Ancak medyada sıkça söylenen iddialardan birisi de Taliban'ın bölgede uyuşturucu trafiğini kontrol ettiğidir. Oysa Taliban 2000 yılında eroini yasaklamış Molla Muhammed Ömer yayınladığı bir fetvada eroin üretiminin ve ticaretinin İslam'a ve insanlığa karşı bir suç olduğunu ve artık yasak olduğunu belirtmiş, fetvanın yayınlanmasından bir sene sonra eroin üretimi %3'e düşmüştür. Zaten Afganistan saldırılarının eroin ihtiyacını karşılayamayan ve bu ticaretten faydalanmak isteyen ABD ve müttefikleri tarafından bu ticareti kontrol etmek amacıyla da yapılmıştır. Eroin ticareti Afganistan'ın işgalinden sonra %400 oranında artmıştır.

Dipnot:

[1] Unraveling Anti-Semitic 9/11 Conspiracy Theories Anti-Defamation League Glen A. Tobias, *National Chair* Abraham H. Foxman, *National Director*

21-27 şüpheler_Layout 1 09.09.2012 11:16 Page 7

11 EYLÜL GAZVESİ'NİN AMERİKA'YA VERDİĞİ EN DÜŞÜK ZARAR TABLOSU

Zararın Nedeni	Miktarı
Saldırıların ilk haftasında ABD Boralarının toplam zararı	1.400 milyar dolar
Turizm kaybı ortalama(27 milyon turist)	
Dünya Ticaret merkezi	4 milyar dolar
Pentagon'daki zarar	1 milyar dolar
Zarar gören alt yapı	13 milyar dolar
Acil fondan yardım	40 milyar dolar
Havacılık sektörüne yardım	15 milyar dolar
İlk iki ayda işini kaybeden 83 bin kişiden kaynaklanan zarar	17 milyar dolar
Sigorta şirketlerinin zararı	40 milyar dolar
New York kentinde alt yapı, kaybedilen işler, vergi zararları	95 milyar dolar
Havayollarının zarar nedeniyle kaybedilen vergi miktarı	10 milyar dolar
11 Eylül sonrası iç güvenliğe harcanan para	200 milyar dolar
Yaralıların tedavisi	3.920 milyar dolar
Ölen 3 bin kişiye ödenen tazminat	8.7 milyar dolar
Ölen 3 bin kişinin gelecekte üreteceği değer	7.8 milyar dolar
Saldırı ve tehditler nedeniyle artan kargo masraflarının oranı	234 milyar dolar
Kaybedilen yatırım sadece ilk 4 ayda GSMH'nın %3'ü	350 milyar dolar
Saldırılarda kullanılan 4 uçak	385 milyon dolar
Toplam	2. trilyon 525 milyar dolar

ABD'nin Küresel Cihad Hareketi'yle Mücadelesinde Harcadığı Toplam Para

Harcamanın Nedeni	Miktarı
Amerikan kongresinin 2001- Eylül 2010 tarihleri arasında onay verdiği harcama	1 trilyon 121 milyar dolar
Irak'ta bu tarihten sonra harcanan	48 milyar dolar
Afganistan'da bu tarihten sonra harcanan	32 milyar dolar
Yaralı 200 bin askerin gelecekteki sağlık masrafları	350-700 milyar dolar ortalama 500 milyar dolar
Zarar gören askeri ekipmanın tamiri	Yılda 18 milyar dolar 10 yılda 180 milyar dolar
Toplam Tahmini	1 trilyon 880 milyar dolar

11 EYLÜL CİHADI ÜZERİNE NOTLAR

ŞEYH ABDULKADİR BİN ABDULAZİZ

facebook/ücretsiz İslami e-kitap indir

İÇİNDEKİLER

1-Terör İslam'dandır; Bunu İnkar Eden Kafirdir

2-Amerika; Allah'ın, Resulü'nün ve Mü'minlerin Düşmanı Olan Bir Devlettir

3- "Siviller Masumdur" Sözü Büyük Bir Hatadır

4-Amerikalıların Başına Gelen Olaylardan Dolayı Üzülmenin Ve Onları Teselli Etmenin Haram Oluşu

5- Amerika ile Müslümanlara Karşı Yürüttüğü Savaşta Yardımlaşan Kafirdir

6- Batılı Devletlerin "Uygar Devletler" Olarak İsimlendirilmesi Büyük Bir Hatadır

7- Ulusular arası hukuk Allah'tan Başka İbadet Edilen Bir Tağuttur

8- Beşeri Kanunlar Yeni Bir Dindir. Onları Koyanlar Ve Uygulayanla Kâfirdirler

9- Demokrasi Yeni Bir Dindir. Ona İtaat Eden Ve Davet Eden Kafirdir

Sonuç

GİRİŞ

Bütün övgüler alemlerin Rabb'i olan Allah'a özgüdür. Salat ve selam âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed (s)'in, O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamete kadar O'na tabi olacakların üzerine olsun.

11-Eylül-2001/Salı günü Amerika'da meydana gelen ve binlerce kişinin ölümüne sebep olan patlamanın ardından, doğusuyla batısıyla bütün dünya sarsıldı. Amerika ihanete uğradı, küçük düştü, şerefi beş paralık oldu.

Ve bu ayıbı temizlemek istedi. Saldırının üzerinden bir ay gibi kısa bir süre geçti ki, kendisine karşı yapılan saldırının sorumlularını barındırdığı gerekçesi ile (üstelik şu ana kadar hiç bir delil sunmaksızın) Afganistan'a intikam kustu. **Tarih: 7-Ekim-2001**

Medya, apar topar bu olayla ilgili, siyasetçilerin, din adamlarının, habercilerin ve sıradan insanların şer'i açıdan yanlışlarla dolu hatta apaçık küfür derecesindeki açıklamalarını yayınladı.

Korkarım bunlar karşısında susulduğu takdirde bu görüşler insanlar nazarında din olarak kabul edilecekler. Özellikle de günümüzde dinde cehaletin ve taklidin yaygın olması buna asli bir sebep olacaktır.

Kendilerine özellikle dini ilimlerden nasiplenmiş kimselerin bu mesele üzerinde hassasiyetle durmaları gerekmektedir. Zira Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Bir zaman Allah, kendilerine kitap verilenlerden, -Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemiyeceksiniz- diye söz almıştı." (Ali İmran/187)

"İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayetin kendisi olan âyetleri insanlar için biz kitapta açıkladıktan sonra gizleyenler var ya mutlaka onlara Allah lanet eder. Lanet edebilecek olanlar da lanet ederler. Ancak tevbe edip halini düzelterek gerçeği söyleyenler başka. İşte onları ben bağışlarım. Ben çok

merhamet ediciyim, tevbeleri çokça kabul ederim." (Bakara/159-160)

Sahabe (radıyallahu anhum) işte bu anlayışla Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) ancak hak sözü söyleyeceklerine ve Allah'ın dini uğruna kınayıcıların kınamalarından korkmayacaklarına dair biat ediyorlardı.

Yahudilik ve Hıristiyanlık, bid'atler ve sapıklıklara düçar olarak tahriflere maruz kalmış, mensuplarının da bu tür olaylar karşısında kötülüklerden sakındırmak yerine sessizliği tercih etmeleri sonucunda bu yanlış ve bozuk anlayışlar, bu gün Yahudi ve Hıristiyanların tabi oldukları birer din haline gelmiştir. Nitekim Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Ey kitap ehli! Dininizde haksız yere aşırı gitmeyin. Daha önce sapmış, birçoklarını da saptırmış ve böylece doğru yolu kaybetmiş bir kavmin keyiflerine uymayın." (Maide/77)

Yahudi ve Hıristiyanlar arasında hakkı bilenler, dinlerini tiranların zorbalıkları karşısında, manastır ve kiliselere

kaçırmışlar, orada ölmüşler ve onlarla beraber hak da ölmüştür.

"Uydurdukları ruhbanlığa gelince onu, biz yazmadık. Fakat kendileri Allah rızasını kazanmak için yaptılar. Ama buna da gereği gibi uymadılar. Biz de onlardan iman edenlere mükafatlarını verdik. İçlerinden çoğu da yoldan çıkmışlardır." (Hadid:27)

Artık durum öyle bir hal almıştı ki, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) risaletle gönderildiği günlerde yeryüzünde hak dini bilen sayılı birkaç kişi dışında hiç kimse kalmamıştı. Nitekim Resulullah (s) şöyle buyurmuştur:

"…Sonra Allah Teala arz ehline baktı ve Ehl-i Kitap'tan bir kısmı hariç onların Arap, acem hepsine öfkelendi…"

Bu duruma Zeyd bin Amr bin Nüfeyl hakkında Buhari'de rivayet edilen hadiste delalet etmektedir:

Ancak bu tür bir değişim ve bozulma İslam dini için asla söz konusu değildir. Her ne kadar İslam ümmeti içinde bid'at

ve sapık itikadlar zaman içerisinde zuhur etmişse de, İslam Dini'nin bozulmaması, hakkı talep edenler için üzerinde yürünebilecek sapasağlam bir yol olması ve Allah'ın hüccetinin kıyamet gününe kadar kulları üzerinde baki kalması için Allah (Subhanehu ve Tealâ) bu sapık görüşleri reddeden, onların sahteliklerini açığa çıkaran, hakkı ortaya koyan kullarını devamlı surette insanlar arasında var etmiştir. Bu böyledir; çünkü Resulullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra bir Resul gönderilmeyecektir.

"Hiç şüphesiz, zikri (Kur'an' ı) biz indirdik biz; onun koruyucuları da hiç şüphesiz biziz." (Hicr/9)

Hadisi şeriflerde de peş peşe gelecek olan ve kendilerine yardım edilmiş bir taifeden (Taifetu-l Mansura) bahseder ki, bu taife İslam ümmeti arasında her zaman var olacak ve Allah'ın emri gelene kadar (yani kıyamet gününe kadar), ne onları terk edenler, ne onları yardımsız bırakanlar ve ne de onlara karşı çıkanlar kendilerine hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerdir.

Allah'tan bizleri bu noktada da hakkı apaçık bir şekilde ayakta tutanlardan kılması için dua ediyorum. Hiç şüphesiz o bizim velimizdir ve buna gücü yetendir.

Şeyh Abdulkadir B.Abdulaziz

Bu girişten sonra Allah'tan başarı dileyerek şu geçtiğimiz günlerde yaygınlık kazanan sapkınlık ve safsatalara dair diyorum ki:

1-Terör[1] İslam'dandır; Bunu İnkar Eden Kafirdir.

Allahu (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

"Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Ki bununla Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmaları) korkutup caydırasınız." (Enfal/60)

Kâfirleri korkutma adına hazırlık yapmak, bu ayetin apaçık ifadesine göre şer'i bir gerekliliktir. Kim bunu inkâr ederse Allahu Teala'nın şu kavline göre kâfirdir:

"Bizim ayetlerimizi ancak kafir olanlar inkar eder." (Ali İmran/47)

[1]" İslam düşmanlarını korkutma"manasında kullanılmıştır.Her şeyin en iyisini Allah (s) bilir.

Ayette geçen "cuhd" kelimesi dille inkar ve yalanlama demektir. Nitekim bir başka ayette şöyle buyrulmaktadır:

"Allah hakkında yalan uydurup iftira edenlerden veya kendisine hak geldiği zaman onu yalan sayandan daha zalim kimdir? Küfre sapanlara cehennem içinde bir konaklama yeri mi yok?" (Ankebut/68)

Her kim ki "İslam terörden (korkutmadan) uzaktır" derse ya da İslam ile terörü birbirinden ayırmaya kalkarsa kâfir olur. Çünkü terör[2] İslam'dandır.

Bununla birlikte bilinmelidir ki; teröre karşı savaşmak istediklerini söyleyenler hakikatte **İslamla savaşmak istemektedirler.** Yani burada terörler mücadele, İslamla mücadele anlamındadır. Onlar hakikatin üzerini cehaletle örtmeye çalışmaktadırlar.

[2] "İslam düşmanlarını korkutma"

2-Amerika Allah'ın, Resulü'nün ve Mü'minlerin Düşmanı Olan Bir Devlettir.

"Hiç şüphesiz, kitap ehlinden ve müşriklerden küfre sapanlar...." (Beyyine/6)

"Andolsun, "Gerçekten Allah, Meryem oğlu Mesih'tir diyenler küfre saptı." (Maide/72)

"Andolsun, "Allah, üçün üçüncüsüdür" diyenler küfre sapmıştır." (Maide/73)

"Kendilerine kitap verilen, allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allh'ın ve resulunun haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürülmüşler olarak, cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın." (Tevbe/29)

İbn-i Teymiye ve diğer alimlerinde (radıyallahu anhum) söylediği gibi, Yahudi ve Hristiyanlar –yani ehli kitap- kafirdir. Bu dinin zaruri olarak bilinmesi gereken konuları arasındadır. Kim bunu inkâr ederse kafirdir.

“Şüphesiz kâfirler sizin apaçık düşmalarınızdır.” (Nisa/101)

Amerika, küfrünü ve düşmanlığını sürdürdüğü sürece ona karşı terör farzdır.

Fakat bugün Amerika Müslümanlarla savaşırken, onlara eziyet edip baskı uygularken, servetlerini gasp ederken ve Müslümanlarla savaşan herkes –ki bunlar Yahudiler, Türkler ve diğer kâfir yöneticilerdir- ona yardım ederken Amerika’ya karşı koymak nasıl mümkün olur?

Bugün Amerika dünya çapında bir gangsterdir. Tıpkı Allahu Tealâ’nın Kur’an’da tarif ettiği Ad kavmine benzemektedir:

“Âd kavmine gelince onlar yeryüzünde büyüklük tasladılar ve: "Bizden daha kuvvetli kim vardır?" dediler. Onlar kendilerini yaratan Allah'ın kendilerinden daha kuvvetli olduğunu görmediler mi? Onlar bizim âyetlerimizi bile bile inkâr ediyorlardı.” (Fussilet:15)

Amerika türlü türlü bahanelerle, dünyada pek çok ülkenin işlerine burnunu sokuyor. Kah güven ve huzuru sağlamak, kah terörle mücadele ve insanlığı savunma bahanesiyle…

Bütün bunlar dışı rahmet, içi azab olan bahanelerdir.

Korsanlardan ve Avrupalı maceraperestlerden oluşan bu günahkâr devlet, hangi insanlıktan bahsediyor.

Onlar ki bu kıtaya göç ettikleri zaman oranın asıl sahipleri olan **Kızıl Derelilerin köklerini kuruttular**.

Daha sonra ise, **topraklarında çalıştırmak için Afrika'dan köleler getirdiler. Hatta Afrika nüfusunun yarsını çaldılar.**

Köleleriyle işleri bitince de kendi nimetlerinden faydalandırmamak için onları Afrika'nın batısında bunun için kurdukları Liberya'ya postaladılar.

Evet! Bu günahkar devlet hangi insanlıktan bahsediyor. Savaşta **atom bombasını kullanan** (Hiroşima ve Nagasaki Üzerinde) ilk ve son ülke **Amerika değil midir?**

Bu günahkâr devletin insanlık diye bahsettiği şey, eski başkanlarından Nikson'un, Viyetnam'ı taş devrine (yani çok eski çağlara) çevirme cabası değil midir?

Amerika'nın insanlığı, **Iraklılara karşı, bebeklerde doğumsal anormalliklere sebep olan, kanser oranını yükselten**

seyreltilmiş uranyum bombası kullanmak mıdır? Ve nitekim bunu şimdi de Afganistan'da uygulamıyorlar mı?

Sorarım size,

Filistin'i harabeye çeviren ve yeryüzünde fesat, kargaşa çıkaran Yahudilerin en büyük destekçisi olan bu günahkâr devlet hangi insanlıktan bahsediyor?

Öyle ki Amerika, bugün hala İsrail'i, işlediği uluslar arası suçlara karşı, Birleşmiş Milletler (sözde) Güvenlik Konseyinde sahip olduğu veto hakkını kullanarak korumaktadır.

Hangi insanlık?

Dünyanın dört bir yanındaki Müslüman mücahitleri önce kaçırıp, sonra da öldürülmeleri ya da hapsedilmeleri için ülkelerine teslim etmek mi onların bahsettiği insanlık? Nitekim daha önce Hırvatistan, Azerbaycan, Arnavutluk ve diğer ülkelerde bunu yapmışlardı.

3- “Siviller Masumdur” Sözü Büyük Bir Hatadır.

İnsanları sivil ve asker olarak ikiye ayırmak yeni bir uygulamadır ve şeriatta yeri yoktur. Şer’i sınıflandırma şu şekildedir:

Savaşçılar: On beş yaş ve üzerindeki erkekler. Bunlar şer’i açıdan savaşçıdırlar ve fiilen savaşa katılamıyor olsalar bile öyle kabul edilirler.

Savaşçı olmayanlar: Buluğa ermemiş çocuklar, kadınlar, yaşı ilerlemiş ihtiyarlar, savaşmalarına mani olan müzmin hastalığı bulunan yetişkin erkekler; kör, topal, sağır ve buna benzer kimseler.

Bu saydıklarımızdan herhangi **biri söz ya da fiille** savaşa katılacak olurlarsa o zaman savaşçı kabul edilirler.

Bunun yanı sıra Amerika, İngiltere, İsrail gibi ülkelerdeki kadınlar, bizzat orduda askeri eğitim aldıkları için savaşçı kabul edilir. Askeri hizmette katılmayışları ihtiyatendir.

“Savaşçı olmayanlar içinde saydıklarımızdan, savaşa müdahil

olanlar öldürülür" sözümüze gelince, bu konuda alimler arasında bir ihtilaf yoktur.

Konu hakkında ayrıntılı bilgiyi İbn-i Kudame Hanbeli'nin "el-Muğni" adlı eserinde ve diğer fıkıh kitaplarında "cihad" babında bulabilirsiniz.

"Sivillerin masum olduğu" görüşü sahih bir görüş değildir.

Aksine sivil kabul edilen kadın ve erkeklerin büyük bölümü şer'an savaşçıdır.

Nasıl mı? Malum patlamalardan sonra yapılan istatistiklere göre Amerika halkının büyük çoğunluğu, haçlıların çocuğu Bush'un Afganistan'a yönelik intikam saldırısını desteklemektedirler.

Bu sadece Amerikan halkı ile de sınırlı değil. Buna Kanada, İngiltere gibi haçlı zihniyeti taşıyan diğer halklar da dahildir.

Günümüzde "etten zırh" denilen ve savaşçı konumundaki bir kafiri koruyan ama kendisi savaşmayan kimsenin öldürülmesini cevazı ise daha farklı bir konudur. Bunun teferruatlı bir şekilde incelenmesi gerekmektedir.

Kafirler içinde öldürülen Müslüman mazur görülür. Allah onu kıyamet gününde ameline göre değerlendirir.

İbni Ömer'in zikrettiği ve müttefikun aleyh olan hadis buna delildir:

İbni Ömer (radıyallahu anhüma) anlatıyor:

"Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki: **"Allah bir kavme azap indirdi mi, o azab, kavmin içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra, (kıyamet gününde) herkes niyetlerine göre diriltilirler."**

Yine bu konuda Hz. Aişe'den (r.a) rivayet edilen bir hadiste o şöyle demiştir:

Resulullah **"Bir ordu Kabe'ye saldırmak üzere harekete geçer. El-Beyda'da iken başından sonuna kadar ordunun tamamı yerin dibine geçer"** buyurdular. Bunun üzerine ben de

"Ya Resulullah! İçlerinde çarşı esnafı varken, kendilerinden olmayanlar varken ordunun tamamı nasıl başından sonuna kadar yerin dibine geçer" dedim. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular:

"Başından sonuna kadar yerin dibine geçirilir. Sonra da kıyamet gününde orada bulunma niyetlerine göre diriltilirler."

Meselenin özü şudur:

Öldürülmesi caiz olan kişilerle, caiz olmayan kişilerin karışık bulunması ve birbirlerinden ayırmanın mümkün olmadığı durumlarda hepsinin öldürülmesine bir engel yoktur.

Mademki siviller masumdur,

Bosna'da gömülen binlerce masum hakkında ne denebilir?

Iraktaki, Filistin'deki, Afganistan'daki ve diğer yerlerdeki masumlar..?

Yapılan istatistiklere göre bu gün dünyadaki mültecilerin yarısını Müslümanlar oluşturuyor. Yani Müslümanların kanı ucuz ama kafirlerinki pahalı öyle mi?

Yoksa hüzün ve katledilmek sadece Müslümanların kaderi mi?

4-Amerikalıların Başına Gelen Olaylardan Dolayı Üzülmenin Ve Onları Teselli Etmenin Haram Oluşu

Allahu Tealâ'nın 11-Eylül olayları ile Amerikalılara indirdiği azabın hemen ardından, dünya ülkelerinin yöneticiler, ulusal ve resmi örgütlerin yöneticileri, Müslüman kardeşler gibi bazı İslamî cemaatlerin liderleri,

Amerika, Avrupa ve Kanada gibi ülkelerde bulunan İslami teşkilatlar bu olayı kınadıklarını, Amerika halkı için duydukları üzüntü ve eseflerini dile getirdiler.

Böyle bir şey Müslümanların dininden kesinlikle caiz değildir. Bunun delili ise Allahu Teala'nın, Resulune söylediği şu sözüdür:

"Şu halde kâfir olan bir toplum için üzülme!" (5, Maide/68)

Ve yine Allahu Tealâ'nın Hz. Musa'ya (as) yönelik şu buyruğu da bunun delilidir:

"O fâsık kavim için üzülme!" (5, Maide/26)

Allah (Subhanehu ve Tealâ) Medyen halkına azab indirdiği ve halk şiddetli sarsıntı ile sarsıldığı zaman evlerinde dizleri üzerinde çöküp kalmışlardı. O zaman Şuayb (a.s) onlara şöyle demişti:

"Artık kafir bir kavme nasıl acırım?" (7, Araf/93)

İşte bu nebilerin dinidir… Kâfirlere indirilen musibetler karşısında esef duymanın, hüzne kapılmanın haram olduğu din…

Yine Allah (Subhanehu Tealâ) şöyle buyurur:

"Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onların cezasını versin ve onları rezil ve rüsvay etsin, yardımıyla sizi onlara muzaffer kılsın. Ve mümin bir kavmin yüreklerini ferahlandırsın." (9.Tevbe/14)

Allahu Tealâ bu ayette kafirler için indirdiği azab ve rezaletin mü'minlerin kalbine şifa olacağını açıklamaktadır. Her kim ki, bunun tersini iddia ederse ya da kafirlerin başına gelen azaplardan dolayı hüzne kapılır ve üzülürse o kimse ne mü'minlerdendir ne de kendisine saygı duyulacak onurlu bir kimliğe sahiptir.

Bu durum ancak, kişinin imanın zayıflığından, dinde aşırı cehaletinden, dinî gayret ve hırs eksikliğinden değil midir?

"Şu halde kâfir olan bir toplum için üzülme!" (5, Maide/68)

5- Amerika ile Müslümanlara Karşı Yürüttüğü Savaşta Yardımlaşan Kafirdir.

Bu sadece Amerika'ya karşı Müslümanlarla savaşında yardım eden kimseler için özel bir hüküm olmayıp aksine Müslümanlara karşı savaşan günümüzün mürted yöneticilerine yardım eden herkes için genel bir hükümdür.

Onlara yardım eden de kâfirdir. Bunun delili ise, Maide Suresi'nin 51-54 ayetleridir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez.

Kalblerinde hastalık bulunanların: " Bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz" diyerek, onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih ihsan eder veya katından bir emir (iş) getirir de içlerinde gizlediklerine pişmanolurlar.

İman edenler: "Sizinle beraber olduklarına dair, Allah'a bütün güçleriyle yemin edenler bunlar mı?" derler. Onların bütün amelleri boşa gitmiştir ve kaybedenlerden olmuşlardır.

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler; Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. Bu, Allah'ın bir lütfudur, onu dilediğine verir. Allah, geniş ihsan sahibidir, her şeyi çok iyi bilendir." (5, Maide/54)

Allahu Tealâ bu ayetlerde kafirleri dost tutan ve onlara destekçi olan, onlara yardım edenlerinde onlardan olduğunu açıklamıştır. Be bu hükmü "Sizden kim dininden dönerse…" ayeti de pekiştirmektedir.

Bilinmelidir ki yardım etmek dostluğun bir gereğidir. Nitekim Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Onların Allah'tan başka kendilerine yardım edecek hiçbir dostları yoktur."(42,Şura/46)

Kafirlere küfürlerinde ve Müslümanlara karşı olan mücadelelerinde yardım eden herkes kafirdir.

Bu Müslüman olduğunu iddia eden, kendi nefislerini Müslüman olarak isimlendiren yöneticilerin üzerine apaçık şekilde terettüb eden bir hükümdür ve onlar da kafirdirler.

Gerek Pakistan, gerek körfez ülkeleri ve gerek diğer ülkelerin yöneticileri…

Ve bu devletlerin hepsi kafir devletlerdir. **Gerçi Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmemelerinden dolayı onlar bundan öncede kafirdiler.**

Aslen kafir olan devletlere gelince, onların küfrü zaten ortadadır. Ancak Müslümanlara karşı olan savaşları onların küfrünü bir kat daha artırmaktadır.

Kafir devletler günümüzde kendilerini Müslüman olarak isimlendiren devletlerin liderlerini, çeşitli bahanelerle Müslümanlara karşı savaşma ve Müslümanları vurma hususunda kendi yanlarına çekmektedirler. Ve bu hususta oldukça maharetlidirler.

Yaklaşık bir asır önce İngilizler, Mekke Şerifi, Şerif Hüseyin'in oğlu eliyle **"Büyük Arap İsyanı"** adı altında Türklere karşı Arapların savaşını yönettiler.

Bu aslında **"Büyük Arap İhaneti"** idi. Şam'ı ele geçirdiler ve Türkleri oradan kovdular. (1916-1918 M.) O zaman İngiliz

komutan Lord ALenby (Lord Lawrence) "İşte döndük Selahaddin!!" demişti.

Sykes-Picot anlaşmasına göre; İngilizler, Filistin'i yahudilere verdiler.

Fransa; Suriye ve Lübnan'ı aldı, İngilizler ise Irak ve Ürdün'ü aldılar.

Şerif Hüseyin'e daha önce kral olacağı vadinde bulunmalarına rağmen, Hırıstiyan bir ülke olan Kıbrıs'a sürdüler.

Ve bu şerefsizlerin torunları –bu gün Ürdün de olduğu gibi- hala hakimdirler.

Filistin sadece ve sadece hala devam eden "Büyük Arap İhaneti" sonucunda kaybedilmiştir.

Zamanında İngilizler'de Irak'ı Türklerden, Haliç yönünden girerek komutanları Müslüman(!) olan Hind ordusu ile almışlardı.

Hatta o zaman Şerif Hüseyin ve Mekke ulemasından olan yandaşları bu savaşın caizliğine fetva verinceye kadar, Müslüman Hintliler, Hilafet Devleti olan Osmanlı ile savaşmaktan çekilmişlerdi.

İngilizler, İslam topraklarını ancak Müslümanlar(!) sayesinde alabildiler.

Aynı şekilde, Fransa 1920'de Sykes-Picot anlaşmasına dayanarak Suriye ve Lübnan'a girebilmek için sömürgesi olan Tunus ve Cezayir ordularını kullanmış, 1954-1964 yıllarındaki bir milyondan fazla şehid verilen Cezayir'in Bağımsızlık Savaşına direk müdahil olamamıştır.

Bunu ancak "Harekiyyun" adını verdikleri Cezayirli yandaşları sayesinde yapabildi. Sayıları çeyrek milyonu buluyordu. Onlardan sağ kalanlar, Cezayir'den ayrıldıkları zaman, Fransızlarla birlikte Fransa'ya gittiler.

Hıristiyan Amerika'da, Arap topraklarına Haremeyni Şerifeyn'in haini ve kendi yandaşları olan alimlerin verdiği fetvalar sayesinde girebildi.

Ve kâfir Hıristiyan ordusunu şer'i vasıflara muhalefet etmelerine rağmen "dost güçler" diye isimlendirerek halkı ve sıradan insanları kandırmışlardır.

Irakta savaşan ve Irak topraklarını harabeye çeviren Amerika değil, Müslüman olduklarını iddia eden Mısır ve Suriye ordularıydı. Hala daha Amerika Irak'ı, Müslüman olarak

isimlendirilen, Kuveyt, Suudi Arabistan ve Türkiye'den kalkan uçakları sayesinde vurabilmektedir.

Bu gün Amerika Afganistan'ı, Müslüman olarak isimlendirilen Pakistan topraklarından vuruyor. Afganistan halkından olan Taliban savaşını yine Afganlılar (kuzey ittifakı) ile yürütmektedir. (Rabbani ve Raşid Dostum ile)

Eskiden de haçlılar ilk seferleri sırasında Şam sahillerine Şam Emiri'nin ihanet edip, Hıristiyanlarla anlaşma yapması sayesinde çıkabilmişlerdi. Ve Endülüs...

Kralının ihaneti ve Hıristiyanlarla anlaşması sonucunda Hıristiyanların eline düşen bir başka İslam diyarı…

Her seferinde küfür kazanıyor, Müslümanlar kaybediyor. Mallarını, canlarını, topraklarını kaybediyorlar. Ama bunlardan önce kendilerini kuşatan mürted yöneticiler sayesinde küfür ve irtidada düşerek dinlerini kaybediyorlar.

Kafir devletlere gelince, her biri Amerikanın bir parçası olarak onun Afganistan saldırısını kutluyorlar.

Kanada, İngiltere, Avustralya... Her biri haçlı zihniyetini korumak adına Amerika'yı destekliyorlar.

Fransa ve Japoya ise, Afganistan'ın geleceğini belirlemekte söz sahibi olabilmek için Amerika'yı destekliyor.

Türkiye'ye gelince;

o da Avrupa Birliğine kabul edilebilmek için Amerika'ya hizmetçilik yapmaktadır.

Özbekistan... Özbek Raşid Dostum Amerika'yı desteklemektedir.

Tacikistan... Rabbaniye destek vermek amacı ile Amerika'nın yanında yer alıyor. Ve Afganistan'ın kuzeyindeki bütün devletler, İslam'ın yayılması endişesi ile Amerika'yı destekliyorlar.

Pakistan; Hindistan'ın yolunu kesmek ve Keşmir'de Amerika'nın desteğini alabilmek, Afganistan'ın geleceğini belirlemede söz sahibi olabilmek için Amerika'yı desteklemektedir.

Rusya ve Çin'e gelince;

Onlar işledikleri insan hakları ihlallerini Amerika görmezden gelsin diye ve ayrıca Amerika, Viyetnam'da olduğu gibi zor duruma düşüp rezil olsun beklentisi ile Amerika'yı destekliyorlar.

Körfez devletleri; Tıpkı bir kölenin efendisine itaati misali Amerika'yı destekliyorlar. Çünkü tahtlarını koruyan Amerikadır.

O krallar ki eskiden de halklarının kralı, fakat İngiliz lortlarının kölesi olmuşlardı. Bu günde Amerika karşısında aynı konumdalar. Bir asır önce İngiliz kralının naibi vasıtası ile kendi geleceklerini belirliyorlardı. Şimdi ise onun yerini Washington aldı.

Sonuç olarak;

Küfre -Amerika ve diğerleri gibi- Müslümanlarla olan savaşında destek çıkan herkes kafirdir.

"Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur."

6- Batılı Devletlerin "Uygar Devletler" Olarak İsimlendirilmesi Büyük Bir Hatadır

Amerika ve Avrupalı ülkeler kendilerini "**Uygar Ülkeler**" olarak isimlendirdiler. Buna dünyevi ilimler ve teknoloji alanlarında gerçekleştirdikleri ilerleme yüzünden böyle dediler. Ve tarih boyunca olduğu gibi yine yanıldılar.

"Daha yeryüzünde gezip de bir bakmazlar mı? Kendilerinden öncekilerin sonu nasıl olmuş? Onlar kendilerinden hem daha çok, hem de kuvvetçe ve yeryüzündeki eserlerinin sağlamlığı bakımından daha çetindiler. Öyle iken o kazandıkları şeyler, kendilerini kurtaramadı. Çünkü onlara peygamberleri, delillerle geldikleri zaman, kendilerinde bulunan ilme güvendiler de o alay ettikleri şey onları kuşatıverdi." (40, Mü'min/82-83)

Sahih olan ise, bu kafir devletlerin sapkınlık ve zulüm ehli olduklarıdır.

"İnkâr edenlerin velileri de tağuttur, onları aydınlıktan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî olarak kalırlar." (2, Bakara/257)

“Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktirler.” (9, Tevbe/28)

Müşrikler ve kafirler yer yüzünün haşaratından ve diğer hayvanlardan da aşağılık varlıklardır.

-Çünkü onlar hayvanların bile kabul etmediği zina ve eşcinselliği özgürlük adı altında mübah görmektedirler.

Buhari Meymune bin Mihran’dan, onun zina eden bir maymun gördüğünü, bunu üzerine diğer maymunların toplanıp onu recm ettiğini rivayet eder. Müslim’de benzerini Ebu Reca el-Utaridî’den rivayet eder.

Onlar eşyaya dair isimleri değiştirerek ve bunlara tam aksi yönde anlamlar vererek kendilerini “**uygar devletler**” olarak isimlendirmektedirler. Nitekim onlar kendilerini şöyle isimlendiriyorlardı:

“Yahudiler ve Hıristiyanlar -Biz Allah'ın oğulları ve sevgilileriyiz- dediler.” (5, Maide/18)

Halbuki Allahu Teala onları "gazaba uğramışlar" ve "sapmışlar" (1, Fatiha/7) olarak isimlendirmektedir.

Aynı şekilde onların "**uygar devletler**" oldukları sözü de doğru değildir.

Çünkü onlar hak yoldan ayrılmış, zulüm ve necaset ehlidirler. Onlar şeytanın dostları, İblis'in köleleridir.

7- Ulusular arası hukuk Allah'tan Başka İbadet Edilen Bir Tağuttur

Kafirlerin ve Müslümanlardan onlara tabi olanların bunu sık sık kullanması ve bu kullanımın yayılması 1990 yılında Amerikanın Irak saldırısından sonradır.

Bu tarihlerde Sovyetler birliği sona ermiş, Amerika dünya liderliğinde tek süper güç olarak kalmıştı. Uluslararası hukuk denilen şey de Amerika'nın istekleri ve iradesi oluverdi.

Tabi ki bu kanunları çıkaran Washington'daki "**Beyaz Saray"** değil, New York'ta bulunan **"Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi"** idi.

Bu konsey beş büyük **pislik**ten oluşuyor. Amerika yapmak istediği işte etki alanını genişletmek istediği zaman bunları toplar böylece daha etkin bir destek elde eder.

Irak Savaşı konusundaki üçlü ittifak gibi…

Bu gün Afganistan'ı vururken oluşturduğu destek grubu gibi…

Böyle yapıyor ki dünyanın gözünde bütün kararları kendi başına aldığı ortaya çıkmasın. Bu kararlar münferid değil aksine dünya devletlerinin çoğunun icma ettiği kararlardır.(!)

İşte **"Uluslar Arası Hukuk**" ismi buradan gelmektedir.

Tabi ki bu uluslar arası hukuk kuralları sadece zayıflara uygulanır.

Bunlara dayanılarak, **Irak ve Afganistan vurulur, Libya ve Sudan muhasara altına alınır.**

Güçlü dostlar mı? **Mesela İsrail gibi… Onlar için bu hukukun kuralları uygulanamaz**.

Gerek ferdi ve gerek devlet olarak Müslümanlar için bu kanunlara göre karar vermek, tatbikini ve saygı duyulmasını istemek caiz değildir.

Çünkü bütün bunlar sahibini İslam'dan çıkaran büyük küfürlerdendir.

Peki nasıl?

Günümüz sözde alimlerinin sık sık tekrar kullandığı, halkında krallarına ve yöneticilerine uymak adına onları taklit ettiği bir durumda nasıl olurda bu kanunlar dinden çıkmaya sebep olur.

Bunu şöyle açıklayabiliriz:

Uluslararası hukukun kanunlarını, İslamı hiç kale almaksızın, kafir devletler belirler. Sonrada bütün dünyada uyulmasını zorunlu kılarlar. Bu durumda o Allah'ın dışında

kendisiyle hükmedilen ve kendisine muhakeme olunan bir tağuttur.

"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4, Nisa/60)

Bu şer'i hükümlerin dışında kendisine muhakeme olunan bütün kanunların tağut olduğuna dair apaçık bir hükümdür.

Kim bu hükümlere muhakeme olursa, ona ibadet etmiş ve ona iman etmiş demektir. Allahu Tealâ'nın şu sözünü

görmüyor musun? "tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğuhalde…"

Yani her kim Allah'tan başkasının hükmüne muhakeme olursa ona iman etmiş demektir. Çünkü iman etmenin muhalifi onu inkar etmektir.

Yine aynı şekilde her kim Allah'ın hükmü dışında hükümlere muhakeme olursa ona ibadet etmiştir. Şu ayetin apaçık beyanını görmüyor musun?

“Hüküm ancak Allah’ındır. O ancak kendisine ibadet etmenizi emretmiştir.”(12, Yusuf/40)

Her kim ki kendisine emredildiğinin aksine hükmetme ya da muhakeme olma noktasında Allah’a ibadet etmez ise kafir olur.

Zira kişinin İslam’ı ancak tağutu inkar etmekle mümkündür.

“Kim tağutu inkar eder ve Allah’a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır.” (2, Bakara/256)

Sözde Ulusular arası hukuk, beşeri kanunlar ve anayasalar da tağutun hükmü kapsamına girmektedir.

Bu kanunları koyanlar ya da bu kanunlarla hükmedenler… Yine bu kanunlara muhakeme olan ya da bu kanunlardan razı olanlar… İşte bunlar apaçık bir şekilde kâfirdirler.

Ayrıca bu kanunların uygulanması uğrunda savaşan herkes de kâfirdir.

“İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın taraftarlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır.” (4, Nisa/76)

8- Beşeri Kanunlar Yeni Bir Dindir. Onları Koyanlar Ve Uygulayanlar Kâfirdirler

Dinin manalarından biri de:

İnsan hayatını düzenleyen kaideler ve kanunlardır. Bu kanunların hak ya da batıl olması arasında bir fark yoktur. Kafirun Suresi ayetleri bütünüyle bu hususa delalet etmektedir:

"Sizin dininiz size, benim dinim banadır." (109, Kafirun/6)

Kafirlerin üzerinde bulundukları kanunlar din olarak isimlendirilmektedir. Ayrıca şu ayette bu söylediklerimizin delilidir.

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette de zarar edenlerden olacaktır." (3, Ali İmran/85)

Yani İslam'ın dışında da bir şeyler din olarak isimlendirilir fakat bunlar Allah'ın kabul ettiği dinler değildirler.

Ne zaman ki beşeri kanunlar, insanların hayatlarını düzenlemeye başlarsa ve muhakemelerinde bu beşeri kanunlarla hükmedilirse işte o zaman bu kanunlar, onları uygulayanların dini olurlar.

Ve bu kimseler de İslam dininde başka bir dine tabi oluşlarından dolayı kafir olurlar.

Her ne kadar İslam dininden bazı şeyleri üzerlerinde taşıdıklarını iddia etseler de kafirdirler.

Bu kimselerin durumu cahiliye dönemindeki Araplar'ın durumu gibidir.

Onlar da Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tevbe Suresi'nin ayeti gereği "artık bundan sonra müşrikler hac etmeyeceklerdir" diyerek onların Kabe'de haccetmesini yasaklayana kadar, Kabeyi tavaf ettikleri için kendilerini İbrahim (aleyhisselam)'ın dininden zannediyorlardı.

Nitekim Allahu Tealâ böyle kimseler hakkında

"Onların çoğu Allah'a ortak koşmadan iman etmezler" (12, Yusuf/106) buyurmaktadır.

Yani namaz, oruç gibi hususlarda Allah'a ibadet ederlerken hükmetme, kanun koyma noktasında kendileri gibi

insanlara ibadet etmektedirler. İşte kim ki hakimiyet ve teşri noktasında bu beşeri kanunlara tabi olursa kafir olur. Nitekim şu ayette bu söylediklerimizin delilidir:

"İnkar etmekle emrolundukları halde tağuta muhakeme oluyorlar."(4,Nisa/60)

Bu kanunlarla hüküm vermenin tağuta iman etmek ve ona ibadet olduğunu daha önce anlatmıştık.

Yine daha önce de anlattığımız gibi

"Hüküm ancak Allah'ındır. O ancak kendisine ibadet etmenizi emretmiştir." (12, Yusuf/40) ayeti de bu söylediklerimizin delilidir.

Hükmetme ve muhakeme olma noktasında Allah'ı birlemek sadece O'na ibadet etmenin bir gereğidir.

Nitekim tevhidin manası da budur. Kim Allah'tan başkasının hükümlerine muhakeme olursa, ona ibadet etmiş ve Allah'a şirk koşmuştur.

Kehf Suresi'nin "O'nun hükmünde hiçbir ortağı yoktur" ayeti de bu söylediklerimizin delilidir.

Bu ayette Allahu Tealâ hükümde, kendisine ortaklar edinilmesini yasaklıyor. Kim ki onun şeriatından başka bir şeriata muhakeme olursa, hükümde Allah'a şirk koşmuştur ki bu sahibini dinden çıkaran büyük şirktir.

Yine şu ayette bu söylediklerimizin delilidir:

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler… İşte onlar kafirlerin ta kendileridir." (5, Maide/44)

Bu ayet Allah'ın indirdiği hükümleri terk ederek başka hükümlerle hükmeden (beşeri kanunlar, anayasa, ulusal hukuk) kimsenin kafir olduğuna dair apaçık bir nastır.

Bu ayet, iman ettiğini iddia ettiği halde Allah'ın farz kıldığı kanunlarla (insanlar arasında güç sahibi bir kimse zina ettiği zaman onu recmetmeyen ve Allah'ın hükümünün dışında başka bir hükümle hükmeden) Yahudiler hakkında nazil olmuştur.

Bundan dolayı Allah onların küfrüne hükmetmiştir. Ayetin ifadesi umumidir ve bu şekilde davranan herkesi kapsar.

Günümüzde söz de Müslüman ülkelerde şahit olunan durum bu ayetin nuzulüne sebep olan vakıa ile aynıdır. İman

ettiklerini ve Müslüman olduklarını iddia eden bu kimseler Allah'ın hükümlerini terk etmişler, yeni yeni kanunlarla hüküm vermektedirler.

Fıkıh usulüne göre, kat'i bir şekilde ayetin sebebi nuzulünün kapsamına giren herkes bu hükmün kapsamındadır.

İşte bundan dolayı bugün Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında hükümlerle hükmeden herkes mutlak surette kafirdirler.

Bunun küfür olmadığını, ya da sahibini dinden çıkarmayan küçük küfür olduğunu söyleyenlere aldanma…

Bu konuda İbni Abbas'a dayandırılan bir görüş olsa da bu zayıftır.

Çünkü bu rivayeti sadece Hişam bin Huceyr nakleder. Eğer rivayet sahih olsa bile bu görüş kabul edilmez.

Çünkü **"Bu küfür"** diyen İbni Mesud gibi diğer sahabeler buna karşı çıkmıştır.

Sahabe kavli umumi bir nassı hususileştiremeyeceği gibi, eğer onunla çatışan başka bir sahabe sözü varsa onunla hüküm verilemez.

İkisi arasında delil bakımından kuvvetli olan tercih edilir. Yine bu ayeti kerime de "**küfür**" lafız marife olarak "elif-lam" ile gelmiştir. Bu yüzden bu düpedüz küfürdür. Bütün bu

saydıklarımız müttefikun aleyh olan usul kaideleridir.

Aynı şekilde, size "**bu ayeti kerimede geçen küfrün büyük küfür olması için kişinin işlediği günahı helal görmesi gerekir**" diyen olursa da aldanmayın.

Bu, insanların kitaplarında, herhangi bir delil olmaksızın ve düşünmeksizin sadece taklitle naklettikleri yanlışlardan biridir.

Bu fukahanın kitaplarına sızan, uç fikirli Mürcielerin görüşüdür.

Sahabenin icmasına göre, zatı itibarı ile küfür olan günahlar, onu işleyenin inkarı ve helal görüp görmediği göz önüne alınmaksızın kişiyi kafir yapar.

Mesela, İbni Kayyim'in **"Namaz"** adlı kitabında bahsettiği gibi **"namazın terki"** meselesi buna örnektir.

Ancak içki içmek gibi zatı itibarı ile küfür olmayan günahlar, bu günahı işleyen kişi onu helal görmediği sürece küfre girmez.

Nitekim Kudame b. Mazun olayına dair sahabenin icmasında olduğu gibi… Zatı itibarı ile küfür olan günahlar failinin küfrüne delalet eder. Bu konuda tartışma

götürmeyecek şer'i naslar vardır. Ve Allah'ın indirdiği hükümleri terk etmek, beşeri kanunarla hükmetmek zatı itibarıyla küfür olan amellerdendir.

Çünkü Allahu Teala,

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler… İşte onlar kafirlerin ta kendileridir." (5, Maide/44) buyurmaktadır.

Bugün içinde yaşadığımız şu durumda en çok sinirlendiğim husus onların Allah'ın haram kıldığı şeyler üzerine **"bu helaldir, bu caizdir"** damgası vurarak düpedüz onları helalleştirmeleridir.

Onlar kanunlarıyla Allah'ın haramlarını meşru hale getirmektedirler. Ve hatta apaçık haram olan şeyleri insanlara mecbur kılmaktadırlar.

Faizi, karşılıklı rıza halinde zinayı, içki içmeyi mübahlaştırıyorlar. Tüm bunlar kat'i bir surette Allah'ın haram kıldığı şeylerdir. Nitekim onların kanunlarında şu madde vardır:

"Bir suçun işlenmesi karşısında susmak, o suça izin vermek anlamındadır."

Ben beşeri kanunlarla hükmedilmeyen bir ülke bilmiyorum.

Ne Suudi Arabistan ne de diğerleri.. En basit örnel faizle işleyen bankalara izin verilmesidir ki bu faizi mübah kılmaktır.

Ya ticaret kanunları, iş ve işçi kanunları ve beşeri cezalara ne demeli.

Bunların hepsi şeriata zıt kanunlardır. Ayrıca Müslüman olduğunu iddia eden bu ülkelerin hepsinde birden, şer'i hadlerin tamamen terkedilmesi de cabası.

Sözün özü;

Bilin ki Müslüman olduğunu iddia eden ve Afganistan'ı vurmak konusunda Amerika ile dayanışma içinde bu ülkeler, öncelikle Allah'ın şeriati dışında hükümlerle hükmetmeleri dolayısı ile kafirdirler, Müslüman değillerdir.

Bu devletlere karşı ayaklanmak, bu devletlerin yöneticilerini bulundukları konumdan indirip yerlerine Müslüman idarecileri getirmek vaciptir.

Nitekim müttefekun aleyh bir hadiste geçtiği üzere bu idarecilerden açık bir küfür sadır olduğu zaman onlara karşı ayaklanmak vaciptir.

Her Müslümanın bunun için çalışması vaciptir. Çalışana ecir, özür sahibi olmadığı halde oturana ise günah vardır. Kim onlardan razı ise, o onlardandır.

9- Demokrasi Yeni Bir Dindir. Ona İtaat Eden Ve Davet Eden Kafirdir

Orta çağda kilisenin desteklediği kralların, halk üzerinde baskısı artınca, insanlar kralları, kiliseyi ve kilisenin rabbini inkâr ettiler.

Hatta onların düşünürlerinden Mayribu:

"En son kralı en son rahibin bağırsakları ile asın" demiştir. Böylece insanlar kiliseden ve onun dininden kurtuldular.

Kendileri için hoşlarına giden ve diledikleri zaman değiştirebilecekleri kanunlar koydular.

Fransız devrimi ile İngiltere ve Fransa'da da aynı şey oldu. Bütün bu yeni fikirleri, Avrupalı maceraperestler ve göçmenler, Amerikaya taşıdılar.

Ve onların dini bu oldu. Böylece Amerika, dünyada demokrasinin en önde gelen hamisi oldu.

Ülkeleri demokratik ve demokratik olmayan diye sınıflandırırken, demokratik sistemi korumak, seçimleri denetlemek vb. bahanelerle diğer ülkelerin işlerine burnun sokar hale geldi.....

SONUÇ

Allahu Teala şöyle buyurur:

“And olsun ki biz, peygamberlerimizi belgelerle gönderdik. İnsanların doğru hareket etmeleri için peygamberlere kitap ve ölçü indirdik. Pek sert olan ve insanlara bir çok faydası bulunan demiri var ettik. Bu, Allah'ın, dinine ve peygamberlerine görmeksizin yardımedenleri meydana çıkarması içindir. Doğrusu Allah kuvvetlidir, güçlüdür.” (57/Hadid/25)

Ayet, hakkın ancak kuvvet ile ayakta durabileceğini belirtmektedir. Bu ayet ile ilgili olarak İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der:

“Din, ancak kitap,mizan ve demir ile ayakta durur. Kitap yol gösterir, demir ise onu destekler.” [3]

Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allah’ın dini için yardım istiyordu:

De ki: "Rabbim! Beni dahil edeceğin yere hoşnutluk ve esenlikle dahil et; çıkaracağın yerden de hoşnutluk ve esenlikle çıkar. Katından beni destekleyecek bir kuvvet ver.”(17İsra/80)

[3] İbn-i Teymiye, Mecmuu’l-Fetava, 35/36

Bu dini ve ehlini cihad korur. Müslümanlar cihadı terkederse, i'yne ile alışveriş hadisinde belirtildiği gibi, Allahu Teala onlara zilleti musallat eder.

Cihad yolu, cemaat oluşturmakla başlar. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti ve siyreti budur. Bunu Haris el-Eş'ari'den rivayet edilen şu hadiste açıkça şöyle belirtir:

"Allah'ın bana emrettiği beş şeyi ben de size emrediyorum: **cemaat, dinlemek ve itaat etmek, hicret ve cihad.**

Şüphesiz Allahu Teala yolunda **cihad etmek**, dünyada izzet ve üstünlüğün yoludur. Ahirette ise mutlu olmanın yoludur. Bunlar, Allahu Teala'nın

"De ki: Bize ancak iki güzelin birini (zaferi ve şehidliği) gözetleyebilirsiniz.."(9Tevbe/52)

buyruğunda belirtilen iki güzelliktir. Allahu Teala, hak dini olan İslam'ın batıl bütün dinlerden üstün olmasını ister.

"O (Allah), müşrikler hoşlanmasalar da (kendi) dinini bütün dinlere üstün kılmak için Rasulü'nü hidayet ve hak din ile gönderendir."(9 Tevbe/33)

Allahu Teala cihadı dinin açığa çıkarılması için bir vesile kılmıştır:

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."(8 Enfal/39)

Cihad, İslami amellerin zirvesidir. Allahu Teala'ya kulluk yapmanın en üstün mertebesidir. Cihadda Allah rızası için, ona itaat ederek canı feda etmek vardır.

Bunun ötesinde ne olabilir ki? Bundan daha ileri olarak Allahu Teala'ya hangi kulluk yapılabilir ki? Cihad, Allahu Teala'nın, yeryüzünde saldırıya ve işgale uğrayan ilahlığını savunmaktır.

Allahu Teala'dan başka ilah olmaması ve kendisinden başka tapılan ilahların olmaması için savaşmaktır.

Allahu Teala,

"Gökte de, yerde de ilah O'dur" (43 Zuhruf/84) buyurmaktadır.

Her ikisinde de mabud olan O'dur. Kim O'nun uluhiyetine saldırırsa, Rabbimize yardım olarak onunla savaşırız. Rabbimiz olan Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar." (47 Muhammed/7)

Hiçbir fitne kalmaması için ve dinin tamamı Allahu Teala'nın olması için O'nun yolunda cihad ederiz.

Allahu Teala, kullarından dinine yardım edecek kişileri seçer. Mekke halkı Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yalanlayıp karşı çıkınca, kendisine yardımcı olmaları için Medine halkını bu iş için seçti. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Kendilerine Kitap, hüküm ve peygamberlik verdiklerimiz işte bunlardır. Kafirler onları inkar ederlerse, inkar etmeyecek bir milleti onlara vekil kılarız." (6 En'am/89)

"Rabbin dilediğini yaratır ve seçer." (28 Kasas/68)

Abdullah bin Mes'ud *Radıyallahu Anhu* şöyle der:

"Allahu Teala kulların kalplerine baktı ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kalbinin en iyi olduğunu gördü. Onu kendisine seçti ve risaleti vererek peygamber olarak gönderdi. Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kalbinden

sonra kulların kalplerine baktı. Sahabenin kalplerinin en iyi olduğunu gördü ve onları Peygamberi'nin yardımcıları yaptı. Bu nedenle onlar, O'nun dini uğrunda savaşırlar."[4]

Bugün de durum aynıdır. Kim cihaddan ve Allah'ın dinine yardımdan kaçınırsa Allahu Teala bu fazilete layık olan başkalarını onun yerine gitirir:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda, savaşa çıkın" dendiği zaman yere çöküp kaldınız? Oysa dünya hayatının geçimi ahirete göre pek az bir şeydir. Çıkmazsanız Allah size can yakıcı azapla azap eder ve yerinize başka bir millet getirir. O'na bir şey de yapamazsınız. Allah her şeye kadirdir. Eğer siz ona (Rasulullah'a) yardım etmezseniz (bu önemli değil); ona Allah yardım etmiştir: hani kafirler onu, iki kişiden biri olarak çıkarmışlardı; hani onlar mağaradaydı; o, arkadaşına, "Üzülme çünkü Allah bizimle beraberdir" diyordu. Bunun üzerine Allah ona (sükunet sağlayan) emniyetini indirdi, onu sizin görmediğiniz bir ordu ile destekledi ve kafirlerin sözünü alçalttı." (9 Tevbe/38-40)

[4] El-Bani, Ahmed, Tayalisi ve başkalarının, mevkuf olarak hasen bir sened ile rivayet ettiğini söyler. Şerhu'l-Akideti't-Tahaviyye, 470

İslam yerel ve bölgesel değil, evrensel bir dindir. Kendisine karşı pusuda bekleyen bu uluslararası güçler ile mutlaka bir gün yüz yüze gelecek ve hesaplaşacaktır.

Bugün bizim durumumuz da budur. Müslümanların olaylara ve vakıaya bakışı dar ve sınırlı değil, evrensel olmalıdır.

Bu bakış ile Müslümanın kavrayacağı ilk şey, her zaman olduğu gibi, bu dünyada zayıflara her istediklerini uygulatmaya çalışan güçlüler ve egemenlerin olduğudur. Bu nedenle Allahu Teala

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp, beslenen atlar hazırlayın.." (8 Enfal/60)

buyurarak hazırlık yapmamızı emretmektedir. Rasulullah da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* buna dikkat çekerek şöyle buyurmaktadır:

"Kuvvetli mü'min, zayıf mü'minden daha hayırlı ve Allah'a daha sevimlidir."[5]

الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على سيد الأولين و الآخرين وعلى اهل بيته و اصحبه أجمعين

[5] Müslim

11 EYLÜL GAZVESİ

"EL-ENSAR"

Dergisi

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adı İle...

Mukaddime

Amerika'nın başına gelenin garipsenecek bir yanı yoktur. Tüm bu yıkıcı saldırılar, Amerika'nın yeryüzüne serptiği fitne tohumlarının meyvesinden başka bir şey değildir. Eğer Amerika bir kez vurulmuşsa, kendisi diğer ülkelere defalarca vurmuştur. Eğer Amerikan halkı bir kez acı çektiyse, diğer halklar Siyonist hükümetinin yaptığı zulümlerle defalarca acı çekmiştir. Ve hala da çekmektedir. O zaman niçin Amerika başkalarına yaptıklarının cezasını çekmesin?

Bu mübarek saldırının ardında, evrensel cihad hareketini oluşturan "El-Kaide" örgütünün olması da garipsenecek bir şey değildir. Çünkü bu örgüt uzun zamandan beri bu alanda çalışmaktadır. Amerika ile mücadelesindeki tecrübeleri son noktaya kadar ciddiyetle olduğunu ispatlamaktadır. Doğrudan Amerika ile savaş Arap Yarımadası'nda "Habura" patlamalarıyla başladı. Akabinde Nairobi ve Tanzanya'daki iki Amerikan konsolosluklarına yapılan operasyonlar... Sonra da "Coll" olayı... Bunların hepsi El-Kaide örgütünün stratejik yönelimlerindeki ciddiyeti tekid eden olaylardır. Ve muhakkak ki kararlılıkla çarpışmasıyla Amerika'yı da Sovyetler Birliği'nin vardığı akıbetle sonlandırmada ısrarcı davranacaktır.

Amerika gibi büyük güce ve heybete sahip bir ülkeye karşı ancak El-Kaide benzeri örgütler cesaret edebilir. Birçok yönüyle bunu yapabilir. En önemlisi iman faktörüdür. Öyle bir iman ki; Düşman ne kadar kibirli olursa olsun, düşmanla savaşta Müslümanlara umut kapısını sürekli açık tutar ve beşerden korkma engelini kırmaya sevk eder. Buna ilaveten gerek örgütün yapısı bazında gerek fertlerin yetenekleri bazında El-Kaide örgütü büyük bir güce sahiptir.

Saldırıdan hemen sonra "Kim yaptı?"sorusuna mücahidler cevap bulduğu için, uzun uzadıya girmeden, saldırı üzerinden tam bir sene geçmesiyle "El-Ensar" adlı kitabımızın birinci sayısında mevzuyu, fikri, stratejik, siyasi ve eğitim yönüyle ele almayı düşündük. Esas hedefimiz, İslamî meseleleri tüm yönleriyle incelemek ve köklü bir İslamî bakışla olayları doğru yerlerine koyarak, mücadele hakkında Müslümanlara doğru okuma imkânı sağlayan ve karşılaştıkları meseleleri anlamada yardımcı olacak bir dergiyi sunmaktır.

Saldırının uluslararası bir olay olduğunu herkes itiraf ediyor. Bundan dolayı olayın gereği gibi araştırılması gerekir. Özellikle de olaya İslamî bir çerçeveyle bakanların. Çünkü düşmanlar, açık ve net olmasına rağmen tüm güçleriyle olayı çarpıtmaya çalıştılar. Olayda İslam ümmetine düşman olan zalim bir devlet hedef alınmasına rağmen sadece trajik bir vakaymış gibi göstermeye çalıştılar. Fakat hak bazı kindar kalemlerin ve hançerlerin ulaşamayacağı kadar büyüktür. Saldırı tüm olumlu yönleriyle herkesin gözü önünde gerçekleşti ve İslam ümmeti ile Yahudi ve Haçlılardan oluşan düşmanları arasındaki çatışma yolu yeni bir görünüm aldı.

www.imanligenc.com

Bu kitap olayı ciddi bir şekilde değerlendirmeye ve olanları görmeye bir adımdır. Kitap, 11 Eylül saldırılarını incelemiştir. Olaya farklı boyutlardan bakılması, konuyu tahlil etmede kitaba ayrıcalık kazandırmıştır. Okuyucu ilgisinin farklı farklı olmasına rağmen, dünyayı sarsan olaya karşı açık bir pencere bulabiliyor.

Amacımız Allah (cc) rızasıdır.

Editör

www.imanligenc.com

NEW YORK VE WASHINGTON SALDIRILARI: KÖKLÜ BİR OKUMA

Seyfeddin El-Ensari

Herhalde (farklı farklı olmasına rağmen) cihad hareketlerinin ayırıcı en belirgin özelliği, kaçınılmaz olan değişimi çok iyi değerlendirebilmeleridir. Bu hareketler farklı oluşumlardan meydana gelen beşeri yapılanmalarla karşılaştığını da biliyor. En azından onları özet olarak ikiye ayırabiliriz; Bir tarafta toplumlar diğer tarafta sistemler... Bundan dolayı cihad hareketi, bu oluşumların her birine vakıasına uygun bir şekilde yaklaşıyor. Sapmış toplumlara -hatta kâfirlere- karşı, hakkı beyan edip itikadı ve yaşayışı düzeltmek için davet yoluyla yaklaşır. Tağuti sistemlere karşı ise uygun olduğu üzere maddi kuvvetin saltanatını kaldırmak için cihad yoluyla karşılaşır. Yani cihad hareketi maddi kuvvetle korunan sisteme karşı teorik kaynaklarla yetinmediği gibi fertlerin kalplerine de maddi zorlamayı kullanmaz.

Böylece bu hareket tağutî sistemlerin bir numaralı düşmanı oluyor. Çünkü taşıdığı davetçi üslubuyla toplumda ıslah hareketi ve yine taşıdığı cihad çağrısıyla, toplumların bağrına saplanmış sistemleri yıkıcı bir hareket olarak görülüyor. Herhalde değişim eylemindeki bu ciddiyet, tağutların Taifet'ül Mansura cemaatlerinden intikam almasının en büyük nedenidir. Çünkü o cemaatler, toplumları sahip olunamaz ve evcilleştirilmeye başkaldıran bir hale getiriyor.

Cihad hareketinin karşı koyduğu sistemlerin başında Amerika Birleşik Devletleri geliyor. Özellikle İslam ümmeti olmak üzere hiç kimse onun saldırılarından güvende değildir. Ard arda olan saldırılarından bahsetmesek bile, Filistin topraklarında Yahudi devletinin kurulmasının en büyük destekçisi olması, hedef alınması için yeterli bir sebeptir. Bundan dolayı cihad hareketi onun tağuti saltanatını devirmek üzere ciddiyetle çalışmaktadır.

Başlangıcından beri evrensel cihad hareketinin Amerika'yla savaşındaki hedefleri açık ve netti. Ve o kadar adildi ki; akıllı bir kimse ona hürmet gösterip, onunla övünmekten başka bir şey yapamaz. Bu hareket İslami kurallara uyum göstermekle beraber saldırganların projelerine karşı son derece uyanık davranır. Hedefleri dört esas nokta üzere kurulmuştur:

1-Filistin topraklarını gasp eden Yahudi devletine karşı her türlü desteği durdurmak.

2-Başta Irak halkı olmak üzere tüm İslam topraklarından kuşatmanın kaldırılması.

3-İlk olarak Kâbe-i Şerif topraklarından olmak üzere, tüm İslam topraklarından sömürgecilerin çıkarılmaları.

www.imanligenc.com

4-Müslüman halkların bağrına saplanmış tağutî yönetimleri desteklemeyi durdurmak.

Bu hedefleri gerçekleştirmek için yapılan savaş esnasında, New York ve Washington saldırıları oldu... Bu tür meydan okuyuşuyla ve gerçekliğiyle bütün insanlığa ve özellikle de Amerika Birleşik Devletlerine, İslam ümmetinin zillete teslim olmayıp, zulme boyun eğmeyeceğini ve karşı koyma vesilelerinin hiçbir zaman yok olmayacağını bildiren bir uyarıdır. Ve şu anda demirden elle vurabilen bu ümmetin öncüleri vardır. Amerika için en iyisi, bu öncülerin insaflı isteklerine icabet edip helakları onların elleriyle olmadan geri çekilmelidir.

BİRİNCİSİ:
SALDIRI VE ÇATIŞMANIN ZORUNLULUĞU

Saldırıdan bahsedebilmek için öncelikle meselenin kader yönünü göz önünde bulundurmamız gerektiğini düşünüyorum. İki taraf arasındaki münasebetleri belirleyen, Allahu Teala'nın sabit olan sünnetini anlayabilmek için, çatışmayla yakından alakalı meseleleri ortaya koymamız gerekir. Bu bize hayatın hareket ediş şeklini derinden anlama kudretini verdiği gibi çatışmanın olaylarını doğru okuma araçlarına sahip olmamızı da sağlar. Malumdur ki var olanı idrak etme, ilerde olması gerekenleri belirlemede doğru bir başlangıçtır. Başka bir tabirle; Olayları Allahu Teala'nın yarattığı üzere kavrayabilmek için, hayatın akışıyla, doğru etkileşim yöntemini belirlemek ve öncelikle hayatın kendisini anlamayı gerektirir. Allah (cc) şöyle buyuruyor: "Dikkat edin yaratma ve emir O'na aittir" (Araf/54) Yaratma, emirden önce zikredilmiştir.

Fakat kısa cevapları acelece sunmadan önce -soruda amaçlanan bazen güzel ve şerefli şeylerde olabiliyor- İslami kaynaklara dayanarak şunu belirtmek istiyorum; Bu tür sorulara cevap verirken, hiçbir şekilde vahyin nasslarına dayanmayan şahsi değerlendirmelerden uzak durulması gerekir. Mesele, hassas bir şekilde yalnızca yaratıcının bilebileceği beşer hayatının hakikatlerinin değişmeyen yönlerini kavramayı hedeflediği için önemlidir. "O yarattığını bilmez mi? O latiftir ve her şeyden haberdardır"(Mülk/14). Bundan dolayı O'na dayanılması gerekir. "Her şeyden haberi olan Allah gibi sana hiç kimse haber vermez." (Fatır/14)

Hayatın gerçeklerine vahiy ile ulaşma, şu düşünceye dayanır; Allahu Teala insanın hareket şeklini belirleyen hükümleri aracılığıyla, kendi istediği şekilde bir hayat modeli koyduğu gibi hayatın hakikatlerini belirleyen olayları haber vermesiyle de mü'minlere hayat hakkında geniş bir bakış açısı vermiştir. Birincisi teşrii yönü olup "emr" ile belirtilmiştir. İkincisi haber yönü olup,"yaratma" ile belirtilmiştir. Bunların ikisi de Allah (cc)'dan dır ve vahiy ikisini birden çözümlemek için gelmiştir. "Rabbinin sözü doğruluk bakımından ve adalet bakımından tas tamamlanmıştır." (En'am/115) Doğruluk, Allah'ın kelamının haber yönünün bir özelliğidir. Adalet ise teşrii yönünün özellidir. Kur'an'ın görevini sadece teşrii yönüyle sınırlamamız büyük bir hatadır. Bunu yapmakla Kur'an'ın görevini azalttığımız gibi onun çağrısından da gereği gibi istifade edemeyiz.

www.imanligenc.com

1- Saldırı ve İki Ordu Arasındaki İlişkinin Doğası:

Hayatın gidişatına ve vahyin naslarına bakarak şu neticeye varıyoruz; Allahu Teala'nın, iki ordu arasındaki ilişkilerde yaratmış olduğu kanun çatışmadır... Çatışma savaş ile sınırlandırılmayan geniş anlamda olup, müminler ile kafirler arasındaki anlaşmazlığın her türlüsünü kapsamaktadır. Çatışma, ister sakin bir diyalog olsun: "Kendisi ile tartışmakta olan arkadaşı ona dedi ki; Seni yaratanı inkâr mı ettin?" (Kehf/37). İster güzel bir şekilde mücadele olsun: "Ve onlarla en güzel bir şekilde mücadele et" (Nahl/135). İster iki taraf arasında cereyan eden sert bir tartışma olsun: "Onlar birbirlerine düşman kesilmiş iki gruptur" (Neml/45). İsterse de iki ordu arasındaki sıcak savaş olsun: "Onlar sizinle savaştan geri durmazlar" (Bakara/217). Bunlardan biriyle veya başka şekillerle olsun çatışma çatışmadır. Bir şekli bitmeden diğer şekli onun yerini alır.

İki ordu arasındaki bu çatışma, insanlık tarihi boyunca sürekli varolan köklü düşmanlıklara dayanmaktadır. "Şüphesiz kafirler sizin apaçık düşmanlarınızdır." (Nisa/101). Yani bu düşmanlık şahsi olaylarla şekillenen yada yalnızca dünyevi zarar ve fayda üzere kurulan geçici bir durum değildir. Bu ancak Müslümanlara karşı, kâfirlerin nefislerinde sürekli varolan köklü bir yapıdır. Buna mukabil olarak kâfirlere karşı Müslümanlardan bir düşmanlık doğuyor. "Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim bulamazsan ki; Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi ve dostluk bağı kurmuş olsunlar." (Mücadele/22)

İki ordu arasındaki çatışmanın gerçek sebeplerinin ortaya çıkması için hak ile batıl ilişkisinin yapısının göz önünde bulundurulması gerekir. Hakkın kendini ispat edebilmesi için hareket etmesi gerekir, bu ise ancak batılın yok olması ile olur. Bu ikisi birbirine zıt şeylerdir. Birinin var olması ancak diğerinin yok olması ile olur. "De ki: Hak geldi batıl yok oldu." (İsra/81) Hatta hak hareket etmediği an batıl hareket edecektir. Çünkü yanında hasmının bulunmasına tahammül edemeyecektir. İşte bu tam olarak müminlerle kâfirler arasındaki ilişkinin doğasıdır. "İşte böyle hiç şüphesiz inkâr edenler batıl olana uymuşlar ve hiç şüphesiz iman edenler Rablerinden olan hakka uymuşlardır." (Muhammed: 3)

İki ordu arasındaki zorunlu düşmanlık ve hak ile batıl ilişkisindeki bu köklü yapı, çatışmanın esas faktörüdür. Bizler, "ilişkinin doğası budur" dediğimiz zaman hayali fikirlerden ve tozpembe rüyalardan uzak bir şekilde, vakıayı Allah'ın yarattığı üzere olduğu gibi sunuyoruz. Amaçlanan, kaderi hakikatleri gizlemeye yönelmeden, hayatı olduğu gibi karşılamaktır. Çünkü bu fesadın yayılıp batılın çıkmasına sebep olan bir davranıştır. "Eğer Allah'ın insanların bir kısmı ile bir kısmını engellemesi olmasaydı yeryüzü mutlaka fesada uğrardı" (Bakara/251)

İnsanlık tarihinin başından beri süregelen bu çatışma yolunda, New York ve Washington saldırıları gerçekleşti. Müslüman cemaatin şer'i iradeye boyun eğmesiyle kader hakikati yine gerçekleşti. Bu saldırı, çatışma türlerinden sadece biridir. Çünkü İslam, düşmanla cihadın zorunluluğuna çağırdığı gibi batılın iradesine boyun eğmeyip teslim olmamaya da çağırıyor.

www.imanligenc.com

2- Saldırı Ve Evrensel Barış

Avrupa kendi milletleri arasındaki yıkıcı savaşların acısını tattıktan sonra bazı batılı düşünürler arasında, evrensel barış fikri ortaya çıktı. Bu da Avrupa hayatının çöküşünün doğal sonucu olarak,batıdan gelen bir fikir olarak lanse edildi. Fakat bazı Arap düşünürler sadece "kopyala" ve "yapıştır" metodunu bildikleri için bu fikri kendi ülkelerine ithal edip Arap ve İslami çevrelerde, meşhur olup uygulamaya geçene kadar yaydılar. Fakat şimdiye kadar bu fikirler gerçek hayatta bir zemin bulamadı. Bütün bunlar, ne barış getiren ne de savaşı engelleyebilen ve sadece teorik bilgiler dairesinde hareket eden fikirlerden ibaret olarak kaldı.

Bu amacı gerçekleştirmek için kurulan tüm müesseseler, ulusal devletlerin ellerindeki kuklalardan başka bir şey değildir. Bu yolla, farklı siyasi direktiflerini dayatabiliyorlar. "Milletler Cemiyeti", kurulduğu amaç için hiçbir şey gerçekleştirmemiştir. "Birleşmiş Milletler" Müslümanları Haçlı ve Siyonist hedeflerinin projelerine karşı ehilleştirme ve alıştırma aracından başka bir şey değildir. Bu hakikatleri, akıntısında yaşadığımız çağdaş tarihimiz bize öğretiyor. Bu konuda, sömürgecilerin temellerini, ancak hain devletler aracılığı ile sağlamlaştırdığına işaret etmemiz yeterlidir. Anlaşılan o ki; batılıların gözünde "evrensel barış" siyasi liderlerin toplumları uyuşturmak için kullandığı ve güçlü devletlerin diğerlerinden cihad iradesini almak için tekrarlayıp durduğu "ideal" bir fikirden başka bir şey değildir.

Bu saptırmaya, İslam ümmetinin bağrına saplanmış hükümetlerin çoğu iştirak etmiştir. Bu hurafeyi resmi basın yoluyla ve kiralık fikir üreticileri aracılığı ile mümkün olduğu kadar yaydılar. Tabi diğer bütün alternatifler hesaba bile katılmadan barış tek çare strateji olarak kabul edildi. Barışın dışındaki diğer seçenekleri bir çeşit çılgınlık, düşüncesizlik yada medeni insana layık olmayan barbarlık olarak gösterdiler insanlara. İslam ümmeti daha kolay yutulabilmesi için,düşman fikrini ilga etmeyi hedefleyen, beyin yıkama programları hazırlanmıştır!!

Fakat mübarek saldırı tüm meydan okuyuşuyla bu kapalılığı açan olay olmuştur. Batının sadece kendi maslahatına hizmet eden ve sadece kendi ideolojisine uygun olan barış düşüncesini herkese açıkladı. Başka bir tabirle söylersek: Batı devletleri barış ile; mustazaf devletlerin,sürekli zillet içinde bağımlı olarak kalmaları için Siyonist iradeye teslim olmaları yada haçlı kuvvetleri karşısında yere serilmelerini anlıyorlar !!

Tabi ki İslam, evrensel barış düşüncesini reddetmiyor. Onun karşıtı da değildir. O barış ve emniyetin, tüm insanlık arasında yayılmasını isteyen bir dindir. Fakat İslam yalancı sloganların içeriği olmayan uçucu hayallerin değil gerçek olguların dinidir. Bundan dolayı İslam, gerçek ve yaşanılan barışa çağırıyor. Barışı, mazlum halkların sinirlerini alan uyuşturucu bir madde olarak görmüyor. Bununla beraber, çağrısını ulaştırma yolunu tıkamadıkları ve karşı bir savaş açmadıkları sürece, fertlere ve cemaatlere düşünce özgürlüğü hakkını verip, vazife ve hukuklarında adalet ilkesini garantiye alıyor.

Son olarak -bu da en önemlisi- İslam, barışa çağırırken bunun karşısında duracak ve kabul etmeyecek topluluklarında bulunacağını unutmuyor. Hayatın kabul edilen yönlerinden biride, insanların ihtilaf etmeleridir. Bundan dolayı İslam barışa çağırıyor fakat insanları evcilleştirmiyor, kafalarındaki hakikatleri karıştırmıyor ve düşmanı dost veya yakın arkadaş olarak göstermiyor. Kısaca, barışa çağırıyor fakat

şer'i yönden savaşı meşru kılacak sebepler olduğu zamanda bu seçeneği rafa kaldırmıyor.

New York ve Washington saldırıları, İslam'ın evrensel barış çağrısına zıt olmayan, İslam'ın onayladığı savaş çeşitlerinden biridir. Çünkü bu savaş, Siyonist ve Haçlıların yaptığı gibi, halkların kaynaklarından faydalanma ve iktisadi tamahkârlıktan dolayı yapılan veya öldürme arzusunu tatmin etmekten başka hedefi olmayan bir savaş değildir. Bununla birlikte saldırı, Amerika Birleşik Devletleri ile Evrensel Cihad (Kaidet'ül Cihad) hareketi arasında ilan edilmiş bir savaş çerçevesinde gerçekleşen askeri bir operasyondur. Böyle bir tepki, Amerika'nın İslam ümmetine karşı ardı ardına düzenlediği saldırılara karşı doğal bir tepki mesabesindedir.

İKİNCİSİ:
SALDIRI VE İSLAM'IN SAVAŞ İLKELERİ

Bazıları İslam'ın savaş prensipleri konusunu ortaya atarak, saldırının bu prensiplere uymadığını şer'i hatalar yapıldığı"nı buna binaen "ahir zaman" fakihlerinin, saldırıyı yasal saymama kanısına götürmüştür. Sıradan bir Müslüman'ın olayları tartışmasına sebep olacak bir şeyde, bunların "Biz cihad karşıtı değiliz fakat cihadın hükümleri vardır"diye söyleyip durmalarıdır.

Bizler konunun hükmü hakkında, sahih olmasının şartları, sıhhat şartlarına girmeyen vacip veya vacip derecesine yükselmeyen müstehablar gibi ayrımlara sevk edecek fıkhî münakaşalardan kaçındık. Çünkü yeri burası olmayan fıkhî bir tartışmaya girmemek için. Sünni mücahid hareketler amellerinin şeriata uygun olmasında insanların en istekli olduklarını herkes bilmektedir. Bunun böyle olmasında ne sakınca var? Onlar dinlerinden sonra sahip oldukları en değerli şeyleri olan canlarını orta koymuşlardır.

Herhalde saldırı hakkında yaygın olan itirazların en önemlileri şu ikisidir, birincisi: bu bir tür başkalarına saldırı olarak nitelendiriliyor. İkincisi ise, saldırıda masumlarda zarar görmüştür. Yine de olayın neleri çağrıştırdığı ile yakından ilgilenenler şu değerlendirmede bulunmuştur: bu şekilde duygusal bir pencereden olaya bakanlar aslında meselenin değerlendirmesinde Allah'ın hükmünü ortaya çıkarmayı hedef edinmemişlerdir. Bunların birinci derecedeki hedefleri, ya Amerika'nın sevgisini kazanmak ya da Amerikan İslam'ını batılıların gözünde güzel göstermektir. Öyle ki, beyinlerine kadar vatansever olduklarını yani önce Amerikancı sonra inşallah Müslüman olduklarını ispat etmektir.

1-Savaş ve Saldırıya Karşılık Verme:

Herhalde Amerika'nın "Sözleşmesiz Dar'ul Harb" olması ve bunun üzerine düzenlenen cihad fıkhındaki şer'i hükümleri uyguladığımızda tartışma konusunu baştan kesmiş oluruz. Hatta saldırı İslami açıdan, şer'i amellerin zirvesi konumunda olur. Çünkü İslam ulemasın göre; ittifakla "Sözleşmesiz Dar'ul Harb"e imkan dahilindeki tüm zararların verilmesi caizdir. Rasulullah (sav)'in harbilere karşı yaptığı gibi;

www.imanligenc.com

mallarını ellerinden almıştır (Akiloğulları'nın sürülerini zorla alması gibi). Kafilelerinin yollarını kesmiştir (Kureyş'e yaptığı gibi). Liderlerine suikast düzenlemiştir (Ka'b Bin Eşref gibi). Mekanlarını yakmıştır (Beni Nadr'de olduğu gibi). Kalelerini yıkmıştır (Taif'te olduğu gibi). [1]

Kavrayışları İslam'ın cihad hakkındaki görüşüne henüz ulaşamamış kimselerle uzun uzadığa tartışmak yerine, biz mesafeyi kısa tutup herkesin anlayacağı bir dille konuşuyoruz; Saldırı, Amerika'nın İslam ümmetine yaptığı çirkin düşmanlığa bir karşılık olarak yapılmıştır. Bu sadece semavi kanunların onayladığı değil beşeri kanunlarında onayladığı bir haktır.

Amerika; Filistin'i işgal edip insanları çıkarmaya zorlayan Siyonistlerin yardımcısı olan bir devlettir. Bu güne kadar Filistin halkını daha fazla sıkıntıya sokmak için malıyla ve silahıyla İsrail'i desteklemiştir. Hatta yarım asır kadar bir zamanda, Siyonist saldırılarının sürekliliğiyle Filistin halkının üçte biri yok edilmiştir. Birde buna ilaveten Filistin sorununa adil çözüm ve önerileri reddedip, devlet protokollerinde İsrail'e sınırsız bir destek vermiştir.

Amerika ki; uluslar arası kullanılması yasak olan, her türlü silahı kullanarak Irak halkını katletti. Ülkedeki kültürel değerleri yok etti. Irak halkını muhasaraya alarak, toplu sürgünlerin mimarı olmuştur.

Amerika ki; Afgan halkını muhasara altına alıp, yarım milyondan fazla insanı katletti. Amerika ki; Filipinler, Endonezya, Kosova, Somali, Libya ve Sudan'daki Müslümanların katilidir. Ellerini, özellikle Müslümanların kanlarıyla kirletmesi, İslam ümmetinin değerlerini ve İslam birliğini hedef alması, amacının ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

O zaman karşılığın gelmesi çok doğaldır. Hatta olması gereklidir. "(Ey müminler!) verdikleri sözü bozan, Peygamber'i (yurdundan) çıkarmaya kalkışan ve ilk önce size karşı savaşa başlamış olan bir kavme karşı savaşmayacak mısınız?"(Tevbe/13). Yani İslam'da cihadın sebeplerinden biride, saldırıya karşılık vermedir. Mübarek saldırıda, bu çerçeveye girer. Bundan dolayı sadık bir âlim, yapılan amelin üzerinde kapalılık olmayan cihad olduğundan şüphe etmez.

2- Saldırı Mazlumları Hedef Almamıştır

Siyonistlere satılmış, kiralık basının yaymaya çalıştığının aksine saldırı, masum insanları hedef almayıp ilk olarak, saldırgan devlete direk bağlı olan müesseseleri hedef almıştır. Savunma Bakanlığı Merkezi Pentagon'da insanlığı yok etmeye çalışanlardan başkası bulunmamaktadır. Özellikle orada,Müslümanları katletme operasyonlarının mühendisleri bulunuyordu. Nerede masumlar? Dünya Ticaret Merkezi ise, Müslümanlara karşı dayatmalarını ve dünyaya hükmetmek için Amerika'nın gücünün belkemiğiydi. Aynı zamanda istihbarat merkezleri, direk ve sınırsız bir şekilde Siyonist

[1] Amerika aslen harbi bir devlettir. Bunun aksi söylense bile 1947'den beri Yahudileri Filistin'e yerleştirmesi ile yine harbi olmuştur.

düşmanı destekleyen şirketlerin ve de mustazafların rızklarına göz diken, kaynaklarını kullanan ve toplumları fakir ve aç bırakmaya çalışan müesseselerin yeriydi.

"Harbi topluluktan olsalar dahi kanlarının akıtılmasının haram olduğu kadın, çocuk ve yaşlılarda bu saldırının kurbanı olmuştur" diye bazıları sorabilir. Tabi ki biz bunu inkâr etmiyoruz ama şunu da tekid etmek istiyoruz; Bunların durumu harb ehlinin öldürülmesinin caiz olduğu özel hallerden birine mutlaka girmektedir. Fıkhî olarak kâfirlerin kanının haramlığı genel değildir. Bunun istisnaları vardır ve bunlardan sadece birinin olması sorunun kalkması için yeterlidir. Bunları kısaca zikredecek olursak:

<u>Birinci Durum:</u> (Misilleme olarak masum olan kâfirlerin katli caizdir. Özellikle düşmanın stratejisi insanları hedef almak ise...) Eğer düşman Müslüman kadınları, çocukları ve yaşlıları hedef almışsa, Müslümanların da misliyle onlara karşılık vermeleri caizdir. "Kim size saldırırsa, sizde onlara size saldırdığı gibi saldırın" (Bakara/194)

<u>İkinci Durum:</u> Fiil, söz veya herhangi bir yardım şekli ile savaşa destek veren masum kâfirlerin katli caizdir. Çünkü Peygamber Efendimiz (sav) 120 yaşına ulaşmasına rağmen görüşleriyle Hevazin kabilesine destek olan Düreyd Bin Samma'yı öldürmüştür.

<u>Üçüncü Durum:</u> Masum kâfirlerin, savaşçılarla savaşmayanların ayırt edilemeyeceği saldırılarda da katli caizdir. O zaman bunlar asıl hedef olarak değil kasıtsız olarak öldürülmüş olurlar. Rasulullah (sav)'a gece saldırılarında kadınların ve çocuklarında heder olması sorulduğunda, "Onlarda onlardandır"demiştir.(Müsned)

<u>Dördüncü Durum:</u> Masum kâfirlerin öldürülmesi, kâfirlerin kalelerini fethetme anında da caizdir. Rasulullah (sav)'ın Benî Nadr'e yaptığı gibi. O zamanda kasıtsız olarak öldürülmüş olurlar.

Bunların dışında, kasıt olmadan masumların katlinin caiz olduğu durumları da, fukaha zikretmiştir. Ve yine engellenmesi çok zor zararlarda makul sebeplerdendir. Fakat bizim zikrettiğimiz durumlar yeterlidir. Çünkü savaşçı olmayan, saldırı kurbanları, hiç şüphesiz bu saydığımız durumlardan birine girmektedir.

Ve hatta saldırıda bazı Müslüman fertlerinde gitmesi bağırıp gürültü çıkarma sebebi olamaz. Çünkü varolan hedeflerlerde (Pentagon ve Dünya Ticaret Merkezi) kâfirlerden başkasının bulunmadığı zannı galiptir. Şer'i hükümlerde zannı galip ile amel etme mükellef için bağlayıcı sebeplerdendir. Bu konu usul ilminde açıklanmıştır. Bununla beraber, bazı alimler –bunların başında İmam Şafii gelir- şunu söylemiştir; Zannı galibe göre Müslümanların bulunduğu ve yapılan eylem nedeniyle ölmeleri ihtimali olsa bile muhariplerin beldelerine saldırmak, yıkmak ve yakmak caizdir. Çünkü Müslümanlara zarar verme korkusuyla harp diyarlarından saldırıyı kesme, düşmanla cihadın yok olmasına sebebiyet verir.

Her halükârda fıkhî bir tartışmaya girmek istemiyorum. Özellikle de gerçek âlimler, şer'i ilimlerini Ortadoğu Gazetesi'nin fetva köşesinden tahsil etmiş ahir zaman fukahasına karşı cevap verme zahmetinden bizleri müstağni bırakmışlardır. Ve yine,

ben bu makalenin konunun tahlil yeri olmasını amaçlamadım. Amacım; okuyucuya "söz ile cihad eden" uydu âlimlerinin (!) amelî cihadı hiçbir zaman yapamayacaklarını çünkü bunun ancak ilim ile amel arasındaki kuvvetli bir bağ ile mümkün olabileceğini açıklamaktır.

Genel olarak mücahidler, yaşlıları, kadınları ve çocukları hedef almamıştır. Eğer fetihte bunlardan biri öldürülme riski altında kalmışsa,bu kasıtlı olarak değil kasıtsız bir şekilde vuku bulmuştur ve makul sebeplerden ötürü bunu engellemekte çok zordur. Hatta cihadın bunsuz gerçekleşmesi imkânsızdır. Bunu söylüyorum çünkü, bizim cihadımızın amacının, saldırgan basının Müslümanların hedefinin kadınları ve çocukları öldürmekten başka bir şey olmadığını lanse ettiğinin aksine,bizim savaşımız ilk olarak Müslümanların haklarına tecavüz eden kafir sistemlerle olduğunu herkesin bilmesi için.

ÜÇÜNCÜSÜ:
SALDIRI VE SIKINTININ BOYUTU

İslamî hareket tugayları şu konuda söz birliği içindedir; İslam inkılâbının gerçekleşmesi sürecinde ümmetin de rol oynaması zorunludur. İnsanlar arasında gönderilmiş olduğu risaletin edasına engel olan, varlığını ve kimliğini tehdit eden düşmanlara karşı yerini alması için bu gereklidir. Çünkü İslam inkılâbının nihai hedefi olan hilafet, gücü ne kadar fazla olursa olsun, ümmetten ayrı bir cemaatle gerçekleştirilemeyecek kadar büyüktür.

Fakat bizim bu durumda karşılaştığımız sorun, ümmetin hayatındaki olumsuzluk durumudur. Müslümanların çoğunda birbirinden kopukluk ve özden uzaklaşma açık ve belirgin bir şekilde gözlemlenmektedir. Bu konumda sorulması gerekli olan önemli soru şu olmalıdır; Ümmeti, varlığını ifade edecek ve görevini yerine getirebilecek seviyeye nasıl ulaştırabiliriz? Öyle ki, değişime kucak açacak ve öncü tugayın ihtiyaçlarıyla uyumlu hareket edip mücadele alanında etkili ve yapıcı bir unsur olacak.

Değişim metodlarının gerekliliğinden ötürü uzun uzadıya farklı farklı cevaplar vermeden önce, ümmetin bünyesine işlemiş olan bu olumsuz hastalığın arkasındaki gizli sebepleri araştırmanın önemine dikkatleri çekmek istiyorum. Çünkü hastalığın sebeplerini teşhis etmemiz hedefe olan yolumuzu kısalttığı gibi ilaç yapımızı da kolaylaştıracaktır. Özellikle de konuya yaklaşımımızda kişisel ve genel sebepleri birbirinden ayırt ettiğimiz zaman... Başkalarını kötülemekle boğulmadan önce nefisleri tedavi etmeye önem vermeliyiz. Sanki biz bununla kendi sorunlarımızı hallediyoruz. "Kendi nefislerindekini değiştirene kadar..."(Ra'd/11)

Genel olarak olumsuzluk hastalığının yayılmasının sebepleri, uzun ve farklı birikimlerin sonucu olduğundan dolayı çeşitli ve çoktur. Fakat konuda önemli olan değişik tedavi yöntemleri olmasına rağmen esas olan iki yöntemin olmasıdır. Cihad hareketi, mübarek saldırının birçok tesir unsurunu toplamakla beraber bu iki esası gerçekleştirmek için yapıldığını düşünmektedir.

www.imanligenc.com

1-İslamî İradenin Özgürleştirilmesi:

Eylem merhalesine geçebilmesi için insanın iki şeyi birleştirmesi gerekir. Birincisi; güçlü bir irade. İkincisi ise; yeterli kuvvet. İrade olmadan amelin olması zaten düşünülemez. Yeterli güç olmadan da göz bakar eller ise acizdir. Eylemin türünün, iradenin seviyesinin ve gerekli gücün arasındaki ilişkiyi çok iyi kavramak gerekir. Psikologların üzerinde durduğu –ki bu açık bir hakikattir- irade ne kadar güçlenirse eylem dairesi o kadar genişler ve insan hayatta daha faal ve daha olumlu olur. Çünkü irade (sıradan gözükse bile) insanı, elindeki bütün imkânları çalıştırıp kullanmaya sevk eder. Öyle ki kişinin şahsiyeti, gerekli gücü elde etmedeki ısrarcılığıyla tanınır hale gelir. İrade zayıfladığı zaman ise, elindeki güç ne kadar fazla olsa da onu değerlendiremez. Değil gizli güçlerini açık gücünü bile kullanamaz. Buna mukabil olarak sorumluluktan kaçma, mazeretler üretme ve kendini temize çıkarma çabaları peş peşe baş göstermeye başlar.

Bu iradesizlik hastalığı ümmetimizdeki en tehlikeli hastalıktır. Bizler ümmet olarak güçsüz değiliz. Çoğu gençlerden oluşan bir milyar küsur beşeri güçe sahibiz ve stratejik olarak uzmanların görüş birliğiyle en önemli yerleri kullanıyoruz. Bizim ihtiyacımızı ve fazlasını karşılayacak korkunç doğal kaynaklara sahibiz. İlmî gelişmelerden geri kalma veya geri kalmışlık uydurulmuş meselelerdir. Çünkü İslamî akıllar fazlaca vardır ve yüksek tecrübelere sahiptir. Fakat bu akılların ya önü tıkanmıştır ya da terkedilmiştir. O zaman gücümüzün azlığından şikâyet etmiyoruz. İrademizin başına gelen zayıflıktan şikâyet ediyoruz. Fakat kesin olan şu ki İslamî iradenin zafiyeti yoktan yere gelmemiştir. Bunun birçok sebepleri olmakla beraber en önemlisi ve en etkilisi mevcut sistemlerin telkin ettiği korku ve pısırıklıktır. Ve bunun beraberindeki iradeyi zayıflatacak düşünce ve fikirlerin baskısı sonucu korkunun yaygınlaşması ve ümmetin kalın prangalara bağlanıp, hareket ve eyleminin önüne geçilmesi birinci engel olmuştur.

O zaman, eğer biz özgürlük istiyor ve İslamî değişimin başlamasında gerçekten ciddi isek, birinci adım; İslamî iradeyi özgürleştirip, mevcut sistemlerin telkin ettiği düşünce ve fikirlerin oluşturduğu kafesten kurtarmaktır. Bu ise ancak korku engelini kırmakla olur. Fakat şüphesiz bu görev teorik derslerle anlatılan fikir doldurma işinden daha büyük bir şeydir. Bu işte, kültürel ve fiziksel dolumla birlikte hissedilen delillerin ispatıyla fiili derslere de ihtiyaç vardır. Görünen vakıayı göz önünde bulundurarak, yaygın olan bu düşünce ve fikirlerin çoğu, irade zayıflığının ortaya çıkardığı zannın ve güncellik felsefesi altında hezimete uğrayanların yaydığı kuruntu ve hayallerdir. Şu bir gerçek ki batıl ne kadar büyüyüp şişse de korkulmayacak kadar küçüktür. "Muhakkak ki batıl yok olacaktır"(İsra/81).

İşte mübarek saldırı, bu amaçla gerçekleştirildi. Yani korku engelinin kırılması ve Müslümanlara hissedilen bir delille şöyle demek için: İşte herkesin korktuğu Amerika mücahidlerin ayakları altında. Hatırlatalım onlar kalabalık ordular değildi. Sadece 19 kişilerdi. Fakat onlar özgür erkeklerdi. Allahu Ekber !... Küçük bir topluluk herkesi dehşete düşüren bir operasyonla ebedilik rumuzunu darmadağın etti. Amerika'nın heybetini de tarihi olaylara kattı. Sizden her birinizin sorması gerekir: Nerede emniyet imparatorluğu? Niçin saldırıyı haber vermedi? Niçin engellemedi? Ve niçin onu durdurmadı? Cevap: Amerika da beşerdir. "İnsan zayıf yaratılmıştır"(Nisa/28). Sonra,muhakkak ki onlar mücahidlerdir...Bu sana yeter!! O

www.imanligenc.com

zaman 11 Eylül'den sonra her şey mümkündür. Mümkün olmayan ise, Amerika'nın devam etmesidir.

Hakikatte mücahidler uzun cihadları boyunca bu dersleri defalarca verdiler. Afganistan'da Sovyetler Birliği'ne karşı, Bosna Hersek'te Sırplara karşı ve hala bugünlerde Çeçenistan'da Ruslara karşı vermekteler. Ve Afganistan'da ikinci bir defa Amerika ve yandaşlarına farklı biçimlerde bu dersleri sunmaya devam etmekteler.

Fakat bu derslere kulak verenler ne kadar azdır. Bunu kavrayanlar ise bu azdan daha azdır. Çünkü uluslar arası basının siyaseti, ümmeti bu derslerden istifade etmeyi engelleme yada zafer tadından mahrum etme yönünde hareket etmektedir.

Mübarek saldırıya gelince: Basın burada saklayacak bir şey bulamadı. (Mücahidler bu seferki dersin naklen olmasını planlamışlardı.)Herkesin önünde Amerika'nın heybetinin kırılıp, kibrinin yok olmasıyla İslamî iradeye vurulan bağların çözülmesi ve bazılarının düşüncesinde mümkün olmayan şeyleri mümkün olanların dairesine çekmek için.. Ve Allahu Teala'nın fazlı ile istedikleri oldu. İslam ümmetine, istedikleri takdirde yapabileceklerini ve asıl sorunun, sayının veya gücün azlığı olmadığını öğrettiler. Aslında bu Rasulullah (sav)'ın dediği gibidir; "Belki siz o gün çoksunuz. Fakat selin önündeki çerçöp gibisiniz ve sizde vehn hastalığı çoğalmıştır".

El-Kaide mücahidleri plan yaptı, hareket etti ve istediklerini gerçekleştirdiler. Şehidler Rablerine gitti, kalanlar ise, başına herhangi bir kötülük gelmeden Allahu Teala'nın fazlı ile yerlerine çekildiler. Ve iki saat içinde dünyanın hali değişti. Hezimete uğrayanlar hala şu soruları sormaktalar: Gerçekten de bu işin faili El-Kaide örgütümüdür yoksa bir Yahudi oyunumudur? Bu sorular, esasında hakikate götüren delillerin azlığından doğan sorular değildir. Böyle olsaydı mazur sayılırlardı. Fakat asıl musibet bizim dostlarımızın, içine vehn hastalığının* işlediği psikolojik hallerin esiri olan akıllarla düşünmeleridir.

Çözüm, uzun uzadıya ağlamada ya da başkalarının acıması için ağıt yakmada değildir. Hatta konuşma dairesinde dışarı çıkmayan hutbelere çıkmada da değildir. Tüm bu yöntemler hastalığı tedavi edemez, belki aksi tesirleri bile olabilir. Fakat çözüm, İslamî iradeyi, yapıcılığını engelleyen zincirlerden kurtararak,korku engelini kırıp,yerine kendine güveni getirerek,meydan okuyan bir ruhla ciddi ve sürekli olan bir çalışmada gizlidir.

2- Düşmanlara Karşı Bilincin Yaygınlaştırılması

İslam ümmetimiz, neticesi çok tehlikeli olan bir uyuşturma operasyonuna boyun eğmiştir. Bunun peşinden de imanî uyanıklığını yitirmiştir. İmanını öyle derinliklere terk etmiştir ki, en tehlikeli neticesi Müslümanların çoğunun dost ile düşmanı ayıramaz hale gelmeleri olmuştur. Çünkü barış alternatiflerinin geriye bıraktıkları ve basım dizisinin çağrıştırdıkları, evrakları büyük bir şekilde birbirine karıştırıp kavramları tehlikeli bir biçimde sulandırmıştır. Hatta durum kimlik meselesinin gerçek bir tehdit altında olduğunu anımsatır hale gelmiştir ..!!

***Vehn: Dünyayı sevip, ölümü kerih görme.**

Aksa İntifada'sı kurulduğunda, İslam ümmetine sunduğu en önemli şey; ümmetin düşüncesinde düşmanın varlığının hissini uyandırmasıdır. Daha önceden var olmasına ve bünyeyi kuvvetle yıkmasına rağmen, emniyet havası ve anlaşmaların oluşturduğu gevşeklik düşmanın varlığını hissetmeye engel oluyordu. Özellikle de Harem-i Şerif hükümeti dahil, Arap hükümetlerinin genel çizgisi düşman Yahudilerle tam bir uyum içinde olunca!

Herhalde Allahu Teala'nın cihad eden taifenin sürekli varolmasına kefil olmasından çıkan en önemli hüküm, İslam ümmetinin uyanıklık durumunu sürekli muhafaza etmesidir. Çünkü çatışmanın çıkardığı meydan okuma havası, ümmete düşmanını tanıtıyor ve kandırıp aldatmak için yapılmış ince kabuğu kaldırıyor. İşte bu çatışma, barış havasında yaşamanın doğurduğu gevşeklik hastalığının ümmetin bünyesine sirayet etmesine engel oluyor.

Hakikatte ümmete yapılan düşmanlık hiçbir gün durmamıştır. Ve tek taraflı uygulanan gizli bir savaş sürekli var olmuştur. Çünkü düşman tarafından güvence verilen sadece kukla yöneticilerdi. Halklara ise sürekli savaş açılmıştır. Dinine savaş, kültürüne savaş, kaynaklarına ve servetlerine savaş, aç bırakarak savaş, öldürmeyle savaş, toplumsal sorunların girdabına sokarak fakirleştirme savaşı... Evet, bütün bunlarla savaş devam ediyordu... Filipinler'de, Keşmir'de, Irak ve Filistin'de yapılan aleni savaşları ve sömürge döneminden beri ümmeti daha sıkıntıya sokmak için ardı ardına yaptıklarını ise bahsetmeye gerek yok.

Mübarek saldırı, bu savaşı gizliden açığa çıkararak ümmeti düşmana karşı bilinçlendirmek için yapıldı. Öyle ki ümmetin önündeki gizli tehlikeler herkesin anlayacağı biçimde açığa çıktı. Ve herkes varolan tehlikenin hacmini anlamaya başladı. Hatta çoğunluğu "Ne kadar da aldatılmışız" demeye başladı !!

Özellikle vuruş tarzından dolayı düşmanın gizlediği psikoloji iyice açığa çıktı. En ufak bir sıkıntı duymaksızın kelimenin taşıdığı tarihsel anlamların tümüyle "Haçlı Seferlerini" yeniden duymaya başladık. Bunun mücahidlerden daha ziyade tüm Müslümanlara yapılan bir saldırı olduğu herkes için açığa kavuştu. Çünkü ne hayır kurumları ne dini okulların öğrenim programları artık güvende değil. "Amerikan İslamı" olana kadar, hedeflerinin İslamın kendisi olduğu açığa çıktı.

Yine bu saldırı, Müslümanlar ile haçlılar arasındaki göstermelik yaşantıyı açığa çıkardı. Çünkü olayın olmasıyla batının terennüm ettiği bütün değerler yok olup bunun yerini kin duyguları aldı. Ve İslamî olan her şeyin zıddına bir uygulama başlatıldı. Uluslar arası haçlıların uyguladığı göz yumma siyasetinin amacı; yaşlı kıtanın noksanlıklarını kapatmak için Müslümanların güçlerini kullanıp kuşatma altında onları eritmekten başka bir şey değildir.

Mübarek saldırının, ümmet ile taklitçi düşmanlarının arasında oluşturduğu gerginlik, ümmetin, kalbindeki Yahudi ve Haçlı düşmanlarının gerçek yüzlerini tanımasına da yardımcı oldu. Bunakları barıştırma siyasetiyle arayı yumuşatma programının bu düşmanlığı fiilen kaldıracağı düşünüldüğü bir anda, saldırı gerçekleşti. Meydan okuyucu yapısıyla düşmana karşı bilinçli olmayı ve düşmanın insanları hissettirip ayaklandırmadan sıkıntıya sokmak için ciddi bir şekilde hareket etmesi

www.imanligenc.com

karşısında Müslüman'ın kendini barışta zannetmesi gafletinden ayılmasında da yardımcı oldu.

Ümmetin kimliğini muhafaza etmesi, varlığını tehdit eden düşmana karşı tedirgin olmasını gerektirir. Her yönden bilinçsiz hareket eden ümmetin tepkisel olarak değil fakat, çatışma sahasında tüm meydan okuyuşuyla planlı ve sürekli bir hareketle ancak bu gerçekleşir.

Evet, yerel eylemlerin bazı merhalelerinde, izlenilen metodun gereği, kısık ateşte pişirme ve yüz yüze karşılaşmaktan uzak durma olabilir. Çünkü yerel hareketler cüzi tafsilatları göz önünde bulundurulan bir siyaset, belirli hedefler ve sınırlı verilerle hareket etme zorundadır. Genel hedefler uğruna ve açık verilerle hareket eden evrensel cihad hareketi ise bunun aksinedir. Onda ilk göze çarpan sabit stratejiler kurmasıdır. Öyle ki ümmete bütün olarak bakıp büyük tehlikelerle yüzleşmek için öncü konumunda çalışır.

DÖRDÜNCÜSÜ:
SALDIRI VE ÜMMETİN MESELELERİ

Bugün "Kaidet'ül Cihad" diye temsil edilen evrensel cihad hareketi, çağdaş düşünceye kendini kanıtlayan öncü bir cemaattir. Eylem yönlerinin tümünü toplayan hareket çizgisi, ırklıların ve bölgelerinin farklılığına rağmen ümmeti bir araya getiren bir cemaattir. Öyle ki fiilen tek bir ceset olup Arap ile acem arasında hiçbir farklılık gözetmez. Müslüman cemaatin yanında kimlik kartı Tevhid'dir. Bundan dolayı El-Kaide'yi, sömürgeci güçlerin dayattığı vehmi hudutlarla sınırlamadan ümmetin- derdini yaşadığını görürsün.

Fakat onun ümmetin derdini yaşaması; kınayıcı açıklamalarla deliller getirerek, sözlü dairede sınırlı kalan dertlenmeden daha yüce olan amelî ve fiilî olarak sıkıntıları yaşamasıdır. Çünkü sözlü kınamaların eseri, rüzgarlı havalarda çabucak buhar olur. Özellikle sahada seninde varlığını karşı tarafa haykıracak ve gücünü ispat edecek meydandaki bir eyleme dayanmıyorsa. Genel olarak El-Kaide'nin ümmetin meselelerinde ki metodunun etkinliği Afganistan'ı Sovyetler'den özgürleştirdi Bosna'yı Sırplardan, Amerika'yı Somali'den çıkardı,Çeçenistan'da Rusları perişan etti. Bugünde Afganistan'da ikinci sefer Amerika ve işbirlikçilerine izzet ve şeref dersleri vermektedir. El-Kaide bu metot ile kâfirlerin kötülüklerini engellemeyi hedeflemektedir. "Artık Allah yolunda savaş. Sen, kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Müminleri de teşvik et. Umulur ki Allah kâfirlerin gücünü kırar" (Nisa/84) Düşmanların kötülüklerine karşılık olarak ağlamaya çalışma ve yardım isteme siyaseti ise şer'an ve vakıan sabit oldu ki; ne zulmü kaldırır ne haklarını sahiplerine iade eder.

1- Filistin Meselesiyle Amelî Olarak Uyumluluk:

Amerika Devleti ile Siyonist hareket arasındaki ilişkilerin kıssası çok eskilere dayanır. Olaylar, Yahudilerin 1654'de Amerika'ya göç etmesiyle başladı. 1924'te ise Amerika'daki Yahudi sayısı 4.200.000'e ulaşıyordu. Bugün ise beş milyondan fazlalar.

www.imanligenc.com

Çirkin planlarıyla ticari pazarlara el attılar. Araştırma merkezleri, Üniversiteler ve kolejler gibi fikir üretilen yerlere sızdılar. Basına çok fazla önem verdiler. Bütün bunlar karar merkezlerinde ve siyasi makamlarda nüfuzlarının yayılmasına yardımcı oldu. Artık Amerika'nın yöneticilerinin, Yahudilerin kurup yönettiği Siyonist hareketten oldukları bilinen şeylerdendir.

Amerika yönetimi Siyonist bir yönetimdir. Uzun zamandan beri Filistin'deki Yahudi devletinin gerçek destekçisidir. Örnek olarak başkan Wilson Balfur İsrail'in ilan edilişini duyar duymaz açıkça şunları söylemiştir:

"Dost ülkemiz halkımızın ve hükümetinin tam desteğiyle Filistin'deki Yahudi devletinin temel taşlarını yerine koyduğuna karar verdiğine inanıyorum."

İnanıyorum ki, Birleşmiş Milletler halkının ve hükümetinin tam desteğiyle Filistin'deki Yahudi devletinin temel taşlarını yerine koymaya karar vermiştir. İçine Siyonist terör sevgisini nakşeden Amerika devletinin Siyonistleri desteklemesini zikredecek olursak konumuz uzar. "Nicson" yoruma yer bırakmayacak kadar açık bir şekilde bunu dile getirmiştir. Şöyle der: "Bizim İsrail'in bekasına olan bağlılığımız derin bir bağlılıktır. Bizler resmi ortaklar değiliz. Ama bizi birbirimize bağlayan şey, herhangi bir sayfaya çizilen bağdan çok daha kuvvetlidir. O geçmişteki hiçbir başkanın ondan ayrı olmadığı ve gelecekteki başkanlarında samimiyetle ona vefa göstereceği manevi bağlılıktır.

Amerika devletinin idari yönetiminin vicdanında ve kalbinde varolduğu için karşılıklı maslahatlardan daha büyük bir şeye dayanıyor. O zaman ilişkiler çok kuvvetlidir. Carter şöyle diyor: "Bu benzeri olmayan bir ilişkidir; Çünkü bizzat Amerika halkının inanışında, ahlakında ve kalbinde kökleşmiştir." Eğer Amerika'dan bu sınırsız destek olmasaydı Yahudi devleti ne var olabilirdi ne de devam edebilirdi.

İşte Filistin meselesini önemli ve girift yapanda budur. İslam ümmetinin çözüm için bütün çabasını, sözlü nasihatleşmeleri aşıp hissedilen olumlu eylemlere ve meydan okumalara yönlendirmeleri gerekir. Mübarek saldırıda bu yoldaki eylemlerden bir parça oldu. Öyle ki Yahudi devletini sınırsız destekleyen ve Siyonist terörü gözeten devletin düşürülmesinde harcanan bir çaba oldu. Çünkü Amerika'yı düşürmeden yada en azından kendisiyle uğraşacak kadar zayıflatmadan Filistin meselesinin çözümlenmesi mümkün değildir. İsrail, Amerika'daki Siyonist idarenin vicdanında ve kalbinde yerleşmiştir.

2- Ümmetin İtibarını Geri Getirmek:

Malumdur ki İslam ümmeti seçilmiş bir ümmettir. Allahu Teala ona özel bir konum verip ümmetlerin en faziletlisi yapmıştır. "Siz insanların arasından çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz" (Ali İmran/111) "Lider konumunda insanlara öncülük için çıkarıldıklarını bilmeleri için" (Bakara/143) Ümmetin bu gerçeği iyice kavraması, düşünce ve vicdanında sürekli bulundurması gerekir.

Bundan dolayı, İslam ümmetinin bağımsız olması zorunludur. Başka milletlerin kurallarına boyun eğmesi ve başkalarını çarkında dönmesi caiz değildir. Çünkü o yönetilmek için değil yönetmek için çıkarılmıştır... Çıkarılmış olduğu gaye ve Allahu

Teala'nın onlar için seçmiş olduğu konum gereği bu bağımsızlık onların bir görevidir. Bu hakikati değerlendirme, vakıanın gerekliliklerini atlamamızı gerektirmez. Fakat bu ümmetin düşünce ve vicdanında diri kalması gereken hakikatin ve sürekli önünde durması gereken hedefin bir hatırlatılmasıdır. Çünkü bu onu sevkedici kuvveti oluşturan ilk maddedir.

Mübarek saldırı uluslar arası bir olay oluşturmasıyla gölgeden ve boyunduruk altından çıkmasında büyük bir pay sahibi olmuştur. Hatta etki olunan konumundan yapıcılık konumuna geçmesinde temel taşı yerine koymuş ve ümmetin itibarını asıl yerine geri getirmiştir. Çünkü onun gerçek görevi (özellikle insanlara hüccet ikame etmede ve evrensel risalete davette) ancak bu konumda eda edilebilir. Saldırıdan sonra İslamı tanımak için -bu birçok kimsenin hidayetine sebep olmuştur- büyük bir yönelim olduğunu gördük. Bu saldırı ile İslam'ın sesini duyamayacak kimselerin duyması, bu metodun Allah katında -sabit fikirlilerin söyleyip durduğu yan problemlerle uğraşma metoduna- tercih edildiğini bizlere göstermektedir.

BEŞİNCİSİ:
SALDIRI VE İNSANLARDAN UZAK BİR MODEL

New York ve Washington saldırıları her türlü değerlendirmeye göre çok büyük bir olaydır. Cihad hareketi bununla Amerika'yı ateş altına soktu ve kibrinin mafsallarına isabet eden operasyonla yalancı gücünü yerle bir edip onlara zilletin acısını tattırdı. Bu vahşilerin insanların zannettiğinden daha küçük olduğunu herkese bildirmek ve olayın mahallinin devletin istihbarat, askeri ve emniyet güçlerine yakın olmasını seçerek, bu seferki darbeyi düşmanın evinin içinde gerçekleştirdi. Ya da şöyle diyelim; Mücahidlerin, insanların korktuğu bu vahşilerden daha büyük olduğunu herkese bildirmek ve bununla bir çeşit dönüşüm gerçekleştirmek için.. Bunun en belirgin yönleri ise;

1- Amerika ve Geri Sayımın Başlaması:

Mücahidleri diğerlerinden ayıran, onların kader hakkında doğru bir anlayışa sahip olmaları ve şeriatla uyum içinde olmalarıdır. Birleşik Devletler'deki kulelerin yıkıntıları arasında ağlayanlarla meşgul olurken birileri, Mücahidler ise kaderde yazılanla şeriatın istediğinin uyum içinde olduğuna inanarak bu devletin düşmesi ve sonunun kendi elleriyle gerçekleşmesi umudu ile düzenli olarak harekete geçme çabasındadırlar.

Dünyanın en güçlü iktisadı, Dünya Ticaret Merkezi'nin katlarıyla beraber yerin dibine çöktü. Çünkü darbe merkezin kalbine isabet edip en derinlere ulaştı. Kurtarma çalışmaları ve altı aydan fazla süren enkaz çalışmalarının külfetini bir kenara bırakalım, olay milyarlarca doların yok olmasına sebep olmuştur. Uzmanlarında açıklamasına göre olay, harcanan bütün çabalara rağmen Amerika'nın tedavisi çok zor olan, kalıcı iktisadî hastalıklarına sebep olmuştur.

www.imanligenc.com

Saldırının Savunma Bakanlığı'nı hedef alması ve büyük bir parçasını yıkması, korkutarak dünyayı yönetmeye çalışan Amerika'nın heybetini belirli bir sınıra indirip Amerika'ya karşı cüret etmede bir kapı açmıştır. Acı çektirerek boğma yöntemi ile infaz edilen saldırıyı engellemede Amerika'nın o kadar gücü bir işe yaramamıştır. İşte bunun için artık korku engeli kalkmıştır.

Amerika iktisadının çöküp, Amerikan heybetinin yok olmasıyla New York saldırısı, yeni tarihin tanıdığı en büyük zulüm devletinin geri sayımının başlamasına sebep olmuş ve Amerika imparatorluğunun sonunun başlangıcında temel taşı yerine koymuştur.

2- Sunuş Çeşidi ve Keskin Mesajlar:

Saldırının yeni tarihte benzeri olmayan bir tarzda olması istisnasız herkesin görüş birliği içinde olduğu bir şeydir. Düşünürler infaz şeklinin böyle olmasının bir çok mesaj içerdiği görüşündeler. (Tarih sayfasından silinmesi zor olması için kırmızı mürekkeple yazanların faziletiyle).

Birincisi: **Saldırı, yapılış tarzıyla bütün dünyaya şunu söyledi: Cihad hareketinin eylem gücü dünyanın haritasını yeniden çizmeye zorlayacak ve hayatın akışına etki edecek olayları gerçekleştirecek kadar büyüktür. Açık işaretlerle Mücahidler sahip oldukları güvenlik ve yeterlilikleriyle ümmet ile (dışarıda ve içeride) düşmanları arsındaki çatışmada en zor rakam dırlar.**

İkincisi: **Saldırı yapılış tarzıyla herkesi, düşmanların mücahidler hakkında çizmeye çalıştığı; onların basit bir grup olduğu kötü tabloyu silmeye davet ediyor. Kötü amaçlarla ve çirkin hedeflerle düşman basınının yaymaya çalıştığı bu yalancı tablo artık bütün dünyaya açıklanmıştır. Bu çirkin hedeflerin en önemlisi ise, ümmeti teslim olmuşluk ve bağımlılık durumunda tutmak için önce mücahidlerle İslam ümmeti arasında psikolojik bir engel yaratmaktır. Cihad hareketi "Sovyetler Birliği" diye anılan devleti yerle bir etmesiyle özellikli gücünü açıklamışsa, üç saldırıyla da bu gerçeği unutulmayacak şekilde sağlamlaştırmış ve ümmetin güvenini alarak komutanlığa kudretiyle bu işin ehli olduğunu göstermiştir.**

Üçüncüsü: **Saldırı yapılış tarzıyla mücahidlerden yeni bir nesle müjde olmuştur.!! Herhalde onları en ayırıcı özellik, öncekilerin yürümüş olduğu ilkelerde sebat etmelerine rağmen vakıanın bahşettiği fırsatları değerlendirmeden de geri durmamalarıdır. Öncekilerin birikmiş büyük tecrübelerine dayanarak, gelişim hareketinin yenilenilmesi ile çeşitlenen ve artan, vesile ve üslupları şeriat dairesinde kullanmaktan da geri durmazlar. İşte bizzat bu ona en büyük manevra açısını verip düşmanlarla çarpışmasında önüne yeni ufuklar açmaktadır. Teyit ederiz ki, 3.Fetih saldırısı ancak çatışmanın birinci bölümüdür ve ders hala devam etmektedir.**

Dördüncüsü: **Saldırı yapılış tarzıyla, mücahidlerin düşmana, hayallerinin bile alamayacağı bir yolla kendi evlerinde iki katıyla karşılık verebileceklerinin bir mesajıdır. 3.Fetih saldırısı yeni neslin beklediği vuruş örneklerinden başka bir şey değildir. Özellikle küresel haçlı seferlerinden dünya anladı ki, cihad hareketi vardır,esnektir ve diridir. Şartlar ne kadar istisnai olsa da her türlü iklime alışıp en iyi**

www.imanligenc.com

şekilde kullanabiliyorlar ve duvar arkalarından yapılan korkak tehditler azimlerini asla kırmayacaktır.

New York ve Washington saldırıları büyük bir olaydır. Taşıdığı anlam, kindar hançerlerin ve kiralık kalemlerin ulaşamayacağı kadar yücedir. İnsanlığa yeni bir tarih yazmıştır.Özellikle o alçak yönelimlerin yaygınlaştığı bir dönemde, Ümmete umut kapılarını açıp, önüne kalkınmanın ufuklarını aralamıştır.

Tabi bu "Hani icraat?" sorusuna cevap niteliğinde, olayı öncelikli bir okuma çabasından başka bir şey değildir. Ve hakkımız olarak bizde"Ne amel işlediğinizi görelim" sorusunu soruyoruz. Şehitlerin lisan-ı hâli ise şöyle diyor:

Bunlar bizim izlerimiz bizi gösteriyor.

Şimdi bizden sonrakilerin izlerine bakın.

Allah, mübarek saldırının şehitlerine rahmet, amellerini kabul ve bütün mekânlardaki mücahid kardeşlerimize yardım etsin.

3.Fetih saldırısını anma münasebetiyle yazılmıştır.

Hamd Allah'a mahsustur. Başarıyı verende O'dur.

www.imanligenc.com

11 EYLÜL SALDIRISI...
İMKANSIZIN MÜMKÜN OLDUĞU AN...

Ebu Ubey El-Kureşi

Yeni asırda,kafirlerle kendi evlerinde savaşıldığı ilk cihadî saldırı olan 11 Eylül'ün üzerinden bir sene geçti. Adı adalet ve şeref olan İslam Hilafeti gölgesinde daha güzel yarınlarını düşleyen milyonlarca ümmetin evlatlarının ümitlerini canlandıran bu büyük çabadan bahsetmekten insan aslında aciz kalıyor. Bu uygulamadan sonra bir sene içinde büyük değişiklikler oldu ve Müslümanların üzerinde şiddetli rüzgarlar esti. Allahu Teala onunla bazı kavimleri yüceltti bazılarını da alçalttı. Şüphesiz Allahu Teala'nın yücelttikleri onun yolundaki mücahidlerdir. Bunların başında ise mübrek saldırıyı gerçekleştiren 19 kişi vardır. Sonra yeryüzünün doğusunda ve batısında İslam'ı savunan ve asrın tağutu Amerika'yı sarsanlar gelir.

Muhakkak ki saldırı Müslümanların güçlü ve aziz olan Allah'a olan imanını daha da güçlendirmiştir. Tartışmasız, iktisadî ve askerî olarak dünyanın en büyük kuvvetine sahip süper güç Amerika'nın, üstelik kendi evinde, bir anda, askerî,emnî,siyasî ve iktisadî krize sokacak kadar şiddetle vurulacağını,kimse rüyasında bile düşleyemezdi.

Bundan dolayı (ta ki kaybedilen İslam'ın izzetini geri getirmeye çalışanlara bir ışık olsun) bir sene sonra 11 Eylül anısını hatırlayıp etkilerine, ibretlerine ve geride bıraktıklarına yeniden bakılması gereklidir.

www.imanligenc.com

1- Tarihin Bıraktıkları

Sovyetler Birliği'ne karşı Afganistan'daki cihad,cihadî fikirlerin netleşip uygulamaya geçilmesi için benzeri bulunmayan bir fırsattı. Özellikle bu cihad,İslam medeniyetinin,bütün yeryüzünde yok olmaya yüz tuttuğu katı bir zamanda,doğudan ve batıdan ithal edilen ideolojilerin azgınlığı,laikleşmenin ve batı özentisinin yaklaşık bütün İslam ülkelerinin yönetiminde uygulandığı bir dönemde gerçekleşmiştir. İslam aleminin İngiltere,Fransa,İtalya,İspanya ve Hollanda sömürgelerine karşı cihada tanıklık etmesi doğrudur. Fakat o zaman İslamî unsurlar doğuda ve batıda şaşkınlar seli önünde duracak kadar güçlenmemişti. Özellikle sömürgeci güçler kendi maslahatlarını gerçekleştirmek için bazen gizli bazen açık olarak bu gurupları teşvik ediyorlardı.

Her halükârda ilk Afgan cihadı ümmeti uyandırmak için bazı ihlaslı kimselerin ve rabbanî davetçilerin değerlendirdiği bir fırsat dönemi olmuştur. 1984 yılı olduğunda Usame Bin Ladin(Allah onu korusun)'in kurduğu Beyt'ül Ensar veya Şeyh Abdullah Azzam'ın (Allah ona rahmet etsin) kurduğu Hizmet Büroları gibi Afganistan'da Arap cihad kuruluşlarının örnekleri belirmeye başlamıştı. Beyt'ül Ensar Peşaver'de cihada katkı amacıyla eğitime gönderilmeden önce, mücahitleri geçici olarak karşılama yeriydi. Yine Hizmet Büroları'nın kurulması, basında daha iyi bir intiba ve yardım

toplamada,Müslümanları ve özellikle Arapları malla ve nefisle cihada teşvik etmede amacını ifa etmiştir.

Yıl 1986'ya yaklaştığında Şeyh Usame Bin Ladin cihad çalışmalarını genişletmeyi,yeni kamplar kurmayı ve yardım yolları açmaya karar verdi ve fiilen Şeyh Usame altı kamp kurdu. Savaş durumuna göre (birkaç kere) edindiği tecrübelerle bu kampların yerlerini değiştirdi. Usame'nin saygınlığı Arap mücahidler arasında yayılmaya başladı. Beyt'ül Ensar'a ve kamplara onlardan büyük kitleler akın etmeye başladı. Böylelikle Arap mücahidler Sovyetlerle ve işçileriyle pek çok çatışmalara iştirak ettiler. Sonra daha şiddetli çatışmalara girdiler. Bunların en meşhuru da bu senenin sonunda gerçekleşen Caci çatışması idi. Arap mücahidler burada eğitim ve teçhizat bakımından Rusların en iyi birliklerinden birini hezimete uğratıp Rus komandolarından pek çok kimse öldürdüler.

İlk senelerden beri mücahidlerin hedeflerinin evrensel olduğu belli oluyordu. Afganistan'a ihtiyaçtan fazla yapılan yardımlar,Keşmir,Filipin ve Tacikistan gibi Allahu Teala'nın başka bölgelerinde de hareket fırsatı veriyordu. Fakat Irak Kuveyt'e girdiğinde, Suud hükümeti topraklarını savunmak için necis kafirlerden yardım isteyince, özellikle Amerika,Müslümanların en şerefli beldelerine göz dikip sömürgesini kurmaya başlayınca ve Amerika bir beldeye temelini kurduktan sonra zorlama olmadan oradan çıkmayacaklarını bildikleri için, mücahit komutanlar hedeflerini Amerika'ya yönelttiler.

Amerikalıların Somali çıkartması başladığında,mücahidlere yeni düşmanlarıyla karşılaşmaları için ilk fırsat gözükmüştü. Eski Afganistan birliklerinden küçük bir grup Somali'de Amerikalılara birkaç operasyon düzenledi ve bunun ardından Amerika geri çekilmek zorunda kaldı. Yemen'de ise Somali'ye gitmek üzere Adın'da bir otelde bazı Amerikalılar öldürüldü. Her iki halde de mücahidler Amerikalıların korkaklığına ve ürkekliğine inanarak çıkmıştı. Ve eğer Amerika'nın yüksek teknolojisi ve gelişmiş lojistik destekleri olmasa hiçbir yerde bir şeyi kalmaz.

Sonra cihad gençleri Arap yarımadasından Amerika'nın varlığını silmek için değişik operasyonlar dizisine başladılar. Riyad patlamaları ve ardında Ocak 1996'da Habur patlamaları.. Burada 20 Amerikan askeri hayata veda edip yüzlercesi yaralandı. Habur patlamalarından kısa bir süre sonra Şeyh Usame Bin Ladin (İlk açıklaması), "Kafirleri Arap Yarımadası'ndan çıkarmak için cihad ilanı" unvanı ile ilk açıklamasını yaptı. Bu, kendi ismiyle ve şahsi olarak yayınladığı ilk beyanatıydı. 1997'nin sonunda Şeyh Usame, 40 civarında Pakistan ve Afganistan ulemasıyla küfür güçlerinin Arap Yarımadası'ndan çıkarılması fetvasını çıkardı.

Bu harekete paralel olarak, özellikle Afganistan'daki "Mısır Cihad Cemaati" olmak üzere birçok İslamî cemaat liderleri birleşti ve Pakistan,Keşmir ve Bangladeş'ten heyetler Şeyh Usame'nin sofrasına akın etmeye başladı. Bu hareketin meyvesi olarak Şubat 1998 yılında "Evrensel Cihad Cephesi" nin açıklamasında her zaman her yerde Yahudi ve Amerikalıları öldürme çağrısı yapıldı. Bu beyana Şeyh Usame Bin Ladin'le beraber Mısır Cihad Cemaati'nin emiri Eymen Ez-Zevahiri, ve Mısır Cihad Cemaati'nin liderlerinden Rufai Taha da imzaladı. Ve yine onu Keşmir Tugayları liderlerinden ve Pakistan'ın meşhur komutanlarından biride imzalamıştı. Evrensel İslamî Cephe'nin beyanının ilanından kısa bir süre sonra Bin Ladin birkaç hafta içinde

www.imanligenc.com

bazı hedeflerin vurulacağını açıkladı. Amerikalılar Körfez'de ve Arapların bölgesinden Afrika kıtasına kadar tedirginlik içine girdiler. Onlar tam bir hazırlık içinde iken darbe hiç ummadıkları yerden geldi. Kenya ve Tanzanya konsoloslukları... Bu 7 Ağustos 1998 günü patlayıcı dolu iki kamyonun, bu iki konsolosluğu yerle bir etmesiydi.

Bu iki operasyonda, cihad birlikleri en özel ve girift görevleri yerine getirebilecek beşerî,fennî ve lojistik güce sahip olduğunu ispat etmiştir. Büyük bir yıkımla ve iki olay arasındaki uyumla beraber, olayı ansızın gerçekleştirmeyi sonuna kadar değerlendirilebilmiştir. Ters tepki olarak Amerikalılar meşhur Sudan ve Afganistan operasyonlarına başladılar. Sudan ve Afganistan'daki belirli iki hedefi vurmak için onlarca crous füzesi fırlattılar. Fakat Amerika'nın bu vuruşu ne hedef yönünden nede yapılış şekliyle asla başarıya ulaşamadı.

Ve Ekim 2000'de Adn Limanı'nda Cool Donanması'na yapılan şehadet operasyonu, bölgedeki Amerika ve yandaşlarını daha fazla kızdırdı. Cihad gruplarından birisi en süper savaş teknolojisiyle donatılmış, ağırlığı 8.600 tona ulaşan,350 mürettebatlı ve değeri milyar dolardan fazla olan Amerikan Donanması'na ait bir gemiye öldürücü zararlar vermeyi başarmıştır. Mücahid, 6 ila 12 metre arası suyu kaldıracak kadar patlayıcıyla, donanmaya feci zararlar vermiştir. Bu patlama sonucu mürettebattan 17 kişi ölüp, 30 dan fazla kişi yaralanmıştır. Bütün bunlar, külfeti on bin doları aşmayan, ziraat motoruyla çalışan patlayıcı dolu bir botla yapılmıştır. Bu operasyon,yapılan eylemlerin farklılığı ve yenilgi karşısında Amerikalıların ne kadar zayıf olduklarını ortaya çıkarmıştır. Ve yeterli irade olduktan sonra,sınırlı imkanlarla bile mukavemet mümkündür. Şeyh Bin Ladin'in taraftarı artmaması için Amerika yönetimi basına operasyonu çarpıtmıştır. Buna rağmen Şeyh Bin Ladin bütün Arap bölgelerinde artık bir rumuz olmuştur. Donanma operasyonundan sonra ilk defa Filistin İntifadası'nda onun isminin geçtiği pankartlar asılması bunun en büyük delilidir.

El-Kaide örgütü,başlangıcından beri etkili stratejilere sahiptir denilebilir. Bundan dolayı yeryüzündeki bütün cihad hareketleriyle bağlantı kurmaya çalışmaktadır. Bu bağlantılar zor şartlarda yardımlaşmalar tesis etmek ve güven oluşturmak için hafife alınmayacak kadar zaman ve çabaya ihtiyaç duyulmuştur.

İslamî tecrübelerine ve özellikle cihadî tecrübelerine derinlemesine bakıldığında bu örgüt, başlangıcından beri bozulma problemlerini engellemek için daha çok örgütsel ve emniyet yönlere önem vermiştir. 90'ların başından beri Amerika ile çatışmayı yönetmesinde bunun çok büyük faydaları olmuştur. Bundan dolayı 1989-2001 seneleri arasında El-Kaide kamplarında eğitim gören mücahidlerin sayısını batı istihbaratının 10.000 ile 110.000 arasında takdir etmesi herkes tarafından şiddetle garipsenecek bir durumdur. Değerlendirmedeki bu kadar büyük farklılık bunun takdirden ziyade kehanetten başka bir şey olmadığını gösteriyor.

www.imanligenc.com

2) El-Kaide Örgütü ve 11 Eylül Saldırısının Hazırlanışı

a)Mücahidleri Hazırlama:

Şüphesiz El-Kaide örgütü cihad amelinin temelini ve ilk desteğini oluşturacak öncü mücahidlerin oluşumunda çok ciddi bir şekilde yoğunlaşmıştır. Bundan dolayı her alanda neticeler şaşırtıcı olmuştur. Böylece El-Kaide örgütünden orta dereceli bir mücahid eğitimi hazırlık ve görevini yerine getirme bakımından genel olarak herhangi bir savaşçıdan daha üstün olduğu söylenebilir.

Şüphesiz El-Kaide örgütü cihad güçlerini geliştirmek ve değişik askerî nazariyeleri kökleştirip sabitleştirmek için gerekli çabayı harcamada hiçbir zaman geri durmamıştır. Silahlı eylemin tüm tafsilatlarını kapsayan örgütün ilk Afgan cihadı günlerinde tüm mücahidler için hazırladığı "Cihad Ansiklopedisi" bu ana kadar türünde ilki oluşturmuştur. Bu 7.000 sayfa ve 10 ciltten oluşmakla birlikte mücahidi cihad yolundaki meşakkatlere hazırlayan benzersiz bir çalışma olarak kabul ediliyor. Hazırlanan ansiklopedi askerî taktikler,emniyet ve istihbarat,hafif silahlar,ilk yardım,patlayıcılar,el yapımı bomba ve siperler,silah yapımı ve tomografi vs. gibi konuları içermektedir.

İlk Afgan cihadından sonra ve değişik harp alanlarında (Filistin,Orta Asya,Balkanlar,Kafkasya,Keşmir ve Filistin vs.) İslam ümmetine yöneltilen meydan okuyuşlar karşısında Evrensel Cihad Hareketi'nin sancağını taşıyan El-Kaide örgütünün de bir şeyler yapması gerekti. Mücahidlerin savaş ve eğitim güçlerini daha iyiye götürebilmek için örgüt yeni teoriler geliştirdi ve sadece özel operasyonlarla ilgili yeni bir bölüm daha çıkarıldı. Onun bazı bölümleri kimlik evrakları hazırlama, askeriyenin işleyişi,kalınacak yerler,iletişim, iletişim araçlarının gizlenişi, silah alım satımı,üyelerin güvenirliği güvenli yollar vs. gibi konuları içermekte.

Eğitim kampları,tağutlarla en iyi şekilde karşılaşabilmek için cihadî eğitimin verildiği en münasip yerlerdir. Eğitim devreleri temel, gelişmiş ve ihtisas olmak üzere üç bölüme ayrılır. El-Kaide örgütü ile bağlantısı olmadan,yeryüzündeki mustazaflara ve Allah'ın dinine yardım için sadece Allah'a yakınlaşma amacıyla on binlerce mücahid bu eğitim devrelerinden (fizikî,psikolojik ve aklî gücüne ve imanî yeterliliğine bakılarak) geçirilmiştir. Bunlardan sadece az bir kısmına El-Kaide örgütüne katılmalarının yolu açılmıştır. Bu uygulama, sadece bozulmayı engellemeye kefil değildir. Çünkü hiç kimse, imkanları ve gücü ne kadar olursa olsun, örgütü bozmaya güç yetirememiştir. Ve örgütün bir üyesi olmak kişinin istediği zaman gerçekleşebileceği bir şey değildir. Bu ince ayrıntılara bakılarak ancak komutanlar tarafından verilebilir. Ve yine bu, El-Kaide örgütüne cihadî operasyonlar için en özel kimseleri seçme imkanı bahşetmiştir. Böylece bu uygulamanın o zamandan beri El-Kaide örgütünün cihadî operasyonlarına çok fazla olumlu yansımaları olmuştur.

Not: Bazı Arap ve Asya istihbaratları 1997'de ansiklopedinin dağınık bazı bölümlerini buldular. Fakat ilk önce Belçika emniyet güçleri nüshaya tam olarak

Bundan dolayı El-Kaide örgütünün malumat ve birikimine bakarak 11 Eylül kahramanlarının bu harika operasyonu gerçekleştirmeleri asla ani bir olay olmamıştır. Tarih şahittir ki, bu seçilmiş kimselerden (sonu kesin olan ölüm bile olsa) hiçbiri

arkasını dönmemiştir. Amerika istihbaratının yönettiği soruşturmaya göre, infazcıların çoğu El-Kaide kamplarında eğitim almıştır. Ancak fedailik, kesin inanç ve kurban verme anlamlarını oluşturan sağlam iman, sonra birlikleri yöneten yapıcı ve olgun komutanlar –bazı araştırmalara göre bunlarda gerekli eğitimi Afganistan'da almıştır- İslam ümmetinin tarihinde dönüm noktası oluşturacak bu olay için bu seçilmiş kimseler gizlenmiş güçlerini kullanma imkanı buldular.

b) Gerekli Maddî Vesilelerin Hazırlanışı:

Bazı ordu komutanları "Mal savaşın belkemiğidir"diyorlardı. Zamanın ilerlemesiyle ve hayatın gelişip daha önceden olmadığı şekliyle külfetlerin zorlaşması ile bu sözün geçerliliği daha da arttı. Cihad eylemi de bu kuralın dışına çıkmamalıdır. Etkili ve düzenli her cihad operasyonu fazlaca maddî güce gereksinim duymaktadır. Genelde bu eylem düşmanın şüphesini uyandırmadan sakin bir şekilde tamamlanması için aylarca belki yıllarca hazırlığa ihtiyaç duymaktadır. El-Kaide örgütü, bu konuyu çok önceleri fark etti. Ve birkaç sene içinde örgütün malî ihtiyaçlarını karşılamak için girift bir malî şebeke hazırladı. İmkanı olan bazı araştırmacılar şunu kesin olarak söylüyorlar; Ne Amerika istihbarat (C.I.A) tarihinde nede İngiltere istihbaratında (M.I.G) El-Kaide örgütünün kurduğu gibi uluslar arası bu kadar girift malî bir şebekeye rastlanmamıştır. İşi daha fazla karmaşık hale sokan, şebekenin genelde ince bağlantıların dışında birbiriyle alakasız birkaç parçadan oluşmasıdır.

Donanımlı stratejik uzmanların değerlendirmelerine göre Afganistan ve dışında El-Kaide örgütünün eğitim ve operasyonları yürütebilmek için yıllık 50 milyon dolar civarında harcama yapmaktadır. Eğer bu değerlendirme doğruysa (Kıtalar arası daha fazla üretim yapabilmek için malî ve iş yönüne önem veren eğitimli özel elemanlar.) örgütün özel finansmanlar tahsis etmesinde garipsenecek bir şey yoktur.

Buna rağmen 11 Eylül mücahidleri zühdlerinin boyutunu ispatladılar. Örgütün malî kaynaklarıyla beraber yavaş hareket ettiler. Özellikle de ihtiyaçlarıyla ilgili şeylerde... Sadece ekonomik otel ve lokantalara gidiyorlardı ve yine arabaların en ucuzlarını kullanıyorlardı. Hatta kalan malları da örgüte iade ettiler. Mala tapılan küresel dünyada benzeri bulunmayan fedakarlık ve samimiyet sergilediler. Fakat operasyon için harcama yapılmasının gerektiği anda bu mücahidler pilot kabinine daha yakın olması için birinci derece yolculuk bileti aldılar. Buda bu kahramanların dengeli davranışlarında ve faaliyetlerinde ne kadar zirvede olduklarını açıklamaktadır.

Fakat bazı araştırmalar örgütün malî gücünün istatistiklerin açıkladığı kadar büyük olmadığı görüşünde. Nairobi ve Darusselam'da Amerikan konsolosluklarının hedef alındığı operasyonlar büyük malî ihtiyaç duymamaktadır. Los Angeles havaalanına veya Ürdün'deki Yahudi ve Amerikan otellerine yapılan operasyonlar ise iki halde de mücahidlerin silahlı veya silahsız olarak elde ettikleri malî güçle yapılmıştır. Ve yine Cool donanmasına yapılan operasyonun 10.000 dolardan daha az bir külfeti olmuştur. Bu da gösteriyor ki El-Kaide örgütü, operasyonun başarılı geçmesinin şartları oluşunca daha fazla israf yapmaktan hoşlanmamaktadır. Belki de ne kısarak nede israf yaparak en uygun dinarı en uygun yere koymaktadır.

www.imanligenc.com

c) Planlama:

Açıktır ki El-Kaide örgütü yaptığı operasyonların planlanışında tüm detaylara önem vermektedir. Araştırmalar şunu itiraf etmektedir; El-Kaide örgütünün ortaya koyduğu gücünün amillerinden biride bütün operasyonların planlama ve hazırlığında devasa çabalar harcamalarıdır. Örgüt, çalışmalarında daha etkili olabilmek için operasyonları üç merhaleye ayırmakta; Bilgi Toplama, Lojistik Hazırlık ve İnfaz. Her grup kendi başına görevlendirildiği merhaleyi yerine getirir. Bilgi toplama merhalesi, en hassas merhale olarak kabul ediliyor ve bundan dolayı da El-Kaide örgütü buraya gerekli ilgiyi ve sabrı göstermektedir. Bu hassasiyet planlanması ve hazırlığı bir buçuk seneyi aşan New York ve Washington saldırılarında iyice açığa çıkmıştır.

3- Saldırıdan İstifade Edilen İbretler

El-Kaide İle İlgili:

- **El-Kaide örgütü –Şer'i ve dünyevî kurallara göre hareket ederek- imkân bakımından arada çok büyük farklar olmasına rağmen, dünyanın en büyük gücüne karşı tehdit oluşturabilmiştir. Maddi ve askeri hazırlığın yanında bu örgütün dünyevî olarak tutunduğu en önemli kurallardan biri, uluslar arası emniyetin takibi ve ardarda gelen darbeler karşısında gücünü dağıtmayacak sağlam örgütsel bir yapı oluşturmalarıdır. Denilebilir ki, girift örgüt şebekesi, bağımsız akıl ve cihad üniversitesi mefhumu, bunların hepsi düşman darbelerini etkisiz hale getirmede veya en aza indirmede El-Kaide'nin başarısında yardımcı olmuştur. Yine gizli çalışma, her zaman ve her durumda emniyet tedbirleri alma –diğer İslamî hareketler tarafından da uyulması gereken- yine El-Kaide'nin başarısının etkenlerindendir.**

- **Muhakkak ki El-Kaide örgütü kapalılığı olmayan apaçık bir stratejiye göre hareket etmektedir. Evrensel Cihad hareketine göre,başlangıcından beri Amerika'nın hedef seçilmesi, akıllıca bir stratejik seçim olmuştur. Çünkü, İslamî bölgelerdeki Amerika'nın kuyruklarıyla mücadele göstermiştir ki; Bu kuyruklar Amerika'nın desteği olmadan tağutî yönetimlerinde bir dakika bile kalamazlar. Bundan dolayı başın vurulması gereklidir. Çünkü o kalanın düşmesi için esas etkendir. Yine hedef olarak Amerika'nın seçilmesi, İslam'ın ve Müslümanların hakkında işlediği zulmü, yeryüzünün doğusunda ve batısındaki tüm İslam ümmeti tarafından makul karşılanıp kabul göreceği için seçilmiştir. İşte bu halkın desteğini ve sempatisini garanti eder.**

- **Muhakkak ki örgüt liderleri başlangıçtan beri özellikle en kötüleri olmak üzere bütün ihtimallere hazırlandılar ve uygun alternatifler hazırladılar. İş,ister Afganistan içindeki savaşla ilgili olsun, öyle ki savaşçı gruplar zekice geri çekilip depo teçhizatlarının boşaltılıp dağlara saklanması ve uzun müddet gerilla savaşı için hazırlık yapılması. İsterse de dışarıda olsun, öyle ki,cihad hücreleri toplumlar içinde yayılmıştır. Her hücre görevini yerine getirmek için aceleye getirilmeyen planlarla hazırlanmıştır. Cihad planlamalarının başarısı,her gün her yerde Amerikalıların kalbine büyük korkular sarmakla meyvesini vermiştir. Öyle ki, cihadi saldırıların her an olabileceğinin sürekli uyarısı yapılmaktadır.(Amerika halkının gerginlikten .....)**

www.imanligenc.com

Halk ki,bu kadar büyük askeri güçlerinin saldırıları durumunda niçin başarısız olduklarını anlayamadılar.

- **El-Kaide örgütü,bu saldırı ile onurlu İslami bir nefsin nasıl olması gerektiğinin örneğini göstermiştir. Bu nefis ki, adı imkansız olan bir şey bilmiyor. Yine örgütün ters tepki yerine ilk saldırma ilkesini seçmesiyle ve bilinçsizce hareket etme yerine bir adım bitmeden gelecek adımın hazırlığının yapılması onların hareket çizgilerini sana göstermektedir. Ve diğer İslami hareketlere de uyulması gereken bir model olmuştur.**

- **Kararlılık, sabır, Allah yolunda ölüme tam hazırlık, başarının Allah'tan olduğuna mutlak güven, komutana itaat ve inzibat gibi İslamî cihad terbiyesi ile El-Kaide örgütündeki mücahidlerin özellikleri tesis edilmiştir. Bu özellikler Allah'ın izni ile (şüphesiz) başarıya götüren özelliklerdir.**

- **El-Kaide örgütü İslamî birliği oluşturmuştur. (Bu örgütün yönettiği cihad eyleminde,Arap ile Acem'in ayırt edilmediği) bütün İslam ümmetinin evlatlarının kanları birbirine karışmıştır. Haddi zatında bu,İslam ümmetini kemiren sömürgeci ittifakların putlarının yıkılıp,İslam birliği yolunda konulmuş bir tuğladır.**

- **"Allah'ı koru, O da seni koruyacaktır" El-Kaide mücahidlerinin tatbik edip vakıada da tecellisini gördükleri Resulullah'ın (sav) bir hadis-i şerifidir. Amerika kaç kez Afgan dağlarını Historya ile bombalamıştır. Akıllısı, akılsızı, zehirlisi, yakıcısı uluslar arası yasak olan bütün bombaları kullanmıştır. Buna rağmen mücahidlerin gücünden bir şey eksilmemiştir... Her şeyi bilen ve koruyucu Allah ne kadar yücedir.**

Amerika İle İlgili:

- **Sovyetler Birliği'nden bu yana ilk defa Amerika direk olarak –sadece maslahatlarını değil- varlığının tehdit edildiğini hissetmiştir. Garip olan tehdidin kuvvetli bir ittifaktan yada güçlü bir devletten gelmemiş olmasıdır. Tehdit, sadece az gelişmiş ülkelerin bile sahip olduğu güç değerleri bulunmayan bir örgüt tarafından yapılmıştır. Buna rağmen Amerika uluslar arası müttefiklerini zorunda kaldı. Tabi ilk olarak, müttefik olan bütün ülkeler için geçerli olan saldırıdan vazgeçtiği takdirde onunda hedef alınacağını içeren NATO anayasasının beşinci maddesine müttefiklerini bir araya getirmiştir. Ve yine Amerika taklitçi dostlarına (Siyonist kuruluş-Japonya-Kore-Avustralya) El-Kaide örgütüne son vermek için gerekli tüm yardımların yapılmasını istemiştir. Hatta,(Amerika yardım için) Her birinin imkan dahilinde görünüşte düşman gözüken Rusya ve Çin gibi güçlere bile sığınmıştır. Kişi, Allah yolunda cihad edenlere yardım eden rabbanî kuvvetin önünde hürmetle durmaktan başka bir şey yapamıyor. Aslında Amerika'nın zorba gücüyle, ihtiyaç bile duymayacağı bu korkunç topluluk, yeryüzünde hareket eden her şeyi yerle bir etmeye kefil olmasına rağmen Amerika hala intikamını alamamıştır. Şimdi ise kendisini ve müttefiklerini, hala en büyük güç olduğuna ikna etmek için olayla hiç ilgisi olmayan düşmanlar üzerine hayali veya gerçek zaferler araştırmaktadır.**

- **11 Eylül olayları ile Amerika'nın ilk defa gerçek bir krizle karşılaşması; insan haklarına ve özgürlüklere saygı gibi konularda örnek kabul edilen Amerika bu**

www.imanligenc.com

şiarlarını da kurban verdi. İşte Amerikanın Müslümanları korkutmayı amaçladığı Kuantanamo hapishanesi Amerika demokrasisinin alnındaki en büyük lekedir. Yine Amerika'da yaşayan binlerce Müslüman evlatlarının zalimce tutuklanması ve tutukluların en basit medenî haklarının çiğnenişi, Amerika'nın kendi hakkında çizdiği güller içindeki tablosunu ebediyete kadar kirletmiştir. Belirli bir zorlama olmaksızın tutuklama,tutukluların adlarının gizlenmesi,her türlü baskı ve işkencenin uygulanışı,delilsiz davalar,geniş bir şekilde telefon ve elektronik postaların takip edilişi, bankadaki özel hesapların deşifre edilip istisnai uygulamaların yapılışı, gizli askeri mahkemelerin kuruluşu, hüküm idam bile olsa davalılara temyiz hakkı verilmeden,bütün icraatların gizli bir şekilde yapıldığı ve istediğini mahkemeye çıkarabilme hakkının başkana verilmesi Amerika'nın adalet modeli olmuştur.

- **11 Eylül saldırıları,daha önceden birçok kimseyi anıldığında korkudan titreten Amerikan istihbarat mekanizmasının fiyaskosunu göstermede örnek olmuştur. Amerika, milyonlarca dolara mal olan 120 uydudan oluşan uydu gözetleme araçlarından hiçbir istifade edememiştir. İktisadî ve askerî kalelerini yıkmak için hasmının araçlarını kullanarak ve sadece bıçakla silahlanmış 19 mücahidi durdurmaya, dev donanımlı 13 Amerikan ajan kurulu bile güç yetirememiştir.**

- **Stratejik olarak 11 Eylül saldırılarıyla El-Kaide örgütü şimdiye kadar ne Sovyetler Birliği'nin nede bir başka düşman ülkenin bir şey yapamadığı Amerika savunma stratejilerinin dayanaklarını yerle bir etmiştir. Bu stratejik dayanaklar : Erken uyarı, savunma saldırısı ve engellemedir. Yine bu saldırı, Amerikan güçlerinin genişçe yayılmasına sebep olmuştur. Öyle ki hiçbirinde başarıya ulaşmasa bile bir çok sahnede gücünü yayma zorunda kalmıştır. Başka bir yönden saldırı, soğuk savaşın bitiminden sonra Amerika'nın stratejik olarakda sıkıntıda olduğunu açığa çıkarmıştır. Şu anlamda;şu anki durum soğuk savaş günlerinde olduğu gibi, tek hedefleri,ellerinde açık ve tam bir strateji yoktur. Ve bundan dolayı onlar her bölgeyle geleceği görerek hareket etmeden ziyade ellerindeki tecrübe ile genel ve açık stratejilerle hareket etmektedirler. Belki bunun sebeplerinden biride, vurulması veya bozulması zor olan şeffaf ve girift bir düşmanla karşılaşılıp bunlarında takip edilme imkanı olmayan,rahatsız edici bir yapıda bulunmalarıdır.**

- **Askerî olarak,11 Eylül saldırısı Amerika'nın şu an var olan askerî yapısı için en büyük tehdidi oluşturmuştur. El-Kaide örgütünün kullandığı belirsizlik stratejisi (asimetrik) ve kendisini savunmak için tanınması veya yok edilmesi imkânsız olan üslup ve araçlarının seçilmesi, Amerika'nın devasa askerî gücünü faydasız bırakmıştır ve Amerika'nın uluslar arası askerî savunmasının faaliyetlerini son derece azaltmıştır. Ve yine şehadet eylemlerinin yaygınlaşması ve bunun sadece Filistin ile sınırlı olmadığını Amerikan hedeflerine de intikal etmesi Amerika'nın hedeflerini alt üst edip güvenlik duygularını buhar etmiştir.**

- **Basın olarak (Haçlı saldırılarını) ileri sürmede de Amerika başarısız olmuştur. Amerikan basın araçları, insanların Amerika'dan tiksinme duygularını yok edememiştir. Batının dev basın araçları, Şeyh Usame'nin judoya benzeyen hareketi karşısında hezimetini engelleyememiştir. CNN kameraları ve Amerika'nın diğer dinozorlaşmış basınları, El-Kaide örgütüne bir milim bile külfeti olmadan saldırı haberini yaymayı ve yayılmasının amaçlandığı korkuyu yaymayı üstlenmişlerdir. Yine CNN'in son olarak yayınladığı "Korku" kasetleri, mücahidlerin sahip olduğu**

güçlerin beyanını arttırıp İslam ümmetinin evlatlarının kalplerini ısındırmıştır. Şeyh Usame ve diğer komutanların yayınladığı video kasetleri ise (El-Cezire, kanalı bunu tek başına üstlenmesiyle şöhrete ulaşmıştı) para etmeyecek bir hizmet karşılığında neredeyse külfetsiz olarak,mücahidlerin sesini İslam ümmetine ve bütün dünyaya taşımayı üstlenmiştir. Farklılığın belli olmasını için şuna işaret etmek yerinde olur : Daha önce bir çok devrim örgütleri açıklamalarını duyurmak için bir takım rehine operasyonları gerçekleştirdiler. Bugün ise, bütün uluslar arası basın araçları,mücahidlerin söylediklerini yayınlamak için yarış yapmaktadırlar. Yine internet mücahidler tarafından görüş ve seslerinin yüz binlerce müslümana duyurmak için etkili bir şekilde kullanılmaktadır.

4- Merhalesel ve Gelecekteki Etkileri

- **Muhakkak ki 11 Eylül saldırısı Amerika imparatorluğunun çöküş tarihinin başlangıcı olmuştur. Darbeler Amerika'nın gücünün temellerinin ne kadar zayıf bir zeminde ispat etmiştir. Çünkü bu temellerin en önemlisi olan iktisat, yalan yanlış faiz temeline ve durduğu an ekonomiye zarar veren aç gözlü tüketim üzerine bine edilmiştir. Bu saldırının Amerika halkı üzerindeki büyük psikolojik yansımalarına bakarak, tüketim tarzları değişmiştir. Sigorta şirketleri, seyahat acenteleri ve uçak parçalarındaki zararlar Amerika ekonomisinin gözüken gerçeğini yalanlarcasına iyice arttırmıştır. Olaylardan sonra Birleşik Devletlerin sadece uçak parçalarıyla ilgili zararları 100 bin kişinin işine son vermesine ilaveten 100 milyar dolara ulaşmıştır. Sonra, diğer zararların toplamının trilyon dolara ulaşması ve yüz binlerce Amerikalının işlerinden ayrılması, darbenin büyüklüğünü ve Amerika'nın fiilî olarak çöküşünün başlangıç tarihini idrak etmek için bilgi olarak yeter.**

- **Saldırı,Uluslar arası ilişkilerde jeosiyasi sarsıntı olarak şekillenmiştir. Bu sarsıntıların bazı belirtileri, Amerika Birleşik Devletleri'nin, Sovyetler Birliği ile (ve özellikle de Sovyetler Birliği'nden ayrılan cumhuriyetlerle çatışma sahasına girip) bölgede uzunca kalacağını ima ederek varlığını güçlendirip temellerini sağlamlaştırmasıdır. Bizzat bu, görünen gelecekte Çin ve Rusya ile çekişme olanaklarını arttıracak etkenlerdendir.**

- **Amerika-Avrupa ittifaklarının sarsılması, özelliklede kendi strateji ve maslahatına göre yeni dünyasının hudutlarını belirleme hedefiyle "Üçüncü dünya ülkelerinin iç meselelerine müdahale" olan gerçek hedefini belirttiğinde.**

- **Amerika Suudi Arabistan ve daha az bir derecede Mısır ittifaklarında çöküntü alametleri belirmesi. Suud rejimi hala Amerika'nın şımarık çocuğu değildir. Hatta bu rejimin yöneticileri Amerika basınında, fesatçılık, halkın malını çarçur etme ve radikallerin destekçileri olarak nitelenmektedir. Suud yöneticilerinin Çek diplomasisini kullanmaları, Beyaz Saray yöneticilerini razı etmedede yeterli olmamıştır.. Bütün bunlardan, Amerika'nın Suud'ta yönetim işlerine direk el koymasının bir başlangıcı olduğu anlaşılıyor.**

- **Usame Bin Ladin'i kovalama ve kaçmasını engelleme bahanesiyle dünyanın çoğu deniz geçitlerini kontrolüne alması, okyanuslardaki temellerini sağlamlaştırmak için buralardaki malzeme ve mühimmatını arttırmaya sevk etmiştir. Bu adım, Amerika**

iktisadının çökmesi esnasında Washington'u askerî ve malî olarak sıkıntıya sokacaktır.

- **Saldırı Amerika'yı askerî yönetimle idareye sevk etmiştir. Birleşmiş Milletler, tarihinde ilk defa General yönetiminde iç emniyetten sorumlu askerî bir teşkilat kurulmuştur. Yine Birleşmiş Milletler'in ani bir askerî saldırır karşısında, iki ayrı yerde çalışan gizli hükümetler kurulmuştur. Ve bunlar, hiçbir tüzük müessesi tarafından denetime tabi tutulmaksızın en hayatî vazifelerin idaresine getirilmiştir. Bush yönetimi bu hükümetlerin mekanizması hakkında bilgi vermemede ısrarla beraber, bu senaryoyu kongrenin tam bir yokluğu esnasında düzenlemiştir. Bu adım, kapsamlı bir askerî yönetime doğru gidildiğini ve ilk çarpışmada Amerikan değerlerinin hezimete uğradığını gösteriyor. Yine başkan Bush'un, yollanılan bazı şeyleri yasaklaması, parlamentoyu sorgulama ve şeffaflıktan uzak bir şekilde amelî sahada kalın perdeler arkasındaki gizliliği beraberinde getirmiştir. Bundan elde edilen ise; kimin sorumlu olduğunun belirlenmemesi veya 11 Eylül'de olanların hangi sorumlunun hesabına olduğu.**

- **Taliban, Amerika'nın Kazvin Denizi petrolüne el koyması tamahkârlığı karşısında zor bir hücre oldu. Fakat Taliban hükümetinin kaldırılmasıyla (inşallah geçici olacaktır) ve yerine kukla bir hükümetin tesis edilmesiyle bölge Avrupa, Türkiye ve Kazvin Denizi arasında doğalgaz ve petrol hattı oluşturmada elverişli hale geldi. Bu ise, Kazvin Denizi petrolü piyasaya sürüldükten sonra Arap petrolüne talebin azalacağı anlamına geliyor. Bunun üzerine,Körfez ülkelerinin haçlı saldırılarını resmi olarak desteklemesi neticesinin,Körfez ülkelerine sonradan gözükeceği çok çirkin bir hata idi.(Fiilen haçlı ülkelerinin yerel üretiminin gelişmesini azaltacak şiddetli dış krizler altında ezildikten sonra)**

- **Saldırı, Amerika'nın demokrasi değerlerinin örneği ve özgür dünyanın temsilcisi iken kendisine karşı halkın hiddetinden ve düşmanlığının çoğaldığı bir ana rast gelmiştir. Bu noktada Müslüman halkların kuvveti ile Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı duran yeryüzündeki diğer kuvvetler bir araya gelmiştir. Global Amerika'ya karşı ayaklanma dalgaları genişlemeye başladı. Bunu en açık bir şekilde Amerika'nın kendisinde Avrupa'da ve Güney Afrika'da yapılan mitinglerde gözükmüştür. Buralarda meşrepleri farklı olmakla birlikte(Kültürlüler,Çevreciler,Savaş karşıtları) Amerika siyasetini reddeden gerçek bir halk ayaklanması vardır. Yeryüzü toplantısında(02/09/04) Amerika dışişleri bakanının konuşmasının karşılaştığı tezahürat ve haykırışlar,zalim Amerika siyaseti karşısında Dünya halklarının bilincinin bir örneğinden başka bir şey değildir. Geçen seneden bu yana bütün yeryüzünde İslam'a verilen önem daha da artmıştır. Başta Kurân-ı Kerim olmak üzere İslamî kitaplara olan revaç daha çoğalmıştır. Bu da gösteriyor ki, din için fedaîlik ve cihadın (Müslümanların hak üzere olduğuna başkalarına iknada) binlerce sözün ve konferansın taşıdığı etkiden daha fazlasını taşıyor.**

Tartışmasız 11 Eylül saldırısı İslam ümmeti tarihinde eksen oluşturacak bir operasyon olmuştur. Arap yönetimlerinin hainliği ve kuklalığı sebebiyle, yapılması olanaklı bir şey (İslam şeriatının tatbik edilmesi, Filistin'in kurtarılması vs.) imkansız hale geldikten sonra ümmet zilletin pençesinde yaşıyordu. İşte böyle bir anda saldırı gerçekleşti ve imkansızı mümküne çevirdi.

www.imanligenc.com

NEW YORK VE WASHINGTON SALDIRILARININ GERÇEK BOYUTLARI

Ebu Eymen El-Hilali

11 Eylül 2001 tarihinde Usame Bin Ladin'in (Allah onu korusun) liderliğinde El-Kaide örgütü mücahidlerinin gerçekleştirdiği New York ve Washington saldırıları veya şehadet operasyonlarının hedefi (askerî, siyasî ve iktisadî olarak Amerika hegemonyasının rumuzu olan) Dünya Ticaret Merkezi ve Savunma Bakanlığı diye temsil edilen yerlerin vurulmasıyla Amerika hükümetininve halkının şiddetli sarsıntılar geçirmesine neden olmuştur. Ve yine sadece askeriler, düşünürler ve siyasilerin değil bütün dünyanın sarsılmasına da neden olmuştur...

Bu sarsıntı, Amerikalıların kalbine güvensizliği,korkuyu ve ürkekliği ekmiştir. Çünkü onlar –Amerika azgınlığından, zorbalığından ve mazlum halklara zulmünden vazgeçip, Filistinli kardeşlerimizin aleyhine Siyonist teröre ortaklık etmeyi bırakana kadar- benzeri saldırılara açık mücahidler için vurulması kolay hedef olmuşlardır. En büyük devlet ama zayıf Amerika onlardan ziyade, işleyen maslahatlarını ve müesseselerini bile koruyamamaktadır. Merkezi İstihbarat (CIA) ve Federal İnceleme Bürosu (FBI) Amerikan heybetinin sarsılmasına sebep olan bu büyük tarihi olayı bırakın bilmeyi kehanetini bile yapamamıştır. Sarsıntının boyutu korkak Bush ve vekili Teshini'nin tasfiye korkusuyla başkentten kaçmasına ve en büyük ama zayıf devletin bir anda azgınlığının ve zorbalığının gitmesine ulaşmıştır. Mal ve siyasetin başkenti Washington ve New York sanki hayalet şehri oldu.

Bunlara ilaveten Amerika yönetiminin ilk verdiği tepki,Açık bir şekilde liderlerinin saldırı şiddetiyle girdikleri korkunun boyutunu bizlere göstermektedir. Öyle ki korkak Bush ilk gün şu açıklamayı yaptı; "Birleşmiş Milletler terörist saldırılarla milli bir felaketle karşı karşıyadır. Amerika halkı için zor bir zamandayız" Yine "Kurbanlara ve ailelerine yardım için federal hükümetin tüm kaynaklarının seferber edilmesi ve bu eylemleri işleyenleri bulmak için geniş bir soruşturma başlatılmasını emrettim" Yine " Milletimize karşı işlenilen terör devam edemeyecektir" İkinci gün,Beyaz Saray'da güvenlik kurulu toplantısından sonra şunları söyledi: "Beldelerimize karşı işlenilen kasıtlı öldürücü saldırılar terör operasyonlarından ziyade savaş operasyonudur." Ve yine Amerika'nın iç ve dış siyasetinde ve açıklamalarında köklü değişimler olmuştur. Çünkü durumun tehlikesini hissetmeye başladılar. Sovyetler Birliği düştükten sonra,Dünya sahnesinde onlara meydan okuyanlar,Dünya siyasetine nüfuzlarına karşı çıkıp,Dünyanın siyasal haritasına kabul etmeyenler vardır. Fakat bu sefer düşman,zalim uluslararası siyasetin sözlüğünü tanımayan muhalif bir taraftandır.(İnsanları,cemaatleri ve sistemleri Siyonist ve Amerika yönetiminin köleleri yapmaya çalışan) İnsanları yönetmeye çalıştıkları küresellik stratejisi genel olarak şu kollara ayrılmaktadır

www.imanligenc.com

● Küresel ekonomi:(Dünya ekonomisi Amerika'ya bağlamakla tecelli ediyor) Dünya ticaret kurumlarıyla, farklı cinsiyetlerden şirketlerle,para fonlarıyla ve uluslar arası bankalar aracılığıyla sonuçta anaparaya hükmederek.

● Küresel Politika: Buda, değişik ülkelere direk siyasi müdahale ile Dünyayı jeosiyasi bölgelere ayırıp kendi maslahatının esaslarına uygun stratejiler belirleme,muhaliflere,terörist,insan haklarına hürmetsizlik ve istibdatçılık delilleriyle iktisadi cezalara çarptırmak ve veto silahıyla Siyonist aileyi ve müttefiklerini himaye etmesi olarak beliriyor.

● Küresel eğitim ve öğrenim: Amerikan değerleriyle toplumları yetiştirip,zihinleri değiştirmek için eğitim ve öğrenim programlarına müdahale olarak beliriyor. Bu çerçevede Mısır canlı bir örnek olarak kabul edilebilir. Amerika yardım kurulu son 25 sene içerisinde Mısır hükümetine 90 milyar cüneyh bağış yapmıştır. Ve 1981'den bu yana beraberinde uzmanlar,programlar ve tavsiyelerle birlikte 185 milyon dolar sadece öğrenim için bağışlamıştır.

● Küresel Kültür: Amerikan kültürünü ve yaşayış tarzını okullar ve Amerikan lokantaları aracılığı ile dayatarak belirginleşiyor.

● Küresel Güvenlik: Merkezi istihbarat (C.I.A)aracılığı ile uluslar arası istihbaratlar yardımlaşma ve uyuşum içinde gözüne kestirdiği yerlere vurarak beliriyor. Bu gerçek, mübarek saldırıdan beş gün sonra 16-09-2004 Pazar günü düzenlenen ani ve gizli toplantıda kendini yansıtmaktadır. Bu toplantıda teröristleri kontrol altına almak için değişik ülkelerdeki emniyet sistemleri arasında esaslı düzenlemeler amacıyla,Amerika istihbarat yönetim başkanı ve bazı Avrupa ve Ortadoğu devletlerinden istihbarat başkanları bir araya gelmiştir.

New York ve Washington saldırıları ıslah ve değişim düşkünlerine apaçık bir çağrı,emekliliğe ayrılması gereken eski siyaset ve düşünce önderlerine başkaldırma ve ayaklanma için dolaysız bir davettir. Çünkü o nadiren bahşedilen tarihi anlardan ve çatışma seyrinde istifade edilip değerlendirilmesi gereken temel değişim noktalarından biridir.

Yorumcular, saldırının yeni bir tarih ve uluslar arası siyaset sahnesinde ve uluslar arası ilişkilerde yeni bir eksen oluşturmasında görüş birliği içindedirler. Çünkü dünyanın lideri Amerika siyasetinde büyük dönüşümler ve Orta Asya,Arap ve İslam ülkelerinde jeosiyasi sahnelerde köklü değişimler gerçekleşmiştir. Bundan ötürü,uluslar arası siyasi hassas meseleler etrafında özellikle de dünyanın siyasi geleceği hakkında (Filistin meselesi, mazlum halkların hürriyeti, adalet, petrol gibi servetlerin sömürülmesi, istiklal, şeriatın uygulanması, Amerika tağutuna ve Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Kurulu gibi yardımcı kollarına boyun eğmeme...) halen devam eden geniş siyasi ve fikrî tartışmaların oluşmasına neden olmuştur. Bütün bunlar düşman Amerika, Siyonistler ve bunların yardımcı hükümetleri veya ücretle çalışan düşünürler,siyasiler ve basının tahminlerinden başka çoğu kimsenin bir şey bilmediği kapalı yeni bir siyasi gücün sahaya girmesi neticesinde olmuştur. Özelde El-kaide örgütü ve Taliban hareketi genel olarak da cihad hareketlerinin amacı, fikrî donukluğu kırmak ve farklı yönelimleri olan taklitçi siyasi hareketlerin çıkmazlığını açıklamaktır.

www.imanligenc.com

Bu büyük tarihi olay –mübarek saldırı- karşısında dünya siyasetinin durumunu takip eden yorumcular tarafından, saldırıların boyutları ve geriye bıraktıkları, yeni uluslar arası sisteme tehlikesi, Filistin meselesi, siyasi ortaklık kavramı, mazlumlara yardım şekli, İslamî hareketlerin geleceği ve bunun gibi birçok soru ortaya atılmıştır. Fakat değişik siyasi okuyucular, uluslar arası siyasetin etkisinden kurtulamamışlardır. Hatta bu kadar büyük siyasi olaylar gölgesinde (Aksa İntifadası, Müslüman ve Arap caddelerinde insanların ayaklanmaları, Siyonist Amerika düşmanlığı, şehadet operasyonları, mübarek saldırı, Çeçenistan, Keşmir ve Afganistan cihadları...) hala mağlup ve yenik kimselerin sözlerini söylemekteler.

Bunun üzerine; mübarek saldırı hususunda, şer'î ve siyasî sorumluluğumuzdan hareketle ortaya atılan problemlere cevap olarak ve olayların daha açığa kavuşması için, şu kısa açıklamayı sunuyoruz:

Birinci Olarak:
11 EYLÜL SALDIRISINDAN ÖNCE GENEL SİYASİ DURUM

Siyonist ve Amerikan düşmanlarla direk bağlantılı olduğu ve İslam ümmeti ile düşman Siyonist ve Haçlılarla çatışmanın özünü yani İslam ümmetinin ordugâhı ile düşmanın ordugâhını ayırıcı hat olduğu için iki sıcak bölgeyle yani Filistin ve Afganistan ile alakalı genel bazı siyasi gerçeklere dikkat çekmek istiyorum.

a)Filistin Üzerine:

● Siyonistler tarafından Mescid-i Aksa'nın kirletilmesi tabi ki domuz Şaron reisliğinde ve mübarek Aksa İntifadası'nın çıkışı.

● Başta çocuklar, yaşlılar ve kadınlar olmak üzere Filistin halkının Siyonistler tarafından katledilmesi. Siyonistlerin vahşetine canlı örnek olarak, basının ölüm anını görüntülediği daha çocuk olan Muhammed Durra'nın katledilişi bu işin zirvesi olmuştur.

● Filistinlilerin tepkisi sert geldi. Mübarek Aksa İntifadası'ndan beri askerî, ve iktisadî ve basın boyutunda düşman Siyonistlere ağır hasarlar verilmiştir. Özellikle de intifada silahlanıp, havan topları kullanılmaya başladıktan sonra. Ve Kassam Tugayları'nın gerçekleştirdiği Tel Aviv pistine yapılan operasyonla zirveye ulaşan şehadet eylemlerindeki artıştan sonra. Bu olay Siyonist kaynaklara göre 21 Siyonistin ölümü ve 120'den fazlasının yaralanmasıyla sonuçlanmıştı.

● 48 ülkenin "Filistin Dayanışması" diye tercüme edilen Filistin meselesine bilincin artışı, Arap ve İslamî halkların ayaklanışı, El-Kaide örgütünün 12 Ekim 2000 tarihinde Mina limanında 17 Amerikalının ölümüyle sonuçlanan Cool patlamalarını gerçekleştirmesi ve yine San'a'daki İngiltere Konsolosluğu'na yapılan saldırı düşmanın bölgedeki varlığını ve maslahatlarını tehdit edici (Siyonist-Filistin çatışmasında) beynelmilel bir çatışmaya dönüşmesi korkusunu hissetmesine sebep olmuştur.

www.imanligenc.com

● İmam Bin Ladin'in (Allah onu korusun) El-Cezire kanalında yayınlanan kasetinde, ümmeti Filistin halkına yardıma çağırması, etbâını düşmanı ezmeye teşvik edişi ve mü'minlerin emiri Molla Ömer'e beyanatını takdim edişini içeren kasetin El-Cezire kanalında yayınlanışı.

● Düşman, Siyonist ve Amerika'nın güvenliğinin tehlikede olması ve istikrarsızlığı emniyetsizliği hissetmesi. Bu, Siyonist ailelerin Filistin dışına göç etmeleri ve düşman Amerika'nın Ortadoğu ve Afrika'da birçok Büyükelçiliklerini kapatmasıyla yansımıştır.

● Özellikle Şaron'un güvenlikleri hakkındaki vaatlerinden sonra, Siyonistlerin boşa zaman harcadıklarını, pişmanlıklarını ve başarısızlıklarını hissetmeleri. Bunu Gold Şinani açık bir şekilde dile getirmiştir. Şöyle diyor: "Biz gerçekten başarısızız. Çünkü bir çok kuruntuların ardına kapıldık. Kızgınız, çünkü aceleci liderimiz bizlere savaş döneminin biteceğini, Siyon ailesinin topraklarında güvenle yaşayabileceğini ve onalrı tehdit eden harici bir tehlike olmayacağını iki üç kere vaad etmişti. Bunun gerçekte aslı olmayan boş kuruntu ve hayaller olduğu açıktır".

● "Dirban" toplantısında Siyonist ailesinin ırkçılıkla suçlanması ve Amerika'nın Siyonistleri temize çıkarışındaki başarısızlığı. Ve bundan dolayı Siyonist aileyle yardımlaşma amacıyla toplantıdan çekilip kararları geçersiz kılma çabaları.

● Filistinli kardeşlerimize,Amerika ve Siyonist zulmünün devam edişi ve kukla Arafat'a baskı yapılarak,intifadayı bitirip bütün eylemcileri tutuklayana kadar Amerika geleceğinden mahrum bırakılması tehdidi ile,onu bu iğrenç vazifeyi kabulüne sevk etmişlerdir.

● Hamas ve İslamî Cihad hareketlerinde uzman Amerika istihbarat müdürü Yahudi "George Tonit" hazırladığı raporun gününün (06-06-2001) Siyonistlerin yanında büyük siyasi anlamları vardır. Yani Haziran 1967 hezimetinin anısına gönderdiği raporda,intifadanın bitirilmesi ve eylemcileri tutuklama yoluyla mücahidleri etkisiz hale getirilmesini içeriyordu. Tabi ki bu Ürdün ve Mısır gibi bazı kukla Arap devletlerin onayıyla tamamlanmıştır. Bu haberi bazı Arap gazeteleri, düşman Siyonist yayınları 13-06-2001 günü yine BBC 16-06-2001 tarihinde yayınlamıştır. Bütün bunlar intifada direnişi çağrısını Arap ve İslamî bölgelere sıçramasından korkulduğu için yapılmıştır. Bu açıklama Tenit'in 2001 yılı tehditlerinden ötürü kongre önünde sunduğu rapordur.

b) Afganistan Üzerine:

● Taliban mücahidleri aracılığı ile Afganistan'da İslam şeriatının tatbik edilişi, öyle ki Afganistan tarihinde insanlar ilk defa malları, canları ve ırzları hakkında emniyeti hissettiler. Bu Amerika ve Siyonist ailenin liderliğini yaptığı şeytanî medeniyetlerine apaçık bir meydan okuyuşu teşkil ediyordu. Ve yine Taliban modelinin, komşu Asya ülkelerine ve tüm dünyaya sirayet etme tehlikesi.

● Müslüman Orta Asya bölgesinde, genç ve bağımsız bir İslam devletinin kuruluşu, düşmanları, hainleri ve İslamî akımdan hesap edilen bazı gerici bidatçıların korkmasına neden olmuştur. Öyle ki, İslam emirliğini, İslam'ın hükümlerini tatbik etmek, Müslümanların sorunlarına yardımcı olmak, teröristleri barındırma altında güç

www.imanligenc.com

hazırlama, insan haklarının yok oluşu, uluslar arası kanunlara boyun eğmeme ve müzik ve içki içilmesini yasaklaması ile itham edilerek bir çok yönetimi acımasızca saldırmaya sevk etmiştir. Bu çılgın saldırıyı yöneten makamlar ise; Amerika, Avrupa Birliği, Siyonist aile, Rusya, Hindistan, İslamî(!) Cumhuriyetler, Birleşmiş Milletler, göstermelik İslamî devletlerin çoğu ve genel olarak Laiklerdir.

● Rusya , Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Çin ve Tacikistan olmak üzere altı ülkeden oluşan Şenegay devlet örgütlerinin bir araya gelip siyasi ve iktisadi anlaşmalar yaparak hedeflerini ve görevlerini değiştirmeleri. Amerika hegemonyasına ve Orta Asya radikallerine karşı koyma ve bölgesel terörle çarpışmak için birlik olma.

● İran, Hindistan ve Rusya'nın İslam Emirliği aleyhine kuzey ittifakını desteklemede birleşmeleri.

● Amerika ile işbirliği yapmaması ve teröristleri barındırması delili ile İmam Bin Ladin'in (Allah onu korusun) teslim edilmesi için İslam Emirliği'nin genel muhasara altına alınması. Hatta, mücahid Afgan halkını öldürmek için havadan, karadan, eziyet ve cefa zincirlerini vurarak, aç bırakarak ve zorla insanları kışkırtıp sonra da "Taliban halkı katledip perişan etti" dediler.

Bu muhasara sonucunda hastalar hariç, yaşlı, kadın ve çocuklar olmak üzere 70 binden fazla Afganlı öldü. Ve yine bundan ötürü İslam Emirliği Afgan halkının problemlerini çözmeye kefil olacak milyarlarını kaybetti.

● Emirliğin, başta Buda olmak üzere putları kırmaya başlaması, bütün dünyanın olaya tepki vermesine yol açmıştır. Hatta tepkiler, karardan geri dönülmesi için bazı davetçi ve alimlerin Emirliği ziyaretine kadar varmıştı. Fakat Allah'a hamd olsun ziyaretler İslam ve özel olarak İslam Emirliği'nin maslahatına olmuştur. Öyle ki, Taliban gerçeğini yanında yaşayarak öğrenme ve düşmanların yaygaralarından iyice emin olma fırsatını bulmuşlardır. Bazılarını da, Emirliğin saf ve parlak görüntüsünü (taşıyıp) değişik basınlarda yayınlamaya sevk etmiştir. Düşmanın uydurma iddiaları hakkında Mısır müftüsü Dr.Nasr Ferid Vasıl'ın şahitliği canlı bir örnek kabul edilebilir. Bununla sihir, sihirbaza döndü, Taliban zafer kazandı, düşmanlar ise bozguna uğradı. Çünkü İslam ümmeti Allahu Teala'nın bildiği bir hikmetle gerçeği savaştan önce idrak etti. Ve eğer İslam Emirliğine yardım görevini yerine getirmediyse, yarın (kıyamet günü) aleyhine bir delil olsun diye.

● Emirliğin bazı müsteşrikleri hapse atması ve Hristiyan olarak mürted olan Afganlıları yargılaması.

● Mübarek saldırıdan iki gün önce kuzey ittifakı lideri Ahmed Şah Mesud'un suikast sonucu öldürülmesi. Bu çok işe yaramıştır. Hatta onun öldürülmesinin bereketini Afganistan'ın şu anki durumunda açıkça görmekteyiz.

www.imanligenc.com

İkinci Olarak:
SALDIRININ ZORUNLULUĞU VE GEREKLİLİĞİ

Amerikalı ve Siyonist düşmanlarla çatışma açık ve bütün İslam ülkelerinde bunun belirtileri ayan beyan ortadadır. Şöyle ki, küreselliğin yöneticileri (Amerika) açıktan inkârcılık ve fesatlarıyla yetinmediler. Mübarek Taliban hareketi gibi Allah'ın şeriatına razı olup ülkelerinde tatbik edenler dahil, bütün insanlığa zorla kabul ettirmeye çalıştılar. Allahu Teala'nın kitabında bahsettiği gibi bu konuda Firavun'un yolunu takip ettiler. (Ğafir-Mümin/29) Bu, kafir Amerika'nın terör, barış ve adaleti tanımlamasının aynısıdır… Amerika bu siyasetiyle büyüklüğünde, azametinde, emirlerinde ve şeriatında Allahu Teala ile çekişmektedir.

Muhakkak ki Amerika Allah'ın dininin, Müslümanların düşmanı ve muharibidir. Afganistan ve Filistin'in, saldırıdan önceki durumu bunun en iyi örneğidir. El-Kaide örgütü saldırıyı düzenlemeseydi bile Amerika İslam Emirliği'ne askerî saldırıya hazırlanıyordu. Çünkü basın yoluyla ve ekonomi ile yapılan saldırılar beklenilen sonuçları vermemiştir. Pakistan Dışişleri Bakanı 19.09.2001 tarihinde BBC'e verdiği demeçte bunu şöyle dile getirmiştir: "Amerika hükümetinde üst yöneticiler Temmuz ortasında Ekimin yarıya girmesiyle Afganistan aleyhine askerî icraatlar gerçekleştireceğini açıklamışlardır. Birleşmiş Milletler'in kontrolünde Berlin'de gerçekleştirilen sadece Afganistan ile ilgili uluslar arası toplantıda bunun planlarını açıklamışlardır. Bu operasyonun geniş hedefi, Taliban'ı düşürüp yerine mutedil Afganlılardan oluşan geçici bir hükümet getirmektir. Washington, saldırı üssü olarak bazı Amerikalı müsteşarlar kontrolünde Tacikistan'ı kullanacaktır. Ve yine Özbekistan ve Rusya'da operasyonlara iştirak edecektir. Bütün bunlar Afganistan'a kar düşmeden önce olacaktır."

Yine Pakistan eski istihbarat başkanı basın açıklamasında bunu tekid etmiştir. Amerika, Afganistan'ı vurmakla iki ana hedefi gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

a) Pakistan ve Afganistan'ı birleştirecek İslamî bir ittifakın zuhurunu engelleme.

b) Bölgede eski İngiltere metodunu uygulayarak Rusya'nın sıcak sulara ulaşmasını engelleyerek mücadele alanına sokulması, Pakistan ve Afganistan yolu aracılığı ile Hint Okyanusu'nu kullanmayı isteyen Çin'in kuzey batısı olması. Dünyanın en büyük ihtiyatî petrol kaynağı Kazvin Denizi petrolünü de buna eklersek.

Bunun üzerine, Amerika diğerlerine herhangi bir hücum veya saldırı mücahidler tarafından beklenilen ve gerekli bir şeydi. Çünkü bu, onların yapıcılık ve siyasetlerindeki ciddiyetini göstermektedir ve derin bir şekilde karşılaşmanın ve düşmanlığın yeryüzünde ne anlama geldiğini anladıklarını göstermektedir. Bu, Arapların ve Müslümanların sembolü haline gelmiş bekleme siyasetinin tam aksinedir. Öyle ki, sadece konuşarak ve iyice tanıyıp tahlil etmek için düşmanın saldırmasını beklemek yani sürekli tepki verme konumunda olma.

Muhakkak ki El-Kaide örgütü New York ve Washington saldırılarını gerçekleştirmekle düşmandan önce davranmasıyla olay tam aksine dönmüştür. Yani

www.imanligenc.com

düşman olay başına gelen, açıklamasını arayan ve tepki verme yollarını arayan olmuştur. Mücahidler ise çatışmanın seyrini ve akışını yönetenlerdir. İşte bu onların kuvvet unsurudur.

Ve yine bu Amerika'nın El-Kaide örgütünden korkmasının sırrıdır. Çünkü onlar düşmanla karşılaşma ve Allah'ın izni ile hezimete uğratmanın en uygun yolunu öğrenmişlerdir.

Üçüncü Olarak:
SALDIRININ ANLAMI

Muhakkak ki 11 Eylül saldırısı uluslar arası ilişkilerde dönüşüm tarihi olarak kabul ediliyor. Ve çok büyük anlamlar veriyor. Bunlardan bazıları:

1-) Hedef alınan devlet buda Amerika'dır. Liderlikte kimsenin karşı kayıp meydan okumaya cesaret edemeyeceği büyük bir devlettir. Çünkü o denizde (uçak gemileri, bombardıman gemileri ve denizaltından oluşan) en modern silahlara sahiptir. Havada, hayalet uçakları ve savunma füzelerine sahiptir...

2-) Saldırıya kendi evinde ve gündüz ortasında maruz kalmıştır. Buda ona karşı güçlü bir meydan okuyuş olarak kabul ediliyor.

3-) Saldırının sembolik ve siyasi boyutluluğu. Çünkü saldırı, siyasî, askerî (Pentagon) ve iktisadî (Dünya Ticaret Merkezi) olarak en önemli müesseselere yapılmıştır. Ve yine Amerika halkının vicdan ve hafızalarında taşıyacakları ağır bir yük olacaktır.

4-) Birçok uluslar arası büyük kuruluşların bürolarının yerle bir olmasıyla tehlikeli ve dev iktisadî sonuçlar. Çünkü iktisadî hayatı oluşturan birçok aklın ölmesi, birçok vesika ve malın yok olması sadece bu sonuçlardan bazılarıdır. İktisadî yapıyı zayıflatacak birçok şirketin zarar edip batmasını ve bugünlere kadar düşmanın hala sıkıntısını çektiği siyasî, iktisadî, askerî ve emnî olarak kan kaybetmelerini bir kenara bırakalım.

5-) Saldırı, düşman Amerika'nın planlarının dışında bir şey oldu. Çünkü saldırıdan iki ay önce Dışişleri Bakanı'nın bir raporunda : "Neredeyse kesin olarak, Birleşik Devletler 2030'a kadar yeryüzünde askerî ve iktisadî olarak tek güç olarak kalacaktır."diyordu. Hala sıkıntısını çekmekte olduğu siyasi dengesizliğinin sırrı da budur.

6-) İçerideki ve dışarıdakilerin zihninde efsaneleşen prestijli istihbarat ve emniyet güçlerinin doğruluğu ve faalliği yere vurulmuş ve mücahidlerin önündeki zafiyet ve acizlikleri ortaya çıkmıştır. Yine hesaplarının yanlışlığı ispat edilmiştir. Çünkü elektronik cihazların ve klimaların ardına kapanmış akılların hesap yapması mümkün değildir.

7-) Sınırlı bir topluluk (19 şehadet eylemcisi) ne hacim bakımından nede uluslar arası bu denli etkiye sahip daha önce benzeri görülmemiş bu eylemi gerçekleştirmeyi

www.imanligenc.com

başarmışlardır. Bu İslam ümmetine düşman Amerika'ya mukavemet etme ve hezimete uğratma yöntemini gösteren açık bir mektuptur (davettir).

8-) Muhakkak ki azınlıklar çoğunluğu ve kuvvete karşı zafer elde edebilir. Eğer örgütlenme, cesaret, samimiyet ve fedakarlık olursa onların hayatlarını cehenneme çevirebilir. Bu özellikler cihad örgütlerinde mevcuttur. Rabbimiz ne kadar doğru söylemiştir : "Allah'ın huzuruna varacaklarına inananlar: Nice az sayıda bir birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir, dediler" (Bakara/249)

9-) Vahşi Amerika medeniyetinin gerçek yüzünün ortaya çıkarılışı, yine batılı ve bizim derimizden dostlarının çirkin yüzlerinin ortaya çıkışı. Öyle ki, Laiklerin uydurduğu batılıların İslam düşmanlığı hurafesine inanan çoğu Müslüman'ın zihnindeki karışıklık giderilmiş ve düşman olundukları inançları, ilkeleri ve değerleri doğasını tanımaya başladılar. Çatışmanın özünü ve gerçeğini yani savaşın haçlılarla olduğunu 16.09.2001 tarihinde yakın müsteşarlarıyla yaptığı toplantıdan sonra Beyaz Saray'ın bahçesinde Bush bunu açıkça dile getirmiştir. Terörle savaşı ilan ederken (tehditkâr bir şekilde) dünyayı kötülük yapanlardan kurtarmak için uzun dönemli bir haçlı seferi başlattığını söylemişti. Sonra onu İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi takip etmiştir: "Batı medeniyetinin diğer medeniyetlerden üstün olduğunu, çünkü batı medeniyetinin İslam aleminde bulunmayan insan hakları ve dinler hürriyetini kefil olduğu..." ve yine Fransız Bakan Fidron şu sözünü sürekli dile getirmektedir: "Ve haçlı seferlerinden beri Fransa'nın sorumluluğu, bugün biz Afganistan üzerinde uçakları görürken, Kazakistan'da Papa toplantılar düzenleyip misyonerlik yapmaktadır. İşte böyle bir elde İncil diğer elde nükleer bomba."

10-) Ahmak Bush'un liderliğindeki Amerikan yönetiminin zafiyet, korkaklık, tereddüt ve dengesizlik gibi belirgin özelliklerinin ortaya çıkışı. Bu savaşın adı hakkındaki birbirine zıt açıklamalarla bile kendini aksettirmiştir. (Haçlı Seferleri, Asil Kartal, Mutlak Adalet, Daimi Özgürlük...) Yine hakkında şüphe edinilen kuvvetini ve varlığını ispat için dev askeri harekat başlatılması. Ta ki kimse, Amerika askeri gücünün zafiyet ve gevşeklik durumunda olduğunu düşünmesin.

11-) Hakikate ne kadar zıt olsa da duruma ayak uydurmaya, yani uluslar arası en güçlü olanın iradesine teslim olmaya çağıran iki yüzlü programların rezil oluşu.

12-) İktisadi, askeri ve siyasi dengeler üzere kurulu çatışmada yeni bir fikri ve stratejik inkılabın gerçekleşmesi. İlerde ki çatışmaların yapısında, sadece hazır senaryolara dayanan (İkinci dünya savaşı, soğuk savaş) Pentagon için büyük bir sarsıntı olmuştur. 11 Eylül gibi saldırı yapısında değişikliklerin olabileceği hiç akıllarına gelmemiştir. Henry Şilton liderliğinde Amerika kurmay heyetinin raporunda şöyle denilmektedir: Yapılması umulan operasyonlardan tamamen farklı araçlara dayanılarak gücünü zayıflatıp zafiyet noktasını sonuna kadar değerlendiren Amerikan düşmanı bir taraftan hareket edilmiştir. Dengenin olmayışı, düşmanın psikolojik savaş gücünü ve beraberindeki çarpışmanın ve acizliğin birikimini kullanması. Bunları ilk saldırı, hareket ve irade özgürlüğünü eline geçirmek için yapmaktadır.

13-) Artık bütün dünya bilmektedir ki, şu anda yaşanan çatışma Adil İslam şeriatı ile zalim devlet şeriatı arasında. Amerika yönetimi ile El-Kaide ve Taliban

liderliğindeki cihad örgütleri yönetimi arasındadır. Bu örgüt yeryüzüne yayılmış ümmetçi bir örgüt kendisinden çok daha hassas ve güçlü devlet yapılarını bozabilen ve hedeflerine son derece dikkatle varabilen bir örgüt olarak kabul ediliyor.

14-) Muhakkak ki cihad hareketleri fikri strateji olarak yükselmenin anahtarlarına sahiptir. Bu konuda en faal yönleri ise savaş yönetimindedir.

15-) Kendisini Amerika'nın hedefi olarak bulan (Muhasara ve töhmetler) İslam alemi belki birleşmesine sebep olacak kimliğini ve hedeflerini aramaya başlayacak.

16-) Muhakkak ki, kuvvetin çatısı zayıflarında kuvveti vardır.

17-) Her şeyin olabileceği kanaatinin oluşması ve bu ümmete Siyonist ve Amerikalı düşmanlarına karşı cihad için cesaret, fedakarlık, zeka ve yeterli kudret vardır.

18-) Düşmanla karşılaşmamızda cihad ve şehadet operasyonları (stratejik silahlarımızdır) Akidevî, fikrî, siyasî, iktisadî ve askerî programlarımızın tümünün adresi şehadettir...

Dördüncü Olarak:
SİYASİ VE STRATEJİK DEVRİM

Muhakkak ki New York ve Washington saldırıları ve ondan doğan uluslar arası siyaset sahasında çizgileri belirgin iki ayrı kutubun oluşması, İmam Bin Ladin ve Müminlerin emiri Molla Ömer (Allah onu korusun ve yardımcı olsun) liderliğindeki İslamî kutup ve Amerika liderliğinde Haçlı ve Siyonist kutubu, batılı yorumcular ve yerel kaynaklarına dayanan ister tedavüldeki siyasi kavramlar bazında, ister çatışmanın özü ve araçları hakkında olsun siyasi stratejik düşüncede köklü devrimler gerçekleştirmiştir.

11 Eylül saldırılarından önce, uluslar arası siyaset sahnesi, uydurma beşeri kanunların gereği sahte demokrasiye ve fiilen güçlü ve liderlerin ilişkilerini takdis eden bir siyasete dayanıyordu. Öyle ki, Demokrasi oyununa katılanların sadece eşya, süs ve siyasi kararlarda Siyonist Amerika'nın güvenlik kurulu ve Birleşmiş Milletler siyasetinde hiçbir etkisi olmayan dekor olarak görüyoruz. Hatta Birleşmiş Milletler Amerikan siyasetinin uygulayıcı kolu olarak kabul ediliyor. Ve yine halklarına ve siyasi seçmenlerine diktatörlük yapan kukla rejimlerin siyaseti de bunun en güzel örnekleridir.

Bu çürümüş siyasi konum seçmenlerin yaşadığı siyasi tehlikeyi ve demokrasinin tespihini çekenlerin başına gelen siyasi başarısızlığı açık ve net bir biçimde ortaya koymaktadır. Ve yine Medeni toplum, siyasi katılım, siyasi gelişim gibi gerçekte bir aslı olmayan hurafeler gibi sadece siyasi söylemlere itimat etmesi sebebiyle oluşan siyasi kısırlık, öyle ki sadece kurulu düzenin siyasetini koruyor hatta, hakikatle yöneticilerinin de istediği gibi, bazılarının uyuşturucusu, bazılarının da sakinleştiricisinden başka bir şey değildir.

www.imanligenc.com

Bunun üzerine mübarek saldırı (yenilikçi bir siyasi hareket olarak kabul edilebilir) geri kalmış taklitçi ve başarısız siyasi çalışmayı, sıkıntısını çektiği dar boğazdan çıkarabilen, aynı zamanda Amerika küreselliğine münasip yeni siyasi kavramlar tesis edip, Allah'ın izniyle Amerika hegemonyası ahtapotuyla karşılaşabilecektir.

Tarafsız her siyasi düşünür, tarihsel siyasi gerçekleri ancak şu şekilde yazabilir; İmam Bin Ladin (Allah onu korusun ve yardım etsin) liderliğindeki El-Kaide örgütü mazlum ve mustazaflar dünyasını geri kalmış siyasi yapıları nedeni ile başlarına gelen acizlik, uyuşukluk, tenakuz ve çelişkilerden çıkarıp, buna karşılık yeni bir siyasi çizgi ile uluslar arası kararlara etkisi olacak yeni siyasi kavramlar tesis etmiştir. (Siyasi katılım, siyasi vakıa, siyasi girişim, siyasi gelişim...) Ve yine, kültürel ve etnik savaşlar gibi ileride daha da belirginleşip açığa çıkacak yeni güçler.

Beşinci Olarak:
SİYASİ KATILIM

Genel olarak siyasi katılımla hedeflenen, daha fazla söz sahibi olabilmesi için, toplumu örgütleyerek siyasi karar mekanizmasını değiştirmektedir. Öyle ki, siyasi vakıaya fiilen iştirak edip, insanların sıkıntı ve problemlerini yaşayıp onlarla içli dışlı olmak. Yani resmî parlamenterler, hükümetler ve partilerin yaptığı gibi (insanların duygularını dürterek) sadece siyasi sloganlarla yetinerek değil.

Yine, siyasi katılım birçok ve değişik problemler içermektedir. En aşağısından, -buda insanların temel ihtiyaçlarını yemek, iş, ilaç vs. gidermek- en yukarıya kadar -Allah'ın hükmünü ikame edip, zalimi cezalandırmak- Ve yine uygulanılan siyasetten de etkileniyor yani, İslamî siyasî bir nizam gölgesinde siyasete katılımından farklı olarak kukla siyasi bir rejim altında siyasete katılmak.

Bundan dolayı, Amerika küreselliği gölgesinde bütün Arap ve İslam ülkelerinin, Siyonist Amerika'nın hegemonyasına boyun eğme konusunda görüş birliği vardır. Yani Amerika hala sömürgeye devam etmektedir. Bu durumda siyasi katılım, başta Filistin olmak üzere Arap ve İslam ülkelerini özgürleştirmeyi hedeflemektedir. Buda değişimcilerin belirginleşmesini gerektiriyor. Yani, özgürlükçü, değişimci ve siyasî öncü bir güç oluşturup, insanların arasına inip sadece konuşarak değil sömürgecilere ve yardımcılarına karşı cihad edip, ilkeleri özgürleştirmek için insanları örgütleyecek bir güç.

İşte bu, El-Kaide örgütünün gerçekleştirdiği mübarek saldırıya ve yine İmam Bin Ladin'in ümmeti için yaptığı çağrıya uygun düşmektedir. Bunun üzerine El-Kaide ve bütün cihad hareketleri, akide, fikir, eğitim, terbiye, siyaset ve askerî hareketleridir. Yani, yeni bir medeniyet projesine sahiptirler. Evrensel siyasal düşünceyi özgürleştirerek küreselleşme projesine odaklanmış, Amerika hegemonyasına bağlı siyasi vakıayı zincirlerden kurtarıp, cihad stratejisi üzerine kurulu siyasî bir proje tesis etmek. Yani, şu sloganında tercümanlığını yaptığı gibi askerî bir seçim "Cihad ve şehadet operasyonlarıyla dinimizi ikame edip, onu koruyup hürriyetimize, şerefimize ve izzetimize kavuşacağız." Tabi ki bu, davet, eğitim, muhtaçlara yardım, dertli ve yoksunlara nasihatleşme görevimizi de ilga etmez.

www.imanligenc.com

Onlar, çürümüş evrensel demokrasi ve zalim Amerika siyaseti gibi sadece görüntüden razı olamazlar.. Bundan dolayı, onların bu ciddi siyasi çalışmaları, hakim olan siyasi zihniyet ve kültürle sürekli çarpışmaktadır.

Özgür dünyanın lideri ve hala bazı mecnunların takdis ettiği liberal demokrasinin rumuzu Amerika, Taliban ve El-Kaide örgütü ile çatışmasında bunu uygulayamamıştır. Öyle ki, korkunç basın tersanelerine, hepsini demesek de çoğu basın araçlarına hükmetmesine rağmen Taliban adına konuşan mücahid Abdüsselam Daif (Allah yardımcısı olsun) gibi tek bir kişiden bile korkuyordu. El-Kaide'nin internet adresinde de durum aynıdır…

Muhakkak ki El-Kaide örgütü uluslar arası siyaset sahnesinde etkili bir siyasi katılımcı olarak kabul ediliyor. New York ve Washington saldırıları da bu çerçeveye girmektedir. Çünkü o Amerika'nın siyasetini ve halkının yapısını anladığı dilden yani saldırı operasyonlarıyla değiştirmeyi hedefliyor.

Bu siyaseti, yani yaralama operasyonunu düşman Japonya ve Almanya'ya uygulamış, halen Arap ve İslamî halklara uygulamakta ve bunda da başarılı olmuştur.

Aynı şekilde, mübarek saldırıda başarılı olmuştur. Öyle ki, ondan ötürü öncekinden farklı siyasî, askerî ve emnî bir takım yeni kararlar alındı ve buna ilaveten Amerika halkının tattığı ruhî çöküntü ve yine aynı durum şehadet operasyonları sebebi ile Siyonist ailenin de başına gelmiştir.

Genel olarak siyasi katılım kavramı, genel siyaset yaparken iradeyle ilgili dinamizmleri kast etmektedir. Yani, genel siyaset kararlarına etkili olmayı hedefleyen serbest çalışmaları, Uluslararası Sosyal Bilimler Ansiklopedisi'nde de bu böyle bahsedilmektedir: "Belirli bir toplumun fertlerinin, yöneticilerini seçmede, ister direkt ister detaylı olarak siyaset yapımına katılımında gerçekleştirdiği iradî eylem/aktivitelerdir.

Bunun üzerine değişik yapı ve şekilleriyle cihad, küresel Amerika gölgelerinde siyasete katılım için en ideal ve en doğru yol kabul ediliyor. Çünkü gerçek siyasî katılım, mücerred yönelim ve duygular değil, maddî eylem ve hissedilen davranışlardır. Ve ekonominin vurulması siyasete etki edecektir. Bu fiilen eski Sovyetler Birliği ve uşak Arapların başına gelmiştir. Ve aynı kanun düşmanımız Amerika'ya tatbik edilebilir.

Altıncı Olarak:
SİYASİ GERÇEKLİK

Muhakkak ki El-Kaide örgütü 11 Eylül saldırılarıyla bir hakikati şekillendirdi ve vakıaya "Siyasi gerçeklik" kavramını soktu. Hatta zihinleri karıştıran politikacıların propagandalarına karşı tepkide fiilen yerine aldı.

Herkesin bildiği gibi siyasi gerçeklik korkmadan ve hafife almadan vakıayı gereği gibi kavramak ve var olan imkânları ve kullanılacak araçları iyi bilmektir. Birde (taviz vermeden) hedeflere tutunup ondan veya imkânların ve kaynakların kısıtlılığı mazeret

www.imanligenc.com

ile onu değiştirmemektir. Hatta imkânlar ne kadar zayıf ve mütevazı olsa da onu en iyi şekilde değerlendirmede ciddiyetle ve ısrarla çalışmaktır.

Bunu El-Kaide mücahidleri gerçekleştirmiştir. Öyle ki, uçaklar gibi imkân dâhilindeki gerçek araçlara dayanarak ilan ettikleri düşman Amerika'nın müesseselerini vurma hedefine sıkıntıya tutunmuşlardır. Allahu Teala buna şu sözüyle işaret etmiştir: "Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu; onlara "Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!" denildi"(Tevbe/46) Yani, siyasi ve askeri karşılaşmanın şartları veya ..... kullanıla bilinir. "Ayaklanmada denklik"iki temel şartı gerektirir. İrade (Akide olmadan irade olmaz) Hazırlık (Manevi/iman ve maddi)

Yedinci Olarak:
Filistin'in Hürriyetine Kavuşması

Politikacılar okulu, mübarek saldırının yapılışı hakkında şüpheler uyandırmaya çalıştılar. Ve yine, İmam Bin Ladin'i (Allah onu korusun ve yardımcısı olsun) şaşkınlık ve Filistin meselesine zarar vermekle itham ederek saldırının faydaları hakkında şüpheler uyandırmaya çalıştılar.

Bu teslimiyetçi konum, ister stratejik ister siyasi alanda olsun, bu grubun ne kadar bilgi yoksunu olduğunu açıkça göstermektedir. Aslında bu, yapısına, ilişkilerine ve hareketlerine işlemiş "siyasi bilinçsizlik" diye tabir edebileceğimiz esasa dönmektedir. Öyle ki, siyasi düşüncelerinde birçok yönden fikri donukluk onları belirli bir daireye hapsedip, rejimi korumak gibi olan sabit ve tek bir siyasete mahkum etmesi iradelerinin felç olmasına, sosyal ve siyasi duygularının gitmesine ve siyasi hayattan ayrılmalarına sebep olmuştur.

Bu okul, şimdiye kadar Filistin!in özgürlüğü için ne düzgün bir proje ne de metod ve araçlar hakkında bir düşünce ortaya koyamamıştır. Hatta hala yerinden ayrılmadan boş ve anlamsız sloganlar atmaktalar. Yani slogan merhalesinden, Filistin'in özgürleştirilmesi programının esasları hakkında ciddi bir strateji koyma merhalesine hala geçememişlerdir.

Mübarek saldırı ise Filistin meselesine çok iyi hizmet etmekte ve El-Kaide mücahidlerinin ciddiyetini göstermektedir. Öyle ki, politikacılar okulu gibi bakıp beklemekle yetinmediler. Aralarındaki fark şu örnekle açıklanabilir: Farzet ki, bir adamın başına şiddetli bir kaza geldi ve kan kaybetmeye başladı. Ve etrafına insanlar toplanıp yüksek sesle ilkyardım için hiçbir şey yapmadan "adam ölüyor !" diye bağırmaları bu adamı ölümden hiç kurtarır mı? İşte bu politika okulunun Filistin meselesi ile hareket şeklidir. Öyle ki, en iyi durumlarda bile sadece cadde ve televizyon kanallarında bağırmakla yetiniyorlar. Siyonist zulmünü kötüleyip Filistinlileri ölüme terk ediyorlar diyebilirsin !!.

Buna karşılık, yanından bir adam geçip durumuna acısa ve imkanı nispetinde onu kurtarmak için harekete geçse – Ölüm tehdidi altında- ki adamı bu davranış mı değiştirir? Bu da İmam Bin Ladin ve ordusunun durumudur.

Bunu üzerine mübarek saldırı Filistin meselesine birçok yönden yardım ediyor:

www.imanligenc.com

● Filistin meselesini İslamî derinliğine geri götürmüştür. Öyle ki, Filistin'de olanlarla saldırı arasındaki bağ tamamlanmıştır. Bu da Bush'u Filistin Devleti meselesini ortaya atmaya sevk etmiştir. Tabi ki Filistin içindeki cihad ve şehadet operasyonlarının etkisini inkar etmiyoruz.

● Amerika Afganistan'a ve Filipinler'e girdi... Bu Filistinli kardeşlerimizden baskıyı hafifletecek yeni cepheler açılmasına ve Amerika'nın daha fazla kan kaybetmesine neden olacaktır. Buda Siyonistlerin stratejik olarak maslahatlarına zarar verecektir.

● Arap ve İslam ülkelerindeki mücahidleri her yerde Amerikan ve Siyonist kurumlarını vurmaya sevk etmiştir. Bu Amerikan maslahatına zarar verip ve hesaplarını yeniden kontrol etmesine sebep olmuştur.

● Siyonist yapının gerçek koruyucuları utanç verici bir şekilde ortaya çıkarıldı.

● Afganistan'da savaş uzadığı müddetçe, Amerika'nın içinde acil durumlar devam ettiği müddetçe, bu Amerika'ya belki dönmesi için büyük bir baskı teşkil edecektir.

Uydu kanallarında yayınlanan, Arap Afganlıların ve cihad akımlarının genel olarak Filistin'de Siyonistlere karşı cihad etmesi gerektiği saçmalığı, siyasetteki basitliklerini yada düşmanın işbirlikçisi olduklarını gösteriyor. Bunların bu duruma düşmelerinin bazı sebepleri şunlardır:

● Onların stratejik olarak siyasi fikirlere ihtiyacı vardır. Öyle ki, Filistin ve etrafındaki çatışmalarının boyutlarını idrak edemiyorlar.

● Onlar Siyonist yapının gerçek koruyucuları ve Filistin meselesine zarar verenlerdir. Ve yine mücahid kardeşlerimizi düşman aleyhine cihad operasyonlarını engelleyenlerdir. (Ğassan Bin Cedva) Rafizi, Siyonist ve Amerikalı kabul edilen (çünkü onun programları ve girişimleri bu ürünün maslahatına yarıyor. Sert savunmaları ve rezil haber yayınları İran siyaseti yanlısıdır. Siyonistlere nispeten şehadet operasyonlarını çirkin göstermesi ve yine Amerika'ya nispeten mübarek saldırıyı kötülemesinden dolayı.) "Açık Oturum" adlı aylık programı bunun en güzel örneğidir. Bu programın yayınlanışı El-Cezire kanalında 31.08.2002 Cumartesi günü tamamlanmıştı. Öyle ki, programın başında katılımcıları korkutmak için açıklanmasından bir Amerikalının bile utanç duyacağı, gazetecilikle hiçbir alakası olmayan programı belirli çerçevelerle sınırladı. Buna ilaveten sanki resmî konuşması gibi histeri halinde Amerika Afganistan'ı ihtilalinden ve mukavemetten sonra (sürekli terörden bahsetmesi) ; Özellikle hürriyet krizi konusunda İsam Uryan'a reddiye verirken kukla zalim rejimleri savunması da bir yana (bunun cabası).

Bu gerçeğe şu soruları sorarak ulaşmak mümkündür:

● Siyonist aileyi kim koruyor? –Amerika. Amerika'yı kim koruyor? - Kukla rejimler. Kukla rejimleri kim koruyor? – Belâm okulu.

www.imanligenc.com

● Mücahidlerin Filistin'e girmesini kim engelliyor? – Kukla rejimler. Kukla rejimleri kim müdafaa ediyor? – Belâm okulu.

● İnsanların mücahidlerle yardımlaşmasını kim engelliyor? – Kukla rejimlerin plan ve siyasetlerine karşı çıkanları, belâm okulunun kötülemesi engelliyor.

Bu münasebetle belâm okuluna meydan okuyarak diyoruz ki: Mücahidlerin Filistin'e girebilmesi için, mal ve barınak ile lojistik destek verebilir misiniz? Yoksa âdetin üzere sistemlerin siyasetinden çıkamaz mısın?

O zaman gerçekte Siyonist aileyi kim koruyor? Ve gerçekte kim Filistin meselesine yardım ediyor?

Sekizinci Olarak:
Mustaz'afların Ayaklanışının Başlayışı

11 Eylül saldırısı sebebiyle Allahu Teala'nın izniyle en büyük devlet, Atlantik ve Pasifik gibi iki büyük okyanusla korunan güvenli kıta efsanesi bitmiştir.

Saldırının düşman Amerika üzerindeki gücü ve tehlikesi yalnızca verdiği beşerî ve maddî hasarla sınırlı değildir. Özgürlük, şeref ve izzet tutkunu mustaz'afların kalplerine siyasi bir mesaj bırakması ve yine Amerika siyasetini dengesizleştirip, tutarsızlaştırmasıdır. Hiç beklemediğinden dolayı günümüze kadar hala bunun sıkıntılarından bahsetmesi, bütün bunlar hayal edilebileceğinden çok daha büyük olmuştur. Öyle ki asrın Hubel'i Amerika ummadığı ve karşı koyamayacağı bir yerden vurulmuştur. Çünkü onlar vatandaşlarını "isyankâr devletler" tarafından gelebilecek saldırılara karşı mutlak emniyetle garantilemişti. Ama darbe ansızın evinin içinde ve düşmanın onların bu fikirde, bu iradeye ve bu güce sahip olmadığına inandığı kimseler tarafından geldi.

Onlar yeryüzünün hürleri, mustaz'afların temsilcileri, gerçek hürriyetin aşıkları ve İmam Bin Ladin'in (Allah onu korusun) oğullarıdır. Bunu ahmak istihbaratları hayal bile edememişlerdir. Hatta 19. asrın ortalarındaki sivil savaşlardan bu yana Amerikan vatandaşları bile bilememiştir.

Saldırı, Amerika'nın gücünü mizana koyduğu için yaşadığımız tarihin siyasi dönüşüm noktasını teşkil etmektedir. Ve ne kadar uğraşsa da bu sefer daha öncekiler gibi prestijini yerine getiremeyecektir. Meşhur Amerikalı tarihçi "Paul Kennedy" bu görüştedir. Şöyle ki, 21. asrın gerçek başlangıcı öldürücü darbelerle başlamıştır. Bu saldırılar insanlık tarihinde ayırıcı olaylardır. Bundan dolayı Amerika ne kadar çabalasa da egemenliğini ve prestijini, rumuzları yani Pentagon ve Dünya Ticaret Merkezi yıkılmadan önceki haline getiremez.

Bunun üzerine, New York ve Washington saldırıları Amerika'yı gerçek hacmine geri götürmüştür. Öyle ki, başkaları için geçerli kanunlar onun içinde geçerli oluyor. Yani zayıflık, kuvvetlilik ve zamanın getirdikleri. Çünkü o ilahlık taslamaya başlamıştı. Hatta Amerikan köleleri onu hiçbir şeyin aciz bırakamayacağını zannettiler. Allahu Teâlâ'nın

şu sözünü doğrulayarak;"Dünya hayatının durumu, gökten indirdiğimiz bir su gibidir ki, insanların ve hayvanların yiyeceklerinden olan yeryüzü bitkileri o su sayesinde gürleşip birbirine girer. Nihayet yeryüzü zinetini takınıp, (rengârenk) süslendiği ve sahipleri de onun üzerinde kudret sahibi olduklarını sandıkları bir sırada, bir gece veya gündüz ona emrimiz gelir de onu sanki dün yerinde yokmuş gibi kökünden koparılarak biçilmiş bir hale getiririz. İşte iyi düşünecek kavimler için âyetlerimizi böyle açıklıyoruz." (Yunus/24) hatta çöküş ve yıkılış devrelerine girmeye başladı. Zayıflamasının etkileri siyasetteki histerik davranışlarıyla apaçık ortadadır. Çöküş ise siyaset ve tarihçilerin bildiği gibi genelde hissedilemez ve neticeleri zamana ihtiyaç oluyor. İnşaallah bu mustaz'afların ayaklanmaya başlamasında güçlü bir işaret olacaktır. Allahu Teâlâ hikmetli kitabında onlar hakkında şöyle demiştir:
"Biz ise, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunmak, onları önderler yapmak ve onları diğerlerinin yerine mirasçı kılalım." (Kasas/4)

Bunun üzerine, Siyonist Amerika'nın azgınlığına karşı ve insanları köleleştirme zulmünü devam ettirebilmek için kullandığı politikalara karşı yoğun bir bilinçlenmeye girmemiz gereklidir. Ta ki bunun insanların çoğunun genel kanaati haline .....TAMAMLA.....

Bu bilinçlenmenin belirtilerini, insanların konuşmalarından, Amerika ve Siyonist terörü kınayan halk yürüyüşlerinden ve yine küresel Amerika'ya karşı ayaklanılan mitinglerden ve Amerika'nın sembollerini hedef alan operasyonlardan anlamak mümkündür. Öyle ki, bütün mustaz'af, mazlum ve mahrumların, azgın Amerika ve Siyonistlere karşı savaşta görüş birliği haline gelsin.

Yeryüzündeki mustaz'aflar, insanları köleleştirmek isteyen Siyonist Amerika'nın baskıcı siyasetine karşı homurdanmaktadır. Ve bu hoşnutsuzlukları sürekli artmaktadır. Vahiye tarih ve vakıa/mübarek saldırı, bizleri mustaz'afların ayaklanmasının ve bu azgınlıkla yüz yüze gelmesinin zorunluluğu ile müjdeliyor. Çünkü, azgınlık ve zulmünü devam ettirmesinin nedeni olan korku, zamanla kaybolacaktır. Ve tabi ki buda rahatsızlığın şiddeti oranında olacaktır. Ve muhakkak ki, köleleştirme ne kadar uzarsa homurdanmalar, şikayetler ve kurtulma çabaları o kadar artacaktır. Ve rahatsızlık ne kadar artarsa, insanın meydan okumaya ve vakıayı değiştirmeye olan rağbeti artar.

Bu münasebetle Filistin, Çeçenistan, Afganistan, Keşmir ve Filipinler'deki kardeşlerimizi ve yine dünyanın akıllılarını Amerika azgınlığının zorunlu olarak biteceği ile müjdeliyoruz. Bush'un Amerika'ya seçilmesi ve sadık oğlu Şarron'un Siyonist aileye seçilmesinin ümmet için büyük hayırları vardır. Rabbimizin şu sözü ne kadar doğrudur.

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Bakara/216)

www.imanligenc.com

DOKUZUNCUSU:
SONUÇ

Amerika açıkladığı hedeflerini gerçekleştirdi mi? Yani El-Kaide örgütünü ve Taliban hareketini bitirebildi mi? İmam Bin Ladin ve mü'minlerin emiri Molla Ömer (Allah ikisini de korusun) tutuklayabildi mi? Nerede bulunduklarını bulabildi mi? Yoksa hala şaşkın mı? Afganistan halkına barış ve emniyet getirebildi mi? Şu an Afganistan'ı kim yönetmekte? Taliban mı? Yoksa Karzai mi? Yoksa yönünü ve hedeflerini değiştirdi mi? Afganistan'da sivillere yapılan zulüm, Guantanamo esirlerine yapılan vahşi muamele… Kukla Arafat'la başlayarak, Suud kuklasından Mısır kuklasına kadar (müttefiklere karşı yaptığı inkılâplar) sıkıntısını çektiği siyasi şaşkınlığın ve Afganistan, Filipin ve Filistin'deki kötü hezimetinin siyasi olarak açığa çıkışı değil midir? Mısır kuklasının Sudan kuklasıyla değiştirilmesi bu çerçeveye girer mi? Yoksa eski kuklalar görevlerini bitirdiler mi? Acaba Irak'a saldırı işaretleri ahmak Amerika halkına yapılan hesapların açığa çıkmasından korkulduğu için mi? Yani, öne kaçma siyaseti mi? Yoksa stratejik hesaplara mı girmekte?

Muhakkak ki Amerika Afganistan'da savaşı kaybetmiştir. Ve masum sivilleri öldürmekten başka adı anılacak bir şey gerçekleştirmemiştir. Ve Afganistan'ın gerçek yöneticileri Taliban hareketi ve El-Kaide örgütüdür. Bu gerçeğe tek bir delil yeterlidir. Bu da yapmacık devlet başkanının korunması ve himayesi Amerikalılar tarafından yapılmasıdır. Öyle ki mücahid halkın ve hatta ücretli uşaklara en ufak bir güveni yoktur. Çünkü o halkın hainlerden nasıl intikam aldıklarını çok iyi bilmektedir. Ve bu onun yardımcısına uygulanmıştır. Muhakkak ki bu Amerika Karzai ve Birleşmiş Milletler için tarihi bir siyasi komedidir.

Taliban, El-Kaide örgütü ve bütün cihad hareketleri öncekinden daha tehlikelidir. Çünkü onlar hoşgörü dini İslam'ın ölçülerine göre siyasi stratejik bilince ve düşmanın taktik planlarına karşı keskin bir uyanıklığa sahiptirler. Kukla Arap devletlerinin tam aksine, öyle ki, herkesin bildiği gibi 1.Dünya Savaşı'na İngiltere ile beraber girip Osmanlı Hilafeti ile savaştılar. İngiltere ise sömürge, Filistin'i Siyonistlere verme, kaynakların batıya kaydırılması ve Müslüman halkları perişan etmekle onları mükâfatlandırdı. Yine, Irak aleyhine Amerika ile yapılan ittifak, öyle ki Madrid toplantısı ve Oslo anlaşması ile mükâfatlandırılmıştı... Ve yine Filistin ve Afganistan'da mücahidlere karşı Amerika ve Siyonist aileyle yapılan anlaşmalar, Arafat, Mısır ve Suud kuklalarının bugünlerde yaşadıkları ile mükâfatlandırıldı.

Tarihten faydalanma zamanı gelmiş midir yoksa kalplar hala kilitlimidir?

www.imanligenc.com

NEW YORK VE WASHINGTON SALDIRILARI İLE...

Ebu Sa'd El Âmili

Hamd, "İnkâr edenler, asla öne geçtiklerini sanmasınlar, çünkü onlar bizi aciz bırakamayacaklardır."(Enfal/59) diyen âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Şehadet ederim ki Allah'dan başka ilah yoktur. O tektir ve hiçbir şeye muhtaç değildir. Cebbâr ve Mütekebbir'dir. İstediğini yapandır. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sav) O'nun kulu ve elçisidir. O şöyle diyor : "Allah bana yeryüzünü dürdü. Bende onun doğusunu ve batısını gördüm. Ve benim ümmetimin mülkü bana dürülen yerlerine ulaşacaktır.(Müslim) Ve yine şöyle diyor: "Bu din gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Allah ne çamurdan ev ne çadır bırakmadan bu dini ulaştıracaktır. Aziz'in izzetiyle ya da zelilin zilletiyle. İzzetle, Allah İslam'ı aziz kılar. Zilletle, kâfirleri zelil kılar. (Ahmed, Taberani) Ve ailesine ashabına ve kıyamet gününe kadar güzellikle onlara tabi olanlara olsun. Bundan sonra:

Şüphesiz günler bazen hak ve yardımcıları tarafında bazen de batıl ve yardımcıları tarafında dönmektedir. Ve batılın sancağı ne kadar yücelse de, yıldızı ne kadar parlasa da, hak ehlinin elleriyle yok olması zorunludur. "De ki: Hak geldi; bâtıl yok oldu. Zaten bâtıl yok olmaya mahkumdur."(İsra/81) "Bilakis biz, hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsınız ki, bâtıl yok olup gitmiştir." (Enbiya/18)

Allahu Teala'nın bu kâinattaki kanunlarından biri de, bazen düşmanlarını hak ehli üzerine musallat etmesidir. Bu da, güç ve kuvvet araçlarının geri kalışı ve hak metottan uzaklaştıkları için. Ve bu maddi güçlere düşmanları tarafından sahip olunduğu için hak ehli üzerine zafer ve galibiyetleri gerçekleşti.

Fakat aynı zamanda, bütün bu dönemlerin şer olduğunu söyleyemeyiz. Bazen hak ashabı için onda çokça hayır olabilir. Şu itibarla, onlar batılın hakikatini tanıyıp, onun zulmünü ve zorbalığını tadarlar. Bu da onları hezimet merhalesini aşıp doğal konumlarına nasıl dönmelerini araştırmalarına sevk eder. "Allah, kâfirler için müminler aleyhine asla bir yol vermeyecektir." (Nisa/141)

Rabbinin menhecinden uzaklaşıp düşmanların musallat olmasıyla İslam ümmeti karanlık dönemlerden geçmiştir. Fakat olay çabucak idrak edilip durumlar eski haline geri döndürülüyor. "Siz, insanlar için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder; kötülükten meneder ve Allah'a inanırsınız" (Âl-i İmrân/110) İslam ümmetinin yaşadığı sendeleme krizlerinin son halkası ise geçen asrın ilk çeyreğinde Osmanlı Hilafeti'nin düşmesi oldu. İslam ümmetini parçalara böldükten sonra, kâfir ve mürted güçlerin yönetim makamlarına geçip hükmetmesi ile belirginleşen bu dönemde halkları

www.imanligenc.com

dinlerine geri dönüp, yönetimi değiştirmemeleri için bir çok set engeller koydular. Fakat bütün bunlara rağmen zillet ve alçaklığın yıkıntıları altından hak cemaatler çıkmıştır. Orada burada dağınık cemaatler. Pahalısını ve değerlisini feda ederek, akımın tersine yüzüp bütün beşeri kanun ve örflere muhalefet ettiler. Sonra cihad farizasını kalplerde canlandırdılar. Halklara liderlik konumuna geri dönülebileceğini, bağımlılık, zillet ve alçaklık bulutunun yok olabileceğinin umudunu geri verdiler. Böylece çalışmış oldukları ve Allah'ın istemiş olduğu şey kaza ve kaderine göre ve tabi ki hikmetiyle, dinin ve menhecin maslahatına uygun bir şekilde gerçekleştirilmiş oldu.

El-Kaide örgütü bu değişim kafilesinin başı olmuştur. Bu ümmetin yaşayan kalbi ve bu olumsuzlara karşı mukavemette ve ümmeti liderlik konumuna geri döndürmek için ayaklanmalarında yine bu ümmetin atan nabzı olmuşlardır.

El-Kaide örgütü son dönemlerin tanıdığı cihad tecrübelerinin birikimini temsil etmektedir. İster ülkemizin içinde veya Afganistan'da, Bosna'da isterse de Çeçenistan'da olsun. Öyle ki; orada taifetü'l mansura[1] cemaatlerinden her türlüsü ve her rengi karşılaşmıştır. Uzak bölgelerden ilk olarak, bu yerlerdeki Müslümanlara yardım etmek için gelmişlerdir. "Din hususunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavim aleyhine olmaksızın (o müslümanlara) yardım etmek üzerinize borçtur." (Enfâl/72) İkinci olarak, cihad farizasının yerine getirmek için: "Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin."(Tevbe/41) Üçüncü olarak da hazırlık görevini tatbik için gelmişlerdir. "Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın" (Enfâl/60)

Bu örgüt, Allahu Teala'nın elinde ve gözetiminde büyüyen değerli ve ender bir özdür. Sanki Allahu Teâlâ sonrası olan bu günler için hazırlıyordu.(Taha)Musa(as) Firavunun yanında büyümüştür ve Allah'ın takdiri ve iradesiyle birkaç sene içinde onun sonu da Musa (as) eliyle olmuştur. Allah'ın nebisi Musa(as) Firavunun elinde eğitilmemiştir. Fakat Firavunu sarayının içinde yetişmiştir.(taha) Öyle ki Allahu Teala, Firavun ve maliki olduğu şeyleri Musa'nın bedeni aklı ve hatta ilmi olarak gelişmesi için bir araç olarak ona bahşetmiştir. Ruh ve imanla ilgili olan önemli kısma gelince, Musa onu sarayın dışında ve Firavunun fesat ve pisliğinden uzak bir yerde almıştır.(kasas) Yine onun mirasçısı Amerika, Hamanları ve askerleri bu asırda aynısını yapmaktalar. Ne kadar fesat varsa yeryüzünde onu yaydılar. Ne kadar doğruluk varsa ona savaş aşıp yok etmeye çalıştılar.

Musa (as) bu imanî terbiyeyi Allahu Teala'nın gözetimi altında her türlü şaibeden uzak temiz bir ortamda almıştır.

İşte biz bugün bu ayetin tekrar edişini görüyoruz. Öyle ki, El-Kaide mücahidleri, askeri ve emnî tecrübelerini, Komünist güçlere karşı Afgan cihadı esnasında, haçlı ve mürted kuvvetlerinden duyup öğrenmişlerdir. Hatta bazı maddi ve lojistik destek de onlar tarafından karşılanıyordu. Bu haçlı ve mürtedler kendi kabrini kazan ya da kendi elleriyle evini yıkan gibidir. Allahu Teala asrın Firavunu Amerika ve müttefiklerine büyük ayetlerini gönderdi. Buda çeşitli ve farklı sıkıntıların ifadesidir.

[1] Allah tarafından yardım ve desteklenen cemaat.

Ve bu sıkıntılar her alanda hala devam etmektedir. Bunların sonuncusu ise, asrın Firavunu Amerika'ya Allahu Teala'nın göndermiş olduğu yangınlar, taşkınlar ve kasırgalardır. Gelecek ise daha büyük, daha dehşetli ve daha acı olacaktır.

Amerika'nın kalbine yapılan büyük cihad darbesi münasebetiyle ve İslamî olarak New York ve Washington saldırıları ile tabir edilen (New York, derin iktisadi bir zafer saldırısını temsil ederken, Washington, askeri ve siyasi zaferi temsil etmiştir) bu saldırılar hakkında bazı yorumlar yapma gereği duyduk.

Mübarek saldırıdan önce insanların kendisine itaat edip boyun eğdikleri için, Amerika kendisini en büyük ilah ve rab zannediyordu. "Ben, sizin en yüce Rabbinizim"(Nâzi'at/24) "Sizin için benden başka bir ilâh tanımıyorum" (Kasas/38) Sonsuza kadar, kendisini insanlara ve ülkelere hükmedeceğini zannediyordu. Özelliklede siyasi ve iktisadi olarak komünist yönetimin çöküp, dinini gözetleyen ve hesap soran olmadan yaymak için saha boşalttıktan sonra. Orda bur da bazı İslamî hareketlerin olmasına ve bazı şehirlerde bazı eylemleri gerçekleştirmelerine rağmen Amerika bunları, liderlerinin kaybolmasıyla çabucak yok olacak sadece sabun köpükleri olarak görüyordu. Yok olan Komünist sistemi çökertmede katılımı olan cihad hareketlerine gerekli ve yeterli önemi vermemesinin en büyük delili, onları rızk peşinde bu savaş ganimet toplamak için gelmiş ve sonra Komünist nizamı çökertmede kendi maslahatına hizmet eden gruplar olarak görmesidir. Sonra da susuzluklarını giderecek yeni yerler bulmak için hemen seyahat edeceklerdir. Fiilen de yeni bölgelere geçtiler. Balkanlardan Bosna Hersek ve Kosova, Somali'ye son olarak ta Kafkas bölgelerine özelliklede Dağıstan ve Çeçenistan, öyle ki ikinci Afganistan'a dönmüştür. Son olarak ta işte cihad hareketleri işgal edilmiş ülkelerimizin mürted yönetimlerini sarsmaktalar.

Amerikan ve müttefiklerinin bugün olduğu gibi, bırakın karşılaşmayı ve varlıklarını tehdit etmelerini, bu savaşçı grupların örgütsel bir şekilde cihadı başka yerlere taşımaları akıllarına bile gelmemişti.

Şüphesiz bu saldırıdan istifade edilecek dersler insanların konumuna göre farklı ve birçoktur. Fakat görüş birliği ile bu saldırı bütün alanlarda olayların akşına etkide başarılı olmuştur. Siyasi yönden başlayarak, iktisadi ve askeri yöne ve son olarak toplumsal alana… İster düşmanın içyapısında isterse de ümmetin durumuna. İki binin başlangıcı (Allah'ın izni ile Allah düşmanlarının sonunun başlangıcı ve Allah dostu mücahidlerin ve diğer kulların zillet ve alçaklığının sonu olacak) mücahidlerin parmak izleriyle ve ani darbelerle başlamıştır.

Sarsıntı büyük, çatlaklar derin, yayılmalarda geniştir. Yapıyı onarmak ve eski haline getirmek çok zordur. Darbe herkes için ani olarak geldi. İşte bu, Resulullah'ın (sav) emrini doğru bir şekilde tatbikin ve hikmetin ya kendisidir. "Savaş hiledir" Ve Resulullah'ın (sav) şu sözü "Bugün biz onlarla savaşacağız onlar bizimle değil".

Değerli kardeşlerimiz olayın imani, stratejik ve siyasi yönlerini doldukları için bende mübarek saldırının bazı eğitim yönlerinde duracağım.

Saldırıyı diğerlerinden ayıran en önemli özelliklerini yani cihad cemaatlerinin kâfir ve mürted taifelerle girmiş olduğu çatışmalardan ayıran özelliklerden bahsedeceğiz? Sonra saldırı erkeklerinin en önemli özelliklerini açıklayacağız? Sonra

saldırının çatışma sahasında iştirak eden kalplerde bıraktığı derin etkilerin ne olduğundan ? Son olarak ta, bu çatışmanın doğal yapısını alması için bu gruplardan yerine getirilmesi istenilen görevler nelerdir? Bu makalenin gelecek sayfalarında cevap vermeye çalıştığım bunlardır.

1- Saldırının En Önemli Özellikleri:

● Saldırının Sadece Dini Yapısı Vardır:

Öyle ki, Mücahidler tarafından ilan edilen hedef Resulullah (s.a.v)'in emrini yerine getirmek amacıyla Arap yarımadasından çıkması içim düşmana vurmaktadır. "Müşrikleri Arap yarımadasından çıkarın" Bu İslam'ın terk edilmiş bir şiarıdır. Ve dağınık Müslümanların ve mücahidlerin bir komuta altında toplanıp Hilafet ve tek ümmet mefhumunu geri getirmeleri gerekir. Şüphesiz düşmanın kendisi bu özelliği fark edip, genel olarak ümmete özel olarak da mücahidlere karşı dini bir yapıyla boyanmış Haçlı seferlerini ilan etti.

● O Kapsamlı Bir Saldırıdır:

Öyle ki, hareketli olan bütün alanları kaplamıştır. Önceki çatışmalar gibi askeri veya taklidi olmamıştır. Öyle ki kültürel, basın ve iktisat alanına büyük bir derecede uzanmıştır. Bunun üzerine savaş daha zor bir durum aldı Yine, nasıl ki saldırı özel yeteneklere sahip ve profesyonel iş yapan askerler gerektirdiği gibi, düşman askerlerinden ayrı olarak iman ve cihad özelliklerine sahip olmayı da gerektirir. Sonra, bu saldırı mücahidler ve yardımcılarının hislerini tutuşturup, yetenek ve bu konuda tecrübelerini geliştirmek için ve daha önce olmayan düşmanın bünyesinin zayıf yerlerini araştırmak için gayretlerini iyice artırdı. Öyle ki, daha mücahidlerde çekingenlik, korku, zayıflık ve aşağılık hissi vardı.

Çatışmanın daha giriftleşip farklı yollarla olması düşman güçlerinin dağınık olup parçalanmasına sebep olmuştur. Bundan dolayı da –savaştan önce rüyasını görüp iddia ettikleri gibi – bırakın bitirmeyi mücahidlerle karşılaşmada bile zafiyet göstermişlerdir. Mücahidler çatışma alanını ne kadar genişletebilirlerse, düşmanı zayıflatmada ve sersemletmede ne kadar başarılı olurlarsa, zaferi gerçekleştirmeye ve sihiri sihirbaza döndürmeye yaklaştıkları müddetçe bu böyle olacaktır.

● Saldırının Alanı Düşmanın Evinin İçidir:

Daha önceki bütün çarpışmalar Amerika'dan uzak bölgelerde oluyordu. Sonra zarar alt yapı olarak (Askerî ve iktisadî) ya da özel olarak emniyet açısından yok demesekte çok az olmaktaydı. Fakat durum bugünlerde değişti. Öyle ki, Amerika toprakları esas savaş sahası olmuştur. Sonra yanan kendisinin iktisadî, siyasî hatta beşeri müesseseleridir. Amerikalılara nispeten bırakın senelerce tahammül etmeyi buna bir an bile dayanamayacakları yeni bir şeydir. Haddi zatında bu Amerikalılara karşı en büyük zafer ve gelecekleri için en büyük tehlikedir.

www.imanligenc.com

- **Saldırı Başlangıcında Ansızın, Devamında İse Gizlidir:**

Mücahidler Allah düşmanlarını, kendilerini görmedikleri yerden görüyorlar. İşte bu Resulullah'ın (sav) sözünün doğru ve derinlemesine anlaşılmasıdır. "Savaş hiledir" ve yine şu sözü "Artık biz onlarla savaşacağız, onlar bizle değil". Düşmanın gaflet anında vurulması gerekir. Bu peygamberimizin savaşlarda izlemiş olduğu yoldur. Bu savaşta ordunun galibiyet kefesini ağır bastıran ve düşmanı sersemleten kuvvet noktasıdır.

Mücahidler bu mübarek saldırıda düşmana iki defa ani baskın gerçekleştirdiler. Birincisi; darbeyi dışarıda beklerlerken evlerinin içinde olması. İkincisi; darbe hiç beklenilmediği ve daha önce bir uyarı bulunmadığı bir anda gelmiştir.(Düşmanın sonradan ..... şişirerek, biz darbeyi biliyorduk ama önemsemedik demelerine rağmen) Herkeste biliyor ki bu. Muhaberat araçlarının zafiyetini ve acizliklerini örtmek için uydurulmuş bir yalandır.

Uygulamalarındaki gizlilik, öyle ki düşmanların –çokluğuna, iyi hazırlıklarına ve maddi bütün sebeplere sahip olmalarına rağmen- şimdiye kadar mücahidlerin gerçek güçlerine ulaşamadılar. Bırakın onları bitirmeyi, daha net olarak sayılarını ve mekânlarını tespit edemediler. Onlar görmedikleri ve darbelerine karşı koyamayacakları bir toplulukla savaşıyorlar. İşte bu mücahid grupların yanındaki mızrağın başı, bu savaştaki yeni silah ve düşmanları şaşkına çevirip cihad meydanlarında Allah (cc) dilediği kadar mücahidlerin galibiyetinin sebebidir.

Savaş devam ediyor. Onunla beraber bütün alanlarda düşmanın kan kaybedişi de. Özellikle, belkemiğini ve kuvvet noktasını temsil eden iktisadi yönden. Yaşanan tüm bu durumlar şimdiden, mücahidlerin sonsuza dek düşmanı bitirmede ve hala iftihar ettiği ve kurallarına karşı çıkanları cezalandırdığı sihirli asası ekonomik temellerini yerle bir etmek için çok fazla uzun olmayan bir zamana ihtiyaç duymaktadır. İşte bu çöküntünün belirtileri ufukta parlıyor. Her gün düşmanın iktisadi müesseselerinde yeni bir felaket duyuyoruz. İflas eden şirketlerin bayrakları yükselmekte. Beraberinde de her gün Amerika uçuruma doğru yükselmekte.

Harekette, planda ve uygulamada gizlilikle düşman hedeflerini vurma baskınları. Allah düşmanlarını kederle boğup müminleri sevindiren bu ani olaylar devam edecektir.

2- Saldırı Erkeklerinin Özellikleri

Öncelikle bunu belirtmeyi istiyoruz. Onlarca senelerden beri içinde bulunduğu zayıflık, donukluk ve alçaklık merhalesinden çıkması için bu saldırı, ender örnekler çıkarabilmiştir. Bu modeller bugün ümmetin liderleri olmuşlardır. Yaşlısı ve genci onları taklit edip, hayat örneği almaya çalışıyorlar. Onları bu konuma getirecek bu özelliklere sahip olmalarına rağmen bu nasıl olmasın?

www.imanligenc.com

A) Fedakârlık:

Bu kahramanlar, bu dine yardım yolunda sahip oldukları her şeyi feda etmişlerdir. Hak cephesine ulaştıkları ilk günden beri bu bey'atın onlardan çok şey alacağını biliyorlardı. Allah'ın rızasına ulaşma yolunda her şeyi kolay görüp iman ettiler. Bununla bütün örf ve kanunlara muhalefet ettiler. Böylece birçok maddî faydadan mahrum oldular. Sonra cihad çağrısını duyunca cihad ve mücahidlerin bulunduğu her yerde bulunmak için hicret ettiler. Sadece şehadeti isteyerek değişik bölgelerde dolaştılar. Sonra son durağa ulaştılar. Öyle ki, şehidler zümresinden olması için Allahu Teala'nın onları seçtiği "Sizden şehidler edinmek için" (Âl-i İmrân:140) Ve zafiyet ve zilletten çıkarmak için ümmetin kurbanları oldular. Bu fani dünyaya geri dönüşün olmadığını bildikleri halde bu mübarek saldırıda canlarını kolayca sunabildiler. İnşaallah bu ebedi cennetlere giriş olacaktır. İşte bu iman, hicret ve cihad yolunda yapılan fedailiklerin son halkası olmuştur.

B) Disiplin:

Bu cihad örgütünü diğer sıradan cemaatlerden ayırıcı en önemli unsurdur. Öyle ki, fertlerin hareketleri hesaplı ve incelikli olup başıboş bırakılamaz.

Bu unsuru en belirgin ve en derin bir şekilde bu saldırıda hayatlarına son veren kahramanlarda ve düşmana daha fazla elem ve sıkıntı vermek için örgüt içinde bekleyenlerde gördük.

Bu dünyada gerçekleştirdikleri başarıları ve Rableri katında şehadet derecelerine ulaşmaları, bu düzenliliklerini ve komutanlarına itaat olmadan olamazdı.

C) Cesaret:

Cihad iddiasında bulunup zaferler kazanmak için düşmanla karşılaşmayı isteyenler ne kadar çoktur. Fakat bu iddialarını gerçekleştirmek için maddi ve manevi engelleri aşmak için yürüme cesareti bulunan bu çoğunluğun azıdır. Müslüman bir fert bir cemaate ya da cihad örgütüne katılmayı ister. Özellikle El-Kaide Cihad Örgütü seviyesinde olursa. Fakat ona bu fırsat verildiği an dünyayla ilgili hesaplarına geri döndüğünü görürsün. Son anda geri döner ve bu birinci engeli aşamaz. Sonra bunu aşmada başarılı olduğunda kendisini ikinci engel karşısında bulur. Bu da hicret engelidir. Öyle ki, çoğu zaman makamını, ticaretini, ailesini ve aşiretini terk edip mücahidlerin saflarına katılma zorunda kalır. Bu azınlığın azıda bu ikinci engeli aşmak için gerekli cesarete sahiptir.

Bunu aşmada da başarılı olursa kendisini üçüncü bir engel karşısında bulur. Bu da, iddia ve sözle değil fiilen ve halen savaş saflarına katılmaktır. İşte bu da İslam'ın hörgücünün zirvesidir. Bu üç engeli aştıkları anda –saldırının kahramanları bunları tam bir başarıyla aşmışlardır– kendilerini son engel karşısında bulurlar. Bu da, bu canı yaratıcıya takdim etmektir. Ruhlarını ellerine alıp yaratıcıya kavuşmak için "Senin rızan için sana acele geldik" nidalarıyla yarışmaktır. Ve İslam hörgücünün zirvesine ulaştılar. Buda Allah yolunda, dinine yardım için ve düşmanlarını yok etmek için

www.imanligenc.com

şehadete kavuşmaktır. Bütün bu engelleri, onları diğerlerinden ayırıcı bir özellikleri olmadan aşamazlardı. Bu da, önünde engelin olunamayacağı Rabbanî …. gücüdür.

D) İlim Ve Amel Arasındaki Uygunluk:

Tağutların mücahidler hakkında yaymaya çalıştığı şüpheler arasında –İslâmî davette çalışan bazı çekingen korkaklar ve hainlerde bunarlın yolunu izliyor– mücahidleri ilimsizlikle ve fıkıhsızlıkla nitelemektedir. Ve mücahidler komutanları ardında duygusallık, zorlama veya başka sebeple gidiyorlar. Bu peygamberlerin ve tâbilerinin karşılaştığı eski bir suçlamadır. "Sana bizim ayak takımı dışında kimsenin uyduğunu görmüyoruz."(Hud:27) Ve yine Allahu Teala'nın sözü: "Sabah akşam Rablerinin rızasını dileyerek O'na yalvaranlarla beraber sen de sabret. Dünya hayatının güzelliklerini isteyerek gözlerini o kimselerden ayırma. Bizi anmasını kendisine unutturduğumuz ve işinde aşırı giderek hevesine uyan kimseye uyma." (Kehf:28)

Cihad cemaatlerinin gençleri de –bunların arasında mübarek saldırının kahramanları da var– bu suçlamalardan kurtulamadılar. Fakat onlar şüphelerin üzerindeydiler. Bu dinin temellerini ve ilkelerini öğrendiler. Küfrün ve riddetin ilkelerini kavradılar. Sonra da Allahu Teala'nın şeraitine Rasulü'nün (sav), ashab ve selefi salihinin (Allah onlardan razı olsun) sünnetine muvafık bir şekilde bilinçle bildikleriyle amel etmeye başladılar. Amelleri ilimlerine ve Rablerinin emirlerine uyuyordu. Düşmanların ve çoğu korkak sahte devrimcilerin tekrarlayıp durduğu gibi cehalet, asabiyet, intikam veya hayattan kurtulmak için yapmamışlardır.

Kur'an nesli olan Rasulullah'ın ashabını hatırlayan cihad metodu, benzeri bulunmayan bu örnekleri çıkarmıştır. Söylediğini yapan, yaptığını söyleyen… Hanif şeriatın emirlerine bağlanıp, onunla disiplenen… Bu e mirleri uygulamada büyük bir cesarete sahip olan… Sadece Allah'ı razı etmek için başkasını değil kıymetli ve değerli her şeyini feda eden…

3- Saldırının Kalplere Olan Etkisi

Bu etkilerden bahsetmeden önce olumlu, olumsuz etkilenen gruplardan bahsetmek istiyoruz. Ve bu noktanın konunun özünü teşkil ettiğini ve hak ile batıl arasındaki çatışmanın esas maddesini temsil ettiğini belirtmek istiyorum. Çatışma sahasındaki yeri ve konumuna göre hangi taraftan olduğunu belirtme imkânı olacaktır. "O, seni yardımıyla ve müminlerle destekleyendir"(Enfal:62) Bütün savaşlardaki en büyük belki de kesin etken olan insan unsurunu inkâr edemeyiz. Allah'ın izni ile ileriki satırlarda açıklamaya çalışacağımız bu olacaktır. New York ve Washington saldırılarının eğitim yönüne önem vermeyi istememiz, genel olarak İslam ümmetine özelde ise mücahidlere karşı başlatılan yeni haçlı seferlerinin geleceği karşısında konumlarını yeniden gözden geçirme fırsatı verecektir.

Bu cemaatleri önemine ve çatışma ile ilintisine göre şu şekilde sınıflayabiliriz.

www.imanligenc.com

Ensar Cemaatleri:

Onların bazıları canlarıyla, mallarıyla ve sahip oldukları her şeyle çatışma hendeklerinde dururlar. Sonuç olarak cihadda mücahidlerle aynı kaderi paylaşıyorlar. Onda, mal veya dünyevi makamlardan kaybedeceği veya gitmesinden korkacağı bir şey yoktur. O cihad toplulukların ayrılmayan parçasıdır. Emirlerini yerine getirir yasaklarından uzak durur. Cihad maslahatını neredeyse ona göre hareket eder. Bunu cihad topraklarına hicret eden ve oradaki mücahidlerin saflarına katılan binlerce genç oluşturmakta. Bunların bazıları direk çatışmalara katılmış bazıları da hazırlık aşamasındadır. Yine onlardan bir kısmı da uygun zaman ve mekânda savaştaki görevinin yerine getirmek için değişik şehirlerde beklemekteler. O sürekli bir nöbettedir çabasını nerde verirse İnşaallah ecrini alacaktır.

Bu grup, disiplin ve örgütlenmede yüce özelliklere sahiptir. Ve cihad gruplarının uzun eli olarak kabul ediliyor. Düşman onu "Uyuyan hücreler" adlandırsa da gerçekte o uyanık ve dikkatli hücrelerdir. Allah'u Teala'nın koruması ve gözetiminde en iyi bir şekilde görevlerini yerine getirene kadar düşman onları keşfedememiştir ve Allah'ın izniyle edemeyecektir.

Diğer tarafta henüz cihad sahasına katılmamış ensardan başka bir grup vardır. Buda ister düşman topraklarında talep cihadı ibadetiyle uğraştıklarından veya savunma cihadı ve Afganistan, Balkanlar ve Kafkaslar gibi asli kâfirler tarafından ihtilal edilmiş Müslüman topraklarına yardım görevinin yerine getirmekle uğraştıklarından olabilir. Buda onları engelleyen ve bu görevi yerine getirmeye sınır koyanlara bakarak. Bunlar her yerde bulunuyorlar özellikle mürted yönetimler altındaki İslam ülkelerinde. Onlar cihad cihad ibadetini yerine getirmeyi son derece şevk ile istemektedirler fakat istenilen derecede hazırlıkları yoktur. Bunu elde etmek için beklemeleri esnasında davet, basın, ekonomik ve güvenlik alanlarında mücahidlere yardımda birçok işler yaptıklarını görüyoruz. Aynı zamanda mürtedler tarafından işgal edilmiş ülkelerinde savunma cihadı için hazırlandıklarını görüyoruz. Şunu çok iyi anlamışlar ki, cihad edilmesinin gerekliliği konusunda mürted yöneticilerle asli kâfirler arasında bir fark yoktur. Onlar bir paranın iki farklı yüzüdür. Hatta onlar yakın mürtedle savaşın uzak kâfirle savaştan daha evla olduğunu anlamışlardır.

New York saldırısı, onlara ikinci safta olmalarını ve haçlılara karşı savaşta sürekli hazırlıklı olmalarını öğretmiştir. Ve kalplerine, dikkat ve ihtiyatla birlikte güçlülük ve kuvvet hissini ekmiştir. Düşmanların perişanlığını ve kaçışlarını, mücahidleri takip etme ve hareketlerini durdurmadaki acziyetlerini gördükleri anda bu onları daha fazla çalışmaya ve düşmana zara vermek için yol kat etmede Allah (cc)'ya daha fazla tevekkuk sevk emiştir. Onların lisana halleri şöyle diyor. (Ahzab/22)

Onlar, olayların akışını değiştirecek kadar büyük fırsatları değerlendirmek için nöbet halinde emir bekleyecek kadar uzunca büyük bir sabra sahip askerlerdir. Basit bir azıkla ve az bir teçhizatla yetiniyorlar. Onlar, bırakın bitirmeyi düşmanın daha önce bilmediği ve hiçbir zaman bilemeyeceği yeni tür askerlerdir. Düşmanın eline düştüklerinde ise kalplerinden seraptan başka bir şey çıkaramaz. Ve Allah bunu onların kalplerine bir tasa yapar.

www.imanligenc.com

Bu örnekler bizlere Akabe günü, Bedir günü, Rıdvan beyatı günü, Ahzab günü ve diğer ebedi sahnelerdeki Resulullah(s.a.v) Ensar'ını hatırlatıyor. Ölüm üzerine beyat, cömertlik ve fedakârlıktaki son nokta. Bu örneklerle düşmanları perişan edip zafer kazanmamız mümkündür. Zaten gizli ve açık Ensarlar olmadan cihadın bir anlamı yoktur.

Alçak Ve Münafık Gruplar:

Tüm tarih boyunca hiçbir zaman çatışma sahası onlardan arınmamıştır. Hatta Resul ve Nebilerin varlığında bile batılın binasının temel dayanakları olmuşlardır. Onların var olması çatışma yapısının ayrılmayan parçası ve batılın temel dayanaklarından birisi olmuştur. Ve onlar olmadan batılın hak karşısında fazla durması mümkün değildir. Bundan dolayı hak ashabının bu sınıftan gafil olmamaları ve çatışma sahalarında bunları da göz önünde bulundurarak hareket etmeleri gerekir. Ve yine onların azgınlıklarını dizginleyecek ve yapılarına uygun silahlar üretip geliştirmeleri gereklidir.

Onlar rahatlık günlerinde çatışma ve savaş meydanlarını isteme de ve kilu kul ile uğraşmakla meşhurdurlar. (bakara) Keşke savaştan koşma ve tembellikleriyle yetinselerdi onlar bunun çok daha ötesine gitmişlerdir. Mücahidleri keskin sözleriyle incitip, insanları onlardan uzaklaştırıp kötü göstermek, amel ve tatbik den uzak kilu kul sahasındaki makam ve konularını korumak için düşmanların uydurduğu niteliklerle mücahidleri itham etmektedirler.

Mübarek New York saldırısından önce bu alçak ve münafıkların yanında avretlerini ve pisliklerini hakikatlerini örtecek bazı dut yaprakları vardı. Öyle ki, dünyayı acayip fetvalarıyla ve yankılı hutbeleriyle dolduruyorlardı. İnsanlarda problemlerinin çözümü için onlara teveccüh ediyorlardı.-Problemlerin çoğu da dünyalarını ve mallarını korumayla ilgilidir- Fakat saldırıdan sonra bütün bu yapraklar düştü. Bu söylemcilerin avreti açıldı ve büzülüp kaldılar. Sonra sinirlenip, mübarek cihad eylemlerini kötülemek için fetva ve beyan silahlarına sarıldılar. Bu amellerin İslam la hiçbir ilgisinin olmadığını ve bunu yapanlarında yalnızca rahmette haberi olmayan vahşiler olabileceğini söylediler. Düşmanlara en içten taziyelerini sundular. Onlardan bazıları da bu "masumlara" olan şefkatinden ve onlardan çok fazla etkilendiğinden ölenleri nerdeyse şehid saydı.

Onlar, seçkin mücahid ve ihlâslı davetçilere kin ve haset dürtüsüyle hareket ediyorlar. Çünkü bu cihad onların ayıplarını çıkartıp gerçek yüzlerini beyan ediyor. Onların sadece şartlara boyun eğen korkaklar ve mürted yönetimlerin kendilerine verdiği dar bir özgürlük çerçevesinde hareket eden ve kırıntılara razı olanlar olduğunu insanlara gösteriyor. Yöneticilerin siyaset ve hevalarına uygun, Müslümanların gayretlerini uyandırıp boyunlarındaki en önemli vacibe davet, hisbe ve cihada yönlendirmeyen parçalanmış ve tahrif edilmiş bir din.

Bu grup mücahidleri yüzüstü bırakmakla ve cihaddan geri durmakla yetinmedi, insanları bundan engellemek, cihad ve mücahidlere yardımdan vazgeçirmek için peşin hükümlerini ve batıllarını yaymaya başladılar. Onların tehlikeleri de buradadır. Hak cemaatlerin, bunların kirli ve iğrenç rollerine dikkat edip ciddiyet ve karalılıkla onlarla da mücadele çalışmaları gerekir. Çünkü vacibin kendisiyle tamamlandığı şeyde vaciptir.

www.imanligenc.com

İnsanların önünde onları alçaltıp rezil edecek ve sihirlerini kendilerine çevirecek sert tepkilerden uzak ve güven içinde bu önemli rolü oynamaları için bu pisliklere fırsat vermek hikmetten olamaz.

Vasat Grup Onları Dinleyenler:

Onlar asayı ortasından tutanlardır. Ya da Hak taifesi ve yardımcıları ile Münafık ve hain taife arasında bir yerde duranlardır. Onlar her an ve sürekli olarak dinlerine karşı görevlerini hatırlatılmaya muhtaçtırlar. Kısa bir müddet bile olsa, kendi hallerine bırakıldıkları an, yollarını değiştirdiklerini, saftan ayrıldıklarını ve hainlere katıldıklarını görürsün. "Sizden onlara kulak verenler vardır" (Tevbe/47) Ve onları, davetlerde ve batıl ile mücadelede Allahu Teala'nın sünnetinden uzak bir şekilde düşünmeden bu kimselerin şüphelerini tekrarlayıp durduklarını görürsün.

Onların lisanî halleri; Beni İsrail'in Musa (as) dediklerini diyor "Sen bize gelmeden öncede, geldikten sonrada bize işkence edildi" (Araf/129) Bu benzer ve tekrar eden bir konumdur. Sanki bu tür nefisler aynı kaynaktan içmiş ve homurdanma, şikâyetçilik ve Allah yolunda tahammülsüzlük ile yapıları şekillenmiştir.

Mübarek saldırıdan önce bu topluluklar, ister işgal edilmiş ülkelerimizde ister asli kâfir ülkelerde mürted ve kâfir tağutlar tarafından bazı eziyetlerle karşılaşıyorlardı. Ardı ardına ve sürekli yapılan bu eziyet ve sıkıştırmalar genelde görünüş göz önüne alınarak düşmanlardan ayrılmak için yaptıkları faaliyet ve eylemlere bir karşılık olarak gözüküyordu. Saldırıdan sonra bu eziyetler daha arttı ve sıkıştırmalar daha çeşitlendi hatta bu gruplar bazı dünyevi kazançlarını ertelediler. O zamanda sinirlenip temiz mücahidleri kötülemeye ve karşılaştıkları şeylerin direk ve tek sebebi olarak görmeye başladılar.

Bizler saldırıdan önce eziyet gördük işte şimdide saldırıdan sonra daha büyük eziyetler ve daha geniş sıkıştırmalar görüyoruz. Bizler birçok konumumuzu ve karımızı kaybediyoruz. Birçok hayır kapıları yüzümüze kapatılıyor. Allah bu saldırıyı ve ardındakileri mübarek kılmasın. Böylece bu gruplar, sıkıntı ve bela ile karşılaştıkları müddetçe bu lanetleri tekrarlayıp duruyorlar. Ve yine bunlar, mücahidlere Haçlı, Yahudi ve mürtedlerden oluşan düşmanları arasında savaş devam ettiği müddetçe, bu sıkıntıların artırılması ve devamlılığına adaydırlar.

Bu grup, içindekini değiştirene kadar, sorumluluk almada ve bağımlılıkta daha ileri gitmeye karar verene kadar şu anki durumdan rahatsız olacaklardır. Ortadakiler ya da "Onları dinleyenler" sürekli sahada olacaktır. Onları kökünden mümkün değildir. Fakat onların kulaklarını "Bizi dinleyenlerden" olmaları için hakkın hitab ve beyanatlarına yönlendirebiliriz. Belki engelleyici ve saldırgan konumları yerine destekçi ve yardımcı konumunda bile olsa mücahidlarin saflarına katılabilirler.

Şüphesiz mücahidlerin (İster El-Kaide örgütünden ister yardımcılarından olsun) konuşmalarının, birçok kimse katında güzel ve etkili gözükmeye başlamıştır. Artık düşmanların bile onayıyla, olumlu etkilerini yüce ve saygı değer konumlarını ifade edebiliyorlar. Bu sözün doğruluğunun en iyi kanıtı, mücahidlerin konuşma ve beyanatlarının düşmanların arasında meydana getirdiği büyük korku ve bundan dolayı insanlara olan tehlikeli etkisini engellemek için mücahidler ve yardımcılarının tüm basın

www.imanligenc.com

yerlerinin kapatılmasıdır. Bu orta grubun kulakları uzun zamandan beri tağuti söylemlere bağımlı iken yavaş yavaş mücahidlerin konuşmalarına yönelmeye başlamıştır.

Seyirci Grup

Daha önce bu gruplara bağlı olmayıp sahada azımsanmayacak kadardırlar. En önemli özellikleri diğerlerinden daha ziyade hak gruba bağlanma yetkisine sahip olmalarıdır. Savaş müddeti boyunca hendeklerden uzak durup neticeyi beklemeyi tercih ederler. Belki de mücahidlerin zaferlerine sevinip alkışlarlar. Fakat asla dilleriyle ya da elleriyle katılmazlar. Ya düşmanlardan korkarak ya da seyir çizgisine tam kanaat getiremedikleri için sadece bakmakla yetiniyorlar. Batıla tepki gösterip hakka yardımcı olmazlar. Onlara Rabbimizin şu sözü uyuyor. (Nisa)

Çatışmanın sıcaklığı onlara dokunmadığı müddetçe bu tarafsız konumlarında kalırlar. Mücahidler bakımından bunlar hakkında olumlu gözüken, batıl cephesiyle beraber olarak sayılarını çoğaltıp ve onlara yardım ederek "Onlar işitenler" dairesine düşmelerinden daha hayırlı olmalarıdır.

Bunların çatışma ile ilgili durum ve konumları, düşmanların onlarla ilgili konumlarıyla ilgilidir. Yani sabit değildir. Düşmanın baskısı ne kadar artarsa ve onlara ne kadar yaklaşırsa bu gruba girmelerine ve çatışmada dolaylı olarak bir tarafta yer almış olurlar.

Karşı cephede, mücahidler atılımlar gerçekleştirdiği ve nihai zafere yaklaştıkları zaman, mücahidlerin etrafında toplandıklarını ve sevinçlerini ifade ettiklerini görürüz. Onların çoğu İslam saflarına katılıp İslam dairesini genişletirler. Allahu Teala'nın buna işaret ettiği gibi "Allah'ın yardımı ve fetih geldiğinde, insanları bölük, bölük Allah'ın dinine girerlerken gördüğünde, artık Rabbini hamd ile tesbih et ve bağışlamasını dile! Muhakkak ki, O, çok bağışlayandır."(Nasr Suresi)

Bugün "Kaide tul cihad" örgütü ve "Taliban" hareketi öncülüğünde hak ehli ile Amerika liderliğinde küfür ve batıl ehli arasındaki çatışmaya bakan bir kimse bu grupta İslam adına birçok cemaat ve fertlerin örneklerini görebilir. Ve onların çoğu da İslami çalışmanın bir parçası olduklarını iddia ederler. Onları bekleme salonunda çatışmayı izlediklerini, saflardan ayrılmasına ve çatışmanın yapısının net olmasına rağmen hakka yardım için hiçbir şey yapmadıklarını görüyoruz. Bazen de onları düşman ile çatışma için vaktin uygun olmadığı deliliyle mücahidlerin itibarlarını kötüleyip cihaddan engelleme rolünü oynadıklarını görürsün. Ya da onların bu durumları gayri Müslimlerin gözünde davet yolunda engel oluşturup kötü göstermeye sebebiyet vermektedir. Keşke onlar tarafsız durup seyircilikleriyle yetinselerdi onlar için daha hayırlı olurdu. Mücahidlere, onlara reddiye verip şüphelerini giderme zahmetini vermeyip, düşmanların şüphelerine karşılık vermede ve orda kalan yapılarını çökertmek için hazırlıkta ihtiyaç duyulacak enerjiyi yan cepheler açarak heder ettirmeselerdi.

Bu seyircilerin lisân-ı halleri sanki şöyle diyor; "Artık kalplerimiz sizinle, dillerimiz ise söyleyeceği için çatışmaların ne olacağını beklemekte, azalarımız ise

www.imanligenc.com

prangaya vurulmuş bizleri mazur görün" İşte bu olaylar karşısında bugünkü çoğu Müslümanların tavrıdır.

Sessiz bir halde olaylara seyirci kalma, laubalilik ve donukluk, üzüntü ve keder..Fiili olarak vakıaya dökülen hiçbir şey yok. Hatta bunların çoğu, olumsuz yöndeki etkileşimlerini bile kaybetmişlerdir. Olayları izleyip değerlendirecek vakitleri yoktur. Onları boş bir halde oyun ve eğlencede yada tağut ve küfür sistemlerinin gölgesi altında zillet ve alçaklıkla kirli lokma peşinde koşarak saatlerini yaktıklarını görürsün.

Mubarek saldırının bu kimseler üzerindeki etkisi çok büyüktür. Fakat onlar başlarını umursamamazlık kumuna gömmüşlerdir. Zafer için gerekli olan şeylerden ve seçilmiş mücahidleri desteklemekten uzaklaşabilmek için günlük hayatın ihtiyaçları peşinde kendilerini meşgul etmeye yönelmişlerdir.

Bunlara karşı uygulanması gereken konum; Ensar'ın saflarına katılabilmeleri için umut ışıklarını yanık tutmak ve bizimle onların arasındaki ilişkileri güzel muamele,hoş söz,sürekli bir çabalama ve onların önünde devamlı bir fedakarlık ile muhafaza etmektir. Umulurki bu yolun sonun da onların kalplerini kazanmaya, fedakarlıkta bulunmak için hakkın safına meyil etmelerine sebep olabilir. Hayatım üzerine yemin ederimki bu onlara karşı savaş ilan etme yerine daha güzel ve daha sağlam bir yoldur.

SON OLARAK

Bunlar çatışma sahasının içinde ve etrafında bulunan en öneli taifelerdir.Onlardan bir kısmı haçlı saldırılarına direkt katılanlar diğer bir kısım ise dolaylı olarak katılanlardır.Başka birileri ise tarafsız bir şekilde çatışmayı izleyip neticelerini bekler.Bu guruplar arasındaki ortak pay, hepsininde mübarek saldırıdan etkilenmeleridir.Öyleki;Çatışma şekilleri ve bulunmuş oldukları konumları değişmiştir.Hatta düşüme şekilleri ve yöntemleri bile değişmiştir.Bu saldırı; kalplerde, zihinlerde ve hareket metodlarında köklü değişimlere neden olan şiddetli bir deprem mesabesindedir. Eğer ona bir isim koymamız doğru olursa Düşmanın,tüm bünyesinde gerçekleşen ve gittikçe artan büyük değişimlere ve tartışmalara bakarak bu yeni savaş, –Newyork ve washingtondaki başarılı başlangıcı ile- Üçüncü dünya savaşı olarak nitelendirilmeye hak kazanmıştır.

Konunun sonunda özetlememiz gereken ise;Bu saldırı,ümmeti uyandırıp,boyun eğdirme,sömürme ve ifsat etmek için uygulanan hile ve tehlikeleri göstermiştir.Yine,mübarek şeyh Usame bin Ladin liderliğindeki"Kaidetul cihat"örgütü ve müminlerin emiri mücahit molla Muhammed Ömer liderliğinde Taliban hareketi, cihat farizasını ihya edip cihat fıkhını tatbik alanına geri getirmişlerdir.Öncelik olarak İslam'ın maslahatını (bu uğurda mallarını ve makamlarını feda ederek) korumak için,dağınık olan mücahitleri,sağlam yapılı örgütler ve başarılı programlar doğrultusunda bir araya getirmiştir.Bu mübarek saldırının fazileti ile Müslümanlar kitap ve sünnet'in nasslarını sanki onların üzerine yeniden iniyormuşçasına anlamaya başladılar.Yine,ümmet'in içine yerleşmiş cahili ıstılahlar'ın yerine, kaybolan bir çok şer'i kavramı geri getirmiştir.Ve Müslümanlar –kafir ve mürtedler tarafından işkence ve sıkıntılara maruz kalsalarda-izzetlerini geri almaya başlamışlardır.Ve artık düşmanın onlar hakkında binlerce hesap yaptığı, korkulan taraf olmuşlardır.

www.imanligenc.com

Allahu teala'nın kullarına vaat ettiği zafer ve iktidar'ın büyük bir kısmı gerçekleşmiş ve sadece azı kalmıştır.Fakat bizden istenen –Mücahit ve Ensar olarak tüm Müslümanlardan-dinimize ve değerlerimize daha sıkı tutunmamız,itaatimizi ve boyunduruğumuzu olgun komutanlarımıza vermemiz,sabrımızı ve sebatımızı cihat ve şehadet yolunda devam ettirmemizdir.Çünkü bu, bizim başarı ve liderliğimizin, düşmanlarımızın ise hezimet ve çöküntüye uğramalarının yegane yoludur.Ve muhakkak ki bekleyen için yarın yakındır.(muhakkak ki onlar,onu uzak görüyorlar.Biz ise onu yakın görüyoruz.)

www.imanligenc.com

15-20 bir cagin baslangici_Layout 1 07.09.2012 20:21 Page 1

Bir çağın başlangıcı: 11 Eylül 2001

ABD'nin İslam dünyasıyla da arası pekiyi değildi. 11 Eylül'e kadar birçok İslam ülkesinde meydana gelen İslamcı kazanımlar ABD ve müttefiki devletler tarafından daima baltalanmıştı. Irak'a Körfez Savaşı'nda saldıran ABD, binlerce sivili acımasızca bombalamış, birçok zehirli bomba kullanarak nesiller boyunca sakat doğumlara neden olmuş, Irak'a uyguladığı ekonomik ambargo ve gıda ve ilaç kısıtlamalarıyla 500 bin çocuğun ölümüne yol açmıştı. Colombia Üniversitesi beslenme profesörü Richard Garfield sadece ambargoların başladığı 1991-2002 tarihleri arasında ambargolardan dolayı ölen 5 yaş ve altı çocukların sayısını 345,000-530,000 olarak hesaplamıştır.

11 Eylül saldırıları dünya tarihinde bir milat özelliği taşımaktadır. Saldırılar sonrasında dünya iki ana kampa ayrılmıştır. Dönemin ABD Başkanı George W. Bush saldırıların hemen akabinde yaptığı açıklamada tüm dünya liderlerine saflarını seçmeleri çağrısı yaparak "Ya bizdensiniz ya da onlardan" demiştir. Burada sorulması gereken soru şudur. Tarihin en büyük saldırısı olarak bilinen 11 Eylül saldırılarının arkasındaki sebepler nelerdir? Zira sebepleri incelemeden olayların 11 Eylül'de bir terörist grubun ABD'ye saldırmasıyla başladığını düşünüp bütün gelişmeleri bu ön kabulle yorumlamak büyük bir yanılgı olur. Bu çalışma saldırıların sebeplerini, saldırganların amaçlarını, saldırıların ekonomik sonuçlarını, siyasi ve sosyal etkilerini ortaya koymayı hedeflemektedir.

11 Eylül Öncesi Dünya

11 Eylül öncesinde soğuk savaştan galip olarak ayrılan ABD, bütün dünyanın tek süper gücü konumuna gelmişti. Ekonomik anlamda dünya servetinin büyük bir kısmını elinde tutan ABD artık dünya siyasetini belirleyen, ekonomik faaliyetleri yönlendiren tek başat güçtü. George Soros gibi spekülatörler sırtını bu büyük güce dayayıp dilediği ülkede devrimler gerçekleştirebiliyordu; yakın zamanda bile 2003 yılında Orta Asya'da Gürcistan, Kırgızistan ve Ukrayna'da meydana gelen renkli devrimleri finanse eden ve oluşturduğu devasa medya gücü ve ekonomik spekülasyonlarla George Soros devrimlerin mimarı olarak adlandırılıyordu.[1]

İslam ülkelerinde birçok âlim ve entelektüel, ortaya çıkan problemlerin temelinde İslam'dan uzaklaşmak olduğu sonucuna varmış ve halkları tekrar İslami çizgiye davet etmek için çeşitli cemaatler kurmuşlardır. Mısır'da İhvan-ı Müslimin hareketi, Pakistan'da Cemaati İslami ve Tebliğ Cemaati, Filistin'de Hizbut-Tahrir ve daha birçok örgütlenmeler ortaya çıkmıştır. Bu cemaatler uzun bir süre diktatör rejimlerle karşı karşıya gelmemiş ve sadece eğitim çalışmalarıyla halkları İslami değerlere yeniden sarılmaya davet etmişlerdir.

ABD dünyada ilk defa atom bombası kullanarak yaklaşık 250 bin insanın ölümüne neden olan tek devletti. Kuruluşundan 11 Eylül'e kadar ABD 120 ülkeye küçük ya da büyük askeri müdahale yapmış ve onlarca ülkeyi de işgal etmişti. Bazı düşünürler 20. yüzyıla "Amerikan Savaşları Yüzyılı" ismini vermişlerdir.[2]

Dünyanın büyük bir kısmı açlıktan kırılırken ABD'de yetişkinlerin % 74'ü ya obez ya da aşırı kiloludur.[3] Yeni Dünya Düzeni'nin tek süper gücü olan ABD kontrolünde tuttuğu IMF, Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla yüksek faizlerle borçlar vererek birçok ülkeyi sömürmekteydi. NATO ve BM gibi Yeni Dünya Düzeni'nin en önemli kurumları aracılığıyla bütün dünyaya gözdağı veriyor, istediği ülkeye bu uluslar arası güçleri de arkasına alıp saldırabiliyordu. ABD bütün dünyaya demokrasiyi önerip, insan hakları raporları hazırlayarak birçok ülkeyi eleştirirken küresel sistemin tek hegemonik gücü olma avantajını kullanarak kendisini eleştirilerden soyutlamaktaydı.

ABD'nin İslam dünyasıyla da arası pekiyi değildi. 11 Eylül'e kadar birçok İslam ülkesinde meydana gelen İslamcı kazanımlar ABD ve müttefiki devletler tarafından daima baltalanmıştı. Irak'a Körfez Savaşı'nda saldıran ABD, binlerce sivili acımasızca bombalamış, birçok zehirli bomba kullanarak nesiller boyunca sakat doğumlara neden olmuş, Irak'a uyguladığı ekonomik ambargo ve gıda ve ilaç kısıtlamalarıyla 500 bin çocuğun ölümüne yol açmıştı. Colombia Üniversitesi beslenme profesörü Richard Garfield sadece ambargoların başladığı 1991-2002 tarihleri arasında ambargolardan dolayı ölen 5 yaş ve altı çocukların sayısını 345,000-530,000 olarak hesaplamıştır.[4] 1999'a kadar Unicef'e göre 500 bin[5] çocuk ambargolar nedeniyle yaşamını yitirmiştir. Irak Sağlık Bakanlığı'na göre ise uranyum bombaları, savaşın neden olduğu hastalıklar ve ambargoların tümü 1,7 milyon kişinin ölümüne neden olmuştur.[6]

ABD İslam ülkelerindeki diktatör rejimlere destek sağlayan en önemli devletti. Mısır, Libya, Tunus ve Suudi Arabistan gibi birçok ülkenin polis ve istihbarat güçlerinin elit kesimi ABD'de Fort Bragg askeri üssünde eğitiliyordu. Ekonomik olarak çökme tehlikesi yaşayan İslam ülkelerinin diktatör liderlerine ABD cömert yardımlar sunuyordu. ABD İsrail ile Enver Sedat döneminde yapılan Camp David anlaşmasına bağlı kalması ve ABD çıkarlarına uygun davranması karşılığında Mısır ordusu'na Mübarek'in devrilmesinden önceye kadar her yıl 1.5 milyar dolar yardım ve büyük oranda askeri mühimmat desteği sağlamaktaydı.[7] Amerika Suudi Arabistan'dan 9 dolara aldığı petrolü dünyanın değişik ülkelerinde 100 dolara satıyor, bu yolla, İslam ülkelerinin birçok zenginliğini değişik yöntemlerle sömürüyordu. Uluslarası Kamuoyu adı verilen, bilinmeyen bir olgu ülkeleri yola getiriyor, dünyanın Uluslararası Ceza Mahkemesi, Uluslararası Para Fonu, Uluslararası Askeri Güçler, Uluslararası Ekonomik İşbirliği Örgütleri, Uluslararası Yasalar, İnsan Hakları standartları gibi birçok araçla ABD bütün dünyaya kendi dünya görüşünü dayatmaktaydı. .

Ancak bazı kesimler ABD'nin bu emperyal dayatmalarından hoşnut değillerdi. Özellikle Müslümanlar arasında ciddi bir çoğunluk bu dayatmaları hem dini, hem sosyal hem de ekonomik açıdan kabul edilemez bulmaktaydı. Çünkü bu kesim ABD'nin sunduğu Yeni Dünya düzeninde Müslümanların temsil edilmediğinin farkındaydılar.

El Kaide'nin Kuruluşu

1924 yılında İslam hilafetinin kaldırılmasıyla dünya Müslümanları bütüncül bir siyasi liderlikten yoksun kaldılar. Son hilafet merkezi olan Osmanlı Devleti, tüm İslam coğrafyasının ihtiyaçlarına yeterince cevap verememesine rağmen siyasal olarak Müslümanların hamisi konumundaydı. Hilafetin tekrar kurulması için Mısır ve Hindistan gibi ülkelerde bir dizi hilafet konferansı yapıldıysa da bir sonuç alınamadı.

Osmanlı hilafeti sonrası siyasal himayeden yoksun kalan İslam coğrafyası dönemin emperyal batılı güçleri tarafından gelecekte bölgesel çatışmalara neden olabilecek şekilde etnik ve mezhep merkezli ve bölgelerin sosyolojik ve coğrafi gerçeklerine aykırı bir şekilde çizilmiştir. Bunun sonucunda İslam coğrafyası özellikle de Ortadoğu bölgesi bir çatışma ve savaş coğrafyası haline gelmiştir. Bölgeyi sadece coğrafi sınırlarla bölmekle yetinmeyen batılı güçler İslam coğrafyasındaki sosyal ve kültürel kodları da değiştirmek için birçok projeyi hayata geçirmiştir. Bunun sonucunda başta Türkiye olmak üzere bölgede kurulan ulus devletler

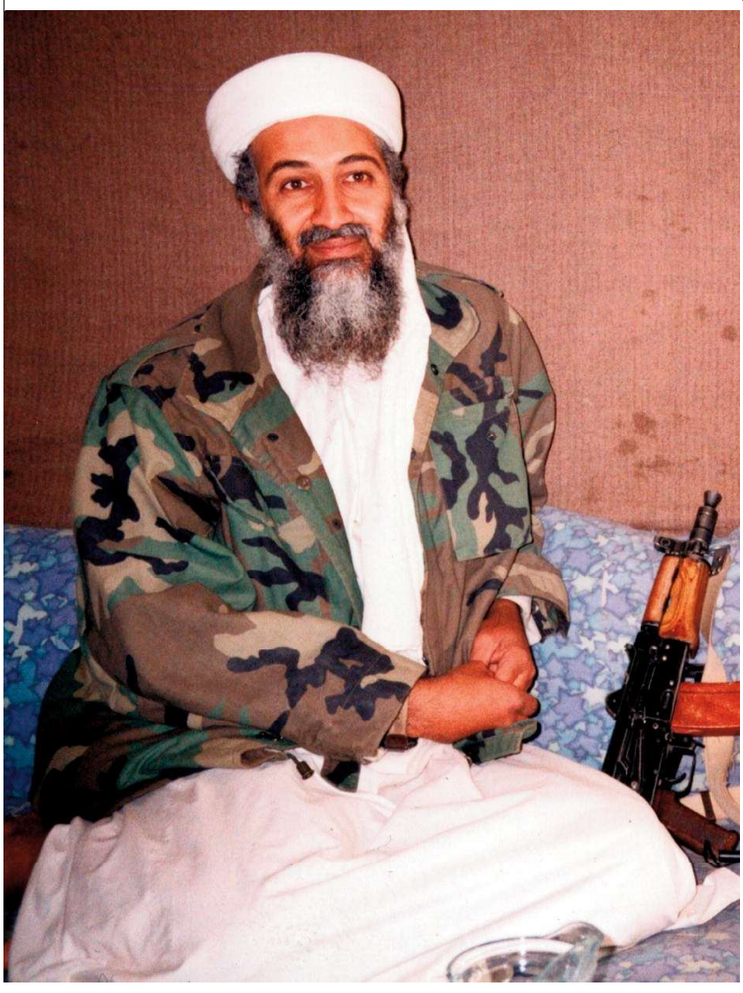

laik rejimler benimseyerek yüzlerini batıya dönmüşlerdir. Bu süreç İslam ülkelerinde halkın giyim tarzına müdahaleden eğitim müfredatlarındaki İslami kodları değiştirmeye varacak kadar ileri gitmiştir. Nitekim İslam dünyasının en eski ve büyük üniversitesi olan El Ezher'in eğitim müfredatlarının İngiltere tarafından değiştirildiği bilinmektedir.

İslam ülkelerinde birçok âlim ve entelektüel, ortaya çıkan problemlerin temelinde İslam'dan uzaklaşmak olduğu sonucuna varmış ve halkları tekrar İslami çizgiye davet etmek için çeşitli cemaatler kurmuşlardır. Mısır'da İhvan-ı Müslimin hareketi, Pakistan'da Cemaati İslami ve Tebliğ Cemaati, Filistin'de Hizbut-Tahrir ve daha birçok örgütlenmeler ortaya çıkmıştır. Bu cemaatler uzun bir süre diktatör rejimlerle karşı karşıya gelmemiş ve sadece eğitim çalışmalarıyla halkları İslami değerlere yeniden sarılmaya davet etmişlerdir. Oldukça başarılı olan hareketler kimi zaman engellenmeye çalışılmışsa da mesajlarının geniş kitlelere ulaşması engellenememiştir. Bu cemaatlerin önlenemeyen yükselişi karşısında devletler güç kullanma yoluna gitmiş ve bunun sonucunda örneğin Müslüman Kardeşler Cemaati'nin kurucusu Hasan El Benna ve birçok lideri çeşitli şekillerde ortadan kaldırılmıştır.

Devletlerin cemaatlere karşı şiddete başvurması karşısında Seyyid Kutub gibi bazı önderler, zamanı geldiğinde "küfürle" karşı karşıya gelmenin kaçınılmaz olduğunu, bu sebeple cemaatlerin "cihad" için hazırlık yapması, uzun vadeli projeler hazırlaması ve üyelerini buna motive etmesi gerektiğini ileri sürmüşlerdir.

Zamanla davet hareketleri silahlı mücadeleye girişmiş, silahlı mücadeleyi benimsemeyen hareketler ise mensupları tarafından ağır davranmakla suçlanmış, birçok grup bu hareketlerden ayrılıp silahlı cemaatler oluşturmuştur. Bu silahlı hareketlerin başında Mısır'da Cihad Cemaati, Cezayir'de Davet ve Cihad Hareketi, Libya'da Cemaatu'l Mukatele, Suriye'de Said Havva'nın başında bulunduğu İslami Cephe, Filistin'de Hamas ve daha bir çok hareket gelmektedir. Bu hareketler ülkelerindeki diktatör rejimlerle hesaplaşma yoluna girmiş ancak genelde başarısız olmuşlardır.

1970'lerin sonuna doğru dünya yeni bir sürece girmiş, dünyanın ikinci süper gücü olan Sovyetler Birliği Afganistan'a saldırmıştır. Bu saldırı İslam dünyasında halifelik kaldırıldığından beri hiç gerçekleşmeyen bir olayın ortaya çıkmasını sağlamıştır. Dünyanın dört bir yanından Müslümanlar, dilini ve kültürünü hiç bilmedikleri Afganistan'a gelerek kendi tanımlamalarıyla kardeşleri olarak gördükleri Afgan halkıyla aynı safta savaşmaya başlamışlardır.

Evrensel Cihad Ordusu

50 farklı ülkeden Afganistan'a gelen binlerce müslüman gönüllünün ortak adı "mücahidler"dir. 1. Dünya savaşında, Osmanlı ile İtilaf Devleri arasında cereyan eden Çanakkale Harbi'nden sonra ilk defa onlarca ayrı ülkeden Müslüman aynı dava için aynı safta savaşıyordu. Bu süreçte Afganistan'a gelen üç önemli şahsiyet savaşın seyri ve 11 Eylül'e gelen süreci anlamak açısından çok önemlidir. Bunlardan biri Filistinli akademisyen Dr. Abdullah Azzam'dır. Azzam Afgan cihadının dünyaya tanıtılmasında ve İslami meşruiyet kazanmasında en etkin rol oynayan kişidir. Afganistan'da Mücahidlere Hizmet Bürosu isimli bir kurum açarak dünyanın dört bir yanından ulusal sınırları aşarak gelen binlerce genci organize etmiştir.

Bu sırada Abdullah Azzam'ın yanında savaşa katılanlardan biri de Suudi bir milyarderin oğlu Usame Bin Ladin'dir. Suud'un en zengin ailelerinden birine mensup olan Bin Ladin o sırada ülkeler arası yatırımlar yapan zengin bir işadamıdır. Dünyanın 7. zengini olan ve prenslerle beraber büyümüş Usame bin Ladin'in bu göz kamaştırıcı serveti bırakıp Afganistan mağaralarında Afgan halkının özgürlüğü için savaşmayı tercih etmesi bölgede ve İslam coğrafyasının tamamında ciddi bir sempati toplamasına sebep olmuştur. Bu dönemde Afganistan'a gelen genç bir doktor ilerde El Kaide'nin oluşumunda ve küresel bir örgüt haline gelmesinde kilit rol oynayacaktır. Bu kişi varlıklı bir aileden gelen Eymen ez-Zevahiri'dir. Dr Eymen, Mısır Cihad hareketi lideridir ve Rusya dağıldıktan sonra lideri olduğu cemaat El Kaide ile birleşir. Zevahiri'nin Usame Bin Ladin'in Amerikan güçleriyle girdiği çatışmada hayatını kaybetmesinden sonra örgütün yeni lideri olması beklenmektedir.

Afgan cihadı bütün dünyada büyük etkilere neden olmuştur. Ruslarla savaş sürecinde askeri deneyimler elde eden binlerce mücahid savaştan sonra bu tecrübelerini ülkelerine uyarlamaya çalıştılar. Bir kısmı ol-

Afganistan tecrübesi Bin Ladin'in tüm dünyadan mücahidler yetiştirip küresel ölçekli bir hareket kurma fikrini etkilemişti. 1988'de El Kaide isimli bir hareket kurdu. Mısır Cihad cemaati lideri Dr. Eymen ez-Zevahiri, Ömer Abdurahman, ve daha bir çok tecrübeli lider bu harekete katıldı. El Kaide Afganistan'da birçok kamp açtı ve 11 Eylül'e kadar bazı tahminlere göre 20 bin savaşçı eğitti.

dukça başarılı olurken, diğer birçok girişim başarısız oldu. 1989'a gelindiğinde dünya büyük bir olaya tanık oldu. Oldukça kısıtlı imkânlarla ve askeri, ekonomik ve teknik eşitsizliğe rağmen süper güce meydan okuyan bir avuç savaşçı göz alıcı bir zafer elde etmiştir.

Doğudan batıya birçok Müslüman dini referanslarla hareket edildiğinde başarılı olabileceklerinin farkına vardılar. Sovyet iktidarı devrildiğinde birçok mücahidin ağzında aynı cümle dolaşıyordu: "Evet başarabiliriz."

Afgan savaşı sonrası edinilen tecrübeler ve oluşan iyimser havanın bölgede oluşturacağı domino etkisi ve bunun batılı değerler karşısında oluşturacağı tehdit küresel sistemi harekete geçirmiştir. Küresel aktörlerin girişimleri sonucunda ülkedeki çeşitli gruplar birbirine düşürülmüş ve savaştan elde edilen kazanımların bölgesel aktörler, özellikle de Mücahid gruplar tarafından kullanılması engellenmiştir. Kısa vadeli çıkarların peşinde koşan yerel gruplar bölgesel çapta ve uzun vadede etkili olabilecek projeler üretememişlerdir. Bunun sonucunda Sovyet işgali sonrası beklentiler, özellikle de iç çatışmaların şiddetlenmesi ile yerini hayal kırıklığına bırakmıştır. İslami yönetim hayali yerini kaosa sürüklenmiş ve iç çatışmalarla zayıflayan bir yapıya bırakmıştır. Nihayetinde bu savaş sürecinde elde edilen kazanımlar batılı güçlerin müdahalesi ile kullanılamamıştır.

Avrupa coğrafyasının tam ortasında yer alan Bosna'da savaşın patlak vermesi üzerine daha önce Afgan Savaşı tecrübesine sahip olan mücahid gruplar yönlerini Bosna'ya çevirmişlerdir. Müslüman Boşnakların safında yer alan Mücahid gruplar büyük başarılara imza atmış ve Sırpları yenilgiye uğratmışlardır. Ortadoğu haklarına kıyasla daha az dindar olan Bosna halkının yabancı mücahidlerin etkisiyle şeriat istemeleri Avrupa ülkeleri başta olmak üzere Amerika'yı harekete geçirmiş ve bu aktörlerin savaşa müdahalesini ortaya çıkarmıştır. Fakat 60 bin kişilik orduyla Bosna'ya müdahale eden batılı güçlerin savaşı durdurmaya karşılık Bosna'dan istedikleri ilk şart Bosna'da bulunan 600 yabancı mücahidin Bosna'yı terk etmesi olmuştur. Bosna savaşı neticesinde müslümanların kazanımları Batı tarafından bir kez daha engellenmişti.

Mısır'da rejime karşı ayaklanan Müslüman Kardeşler Hareketi Batı tarafından desteklenen laik rejim tarafından güç kullanılarak şiddetli bir biçimde bastırılmıştır. Avrupa ve Amerika Mısır yönetimine İslamcı hareketlere karşı olan bu tavırlarından dolayı çok büyük miktarlarda parasal ve siyasi destekte bulunmuştur. Yani İslami hareketler Mısır'da da aslında karşılarında batılı aktörleri bulmuşlardır.

Cezayir'de farklı bir metot deneyen İslami hareketler demokratik yöntemlerle iktidara talip oldular. Ali Bi¬ El Hac ve Abbas Medeni önderliğindeki FIS seçimlerd yüzde 85 oy aldı. Fakat Fransa'nın desteğini arkasın alan laik ordu hemen darbe yaptı ve çıkan iç çatışmalarda 100 bin insan katledildi. Cezayir'de Müslümanların siyasi başarısı Batı tarafından baltalanmıştı. Aynı tecrübeyi Tunus'ta da NAHDA partisi yaşadı. Somali'de ise Amerika yıllarca işgalci güç olan Etiyopya'yı destekledi. Ogaden savaşında ABD, Etiyopya ordusuna hava desteği sağladı ve birçok İslamcı, Ogaden savaşında ABD tarafından hava saldırılarında öldürüldü.

İslami Hareket'lerin her başarısı ABD öncülüğündeki Yeni Dünya Düzeni ülkeleri tarafından engellenmekteydi. Peki, çözüm neydi?

Gerek Afganistan, Bosna, Somali gibi ülkelerde yaşanan işgal ve savaşlar gerekse de diğer ülkelerde yaşanan süreçler sonucunda elde ettikleri kazanımları sürekli bir şekilde Batı tarafından baltalanan İslami Hareketler mücadele ettikleri bölgesel aktörlerin aksine asıl düşmanın bu yerel güçleri destekleyen batılı devletler olduğu sonucuna vardılar.

El Kaide ve Uzak Düşman Stratejisi

Afganistan tecrübesi Bin Ladin'in tüm dünyadan mücahidler yetiştirip küresel ölçekli bir hareket kurma fikrini etkilemişti. 1988'de El Kaide isimli bir hareket kurdu. Mısır Cihad cemaati lideri Dr. Eymen ez-Zevahiri, Ömer Abdurahman, ve daha bir çok tecrübeli lider bu harekete katıldı. El Kaide Afganistan'da birçok kamp açtı ve 11 Eylül'e kadar bazı tahminlere göre 20 bin savaşçı eğitti. İslam ülkelerindeki halk desteklerine rağmen başarılı olamamalarını ABD'nin diktatör rejimlere verdiği askeri desteğe bağlayan İslamcılar Zevahiri'nin tabiriyle "Köpeklerle değil sahipleriyle

15-20 bir cagin baslangici_Layout 1 07.09.2012 20:21 Page 5

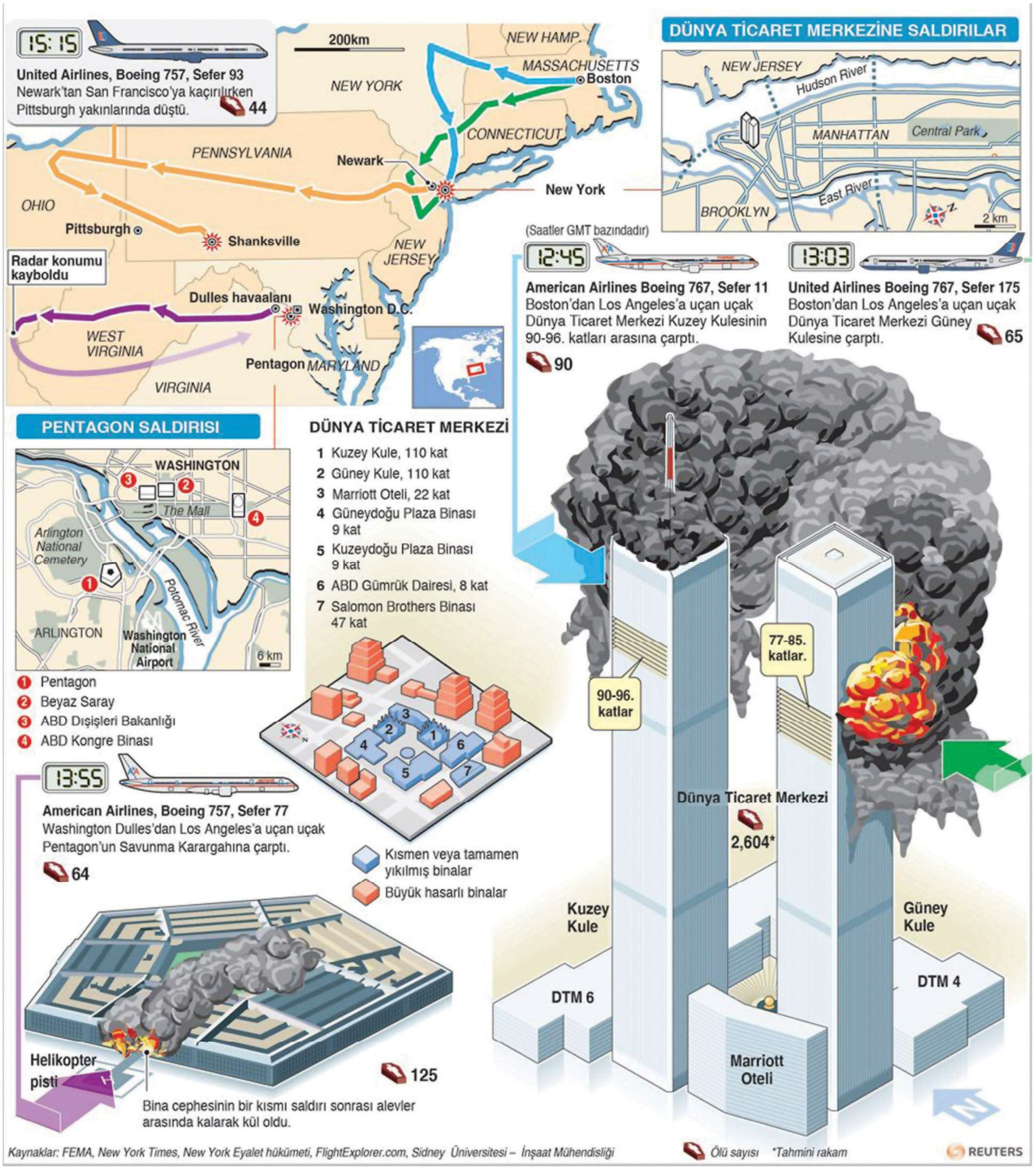

muhatap olmayı" tercih ettiler. Bu görüşün diğer adı "Uzak Düşman Stratejisi"'idi. Dünyanın birçok ülkesinde İslami hareket liderleri ABD yok olmadan ya da çok zayıflamadan İslam ülkelerinde başarı elde edilemeyeceğini, ABD'nin 20 yıl boyunca Müslümanların her başarısını engellediğini düşünüyorlardı. Artık ABD ile Müslümanlar arasında bir hesaplaşma kaçınılmazdı.

El Kaide ABD ile ilk defa Somali'de karşılaştı. Halka yardım götürme gerekçesiyle "Umut Operasyonu" isimli bir operasyon düzenleyen ABD, Somali'yi işgal etti. El Kaide lideri Bin Ladin en tecrübeli savaşçılarından bir timi ülkede halkı örgütlemesi için Somali'ye gönderdi. Bu kişiler 1993'de ABD Kara Şahin helikopterlerinin düşmesine neden olan ve birçok ABD askerinin öldüğü 17 saat süren çatışmalarda etkin rol oynadılar. ABD daha fazla dayanamayıp askerlerini Somali'den çekti. El Kaide o dönemde kamplarında eğitim gören birçok Somalilinin de desteğiyle Somali'yi üs edindi. Bu gün Somali'nin yüzde 85'ini kontrol eden Şebab hareketinin temelleri o dönemde atıldı.

Afganistan'da 1996'da -ABD'den bir dönem destek alan- bazı grupların başını çektiği iç savaşa tepki gösteren medrese mollalarından oluşan bir hareket hızla

15-20 bir cagin baslangici_Layout 1 07.09.2012 20:21 Page 6

güç kazandı ve süreç içinde yönetimi ele geçirdi. Bu hareketin ismi "Taliban Hareketi"ydi. Ülke yönetimini ele geçiren Taliban, El Kaide'ye yeniden İslam Hilafeti kurmak amacıyla büyük imkânlar tanıdı. Hareketin lideri Afganistan Devlet Başkanı Molla Muhammed Ömer tüm dünyadaki Müslümanlara bu genç İslam devletini geliştirmek için mühendisler, uzmanlar, doktorlar göndermeleri, ayrıca ülkelerindeki diktatör yönetimlerle arası bozuk olan herkesi misafir edecekleri açıklamasında bulundu. Binlerce İslami hareket üyesi Afganistan'a hareket etti. Sadece 5 bin Özbek Afganistan'da kamplar kurdu, birçok Çeçen o dönemde 2. Çeçen savaşına katılmadan önce Taliban tarafından onlara tahsis edilen ve El Kaide tarafından yönetilen kamplarda eğitim aldı.

ABD ve Batılı güçler, 1979 İran devriminin mezhep merkezli anlayışı sebebiyle Sünni dünyada oluşturamadığı etkiyi Hanefi (Sünni) Taliban Hareketi'nin oluşturabileceğinden endişe ediyorlardı. ABD başta olmak üzere batılı devletler bu ülkeye ambargo uyguladı.[8]

Artık ABD ile büyük bir savaşa hazırlanan El Kaide ilk hamleyi gerçekleştiriyordu. Nairobi ve Darusselam'daki ABD elçiliklerini havaya uçurdular.[9] ABD buna karşılık Sudan'da Bin Ladin tarafından kurulan Şifa ilaç fabrikasını vurdu, Afganistan'ı bombaladı ve 250 sivili şehid etti.[10]

Dünya basını ABD'nin terör kamplarını vurduğunu iddia etti. Gerçek ise çok sonraları ortaya çıktı. El Kaide Sudan saldırısının intikamını almak için 2000 yılında ABD'nin Aden körfezinde bulunan ve dünyanın en büyük uçak gemisi olan USS Cole savaş gemisini vurdu. Onlarca ABD askeri öldü.

23 Şubat 1998'de bir basın açıklaması yapan El Kaide liderleri "Haçlılara ve Siyonistlere Karşı Cihad Cephesi'ni" kurdular. Tüm Müslümanları Filistin'in yeniden özgürleşmesi için Afganistan'da kurulacak Hilafet Ordusu'na katılmaya davet ettiler. Molla Ömer bu ordunun lideriydi ve Emirü'l Mü'minin olarak isimlendiriliyordu. Hem Üsame bin Ladin hem de örgütün tüm üst düzey yöneticileri Afganistan'ın tek meşru lideri olarak Molla Ömer'i gördüklerini ilan ettiler. Bu durum hala değişmemiştir.

2001 yılında ABD Pakistan aracılığıyla ve daha değişik yollarla defalarca Taliban rejimini tehdit etti. Taliban ve El Kaide geçmişte İslami hareketlerin her başarısını baltalayan ABD'nin saldırı hazırlığında olduğunu biliyordu. USS Cole gemisi Afganistan'a doğru muhtemel bir işgal için harekete geçtiğinde uzun zaman boyunca ABD'ye karşı kendi ifadeleriyle "kibrini, hegemonik gücünü ve ekonomisini" hedef alacak bir saldırının planını yapmış olan El Kaide neredeyse 15 yıllık bu planı Molla Ömer'den izin alıp uygulamaya soktu. Bir El Kaide lideri daha sonra bu kararı şöyle açıklayacaktı:

"Sorun şuydu: Ya arkamıza yaslanıp onların bize saldırmasını bekleyecektik, ya da onları beklemedikleri bir saldırıyla şaşırtacaktık. Biz ikincisini tercih ettik."

El Kaide'nin saldırı gerekçeleri:

11 Eylül'de El Kaide Örgütü,

1- Uzun yıllar boyunca İslam ülkelerinin zenginliklerini sömürdüğünü
2- Petrolünü çaldığını
3-Kutsal olan Mekke ve Medine'ye üsler yapıp mukaddes bölgeleri çiğnediğini
4- Birçok ülkeye savaş açıp yüz binlerce insanı öldürdüğünü
5- Irak'a saldırıp binlerce Müslüman'ı öldürdüğünü
6- Ambargolarla 500 bine yakın çocuğun ölümüne neden olduğunu
7- Her BM oylamasında İsrail'e karşı karar çıkmasını veto yetkisini kullanarak engellediğini
8- İsrail'e askeri ve ekonomik destek verdiğini
9- Japonya'ya atom bombası atarak binlerce kişiyi acımasızca öldürdüğünü
10- İslam ülkelerinin otoriter yöneticilerinin bir numaralı destekçisi olduğunu iddia ettiği **ABD'de bazı ekonomik ve askeri hedeflere saldırdı. El Kaide'ye göre yukarıdaki sebeplerden herhangi biri ABD'nin vurulması için yeterli meşruiyeti ve İslami dayanağı sağlayacak kadar geçerli bir sebepti.**

Şayet Kapitalizm ABD'nin bel kemiğiyse ve eğer birçok adaletsizlik de bu sistemin ürünüyse, kapitalizmin temel karargâhı olan İkiz Kulelerin vurulması El Kaide'ye göre oldukça meşru ve stratejik bir eylemdir. El Kaide kendi ifadesi ile İkiz Kuleler ve Dünya Ticaret Merkezinde masum sivilleri değil fakir ülkeleri özellikle de İslam ülkelerini IMF, Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla çeşitli ekonomik oyunlar, spekülasyonlar ve dayatmalar yaparak büyük faizlere mahkûm edip sömüren ekonomik savaşın savaşçılarını vurduğunu kabul etmektedir. Bununla birlikte El Kaide savaşçıları bir uçakla Pentagon'a saldırmış, saldırıda 125 Pentagon görevlisi öldürülmüştür.

Bin Ladin gönüllüler arasından 19 savaşçısını saldırıları düzenlemeleri için seçmiştir. Bu kişilerin tümü saldırıların gerekçelerini ve meşruiyetini anlattıkları görüntülü vasiyetler bırakmışlardır. El Kaide örgütü 11 Eylül saldırılarını ABD'nin on yıllardır dünya halklarına karşı yapmış olduğu işgaller ve El Kaide'nin tanımıyla zorbalık ve zulümler nedeniyle düzenlemiştir.

Dipnotlar:

1] http://en.wikipedia.org/wiki/Rose_Revolution#Funding_from_Soros-related_organizations
[2] http://academic.evergreen.edu/g/grossmaz/interventions.html
[3] http://en.wikipedia.org/wiki/Obesity_in_the_United_States
[4] "Iraq criticizes US, UK at Baghdad Conference..." 10. May 2001
[5] Iraq surveys show 'humanitarian emergency' UNICEF Newsline August 12, 1999
[6]"Iraq criticizes US, UK at Baghdad Conference..." 10. May 2001
[7] http://www.telegraph.co.uk/finance/financetopics/8290133/Most-US-aid-to-Egypt-goes-to-military.htmlhttp://www.sipri.org/databases/embargoes/un_arms_embargoes/afghanistan
[8] http://en.wikipedia.org/wiki/1998_U.S._embassy_bombings
[9] http://articles.cnn.com/1998-08-20/us/9808_20_us.strikes.01_1_sudanese-television-bin-mullah-abdullah?_s=PM:US
[10] http://www.pianoladynancy.com/recovery_usscole.htm

19 ASLAN KÜKREDİ

Muaz Bin Abdullah El-Medeni

http://islamiekitap.blogspot.com/

f/ÜCRETSİZ İSLAMİ E-KİTAP İNDİR

"Allah Muminlerden, mallarini ve canlarini, kendilerine (verilecek) cennet karsiliginda satin almistir. Cunku onlar Allah yolunda savasirlar, oldururler, olurler. (Bu), Tevrat'ta, Incil'de ve Kur'an'da Allah uzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha cok sozunu yerine getiren kim vardir! O halde O'nunla yapmis oldugunuz bu alis verisinizden dolayi sevinin. Iste bu, (gercekten) buyuk kazanctir." [Tevbe:111]

RAHMAN VE RAHIM OLAN ALLAH IN ADIYLA

Denizlerin caglamasina, dalgalarin carpmasina, ruzgarlarin iniltisine izin verene yemin ederim ki; evlerimiz katledilen cocuklarimizin kanlariyla dolup tasarken biz asla rahat etmeyecegiz. 2001 Yilinin gunesli tarihi bir sabahi, silahli bir kac adam en modern askeri kuvveti getirdiler.

"Emniyet kemerlerinizi baglayin" isaret verildi. Emniyetli video (kara kutu) calisiyor. Siz her zamanki gibi aldirmiyorsunuz. Ucak piste yerlestirildi. Ucak kalkti, kisa bir duraklama ve simdi ucuyorsunuz. Nabziniz hizla atiyor, kalbinizin carpintisini gogsunuzde hissediyorsunuz. Allah'a zikri artiriyorsunuz. Saatinize bakiyorsunuz. Planiniza gore gunun basindan beri baslayan geri sayim sifira yaklasiyor. Bir kez daha ucus dergisini alip operasyonun detaylarini kontrol ediyorsunuz. Sonunda hataya yer kalmiyor.

Zaman gecmek bilmiyor. Cennet icin sabirsizlaniyorsunuz. Sonunda zaman gelip catiyor. Bir anda koltugunuzdan kalkiyor ve pilot kabinine ani bir sekilde hareket ediyorsunuz. Ucagin guvenini saglayarak hedefinize yoneliyorsunuz. Binaya yaklasirken ordudaki kardeslerinizin yuzune bakiyorsunuz ve yuzlerinin nurunun parladigini goruyorsunuz. Sevincinizi gizleyerek ucagi kuzey kuleye dogru "ALLAH U EKBER" deyip yonlendiriyorsunuz. Kuleye nazli nazli suzulerek modern cagin idolu olan kuleyi yerle bir ediyorsunuz.

Bu tabi ki yalnizca bir tahmin. Detayli, kesin bilgileri birinci agizdan, cennet sakinlerinden almak icin bekleyecegiz. Eger Allah sayisiz gunahlarimizi bagislar ve bize hak etigimizden fazla merhamet gosterip bize cenneti bagislarsa; bu 19 sehide, belki ozellikle Muhammed Atta'dan hikayesini tekrar tekrar anlatmasini isteyecegim. Ve yuzunde sikinti belirtilerini gorunce bu essiz kahramanlik masalini dinlemekten asla

yorulmayacagim icin 19 sehidin digerlerine, belkide Abdulaziz El-Omer'e veya dunya ticaret merkezinin guney kulesini yok eden Marven El-Sehhi'ye yonelecegim.

"Yeminlerini bozan ve Peygamber'i Mekke'den cikarmaya yeltenen kimseler ile ustelik size karsi savasi baslatan taraf olduklari halde, savasmayacak misiniz? Yoksa onlardan korkuyor musunuz? Oysa eger mumin iseniz asil Allah'tan korkmalisiniz.[Tevbe:13]

11 eylul olaylari cok iyi organize edildi, ustelik dokunakli idi. Saldirinin savunmasiz ve tahrik edici oldugunu gostermek icin devletin sansurlenmis kanallari CNN ve BBC asiri bir efor sarf ettiler. Bu, Islam ile k?firler arasindaki savasin ilk olarak dunya ticaret merkezinde oldugunu soylemek gibidir. Bu, tarihi yalanlamaktir. Yarim yuzyildan fazladir, Filistin'deki anne ve babalar, cocuklarinin gunluk katliamina yas tutmak zorunda kaliyorlar. Multeci kamplarinda cadirlar kuruyorlar. Cunku onlar yurtlarindan cikarildilar. Sonra buldozerler sokaklarda onlarin uzerlerine geldigi icin evlerinden kacmak zorunda kaldilar. Sonra ikileme dustuler; ya evde bekleyip evlerinin baslarina cokmemesini beklemek daha guvenli, ya da sokaga cikma yasagini cigneyerek Yahudiler tarafindan vurulmak daha guvenliydi.

Bu yalnizca Filistin. Ya Irak? Irak'ta on yili askin bir suredir cocuklar Amerika ve Ingiliz yaptirimlari tarafindan boguluyorlar. On yili askin bir suredir Amerika ve Ingiliz savas ucaklari merhametsizce bomba yagdiriyor. Ve tuketilen uranyum Irakli cocuklarin sakat kalmasina sebep oluyor. Bunlar sik sik konusulan sebepler. Ancak Yemen'deki, Sudan'daki, Somali'deki, Filipinler'deki, Libya'daki ve dahasi son zamanlarda oldurulen otuz bin den fazla masum Afgan vatandasini nasil unutabiliriz.

Gunesin yukselmesine izin verene and olsun ki, h?l? haclilarin eliyle taze kanlar akitilmaktadir. Gecen yil tamamen diger yonleri gormezden gelerek medya, beyaz sarayi soru yagmuruna tuttu. En dehsetli propagandasini yapti. Gazete makalelerinin tum sayfalarinda, videolarda ve radyo roportajlarinda ucak kaciranlara ve onlarin saldiri hareketlerine dair bir tek ayrilmis belge yoktu. Neden? Cunku onlari deli, cilgin, sefil ve psikolojik manyak olarak tanitmak ve yasamak icin bir nedeni olmayan veya psikolojik fanatik, beyni yikanmis katil olarak gostermek istiyorlar.

Kisa bir sure once Washington'daki bir konusma sirasinda eski Ingiltere basbakani Margaret Thatcher, Usame bin Ladin'i egitimli, ekonomik alanda mastir yapmis, prestij sahibi ve zengin bir aileye sahip bir psikopat olarak tanitti.

Tarafsizlik iddialarina ragmen, gercek su ki; bati medyasi ucak kaciran 19 Mucahidin neredeyse hepsinin maddi olarak orta ya da yuksek seviyede olduklarini gizlemeyi tercih ediyor. Cogu universite duzeyinde. Ornegin; Muhammed Atta (tum operasyonun bas komutani) Almanya'da ileri seviyede egitim aldi. Hepsi hayatinin baharinda, materyalist dunyanin zevklerine sahip, fakat onlara boyun egip bu aldatici zevkleri kabullenmek yerine sonsuz mutlulugu tercih eden kimselerdi.

Bu sefil, geri zekali, bizi inandirmaya calisan bati medyasi nerede? Hayir, onlar (sehidler) geride durup kiz kardeslerimizin tecavuzune ve rezaletine dayanamadilar. Onlar anladilar ki; hicbir sey bu tecavuzu durduramaz. Onlar sunun farkina vardilar ki; ozgur Musluman topraklari Allah dusmanlarinin pencesindeyken, sehidlerin fedak?rligi ve kani gerekli. Arastirmadan, yalnizca yaptiklari seyleri yansitarak 19 sehidi saygisizca ahlaksiz ve deli adamlar olarak ilan etmek cok kolay. Boyle bir operasyon icin gerekli ne kadar hazirlik yaptiginizi dusunuyorsunuz? Var olan bu sinirli miktarda parayi bu adamlarin ne yaptigini dusunmek icin ne kadar zaman harcadiniz? Operasyondan once, cihadin baska yerlerinde kullanilmasi icin kalan parayi geri getiren Muhammed Atta'nin durustlugunu hic dusundunuz mu? Hic onlari (saygisizca) cehennemin kopegi diye cagirdiniz mi? Amerikan basinindan alinti yaparak sozde ?limlerin yaptigi gibi onlari sonsuz azaba layik gordunuz mu? Bu (sozde) alimler Muhammed Atta ve diger ucak kaciran Mucahidlerin saldiridan onceki gece barda votka siparis ettigini iddia ederek, Muhammet Atta'nin kotu bir Musluman oldugunu kanitlama girisiminde bulundular. Daha sonra Pentagon, ozellikle bunun cok az bir getirisi olacagini kabul ederek kendisini bu iddiadan uzaklastirdi. Onlar Amerikan halkinin bile bu kadar aptal olmadigi sonucuna vardilar. Yine de daha fazla haber uretmek icin ayni aptalca ihtiyaci hissetiler. Bu kez soylentiler, icinde arap ucus egitimi klavuzu ve Kur-an'in bir kopyasi bulunan, terk edilmis bir arac hakkindaydi. Bu propaganda bati medyasi tarafindan sevecenlikle kabul edildi. Ve bunu izleyen milyonlarca insan tarafindan bir tek soru bile sormadan veya dusunmeden uysal bir sekilde kabul edildi. Ufacik bir arastirma bu iddianin sacma olgunu gosterirdi. Bati medyasi, dunyanin tek super gucunun ekonomik anlamda kalbini yok eden ucaklari kaciranlarin bir tek bakista, operasyondan yalnizca dakikalar once

ucusun nasil yapilacagini ogrenecegini ve diger ucus programlarina uygun bir ucus icin goz atarken; her nasil oluyorsa ayni zamanda Kur-an okumaya calistiklarini nasil iddia edebilir? Ancak sozde Musluman ?limler bu 19 sehid hakkinda onceki demeclerini duzeltmek zorunda kaldilar.

“Hani Rabbin meleklere "Ben sizinle beraberim, Mu'minleri yureklendirin, ben kafirlerin kalplerine korku salacagim, vurun boyunlarini, indirin darbelerinizi parmaklarina,' diye vahyetti. [Enfal:12]

Muslumanlar kendi kendilerine sormalidir: Mucahidlerin kalbine bu kararliligi yerlestiren kimdir? K?firlerin kalbine bu korkuyu dusuren kimdir? Buna Allah’tan baska kimin gucu yeter? Bu sehadet aski nereden geliyor? Iyi egitimli, zengin genc adamlarin bu dunyadan uzaklasip olumun pesine dusmelerini saglayan nedir? Yalnizca bir tek cevap vardir: Allah aski ve topraklarimizi yagmalayip annelerimize tecavuz edenlere karsi duyulan nefret.

Kafirleri sok eden sey; bu 19 sehidin, Allah’in izni ile, olumle karsilasacaklarini bilmesiydi. Bu onlari cok korkutuyor. Onlar, sehitlerin olumle karsilasma amaclarini arzulayarak yasayabilmelerine ve bu baski altindan kurtulabilmelerine akil erdiremiyorlar. Islam tarihi olumle savasan Mucahidlerin yeminleriyle unludur. Ancak bu yeminlerin cogu savastan yalnizca dakikalarca once yapilmaktaydi. 19 Sehidin her biri 11 Eylul 2001 de olmek uzere yemin ettiler. Bunu, saldiridan birkac dakika once degil, bir gun once degil, hatta bir hafta once degil, saldiridan uzun bir zaman once yaptilar. Bu,19 sehidin yeminini asil yeminler arasinda en buyuk yemin kilmaktadir.

Hepimizin arasinda seytan var. Ancak en buyuk seytan savas alanlarina tahsis edilmistir. Bu sebepten dolayi, seytanin onlarin kulaklarina ne kadar suphe, korku ve ayartici seyler fisildadigini tahmin edin. Yalnizca o vesveseci seytanin nasil vesvese verdigini tahmin edin. "Bu gercekten bir cozum mu? Her seye ragmen oldugumuz gibi devam edemez miyiz? Amerika sizin Allah’a olan ibadetinizi engelliyor mu? Camiler yapmanizi engelliyor mu? Veya gercekten siz 19 kisi Amerika’yi yenebileceginizi mi dusunuyorsunuz? Ya basaramazsaniz? Ve daha sonra onlarin yuregindeki az kararliligi gorerek stratejisini degistirerek: “Sen gercekten milyonlarca parcaya ayrilmak mi istiyorsun?” Veya “sen gercekten ucak kabininde ezilmek ve kan kaybederek olmek mi

istiyorsun?" Veya "Gercekten sen canli canli erimek mi istiyorsun?" Bu amansiz vesveseler bile onlari caydiramadi. Tum ovguler yalnizca Allah'a dir.

Bu operasyonda onlarin hepsinin sadik kalmasi, onlarin Allah'a olan inanci ve teslimiyetlerinin kuvvetidir. Dusunun bu Mucahidlerinin hic birinin pilot lisansi var mi? Hic bunlar 250 saatlik ucus egitimi aldilar mi? Daha onceden bu Mucahidlerden herhangi biri buyuk bir yolcu ucagi kullandi mi? San seref yalnizca Allah'indir. Kisa bir sure icinde ve kilitli imk?nlar d?hilinde boyle buyuk bir seyi basarmak icin bu Mucahidlere Allah'in bu yetenegi vermesi yeterli bir mucize degil midir? Bu 19 Mucahidin suphesiz imani Allah'in yardimi degil midir? Boylesine onemli bir operasyon bir baska 19 Mucahid tarafindan yapilabilir miydi?

"Yoksa Allah icinizdeki cihad edenleri ve Allah'dan, Peygamber'den, muminlerden baska hic kimseyi sirdas edinmeyenleri belirlemeden sizi kendi halinize birakacak mi sandiniz? Allah yaptiginiz her isten haberdardir." [Tevbe:16]

11 Eylul olaylarinin 19 sehidini rahatca kinayan ve en agresif bu (sozde) Muslumanlarin, 1,2 milyon oldurulen Irak cocuklari veya Bosna'da kiyma makinesine atilan bebekler veya tecavuze ugrayan Cecen kadinlari veya katledilen Filistin anneleri icin kesinlikle ellerini dahi kaldirmamis kimseler olmasi yalnizca bir tesaduf mudur? Filistin cocuklari Israil tanklari altinda ezilirken, onlar bizim onlara katilip cocuklarimizla oynamamizi mi bekliyorlar? Filistindeki kardeslerimizin evleri yikilip yok edilirken onlar, bizim onlara katilip guvenli bir sekilde evlerimizde oturmamizi mi bekliyorlar? Dunyanin her tarafinda sehid hanimlari acliktan olurken onlar, bizim hanimlarimizla alisveris yapmaya gidip fantezi icin yeni elbiseler almamizi mi bekliyorlar? Bizden istedikleri nedir? Onlara katilmamiz icin bizi mi cagiriyorlar? Allah'a kasem olsun ki, gok yer ile birlesse dahi biz asla onlara katilmayacagiz. Onlar, Amerika icin yapilmis olan Apache helikopterlerinin sivillerin nufusunun yogun oldugu bolgeleri bomba yagmuruna tuttuklarini gormuyorlar mi? Onlar, Filistin koylerini yara yara gecip cocuklari cigneyen tanklari gormuyorlar mi? Filistin evlerine atilan bombalari gormuyorlar mi? Grozny bolgesini yikip yok eden tanklari gormeyecek kadar korler mi? Ruslarin Cecen kadinlara ve yaslilara karsi kullandiklari kimyasal silahlardan onlarin haberi yok mu? Onlar, insanlarin inanci ve dini goz ardi edilerek Afganistan'da yikilan camileri ve yok edilen dugun alayini hic fark etmediler mi? Butun bu olan bitenden

sonra savastan baska bir karsilik olabilir mi? Uysal bir sekilde kasaplara emekleye emekleye gitmek mi? Koyunun kesim haneye gittigi gibi... Hayir! Biz bunlari yapamayiz. Allah, goklerin yaraticisi olan kendisinden baskasina ibadet etmemesi icin Muslumanlarin kalbine izzeti yerlestirmistir.

New York'taki 11 Eylul olaylarini anma toreninde olen uc bin kisinin isimlerini okumak uc saatten de kisa surdu. Fakat, ya biz Irak'ta acliktan olen bir milyon iki yuz bin cocugun isimlerini okusaydik veya Filistin'de sakat kalan cocuklarin... Amerikalilarin ellerinden kani akitilan her Musluman icin bir dakika sessizlik hakim olsaydi, sonra bu sessizlik hic bitmezdi. Amerikan silahlariyla oldurulen her Musluman icin yalnizca bir dakika saygi durusunda bulunsaydik, oturmak icin asla zaman bulamayip hep ayakta durmak zorunda kalirdik.

K?fir uluslar nukleer, kimyasal, biyolojik silahlara, deniz fuzelerine, B-52 bombalarina, savas ucaklarina, Apachelere sahipken; Mucahidler nelerin arkasina siginip savasmak zorunda kaliyor?

Modern (sozde) Muslumanlar bir ev aldiklarinda ipotegin, bir araba aldiklarinda da faize dayali borclarin gerekliligini bahane edip bunlari mesru goruyorlar. Ancak, sehadet operasyonlarinda oldugu gibi yasam ve olum soz konusu olunca bu modern (sozde) Muslumanlar bunu caiz olmayan, kotu isler olarak adlandiriyorlar. Bu insanlar savas alaninin degistirildigini anlayamadilar. K?firler masum ailelerimize saldirdiktan sonra Musluman okullarina, evlerine ve hastanelerine el koyarak savas arenasini degistirdiler. Allah'a yemin olsun ki; k?firler, iclerinde ailelerimizin uyudugu evlerimizi bomba yagmuruna tutarlarken Mucahidlerden farkli bir sey beklemesinler. Amerikalilar B-52 bombalariyla otuz bin Afgan sivilinin uzerine bomba yagdirirken bunlar (sozde) Muslumanlar icin bir sorun teskil etmiyor. Fakat, is Amerikalilari oldurmeye gelince hemen ayaga kalkiyorlar. Bunlarin Allah'a ve Muslumanlara sadik kalmalari gerekmez mi?

Arabistan yarimadasinin eski seyhi Hamud El-Ugla (Allah ona rahmet etsin) bu operasyonla ilgili verdigi fetvada soyle diyor: "Unutmayalim ki k?firlerin bize davrandigi gibi bizim de onlara davranma hakkimiz vardir. Ve "masum magdurlar" kelimesini tekrar eden herkes icin gayet acik bir delil vardir. Nahl suresinin 126. ayetinde Allah

Subhanehu ve Te?l? Muslumanlarin, kendilerine verilen eziyetin misliyle karsilik vermesine izin vermistir. Yani, herhangi bir saldiri durumunda oc alinabilir. Kotu islerin karsiligi ona denk gelen kotu islerdir. Birakin da kafirler Allah'in bu sozleriyle titresinler. Mucahidler 11 Eylul 2001'de yalnizca uc bin kadar sivil oldurduler. Onlar ise milyonlarca Irakliyi oldurdu.

Ikiz kulelerinin icindekilerin masum olduklarini soyleyenlere gelince, seyh Hamud onlara sert bir uyarida bulunuyor: Her kim onlarin masum magdurlar oldugunu soylerse, ayni zamanda kabul etmelidirler ki onlar ayni zamanda Muhammed (s.a.v)'i ve onun sahabesini suclamaktadir. Ve bundan sonra asil onlar masum magdurlari oldurmuslerdir. Cunku Peygamber (s.a.v) Taif'e karsi savasta mancinik kullanmistir. Ve dogal olarak mancinik magdurlari ayiramaz.

Biz k?firleri memnun etmektense Islam hakkindaki konusmalarimiza dikkat etmeliyiz. Aksi takdirde Allah dusmanlarinin propagandasini yapmis oluruz. Dahasi, bu modern (sozde) Muslumanlar dunya ticaret merkezinde calisanlarin masum olduklarini soylemeye nasil cesaret ederler? Bunlarda hic utanma yok mu? Onlar, dunya ticaret merkezi tarafindan bagislanan paralarla satin alinan mermilerin, odasinda oynarken on yasindaki Ebu Saris'i parcaladigini gormuyorlar mi? Onlar, 14 yasindaki Enver Hamduna ve arkadaslarinin yuzlerini ezerek parcalayan, Ismail Ebu Nadi'nin vucudunu ortadan ikiye ayiran tanklarin ve Filistin'in uzerine merhametsizce fuzeler yagdiran Apache helikopterleri ile F-16 jet ucaklarinin paralarinin dunya ticaret merkezi tarafindan karsilandigini gormuyorlar mi? Bu modern (sozde) Muslumanlar bunlari goremeyecek kadar kor mu? Bunlar, son elli yilda Amerika'nin Israil'e Filistin'e yok etmesi icin 94.966.300.000 $ verdigi gercegini -ki bu inkar edilemez- gormeyecek kadar kor mu? Bu yardim "demokratik bir sekilde" hukumetlerini secen "demokratik" Amerikan vatandaslarinin tamamen onayi ile verildi. Amerika'nin oldurdugu Iraklilari, Sudanlilari, Somalilileri, Libyalilari bir tarafa birakalim. Yalnizca yapilan bu maddi yardima odaklanalim. Yapilan bu 94.966.300.000 $ yardima karsilik Mucahidlerin Amerika ile savasmak icin bir degil, 94.966.300.000 tane nedeni vardir. Simdi akbabalar yine Irak'ta ziyafet icin toplandi. Ama her yedi dakikada bir oldurulen Irakli cocuklar icin sevinmeyin. Allah'a kasem olsun ki, onlarin Mucahidleri tekrar kendi topraklarinda gormeleri bir surpriz olmayacak. Kendilerinden baska kimseyi de suclayamayacaklar.

"Onlarla savasin ki, Allah sizin ellerinizle onlari cezalandirsin; onlari rezil etsin; sizi onlara galip kilsin ve Mumin toplumun kalplerini ferahlatsin" [Tevbe-14]

Modern tarihin en onemli, en curetk?r, tum Pentagon bolgesini tahrip edip dunya ticaret merkezini moloz yiginina ceviren 11 Eylul saldirisi bugun bile etkisini gostererek tum dunyayi sarsti. Suphesiz ki bu Allah'in ismini yuceltmek isteyen ve Islam'i yok etmeye calisanlar arasindaki savasin tanimiydi.

Kur'an ayetlerinin birinde, Al-i Imran suresinin 169. ayetinde Allah, sehidlerin olmedigini ve ruhlarinin yesil kus kursaklarinda olup diri olduklarini buyurmaktadir. Aslinda bugun bunun delilleri butun ummet icin acik bir sekilde gorunmektedir. 11 Eylul olaylari ummeti ihya etmistir. Onceden cumartesi gecelerini dansla, kulup ve barlarda kizlarla sohbet etmekle geciren ve ancak sabahin erken saatlerinde baslari agirarak evlerine gelen gencler simdi geceleri yalnizca Allah icin aglayarak, gecmis gunahlari icin bagislanma dileyerek geciriyorlar. Bu gencler, kendilerinde bir anda bir yildirimin carpmasi gibi bir uyanis, bir bilinclenme hissettiler. Nihayet sorular sormaya, dusunmeye ve yasamaya basladilar. Onlar icin dunyanin tum zevkleri, ne en seksi kadinlari, ne de en hizli arabalari, ne de en dolgun banka bil?ncosu imanin tadina esdeger olamaz. Gercekten iman en tatli yaz esintisidir.

"Onlarin mallari ve cocuklari seni imrendirmesin. Cunku Allah bunlarla, ancak dunya hayatinda onlarin azaplarini cogaltmayi ve onlarin k?fir olarak canlarinin cikmasini istiyor" [Tevbe:55]

Muslumanlar Allah'in izni ile Sovyetler Birligini parcaladiginda, Amerika dunyanin tek super gucu oldu ve bu konumunu, barisi getirip dunyanin guvenligini saglamak yerine; Musluman ulkeleri ve gelisen ulkeleri kendi cikarlari icin somurmeyi ve yagmalamayi secti. Son 50 yili askin bir sure icerisinde Amerika 1945–46 ve 1950–53 yillarinda Japonya'yi, 1950–53 yillarinda Kore'yi, 1954–67–69 yillarinda Guatemala'yi, 1958'de Endonezya'yi, 1959-60 yillarinda Kuba'yi, 1964 yilinda Kongo'yu, 1965 yilinda Peru'yu, 1964-73 yillarinda Laos'u, 1961-73 yillarinda Vietnam'i, 1969-70 yillarinda Kombodi'yi, 1983 yilinda Grenado'yu, 1986 yilinda Libya'yi, 1980'li yillarda El Salvador'u ve Nikaragua'yi, 1989 yilinda Panama'yi, 1995 yilinda Bosna'yi, 1998 yilinda

Sudan'i, 1999 yilinda Yugoslavya'yi, 2001 yilinda Filipin'i ve Yemen'i, 1991 yilinda ve bugun Irak'i, ve 2001 yilinda ve bugun Afganistan'i vurmustur.

Demek bu, ulusun ve barisin oncusu!... Suphesiz ki bu kotu imparatorluk buyuk olcude maddi ve askeri guce sahip olarak sadist ilkelerini empoze etmektedir. Mucahidler bunun farkina vardi ve bu yuzden hem Amerikan askeri gucunun sembolune, hem de kapitalizmin simgesine saldirdilar. Mucahidlerin bu operasyonu, Amerika'nin tarihindeki en agir hasara yol acmasiyla birlikte cok sayida basariya da vesile oldu. Belki de en onemli zafer, yaklasik trilyonlarca dolar hasara yol acan maddi hasardi. Bu saldiri ile birlesmis dunyaya maddi anlamda bir firtina gonderilerek onlarin kendilerine olan guveni sarsilmis oldu. Bircok sirketin iflas etmesine yol acti. Ornegin: Banka soygunlarinin kacis araci olarak tanimlanan Anderson, Ocak 2001 ve Mart 2002 arasinda kazancini 3.000.800.000 $ olarak aciklamisti. Onceden Amerika'nin altinci buyuk kablo sirketi olan Adelpia Iletisim 15 Ocak 2002'de iflas etti. Onceden en iyi telsiz teknolojisine sahip olanlardan biri olan Global Crossing, 28 Ocak 2002 de iflas etti. Yatirim bankalarini da unutmayalim. Merril Lync 100 milyon dolar ceza odedi. Bunlar yalnizca dunyanin en buyuk uc ekonomisti olan Amerika, Japonya ve Almanya'nin ekonomilerinin iflasin esiginde olmasi veya buyuk olcude kotuye gittiginin sinyallerini vermesi ile sonuclanan zayiatlarin sadece birkac ornegi.

Dr. Seyh Eymen El Zevahiri soyle dedi: "Kanama bugun bile devam ediyor ve ne zamana kadar devam edecegini Allah bilir."

Modern ekonomi guvene dayali. Gizlenen borclar, sakli taahhutler bir sirketin tehlikede oldugunu ima etmektedir. Iste bu tarihi gunde (11Eylul) New York'ta olan ve orayi televizyondan izleyenler suphesiz ki akil almaz hislere kapildilar. Kalpleri korkuyla doldu.

"Ey Peygamber! Muminleri savasa tesvik et. Eger sizden sabirli yirmi kisi bulunursa, iki yuze (k?fire) galip gelirler. Eger sizden yuz kisi olursa, k?fir olanlardan bin kisiye galip gelirler. Cunku onlar anlamayan bir topluluktur" [Enfal:65]

Dunya sasirdi, korkudan donakaldi. Bir zamanlar girilemez, yenilmez sandiklari ilahlari parca parca edildi. 11 Eylul'u takip eden olaylarla Amerika'nin maskesi dustu ve kotu, kokusmus, adaletsiz ve korkak yuzunun rengini gosterdi. Amerika'nin hayalleri

nerede? Artik bu insanlar topraklarimiza tecavuz edip yagmalayarak kendilerine k?r elde edemeyecekler. Milyonlarca cocuk acliktan olurken hayir kurumlarina kamera onunde gulumsemek!... Yalanlari sonunda aciga cikti ve Hak batildan ayrildi.

“Buyuk" Amerika simdi nerede? Nerede son yuzyilin zorbasi? Modern (sozde) Muslumanlarin korkusundan titredigi super guc (!) nerede? Bu 19 Mucahid bircok k?fire karsi imanli birkac kisinin gucunu gostermedi mi?. Bu ele avuca sigmayanla CIA'i, NSA'yi, FBI'i, Amerikan ordusunu, Kolordusunu, Hava Kuvvetlerini, Donanmasini, Deniz Fulosunu imha etmedi mi? Az miktarda para ile finanse edilmis Mucahidler, savunmasina milyarlarca dolar harcanan Amerika’ya ustun gelmedi mi? Oraya girmeyi basarip orada yasayan, egitim alan ve ucagi kullanmayi ogrenen bu 19 Mucahid degil mi?. Muslumanlar h?l? Allah’in yardimini goremeyecekler mi? Amerika ve yandaslari k?gittan yapilmis evler gibidirler. Onlarin kalpleri korkudan urpermektedir. Ayaklarinin altindaki zemin sallaniyor, bunu hissediyorlar. Ofkeden gurleyen bir ummet var. K?firlerin uzerinde kara bulutlar dolasmaktadir. Allah’in izni ile bu firtina hem bu k?gittan yapilmis evleri devirecek, hem de onlarin kalintilarini yok edecektir.

Onlarin isimleri ve fedak?rliklari Muslumanlar tarafindan unutuldu. Ancak, cigliklari New York, Londra ve Sydney sehirlerinde yankilanmaktadir. Ve Allah’tan baskasina ibadet etmeyenler bu 19 sehidi hatirlayacaklar mi? Dunya Allah’in kitabiyla yonetildiginde, Islam kronikleri yazilacak, Cuma gunu Muminlerin lideri vaaz verecek ve tum dunyayi sessizlik kaplayacak. Belki, sonra biz 11 Eylul 2001’in bu 19 sehidin tarihi ve zamanin gidisatini degistirmesinin farkina varacagiz. Allah’a yemin olsun ki, bu 19 sehidin fedak?rliklarini unutmak, Islam tarihinin en onemli gunlerinden birini calmak demektir. Ve bu 19 sehidi unutmak, cihada karsi islenen en buyuk suclardan biridir. Dr. Seyh Sehid Abdullah Azzam (Allah ona rahmet etsin) soyle soylemektedir: "Islam tarihi sehitlerin kani olmadan, sehitlerin hik?yesi olmadan ve sehadet sevgisi olmadan yazilamaz."

11 Eylul 2001 sali gunu Islam’in 19 aslani kukredi.

"Allah Muminlerden, mallarini ve canlarini, kendilerine (verilecek) cennet karsiliginda satin almistir. Cunku onlar Allah yolunda savasirlar, oldururler, olurler. (Bu), Tevrat'ta, Incil'de ve Kur'an'da Allah uzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha cok

sozunu yerine getiren kim vardir! O halde O'nunla yapmis oldugunuz bu alis verisinizden dolayi sevinin. Iste bu, (gercekten) buyuk kazanctir." [Tevbe:111]

Muaz bin Abdullah El-Medeni – Uruzgan / Afganistan.

12 Aralik 2002 / Sevval 1423

Azzam.Com Arsivinden

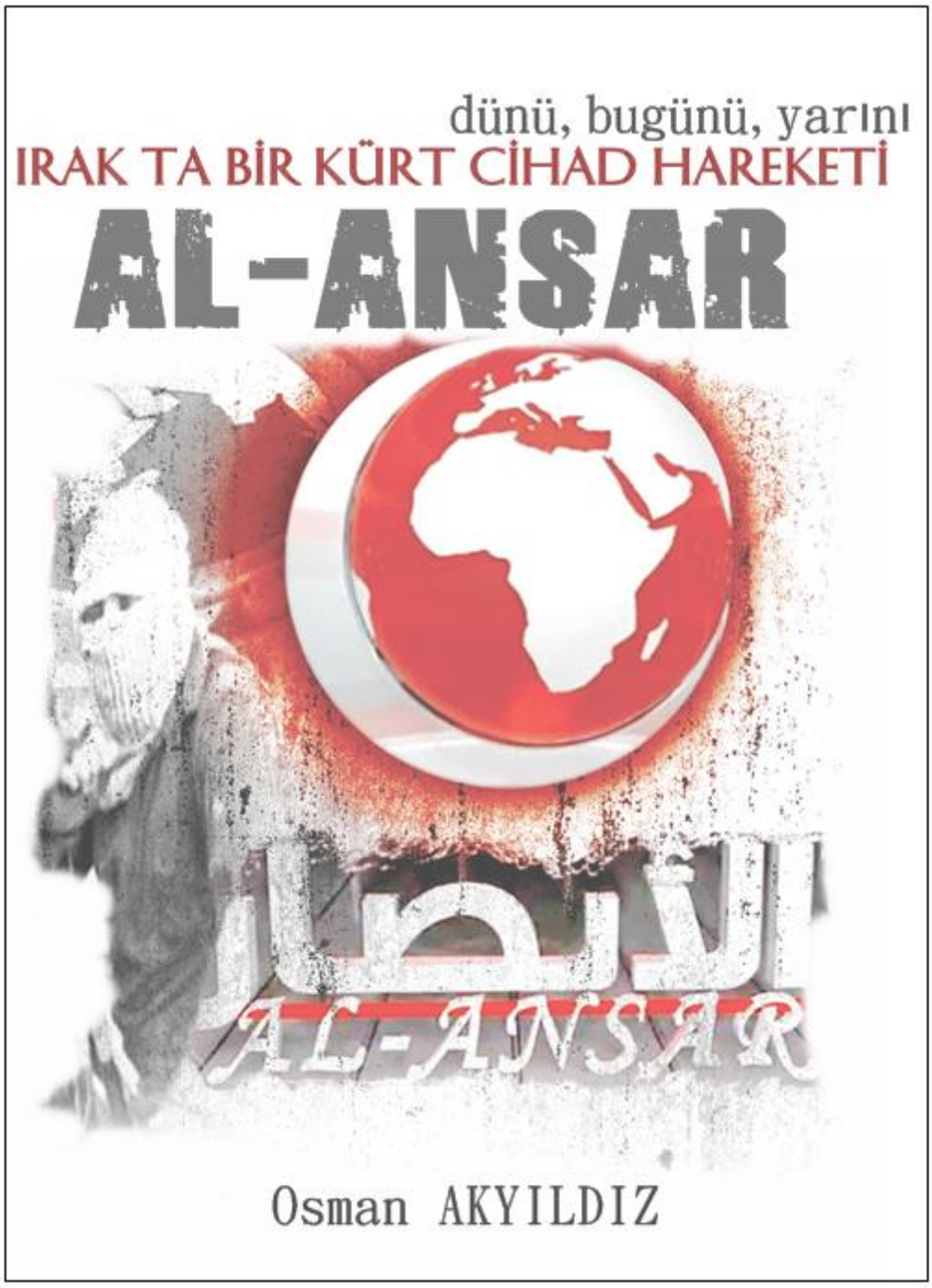

!

Yazı, “İSLAM DÜNYASI DERGİSİ”nden alınmıştır.

Özgür El Erdişi

Facebook / ücretsiz İslami e kitap indir

HUTBETÜ'L-HÂCE

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللهُ فَلاَ مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يُضْلِلْ فَلاَ هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلاَ تَمُوتُنَّ إِلاَّ وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ.[آل عمران:102])

(يَاأَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالاً كَثِيراً وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالأَرْحَامَ إِنَّ اللهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيباً.[النساء:1])

(يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللهَ وَقُولُوا قَوْلاً سَدِيداً يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِعِ اللهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزاً عَظِيماً.[الأحزاب: 70-71])

Kuşkusuz ki hamd, Allah'a mahsustur. O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrin-den, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O tek-tir ve ortağı yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muham-med O'nun kulu ve rasûlüdür.

" Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının ve ancak müslümanlar olarak ölün."[1]

" Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve ka-dınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüp-hesiz ki Allah üzerinizde gözetleyicidir."[2]

" Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin ki, Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur."[3]

Sözlerin en doğrusu Allah'ın Kitabı, yolların en hayırlısı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) in yoludur. İşlerin en şerlileri sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulan her şey bid'attir, her bid'at dalâlettir, her dalâlet ateştedir.[4]

---

[1] Âl-i İmrân 102

[2] Nisâ 1

[3] Ahzâb 70-71

[4] Hutbetü'l-Hâce adıyla meşhur olan bu duanın yapılmak istenen her işten önce söylenmesi meşru kılınmıştır. Bu hutbe kısmen ve tamamen Müslim 867-868, Ebu Dâvud 2118, Tirmizî 1111, Nesâî 3263, İbni Mace 1892 ve başka hadis kitaplarında sahih olarak rivayet edilmiştir. Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu duayı Cuma ve nikah hutbeleri ile dinî meselelerde konuşacağı zamanlarda yapar ve ashâbına da böyle yapmalarını öğretirdi.

Irak'ta Osmanlı Devleti'nin dağılmasından sonra ilk örgütlü İslami hareket 1952 yılında kurulan, Irak'ın genelinde ve özellikle kuzeyinde etkili çalışmalar yapan İhvanu'l-Müslimin (Müslüman Kardeşler) hareketidir. Bu hareketin faaliyetleri, merkezi yönetimi elinde bulunduran Baas Partisi tarafından 1971 yılında yasaklanmış, mensupları tutuklanmış ve mekanları kapatılmıştır. Buna rağmen İhvanu'l-Müslimin gayr-i resmi olarak varlığını günümüze kadar sürdürmüş, halen Irak'ta varolan pek çok direniş grubuna öncülük etmiştir.

1978 yılında Suudi Arabistan kaynaklı Selefiler Kuzey Irak'ta örgütlenmeye başlamış, ancak bölgedeki geleneklerden ötürü Suudi selefiliği pek tutunamamıştır. Zaten Selefiler bölgede etkin olan İhvanu'l Müslimin hareketiyle de uyuşamamıştır.

Ensar el-İslam cemaati, ABD'nin Irak işgalinden önce Kuzey Irak'ta etkinliğini sürdürmekteydi.

1979'da İran'daki Humeyni devrimi ve Sovyet Rusya'nın Afganistan'ı işgali Kuzey Irak'taki İslami oluşumları silahlı örgütler kurmaya itmiştir. ilk silahlı grup 1980 yılında Kuzey Irak'ın dağlarında *el-Ceyşu'l İslâmiyyi'l-Kürdistânî (Kürdistan İslam Ordusu)* adıyla tesis edilmiştir.

Bu arada bu gruba Afganistan'daki direnişçilerin komünistlerle çarpışma haberleri gelmekte ve örgütü yeni atılımlara sevketmektedir. 1985 yılına kadar askeri eğitimlerini sürdüren grup, 1985'te *er-Rabıtatü'l-İslâmiyyeti'l-Cihadiyye (İslami Cihad Birliği)* adını alır. İki sene sonra ismi başında Şeyh Osman bin Abdulaziz'in olduğu İslami Hareket Örgütü'ne döner.

Cihadi oluşumların karşısında ise yedi adet farklı grup oluşur. Bunların en önemli iki tanesi ise başında Celal Talabani'nin olduğu Kürdistan Yurtseverler Birliği ile Mesud Barzani'nin başında olduğu Kürdistan Demokratik Partisi'dir.

Kürt İslami Hareketlerine İran'ın İlgisi

Irak-İran savaşından ve Halepçe katliamından sonra İran Şii devrimciliğini Kürtler arasında yaymaya başlamıştır. Fakat Sünni-Şafii olan Kürtler üzerinde uzun süreli etkili olamamış, yerini daha çok İhvanu'l Müslimin kaynaklı hareketlere bırakmıştır. İran ancak Şiileştirdiği Kürtler üzerinde hakimiyet kurabilmiştir.

Cündü'l İslam Hareketi

1992 yılında Şeyh Osman bin Abdulaziz grubundan *en-Nahda* ismini alan bir grup ayrılır. İki sene sonra *'İslami Birlik'* adıyla yeni bir cemaat tesis edilir.

Eylül 2001'de küçük çaplı hareketler birleşerek *Cündü'l İslam* adıyla yeni bir grup oluştururlar. Hareketin başına Ebu Abdullah eş-Şafii getirilir. Bu grubun içinde çok sayıda Afgan-Rus savaşına katılmış kişiler bulunmaktaydı. Cündü'l İslam Halepçe ve Bayare'de hakimiyet kurmuştur.

ENSAR EL-İSLAM'IN KURULUŞU

Aralık *2001'de Cündü'l İslam, Hamasu'l-Kürdiyye (Kürtlerin Hamas'ı) ve Tevhid Hareketi birleşerek Ensar el-İslam'ı kurmuşlar*, başlarına da gerçek ismi Necmeddin Ferec olan Molla Fatih Kraker'i getirmişlerdir. Ensar el-İslam Halepçe, Hormal ve Bayare'de hakimiyet kurabilmiştir.

Ensar el-İslam'ın beslendiği iki kaynaktan biri Selef akidesi, diğeri Seyyid Kutub'un devrimci çizgisidir. Bu grup Türkçe olarak da yayınlanan videolarında hakim olduğu bölgelerdeki eğitim kamplarını göstermekte, şer'i kuralları uyguladıklarını açıkça ifade etmektedirler. Yönetim kadrosu daha çok Araplardan oluşan Ensar el-İslam'ın, askeri unsurları daha çok Kürtlere dayanmaktaydı.

Askeri açıdan güçlü olan grup, ABD'nin Irak'a yaptığı son saldırıda ilk hedeflerden birisi olmuş, eğitim yerleri yıkılmış ve lideri İsveç'e göç etmiştir.

Ensar es-Sünne Ordusu

Eylül 2003'te Ensar el-İslam'dan ayrılarak, daha önceden Ensar el-İslam komutanlarından olan Ebu Abdullah el-Hasen bin Mahmud'un liderliğinde teşekkül etmiş silahlı bir cihad grubudur. İşgalin başından beri etkili saldırılarda bulunan *Ensar es-Sünne* aslında eski Ensar el-İslam'ın devamıdır. Çünkü 2007'nin sonlarında tekrar ismini değiştirerek Ensar el-İslam adını alan grup, liderliğine örgütün ilk hali olan 2001'de kurulan Cündü'l İslam'ın lideri olan Ebu Abdullah eş-Şafii'yi getirmiştir. Örgütün tekrar eski ismine dönmesinin en büyük sebebi ise Ensar es-Sünne Şer'î Heyeti adıyla ortaya çıkan ve Ensar es-Sünne'den ayrılan bir *grubun Islah ve Cihad Cephesi'yle* hareket etmesidir. Başını Irak İslam Ordusu'nun çektiği Islah ve Cihad Cephesi, Irak'taki en büyük direnişçi koalisyonuyken, önce Fatihler Ordusu, sonra da Mücahidler Ordusu'nun cepheden ayrılmasıyla güç kaybetmişti. Ensar el-İslam ismini alan eski Ensar es-Sünne, Ensar es-Sünne Şer'î Heyeti adıyla kurulan yeni gruba tepki göstermiş,bölmekle suçlamıştı.

Kendi Kalemlerinden Ensar el-İslam

Cemaat Ensar es-Sünne adıyla Eylül 2003'te yayınladığı 'İnanç Bildirisi'nde akidelerini ve metodlarını şöyle açıklamıştır:

'Allah'ın yolundan başka meşrulaştırılan bütün yolları reddediyoruz ve bu yollardan uzağız. Kim Allah'ın yolundan başka bir yol edinirse veya bir kanun edinirse o Allah'tan başkasını rab edinmiştir ve İslam'dan başka bir dine bağlanmıştır.'

' Cihad bir emirin komutası altında, o emir ister facir olsun, ister iyi olsun kıyamete kadar devam eder. Ona ne bir zalimin zulmü, ne de bir adilin adaleti mani değildir. Lakin sünnet-i seniyye çerçevesinde bize en sevimli, en gerekli ve evla olanıdır.. Cihad; kıble ehlinden birisine kılıçla hükmetmek asla değildir, hakkında kati bir delil olmadığı sürece de caiz olmaz. Müslümanlara cihad için hazırlıklı olmaları vacibtir. Cihaddan önce cihad için gerekli hazırlık tedarik etmeleri şarttır. Bunu yaparken meşveret ve nasihat içinde olmaları gerekir.

Birbirlerine karsı bu meşveret ve nasihat ehli ise tecrübe sahibi mücahidler ve ilmiyle amil alimlerdir. Onlardan nasihat kabul ederiz, çünkü Müslümanlar birbirlerinin kardeşi ve tek eldirler.'

'Müslümanların emirine zulüm de yapsa karşı gelmeyiz. Marufu emir, münkeri nehyettiği sürece karşı gelmeyiz. Sadece onlara hidayet ve salah üzere olmaları için dua ederiz. Eğer açık bir küfür üzere iseler onların emrinden çıkmak vacib olur.'

'Mümkün olduğunca bizlerin çalışması, aramıza ihtilaf ve düşmanlık sokmaya çalışan kafirlerin hilesini ve planlarını yok etmeye yöneliktir. Ümmetin arasına kaynaşmayı getirmek ve düşmana karşı tek vücut yapmaya çalışmaktır. Müslümanların mallarına mubahtır kanaatiyle, kadınlarına da esirdir hükmüyle asla saldırmayız. Amacımız insanların nefretini kazanmak için cihad yapmak değildir, çalışmamız bilakis onların düşmanla ittifak etmelerini önlemek içindir. Cihadımız bütün ümmet içindir.'

El-Kaide'ye Bakışları

Ensar el-İslam el-Kaide'yle işgalin başından beri ortak operasyonlar yapmış ve bu durumu bazı videolarında da açıkça deklare etmiştir. En son 16 Mayıs 2007'de Irak İslam Devleti'ni ilan eden el-Kaide'nin Irak Parlemontasına yaptığı saldırıyla alakalı şöyle bir açıklama yapmıştır:

"Irak'ta başardıklarınızdan dünyadaki her sevgili müslümanın hoşnut olduğu gibi bizler de memnunuz, ki sizler; arka arkaya düşmanı yaraladığınız ve şaşırttığınız yeşil bölgedeki mübarek parlamento operasyonundan, üç haçlı askeri esir ettiğiniz operasyona ve ardı sıra Musul ve diğer yerlere kadar mübarek operasyonlar gerçekleştirdiniz. Sizleri yaptığınız bu kahramanca operasyonlardan dolayı kutluyor ve yüce Allah'tan sizlere kafir düşmanı alt etmeniz ve Allah'ın dinine yardım etmeniz için düzenleyeceğiniz operasyonlarda başarı vermesini niyaz ediyoruz.

Ayrıca sizlerin resmi sözcünüz Şeyh el-Cüburi kardeşin şehadetini tebrik ederiz, Allah onun ruhuna merhamet etsin ve onu cennette peygamberler ve inananlarla biraraya getirsin."

Ensar el-İslam Irak el-Kaide'si Irak İslam Devleti adını almasından sonra Irak İslam Devleti hareketiyle arasını bozmayan birkaç gruptan biridir. Ancak Irak İslam Devleti'ni ilan eden grup her fırsatta Ensar el-İslam'dan biat etmelerini söylemekte, fakat Ensar el-İslam yetkilileri bu isteğe sükut ile cevap vermektedir. İki hareket arasında karşılıklı bir diyalog olduğu el-Kaide'ye yakınlığıyla bilinen internet sitelerinde de apaçık görülmektedir. Irak'taki diğer direniş gruplarının bildiri ve videolarını yayınlamayan el-Fidaa, eş-Şumuh gibi siteler bu durumdan sadece Ensar el-İslam cemaatini hariç tutmaktadırlar.

Saldırıları

Ensar el-İslam saldırılarında Amerikan güçlerinin dışında koalisyon kuvvvetlerini, Irak polis ve askerlerini, özellikle de Barzani ve Talabani'nin Peşmerge güçlerini ve mensuplarını hedef almıştır.

Ensar el-İslam''a göre işgalcilerle birlikte olan ve onlara yardım eden herkes mürted-dinden dönmüştür. Örgütün Ensar es-Sünne ismiyle yayınladığı ilk videolardan olan 'Zafer Müjdeleri' ismindeki propaganda videosunda Barzani ve Talabani'yle birlikte onlara bağlı olanların da mürted olduğu, öldürülmelerinin gerekliliği vurgulanmıştır. Özellikle Kerkük ve Erbil'de Barzani ve Talabani'ye bağlı Peşmerge güçlerine sık sık saldırılar yapan Ensar el-İslam, içlerinde Sünni Kürtlerin yoğun olarak bulunduğu bir direniş grubudur. Bunu örgütün videolarında yer alan şehadet eylemcilerinin çoğunluğunun Sünni Kürtlerden olmasından da anlayabiliriz. Örgütün Kuzey Irak'taki bazı saldırılarından örnekler:

23 Şubat 2003: **Kerkük'teki polis karakoluna bombalı araçla saldırı, 30 polis ölü, 55 tane yaralı.**

5 Şubat 2004: **Erbil'de Amerikan, Iraklı ve Peşmergelerin toplu olduğu yere iki adet şehadet saldırısı, çok sayıda ölü ve yaralı.**

9 Aralık 2003: **Tel'afer'de Amerikan ve Irak güçlerine saldırı, 14 ölü.**

21 Şubat 2003: **Kerkük'teki Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin ikinci merkezine şehadet saldırısı, onlarca ölü ve yaralı.**

20 Mart 2004: **Kürdistan Demokrat Partisi'nin üç görevlisinin infazı.**

Örgütün İlk Kurucusu Molla Fatih Kraker Bugün İsveç'te Mülteci Olarak Yaşamaktadır. 3 Kez Suikast Girişimine Maruz Kalmıştır.

Cemaat yayınladığı bazı videolarında Irak'taki Şii milisleri hedeflerken, bazılarında ise Amerikan ordusunun vahşiliklerini ortaya koymuştur. Cemaat Ensar es-Sünne isminden eski ismi olan Ensar el-İslam'a geçtiğinden beri video tekniklerini artırmış, yeni yaptığı en son videolarını da İngilizce altyazılı olarak yapmışlardır. Son videoları örgütün İngilizce altyazılı olarak yayınladıkları ilk videosudur.

Örgüt işgalin başında ağırlıklı olarak Irak'ın kuzeyinde eylemler yaparken, sonraları Kürt yönetiminin baskılarından dolayı daha çok iç bölgelere yapmıştır. Irak'ın kuzeyindeki Talabani ve Barzani güçlerine halen saldırılar düzenlese de, bu durum işgalin ilk yıllarına göre oldukça azalmıştır. Bunun sebebi Kürt direnişçilerin Barzani ve Talabani idaresi tarafından tesbit edildiklerinde sadece kendilerinin değil, aileleriyle birlikte öldürülmeleridir. Talabani ve Barzani yönetimi pek çok Kürt direnişçiyi işkence ederek öldürmüş ve evlerini yıkmıştır. Bu sebepten dolayı Ensar el-İslam cemaatinin kuzeydeki eylemlerini genelde harekete bağlı Araplar yapmaktadır.

2012'in başında Ensar el-İslam'ın lideri değişmiş, Ebu Abdullah eş-Şafii yerine daha genç ve dinamik bir direnişçi liderliği devralmıştır. Amerikan ordusunun çekilmesinden sonra Irak ordusu ve Şii milislere yönelik onlarca eylem yapan örgüt, Irak'ta halen en aktif yapılanmadır.

Ensar el-İslam:“PKK da, İran da kafirdir”

İran ordusu ile PKK arasındaki çatışmalar yaşandığında Barzani’ye bağlı KNN televizyonu Ensar el-İslam’ın İran ordusuyla beraber PKK’ya karşı savaştığını iddia etmişti. Konuyla ilgili açıklama yapan Ensar el-İslam taraflardan herhangi birini seçemeyeceklerini, çatışanlardan hem İran'ın hem de PKK'nın kafir olduklarını, şer'i açıdan her iki grupla beraber olmalarının haram olduğunu açıkladı. Açıklamada şöyle denildi:

"Biz Ensar el-İslam cemaati olarak açıkça bildiririz ki bu çatışmalara iştirak etmedik. Taraflardan bir taraf veya onlara yardımcı olmanın şer'i açıdan haram olduğunu görüyoruz. Savaşın taraflarının bütünüyle müslümanlardan olmadığını, Hz Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in dininden olmadığını görüyoruz. Şüphesiz şer'i İslami bir cemaatiz ve sadece İslam için savaşırız."

Ensar el-İslam’ın Irak’ta yayınlanan “HASADU’L MÜCÂHİDİN” Dergisi’nin58. Sayısı Şeyh Üsame bin Ladin’inşehadeti hakkında çıkmıştı.

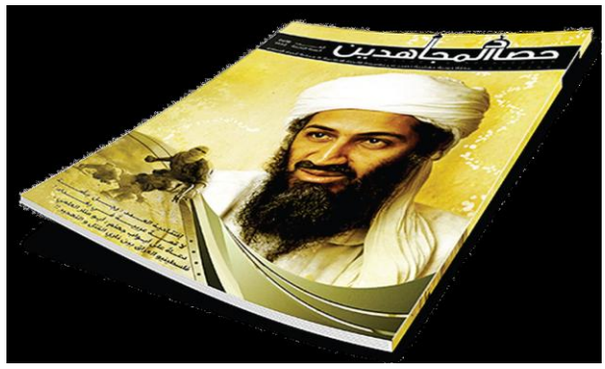

KAYNAKLAR

·Abdurrahman Sellûm er-Raveşdi, el-Cihâdü'l İ'lâmî... Te'sîl ve Tef'îl -Kırâatun fi'l-İ'lâmi'l-Cihâdî fi'l-Irak-,http://www.76news.net/book.htm

••Dr. Hânî es-Sıbâî, 'el-Harekâtü'l-İslâmiyyeti'l-Cihâdiyye', www.almaqreze.com

••Seyyid Ali el-Hüseynî, Haritâtu'l-Cemââti'l-Müselleha fi'l-Irak Sekafiyyen ve Siyasiyyen ve İduyuluciyyen ve Askeriyyen, 2. Baskı, Yersiz, 2007.

••Al-ekhlaas sitesi, Cihadi açıklamalar ve videolar bölümü.

ŞÜPHESİZ HAMD ALLAH (SWT) DIR.

Cihad Kavramı

Aladdin PALEVİ

Cihad kelimesi lügatte mücadele, meşakkat, zorluk, güç, kişinin bütün güç ve kuvvetini harekete geçirmesi gibi anlamlara gelmektedir.[1]

Hanefi alimleri ıstılahi olarak cihad kavramını şöyle tanımlamaktadırlar: "İnsanları İslam dinine davet etmek ve kabul etmeyen kimselerle mal ve can ile savaşmaktır."[2] İbn-i Abidin bu tanımı biraz daha geniş tutarak Allah yolunda kafirlerle savaşmak ve kişinin Müslümanlara malıyla canıyla, fikirleriyle destek vermesi, onların sayısını artırmasıdır demiştir.[3] Hanefi mezhebi dışında kalan alimlerde cihad kavramını ıstılahi olarak buna yakın ifadelerle tanımlamaktadırlar. Mesela şafiler şöyle bir tanım getirmektedirler: "Cihad İslam'ın zafer kazanması için kafirlerle savaşmaktır."[4]

Bilinmelidir ki, İslam'da cihadın çok önemli ve ayrı bir yeri vardır. Zira İslam'ın yeryüzünde izzeti ve şerefi cihad ahkamının uygulanmasına bağlıdır. Cihad İslam kalesini koruyan, Müslümanların mallarını, ırzlarını, kanlarını muhafaza altında tutan bir surdur. Gücün, şerefin ve üstünlüğün tek yoludur. Burada sayamayacağımız pek çok faydasından dolayı Kur'an ve sünnette cihad amelinin faziletine dair bir çok ayet ve hadis mevcuttur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın yolunda hakkıyla cihad edin." (22 Hacc/78)

"Allah, müminlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine cennet vermek üzere satın almıştır: Allah yolunda çarpışacaklar da öldürecekler ve öldürülecekler. Bu, Tevrat'ta da, İncil'de de Kur'ân'da da Allah'ın kendi üzerine yüklendiği bir ahittir. Allah'tan ziyade ahdine riayet edecek kim vardır? O halde yaptığınız alış-veriş ahdinden dolayı size müjdeler olsun! Ve işte o büyük kurtuluş budur." (9 Tevbe/111)

"Ey iman edenler, sizi acı bir azaptan kurtaracak bir ticareti göstereyim mi size? Allah'a ve Resulüne iman edip mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ederseniz; eğer bilirseniz bu sizin için çok hayırlıdır." (61 Saff/10-11)

Ayetlerde olduğu gibi bir çok hadisi şerifte de cihadın üstünlüğüne ve onun Allah katındaki amellerin en faziletlisi olduğuna değinilmiştir. Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) "en faziletli amel hangisidir?" diye sorulunca O "Allah ve Rasulüne iman etmektir" buyurmuş, "sonra hangisi faziletlidir" diye sorulmuş, "Allah yolunca cihad etmektir" buyurmuş, "sonra hangisi faziletlidir" diye sorulunca "kabul olunan hactır" buyurmuştur."[5]

Cihadın bu derece faziletinden dolayıdır ki Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah yolunda şehid olmayı temenni ederek şöyle buyurmuştur:

"Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin ederim ki; Allah yolunda gaza etmeyi ve öldürülmeyi, sonra tekrar gaza edip öldürülmeyi, sonra tekrar gaza edip öldürülmeyi temenni ediyorum."[6]

Üzülerek belirtmek isterim ki; bugün İslam ümmeti dünyanın her yerinde mazlum bir halde ezilmekte, esir edilmekte, işkence yapılmakta, zulme maruz kalmakta ve öldürülmektedir. İslam toprakları bütünüyle laikler, siyonistler ve faşistler tarafından işgal edilmiştir. İslam ümmetinin elinde bir karış dahi toprağı kalmamış, bütün yer altı kaynakları kafirlerin kontrolüne geçmiştir. Bir taraftan siyonist yahudiler Filistin'i ele geçirmişler, Filistin halkına zulmetmektedirler, diğer taraftan büyük şeytan ABD Afganistan'a ve Irak'a girmiş, çoluk çocuk demeden insanlara zulmetmekte ve öldürmektedir. Resulullah'ın buyurduğu gibi küfür artık tek bir millet olarak, dünyanın bütün yüzeyinde İslam'a, İslami değerlere ve Müslümanlara saldırmaktadır. Üzücü olan bir nokta ise, haçlı kafirlerine karşı

[1] Muhtaru's Sıhah sy:132, Müfredat sy.138
[2] el'Bedayi 7/97, Fethu'l Kadir 4/276
[3] İbn Abidin 3/336
[4] Asaru'l Harb, 31
[5] Buhari ve Müslim Enes b. Malik'ten rivayet etmişlerdir.
[6] Buhari ve Müslim Ebu Hureyre'den rivayet etmişlerdir.

direnen mücahidler tüm dünya yüzeyinde terörist olarak suçlanmaktadırlar. Ve bütün bu acı durumun en büyük sebebi de Müslümanların cihad ahkamından habersiz olmaları ve cihadı terketmeleridir. İslam ümmeti cihad gibi zirve olan bir ameli terketmenin karşılığını bugün çok ağır bir şekilde ödemektedir.

Cihadın Kısımları

İslam alimleri cihadı beş ayrı kısımda incelemişlerdir:

Birinci Kısım: İlim ve ta'lim cihadıdır. Hiç şüphesiz bu cihadın en önemli adımlarından bir tanesidir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Her kabileden bir taife toplansa da dinde fıkıh tahsil etseler ve kavimleri döndükleri zaman onları korkutsalardı ya. Olur ki Allah'ın azabından sakınırlar." (9 Tevbe/122)

Bu ayetin tefsirinde İmam Kurtubi, "Bu ayeti kerime ilim talebinin vucubu hususunda asli bir delildir" diyerek ayetin tefsirinde ilme ve onun faziletine dair uzun uzun açıklamalarda bulunmuştur.

"Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ilim elde etmek hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Dünya ve içindekiler hepsi melundur. Ancak Allah'ın zikri, onu öğreten ve öğrenen hariç."[7]

Yine bir başka rivayette şöyle buyrulmaktadır:

Kesîr İbn Kays *(radıyallahu anh)* anlatıyor: Ben Dımışk (Şam) camiinde Ebû'd-Derdâ'nın yanında oturuyordum. Bir adam geldi ve:

"Ey Ebû'd-Derdâ, Peygamberimizden rivayet ettiğini duyduğum bir hadisi şerif için Peygamberimizin şehri olan Medine-i Münevvere'den geldim" dedi. Ebû'd-Derdâ, geliş amacının bu olup olmadığını öğrenmek için ona:

– Şam'a bir ticaret için gelmedin mi? diye sordu. Adam:

– Hayır, öyle bir iş için gelmiş değilim, dedi. Ebû Derda:

– Hadis öğrenmekten başka bir iş için de mi gelmedin? diye sordu Adam:

– Hayır, (rivayet ettiğini duyduğum hadisi şerifi senden dinlemekten başka bir iş için gelmedim) dedi. Bunun üzerine Ebû Derdâ: Ben Allah'ın Peygamberinden işittim şöyle buyurmuştu:

"Her kim bir yola girer ve onda ilim isterse, Allah onun için cennete giden bir yolu kolaylaştırır. Melekler ilim öğrenenlere, yaptıklarından hoşlandıkları için, kanatlarını gererler. Göklerde ve yerde olanlar, hatta sudaki balıklar ilim öğrenen kimseye Allah'tan yardım ve bağış dilerler. İlim sahibinin Âbid'ten (ibadet edenden) üstünlüğü, ay'ın diğer yıldızlardan üstünlüğü gibidir. Alimler, Peygamberlerin varisleridir. Peygamberler ne dinar ne de dirhem miras bırakmadılar, ancak ilim miras bıraktılar. Şu halde o ilmi alan büyük bir pay almış demektir."[8]

İlmin bu şekilde öneminden dolayı İmam Buhari, Sahihi'nde imandan sonra hemen ilim konusuna girmiş ve "ilim söz ve amelden önce" diye bir bab açmıştır.[9]

Bugün gerçekten İslam ümmetinin en önemli ihtiyaçlarından bir tanesi ilim, onu öğrenmek ve öğretmektir. Zira bugün ümmetin üzerinde bulunduğu bu korkunç durumun en büyük sebeplerinden bir tanesi hiç şüphesiz cehaletin yaygınlaşması, insanların ilimden, onu öğrenmek ve öğretmekten uzak kalmalarıdır. İlmin azalması ve cehaletin yaygınlaşması ister istemez ümmetin büyük bir karanlık içinde kalmasına yol açmıştır. Bununla beraber ilmi tahsil edip gerektiği şekliyle öğrenmeden öğretmeye kalkmakta çok büyük bir cinayettir. Zira İslam düşüncesinin insanlar tarafından yanlış ve hatalı anlaşılmasının temel sebebi insanların ilmi tahsil etmeden öğretmeye kalkışmalarıdır. O halde burada şuurlu Müslümanlara düşen en önemli vazife cihad ahkamının faziletine binaen, öncelikle Allah'ın ayetlerini, Resulullah'ın sünnetini en iyi şekilde öğrenmeleri, bu hususta gereken ilmi tahsil etmeleri ve daha sonra da bunu en güzel şekilde insanlara öğretmeleridir. İşte bu cihadın birinci kısmını oluşturmaktadır.

İkinci Kısım: Tebliğ cihadıdır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

---

[7] Tirmizi

[8] Ebû Davut, İlm, 1; Tirmizi, İlm,19; İbn Mace, Mukaddime,17

[9] Buhari, 10. Bab

"Ey Peygamber! Sana Rabbinden her indirileni tebliğ et! Eğer bunu yapmazsan onun elçiliğini yerine getirmemiş olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. Emin ol, Allah, kafirleri muratlarına erdirmeyecektir." (5 Maide/67)

Resulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) veda haccında şöyle demiştir:

"…Burada bulunan bulunmayana ulaştırsın. Çünkü burada bulunan bu bilgiyi, kendinden daha iyi kavrayan birine ulaştırabilir…"[10]

"Allah'a yemin ederim ki ya iyiliği emreder kötülükten de nehyedersiniz ya da Allah başınıza öyle bir azab indirir ki, o zaman Allah'a dua edersiniz de dualarınız kabul olunmaz."[11]

İlim sahibi kimselerin kendilerinde mevcut ilmi insanlara ulaştırmaları, onlara öğretmeleri, toplumları ilimleriyle irşad etmeleri cihadın en önemli kısımlarından bir tanesidir. Zira ancak bu şekilde İslam davası yayılma zemini bulacak, yeni yeni fertlerle bu davan güçlenecektir. Bunun ötesinde ilmin başı olan tevhid ilmini insanlara anlatmak, fertleri ve toplumları buna davet etmek tevhid ilmiyle kuşanan herkesin üzerine apaçık bir gereklilik olduğu aşikârdır.

Burada hemen hatırlatılması gereken husus ise, tebliğ cihadına çıkan bir ferdin öncelikle kuşanması gereken bir takım silahları vardır. Bu silahlarla kuşanmayan ferdin her an esir düşmesi söz konusudur.

Bu silahlardan ilk yukarıda da belirttiğimiz gibi öncelikle ilimden haberdar olmasıdır. İnsanlara İslam'ı tebliğ etmek, iyiliği emir ve kötülükten de nehyetmek öncelikle ciddi bir ilmi tedrisattan sonra gelmelidir. Zira tebliğ insanlara Allah'ın hüccetini ikame etmektir. Bu hüccetin ikamesi ise ancak basiret üzere ve ilmi donanımla olmalıdır.

Bununla birlikte bir tebliğcinin en önemli silahlarından bir tanesi de tebliğ ettiği gerçekleri diliyle değil bütün organlarıyla yaşaması olmalıdır. Bu açıdan çevresindeki insanlara yaşantısıyla örneklik teşkil etmeli ve bunun içinde öncelikle Resulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ahlâkıyla ahlâklanması gerekmektedir.. Sözünde doğru, toplum içerisinde güvenilir ve emin, sabır, metanet hilim ve tevazuu sahibi bir kimse olmalı söz ve fiillerinde hikmet sınırları içinde davranmaya azami gayret göstermelidir.

Üçüncü Kısım: Mal ile cihad etmektir. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır: *"Ey iman edenler, sizi acı bir azaptan kurtaracak bir ticareti göstereyim mi size? Allah'a ve Resulüne iman edip mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ederseniz; eğer bilirseniz bu sizin için çok hayırlıdır." (61 Saff/10-11)*

Cihad ile ilgili ayetlere bakıldığı zaman Tevbe Suresi'nin 111. ayeti hariç diğer bütün ayetlerde önce mal ile daha sonra da can ile cihad geçmektedir. Bu hiç şüphesiz apaçık bir delildir ki, cihad için gerekli mali hazırlığı yapmakta cihadın en önemli kısımlarından bir tanesidir.

Bugün müslümanların mali açıdan eksik olmaları sonucunda gerek önce zikrettiğimiz öğrenme ve öğretme cihadından geri kalmaları gerekse de ileride zikredeceğimiz cihadın diğer kısımlarından geri kalmaları mal ile cihadın önemini açık bir şekilde gözler önüne sermektedir. Bu yüzden müslümanların özellikle içlerinden bir kesimin bu hususa dikkat etmeleri, mali açıdan güçlenmek için gerekli meşru yollara başvurmaları ve de bununla Allah yolunda cihad etmeleri en önemli görevlerin başında gelmektedir.

Dördüncü Kısım: Siyasi Cihaddır. Hiç şüphesiz siyasette bir cihaddır. Ancak malum olduğu üzere siyaset ya adalet üzerine ya da zulum üzerine bina edilir. Bizim bu dördüncü kısımda zikrettiğimiz siyaset adalet üzerine bina edilen siyasettir. Siyaset en geniş anlamıyla toplumu idare etmek demektir ve bu idare tarzı Allah ve Rasulü'nün indirdiği hükümlerle olursa bu adil siyaset olarak isimlendirilir. Bununla birlikte şayet bu idare günümüzde olduğu gibi Allah'ın indirdiği hükümler terketmek ve beşer ürünü kanunlarla hükmetmek şeklinde yapılırsa bu da zulüm üzere kurulmuş bir siyasettir. İslam'ın fertlerinden istediği ise beşeri ideolojileri, insan ürünü kanunları yeryüzünden bütünüyle silmek için uğraş vermesi ve yerine Allah'ın indirdiği hükümler üzerine bina edilmiş bir siyaseti hayata geçirmek için cihad etmesidir. Ancak esefle belirtmekte fayda vardır ki, bugün siyaset denilince ilk akla gelen bir taraftan küfür ideolojileri ile hayatı tanzim etmek diğer taraftan da Allah'ın dininden dem vurmak anlaşılmaktadır.

Beşinci Kısım: Bu beşinci ve son kısım kafirlerle bilfiil savaşmaktır. Genel olarak Kur'an'ı Kerim'de

[10] Buhari

[11] Müslim

ve hadislerde geçen cihad kavramı bu kısma girmektedir. Bilinmelidir ki, İslam düşmanlarıyla savaşarak yeryüzünde Allah'ın indirdiği hükümlerin hakim kılınması her müslüman üzerine farzdır. Konuya girişte de belirttiğimiz gibi şayet kafirlerle bilfiil savaş terkedilirse bu İslam ümmetinin bütünüyle kendisini yok etmesi demektir. Can, ırz, mal kaybının tek nedeni işte bugün kafirlerle topyekun olarak savaşın terkedilmesinden kaynaklanmaktadır. Bugün yeryüzünde müslümanların camileri kapatılmış, ibadet yerleri yıkılmış, bütün varlıkları gaspedilmiş, ırz ve namus güvenlikleri kalmamıştır. Müslümanlar yeryüzünün hemen hemen her yerinde mustazaf konumuna düşmüşlerdir. Bugün büyük şeytan A.B.D'nin gerek Afganistan'da gerekse Irak'ta yapmış olduğu cinayetler yine aynı şekilde İsrail'in mazlum Filistin halkının bütün kutsallarına el uzatması müslümanların kafirlerle bilfiil savaşmayı terketmesinden kaynaklanmaktadır. Gerek Kur'an'da gerekse de hadislerde kafirlerle savaşmanın farziyetine, bu yönde her türlü hazırlığın yapılmasına apaçık delalet eden, kafirlerle savaşmak şeklinde somutlaşan cihadın bu beşinci kısmının terkedilmesi halinde müslümanların neler kaybedeceğini uzun uzun açıklayan bir çok delil mevcuttur.

Cihadın kısımlarını bu şekilde kısaca açıkladıktan sonra burada değinilmesi gereken diğer bir konu ise farziyet açısından cihadın kısımlarıdır ki, İslam alimleri bu hususta cihad kavramını farz-ı ayn ve farz-ı kifaye olmak üzere iki kısımda incelemişlerdir. Farz-ı kifaye olan cihad, en öz anlamıyla İslam ordusu tarafından müslümanların topraklarının korunması ya da genişletilmesi amacıyla gerçekleştirilen cihaddır. Ordu haricindeki diğer müslümanlara cihadın bu kısmı farz değildir. Bununla birlikte İslam devletinin halifesi genel olarak cihad çağrısında bulunduğu zaman kafirlerle savaşmak bütün müslümanların üzerine farz-ı ayn olur. Günümüzde olduğu gibi Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmeden bir devletin olmadığı durumlarda ise cihad bütün müslümanların üzerine farz-ı ayn hükmündedir. Müslümanların bir kısmının yerine getirmesiyle diğerlerinin üzerinden bu görevin düşmesi kesinlikle söz konusu değildir. Bütün müslümanlar güçleri ve konumları nispetince farz-ı ayn olan bu cihadı yerine getirmekle mükelleftirler. Bu mükellefiyetten geri durmak ise nifak alametlerinden bir alamettir.

Burada hatırlatılması gereken diğer bir husus ise cihad ahkamının yerine getirilmeden önce riayet edilmesi gereken şartlardır:

1- Cihad amelinin ilk ve en önemli adımı, cihad için gerekli hazırlığın yapılmasıdır. Gerek imani, gerek nefsi, gerekse de mali yönden olsun müslüman bireyin cihad ahkamını hakkıyla yerine getirebilmesi için öncelikle üzerine vacip olan gerekli hazırlıkları yaparak işe koyulması en önemli görevlerindendir. Zira unutulmamalıdır ki, bir vacibin kendisi ile tamamlandığı her şey vaciptir. Nitekim cihad ahkamının icra edilebilmesi için gerekli hazırlığın yapılmasına dair Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey inananlar! Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediklerinizi yıldırmak üzere kuvvet ve savaş atları hazırlayın. Allah yolunda sarfettiğiniz her şey size haksızlık yapılmadan, tamamen ödenecektir." (8 Enfal/60)

2- *Bu noktada diğer bir şart ise savaş olmaması için öncelikle sulhu aramaktır. Zira sulh yapma imkanı varken savaşılmaması ve sulh aranması Allahu Tealâ'nın direkt bir emridir.*

"Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş ve Allah'a güven. O, şüphesiz işitir ve bilir." ((8 Enfal/61)

3- Cihad ahkamının yerine getirilmesi için yapılması gereken diğer bir şart ise, nefsi dünyevi kirlerden uzak tutmak, ihlas sahibi olmak ve sadece Allah'ın kelimesinin yücelmesi için cihad etmektir. Zira cihadın esas gayesi yeryüzünde fitnenin kalmaması ve Allah'ın nizamının hakim kılınmasıdır. Nitekim Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem şöyle) buyurmuştur: "Kim Allah'ın kelimesinin yücelmesi için savaşırsa, onun savaşı Allah yolundadır."

Bu hadisten anlaşılmaktadır ki, vatancılık, ırkcılık, ya da bir başka amaçla yapılan savaşlar kesinlikle Allah yolunda bir cihad değildir.

Cihadın Mertebeleri

Cihad ahkamının dört mertebesi vardır. Bunlar kısaca şu şekildedir.

Birincisi; nefis ile yapılan cihaddır. Nefisle cihad yapmak kişinin nefsini İslam ahkamı üzerine terbiye etmesi, nefsini dünyevî isteklere karşı arındırmasıdır. Ve cihad ahkamının ilk mertebesidir.

İkincisi; şeytan ile yapılan cihaddır. Şeytanın vesveselerine karşı aldanmamak, Allah ve Rasulü'nün emir ve nehiyleri doğrultusunda bir hayat sürmektir.

Üçüncüsü; Münafıklarla cihad etmektir. Allahu Tealâ Kur'an'da 750 ayetten fazla münafıkların sıfatlarından bahsetmekte, onların Müslümanları davalarından alıkoyduklarını bildirmektedir. Dolayısıyla Müslüman bir kimse münafıklara karşı son derece dikkatli olmalıdır. Özellikle asrımızın münafıklarına karşı çok daha dikkatli olmak gerekir. Zira daha önce münafıklar mahkum bir durumda idiler. Ancak bugünün münafıkları hakimdirler. Önceki münafıklar zayıf güçsüzdürler, şu anki münafıklar ise güçlü ve kuvvetlidirler.

Dördüncüsü: Kafirlerle cihad etmektir. Kafirlerle cihad zaman ve mekana göre değişir. Şayet Müslümanlar güçlü ise bilfiil karşılık vererek kafirlerle cihad ederler. Aksi takdirde ise tebliğ mangaları kurup izzetli bir direnişte bulunurlar.

Özellikle şunu bilmek gerekir ki, şua anda bazı bölgelerde vurma kırma türünden bir cihad anlayışı müslümanlara büyük zarar verecektir. Zira her şey tağutların elindedir. Her an olan müslümanları yok edebilirler. Bugün bazı cemaatlere yaptıkları gibi güzel taraflarını kötü ve terörist gösterebilirler.

Şu an durumumuz Mekke devri gibi olduğunu unutmayalım. O devirde müslümanların izlediği metodu biz de izlememiz gerek. Aksi taktirde zararı kârından kat kat fazladır. O dönemin müslümanları gördüğü çileyi bizi de beklediğini unutmayalım. Hatta bize yapılan daha fazla olacağına bilmemiz gerek. Zira o dönemde Ebu Cehiller Ebu Velidlerin istihbaratı pek kuvvetli değildi. Şu an tüm dünya kefereleri birleşmiş tek aile olmuşlar.

Cihadın Engelleri

Kur'an'ın mektebinde cihad kavramı çok değerli ve ehemmiyetli bir ibadettir. Hatta Allah Resulü cihadı tüm ibadetlerin zirvesinde değerlendirmiştir. Zira cihadsız bir din anlayışı İslam'ın yok olması demektir. Cihadın terk edilmesi sonucu yeryüzü fesatla dolacak, kuvvetli olan zayıf olanı ezecek, zengin olan fakirin malını gasbedecektir. Cihad ameli ise, tüm bu fitneleri yok edip, adalet üzere hükmeden İslam devletinin kurulması için bir alettir. Cihad ahkami sonucu kurulacak İslam devleti, tüm dünyaya rahmet ve adalet saçacak, kafir-müslüman ayırt etmeden adaleti ikame edecektir. Hatta bu devlette hayvanların hakkına dahi riayet edilmek zorundadır. Nitekim Buhari'de geçtiği üzere Resulullah *(sallallahu aleyhi ve selem)* bir kediyi aç bırakan kadının cehenneme gireceğini söylerek İslam'da hayvanların dahi belirli hakları olduğunu vurgulamıştır. Dolayısıyla İslami bir devletin varlığı tüm yeryüzünü huzurlu ve güven içerisinde yaşanan bir hayata sevkedecektir. İslam devletinde hayvanların bile hakkına riayet edilmekteydi.

Fakat İslamın aleme rahmet ışığını görmemezlikten gelen bazı yarasa beyinliler İslamın nurunu söndürmek için cihadı toplumların gözünde kötüleyip vahşi bir hareket olarak gösterirler. Cihad denildiğinde ilk akla gelen bir terör hareketidir. İşin asıl üzücü yanı ise, bugün kendini Müslüman olarak isimlendirenlerin bir çoğu da cihad karşıtı bu naralara kanmaktadırlar. Şu günlerde Fethullah Gülen isimli bir hoca efendi oturduğu rahat koltuğundan "dünyada en çok nefret ettiğim insan Usame b. Ladin'dir" demektedir. Nitekim hoca efendinin bu sözü gazetelerde manşet dahi olmuştur. Acaba bu hoca efendi neden kendisine hiçbir zararı dahi dokunmayan ve kendisinden oldukça uzak bir diyarda hayat sürdüren bir kişiden bu kadar rahatsız olmaktadır? Bunun cevabı bellidir. Zira Usame b. Ladin bugün dünya Müslümanlarına cihad ruhunu aşılamakta, mutlak küfre karşı büyük bir kıyam sergilemektedir. Dünyayı kendi tekelinde gören, insanları suçlu, suçsuz; büyük, küçük; erkek, kadın demeden öldüren, hapseden, zulmeden, yeryüzündeki bütün yer altı zenginliklerine sahip olma arzusuyla Müslümanların topraklarını ve yer altı zenginliklerini ellerinden gaspeden büyük şeytan ABD'ye karşı tüm insanlığı savaşa, cihada çağırmaktadır. Buna karşılık hoca efendi ise, rahat, sıcak villasında, sinek kaydı traşıyla Bediuzzaman Said Nursi'nin takipçisi olduğunu iddia etmektedir. Acaba üstad Said Nursi, bu hoca efendi gibi rahat bir hayat sürerek Müslümanların aleyhinde mi çalışmakta idi? Bildiğim kadarıyla Üstad Said Nursi, bir zindandan diğer zindana atılarak ömrünü geçirmiştir.

Diğer taraftan sofilere gelince durum yine aynıdır. Onlar da cihad ahkamını terörizm olarak isimlendirmektedirler. Yaşanmış şu olay bugün sufi hareketinin en başında bulunan bir şeyhin dahi cihad ahkamından ne kadar habersiz olduğunu göstermektedir.

Bir gün cihad ahkamını hakkıyla kavramış iki genç muvahhid Menzil tarikatının lideri olan Muhammed Raşid'e giderek onu cihad etmeye çağırırlar. Şeyh Raşid onları dinledikten sonra "Allah Kur'an'da kendi elimizle kendimizi tehlikeye atmamamız gerektiğini söylüyor. Siz bu ayete muhalif hareket ediyorsunuz" der. Buna karşılık gençler şeyhin ayeti yanlış anladığını, bu ayetin özellikle dünyanın peşinden koşarak, cihadı terk etmek suretiyle kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın anlamına geldiğini söylerler ve bütün tefsir kitaplarında geçen meşhur Ebu Eyyüb el-Ensari'nin bu ayete dair anlattıklarını şeyhin kendisine izah ederler. Buna karşılık şeyh efendi hemen "siz fitnecisiniz" diyerek kızar ve gençleri kovalar.

İşte bugün peşinden binlerce insanı sürükleyen hoca efendilerin ve şeyhlerin durumu. Bunlar cehaletleriyle İslam'ın temeli olan cihad ahkamını dahi tahrif etmişlerdir. İşte böyle toplumun önünde hoca efendi, şeyh olarak bilinen kimseler dahi böyle büyük bir cehalet içindelerken, toplumların bizzat kendilerinin de cihad ahkamına dair büyük bir cehalet içinde kalmalarını çok görmemek gerekir.

Cihadın Hedefi

Cihadın hedefi insanları öldürmek değil bilakis diriltmektir. Yeryüzünün bütününe Allah'ın hükmünü hakim kılarak, insanı insanca bir yaşama sevketmektir. Bu mübarek ve kutsal davaya bütün Müslümanların sahip çıkması gerekmektedir. Her Müslümanın öncelikle tebliğ vazifesini üstlenerek bu davaya hizmet etmeleri öncelikli görevleridir. Tebliğ görevi, sadece alimlere, hocalara mahsus bir görev değildir. Bilakis her Müslüman bildiği kadarını tebliğ etmekle mükelleftir.

Şu olay cihadın hedefini ne güzel anlatmaktadır. Farslıların komutanı olan Rüstem, Rebi b. Amre'ye "niçin buraya geldiniz" diye sorar. Rebi ona cevaben şöyle der: "İnsanları kendileri gibi insanların kulluğundan kurtarıp, dünyanın darlığından rahatlığa, batıl dinlerin zulmünden İslam'ın adaletine ulaştırmak için geldik."

Cihad ahkamının hedefini en güzel anlatan hadislerden bir tanesi de şudur. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Kim Allah'ın kelimesinin üstün olması için savaşırsa, işte o Allah yolundadır."

İşte cihadın hedefi budur. Allah'ın ahkamının en üstün olması ve bunun sonucunda da insanların, kendileri gibi insanların kulluğundan kurtularak sadece ve sadece alemlerin rabbine kul olmaları.

Cihad ahkamın hedeflerini maddeler halinde şu şekilde sıralamak mümkündür.

1- Yeryüzünde Allah'ın nizamını hakim kılmak, beşeri ideolojileri yok etmek, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen kafirleri Allah'ın hükmünü tatbik etmeye çağırmak ve böylece yeryüzünün bütününde fitnenin yok edilmesi.

2- Cihad ahkamının hedeflerinden bir tanesi de düşmanları püskürtmektir. Şayet şu an ABD'nin Afganistan'a, Irak'a saldırması, Yahudilerin Filistini işgal etmesi, Ruslar'ın Çeçenistan'ı her gün bombalaması gibi bir durum söz konusu olduğu zaman; işte böyle bir durum da bütün Müslümanların diğer Müslümanlara yardım etmesi farzdır. Yine zalimlerin mazlumlara zulmetmesi durumunda da Müslümanların mazlumlara yardım etmeleri farzdır. Zira mazluma dini sorulmaz. Aynı şekilde ehli küfür bir İslam beldesine saldırarak o beldeyi darul küfüre çevirdikleri zaman da bütün Müslümanların küfür ehline karşı savaşmaları farzdır. İşte bugün laikler ve demokratlar tarafından işgal edilen bütün beldelerde bu işgalcilere karşı durmaksızın cihad etmek farzdır.

Sonuç olarak İslam davetçileri, davetlerinin karşısında duran her türlü güce karşı cihad etmek zorundadırlar. Özellikle bugün davet erleri, tebliğ vazifelerine Allahu Tealâ'nın onları vasıflandırdığı şu ayette olduğu gibi büyük önem vermelidirler:

"Siz insanlar için çıkmış hayırlı bir ümmetsiniz marufu emreder, münkerden nehy edersiniz." (3, Al-i İmran/110)

İşte marufun her türlüsünü emretmek ve münkerin her türlüsünü nehyetmek suretiyle gerçekleşecek olan tebliğ vazifesi bugün en hayırlı ümmet vasfını üzerinde taşımayı amaç edinen bütün Müslümanlara farzdır. Tebliğden sonra isteyen Müslüman kalır, isteyense kafir....

3- Cihadın bir diğer hedefi de Allah yolunda şehadeti arzulamaktır. Zira şehadet Allah katında yüksek bir derecedir. Ancak bu büyük dereceye herkes ulaşamaz. Ancak ihlas ile daima şehadeti arzulayan kimse

ancak bu dereceye ulaşabilir. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurur ki; "Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez. Yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değildir. O, sahip olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp –onlarca kez- şehid olmayı temenni eder."[12]

4- Cihad ahkamının bir diğer hedefi ise sadık olan kimselerle yalancıların birbirinden ayrılmasıdır. Zira şehadeti arzulayan bir kimsenin tek hedefi insanları küfür karanlığından kurtarıp İslamın nuruna kavuşturmaktır. Tabi ki bu da bedelsiz olmaz. Şehid ise, kanını, terini, göz yaşlarını dökerek bu hedefini, bu iddiasını doğrulamaktadır. Aksi takdirde herkes doğrulardan olduğunu iddia edecek, buna karşılık saflar karışacaktır. Bunun için şehidlik insanların bir birini tanıması için bir elektir.

İşte davalarında doğrulardan olduğunu ortaya koyma adına sahabiler bir çok eziyet ve işkenceye maruz kalmıştır. Bedir, Uhud, Huneyn gibi savaşlarda yüzlerce şehid vermişlerdir. Ve sonuçta yalancılarla doğrular birbirinden ayrılmıştır.

Cihadı Terk Etmenin Zararları

Bugün Müslümanlar cihad ibadetini terk ettiklerinden dolayı dünya gezegeni bütünüyle müstekbirlerin eline geçmiştir. Bugün dünyanın zulüm ve fesadla kaplı olmasının, kafirlerin yeryüzünü kan gölüne çevirmelerinin, Müslümanların evlerine kadar girmelerinin en büyük sebebi hiç şüphesiz Müslümanların cihad ibadetinden yıllardır geri durmalarıdır. Bununla beraber cihad ibadetinin terk edilmesi bir çok manevi hastalıklara da sebep olmuştur. Cihad ibadetini terk etmenin zararlarını şu şekilde sıralayabiliriz.

1- Cihad ibadetinin terk edilmesi sonucu küfür her yere hakim olmuştur. Bugün dünya gezegeni küfür ideolojileri olan demokrasi ve laikliğin işgali altına girmiştir. Tarihte görülmeyen şirk çeşitlerini yaşadığımız toplumlarda görmek mümkündür. Tağutlar İslam topraklarında kendi kanunlarını hüküm sürmekteler, insanları kendi uydurdukları kanunlarla idare etmeye çalışmaktadırlar. Allah'ın şeriatı tamamen yeryüzünden silinmiş Kur'an'ı bir defter mesabesine getirilmiştir. İnsanlar artık alemlerin rabbine değil, birbirilerine ibadet etmektedirler. İşte tüm bu karanlığın tek sebebi cihad ibadetinin terk edilmesidir.

2- Hz. Ömer ne güzel söylemiştir: "Allah (c.c) bizleri İslam'la şereflendirdi, şayet izzeti başka yerde ararsak Allah bizi alemde rezil kılar." İşte asrımızın müslümanları Allah'ın kitabına Resulullah'ın sünnetine sahip çıkmadıklarından dolayı hilafet makamından düşerek zelil oldular. İzzeti yanlış yerde aradıklarından dolayı zilletin dibini boyladılar, ekonomi, siyaset, sosyal yaşantı ve diğer konularda zillete düştüler. Tabi bu zillet sadece dünya hayatı ile sınırlı değildir. Ahirette daha şiddetli bir aşağılık ve azab vardır. İşte hem dünya da hem de ahirette bu alçalmışlığın tek sebebi cihad ibadetinin terk edilmesidir. Resulullah'ın şu hadisi içinde bulunduğumuz durumu ne güzel açıklamaktadır: İbn-i Ömer Resulullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle işittiğini rivayet etmiştir: "İnsanlar cimrilik yaparken, faizle alışveriş yaparken, ineklerin kuyruğuna yapışırken Allah yolunda cihadı terk ederken Allah onların başına öyle bir bela getirir ki dinlerine geri dönmedikleri sürece o belayı kaldırmaz."[13]

3- Cihad ibadetini terk etmenin bir diğer zararı ise Müslümanların hürriyetlerini bütünüyle yitirmeleri, maddi ve manevi değerlerini kaybetmeleri, hayvandan farkı olmayan bir yaşantı sürdürmeleri olmuştur. İzzet ve şeref şu an ayaklar altındadır. Müslümanlar ruhen, bedenen, siyaseten tamamen köleleşmişlerdir. Ümitsizlik son derece hakim… Davayı iyi öğrenip toplumu aydınlatan çağrıcılar son derece azınlıkta… Daha da üzücü olan gece gündüz demeden okuyan dahi İslamı yanlış tasavvur etmekte…

Bunun neticesinde ise, Allah'ın dinini diğer milletlere tebliğ etmekle mükellef olan Müslümanlar, yaşantılarıyla insanların İslama girmesini dahi engellemektedirler.

Müsteşrikler Ezher Üniversitesine geldikleri zaman Mısır alimlerinden M. Abduh onlara şöyle demiştir: "Sizi İslama davet etmeden önce şunu bilmenizi isterim. İslam güç ve kuvvettir. Bizim toplumumuz ise son derece zayıf ve güçsüzdür. İslam ilim ve bilimdir. Bizim toplum son derece cahil ve

[12] Buhari (3/208), Müslim (13/24) ve Tirmizi (1640) Enes bin Malik'ten rivayet etmişlerdir. Lafız Buhari'ye aittir.

[13] Müsned

kültürsüzdür. Bizim İslamla alakamız sadece dildedir. Artık Müslüman olup olmamak sizin tercihinizdir." Allahu Tealâ ne güzel buyurmaktadır:

"Ey Rabbimiz! Bizi o küfür edenlere fitne yapma. Bizi bağışla ey Rabimiz! Çünkü sen yegane güçlüsün, hikmet sahibisin." (60, Mümtahine/5)

Yardımın Sebepleri

Allah Tealâ insanlar kendi nefislerini değiştirmedikleri sürece onları zorla değiştirerek, onlara yardım etmez. Zira böyle bir durumda imtihanın hiçbir anlamı kalmayacaktır. Nitekim Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Gerçek şu ki; insanlar kendi iç dünyalarını (ve hallerini) değiştirmedikçe, Allah onların durumlarını değiştirmez." (13, Radd/11)

Bundan dolayı İslam alimleri yardım kapısını açan anahtarı vasıflarını şöyle sıralamışlardır:

1- Tüm şüpheler ve belalara karşı sarsılmayan hakiki bir imana sahip olmak. Rabbimiz hayat rehberimiz Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Muhakkak ki Allah iman edenleri müdafaa edecektir. Çünkü Allah hiç bir haini nankörü sevmez." (22, hac/38)

2- Allah'ın kanunlarını yeryüzünden kaldırıp, beşeri kanunlarla hükmeden, Müslümanları hor ve hakir görüp onlara zulmeden kafirlere karşı ilmî, iktisadî, teknoloji ve buna benzer alanlarda bütün imkan ve güç nispetince hazırlık yapmak. Rabbimiz yüce kitabında şöyle buyurmaktadır:

"Siz de düşmanlarınıza karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve süvari atı hazırlayın. Bununla hem Allah'ın düşmanını hem de kendi düşmanınızı korkutunuz." (8, Enfal/ 60)

3- Akıllı, zeki ve uyanık olmak, Resulullah'ın "mü'min bir yılanın deliğinden iki kere ısırılmaz" düsturu gereğince hareket etmek, biran için dahi olsa gaflete kapılmamak. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Kafirler arzu ederler ki siz silahlarınızdan ve eşyalarınızdan gafil bulunasınız da size ansızın bir baskın yapsınlar..." (4, Nisa/102)

4- Müslüman mazlumun sahibi zalimin ise baş düşmanıdır. Başka bir deyimle Müslüman bir şahsiyet, mustazaf, kimsesiz, çaresiz kimselere karşı bütün gücü ile yardım etmeye çalışandır. Bununla beraber kafirlere karşı ise son derece izzet sahibi, alnı açık ve başı diktir. Nerede ve ne şekilde olursa olsun yardım isteyen her mustazafa el uzatıp yardımına koşmak bir Müslümanın vazifesidir. Ve Allah'ın yardımı da böyle bir Müslümana ulaşacaktır. Bakınız Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler size ne oldu ki Allah yolunda seferber olun denilince yere ağırlaştınız? Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatına mı razı oldunuz? Fakat ahiretin yanında o dünya hayatının zevki pek az bir şeydir." (9,Tevbe/38)

5- Yardımın diğer bir sebebi ise tek saf olmak, bir binanın tuğlaları gibi saf tutmaktır. Zira bugün tüm yeryüzünde insanlar büyük bir zulüm içerisindedirler. Demokrasi ve laikliğin bataklığında boğulan toplumlar kendileri için bir kurtarıcı aramaktadırlar. Böyle bir zamanda Müslümanların bütün ihtilafları bir kenara bırakarak tek bir vücut gibi hareket etmeleri gerekmektedir. Ancak bu şekilde Allah'ın yardımına ve özellikle de sevgisine mazhar olabilirler. Nitekim Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Muhakkak ki Allah kendi yolunda kenetlenmiş bir bina gibi saf olarak çarpışanları sever." (61, Saf/ 4)

6- Allah'ın yardımına mazhar olabilmek için diğer bir şart ise makbul bir amel ile hareket etmektir. Kişinin amelinin Allah katında makbul olabilmesi içinse iki şart vardır. Bunlardan birinci yapılan amelin Allah'ın kitabına ve Rasulü'nün sünnetine uygun olması ikincisi ise ihlas üzere olmasıdır. Kişinin yaptığı amel şeriatın prensiplerine uymadığı sürece boştur ve kendisinden reddedilir. Şayet kişinin ameli Kur'an ve sünnete uygunsa ancak Allah rızası için değilse, kişinin amelinde ihlas yoksa bu da o ameli iptal edecektir. Bundan dolayı davada Kur'an ve sünnete tabii olmak ve ihlas olmadan yardıma mazhar olmak kesinlikle mümkün değildir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Kim iyilik yaparak kendini Allah'a teslim ederse onun ecri Rabbinin katındadır. Böylelere hiç bir

korku yoktur. Onlar mahzun da olmazlar." (2, Bakara/112)

7- Yardımın diğer bir sebebi ise sabırdır. Nefse hoş gelmeyen zorluklara, şeytanın vesveselerine, ehli küfrün eziyet ve işkencelerine karşı sabır silahı ile silahlanmak yardımın en büyük sebeplerindendir. Zira sabırsız ve sebatsız hiç bir toplum tarihte çığır açamamıştır. Bakınız Rabbimiz bu konuda şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Sabredin ve sabr yarışında düşmanlarınızı geçin rabıtalı bulunun. Hem Allah'tan korkun ki felah bulasınız." (2, Ali İmran/200)

Bazı Şüphelere Cevaplar

1- Allah'ın kitabından habersiz, müsteşriklerin kırıntılarıyla beslenen bazı kendini bilmezler İslam'ın zorla ve kılıç zoruyla topluma kabul ettirildiği iddiasında bulunurlar. Bu tip şüpheler atarak toplumları İslam'dan uzaklaştırmaya çalışırlar.

Biz cevaben deriz ki; İslam'ın berraklığı güneş gibi ortadadır. Bu berraklığı ve nuru yarasalar göremiyorsa güneşin ne suçu vardır? Zira Allahu Teala apaçık olarak şöyle buyurmaktadır: *"Dinde zorlama yoktur." (2, Bakara/256)* Yani hiç kimse dine girmesi için zorlanamaz.

İslam tarihinde Müslümanlar kafirlerden çizye alarak onları korumuşlardır. Bu, onların iftiralarına açık bir reddiyedir. Yine İslam tarihinde yapılan savaşlar hep zulüm ve işkenceler neticesinde yapılmıştır. Şunu hatırlatmakta fayda vardır. İslam dini merhalelere göre tavır almıştır. Kafirlerin işkence, zulüm ve baskısının olmadığı bir dönemde yumuşak söz ve hikmet ile davet üslubunu seçmiştir.

"Rabbin yolunda hikmetle ve güzel nasihatla davet et, onlarla en güzel bir suretle mücadele yap..." (16, Nahl/125)

Fakat ne zaman kafirler savaşa başvurmuşlar işte İslam'da onlara aynı metotla başvurmuştur.

"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et. Sizden sabırlı yirmi kişi bulunursa iki yüz kişiye galebe çalarlar..." (8, Enfal/65)

Bununla birlikte itidali elden bırakmamıştır…

"Sizinle harp edenlerle Allah yolunda çarpışın, ama aşırı gitmeyin. Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez" (2, Bakara/190)

2- Bazı kimseler tebliğ ve irşad görevinin sadece alimlere mahsus olduğunu iddia ederek şüphe atarlar. *"Siz insanlar için çıkmış hayırlı bir ümmetsiniz marufu emreder, münkerden nehy edersiniz." (3, Al-i İmran/ 110)* ayetini delil olarak getirerek, din adamı olmayan kimselerin din adına konuşma haklarının olmadığını iddia ederler.

Cevaben deriz ki: İslam'da din adamları diye özel bir sınıf yoktur. Zira her mü'min bir din adamıdır. Din adamı kelimesi Hıristiyanlıktan İslam alemine ithal edilmiştir. Bununla beraber herkesin öğrendiği kadarıyla tebliğ görevini yapması gerekir. Zira Allah Resulü şöyle buyurmaktadır: "Benden bir ayet dahi olsa öğrenin ve tebliğ edin."[14]

Bu hadisten açıkça anlaşıldığı gibi herkes tebliğ yapmaya mükelleftir. İslam belli kişilerin tekelinde değildir.

Delil olarak sundukları ayete gelince bu ayette geçen "min" harfi hakkında İslam alimleri, bunun çoğul ifade ettiğini söylemişlerdir. Ancak İmam Zemahşeri ise "min" harfinin "bazı" manasına geldiğini söylemiştir. O halde bu ayetten anlaşılacak olan, ilmi meseleleri alimlerin tebliğ etmeleri, genel meseleleri ise her müslümanın tebliğ etmesi gerekir.

[14] Müslim

Sonuç

Üzülerek diyorum bu mübarek cihad kavramı da öteki islami kavramlar gibi tahrife uğramıştır. Gerek toplum tarafından gerekse de kendisini davetçi olarak vasıflandıran kimseler tarafından yanlış anlaşılmıştır.

Davetcilerin bir çoğuna göre cihad sadece kıtaldir. Çoğuna gelince cihadı vurma, kırma diye anlarlar. Kendini bu dava uğrunda yetiştirmek, malını bu yolda vermek, davetçileri eğitmek, bu davayı üslenecek ve öncülük yapacak ehli ilimi yetiştirmek gerektiğini bilen ve anlayan müslümana çok az rastlanılır.

Şunu bilmekte fayda vardır ki, Allah Resulü'nün hayatında İslam davasının merhaleleri dört kısma bölünür. İlk merhale tebliğ ve teşkilat gizlidir. Bu merhale üç sene devam etmiştir. İkinci merhale tebliğ açık teşkilat gizlidir bu merhalede tebliğ sırf dille yapılmış hicrete kadar böylece devam etmiştir. Üçüncü merhale davaya karşı gelenlere karşı cihad yapılmıştır. Bu Hudeybiye anlaşmasına kadar devam etmiştir. Dördüncü merhale tebliğ açıktır, davaya karşı gelenin haddi bildirilir. İnsanlar üç durumla karşı karşıyadır. Ya müslüman olurlar ya cizye verirler, ya da kendileri ile savaşılır. Bu merhalelerde çağrıcı bir müslüman için büyük dersler mevcuttur. Zira müslüman davasını zaman ve zemine göre ayarlar. Mesela müslümanlar azınlıkta olduğu an davayı da teşkilatı da gizletebilir. Güçlü ve kuvvetli olduğu anda ona göre hareket edebilirler. Aksi takdirde müslümanlar terörist durumuna girerler. Düşmanları haklı durumda kalırlar. Bu hikmetten dolayı Sümeyye ve Yasir şehid olduğunda Allah Resulü "sabredin ey Yasir ailesi" demiştir. Zira şayet Mekke ortamında Sahabe Mekke şirk devletine vursalardı onların sonu gelirdi. Dolayısıyla müşrikler istediği hedefe rahatlıkla yetişebilirlerdi. Bundan dolayı diyorum ki Türkiye gibi şirk devletlerinde müslümanlar zayıf olduğu için bilfiil vurma hareketine teşebbüs etmemeleri gerekir. İzzetli bir mazlumiyet içinde sahabe gibi gece gündüz demeden tağutların küfür ve zulümlerini anlatmalıdırlar.

Aslen bir fidanı yeni dikildiğinde rahatlıkla herkes kökünden çekebilir. Ama seneler üzerine geçmiş bir ağacı ise kepçelerle de zorla kökünden kazıla bilinir. Hakeza şu anda müslümanların hali de böyledir. Zira her yerde müstekbirler müslümanların zaafiyet halinde harekete geçmesini ve çatışma haline girmesini son derece isterler ki güçlenmeden kökünü kurutsunlar. Müslüman böyle bir atmosferde çok uyanık davranması gerek taki çalışmanın semeresini alsın.

Başka bir taraftan müstekbirler mustazafları davasından uzaklaştırmak için bazı tavizlerde bulunurlar. Orta bir yolu arayıp uzlaşmaya çalışırlar. Mesela müstekbirler toplumun sibobunu indirmek için namaz, oruç, hac gibi ibadetleri serbest bırakırlar, kendi düzenini meşru göstermek için diyanet teşkilatını kurabilirler. Sonra televizyonlara çıkıp "camiler açık namaz serbest" deyip toplumu borçlu çıkarırlar. Böyle bir atmosferde muvahid bir müslüman bu tip hilelere kanmamalıdır. Zira aynısı Allah Resulune de yapılmıştır. Rasulullah'a bazen liderlik teklif edilmiş, bazen mal ve mülk teklif edilmiş ve davasından vaz geçmesi için bir çok teklifler sunulmuştur. Ancak Allah resulü tüm bu uzlaşma çabalarına karşılık şöyle demiştir: "Güneşi sağ elime, ayı sol elime verseniz de davamdan vazgeçmem."

Böyle bir ortamda her muvahid müslümanın böyle bir tavır takınması gerekir. Aksi takdirde bir çayla bir kaç kuruşla kişiyi satın alabilirler. Müslüman şundan da haberdar olmalı ki dinde pazarlık olmaz. Uzlaşma Allah'ın kanununda yoktur. Mesela müstekbirler müslümanlara "biz size namaz, oruç, hacc gibi ibadetleri serbest kılarız, siz de kanun yapmakta ve saire hayat alanında bize itaat edin devletimize destek olun en azından sükut edin" deyip uzlaşmaya çalışsalar müslüman kesinlikle kabul edemez.

Sonuç olarak; yapmamız gereken, sahabeler nasıl senelerce dur durak bilmeden senelerce tevhidi anlatarak tağutların maskelerini indirmişlerse bizlerde bu şekilde hareket etmediğimiz sürece başarıya ulaşamayız. Kafirin küfrünü öğrenerek, hayatımızı bunun tebliğine adamalı, neticeyi ise Allah'a havale etmeliyiz.

CİHAD MEYDANLARINA NASIL GİDİLİR?

Kitabında **"Bizim uğrumuzda cihad edenlere, şüphesiz yollarımızı göstereriz"** [1] buyuran âlemlerin rabbine hamd olsun. Salât ve selam, öncekilerin ve sonrakilerin önderi ve seçkin savaşçıların komutanı, emin resulü Muhammmed b. Amdullah'a, ailesine ve tüm ashabı üzerine olsun.

Kuşkusuz bu gün Müslümanların birçoğu, düşmanın Müslümanların topraklarını istila etmesi nedeniyle cihadın farzı ayn oluşunda tam bir kanaat içerisindedirler. Yine mücahidlerin ve İslam ümmetinin, -bu dini ve Müslümanların kanlarını ve ırzlarını koruyacak- erkeklere ihtiyacı olduğu konusunda da ikna olmuş durumdadırlar.

Ancak bu kanaat, Müslümanların birçoğu tarafından, savaş meydanlarına iltihak etmeleriyle meyvesini verecek bir amel olarak tercüme edilmemiştir. Bilakis içeriği "Cihad sahasına yol nerede? "Savaş meydanlarına nasıl ulaşabilir?" olan sorular ile karşılaşıldığında bu kanaat dağılmakta ve silinip gitmektedir. Bu soruya, Müslüman evlatlarının birçoğunun verecekleri ameli cevapları, ısrar edip yol arama değil de oturup araştırmayı terk etmek ve bunun Allah huzurunda bir mazeret olduğu ile kendilerini aldatmaktır.

Burada cihad yolundan, ümmetin oralara nasıl ulaştığından ve yolun ne anlama geldiğinden söz edeceğim.

Kuşkusuz bu gün cihad, Yahudi ve haçlıların rahat yerlerini sarsan bir vahşet ve ürkütücü bir unsur olarak kabul edilmektedir. Haçlıların bu tür isimlerle adlandırmaktan hoşlandıkları şekil üzere, bu gün cihad, onlar için dünyayı, medeniyetleri ve güvenliği tehdit eden bir afettir. Tüm dünyanın cihadı tasvir ettiği şekil bu iken, Müslüman, cihad sahasına tam bir kolaylık ve rahatlık ile ulaşacağını asla zannetmesin. Bilakis cihad sahasına ulaşabilmesi için, girmesi gereken bazı tehlikelerle karşılaşacaktır. Bu gün Müslümanlardan hiç kimse, düşmanının, 'Allah'ın rızası ve cennet için gel' diyerek cihad yoluna güller ve reyhanlar sereceklerini zannetmesin. Düşmanı hakkında böyle bir zan besleyen kimse gaflettedir ve ne düşmanının yapısını nede düşmanının hakikatini anlamamıştır. Bununla ilgili olarak Allah subhanehu ve Teâlâ şöyle buyuruyor: "**Eğer güç yetirseler sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaktan geri kalmazlar."** [2] Onlar gece gündüz iman edenleri dinlerinden ve cihaddan geri döndürmek için çalışmaktadırlar.

Bunlar, asla cihada şevki olan kimselerin himmetlerini ağırlaştırmak için değildir. Fakat müslümanın cihad yoluna çıkmadan evvel zihnine koyması gereken şeklin yakınlaştırılmasıdır. Kendi kendisine cihada gitmekten söz eden herkes bilmelidir ki, yalnızca kendi nefsinle konuşman, Allah katında senin için bir özür olabilmeye yeterli değildir. Evet, kendi kendine konuşman senden nifakı kaldırır. Fakat cihadın terki için mazeret, kendi kendine konuşmanın ötesine de ihtiyaç duymaktadır. Yine ümmetin gençleri bilmelidirler ki, onlardan önceki samimi kimseler, çalışıp tüm enerjilerini ortaya koyarak cihad sahasına girmişlerdir. Ama neyden sonra? Yorulduktan, korktuktan, kovulduktan sonra… Allah'a sadakat gösterdiler ve ulaştılar.

Bu nedenle Allah subhanehu ve Teâlâ cihad yolunu, başlı başına bir cihad olarak saymıştır. Ve bunun içinde buna en büyük ecri ve sevabı vererek; cihada çıkanı mücahid, eğer ölürse şehid

[1] Ankebut: 69
[2] Bakara: 217

saymıştır. Tüm bu fazilet ve sevaplar, ümmetin erkeklerini cihada yönlendirmek için gelmiştir. Mücahid cihadından neyi ister? Kuşkusuz cihadından iki güzellikten birisini ister; ya zafer yada şehadet. Bunlardan birisine nail olduğunda galip gelmiştir. Bu nedenle Allah subhahenhu ve Teâlâ ve resulü, cihada çıkan kimsenin iki güzellikten birisine nail olacağını beyan etmişlerdir.

Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: "**Allah yolunda hicret eden, yeryüzünde barınacak çok yer de bulur, genişlik (ve bolluk) da. Allah'a ve Resulü'ne hicret etmek üzere evinden çıkan, sonra kendisine ölüm gelen kişinin ecri şüphesiz Allah'a düşmüştür. Allah, bağışlayıcıdır, esirgeyicidir."**[3] Allahu Teâlâ bu ayette, cihada çıkan kimsenin sığınabileceği birçok yerler ve rızkında bolluk bulacağını, eğer ölüm gelirse de ecrinin -ebedi cennetin aşağısı olmayan bir mükâfat ile mükâfatlandıracak- el-Kerim olana ait olduğunu beyan etmektedir. Yine Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "**Allah yolunda hicret edip öldürülen veya ölenlere gelince muhakkak Allah, onları güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır. Şüphesiz Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır."**[4] Allahu Teala bu ayette, cihada çıkanın ya öleceğini yada öldürüleceğini ve her iki durumda da Allah'ın ona güzel bir rızık vaat ettiğini beyan etmektedir.

Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: "**Zulme uğratıldıktan sonra, Allah yolunda hicret edenleri dünyada şüphesiz güzel bir biçimde barındıracağız; ahiret karşılığı ise daha büyüktür. Bilmiş olsalardı."**[5] Yine Allahu Teâlâ, mücahidi rızıklandıracağını ve yalnızca ecir olmayan güzel bir rızık ile rızıklandıracağını açıklamaktadır. Çünkü büyük olan, ahiret ecridir. Hatta Allahu teala'nın bildiği bir hikmetten ötürü dünya hayatındaki güzel rızık gitse bile…

Sünnette ise, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu durumu en açık ibare ve en güzel beyan ile sunarak, nefisleri cihada çıkmaya şevklendirmek için kula, karşılaşacağı sıkıntı ihtimallerinin şekillerini yakınlaştırmaktadır. Ebu Davud ve diğerlerinin Ebu Malik el-Eşr'ari'den (radiyallahu anh) rivayet ettikleri bir hadiste şöyle demektedir: "Resulullah'ın şöyle dediğini işittim: "Kim Allah yolunda (yurdundan) ayrılır ve ölür veya öldürülürse şehiddir. Atı veya devesi onu düşürürse, bir hayvan sokarsa veya yatağında ölürse yada Allah'ın dilediği herhangi bir ölüm şekli ile eceli gelirse şehiddir ve ona cennet vardır." İbn Muflih el-Furu adlı kitabında şöyle der: "Bu hadisin senedinde, hakkında ihtilaf olunan Bakiyye vardır. Ancak bu hadis inşaalah hasen hadistir." İbn Ebi Asım şöyle der: "İsnadı hasen li ğayrihidir." Hâkim ise Müslim'in şartı üzere olduğunu söyler. İsnatta Bakiyye ve Abdurrahman b. Sevban bulunmaktadır, bu ikisi ise zayıftırlar. Ancak Beyhaki'nin Sünen'inde getirmiş olduğu hadisle desteklenmektedir.

Ebi Malik el-Eşari'den (radiyallahu anh) gelen bir hadiste şöyle demektedir: "Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dediğini işittim: "Allah azze ve celle, Onun rızasını umarak, vadini tasdik ederek ve gönderdiklerine iman ile Allah yolunda çıkan kimseye kefil olmuştur; ya Allah onu dilediği bir ölüm şekli ile öldürecek ve cennetine koyacaktır yada -gözden kaybolması uzun sürse bile- Allah'ın güvencesi altında seyahat edecektir. Sonra elde ettiği ecir ve ganimet ile birlikte salim bir şekilde ailesine geri döndürecektir. Kim Allah yolunda (yurdundan) ayrılır ve ölür veya öldürülürse şehiddir. Atı veya devesi onu düşürürse, bir hayvan sokarsa veya yatağında ölürse yada Allah'ın dilediği herhangi bir ölüm şekli ile eceli gelirse şehiddir ve ona cennet vardır."

[3] Nisa: 100
[4] Hac: 58
[5] Nahl: 41

Yine imam Ahmed'in rivayet ettiği hadiste bunu destekler. Abdullah b. Atik'ten rivayet olunduğuna göre şöyle der: "Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dediğini işittim: "Kim Allah azze ve celle yolunda mücahid olarak evinden çıkarsa' sonra başparmağını, işaret parmağını ve orta parmağını birleştirerek sözüne şöyle devam etti: 'Mücahidler nerede? Bundan sonra ölürse onun ecri Allahu teala'ya aittir. Veya bir hayvan sokar ve ölürse ecri Allahu teala'ya aittir. Veya kendi eceli ile ölürse ecri Allah azze ve celle'ye aittir.' Bu hadiste de Muhammed b. İshak bulunmaktadır. Ancak geçen ayetler hadisleri desteklemekte ve herhangi bir zıtlık teşkil etmemektedir. Buhari'de (rahimehullah) bunu böyle anlamış ve Sahihinde bunun için bir bab açmıştır. Şöyle der: "Allah yolunda iken düşüp ölen kimsenin onlardan olacağına ve Allahu teala'nın "**Allah'a ve Resulü'ne hicret etmek üzere evinden çıkan, sonra kendisine ölüm gelen kişinin ecri şüphesiz Allah'a düşmüştür."** buyruğu ile ilgili bab." "Düşmüştür" yani gerekli olmuştur.

İbn Hacer şöyle der: (Onlardan olacağı) yani mücahidlerden olacağıdır. (Sonra kendisine ölüm gelen) öldürülme veya hayvanından düşme ve diğerlerinden daha geneldir. Böylece ayet yorum ile uyum içerisindedir. Taberi'nin, Said b. Cübeyr, Suddi ve diğerleri yoluyla rivayet ettiğine göre ayet, Mekke'de ikamet eden Müslüman bir adam hakkında nazil olmuştur. Allahu teala'nın **"Allah'ın arzı geniş değimliydi, oralara hicret etselerdi?"** ayetini duyunca, hasta olduğu halde ailesine: 'Beni Medine tarafına çıkartın' der. Onu dediği yere çıkarırlar ve yolda ölür. Bunun üzerine bu ayet nazil olur. Sahih olan görüşe göre bu kişinin adı Damre'dir. Bunu Sahabe kitabında açıklamıştım. (Düşmüştür yani gerekli olmuştur) yani sevabı Allah üzerine gerekli olmuştur." İbn Hacer'in sözleri burada son bulur.

Cihada giden yolun sevabı budur. Öyleyse cihadın kendisinin sevabı nasıl olur! Allahu teala'nın, cihada giden yolun sevabını bu derece güvende kılmasının nedeni, cihada giden yolun iki nedenden ötürü meşakkatli olduğunu bilmesindendir. Birincisi: Ailesinden ve mallarından ayrılmasından sonra ve kendisini meşakkatlere alıştırmadan önce mücahidin karşılaşacağı ilk zorluktur. İkincisi ise: Düşmanın Müslümanların cihad yolunu kesmesi, tedbirlerini ve silahlarını almalarından sonra mücahidleri öldürmesinden daha kolay olmasıdır.

Himmetleri bilemek ve nefisleri doldurmak için Allahu Teâlâ cihad yoluna bu büyük ecri vermiş ve yine şüphe sızmayacak bir şekilde mücahidin ecrini garanti altına almıştır. Buhari ve Müslim'de Ebu Hureyre'den rivayet olunan bir hadiste Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: "Allah, kendi yolunda çıkan kimseye kefil olmuştur; "Onu ancak benim yolumda cihad, bana imanı ve resullerimi tasdiki çıkarmıştır. Onu cennete sokacağıma yada çıkmış olduğu meskenine, elde etmiş olduğu ecir veya ganimetle geri döndüreceğime ben kefilim…" Allah subhanehu ve Teâlâ tarafından, kendi yolunda çıkan kimseye bu şekilde tekitli bir ifade ile kefil olunması, açık bir şekilde cihada çıkmanın nefislere meşakkatli olduğuna ve tehlikelerle kuşatıldığına delalet etmektedir. Bu nedenle Allahu teala, bu büyük ecir ile bu zorlukları kolaylaştırmış ve hafifletmiştir.

Bunun üzerine ey Allah'ın kulu, eğer gerçekten kendi nefsine cihaddan bahsedenlerden isen, bundan yalnızca bahsetmekle kalmamalısın. Bu, çıkmaya veya başarı ihtimali olan bir yeltenişe gücün yettiği sürece cihada çıkmanı terk etmende Allah katında bir özür olmayacaktır. Yol ara ve cihad yolunda yürü. Cihada ulaşanlar harikulade kimseler değillerdi. Yalnızca yol aradılar ve Allah'ta onlara kolaylaştırdı. Gözleri ve kulakları onlardan alıkoyup cihad sahalarına geçmelerine vesileler oluşturdu.

Cihada giden yollar ne kadarda çoktur. İşte Afganistan, etrafındaki ülkeler, Pakistan, İran, Özbekistan, Tacikistan, Türkmenistan ve Çin'dir. Yine Çeçenistan'ın etrafındaki sınırları, Gürcistan,

Dağıstan, İnguşya ve Rusya oluşturmaktadır. Filistin'in etrafında Mısır, Ürdün, Lübnan ve Suriye bulunmaktadır. Keşmir'in etrafında Pakistan ve Hindistan bulunmaktadır. Endonozya'nın dört bir tarafını denizler kuşatmaktadır. Eritre'nin etrafında Sudan, Etiyopya ve kızıl deniz bulunmaktadır. Filipinlere ve diğer cihad sahalarına bak. Her birine birçok yollar bulunmaktadır ve cihada istekli bir kişinin tüm bu yollar arasında hiçbir yol bulamaması imkânsızdır. Düşünceni zorla, Allahu teala'nın izni ile ulaşacaksın.

Ayrıca bizim ümmetimiz, sayısı milyara varan bir ümmettir. Eğer Müslümanların bir milyonu cihad sahasına geçmeye yeltense, bunlar arasında en az yüz bin mücahid ulaşacaktır. Bunlarla da Allahu teala'nın izniyle cihad sahalarındaki ihtiyaç karşılanır.

Fakat ümmetin tümü cihaddan yüz çevirip yolun kapalı olmasını bahane etmiştir. Allah subhanehu ve Teâlâ özürlerimizi kesmiş ve yolda iken ölenin veya öldürülenin ecrini şehitlik olarak belirlemiştir. Ancak bizler, bunu ertelemek ve geride kalmak için başka özürler aramaya devam etmekteyiz. Allah'tan bizleri hakkında şöyle buyurduğu kimselerden kılmamasını diliyoruz: **"Eğer onlar çıkmak isteselerdi elbet bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların (mücahidlerle birlikte savaşa) çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve (onlara) 'Oturanlarla beraber oturun' denildi."**[6] Yine Ondan, bizleri haklarında şöyle buyurduğu kimselerden kılmamasını diliyoruz: **"Eğer yakın bir menfaat, orta yollu bir yolculuk olsaydı, elbette arkandan gelirlerdi. Fakat bu kadar uzun bir mesafeyi kat etmek onlara ağır geldi. "Gücümüz yetseydi her halde bizde sizinle beraber cihada çıkardık" diye Allah'a yemin edeceklerdir. Kendilerini helake sürüklüyorlar. Onların muhakkak yalancı olduklarını Allah biliyor."**[7]

Fakat ey Allah yolundaki kardeşim, Allah'a güven. Eğer cihada giden yolda Allah'a karşı sadık olursan kuşkusuz Allah'ta seni tasdik edecektir. Ayrıca seni ulaştıracağına da kefil olmuştur. O şöyle buyuruyor: **"Bizim uğrumuzda cihad edenlere, şüphesiz yollarımızı gösteririz"**

Salât ve selam, Allah'ın resulüne, ailesine ve tüm ashabı üzerine olsun.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri rahimehullah

Mütercim: Muhammed Atta

[6] Tevbe: 46
[7] Tevbe: 42

لا إله إلا الله
محمد رسول الله
"..Deki;
Rabbim ilmimi arttır."
Taha Suresi/114
Facebook.com
ÜCRETSİZ İSLAMİ E-KİTAP İNDİR
facebook.com/ücretsiz islami e-kitap indir

CİHAD MUDAFAASI

Prof. Dr. Ömer Âbdurrahman

İÇİNDEKİLER

(Bu Fihristte bulunan sayfa numaraları E-kitap Sayfa numaraları değildir;Orijinal Sayfa Numaralarıdır.Numaraların farklı olmasının sebebi;Yazıları Büyütmüş olmamızdır.)

Cihad Müdafaasından Önce..... 2

Prof. Dr. Ömer Âbdurrahman Kimdir?..... 3

Yetişmesi:..... 3

Ömer Abdurram'ın Cihad Örgütü Davasındaki Müdafaası..... 5

Bu Ahkam Ayetlerinin İzahı 7

A- Ulu'l Emr Kimdir? 7

B- Allah Teâlâ "Ve Sizden Olan Emir Sahiplerine" Der. 7

C- "Allah'a İtaat Ediniz Ve Rasûlüne İtaat Ediniz." 7

D-İhtilaf Durumunda Ne Olacak? 7

E- "Eğer Bir Şeyde Çekişirseniz" 8

1.Ulülemr'e İtaat 8

Ulemanın Görüşleri..... 9

"Kim Allah'ın İndirdiği İle Hükmetmezse İşte Onlar Kafirlerin Ta Kendileridir" Ayet Hakkında Alimlerin Görüşleri..... 11

Ayetlerin Günümüzle İlgisi..... 16

Hulasa:..... 22

Devlet Güvenlik Mahkemesinin 402. Nolu Davada Ömer Abdurrahman'a Yönelttiği Suçlamalar: 24
Ömer Abdurrahmanın Savcılığın İftiralarına Verdiği Cevap: 28
"Hüküm Ancak Allah'ındır" 40
18. "Yazıklar Olsun (O) Namaz Kılanlara" 42
1. Üstad Abdulkadir Udeh (Rh.) Diyor Ki; 46
3. Yine Abdulkadir Udeh'i Dinleyelim; 46
4. Alfâme Ahmed Şakir (Rh.)Ilumdetü't-Tefasir"De: 46
28) Son Olarak Şunu Söylemek İstiyorum. 50
Askeri Mahkeme'nın Beraat Kararından Bazı Gerçekler 52
Zindandan Mektup Temmuz 1982 53

Cihad Müdafaasından Önce

Bütün gözler onun üzerindeydi. O İse yavaş yavaş ve ağır adımlarla yürüyerek Devlet Güvenlik Yüksek Mahkemesi Savcılığı'na karşı müdafaasını yapmak üzere yerini aldı. Herkeste bir ölüm sessizliği vardı, hiç bir yerde çıt yoktu. Bu çok kısa zaman süresi, salondakilere sanki çok uzun yıllarmış gibi geldi.

Sonra dudaklarından savunmasının kuvvetli, güven c^lu, tutarlı ve cesaret dolu sözleri dökülmeye başladı. Sözleri çok etkileyici ve sarsıcı idi. Onun konuşmasını dinlerken sanki her yer sarsılıyordu... Sesinin Hakk adına yükselişi mahkeme duvarlarında yankısını buluyor,| sonra dönüyor ve demir kafesleri titretiyordu.

Her tarafı kuşatan demir kafesler ve yüksek duvarlara! rağmen, onun sesi bütün engelleri aşıp ümmetin kalbindeki yerine ulaşıyor, ümmeti içinde bulunduğu döküklük, tembellik ve gaflet uykusundan uyandırıyor, ezeli ve ebe-| di gerçeğe dönmelerini haykırıyordu.

Şeyh Ömer Abdurrahman'ın sözleri, bütün yalanları

ve iftiralarıyla Mısır rejiminin müslümanlarla dinleri ara-. sına girmek için koyduğu tüm engelleri bir bir yıkıyor ve gerçeklerin yüzüne çekilen kara perdeleri yırtıyordu.

Bütün bu heyecanlı anları iliklerimize kadar duyarak yaşadık. Bu öyle bir savunmaydı ki, insana İmam Ah-med b. Hanbel (r.a)'ın savunmasını hatırlatıyordu.

"İslam alimi zalimlerin zulmüne karşı takıyye yapıp konuşmazsa, cahil hiç bir zaman hakikati anlayamıya-caktır. Peki insanlar bu durumda tıakkı nasıl öğrenecek-lerdir?" (İmam Ahmed)

Bu, gerçekten yıllardır söylenmesi gereken bir sözdü. Bu, savunulan hakkın kendisiydi, Hakk'tan öteye ne ola-bilirdi ki? Ondan öteye ancak Kur'an'ın buyurduğu gibi, sapıklık...

Bu kendisiyle savaşılan Allah'ın nuruydu. Bunun da en açık burhanı; "batırırı ona karşı mücadelesi ve ontî söndürmek istemesiydi. İşte, hakkın sesi, çağın en zalim tağutlarından birisinin Askerr Güvenlik Mahkemesinde bir nur gibi karanlığı yırtıyor, parçalıyor, bir ihlas ve iman güneşi gibi ümmetin içinde bulunduğu zulmete doğuyor-du.

Evet, Rabbimiz doğru söylüyor; "Kafirler bütün nefretleriyle istemeseler dahi Allah nurunu tamamlayacağına hükmetti." {Tevbe 32)

Şeyh Ömer Abdurrahman mahkemede tıpkı bir aslan gibi kükreyere'k hakkın üstüne örtülen bâtıl perdesini sıyırtıyor, bâtılın çirkin ve hâin yüzünü insanlığa gösteriyordu. Hakkın feyzi ve bereketi bir sel gibi coşuyor, kaynıyor, köpürüyor, bâtılın deniz köpüğü misali sahte gerçekliğini önüne katıp, silip süpürüp götürüyordu.

Hakkın hüccet ve delilleri birbirinin ardından yükseliyor. Allah davasının çevresindeki şüpheler çemberi kırılıyor, bâtıl her yandan kuşatılıyordu. Sevincimiz derin bir coşkuya dönüşüyordu. Fakat o, zaman zaman bize bakh yor, bu sevincimize set çekiyordu.

Şeyh Ömer Abdurrahman bu savunması yüzünder hayatının feda edebilirdi. O'nu, üstadımızı, hocamızı manevi babamızı yitirebilirdik.

Fakat o şehadeti arzuluyor, ona kavuşmayı candan diliyor ve Seyyidüşşüheda Hamza (r.a) ile beraber olmak istiyordu. O, Rasulullah (sav)'in: "Şehidlerin önderi Hamza'dır. Sonra, zalim emire hakkı emredip kötülükten alı-

koyduktan sonra o zalim emirtarafından öldürülen insandır." sözünün doğruluğu için bunu diliyordu.

Halbuki biz ona, öğretici, üstad, yol gösterici ve bizi terbiye edici bir insan olarak o kadar muhtaçtık ki, bunu ifade etmenin imkanı yoktur.

Sonra kendimize geliyor, tekrar vicdanlarımıza dönüp onun savunmasına kulak kesiliyor, bu garip düşünceleri zihnimizden uzaklaştırmak istiyorduk.Öyie ki, Şeyh Ömer Abdurrahman bir defasında dönüp bizi susturdu. Sanki o, içimizden geçenleri okuyordu. Sonra yine mahkeme üyelerine yöneldi ve meydan okumasına devam etti.

"Akidem ve vicdanım önünde zulme karsı koymak. taaûtî ceberrutluau reddedip, zalimlerin sapıklığına, yolsuzluğuna ve sahtekarlığına, insanların zihnine ektikleri I şüphelere karşı ci'had edip bunu insanların gözleri önüne sermekle kendimi görevli hissediyorum. Velev ki bu. hayatıma ve bütün sahip olduklarıma malolsa bile... Askeri Savcılık beni idamla yargılıyorsa, bilsinler ki bu asla beni korkutamaz ve buna kesinlikle de üzülmemi Belki o zaman "Ka'be'nin Rabbine yemin olsun ki cennete kavuştum" der ve şu sözleri söylerim:

"Müslüman olarak öldürülürsem gam yemem. Ne şekilde olursa olsun, Allah yolunda şehid olmaktır dileğim."

Bu sözleri duyunca kendimizi tutamadık. Üstadımız sanki bize, kendisi için şimdiden başsağlığı diliyordu. Ama gözyaş, arımız tüm direnmemize rağmen durmak bilmiyor, kalblerimizin derinliğinden coşarcasına müthiş bir sessizlik içinde akıyordu. Önderliğinde inanıp amel ettiğimiz, açtığı cihad sancağının gölgesinde kendisiyle birlikte kader birliği yaptığımız bu yiğit insana şimdiden veda ediyorduk.

Fakat...

"Allah kuluna yetmez mi?"

Allah, kudreti ve rahmeti ile kulunu kurtarır...Sonra onu zindandan kurtarıp önce kendi dini için, sonra bizim için hayatta alıkoydu.

Bundan da önemlisi, onun savunmasının bir çok mücahid müslüman gencin kanlarının haksız yere heder edilmesine Allah'ın İzniyle engel olmasıydı.

Mahkeme, Allah'ın indirmediği aşağılık kanunlarla hükmetmesine rağmen, bu mücahid gençlerin hiç birini

ölüme mahkum edemedi; Zira mahkeme de, bu gençlerin başlattıkları kıyamın ne kadar yüce ve haklı bir dava olduğunu sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı.

Evet, sonunda Allah'ın dediği gibi demek zorunda kal dılar. "Rabbim, dilediği için çok lütuf sahibidir." (Yusuf 100)

Allah'ın büyük rahmetinin eseri olarak, faziletli şeyhij miz sağ salim dışarı çıktı, hem de izzet ve şerefle, bir in san başını nasıl yüksek tutarsa öylece.

Yine susturulduğu yerden davetine ve yol göstericili ğine başladı. Yine İslam ne diyorsa onu deyip haykırma ya yöneldi.

"Bil ki, bütün bir ümmet sana yarar vermek için top lansalar, Allah'ın sana yazdığından başka bir faydayı ve remezler. Ve, sana bir zarar vermek İçin de bir araya ge lip toplanmış olsalar, Allah'ın sana yazdığından başka bi zarar veremezler. {O zaman artık) kalemler kaldırılmış ve sahifefer kurumuştur." (Hadisi Şerif)

Evet, Şeyhimiz cihadına devam ediyor... Sözlerini da ha yeni duymuşçasına hâlâ vicdanlarımızda yankılan makta... Sanki oradayız, orada, Devlet Güvenlik Mahke

meşinde. Sanki hâlâ demir parmaklıklı kafeslerin ardın daymışız gibi geliyor insana.

"Evet... Şeyh Ömer yerini alıp sandalyesine oturdu..\ Ve bir aslan gibi kükreyerek konuşmaya başladı. İşte, <j top güllesi gibi kelimeleri... İşte demir parmaklıklar, onur) sözlerini nabzında duyuyor ve titriyor.

Evet, "Hüküm Allah'ındır" sözünü binlerce yıl önce yüce peygamber Yusuf b. Ya'kub b. İshak b. İbrahim Mı sır zindanlarının derinliğinden haykırarak seslenmiş, zin danın prangaları hakikati söylemesine engel olmamıştı.

Ömer Abdurrahman şöyle haykırıyordu;

"Eğer biz Haricî isek ey yöneticiler! Peki ya siz kimsiniz? Siz yoksa Ali (r.a) ve onun ashabı mısınız? Acaba Hz. Ali {r.a) da sizin yaptığınız gibi hükmünü Nasrani ve Yahudilerin kanunlarından mı almıştı? Veya onun devletinin hükümleri sosyalizm veya demokrasi üzerine mi kurulmuştu?

Allah'ın şeriatını hayattan uzaklaştıran ve onun yerine cahiliyet şeriatını (kanunu) ve cahiliye yönetimini koyup kendi hevasına ve halkın heva ve hevesine veya belli bir insan topluiuluğunun kanunlarını Allah'ın hükmü ve Şeri-

atından üstün tutan kişinin hakkın karşısında ne demeye hakkı olabilir ki?

Bütün cinayetim ve cürmüm, devleti eleştirmem ve toplumdaki fitne-fesadı ve Allah'ın dinine olan düşmanlığı izhar etmemdir. Bunun için sesimin duyulabileceği her yerde, dinimin ve itikadımın hak sözüyle, bâtılı param parça dağıtmaya çalıştım durdum ve her yerde de bunu yapmaya çalışacağım.

Cami minberleri, üniversite salon ve meydanlarının hepsi de Allah'ın şeriatını savunduğuma ve Allah'ın izniyle ona yapılan hücumları durdurduğuma, İslam için canımı malımı feda ettiğime şahiddir.

Ey Savcı, ey Devlet Güvenlik Yüksek Mahkemesi Reisi! Allah'tan kork. Allah seni hükümete ve devlete karşı korur, ama devlet ve hükümet seni Allla Vın azabındanve gazabından menedip seni O'na karşı kcoıyamaz.[1][1]

Prof. Dr. Ömer Âbdurrahman Kimdir?

Ömer Abdurrahman 3 Mayıs 1935 yılında Dekahliye

[1][1] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 7-12.

vilayetinin el Menzile merkezine bağlı el Cemaliyye'de dünyaya geldi. [2][2]

Yetişmesi:

Ömer Abdurrahman'm yetişmesini kendisinden dinleyelim. "Fakir bir anne babadan doğdum. Konuşmaya başlayıp aklım erdiğinde bana; "Sen daha on aylıkken gözlerini kaybettin" dediler. Küçüklüğümde dayım elimden tutar, beni mescide götürür, bana Kur'an öğretirdi.

Beş yaşıma geldiğimde beni görmeyenlere mahsus medreselerden biri olan "Nur Körler Medresesine" kaydettirdiler. Burada görmeyenlere "Briel" metoduyla okuma yazma öğretiyorlardı.

Bu, Tanta'da bir medreseydi. Orada ük bakım, koruma ve eğitimimi gördüm. Sonra kendi nahiyeme gidip orada onbir yaşındayken Kur'an'ı hıfzettim. Daha sonra Dimyat'ta dînî bir enstitüye girdim. Burada dört yıl okudum, böylece Ezher'in ilkokul diplomasını elde ettim.

Dayım, Kur'an'ı ezberlememde üzerimden ayrılmayan

[2][2] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 13.

bir göz gibiydi. Zira zamanının çoğunu bana ayırıyordu. , Her sabah erkenden el Birke gölcüğünün yakınında bulunan bir mescide daha sabah namazı olmadan gidiyor, okulda hocanın yarın bize anlatacağı dersleri beraber çalışıyorduk.

Dimyat'ta bilinen şiddetli soğuk ve yağmura rağmen bir gün sonraki dersleri öğrenmek için mescide gitmeye, el örgüsü hasır üzerinde oturup okumaya adeta can atarcasına yarış ederdik.

Daha sonra el Munsura'daki dînî (el-Ezher) Medresesine girdim. Bu medrese henüz yeni açılmıştı, herkes okulun yeni açılmasından dolayı büyük bir sevinç içerisindeydi. Bu okulun tam üçyüz öğrencisi vardı. Burada beş yıl okuduktan sonra 1960 yılında Ezher Lisesi diplomasını almaya hak kazandım.

Ezher Lisesi yılları, dîn ve lügat (dil ve edebiyat) bilimlerinin temelinin disiplinli bir şekilde öğretildiği bir merhale olarak bilinirdi. Derslerimize çok iyi çalışırdık. Çoğu zaman biz hocanın yerine kalkar dersi anlatır ve yorumlardık. Hatta Ezher'de okutulan kitapların dışında kitaplar da okuduğumuzdan, hocaları zaman zaman zor

durumda bırakan sorular sorardık.

Buradan sonra Ezher Üniversitesi Usûluddîn" Fakül-. tesine girdim. Orada da beş yıl öğrenim gördükten sonra 1965 yılında mezuniyetimi kazandım. Bu fakültede öğ-renim dört yıl idi. Eğer o yıl Üniversite Şurası Başkanı (Rektör) Ezher'in eğitim yönünden geliştirilip yeni dersle-rin okutulması için fakülteyi bir yıl daha uzatmasaydı bir yılımız daha böylece kaybolup gitmeyecekti.

Fakülteden İmtiyaz, (pekiyiden de üstün bir not dere-cesi) Şeref takdiri İle mezun oldum. Buna rağmen fakülteye öğretim görevlisi olarak atanmadım. O yıl fakülte asistan ihtiyacı olduğunu ilan etmediğinden Vakıflar Bakanlığı bünyesinde el Feyyum vilayetinin bir köyüne imam olarak tayinim çıktı. Tâyin olduğum köy yirmi bin nüfusa sahipti. Bunun üçte birini Nasraniler oluşturmaktaydı.

Bu köy zeytin ve limon ziraatı ile şöhret bulmuş, ahâlisinin ahlakı panayır insanlarının ahlâkı gibiydi. Erkekleri de talak üzere yemin etmekle meşhurdu. Bu konuda bütün gayretimle durumun ıslahına çalıştım. Özellikle görevimi çok seviyordum. Bu görev "İmam-ul Mescid" unvanıyla anlam kazanıyordu. Bir de ne göreyim,

hiç bir zaman doğru dürüst dolmayan saflar dolup taşmakta, küçük büyük, genç ihtiyar, kadın erkek mescide akın etmekteydi.

Davette sloganım şuydu; İnsan işinde ciddi olur ve elinden geleni yaparsa Allah onu kesin başarıya ulaştırır. Bir kaç kişiden başka kimsenin gelmediği sabah namazında saflar bir biri ardına çoğaldı.

Mezuniyetimden bir yıl sonra "Diplom" diye bilinen "Yüksek Lisans Öğrenimi" gördüm. İki yıl sonra ikinci bir diploma daha aldım. Bu iki yıl master öğrenimine denk kabul ediliyordu. Buna ek olarak üç profesörün imtihan edeceği, bir tez hazırladım. Master tezimin konusu "Haram Aylar" içli. Böylece 1967 yılında 5 Haziran savaşından iki ay sonra master diplomasına hak kazandım.

-O yıl vilayetin merkezinde vaaz ve irşad göreviyle görevlendirildim. Yeni görevim gezici vaizlik idi. Mescİdden mescide dolaşıp vaaz ediyordum.

Hocalarım; Prof Dr, Muhammed Ebu Şehbe, Prof Dr. Abdül Azim Abbas, Prof Dr. (Şeyh) Ahmed Es Seyyid El Kumî vs. Bu üç hoca benim tez imtihanımı yapan, aynı zamanda köndilerinden ilim dinlenip yazılan alim şahsi-

yetlerdi.

1968 yılında fakülteye asistan olarak atandım. Bununla beraber el Feyyum'da camilerde hutbelerime devam ediyor, bu hutbelerimde devletin çeşitli tutarsızlıklarına işaret ediyordum. Derken milli istihbarat teşkilatı hemen hemen her hutbemden sonra beni çağırarak ifademi almaya başladı.

Bunlar Abdünnasır zamanında yapılıyordu. Hutbelerimde Firavun'dan söz ettiğim zaman, hükümet görevlileri bunula Abdünnasır'ı kastettiğimi sanıyorlardı. Abdünnasır yönetimine karşı eleştirilerim gün geçtikçe arttı. Tenkitlerim arttıkça polise çağırılmam da o derece sıklaştı. Nihayet 1969'un sonunda Ezher'e çağırıldım. Üniversite genel sekreteri ile görüştüğümde; geçici olarak -maaşım devam etmek kaydıyla- açığa alındığım haberini verdi. Böylece askerlerin cephesindeki cezaî uygulamanın sivillerin cephesine geçtiğini anlamaya başladım.

Sonra, bir veya iki yıl boyunca yarı maaşla devam etier, ondan sonra ya görevinize iade edilirsiniz veya görevinizden uzaklaştırılırsınız. O gün maaşım sabit bir şekilde 23 Mısır Cüneyhi idi. Aldığım ise bunun yarısı 11.5

cüneyhtî. Bunun beş cüneyhini kiraya veriyordum. Diğer yarısı da bana ve 6 cüneyh 50 kuruşla geçimini sağlamaya çalışan anneme kalıyordu.

1969 yılının sonunda açığa alınmamın kaldırıldığını fakat, asistanlıktan üniversite idaresine, görev açıklığı getirilmeden tayin edildim. Buna rağmen ben Feyyum'un köylerinde gezici vaiz olarak konuşmalarıma devam ettim. Kimi zaman bunu açıktan, kimi zaman da gizli yapıyordum. Ve derken 13 Ekim 1970 günü tutuklandım. Abdünnasır da aynı yılın Eylül ayında ölmüştü. Öldüğünde minberden müminlere namazının caiz olmayacağını haykırdım. Ve halkı namaz kılmaktan men ettim. Hemen ardından kaledeki zindana atıldfm. Burada sekiz ay yattım, bu sürenin çoğunu 24 nolu koğuşta geçirdim. Burası benim çok hoşuma gidiyordu, beni başka koğuşlara götürdüklerinde hep oraya dönmek istiyordum. 10 Haziran 1971 de kale zindanından tahliye oldum.

Ardından üç aylığına Feyyum Lisesi'ne görevli gittim. Sonra benden Minye Lisesi'ne gitmem istendi. Doktora'yı alayım diye bu isteklerini iki ay savuşturdum. Minye'ye tayinim bana eziyet etmek içindi. Onlar benim Feyyum'da

istikrar içinde olduğumu biliyorlardı. Onun için huzurumu kaçırıp suları bulandırmak istiyorlardı. Tabi, is-temiyerek de ofsa Minye'ye gittik. Gittik ama, giderken de hep mesken, yeme içme ve gidip gelme korkusu ile içice gittim. Fakat bütün korkularım boşuna imiş. Min-ye'de bana kardeş olacak en hayırlı insanlarla karşılaştım.

Şeyh Mahmud Abdül Mecid bunlardandı. Allah kendisinden razı olsun, başta o olmak üzere diğer kardeşler bana en hayırlı hizmet ve yardımda bulundular. Gittiğim Minye Lisesi, istihbaratla bana zarar verecek her konuda yardımlaşıyordu. Amaçları bana zorluk çıkarmak ve sıkıntı vermekti. Ders programları hazırlandığında, haftanın her günü beni meşgul edecek dersler verilmişti. Lise Müdürü kimseyle görüşmememi ve kimsenin de benimle görüşmemesini söylüyor ve beni tehdit ediyordu. Gittikçe boğazımdaki idam ipini daraltıyorlar, hareketlerimi kısıtlıyorlardı.

Bu arada gizlice perşembe ve cuma akşamları Fey-yum'a gidiyor, doktoramın geri kalan kısmının basılma-sıyla ilgileniyordum. Usûlü'ddin dekanı Prof. Dr. Muham-med Ebu Şehbe ile doktora imtihanı İçin kimsenin haberi

olmadan gün tayin ettik. Bir hafta sonra komisyonun diğer iki hocasına giderek onlardan da söz aldım ve Fey-yum'a döndüm. Sonra Mina'ya hastalandığıma dair bir telgraf çektim. O hafta derslere giremiyeceğimi bildirdim. 13 Mart 1972 günü, hatta kardeşimin dahi bilgisi olmadan Kahire'ye gittim. Fakülteye vardım. Doktora imtihanını fakülte dekanı ve iki hocadan başka kimse bilmiyordu. Kimseye bir şey sızdırılmamıştı.

İmtihandan çok kısa bir süre önce, fakültenin ilan tahtasına küçük bir ilan koyup doktora imtihanının saatini duyurduk. Konunun adı "Tevbe Sûresi'nde Kur'an'm Düşmanlarına tavrı" idi.

Doktora tezinin imtihanı yapıldı. İstihbarat birimleri her zaman yaptıkları gibi bu sefer imtihana müdahale edemediler. Ertesi gün Şeyh Ömer Abdurrahman'ın Usulu'ddin Fakültesinden Yüksek Şeref payesiyle Dokto-ra'sını aldığı gazetelerde çıkınca herkesi bir şaşkınlıktır aldı gitti. İstihbarat da, halk da bunun nasıl olduğunu anlıyamadılar. Bundan dolayı Milli İstiharat, Üniversite'ye asistan olarak tayinime engel oldu. Bu yasak 1973 yılı yazına kadar devam etti.

Sonra, Üniversite Kurulu benim haberim olmadan duruma itiraz eder. Halbuki ben idarenin reisini tanımadığım gibi o da beni tanımıyordu. On sayfa kadar yazdığ bir müzekkerede benzeri görülmemiş bu olayı ve üniver^ siteden uzaklaştırılmamı şiddetle kınıyor, bir genelge ile; bunun bütün bakanlıklara bildirilmesini istiyordu (Allah'ın; rahmeti üzerine olsun). 1973 yazında üniversite tarafından çağrıldım. Bana üniversite kadrolarında Kızlar Fakültesi ve Usûlü'ddin'de boş yer olduğunu bildirdiler. Beri de tabii olarak Asyut'a gitmeyi seçtim.

1977 yılına kadar fakültede derslere aralıksız devam ettim. Sonra Suudi Arabisten Riyad Üniversitesinde KülliJ yetü'l Benat'a (Kızlar Fakültesi'ne) davet edildim. Orada1 1980 yılına kadar kaldım. Fakat İlahi kader o yıl beni Mı^ sır'a çekmeseydi bu süre 1981 de dolacaktı.

Aynı yılın Eylül ayında tutklanmam emri çıktı. Bahan de "korunma" altına alınmamızmış. Yakalanmamak içirt kaçtım. Fakat bizi, sonunda Ekim ayında yakaladılar.' 1981 yılında Enver Sedat'ın öldürülmesinden sorumlu örgüt emiri olarak Askeri Devlet Güvenlik Mahkeleri önüne çıkarıldım. Her iki davada da suçsuz olduğum hükmüne

varıldı. Allah'a hamdü senalar olsun, 2 Eylül 1984 yılında hapishaneden tahliye oldum."

Üstad Ömer Abdurrahman 1992 tarihinde Mısır dışında sürgünde bulunmaktadır. Muhammed, Ahmed, Abdullah, -Fatıma, Abdurrahman, Üsame ve Hasan isminde yedi çocuğun babasıdır. [3][3]

Ömer Abdurram'ın Cihad Örgütü Davasındaki Müdafaası

Hamd ancak Allah'adır. O'na hamdeder, O'ndan ya dım diler, O'ndan bağışlanmayı ister, O'nunla ve yin O'na sığınırız nefislerimizden ve işlediklerimizin şerrin| den. Allah kimi hidayete erdirmiş ise onu sapıklığa götü recek hiç kimse yoktur. Kimi de doğru yoldan çıkarmı sa, onu doğru yoia erdirecek kimse yoktur. Ve şahitli ederim ki, Muhammed (sav) O'nun kulu ve Rasûlüdür.

Hicretten on üç yıl önce, Ramazan ayında Muhar med (sav)'in önderliğinde başlayan İslam İnkılabı'nda^ sonra, ihtiyarlamış olan hayat yeniden can buldu, gen< leşti,

[3][3] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 13-19.

dinçfeşti. Kur'ânî ve Nebevi nurun insanlığa bir güjj neş gibi doğmasından sonra, dünyayı bürüyen cehalet] dalalet ve kör taklid karanlıkları yok olmaya başladı.

İslam güneşinin parladığı günden sonra hayatın taj mamı iman rengine bürünmeye başladı. Bütün bir haya| | insan, toplum, madde, ruh, ilim, amel, savaş ve barı topyekün imanî bir karakter kazandı.

İslam'ın insanlığı kölelikten özgürlüğe kavuşturan büyük inkılabının zuhuruyla beraber, öyle harukulade olaylar vuku buldu ki bu, dağları söküp yerinden taşımak, denizleri kurutmak, elementleri birbiren kalbetmekten daha daha azametli bir şeydi. Bu inkılab öyle büyük bir değişimdi ki, hayatın kalbine ve ruhuna kadar nüfuz edip, tarihin akışını değiştirdi, insanlığın kaderine bir yön verdi, zamanın vicdanına yer etti.

Çünkü İslam inkılabının temelleri kâinatın cevherinin derinliklerinde ve beşeriyetin vicdanında fikri olarak yaşamakta, hayatın bütün alanlarına kök salmaktaydı. İşte o günden bu yana İslam müslüman insanın, müslüman ailenin, müslüman hükümetin terbiyesiyle azami derece ilgilenmiş ve ihtimam göstermiştir.İslam ferdin aklını ilim-

le, ruhunu akîde ve ibadetle, bedenini de temizlik ve sporla terbiye edip tedavi (tıp) ilmiyle kendini korumasını ve şifa bulmasını istedi.

İslam insanın nefsini; güzel ahlakla ahlaklanması, kendini bilmesi, izzet, şecaat, cömertlik, benliğini (enaniyetini) inkar, sonra hilim, doğruluk, emanet, tevazu ve sabır gibi sıfatlarla muttasıf olması için eğitti. İslam insanlığı Allah'a, hayra ve imana çağırdı, insanları rahatsız eden eziyetleri bertaraf etmesi, insanı gözünü haramdan sakındırması, nefsini zinadan koruması, müslümanla arasında selamı yayması, onlara eliyle ve diliyle zarar vermemesi için sosyal içerikli olarak olgunlaştırdı. İslam neseblerin birbirine gayri meşru bir şekilde karışmasını yasaklıyarak, ailevi bünyenin kudsiyetini korumak için evliliği teşvik etti. Ayrıca, tüm aile fertlerine namazı, gücü yetenlere zekatı, onlara ilim öğretmeyi, onları muhafaza etmeyi ve cehennem ateşinden sakındırmayi emretti.

İslam bununla beraber; tüm kötülüklerden korunma un esaslarını, nefislerin fısk ve fücura, aşağılık bir anla' <a saplanmaması için açık seçik bir biçimde ortaya koydu.

Yabancı hanelere ve bu hanelerde sakin bulunan ai-j

lelerle ilişkilerde; buralara izin isteyerek girmenin adabıj nı, gözü helâl olmayan şeylerden sakındırmanın usulü nü, teberrücü (kadınların yabancılara gösterilmesi haran olan yerlerini ve zinetlerin göstermeleri) ve yabancı er keklerin yumuşak sözlerine aldanmamalart ve bunun hik metleri hakkında da açıklık getirdi. Tüm müslüman toptu mu bekarları evlendirmeye, insanları namuslu olmay teşvik etti ki, nikah imkanı ve ortamı doğsun. Bekar kızla rın zinaya itilmesi tehlikesi karşısında bizi uyardı.

Bütün bu tedbirler bedenî ve nefsî taharetin vicdan v< şuur aleminde emniyet altına alınıp, hayvânî temayülle! rin insanlardan uzak tutulması için ruh, gönül, nefis, kail ve beden temizliğine özen gösteren, cinsî sapıklık baştan çıkarma komplolarına karşı koyan hayâlı insanla! rın korunması içindi.

Yine İslam, müslüman toplumun her bakımdan sağ lıkh bir şekilde eğitilmesine ihtimam gösterdi. Ve bunu için topluma kardeşliği, yardımlaşmayı, birbirimize mer hamet etmeyi, eşitliği, adaleti, hayırla nasihati, ümmeti hayatî sorumluluk gerektiren meselelerinde özellikle da yanışmayı, emr-i bil ma'ruf, nehy-i anilmünker'le muame

le etmeyi, hayırla ve sabırla özgürlük ve bağımsızlık içi karşılıklı tavsiyede ve yardımlaşmada bulunmayı emretti] Topluma faizi, içkinin her türlüsünü, kumarı, cinayeti, zi' nayı, hırsızlığı, yol kesmeyi, zalime yardımı, zalim yöne | ticilere itaati, yağcılığı, nifakı ve kıskançlığı haram kıldı.

Yine, İsiamî bir devlet teşkilatı kurmayı, müslüman bir idare gerçekleştirmeyi, yöneticilere şûrayı, adaleti, emaneti, hakları sahiplerine vermeyi ve Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyi buyurdu. "Ey Muhammed; "Onlar arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet" (Maide, 48)

Böylece Allah'ın hakimiyetini kabul etmenin farziyyeti, dinde kesin olarak sabit olmuştur. Bu da imanın apaçık ve tartışılmaz mantıki bir sonucudur. Bunu, müslümanım diyen küçük ve büyük her insan bilir ve aklı başında hiç bir iman sahibi inkar edemez.

Allah Teala bütün kainatın yaratıcısıdır, her şeye mâlik olmak ta O'nun hakkıdır. "O Allah ki, göklerin ve yerin sahibidir. O ne bir çocuk edinmiştir, ne de O'nun mülkünde bir ortağı olmuştur. Her şeyi O yaratmış ve her şeye de belli ölçüyü O koymuştur." (Furkan,2) Bütün kainat Allah tarafından yaratılmıştır. O halde bu kainatı kim yaratmış

ve ona kim malikse, onda tasarruf hakkı da onundur.

Böyle olunca hüküm, emir ve yasak ancak bu kudrete sahip olanın elindedir. Ve bunun neticesi olarak müslümanın iman etmesi gereken dâva şu olmakta; yaratan da, malik de bir olan Allah'tır. Öyle ise hakim birdir. O da, kendinden başka ilah olmayan, hükmedenlerin hükümce en âdili ve üstünü Allah'tır. Allah her şeyin yaratıcısı ve malikidir. Hak sahibi ancak O'dur. Ve mülkünde icra edilecek olan nizamı, razı olup seçen ve bunu bir kanun gereği yürütecek olan da O'dur. O malik olduğu şey üzerinde teşrî (kanun koyma) yetkisine sahiptir. Kendisine uyulan ve hükmü yürürlükte olan O'dur. Egemenlik, ancak Allah'ındır. Hüküm O'ndan başkasının olamaz.

"Hüküm ancak Allah'ındır, ancak kendisine kulluk (ibadet) etmemizi emretti." (Yusuf 40)

Allah bütün kainatı kendine kulluk ve itaat etmesi için yarattı. "Cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler (diye) yarattım." (Zariyat 56)

İbadet Allah'tan başkası için yapılamaz. O halde ibadetle emretmesi de Allah'ın hüküm verdiği ve takdir ettiği emirlerin cümlesine dahildir. İbadet: Allah Teâlâ'nın razı

olup emrettiği şeylerin tamamına boyun eğip tevazu ile yapmaktır. Demek oluyor ki: Hakimiyetin sadece Allah Teâiâ'ya ait olduğunu kabul etmek, O'na kulluğun icabı olan emirleri yerine getirmeyi, yasaklarından kaçınmayı ve hükmüne teslim olmayı gerektirir. İşte ancak o zaman "Hüküm ancak Allah'ındır" kavramı, idrak sahibi müslümanın zihninde Allah'a ibadetin hakikati olarak tecelli edebilir. Bu da müslümamn, hayatının ancak Allah'ın . emri ve hükmü doğrultusunda olmasındadır. Hareketleri, davranışları ve yaşayışında Allah Teâlâ'nın emir ve yasaklarını aşamaz. Düşüncesi, akidesi, çevresinde olan insanlar ve topluluklarla olan ilişkisi, Allah'ın emir ve hükmüne uygun olmak zorundadır. O, Allah'ın emrettiği bütün ibadetlerde şeriatına uymuş, Allah'ın gönderdiği ilahi metod ve programı, din ve devlet, akide ve kanun olarak kabul etmiş, bunu omuziamıştır.

"Hakimiyet ancak Allah'ındır" demek, yalnız Allah Teâlâ'nın malik, amir ve şeriat koyma hakkına sahip olduğu ve O'nun dışında hiç kimsenin kanun koyma ve hükmetme hakkının olmadığını ifade etmektir. Şeriat (kanun koyma) yetkisi, böylece mahlukattan hiç birisinin

olmadığı gibi, ne bir heyetin, ne bir partinin, ne de her hangi bir parlemento veya halkın, ne de insanlardan kimsenin hakkı değildir. Hükmün sadır olduğu makam Allah'ın hakimiyetidir. Hüküm vermek ancak O'na aittir.

İnsanlar ancak Allah'ın koyduğu şeriatı, O'nun egemenliği altında yürütürler. Allah Teâlâ'nın, hakkında hüküm indirmediği şeye gelince; bunun müslümanlar üzerinde hiç bir tahakküm hakkı ve şer'iyyeti yoktur. İnsanlar şeriat koyma hakkına sahip değillerdir. İnsanların tüm yapabilecekleri; Allah'ın ahkamını tatbik etmek, sorunları çözmek için "istinbat" ve "kıyas" yoluyla ondan deliller bulup çıkarmaktır.

Allah indinden delil olmadan bir şeyi helâl veya haram kılmak demek, Allah'la hakimiyet noktasında bir savaş ve Allah'tan gayrısına kulluk edilmesi için insanlara yeni bir yöntem koymaktır. Ondan da ötesi bu; Allah Teâlâ ile uluhiyyet konusunda da bir boy ölçüşmedir.

"Allah'a yalan isnat edip iftira etmek için dillerinizin dönüp dolaşıp söylediği şeylerde; bu helâldir bu haramdır, demeyin. Şüphesiz, Allah'a yalan isnat ederek (uydurma ve kötü şeyler) söyleyenler kurtuluşa eremezler."

<Nahl116)

Ancak, insanlara emrettiği ve yasakladığı her şeye boyun eğdirmeye çalışan, dilediğini yapmaya zorlayan ve kanun olarak koyduğu şeyin karşısında saygı duymalarım isteyen kişi; Allah'ın müminlere kendisini reddederek inkar etmeyi ve ondan beraatlarını ilan etmelerini istediği tağutların cümlesinden olmuştur.

"Kim tâğutu inkar eder ve Allah'a iman ederse, çözülmesi mümkün olmayan bir kulpa yapışmıştır."(Bakara 256)

"(Ey Muhammed) sana ve senden önce indirilene iman ettiklerini sananları görmedin mi? Onlar tâğuta gidip onun hükmüyle hüküm vermek istiyorlar. Halbuki onlar o (tâğutu) inkar etmekle emrolunmuşlardı. şeytan onları açıkça uçsuz bucaksız bir sapıklığa götürmek istiyor." (Nisa 60)

"Onlar cahiliye hükmünü mü arzu ediyorlar? Derin bir inançla inanmış bir kavim için Allah'tan daha güzel hüküm sahibi kim olabilir?" (Maide 50)

"Hayır, senin Rabbine yemin ederim ki (Ey muhammed!) Onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme nefislerinde hiç bir darlık

duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65) [4][4]

Bu Ahkam Ayetlerinin İzahı

1- Allah Teâlâ; "Ey iman edenler, Allah'a itaat ediniz Rasûlüne itaat ediniz, sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde çekişmeye (ihtilafa) düşerseniz onu Al-lah'a ve Rasûlüne götürünüz. Eğer Allah'a ve âhirete inanıyorsanız bu sizin için daha hayırlı ve en güzel bir hüküm vermedir." (Maide so) [5][5]

A- Ulu'l Emr Kimdir?

İbni Abbas'a göre: fukaha ve din ulemâsıdır. Mücahid'e göre: İlim sahipleridir. Ebu Hureyre'ye göre: Emirlerdir.

İbni Kesir: "Zahir olan, âyetin emir sahibi olan tüm emir ve ulemaya şamil olduğudur, diyor. Tefsir-i Menar'da "Ulu'l Emri, ehli hail vel akd heyeti ile, emirler, sul-

[4][4] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 21-27.
[5][5] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 27.

tanlar, ilim adamları, ordu komutanları, diğer idareciler ve önderlerdir ki; ümmet bunlara adalet, takva, istikamet ve ihlasla güzel ve doğru karar verme masalahatını korumakta sahip oldukları güven yüzünden başvurur" der. [6][6]

B- Allah Teâlâ "Ve Sizden Olan Emir Sahiplerine" Der.

"Sizden olan emir sahiplerinden maksad nedir? Bundan maksad, Allah'a iman edip Allah'a ve Rasûlüne (sav) itaat eden ve Allah'ın Şeriatı'na bağfı olan hüküm ve iktidar sahipleri demektir.

O halde ulu'l emrin mutlaka iman, istikamet ve takva ehlinden olmaları gerekir. Çünkü görevleri, müslümanların işlerine "velayet" etmek, Şeriat Sahibi (sav)'i; dinin korunması noktasında "hilafet" ve "naiblik" hükmünde bir yetkiyle temsil etmektir. O halde bu emaneti, bu dine inanan ve onun ahkamını hayatına hakim kılan ve Allah'ın şeriatını uygulayan bir insan veya iktidarın eline teslim etmek gerektiği kendiliğinden açıklık kazanmış oluyor.

[6][6] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 27-28.

Ancak, bizden olmayan, yani müminlerden olmayan ya da İslam'la alay edip onu aşağılayan, Allah'ın haddlerini (cezai müeyyidelerini) ayaklar altına alan, faizli muameleyi kanunileştiren, Allah'ın Şeriatıyla hükmetmeyen ve Allah'ın haram kıldığı şeylerin çoğunu haram kabul etmeyen, medeni hukuk ve evlenme kanunlarını değiştirmede Allah'ın dinine karşı pervasızca bir tavır takınan, müsîümanlara asla merhamet etmeyeceğini tehdit edip ilan eden, Siyonistlere Nil'in suyundan vereceğini vaade-dip bütün dinleri bir çatı altında (İslam - Yahudilik - Nasranilik) toplayacağını savunan, yeryüzde müslümaniara karşı en amansız ve acımasız biçimde düşmanlık besleyen yahudilerle Camp David andlaşmasını imzalayıp siyonistlerle ilişkilerimizi sanki hiç bir şey olmamışçasına yumuşatan, İsa Aleyhisselam'ın çarmıha gerildiğini sö leyen, dinin temel kaidelerini birbirinden ayırıp parçala^ yan, Kur'an'ı ardına atan ve SİYASETTE DİN, DİNDE DE SİYASET OLAMAZ diyen bir insan asla ve kesinlikle ulu'l emr'den olması mümkün olmadığı gibi, üstelik itaata da layık değildir. [7][7]

[7][7] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 28-29.

C- "Allah'a İtaat Ediniz Ve Rasûlüne İtaat Ediniz."

Allah Teâlâ âyet-i kerimede "etıy'û-itaat ediniz" fiilini Rasûlü için de sahip olduğu makama uygun olarak ikinci bir kez tekrarlayarak zikrediyor. Burada Allah (c.c.) Rasûlü (sav) hakkında özel bir itina göstermekte, ona, kendisinden sonra "itaafta başkasına tanımadığı bir istiklal ve muhtariyet vermektedir.

Sonra, "etıy'û" fiilini ulul emr için tekrar edip zikretmedi. Buradan da, onların itaat edilmede başlı başına bir istiklal ve muhtariyet sahibi olmadıkları çıkıyor. Onlara itaat, ancak Allah'a ve Rasulü'ne itaatlanndan sonra vacib olur. İtaatlan bu sınırı aşamaz vu bunun üzerine çıkamaz. 8[8]

D-İhtilaf Durumunda Ne Olacak?

Âyet-i kerime devamla, hakim idareci ile idare edilenler arasında bir ihtilaf olursa bunun hallinin nasıl ola-

8[8] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 29.

cağına işaret edilmekte. "Bir şeyde çekiştiğiniz zaman, onu Allah'a ve Rasûlü'ne çeviriniz (havale ediniz, başvurunuz). Bir şeyin hükmünü Allah'a havale etmek, Kur-an'a, Rasûle havale etmek ise sünnetine baş vurmak an-lamınadır. Bu âyet-i kerime, her hangi bir şeyde ihtilafa düştüğümüz zaman, onu Allah'ın Kitab'ınave Rasûlünün sünnetine baş vurarak halletmek hususunda bize yol göstermek için nazil olmuştur.

Daha sonra, tüm meseleyi Allah'a ve âhiret gününe imana bağlıyor. "Eğer Allah'a ve âhiret gününe inanıyor-sanız bu sizin için hayırlı ve daha güzel bir hükümdür" (Nisa 59)

Âyet-i kerime açıklıkla; kişi veya toplum çekişmelerin-de Kur'an veya sünnete baş vurup Kur'an veya sünnetin hakemliğini kabul etmiyorsa, kesinlikle Allah'a ve âhiret gününe iman etmediklerini vurguluyor. [9][9]

E- "Eğer Bir Şeyde Çekişirseniz"

Buradaki "şey" kelimesi belirsizlik ifadesi taşımakta-

[9][9] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 29-30.

dır. Arapçada şart cümlesindeki belirsizlik ifadesi, umum anlamındadır. Yani; itikad, ibadet, mülkiyet, cinayet, kan davaları, haddler, dîn ve dünya işlerinin hepsinde husule gelen ihtilaflardan her hangi birisinde müslümanlara farz olan; yönetenler olsun, yönetilenler olsun, zahiri, batini her meslede Kitap ve Sünnet'e müracaat edilmelidir. Yoksa asla müslüman olamazlar, velevki müslüman olduklarını iddia etseler. Çünkü bir vakıa, içerdiği tüm haki-katlarla kendisidir,, mücerred yalan iddialar ve boş temennilerle değil. [10][10]

1.Ulülemr'e İtaat

Ulülemre itaat, ancak ma'rufta ve Allah'a itaati buyurduğu şeylerde vardır, Allah'a isyanı emrettiklerinde değil. Çünkü: "Allah'a isyanda mahlukata itaat yoktur." Yukarıdaki âyet-i kerime Abdullah b. Huzeyfe (r.a.) hakkında nazil olmuştur. Bir vakit Allah'ın Rasûlü (sav) onu bir seriyye ile gazveye göndermişti. Abdullah (r.a.) seriyyede bulunan arkadaşlarına bir ateş yakmalarını ve bu ateşin

[10][10] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 30.

içine girmelerini emreder. Bunun üzerine seriyyedeki sahabiler onun bu buyruğu üzerine tartışmaya başladılar, bu durum Rasulullah (sav)'e ulaşınca şöyle dedi; "Şayet o ateşe girmiş olsaydınız, ebediyyen oradan çıkamazdımz.İtaat ancak mahruftadır.(Buhari, Müslim ve Müsned)

Ulu'l emre itaati sınırlayan ve onu kayda bağlayan hadisi şerifler çoktur. Buhari'de itaat ancak ma'ruftadır", Yine "Günahta itaat yoktur" ve yine "Onlardan kim size günah işlemeyi emrediyorsa ona itaat etmeyiniz" Duyurulmuştur. Müslim'de ise Ümmül Husayn (r.a.) diyor ki: Allah'ın Rasûiü (sav) veda hutbesinde; "Eğer üzerinizde sizi Allah'ın Kitabıyla idare eden bir köle bile seçilmiş olsa, ona itaat ediniz." buyurulmuştur. Yine Allah'ın Rasûlü (sav): "Müslüman kişiye, sevdiğinde ve sevmediğinde ulu'l emre, Allah'a asi olmakla emrofunmadıkça itaat etmesi gerekir. Ne zaman günah işlemekle (asi olmakla) |emrolunursa, bu emirde ne onu dinlemek, ne de ona uymak vardır."

İşte bu hadisler, "Emir habeşli bir köle dahi olsa, itajat"ı emreden hadislerin mutlak anlamını mukayyed kılmakla, emirlere emirlerinde hoşlanmadığımız hususlarda uyup uymamasının sınırlarını çizmektedir. Ahmed b.

Hanbel'in Müsned'indeki bir hadis-i şerifte: "Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." buyurulur. Yine Müsned'de, "Allah'a asi olana itaat yoktur." buyurulur. Diğer bir rivayette: "Allah Teâlâ'ya asi olana itaat yoktur." Yani müslümanların bunlara itaat etmesi gerekmediği gibi, gücü yetenler için bu itaati reddetmeleri de farzdır.

Ebu Şeybe'nin Müsned'inde: "sizin üzerinize bazıları emir olacaklar, onlara itaat etmek size vacib değildir." buyurulur. Bir diğer rivayette: "Allah'a baş kaldırana itaat olmaz." buyurulmaktadır. Bir adam Abdullah b. Ömer'e (r.a.): "Bize ma'sıyetle emir buyuran bir emir hakkında ne buyurursunuz?" dediğinde; "Allah'a itaatında ona itaat et , asi oluşunda etme!" buyurdu.

Müslim'de geçen bir hadiste: "Sizin üzerinize bazı insanlar emir olarak gelecekler, hem ma'rufla, hem münkerle amil olacaklar; kim bunların yaptıkları münkerden kerahetle nefret ederse* Allah indinde kendini berî (suçsuz) kılmıştır., kim de alenen İnkar ederse selamete ermiştir. Fakat kim de onlardan yana olur ve onlara uyarsa" deyince sahabiler Rasulullah (sav)'e: "onlarla o zaman savaşalım mı?" diye sordular. Allah'ın Rasulü (sav): "Hayır,

namazı ikame ettikleri sürece..." buyurdu. Burada namazı ikame etmekten kinaye, Allah'ın dinini ikame etmektir. Rasûlü'nün yoluna tabi olup Allah'ın indirdiği ile hükmetmek, ihtilaf ve hükümlerimizde Allah'ın şeriatına baş vurmak ve namazı ikame etmenin hukukuna gerçekten riayet'etmektir. Namazı ikame etmek, namazı kamil şartları içinde erkan ve adabıyla, farz, vacib ve sünnetlerine hakkıyla riayet ederek kılmak ve yaşamaktır. İkamenin cümlesinden olarak; vakit namazlarını emirin cemaatla mescidde kılması ve kendisi hakkında yönetilenierce bunun açıkça bilinmiş olması şarttır. Eğer böyle yapmazsa ona itaat etmek gerekmez. Aksine, "Şeriatta" onunl savaşmak emrolunmuştur.

Şimdi bize vacib olan, hadisin anlamı üzerinde bira daha durup, maksat ve gayesini iyice anlamaktır. Namai kılıp Rabbine iman, takva ve ihiasla secde eden, O'nurt celal ve azametine boyun büken bir kişi için, secdenin ruhu ve cevheri olan namazının, kendisini fuhşiyattan ve münkerden alıkoymuş olması başta gelen hususlardan! dır. Namaz gerçekten sahibini fuhşiyattan ve münkeratj tan alıkoyduğu zaman gerçek namazdır.

Allah Teâlâ'nın Kitab'ında yasakladığı faizli alış-verişl ler de, namazın men etmesi gereken münkerattandir. Bu konuda İbni Abbas, İbni Mes'ud ve Hasan el Basri diyorj lar ki: "Namazın kendisini fuhşiyattan ve münkerattan alıj koymadığı insan, Allah'tan uzaklaşmaktan başka bir şev elde edemez. "Şüphesiz ki namaz, fuhşiyyat ve münker^j den nehyeder" (Ankebut 45)

g- Müfessirler ve hadis ehli ma'sıyyette itaatin olmaj dığında icma ettikleri gibi, küfürlerinde ve dinden sapmaj lan yüzünden de onlara karşı çıkma hususunda da icma etmişlerdir. Bu arada unutmamak için buna şehadej eden bazı görüşleri rivayet etmek istiyorum. [11][11]

Ulemanın Görüşleri

1- İmam Kurtubî:

İbn Huveyz Mendad'dan rivayetle naklediyor. Dedi I "Sultan'ın emirlerine itaat etmeye gelince; Allah'ın emirl rine uymayı buyurmasında itaat etmek vardır (vacibdir ma'sıyeti buyurmasında ise itaat yoktur (vacib değildir)]

[11][11] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 31-33.

Bunun için zamanımız velayet sahibi (yöneticilerine) at, onlara yardım, onları ta'zim etmek (yüceltmek) v saymak caiz değildir. Eğer bizimle namaz kılıyorlars ma'sıyetlerinden ötürü fasıktırlar, onlarla namaz caizdiıj Fakat dinde bid'at ehlinden iseler (arkalarında) onlarla namaz kılmak caiz değildir. Ancak müminler böyle yöne! ticilerin şerrinden emin olmazlar da onlarla namaz kslmaf zorunda kalırlarsa, namazlarını daha sonra tekrar iad ederler.

2- Alûsî:

"Onlara itaat etmenin vücubu (farz oluşu) hak üzer (Kur'an ve Sünnet) üzere olduklarmdandır. Allah Teâlâ! nın Şeriatına muhalefet ettiklerinde onlara itaat etmeli vacip değildir. Bu da, "Hiç bir beşere Allah'a isyanda itaj at yoktur." hadisine mebnidir. Bu hadisi İbni Ebî rivayet etmiştir."

3- Bazı Şafii ufeması demişlerdir ki;

"İmama itaat.haram olan bir şeyi buyurmadıkçadır, Diğer bazıları da; "Emrettikleri, umum ümmetin yararın, lmayan şeylerse, buna uymak gerekmez."

4- Tabiin Ulemasının Emevilere cevabı:

Bu konuda tabiinden bazı alimlerin Emevilerden bazı!

emirlere söyledikleri sözler gerçekten de çok güzel çarpıcı bir cevap mahiyetindedir. Bu emirlerden birisi, tabi-in'den birisine: Allah "sizden olan emir sahipleri" âyetiyle bize itaat etmenizi emretmedi mi? Tabiin'den olan bu zât da: Allah size itaati; "Eğer bir şeyde ihtilafa düşerseniz onu Allah'a ve Rasûlü'ne havale edin" demekle, bu İtaat yetkisini sizin elinizden almadı mı? diye cevap verdi. Bu-nunfa sanki şöyle denmiştir. "Hakkıyla amel etmediklerin-de oniara itaat etmeyin, ihtilafa düştüğünüz konularda Al-lah'ın Kitab'f ve Rasûlünün sünnetine başvurun".

5- İbn Hacer el Askalânî:

"Fukaha, güç ve galebe sahibi olan sultanla beraber cihad etmek hususunda icma etmişlerdir. Bu sultana bu esnada itaat etmek, ona karşı gelmekten daha hayırlıdır. Fakat bu sultan açıkça küfür İrtikab ettiği zaman, Bu-hârî'de Cünade b. Cündüb'ün Rasûlullah (sav)'den rivayet ettiği bir hadisi şerifin hükmüne göre ona karşı güç yetirenin cihad etmesi vacibtir, itaat caiz değildir. "Cünade (r.a): Ubâde b. Samit hasta yatağında yatıyordu. Kendisini ziyarete gittik. Ona; Allah sana salah versin. Rasûlullah

(sav)'den Allah'ın sana ecir yazacağı bir hadis duy-duysan onu bize söyle, dedik. Ubade b. Samit (r.a.): Allah'ın Nebisi (sav) bize davette bulundu (biz de O'na icabet ederek) bey'at ettik. Kendisine sağlığımızda, güç ve kuvvetimiz yerinde oldukça, zorluk ve bolluk vaktimizde, zararımıza da olsa sözünü tutmak ve emrine itaat etmek için bizden bey'at aldı. Ve yine, emirin hareketlerinde yanımızda Allah'tan bir delil bulunup açık bir küfür görmedikçe, onunla cidale girmememiz hususunda bey-at aldı." Diğer bir rivayette de şöyle denir: "Darda ve bollukta da Allah yolunda harcamak, ma'rufu emretmek, münkeri nehyetmek ve her nerede ve hangi şartlarda olursa otsun hak ile kaim olmak, Allah için yaptıklarımızda kınayı-cının kınamasından korkmamak hususunda bizden bey'at aldı" Hadisdeki "küfran buvahan" tabirinden mak-sad; açıkve zahir bir- şekilde küfrünü ilan etmek ve onu yaymaktır. Müslim'in bazı nüshalarında "küfran bürahan" olarak geçer k; zahir olmak, açık olmak anlamına gelir, başka bir rivayette de "küfran suvahan" diye geçer.

6- İmam Nevevi,

Burada küfürden murad Allah'a asi olmaktır. Hadisin

anlamı; İşlerinizin başına tayin edilen yöneticilerle, onlardan İslam'ın temel kaidelerine aykırı düşen mutlak anlamda münkerleri görmedikçe onlara itiraz etmeyin (önlerine geçmeyin), eğerİDunu görürseniz, nasıl ve nerede olursanız olun, bu yapttklannı kabul etmeyip hakkı yüzlerine söyleyiniz, der.

7- İbn Tıyn'ın ed-Davudi'den yaptığı rivayette:

' "Ulemanın üzerinde ittifak ettikleri; zalim emirleri dinde fitneye sebeb olmadan ve zulüm yapmadan indirmek mümkünse, tahtından indirilmeli. Eğer bu mümkün değilse, imkan elde etmek için sabredilmelidir.

Bazı alimler, temelde fasığa velayet akdi (bey'at) yapılmaz dediler. Eğer adaletli bir yönetimden sonra zulme saparsa, bu durumda ona isyan ve karşı çıkmaya fetva vermede İhtilafa düştüler. Asıl olan onu zulmünden men etmektir. Ancak kafir oiunca, ona karşı cihad etmek farzdır."

8- İbn Hacer- Feth ul Bârî'de:

"Emir'e küfründen dolayı karşı çıkıp cihad etmek icma ile sabittir. Ona karşı kıyam her müslümana farzdır. Kim buna güç yetirirse onun için "mücahid" sevabı vardır.

Kim böyle bir emire yardakçılık edip yağ çekerse, günahkâr olur. Huruçda bulunamayana da (cihad etmeyene de) oradan hicret etmek vacib olur." diyor.

9- İmam Kurtubî de:

Ebu Hanife'nin, "Hakim (devlet reisi) rüşvet alırsa derhal geciktirilmeden azlolunur. Eğer azlolunmazsa bundan sonra verdiği tüm hükümler batıl olur" dediğini rivayet ediyor. Bunda Allah'ın izniyle kimsenin ihtilafa düşmemesi gerekir. Çünkü rüşvet almak fısktır, fasığın hükmü caiz değildir.

10- Aynı şekilde İmam İbni Kudame de rüşvetin haramlığı hakkında böyle söyledi. Ben de diyorum ki, rüşvet alan devlet reisi bundan dolayı fasık oluyor, yönetimden düşürüldüğüne ve verdiği her hükmün batıl olduğuna göre, yüzlerce büyük günah işleyen ve Allah'ın şeriatını yürürlükten kaldıran insanın durumu ne olur?

11- İbn Abidin:

"İmamet akdi, irtidad (dinden çıkma) gibi bir fiille münhal olur ve düşer. Bunun gibi, fışkından dolayı böyle bir imamın azlolunacağını söylemişlerdir. İmam Şafii ve Ebu Hanife'nin (Allah'ın rahmeti üzerlerine olsun)

mezhebleri-nin zahiri budur. İmam Muhammed'e göre, ittifakla yönetimden indirilir."

12- el-Mevakıf ve şerhinde:

"Ümmetin, imamı caiz kılıcı bir sebebten dolayı azletme hakkı vardır. Misal olarak, "yönetimiyle müslümanların ahvalini bozması, din işlerinde kusur edip dini yüceltmemesi gibi durumlarda görevinden alınır." Bunun gibi, ümmetin aynı zamanda imamı nasbetme (İmamlığa getirme) yetkisi gibi, ümmetin düzeni ve refahı için imamın yerinden indirilmesi, zararların en hafifi göz önüne alınarak bazı fitnelere yol açsa bile menfaati galip olan cihet tercih edilir." denilmektedir.

13- İbn Hazm'a sorulan bir fetvada:

"Yahudileri işlerinin başına getiren, nasranileri de ordusunda asker yapan, müslümanlardan her bulduğuna kılıç çeken, müslümanlara karşı aşağılayıcı ve alay edici her türlü tavrı sergileyen, müslüman kadınjara zinayı mubah kılan ve bütün bu yaptıklarına rağmen ve İslam'ıka-bu! eden ve namaz kılan bir "Sultan" hakkında ne dersiniz?" denildi. İbni Hazm:

"Eğer müslümanlar bu "Sultan"a karşı sabretmeyi caiz

görürlerse, top yekûn İslam'a muhalefet etmiş olurlar ve İslam'dan çıkarlar." Fakat bu "sultan"a karşı cihad ilan edilir ve kendisiyle harb edilir derlerse, yeniden hakka (İslam'a) dönmüş olurlar. Hatta bir tek müslüman erkek veya kadının öldürülmesi, bir tek kişinin malının gasbedilmesi, bir tek insanın bedenen eziyet ve zulüm görmesi gibi hadiselerde dahi bu zulmü reddetmeyi vacib görürlerse, yine İslam'a dönmüş olurlar.

Müslümanlara vacib olan, zulmün hangi türlüsü olursa olsun, velev ki bu basit bir şey de olsa; imama bunun tebliğ edilmesi ve imamın bundan men edilmesidir. Vaz geçer ve tevbe ederse, onun imamlıktan alınmasına gerek yoktur. Şayet zulümden rücu etmeyi reddeder de imam olarak vacib olan emirleri uygulamaya koymaz ve yolundan dönmezse, onu imamlıktan alıp yerine hakkı kaim kılan bir başkasını ikame etmek vacibtir. Bu Allah Teâiâ'nm şu emrine uyularak yapılmış olmalıdır. "Hayır ve takva üzerine bir birinizle yardımlasın. Günah ve düşmanhk üzerine bir birinizle yardımiaşmayın." (Maide2)

Allah'ın emirlerinden hiç bir vacibin ziyanına (yok olmasına) sükut etmek caiz değildir... Tevfik Allah'tandır."

14- Şeyh Salah Ebu İsmail, mahkeme huzurundaki şehadetinde;

"Ebu Bekir (r.a.)'ın halife olarak kendisine bey'at edildiği günde irad ettiği hutbesini zikrettikten sonra şöyle dedi: "Ümmetin cumhur fukahası, selef olsun, ondan sonra gelenler olsun, kafire imametin (.devlet başkanlığının) akdedilip verilmiyeceğinde icma etmişlerdir. Eğer imamın akidesine ve ameline küfür sirayet edecek olursa, azledilmesi vacib olur. İnsanların ona itaat etmedeki zorunluğu da ortadan kalkar.

Prof. Dr. Ali Cerişe (eski müsteşar) Erkânü'ş-Şeriatü'l İslamiyye isimli kitabında, "Allah'ın şeriatının bir kısmını yasaklayan kişiye karşı cihad etmede -fukaha arasında- ihtilaf olmadığına göre; Allah'ın şeriatının tamamını yasaklayan kişiye karşı cihad edilmesi daha elzemdir. Şeyh Salah Ebu İsmail de aynen bu görüşe katılmış ve bunu doğrulamıştır.

15- Şu anda Ezher Şeyhi (Rektörü) sayın Mısır eski müftüsü de, İslami yoldan ayrılan devlet başkanının azledilmesine "el-fariydatü'l gaibe" adlı risaleye yazdığı reddiyede fetva vermiştir. Bu reddiyesinde diyor ki: "Eğer

devlet başkanı Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse ve şeriatının tamamını uygulamazsa, emrettiği ve yasakladığı şeyde kendisine itaat edilmez." Müftü devamla:"Kim böyle bir idarecinin icraatını gücü nisbetinde redd< dip inkar ederse selamete ermiştir, kim de böylesinin ida1 resinden razı olursa, o artık asilerden olmuştur." Müftü sözlerine şunları da ekiiyor: "Müslümanların halifesi ümmetin vekilidir, hükmetmede ümmetin iradesine (İslam doğrultusunda) boyun eğmek zorundadır. Bundan dolayı ümmetin imamını seçme ve azletme hakkı vardır."

16- İbn Tıyn şöyie diyor:

"İslam fukahası; halife eğer müslümanları küfre veya bid'ata davet ederse ona karşı kıyam edilip onunla harbedilmesinde icma etmişlerdi, ancak halifenin malları gasbetmesi, kan dökmesi ve bazı haram şeyleri yapması hususunda ise kıyam edilip edilmemesinde ihtilaf etmişlerdir." (Fethul Barî 13/116)

17- İsmail el Kâdî, Ahkamü'l Kur'an'da;

"Ayetlerin zahir hükmü, kim (kafirlerin yaptığı gibi) yapar ve onlar gibi hüküm ortaya koyar ve bununla

Allah'ın hükmüna muhalefet ederse, kafirler hakkında caiz olan tüm cezalara müstehak olur. İster bu insanların hakimi (sultanı-idarecisi) veya her hangi bir insan olsun, hüküm böyledir. (Fethul Barî, 13/120)"

18- İmam Malik el Muvatta'da:

"Bu iş bizim dinimizde şöyledir: Kim Allah'ın farz kıldığı farzlardan herhangi birini yasaklar ve müsmülanlar da bu farzların ikame edilmesi iznini onun elinden alamazlarsa, müslümanlara onunla cihad etmeleri farzdır." (Muvatta, 2/269) İbn Battal (rh.) "Eğer bu idareci feraizin mubah olduğunu kabul eder de yapmazsa, kendisine karşı kıyam etmekte hilaf yoktur."

Ibni Hacer, şerhinde buna bir açıklama getirerek; "Allah'ın farz kıldıklarını iikrar edip kabul etmezse, bu insan kafirdir." diyor. (Fethui Barî 12/275)

İmam Buhari (rh.) Sahih'inde özel bir bab açarak bu bölüme "Allah'ın feraizini kabul etmeyenin katli ve dinden dönmeye nisbet edilenler" adını vermiştir.İbni Hacer yorumunda; "Vacib olan ahkamı kabul edip amel etmeyenin katlinin cevazı" diye bir bölüm açarak İmam Buha-ri'nin sözünü daha da netleştirmiştir.

19- Allame eş-Şınkıtî Advâü'l Beyan adlı tefsirinde:

"O (Allah) hükmünde kimseyi ortak kılmaz." (Kehf 26) âyetinin tefsirinde Allah Teâlâ'nın zatına mahsus kanun-koyma yetkisinden söz ettikten sonra; Allah'ın Kitab'ına muhalif beşer yapısı kanunları icad edip onu merci olarak kabul edenler hakkında: Bunların küfründe ancak Allah'ın, Kur'an'ın nurunu görmekten mahrum kılıp basiretlerini kör ettiği insanlardan gayrisinin indinde, şek ve şüphe yoktur."

20- Prof. Dr. Salahaddin Debbus;

"Halifenin Seçilmesi ve Azledilmesi" adlı kitabında, halifenin azledilmesi ile ilgili ahkam ve ölçülerin tefsirinde diyor ki: "İkinci miyar (ölçü): Halifenin halife olarak yapması ve uygulaması gereken şer'î vacibleri üslenmekten açık bir şekilde kaçınması, onun küfründe asla şüphe bırakmaz. Bu halde ona itaat edip yardım etmek; müslümanlara vacib değildir. Çünkü o artık hilfetten düşmüştür. Bu durumun içine, halifenin İslamî hayatta insanlara yol göstermesi de girer. Veliyyül emr ya da halife, bu önderliğini terkederse hükümden düşürülür. Çünkü Rasulullah (sav) müslümanların başına velayet (şura ve bey'aî)

yoluyla seçilmiş olan ulü'l emrden açık bir küfür görmedikçe onlara itaat etmemizi emretmiştir. Müslim, Ubade bin Samit (r.a.)'dan rivayet ettiği hadiste, "Ulu'l emre din ahkamını uygulamada muhalefet etmemenizi tavsiye ederim. Ancak onda, yanınızda Allah indinden bir burhan inmiş olan bir küfür görürseniz." diye istisnada bulundu.

Dr. Debbus devamla; "Burada fitne düşüncesini getirip ortaya atmanın hiç bir anlamı yoktur. Zira imamın veya halifenin küfründen ve İsiamı hayattan uzaklaştırmasından daha büyük bir fitne yoktur" demektedir. Dr. Debbus aynı kitabında: "Eğer halifenin seçilmesi, dinin hakimiyeti, Allah'ın kullarının işlerinin ıslahı ve onların hüsn-ü siyasetle idare edilmesi gayesine matuf ise; halifenin kendisine düşen bu vazifeleri yerine getirmesi vacibtir. bunu yapmazsa, müslümanların işleri ve hpuzurları bozulur. Dinin başarısızlığa uğraması, hayatta uygulanmaması, halifenin görevinden alınması için yeter bir sebeb sayılır. Fıkhın kabul ettiğ kaide bu olduğu gibi, kelam ilmi de aynı kaideyi tasdik ediyor" der. (Halifenin Seçilmesi ve Azledilmesi, Cild 1/370)

21- İbni Kesir .Tefsirinde (2/67) diyor ki:

"Kim bunu işlerse (yani Allah'ın şeriatını terkeder v onun yerine başka bir -kanunu- koyarsa, şüphesiz muti lak bir kafirdir. Allah'ın ve Rasûlünün (sav) hükmüne dönüp Kur'an ve Sünnet'te:ı başka hükmettiği batılı terke-dinceye kadar ona karşı cihad farzdır" der. Çünkü AllaH Teâlâ: "Yoksa onlar cahiliyye (küfür) hükmünü mü arzuJ luyorlar?" (Maide 50) buyurarak durumun ciddiyetine işare1 etmiştir.

Hülasa olarak; bizzat kendisinden ötürü idareciye (sulltana, başkana) itaat edilmez. Ona, Allah'ın ve Rasulünün (sav) hükmünü uygulamada uyulur.

İdare eden ve edilenler arasındaki ihtilaflarda ancak Kur'an ve Sünnet'le hüküm verilebilir. Fukahanın çoğu da bu konuda ittifak etmişlerdir. Allah'ın Kitab'ı, Rasulü-nün sünneti ve fukahanın ittifakından sonra bu konuda söylenecek her hangi bir söz olamaz.

İKİNCİ OLARAK: Allah Teâiâ "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir" (Maİde 44) buyuruyor. Bu âyeti kerime, yahudilerin Tevrat'ın emirlerine muhalefet ederek Allah'ın,

zina eden erkekle ilgili hükmünü değiştirip inkar ederek "Bu emir bize farz değildir" dediklerinde, bu sözleri söyleyenlerin hepsinin kafir olduklarını ve iman ehli olmaya hak kazanamıya-caklarını, onların ne Musa Aleyhisselam'a, ne Tevrat'a, ne Muhammed Aleyhisselam'a ve ne de Kur'an'a İnanmı-yacaklarını söyleyen âyeti kerimenin sonunda nazil olmuştur. İslam alimleri bu âyetin tefsirinde "küfür" sıfatının kimleri içine aldığı hususunda ihtilafa düşmüşlerdir. [12][12]

"Kim Allah'ın İndirdiği İle Hükmetmezse İşte Onlar Kafirlerin Ta Kendileridir" Ayet Hakkında Alimlerin Görüşleri

1- Abdülaziz b.Yahya el-Kinani:

"Allah'ın indirdiği ile" ifadesi umum (genellik) arzeder. "Kim ki Allah'ın indinrdiği ile hükmetmezse" cümlesinin anlamı; kim Allah'ın indirdiği hükümlerden olmayan ve ona muhalif olan bir hükümle hükmederse, kafirlerin cümlesindendir. Ve bu haktır. Çünkü kafir,

[12][12] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 35-44.

gerçekte hükümlerinde, Allah (cc)'.ın tüm indirdiğine muhalif hüküm verendir. Bundan maksad, Allah'ın indirdiği hükümleri kabul etmeyip terketmektir.

Bu konuya, kişinin İslam ve tevhid üzere olup olmadığının hükmü de girer. Fakat fasıka gelince, o bir çok ahkamda Allah'ın hükmünün gayrisini işlemiştir. İtikad ve ikrarda ise Allah'ın bütün emirlerini kabul eder.

Abdülaziz b. Yahya el-Kinânî, "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse kafirdir" diyor. Ama kim tevhid ile hükmeder de Allah'ın bazı emirlerini ihmal ederse, bu âyeti kerimenin tefsiri içine girmez. Burada nefyin umumundan maksad, "ma" edatının "cins" üzerine hamledilmesidir (yani tüm emirler).

Böyle olunca, Allah'ın indirdiği hükümlerden sadece her hangi biriyle hükmeden, Allah'ın emirlerini tasdik edici sayılmaz, küfründe de tartışmaya mahal kalmaz.

2- İbn'ul Enbârı:

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezsa" âyetinin anlamı, kafirlerin davranışına benzer davranışlarda bulunmaktır ki, bu da emirlerin zahirinden yüz çevirmektir.

3- Kimi alimler de, âyet-i kerimenin ifade ettiği mana:

"Kasten ve cehaletten, yahut bir tevil ve ictihad hatası olmadan Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyi terketmek, şeklindedir demişlerdir." İmam Beğavi bunu tüm ilirn ehline atfetmiştir.

4- Kimi alimler de,

"Bu idareciye göre değişir. Eğer kendinden olan bir kanunu Allah indindenmiş gibi uygularsa, bu Allah'ın dinini tebdildir, onun küfrünü gerektirir. Ama hevasına uyarak bunu yaparsa bu bir ma'siyettir. Ehli sünnet inancına göre bütün günah işleyenlerin günahlarının bağışlanması için tevbe kapısı açıktır." demektedirler

5- İbn'ul Kayyım:

"Gerçek olan, Allah'ın indirdiği ile hükmetmek konusunun büyük ve küçük küfrü beraber içine aldığıdır. Bu, sultanın durumuna göre değişir. Eğer bu sultan, Allah'ın emirleriyle hükmetmenin vücubuna inanıyorsa, bununla hükmetmemekten dolayı cezaya müstahaktır. İşte bu küçük küfürdür. Şayet Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin vacib olmadığına itikad edip iman ediyor ve bilmesine rağmen İnsanın buna uyup uymamakta serbest olduğunu söylüyorsa, bu en büyük küfürdür. Fakat cehaletinden

dolayı bir hatada bulunmuşsa, hakkında hata edenlerir] hükmü uygulanır.

6- Bazıları; "Bu âyet-i kerimedeki küfürden maksadj insanı dinden çıkarmayan küçük küfürdür" dediler. Bu, İbni Abbas {r.a.) ve sahabenin gene! görüşüdür. İbni Abbas (r.a.): "Bu küfür insanı dinden çıkaran küfür değildir. Bunu yaptığında belki kafir olur fakat, bu küfür Allah'ı ve âhireti inkar edenin küfrü gibi değildir" demiştir. Yine İbni Abbas (r.a.)'dan rivayet olunan, "bu sözü edilen küfre giriş değildir". Bunu Hakim Müstedrek'inde rivayet ediyor. Buhari ve Müslim bunu rivayet etmediler fakat, ikisinin de şartına uygun olarak bu sözü İbn Münzir ve Hakim, Abdullah b. Abbas (r.a.)'dan rivayet eder. Beyhâkî'nin sahih saydığı rivayet te bunu desteklemekte. İbni Abbas (r.a.) diyor ki: "O sizin dediğiniz küfür değildir. O dinden çıkaran bir küfür de değildir. O küfrün dûnunda (aşağısındaj bir küfürdür."

Tavus da; "Bu küfür, Allah'ı, meleklerini, kitaplarını vd peygamberlerini inkar edenlerin küfrü gibi değildir." dedi İbn Tavus: "Bu insanı dinden çıkaran küfür değildir" dedi Ata: "Bu, küfürden gayrı bir küfür, fısktan başka bir

fısk-tır, zulümden gayri bir zulümdür" dedi.

İbn Cerir et Taberi, Ali b. Husayn'dan "Bu küfür şirfc küfrü, bu zulüm şirk zulmü, bu fısk şirk fışkı gibi bir şeydir" dediğini rivayet eöer. Sanki bu imamlar küfretmeyi dini (kurallarıyla) inkar biçiminde değil de, küfran-ı nime şeklinde anlamışlardır.

7- Ayrıca bu hükümde ima (gizleme, muhteva olara işaret) vardır. Yani "Kim Allah'ın indirdiği Kur'an'ı ve Raj sülünün sözlerini inkar etmek gayesiyle uygulamazsa şüphesiz kafir olmuştur. İbn Abbas ve Mücahid (r.a.J"âyet-i kerimenin umumu bunun üzerinedir" Abdullah b. Abbas ve Hasan el-Basrî, "âyet-i kerime müslümanlar, yahudiler ve kafirlerden, Allah'ın indirdiği ile hükmetme-meyi caiz gören herkes hakkındadır" dediler. Fakat müslümanlardan birisi bunu yapar, sonra bunun günah ve haram olduğunu bilirse, bu kişi müslümanların fasıkiarından olur. Onun işi Allah Teâlâ'ya kalmıştır. Dilerse onu bağışlar, dilerse ona azap eder.

İkrİme (r.a): "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse" âyeti kerimesi; ancak kalbiyle kabul etmeyip ve diliyle inkar edenler hakkındadır. Yalnız, Allah'ın emirlerini kalbiy-

le bilip O'nun hükmü olduğuna inanan ve diliyle bunu ikrar eden kişinin yaptığı; Allah'ın hükmünü bildiği halde ona aykırı davranmaktır. Onun yaptığı şey, hükmü terketmektir. Bununla da, bu müslümanın bu âyeti kerimenin ahkamı içerisine girmesi gerekmez."

İbni Abbas (r.a): "Kirn Allah'ın indirdiğini inkar ederse, şüphesiz kafir olmuştur. Kim kabul eder de onunla hükmetmezse, zalim ve fasıktır." diyor (İbni Cerir'in rivayeti) Böylece âyeti kerimenin zahiri, kişilerin durumuna göre tefsire açık bırakılmıştır. Hüküm, kalbin ve bedenin amellerine şamil olmakla beraber, kalbiyle Allah'ın hükmünü kabul etmeyenin de küfrü hakkında asla bir ihtilaf yoktur.

Âyet-i kerimenin Allah'ın indirdiği hükümleri inatla inkâr şeklindeki yorumu, İbniCerir et Taberi ve Fahruddin Râzİ gibi büyük müfessirlerin görüşüdür. İbn'ul Kayyım'tn bu görüşü kabul edip rıza göstermemesi ise, bunu ihtiyatî bir görüş ve tevil olarak kabul etmesindendir.

8- Bu ve diğer iki âyet-i kerime Allah'ın hükmünü değiştiren kafirler hakkında nazil oldu. Bera b. Azib (r.a.)'in Müslim'den geien bir rivayetine göre. müslüman büyük bir

günah işlemiş olsa bile tekfir olunmaz. Bu âyeti kerimelerin nüzul sebebleri için; Bera b. Azib, Huzeyfe bin Yeman, İbn Abbas, Ebu Miclez ve Ebu Reca el Utaridi, İkrime, Ubeydullah ve Hasan el Basri ve diğerleri, ehli kitap hakkındadır, demişlerdir.

İbn Cerir et Taberi, Ebu Salih'ten bir rivayetinde Maide süresindeki üç âyet-i kerimenin "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse" hükmü ehli islam için değil, kafirler hakkında nazil olmuştur" denilmekte. İbn Ebi Hatem, bu rivayetin benzerini İkrime, İbni Cerir ve Dehhak'tan alarak takviye etmiştir.

Bunların âyet-i kerime'de geçen üç vasıfla stfatlandirılmalannın hikmeti, belki de bazı hallerde küfür, bazı hallerde zulüm ve bazısında da. fısk üzere oldukları; Allah'ın hükümlerinin emredildiği yer ve meselede uygulamalarından doğan ihtilaftan olsa gerek.

9- Bazı müfessirler bu âyetin özellikle yahudiler hakkında nazil olduğunu söylerler. Bir kısmı da "kim hükmetmezse"den murad, Abdurrezzak'in İbrahim (en Ne-hai olabilirden rivayetinde bu âyetlerin İsrail oğulları hakkında indiğini söyler. İbn Abbas'tan gelen bir başka

rivayette Benî Kurayza ve Benî Nadr hakkında inmiştir denilir. Said b. Mansur, Ebu Şeyh, İbni Merdeveyh yaptıkları rivayette İbn Abbas "İşte onlar kafirler, zalimler ve fasıklardır" hükmü özellikle yahudiler hakkında inmiştir. İmam Şa'bî de; yahudiler hakkında indi, demekte. İmam en-Nahhas bu görüşü benimseyerek, buna üç şey delalet eder, diyor.

a- Örnek olarak "yahudileşenlere" cümlesi geçtikten sonra zamiri tekrar zikrinde "onlar" zamirine dönüş var. sözün akışı da buna delalet ediyor.

b- Biraz sonra gelen "Onların üzerine yazdık (farz kıldık)" cümlesindeki zamirden maksad, icma ile yahudilerdir. Zira yahudiler "recm ve kısas"ı inkar ettiler.

c- Eğer biri kalkar da, âyetteki (men) ceza için olduğu zaman bunu tahsis eden bir delil bulunmadıkça, umum ifade eder derse, ona buradaki (men)in (ellezi) olduğunu zikrettiğimiz delillerle anlaşılmış olduğunu söyleriz. Ayetin takdiri (Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen yahudiler yok mu, işte onlar kafirlerin ta kendileridir) olur. İmam Kurtubi ve Taberi de aynı görüşü seçmişlerdir. Taberi, "İlk âyet ehli kitabın kafirleri hakkında inmiştir. Çünkü ondan

önce ve sonra geçen ayet-i kerime de onlar hakkında nazil olmuştur. Ayetten kastedilen de onlardır. Bunun onlarla ilgili bir haber olması daha evladır" kaydını zikreder.

10- Diğer bazı alimler: "Ayet ehli kitap hakkında inmiştir. Fakat gaye, müslüman ve kafiriyie tüm insanlığa hitaptır." Bu söz, Ömer ve Ali (r.a.)'a nisbet edilmekte, İbrahim en Nehai, Hasan el Basri ve Mesruk'un görüşleri budur.

11- Bazıları da âyetteki kafirlerden maksat ehl-i İslam, zalimlerden maksat yahudiler, fasıklardan maksat ise nasranilerdir demişlerdir. Bu görüş de Ebu Bekir İbn Arabî'nin kanaatidir. Ahkamu'l Kur'an'da Cassas (4/93) ilk âyet müslümanlar, ikinci âyet yahudiler, üçüncü âyet İse nasraniler hakkında inmiştir" der.

Şa'bi, "kafirler" lafzı müslümanlar hakkında, "zalimler" lafzı yahudiler hakkında, "fasıklar" da nasraniler hakkında inmiştir" demekte. Şa'bi'nin bu görüşünden sonra Alû-sî Tefsîri'nde; "Eğer böyle olursa, müminlerin yahudi ve nasranilerden daha kötü bir halde olmaları gerekiyor. Ancak, küfür müminlere nisbet edildiği zaman tehdit ve tağ-liz anlamındadır" denilmekte. Kafir, fasıklık ve

zulümle vasıflandırdığı zaman, bu onun küfrünün ve isyanının derecesini tanımlamak için zikredilir. Huzeyfe (r.a.)nın de sözleri bu görüşü destekleyecek mahiyettedir.

12- Hariciler bu âyeti delil getirerek, âyet Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen ne kadar insan varsa hepsinin küfrüne hükmetmektedir dediler. Dolayısıyla her günah işleyen, Allah'ın indirdiği ile hükmetmediğinden kafir ol-1 muştur. Bu âyetten yola çıkarak, fasık kafirdir, mümin değildir hükmüne vardılar. Bu sözlerinin de dayanağı, âyet-i kerimedeki "men" harfinin Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen her insan .hakkında umumi bir anlam taşıdığı inancıdır. Böylece, Allah'ın emirlerini tasdik eden bir fasık ta, bu yorumun içine girer. Bu düşüncenin karşısında denilecek şey, âyetin zahirinin hükme açık olduğudur. Hükmün kalbî ve bedenî hareketlere şamil olmasına rağmen, burada esas gaye kalbin durumu ve amelidir. O da, jj tasdik etmek veya etmemektir.

Allah'ın indirdiğini tasdik etmeyenin kafirliğinde ihtilaf yoktur. Âyetteki "ma" olumsuzluk edatının cinse hamle-dilmesi, şüphesiz ki Allah'ın indirdiği hükümlerden her hangi birisini kalbiyle tasdik etmeyip, ancak kabul

etmeyen kişidir. Onun da küfrü hususunda tartışmaya gerek yoktur.

Hakkı söylemek gerekirse, doğru olan ve delillerin desteklediği görüş te budur. Âyet, müslüman, yahudi ve nasranilerin tümünü İçine almaktadır. Allah'ın indirmediği ile hükmeden bir sultan kafirdir. Allah'ın hükümlerini uygulamamakla işlenen küfür, sahibini dinden çıkarır. Birazdan zikredeceğimiz âyet ve hadisler bunu daha güzel açıklayacaktır. Bu âyet, yahudiler recmin uygulamasını inkar ettikleri zaman indi. Ancak usul kaidesi: "İbret, sebebin özel oluşuyla değil, lafzın umumuyladır" der.

"Kim hükmetmezse" cümlesindeki "men" şart edatıdır. Bu bir genellemeyi ifade eder. O da, âyetin her hangi bir taifeye mahsus olmadığının açık delilidir ve hüküm başına getirilen her insanı kapsayıcıdır.

Tevrat ve İncil ehli, Allah'ın Tevrat ve İncil'de indirdikleri ile hükmetmedikleri zaman kafir, zalim ve fasık olarak isimlendirilirlerse; Kur'an'da indirdikleriyle hükmetmek istemeyen ve müslüman görünenlerin de kafir, zalim ve fasık olarak isimlendirilmeleri elbette daha uygundur. Gerçek olan, âyetin kitap ehli ve diğerlerini de

içine aldığıdır. Hakim'in tahric ettiği ve sahih gördüğü, Abdur-rezak ve İbn Cerir'in Huzeyfe (r.a.)'dan rivayetlerinde: "Bir gün Huzeyfe'nin yanında bu üç âyet okundu, orada bulunanlardan birisi; Bu İsrailoğulfan hakkında indi, deyince. Huzeyfe; Evet, İsrailoğuları sizin ne güzel kardeş-lerinizdir. Bütün iyilikler sizin, ne kadar kötülük varsa onların, değil mi? Allah'a yemin ederim ki siz de öyle olacak ve ayakkabınızın bağı kadar da olsa onlara uyacaksınız" dedi.

Yine rivayet edilir ki Huzeyfe (r.a.)'a bu üç ayet hakkında; "Acaba İsrailoğulları hakkında mı indi?" diye soru sordular. O da; "Evet, o âyetler onlar hakkında indi. Fakat siz de onları adım adım takip edeceksiniz" dedi.

İbn Cerir, Alkame ve Mesruk'tan rivayetlerinde; "Abdullah İbni Mesud'a rüşvet hakkında soru sordular. İtini Mesud; O faizdir, dedi. Peki, ya hükümde rüşvet nedir dediler. Bu da küfürdür, dedi. Sonra, "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse o kafirlerin ta kendisidir" âyetini okudu. Buna benzer bir rivayeti de îbn Cemile, Ali (raydan rivayet etmektedir.

Müfessir es-Süddî: "Allah Teâlâ'nın indirdiği ile hük-

metmeyip kasten terkettiğini bilen kişi artık kafirlerden olmuştur" der.

Kuşeyrî ve Hasan el Basrî, Süddi'ye atıfta bulunarak, "Kim rüşvet alır ve Allah'ın hükmünden başkasıyla hükmederse o kafirdir" dediğini nakleder. Hasan el Basrî'-den; "Âyet yahudiler hakkında indi, fakat bizim hakkımızda da geçerlidir" sözü nakledilir.

Abdurrezzak'ın, İbrahim en Nehai'den rivayetinde; "Âyet İsrailoğullan hakkında nazil oldu ancak Allah Teâlâ bu ümmet için de bu hükme razı olmuştur" dediği nakledilir.

Alûsî; "Zahir olan bu hitabın yahudi olmayanlar hakkında umum ifade etmesidir. Âyetteki tabirler, işlenen günahın ve küfrün ağırlığını, cesametini belirtmek için kullanılmıştır. İlim ehlinin dediklerine göre zulüm ve fisk sıfatlarından maksat; küfrün onları mutlak zulüm ve fıska itmesinden ötürü, bu vasıflar iki ayrı âyet-i kerimede zikrolunmuştur.

Ebussuud tefsirinde: Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, bu kişi kim olursa olsun, bu âyet-i kerimenin çerçevesi içerisine girer. Allah'ın âyetlerinde

yaptıkları tebdil ve tahriften ötürü buna müstahak olmuşlardır. "İşte onlar kafirlerin ta kendileridir", yani Allah'ın emirlerine ihanet edip onu aşağıladıklarından kafir olmuşlardır. Bu cümle, kendinden önce geçen cümlenin anlamını tasdik ve destek mahiyetindedir. Ayrıca insanları sapıklığa götürmekten şiddetli bir sakmdırmadir. Çünkü Allah Teâlâ "tekfir" hükmünü, sadece kendi emirlerini terkettikieri için veriyor. Peki, bu hükümlerin hilafına hükmetmek ve bir de buna âyetlerin yerini ve anlamlarını değiştirmek eklenince ne olur? Bu görüşe cevap olarak, sadece Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek küfür değil, belki küfür, inatla kabul etmeyip reddetmektir ve aynı zamanda şöyle denilebilir: Âyet, "Kim Allah'ın indirdiği ile itikad etmezse" dememiştir. İbni kayyım el Cevzi bu görüşü inkar edip bozuk olduğunu isbat etmiştir.

Beğavî, ilim ehlinden yaptığı nakillerde; "Küfür, nassm hilafına kasıtlı olarak, cehalet ve tevil hatası bulunmadan davranmaktır" diye rivayette bulunmaktadır.

İşte ancak burada bu söze vereceğimiz cevapta "küfürden gayrı küfür" tabiri gündeme girer. Râzî de bu sözü söyleyenlerdendir. Fakat bu görüş zayıftır. Çünkü küfür

lafzı bir şeyde veya yerde kullanıldığı zaman (dinde küfür) anlamına gelir. Bunun, lafzın zahirinin hilafına olduğunu söylemek hiç mümkün değildir.

Eğer küfür lafzı sahih hadislerde geçmiştir, denilirse, onlara ilim ehlinin "bu, küfürden gayrı bir küfürdür" dediği söylenir. Bundan maksat küçük küfürdür. Hadis-i şerifler;

Müslim ve Buharİ'de: "Benden sonra birbirinizin boynunu vurup kafir olmayın."

Yine Müslim'in rivayetinde: "İnsanlar (arasında) iki şey (haslet) vardır. Onlar (la) olan küfürdür; insanların neseplerine iftira ile dil uzatmak, ve ölüye ağıt yakmak."

Sahih bir hadis; "Müslümana sövmek fasıklık, müsfümanı öldürmek küfürdür"

"Kim bir kahHŞ (sihirbaza) veya falcıya gelir de onun dediklerini doğjflrsa, Muhammed (sav)'e indirileni inkar etmiştir."

"Kim Allah'tan gayrısıyla yemin ederse Allah'a şirk koşmuştur."

Eğer, niçin bu âyetlerde geçen "küfür" lafzının büyük küfür olduğunu söylüyorsunuz? derseniz: Deriz ki, hadis-

lerde varid olan küfür lafzı belirsiz isim sîgası, fiil veya tanımlanmış bir masdar olarak geçmektedir. Fakat âyet-i kerimede geçen küfür lafzı, cümlede her iki "ülaike-işteoniar" "eikafirun" kelimesinde görüldüğü üzere "el" tarif harfiyle açıkça belirtilerek zikrolunur. "Hum,onlar" zamirinin de "ülaike" kelimesi ile "kafirun" arasına girmesi, bu anlamı daha da güçlendirmekte ve desteklemektedir. Buna "kasr" ve hasr" üslûbu denir.

Bu mesele şu üç sebebten böyledir. Birincisi, tanımlanmış vasıf (sıfat). İkincisi, cümlede söz konusu kişi, olayın tanımlanması (iki tarafın tanımı). Üçüncüsü, fasi zamiri ile bu âyet-i kerime diğerlerinden ayrılmıştır.

Bu üslub, söz konusu küfrün küçük küfür değil, dinden çıkaran büyük küfür olduğunda en ufak bir şüphe bırakmıyacak kesinlikte açıktır ve nettir. Yukarıdaki, "âyetten maksad, Allah'ın indirdiği tüm hükümlerle hükmetmemektir" diyen görüşe karşı, "Allah Teâlâ'nın kullarını bu şekilde korkutması, Allah'ın hükümlerinin hem bazısını, hem tamamını iptal etmeyi ele almaktadır" diye cevap verilebilir.

Eğer bu âyet-i kerime Allah'ın sadece bir hükmüne

muhalefet edenler hakkında inmiş olsaydı, yahudilerin recm olayında Allanın hükmünü inkarlarını eie almazdı.

Müfessirlerin, bu tehdidin, yahudilerin Allah Teâlâ'nın recm olayı hakkındaki âyetinin inkar etmesinin de ele aldığını söylemeleri, âyetin sadece özel bir olay hakkında indiğini söyleyen görüşün iptali için yeter.

Ahir zamanda ilimden nasipleri kıt olan ve hakkı bulmakta anlayışları sapmış bazıları zuhur edip, âyetteki "küfür" kelimesinin sadece günah işlemek olduğunu, bundan başka bir ahkamı ifade etmediğini söyleyebiliyorlar. Buldukları bahaneye bakın. Eğer insan evinde,ailesinde, tarlasında, fabrikasında ve işyerinde işçiye iyi davranmıyor, terazi tartarken eksik tartıyor, işçisinin hakkını vermiyorsa günahkardır, kafir olmaz. İnsanlar arasında hükmeden idarecinin de durumu böyledir. Onlara; Allah'ın Rasulü (sav) "Cehaletin şifası sormaktır" dediğini hatırlatınız, bilmiyorsanız alimlere de mi sormadınız? Cehaletin ilacı ilim ehline sormaktır.

Maide süresindeki "Ey Peygamber, küfürde yarışanlar seni üzmesin" âyetiyle başlayan ve bu bölümün sonuna kadar devam eden âyet-i kerimelerin akışından ve beya-

nından âyetin, evinde, ailesinde, ticaretinde veya bir mahkeme ve her hangi bir sanatın başındakiler için değil, özellikle bir devleti, ümmeti veya insanlar topluluğunu idare edenler hakkında hükmün usulünü beyan ve tahsis ederek inmiştir.

Âyetlerin tamamı yahudilerin recm olayında Allah'ın hükmünü inkarla ilgili olarak inmiştir. Müfessirlerin de sebebi nüzulünde icma ettikleri bu âyetlerin biraz öncesine baktığımız zaman aynı surede hırsızlığın ve yol kesmenin cezai mükellefiyetinden söz edilmediğini görürüz.

Âyetlerin tamamı imametin (hilafetin) ve insanlar arasında Allah'ın şeriatını uygulamanın usullerini açıkladığı qjbi, Allah'ın indirdiği hükümlere aykırı hükümler koyanların da küfürlerini belgelemketedir.

İbni Kesir el Bidaye ve'n-Nihaye'de: "Kim Allah'tan Hatemü'l Enbiya Muhammed b. Abdullah (sav)'e indirilmiş olan hükümleri bırakıp, uydurma ve batıl kanunları seçerse mutlak kafir olur. Durum böyle olunca, Cengiz ve Hulagu'nun kanunlarını Allah'ın dininden üstün tutanın hali ne olur? Kim bunu yaparsa, müslümaniarm ic-maıyla kafir olur"

Allah Teâlâ: "Cahiliyye hükmünü mü arzu ediyorlar?" Ve "Hayır, senin Rabbına yemin ederim ki, onlar aralarında çıkan çemkişmelerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükümde nefislerinde hiç bir darlık duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmaz-j lar" (Nisa 65)

"Gerçekten iman etmiş bir kavim için Allah'ın hükmün-| den daha güzel kimin hükmü olabilir?" {Maide 50)

Ahmed-b. Ali b. Atik en Necdî, "Cahiliyye hükmünü! mü arzu ediyorlar?" âyetinin tefsiri hakkında şunları söyier: Bunların misali, bugün bedeviler arasında Şer'ur Rifaka-Aşiret Meclisi kanunu dedikleri geleneksel, mel'un bir yasayı Allah'ın Kitab'f ve Rasulü (sav)'in sünnetine tercih edenler gibidir. Bunların cümlesiyle, Allah'ın şeriatına dönüp onunla hükmedinceye kadar cihad edilmesi zaruridir,"

Şeyhül İslam İbn Teymiyye: "Allah'tan Rasûiüne indirilenle hükmetmenin farziyyetine inanmayanın küfründe şüphe yoktur. Kim kendi heva ve hevesiyle yaptığı şeye (Allah'ın indirdiği hükmün dışında) uymayı adalet sayar-|

sa o da kafir olmuştur" diyor.

Her topluluk adaletle yönetilmek ister. Kiminin inancında adalet büyüklerinin uyguladığı kararlardır. Hatta İslam'a intisab eden insanların çoğu, eski bedevi hayatında olduğu gibi, töreleriyle hükmetmekteydiler. Bu insanların başlarında bulunanlar bunu Kur'an ve Sünnet dışında uyulması gereken hükümler olarak görürlerdi. İşte bu da küfrün bizzat kenidisidir. Hatta İslam'a girenlerin çoğu ancak kendi aralarında cari (yürürlükte) olan kanunlarla hükmetmekteler, başlarında bulunanlara bu noktadan itaat ediyorlar. Eğer bu insanlar Allah'ın indirdiğinden başka bir hükümle hükmetmenin caiz olmadığını bilip İslam'a ciddiyetle sarılmaz ve ona aykırı kanunlarla hükmedilmesini mubah görürlerse; böyle düşünenlerin tümü dinden çıkarak kafir olur.

Mısır eski Kadısı müsteşar Abdülkadir Udeh (rh.) Teşrîi'lcinâî'de: "Çağımızda İslam şeriatını değil de, onun yerine insanların koyduğu kanunları uygulamak, bugün küfrün en bariz örneklerinden biridir." diyor

İslam'da asıl olan Allah'ın indirdiği il© hükmetmenin farz, Allah'ın Kur'an'da indirdiği ile hükmetmemenin ise

nassiaria haram ve yasak olduğu kesinlikle sabit olduğudur.

"Hüküm ancak Allah'ındır", "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir", "Kim Allah'ın indirdiği İle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir", "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir" (Maide 44,45,47)

Ve yine Allah Teâlâ: "Size Rabbinizden gelene tabi olunuz, ondan başka dostlar edinmeyiniz. Ne kadar az hatırlıyorsunuz" (A'raf 9)

"Sonrafeiz seni bu işte (dinde) bir şeriat üzere kıldık. Ona uy, bilmeyenlerin nevalarına uyma!" (Casiye 18)

"Eğer sana icabet edip uymazlarsa bil ki onlar kendi nevalarına uyuyorlar" (Kasas 50)

"Allah'tan gelen hidayeti bırakıp kendi hevasına uyandan daha sapık kim olabilir? Şüphesiz Allah zalimleri doğru yola iletmez." (Kasas 50)

"Sana daha önceki kitabı doğrulayıcı ve onu koruyucu olmak üzere bu kitabı gönderdik. Aralarında Allah'ın indirdiği ife hükmet. Sana gelen gerçeği bırakıp onların arzularına uyma!" (Maide 48)

"Allah'ın dininden başka din mi arzuluyorlar? Göklerde ve yerde ne varsa, O'na isteyerek te (olsa) istemiye-rek te (olsa) teslim olmuştur. Ve O'na dönücüdürler."

"Kim İslam'dan başka bir din arzu ederse (onun bu dini) ondan kabul edilmeyecektir. O, sonunda zarara uğrayanlardan olacaktır." (Âl-i İmran 85)

Fukaha ve ulema, İslam şeriatına aykırı olan tüm kanunların batıl olduğunda icma etmiştir. Bu kanunlara İtaat etmek müslümanlara farz değildir. İslam şeriatına aykırı ne kadar kanun varsa bunlara uymak müslümanlara haramdır. Mevcud otorite bunlara uymayı emretse bile bu hüküm değişmez.

Ehli ilim arasında üzerinde ittifak edilen hükümlerden birisi de, müslümanlardan hangisi Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında hükümler koyarsa, hakkında AHah Te-âlâ'nın sıfat olarak verdiği, küfür, zulüm ve fısk sıfatları uygun düşmüş olur. Herkes Allah'ın ahkamına karşı olan tavrına göre vasıflandırılır.

Mesela kim hırsızlığın, kazf'in ve zinanın cezalarını uygulamakta beşer kanunlarını üstün tutarak Allah'ın ahkamını terkedip yüz çevirirse, kesin bir surette kafir olmuş

olur. Kim de Allah'ın hükümlerini inkar etmediği halde, zorlayıcı herhangi bir sebebten dolayı uygulamıyorsa zalim, kendi hükmü ve otoritesiyle bir hakkı iptal veya adaleti terkle eşitliği gözetmiyorsa fasıktır.

Yine kim, Allah'ın ve Rasûlü'nün emirlerinden herhangi birinde şüphe edip kabul etmeyi reddederse İslam'dan çıkmıştır.

Sahabe, zekatı vermeyenlerin icma ile küfrüne ve İslam'dan çıkışlarına hüküm vermişlerdir. Çünkü Allah Teâlâ, Rasûlü'nün getirmiş olduğu emir ve yasaklan kabul etmeyeni iman ehlinden saymıyor.

"Hayır, Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarmda meydana gelen çekişmelerde seni hakem tayin edip senin verdiğin hükme içlerinde bir sıkıntı duymadan teslim olmadıkça iman etmiş sayılmazlar." (Nisa 65)

Prof. Dr. Ali CerİyşeUsûlü'ş Şerîa isimli eserinde şöyle söyler:

"Kim Allah'ın şeriatından başka bir şeriata meyledip sahip çıkarsa, Allah'ın Rabblığını bırakıp kendine yeni ilahlar edinmiştir."

Çünkü şeriat koymak ancak rububiyyetin ve

uluhiyye-tin özelliklerinden olduğu için Allah Teâlâ'nın halis hakkıdır. Yine, Allah'ın şeriatından tamamen yüz çevirip tadilat yapanların da hükmü budur.

Çünkü bunu yapmak, aynı seviyede bir otorite veya yüksek bir hüküm merciini kabul etmekle olur ki, bu da Allah'a şirk koşmanın bizzat kendisidir. Allah Teâlâ'yı bundan tenzih ederiz.

Bir şeyi hela! ve haram kılma, biraz yukarıda âyetlerin işaret buyurduğu gibi; yüz çevirme ve din ahkamında değiştirme anlamına gelmektedir. Kim içkinin haremliğini inkar edip mubah olduğunu açık bir şekilde söylerse, Allah'ın haram kıldığını helal kılmıştır. Bununla da küfre ve şirke düşmüş olur.

Beşeri kanunlar, İslam'da cezası gereken herhangi bir konuda cezayı öngörmezse, bununla da o yasağı (haramı) mubah kılmış olur. Böylece Allah'ın haram kıldığı helal kılınmış olur. Bu da İslam'dan yüz;çevirmenin açık bir şeklidir.

İslam'ın hükümlerini değiştirme ve reformize etmeye gelince; Bu noktada hüküm haramdan helale dönüşmüyor. Fakat tadilat, suç olan fiillerin cezalandırılmasında ortaya

çıkıyor. Buna zinanın cezasını örnek gösterebiliriz. Kanun hem İslâmî cezayı madde olarak bünyesinde bulundurur, hem de infazda beşeri olan hükümlere göre hüküm ve karar verir, bu cezayı hapse çevirir.

Beşeri kanun ictihadları Allah'ın hükümlerini değiştirmeyi içerdiği gibi, ayın zamanda onu saf dışı bırakıp kabul etmemeyi de İfade etmektedir. Çünkü Allah Teâlâ'nın koyduğu cezayı bırakıp yerine başkasını uygulamak, İslam'dan yüz çevirmektir.

Allah Teâlâ bu cezaları elçisi yoluyla insanlığa gönderirken, kullarının nefislerini onlardan çok daha iyi bildiği için onlara hayırlı olan ne ise onu göndermiştir.

Mevdûdî İslam'da Hükümet isimli eserinde:

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." {Maide 44)

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Maide 45)

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." (Maide 47) âyetlerini zikrettikten sonra diyor ki: "Burada Allah Teâlâ, kendi indirdiği ile hükmetmeyenler hakkında: 1-Kafir, 2- Zalim, 3- Fasık ol-

dukları hükmünü vermiştir.

Bu açık hükümlerden sonra, Allah'ın indirdiği ile değil de insanların koyduğu kanunlarla hükmedenler, dolayısıyla üç türlü cinayet işlemiş olurlar.

BİRİNCİSİ: Bu davranışı, Allah'ın hükmünü reddetmek anlamındadır ki, bu küfürdür.

İKİNCİSİ: Bu davranışı adalet ve insafa aykırıdır. Çünkü insanların yaratılışına gerçekten en uygun kanun Allah'ın indirdiği kanundur. Bundan başkasını tercih etmek.elbette apaçık bir zulümdür.

ÜÇÜNCÜSÜ: Kul olması hasebiyle bunu yapmakla, kendisini yaratan; hakimi, maliki ve kendisine rızık veren Rabbinin itaat dairesinden çıkmış, ken Jisinin veya kendisi gibi başka insanların koyduğu kanunlara uymakla, kulluk yapmaktan kaçmış oluyor ki, bu da fisktır, fasikiıktır.

Küfür, zulüm ve fısk tabii olarak Allah'ın hükmünden sapmanın özellikleri olmaktadır. Allah'ın hükmünden uzaklaşıp sapmanın üç şekil dışında bir tanımı yoktur. "'

Tabii dolayısıyla küfrün de, zulmün de, fışkın da dereçeleri Allah'tan uzaklaşmanın keyfiyetine göre farklılık ar-zeder.

Kim Allah'ın indirdiği şeriatı yanlış, kendisi gibi insanların koyduğu kanunları doğru kabul ederse, bu insan hem kafir, hem zalim ve hem de fasıktır.

Kim de Allah'ın indirdiği şeriatın gerçek ve doğru olduğunu kabul ettiği halde başka kanunlarla hükmederse imanına küfür, zulüm ve fısk karıştırmıştır. Fakat bununla İslam'dan çıkmış sayılmaz.

Yine, Allah'ın hükümlerini tamamen bir tarafa bırakan insan, hem kafir, hem zalim ve hem de fasık sayılır.

Allah Teâlâ'nın emirlerinin bir kısmını uygulayıp bir kısmını uygulamayan insanın hayatı, küfür, zulüm ve fısk ile karışık bir hayattır. [13][13]

Ayetlerin Günümüzle İlgisi

Bazı müfessirler Maide Sûresi'ndeki bu âyetlerin Ehl-İ Kitab hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir. Fakat Allah'ın Kitab'ı bu tevili kabul etmez. Bunlara en güzel cevap Huzeyfe (r.a)'ın verdiği cevabtır. Kendisine, bu âyetler sadece yahudiler hakkında nazil olmuştur, diyenlere

[13][13] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 45-63.

Huzeyfe (r.a.): "Öyleyse İsrail oğullan sizinle ne güzel kardeştirler. Ekşi olan ne varsa onlara, tatlı olan ne varsa o da size, öyle mi? Allah'a yemin ederim ki, ayakkabınızın bağına kadar onlara uyacaksınız!" diye çok sert bir cevap vermiştir.

Kur'an-ı Kerim'de Allah Teâlâ'nın ilahi hakimiyeti, temel bir prensip olarak sık sık bir çok yerde tekrarlanır. Allah'tan gayri otorite sahibi olarak tanınan herkes Kur-an'm tabiriyle TAGUT'tur. Bu da, Allah'a ubudiyetine karşıt bir anlam ifade eder.

İbn Zeyd, "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir." âyeti hakkında; "Kim yanında bulunan bir kitapla hükmeder ve bunun Allah'tan geldiğini zannederse kafir olmuştur."

İbn Cerir et Taberi bu âyetlerin tefsirinde diyor ki: Kim, Allah'ın kulları arasında uygulansın diye İndirmiş olduğu hükmü gizleyip saklar ve başka kanunla hükmederse, işte bunlar Allah'ın Kitab'ında indirmiş olduğu ile hükmetmemiş ve Allah'ın hükmünü başkasıyla değiştirmiş, tahrif etmiş olur. Bolayısıyla bunlar da kafirdirler. (Bakara 159, 174) Bunlar, insanlara beyan edip açıklaya-

cakları ilahi hükmü saklarlar. Yerine başkasını uygulayıp nefislerine hoş gelen dünya menfaati uğruna İslam ahkamını bırakırlar, İslam ahkamıyla hükmetmezler.

Müfessir eş-Şınkıtî tefsirinde: "Hükmüne kimseyi ortak koşmaz" âyetini tefsir ederken, yedi kıraat imamından İbn Amir "tuşrik", diğerleri "yuşrik" okumuşlardır. Âyetteki (la) edatı olumsuzluk bildirir. Böylece âyetin anlamı, "Allah hükmünde kimseyi ortak olarak kabul etmez" oluyor.

Hüküm sadece O'nun, kesinlikle O'ndan gayri kimsenin değildir. Helal Û'nun helal kıldığı, haram O'nun haram kıldığı, din de O'nun koyduğu din, yargı da O'nun yargısıdır. İbn Amir "vela tuşrik" şeklinde okumuştur. Bu okuyuşa göre, "Hiç kimseyi Allah'ın hükmünde ortak kabul etme! Gerçekte Allah'ın hükmüne ihlasla bağlı ol, şirk koşmaktan O'nu tenzih et, başkasını Allah'ın hükmüne karıştırma" anlamını ifade eder. "Hükmünde kimseyi ortak kılmaz" âyeti, Allah Teâlâ'nın takdir buyurduğu her şeye şamildir, kanun koyma konusu da bunun başında gelir.

Bu âyet-i kerimede hükmün ancak Allah'a (c.c.) ait olduğuna dair her iki okunuşun da anlamını, içeren âyetler

varid olmuştur.

"Hüküm ancak Allah'ındır, ancak kendisine kulluk (ibadet) etmenizi emretti." (Yusuf 90)

"Her hangi bir şeyde çekişmeye düşerseniz, onun hükmü Allah'a aittir." (Şura 10)

"İşte böylece sizler, yalnız Allah'a çağrıldığınız zaman inkar ettiniz (küfrettiniz). Eğer O'na ortak koşulursa inanırsınız. Hüküm ancak ç©k yüce ve büyük olan Allah'ındır." (Mümini 2)

"Allah'ın zatından başka (yaratılmış) her şey yok olucudur. Hüküm O'nundur. Ve O'na döndürüleceksiniz."

(Kasas 88)

'

"Hamd (övgü), dünya hayatında da, ötede de Allah'adır. Hüküm O'nundur ve.O'na döndürüleceksiniz."

(Kasas 70)

"Onlar cahiliyye hükmünü mü istiyorlar? Gerçekten iman etmiş bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm sahibi kim olabilir." (Maide 50)

"De ki, Allah size (bu) Kitab'ı ayrıntılı (bir biçimde) indirmişken, O'ndan başka (bir) hakem mi isteyeyim?"

(En'amlU)

Bunun gibi daha bir çok âyet-i kerime bu konuyu ele almaktadır. "Hükmünde kimseyi ortak kabul etmez" âyeti kerimesinde işaret edildiği gibi; Allah'ın İndirdiği hükümlerden başkasına uyanlar Allah'a ortak koşanlardır.

Ölmüş hayvanın etinden yemeyen müslümanlara "Allah'ın öldürdüğünden yemiyorlar!" diye sataşıp, şeytanın kanununa uyan münafıklara verilen cevapta Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: "Allah'ın adının üzerine zikredilmediği

bir şeyden yemeyiniz. Şüphesiz ki o fisktır (dinden çıkıştır). Şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmesi için vahyederler. Eğer siz onlara İtaat ederseniz (biliniz ki, siz de) müşrik olursunuz" (En'am 121)

Böylece Allah Teâlâ sahabilere, şeytana ve şeriata aykırı bir kanuna uymanın şirk olduğunu bildirmiş oluyor. Bu itaat etme şirktir. Şeytana ibadetten maksat ta budur. "Ey Adem oğulları, şeytana ibadet etmemeniz için size ahid verip söz almadım mı? O sizin için açık bir düşmandır. Bana ibadet ediniz, işte bu dosdoğru yoldur (deme-, miş miydim?)" (Yasin 60,61)

İbrahim Aleyhisselam Allah'tan gelen vahiy ile baba-

sına şöyle demişti: "Ey babacığım, şeytana tapma, şeytan şüphesiz ki Rahman (olan Allah)a baş kaldırandır" (Meryem 44) Ve yine: "Allah'tan gayri çağırdıkları (dua ve ibadet ettikleri) ancak dişilerdir. Onlar lanetlenmiş şeytandan başkasına yalvarmıyorlar" (Nisa 117) Yani şeytandan başka bir şeye ibadet etmiş olmazlar. Bu da şeytanın kanunlarına uymakla olur. Bundan dolayı Cenab-ı Alfah; kendi yaptıkları kanunlarla insanlardan kendilerine itaat bekleyenlere müşrikler demekte.

"Böylece (şirkte ortaklan) müşriklerin çoğuna, çocuklarını (kızlarını) öldürmeyi güzel gösterdi." (En'am 137) Allah'ın Rasulü (sav)'e Adiyy b. Hatem "Allah'ı bırakıp hahamlannı, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih'i rab edindiler..." (Tevbe 31) âyet-i kerimesi hakkında sorduğu zaman Rasulullah (sav): "Yahudi ve hristiyanların din adamları helali haram, haramı da helal kıldıkları halde onlara itaat edip peşlerinden gittikleri için onları rab edindikleri Rasulullah (sav) tarafından beyan edilmiştir. Bu konuda en açık delil şudur. Allah Teâlâ Nisa suresinde, kendinden başkasının kanunlarına müracaat edip onları hakem olarak kabul ettikleri halde iman ettiklerini zanne-

denleri; taaccüb içeren bir ifadeyle tanıtır, onlara dikkati-l mizi çeker. Tağuta uyup onun kanunlarına hakem olarak baş vurmalarından dolayı mümin olduklarını söylemeleri açık bir yalan oluyordu.

"Sana ve senden önce indirilene inandıkların sananları görmedin mî? Onlar tağutu inkar etmekle emrolun-dukları halde onun önünde muhakeme olmayt istiyorlar.! Şeytan ise onları büsbütün geri dönüşü zor bir sapıklığaj itmek istiyor" (Nisa 60)

Bütün bu zikrettiğimiz semavi nasslardan sonra orta-ya çıkan gerçek şudur. Allah'ın, elçileri aracılığıyla gön-dermiş olduğu şeriata muhalif olarak şeytanın ve dostla-rının koyduğu kanunlara uyanların küfründe ve şirk koş-tuklarında, gözleri kör ve vahyin nurundan mahrum ka-lanlar hariç, basiret-sahibi insanlardan hiç birinin nezdin-de şüphe yoktur. Şınkttî şöyle diyor: "Göklerin ve yerin yaratıcısı olan Allah Teâlâ'nın şeriatından başka bir şeriata tabi olmak, göklerin ve yerin yaratıcısını inkardır." Bunun örneklerini şöylece sırahyabiliriz. Mirasta erkeğin kadından daha fazla pay almasının insafsızlık olduğu,! kadın ve erkeğin eşit olmaları gerektiği, taaddüd-ü zev-|

câtın ve boşanmamın kadına zulüm olduğu, recm ve hırsızlık haddinin vahşice bir muamele olup insanlığa sığmadığını söylemek gibi...

Bu iddiada olan bir nizamı toplumun ekonomik hayatında, zina meselesinde neseblerin sübutunda, akıl ve inançlarında hakem tayin edip uygulamak, âlemlerin Rabbi olan Allah'ı inkar ve şirk olduğu gibi, aynı zamanda Allah Teâlâ'nın kainatı var ederken koyduğu ilahi nizama karşı da bir baş kaldırmadır.

"Yoksa Allah'ın izin vermediği (indirmediği) bir şeyle dinde kanun koyan ortakları mı var?" (Şura21)

"De ki, Allah'ın size indirdiği rızıktan bir kısmını helal, bir kısmını haram kılmanızı gördünüz mü? De ki, Allah mı size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus 59)

"Dillerinizin kolayına geldiği gibi; bu helal, bu haramdır deyip Allah'a yalan (isnad ederek) iftira etmeyin. (Bilin ki) Allah'a iftira edenler (hiç bir zaman) kurtuluşa eremezler." (Nahl116)

Şınkıtî, Advau'l Beyan isimli eserinde bu âyeti tefsir ederken; Âyetten insanın aklına ilk gelen; "İşte onlar ka-

firlerin ta kendileridir" âyetinin müslümanları ilgilendirme^ için inmiş olduğudur. Çünkü Allah (c.c) ondan önce müslümanlara hitab ederken: "İnsanlardan korkmayınız, benden korkunuz. Benim âyetlerimi (çıkarlarınız için, vaz geçerek) az bir (dünya) ücreti karşılığında satmayınız. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir" (Maide 44) âyeti, müslümanlara açık bir hitabtır. Dolayısıyla kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ve Allah'ın hükmünü iptal etmek için, peygamberlerin getirdiği -tevhid- dinine muhalefet ederse, zulmü de, fışkı da, küfrü de tümüyle ondj İslam milletinden olmaktan çıkarır.

Şınkıtî; "Şüphesiz ki riu Kur'an en doğru yola erdirir" (İsra 9) âyetinin tefsirinde; "Adem oğullarının en.şereflisi olan Muharnmed (sav)'e gelen şeriatı bırakıp başka kanunlara itaat edenin itaati; İslam'dan çıkarıcı bir küfürdür" der. Kafirler Allah'ın Rasûlüne (sav): "Koyun ölü olarak bulunursa, onu kim öldürmüştür?" diye sordular. Rasûlullah (sav) onlar "Allah öldürmüştür" cevabını verince; "Kendi ellerinizle kestikleriniz helal oluyor da, Allah'ın kendi mübarek ikram sahibi elleriyle kestiği niçin haram oluyormuş, o halde siz Allah'tan daha mı iyisiniz? diye

karşılık verdiler. Allah Teâlâ da bunun üzerine "Allah'ın adının üzerine anılmadığı şeyden yemeyiniz. Şüphesiz ki o fısktır.*Şeytanlar dostlarına, sizinle (dinde) mücadele etmeliri için vahyederler. Eğer onlara uyarsanız, şüphesiz ki müşrik olursunuz." {En'am 121)

Bu, Allah'ın şeytana uyarak ölü hayvanın etinden yemeyi helâl kılanların şirki hakkında ettiği bir yemindir. Bu şirk, müslümanların fcmaı ile sahibini İslam'dan çıkarır. Allah Teâlâ da kıyamet günü ona şiddetli bir azapla karşılık verecektir.

"Ey adem oğulları, şeytana ibadet etmemeniz için size ahid verip söz almadım mı? O sizin açık bir düşmanınızdır" (Yasin 60) Zira Allah'ın şeriatına aykırı bir kanun koymak şeytana uymaktır, ona ibadet etmektir. Allah Teâlâ: "Onlar ancak lanetli şeytana dua ederler" buyuruyor.

Bunun böyle kabul edilmesi, insanların şeytanın koyduğu kanunlara uymasından dolayı idi. Yine Allah(c.c): "Bpylece ortak koşmuş oldukları (şeyler), müşriklerin çoğuna çocuklarını öldürmeyi güzel gösterdi" (Nisa 117) Onları ortakları olarak isimlendirdi. Çünkü onlar Allah'a isyanda şeytana uydular. Peki şimdi Allah'ın indirmediği

kanunlarla hükmedenin müslüman olduğunu savunmasına nasıl şaşılmaz?"

"De ki, Allah'tan başka hakem mi isteyeyim, size kitabı ayrıntılı olarak indiren O'dur." (En'am 114)

Bundan sonra şunu söylemek bir zaruret olmakta: Kafir devletler tarafından yapılmış ithal kanunları İslam ülkelerinde tatbik edip, özellikle Kur'an ve sünnete açıkça aykırı olan uygulamaları sürdürmek; mesela faizin serbest bırakılışı gibi davranışlar şüphe kabul edilmeyecek şekilde küfürdür. Yine bunun gibi zinanın yayılması, İçki içene, zina eden erkek ve kadına, hırsıza ve dinle harbeden© karşı İslam'daki cezaları uygulamayıp ilga etmek küfür olduğu gibi, bu kanunlara rıza gösterip baş vurmak ta küfürdür.

İkinci olarak, "Sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını zannedenleri görmedin mi? Onlar tağutu inkar etmekle emrolunduklan halde onun hükmüyle muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan ise onları büsbütün saptırmak istiyor." {Nisa 60) Kısacası anlam olarak âyet-i kerime: "Sana ve senden önce indirilen ilahi emirlere inandıklarını zanneden ye aynı anda imana karşı yıkıma

geçenleri gördün mü? Öyle bir kavimdir ki bunlar, sana ve senden önce indirilene hem iman ederler, hem de ona baş vurmazlar. Onlar İslam'dan başka bir nizama, - başka bir otoriteye baş vurmak isterler. Onlar Allah'ın sana indirdiğine ve daha önce indirilene aykırı davranan Tağut'un elinde hiç bir sened, hiç bir ölçü olmadığını ve Allah'ın emirleriyle hükmetmeyi yasakladığını çok iyi bilmelerine rağmen, gidip onun hükmüne boyun eğiyorlar. Şeytan onları büs bütün saptırmak istiyor. İşte, Tağut'a baş vurmalarının gerisindeki illet...

Âyet-i kerimede çok net bir şekilde man ve İslam'ın sınırlarının belirginleştiğini görürüz. Yine âyet-i kerimede

Atlah, kendisinden başkalarının hükmüne baş vurmay imansızlık olarak tanımlıyor. Halbuki onlar tağutu türrj otoriteleriyle inkar etmekle emrolunmuşlardı.

İbn Kesir; "Bu, Allah Teâlâ'nın Muhammed (sav) ve ondan daha önceki peygamberlere indirdiği ile hükmetmeyip, meselelerini halletmek için sünneti bırakarak başka hüküm sahiplerine baş vuranların imanlarının olmadığına dair açıklamasıdır." dedikten sonra âyet-i kerimenin nüzul sebebini de şöyle anlatıyor: "Ensardan birisiyle bir yahudi

arasında anlaşmazlık çıkmıştı. Yahudi; benimle senin arandaki bu meselenin halli için ancak Muhammed (sav)'e giderim diyor, karşısındaki münafık ise, "Hayır, Ka'bb. Eşrefe gidelim diye tutturuyordu."

Düşündüğünüz zaman, Ahah'ın Şeriatı'na muhalif kanunların ve Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenin de böylece tağut olduğunu görürsünüz. Çünkü tağut Kur'an ve sünnete, Ümmetin icma'ına uymayan bir kanunla hükmündedir.

Tağut., Allah Teâlâ'yı tanımayan, Şeriatı'na saygı duymayan, Onunu rabliğini ve Hanlığını reddeden ve tanıdıkları halde inanmayan insanların düşüncelerinden oluşmuş bir küfür çöplüğü ile hükmederler. Allah ve Resulü (sav) varken, insanlara rablik ve ilahtık atfeden, onlara mutlak itaat ve boyun eğmeyi öngörenlerde hangi iman ve İslam kalır?

Dördüncü olarak: "Hayır, senin Rabbine yemin ederim ki, onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hüküme nefislerinde hiç bir darlık duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65) Allah Teala temiz nefsine yemin

ederek, Rasûlünü (sav) tüm işlerinde zahiren ve batinen hakem kabul edip uymayanın tam iman etmediğini söylüyor.

"Sonra da nefislerinde hiçbir darlık duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar"

Yani "Ey Muhammed, onlar seni aralarında hakem tayin ettiklerinde, sana zahirden ve batından uyarlar, ve sana tam bir teslimiyetle, nefislerinde hiçbir engelleme ve çekişme olmadan itaat ederler" demek istiyor.

İmam Buhari Sahih'inde Urve (ra) dan şu kıssayı rivayet eder.

Zübeyr (ra) su arkı yüzünden birisiyle çekişir. Allah'ın Rasulü (sav) Zübeyir'e "Sula, sonra suyu komşuna salıver" deyince öteki adam; Ya Rasûlallah, amcanın oğul olduğundan değil mi? diyerek itirazda bulunur. Bunun üzerine Rasûlullah'ın (sav) yüzü renkten renge girer ve Zübeyir'e "Sula Ey Zübeyr, sonra su köklere ulaşıncaya kadar tut, ondan sonra da komşuna sal" der.

Böylece Allanın Rasûlü (sav) Zübeyr'in hakkını vermiş oldu. Halbuki daha önce de her ikisinin yararına olan bir karar vermişti. Böylece "Senin rabbine yemin ederim ki,

onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıncaya kadar"ın anlamını daha iyi idrak etmiş oluyoruz.

Allah Teala'nın imanı nasıl yok saydığını, Allah'ın Rasûlü'nü hakem etmeyenin davranışlarında görelim.

1. Ayette Allah Teâlâ girişi yemin (kasem) cümlesiyle başlattı. Bilindiği gibi yemin siğası ancak teyid ve tekid için zikrolunur. Burada da imanın olmayışım, zatına yemin ederek bildiriyor.

2. Allah'ın Resûlü'nün (sav) emrini uyguladıktan sonra içimizde herhangi bir sıkıntı duymamamızı vurguluyor. Dolayısıyla kitap ve sünnet de aynı anlamda söz konusu olmuş olmakta.

3. Allah Teala "Yusellimu" fiilini "teslimen" mastarıyle daha da vurgulayarak âyetin anlamını pekiştirmektedir. Bu vurgulamaların en azametlisi, Allah Teala'nın kendi Kitabı ve Rasûlü'nün sünnetine razı olmayanların imansızlıklarının dile getirilmesidir.

Bu konuda sadece bu ayeti kerime dahi nazil olsaydı, bütün bu tartışmalara kafi gelecekti. El-Kadi {*): "bu ayetlere göre tağutların mahkamelerine başvuranların ve Muhammed (sav)'in hükmüne razı olmayanın küfrünün

onaylanmış olduğuna dikkat edelim.

A- Allah Teala: "Tağuta (gidip) onun hükmüne başvurmak istiyorlar. Halbuki onu inkar etmekle emrolunduiar" demekte.

Allah Teala burada tağuta hükümde başvuranın tağuta iman etmiş olduğunu söylüyor.

Şüphe yok ki tağuta iman küfür, tağutu inkar da islami istihalta imandır.

B - Allah Teala'nın şu sözü:

"Hayır, senin Rabbine yemin ederim ki, onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıp sonra da verdiğin hükümde nefislerinde hiçbir darlık duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmaz-' lar" (Nisa: 65)

* El-Kadi: Mutezile imamlarından Kadı Abdül Cebbar veya Ebu Bekir Ibn Arabi veya İsmail el-Kadi olabilir. (Mütercim)

Bu, Allah'ın Rasûlü (sav)'in hükmüne razı olmayanların "tekfir" lerinin Kur'an nassıyla ifadesidir.

C - "Onun emrinden başkasına yönelenler, kendilerin bir fitne veya bir azabın gelip çatlamasından sakınsınlar"

(Nur: 63)

Ayet Allah'ın Rasûlü'ne (sav) muhalefetin büyük bir günah olduğuna delalet eder. Ayrıca ayeti kerimede Allah ve Rasûlü'nün (sav) emri olan bir şeyden şüphe etmenin veya isyan cihetinden olsun reddetmenin İslam-dan çıkmak İçin yeterli sebep olduğu söylenmiş olmakta.

Bu sahabilerin zekatı vermeyenlerin dinden çıkfp (irtidad) ettiklerinde verdikleri hükmün sıhhatine bir delil ve şahittir (Tefsir-i Kebir 3/9)

Allah'ın Rasûlü (sav) İbrahim'in annesine yaklaşmamak ve bal yememek için yemin edip kendine haram kıldığında;

"Ey peygamber, eşlerinin rızalarını isteyerek Allah'ın sana helal kıldığı şeyleri niçin kendine haram kılıyorsun" (Tahrim: 1) ayeti indi.

Aynı hitap Câsiye Sûresinde de vardır:

"Sonra seni dinde bir şeriat üzere kıldık ona uy. Bilmeyenlerin nevalarına uyma" (Casiye:i3)

Alemlerin gelmiş ve gelecek tüm i ısanlığın efendisi bütün insanlığa rahmet olarak gönderilmiş olan bir Rasu-le (sav) Allah Teâlâ'nın kendisine helal kıldığını haram

kılmaya hakkı olmadığı, kafir, müşrik ve cahil arapların nevalarına uymaması için yaptığı uyarı bu olursa; kendisini kanun koyucu kılan, halkı egemenliğin ve otoritenin kaynağı kabul eden ve bunun için çeşitli kanun ve düzenler icad edip insanları kendisine uymaya mecbur eden kişinin hali ne olur? Özellikle de bu kanunların tamamı olmasa da çoğu, açıkça Allah'ın Kitabı ve Rasûlü'nün (sav) sünnetine aykırı iken...

Allah Teala, Rasûlü'ne itaatsizlik hakkında: "Onun emrinden başkasına yönelenler kendilerin bir fitne veya azabın geüp çatmasından sakınsınlar" (Nur: 63) ve bir başka ayet-i kerimede de "Kim bu "Rasûle" (sav) itaat ederse, Allaha itaat etmiştir. {Nisa 80) derken şunu söylemek istiyor. "Kim Allanın Rasûlü'nün (sav) hükümlerine itaat edip, sünnetine uymaz ise Allah Teaia'ya isyan etmiş sayılır.

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işta onlar ka firlerin ta kendileridir" (Maide:44)

"İşte onlar zalimlerin ta kendileridir" (Maide: 45)

"İşte onlar fasıkların ta kendileridir" (Maide: 47) ayeti kerimelerinin özellikle şu ayeti kerimenin zikrinden sonra

gelmiş olması da özel bir anlam ifade etmektedir.

"Biz içinde hidayet ve aydınlık olan Tevratı indirdik, onunla (Allaha) teslim olmuş peygamberler, rabbaniler ve din önderleri, Allah'tan kitabın korunması kendisinden istenmiş olanlar; yahudiler arasında hüküm verir ve buna da şahitlik ederlerdi" (Maide: 44)

"İnsanlardan korkmayınız, benden korkunuz,, benim ayetlerimi (çıkarlarınız için, vazgeçerek) az bir dünya ücreti karşılığında satmayınız" {Maide: 44)

Ondan sonra 48. ayette; Allah'ü Teala: "sana (bu) kitabı (Kur'an'ı hakla ve önceki kitabı doğrulayıcı koruyucu ve muhafaza edici olarak indirdik. Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana gelen gerçeği bırakıp ta onların nevalarına uyma. Sizden herbirinize bir şeriat ve yol verdik. Allah dileseydi sizi tek bir ümmet kılardı. Fakat verdiğinde sizi denemek için böyle buyurdu"

"Öyleyse hayırlı işlerde yarışın hepiniz topluca dönüşü Allahadır. Allah ayrılığa düştüğünüz şeylerde size haber verecektir" (Maide: 48)

Daha sonra şu ayeti kerimeleri okuyunuz. "Aralarında Allanın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma-

dan Allah'ın sana indirdiği bazı emirlerden seni saptırmalarından sakınman için san aeYnrettik" (Maide:49)

"Onlar cahiliye hükmünü arıyorlar, gerçekten iman etmiş bir kavim için kim Allahtan daha iyi hüküm sahibi Olabilir?" (Maide:50)

Allah Teala, Kitap ve Sünnete dayanmayan tüm hükümleri cahifiyye yasaları olarak mahkum etmekte, cahiliyye hükmü ise küfür ve sapıklıktır. Zira yasa koyma hakkı ancak Allah'ındır.

Kur'an insanları yolların ayırım noktasına getirip bırakmakta; işte bu yol ayırımında hüküm, ya Allah'ın hükmü veya cahiliyye hükmüdür. Bu iki yoldan başka üçüncü bir yol yoktur.

Yeryüzünde Allah'ın hükmü kaim olmalı ve insanların hayatına uygulanmalı. Ya Allah'ın Şeriatı insan .hayatına yön verir. Veya cahilliyenin heva ve hevesi. Köleliğin kanunları, bunlar hangisini istiyorlar?

Cahiliyyenin anlamı bu şekilde Kur'an nassıyla tamamen açıklığa kavuşur. Allah'ın tanımlamasına göre cahiliyye, insanın insana (kendisinin koyduğu yasalarla) hük-metmesidir. Buna, kulun kullara kulluğu denir.

Dolayısı ile Allah'ın kulluğundan çıkış, O'nun ilahlığını red, buna karşılık insanlardan bazısının ilahlığını kabul ve ona kulluk ediştir.

Cahiliyye, Kur'an nassının belirlenmesine göre; herhangi bir zaman dilimi değil, hayatın biçimlerinden bir kesit ve görünümdür.

Bu kanun dün de bulunuyordu, bugünde yarında bulunacak ve cahiliyyenin tüm özelliklerini taşıyarak İslama karşı duracak ve İslam'la çatışacaktır.

İnsanlar hangi zaman ve mekanda olurlarsa olsunlar, ya Allah'ın indirdiği hükümlerin tümüne teslim olarak saymadan hükmedecekler ve müslüman olarak kalacaklar veya insan yapısı cahili bir kanunla hükmedeceklerdir. O zaman da cahiliyye dinine girmiş olurlar. Böylece onlar, yasalarını uyguladıkları otoritenin dinine girmiş olacaklar ve Allanın dininde yer almayacaklardır.

Allah'ın hükmünü kabul etmeyen cahiliyye hükmünü istiyordur. Allah'ın şeriatını reddeden cahiliyye şeriatını kabul etmiş ve cahiliyye içerisinde yaşamaktadır. İşte bu yol ayrımıdır.

Allah Teala, tüm insanlığı bu yol ayrımında durdur-

muştur. Onlar, bundan sonra serbest bir seçim iradesiyle başbaşa bırakılmışlardır, (bkz. Nas: 3)

Allah Teala cahiliyye sistemlerini arzulayanları kınarken, en güzel hükmün kendi hükmü olduğunu bize bildirmekte.

"Gerçekten iman etmiş bir kavim için kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir" (Maide: 50)

Evet kim Allah'tan daha iyi hüküm sahibi olabilir? Kim insanları yönetmek için Allah'tan daha iyi bir hüküm sahibi olduğunu iddia edebilir? Bu büyük iddiada hangi haklı çıkma deliline sahiptir. Veya insanlara, insanların Rabbi olan Allah'tan daha çok mehametli olduğunu söyleyebilir? Hangi insan, yaratan Allah'tan biz insanları daha iyi bildiğini iddia edebilir? İnsanların yararına olacak şeyi, insanların Rabbinden daha iyi bildiğini söyleyebilir mi?

Kendisini kanun koyucu olarak gören bir insan; dinini kemale erdiren son peygamberini gönderip, şeriatının ebediyete kadar devam edeceğini haber veren Allah Teala'nın çağımızda zuhur eden bazı karışık durumlardan haberdar olmadığını, fakat insanların kendi ilimleriyle bu-

nun çözümünü bulduklarını söyleyebilir mi?

Allah'ın şeriatını bir yana atıp, hayata uygulamaktan kaçınan ve onun yerine cahiliyye hüküm ve sistemini koyup, kendi heva ve hevesini halkın hevasıyla tevhid eden veya bir grup insanın hevasını Allah'ın hükmünden ve şeriatından üstün tutan bir kişi, müslüman olduğunu idda etmekle ne demek istiyor?

"Şimdi şartlar hiç uygun değil, karışıklıklar ve sıkıntılar başımızdan eksik olmaz, halk ta rıza göstermiyor, bir tarafta da düşmanların tehdidi varken" diye bahaneler uyduran kişiye (Enver Sedat'a) şunu söylemek gerekiyor. Allah müslümanlara kendi hükmü ve Şeriatı ile hükmedip ona uymayı emir buyurduğu zaman, bütün bu sayılıp dökülen yalanları, veya sonradan meydana gelecek yeni olayları bilmiyor muydu? Yahut bu olanlar ilminin dışında mı idi ki, bazıları kalkıp ilahlık taslıyor?

Öyleyse bu adamlar neyi iddia ediyorlar? Allah'ın Şeriatının insanoğlununu ihtiyaçlarına cevap veremeyeceğini ve her gün meydana gelen yeni hadiseler karşısında aciz kalacağını mı sanıyorlar? Bu, Allahm ilmi dahilinde değilse niçin bu kadar şiddetli biçimde kullarını kendine asi

olmaktan menediyor? Yol ayrımında tercih; ya İslam (Allah'ın Hükmü), ya cahiliyye, ya iman yahut da cahiliyye hükmü olacaktır. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenieri hem kafir, hem zalim hem de fasıktırlar. İdare edilen insanlardan da Allah'ın hükmünü kabul etmeyenler mümin değildir.

İbn Kesir, bu âyetin tefsirinde; "Allah Teala'nın her hayra şamil, her kötülüğü yasaklayan ve her iyiliği emreden ilahi hükmünü bırakıp ta bazılarının Allahm şeriatına dayanmadan ortaya koydukları düşünce ve sistemlerle; cahiliyye döneminde olduğu gibi, sapıklık ve cehaletle kendi hevesleriyle kafalarının estiği gibi kanun koyup onunla hükmüdenlerin davranışlarını şiddetle inkar ediyor" der.

Bir zamanlar Moğollar'ın siyasi hakimiyet günlerinde, Cengiz Han'ın Yahudilik, Nasranilik ve İslam dahil bir çok kaynaktan toplayarak meydana getirdiği "YASAK", adlı kanunu Allah'ın şeriatından üstün tuttuğu gibi, oğulları da kendisinden sonra aynı şekilde heva ve heveslerine uyarak bu kanunlar üzerine bir yönetim uyguladılar. Onu Allah'ın Kitabı ve Resulünün (sav) sünnetine tercih ettiler.

İnsanlardan hangisi böyle yaparsa, kafirdir, Allah'ın Kitabı ve Rasûlü'nün (sav) sünnetine dönünceya kadar, ona karşı "cihad etmek" vacibtir.

"Cahiliyye hükmünü mü istiyorlar" cümlesi: "Allah'ın hükmünden mi yüz çeviriyorlar anlamındadır. "Gerçekten iman etmiş bir kavim için; kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?

Allah'ın adaletini görmüş, O'nun hakimler hakimi, merhametlilerin en merhametlisi; bir annenin çocuğuna olan şefkatinden daha çok, kullarına şefkat eden, her şeyi bilen ve her şeye kadir olduğuna inanmış bir insan için Allahtan daha adil kim olabilir?..

İbn Ebi Hatem, Hasen-ı Basri'ye dayanan bir rivayette şöyle diyor: "Kim Allahın hükmünden başka bir hükümle idare ederse, o cahiliyye hükmüyle hükmetmiştir" Taberani, İbn Abbas (ra) dan rivayetinde Allah'ın Ra-sûlü (sav) "Allah'ın indinde en çok iki kişi sevilmez, birisi; müslüman olduktan sonra cahiliyye sünnetini arzu eden, diğeri de haksız yere bir insanın kanını talep edip, onun kanını döken kişidir" buyurduğu rivayet olunur.

Şeyh (Allame) Ahmed Şakir, İbn Kesir'in sözlerine

yaptığı ek yorumda: "Müslüman olduğunu söyleyen insanlara, Allah'ın Şeriatına inanmış oldukları halde, memleketlerinde putperest kafir Avrupa'nın yaptığı; heva heves ve batıl düşüncelerle ve koyucusunun İslama uymuş uymamış diye düşünmeden yaptığı kanunlarla hükmetmek hiç yakışır mı?

Müslümanların tarihlerinde "Hülagu Asrı" hariç, hiçbir zaman böyle bir belayla karşılaştıkları görülmemiştir.O asır ki katmerli zulüm karanlıklarının tüm islam alemini kasıp kavurduğu bir asırdı. Bu zulme ve tuğyana rağmen, müslümanlar Moğollara boyun eğmediler. Sonunda islam Moğoilara karşı üstünlüğünü ve zaferini yenîden eide etti ve bir zamanlar islamı yeryüzünden silmeye azmetmiş olan Moğollar, kafile kafile İslama girmeye başladılar.

Bu zalim tâğûtî idarenin kaynağı, Cengiz Han soyundan gelen zalim idarecilerdir. O gün müslümanlardan hiç kimse ne bu idari sistemin içine girip hizmet etti, ne de onların uyguladıkları "YASAK" in yasalarını öğrenip çocuklarına öğretti. Böylece çok kısa zamanda te&iri yok olup gitti.

Gördünüz mü İbn Kesir'in 8. Hicri asırda, İslam düşmanı Cengiz Han'ın koyduğu kanunları nasıl vasfedip yorumladığını? Siz, İbni Kesir'in o gün Hicri 14. asırda ki müslümanların halini nasıl dile getirip vasfettiğini görmüyor musunuz?

Ancak bir fark var, o zaman yönetime hakim insanların çoğu aradan bir müddet geçtikten sonra islam ümmetinin saflarına katıldılar. Böylece yaptıklarının tesiri yavaş yavaş yok olup gitti. Müslümanlar bugün, o günkünden daha kötü, daha çok zulüm, daha da karanlık içerisindeler. İslam şeriatına tamamen aykırı ve küfrü apaçık zahir olan kafir bir insanın koyduğu "YASAK" adlı yasalara benzeyen ve islam düşmanları tarafından ortaya konulmuş olan kanunları öğrenip, nesillerine de bunu öğ-retmekteler, sonra da meselelerinin tek çözüm kaynağı olarak çağdaş "YASAK" a uymaktalar. Belki de bu nedenle tamamen yok olup gitmek üzereler. Hal böyley-!ı ken, buna karşı gelen müslümanları hor görüp islam şeriatına bağlı kalmak isteyenlere gerici yobaz diye iftirada bulunmaktalar.

Bu ve buna benzer adi sözlerle saldırılarını sürdür-İ mekteler. Daha da kötüsü, devlet idaresinde ve kanunlarda

kalmış olup İslam Şeriatı'na dayanan cüz'i kanunlara da ellerini uzatarak, kalan kısmı da bozmak igçin her türlü sahtekarlığa başvurmaktalar.

Onu modern bir "YASAK" haline getirmek istiyorlar. Bunu da yer yer yönetim orgalarında kullanarak açıkça ilân edebiliyorlar. Buniar dini devletten, devleti de dinden ayrı tutuyoruz derken hiç te haya etmiyorlar. Peki bu halde, müslümanım diyen hngi insan çıkıp ta bu yeni dini (YASAK) kabul edebilir? Acaba hiç müslümanım diyen bir insanın bu modern yasak gölgesindeki, yargı organ--larında kendisine Allah'tan gönderilmiş olan aydınlık şeriatı bırakıp, görev alması ve insanları bu yasalara muhakeme etmesi caiz midir?

Beşeri kanunların durumu güneşin parlaklığı gibi gözlerden saklanamayacak kadar açıktır. Bu kanunların hiç bir gizii yanı kalmadan ve tevile gerek te olmadan sarih küfür oldukları malumdur. İsâmiyete intisap eden bir kimsenin bu kanunlalra amel edip boyun eğmesi, kabul ve ikrar etmesinin asla bir özrü yoktur. Herkes, kendi nefsinin muhasebesini en iyi yapandır. Bütün dava şu sorunun cevabınım özünde yatmakta; insanlar arasında hükmetmek

ve onları yargılamak acaba Allah'ın İlahi bir mesaj olarak tüm peyfamberlerine birbiri ardına gönderdiği ve hepsine de gölgesinde yürümeleri emredilen Allah'ın şeriatıyla mı hükmetmek gereklidir, yoksa hüküm ve egemenlik ne olduğu belli olmayan, insana göre değişen heva ve heves, çıkarlar ve Allah'ın şeriatıyla hiç bir ilgisi olmayan törelerin egemenliği mi olmalı? Diğer bir tabirle yeryüzünde uluhiyyet ve rububiyet Allah'ın mı olmalı, yoksa bunun bir kısmı veya tamamı Allah'ın yarattığı mahlukattan olup ta onun izin verip indirmediği bir şeyle hükmeden bir insanın mı olmalı?

İslâm bir bütün olarak kendinden başka ilâh olmayan Allah Teala'nın uluhiyeti'nin icabıdır ve kullarının da O'na ibaet etmeleri için göndermiş olduğu kanunlar, tüm peygamberlerce uygulanmış, onlardan sonra gelen ümmetlerede aynı kanunları uygulamak vacib olmuştur.

Allah Teala, bu meseleyi hidayet veya dalalet mese-S! leşi diye ayırmıştır. Bunun dışında herhangi bir yol olmadığı gibi İslâm'la savaşanlarla da barış imkanı kalmamıştır. Müminler; sadece Allah'ın indirdiği ile hükmedenlerdir. Onlar Allah'ın indirdiği hükümleri tahrif etmedikleri gibi,

O'nun hiç bir emrini de değiştiremezler. Kâfirler, zalimler ve fasıklar ise Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen-lerdir.

Devlet yöneticileri ya Allah'ın indirdiği ile hükmederler ki ancak o zaman iman dairesine girerler veya Allah'ın indirmediği başka bir kanunla hükmederler. O zaman da , kâfir, zalim ve fasık olurlar. İnsanlar ya yönetici ve yargılayıcılarının işlerinde verdikleri hükümlerin Allah'ın hükümleri olmasını isterler veya aksi takdirde imandan çıj karlar. İslamla öbür yol arasında vasat bir yol yoktur. İni sanlar İslam'dan başka bir yol seçerlerse hiç bir bahane! leri kabul edilmeyecektir. [14][14]

Hulasa:

Allah Teâlâ, bütün insanlığın Rabbidir ve onların ya-rarlarına olan şeyi en iyi O bilir, O'nun hükmünden ve Şeriatından daha üstün bir hüküm ve Şeriat olamaz. Al-lah'ın kullarından hiçbiri çıkıp, ben Allah'ın şeriatını inkar ediyorum veya ben Allah'tan daha iyi insanların yararına ,iş yaparım iddasında bulunamaz. Bunu kim dili, hali ve

[14][14] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 65-85.

fiilleri ile söylerse iman dairesinden çıkar.

İşte, bu mesele, İslam'da tevhid (akaid), metod ve yaşayış tarzının en büyük ve tehlikeli meselesidir. Asıl gaye Allah'ın indirdiği ile hükmetmek, ümmet olarak bunu kabul etmek ve Allah'ın indirdiği Şeriat'ın dışında herhangi bir şeriata rağbet etmemektir.

İslam, teslim olup itaat etmek, Allah'ın rububiyetinde ve uluhiyetinde varlığın tamamen hakimi ve mutlak mutasarrıfı olduğuna iman etmektir, Allah'ın Şeriatını istememek Allah'tan gayrisinin kanunlarına itaat edip boyun eğmek, Allah Tealâ'nın mülkinde hakimiyet, rububiyet, ve uluhiyet sıfatlarıyla tasarruf kudretini inkar etmektir.

O zaman, bu dava imanla küfür, İslamla cahüiyye davası oiur. Allah'ın Şeriatının insan toplulukları ve müslümanlar için, her zaman ve mekanda en iyi nizam olduğunu kabul etmek de hakeza, iman küfür meselesine girmektedir. Hiçbir insan kalkıp da insanoğlunun yaptığı kanunun, Allah'ın Şeriatından insanlığın gelişme süresindeki herhangi bir çağda, daha faydalı olduğunu savunamaz. Allah'a iman ettiğini ve müslüman olduğu söyleyen birisinin, insanların halini AIIah"tan daha iyi bildiğini, O'n-

dan daha iyi ve güzel bir biçimde insanların hayatını tertip ve düzene soktuğunu söylemesi veya Allah'ın, Şeriatını koyarken bazı şeyleri bilmediğini, bildiği halde hakkında birşey indirmiş olmadığını söylemesiyle; iman ve İslam dairesinde olduğunu iler sürmesi birbiriyle çelişen şeylerdir.

Allah'ın Şeriatının efdaliyeti külli bir şekilde bir veya iki nesilde kolay kolay idrak edilmeyebilir. Ancak zamanla insanlar bazı gerçekleri gözleriyle görerek keşfederler. Burada Fi Zilali'l Kur'an'da arzedilen bir kaç ifadeyi zikretmekte fayda görüyoruz.

"Allah'ın Şeriatı", hayatı bir bütün olarak her safhasında tanzim, irşad ve terakki yönünden ele alan, şümullü ve kamil bir metodtur. İslam Şeriatı, insan denen varlığın sebeb-i vücudunu, onun muhtelif ihtiyaçlarını ve içinde yaşadığımız kainatın hakikatinin ve insanın insanlığına hükmeden kanunların hakikatinin külli bir ilmidir.

Sonra bu dünyevi hayatın hiçbir meselesinde ifrata imkan tanımaz. İslam'da, hayat gerçeği ile kevni hadiseler arasında herhangi yıkıcı bir çarpışma (sürtüşme)yok-tur. Bu nizamda ancak denge, itidal, uyumluluk ve disiplin

vardır.

Bu, insan hayatının ancak belli bir dönemini veya gözle görülen çıplak yanlarını bilen, çoqü kez insanın cahili etkilerinden kurtulamayan ve. hiç bir zaman da yıkıcı ve tahrip edici oluşumlardan, insanlığı sarsıcı çatışmalardan hali olmayan, beşer ilminin ulaşamadığı birşeydir.

Herşeyden evvel İslam mutlak olarak, adalet üzerine kaim bir nizamdır. Çünkü Allah Teâlâ, adaletin en iyi şekilde nasıl tahakkuk edeceğini en iyi bilendir.

İkinci olarak: Allah Teâlâ tüm insanlığın RabbİdİR. İnsanlar arasında adaletin kanununa ancak o maliktir. Koyduğu şeriat heva heves ve her türlü zaaftan beridir. Hakeza islam şeriatı, kusur ve aşırılıktan uzaktır.

Bu özelliğiyle islam tüm kötü temayüllerden uzak, her türlü kusur ve cehaletin fevkindedir. Kanun koyan; fert olsun, toplum olsun, bir sınıf veya bir ümmet olsun hepsinin de kendine göre hevası, şehveti, arzuları ve temayülleri vardır. Bundan da ötesi, insanlığın her hangi bir döneminde her hangi bir kesiti hakkındaki görüşleri de tam ve mütekamil değildir.

İslam ise kainatın varoluş kanunuyla disiplinli bir

uyum içindedir. Çünkü bu kanunun sahibi tüm kainatın sahibi, hakimi ve malikidir. İnsan ve kainatı o yarattı. İnsana bir şeriat gönderdiğinde, ona yarattığı kainatlardan bazısı üzerinde tasarruf hakkı verdiği bir varlık olarak hitap eder. Bu da onu yaratıcısının gösterdiği yolda yürümek, bunun esaslarını, eşyaya hükmeden kanunlarla beraber bilmek ve tanımakla mükellef kılar. İşte burada insanla kainat arasında bir uyum ve disiplin başlamış olur. Şeriat burada âlemşümul bir özellik arz eder. Böylece islam'la kaynaşan insan sadace kendi nefsi veya kendi kardeşleriyle değil, içinde yaşadığı geniş alemde tüm canlılar ve eşya ile bir diyalog içine girer. Buradan kendini kuşatan alemden; kaçıp kurtulmanın imkanına sahip değildir.

Onun bu âlem çevresinde olan herşeyle ilişkisinde çok kuvvetli metin ye sarsılmaz bir metod ve düzen sahibi olması gerekir. İnsanlığın, kullara kulluk etme esaretinden kurtulabildiği tek nizam İslam Şeriatıdır. İslami hayat şeriattır. İslamİ hayat metodunun dışındaki tüm hayat sistemlerinde insana kulluk edilmektedir. Yanlızça islami hayat ve sistemde insanlar kulların ibadetinden eşi ve

ortağı olmayan Allah'ın kulluğuna, ibadetine girerler.

"Hakimiyet, ulûhiyet" en hususi meziyetlerdendir, insanlar için kendinden kanun koyan kimse, uiûhiyetin özelliklerini kullanmak isteyen bir insandır. O insanlar da kendilerine kanun koyan bu insanın köleleridir. Allah'a ibadet eden kullar değil... Onlar Allah'ın dininde değil, o insanın dinindendirler.

İslam kanun koymayı sadece Allah'a ait bir hak olarak getirdiği zaman, insanları kulların kulluğundan kurta-

rıp, Allah'ın kulluğuna çıkararak, insanın gerçek kurtuluşunu ilan etti. Belki insanın gerçek doğuşunu müjdeledi. İnsan kendisi gibi bir insanın boyunduruğundan kendisini kurtarmadıkça gerçekten doğmuş ve hür olmuş sayılmaz. O ne zaman bütün insanlarla, insanların Rabbi Allah'ın indindi eşit olursa, işte o zaman yeniden doğmuş ve gerçek kimliğini elde etmiş olur. Dava budur. Bu dava akidenin en tehlikeli ve en büyük meselesidir. Akide bunun için iman, küfür, islam ve cahiliyye meselesi olarak karşımızdadır.

Cahiliyye tarihin herhangi bir dönemindeki zaman dilimi değildir. Cahiliyye kendini oluşturan temel

unsuniarın bir durum veya sistemde bulunduğu zaman hemen gündeme geliverir. Cahiliyye aslında hüküm ve kanun koymada, Allah'ın hükmü ve şeriatına bavurmak değil, insanların nevalarına başvurma hadisesidir.

Madem ki Allah'ın Şeriatına uyup onunla amel etmiyorlar, öyleyse yaptıklarının tümü heva ve heveslerine göredir. Bir insan hakim olduğu toplum için kanun koyuyor, bir bakıyorsunuz ki cahiliyye burada ortaya çıkıvermiş... Çünkü onun istekleri veya görüşü kanundur. Fark ancak ifade biçimlerindedir.

İnsanlardan bir sınıf diğer bir sınıf için kanun koyuyor, bir de bakıyorsunuz ki o da cahiliyye. Çünkü kanun artık bir sınıfın çıkarları veya parlementodaki çoğunluğun gömüşüdür, fark yine ancak ifade şekillerindedir. Mesele yi-fıe kulluk meselesidir.

| Bir gurup insanın bir milletin arasından çıkıp, insanlık îjjçin kanun koyduklarını görüyorsunuz, bir de ne çıksın lortaya; cahiliyye...

Çünkü artık kanun kavmiyetçilikleri, uluslararası bir heyetin aldığı kararlar manzumesidir.

Fark yine İfade şeklinden başka bir şeyde değildir. İn-

sanların, cemaatlerin, milletlerin nesillerin Rabbi olan Allah bir kanun ve şeriat koyuyor, bir de bakıyorsunuz; onda ne bir ferdin, ne bir cemaatin, ne bir devletin ne de herhangi bir ırkın, bir neslin veya sınıfın, alemlerin rabbi önünde diğerlerinden bîr farkı ve üstünlüğü olmadığını görüyorsunuz.

Çünkü Allah insanların yararına olan bir şeyi en iyi bilendir. Hiçbir ifrat ve tefrit yapmadan onların salahına olan şeylerden karar verir ve onları korur.

Allah'tan başka, kanun, nizam ve düzen koyanlara bakıyorsunuz, bir de ne görürsünüz; insanlar, bu kanun koyanların köleleri oluvermişlerdir. Bunun bir insan, bir topluluk, bir sınıf veya insanlardan bir konsey olması arasında hiçbir fark yoktur.

Allah insanlar için bir Şeriat koymuştur, bir de ne göresiniz? Şeriatta tüm inanan insanlar hür, eşit, Allah'tan başka kimse için alınlarını yere koyup secde etmiyorlar, Allah'tan başkasına ibadet etmiyorlar. İşte buradan sonra başlıyor, bu davanın insan hayatında ve kainat nizamındaki önemi ve tehlikeli, ciddi yeri...

"Eğer Hak, (Allah'ın dini) onların heva ve heveslerine

uysaydı. Gökler ve yer ve içinde bulunan kim varsa fesada (bozguna) uğrardı" (Müminun 71)

Allah'ın indirmediği bir nizam, kanun ve sistemle hükmetmek; nihayetinde, fesadın, şerrin ve Allanın itaatinden çıkmanın Kurban nassıyla bizzat kendisidir. [15][15]

Devlet Güvenlik Mahkemesinin 402. Nolu Davada Ömer Abdurrahman'a Yönelttiği Suçlamalar:

Yıl: 1982, 2359 nolu ek celse

DGM Savcısı (iddia makamı) Reca el Arabi:

"Şimdi sadece sorgulamasını kemdim için özel olarak alıkoyduğum on iki kişinin imamları ve büyüğüne gelelim.

Emirleri, ilim meclislerinin adamı. Öğrenimi sonucu en yüksek ve asaletli ilim müesseselerine girmeye çalışkanlığı ve yetenekleriyle hak kazanmış, Ezher Camiasına kadar girebilmiş birisi.

O, Ezher'e gelen talebelere ilim, irfan ve marifet öğretip bunu yayacağı yere, taassup, aşırılık, terör ve halk arasında kin ve nefreti yaymıştır.

[15][15] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 85-90.

İlmini, hayra değil, şerre kullanmıştır. Dini düşmanlık için alet etmiş ve onu kardeşlik için istihdam (!?) etmemiştir.

İlmiyle müslümanlar arasında fitneye sebep olmuş, kendisi de bunu çok iyi bilmektedir ki fitne, katletmekten daha şedidtir.

Dini kendi arzularına ve art niyetine alet ve perde ederek, kalbleri kendine cezbedip esrarengiz düşüncelerini uygulamak, yaptığı tek iş olmuştur.

Bundan önceki dönemde, (Abdunnasır dönemini kasdediyor) yine işlediği cürümlerden dolayı hapsedilmiş, sonra Allah düştüğü yerden kendisini kurtarmış. İlmini hayra kullanacağı yere, sapık bir biçimde gençleri şerre itmek için onların neva ve hevesleri doğrultusunda cemaatin emiri olarak tayin edilir. Tüm cinayetleri de bundan sonra başlıyor.

Yapmamız gereken onun "imam"lığma delalet eden belgeleri toplamak ve bunu ispat etmektir. Burada itirafların hepsini olmasa da bazısını açıklamaya çalışacağım. Özellikle de onların ileri gelenlerinin sözleri üzerinde duracağım. Bildiğiniz gibi hiçbir örgüt asla ve kesinlikle

tüm liderlerini alt kademelere bildirip açıklamaz. Aksi takdirde örgütün emniyeti tehlikeye girer ve böylece de gizliliğini yitirir.

Sözlerinden örnekler vereceğim liderlerden İlki Tarık Abduimevcud ez Zumer. Askerlerle girdiği silahlı çatışmada ele geçen bu sanık daha önce de "ez Zaviyetül Hamra" olayında kendi arkadaşı tarafından yaralanan ve sonrada adli Tıp raporlarına göre saldırıya uğradığı üç kez yalanlanan sanık, sözlerinde şüpheye mahal bırakmayacak 37. nci sayfasında şöyle diyor:

Kerem Zühdi ve onunla beraber olan "Güney Cemaati" bundan önce Şeyh Ömer Abdurrahman olan biriyle ir-

tibat içindeymişler. Bu adam ezher'de tefsir profesörü imiş. Feyyum'da oturuyormuş. Cemaat oluşunca, Kahire ve Cize mıntıkasını idare etmek için Şeyh Ömer Abdurrahman'ı emir olarak seçmemiz tavsiye edildi. Buna herkesçe muvafakat edildi. Uyum sağlandıktan sonra Güney Cemaati Şeyh Ömer'le konuşurlar, Şey Ömer de bu kararı kabul edince, Muhammed Abdusselam ve Abbud, Feyyuma onun yanına giderler.

"Böylece Ömer Abdurrahman bizim emirimiz oldu"

Ömer Abdurrahman'a tüm dini konularda ve cihad için İslam Şeriati'nm uygulaması, devlete karşı savaşmak ve cami inşası gibi hususlarda başvuruluyor, fetvası alınıyordu. Gerekirse cami inşası için toplanan yardımlar cihad için harcanacaktı. O da bunun caiz olduğuna fetva verdi. Bildiğim kadarıyla örgütün tüm haberleri ve faaliyetleri kendisine ulaştırılıyor, silah eğitimi hakkında dahi kendisine bilgi veriliyordu.

Bir başka yerde diyor ki;

Hatta bir seferinde Nebil el-Mağribi kendisine tüm hazırlıklar tamam olmadığı halde hükümete karşı çıkılıp çıkılamayacağını gidip sormuştu. Çünkü Şeyh Nebi!, islamj Ahkamının uygulanması için çok acele ediyordu. Sonradan öğrendim ki Şeyh Ömer azami gücümüz bir bastorv bile olsa hükümete karşı çıkmamız gerektiğine dair fetva vermiş.

(Sayfa 121) de Şeyhin önemli temel görevierine işaretle: Kıble ve deniz bölgesinden tek lider emrinde silah temini: Velev ki bu, meydana gelecek ayrılıkları kuvvetle ikna etmeyi gerektirse bile. İkinci olarak-şunu söylemek gerek. Şer'i fetvaların hepsinde ona başvuruluyordu.

Burada Muhammed Abdusselam 'Ferec (sayfa: 9) diyor ki:

Bu toplantıda kendi aramızda örgütlenmenin zarurî olduğunu ve bize bir alimin önderlik etmesi gereğini duyduk. Böylece örgütün şura meclisi kurulmuş olacaktı. Kerem Zühdi ile, daha önce görüşmemizin ön hazırlıklarını yaparken, Şeyh Abdurrahman'a gitmekte anlaştık. Bu yaklaşık kendisiyle evinde görüştükten bir hafta sonra oluyordu. Bu toplantıya, kararlaştırılan zamanda git-. mek üzere yola çıktık.

Sonra diyor ki:

(Şeyh Abdurrahman'a bir cemaat olduğumuzu, cemaatin hedeflerinin ne olduğunu, bunda da bize bir alimin emirlik etmesi üzerinde ittifak ettiğimiz ve şura meclisi konusunu açtığımızda teklifimizi kabul etti)

(Sayfa 37 de) cemaat emirinin görevi şöyle sınırlandırılıyor.

(Cemaat emirinin görevi, seri konularda fetva vererek, haram ve helalle ilgili hükümleri bize beyan etmesi, meselelere çözüm bulması İdi)

Muhammed Abdusselam Ferecin, savcılığın emirleri

hakkında yaptığı tahkikatı inkar etmek için sarf ettiği gayretlere rağmen, birden dili sürçer ak (sayfa 226) bu tahkikatları doğrular mahiyette ifade veriyor.

Emirleri Şeyh Ömer Abdurrahman, hakkında Said cemaatinin kendisine emirlik teklif ettiklerini onun da bunu kabul ettiğini söylemesi; örgütün kurulması için biraz önceki sözleri doğrular anlamdadır.

Bu da Abbud ez Zumer; savcılığın tahkikatını saptı™ maya çalışmakta, fakat buna rağmen Şeyh Abdurrah™ man'ia üç defa cemaatin şura meclisinin kurulması içir Feyyum ve Benî Suveyf'te (sayfa 149) toplandıkların söylüyor.

Evindeki ilk toplantıda Şeyh'e örgütün kurulduğu bildirildikten sonra kendisine emirliğin teklif edildiği, onun da bunu kabul etmekten kaçındığını, sonra çok ısrar edip üzerine gittiklerinde mecbur kalıp tekliflerini kabul ettiğini anlatmakta.

Askeri Savcılığın, kendisi hakkında tam bir serbestlik içinde olduğunu şöylemesine rağmen, O bunu inkar ederek baskı altında ifade verdiğini, fakat şimdi baskı denen bir olay olmadığını ifadesini düzelttiğini söylüyor, (sayfa

100)

Başka bir yerde de:

(Ben ve Muhammed Abdusselam Ferec doktorun Feyyum'daki evine gittik. Cihad hareketi hakkında kendisiyle konuştuk. Fakat o başlangıçta bunu kabul etmedi. Bu yaklaşık altı ay önceydi. Bunda iki üç hafta sonra yanımızda kardeşimiz Kerem Zühdi olduğu halde yanına bir kez daha gidip, ciddi şekilde kendisini zorladık o da kabullenmek zorunda kaldı.)

Ömer Abdurrahman, bu harekette, kendisinden daha faziletli ve dirayetli birisini bulmalarını söylediğini, bu : yüzden reddettiğini söylüyor.

) Bu da Nacih İbrahim; (sayfa 36)'da örgütün yapısı 1 hakkında: I "Örgütün yüksek bir liderlik kadrosu vardı. O da Doktor Ömer liderliğindeki örgüt emirliği idi. Bundan yedi sekiz ay önce bu işin başına getirilmişti. Bu örgütte en üst makam idi."

Emirliğin ona verilmesi konusunda (sayfa 97) "Başta o alim bir kişi, ikincisi takva bir insan. Üçüncüsü de onun yaşı hepimizden büyük, dördüncüsü, Örgütün emirî olarak kimse ona karşı çıkamaz, zira o Ezher . Üniversitesi

Asyut Usûluddin Fakültesinde Tefsir kürsüsü başkanı olması hasebiyle bu makama layıktı."

İşte bu da Fuad Mahmud Ahmed Hanefi (sayfa 42) örgütün kuruluşu hakkıda diyor ki:

"Örgütün umumi bir emirliği bulunuyordu. Kıble ciheti cemaatiyle, Mısır (Kahire, Cize) cemaatı Ömer Abdur-rahman'nin, cemaatın emiri olmasında ittifak ettiler. Bu Nec'i Hammadi olayından iki hafta önce; Usame Hafız hariç şura meclisi üyelerinin Feyyuma gittiklerinde gerçekleşti. Doktor Ömer aslında hiç kabul etmek istemiyordu. Israr edilince üstlenmek zorunda kaldı."

(Sayfa 42) de Doktor'un emirliği neden reddettiği hakanda:

"O takva ve ihlas sahibiydi. Önce böyle büyük bir gö-3ve layık olmadığını, fakat sonra kabul ettiğini söyledi."

' Bunu askeri savcılık soruşturmanın 35. inci sayfasınaki ifadesi doğrulamakta;

"Sonunda cemaatın emirliğini Doktor Ömer Abdurrah-an'a arzetmede ittifak ettik. Bunun tenfizi için, ben ve srem Zühdi, Said'den Muhammed İslam, Mısır'dan ahire'den) Muhammed Abdusselam, Abdud ez Zumur

Feyyum'a Hocanın evine gittik. Her gurup hocaya ayrı ayrı gitti. Orada bir araya geldik.

Biz, kendisine silahlı bir örgüt olduğumuzu, İslami İnkılabı gerçekleştirmek için bir hareket planladığınızı, sadece kendisine bir ilim adamı olduğu için, özel bazı fetvalar sormak ve danışmak için geldiğimizi söyledik ve oda kabul etti. Ömer Abdurrahman'ı Emir olarak seçmemizin yegane sebebi; onu açıkça her konuşmasında cihada davet etmesiydi."

Bu da sanık Asım Abdulmecid Muhammed Madi, bir önceki arkadaşlarını doğrular mahiyette ifade veriyor.

"Doktor Ömer Abdurahman örgütte fetva vermekten sorumluydu. Alim, fakih ve büyük olmasından ötürü de örgütteki en yüksek makamı işgal ediyordu." Hamdi Abdurrahman Abdülazim de aynı görüşe katıldığını ifade etmekte.

Bu da Nebil el-Magribi (sayfa 111) de Ömer Abdurrahman'ın örgüte emirliği konusunda şahitlik ediyor ve yeni açıklamalarda bulunuyor.

(Sanık Ömer Abdurrahman aslında örgütle ilişkisinin olduğunu inkar etmek istiyor. Bunu yaparken de kendisi-

nin hasta ve kör olmasını perde olarak kullanıp ardına sığınmak istiyor. Buna layık olmadığını, buna daha layık bir insanın görevi üstlenmesi gerektiğini söylemesi ise hep bahane.)

Sonra emirliği, zor ve baskı altında, cemaatın ısrarlarına dayanamayarak kabul ettiğini söylemesi de bir başka bahane. Emirliği kabul etmek istemiyordu da evindeki bu toplantılar ne içindi? (bu esnada örgüt üyeleri protes Karar odasında "Birinci sanık, "iddiasıyla yargılanmakta olan Ömer Abdurrahman'ın avukatı Yusri el-Veziri müvekiline savcı tarafından ilhak olunan manevi suçlamalarda kullanılan sıfatların tutanaklardan çıkarılması için bir dilekçe verir.

Sonra savcı Reca el-Arabi avukatlar ve şahitlerin çağrılmasıyla duruşma yeniden başlar. Hakeza avukat Muhtar Nuh, Abbud ez-Zumer tarafından verilen bir dilekçeyi mahkeme he/etine vererek, savcılığın ihanet ve hakaretlerine engel Olunmasını istedi.

(Mahkeme birinci sanık Ömer Abdurrahman ve Asım Abdulmecid'in içeriye alınmasını istedi. Karar odasında Amer Abdurrahmana kiminle duruşmaya çıkacağı ve

Avukatı Yusri Ebu Zeydin de beraber olacağı, mahkeme azalarının kim oldukları ve kendisini sorgulayacak kişinin Reca el Arabi olacağı nahkeme yetkililerince bildirildi.

Savcı Güvenlik mahkemesi üyelerine, Muhammed Abdusselam'ın, Ömer Abdurrahman'ın örgütteki görevinin askeri olmadığını bunun sadece siyasi ve fıkhi çerçevede kaldığını içeren ifadesini sunarak Muhammed Ab-;' düsselamın sözlerini aynen nakleder: ;

Örgüt emirinin görevi sadece cemaatin seri yönden hefal ve haram konusunu ilgilendiren sahaya münhasır olup, aynı zamanda örgütün gerçek emiri hakında meydana gelebilecek fikri ayrılıkları halletmektir.

Bu konuda Nacih İbrahim (sayfa 37) de diyor ki:

O emirliğin şartlarının kendinde olmamasını gözlerinden dolayı öne sürmüyordu.

Çünkü görevi onun bir harekette bulunmasını gerektirmemekteydi. (Sayfa 38) de;

En önemli görevi aiim olması itibariyle fetva vermekti. Çünkü ilmi seviyesi örgüt üyelerinin hepsinden daha yüksekti. Bunun içindir ki o, itikatta bulunan üyeleri ziyaret ediyor, dersler veriyor, vaazlarda bulunuyordu. Cihad

fıkhı ve tefsir dersleri veriyordu. Buna rağmen ona emir olarak beyat edilmemesi konusunda yapılan itirazların hiç bir tesiri olmadı.

Muhammed Abdüsselam, ona bey'atın emir olmasında şart koşulmadığını söylüyor, (sayfa 34) "Hayır, ona beyat etmedik. Çünkü sadece örgütün emiri idi. Bey'at sadece müslümanların halifesi için yapılır. Fuad ed-Devalibi de: "Evet bey'at sadece imam'a yapılır" diyor. Buyurun bütün bunlardan sonra, onun yerini tesbit edelim. İşte Muhammed Abdüsselam Ferec'in (sayfa 15) ifadesi "İnkıîab gerçekleştikten sonra devlet liderliği ulemadan oluşan bir şuraya verilecekti"

Bu heyet ilmi konularda bakacak ve günün meselelerine göre fetva düzenleyecekti.

"Biz ona 'ulama meclisi1 emiri dediğimiz zaman kendisine karşı bir suç işlemedik. Örgüt müftüsü, emiri gibi adlandırmalar aynı şeydir. Çünkü bu örgütün fikri ve ruhi önderliği anlamına geliyordu. Bu sun'i ve şekli bir liderlik değildir.

Bu asıl ve gerçek olan bir emirliktir. Bunun için de benim delil getirmeme acaba gerek var mı? Evinde üç defa

toplantı yapılıyor. Çeşitli konularda fetvalar veriyor. Birazdan bunun iki örgüt liderliği arasındaki farklara değineceğim. Bunun için Muhammed Abdusselam Ferec'in (sayfa: 32) İkinci toplantıyla ilgili anlattıklarını zikretmek yeter sanırım."Bu toplantıda örgütün karşılaştığı bazı meseleleri dile getirdik.

"Çünkü, Minye'de örgüte yeni katılan bazı insanlar, örgütün hedefleriyle ilgili bazı sırları açığa vurdular. Toplantı da bu meseleyi halletmek için tertip edilmişti ve Dr. Ömer Abdurrahman'ın evinde yapıldı, (sayfa 33) Bu toplantıda şura meclisi, komisyonlara îaksim edildi. Bu komisyonlar, hazırlık, mali işler, davet komisyonlarıydı. Her komisyonun da sorumluluğu belirtildi."

Bundan sonra onun örgütün tek lideri olduğu hakkında şüpheniz var mı? Bundan sonra daha ne olabilir? Kahramanları Tarık ez Zumer'in dediklerine bakıp bunu anlamak yeter (sayfa 60)

Piramitlerdeki dairedeyken, Abbud arasıra dışarı çıkıyordu. Ona sorduğumda Şeyh Ömer Abdurrahman'la görüşmeye gittiğini söylerdi. Buradan anladım ki Enver Sedat'ın öldürülmesinden sonra, ona Sedat'ın öldürülmesi

hakkında bilgi vermeye gidiyordu. Şeyh Ömer Abdurrahman bunda sonra, inkılap gerçekleşinceye kadar, polislerden silah gasbına razı oldu. Bu silah gasbetme olayı da polise karşı koyabilmek için yapılıyordu.

Bunu Abdusselam Ferec'de (sayfa 21) aynen onaylıyor:

"Doktor Ömer Abdurrahman'a gelince ona planın aslı ve uygulanışı hakkında, hiçbir haber vermedik. Çünkü o bu esnada tutuklanmak için aranıyor, nerede olduğu bilinmiyordu. Daha sonra Abbud ez-Zumer'un kendisiyle görüştüğünü duydum. Ama kendisinin buna karşılık nasıl. bir reaksiyon gösterdiğini bilmiyordum.

(Bu, Abbud ez-Zumer'in saklı kaldığı evde kendisi ve ele geçen arkadaşları üzerinde yakalanan mektup "Faziletli Şeyh" denilen birisine, suikastın tamamlandığı, bundan sonda da İslam İnkılabı gerçekleşinceye kadar zulüm ve fesad yuvaları olan polis merkezlerinin basılaca-ğıyla ilgili ifadeler, bütün bu evrak ve deliller örgüt üyelerinin hepsinin, operasyon hakkında Şeyh'lerİne bir an evvel haber vermek istemeleri ve onun da fikrini almaya gösterdikleri bu çaba onun liderliğini isbat için yetmez

mi?)

Onun gözlerinin görmediğini bir tarafa bırakalım. Fakat o yalnız gözlerini mi kaybetmiş? Hayır, o belki bununla emirliğe layık olmadığını söylemek istiyor. Fakat o, yalnız gözlerini değil aynı zamanda basiretini de yitirmiş birisidir.

Zaten o basiretini, kurdukları örgütün meşruluğuna ve Devlet başkanının küfrüne fetva verdiği, nasranilerin mallarını müslümanlara helal kılıp, onların mallarını yağmalamayı kararlaştırdığı ve eline geçen altınları bozdurup parasına el koyduğu zaman yitirmiştir.

Tahkikatlardaki sözleri neredeyse, hep silahlı eylemle İslam devleti kurmaya ısrarlı olduğunu göstermektedir. Bunu örgütün fikri temellerini anlatırken söylüyor. Düşüncelerinden anladığım kadarıyla, o Devlet Başkanı ve çevresindekileri tekfir etmekte, fakat hiçte buna delil göstermemekte. Anlaşıldığı kadarıyle onlar, hakimin yani Devlet Başkam'nnın küfrünü "Kimler Allahın indirdiği ile hükmetmezse" diyen ayet-i kerimenin fikri temeline bağlıyorlar. Bununla beraber örgüt üyeleriyle defalarca görüştüğünü ve onlara maddi yönde yardım yaptığını ikrar

ediyor, örgütün lideri olduğuna dair bu kadar delil yetmez mi? Bilmiyorum, ama bence bunun ispatı için başka delil zikretmeye gerek yok gibi. Hepimiz de biliyoruz ki, örgüt gizli bir örgüttü. Bir çok da karargahları vardı.

Bu onun örgüt liderliği hakkında size detaylı olarak arzetmek istediğim sözlerin bir girişi mahiyetindeydi. Bundan da amacım; sanığın sakatlığını bahane ederek, kalplerinize kadar nüfuz edip, kendisi hakkında şefkatlerinizi intibaha getirmemesi içindi. Eğer ona şefkat edilecekse, bu ancak hükmün hafifletilmesi şeklinde olabilir. Asla beraati hakkında değil, zira onlar ne Öldürdükleri insanlara ne de vatanlarına hiç acımadılar.

Devletin düzenini değiştirme suçu ve bunda ittifak etmeleri apayrı bir cürüm teşkil etmektedir. Bu da onun örgütteki emirlik ve liderliğinde, örgütün gayelerine olan vukufuyla sabittir. Bunu da, ifadelerinde hiçte inkar etmedi. Müsaade ederseniz, bazı sanıkların ifadelerinden iktibaslar yaparak bunun isbatına çalışalım.

İsterseniz Muhammed Abdüsselam Ferec'den başlayalım (sayfa 38)

"Ondan İslam Devletinin kurulması ve İslam Şeriatı-

nın uygulanması için örgüt kurup Devlet'e karşı cihad ilan edilmesi ve Devlet Başkanına karşı (velev ki askerleri müslüman da olsa) savaşılması için fetva istedik."

Doktor Ömer Abdurrahman da bunun sıhhati ve meşruluğu hakkında, Askeri Savcılığın (sayfa: 266) da ki tes-

bitinde; fetva verdiğini açıkça belirtiyor.

"Dr. Ömer Abdurrahman Hâkimin (Devlet Başkanı1-nın) küfrüne fetva verdi ve "biz ona, islâm Devletini kurmak için cihad stratejisini, üslûp olarak seçtiğimizi söyledik" diyor, adı geçen sanık.

Bakiri bu Fuad ed-Devalibi (sayfa: 352) Askeri savcılık tahkikatındaki ifadesini arzettikten sonra, sanığın örgütün emirliğini kabulü hakkında şunları söylüyor:

"Örgütümüzün Said (Yukarı Mısır) ve Kahire civarında teşkilatlanmış olduğu ve şu anda üyelerin silahlı eğitimden geçmesi için hazırlıklar yapıldığını ve bundan gayemizin devlet nizamını değiştirmek olduğunu söyleyerek, planı kendesine arzettik.. Zaten o devlet başkanının küfrüne kanaat getirdiğinden bize katlinin caiz oi-duğuna dair fetvayı verdi."

I Bu da, Tarık ez-Zumer, (Sayfa:38) "bildiğim

kadarıyla ona örgütün haberleri günbe gün ulaştırılıyordu."

Silahlı eğitim konusunda sürekli olarak kendisine ulaştığını biliyoruz. Bunun gibi daha sayılabilecek bir çok cürümü var. Dediğimiz gibi bu hazırlık mahiyetinde bir taktik piandı. Onun bu bağı (haddini aşmış sapık) şebekenin oluşturulması hususunda önderlik ettiğinden dolayı bağışlamayacağız.

Emniyet güçlerinden gasp yoluyla silah alınması, Devlet Başkanı ve çevresi hakkında verdiği fetvayı daha önce de bildiğiniz gibi, örgütü kurması gibi hadiseler örgütün fiili önderi ve en yüksek komuta merci olduğunu" ortaya koymakta. Fakat bunu size arzetme gereğini duymuyorum ve tekrarını yapmayacağım. Örgütle ilgili tahkikatlar esnasında öğrendiğimiz kadarıyla onun örgüte kendi özel malıyla da yardım ettiğini görüyoruz.

Muhammed Abdüsselam Ferec; (sayfa 43) diyor ki: "Dr. Ömer örgüt için cimrilik etmez ve her türlü fedakarlığı yapardı. Tarık ez Zumer (sayfa 45) "Abbud'dan Şeyh Ömer'in kendisine silah satın alması için dörtyüz Mısır Cuneyh1 verdiğini duydum" diyor.

O kadar uzağa gitmeye gerek yok, bizzat kendisi Kerem Zühdi'ye hiç adeti olmadığı halde, yazısız, senedsiz hayır işlerinde ve ticarette kullanması için üçbin Cüneyh para veriyor. Fakat sonunda görüyoruz ki ne para ne de kâr var. Daha sonra Neci Hammadi olaylarında gasbedilen paralar getirilip ona veriliyor. Ve kendisine; "işte bu paranın tümü, içinden de sizin hakkınız olan meblağı alabilirsiniz" deniliyor.

Acaba bütün bunlardan sonra şunu söylemek mümkün mü? Bu kadar büyük bir meblağı senetsiz olarak Kerem Zühdi'ye hem de alışkanlığının dışında bir şey olmasına rağmen niçin senetsiz veriyordu? işin içinde örgütle düzenli bir ilişki içinde olmasının da ötesinde aralarında güçlü bir irtibatın olduğu ortaya çıkmakta. Bu kadar parayı geri almamak kaydıyla Kerem Zühdi'ye silah satın alınacağını bile bile vermesi bunu ispat ediyor. Zaten Muhammed Abdüsselam Ferec de kendilerini gerçek ve kesin bir sonuca götürecek hiçbir şeyde cimrilik yapmazdı demesi de bundan olsa gerek.

Bununla da örgüt kurması dahil, fiillerinin hepsi 1977 yılında çıkan 44 sayılı kanunun 22. fırkasına girmekte.

Şimdi en büyük suçu olan insan öldürme ve hırsızlığın meşru ve helal olduğuna dair fetva vermesine geliyoruz.

Sanki memlekette devlet ve kanun yokmuş gibi kim bir hristiyam öldürmek isterse onu öldürebilirmiş, kim bir hristiyahın malını gasbetmek isterse gasbedebilirmiş, mükafatı da cennetmiş... Sonuç, cinayet ve gasp, hasılat ise kendine ve cemaatine gitmekte...

Daha sonra onların niyetlerini, kendisinden fetva istenildiği zaman da fetvayı verdiğini, fakat bunu kapatılması zor olan bir kapıyı açacağını biliyordu. Nec'i Hammadi olaylarında, müslümanlara saldırı da ve taarruzda bulunan Hıristiyanların dükkanlarından gasbedilen altınları bozdurup elde edilen parayı Kerem Zühdi kendisine verdikten sonra, o da Mahmud'a bu parayı teslim ediyor. Bu da onaltıncı sanık, Ömer Abdurrahman'ın kendisine örgütün hıristiyanların mallarından uygun yollarla faydalanmak zarureti hakkında fetva verdiğini itiraf ediyor. Daha bu da bitmiş değil, ayrıca, yine Subra el Hayme'de ele geçirilen altınlar hakkında da aynı davranışta bulunuyor, elde etme usullerine muvafakat gösteriyor.

Nec'i Hammadi ve Subra olaylarına karıştığı verdiği

mücrim fetvalarından kesin bir biçimde anlaşılmakta. Zira bununla örgüt elemanlarını gasba ve soyguna teşvik etmiştir. Gasb ve soygun işlerinde, cürüm sahibinin bilfiil olayın içinde olmasına hiç gerek yok, zira olayı yönlendiren burada bellidir. (Ceza kanunu, madde 40) kanun da suça iştirak değil, suçlunun veya kışkırtıcının suçluyla olan ilişkisini ele alır. Gerçekten de cürüm fiili doğrudan Ömer Abdurrahman'ın kışkırtmaları sonucu meydana gelmiştir. Suça iştirak edenin sorumluluğu suçla olan bağlantısından ileri geliyor. Bu fiili de o icad etmiş olmakta. Dolayısıyla o cürrne ortaktır. Cürmü işleyenlere değil... Daha önce hıristiyanların işyerlerini gasp yoluyla soymak için verdiği fetvalar da kendisi hakkında bilinen şeylerdir. Bu fetvaları verdiğine dair de hiçbir şüphe yok-tur.Ayrıca Nec'i Hammadi olaylarından sonra eline geçen altınlar hakkında asla bir şüphe bulunmamaktadır. Yüksek mahkememizin dediği gibi; bu ittifakın geçmişteki cereyan şeklinden ve fiille ilişkisinden bazı sonuçlar çıkarmakta hiç bir sakınca yoktur. Çalınan bir malı yanında alıkoyması, asli fiilin (cürmün) kendisi hakkında sübutunu kaçınılmaz kılmıştır, (madde 43 uygulamalı ceza hukuku)

Tahkikatlar sonucu elimizde bulunan evraklara baktığımız zaman, dışarıdan kendisine örgütün tanzim işlerinde harcanması içen yirmi bin doların ulaştığını görüyoruz. İstihbarat birimlerinin yaptıkları araştırmalarda bu para ele geçmiştir. Belki bazıları, istihbarat birimlerinin raporlarının burada pek delil olmayacağını iddia edebilirler, ancak ğeregi halinde mahkeme, polis tutanakları ve istihbarat müstenedatlarını delil kabul ederek bir ka-rak varabilir. Özellikle de bu kadar gizlilik ve ihanet kokan bir işte. Bu davada daha fazla delil zikretmeye gerek yok. Mahkemenin bir karar verebilmesi için istihbarat birimlerinide bize sundukları bilgilere dayanarak, sanığın işlemiş olduğu cürümlerin ve günahkar fiillerin en ince ayrıntılarına kadar, örgütün kurulması ve finanse edilmesi için gösterdiği çabalara bakarak tatmin olması yeterlidir.

Sanık elinde baskı aleti ve bant çoğaltma cihazı olduğunu, kendisini itiraf etmiştir. Mademki bu cihaz onun özel malıydı, niçin suçlulardan birinin evinde bulunuyordu?

Son olarak elinde silah ve patyayıcı madde bulundurması, örgütün bu silah ve maddeleri depoladığını

ve örgütteki mevkine binaen nerede ve nasıl silah eğitimi yapıldığını, bunun haricinde operasyonlara girişebileceğinden bilgisi olmasına ve örgütü fiilen yönlendirmesine gelelim. Sonuç olarak örgütte bulunan veya merkezi rolü olan herkes bu silahların bulundurulmasından ve elde edilmesinden sorumludur. Özellikle de Macid Muhammad Abdu Rabbih'inin beyan ettiği gibi, ele geçirilen iki tabancanın Şeyh Ömer Abdurrahman'a ait olması belki ilk bakışta insana onun kör olmasından dolayı bu silahları kullanamayacağı duygusunu verebilir. Bu iki tabancayı bulundurması örgütün işlerinde kullanılması için, olamaz mı? Buna engel olacak bir şey var mı? Fakat biz onun sakatlığına bakarak bunu hiç düşünmedik. Sizin de gördüğünüz gibi, hastalıklı ve sakat niyet sahiplerine önderlik ettiği, mahkemede delilleriyle gözleriniz önüne serilmedi mi?

Biz sanığı içinde bulunduğu konuma göre ele alalım ve mahlukatın sahibi ve yaratıcısının iradesinden ötürü kendisinde bulunan yaratılış ayıplarını bir tarafa bırakalım. Bu Allah'ın kullarıyla kendi arasında bir şeydir.

Biz onu delilerin ışığında hesaba çekelim. Ve işlediği

canice fiillerin cezasını verelim. Cezası en şidetli şekilde verilsin de görsün!.. Yazık, utanılacak bir durum, hele özellikle din adamı ve Ezher-i Şerif müntesibi olması üzüntümüzü bir kat daha artırıyor. Bunu yapacağına dini memleketinin, vatanının, ümmetinin ve islamın hayrına kullanabilirdi. Cinayet ve terör için değil. Çünkü İslam kardeşlik ve sevgi dinidir. İslam hiç bir zaman cinayet, kan dökme ve çalıp çırpma dini olmamıştır. Fazla kararsızlığa ve bu suça isteyerek mi istemeyerek mi iştirak ettiğini araştırmaya gerek yok. Askeri savcılıkta yapılan soruşturma ve tahkikatlar sonucu tebeyyün ettiği kadarıyla kendisi bu ithamları inkar etmemekte mahkeme de buna binaen kendisine mezkur suçu yüklemek zorunda kalmıştır.

Bu ifade günlerce süren maddi ve manevi baskılar sonucu kendilerini kavbetrikleri, suçlamaları Umer Abdumdıman m normal ıfadesiymiş gibi gösterip sorgusuz ceza verme mamıfrmn en acık örneğidir. [16][16]

[16][16] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 91-108.

Ömer Abdurrahmanın Savcılığın İftiralarına Verdiği Cevap:

Devlet güvenlik mahkemesi savcısı Rec el Arabi, Suheyb Hafız, Mahir el-Cundi ve diğerlerinin de desteğiyle, şımardıkça şımardı. Hepsi yalan ve iftirayla yeni kurbanlıklar seçme törenini hazırlıyorlar ve bu törende üçyüz müslüman gencin başını istiyorlardı. Tabii başlarında da Ezher ulemasından Ömer Abdurrahman geliyordu.

Mısır'da devlet Güvenlik mahkemesi ve ardından da münafıklar, yalancılar ve tahrikçilerden oluşan uzun ve kalabalık bir uşak kadrosu, hakkı batıla çevirerek sözün yerini değiştirip, Allah'a iftira ederek meydan okumaktalar. Tüm kinleri ve hınçlarıyla , mücahid müslüman lerin kellelerini dar ağaçlarında görmek istiyorlar.

Prof. Dr. Ömer Abdurrahman'm Cevabı:

"Biz savcılığı dinlerken bize yaptığı iftiraları, sakız gibi dillerine doladıkları yalan ve saçmalıklar karşısında hite hayrete kapılmıyoruz ve de şaşmıyoruz. Bu, bize Allah ve Rasûlü'nün (sav) vaadettiği şeylerdi. Allah ve Rasûlü doğru söylemiştir. İslam davetçileri her zaman insanların

gözleri önünde teşhir edilerek yalan ve iftiralara hedef olmuşlardır. Bu ancak ve ancak bizim imanımızı artıracak ve bize sebat kazandıracaktır. Savcılığın iftiralarını dinlemekten fazla hayret edip dehşete düşmedik. Bunun da iki sebebi var.

Birincisi; savcılığın genelde basın ve yayın organlarıyla beraber uydurma haber üretme ve bunu belirli kalıplara dökmede, bize yapılan ve hala çoğumuzun bedenlerinde izleri bulunan işkencelerde ortak olması.

İkincisi: savcılığın şu hareketi, Mısır düzeninin İslama karşı açtığı harbin ve islamı halkın gözünde saptırma, dejenere etme planının canlı bir örneğidir.

Müslüman gençliğimizin zindanlara doldurulduğu günden beri, resmi kaynak veya ağızlı tüm basın ve yayın organları çeşitli yalan ve iftiralarla bize kuduz köpek gibi saldırmakta, bu mücahid gençliğin halkın gözünden düşmesi için, bir çok batıl haberler yayınlanmaktalar.

Bu temiz müslüman gençlerin aleyhine, bildiğiniz şu mahkeme için buraya gözlerinizin önüne çıkarılmadan önce toplu tutuklamalardan başlamak üzere, çeşitli kesimler onların haysiyetlerini zedeleyici, asılsız haberler

üretmekte birbirleriyle yarışa girdiler. Bir de bakıyoruz gazeteler, savcılığın iftiraları, istihbarattan bazı ağızların yalancı şahitlikleri ve emniyet subaylarının da iştirakleriyle bir çok istihbarat biriminin ortaklaşa hazırladıkları asılsız senaryolarla dolup taşmakta. Bu yalan haberleri reddeden ve gerçek olmadığını savunanların şahadetlerine

gelince, gazetelerin o susmayan borazanlarına ve canlı rina ot tıkandı. Hatta sesimizin duyulmaması için hep bi ağızdan dillerini yuttular. Halk ta uydurma haberlerdeı başka bir şey duymadı.

Kuzu postuna bürünmüş kurtlardan ve beşeri kanun | ların kahinlerinden Allah'ın kitabına başvurmak çabası görmek ne kadar acaib ve şaşırtıcıdır. Savcılığın iddias na bakılırsa, bu mahkemenin yapılmasının usulünü ke dilerine ilim (din) adamları vermişlerdir. Fakat ne yazık \i bu mahmeke Allah'ın Şeriat'ına muhalefetler ve yalanlanl la doiu bir mahkemedir.

Allah'ın izni ve tevfikiyle savağın iddia ve itirafların kesin cevabımızı vermeye çalışacağız.

1 . Savcılık bize hariciler diyor:

Savcılık diyor ki, "Hüküm ancak Allah'ındır"

sloganınji haykıranlar, aslında hükmün kendilerinin olmasını istiyorl lar. Müslümanlar ve tarih; böylelerini harici olarak tanım | lam ıştır.

Evet "hüküm ancak Allah'ındır." Bizden çok önce ş refli Peygamber Yakup oğlu Yusuf'ta aynı şeyi söylemi ti. Mısır'da zindanların derinliklerinden bunu haykırmışta Hapishanenin prangaları onu hakkı söylemekten alıkoy | madı. Ondan önce de sonrada Allah'ın Peygamberle bunu haykırdılar. Rabbimizin kitabı'nın açık seçik olara bize söylendiği gibi, "Hüküm ancak Allah'ındır. Kendisin; den başkasına ibadet etmememizi emretti. İşte gerçe doğru din budur. Fakat ne yazık ki insanların çoğu (bu: nu) bilemezler."

" Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sanl

gelen Hak'tan (ayrılıp) onların neva ve heveslerine uyma... (Maide, 48). Hükmün, emrin ve yasağın sadece Allah'ın olması tarih boyunca, tüm müslümümanlar için dine davetlerinin bir şiarı olmuştur. Sonra da yalancı, iftiracı, batılı savunan biri çıkıyor ve diyork ki:" bu yalancı bir davadır. Bunu ancak hariciler yapar" diye bühtanda bulunuyor. Bunu ve buna benzer, sapık ve saptırıcı üslûplarla

Savcılık "harici oldukları gerekçesiyle kimseye söz hakkı vermemekte, susturmak" istemektedir.

Hariciler bir ayete sarılıp, onu savundular diye bu ayeti Allan'ın Kitabı'ndan çıkarmak mı istiyorsun sayın savcı? Kur'an'a bakın ayeti zikrediyor. Savcılığa bakın ayeti nasıl reddediyor? Kur'an'ın ayetin anlamını tefsir edişine bakın bir de savcılığın bunu nasıl inkar ettiğine...

Kur'an'a bakın nasıl, bu ayet-1 kerimeyi Allah'a davetin ayrılmaz bir parçası olarak zikrediyor, bir de dönün savcılığa bakın, bizim üzerimize suçu yıkmak için bir cinayet aleti olarak kullanmak istiyor. Bu Allah'la harp mi yoksa Allah'a karşı koyma mıdır?

"Allah'a ve Rfasûlü'ne sınır (ve kanun) koyma yarışına girenler en aşağılar içindedirler. (Mücadele 20)

Hariciler bu ayeti {Yusuf: 40) hakta sabır ehli olan, hakkı ehline veren ve Allah'tan korkan bir İmam'a söylediler. Öyle bir İmam ki Allah'ın dininden küçük, büyük demeden herşeyi yerli yerine koyarak uygulamış bir insan.

Evet, bu sözü, Allah'ın Rasûlü (sav) "Sen bana Harun'un Musa'ya (as) olan yakınlığı gibi yakınsın, ancak

benden sonra peygamber yoktur" diye dördüncü Raşid Halife Ali b. Ebi Talib'e (ra) söylüyordu. Eğer hariciler hak halifeye bunu Hakk'ın savunması için söylemişlerse, bu kendisiyle batıl amaçlanan hakk bir sözdür. Bu sözü her ne kadar hariciler söylemişlerse de, bu söz gerçekte; şu anda içinde bulunduğumuz durumdan tamamen farklı bir ortamda söylenmiştir. Bu sözü esas almanın hiçbir mesnedi ve delili bulunmadığı gibi buna imkan da yoktur. O gün, Allah'ın hükmü kaim ve şeriat tüm yönleriyle uygulanmaktaydı. Siz bir de bugünkü halimize bakın.

Bu yüksek derece ve ulaşılmaz zirve nerede, çağımızda (yönetimin) içine yuvarlandığı derin uçurum nerede? Nerede o kendisine gıbta edilecek, örnek alınan edep ve İslamın huzur veren temiz havası, nerede bunların zulüm ve tuğyana darbı mesel oian politikaları? Yönetimleri, evleri, gidiş ve davranışları pislik kokan arttk insanların ruhlarını rahatsız edecek derecede kaçtıkları bu kazurat nerede?.

Nerede o Allah için yaşayıp, Allah ile beraber olanlar...?

Nerede heva ve heveslerine tabi olarak yaşayanlar?

Nerede Allah'tan korktukları için yönetimlerinde bulunan insanların Ailah'tan korkup, iffetli ve namuslu oldukları idareciler, nerede bu gün yönetimlerinde ki insanları birbirini yer hale getirenler? Nerede Allah'ı dost edineni ve Allah'ın da kendilerini dost edindiği insanlar? Nerede yahudi ve nasranileri dost edinenler?.. "Onların bazısı bazısının dostlarıdır sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır" Nerede, o devenin yularını bile kaybetseler, Allah'ın kitabında cevabını bulacağına inanan insanlar? Nerede bu, Allah'ın Kitabı'nı rafa kaldıran ve Rasulü'nün (sav) sünnetini imha eden insanlar...

Bu söz birinci asırda söylenmişse, söyleyenler harici, bu asırda söylenmişse söyleyenleri mücahiddir. Eğer hariciler bunu İmam Ali'ye (ra) karşı söylemişlerse bu hevalanna uygun düşen bir söz olduğundan ötürüydü. Şayet günümüzde bunu müslümanlar söylemişlerse, hakkın bizzat kendisiyle tevafuk İçerisinde olan bir söz söylemişlerdir. Bunu hariciler söylerse hakkı iptal; eğer, bugün bunu müslümanlar söylemişlerse hakkı ispat ve batılı iptal için söylemişlerdir. Hariciler bunu söyledikleri zaman günah, müslümanlar bugün bunu söylediklerinde ecir ve

sevap kazanmışlardır.

Hariciler, bunu söylemekte batılı arzuluyorlardır ve aradıklarını du buldular. Müslümanlarda bu gün aynı şeyi söylediler. Fakat bununla hakkı ve gerçeği bulup idrak ettiler.

Öyleyse, bu ne halt etmek ve bu ne yalan?.. Allah'ın dinine ve sahih akideye insanları davet eden, bunun için seminerler, konferanslar, dersler veren ve islam hakkında anlaşılmaz muğlak hale getirilen konularda "Tekfir Cemaati" gibilerinin İddialarına karşı kitaplar ve reddiyeler yazan, haricilerle yakından uzaktan hiçbir alakası bulunmayan bir adama harici demeniz, hiç akla sığacak bir şey midir?

Nasıl bizlere harici veya cemaati tekfire mensuplar diye yalan yere iftira edebilirsiniz?

Malını ve canını tüm müslümanlan tekfir edecek kadar ileri gidenlerin, düşünce ve inançlarını susturmak, batılın hamlelerini kırmak ve sapıklığın kökünü kazımak için vermeye hazır olan birisi haricilerden oluyor ve sonra da yalan yere müslümanlan tekfir ediyor diye iftiralara maruz bırakılabilir. Bu akıl alacak bir şey değildir.

Bizi harici diye suçlayanların;

"Rablerinin yanında hüccetleri yerle bi| olmuş ve üzerlerine Allah'ın gazabı hak olmuş ve or)|ira şiddetli bir azap vardır." (Şura: 16)

Biz hiçbir kimseyi (müslümanı) işlediği günahtan dolayı tekfir etmiyoruz. Velev ki bunda ısrar edip tevbe etmeden de ölse... Haricilerin sözü ise büyük günah işleyip te bunda ısrar edenlerin tekfiriydi. Bu iki cemaat arasında benzer bir yan olmadığı gibi aralarında bir yakınlıkta söz konusu değildir.

Bundan sonra bunlar nasıl kalkıp ta harici olduğumuzu iddia edebilirler? Tüm deliller bu iddiayı iptal etmek için birbirini destekliyor. İşte buyurun delillerin bazısını hep beraber görelim.

1. Burada; evraklarda zikredilene bakın, askeri savcılıkta ise kimseye Allah'a isyandan dolayı, velev ki bunda ısrar etmiş olsa bile "tekfir" etmediğim kayıtlı. Eğer doğru söylüyorsanız, getiriniz ve evrakları okuyunuz. Bundan sonra da kim Allah'a yalan isnad ederek iftira ederse; şüphesiz ki onlar zalimlerdir, (aı-i imran 49)

2. Genelde istihbarat ve özellikle de dini hareketleri

den sorumlu iki görevli, Beni Suveyfte Tekfir Cemaatı'nıj delil ve hüccetlerini uzun tartışmalardan sonra nasıl ipta, edip, toplumu tekfir etme düşüncelerini çürütüğümü çojl iyi biliyorlar.

3. Sonra haricilerin fikirlerini ve inançlarını eleştire ve Tekfir Cemaatı'na cevap mahiyetinde olan bir de kitafj yayınlamamız mahkemenin iftiralarına verilen diğer bi cevaptır. Bu kitabın bir nüshasını mahkeme heyetine su nacağız. Nasıl olur da bilmediğiniz şeyleri ağzınıza alijj bunu da sağa sola savurur ve harici olduğumuzu söylersiniz?

Ey mahkeme heyeti! 'Niçin hakka batılı giydirir ve bildiğiniz halde hakkı gözlersiniz? Elimizdeki deliller batılın üzerine bir gülle gibi inmekte ve batı! yok olup gitmekte. Hariciler İslam tarihinde, ulemanın icma ile hak olan İmam'in itaatini boyunlarından sıyırıp attılar ve o İmam'a düşmanca saldırdılar. Nerede bu gün o hak İmam ki, ona karşı çıkan harici sayılsın? Eğer biz harici isek, ya siz kimsiniz? Ali ve dostları mısınız?

Acaba Ali (ra) kanunlarını, perslerin veya romalıların kanunlarından mı alıyordu? Yoksa Ali'nin (ra) hükmü

sosyalist demokrasi üzerine mi bina olunmuştu. Yahut Ali vatan bütünlüğü ve sosyal barışa mı davet etmişti?

Veya Ali yahudiierin samimi müttefiki ve Menahem Begin'in sevgili ve candan dostu muydu? Ya da Ali Allah'ın indirdiklerini terkeden ve Allah'ın indirmediği cezaları uygulayan biri miydi? Acaba Ali, hilafete daveti asla bağışlanmayacak bir suç, bir cinayet mi görüyordu? Veya Ali iffete namusa karşı harb ilan etmiş, kadının özgürlüğü, yalanı ve çıplaklığından yana mıydı? Veya Ali, Kur'an'ı bölük pörçük yapıp, kulak ardı ederek siyasette din, dinde siyaset yoktur diyenlerden miydi?

İmam Ali'den özür diliyorum. Allah onun cemalini nur-landırsın. O bunların hiç biri de değildi. Aksine Allah'ın hükmü ve Rasûlü'nün sünnetini uygulamada insanların en samimisi ve hırslısıydı.

Adil olan İmama isyan eden gerçekte "Haricilerdir". Fakat bu saydığımız batılları İşleyene karşı çıkan harici değil, bilakis Allah'tan korkan takva sahibi bir İnsandır.

4. Sanıyorlar ki biz Ali'yi Talha'yı, Zübeyir'i ve Aişe'yi tekfir eden "ezarika"danız. Bu bâtıl ve uydurma bir iddiadır. Şerrinden Allah'a sığınırız. Biz Allah'ın Rasûlü'nün

ashabını seviyoruz. Hiçbirisi hakkında ifrat ve tefriti uygun görmüyoruz. Onlardan nefret edenlerden nefred eder ve onları haktan gayrı bir şeyle ananlardan beri olduğumuzu ilan ederiz, onları ancak hayırla yad ederiz. Onların sevgisi iman ve dindir. Onlara buğzetmek, karanlık, nifak ve tuğyandır. Allah Teala'ya onlar hakkında "Allah müminlerden razı olmuştu." (Fetih 18) buyurmuştur.

"Onunla beraber olanlar, kafirlere karşı şiddetli, müminlere karşı merhametlidirler. Onları rükuda, secdede Allah'ın fazi ve rızasını dilediklerini görürsün..." (Fetih 29}

Allah'ın Rasûlü'nden sonra, ümmetin en hayırlısı olarak önce Ebu Bekr (ra), sonra Ömer, sonra Osman sonra Ali (ra) hakkında hak hilafetin sahihliğini ispat eder ve inanırız. Bunlar Raşid olan Halifelerdir. Ondan sonra gelmiş olan selef-i salihinin kadrini yüce bilir, onlardan sonra gelen, ilim ehli fukaha, hadis ve fikir ehlini saygıyla anarız. Kim onları kötü bir dille anarsa, bilsin ki o hak yoldan başka bir yoldadır. Bütün bunlardan sonra, nasıl kalkıp da bizim o raşid ve hidayet ehli imamları tekfir ettiğimiz söylenebilir? Ümmetin icmasıyia onları tekfir eden kafirler zümresinden olur. Biz, Haricilerin, Mutezilenin,

Mürcienin, Cebriyyenin ve Şianın hak ve doğru olmayan bir inancın Allah'a sığınırız.

Allah için, Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat, selef-i salihin İmam Maiik, Ebu Hanife, İmam Ahmed, Şafii ve ümmetin diğer tüm imamlarının akidesiyie, iman ettikleri gibi iman etmişiz.

Ezarika fırkası 'muhsan1 (evli) olan erkek hakkında "recm"in ıskatı kanaatındadırlar. Güya Kur'an'da zikri yokmuş (!)... Yine, erkeklerden evli olanlara zina isnad edene "Kazf" cezasının vacip olduığuna inanırlar. Biz diyoruz ki, ne hakim ne mahkum hiç kimsenin Kur'an ve Sünnetle sabit olan, Allah'ın hadlerinden herhangi bir haddi ilga ve iptale hakkı yoktur. Onlar müşriklerin çocuklarının babalarıyla beraber cehennemde olduklarını iddia ederler... Biz diyoruz ki; onlar kıyamet günü Arasatta imtilan olunurlar, kim kendilerine o gün gönderilecek bir elçiye itaat ederse cennete, kim de etmezse cehennem gider.

Ezarika fırkası; Aliah Teaİa'nın; peygamberliğinden sonra, inkar edecek olduğunu bildiği kişiyi veya peygamberliğinden önce olan kafir birisini peygamber olarak

göndermesinin caiz olduğunu savunurlar. Peygamberin küçük ve büyük günahları işlemesini caiz görürler. Halbuki onlar kebairi küfürden görürlerdi. Bu sözden kaçınır ve bundan Allaha sığınırız. Biz peygamberlerin günahlardan masum olduklarına inanıyoruz.

Onlar, başka cemaatleri terkederek kendilerine hicretle gelip katılmayanları, Ali'yi tekfir ettikleri halde, ona karşı savaşmayıp oturanları da tekfir ederler. Büyük küçük herkes bilmektedir ki biz bu sözden uzağız.

Hariciler "hüküm ancak Allah'ındır" ayetiyle Allah Teaİa'nın insanları hakem tutmayı mubah kıldığını inkar ettiler. Halbuki Allah kitabında "o erkeğin ehlinden bir hakem, kadının da ehlinden bir hakem gönderiniz{ tayin ediniz" diyor. {Nisa: 35)

Biz de "hüküm ancak Allahındır" derken insanların allah'ın indirmedikleri hükümlerle hükmetmelerini İnkar ediyoruz. Allah Teala'nın şu sözü, bizim senedimizdir. "Onlar cahiliyye yönetimini mi arzu ediyorlar" (Maide 50)

Savcılık ne yaptığını bilmeden, oraya buraya toslaya toslaya, kendini tehlikelelere atarcasına, imanın rükünlerini kendince yeniden belirliyor. Veyahut bunu hevası ge-

reğince yapmayı uygun görüyor. Sanki Allah'ın indirmediği ile hüküm verme hakkını kendilerinde görüyor gibi şöyle demekte:

"Hükmün, ancak Allah'a ait olduğuna İnanmak, içinde bulunduğumuz çetin şartlar gözönüne alınarak, tüm islam toplumlarının asi olduklarına hüküm vermeyi gerektirmez."

Soruyoruz, Devlet Güvenlik Mahkemesi kondi kafasından Allah'a karşı şeriat mı Tcad etmekte? r'oksa savcılık ricalinden alınması gereken bir şeriat koyma kuralı mı var? Allah'ın hakimiyetine muhalefetle, Allah'tan uzaklaşan bu toplumun, günahkar ve isyankar bir toplum olduğundan başka hangi şey söylenebilir?

Küfür kanunlarının Allah'ın hükümlerinden üstün tutulduğu bir toplum günahkardır. Burada müslümanlara vacip olan, çok fedakarlık edip Aliah yolunda; kafirlerin ahkamı en zelil, Allah ahkamı en yüce ve aziz oluncaya kadar cihad etmektir.

Savcılık, "toplumun içinde geçmekte olduğu çetin şartlar" derken 'kendi hevasına uyduğu gibi, insanları da buna tabi kılmak istiyor.

'"Eğer Hak onların hevalanna uysaydı; gökler, yer ve ikisinde bulunan kim varsa, bozguna uğrardı"(Müminun 71) Öte yandan savcılık Allah'ın ve Rasûlü'nün (sav) koymadiği kanunu koymak istiyor.

"Yoksa onların Allah'ın dinde indirmediğini koyan, ortak koştukları kimseleri mi var?" (Şuara: 21)

Savcılık da bununla hakkın alametini ve nurunu söndürüp, bu dini fırtınanın önüne kattığı bir şey gibi silip süpürmeyi hedefliyor.

"Yemin olsun ki onlar bundan önce de fitneyi arzu etmişler ve sana ait işleri alt üst etmişlerdi. Hak gelince onlar istemedikleri halde Allah'ın dini galip oldu" (Tebe: 48)

Bu düzenbazlar ve yandaşları tarih boyunca hevalarından ilahlar edinerek bu ilahları kanun koyucu olarak kabullendiler.

"Nefsini ilah edineni gördün mü? Sen mi ona vekil olacaksın? Yoksa onların çoğunun duymadığını veya akıl etmediklerini mi saniyorsun? onlar ancak hayvanlar gibidirler, belki onlar yollarını şaşırmış olmakta hayvanlardan daha aşağıdırlar? (Furkan: 42)

Onları buna nefislerinde bulunan bir maraz, kin ve

nefret itmiştir. Onları kimi zaman çağın afeti olan cehaletleriyle dine karşı cüretle saldırma nöbetleri tutar. Kimi zaman da, otorite kişinin kullarıdırlar. Gayeleri dirhem ve dinardır. Hakkı kulak ardı ederler. Hak ehline hileler düzenler ve insanlara çok tatlı sözlerle hitap edip, onların zihinlerini bulandırarak onları doğru yoldan saptırırlar.

"Allah'ı ve iman edenleri kandırmaya çalışıyorlar. Onlar ancak kendilerini aldatırlar fakat bunun şuurunda değillerdir. Kalplerinde de hastalık vardır. Allah'ta hastalıklarını artırdı. Onlara yalan söylediklerinden ötürü çok acı bir azap vardır. (Bakara: 9)

5. Savcılık yine diyor ki:

"En şümullü anlamda cihad, nefse, şeytana, fakirliğe , hastalığa ve cehalete karşı olan cihaddır. Ama cihadın "kıtal" (harp) olduğu düşüncesine gelince, bu islam düşüncesine tamamen yabancı düşüncedir." (İ?)

Bütün bir insanlık ayağa kalksın ve savcılığın nasıl kendi kafasından şeriat koymaya yeltendiğini, daha doğrusu hakkı nasıl saptırıp saçmaladığını ve Allah'ın dinine nasıl cüretkarca dil uzattığını görsün...

Alimi ve cahili İslam'daki bu yeni cihad (!) kavramına

kulak versin. Allanın dini hakkında azıcık bilgisi olan insan dahi, Allanın Kitabı'nın âyetlerini Rasûluilah'ın (sav) hadislerini alıp ele baktığı zaman İslam'da cihadın Allah'ın hükmü, (La ilahe illallahın) en yüce mevkiye çıkıncaya kadar Allah yolunda 'kıtal' etmek olduğunu bilir. Bu, ümmetin on dört asırdan beri üzerinde ittifak etmiş olduğu fıkhi bir mevzudur.

Sahih-i Buhari, Sahih-i Müslim'e ve sair fıkıh kitaplarına baktığımız zaman cihad bölümlerinde, daha çok kıtal (silahlı harp) fey, ganimet, cizye, harp hukuku ve cihadın meşruluğu hakkında bahisler görürüz.

Peki o zaman savcılık cihad hakkındaki bu yeni tanımı nereden bulup çıkarıyor? Eğer, bu yeni cihad kavramını İcad etmede savcılığın dayandığı bir kaynak varsa, bize açıklasın biz de bunu bilelim. Yok savcılığa bazı saptırıcılar tarafından hazırlanıp verilmişse bunların kimler olduğunu söylesinler de Allah'ın kullarının huzurunda onları bütün dünyaya rezii ve rüsva edelim. Herkes bunları tanısın.

6. Savcılığın, ictihad, dindarlık ve İslami edep hakkında uydurmaya çalıştığı yeni esaslara gelince, bu başıboşluk ve sazçmalığın içine düşenlere deriz ki;

İslam asla kahinlik ve ruhbanlık denen bir şeyi tanımaz. Aslında ilim kapısı herkese açıktır. Hiç kimsenin kendine mahsus bir anlayışı, dinin görüş ve anlayışı diye, baskı yoluyla insanlara kabu ettirmeye hakkı yoktur.

İslam'da din adamları (!?) denen sınıf ve zümre de yoktu. Fakat, İslam'da 'din alimleri' vardır. Onlar başka müslümanlardan daha çok dini meselelerde vukuf ve basiret sahibidirler. Buna rağmen, bu alimlerin hiçbiri, ilim kapısını kimsenin yüzüne kapamadıkları gibi, Allah Tea-la'nın rızasına mazhar olmanın sadece kendi yollarıyla olacağını da iddia etmezler.

Kimin ilmi gücü var da kendini içtihada hazır görüyor ve bunun şartlarını ikmal ettiğine inanıyorsa, '"ictihad" edebilir ve alimlerin safında yerini alabilir. Buna rağmen 'hüküm ancak Allah'ındır1 kaidesi kesinlikle içtihada mahal bırakmayacak derecede açık ve berraktır. Her müslüman Allah'ın Şeriatının uygulanmasını ister. İçinde yaşadığı toplumda Allah'ın emirlerinin uygulanmadığını gören, her müslümana orada Allah'ın hükümleri galip kılınıncaya kadar cihad etmek vaciptir. İşte böyle bir durumda müslümanların 'müctehid' olmasına gerek yoktur.

Savcılığın müslümanları içine çekmek istediği bu sapıklık ve kargaşa, aslında müminlerin Allah'ın hükmüyle hükmetmeyen bir yönetime boyun eğmeleri ve Allah'ın Şeriatı'nın uygulanmasına daveti, devletin hizmetindeki alimlere, baştaki hakim insanın uşaklarına, devlet başkanına küfrü ve dalaleti süsleyip onu yoldan çıkaran sahte fukahaya terketmeleri, kendilerinden başkalarının seslerinin yükselmemesi ve islam hakkında sözü yalnız kendi tekellerine bırakmaları içindir.

"İşte onlar ahiret hayatını dünya hayatı karşılığında satanlardır. O gün onların üzerindeki azap asla hafifletilmeyecek ve ne de onlara yardım edilecektir" (Bakara, 86)

"Yazıklar olsun o kitabı elleriyle yazanlara, sonra da işte bu Allah'ın indindendir deyip az bir ücret karşılığında satanlara: Yazıklar olsun bu ticaretten kazandıklarına" (Bakara: 79)

7. Yeryüzünde milyonlarca müslümanın olduğunda şüphemiz yoktur. Ama İslam ümmetine gelince, işte bunun kendine has özellikleri ve şartları vardır. Bunun ilk şartı:"İslam şeriatıyla hükmetmektir. Allah'ın Şeriatı müslümanlar arasında yönetimden uzaklaştırılıp uygulanma-

dığı zaman 'İslam Ümmeti' kavramı da ortadan kalkar. Bugün İslam Ümmetinin hali hazırda varolduğunu iddia eden düşük söze gelince, bu ümmet arasında islam şeriatına muhalif bir sürü gayrı iilami kanunlar uygulanırken bu ümmetin buna rağmen yok oymayacağı düşüncesini yaygın tutmaya çalışmak, temelde müslümanların İslama daha da çok sırt çevirmeleri belki de inkarlarına sebep olacaktır. Bu bâtıl iddiayı aklı ve dini tam olan, hiçbir müslüman kabul etmez.

Müslümanlar Mekke'de iken de yüreklerinde akidelerini taşıyorlardı. Ama buna rağmen hicret nedendi? Hicret bildiğimiz gibi, İslam Şeriatı'yla idare olunan 'İslam Ümmetinin devletini kurmak içindi. Mücerred olarak Çin'de, Hindistan'da, Filipinhler'de, hatta İsrail'deki müslümanların kalplerinde İslam akidesini taşımaları orayı İslam Devleti mi kılar?

Bakınız ey Mısır'ın tüm savcıları, iyice bakınız, ardından da tüm insanlar baksınlar, hidayeti dalalet, mağfireti azap karşılığında satanlara iyi bakın... Cehennem ateşine ne kadar da sabırlıdır onlar...

Bakınız Allah'ın şeriatını parça parça edip bölenlere!

Bakınız şeytan onların kötü ve çirkin amellerini, gözlerinde nasıl süslüyor... İşte onlar, Kuranın bazısını alıp, bazını bırakıp terkedenlerdir.

" Ey insanlar hepinize sesleniyorum. Bunların gerçekleri nasıl bozup saptırdıklarına ve ölçüleri alt üst ettiklerine bir daha bakınız.

Devlet Güvenlik Mahkemesi, insan yapısı kanunların medenisi olsun, cezaisi ve benzerleri olsun, Allah'ın Şeriatı'na açıkça muhalif olup, Kur'an ve sünnet nasslarıyla çatışmasına ve İslam'ın temel kaidelerini yıkıp ilahi ve nebevi irşadı kökünden yok etmesine rağmen; bunu Allah'ın Şeriatı'na aykırı ve onu inkar edici bir hadise olarak görmüyor. Çünkü bunlara göre Şeriat temelde zannettiklerine bakılırsa daha şümullü bir akidenin gölgesinde daha büyük ve genel hedefleri amaçlarmış. (!?)

Şu aklın ve mantığın sefahatine bakın. Şu vicdanların pazardaki mallar gibi nasıl satıldığına bakın... Yazıklar olsun, bunların nefislerinin harap oluşuna yazıklar olsun.

Yaztklar oisun. "Bâtılın hakka egemen oluşuna" kendi kendileriyle alay ediyorlar. Allah'a yalan isnad edip, inandıklarını söylediklerinde de. Hem Allah'ın dinine iftira edi-

yorlar, hem de toplumla alay ediyorlar...

"Allah'a yalan isnad edenden daha zalim kim olabilir. (Hud:8)

Alçaklığın, alayın ve istihzanın ancak bu kadarı olur. Dilleri zehirli sözcükler saçmakta. Allah'a karşı düşmanlıklarını açıkça ortaya koyup, İslam'ın Aziz Şeriatı' hakkında felsefe yapmaya kalkışıyorlar. Süsleyip püsleyip söyledikleri bu sözler, birbiri İçinde tezat oluşturan yapmacık hareketler ve davranışlarla, İslam'ın tüm prensiplerine, Şeriatın külli nizamına karşı çıkıp İslam'ın ne adı ne de hükmünün yeryüzünde kalmaması için tüm İsiami bilgi kaynaklarını ve akideyi temelinden yıkmak istiyorlar. Bunu da, İslam ancak, şümullü ve hayatı tamamen kuşatıcı bir inanç sisteminin gölgesinde büyük hedeflere doğru yol alabilir, zannıyla yapıyorlarmış.

8. Tekrar kulak verip dinleyiniz bunların dillerinin Allah'a ne kadar büyük yalan isnad ettiğini. Zanlarınca Allah'ın hükümlerinden herhangi birisinin ve bazılarının bir veya bir çok sebepten dolayı uygulanamaması, hakimler hakimi» Allah Teala'nın hükümlerini reddetmek anlamına gelmezmiş...

"Ağızlarından çıkan söz ne kadar büyük oldu (çünkü) yalandan başka bir şey söylemiyorlar" (Kehf: 5)

Ey Allah'ım, ey Ahkemül Hakimin, onların niyetlerini açığa vur, saklayıp gizlediklerini bize göster, akıllarını paramparça et, Ad ve Semud kavmini helak ettiğin gibi onları helak et, hilelerini göğüsferini içine tık, tepelerine gazabını indir.

Devletin m.übaiY kıldığı, yapılması İçin fırsatlar ve kurumlar oluşturduğu zina, buna imkan ve yo! açan, dans ve müzik enstitüleri, gece, gündüz sinema, tiyatro ve gazinoları, zina ve fahişeleri korumak için aldığı tedbirler neyin alametidir? Bu açıkça hakimler hakimi Allah Tea-la'nın hükmünü red ve inkar değil midir?

Ülke ekonomisinin üzerine kulurduğu faiz ve faizli bankacılık sistemi ve bu bankaların tüm helal kazançları kirleterek, haramı helal kılması hakimler hakimi'Aiiah'ın hükümlerini inkar anlamına gelmiyor mu?

Yahudi ve nasranileri dost edinmek, Allah'a verilmesi farz olan vela (dost edinip itaat etme) nin yahudi ve nas-ranilere verilmesi, müslümanların düşmanlarıyla teslim olma (istislam) anlaşmalarının yapılıp, ülkeyi fitne, fesad

ve ahlaksızlığa boğmaları için bunlara ülkenin kapılarının ardına kadar açılması, İslam ve Arap aleminin batıda elçilikleri kapatılırken, İsrail'e ve batılı ülkelere burada; Mısır'da elçillliklerin açılmasına müsaade edilmesi, Mısır'ın bölgede, İsrail ve Batılı devletlerin, Siyonist, düşmanca çıkar ve arzufarının en emin en sadık bekçisi ve borazanı haline gelmesi, müslümanlar ve araplarla alay edilip onlarla diplomatik ilişkilerin koparılması, her gün yeni bir boykot ve ambargoya maruz bırakılmasının sebebi, Allah'ın hükmünü terketmekten değil de nedendir acaba?

Savcılığın iddia ettiği gibi, toplumun içinde bulunduğu zor ve çetin şartlar acaba Allah'ın indirdiği emir ve hadleri atıl kılmağa mı izin veriyor ki ilahi kanunları ilga edip yerine Haçlıların kanunları uygulanmakta ve dolayısıyla ne hırsızın eli kesilmekte, ne İçki içene celd vurulmakta ve ne de muhsan olan zani.recm edilmekte?

Bu gibi kurallar (şeriat) çağdaşların (!) nazarında, zalimane ve vahşiyane kanunlar olup, çeşitli sosyal ekonomik şartlarla kuşatılmış olan çağımız için geçerli değildir. Burada yapılan açıkça ahkemul hakimîn olan Allah'ın ha-

kimiyetini inkar değil midir?

9. Savcılğın iddianamesinde, İslami bazı cüz'i kanunların uygulanmaması İslam Şeritatı'y'a hükmetmemek anlamına gelmez deniyor. Öyle zannediyorlar..."Yeryüzünde İslam Şeriatı'yla hüküm, İslam tamamen yok olmadıkça kalkmayacaktır" sözü de onların yalan ve iftiralarının cümlesindendir.

Kuran-ı Mecid, müslümanları bu türlü İsiam'ın bir kısmını uygulayan ve diğer bir kısmını iptal eden, yıkıcı üslûplara uymaktan şiddetlice uyararak alıkoymakta, bu ve buna benzer şüpheleri açıkça reddederek çürütmekte.

" Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana haktan gelmmiş olanı bırakıp onların hevaîarına uyma..,"

(Maide: 48)

Allah Teala Peygamberi'ni kendisine indirilmiş emirleri bırakıp bazı hükümler hususunda onların fitnesine kapıl-maması için uyarıyor. "Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmetmen sonra da onların hevaîarına uymayasın diye Allanın indirdiği bazı emirlerde fitneye düşürmemeleri için sakınmanı emrettik" (Maide: 49)

İşte burada, uyarma, sakındırma bütün şiddeti ve

hassasiyetle zirveye çıkmakta... Böylece Allah'ın Şeriatı, büyük emirlerden önce en küçük emre dahi en kâmil anlamda yapışmayı emrediyor. Allah'ın Şeriatı (dini) bir bütündür parçalanamaz. Rabbanî bir yoldur, bölünemez...

Böylece Kur'an, Şeytan'nın emirlerinden hangisini olursa olsun, çeşitli bahane ve sinsi gayelerle, ne gibi zaman mekan ve şartlarda bulunursa bulunsun terkine imkân ve cevaz vermemekte.

Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi: "Ayetten murad "recm" dir. der. Ebu's Suud: "(Ey Muhammed sakın sana İndirilen bazı emirlerden seni, velevki bu, azından azı da olsa, Ülke ekonomisinin üzerine kulurduğu faiz ve faizli bankacılık sistemi ve bu bankaların tüm helal kazançları kirleterek, haramı helal kılması hakimler hakimiAliah'ın hükümlerini inkar anlamına gelmiyor mu?

Yahudi ve nasranileri dost edinmek, Allah'a verilmesi farz olan vela (dost edinip itaat etme) nin yahudi ve nasranilere verilmesi, müslümanların düşmanlarıyla teslim olma (istislam) anlaşmalarının yapılıp, ülkeyi fitne, fesad ve ahlaksızlığa boğmaları için bunlara ülkenin kapılarının ardına kadar açılması, İslam ve Arap aleminin batıda el-

çilikleri kapatılırken, İsrail'e ve batılı ülkelere burada; Mısır'da elçilliklerîn açılmasına müsaade edilmesi, Mısır'ın bölgede, İsrail ve Batılı devletlerin, Siyonist, düşmanca çıkar ve arzularının en emin en sadık bekçisi ve borazanı haline gelmesi, müslümanlar ve araplarla alay edilip onlarla diplomatik ilişkilerin koparılması, her gün yeni bir boykot ve ambargoya maruz bırakılmasının sebebi, Allah'ın hükmünü terketmekten değil de nedendir acaba?

Savcılığın iddia ettiği gibi, toplumun içinde bulunduğu zor ve çetin şartlar acaba Allah'ın indirdiği emir ve hadleri atı) kılmağa mı izin veriyor ki ilahi kanunları ilga edip yerine Haçlıların kanunları uygulanmakta ve dolayısıyla ne hırsızın eli kesilmekte, ne içki içene celd vurulmakta ve ne de muhsan olan zani.recm edilmekte?

Bu gibi kurallar (şeriat) çağdaşların (!) nazarında, zalimane ve vahşiyane kanunlar olup, çeşitli sosyal ekonomik şartlarla kuşatılmış olan çağımız için geçerli değildir. Burada yapılan açıkça ahkemul hakimîn olan Allah'ın hakimiyetini inkar değil midir?

9. Savcılğın iddianamesinde, İslami bazı cüz'i

kanunların uygulanmaması İslam Şeritatı'yla hükmetmeme! anlamına gelmez deniyor. Öyle zannediyorlar..."Yeryıij zünde İslam Şeriatı'yia hüküm, İslam tamamen yok p madıkça kalkmayacaktır" sözü de onların yalan ve iftirJ larının cümlesindendir.

Kuran-ı Mecid, müslümanları bu türlü İslam'ın bir kısmını uygulayan ve diğer bir kısmını İptal eden, yıkıcı üslûplara uymaktan şiddetlice uyararak alıkoymakta, bu ve buna benzer şüpheleri açıkça reddederek çürütmekte.

" Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana haktan gelmmiş olanı bırakıp onların hevalarına uyma..."

(Maide: 48)

Allah Teala Peygamberi'ni kendisine indirilmiş emirleri bırakıp bazı hükümler hususunda onların fitnesine kapıl-maması için uyarıyor. "Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmetmen sonra da onların hevalarına uymayasm diye Allanın indirdiği bazı emirlerde fitneye düşürmemeleri için sakınmanı emrettik" (Maide: 49)

İşte burada, uyarma, sakındırma bütün şiddeti ve hassasiyetle zirveye çıkmakta... Böylece Allah'ın Şeriatı, büyük emirlerden önce en küçük emre dahi en kâmil an-

lamda yapışmayı emrediyor. Allah'ın Şeriatı (dini) bir bütündür parçalanamaz. Rabbanî bir yoldur, bölünemez...

Böylece Kur'an, Şeytan'nın emirlerinden hangisini olursa olsun, çeşitli bahane ve sinsi gayelerle, ne gibi zaman mekan ve şartlarda bulunursa bulunsun terkine imkân ve cevaz vermemekte.

Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi: "Ayetten murad "recm" dir. der. Ebu's Suud: "(Ey Muhammed sakın sana indirilen bazı emirlerden seni, velevki bu, azından azı da olsa, başka bir emre, batılı hak diye göstermeye inandırıp çirkin işten dolayı haklarında Kur"an'da şiddetli azap haber veren âyetin hükmü size de şamil olmasın"... diye tefsir etmiştir. Allah Teâlâ: "Siz kitabın bazısına İnanır, bazısını da inkar mı edersiniz? Sizden bunu yapanın cezası, ancak bu aşağı hayatta zillet ve hüsrandır. Onlar kıyamet günü daha şiddetli bir azaba teslim edileceklerdir. Allah, yaptıklarımızdan (hiç mi hiç) gaflet içinde değildir." (Bakara: 85)

Allah'ın Şeriatı'nın ahkamının bazısını atıl bırakarak yerine beşeri kanunları koyup, toplumda onunla hüküm verilmesi, Allah'ın Şeriatını parçalara bölmek demektir ki

savcılığın iddiası da bunu İçermektedir. Bu onlara göre "caiz"(!) olan bir şey ve Ahkemül Hakimin'in hükmüne ters düşmüyor. Bu bâtılların en bâtılı, yalan ve dolanın en açığıdır. Çünkü bu, başka bir kanunu Allah'ın Şeria-tı'nın üzerinde tutmak, başkasının hükmünü Allah'ın hükmünden üstün kabul etmek anlamına gelmektedir. Allah Tealâ: "Ey iman edenler Allah ve Rasûlü'nün (s.a.v.) emirlerini bırakıp öne geçmeyiniz." (Hucurat:i)

Yine Allah Tealâ: "Ey iman edenler seslerinizi Nebinin (s.a.v.) sesinin üzerine (yükselterek) çıkarmayın ve O'na birbirinize karşı bağırarak söz söylediğiniz gibi bağırmayın." (Hucurat:2)

Allah Tealâ, sözle veya sadece sesini yükselterek Rasûlü'nün sözünün, fiilinin ve konuşmasının önüne geçmeyi yasakladığına göre; başka kanun ve hükümleri Şeriatına tercih edip öncelik tanımayı yasaklaması daha evlâdır. Başka bir kanunu Allah'ın Şeriatına üstün tutmanın yasaklanması, Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) in sesine karşılık, sesini yükseltmeyi yasaklamadan daha evlâdır?

Şühhesiz ki Allah'ın hükümlerinden biri veya bazıs^j | nın, hayattan dışlanması ve Allah'ın şeriatının yerin başka

bir sistemnin alınıp uygulanması tek bir şeyin ifa desidir: O da Allah'ın şeriatı, eksik, yetersiz, toplumun ç kar ve maslahatına yararlı değildir, onun için bu ayıbı e sığı ve kusuru kapatmak için başka kanunlara ihtiyaç dq fyuyoruz, demektir.

Seni tenzih ve takdis ederiz, Allah'ım bu çok büyü bit İftiradır." (Nur: 36)

Allah'ın ŞerİatI'mn bir kısmı uygulayıp diğerini uygula| mamak mürtedden başka kimsenin yapmayacağı bir şe; dir. Onun hükmü de işte, Allah'ın Kitabı'nda:

"Kendilerine (Allah'ın) hidayeti apaçık bi şekilde ge dikten sonra, geldikleri yere (küfre) dönenleri, şeytan a datmış ve onlara ümit vermiştir. (Muhammed: 25)

"İşte, böylece onlar, Allah'ın indirdiğinden hoşlanma-yanlara: "İşin bazısından size uyacağız" dediler. Allah onların gizlediklerini bilir." (Muhammed: 26)

Allah Tealâ yeryüzünde "din" ve "şeriat" tamame kendisinin oluncaya kadar "cihadı" farz kıldı.

Onlara din tamamen Allah'ın oluncaya ve (bir tek) fi| ne kafmayıncaya kadar kıtal (harp) edin... (Bakara: 193)

Bu fiil, (bazı ahkâmı tebdil) şüphesiz küfürdür, öyle

bir Jjcüfür ki değiştirilmesi için savaşmak kaçınılmayacak bir vecibedir. Din'in hepsini inkar, küfür olduğu gibi bazısını inkâr da küfürdür. Din'in bazısını reddetmek Allah'ın Dİ-ni'ni insanın menfaatine yarayan veya yaramayan diye bölme de, hakeza hem fitne (şirk ve küfür) hem aynı zamanda Allah-ü Tealânın doğru yolundan sapmaktır. Dini parçlara ayrma fitnesi, Dini tamamen inkar fitnesinden dah tahlikelidi.

Çünkü bu fitneyle insanları dalalete götürmek daha korkunçtur. Öyle ki o zaman, hakla batıl, temizle necis birbiri ile karıştırılır ayırdedilmez. Zira baktığımız zaman Mısır'ın camileri açık, minarelerden ezanlar okunmakta, zanlarınca devletin de resmi dini İslam; peki İnsanlar bu çarpıklığın farkına nasıl varıp ta gerçeği anlayacaklar?

İşte böylece boş şeylerle halkı avutacaklar, öte yandan da toplumlarına küfür kanunları hâkim olacak, Allah'ın dini; başta İslâmi yönetim, sonra namaz yavaş yavaş terkedilecek, Allah'ın şeriatı kimse bilmeden ve farkına varmadan böylece yeryüzünden kalkacak.

Prof. Dr. Ali Cerişe; "Usulu'ş-Şeriati'l İslamiyye (sayfa 74) de "İslam uleması Allah'ın zahir şeriatından birini ya-

saklayana karşı, kıtalin vacip olduğunda ittifak etmişlerdir" diyor. Bu alimlere Allah'ın hükümlerinin hepsini veya çoğunu yasaklayanlar arzedilmiş olsaydı, bilemiyoruz acaba ne diyeceklerdi?

Ali Cerişe aynı konuda "Allah Teala faiz gibi bir hükmünde emrine uymamayı kendine ve Rasûlünü (sav) karşı harp ilan edilmiş gibi görünce, (Eğer yapmazsanız faiz almaktan vaz geçmezsiniz) Allah ve Rasülü tarafından ilan edilen harbe hazırlanın. (Bakara: 279)

Allah'ın hükümlerinin büyük bir kısmının uygulanmasından imtina edildiğinde Allah'ın ilan edeceği harp nasıl olur? Öyleyse kim Allah ve Rasülüne'(sav) karşı harbe güç yetirir?

Allah'ın dinini bölme olayı, çok çeşitli başlıklar altında karşımıza çıkabilir. İslami hükümlerin zamana uygun düşmediği, bazen de cezaların çok şiddetli olduğu gerekçesiyle merhamet ve şefkat postuna bürünülerek, toplumun veya devletin içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik zor şartlar sık sık gündeme getirilerek dini bölme İşlemi gerçekleştirilir. Rabbimiz Sübhanehü ve Teala; yoksa bu hassas, nazik, fikri ve sosyal şartları bilmekten aciz miydi?

Veya Rabbimiz bu şartların her türüne uygun düşecek bir şeriat göndermek kudret azamet ve iradeden yoksun mu?

Bunlar topluma daha uygun olan bir kanun yapma iddiasıyla ortaya çıkıyorlar. "Allah'ın onların söylediklerinden münezzeh ve çok üstündür" (isra: 43)

Allah'ın koyduğu had cezalarından herhagi birinin uygulana bilmesi için şartların belirli bir hadisede kesin olarak bir arada bulunması lazımdır. Örnek olarak zina fiilini bizzat görme ve şahitlik ve haddin şartlarının hilafına bur durum arzetmemeli. Fakat şeriatı müslümanların zaafından dolayı terk edecek kuvvette bir gücün, "recm" yerine hapis cezasını veya haramı helal, helali haram etmesi ve daha diğer bazı değişiklikleri yapmasına gelince, bunun kesinlikle İslam'da hiçbir anlamı olmadığı gibi, ne kabulü ve ne de caiz olması mümkün değildir.

İnsanların şunu bilmeleri gerekir; bu şeriatı gönderen, bize hükümlerimizde ona başvurmayı emretti. O bizim de içinde bulunduğumuz fikri ve içtimai şartları yarattı. Allah Teala bizim yararımıza ve bizi dünya da en iyi biçimde ıslah edecek olan şeyi en iyi bilendir. Allah Teala eğer bize

bir şeyi emretmişse, seksiz ve şüphesiz O'nun bu emrettikleri ve içtimai her türlü zorluklarda bizim hayrımızadır. Bütün iyilik Allah'ın emirlerinde kurtuluş ona sarılmaktır. Bu bizim için de başka insanlar İçin de her ortamda, her fikri ve içtimai durumlarda en hayırlı olanıdır.

İnsan bunlara hayret ediyor. Bunlar Allah Teala'nın Şeriatının fikri ve içtimai hassas şartlarda toplumla uyum sağlamaktan aciz kaldığını, buna karşılık insanların koyduğu kanunun bu şartlara daha uygun olduğu iddia ediliyorlar. "Yaratan bilmez mi o lütuf sahibi ve herşeyi bilendir." (Mülk: 14)

10. Savcılık iddianamesinde, bu hedeflerin ve şer'i gayelerin gerçekleşmesi; bazen Şarİin kararlaştırdığı ayrıntılı cüz'i nasslarla bazen de bir teşri'i vesilenin ittihazı teknik bir idarenin tesbitiyle külli ve umumi gaye ve hedefler için ictihad edebilir diyor.

Savcılığn iddianamesinde yatan gizli niyete dikkatleri çekerek üzerinde durmak istiyoruz. Savcılık yeni bir tavırla insanları Rablerinin Şeriatı'nı uygulamaktan uzaklaştırmak için ilk önce İslam Şeriatı'nın hükümlerinden bazılarının

toplumda uygulanmamasının zarar vermeyeceğini; zira, Şeriatın uygulanmasının İslam olmadığını, önemli olanın şümullü (global ve küresel) bir inancın (sistemin) gölgesinde, toplumun büyük hedeflerinin gerçekleşmesi olduğunu iddia etmektedir.

Yani bu büyük hedefler, şümullü bir inanç sistemince gerçekleştirildikçe, müslümanların İslam Şeriatı'nın uygulanmasıyla İlgili isteklerinin hiç bir önemi kalmamaktadır. Sonra savcılığın ortaya attığı dalalet mesailini şöyle bir yaklaşıp gayelerini anlayalım. Devlet Güvenlik Mahkemesi kanunun kaynağı Kitap, Sünnet veya fıkhi İçtihadın nassfarından birisi de olabilir demekte. Vallahi bu apaçık bir cehalettir. Öyle ki savcılık kesin, sabit ve muhkem nasslarla içtihadı aynı seviyede görüyor.

Teşri (kanun koyma) önce Kur'an, sonra Sünnet tarafından belirlenip yapılır. Ondan sonra içtiadın cevazı gelir. Muaz b. Cebel'in (ra) hadisinde Allah'ın Rasûfü kendisine sorunca;

"Ne ile hükmedersin (ey Muaz?) Muaz b. Cebei: Allah'ın Kitabı ile. Ya orada bulamazsan? Allah'ın Rasû-İün'ün (sav) sünnetiyle hükmederim. Ya sünnet de bula-

mazsan? Kendi görüşümle ictihad ederim, diye cevap verdi.

İçtihadın Kur'an'ın ve Sünnet'in nasslarından önce gelmesine veya aynı seviyede tutulmasına gelince, hiç kimse şimdiye kadar buna benzer bir şeyi söylememiştir. Müslümanların ittifakı bunun aksinedir.

Sonra, savcılığın bir başka büyük hatasıyla karşı karşıya geliyor ve hayretler içinde kalıyoruz. Savcılık, Sosyalist Birlik ve Vatan Partisi'nin tüzüklerinden alınan sözler ve ibarelerle İslam şeriatını ve şümullü inanç denilen akideyi birleştirmek istiyor.

Savcı teknik idare terimini 'seri hüküm çıkarma işine getirip, genel prensipler, sosyal hedefler sözüyle birbirine karıştırmakta çok iğrenç bir hata da bulunmuştur. Bu ne adilik? bu ne alçaklık? Savcılığın sarfettiği bu sözlerin anlamsız, delilsiz ve boş şeyler olduğunu anlama için fazla düşünüp taşınmaya hiç gerek var mı bilmiyo! rum?

Sayın savcılık makamına ve onun da gerisinde b satırları onlara yazanlara soruyoruz; siz şümullü (enterj nasyonal) bir inanç gölgesinde genel ve büyük hedefle sözünden ne kasdediyorsunuz? O teknik idare tabiri ve ya

genel sosyal hedefte ne oluyor? Müslüman, davetin de en büyük hedeflerden birisinin Allah Teala'nın şu sözü olduğunu çok iyi bilir.

"Biz sana (bu) Kitabı Allah İndindeki kitapta olanı doğrulayıcı olarak hak ile indirdik. Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen gerçeği bırakıp onların arzularına uyma" (Maide: 48)

Bu çok büyük, ulvi ve mübarek bir hedeftir. Savcılığın ağzına dolayarak gevelediği, lastikli kelimelere ihtiyaç kalmadan bütün açıklığıyla anlaşılmakta, Hak, güneş gibi aydınlık ve parlaktır. Ama Allah'ın basiretini alıp, söndürdüğü İnsana gelince; o hakla batılı karıştırır. Meselelerde felsefe yapıp cehaletine, hatasına ve dalaletine bahaneler bulmaya çalışır. Bu gibileri hakkı duydukları zaman gazaba gelirler ve alçaklıklarının keşfedilmesini istemezler ve sırtlarını dönerek sizden uzaklaşırlar.

İslam, teşri -hukuk- muamelelerine müdahale eden, teknik idare diye bir şey tanımadığı gibi, savcılığın müslümanları dinlerinden yüz çevirsinler diye kullanıp, batıla davet ettiği bu yeni terimleri da asla bilmez ve kabul etmez.

Keşke savcılık bu kadarıyla yetinip kalsaydı, belki o zaman işlediği cürüm biraz hafif kalırdı. Fakat, bundan daha büyük musibet ve tehlike, savcılığın anlamını bilmeden şuuruna varmadan ve tehlikesini sezmeden söylediği sözlerde;

Fakat, bu söyleyenler, ancak önlerine yazılıp sürülenleri tekrar etmekten başka bir şey yapamazlar. Öyle bir şey yaptılar ki, Allah'ın dinîni suçladılar, yaraladılar, O'nu eksiklikle ve kusurlu olmakla vasıflandırdılar. Öyle bir söz söylediler kî, vallahi eğer manasını kasdederek söylemişlerse, bu söz hepsini Allah'ın dininden ve İslam milletinden çıkarır: İslam dini hakkında savcılık ağzını şakırdata şakırdata diyor ki; Kuran ve Sünnet nassiarının sübutu ve delaleti 'zanni'dir. Sıhhatinin tesbiti ve varid oluşu ve bu delaletinin, kesin olup olmadığının anlaşılabil? mesi için fıkhi içtihada ihtiyaç vardır.

Acaba siz, bu sözün doğruluğuna inanıyor musunuz? Bu sözü söyleyenler Kur'an'ın sıhhatine ve tevatürle sa-] bit oluşuna dil uzatıyor ve diyorlar ki; Kur'an'ın hüküm ve emirlerinin delaleti bakımından) varid oluşu fıkhi İçtihada muhtaçtır. Çok büyük bir söz söylediler, eğer müslüman-

ları cehaletlerinden dolayı mazur görmek gerekmeseydi, bu sözleriyle onların küfrüne hüküm gerekirdi.

Ama biz savcılığın ve savcılığa bu iddianameleri ya-j zıp hazırlayanların ne kadar cehl-i mutlak içinde oldukla^ rını anlıyor ve idrak ediyoruz. Bunun içinde fazla bir iza^ ha gerek görmüyoruz. Kim Kur'an'ın nasslarınm vürudu-nun "zanni" olduğunu iddia ederse, bu sözüyle küfre gir-] miş olur. Kur'an Allah'ın muhkem kitabıdır. Allah kitabini yeryüzü baki kaldıkça korumayı üzerine almıştır. "ŞüpJ hesiz biz bu zikri indirdik ve biz onu koruyacağız" (Hicn 9)'

11.Savcılık niye iddianamesinde sözlerinin arasına bi çok ayeH kerimeyi doldurarak, sanki hakkı söylüyormuş havasına bürünmek istiyor? Biz de onun yanlışlık ve çar-pıklıklarını diie getirip, bunun üzerindeki perdeyi kaldır-mak istiyoruz. Sayın savcılık Allah'ın Kitabı hakkında bil-gisi olmadan ileri geri çok laf etti, bununla da hem kendi-sini nemde başkasını dadalete götürmekte, dolayısı ile1 .tüm çabaları boşa çıktı.

Allah Teala'nın; "Sizinle savaşanlara karşı, siz de Allah yolunda savaşın. Haddinizi aşarak düşmanlıkta bu-

lunmayın, Allah haddini aşan saldırganları sevmez." (Bakara: 190)

Ayet hakkında düşmana karşı düşmanlığı nefyetmekte muhkemdir, dediler. Yani ayet bizimle savaşmayanla-ra karşı savaşmayı yasaklamaktadır.

Diyoruz ki, kıtal ayetinin baş tarafında bütün açıklık ve kesinliği İle kıtalin hedefi ve hangi sancak altında yapılacağı bütün açıklığıyla belirtilmiştir.

Kıtal, (cihad) ancak Allah içindir. İnsanlığın tarihi boyunca bildiği, şan, şöhret ve yeryüzünde üstünlük sağlamak, ganimetler ve kazanç elde etmek, dünya pazarlarını ele geçirmek ve ham maddelere el koymak, bir ırkı diğer ırka veya ırklara üstün kılıp hayali ve boş kahramanlıklar için değildir. Kur'anı Kerim'de söz konusu edilen "kıtal" İslam şeriatında tahdid edilmiş olan hedefler uğrunda yapılan cihaddır.

Cihad, yeryüzünde Allah'ın sözü "Lailaheillallah"ı en üstün kılıp, Allah'ın hayat İçin koyduğu düsturu tasdik etmek amacıyla ve müminlerin sapıklığın önüne katılıp boğulmamaları, fitne ve fesadın etkisinden korunmaları için meşru kılınmıştır.

Bunun dışındaki bütün savaşlar, İslam'ın hükmüne göre meşru olmayan savaşlardır. Ve bu savaşları yapanlara, Allah indinde ne bir ecir, ne de bir makam vardır. İslamın düşmanlarına karşı cihad, dahilde ve hariçte, bu düşman hangi ırk ve renkten olursa olsun, mutlaka ardına gizlendikleri ve gerisinde hiçbir gerçeğin olmadığı göstermelik tablonun önüne çıkarılarak yapılmalıdır.

Gerçekte bu düşmanlar, Allah'ın dininden hiçbir ş^ üzere değiller ve bütün gayeleri, her alanda "İslami Dirilişi" ve cemaatleşmeyi ezmek ve kahretmektir.

Müslümanları tek sancak altında, bir inanç etrafında toplayan hilafetin ilga edilmesi buna bir misaldir. Bu- savaş, öyle bir savaş ki ardında, bir çok satılmış kalem sahibi ve istihbarat örgütleri hücum ve saldırılarını himaye edicilik maskesi ardına gizleyerek, basın ve yayın organları aracılığıyla ve de sahip oldukları tüm hileleri kullanarak yapmaktadırlar. Eğer islamda gizli bir güç olmasaydı, tıpki bir filizin kabuğunu çatlatıp gün yüzüne çıkması gibi yeniden doğmazdı.

Peki öyleyse ne yapılmalı?

İslami yayılma mutlaka engelleri aşmalı. Bu engellej

bir bir yıkılmalı, bu maymunlar deniz dalgalarının ezicjj gücü karşısında yıkılır gibi, yıkılıp boğulmalı.

İşte o zaman Kur'an'ın cihad hakkında ayetleri, sanl yeniden nazil oluyormuş gibi yüreklere can verir.

İşte o zaman ayetlerin sesi ve ardından, tüm kötülü ve dalaletleri birbirine çarpan ihanetin cezasını kısasla .veren, dinle oynayıp alay edenlere karşı silahların ses islam düşmanlarını kalplerine korku salıp, dine şüphe katan tüm hiziplere karşı İslam'ın kesin tavranı ortaya koyar. Yeryüzünü şirkten ve münafıkların iki yüzlülüğünden temizler ve müslümanlara devletlerinin temel esası v davetlerine metod olacak bir yol çizer.

Böylece cihadın.sadası, bir yanardağın coşması gibi, müminlere eza ve cefa eden her saldırıya karşı kükreye cek, mücahidlere yapılan tüm ihanetlerin hesabını soraçaktır. İşte o zaman Allah'ın sözü yerini bulacak ve İslam'ın sancağı o gün yükselecektir. Bu hayatı tamamen kuşatan ve onu tahtı tasarrufuna alan İslamdır. Bu İslam, müminlerin kalplerini birleştiren ilahi bir akidleşmedir.

İslam bununla beraber, müslümanların, sosyal hizmet alanlarını belirleyip kendi hedefi doğrultusunda ordusuyla

manâda ve maddede bîr tevhid hareketini başlatır. Allah Teala şöyle buyuruyor: "Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Müşrikler istemese de (dinini) tüm dinlerden üstün kılmak için, elçisini hidayete ve hak dinle gönderdi. (Tevbe: 32)

Bakara süresi 190. ayetinde buyurulan "cihad"da, savaşan müslümanların müslümanlara karşı silah kullanmayan ve İslam davetine karşı tehlike oluşturmayan, kadın, çocuk, ihtiyar ve kendilerini ruhbanlığa adamış olan, tüm millet ve din mensuplarına yapılan haksızlık ve zulme "Udvan" (düşmanlık) denir.

İslam bununla beraber, savaşın edebini ve hukununu tesbit etmiş ve kesinlikle cahiliyye çağlarının tanıdığı savaşların vahşiliğinden uzaktır. İslam tüm hassasiyetiyle bu haddi aşmadan nefret eder. İslamın takva ruhu da bunu kabul etmez.

Allah Rasûlü (sav) "Biriniz savaştığı zaman düşmanın yüzüne vurmaktan sakınsın..." Buharı ve Müslim'in rivayet ettikleri bir hadiste "İnsanların en iffetlileri ehli imanın savaşçılarıdır"

Ebu Davud'un rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah'ın Rasûlü (sav): "Yağma ve misillemeden menetti" denilmektedir. Buhari'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte "KaJmiarın ve çocukların öldürülmesini" yasakladığı buyuru*-1 juyor. Yine Buhari ve Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi'nin iivayetinde "Allah'ın Rasûlü (sav) "Allah'ın adıyla Allah yolunda cihad edin.. Allah'ı inkar eden her insanla savaşınız. Cihad ediniz. Sakın kalleşlik, misilleme yapmayın ve çocukları öldürmeyiniz..."

Sayın savcılık,iddianamesinde; "dinde ikrah yoktur" ayet-i kerimesini zikrettiler. Bununla da akidenin kuvvetle kabul ettirilmeyeceği ve İslam'ın kılıçla yayılmadığına delil getirmek istiyor.

Kadı Ebu Bekir İbnül Arabi, bu ayet hakkında üç söz livayet edilmiştir" diyor.

1. Bu ayet 'kıtal' ayetiyle mensuhtur.

2. Bu ayet-i kerime cizye kabul eden ehl-i kitap hakkında nasil olmuştur.

3. Bu ayeti kerime umumi olarak, batıl olan ikrah hakkındadır, hakkın kabulü için insanları zorlamak mekruh değil aksine bu zorlama dinin aslındandır. Kafirle dinden

bayşka ne için savaşılır ki?

Allah'ın Rasûlü (sav): "insanlarla Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Rasûlü olduğumu kabu! edip namazı kılıncaya, zekatı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları zaman kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Ancak İslam olmalarının onlara verdiği hak müstesna ve kendilerinin hesabı da Allah'a aittir." (Müslim, İbn Kesir)

Allah Teala'nın "Ey iman edenler topyekün 'silme' (barışa) giriniz" ayet-i kerimesini burada yahudiyle yapacakları barış için delil gibi anlamak istiyorlar.

Müfessirler, ayet-i kerimede 'silm'den kasdedilen İslamdır diyorlar. Yani müminlerin kalpleri bütün samimiye-tiyle, küçük, büyük Allah'a teslim olmalarıdır' diye tefsir etmişlerdir.

Öyie bir teslim oluş ki, kalbinde Allah'ın emrine ve hükmüne razı olmayacak hiçbir duygu ve düşüncenin kalmaması demektir. Bu teslim olma, teslim olan her müminin Rabbine güvenle ve rıza göstererek itaat etmesi olayıdır.

Bunu yaparken, müminler İslam'ın kendilerini, koru-

yup kullandığını kendileri için hayrını, iyilik ve selametini istediğine bilerek inanırlar ve yürüdükleri yolun hem bu dünya için, hem de öteki dünya için doğru yol olduğunu kamil bir imanla kabul ederler. Savcılığın zannettiği gibi, ayet-i kerimedeki anlamın "barış" olduğunu farz edelim... fakat bu barışın anlamı herhalde yahudilere tamamen teslim olmak anlamında değildir. Halka, bu ayetin anlamının istikrar, huzur olduğu, sapaklık anarşi bunalım olmadığı ve yine vicdanıyla, akıl ve mantıkla ve tüm insanları da barış içinde olmak olduğu vehmini aşılamak için çok garip bir çaba sarfediyorlar.

Dahası var. Bu ayetin anlamını aynı zamanda bütün varlıklar ve yaratılmışlara, insanın benl'ğinin derinliğinde yatan duygularla, barış içinde olmak * eklinde yorumluyorlar. Öyle bir barış ki tüm toplumu gölgesine alan, gökleri ve yerleri kuşatan bir barış...

Savcılık iddianamesinde "onlarla fitne kalmayıncaya kadar savaşın" ayet-i kerimesini ele alırken "cihad, dini ibadetlerin yapıldığı ve fitnenin bulunmadığı zaman caiz değildir" dedi. Fakat gerçekte "fitnenin ne anlama geldiğini nedense söylemediler. Fitnenin gerçeği ayet-i kerimede

küfür anlamındadır. İbn Kesir, Kurtubi, İbn Arabi gibi imamlar ve diğerleri cihadı yani kıtali; yeryüzündeki kanun ve hükümlerde küfür kalmayıncaya kadar harbetmektir diye tanımlamışlardır.

Hergün yeni bir zalim güç, insanları, Allah'a giden yoldan alıkoymak ve müslümanları Allah'a davetten, emr-i bil ma'ruf, nehy-i anil münker'den ve hak sözü söylemekten nemetmekte, insanların Allah davasına gönül vermemesi için, hakkın ehli olan müminteri sürekli korkutmaya yeltenip çeşitli vesilelerle tehdit etmekte.

İslam cemaati tüm zaman ve mekanlarda bu zalim ve tağuti güçlerle cihad edip onların despotluğunu yerle bir edip insanları bu köle düzenlerinin esaretinden özgürkullerine kavuşturmak onlara, serbestlik ve sevgi içinde Allah'a giden yolu açmakla mükelleftir.

İslam cemaatine bu zalim ve saldırgan güçleri dize getirip, Allah'ın sözü (La ilahe illallah) en yüce söz olup, din Allah'ın ve zafer İslam'ın oluncaya kadar kıtal farzdır. Hâlâ zulüm ve fitne, müminlerin büyük bir kısmını ve bir çok diğer cemaati, bütün bir ülkenin halkıyla beraber ezmekte, kahretmekte.

"Dininde ve akidesinde sebatından dolayı eza ve cefanın hangi şekline olursa olsun, maruz kalan bir mümine vacip oian bu zalim ve tağuti güçlere karşı Allah'ın dininin üstünlüğü sağlanıncaya kadar savaşmak ve bu yolda öldürülmektir. İşte gerçek hayata doğuş o zaman olacaktır.

Eğer bu zalimler ve müsiümanların dinlerine karşı zehirli saldırılarını halal sürdürmekte olan gazeteler ve kalemler susarlar ve müminleri fişleme, devlet terörüyle insanları işkence ve çeşitli psikolojik tehditlerle yıldırıp korkutmaktan ellerini çekerlerse, işte o zaman kendilerine karşı bir savaşta bulunulmaz. Çünkü cihad daima zalimlere karşı verilir.

"Eğer vazgeçerlerse zalimlerden başka kimseye karşı düşmanlık yoktur" (Bakara: 193}

"Eğer onlar barışa yaklaşırlarsa, sen de ona (barışa) yaklaş ve Allah'a güven" (Enfai: 61) ayet-i kerimesini İslam'ın düşmanlanyle barışa davet ettiğini ileri sürüp kullanmak istediler. Ayetin anlamı; eğer seninle barış yapıp savaşmamak için çağrıda bulunurlarsa, sen de onlara aynı karşılığı ver. Bundan da maksat ehli kitaptır.

Mücahid ve es Suddi'nin dediğine göre, ayet Beni Ku-

rayza hakkında nazil olmuştur. Çünkü onlarla İlgili bir hadise de inmiştir. "Onlardan kendileriyle söyleştiklerin (Enfai: 56) ayet-i kerimesi de bununla ilgilidir. "Onlara karşı savaş hazırlığı yapın" ayetindeki zamir, ehl-i kitabı kasdetmektedir. Bu da ancak İslam ülkesine karşı bir saldırıda bulunmayıp himayemize girerek, cizye verdikleri zaman gerçekleşir.

Bu barışta müslümanların da onların da yararı şart koşulmuştur. Müslümanların imamı dilediğinde onların barış istediklerini ve anlaşmalarını feshetme yetkisine sahiptir.

İkinci olarak, düşmanın adedi ve gücü ve kuvveti müslümanlardan çok olup ehl-i islam zayıf oldukları zaman onlarla ateşkes yapılabilir. İbn Kesir Allah'ın Rasûlü (sav) in Hudeybiye'de yaptığı anlaşmayı zikretmesi buna bir misaldir.

Üçüncü olarak; iktidarın din adamları ve onların boyasına bürünüp fitne rüzgarına kapılanlar, bu ayet-i kerimeyi 'Camp David/ anlaşmasının caiz olduğuna dair delil ve şahid olarak iler sürdüler. Onlar da hakka batılın libasını giydirdiklerini bilmektedirler.

"Eğer yaklaşırlarsa" ayet-i kerimesi;

"Sen yaklaşırsan" şeklinde değildir. Sabık Cumhurbaşkanının bu barışı yalnız kendisinin istemesine ne buyursunuz? Zİra o yahudilerin ayağına gidip barışı istedi... Harp hali hazırda devam ederken, nasıl sen barış is? temeye yanaşırsın? Allah Teala:"Sizier üstün iken gevşemeyin ve üzülmeyin" {aıi imran/139) "Sakın gevşemeyin ve sizler üstün iken barışa davet etmeyin, Allah sizinle beraberdir. Amellerinizi (imanınızı ve cihadınızı) boşa çıkarmayacaktır." (Muhammed:35) diye emir buyuruyor.

12. Sayın savcılık diyor ki: "Allah'a şirk koşmak küfrün bizzat kendisidir. Bunun bağışlanması yoktur. Ancak şirk'ten başkasını Alİah dilerse bağışlar, çünkü Allah merhametli ve bağışlayıcıdır." (sayfa:667) Savcılık Allah'a şirk koşmaktan başka, günah küfür değildir, demek istiyor...

Bu laf korkunç bir hata ve düşüklük olup, yargı makamında bulunan ilim ehli insanların içine düşmemeleri gerekerr ameli ve aynı zamanda akaidî bir cürümdür. Biz ilim ehline faydası olur diye, İbn Kayyim'in (savcılığın uleması hariç) tüm İslâm âlimlerinin umumi bir ittifakla

kabul ettikleri, görüşünü burada zikretmek istiyorum.

İbn Kayyim Medaricüssalikin (1/337) de "en büyük küfür beş sınıftır" diyor.

a. Yalanlama küfrü,

b. İstikbar (büyüklerime) ile beraber, işlenen küfür,

c. Yüz çevirmek küfrü.

d. Şek (kuşku) küfrü,

e. Nifak küfrü,

Yalanlama küfrüne gelince, bu İnanış tarzı, peygamberlerin "emanet" ve "sadakat" ehli olduklarını yalanlayanların takındıkları bir tavırdır.

Kibirlenme ve böbürlenme küfrü ise, peygamberlerin doğruluğunu bildikleri halde, bunun kendilerinin iman etmelerinde bir tesiri olmayanların küfrüdür. Ebu Talib bunun bir misalidir.

Yüz çevirme küfrü ise, aklı, kalbi ve kulağıyla Allah'ın Rasulünü (sav) ne doğrulayan, ne yalanlayan ne ona yardım eden ve ne de ondan yüz çevirenin içine düştüğü küfürdür.

Şüphe ve şek (kuşku) küfrü ise; Allah'ın Rasûlü'nün (s.a.v.) sadakatinde şüphe sahibi olmak, onu doğrula-

mamak ve yalanlamakla içine düşülen küfürdür.

Nifak küfrü ise diliyle iman ehlinden olduğunu izhar edip, dahilde imanı yalanlayanın gizli küfrüdür. Küfrün diğer bir şekli ise "Cuhud'dur" Bu da iki türlüdür.

1. Mutlak ve umumi olarak, Allah'ın peygamberlerine indirdiğini tamamen inkar etmeye denir.

2. Mukayyed ve hususi olan küfür ise; İslâm'ın getirmiş olduğu farzlardan herhangi birini veya Allah'ın haram kıldığı şeylerden bazılarını inkâr etmek ya da Allah Tealâ'nın kendisine ait olan ve bununla muttasıf oidu-ğu sıfatlardan birini reddetmek, Aİlan'ın hakkında vahiy indirdiği bir ameli geri çevirmek, buna muhalif olan şeye ve kimselere herhangi bir sebebten ötürü üstünlük tanıma biçiminde olan küfürdür.

İbn Kayyim el-Cevziyye (rh.): Şirk-i Ekber, Allah'a eş olarak ilahlar edinmek, Allah'ın sevildiği ve sevilmesi gerektiği kadar onları sevmek, tıpkı arap müşriklerinin şirki gibi. Araplar, âlemlerin Rabbi Allah'a eş ilâhlar edindikleri halde, yine de O'nun bütün varlıkları yarattığına inanırlardı.

Bu zikrettiğimizden de anlaşılıyor ki "küfr-ü ekber"

sadece şirk değil, belki küfür ve başka bazı günahlara da şamildir. Cehalet, ikrah ve hata gibi engeller ortadan kalktıktan sonra, insanı İslam'dan çıkaran bir söz ve filde bulunan kafir olmuş olur. Bu kişinin hareketi şirk de olsa sonuç aynidir.

İmanın rükünlerini ve sıhhatini bozan herhangi bir şeyi yapan kişi, bununla İslâm dininden çıkar. İmanı nakzeden ve yıkan şeylerden biri de "şirk"tir. Sayın savcılığın iddia ettiği gibi, küfrün sadece şirk olduğu, iddiası yanliş bir iddiadır.

Peki öyleyse, Allah'ın âyetleri ve Rasûlü'nün (sav) hadisleriyle alay etmenin küfür olması nereye gidiyor? Bu olay şirk değil küfürdür; sahibi kâfir olur. Dinin açık sarih emirlerinden malum bir emrini inkâr etmek şirk değil; fakat bunu yapan insanın kâfir olduğu bilinen bir gerçektir. İşte size, iman bahsiyte ilgili temel bir kaide; umulur ki ışavcılık ve onun resmi din alimleri bundan faydalanırlar.

Küfür iki nevidir. Büyük küfür, küçük küfür... Hakeza zulüm, nifak fasıklık, cahiliyet ve şirk de küfrün içerisindedir. Büyük küfür insanı İslâmdan çıkarır, küçük küfre gelince, bu Allah'ın emirlirene asi olmaktır.

İmanı nakzeden (bozan) ve eksilten şeyler vardır. Kim Allah'a karşı ma'siyet sayılacak bir fiili işlerse, işlediği fiilin derecesine göre İmanında bir azalma veya eksilme olur. Kim büyük küfür sayılacak bir fiili eşlerse, bu yalanlama, yüz çevirme, nifak, şüphe veya alaya alma küfrü de olsa, imanını (ahdini) temelden bozmuş ve İslam Dinin'den çıkmış olur.

İmanı eksilten fiiller, imanın kemalini zedeler fakat iman müsemmasını yani adını ortadan kaldırmaz. Bu harekette bulunan da asi olur, ama kâfir olmaz.

Buna karşılık Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin küfrü niçin sadece şirkle sınırlandırma konusunda ısrar ettiğini anlamak zor olmasa gerek.

Bundan da anlaşılıyor ki Güvenlik Mahkemesi Allah'ın kanunlarını bırakıp, insanların veya kendilerinin uydurdukların kanunları uygulayanların kâfir olmadıklarını, çünkü onlara göre küfür sadece şirk demektir. Say;n mahkemeye diyoruz ki, bunu yapan da kendilerinin küfrü tanımlamalarına göre de kâfir olur.

Şirk, insanın ortak koşmasıdır. Kim Allah'a bir şeyi ortak koşarsa müşrik olmuş olur. Kim Allan'tan başkasının

insanı rızıklandırdığını iddia ederse şirk koşmuş olur.

Kim Allah'tan başkasının Allah'ın izni olmadan insana zarar veya fayda verdiğini iddia ederse şirk koşmuştur.

Kim Allah'tan gayrisinin gaybı bildiğini söylerse şirk koşmuştur.

Bir kimseyi Allah'tan çok veya Allah'a olan sevgisi gibi severse yine şirk koşmuş olur. Bunun gibi kim kendinde Allah'la beraber kanun koyma hakkı görürse, Allah'a ortaklık iddiasında bulunmuş olur.

Allah Teâlâ: "Yoksa onların Allah'ın izin vermediği konuda şeriat koyan ortak koştukları kimseler mi var?" buyuruyor. (Şura:21)

İnsanlardan herhangi birisine, Allah'ın emirleri varken kanun koyma ve onun kanunularını Allah'ın Şeriatfmn mertebesine çıkarıp, buna itaat ve bağlılıkla bağlanan veya insanlardan birisine, Allah'ın emirlerini kenara atma yetkisi verip bunun yerine beşeri kanunları uygulamasını savunan veya kendisine Allah'la beraber kanun koyma hakkı gören müşrik olursa, kendindeki kanun koyma hakkını Allah'ın kanun (şeriat) koyma hakkından üstün tutan ne olur?

Allah'ın Şeriatı'nı bırakıp kendilerinden veya başkalarından alınan kanunlarla hükmedenler kuşkusuz kafirdirler. Hatta, sadece savcılığın iddianamesindeki küfrün şirk olduğu tarifi üzerinde durarak hüküm vermek gerekirse, yine bunu yapanlar, kanun koyma ve hakimiyyet noktasında müşrik olmuş olurlar.

13. Savcılık yine diyor ki, kim bu günkü çağdaş İslâm toplumlarına, kimi zaman cahiliyye, kimi zaman kâfir deyip ve kimi zaman da küfür ahkamıyla idare olunduklarını söylerse Rahman olan Allah'ın Şeriatına aykırı canice bir hüküm vermiş olur.

Hayretler doğrusu, hayret... İnsanların hakkı ve doğru sözü söylemekle suçlayanlara...

Yazıklar olsun, bile bile kendini İnsanları ve Allah'ı yalanlayanlara... Anlaşılıyor ki savcılığın nazarında, doğruluk yaian, adalet zulüm, gerçek suç olarak .telakki edilmektedir. Acaba İsîam Şeriatı, bugünkü kanunların Allah'ın kanunlarına uygun olduğuna dair bir şey söylemiş midir ki, bu iddianamenin sahibi bundan başkasını savunanlara Allah'ın Şeriatı'na muhalefet eden caniler desin?

Ey sadık olduğunu (!) iddia eden ve zalim olmadığını

söyleyen mahkeme heyeti, doğru söyleyin, sözü yerinden saptırıp tahrifatta bulunmayın. Şu an toplumumuzu neye göre ve ne ile idare olunmaktadır? Şu anda çağı-mizdaki İslâm topluluklarında hangi kanunlar uygulanmaktadır? Cevap verin ey güvenilir (!) doğru sözlü mahkeme üyeleri! Siz, caniliği savunmayan ve hiç te bunu arzu etmeyen ve Allah'ın Şeriatı'na aykırı davranmayanlar, söyleyin, Allah'ın Şeriatı zinayı mubah mı kılıyor? Allah'ın Şeriatı içkiyi serbest mi ediyor? Allah'ın Şeriatı faizi serbest kılıp onu yaymayı helal mı ediyor? Bu gibi emir ve fillerin sadır olduğu kanun; hepinizin ruhbanları, kahinleri, uşakları ve yardımcıları olup uyguladığınız kanun Allah'a isyan eden Şeytan'ın kanunudur.

Bu kanununuz, Allah'ın kanununa karşı bir başkaldırma ve inkâr kanunudur. Güneşi gördüğü halde ancak ya inatçı veya alkından zoru olanlar inkhar eder... Şair öyle demiyormu?

Göz güneşin ışığını çapaktan,

Ağız ise yemeğin tadını hastalıktan inkâr eder.

Sözümüzün sonunda, bir çok insanın aklına hiç gelmeyen bir gerçeği açıklamak istiyoruz.

Toplumlardan herhangi birisine, Allah'ın hükümlerinden başka hükümlerle idare olunduğundan dolayı cahiliyye toplumu demek, bu toplumun ferdlerinin kâfir olduğu anlamına gelmez... Hayır, bu tabir o kanunların uygulanmadığı "Dar" a verilen isimlerden dolayı söylenmiştir.

Çünkü orası artık küfür kanunlarının hâkim olduğu ve uygulandığı bir yerdir. Velev ki orada binlerce, milyonlarca rnüslüman yaşamış olsa bile...

İşte Mekke, Allah Rasûlü (s.a.v.) e risalet geldikten ve Hicretten önceki hali... Buradaki toplumun İçinde insanlığın en hayırlısı, Efendisi (s.a.v.) ve arkadaşları (r.a) muhacirin, ilkler ve İslâm'ın öncüleri olduğu halde Mekke'nin konumu cahiliyye idi.

İşte, hepimizin bildiği tarihi hadise, riddet vakası. Bir de bakıyoruz ki, Ebu Bekir Sıddık ve tüm ashab (Allah onlardan razı olsun) zekatın vacib (farz) olduğunu kabul ettikleri halde, vermek istemeyenlere karşı harb ilân etmekte tereddütsüz ittifak ediyor. Zekat vermek İstemeyenleri mürted olarak nitelendiriyorlar. Bu savaşlar İslam'ın tarihinde "hurub'u ridde", dinden dönme savaşları

olarak bilinir. Çünkü işledikleri fiil mürtedlerin işledikleri fiildi.

Fakat bu topluluk içinde bulunan ferdlerden herhangi birisine, bizzat mürted demek mümkün değildir. Ancak böyle birisi Allah'ın emirlerine asi olan bir kuldur. Müslüman olduğunda şüpheye yer yoktur. Ümmetin selefi olsun, onlardan sonrakiler olsun bir fırkaya batıl inanç sahibi olduğunu söylemekle o fırkada belli birine kâfir demek arasında fark olduğunda ittifak etmişlerdir. Mesela ümmetin fukahası, "el-Cehemmiye" İslam dairesine olan bir fırkadır, akidlerinde selefin akidesine aykırı olan yanlar bulunmaktadır demişler. Fakat, buna rağmen hiç kimse onlardan herhangi bir ferdi küfürde olduğu sabit olmadıkça, tekfir etmemiştir. Ancak-bu gibi bir durumdan önce böyle bir ferdin müslüman olduğuna hükmedilir.

Selif-i salihin bu konuda teiif ettikleri akide kitaplarına birazcık olsun bakan dahi, bunu bilmekteyken, acaba Güvenlik Mahkemesinin din adamları gaflet içinde mî yüzmekteler?. Yoksa, Allah'ın hükümlerini efendilerinin çı-karlarını korumak uğrunda değiştirmek için gönüllü bir seferberliğe mi girmek istiyorlar?

14. Savcılık diyor ki;

"-"Kelimeyi şahadet getiren hiç bir fert veya toplum küfürle suçlanamaz..." (sayfa: 656) Bu söz, mutlak bir hüküm değildir. Allah'a ve Rasûlü'ne (s.a.v) imanı dile getiren insanın şahadetinin sıhatini bozan söz veya fiiller vardır. Kİm bunlardan birini iradesiyle yaparsa şahadetini bozmuş olur. Evet bir kimse şehadet kelimesini ve bu kelimenin delalet ettiğini bozacak şey yapmadıkça müslümandır.

Kim Allah"tan başkası için şehadette bulunur, secde eder veya İslam'la, Allah'ın ayetleri ve Rasûlü'nün (s.a.v} Sünneti ve ashabıyla, ya da tabiinden bir kimseyi veya müslümanların hepsini yahut Kur'an hafızlarını ve özellikle dinin hizmetinde olanları (alimleri) aşağı görür ve alay ederse daha önceden getirmiş olduğu şehadeti bozmuş olur.

"Hafızlarımızdan daha büyük işkembeli, daha yalancı ve savaşta daha korkak kimseleri görmedik" diyenler hakkında; "Onlara sorarsan, biz ancak oyunda oynaştaydık derler. Deki onlara (Ey Muhammed); Allah'la, ayetle-riyle ve Onun Rasûlü (s.a.v) ile mi alay ediyorsunuz? ayet-i

Kerimesi indi. (Tevbe: 65)

"Özür dilemeyiniz iman (ettik)den sonra küfrettiniz." (Tevbe: 66)

Bu sözü söyleyen kişi ve kişiler, sadece kelime-i şahadet getirmekle kalmamışlar, ayna zamanda namaz kılmış, oruç tutmuş, Allah'ın Rasûlü (s.a.v) ile beraber savaşlara katılmıştırlardı. Fakat bu insan veya insanlar Allah'ın Rasûlü (s.a.v) ve onun ashabıyla alay edince, iman ettikten sonra küfre girdiler. Bu fiillerden dolayı ne namazları ne oruçları onlara bir yarar sağlamadı. Çünkü küfürle beraber amelin kabulü yoktur.

Şehadeti bozan şeyler vardır! Biraz önce Allah Teala'dan gaynsına, emir ve nehiy helal ve haram kılma, kanun koyma ve insanlar üstünde hakimiyet kurma yetkisi vermek de şehadetin hükmünü bozan, sıhatini kaldıran amellerindendir demiştik. Allah Teala "Yaratış ve emir onun değilmidir?" buyurmaktadır. (Araf: 54) [17][17]

"Hüküm Ancak Allah'ındır"

[17][17] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 109-151.

"Din adamlarını ve rahiplerini Allah'tan öte, Rabblar ^dindiler"

" Yİne şehadeti bozan akide ve fiillerin cümlesinden olarak; İslam'dan olan herhangi bir hususta veya İslam'ın i tamamından nefret etmek; kafir ve münafıkları dost tutmak, tevhid ehlini ve müminleri sevmemek zikredilebilir.

"Ey İman edenler, yahudi ve nasranileri dost edinmeVİnİZ." (Maide:51)

"(Ey Muhammed) müminleri bırakıp ta, kafirleri dost edinen (o) münafıklara çok acı bir azabın (hazırlanmış) olduğunu müjdele... (Nisa 139)

İnsanın kalbinin İslâm'dan, Allah'ın vahdaniyetinden, ve Onun Dini'nin üstün gelmesi ve emirlerinin uygulanmasından tiksinti duyması da imanın sıhhatini ortadan kaldıran, hususlardandır.

"(Allah'tan) başkaları analdığı zaman onların neşe ile sevindiklerini görürsün" (Zümer:45)

Onlara "Allah'ın İndirdiğine ve Rasulü'ne giliniz" denildiği zaman, münafıkların senden yüz çevirip (uzak) kaldıklarını görürsün" (Nisa:6i)

Beşerî kanunları Allah'ın kanunlarına ve Rasûlü'nün

sünnetine çağırdığınız da bu davetiniz onlara çok ağır gelir.

Allah Tealâ onlar hakkında; "(İşte) sizler yalnız Allah anılıp (ona ibadet edildiğinde) inkar ettiniz. Ona şirk koşunca da iman edersiniz. Hüküm, yüce ve büyük olan Allah'ındır." (Mûmin:12)

Şahadeti bozan diğer bir şey de kelime-i şehadeti inkâr edenin tekfirinden kaçınmak bunlara karşı cihadın mubah olduğunu inkâr etmektir. Şahadeti iptal eden, bir başka davranış tarzı da, Allah'ın kendisine ibadet edilsin diye koyduğu hususi bir ameli Allah'tan başkasına tahsis etmektir. Örneğin Allah'tan gayrisi için kurban kesmek, dua ederken Allah'tan başkasını duada yardım ve yararını gözeterek anmak ve ve Allah'tan başkasının hükmüne başvurmak...

Şeriatını korumak için, bu Şeriatla amel edip, saptın-? cıların ve bozguncuların oyunlarına karşı Şeriat'inin erlerini her zaman ve makamda kaim kılan Allah'a hamd ve övgüler olsun.

Şeriat'ta hükümler sadece bir nasstan alınmaz. Bu konudaki nassların cümlesi cemolunduktan sonra hükme

varılır. Örnek olarak; "Müslüman, müsiümanların dilinden ve elinden emin olduğu kişidir" hadis-i şerifini alalım. Müslümanların ellerinden ve dillerinden salim olduğu her müşrik de müslüman mıdır acaba? Elbette ki hayır?

Kim "La ilahe illallah^" derse cennete girmiştir gibi bir konu daha geniş ve ayrıntılı izaha gerek duymakla beraber ancak şu anda yeri olmadığı için bunun açıklamasını başka bir zamana bırakıyoruz. Allah'ın Şeriatı'nın "usul" ; ve kaide"leri vardır. Ne bölünme kabul eder ne de parçalanma. İnsanların çoğunun ve mahkemenin de yaptığı gibi:

"Kâfirlerin örneği, (hali) bağırıp çağıran, fakat bu bağırıp çağırışından hiç bir şey işitmeyen hayvan çobanına benzer. Onlar sağır, dilsiz ve kördürler, onlar akıl etmezler. (Bakara:171)

15. Devlet Güvenlik Mahkemesi iddianamesinde; devlet başkanı müsiümanların vahdetinin sembolüdür. Onların meseleleriyle ilgilenir ve işlerini deruhte eder. Allah ulu'l emr'e masiyetle emretmedikçe itaat etmemizi emretti. Müslümanı "tekfir" etmek büyük günahlardansa, idareci lideri "tekfir" etmek daha da büyük günahtır diyor.

Bakın Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) hadisinde: "Kim bana

itaat ederse, Allah'a itaat etmiş, kim bana isyan ederse Allah'a isyan etmiştir. Kim benim emirime itaat ederse bana itaat, kim de benim emirime isyan ederse, bana isyan etmiş gibidir" diyor. Bu hadisi Buharı rivayet ediyor.

Size söylüyorum, biz hangi müslümanı veya hangi müslüman devlet başakınını küfürle itham ettik? Biz Allah ve Rasûlü (s.a.v.) in teklif ettiğinden başkasını teklif etmedik. Bu Allah'ın yedi semavatinin fevkinden nazil olan hükmüdür.

Allah Teâlâ'ya da bu inancı ve imanı taşımış olmakla hamdediyor ve bundan şeref duyuyoruz. Size söylüyoruz, eğer siz: Allah'ın emrini ve hükmünü reddederek kâfirin islâmlığını ispat etmeye çalışıyorsanız, biliniz ki bu çok büyük bir günahtır. Küfrün imamları hakkında İslâm olduklarına hükmetmeniz, daha büyük günah ve daha büyük küfürdür.

Kim bunu bilerek, maksatlı olarak yaparsa, o kâfirin ta kendisidir.

16. Sayın mahkeme; İbn Abbas (r.a.)'ın rivayet ettiği "Sizden kim emirinden nefret edecek bir şey görürse buna sabretsin, kim cemaatten bir karış (kadar dahi) ayrılır ve

ölürse cahiiiyye ölümü üzere ölmüştür." Hadis-i şerifine değinmeden geçemeyeceğim. (Hadisi Buharı" ve Müslim rivayet etmişlerdir.)

Evet sevgili Rasûlullah (s.a.v.) müslüman devlet başkanına en küçük bir ölçüyü örnek vererek karşı çıkmayı yasaklamıştır.. Siz ve bu sözü söyleyenler, acaba dininizi öğrenip onu derinliğine anladınız mı?

Size sormak istiyoruz, devlet başkanı zalim fasık, Allah'a asi olduğunda ona karşı olmak doğru değilmidir?

Bu devlet başkanı hain iken, dinimizi, ırzımızı, ve vatanımızı satarken, ona sadık kalıp makamında kalmasına! yardımcı olmak caiz midir?

Cevap verin siz ey doğru akıl ve mantık sahipleri, fitrat-ı selim ehli... Eğer devlet başkanına şartlar ve durumu ne olursa olsun karşı çıkmak bir cürüm ise, Temmuz 1952 devrimini onaylayanlar, o devrimi yapmış olmaklaj övünenler, onun gençliği olduğunu iddia eden sizler, en1 büyük mücrim ve canisiniz. Bizim yaptığımıza cürüm ve cinayet derken, sizler kendiniz aynı cürmü işlemediniz mi? Niçin Kral Faruk'a karşı isyan ettiniz. Kral Faruk keli^ me-i tevhid ve kelime-i şehadeti gitirmiyor muydu? Bu günkü

devlet başkanı gibi o da, cuma ve bayram naj mazlarmı kılmadı mı? Öyleyse sizi hariciler sizi, niçin kraJ, la karşı başkaldırıp isyanettiniz? Bizi değil kendinizi devlet başkanına karşı çıkmış olmakla suçlamanız daha doğrudur.

Bana öyle geliyor ki, siz Temmuz Devrimini yapanları da devlet başkanına karşı çıkmakla suçluyorsunuz. Küfür kanunlarını uygulamak, onunla amel etmek için, devlet başkanına baş kaldırmaya gelince buna caizdir diyorsunuz da, buna karşı koyma ve ayaklanma, Allah'ın Dini'ne dönüp onu yeniden ikame etmek için olunca mı inkâr edh' yorsunuz? Yazıklar olsun sizin verdiğiniz hükme.

Allah Teâlâ ne güzel buyurdu; "Onlara Allah'tan baş ka ilâh yoktur dendiği zaman büyüklük ederler" (Saffat:35)

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) müslümanların Sultanı ve İma mından bir karış dahi uzaklaşmayı menettiği gibi, müsİLT man olmayan bir devlet başkanına da aynı şekilde bir ka ş bile yaklaşandan beri olduğunu söylemiştir.

"Ben müşrikler arasında İkame eden ve onların ate-şiyle (ısınıp) aydınlanan her müslümandan beriyim" dediği gibi, (hadis) Yeryüzünde Allah Teâlâ'nın dinini hâkim

kılmak için çalışan bir İmama karşı çıkmak, yeryüzünde Allah'ın hâkimiyetine karşı çıkmaktır.

İslâmî lidere yakınlığınız kadar kâfir liderden uzak, kâfir lidere yakın olduğunuz kadar da İslâmî liderden uzak olursunuz.

17. Savcılığın; "Kim benim emirime, itaat ederse bana itaat etmiş gibidir." Hadis-i şerifini delil göstermesi ise buradaki izafetin anlamını kavrayamama gafletindendir.

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) "Benim emirim" derken O'nun getirdiği Şeriat ve sünnete sadık olarak bağlı kalan "Emiri" kastetmektedir.

Allah'ın Rasûlü'nden başkasının yoluna ve ideolojisine gönül bağlamış onlara gelince, nasıl olur da bunlar; "Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) emirleri sayılırlar? Nasıl olur da bunlara itaat etmek vacib olur? İbn Hacer Fethu'l Bari de "Hak ile emreden ve adaletle Allah'ın Şeriatını uygulayan ve onunla amel edip Rasûlü'nün (s.a.v.) sünnetini yaşayarak ona davet eden, Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) emiridir."

18. "Yazıklar olsun (o) namaz kılanlara"

"Namaza yaklaşmayınız" deyip te orada susalım mı? İşte, savcılığın takip ettiği metod, savcılığın işine gelen

hadisleri zikredip güya müslüman olan idareciden görülen zulme karşı bizi sabretmeye çağırıyor.

Acaba Allah'ın Resulü (s.a.v.); Zalim, fasık, deyyus, namussuz, ırzını, vatanını, şerefini ve evini satan adama karşı sabretmemizi mi söylüyor? Allah'ın Rasulü (s.a.v.) "İtaat ancak maruftadır." Müslümanların amirine, Allah'a isyan sayılacak bir şeyle emretmedikçe, emrini dinleyerek itaat etmek vacibtir; Ma'siyetle emrettiğinde onun ne emirlerini dinlemek ne de itaat etmek vacib değildir. Allah Rasulü (s.a.v.):

"Velevi ki başınıza sizi Allah'ın Kitabi'yla idare etmek için bir köle dahi getirilmiş olsa, onun emirlerine kulak verip itaat ediniz" ve "kim size masiyeti emrederse ona itaat etmeyiniz." Ve Yine; "Allah'a isyanda kula itaat yoktur."

"Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." buyurmaktadır. Bu hadis-i şerifler; emir'in sözünü dinlemek ve ona itaat etmek konusunda "mutlak"lık arzeden hususun ve emirden sadır olan mekruh davranışlar karşısında nasıl sabredeceğimizi sınırlayıp şartlara bağlayan hadislerdir.

19. Ama; amel iie iman arasındaki irtibatı, imanla küfür arasındaki farkı belirlemeyi ancak Hariciler yapmıştır

sözünüze gelince, bu çok açık bir cehalettir. Çünkü Mutezile fırkası imanla, küfür arasındaki farkı imanla amel arasındaki ilgiye bağlamıştır. Onlara göre büyük günah işleyen, ne mutlak mümin ne de mutlak kâfirdir. O âhirette iki menzil arasıdaki bir menzildedir ve ebedi olarak ateşte kalacaktır.

Ama "ehl-i sünnet" akidesine gelince, onlar ancak amelle itikadın irtibatı konusunu, kişiyi imandan çıkaraJ cak küfrî bir hareketin asıl karakterinden sayılan bir fiil iş lerse, o zaman bu insana imanın şubelerinden birin' inanmış olması fayda sağlamaz. Öyleyse amel ile itika

arasındaki irtibatın Şeriat'ta haddi belirlenmiştir. Mesela "Ben müşrikler arasında ikame eden ve onların ateşiyle (ısınıp) aydınlanan her müslümandan beriyim" dediği gibi, (hadis) Yeryüzünde Allah Teâfâ'nın dinini hâkim kılmak için çalışan bir İmama karşı çıkmak, yeryüzünde Allah'ın hâkimiyetine karşı çıkmaktır.

İslâm? lidere yakınlığınız kadar kâfir liderden uzak, kâfir lidere yakın olduğunuz kadar da İslâmî liderden uzak olursunuz.

17. Savcılığın; "Kim benim emirime, itaat ederse bana

itaat etmiş gibidir." Hadis-i şerifini delil göstermesi ise buradaki izafetin anlamını kavrayamama gafletindendir.

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) "Benim emirim" derken O'nun getirdiği Şeriat ve sünnete sadık olarak bağlı kalan "Emiri" kastetmektedir.

Allah'ın Rasûlü'nden başkasının yoluna ve ideolojisine gönül bağlamış onlara gelince, nasıl olur da bunlar; "Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) emirleri sayılırlar? Nasıl olur da bunlara itaat etmek vacib olur? İbn Hacer Fethu'l Bari de "Hak ile emreden ve adaletle Allah'ın Şeriatını uygulayan ve onunla amel edip Rasûlü'nün (s.a.v.) sünnetini yaşayarak ona davet eden, Allah Rasûlü'nün (s.a.v.)' emiridir." 18[18]

18. "Yazıklar Olsun (O) Namaz Kılanlara"

"Namaza yaklaşmayınız" deyip te orada susalım mı? İşte, savcılığın takip ettiği metod, savcılığın işine gelen hadisleri zikredip güya müslüman olan idareciden görülen zulme karşı bizi sabretmeye çağırıyor.

18[18] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 151-156.

Acaba Allah'ın Resulü (s.a.v.); Zalim, fasık, deyyus,

namussuz, ırzını, vatanını, şerefini ve evini satan adama karşı sabretmemizi mi söylüyor? Allah'ın Rasulü (s.a.v.) "İtaat ancak maruftadır." Müslümanların amirine, Allah'a isyan sayılacak bir şeyle emretmedikçe, emrini dinleyerek itaat etmek vacibtir; Ma'siyetle emrettiğinde onun ne emirlerini dinlemek ne de itaat etmek vacib değildir. Allah Rasulü (s.a.v.):

"Velevi ki başınıza sizi Allah'ın Kitabı'yla idare etmek için bir köle dahi getirilmiş olsa, onun emirlerine kulak verip itaat ediniz" ve "kim size masiyeti emrederse ona itaat etmeyiniz." Ve Yine; "Allah'a isyanda kula itaat yoktur."

"Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." buyurmaktadır. Bu hadis-i şerifler; emir'in sözünü dinlemek ve ona itaat! etmek konusunda "mutlak"hk arzeden hususun ve emir- '< den sadır olan mekruh davranışlar karşısında nasıl sabredeceğimizi sınırlayıp şartlara bağlayan hadislerdir.

19. Ama; amel ile iman arasındaki irtibatı, imanla küfür arasındaki farkı belirlemeyi ancak Hariciler yapmıştır sözünüze gelince, bu çok açık bir cehalettir. Çünkü Mutezile fırkası imanla, küfür arasındaki farkı imanla amel

arasındaki ilgiye bağlamıştır. Onlara göre büyük günah işleyen, ne mutlak mümin ne de mutlak kâfirdir. O âhirette iki menzil arasıdaki bir menzildedir ve ebedi olarak) ateşte kalacaktır.

Ama "ehl-i sünnet" akidesine gelince, onlar ancak amelle itikadın irtibatı konusunu, kişiyi imandan çıkara-; cak küfrî bir hareketin asıl karakterinden sayılan bir fiil iş-; lerse, o zaman bu insana imanın şubelerinden birine inanmış olması fayda sağlamaz. Öyleyse amel ile itikad arasındaki irtibatın Şeriatla haddi belirlenmiştir. Meselâ

kim Allah'ın Rasûlü'ne (s.a.v.) söverse kâfir olur. Bu ameldir.

Kim Allah'ın hükümlerinden herhangi biriyle alayda bulunursa, bu, davranış küfür olduğu gibi, aynı zamanda ameldir. Kim Allah'ın Şeriatı'nı bırakır da, beşerin kanunlarını tercih ederse bu inkârdır ve aynı anda ameldir.

Hayret, acaba sizinle alay etmek sizi tüm insanlığın maskarası kılmak için size Allah'ın dini hakkında bu 'batıl" fikir ve itikadı kim verdi? Keşke bu gözle görülmeyecek gizli bir iş olsaydı. Vallahi bu güneşten de daha açık bir iştir. Batılla karışık bu haltı kendi nefsinizden ve dü-

şüncenizden mi, yoksa Şeytan'ın size vahyetmesinden mi aldınız bilemiyorum.

"Deki, gördünüz mü Allah'ı bırakıp taptığınız şeyler, yeryüzünde ne yaratmışlar, göstersenize bana. Yoksa onların göklerde bir ortaklıkları mı var? Eğer doğru seyleyenlerden iseniz, size indirilmiş bir kitap veya bir bilgi kalıntısı varsa bana getirin." (Ahkaf: 4)

20. Savcılığın iddianemesinin 665'inci sayfasından ilim ehli olduklarını sananlardan naklettiği bir nükte;

"Kim bunu yaparsa yani zalimleri öldürürse, asidir, âhirette bunlar ve emsalline cehennem ateşi haktır" Allah Ekber..."(Onlar) fitnenin içine düymediler mi?"

"Doğrusu bunlar, daha önce fitne çıkarmak istemişler ve sana karşı türlü işler çevirmişlerdi. Nihayet onlar istemedikleri halde, zafer geldi ve Allah'ın dini üstün çıktı." Savcılığın bizi suçladığı duruma düştüğünden haberi yok, belki daha da kötüsünü yapmıştır. Bize ellerinde delil olmadan harici dediler. Bütün dünyanın doğusuna, batısına, dağına, denizine tüm dünyaya sesleniyoruz. Siz de bizimle beraber, bu korkunç rezalete şahid olun? Devlet Güvenlik Mahkemesi en tehlikeli ve en büyük cürümle suç

üstü ele geçti. Elimizde de bunu maddi delili işte burada, Onlara bakın. Müslüman hakkında ne diyorlar; "Asla Allah'ın affına mazhar olmayacaklar ve yerleri de kendileri gibi cehennem olacakmış!" Bizim gibi müslü-manlara da", büyük günahları işleyenleri tekfir eden, Harici mezhebine mensup insanlar" diyorlar.

Gerçekte kendileri haricilerden daha feci bir durumdadırlar. Kendileri itaati inkâr ediyorlar... Savcılık bunu yapmakla, Allah'ın rahmetini tekeline almak, cennet ve cehenneme tahakküm etmek, insanları Allah'ın rahmetinden, Allah'ın rahmetini de insanlara ulaşmaktan menetmek istiyor.

Dünyayı tahakkümlerine almaya çalıştıkları gibi, âhiretede tahaküm etmek istiyorlar. Bundan daha öteye zulüm ve tuğyan olur mu bilemiyorum?

"Zulmedenler, nasıl bir devrilişle devrileceklerini bileceklerdir." (Şuara:227)

Savcılık, Allah'ın Şeriatı'yla harbetmekle; Allah'a karşı ilân-ı harb etmiş oluyor. İslâm'a inananlara zulmetmekle, İslâm'a zulmediyor. Eğer bunu bilerek ve kasıtlı olarak yapıyorsa kendileri hakkında iman vasfı kalkar ve yüzle-

rine batılın dalalet damgası vurulur. Açıklamasına bakılırsa, söz hâkim otoritelere ve krallara geldiğinde, işin ehven tarafını seçmek istiyor ve onlar adına özür ve baha-,, {' neler bulmaya çalışıyor.

Meselâ şu sözü "bir veya birkaç İslamî hükmün gecikmesi" cümlesi ile işin kolay yanını bulmaya çalışıyorlar. "Hassas fikri ve sosyal şartların gölgesinde" İfadesiyle de sırtlarındaki kuzu postunu sıyırıp atmışlar, ve mür-cie fırkasının dediği gibi "İmanla beraber ma'siyet zarar vermez" demek İstiyorlar. Halbuki bunlar, mürcie fırkasının dediğinden de daha beterini demişlerdir. Dinde ahkam değiştirme gibi, küfür olan bir fiilin imanla beraber zarar vermeyeceğini iddia ediyorlar.

Söz, efendilerine geldiğinde, Mahkeme sırtındaki kuzu postunu atıp, arslan gibi kükreyerek, batıl dinlerine sapık ve bozuk kanunlarına girmeyenlerin cehennemlik olduğu tehdidini savurmaktadır. Hariciler, müslümanı bir masiyet işlediğinde tekfir ediyorlar. Mahkeme ise, bütün günahları affeden Allah Teâlâ'nın Zalim ve kâfir bir devlet baj^&nına karşı baş kaldıranları affetmeyeceğini söylüyor.

Halbuki kâfir idarecilere başkaldırmak Allah'a itaatin

kendisidir. Mahkeme bunu yapmakla tehlikeli bir çukurun içine düşmüş, haricilerin de boyunu aşarak müslümanlann tekfirine ve ebedi ateşte kalacaklarına fetva vermiştir.

Şairin dediği gibi "Üstüme hastalığını attı, kendisi selametle kaldı" Biz burada Mahkeme'nin bize cevap vermesi veya bizimle bu konuda tartışmaya girmesini istemiyoruz. Zira, defalarca yaptıkları açıklamalarda Allah'ın Şeriatı'nı bilmediklerini ortaya koymuşlardır. Bunun için kendilerine bu düşünceleri, Allah'a iftira ederek yazanları, mahkemenin huzuruna çıkmaya davet ediloruz. Ta ki onlara Allah'ın dinine ve Şeriatı'na nasıl iftira etteklirini öğretilim.

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.): "Sizin için en çok korktuğun" dilli keskin münafık alimdir." demekle ne kadar doğr söylemiştir.

21. Müminlerle Rableri hakkında tartışmaya gire adam diyor ki: Kur'an-ı Kerim'in Ümmet'in Anayasası o duğunda şüphe yoktur. Biz, onun bu sözüne hadis-i seri te varid olan bir ifadeyle cevap verelim.

Nübüvetin ilk (vahyedilen) sözlerinden biri de "haya etmiyorsan dilediğini yap" Açıktan böyle yalan söyle-

mekten nasıl utanıp, haya etmezler? Bilinen bir darbı meseldir. "Minberde söylenen yalanın yarası derin olur."

Mahkemenin ve bu sözü söyleyenlerin misali, Allah vardır deyip sonra da dönüp inkâr edenlerin sözüne benzer. Eğer Allah'ın varolduğuna iman etmişlerse; ona ibadet edip, onu İnkâr etmemeleri gerekir. Hakeza, eğer Devlet Güvenlik Mahkemesi de Kur'an'ın, Ümmet'in düsturu olduğuna inanıyorsa, onun da Kur'an'a iman edij ahkamını inkâr etmemesi gerekir. Acaba Güvenlik Mahj kemesi Allah'ın hiç bir hükmünü uygulamış mıdır? Cej-j vap, elbette hayır?

Acaba siz, bundan daha acaib bir tenakuz ve bundan daha sefil bir yalan gördünüz mü? İddia ettikleri şeyin hem kendisi, hem de aksini savunuyorlar. Üç beş kuruş için yalan söylememek sanki sizin nzkınızmış gibi davranıyorsunuz? Allah'ın dininden yüz çevirmeniz yetmediği gibi, bir de kalkıyor insanların Allah'ın dininden soğutmaya ondan çıkarmaya çalaşıyorsunuz. ^

Siz var ya siz, dalalet ve yalancılığa dalmakla yetin mediğiniz gibi, üstelik bir de insanları bu dalalet ve yalan alığınızla davet edip onu kabul etmeleri için onlara zo[ıj

kullandınız. Siz kiminle harbettiğinizı'n farkında mısınız; siz, asla kendisiyle harbedilmeyecek ve yenilmeyecek olan Rabbü'lâlemin'le harbediyor ve onu mağlup etmeye . çalışıyorsunuz. Vallahi bu, hem dünya, hem de ârhiretinizin hüsranı olacaktır.

"Onlar hilelerini yaptılar, hileler Allah'ın indinde (bilinmektedir.) Onların hilelerinden dağlar yerinden sökülecek değildir." (İbrahim:46)

"Allah'ın elçilerine ettiği vaade aykırı hüküm vereceğini sanma. Şüphesiz ki, Allah yüce ve intikam alıcıdır." (fbrahim:47)

"Kötü tuzak, ancak sahibine yeteşir (zarar verir)" (Fa-

"Kötü insanlar, ancak azgınlığınız kendi nefsinizin zararıdır. (Bu) aşağı hayatın bir tadımlık azığıdır. Sonra dönüşünüz bize olacak ve yaptıklarınızdan sizi haberdar

edeceğiz. (Yunus:23)

22. "Kur'an ilmine sahib olmadan, hiç kimse O'nun lafızlarını heva ve hevesiyle bağdaşacak biçimde tefsir edemez." sözüne gelince bu hak ve doğru bir sözdür. Siz bu sözün ruhuna uydunuz mu? Asla vallahi, kabul etmediğiniz şeyin ta içine yuvarlandınız Kur'an'ı; Onun ilmini

bilmeden kendi heva ve hevesinizle uyuşacak biçimde yorumladınız, bu da sizi sonunda Allah'a yalan isnad edip onu aldatmaya yeltenmeye kadar götürdü. Şair öyle demiyor mu;

"Vaiz vaazını, kendisi anfayıp kalbiyle hazmetmedikçe, dinleyenlere ne fayda?"

Sapık mı hidayete erene yol gösterecek? Allah'ın dininde şüpheler ihdas etmeye çalışan mı Allah'a sağlam bir imanla iman etmiş insanı hidayete erdirecek, yoksa Allah'ı yalanyalan mı Allah'ın dostlarını irşad edecek?

23. Sayın savcılık, vaizlerin kisvesine bürünmeye devam ediyor. Ne fayda ki tilkiden vaiz olur mu? Sanıyorlar ki bilginin tüm şubelerinde ihtisas sahibi olan, çok âlim var. İhtisas sahibi olmayanın sözüne itibar edilmez. Peki sizinle işbirliği yapan ihtisas sahipleri kimlerdir? İhtisas sahipleri ve ilimleriyle amel eden âlemlerin sözlerine hiç itibar ettiniz mi?

Cevap verin, ey ihtisas sahiplerinin katilleri ey müslümanların ve onların imamlarının can düşmanları? Allah'a davet eden kim varsa düşman, heva ve hevese uymaya davet eden kim varsa onu da dost edinmediniz mi?

İslâm'a ve onun hükümlerine düşmanlık edip, küfrün putlarını dost ediniyor, sonra da dönüp ihtisas sahiplerinden söz ediyorsunuz.

Vallahi, tüm nimetlerin sahibi olan Allah'a bu kadar düşmanlık yapmanıza şaşıyoruz. Şüphesiz ki bu yaptığınız gökleri yücelten ve mizanı yaratan Rabbulâlemini inkâr ve ona isyandır. Fakat, Allah Tealâ'nın şu sözünü okuduğumuz zaman hayretimizi ortadan kalkıyor.

"Andolsun biz cinlerden ve insanlardan çoğunu, cehennem için yaratmışız. Onların kalpleri vardır; ama onunla gerçeği bilmezler, gözleri vardır; onunla görmezler, kulakları vardır; onunla işitmezler, işte onlar hayvanlar gibidirler. Belki daha da şaşkındırlar. İşte onlar gafillerin ta kendileridir." (Araf:i79)

"Dileseydik, her nefse hidayetini verirdik. Fakat ce|| hennemi cinler ve insanlardan bazı/arıyla beraberce dolduracağım diye benden hak olan söz çıkmıştır. (Secde:i3j "Rabbinin haklarında (azap) sözünün hak olduğu insanlar, kendilerine bütün âyetler gelmiş olsa bile onlar (o) acı azabı görmedikçe iman etmezler" (Yunus:33)

"Allah'a isyan edip, onun sevdiğini iddia edersin. Se-

ven sevdiğine itaat eder, bilir misin..."

24. "Din'in önemi, hiç te dünya işlerinden aşağı değildir." derken yalan söylüyor ve boş laflar geveleyip duruyorsunuz. Aflah ekber, tağut, zalim ve zorbalara karşı. Bu hangi din? İslâm mi bu? Siz, Allah'ın dinine davet edildiğiniz halde ona sırt çevirdiniz. Hiç dönüp te yüzüne bakmadınız, ilginizi bile çekmedi ve onun uygulanması için hiçbir hükmünün selahiyetini kabul etmediniz... Yoksa siz dinden söz ederken cahilîyye dini ve beşeri kanunları mı kasdediyorsunuz? Savcının cevabı zaten meydanda. Allah'ın dinine, Rasûlü'nün (s.a.v.) sünnetine ve müminlerin yürüdükleri yola olan düşmanlığınıza bundan daha iyi bir delil olabilir mi?

Küfür kanunlarını tatbik için bu kadar acele idip Rahman'ın vahyini ve imanın kanunlarını terketmeniz ve küfür kanunlarıyla, şeytanın vahyini uygulamak için yarışmanız Allah'la savaşın apaçık bir delilidir.

Ey Devlet Güvenlik Mehkemesi, insanların aklını bulandırma. Senden önce bunu yapan bir çok kavimler gelip geçti. Bak bıraktıkları eserlere, halâ akıl sahipleri için, ibret olarak durmakta. Firavun da daha önce sizin yaptığınız

benzerini yapmıştır. "Firavun kavmini aldatıp korkuttu. Onlarda ona itaat ettiler (Firavun da) kavmi de fa-

Slk İdiler." (2uhruf:54)

Sizi Firavun'un yaptığını yapmaktan, kötü akibette. ve Rabbulâleminin şiddetli azabına karşı uyarıyoruz Onlardan âyetlerimizi inkâr ile gaflette oldukları için, de nizde onları boğarak intikam aldık" (Araf:i36)

25. Mahkeme iddianamesinin 675 inci sayfasında dil, yor ki; ülkede bazı İslâmi ahkamın uygulanmamasın^ karşılık, İman baki kaldıkça bu o devletin İslâmî niteliğin* ortadan kaldırmaz.

Mahkeme; Allah ve Rasûlü'ne (s.a.v.), verdiğimiz hü kümferde başvurmanın müslümanların inançlarının bö lünmez bir esası olduğunu ve bu olmadan imanlarının ol mayacağını kasıtlı olarak unutmak ister görünmektedir.

Biz, bize düşen bir görev olarak, mahkemeyi din hakf kında, ümmetin âlim ve imamlarından hiçbirinin etmediğ^ sözleri, ilmi oimadan söylediği için ikaz etmek istiyoruz! Allah'ın Şeriatı'na hükümlerimizcfe baş vurmak, tevhid akidesinin bir şartıdır. Bilin ki Allah'ın Şeriatı'nin yerine başka bir şeyi koyarken kendisine bir haklılık payı çıka]

ran kâfir olmuştur. "Hüküm ancak Allah'ındır", "cahiliyyej hükmünü mü istiyorlar..."

Anayasa İslâm Şeriatı ile çeliştiği halde; İslâm Şeriat tı'nı esas olarak kabul ettiğini söylemekte, size bunun bazı örneklerini veriyorum.

1- Madde; 1.2.3.4. Anayasa egemenlik hakkını halka veriyor, halbuki İslâmda bu hak Allah'ındır.

2- Madde; 76.107.108.112.113.188. Anayasa, Egemenlik ve Yasama Millet Meclİsi'ne Prof. Dr. Naim Yasin; "Allah'ın indirmediği ile hükmetmek ve bu konuda kanun koymaya hakkı olduğunu söyleyen tekfir edilir" demektir.

Kendisine verilmiş olan yetki gereğince helali haram haramı da helâl etmek ve kendi nefsinin arzusuna uyarak, kadınların zina etmesi ve avret yerlerini açmalarını mubah gören kanunları koyan, Allah'ın kitabında indirmiş olduğu ye Rasulü'nün (s.a.v.) sünnetinde bulunan ceza-i müeyyideleri değiştiren de kâfir olmuştur." (Kitabül İman: 103)

3. Madde: 66. Kanunda bir suç için cezai bir ifade bulunmadıkça, bu Allah ve Rasulü'nün (s.a.v.) haram kıldıkları şeyler de olsa açıkça reddedip haramlığı hakkında

bir nass zikretmemektedir.

4. Madde: 105; Mısır mahkemelerinde verilen hükümlerine, çıkarılma usûllerinin İslâm Şeriatı'yla kesinlikle uyuşmadığını ortaya koymaktadır.

5. Madde: 75. Devlet başkanı olacak kişide, müsfüman (İslâm) olması şartı aranmadığı gibi. kadın veya erkek olması da şart koşulmuyor ki, bu da ümmetin âlimlerinin îcmaına aykırıdır. (Bkz.el-Maverdi, el-Ahkamu's Sultaniye:6)

Kanun çok açık bir şekilde İslâm Şeriatı'yla çatışmakta, bir çok madde ve hüküm de Şeriat'ın hilafına bir vasiyet arzetmektedir. Meselâ ceza kanununun;

1) 267, 268, 269, 274, 275, 276, 277'inci maddeleri , zinanın hükmü hakkında kesin bir şekilde İslâm Şeriatı'yla çelişmektedir.

2) Madde: 306- m fıkrası ve madde 307, 308 m fıkrası, İslâm Şeriatı'nda belirtilmiş olan " "kazf" suçu hakkında açık bir şekilde aykırı hüküm koymaktadır,

3) Madde:313, 314, 315. (A), 316, 317, 318, 323,

166

324.ncü maddeleri hırsızlık suçunu cezası hakkında

ta-memen İslâm Şeriatı'na muhaliftir.

4) Madde: 230, 243, 236'ıncı maddeleri "kati"in (Öldürme) cezası hakkında da-hakeza açıktan açığa İslâm'a aykırı hükümler koymaktadır.

İslâm Şeriatı'nın toplumda ve hayattaki fonksiyonuyla devlet olma ve hükmetme hakkını bertaraf etmek için1 bunların şu sahte sözü veya sloganı kullandıklarını görürsünüz: O slogan da; "İslâm'ın, gerçekte temel bazı prensipleri ve umumi kaidelere şamil olduğu, ahkâmının tatbikînde, ilim adamlarının şerbet ictihadlarımn uygun görüldükçe istifadeye açık tutulduğu iddiasıdır...(!)

Bakın ve ne söylediklerini görün; "İslâm eşitlik, sosyal adelet, dayanışma ve sosyal özgürlük gibi temel prensip ve haklarla insanlığa gelmiş" diyorlar. Sonra da bu iddianın üstüne ayrıntılı hükümleri ilave edip erkekle kadın arasındaki tüm hukuki ve mali konularda mutlak bir eşitlik nazariyesi oturtup sosyalizmin, sosyal adaletin sağlanmasında uygulanmasını da zaruri görüyorlar. Bununla da kalmayıp egemenliğin tek sahibinin halk olduğu, özgürlüklerin de-ancak halk idaresiyle gerçekleşeceğini söylemektedirler. Ve daha neler, neler...

Allah'ın zaruri olarak bilinen tafsili ahkamına aykırı binlerce hüküm. Bunun için Cemal Abdunnasır zamanında Anayasa Kurucu Meclisinin, İslâm Şeriatı'nın temel prensiplerinin Anayasa'nın kaynağı kabul edilmesi için yaptığı teklif hiç te garipsenecek bir davranış değildin Halbuki, Millî Kongre'deki ortak görüş ve karar, İslâm Şe-I riatı'nın "hükümlerinin" Anayasa'nın esası olması tekli edilmişti. İslâm'ın prensiplerinin anayasa ve kanunlar

temel alınması nerede, ahkamının temel alınması nerede? Her ikisinin arasında dağlar kadar fark var.

İslâm çok farklı alanlarda umumi kaide ve ayrıntılar koyrken, bunu Allah'ın hükümleri ve Rasûlü'nün (sav) Sünnetinden alıp her sahada yeni yeni zuhur eden olaylar; kararlı, sağlam ve köklü ictihad kaideleri üzerine bina ederek, insanlığın sorunlarına çözüm arar. İslâm, ictihad meselesinin gündeme gelebilmesi için, bunu ancak kendilerinde ictihad şartları bulunan ilim ehline vermiştir.

Egemenlik; bir toplumun, bir otoriteye veya kişiye boyun eğip itaat etmesidir. İslâm'da "Egemenlik mutlak biçimde Allah'ındır. Hiç kimse Allah'ın hakkında O'na ortaklık iddia edemez. Mısır Anayasası'nda zikredildiği gibi;

halkın, asla kendi kendine veya başkalarına egemenliği söz konusu olmadığı gibi, hiç bir zaman da Kanunî sulta sahibi de değildir. Allah'ın egemenlik hakkını din sahibi küçük büyük her müslüman bilir. İslâm külli bir tarzda demokrasiden uzak ve münezzihtir. Çünkü demokrasi halkın halk üzerinde hakimiyeti anlamına gelmektedir. Yani, demokraside Allah'ın hakimiyeti değil, insanların hakimiyetleri söz konusudur. "

Sonra insanın şu soruyu kendine sorası geliyor; Kanun'da geçtiği şekliyle dini esaslara dayalı bir siyasi partinin kurulmasına müsade edilmemektedir. Acaba bu İslâm Şeriatı'y'a uyuşmakta mıdır? Yoksa İslâm Şeriatı, müslüman toplumu İslâm Akidesi'nİn dışında bir şeyin etrafında mı cemaatleşmelerini istiyor? Gerçekte bu kanun çok acaib çarpıklarla, dolu...

Cumhurbaşkanı görevini üstlenmeye başlamadan, anayasaya saygılı olacağına dair yemin etmekte, bilmem ki bazı maddeleri açıkça İslâm'ın esasıyla doğrudan doğruya çatışan ve muhalefet eden bir anayasa için, nasıl ve hangi saygı ve hangi yemin bu?

Anayasadaki lastikli ifade çok tehlikeli bir rol üstlen-

mekte, Anayasa'nın ikinci maddesi İslâm Şeriatt'nın prensiplerinin yasamanın esas kaynağı olduğunu söylemektedir. Bunlar da bununla, İslâm ahkamının anayasa, kanunlar, yasama ve yargı .usullerinin temeli veya Şeriatın bu kanuniar üzerinde bir üstünlüğü olduğunu zan^ netmekteler. Fakat zannedildiği kadar değil. Söz konusu madde; İslâm Şeriatı'nın "prensipleri" yani umumi kaideleri demek istiyor. Burada, ayrıntılı ahkam hiç söz kunu-su değildir. Böyle olunca İslâm'ın ayrıntılı ahkamı kanunları temel kaynağı olmamakta. İslâm'ın genel prensipleriyle güya çelişmeyen bazı hükümler kanunlarda yer almakta. Ama bu istenildiği zaman, isteyenin niyetine göre yorumlayabileceği şekilde, esnek bir biçimde hazırlanmıştır.

Şimdi, mahkemenin Mısır Anayasası'nın İslama uygun bir devletin anayasası olduğu ve buna karşı gelip in-1 sanları aleyhine kışkırtmanın, İslama savaş anlamına geldiğini söyleyen iddiasını, ilim adamlarının bu anayasa jj hakkındaki görüşlerini dinleyerek değerlendirelim. [19][19]

[19][19] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 156-169.

1. Üstad Abdulkadir Udeh (Rh.) Diyor Ki;

"Çağımızda İslâm'ı uygulamaktan kaçınarak işlenen p açık küfrün örneklerinden biri de Allah'(ın kanunlarını uy-' gulamayıp yerine beşeri kanunları uygulamaktır. İslâm-1 da asıl olan Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin vacib oldu-ı ğudur. Allah'ın indirmediği kanunlarala hükmetmek haramdır. Kur'an'ın meseledeki naslârı çok açıktır. Allah Tealâ "hüküm ancak Allah'ındır" buyurmakta. (Teşrii'ul Cinai-il-İslâmi 2/708)

2. (Sayfa, 709) da"İslâm fuhakası ve âlimlerince İslâm Şeriat'ına muhalif olan bir kanun, icma ile batılıdır. Böyle bir kanuna itaat vacib değidir. İslâm Şeriatı'na aykırı olan tüm kanunlara uymak müslümanlara haram kılınmıştır. Hakim otoriteler bunun kabulü için zor kullansalar bile hüküm budur. İslâm âlimlerince, müslümanlardan kim Al; lah'ın indirmediği hükümler koyar da, Allah'ın indirdiğinin hepsinin veya bazısını doğru olduğunu sandığı bir tevile bağlı kalmadan terkederse, Allah'ın

kendilerini küfür, zulüm ve fısk sıfatlarıyla zikrettiklerinin zümresinden olur." 20[20]

3. Yine Abdulkadir Udeh'i Dinleyelim;

"Kim İslâm şeriatı fertlerle toplumu idare edenlerle, idare edilenler arasındaki ilişkileri düzenlemek için gelmemiş, ve hükümlerin her zaman ve makanda her konuda uygulanması farz değil veya şeriatın hükümlerinin tamamı veya belli bir kısmı zamanla sınırlıdır, yahut İslâm Şeriatı çağımız sorunlarına cevap bulamaz deyip, beşeri kanunları ondan üstün tutarsa, İslâm dininden çıkar." (ag.e.c-2/710) 21[21]

4. Alfâme Ahmed Şakir (Rh.)Ilumdetü't-Tefasir"De:

"Müslüman'ım diyen bir insanın şu çağdaş "Yasak"la hükmeden devletin kanunlarını uygulamak için yargı makamlarında görev alması mümkün müdür?

Dini ayrıntılı ve köklü olarak bilip ve tüm ahkamına

20[20] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 169-170.
21[21] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 170.

iman eden, Kur'an'tn Allah tarafından indiğine ve Rasulü'nün (s.a.v.) getirdiği ahkamın kesin doğru olduğunu kabul edip, buna uymanın vacib olduğunu kabul etmiş birisinin, bu yargı organlarından görev almasının eliz mayıp, batıl olduğuna tereddütsüz hüküm vermesi fjerek' tiğine İnanıyorum.

İnsanları bu kanunlarla İdare etmek ve bununla emî vermek hadis-i şerifte geçen "küfr-ü buvarftır.

26. Saygıdeğer (!) mahkeme bizim hakkımızda "cani na kasteddikleri insanın (Enver Sedat), ömrünü Allah ak ki ve Mısır'ın sevgisi uğrunda harcadığını unuttular" di yor.

Peki soruyorum, bu insanın kim olduğunu biliyor mı sunuz? Bu adam tüm dinlerin; İslâmiyet, Nasranilik ve Yahudiliğin hiç bir farkı olmadığını, Tevhid Akidesi'nin "Teslis" inancıyla çelişmediğini, İsa (a.s.) Allah'ın (haşa) oğludur, Uzeyr (a.s.) Allah'ın oğludur diyenlerle; Allah birdir doğmamış, doğurmamıştır ve onunla asla dengi yoktur diyenlerin inançlarının birbirinden hiçbir farklılık arzetmediğini söyleyen bir insandır. Bu adam, maymun ve domuz suretine çevrilmiş ve Rablerine küfretmiş ve onu uygunsuz sıfatlarla tanımlamış dalalet kavminin soyuyia,

müslümanları bir tutuyor. Bundan da ötesi onları kendine dost ve sevgili olarak seçen bir adamdır. Şu ünü dünyaca bilinen Vampir Begine" candan dostum" diyen bir adamdır. Bu adam Allah sevgisine o kadar garkolup dalmış ki, bu sevgi ve aşkın etkisiyle tüm dinleri bir çatı altında toplamayı, okul kitaplarında müslüman, Nasrani ayırımı gözetmeden" Birleşik bir din öğrenimi" öngören bir adamdır.

Bu adam Allah sevgisi uğrunda ömrünü o kadar feda etmiş ki, bunun yüzünden ülkesin©,. Allah'ın haram kıldığı içki içilmesi ve zina edilmesi, gece klüpleri, fücur yuvalar açıyor ve onun bu karanlık yönetiminde bütün bunlar köşe bucak serbest yapılıp işleniyor; üstelik bir de kalkıp "Sanat bayramı" adı altında ne kadar fasık-facir kadın, muhannes varsa hepsini bir araya topluyor. Sömürülen ve ezilen zavallı halkın alın terinden onlara ziyafetler tertipliyor, ödüller yağdırıyordu.

Allah'ın bu abid ve zahid kulu, o kadar Allah'ı severdi ki, bu sevgiden ötürü O'nun Şeriatı'nı küçümsüyor, müslüman kadının hicabıyla çadır diye alay ediyor ve İslâmın kadını bir taş veya sandelyeden farklı görmediğini söylü-

yordu.

Bu adam Allah'a olan şiddetli aşkından dolayı, hiç Allah'dan haya etmeden, açıkça kadınlarla kucak kucağa tüm dünya televizyonlarında rezil olacak biçimde boy gösteriyor, bununla övündüğü "köy ahlakıyla bir birine ters düymediğini savunuyordu."

Müslüman alimleri hapis ve zindanlara tıkan, onlarala asla merhamet etmeyeceğim diye televizyonda alenen tehdidler savuran İslâm alimlerine "köpekler gibi şimdi hapisdeler" diye dil uzatıp zırvalayan, bu abid ve zahid hakkında daha fazla bilgi istermisiniz acaba.

Kendisi için sayın mahkemenin göz yaşı döktüğü ve ömrünün Allah sevgisiyle geçtiği söylediği bu adam ne marufu ve ne de münkeri bilmeyen bir insandı. Heva ve hevesi ne derse onu yapan birisiydi. Aksine münker olan ne varsa, ona davet ediyor propagandasını yapıyordu. Nihayet sonunda baklayı ağzından çıkararak "Ne dinin siyasette, ne de siyatette dinin yeri vardır" diyerek İslam'ın kisvesini sırtından sıyırıp atmış bir adımdır bu.

Bu adamın Allah'a ve Rasûiü'ne harb ilan edip Allah'ın dininden insanları uzaklaştırmak istemesi Allal

Şeriatını muallakta bekletip ayetlerini sözlerinde ve nuşmalarında alaycı bir uslupia kullanması onun kufi ne ve nifakına yeter.(*) '*

Bir de Başsavcı yeni bir aldatmaca ile karşınıza çıkıp,' bu adamın ömrünü Mısır sevgisi uğrunda harcadığını söylüyor. Doğru çünkü bu adam, Mısır'ın tamamını yahudi dostlarına parasız pulsuz bir lokma gibi sunuverdi. Ekim 1973 savaşının ilk günlerinde Mısır ordusunun mutlak zaferini tarihte eşi benzeri görülmemiş bir ihanetle hezimet sahnesine çevirdi. Ülkeyi ve Allah'ın kullarını efendileri olan Yahudilere teslim etmekle, zaferi hiç unutulmayacak bir hezimet ve utanca dönüştürdü.

Ömrünü Mısır'ın sevgisiyle harcayan bu adam, gerçekten ömrünü heba etti. Fakat, Mısır'ın zararı pahasına, ondan nefret etme yolunda onun harabı için . Mısır'ı kendi özel çiftiiğiymiş gibi, istediği şekilde idare ediyordu. Mısırı öyle bir hale getirdi ki geçmiştekinden daha perişan, daha fakir ve daha düşkün bir biçimde bırakıp gitti.

Bu insan Mısır'ı, Arap ve Müslüman kardeşlerini ardı arkası kesilmeyen tavizler sonucu ebedi düşmanlarımıza tercih ederek satmıştır.

Ömrünü Mısır uğrunda harcayan bu adam Mısır'ı ge-| reksizve fahiş bir biçimde dışarıya borçlandırmış ve if-| lasın eşiğine getirmiştir. Başkanlığa geldiği ilk günlerde Mısır'ın borcu 3 milyar doları bulmuyordu. Onun faziletli gayretleri sonucu, bugün 20 milyar borcu olan bir devlet olup mali iflasını ilan edecek dereceye gelmiş ülkeler arasına girmiştir.

*Enver Sedat, Meclisteki tüm konuşmalarında "Allah'ın ve halkın adıyla" diye konuşmaya başlar, "errahman ve errahinf'i söylemezdi.

Bu adam Mısır'ı ekonomik çöküntünün eşiğine getirdi, bu kötü durum her gün artmakta. Bu çöküş ve tahribe bütün aile efradı da katkıda bulunuyordu. Ülke bundan daha önce asla karşılaşmadığı bir sosyal felaket ve ahlaki çöküşün içindedir. Mısır daha yıllarca o adamın ardında bıraktığı kötü tesirin altında kalacaktır.

O çekip gitti ama, ondan geri kalan bazı münafıklar ve fırsatçılar, ümmetin içine itildiği bozgun, hezimet ve çöküntüyü, halkın içinde bulunduğu yoksulluk ve sefaleti başı boş bir şekilde istismar edip helak olup gitmiş olan bu adamın cinayet ve kusurlarını ört bars ederek şöhretini

daha da yaymak istiyorlar.

Bu münafıklar ve onların benzeri olan gafil ve ahmaklar, karanlıkları aydınlık, onun sebebiyle içine düştüğümüz zillet ve sıkıntıyı mutluluk gibi göstermek istiyordu.

Bu münafıklar dalalet, fesat ve zilleti savunuyorlar. Bunlar birbirine kollarlar; çünkü, hepsinin mayası birdir de ondan. Kötü niyet, hile ve desise, zaaf, hasmıyla yüz yüze gelemeyecek kadar korkaklık, hepsinin ortak özelliğidir.

Bunların hayatı; münkeri emretmek, marufu hor görmektir. Cimridirler, Allah'ın zikrini unutmuşlardır. Tüm işleri karanlık. Allah'a yalan isnat ederler. Mallarını ve canlarını Allah yolunda verebilecek olan müminlerle alay edip, onları anlamayı hiç düşünmezler.

Onların bu alaycılığına karşı Allah Teala; şöyle cevap veriyor.

"Müminlerle alay ediyorlar, Allah'da onları alaya aldı. Onlar için acı bir azap vardır." (Tevbe:79)

Ne korkunç bir akibet! Aciz üç beş kişinin, kuvvet, kudret ve azamet sahibi olan Allah Teala ile alay etmelerine bakın. Bunlara vaad edilen azab ne korkunç azabtır.

"Münafık erkeklerle, münafık kadınlar

birbirlerindendir, münkeri emreder, marufu yasaklar ve cimrilik ederler. Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu. Şüphesiz ki münafıklar, fasıkların (ta) kendileridir." (Tevbe:68)

Bu tipler efendilerinin heva ve heveslerine göre kendilerine şekil verirler. Takva sahipleri ile takva sahibi, davulcuyla davulcu kesilirler.

Bunlar her sofradan yerler ve her borazanı ötenin ardından çığırtkanlık edip, her gelen devlet idarecesini alkışlarlar. Bütün gaye ve maksatları, geçmişten kalan fitne ve fesat da olsa muhafaza edilmesi...

Onlar, şerefli ufuklara ulaşamadan yolda dökülen insanlardır. Hayatları boyunca yorulacaklar. Hakkın kafilesini terk ederek hep ucuz, basit, bayağı olana tenezzül edecekler. Bunlar ahlaki bir hayattan çok uzakta yaşarlar. Böylece faydalı bir gayeye ulaştıklarını sanırlar.

Bunların hayatları asalaklık, gevşeklik,-kötü niyetlilik, nefisperestlik ve dünyada ölmeyecekmişcesine sevgi ve bağlılığın tablosudur.

Hayatları ve becerisizliklerle bütünleşen bir yalanın serüvenidir. Güçlü olanlar zaten yalan söylemezler. Ancak,

zayıflar ve acizler; dünya rahatını, maddi kazanç ve dünya sevgisini tercih edenle, menfaatları uğruna yalan söylerler.

Özellikle de arzuladıkları1 şöy, çabuk ele gelecek olan bir şeyse... İnsan bunların bu şekilde dünyaya bağlıltkla-

rını görünce ahirere hiç inanmadıklarını söyleyesi geliyor.

Bu inancın sahipleri sefil ruhlu, boş kalpli, cılız şahsiyetli insanlardır. Bunların düşüncelerinde tutarsızlık, işlerinde fesat, anlayışlarında zaaf, düzenlerinde anarşi ve boşluk hakimdir. Tüm gayetleri tevhid inancını bozmak, Allah'ın dininde şüpheler ihdas etmek, kötülüğü yaymak, insanların azmini kırmak, şeytanın ahlakını yüceltip; onun gücüyle müminleri ürkütmekle kalplerine korku salmaktır. Daima müminlerin kötülüğünü dileyerek, Allah Teâlâ'ya itaati terk etmelerini ve onların korku, sıkıntı ve yokluk içinde yaşamalarının yollarını ararlar. Fakat ne çare Allah'ın kader oklarının kendilerine teker teker isabet ettiğini ve hedefini hiç şaşırmadığını onlar da görmekte.

27- Çok değerli mahkeme (!) bizi sapıklar, dinden çıkmışlar ve hariciler diye suçladı ve bizi hırsızlar kan emiciler diye nitelendirdi. Çok saygı değer mahkeme (!) sözle-

rinde, alçaklığın en yücesine ulaşarak, bizi en kötü, en çirkin kelimelerle vasfedip rencide etmeye çalıştı. Çok saygıdeğer mahkemenin (!) üyeleri; kalplerindeki kini, düşmanlığı, ve cürümü ağızlarından akıtırlarken ahlakla hiç ilgisi olmayan tavırlar sergilediler. Biz, bu ve benzeri-, diğer hususlarda bizi olmadık şeylerle suçlayan mahkemenin yaptıkları karşısında uğradığımız zulüm ve haksızlığın ecirini göklerin ve yerin sahibi, herşeyi bilen Rabbül Alemine havale ettik.

"Kafirler kıyamet sati bize gelmeyecek dediler. De ki evet, gaybı bilen rabbime yemin ederim ki o saat size gelecek. Göklerde ve yerde zerre miktarı birşey O'ndan gizli kalamaz. Bundan daha küçüğü ve büyüğü de şüphesiz apaçık bir kitapta (yazılıdır.)" (Sebe:3)

Biz mahkemenin bize saldırmasında içine düştüğü aşaiığa düşürek içimizdeki duyguları bayağı İfade ve tavırlarla dile getirmek istemiyoruz.

Mahkemenin kullandığı üslubu, ancak ellerinde delilleri olmayan, ifadeyi meram yeteneğinden mahrum ve delilleri asla haktan yana olmayanları acizliğinden ötürt sağa sola pervasızca, çirkin sözler savurarak hakare eden

insanların üslubuna benziyor. Bu asla yiğit insanla rm ahlakı değildir.

Bizim dilimiz onlarınkinden daha nezih, ifade-İ meran etmede daha üstün, hüccet ve delil getirmede daha güc-1 lüyüz. Bizim delillerimiz gündüz ortasında güneşin aydın lığı gibidir. Hüccetimiz gücünü ve kuvvetini Allah'ın h yadetinden almaktadır.

"Allah'a ortak koşanlar diyorlar ki, Allah dileseydi n biz ne de atalarımız ortak koşmaz ve hiç bir şeyi de hâ ram kılmazdık. Böylece, onlardan öncekiler de (elçilerimi! zi) yalanladılar ve sonunda azabımızı tattılar. De ki, yanı- nızda, bize çıkaracağınız bir ilim var mı? Siz, zandan başka bir şeye uymuyorsunuz ve sadece yalan söylüyorsunuz." (En'am:148)

"De ki, en kesin delil ancak Allah'ındır. Allah dilesey |hepimizi doğru yola iletirdi. (En'am:i49) | Bizim davranışlarımız ve sözlerimiz, mübarek bir kay-Inaktan gıdasını alır. Bu da Efendimiz ve Rasulümüz hakikin İmamı (s.a.v.) in nurlu sünnetine uymaktandır. Karşı- |mızdaki hasımlarımıza gelince, dalalet içinde tepindikle-f rini ve hakk ile batılı birbirinden ayıramadıklarını ve adil I

bir söz etmediklerini görüyorsunuz. Hele şu sözlerini dujyup ta hayret etmemek elde değil. Bakın savcı ne diyor.

"Bu ancak sanığın kalbinize kadar girip oraya nüfuz edebilmesi ve sakatlığını bahane ederek şefkat duygularanızı körükleyip ulaşmak istediği gaye için yaptığı bir gösteridir." Yazık, yargı bir mesaj ve emanettir. (Eğer, sayın savcıların kalplerinde şefkate yer varsa, bu mahkumun bereati için değil, belki sadece suçun hafifletilmesi içindir.

Evet, sayın savcılığın dediği gibi acaba bu söz sulh isteyen bir söz mü, yoksa kışkırtıcı bir söz mü? Eğer savcılık bize acıyıp şefkat etmek istediğini söylemek istiyorsa; bilsinler ki biz de şefaati ve sahte şefkat duygusunu kabul etmiyoruz, reddediyoruz!..

"Kim kötü bir işe aracılık ederse, ona da ondan bir pay vardır." (Nisa:85)

Şayet sayın savcı bunu kışkırtmak niyetiyle yapıyorsa, her türlü kışkırtma ve etkiden uzak olması gereken mahkemeyi etkisi altına almak için yapıyordur. Bulunduğumuz konum dini statümüzü ve sakatlığımızı ileri sürüp mahkemeden merhamet dilenmenin çok üstündedir, bunu da bilmiş olasınız.

Savcının alçaklığı ve sefilliği öyle bir dereceye vardı ki ne kendisini ne de bir başkasının müdahalesi ve tesiri olmadan Allah Teala'nın takdiri ile meydana gelen bir özürümüzü dile getirmesi asla bir insanı suçlamaya veya beraatını isbatlamayla ilgisi olmayan bir emri ilahidir.

El-Ezherde hocalığıma gelince. Bildiğiniz gibi Ezher ilmi selahiyeti Mısır'da olduğu gibi tüm dünya üniversite--lerince kabul edilmiştir. Savcı için en iyi olacak şey hocalığımızla ilgilenmeyi ve bir kenara bırakması ve dilini bu işe uzatmamasıdır.

Saygı duymasa bile, bunu alay vesilesi edip bu sözleri ağzına almamalıydı. Savcılık her zaman olduğu gibi, aklı ve kalbi olan idrak sahibi tüm insanların görebileceği bir hataya düştü. Sayın savcılık galiba aynı zamandî hem hasım hem de hakem olmak istiyor.

Gerçekten çok garip bir şey, daha doğrusu bu kalkış olmayan bir düşüştür. Yargı mahkemelerinin makamları nın böyle husumetlere sahne olup hududunu idraktaı aciz olmasına, gerçekten üzülüyoruz.

"Kendisiyle akıl edecekleri kalpleri, duyabilecek kulakları olması için yeryüzünde hiç seyahat etmediler mi

Gerçekte gözler kör olmaz, göğüslerin içindeki kalple; kör olur." (Hac 46)

Güvenlik mahkemesinin diğer bir celsesinde, mahkemenin ardı arkası kesilmeyen iftiralarına Allah'ın izniyl< şu cevabı verdik.

1- Şeriat tabiri, insanların dünya ve ahirette mutluluğa ve kurtuluşa ermeleri için, Allah'ın koyduğu tüm kanunlara verilen bir isimdir.

İslam'ın, Şeriat ve hayat düsturu olması, ancak Allah'ın Rasûlü'nün (s.a.v.) hayatındaki uygulamalarla olmuştur.

Aliah Teala Rasûlü'nden başka hiç kimseye Şeriat'ınf emir ve kurallarını belirleyip koyma etkisi vermemiştir.

İslam Şeriatı; tilâvet olunan vahiy (Kur'an) ve tilâvetj olunmayan vahiy (Sünnet) üzerine kurulmuştur.

Kur'an ve Sünnet'ten dilleriyle çıkarılmış ahkâmın! cümlesine de fıkıh denir. Fıkıh bir "teşri", yanfşeriat de-j ğildir. Fıkıh; ancak bazı küllî kaidelerin genişliğine ele alınıp, yer yer karşımıza çıkan cüzi meselelerde uygulanmaya konulması, hakkında nass varid olmamış meselelerde, delilleri tesbit edip hüküm çıkarma ve bu hükümler

üzerine kıyas yapma hadisesidir.

Fıkhî ictihad bir hükmü yeniden inşa ve tesbit değildir. İctihad, ancak karşımıza yeni çıkan bir hadisede Allah'ın hükmünün ne olduğunu bulup açıklığa kavuşturma, anlama veya ictihaddan önce anlaşılması zor olup ta ictihad-dan sonra, bir seri hükmü anlaşılır hale getirme işlemidir.

Fıkhî görüşler nihayet beşeri ictihad olması sebebiyle şer'i nasslar üzerine insanî görüşlerdir. Bu fıkhi ictihad-iarda Şeriat ahkamında olmayan, zaman ve mekana göre farklılıklar, ihtilaflar bulunabilir. Bunun da herhangi bir zararı yoktur. Bu noktadan itibaren Şeriatla fıkhın kuvvetli bir ilişkisi vardır. Zira fıkıh Şeriat'ın devamıdır. Ancak fıkh'ın Şeriat gücünde bir emir ve yaptırım gücü yoktur.

Savcılığın bu açıklamayla insanların Şeriat (kanun) koyma hakkı olduğunu iddia etmesi, düşüncesinin fesadını ortaya koymaktadır.

Diyor ki savcılık; (Allah'ın Rasûlü'nün teşrii hakkı var-dır. Allah'ın Rasûlü de insanlardan biridir.) Savcılık bu sözüyle Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) ile diğer insanlar arasında bir benzerlik olduğunu iddia etmektedir kî bu asla doğru

olmayan bir şeydir. Allah Teâlâ Rasûlü (s.a.v.) hakkında;

"O (Rasûl) hevadan o konuşmaz. Konuştuğu ancak kendisine vahyolunandır." (Necm:3-4)

"Rasûî (s.a.v.) size neyi getirmişse onu alınız, sizi nedende alıkoymuşsa ondan da kaçınız." (Haşr: 7)

"Kim Rasûle itaat ederse, AİİIah'a itaat etmiştir." (Nisa! 80) .

Savcılığın dediğine bakarak insanın kendi kendine acaba insanlara da mı vahiy gelmekte ve onlarda mı hi nevalarından konuşmazlar diyesi geliyor? Hayır bin defa hayır. Rasûlullah (s.a.v.) ile insanlar arasında böyle bil benzetmeye gitmek kesinlikle caiz değildir. Ama bu Gü venlik Mahkemesinin nazarında caiz olan birşeydir.

Savcılığın; "Kim güzel bir sünnet koyarsa, bunur kendisine sevabı olduğu gibi o sünnetle amel eden inşa nın da sevabından ona yazılıdır. "Hadis-i şerifi'nin insan ların da şeriat kanun koyabilmeleri hakkında delil oldu ğunu iddia" etmesi doğru değildir.

Hadiste geçen "sünnet" tabiri, insanların yeryüzünüıj nimetlerinden yararlanarak onu hayırlı yollarda kullanma sı ve bu yolda da diğer insanların ona uymasına denir.

Bu konunun, insanlara kanun koyma hakkının veril mesiyle hiç bir ilişkisi yoktur.

2) Sayın Başsavcı Allah'ın Dini'ni, Allah'ın hakkındE hiç bir delil indirmediği yolla, heva ve hevesine uyarak çı karları doğrultusunda yorulmaktadır.

"Yoksa gerçekten onların çoğunun duyduğunu veyi akıl ettikerini mi sanıyorsun? Gerçekte onlar hayvanla gibidir. Belki de daha şaşkındırlar." (Furkan:44)

Sayın savcı cihadı "meşru bir gaye uğrunda cehd et mek" diye tarif ediyor. Bu cihadın lugavi (sözlük) anlamı dır. Yüzlerce âyet ve hadis cihaddan; Allah yolunda "ki ta!" diye bahsederken, acaba sayın savcı neden cihad'ır} şer*i tanımını bırakıp da sadece "sözlük" anlamını ele alıyor? Bu namazın sözlük anlamı olan duayı ileri sürüp, Şer"i anlamını terk etmek gibi bir şeydir. İctihad dışında dinde yeni sünnet ihdası bid'attır.

3) Başsavcı ulu'l emr'e ma'siyetle emrettikleri şeyde karşı çıkışı, fıkıh ve hadis kitaplarında zikredilmeyen yeni bir tefsirle açıklamaya çalışıyor. Bunu sahip olduğu koltuk ve ileride elde edebileceği makam ve vazifeler için yapıyor olsa gerek. Kendisine başarılar diliyoruz. Ancak bu, İslam

namına ve İslam'a ait kavramları değiştirmemek şartıyla...

4) Savcılık Devlet Başkanı'nın evinde namaz kılmasından dolayı ona acıyor, şefkat ediyor. Zira savcılığa göre bu müslüman olmak için yeter şarttır. Savcılık aynı zamanda topluma evlerinde namaz kılıp mescidleri cemaat ve cumaları terketmelerine ses çıkarmayarak, kimin hesabına onlara kolaylık tanıyor, bilemiyoruz. Peki Devlet Başkanı'nın hadisi şerifte "sizin aranızda namaz kıldıkları sürece" cümlesindeki sizin aranızdaki ifadesi gereğince namaz kılıp kılmadığını nasıl bileceğiz? Daha önceki idarecilerin Allah'ın Rasûlü (s.a.v.)e ne şekilde uydukları, nasıl bilinecek? "gerçekte gözler kör değil göğüsler içindeki kalpler kör olur" (Hac:46)

5) Devlet Güvenlik Mahkemesi kendi kafasına göre hayali bir terörist cemaat oluşturmak istiyor. Aynı zamanda "icma" hakkında çok ihtilaflı sözler olmasından dolayı, müslümanları kesin bağlayacağı olmadığını, bundan ötürü "icma" ile amel etmenin zarurî olmadığını ifade eder anlamdaki sözleri Tekfir ve Hicret Cemaati'nin düşüncelerini andırıyor. Acaba Devlet Güvenlik Mahkemesi de mi Tekfir ve Hicret Cemaatinden yana?

6) Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin Müftüsü, İslâm'daki savaşların hep savunma savaşı olduğunu söyledi. Sorarım size; acaba Çin'den Endülüs'e kadar yapılan fetihler,

Medine'yi savunmak için mi, yoksa başka bir gaye uğrunda mı yapılmıştır?

7) Savcılık İddianamesinde "cahiliyye döneminde ola herşeyin fasid olmadığını, aksine İslâm âlimlerinin de d dikleri gibi, İslâm bu hususların bir kısmını kabul etmiş Şer'iliğini onaylamıştır. Zira bizden öncekilerin şeriatı b zim de şeriatımızdır" diyor.

Peki savcılığa soruyorum. Acaba bizden önceki seri atlar cahiliyye şeriatı mıydı ki cahiliyye dönemlerind; olan herşey tamemen fasid değildir diyor.

8) Toplumu, cahiliyye toplumu diye adlandırmak savcılığın pek hoşuna gitmiyor. Tabii bu, toplumun bekçileri ve koruyucuları toplumlarına cahiliyye toplumu denilmesine nasıl razı olurlar?..

Şu toplumu bizmi cahilî olarak niteliyoruz sanırsınız? Hayır, bu toplumu Allah Tealâ kitabına cahili olarak isim lendiriyor. "Cahiliyye hükmünü"mü arzu ediyorlar?

"Cahiliyyedeki gibi açılıp saçılmayın" <Ahzab:33)

"Allah için doğru olmayan cahilî bir zanla düşünüyorlar" (AI-iİmran:154)

9) Savcılık yahudiierie yapılan teslim olma anlaşması m savunup durdu. Savcılığın bu konudaki görüşlerine ce vap vermeyeceğim. Çünkü daha önce el-Ezher Üniver sitesi komisyonuna reddiyye yazdım. Bu konuda o ceva bin yeterli olduğuna inanıyorum. Yalnız "onlar sana kar şı doğru oldukları sürece sen de onlara karşı doğru ol..

ve eğer barışa yanaşırlarsa sen de yanaş âyetlerini "Camp David" anlaşmasının caiz olduğuna delil gösteren savcılık Müftüsü'ne cevap vereceğim.

O halde size sormak gerekir, acaba yahudiler mi bize karşı doğru olup bizden barış yapmamızı istediler, yoksa barışı isteyip, onlara karşı doğru ve dürüst olmayı taahhüd eden bizler miyiz? Doğruysanız bana bilgi verin?

10) Sayın Mahkeme üyeleri, İslâm'ı Güvenlik Mahkemesinin elinden kurtarın. Bunlar hak olan sözü, konulduğu yerden başka bir yerde kullanıyor ve Allah'ın ahkâmını değiştiriyorlar. Hali hazırda bu ihanetlerine ve başsavcının altında bulunduğu baskıya şahit olmaktasınız. "Muhalefet

edip geri kaianiaria beraber olmaya razı oldular. Onların kalplerine (gaflet mührü) vuruldu, Onlar anlamazlar." (Tevbe:87)

Gelin de şu sözlerine hayret etmeyin.. Benim için; "kendi yargı organları önünde suçlu makamında bulunup da, fikirlerini arzetmesi çok şaşılacak bir husustur doğrusu" diyor ve şunu ekliyor sözlerine; "Eğer bu onun düşüncesi olmasaydı mahkeme huzurunda bu müdafaada bulunamazdı."

Ben ne bir düşünceyi arzediyor, ne de bir ideolojiyi savunuyorum. Ben ancak gerçek kaynağı ve cevheri Kur'an ve sünnet olan İslâm'ı saptıranların yaptığı gibi değil, saptırmadan arzediyorum.

Yüzlerce jslâmî kitap okudum. Fakat bunların yaptıkları tahrif, tebdil ve saptırmaların hiç birisinin İslâmla bir ilgisi olduğunu görmedim. Bunu ancak zalimlere yaranmak için yapıyorlar.

Ben asla Savcılığın içine düştüğü gibi esfeli safiline düşüp gerçekleri alt üst ederek, din hakkında işledikleri hatayı işleyemem. "Bildiğiniz halde, hakka batıl elbisesini giydirip, hakkı gizlemeyiniz."

Sayın danışmanlar" hak güneş gibi aydınlık, batıl ise gece gibi karanlıktır. Gözü görenler için şafağın söktüğünü saklamak artık anlamsızdır. Bütün özürler ortadran kalkmış, delil ve hüccet hak ettiği yere oturtulmuş ve Allah'ın emri zahir olmuştur. Fakat onlar halâ İslâm'ın zar ferinden nefret ediyorlar. [22][22]

28) Son Olarak Şunu Söylemek İstiyorum.

Benim bütün cürmüm devleti eleştirmem, .toplumun içinde bulunduğu fesadı ve Allah'ın Dini'ne olan düşmanlığı gözler önüne sermemdir: Bunun için her zaman ve her yerde çekinmeden dinimi ve itikadımı samimiyetle daima hayktrmıştmdır. Mescid minberleri, üniversite salonları ve meydanları, Allah'ın Şeriatı'nı savunduğuma, onu beyan edip uğrunda mücadele verdiğime, İslâm yolunda canımı ve malımı ortaya koyduğuma şahittir.

Ben bunu ne Rabbime asi olmak ve nefsime zulmetmek ve ne de, insanların hakkına tecavüz etmek için yapmadım. Ben akîdem ve vicdanım önünde; zulmü, dik-

[22][22] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 170-185.

tatörleri, şüphe ve sapıklıkları reddetmek, toplumun İçinde bulunduğu ahlâksızlığı, aşırılığı dile getirip zalimlerin gerçek yüzlerini, tüm insanlara; hayatım ve sahip olduklarım pahasına da olsa göstermekle sorumlu görüyorum.

Biliniz ki, Beni ne hapis ne de idam korkutmuyor. Beraat etmeme ve tahliyeme de asla sevinmiyorum, ölümüme de karar verilse mahzun olmayacağım. Öyle iman ediyorum ki bu, Allah yolunda şehid olmaktır. O zaman, "Ka'be'nîn Rabbine yemin olsun ki cenneti kazandım" diyen sahabinin dediği gibi derim.

"Müslüman olarak.öldürülürsem hiç gam yemem. Ne şekilde olursa olsun Allah yolunda ölmem" (Bu anda demir kafesler içinde öyle kuvvetli bir ses yükselir ki, mahkeme salonu sanki yıkılacak gibi olur.)

"Ey Ömer b. Ahmed eğer seni öldürürlerse bil ki Allah, şehidi seçer ve yanına çağırır"

Ben müslümanım. Dinim için yaşar, dinim uğrunda ölürüm. İslâm'a karşı tüm dünyada harbedifirken şirk ve dalalet dalgaları heryanı kuşatmış, kasıp kavururken benim susmam ses çıkartmamam mümkün değı/dir.

'Yahut, (o kâfirlerin düşündükleri) engin bir denizdeki

zifiri karanlık gibidir, (o öyle bir deniz.ki, onu daiga üstüne dalga kaplıyor; üstünde de bir bulut, biri üstüne karanlıklar (insan) elini çıkartıp uzatsa, neredeyse onu dahi göremez. Bir kişiye Allah nur vermemişse, artık o kimsenin, ışık ye aydınlıktan nasibi yoktur." (Nur:40)

Bu âyatlerle tanışıp kaynaştıktan sonra, Tuğyan'ın her gün artan azgınlığı karşısında nasıl halim selim ve maslahatçı bir insan olurum?

'Öyleyse yalanlayanlara uyma. Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar." (Kalem:89) ,

Hayır, bin kez hayır, as/a tağutfarın idaresine razı olmayacak, insanlara zulmederek onfarı kahreden firavunların, Allah'tan gayrısına ibadet edenlerin tahakkümü karşısında eli kolu bağlı kalıp susmay; Bu din ölmedi ve asla ölmeyecek. Eğer ölseydij Mekke'de müşriklerin kuşatması ve baskısı altında' ölürdü. O zaman İslâm, daha yeni boy atan taze, nazik bîr filiz gibiydi. Fakat herşeye rağmen Allah'ın izniyle dimdik ayakta kaldı ve bugüne kadar yaşadı.

Bu din ölmedi ve asla elmeyecek. Eğer ölseydi,

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) Allah'tan ve arkadaşı Ebu Bekr (r.a.) dan başka kimsesi olmadığı halde, tek başına Mekke'den çıkardığı zaman ölürdü. Fakat o her-şeyi göze alarak hicret etti, muhacir ve ensar (Allah onlardan razı olsun.) O'nun etrafında halka halka birleşip kenetlendiler; böylece "İslâm Devleti" kuruldu, gücü ve kuvveti arttı.

Bu din ölmedi ve asla Ölmeyecek! Eğer ölseydi, Hendek günü Medine her yanından şirk ordularınca kuşatıldığı, gözlerin açlık, yorgunluk ve uykusuzluktan kaydığı, yüreklerin ağzıîara geldiği ve müminlerin neredeyse Allah'ın zaferinin geciktiğini sandıkları gün ölürdü. Ama bu dinin sancağı yükseldikçe yükseldi gecenin ve gündüzün bulunduğu her yere | ulaştı.

Ey Başsavcı, Devlet Güvenlik Mahkemesi Reisi, gör-" düğün gibi "Hak meydana çıkmış, gözü olanların inkâr edemeyeceği fecr-İ sadık doğmuştur. Artık bundan sonra sana düşen Allah'ın Şeriatı'yle hükmedip onun ahkâmını uygulamaktır.

Eğer Allah'ın indirdiği ile hükmetmezsen, bilki sen hem kâfir, hem zalim hem de fasıksın. Çünkü o zaman

Allah Tealâ'nın şu sözümün senin hakkında tasdik

edilmesi kaçınılmaz olacak.

"Kim (ler) Allah'ın indirdiği ile hüktmetmezsen işte onlar kâfirlerin (ta) kendileridir."

"Kim (ler) Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar zalimlerin (ta) kendileridir."

"Kim (ler) Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların (ta) kendileridir."

Bu hüküm sadece, bu mahkeme salonu ve bu dünyada sona erici değildir. Bu hüküm gerçekte Ahkemül Hâkimi'nin en adil hükmü vereceği gönde sona erecek.

"Yeryüzünün başka bir yere, göklerin başka göklere tebdil edilip değiştirildiği ve (insanların) kahhar olan Allah'ın huzuruna çıktıkları gün"(ibrahîm;48)

Biz, ne hapisten ve ne de idamdan çekinmiyoruz. Hiçbir işkence ve eziyettiniz de bizi asla korkutmayacaktır. Biz de Firavun'un müslüman olan sihirbazlarının, dediğ gibi;

"Dediler ki; seni, bize gelen apaçık mucizelere ve bizi yaratan Rabbimize tercih etmeyeceğiz, veresceğin hükmü ver. Sen ancak bu aşağı hayatta hükmederbilirsin.

"(Taha:72)

Ey Başsavcı bil ki Allah, haddleri insanları kötü ve

çirkin işlerden alıkoymak için indirmiştir. İnsanları bu pislik ve çirkinliklerden alıkoymak için Allah'ın hükmüyle hüküm vermek makamında olan kişi, bunları yaparsa onun hali yarın nice olur?

Allah kısası, kullarının canlarını korumak için indirmiştir. Kısas hükmüyle yükümlü olanlar, insanlar suçsuz yere öldürürierse buna ne denir?

Başsavcı; ölümü, ölümdensonrasını ve orada yandaş! \e yardakçılarından kimsenin olmadığı, yürekleri boğaz-i ıra tıkan o müthiş ve korkunç günü hatırla ve o gün için; lazırlıkyap.

Başsavcı, bil ki senin bu dünya makamından başka _)ir de âhirette makamın var. Orada kalman çok uzayacak, eşin dostun ve sevgililerin, orada seni yalnız başına terk edecekler, yarın orada başına gelebilecekler için hazırlık yap. "İnsanın kardeşinden, annesi ve babasından, karısından ve çocuklarından kaçtığt gün."(Abese:34)

Kabirlerde yatanların, dirildiği kalplerde gizli olan tüm iüşüncelerin hesabının yapıldığı günü hatırla!

O gün orada bütün gizlilekler gün ışığına çıkacak. Al-I jah'ın Kitabı küçük büyük her şeyi kaydetmiştir.

Şimdi senin önünde daha zaman var, ecelin gelip çatmadan, dünyadan ümidin kesilmeden, Allah'ın bu kutları hakkında cahillerin hükmüyle hüküm verip, zalimlerin gittikleri yoldan gitme! Müstekbirleri, zayıflara musallat edip kendi günahlarınla beraber onların da günahlarını yüklenme!

Bu gün elinde olan yetki ve kudrete bakıp aldanma!.! Yarın Allah'ın ölüm ipleriyle her yandan elin ve kolun tutularak bağlandığı, sonra da Allah'ın huzurunda tüm meleklerin ve peygamberlerin haşrolunduğu, Allah'ın aza-1' meti ve celâlinden insanların yüzleri üstü düşüp yerlerde süründükleri kuvvet ve kudretini düşün. Ondan sonra karar ver. O gün zulmeden insanların tutunacakları hiç bir dalı yoktur. O gün bütün ümitlerin yok olmuştur.

Ey Güvenlik Mahkemesi Reisi, Allah'ın hakkını gözetmek, Cumhurbaşkanının hakkını gözetmekten daha zaruridir. Ancak, Allah'a itaat olunur, Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Onların emirlerini kitaplarını Allah'ın kitabıyla karşılaştır. Allah'ın Kitabı'na uygun olan ne varsa onu al, Allah'ın kitabına aykırı olan şeyleri elinini tersiyle defet alma!

Başsavcı Allah'tan kork, neredeyse Rabbulâleminin elçisi gelip seni koltuğundan alaşağı edip kabrin dar, sıkıntılı zulmetü karanlığına koymak üzeredir.

O zaman bütün bu saltanatını geride bırakacak ve Rabbinle, yüz yüze gelecek ve işlediğin ameline göre ahiretteki makamına kavuşacaksın.

Başsavcı, ölüm öyle bir şevkle insanı arar durur ki, asla bıkkınlık ve yorgunluk nedir bilmez ve seyrini hiçbir surette bozmaz. Vakti geldiğinde de kesinlikle gecikmez. Bu dünyaya taht kurmuş olanların saltanatı ve gücü onu yıldırmaz. Hiç kimse ondan kurtulamaz.

Sekerâtu'lmevti hatırlamak, insanın kemiklerini titreten ölüm depremine karşı kefildir. Tpğutları, zalimleri, despotları kahreden ölümle, zayıfların canını alan ölüm aynı ölümdür.

Ölüm Allah'ın kulları üzerinde bir değirmen taşıdır. Suya susamışların elinde dönüp dolaşan bir su kâsesi gibi dönüp durmaktadır.

Her canlının bu kâseden içmesi ve onun tadını tatması kaçınılmazdır. Ölüm tüm zevkleri yenen, bütün şeh| vetlerin boğulup yok olduğu bir denizdir.

Ölüm, dostların arasını ayıran ölüm, sağa sola hiç iltf fat etmeden yürüyen; mazlum, perişan, garip demede kimsenin arzusuna, nefretine ve korkusuna aldırmaya ölüm.

İnsanoğlunun ölüme karşı, yapılabileceği hiç bir şeyi olmadığını bilmesine rağmen, yine de ölümü elinde buj lunduran Cenâb-ı Allah'ın kudretini düşünüp akıl etme istemiyor.

Ey savcı, padişahları, sultanları, zalimleri ve tağutlarjj zelil eden ölümün, seni sevdiğin dostlarının gözleri önün; de cansız yere serdiği, evini, aileni ve çocuklarını terke derek dünyadan ayrıldığın, kimsenin sana bir fayda veri ölümü başından savamayacağt gün ne yapabilirsin?

Ey Mahkeme Reisi! Allah seni hükümete ve devleti karşı korur. Fakat, hükümet ve devlet seni Allah'a karş koruyamaz. Allah'ın emri bütün güçlerin ve kuvvetlerirj üstündedir. Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Allah'ın aciz bir kulu olarak mücrim kavimlere gelifl çatan ve kimsenin engel olamayacağı, şiddetli azaba] karşı seni uyarıyorum.

Başsavcçı, yarın ahiretteki hesap, zerresine kadar ve

rilecek, oradaki gazap buradaki gazaba karşılık olacaktır

Allah bütün kullarını ebedi hesap günü için gözetip kullamaktadır.

Vesselamü aleyküm ve rahmetullahu ve berakatuhu..
25.Cumadfl Ula 1404 Pazartesi[23][23]

Askeri Mahkeme'nın Beraat Kararından Bazı Gerçekler

"Mahkememiz kesin olarak, sanık Ömer Ahmed A tfurrahman'ın ilk tahkikatlarda verdiği ifadenin, iradesi di! şında, 18 Ekim 1981 ile 4 Kasım 1981 tarihleri arasınd kendisine uygulanan şiddetle baskı ve işkenceler sonucı olduğuna karar verilmiştir.

Bunun deliline gelince; Ömer Abdurrahman'ın Asker Savcılık sorgu hakimliği önünde 4 Kasım 1981 günü verdiği ifade, gece saat 02'den başlamak suretiyle aynı günün ikindi vaktine kadar sırtına, ayaklarının altına ve bedeninin çeşitli yerlerine kırbaçla, çok şiddetli darbeler vurulduğu, doğru ifade vermediği takdirde karısının da hapse

[23][23] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 185-191.

atılacağı, üzerine aç ve azgın köpeklerin saldırtılaca-ğı, kendisine sözle her türlü hakaret ve dil uzatmanın yapıldığı yetmiyormuş gibi annesine dil uzatılıp, karısını hapise atılarak ırzına geçileceği tehdidiyle karşı karşıya kalması sonucunda bu ifadeleri verdiği, sanığın sırtında ve ayaklanndakı yara izlerinden bu işkenceler kesin bir şekilde sabit olmuştur.

Askerî savcılık, tahkikatında (sayfa:206) zikrettiği gibi; sanığın sırtında ve ayaklarında çürüklere rastlanmıştır.

Cumhuriyet Savcılığı'nda 27 Mart 1982 günü sanığın verdiği ifadeye göre (sayfa:43)

Turra Zindanı ve Turra tutuk evindeyken Askeri Savcılığın da raporlarında geçtiği gibi, kendisine maddi ve manevi baskılar ve işkenceler yapılmıştır. Tıbbî raporlarda bunu doğrulamaktadır.

Cumhuriyet savcılığında sanığın verdiği ifadede 28 Mart 1982 tarihine kadar sınığın kendisine işkence yapıldığını gizlemesi, daha önceden kendisine yapılan manevi baskı ve maddi işkenceler sonucu olmuştur.

Mahkeme, sanığın yaşı ve toplumda sahip olduğu dinî ve ilmî mevkiye ve toplumun din âlimlerine olan say-

gısını da hesaba katarak kendisine yapılan işkenceleri gizlediğine kanaat getirmiştir.

Sağlık durumunun çök kötü ve gözlerini yitirmiş olması, kendisine yapılan işkence ve baskıların manevi ezikliğini bir kat daha artırmış, belki de çoğu zaman iradesini kaybetmesine kadar gitmiştir.(*)

Mahkeme sorgulamada geçen tüm ifadelere inanmamaktadır. Çünkü, bu sözlerin çoğu zor ve baskı altında kaydedilmiştir.

2) Ömer Abdurrahman'ın mahkeme önünde beyan ettiği düşünceler şer'(i hükümlerdir. Kendisinin şahsi kanaati veya herhangi bir cemaatin fikri değildir. Kendisinin müslüman ilim adamlarından birisi olma sıfatıyla, bu düşünceleri Kur'an ve Sünnet'ten, sonra da selef-i salihinin görüşlerinden almıştır.

Diğer yönden, Allah'ın indirdiği hükümlere hükmetmenin vacip olduğunu savunmasına gelince, mahkememizin sabıken kararlıştmldığı gibi, müslüman için bu asla tartışılmadan kabul edilmesi gereken bir husustur. Her müslümanın gönlünde Allah'ın indirdiği emirlerle iudare olunmak yatmaktadır.

Mısır Müftüsü'nün "el-Fariydatü'l Gaibe" adlı risaleye verdiği cevabı eleştirmesi ve Şeyh Salah Ebu İsmail'i^ şahit olarak ifadelerini zikredip, Cumhuriyet Savcılığını şeriatla ilgili fikirlerine cevap vermesi kesinlikle suç uns ru teşki! etmemektedir. Kanunda görüş belirtmeyi cez landirma yoktur.

Mahkeme, İslâmi konularda ihtilaf meselesini,, dini bekası ve sağlığı açısından İslâm âlimlerine bırakmıştı^ Hakkı söylemede âlimlerin Allah'tan başka bir düşüne sahibi veya devlet başkanı olsun korkup çekinecekle hiç kimse yoktur. [24][24]

Zindandan Mektup Temmuz 1982

Bu mektup size demir parmaklıkların ardından cehe nemî kabristandan, yara bere içinde ah edip inleşe mazlumların, prangaya vurulmuş yiğitlerin sessiz ağlayıf ve gözyaşlarını bir nebze de olsa, fırsatını bulup ulaştıj mak için yazılmıştır.

Yeryüzünde konuşan bir dil, yazan bir kalem, düşü-

[24][24] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 193-195.

nen bir akıl sahibi insanlar... Bu zindanlarda artık son çırpınışlarıyla nefeslerini tüketmek üzere, acı ızdırap ve iniltiler içinde kıvranan mazlumların haykırışlarını elinize geçebilir ümüdiylme yazıyorum.

Vallahi bir çok ruhlar burada bedenlerini terkedip Rab-lerine kavuştular. Biz Turra "deneme" ve "uslandırma" zindanlarında 1982'nin Mkübarek Ramazan Bayramı'n-dan bu yana yemek boykotunu sürdüren mazlumlardan bir cemaatiz.

İçinde bulunduğumuz durumu dile getirmek istiyoruz. Bulunduğumuz yerin adı "Deney Koğuşu" Deney Koğuşunun ne olduğunu bilmem bitirmişiniz?

Burada tüm bir insanlık işkence görmekte, bütün bir insanlık haysiyeti ayaklar altına alınmakta, insanlık devenin boğazlandığı gibi katledilmekte, boğazlanmakta. Burası öyle bir yer ki, böcekler ve ağaçlar kurtları dahi burada yaşayamaz. Acaba size "uslandırma" koğuşunun ne olduğu hakkında herhangi bir bilgi ulaştı mı?

Bu koğuşlar; ağlama, inilti, korku îerör ve şiddetle iç içe, en acı işkencelerin çektirildiği, insanların demirden, sivri kazıklar üzerine yatırıldığı, derilerinin paramparça

edilerek kopartıldığı, her türlü tehdit vo ızdirabın ardı arkasının kesilmediği bir yer burası. Size akamlan veremiyorum. Rakamlar yalan söylemez.

Uslandırma Koğuşu yirmibeş tecridden oluşturmaktadır. Tecrid odalarının eni iki, boyu ikibuçuk metre, duvarları taştan, tabanı dövülmüş basılmış toprak, tıpkı kabir-

* Hatta bu işkenceler o kadar ileri götürülmüştür ki, zabıtlarda Ömer Abdurrahman'ın "keşke insan olmasaydım da hayvan olsaydım" diyerek şuurunu yitirdiği kayıtlıdır.

ler gibi, belki de kabir buradan daha iyidir.

Zindandan asla hava alabilecek tek bir delik bile ydj içerdeki hava boğucu, zaman zaman içerdeki sıcak! (+50) dereceye ulaşıyor.

Her tecrid odasında iki adet teneke kutu bulunmaktj dır. Birisi pis su için, diğeri de defi hacet için, günde kezden fazla İhtiyacınızı görmenize izin verilmez.

Her tercid odası birden fazla mahkumu içine almaya cak kadar dardır. Fakat böyle olmasına rağmen, butercidlerin her birinde en az dört veya beş müslüman genç mahkum bulunmaktadır.

Zindanda temizlik denen bir şey yok. Hava çok boğucu, her yanımız pislik içinde, sağda solda bit, pire, karasinek, sivrisinek daha adını bilmediğimiz binlerce haşarat her yanımızı sarmış durumda.

Tepemizde yürüyen askerlerin işlemleri sonucu, pislikleri aşağıda bulunan mahkumların üzerlerine ve yemeklerinin içine dökülmekte.

Bu cehennemi zindan, katil, cani, zorba, yolkesici, haşhaş ve eroin tüccarlarıyia, hapislerde cinayet işleyenlerin atıldığı bir yerdir. Burada, bu gibi insanlar terbiye edilmek için çeşitli işkenceler görürler.Zindanın tam orta yerinde "Gelincik" diye adlandırılan bir yer var, burada kavgacı ve isyancı mahpuslar ayaklarından ve ellerinden zincirlere vurularak bayılıncaya kadar kırbaçlanır.

Bu ölüm zindanında hali hazırda; kimi mühendis kimi doktor, çoğu üniversite mezunu, kimi öğretim görevlisi 86 müslüman genç yatmaktadır. Hepsi de Mısır'ın yoksul ezilen, sömürülen kesiminden. Aileleri kendilerini görmek

için ta güney Mısır'ın köylerinden ve İskenderiye bölgesinden binbir zahmetle ve masrafla kalkıp buraya evlatlarını görmeye geliyorlar.

Burada bu ölüm zindanında insan yavaş yavaş ölmekte. Zindan idaresi ve istihbarat subaylarının müslüman gençlere tattırmadıkları işkence kalmadı.

Gece, gündüz, dört beş kişinin aynı kovaya küçük abdestlerini boşaltmaları sonucu; zaten yirmi dört saat hiç havalandırılmayan tecrid odalarının, insanın içini dışına çıkarıcı, kazurat kokusu dolu havasını daha da ağırlaştırıyor. Bazen, tecridlerin kapısı aylarca açılmıyor... Bu, haliyle yavaş yavaş ölüme terk edilmek ve insanî duyguların tamamen ölüp tahrip olması demektir.

Bu zindandan müslüman gençlerin, sinir buhranları geçirip tedrici bir şekilde aklî dengelerini yitirmeleri, günler uzadıkça dayanılmayacak bir hale dönüşüyor. Açlık, işkence, pislik, atalet ve uykusuzluktan dolayı yer yer kendilerini kaybedenleri, deliler gibi avazı çıktığı kadar bağıranları gözlerimizle görüyoruz.

Kelimeler; yavrularınızı, kardeşlerinizi yavaş yavaş ölüme iten bu mutlak helak ve yok oluşu dile getirmekten acizdir. Hatta öyle hastalıklar yayılmaya başladı ki burada, bu hastalıkların süratli bir şekilde yaygınlaşmasından ötürü, çoğumuz insanlığımızı yitirmek üzereyiz. Cilt, gö-

ğüs, sinir, sara, astım gibi hastalıklar önü alınmayacak şekilde.

Şu anda içerideki gençlerin bir kısmı felç, bir kısmı da idrarını hiç tutamayacak derecede hasta. Bütün bunlara karşılık mazlumlardan herhangi birinin derdine bir ilaç ve çare istemesi mümkün mü, bir düşünün.

Kim ağzına böyle bir şey alır veya şikayette bulunur sa Gelincik, denen meydanda göreceği işkenceden ala cağı nasiple bir hafta boyunca dilini bile kılımdatamaz Artık, siz günlerce o müslümanın inilti ve ağlamaların duyarsınız.

Bunlar yardım istiyorlar, bağırıp haykarıyorlar ama onlara ne bir yardım elini uzatan ve ne de onları koruya cak bir insandan ses çıkmıyor.

Bunları bırakıp, biraz da dışarda yürekleri yanık anne babaların, eşlerin, kardeşlerin veç oluk çocuğun halini sorsak acaba onlar şu anda ne yapmaktadırlar?

Bir anneyi ciğer paresi bir yavrusunu görmekten me{ netmenin ne demek olduğunu biiirmisiniz?

Düşünebiliyor musunuz, binlerce kilometre yoldan, elinde nesi var nesi yok harcayıp bin türlü zahmetle Tur-ra

Zindanı'na kadar yavrularını görmeye gelen, sonra da zindanın kapısından türlü hakaretler, sövmeler ve başlarına inen sopa ve coplarla yürekleri paramparça, Mısır zindanfarındaki evlatlarını çok istedikleri halde göremeyen anne ve babaların halini hiç düşünebiliyor musunuz?

Ziyaretçi görüşmesine izin verilse dahi bu ayda bir kaç dakikayı geçmez.

Bu manzarayı, hayvanlar gibi çelik tel örgülerin gerisindeki evlatlarını gördüğü halde onları kucaklayamayan annenin halini bir görseniz, Rabbimiz için söyleyin dünyanın neresinde böyle bir hapishane var?

Yoksa biz Mısır Bastil'inde mi mahkumuz?

* Bu tasvir insana Kabil'deki Poliçertıi betonarma zindanlarını hatırlatıyor.

Ey dünya insanlığı! Hiç bundan ibret almıyormusu-

Yeri göğü inleten iniltiler kulaklarınıza ulaşmıyor mu?

Ey merhamet dolu yürek sahipleri, ey izzet ve keramet sahibi insanlar, sizi yardıma mürüvvete ve elinizi bize uzatmaya davet ediyoruz.

Buradakiler sizin kardeşleriniz ve evlatlarınız. Kalbsiz ahlaksız ve dinsizlerin eline düştüler kurtarın onları!

Bilin ki, buradan bu yer altı dünyasından bu kabristandan dışarıya omuzlar üstünde cenazeler taşınmcaya kadar, yemek boykotuna son verilmeyecek. Allah'ın Rasu-lü (s.a.v.)'in şu sözünü natirlayın. "Kim bir mazlumun hakkını ısbat edip almak için onunla beraber olursa kıyamet gunu Allah Tealâ ayakların cehenneme kaydığı gün onun ayaklarını sırat-ı müstakim üzere sabit kılar ve onu cennetine koyar. [25][25]

[25][25] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 195-200.

Şehid Kalemler
Samir KHAN

Amerikan Vatandaşı Şehid Samir Khan'ın Kaleminden

Cihad Notları

TAKDİM

Birçok Müslümanın rüyası Cihad'ın ön cephelerinde yer almaktır. Onlardan her birinin zihinlerinde Cihad topraklarında olmanın nasıl olacağı ile ilgili belirli bir imaj vardır. Bu imaj bir Müslümandan diğer Müslümana değişebilir, ancak bu ya da o imajın gerçekte yolculuk yapmış olan birisinin imajına herhangi bir yakınlığı olmayabilir. Bu belgenin yazarı tam olarak bunu yaptı, bu belgede eğer belgenin yazarının kendisi Batı'dan gelmemiş olsaydı belirli bir şekilde ifade edemeyecek olduğu şeyler vardır. Bu belgede yazar Müslüman kardeşlerine 21.yy boyunca bir Mücahid olarak yaşamanın nasıl olabileceği hissini veriyor. Bu zamanda Ümmetimize karşı açılan şiddetlendirilmiş entelektüel savaş Ümmetin ilke ve onurunu savunmanın yoluna oturarak çoğunluğu kardeşlerine değer vermeyenler halinde bırakan bir noktaya ulaşmıştır.

Batı'dan gelen bu Müslümanlar için, bu belge onlara bu çapta bir savaş içindeki rollerinin önemini gerektiği gibi anlamalarına yardımcı olacak ve onların bir sonraki adımlarını seçmelerinde bir görüş netliği sağlayacak olan çok değerli bir bilgiyi içeren okunması gereken bir belgedir. Arap Yarımadası'nda Mücahidlerin durumları şimdi bu belgede tanımlanandan bir ölçüde farklıdır. Bunun nedeni Mücahidlerin son günlerde Ebyen'deki geliştirme faaliyetleridir, bu zamanda, Mücahidler bölgenin büyük çoğunluğunda Allah'ın Şeriatını uygulamaya başladıktan sonra Müslümanların meselelerini yönetmektedirler ve Elhamdülillah bir genişleme durumu mevcuttur.

Samir Khan, bu belgenin yazarı 30 Eylül 2011 tarihinde bir Amerikan insansız uçağı drone saldırısı sonucu Şeyh Enver El Evlaki ile birlikte şehid oldu (İnşaAllah). Allah'a duamız onların şehadetlerini kabul etmesi ve onların amellerini Müslümanlar için faydalı kılmasıdır.

Bu kardeşimiz Samir Khan adınadır. Allah'ın rahmeti onun üzerine olsun.

Al-Malahem Media
Bahar 2012 | 1433

Günümüz Cihadı zekâ, sabır, dayanıklık ve Allah'a karşı büyük bir iman ve yakîn gerektirmektedir. Sadece düşman üslerine saldırıp onlar üzerinde hâkimiyet kurmak demek değildir, ayrıca uzun vadede ne yapılacağı ve üzerine neler kurulacağıdır.

TÜM BEKLENTİLER

Giriş

Arap Yarımadası'nda İslam'ın kahramanları arasında yaşamak beni Mücahidler tarafından verilen gerilla savaşının nasıl olduğu hakkında pek çok şeyi anlama noktasına getirdi. Ümmetin Mücahidlerine doğru yolculuğa başlamadan önce ben daima doğrudan ya da dolaylı olarak savaşmanın zamanımın çoğu boyunca ne yapıyorsam onun gibi bir şey olduğu etkisinin altındaydım. Gerçek ise böyle değildi. Mücahidlerle birlikte yaşamanın aslında kişinin hayat tarzı ve alışkanlıklarını Allah'ın rızasını kazanmak için ona yakın bir şeylere yeniden dönüştürme olacağının farkına vardım. Karaladığım bu notlar dizisinde bu deneyimleri paylaşacağım.

Temizlik

Doğacak problemler yüzünden Cihad kariyeriniz boyunca temiz kalmak asla göz ardı edilmemelidir. Dar bir oda veya evde birkaç kardeşiniz ile birlikte kalacağınız bazı durumlar olacaktır. Gereksiz sorunlardan kaçınmak için kendinizi ve kardeşlerinizi odanızı (odalarınızı) düzenli olarak temizlemeye teşvik edin. Kendiniz için günlük bir duş almanız idealdir ancak çoğu durumda bu mümkün değildir. Geçici olarak kalacağınız bir yerde su tedariki bazen sorun olabilir. Bu nedenle böylesi durumlarda kendinizden önce diğer kardeşlerinizi hatırlamanız önemlidir. Bir diğer deyişle, eğer çok miktarda su harcamanız gerekmiyorsa, harcamayın.

Üsten Üsse

Zamanınızın çoğu üsten üsse seyahatlere harcanacak. Üsler tüm bölge boyunca farklıdır. Çoğu üssün bazı kurallarının içinde hiçbir şekilde üssün dışına çıkmamak, alçak sesle konuşmak, silah ateşlememek ve cep telefonu kullanmamak vardır. Elektronik ekipmanın kullanımının yasak olduğu üsler vardır.

Bu üslere birkaç Mücahidle birlikte seyhatleriniz olacaktır ve bazende büyük gruplarla birlikte seyahat edeceğiniz zamanlar olacaktır. Üstte yaşarken, zamanınızı faydalı hale getirin. Günler yavaş geçecektir. Eğer yerel dilde konuşabiliyorsanız, Mücahid topluluğundan yararlanmaya çalışın. Eğer size hiçbir görev verilmemişse, zamanınızın iyi bir kısmını Kur'an ezberleme ve diğer ibadetleri yaparak geçirmeniz en iyisi olacaktır.

Üslerde kalma süreniz daima değişir. Birkaç saatten birkaç aya kadar değişebilir. Size kendi evinizde, bir arkadaşınızın evinde, bir otel/motel de, dağlarda ya da bir mescidde bunu denemeye çalışmanızı tavsiye ediyorum. Bulunduğunuz mekanda tam olarak bir hafta kalın ancak bir ya da iki arkadaşınızla daha uzun süre kalabilirsiniz ve kaldığınız süre boyunca hiçbir elektronik ekipman kullanmayın. Cep telefonunuzu ise sadece acil durumlarda kullanın. Bu süre boyunca acil durumlar dışında bulunduğunuz yeri terk etmeyin. Kitap okuma, Kur'an ezberleme, Kur'an üzerinde tefekkür etme alışkanlığı kazanın. Uzun süre boyunca zikir çekme, kardeşlerinizle birlikte nitelikli zaman geçirme, nafile namaz kılma, bolca dua etme, spor yapma, askeri kitapçıklar inceleme, dövüş hareketleri ve çeşitli askeri teknikleri uygulama, yemek pişirme, elbiselerinizi temizleme, kaldığınız yeri temizleme ve temiz kalma alışkanlıkları kazanın. Ayrıca kardeşleriniz ile konuşurken yavaş sesle konuşma alışkanlığı kazanın. Kalma süreniz boyunca yeterli miktarda yiyecek getirdiğinizden emin olun; herhangi bir mide problemini önlemek için aşırı yemek yemekten kaçının. Son olarak, baş ağrısı, ateş, soğuk algınlığı, mide ağrıları için gerekli olan her tür ilacı getirin ve böcek öldürücü spreyler getirin. Bunun için bir mescidde bir hafta itikafa girmek iyi bir pratiktir ancak insan yerleşiminin olmadığı, insanların günlük olarak gelip gitmediği bir yerde birkaç arkadaşınızla beraber kalmak kadar tam bir etki vermeyecektir.

Kaybettiğiniz boş zamanınızın öneminin farkına varmaya başlayacaksınız. Bu nedenle boş zamanınızdan faydalanın ve zamanınızı akıllıca geçirin. Cihadda kesinti zamanları Allah'tan bir lütuftur ve olumsuz bir durum değildir. Örneğin Irak'ta, bir evin içinde üç ay boyunca kalan bir grup Mücahid vardı ve hiçbir çatışmaya tanıklık etmediler, hatta çatışmalar oldukça sıcak ve günlük meydana gelseler dahi onlar hiçbir çatışmaya tanıklık etmedi. Ayrıca Afganistan'dan bir kardeş bana bir yıl kadar Afganistan'da kaldığını ve sadece bir operasyonda yer aldığını söyledi.

Bu tek olay da değildir; bu tamamen normaldir. Uzun bir süre çatışmalara tanık olmamamız çoğumuzun

başından geçen şeydir. Bu nedenle Batı'daki bu kardeşlerimize şiddetle tavsiyem ne zaman savaşıp ne zaman savaşmayacaklarını seçebilecekleri için kendi ülkelerinin içinde Cihad yapmalarıdır. Bununla birlikte Cihad topraklarında sabrın meyvelerini tatacaksınızdır. Bu pratiklerin tüm amacı kendinizi sadece Mücahid üslerinde karşılaşabileceğiniz gerçekliğe hazırlamak değildir, ayrıca çoğumuzun kolayca bağlandığı materyalist dünyadan ruhunuzu ayırmaktır da.

Açık Alanlarda Yaşam

Açık alanlarda yaşamın söz konusu olduğu üslerde kalmak kalınabilecek olan en zorlu üsler olacaktır. Mücahidlerin çadır kurabilecekleri ve bazı temel konforun olabileceği kimi üsler çok kötü olmayacaktır. Hiçbir şeyin mevcut olmayacağı ve kum üzerinde, kaya üzerinde ya da çim üzerinde uyumak zorunda kalacağınız sert durumların olması mümkündür. Battaniye ve uyku tulumlarının olup olmadığı durumlar olacaktır.

Hava durumuna gelince, gelmeden önce gideceğiniz ülkenin gece ve gündüz özellikle çöllerde, dağlık bölgelerinde ve ormanlık bölgelerinde hava durumunun nasıl olduğu ile ilgili bazı araştırmalar yapmanız gerekmektedir. Dışarıda bulunduğunuz zaman zamanınızın çoğunda botlarınızı/lastik papuçlarınızı/sandaletlerinizi giymek isteyeceksiniz. Ancak ayak sorunlarından kaçınmak için ayakkabılarınızı her gün çıkarma ya da üçgünde bir çıkarma alışkanlığı kazanmanız gerekmektedir. Afganistan'da bir kardeşimiz botlarını üçgünde bir çıkarırdı ancak ayaklarını gerektiği gibi yıkamıyordu ve bir süre sonra, ayak küçük parmağının ayak tabanının altına battığı tuhaf bir ayak hastalığı gelişti. Bundan sonra, artık yürüyemez hale geldi. Ayaklarınıza iyi bakın ve onları gerektiği gibi yıkayın.

"Bu Bir Sırdır"

Günümüzün modern Cihadının ana direklerinden biri gizliliktir. Eğer Cihad mensupları bunu kendi aralarında uygulamazsa, hareketin parçalara ayrılması mümkündür. Burada gizlilikten kasıt Emir'in bilinmesine müsaade ettiği detaylar haricinde kişisel bilgilerinizi insanlardan saklamanız demektir. Bu gereklidir çünkü kâfir veya mürtedler tarafından yakalanan bir Mücahid, işkence yoluyla sorgulanması sırasında sizin gerçek isminizi ve nereden geldiğinizi düşmana verebilir. Örneğin, ben İngilizim ama Hint asıllıyım diyorum, kardeşlere şu-şu ülkeden geldim diyorum (elbette geldiğiniz yerin dışında bir yer). Ya da onlara "emniyetin" gizli bir güven demek olduğunu anlatırsanız bunun bir sır olduğunu anlayacaklardır ve size tekrar sizinle ilgili bilgileri sormaktan kaçınacaklardır. Ne var ki, bu kendinizi tamamen bir robot haline dönüştürüp kardeşleriniz sizinle konuşmak istediğinde onlara cevap vermemeniz demek değildir. İhtiyacınız olan şey, konuşurken ve bir soruyu cevaplarken dikkatli olmanızdır.

Buna ilaveten, sormaktan kaçınmanız gereken belirli sorular vardır. Bu sorulardan bazıları "Nerelisin?", "Ne kadar süredir Cihaddasın?", "Nerede kalıyorsun?", "Operasyona ne zaman çıkılacak?" ve "Bu üsten ne zaman ayrılacağız?"dır. Bu gereklidir çünkü saflarımız içinde bu tür bilgilerden avantaj sağlayacak olan herhangi bir olası casus istemeyiz. Ayrıca, bu tür soruları ne kadar fazla sorarsanız, Mücahid liderleri ve Mücahidler sizin bir casus olduğunuzu o kadar çok düşünecektir ve sizi kendi kara listelerine koyarak yakın gözetim altında tutacaklardır.

Niçin Batı Değil?

Eğer Batı'dan özellikle Amerika'dan geliyorsanız Mücahidlerin liderleri ya da sizin nereden geldiğinizi bilenlerin neden ülkeniz içindeki Cihada katılmadığınız sorusuna muhatap olabilirsiniz. Eğer onlara "Mücahidlere yardım etmek için" geldiğinizi söyleyecek olursanız onlarda size düşmanı arka bahçesinde vurmanın Cihada yardım etmek için en iyi yollardan bir olduğunu söyleyebilirler. Onlar sizi kesinlikle ülkenize geri dönmeye zorlamayacaktır ancak sizin için sadece fikrinizi değiştirip ve düşmanı evinde vurmaya karar vermeniz için bir seçeneği açık bırakacaklardır.

Batı'dan gelecek olan tüm kardeşlerime ve bacılarıma Amerika'yı arka bahçesinde vurmayı düşünmelerini şiddetle tavsiye ederim. Bunun etkisi daha büyüktür, daima düşmanı utandırır ve bu çeşit bireysel alınan kararla yapılan saldırıları kontrol altına almaları onlar için neredeyse imkânsızdır.

Hava Bombardımanı

Düşmanın hava bombardımanı ile karşılaşmak yeni bir şey değildir. Afganistan'daki ve diğer ülkelerdeki Mücahidler bu tehditle günlük karşılaşmaktadırlar. İlk defa hava bombardımanı ile karşılacak olanlar için hayat değiştiren bir deneyim olacağı kesindir. Jetlerden, helikopterlerden, casus uçaklardan, gemilerden ve belirsiz yerlerden gelen bombalarla sarsılması her insanoğlu için normaldir. Düşmanın yöntemlerinden biri sizin kaldığınız yer üzerinde belirli bir zaman boyunca uçacak olan bir casus uçağı görevlendirmektir. Yüksek gürültüsünü ve kızgın bir arı gibi sesini duyacaksınız. Sonra düşman hem havadan hem de karadan yürüttüğü casusluklardan yeterli istihbaratı topladıktan sonra, bölgeye farklı türde füze ve bombalarla saldırı düzenleyecektir. Saldırıdan sonra düşman, her hareketi gözlemlemek ve sağ kalan Müca-

hidleri öldürülüp öldürülmediğini kontrol etmek için casus uçaklarını kullanacaktır. Bu düşmanımızın bizi bombalarken izlediği stratejisidir.

Patlamalar çeşitli ölçülerde gelir. Afganistan'da patlamaların 5 ile 10 metre derinliğinde ve 10-20 metre genişliğinde kraterler açtığı yerlerin resimlerini gördüm. Yemen'de, parça tesirli misket bombardımanı ile karşılaştım. Bu bomba parçacıkları yarım metre derinliğinde ve muhtemelen 4-5 feet genişliğinde kraterler açmıştı. Füze ve bombalama savaşı bittikten sonra size bölgeyi terk etmeniz söylenecektir. Çünkü misket bombasının tüm bölge içinde bomba parçacıkları bırakmış olması mümkündür. Bu nedenle adımlarınızı atarken dikkat edin. Olumsuz sonuçlara maruz kalmanız için sürpriz olarak hazırlanmış sağır edici bir patlamanın sesi sizi şoka sokacaktır. Bu durumda siz işitme sorunlarından kaçınmak için bombardımana tutulduğunuz zamanlarda kulaklarınızı kesinlikle kapatmak isteyeceksinizdir.

Patlama sırasında, mümkün olduğunca çok zikir ve dua yapmak isteyeceksiniz. Kelime-i tevhidi sürekli tekrarlayın. Eğer korkmuş hissediyorsanız, o takdirde Cenneti düşünün; gözlerinizi kapatın ve kendinizi Cennetin içinde hayal edin, muhteşem kapılardan Cennete girdiğinizi hayal edin. Baldan, sütten nehirlerin, altından sarhoş etmeyen şarapların aktığı nehirlerin bulunduğu muhteşem sarayınıza baktığınızı düşünün. Hurilerin sizi beklediğini, Peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerle bir araya geleceğinizi düşünün. Sevgili Peygamberimiz Muhammed (s.a.v) ile birlikte gülümsediğinizi ve güldüğünüzü düşünün. Allah'ı gördüğünüzü ve O'nun (subhanehû ve teâlâ) size olan lütuf ve memnuniyetine tanık olduğunuzu düşünün. Cennetteki tüm iyi şeyleri düşünün. Sürekli olarak Allah'tan sizi bir şehid olarak kabul etmesini isteyin. Allah'a yemin ederim düşmanın hava bombardımanı altında bulunan biri için kendisini Rabbine bundan daha yakın hissettiği bir zaman yoktur. Bu böyledir, çünkü ölüme karşı gülümseyen birisi, bu dünyadan ayrılarak rahatlamayı ve mübarek Ahiret durağına geçmeyi beklemektedir.

Düşman bombardımanından kendinizi korumanız için bombardıman sırasında ne yapacağınızı bilmelisiniz ve bütün bunlar siz Mücahid saflarının arasına katıldığınızda size öğretilecektir.

Yaralanmalarla Baş Etmek

Cihadda yaralanmak mümkündür ve büyük olsun küçük olsun beklenmelidir. Uzun yıllar Cihad yapan ve yaralanmamış olan kardeşler vardır. Bazen bir yara tamamen düşmanla alakasız olabilir; yere düşmekten, incinmekten, bir hayvan tarafından sokulmaktan ya da keskin nesneler üzerine basmaktan kaynaklanabilir. Eğer Cihadda yaralanırsanız, sabırlı olmanız gerekmektedir. Aldığınız yara ve çektiğiniz ağrı dolayısıyla Allah'ın canınızı alması ve şehidliği bahşetmesi mümkündür. Eğer canınızı almayacaksa, o takdirde Allah'ın tüm günahlarınızı bağışlaması ve size büyük ecirler vermesi mümkündür. Eğer savaşmazken yaralanırsanız halen cihad üzerinde olduğunuzun kabul edilir olduğunu unutmayın. Aslında, ölene ya da cihadı bırakana kadar 7 gün 24 saat cihaddasınızdır. Bu nedenle aldığınız yara Allah tarafından bağışlanmanız için ve ödüllendirilmeniz için bir kaynak olabilecektir eğer sabrederseniz, İnşaAllah.

Yaralarınıza iyi bakın ve herhangi bir açık yarayı asla ihmal etmeyin. Çünkü enfeksiyon kapabilir ve yaranızı daha kötü hale getirebilir. Elhamdülillah Mücahidler tıp alanında ve yaraları iyileştirmede marifetli pek çok kardeşe sahiptir. Size cebinizde birkaç yara bandajı ve gerektiğinde ihtiyaç duyacağınız her şeyi ve el feneri taşımanızı tavsiye ederim.

Khidmah (Hizmet)

Khidmah kelimesi hizmet etmek demektir. Üslerinde Mücahidlerle birlikteyken, herkesin büyük ya da küçük ölçekte olsun kardeşlerine bir şeyler yapmak için çabaladıklarını fark edeceksiniz. Hiçbirşey yapmadan etrafta tembel tembel oturan ve zaman geçiren bir grup insan görmeyeceksiniz. Aksine, onları zamanlarını faydalı işlere kullanırken göreceksiniz. Örneğin, eğer Mücahidlerin birşeyler içtikleri şişelerin boşaldığını görecek olursanız, tekrar doldurayım mı diye kimseye sormayın; sadece ayağa kalkın ve bunu onlar için doldurun ve ecrini Allah'dan bekleyin. Onların övgülerini aramayın, Allah'ın sevgisini arayın.

Mücahidleri fedakar insanlar olarak bulacaksınız; bu nedenle eğer bir kardeş susadığında, bir şişe suyu kendisi içmek yerine ilk olarak etrafında susamış olan diğer kardeşlere dolaştıracaktır. Herkes içtikten sonra, en son o içecektir. Bu Mücahidler arasında normal bir uygulamadır. Maşallah "çaycı" takma adlı bir kardeşimiz vardı, oruçluyken bile daima kardeşlerine çay ikram ederdi. Onun yaptığı çaylar daima tatlıydı ve itinayla yapılırdı. Hatta kardeşler çay bile istemezlerdi, "çaycı" kardeş çayları ve temiz bardakları ile birden ortaya çıkardı. Onu çay ikram ederken işi ağırdan aldığını ve oyalanır halde asla görmezdiniz; Mücahid kardeşlerine hizmet etmekten daima mutluluk duyardı.

Bir an olsun bile sadece bir yabancı olduğunuz ve Mücahidlerin bir misafiri olduğunuz için kardeşlerinize yardım etmemeniz gerektiğini düşünmeyin. Yiyecek olsun, içecek olsun, bir yerleri kazmak olsun, temizlik olsun, tamirat vb. işler olsun onlara yardım etmek için daima kendinizi sunmanız gerekmektedir.

Eğitim Kampları

El Kaide'nin eğitim kampları kolay değildir hatta deneyimliler için bile kolay değildir. Tam bir sabır ve dayanma iradesi gerektirir. El Kaide'de, kaslarınızın ölçüsünü önemsemeyiz, ne kadar hızlı koştuğunuzu, bacaklarınızın ne kadar güçlü olduğunu vb. şeyleri önemseriz; bu şeyler güçlenebilecek olsalar da biz sabırda düşmanı geçmek için 'uzun ömürlü kalıcı' olmalarına özel bir önem veririz. Bu nedenle yolu kimin hızlı koştuğu önemli değildir, önemli olan tüm malzemelerle birlikte kimin ağır ağır kilometrelerce koşabileceğidir. Askeri teknikleri kimin daha çabuk

ezberleyebileceği değil, kimin doğru bir şekilde anlayabileceği ve mümkün olduğunda en iyi çözümü sunabileceği önemlidir.

Günümüz Cihadı zekâ, sabır, dayanıklık ve Allah'a karşı büyük bir iman ve yakîn gerektirmektedir. Sadece düşman üslerine saldırıp onlar üzerinde hâkimiyet kurmak demek değildir, ayrıca uzun vadede ne yapılacağı ve üzerine neler kurulacağıdır. Eğitimlerimizde, en doğru ve faydalı eğitim ve stratejik teknikleri sağlamaya ve savaşçılarımızı demir ve çelikten birer adamlar haline getirmeye çalışıyoruz. Fiziksel eğitimler çok sayıda şınav çekme, mekik çekme ve günlük temelde çeşitli egzersizleri içerir. Bir operasyona katılmanın ne gibi bir şey olduğunun en gerçekçi tadını onlara vermek için içinden geçecekleri Mücahidler için hazırlanmış olan çok sayıda farklı ve eşsiz engeller de vardır. Ayrıca vücudunuzun doğal kuvvetini kurmanıza da odaklanılır.

Örneğin, Afganistan'daki el-Faruk eğitim kampında, eğitmenler tüm Mücahidlere ayakkabı ve çoraplarını çıkartmalarını ve sopalar, çamur, dikenler, keskin taşlar vs. her şeye basarak dağlarda çıplak ayakla yürümelerini emrederlerdi. Mücahidlerin çoğu kanayan ayaklarla geri gelirdi. Bütün bu eğitim onların ayaklarına doğal bir güç vermek, daha sert ve sağlam yapmak için verildi. Çünkü yürüyecekleri bir ayakkabıya sahip olmayan Mücahidlerin hapishaneden kaçtığı bir durum gündeme gelebir ya da Mücahidler bir şekilde ayakkabılarını kaybedip çıplak ayaklarla dağlarda yürümek zorunda kalabilir.

Kamp eğitmeni ayrıca çeşitli Cihadi yazarların kitaplarından ve Cihadla ilgisi olmayan yazarların kitaplarından aldığı gerilla savaşı, tarihi, önemi, stratejisi vb. konuların üzerinde ayrıntılarıyla durur. Kısaca, en kötü için hazırlanmak en iyi umuttur.

Ailenizi Getirmek

Eğer Cihada getirmek istediğiniz bir aileniz varsa, bu Mücahidlerin lojistiklerine bağlı olarak mümkün olabilir veya olmayabilir. Örneğin Yemen'de, karınızı ve çocuklarınızı getirerek Mücahidler arasında yaşamanız oldukça zordur. Diğer topraklarda bu bir sorun olmayabilir. Eğer bu konuda sıkı olan bir ülkeye gidiyor olduğunuzu biliyorsanız, o durumda yapabileceğiniz şey ailenizi getirmek ancak onların arkadaşlarınız tarafından korunacağı ve güvende olacakları bir şehirde tutmak olabilir. Ailenizi mürtedlerin eline geçme ve hakkınızda bilgi almak için işkence görerek tecavüze uğramasına tanıklık etme riskine atmak istemezsiniz.

İç Politikalar

Seyahat etmek istediğiniz ülke halkının iç siyasi durumunun farkında olmanız gerekir. Hükümet veya yabancı güçlerin sivil halk üzerindeki her türlü baskı ve saldırısının farkında olmanın yanında, her büyük hareketin amaçları ve faaliyetlerinin farkında olmanız gerekmektedir. Örneğin Yemen'de, kuzeyde Yemen hükümeti ve Suudi Arabistan'la savaşan Husi

Şiaları ve güneyde Yemen hükümeti ile savaşan Hiraklar (komünist mezhep) vardır. Şüpheden kaçınmak için halkın düşünce yapısının da farkında olmanız gerekmektedir. Bütün bunlar ülkeyle ilgili basın haberlerini takip ederseniz elde edilebilir.

Zikirlerin Önemi

Cihada gelmeden önce, zikirlerin önemini biliyordum ancak tecrübeyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. İlk gün bir Mücahidle karşılaştım, gün batımı gelmeden önce bir Mücahid bana zikir yapmamı söyledi; O, Suudi Arabistan Mürted Hükümetinin Mücahidler hakkında konumlarını açığa çıkarmak için kötü cinlerle birlikte çalışan adamları olduğunu izah etti. Bunu duyduğumda inanamadım, şok oldum. Daha sonra, aynı durumun Yemen Mürtedleri ile de olabileceğini söyleyen bazı şeyhler dâhil bir diğer Mücahid de bana aynı şeyi doğruladı. Onlar, Mücahidlerle savaşmak için sihir kullanacaklardır. Ancak, Allah'ın lütfuyla Mücahidleri koruyan ve bizi savunan çok sayıda iyi cinler de vardır. Bu görülmeyen dünyadır ve en iyisini Allah bilir. Bu yüzden sabah ve akşam için zikirler ezberlemeye başlamanız ve günlük olarak pratik yapmaya başlamanız ve tek bir gün bile kaçırmamak üzere kendinize bir mazeret vermemeniz bir zorunluluktur. Şeytandan ve kötü cinlerden ve insanlar arasındaki şeytanlanmış olanlardan kendinizi korumak için zikir yapmanız gerekmektedir.

Böylece Cihad yaparken beklemeniz gereken her şey ve beklentilerimiz üzerine kısa özetimiz burada bitiyor. Hem isteyerek hem de istemeden bıraktığımız, bahsetmediğimiz birkaç şey olabilir; isteyerek bıraktığımız şeylere değinmedik, çünkü düşmanımızın ne yaptığımızı bilmesini istemiyoruz. Hiçbir şeyi okurlarımı korkutmak ya da iki defa düşündürtmek için yazmadım. Aksine onları gerçekliğe hazırlamak ve böylece Allah onları Cihadla bereketlendirdiğinde Cihadı terk etme büyük günahını işlemesinler diye yazdım. Ayrıca, şimdi hangi beklentiler içinde olmanız gerektiğini biliyorsunuz, Batı'da Cihad yapmakla karşılaştırabilir, artılarını ve eksilerini tartabilir ve kararınızı verebilirsiniz. ■

Cihad Saflarında Türk-Kürt kardeşliği ve Komutan Muhammed Alparslan

Ömer Belül

Facebook/ücretsiz İslami e kitap indir

Yazı, **"İSLAM DÜNYASI DERGİSİ**" nden alınmıştır..
-Özgür el Erdişi-

Rahman ve Rahim olan Yüce Allah'ın adıyla…

Türkler ve Kürtler İslam'ı tüm ilkeleri ile pazarlıksız kabul etmiş, cahiliye döneminden kalma batıl inanç ve adetlerini bütünü ile terk etmiş, İslam'ın hak yolu Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat mezhebini benimsemiş ve İmandan sonra en büyük emir olan cihad ibadetini yerine getirmek için tam bin sene, 10 yüzyıl Anadolu'dan Avrupa ortalarına kadar omuz omuza canla başla çarpışmış, kahraman ve etle tırnak gibi kardeş olmuş iki Müslüman halktır.

Orta Asya'da İslam'ın ilk yayıldığı yıllarda Müslüman Türkler henüz Müslüman olmayan soydaşlarından baskı görmekteydi. Selçukluların kurucusu Selçuk bey ilk olarak bunlara karşı cihad bayrağını açtı. Bu cihad Orta Asya da hızla yayıldı. Fakat Selçuklular maalesef Müslümanlığı benimsemiş Türk devletleri ile de karşı karşıya geldiler ve Orta Asya, Müslüman olmayan Türkler, Müslüman Gazneliler, Müslüman Selçuklular arasında bitmek bilmeyen bir mücadele alanına dönüştü. Her ne kadar bu mücadele Yüce Allah'ın da yardımıyla Selçukluların

zaferiyle neticelense de tehlike devam ediyordu. Çok çabuk bir araya gelip harekete geçebilen Orta Asya halkları her an yeni bir ordu ile Selçukluların karşısına çıkabilirlerdi. İslam'a yeni girmiş oldukları için bunun ne kadar büyük bir hata olacağını henüz kavramayabilirlerdi. İntikam duyguları baskın çıkabilirdi. Ayrıca Orta Asya'nın doğusunda göçebe şaman Türkleri yaşıyordu ve çok savaşçı bir yapıları vardı. Onlarda büyük bir tehlike arz ediyorlardı. Nitekim birkaç asır sonra birliklerini sağlayıp harekete geçecekler ve maalesef Cengiz han adında ki zalimin komutasında tüm dünyaya yüzyıllarca unutulmayacak acılar yaşatacaklardı. Bütün bunların yanında Çin de Orta Asya halkları için bir başka tehdit unsuruydu. Bu ürkütücü manzara dikkate alındığında şu ihtiyaç kendisini gösteriyordu: "Müslüman Türklere yeni bir yurt gerekmektedir."

Orta Asya'da bu gelişmeler yaşanırken Ortadoğu'da ise İslam Ümmeti başka sıkıntılarla boğuşuyordu. Bir zamanlar İslam topraklarının tamamında (bazen kusurları olsa da) yüce İslam Şeriatını uygulayan, Cihad ibadetini yerine getiren, Dini ilimlere, Alimlere değer veren, matematik, kimya, astronomi alanlarında büyük değerler yetiştiren Abbasi Halifeliği baş belası Şii Büveyhoğulları'nın baskısı altındaydı. Eğer Halife Büveyhoğulları'na karşı gelirse

işkence ile öldürülüyordu. Mısır dahil olmak üzere kuzey Afrika, batı Arabistan toprakları ve Suriye'nin önemli bir bölümü de yine Şii mezhebinden olan, sahabe düşmanı, Ehl-i Sünnet Müslümanlara tam 2 yüzyıl boyunca zulmeden Fatımilerin elindeydi.

İslam dünyası problemler içinde kalmış, bir çıkış yolu arıyordu. Bu dönemde ortaya çıkan Selçuklular hem Orta Asya'daki Müslüman halklar hem de Ortadoğu'daki Müslüman halklar için yeni bir ümit, yeni bir güç olarak doğdular. Bu kahraman İslam savaşçıları Horasan bölgesinden, Maveraünnehir bölgesinden, Müslüman Orta Asya halklarına yeni bir yurt bularak onları sıkıntıdan kurtarmak, Ortadoğu halklarını Şii başbelalarından kurtarmak, Bizans'ın gücünü kırmak, tehdidini ortadan kaldırmak, Halifeliği kurtarmak için geliyorlardı. Horasan bölgesi birçok hadisi şerifte kalpleri demir gibi olan İslam savaşçılarının geleceği bir bölge olarak bildirilmiştir. Bu Hadislerin sıhhati ile ilgili konu Alimlerimizin konusudur. Fakat şu da bir gerçektir ki bu bölgeden tarih boyunca gerçekten kalpleri demir gibi olan İslam savaşçıları gelmiştir. Gazneliler, Selçuklular, Osmanlılar bu bölgeden gelmişlerdi. Afganistan'ı da içine alan bu bölge, bugün de geçmişteki kardeşleri ile aynı İmana sahip, aynı cesarete sahip İslam savaşçılarına ev sahipliği yapmaktadır.

Geçmişte olduğu gibi yine bütün küfür dünyasına meydan okumakta ve küfür ordularıyla çarpışmaktadır. Bazı kaynaklar Horasan'dan gelen Siyah sancaklı bir ordunun Hz Mehdi (R.A)'ın saltanatını hazırlayacağını bildirmektedir. Doğrusunu en iyi Yüce Allah bilir.

İslam'ın yeni gücü Selçuklular Abbasi Halifesinin davetiyle Komutan Tuğrul Beyin liderliğinde Irak topraklarına geldiler. Abbasi Halifeliğini Şii Büveyhoğulları'nın baskısından kurtardılar. Abbasi Hanedanı ile akrabalıklar kurdular. Halife, Tuğrul Beye "Doğunun ve Batının Sultanı" ünvanını verdi. Şii Büveyhoğulları belası uzun çatışma ve mücadeleler sonunda yok edildi.

Bizans'a karşı da başarılı savaşlar veren Komutan Tuğrul Bey vefat edince yerine tarihe, İslam'a en büyük hizmetleri yapan büyük bir İslami devlet adamı olarak geçen Nizamulmülk'ün de desteği ile küçük yaşlarından beri cihad meydanlarında olan cesur İslam savaşçısı, Halifenin ona verdiği unvan ile "Fetihler Babası" Komutan Muhammed Alparslan geçti.

Komutan Muhammed Alparslan ve Nizamülmülk Orta Asya'da İslam birliğini sağlayıp güçlendirdiler ve Orta Asya Müslümanlarına birbirleriyle değil, İslam düşmanlarıyla savaşılması gerektiğini bildirdiler. Büyük destek kazanan Komutan

Muhammed Alparslan ileri harekata başladı ve Kafkasya ve Anadolu'ya bir dizi akın başlattı. Kafkasya'da Gürcistan, Ermenistan, Anadolu'da da Doğu Anadolu bölgesi fethedildi. Fethedilen kalelerden bir tanesi öyle güçlü korunuyordu ki "zaptedilemez" ünvanına sahip olmuştu. Yüce Allah'ın izniyle bu kale de fethedildi. Bu olaydan sonra Komutan Muhammed Alparslan'a halife tarafından "Fetihler babası" ünvanı verildi.

Halifelik Şii Büveyhoğulları'nın baskısından kurtulmuştu. Kafkasya ve doğu Anadolu'da İslam düşmanları dize getirilmişti. Anadolu'nun kapıları yavaş yavaş Müslümanlara açılıyordu. İslam Ümmeti Fetihler babası mübarek Komutanının liderliğinde zaferden zafere koşuyor, Güçlü ve izzetli günlerine geri dönüyordu. Şimdi, tam 2 yüzyıl boyunca Ehli Sünnet Müslümanlara zulmeden, binlerce Müslümanı katleden, ikinci bir Hilafet merkezi kurarak İslam Ümmetini bölen, haçlılara yardımcı olan, sahabe düşmanlığı yapan ve bunu yayan Fatımilere sıra gelmişti. Komutan Muhammed Alparslan büyük bir ordu ile sefere çıktı. Mısır'a gitmek ve bu fitneye bir son vermek istiyordu. Fatımi kalelerini fethetmeye başlamıştı ki çok daha büyük başka bir sorun baş gösterdi. Bizanslılar yeni İslam gücünü tanımışlar ve zaptedilemez adını verdikleri kalelerinin önünde tattıkları acıların intikamını almak ve Selçuklu gücünü yok

etmek için Avrupa topraklarından da aldıkları yardımlarla ve ücretli askerlerle doğulu ve batılı birçok tarihçiye göre 600 bin kişilik bir ordu ile büyük bir haçlı seferi başlattılar. (12. yüzyıl da yaşamış ermeni bir tarihçi olan Edessalı Matta Bizans ordusunun sayısını 1 milyon olarak veriyor.)Bu haçlı ordusu sadece milyona yaklaşan askerden oluşmuyordu. 800 mandanın çektiği nal ve çivileri taşıyan 400 araba ile içlerinde silah, mancınık ve diğer savaş aletlerinin bulunduğu 1000 araba mevcuttu. Bunlar arasında 1200 kişi tarafından çekilen ve on kantar ağırlığında taşlar fırlatabilen çok büyük bir mancınığın da yer aldığı çeşitli tarih kaynaklarında bildirilmiştir. Yeni Bizans imparatoru franklar, normanlar, Slavlar, Gotlar, Rumlar, Ermeniler, hristiyan uz ve Peçenekler, gürcüler ve daha kaç tane milletten oluştuğunu bilemediğimiz bu haçlı deryası ile neden bu sefere çıkıyordu? Kendisinden öğrenelim:

"doğu hudutlarımızda büyük bir İslam tehlikesi belirmiştir. Bu tehlikeyi büyümeden ortadan kaldırmalıyız. Ordunun başında; bu tehlikeyi kesin olarak kaldırmaya gidiyorum."

İşte böyle söylüyordu başarılı savaşları ile tanınmış yeni Bizans kralı Romen Diyojen. O da kendi tabirleriyle İslam tehlikesini ortadan kaldırmaya geliyormuş. Birilerinin sözleriyle

ifade edilmeye çalışılırsa: irtica ile mücadele ediyormuş yani. İşte İslam böyle bir güçtür. Bu gün olduğu gibi o günde zalim kafirlerin kalplerini korku ile doldurmuştur. Bu gün olduğu gibi o günde İslam bir yerde yükselişe geçti mi tüm zalim küfür orduları hemen oraya saldırıya geçmiştir. Bizans'ın yeni kralının birçok hayali vardır; kendisini İskender'e benzetir. Tüm doğuyu ele geçireceğini , İslam Ülkelerinin tamamında hakim olacağını, hatta Selçuklu merkezi Horasan'a dahi gireceğini düşünür. Camilerin hepsini kiliseye çevireceğim. Alparslan'ı zincire vuracağım diyerek kinini kusar. Onun ideali Selçuklu gücünü durdurmak değil, bu gücü yok etmek ve İslam ülkelerini tamamen ele geçirmektir. Bu yüzden bütün kaynaklarını seferber edip bu seferi hazırlamıştır.

Uçsuz bucaksız ordusu ile anadolu'ya geçen Romen Diyojen Halep de bulunan Sultan'a elçiler gönderir ve İslam ordularının fethettiği şehirleri geri ister. Bu teklif Komutan Muhammed Alparslan tarafından reddedilir. Sultan Mısır seferinden vazgeçer ve haçlı ordusu ile savaş hazırlıklarına başlar. Durumu Abbasi Halifesine bildirir. Savaş başlamadan evvel Halife El Kaim'in gönderdiği İbnül mahleban'ı değerli komutanlarından Sav Tigin'le birlikte Diyojen'e elçi gönderir. Bu heyet Bizans ordugahın da hafife alınıp, hakarete uğrar.

Diyojen heyet başkanına; *"Kışlamak için İsfahan'ın mı, yoksa Hemedan'ın mı"* daha iyi olduğunu sorar. Sulh teklifini şiddetle reddedip; Sultanınıza söyleyiniz; kendileriyle sulh müzakerelerini Rey' de yapacağım, ordumu İsfahan' da kışlatıp, Hemedan' da sulayacağım" der. Heyet başkanı da Diyojen'e "atlarınızın Hemedan'da kışlayacağından ben de eminim, fakat sizin nerede kışlayacağınızı bilemiyorum" diyerek gereken karşılığı verir.

İslam Ümmetine, yüce Şeriata, ehli sünnet Hilafetine gücü ve izzeti kazandırmak için yola çıkan Selçuklular, karşılarında bu inanılması güç kalabalığa ve binlerce silahlı araca sahip haçlı ordusunu bulunca, büyük bir sıkıntı yaşamadıklarını söylemek haksızlık olur. Haçlı zalimlerinin İslam dünyasında büyük tahribat ve katliam yapma ihtimali de büyük bir endişeye sebep olmuştur.

Korkunç büyüklükteki haçlı ordusunun karşısında İslam ordusunun gücü nedir? En iyi tahminlere göre 30 bin kişilik bir gücü vardır. Bizans ordusunun sahip olduğu ölümcül araçların hiçbirisine de sahip değildir. Fakat İslam ordusuna büyük moral katacak çok güzel bir gelişme olur. Molla Ali Yahya Manzuri isimli Kürt komutanın liderliğinde 20 bin Kürt Mücahit Selçuklu ordusuna katılır. Artık İslam Ordusunun mevcudu da yaklaşık 2 misli artmıştır. Her ne

kadar düşmanın sayısı ve silahları çok daha fazla olsa da bu ordu İslam ordusudur. Hepsi İmanlı askerlerden müteşekkildir. Onlar paralı asker değildir. Yüce Allah için bu meydana gelmişlerdir. Rabbimizin bildirdiği gibi "nice az topluluk Allah'ın izni ile çok topluluğa galip gelmiştir. Rasulullah'ın buyurduğu gibi 12 bin kişilik bir ordu sayı azlığından dolayı yenilmez.

Çoğunluğunu Türk ve Kürt Mücahitlerin oluşturduğu İslam ordusu büyük savaşa hazırdır artık. Komutan Muhammed Alparslan çarpışma öncesi Halife'den dua telep eder. Abbasi Halifesi, camilerde Cuma hutbesinde Sultanın ve ordusunun muzaffer olması için okunacak hutbe metni gönderir. Tüm İslam dünyasında Sultan ve İslam ordusunun zaferi için eller açılır, dualar yapılır.

Komutan Muhammed Alparslan, alim ve devlet adamlarının tavsiyesiyle, muharebeyi Cuma günü yapmayı tercih etti. 26 Ağustos Cuma günü askerlerini toplayan Sultan, atından inip secdeye vardı; "Ya Rabbi sana tevekkül ediyor, azametin karşısında yüzümü yere sürüyor ve senin uğrunda cihad ediyorum. Ya Rabbi niyetim halistir. Bana yardım et; sözlerimde hilaf varsa beni kahret!" diye dua etti. Sonra askerlerine dönerek; "Burada Allahü tealadan başka bir sultan yoktur, emir ve kader O'nun elindedir. Bu sebeple benimle

birlikte cihad etmekte veya benden ayrılmakta serbestsiniz" dedi. Askerler coşarak hep bir ağızdan; "Asla emrinden ayrılmayacağız" karşılığını verdiler. Sonra hepsi ağlayarak helalleştiler. Sultan, beyazlar giydi. Atının kuyruğunu bağlayıp, eline er silahı olan gürzü alıp, şöyle hitap etti: "Askerlerim! Şehit olursam, bu beyaz elbise, kefenim olsun. O zaman rûhum göklere çıkacaktır. Benden sonra oğlumMelikşah'ı tahta çıkarınız ve ona bağlı kalınız. Zaferi kazanırsak, istikbal bizimdir." Bu nutuk ile hedefinin ne kadar yüce olduğunu gösteren ve İslam askerlerini coşturan sultan, Cuma namazından sonra harbe başlamak için harekete geçti.

Daha önce komutanlarıyla hilal taktiği ile savaşılması konusunda anlaşan sultan bu taktiği fevkalade bir şekilde askerleriyle birlikte uygulamaya koydu. Önce yoğun ok atışlarıyla Bizans ordusu yıpratıldı. Sonra sahte bir geri çekiliş başladı. Romen Diyojen Selçuklu ordusunun takip edilmesini emretti. Haçlı ordusu İslam ordusunu takip ediyor fakat sağ ve sol taraflarda ki Selçuklu kuvvetleri ok atışlarını sürdürüyordu. Romen diyojen buna aldırış etmedi ve asıl orduyu takip etmeye devam etti. Fakat üzerlerinde ki zırhlar Bizans ordusunu yavaşlatıyordu. İslam ordusu ise çok hızlıydı. Zaman geçtikçe Bizans ordusu daha fazla yıpranıyor, Selçuklu kuvvetlerine yetişmesi hiç mümkün

gözükmüyordu. Bu arada sağ ve sol kanattaki İslam askerleri Bizans ordusunu çember içine almışlardı. Sahte bir geri çekiliş ile Bizans ordusunu tuzağa düşüren asıl Selçuklu kuvvetleri ise aniden geri döndüler ve tüm güçleriyle Bizans ordusuna saldırdılar. Şimdi çepeçevre kuşatılmış olan Bizans ordusuna her yerden Komutanları gibi şehadet aşığı Mücahitler saldırıya geçmişti. Bizans ordusunda ki hristiyan Peçenek ve uzlar saf değiştirdiler. Ermeniler de zaten nefret ettikleri Romen Diyojenin ordusunu bırakıp teslim oldular. Bütün bunlar da Yüce Allah'ın bir yardımıydı. Hadiste bildirildiği gibi: "Allah(cc) bu Dini, bu Dinden nasibi olmayanlarla da destekler." Romen Diyojen geri çekilme emri verdi. Fakat artık çok geçti. Bir süre sonra Bizans imparatoru Romen Diyojen yaralı halde bütün maiyeti ile birlikte esir edildi.

Malazgirt meydanındaki mücadeleden yenik çıkan İmparator, Sultan'ın huzuruna getirildiğinde, utancından başını kaldıramıyordu. Sultan Alparslan, onu nezaketle kabul edip oturttu, gönlünü aldı. Diyojen, muharebe öncesi, muazzam ordusunun Müslümanları muhakkak yeneceğine inandığını itiraf etti. Komutan Muhammed Alparslan; "Eğer zafer sizin olsaydı, bana ne yapardın?" diye sordu. Diyojen, öldürteceğini açıklayamadı. "Kamçılardım" cevabını verdi. Sultan;

“Benim size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Ya öldürtürsünüz, yahut İslam memleketlerinde bir esir gibi dolaştırır, süründürürsünüz. Belki de... Fakat onu düşünmek bile istemiyorum; mümkün görmüyorum, ama... Belki de, affedersiniz!” dedi. Sultan , yenilgiye uğramış bir insanı daha da küçük düşürmek istemedi. Bizans İmparatorunu affetti. Ağır şartlarla antlaşma imzaladı. Fakat Romen Diyojen, dönüşünde Bizanslılar tarafından, Müslümanlardan görmediği hakaretlere uğrayıp öldürüldü. Yeni Bizans İmparatoru Yedinci Mihail, Diyojen’in Sultan ile yaptığı anlaşmayı kabul etmedi.Kazanılan büyük zaferden dolayı Abbasi Halifesi, Sultan’a tebrik ve teşekkür mektupları gönderdi. Birçok İslam şairi, Alparslan’ı öven kasideler yazdılar.

Orta Asyadan gelen muhacir Türkler ile onları Mezopotamya da misafir eden ensar Kürtlerin, Komutan Muhammed Alparslan’ın önderliğinde kazandığı bu zaferden sonra, on beş yıl içinde, Anadolu ele geçi rildi. Bu zaferle, Anadolu’nun tapusu, Müslümanların eline geçti. Bu bakımdan, Malazgirt Zaferi, İslam tarihinde bir dönüm noktası oldu. Bu tarihten sonra artık Rasulullah(S.A.V)’in hendek savaşından sonra buyurduğu gibi: “artık onlar bizimle savaşa gelmeyecek. Biz onlarla savaşa gideceğiz” tam da bu şekilde tarihin akışı değişti. Artık bu cihad ile Anadolu da kardeşlikleri pekişen Türk ve Kürt

halkları İslam'ın İmandan sonra en büyük emri cihad için omuz omuza yürüyüşlerine devam edecek, nice haçlı orduları ardı ardına mağlup edilecek. 2 bin sene kimsenin ele geçiremediği konstantin fethedilecek. Rasulullah'ın(S.A.V) övgüsüne ulaşılacak. Sonra ki dönem de ise Halifeliğin de alınmasıyla birlikte başka bir Mücahit halk, Sahabelerin evlatları Araplar da zaten destekledikleri Osmanlı birliğine katılacak ve dünya da yüzyıllarca İslam adaleti ve yüce İslam şeriatı uygulanacaktı. Bütün bu fetihler ve Ehli Sünnetin büyük hamisi Osmanlının da ortaya çıkmasına vesile olan savaş Malazgirt savaşıdır dersek inşaAllah abartmış olmayız. Bütün bu bilgiler dikkate alındığında Halifemizin Komutan Muhammed Alparslan'a fetihler babası ünvanını vermekle ne kadar doğru tespit yaptığını da görmüş olmaktayız.

Komutan Muhammed Alparslan Malazgirt zaferinden sonra asya da bir başka sefere çıktı ve sorun çıkaran bir asiyi yenilgiye uğrattı. Fakat yanında zincirlerinin çözülmesine izin verince bu asi sultana saldırarak onu hançerledi. Ağır yaralanan Sultan uğrunda savaştığı yüce Allah'a böylelikle şehid olarak(biz öyle kabul ediyoruz) ulaştı. Yüce Allah Komutan Muhammed Alparslan'a küçük yaşlarından beri cihad meydanlarında olmayı nasip ettiği gibi şehidlik nimetini de nasib etti.

Rasulullah(S.A.V) buyurdu ki: “hayra vesile olan hayrı yapan gibidir.” Öyleyse Komutan Muhammed Alparslan’ın sevabını bir düşünelim. Malazgirt zaferi, anadolunun fethi, İstanbulun fethi, halifelik, üç kıta yedi deniz de Halifeliğin hakimiyeti.bütün bunlara vesile olmak yüce Allah’ın sadece Fetihler babası Muhammed Alparslan gibi mücahitlere nasip ettiği bir lütuftur. Her devirde böyle Mücahitleri var eden ve dinini koruyan Yüce Allah’a sonsuz hamd olsun.

Yüce Allah’tan dileğimiz, Müslüman ve mücahit tüm halkları, Komutan Muhammed Alparslan döneminde olduğu gibi yeniden İman ve İslam yolunda, Tevhid ve Cihad kardeşliği içinde görmek, Türk ve Kürt halkları gibi Müslüman ve Mücahit halkların kardeşliklerini yok etmeye çalışan kafirler ve münafıkların da fitnelerinin paramparça olduğunu tüm Ümmetle birlikte müşahede etmektir. Bir yüzyıl önce Osmanlı için tüm cephelerde canla başla çarpışan Müslüman Araplarla Müslüman Türklerin arasını açtıkları gibi bu gün de kafir ve münafıklar senelerdir Türklerin ve Kürtlerin arasını açmaya çalışıyorlar. Neden? Çünkü Müslüman halklar bir araya gelince ve hep birlikte Yüce Allah’ın ipine sımsıkı sarılınca, İslam Ümmeti Hakkın ve Adaletin şahidi olma vazifesini yaparak kafirlerin fitne ve zulümlerine son veriyor da onun için. Fakat istedikleri kadar istemesinler.

Allah(cc) nurunu tamamlayacaktır. Kafirler istemeseler bile.

"Ey iman edenler! Sizlere, elem verici azaptan kurtarıcı bir ticareti haber vereyim mi? Allah'a ve Rasulü'ne iman eder, O'nun yolunda mallarınız ve canlarınızla cihad edersiniz. Eğer bilirseniz bu, sizin için daha hayırlıdır. Böylece Allah, sizin günahlarınızı affeder ve sizleri Adn Cennetinde güzel meskenlere, altından ırmaklar akan Cennetlere koyar. İşte büyük kurtuluş da budur." (61 Saf/10-12)

CİHAD ŞÜPHECİLERİNE CEVAPLAR VE 11 EYLÜL KIYAMI

Abdurrahman KOÇ

Risale Derleme

Özgür El Erdişi

Yazı nın 2.bölümü **"İSLAM DÜNYASI DERGİSİ"** nden alınmıştır..

بسمه تعالی

Facebook/ücretsiz İslami e kitap indir

Hutbetu'l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i, ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün!" (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde

sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

- 1.BÖLÜM –

CİHAD VE FAZİLETİ

(كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تَكْرَهُواْ شَيْئاً وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تُحِبُّواْ شَيْئاً وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لاَ تَعْلَمُونَ)

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı oduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (2 Bakara/216)

(وَقَاتِلُواْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَاعْلَمُواْ أَنَّ اللّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ)

"Allah yolunda savaşın ve bilin ki Allah, her şeyi işitir ve bilir." (2 Bakara/244)

(وَلَوْلاَ دَفْعُ اللّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الأَرْضُ وَلَـكِنَّ اللّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ)

"Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmının kötülüğünü diğerleriyle savması olmasaydı elbette yeryüzü altüst olurdu. Lâkin Allah bütün insanlığa karşı lutuf ve kerem sahibidir." (2 Bakara/251)

(فَإِذَا انسَلَخَ الأَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُواْ الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُواْ لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ)

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz

yerde öldürün! Onları yakalayın, hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin!" (9 Tevbe/5)

(إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ)

"Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلاَّ قَلِيلٌ (*) إِلاَّ تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلاَ تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ)

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, Allah yolunda savaşın denildiği zaman, yerinizde ağırlaşıp kaldınız? Ahiret hayatını bırakıp dünya hayatına mı razı oldunuz? Ama ahirettekine göre bu dünya hayatının faydası pek azdır. Eğer savaşa çıkmazsanız, o sizi pek acı bir azapla azaplandıracak ve yerinize bir başka topluluğu getirip değiştirecektir. Siz O'na hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Allah her şeye güç yetirendir." (9 Tevbe/38,39)

Hiç şüphesiz Cennet, kılıçların gölgesindedir. Allah yolunda iki ayağı tozlanan kişiye Allah ateşi haram

kılar. Allah yolunda cihad için bir dinar infak edene yedi yüz (başka bir rivayette yedi yüz bin) dinar yazılır. Şehid Allah katında gerçekten diridir. Onların ruhları Arş'a asılı kandilleri olan yeşil kuşların karnında, Cennette istedikleri gibi gezerler. Şüphesiz şehidin tüm günah ve hataları bağışlanacağı gibi şehidler, yakın akrabalarından yetmiş kişiye şefaat edecektir.

Muhakkak ki şehid, Kıyamet gününde büyük korkudan emin olur, ölüm üzüntüsünü bulmaz, mahşerin korkunç ve korkulu anlarını yaşamaz. Muhakkak ki o, ölümü ancak bir cimdik acısı kadar hisseder.

Oruç tutmayan ve geceleri uyuyan bir mücahid, oruç tutan ve geceleri ibadet ile geçiren kimseden daha hayırlıdır. Allah yolunda nöbet tutanın gözlerine ateş değmez. Murabıtın salih amelinin ecri, kıyamete dek devam eder. Bir gün onun tek bir gününe denk gelmez. Onun rızkı şehidinki gibi devamlı olarak kendisine sunulur. Bir günün ribatı, dünya ve dünyanın içindekilerden daha hayırlıdır.

Şüphesiz ki şehid, kabir fitnesinden ve azabından emin olur ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* kıyamette ona en güzel şekilde ikramda bulunur.

Bunların haricinde şehidler için eşsiz fazilet ve bitmez tükenmez iyilikler vardır. Durum bu olunca akıllı olan kişiye düşen şudur: Onu kazanmak belirlenmiş ise de bu rütbeye erişmeye çalışması, ömrünü onun talebinde harcaması gerekir. Cihad için kollarını sıvaması, cihad için koşması, ordu ve seriyyeleri hazırlaması, infakta ve bağışta bulunması, karşılığını kat kat verecek ve tezkiye edecek olana malını borç vermesi, müşterisini oyalamadan satın alınan canını teslim etmesi gerekir.

Yaya veya binekli olarak Allah düşmanlarıyla cihad etmek için öne atılmalıyız. Büyük, engin ve çok sayıdaki asker ve orduyu, İblisin aşağılık ve ayak takımı dostlarına, dinlerinden İslam'a girinceye kadar yahut aşağılanmış olarak cizye verinceye kadar veya canlarını

bedenlerinden ayırıncaya ve kafalarından taçlarını alıncaya kadar süreriz. İlhad ehlinin ordusu sayıca fazla da olsa hezimete uğrar. İnatçılar ordusu akıllarıyla öncü veya tedbirli olsalar da arkalarına döner ve darmadağın olurlar.

Dalalet ehli her ne kadar erkek ve büyük de olsalar, onların azimleri küçük ve dişidir. Görmüyor musun Allah *(Subhanehu ve Teala)* bir müslümanı onlardan ikisine galip kılmış, akıl ve tedbirde erkeğin bir payını dişinin iki payına denk kılmıştır:

(الآنَ خَفَّفَ اللّهُ عَنكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفيَغْلِبُاً فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّئَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُواْ مِئَتَيْنِ وَإِن يَكُن مِّنكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُواْ أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللّهِ وَاللّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ)

"O halde sizden sabırlı yüz kişi bulunursa, onlardan ikiyüz kişiye galip gelir. Eğer sizden bin kişi olursa, Allah'ın izniyle onlardan iki bin kişiye galip gelir. Hiç şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (8 Enfal/66)

Müşriklerle ve Allah'ın düşmanlarıyla cihad etmeyi ve savaşmayı emreden ayetlerin sayısı gerçekten çoktur. Aynı şekilde cihaddan bahseden ve müslümanları ona teşvik eden hadislerin sayısı da oldukça çoktur:

1-قَالَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم : **«أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا: لا إِلَهَ إِلا اللَّهُ , فَإِذَا قَالُوهَا عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلا بِحَقِّهَا, وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ»**

1. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

“İnsanlarla *Lailaheillallah* deyinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu söylediklerinde kanlarını ve mallarını, Allah'ın hakkı hariç benden korurlar. Hesapları ise Allah'a aittir.”[1]

Bu hadisi sahih, sünen ve müsned sahiplerinin çoğu Sahabeden büyük bir topluluktan rivayet etmiştir.

2-عن ابْنَ الْخَصَاصِيَّةِ قَالَ "أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لأُبَايِعَهُ قَالَ فَاشْتَرَطَ عَلَيَّ شَهَادَةَ أَنْ لا إِلَهَ إِلا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنْ أُقِيمَ الصَّلاةَ وَأَنْ أُؤَدِّيَ الزَّكَاةَ وَأَنْ أَحُجَّ حَجَّةَ الإِسْلامِ وَأَنْ أَصُومَ شَهْرَ رَمَضَانَ وَأَنْ أُجَاهِدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَقُلْتُ (يَا رَسُولَ اللَّهِ أَمَّا اثْنَتَانِ فَوَاللَّهِ مَا أُطِيقُهُمَا الْجِهَادُ وَالصَّدَقَةُ) فَقَبَضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَهُ ثُمَّ حَرَّكَ يَدَهُ ثُمَّ قَالَ «**فَلا جِهَادَ وَلا صَدَقَةَ فَبِمَ تَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِذًا**» قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنَا أُبَايِعُكَ قَالَ فَبَايَعْتُ عَلَيْهِنَّ كُلِّهِنَّ.

2. Bekir b. Hasasiyye *(radıyallahu anh)*’dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir:

“Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’e biat etmek için geldiğimde bana Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in O’nun kulu ve rasulu olduğuna şehadet etmemi, namaz kılmamı, zekât vermemi, İslam haccıyla haccetmemi, Ramazan orucu tutmamı ve Allah yolunda cihad etmemi şart koştu. Bunun üzerine ben:

"Ey Allah’ın Rasulü! Hepsini kabul ediyorum ama cihad ve zekâta gücüm yetmez. Çünkü savaştan kaçan kimsenin Allah’ın gazabına uğrayacağı söylendi. Seninle birlikte savaşa çıktığım takdirde ölümden korkup nefsime uyarak savaştan kaçmaktan korkuyorum. Zekâta gelince ise, Allah şahittir ki ganimet ve öşürden bana düşen pay ile ailemin akrabalarının verdiklerinden başka benim hiçbir malım yoktur” dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* beyat için uzattığı elini çekti ve bana:

"Cihad yok... Zekât yok... Peki, ne ile cennete gireceksin?" dedi. Bunun üzerine ben:

[1] Buhari, (2924); Müslim, (33).

"Ey Allah'ın Rasulü! Sen nasıl emir buyurursan öyle olsun" dedim ve Rasulullah'ın getirdiği şartların hepsi üzerine biat ettim."[2]

Bekir b. Hasasiyye *(radıyallahu anh)*'ın mal olarak sadece 10 tane devesi vardı. Ailesi onların sütünü sağıp içiyor ve yolculuklarda onlara biniyorlardı.

3-عن سلمة بن نفيل رضي الله عنه قال: بَيْنَما أنا جالسٌ معَ رسول الله إذ دخل رجُلٌ فَقَالَ يا رَسُولَ اللهِ! إنَّ الخَيلَ قَدْ سُيِّبَتْ، وَوُضِعَ السِّلاحَ وَقَدْ زعَمَ أقْوامٌ أنَّهُ لا قتال وَأنَّهُ قَدْ وَضعَتِ الحَرْبُ أوْزارَها!

فقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ **«كَذَّبُوا! الآنَ جاءَ القِتال! وَإنَّهُ لاَ تزَالُ أمَّةٌ مِنْ أُمَّتي يُقَاتِلونَ في سَبِيلِ اللّهِ لاَ يَضُرُّهمْ مَنْ خالَفَهُمْ يُزِيغُ اللَّهُ بِهِم قلوبَ أقْوام، لِيَرْزُقَهم مِنْهُم، يُقاتِلونَ حَتّى تقومَ الساعَة. وَ لاَ يَزالُ الخَيْرُ مَعْقُوداً في نَوَاصي الخَيْلِ إلَى يَوْمِ القِيامة. تَضَعُ الحربُ اوزارَها، حِينَ يَخْرُجُ يَأجُوجُ وَ مَأجُوجُ...»**

3. Seleme b. Nufeyl *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile otururken bir adam yanımıza girip "Ey Allah'ın Rasulü! Atlar salıverilmiş ve silah bırakılmış. Bazıları artık savaşın olmayacağını ve harbin bittiğini iddia ediyorlar" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Yalan söylüyorlar. İşte savaş zamanı geldi. Ümmetimden bir grup Allah yolunda cihad etmeye devam edecektir. Muhalif olanlar onlara asla zarar veremez. Allah, onlarla bir kavmin kalplerini kaydırır ki, onlarla onları rızıklandırsın. Kıyamet kopuncaya kadar savaşırlar. Hayır, Kıyamet gününe, savaş bitinceye, Yecuc ve Mecuc çıkıncaya kadar atların kaküllerine bağlıdır" buyurdu."[3]

4-عَنْ أنَسٍ أنَّ النَّبِيَّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: **«جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأمْوَالِكُمْ وَأنْفُسِكُمْ وَأَلْسِنَتِكُمْ»**

4. Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*

[2] Beyhaki, Sünenul Kübra, 9/20; Hakim, Mustedrek, 2/80. Hakim ve Zehebi hadis için "sahih" demişlerdir.

[3] Nesaî, 6/214; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 4/104. İsnadı sahihtir.

şöyle buyurmuştur:

"Müşriklere karşı malınızla, canınızla, elinizle ve dilinizle savaşın!"[4]

Kafirlere karşı dille cihad etmek, hoşlanmadıkları ve duyduklarında kendilerine zor gelecek ağır sözleri onlara işittirmektir.

5-عَنْ حذيفة بن اليمان رَضِيَ الله عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم ، قَالَ «**الإِسْلاَمُ ثُمَانِيَةُ أَسْهُمٍ : الإِسْلاَمُ سَهْمٌ , وَالصَّلاَةُ سَهْمٌ ، وَالزَّكَاةُ سَهْمٌ ، وَالْحَجُّ سَهْمٌ ، وَالْجِهَادُ سَهْمٌ ، وَصَوْمُ رَمَضَانَ سَهْمٌ ، وَالأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ سَهْمٌ ، وَالنَّهِيُ عَنِ الْمُنْكَرِ سَهْمٌ ، وَخَابَ مَنْ لاَ سَهْمَ لَهُ**»

5. Huzeyfe b. el-Yeman *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"İslam sekiz paydır. İslam bir paydır, namaz bir pay, zekat bir pay, hac bir pay, cihad bir pay, Ramazan orucu bir pay, emri bil maruf bir pay, nehyi anil münker bir paydır. Hiç şüphesiz payı olmayan kaybetmiştir."[5]

6-عن الْحَارِثَ الأَشْعَرِيَّ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم قال بعْدَ أَنْ ذكر ما بَلَّغَ يَحْيى بنزَكَرِيّا عَلَيهِ السَلام بَني إِسْرائيلَ مِنْ الأوامِرِ الخَمْسَة «**آمُرُكُمْ بِخَمْسٍ اللَّهُ أَمَرَنِي بِهِنَّ السَّمْعُ وَالطَّاعَةُ وَالْجِهَادُ وَالْهِجْرَةُ وَالْجَمَاعَةُ، فَإِنَّهُ مَنْ فَارَقَ الْجَمَاعَةَ قِيدَ شِبْرٍ فَقَدْ خَلَعَ رِبْقَةَ الإِسْلاَمِ مِنْ عُنُقِهِ إِلاَّ أَنْ يُرَاجِعَ**»

6. Haris el-Eşari *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Yahya *(aleyhisselam)*'ın İsrailoğullarına 5 şey emrettiğini zikrettikten sonra "Ben de Allah'ın bana emrettiği beş şeyi size emrediyorum: İşitmek, itaat etmek, cihad, hicret ve cemaat... Kim cemaatten bir karış kadar ayrılırsa (tekrar dönmesi hariç) boynundan İslam halkasını çıkarmıştır"[6] buyurdu.

---

[4] Ebu Davud, 3/22; Nesai, 6/7; Hakim, 2/81. Hadis sahihtir.

[5] İbni Ebi Şeybe, Musannef, 5/352; Abdurrezzak, Musannef, 5/173,174.

[6] Tirmizi, 4/225,226. Hadis sahihtir.

7-عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم قَالَ «**لاَ هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ وَإِذَا اسْتُنْفِرْتُمْ فَانْفِرُوا**»

7. Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Fetihten sonra hicret yoktur. Lakin cihad ve hicret vardır. Cihad için çağrıldığınızda hemen cihada koşun!"[7]

Bu hadis, imamın bir kişiyi cihada çağırmasıyla onun üzerine cihadın farz-ı ayn olduğunu göstermektedir. Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Cihad için çağrıldığınızda hemen cihada koşun!" diye emretmiştir.

8-عَنْ أَبِي قَتَادَةَ الأَنْصَارِيِّ رضي الله عنه قَالَ (خَطَبَ رَسُولُ الله صَلَّى الله عَلَيه وسَلَّم فَذَكَرَ الْجِهَادَ فَلَمْ يُفَضِّلْ عَلَيْهِ شَيْئًا إِلاَّ الْمَكْتُوبَةَ)

8. Ebu Katade el-Ensarî *(radıyallahu anh)* dedi ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir hutbe irad etti. Onda cihadı zikretti. Farzların dışında hiçbir ameli cihattan üstün tutmadı."[8]

[7] Buhari, (2783); Müslim, 1353.

[8] Beyhaki, Sünen-i Kübra, 9/48; Darimi, Sunen, 2/207.

-2.BÖLÜM -

GÜNÜMÜZ CİHADINA MUNAFIKLARCA YAPILAN ŞÜPHELERE CEVAPLAR VE 11 EYLÜL KIYAMI

Şüphe, insanın zihnini tarumar eden, sağlıklı düşünme kabiliyetini kaybettiren ve insanı faydasız hale getiren bir sebeptir. Biz bu risalemizde cihad etrafındaki şüpheleri izale etmek için münafık ve korkakların birtakım özelliklerinden bahsedeceğiz.

Saadet asrına gidip Rasulullah'ın (sav) bizzat komutanlık ettiği savaşlara ve seriyyelere baktığımızda, yine şüpheci insanların iş başında olduklarını görürüz. Şehid olan sahabelerin başına gelip:

"Biz size bu adama (Rasulullahı kastederek) takılmayın, bu adam sizi huriler ve ucuz cennet vaadiyle kandırıp helak etti"

diyorlardı. Kimileride ayetin ifadesiyle "*bizi dinleyip evlerinde otursalardı öldürülmeyeceklerdi"* ve benzeri sözlerle cihada şüphe sokmak, desteği kesmek için gayret gösteriyorlardı.

Kimi şairler bu günün medyasının görevini yapıp Müslümanları küçük düşürmeye yönelik şiirler okuyorlardı. Bu ve benzeri olayların örneklerini Kur'an ayetlerinde ve siyerde çokça bulabiliriz.

Peki, bu gün için aynı faaliyetler yok mu? Elbette var hemde daha çok. Bu günün olanakları daha geniş ve her türlü imkân kullanılmaktadır. Kâfirlerin bu tür çalışmaları kaçınılmazdır, bu pekâlâ anlaşılabilir. Ancak anlaşılamayan ve yüreğimizi burkan şudur ki adı adımıza benzeyen, bizim kıblemize dönen, güya

bizdenmiş gibi görünüp kâfirlerin ekmeğine yağ süren hainlere ne demeli?

Ne zaman Müslümanlar İslam düşmanlarına bir darbe vursa kendi içlerindeki zillet penceresinden bakıp şüpheler ortaya atıp komplo teorileri üretirler. Örneğin 11 Eylül hadisesiyle ilgili üretilmeyen şüphe ve komplo teoriler kalmadı.

Lübnan'daki el-Menar TV, bu ülkede yaşayan Yahudilere mikrofonu uzatır ve birkaç kişiye şu soruyu sorarlar: *"Sizin tanıdıklarınızdan ölenler var mı?"* Verilen cevap "*hayır"* olmuştur.

Bu cevap Şiiler tarafından kasıtlı olarak yanlış bir tercüme ile *"Yahudiler o gün işe gitmemiş"* şeklinde yayılınca, haberin kaynağına bakmadan hemen; *"Yahudiler olay öncesi haberdar olmuş, dolayısı ile bu eylemi onlar yapmıştır"* diye orada ölen Yahudilerin isim listeleri açıklanana kadar bu aldatmaca devam etti. Bundan haberi olmayan birileri hâlâ bu eylemin Yahudiler tarafından yapıldığını sanıyor.

Kimileride yaşadıkları zillet penceresinden olaya bakınca Müslümanların böyle bir eylemi gerçekleştiremeyeceklerini dile getirip bir yığın komplo teorileri ürettiler. Güya ABD Afganistan'ı işgal etmek için kendisi bu işi yapmıştı. Bu söylemin ilk olarak ABD liler tarafından dile getirildiği daha sonra ortaya çıktı. Bu söylemlerin kaynağını araştırmadan hemen şüpheciler harekete geçtiler. Zira onların yaşam tarzlarına göre olaya bakınca bunun mümkün olamayacağını sanıyorlardı. Halbuki bu eylem çok iyi planlanmış ve düşmanın üç önemli unsuru hedef alınmıştı.

Bir ülkeyi ayakta tutan en önemli üç etken sayarsak ekonomi, askeriye ve siyaset ön plana çıkar. Bu üç etken zayıflatılmadan kâfirlerin tam olarak mağlup olmaları mümkün değildir. Gerek tarihte gerek günümüzde Müslümanların başarıları, zamanı iyi okumaları, iyi birer stratejist olmaları, cesaretleri ve kahramanlıkları

sayesinde Allah'ın onlara yardım etmesiyle olmuştur. Allah'ın yardımı da ancak Müslüman elinden geldiğini yaparsa gelir.

11 Eylül 2001 günü meydana gelen olaylara baktığımızda sünnete tam olarak uyulmuş hikmetli bir eylem görürüz. 19 ülkeye bedel 19 Mücahid'in yaptığı eylemlerin hedefleri; ekonomilerini zayıflatmaya yönelik kulelerin indirilmesi, askeriyelerinin zayıflamasına yönelik Pentagon saldırısı ve hedefe varamadan düşen uçağın menzili olan Beyaz Saray. Mütekebbir Dünya'nın yıkılmaz putu olan ikiz kuleler dakikalar içinde canlı yayında toz duman olmuştu. Sadece kulelerin maliyeti 80 milyar dolardı. Sonrasındaki birkaç gün içinde uçuş şirketlerinin vs. zararları 200 milyar doları aşıyordu. Ardından yapılan savaşlarla da 2008'den itibaren ekonomik krizler başlamıştı.

Yani basit gibi görünen iki kule yıkımı ile gelişen olaylarda önce 2008'de ABD'de sonra da tüm Avrupa'da ekonomik krizler oluşmuştu. Tabi bunlar Allah'ın yardımı ve yakın olan zaferin bir müjdesidir.

ABD'nin gururu kaynağı olan askeriyesi de tam kalbinden vurulmuş, insanların rüyalarını süsleyen Amerikan Rüyası balonu sönmüştü. Hollywood filmlerindeki kahramanların korkaklıklarına ve acizliklerine tüm dünya şahit olmuştu. Bir serseri kabadayı edasıyla dünyaya korku salan kabadayının façası bozulmuş ve yıkılmaz sanılan gücü yıkılmış, karizması çizilmiştir.

Son uçak da siyasi hedef olan Beyaz Saraya giderken ABD jetlerince düşürüldü. Düşürülmesi de Allah'ın bir takdiri oldu, bazılarının imanını pekiştirip bazılarının da şüphelerine şüphe kattı. Bunun verdiği korku ile ABD'nin başkanı saatlerce havada uçakta kalıp yere inmeye korkmuş çaresizce saklanmak zorunda kalmıştı.

Şüphecilerin şüpheleri bu olayla sınırlı değil tabiki, biraz daha geçmişe gidelim. Örneğin Ömer muhtarın zamanını ve cihadını bir hatırlayalım.

İtalya'nın Libya'yı işgal ettiği yıllarda Mücahidlerin emiri Ömer Muhtar için en büyük engellerden biri münafıklardı. Kâfirler münafıklar ile söz birliği edip cihadın önünü kesmek için yanıltma haber çalışmalarına başlamışlardı. Ömer Muhtar'ın bir İtalyan ajanı olduğunu söylüyor, onun cihadını da İtalya'nın Libya'yı işgalini meşrulaştırmaya dönük olduğunu söyleyip, ona katılımı ve desteği azaltmaya çalışıyorlardı. O gün yaşayan bir çok insan bu tür haberlere ve Ömer muhtarın bir İtalyan ajanı olduğu fitnesine aldanmış ve cihaddan geri kalmışlardı. Muhtarın idamından sonra dahi; "*İtalyanlar onu kullandı işi bitince astılar*" diyenler oldu. Ancak kalbi vahye bağlı selim akıl sahibi Mücahidlere bu tür fitneler tesir etmedi çünkü Allah'ın kitabı ellerinde ve ne yapacak ları gayet açıktı.

Cihaddan geri kalanların çocukları ve torunları, yıllar sonra babalarının nasıl böyle söylentilere kulak verip cihaddan geri kaldıklarını anlayamamış ve onları eleştirmişlerdir. Unutulmamalıdır ki bu tür söylemler o zaman da ilk defa İtalyanlar tarafından ortaya atılmıştı. Amaçları da Müslümanlara olan güveni azaltmak ve desteğe engel olmak. *"11 Eylül'ü ABD yaptı"* söylemide ilk olarak ABD liler tarafından ortaya atıldı ki Müslümanlar böyle bir eylem yapamazlar düşüncesini yaymaktı.

Şimdi biraz da Türkiye'nin yakın tarihine gidelim: Şeyh Said'in 1925 yılında dini muhafaza etmek için yaptığı kıyamı engellemek ve kötü göstermek için dönemin hükümetince benzer iftiralar atılmıştır. Onun bir İngiliz ajanı olduğu, Musul ve Kerkük petrollerini almak isteyen İngilizlerin Şeyh'i kışkırtıp Türkiye Devleti'ne musallat ettiği, yalanını söyleyerek, onu asmalarına

meşruiyet kazandırmak istemişlerdir. Batılı devletlere de, bunun bir İslami hareket olduğunu söyleyip onlardan destek almışlar, Türkiye'nin batısında yaşayan Müslüman halka da değişik yalanlarla beraber onun Kürdistan Devleti için savaştığını iddia ediyorlardı. Bu tür yalan haberlere aldanan halkın desteğini kestiler.

O günün gazetelerine bakıldığında tüm bu yalanların manşetlerde olduğunu görürüz. Daha sonraki zamanlarda kimlerin gerçek ajanlar olduğunu halkımız görmüş ancak iş işten geçmişti. Hakikatte durum tam tersiydi.

Şeyh Said, Allah'ın dini yüce olsun diye harekete geçmişti. O'nun idamından sonra da resmi propagandalara aldanıp ona yardım etmeyenler pişman olmuş ve hayıflanmışlardı. Ama olan olmuştu ve İslami hareket Müslümanların kanı dökülerek bastırılmıştı, pişmanlık artık fayda etmezdi.

Bugün için de değişen bir durum yok. Mücahidler yine cihad meydanlarında, münafıklar da yine iş başında ve Mücahidleri kötü göstermek, onlara desteği azaltmak, cihada şüphe karıştırmak için onların Amerikan ajanı olduğu yalanını ortaya atmışlardır. Bu tür haberleri ilk ortaya atanlar yine Amerikalılardır. Çünkü Mücahid liderlere en iyi bu şekilde desteği kesebilirlerdi.

Acı olan şudur ki; İslamcı geçinen basiretsiz yazarların bu propagandaya alet olmalarıdır. Şeriatta kuraldır ki fasıkların getirdiği haberleri iyi araştırmak ve hemen inanmamak gerekir. Oysa söylentiden öteye geçmeyen iftiralara çok çabuk aldanıyorlar. Bu şüpheciler isteseler cihad bölgelerine gidip gelişmeleri bizzat kendileri görebilirler.

Kimin kim olduğunu bizzat cihad meydanlarında müşâhede edip ona göre konuşabilirler. Bu onların üzerine vazifedir. Buna cesaretleri yoksa güvendikleri yakınlarından birilerini gönderebilirler. Bunuda

yapmadıkları gibi, cihad bölgelerinden gelen Müslümanların beyanlarını da esas kabul etmemeleri, İslam düşmanlarının medyalarında servis edilen haberlere itimat etmeleri İslam Şeriatına ve fıkhına ne kadar uzak olduklarını apaçık göstermektedir.

Bu gün Afganistan'daki cihad için; *"kimin eli kimin cebinde belli değil, kim kimi öldürüyor belli değil"* diye ortalıkta şüphe yayanlar acaba dünyanın başka bölgelerindeki ayrışmanın net olduğu cihada destek verdiler mi? Hayır ! Arakan, Somali, Patani, Burma, Çeçenistan, Keşmir ve başka yerlerdeki cihadı destekliediler mi? Hâlbuki buralardaki cihad gayet net değil miydi? Başka cephelere destek olsalar hadi neyse...

Bıraksınlar Afganistan cihadının yakasını...

Ama bazı gaflet sahipleri, ABD'nin müttefiki, Kuzey Cephesi'nin lideri, ırz düşmanlarının ortağı, yüzlerce ensar ve muhacir mücahidi ABD'nin isteği üzere cenk kalesinde toplayıp şehid eden, tankın üzerinde muzaffer bir komutan edasıyla Kabil'e girip İslam Devleti'ni yıkan işbirlikçi Rabbani'nin gıyabi cenaze namazını kılarlar.

Ölümünden ABD başkanı Obama'nın büyük üzüntü duyduğu ve yağdanlık Karzai'nin şehidi, Raşid'in dostu, Müslümanların nefretini kazanmış, safını işgalciden yana seçmiş birisinin cenaze namazını kılıp Müslümanları provoke edenler, elbette kâfirlerin füzeleriyle parçalanarak şehid olan yüzlerce şehidin cihadını diline dolayacak ve güya "*şimdi Kur'an'la cihad etme zamanı"* diyerek gerçek cihada dil uzatacaklardır. Bunu kabullenemeyen imanlı ihlâslı gençleri de hamasetle suçlayıp ipini çekeceklerdir.

"Vahyin penceresinden" deyip Allah'ın kitabını kendi akıl süzgeçlerinden geçirerek, kavramların içini boşaltıp Allah'ın değil Allah düşmanlarının istediği bir İslamı

yaymaya çalışacaklardır. Bir zamanlar ihlâslı gençleri kullanarak bir yerlere gelen, sonra maddi imkânlara kavuşan bu tipler artık o gençleri yanlarında görmek istemiyorlar, zira dünyada saflar netleşmiş küfür ve İslam cepheleri iyice ayrışmıştır.

Saflarını belli etmeyen bu hoca efendiler elbette o gençlerden rahatsız olacaklardır. Bindikleri dalları kestiklerini fark ettiklerinde artık iş işten geçmiş olacak, zor bir günde namusların kirletildiği zaman yine kenara çekilecekler ve o dışlanan gençler kendilerini feda edeceklerdir.

Kalplerindeki maraz, yüreklerindeki korku ve şeytanın fısıltılarıyla beyinleri iğfal olmuş bu insanlar, bahaneler bulmak için her türlü gayreti gösterdiler. Netice itibariyle bu şüphelere alet olup yaymak Müslümanların değil kâfirlerin elini güçlendirmektedir. Bu tür insanlar Müslümanlar galip geldiklerinde bizde sizinleyiz, başarısızlık olduğunda, biz başarı olmayacak dememiş miydik gibi münafıkların sözleriyle paralellik arz eden sözler sarf etmektedir. Acaba bu şüphecilerin çocukları babalarını ve bu tür insanları ileride nasıl anacaklardır?

"Allah'a ve Resulüne iman eden, sonra hiç bir zaman imanında şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad eden kimseler ancak hakkıyla iman edenlerdir. Samimi olanlar da işte bunlardır" (Hucurât, 15)

Allah'tan bu tür kalbi hastalıkları bizden uzak tutmasını ve İslam'ın izzeti için ameller nasip etmesini diliyoruz. Velhamdulillahi rabbil âlemin...

الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على سيد الأولين و الآخرين وعلى اهل بيته
و اصحبه أجمعين

CİHAD YOLUNDA DEĞİŞMEYEN ESASLAR

YUSUF EL-UYEYRİ
Mütercim : Muhammed Atta

İLİM VE CİHAD

CİHAD YOLUNDA DEĞİŞMEYEN ESASLAR

YUSUF EL-UYEYRİ

بسم الله الرحمن الرحيم

ÖNSÖZ

Bize sapasağlam bir din koyan ve dosdoğru yola hidayet eden Allah'a hamd olsun. Salât ve selam, insanlığın öğreticisi, mahlûkatın en hayırlısı ve Âdem oğlunun efendisi üzerinedir. En faziletli salâtlar ve en kâmil selamlar Ona, ailesine ve tüm ashabı üzerine olsun.

Kuşkusuz her menhecin sabitleri ve değişken olan şeyleri vardır. Zamanın, mekânın veya şahısların değişmesiyle değişmeyen ve etkilenmeyen sabitler. Bundaki kanaat ve kesin inanç, sabit delillere ve şüphenin sızamayacağı sabit naslara dayanır. Bunların değişmesi veya farklılaşması asla mümkün değildir. Bu sabitler köklü dağlar gibi olmuştur. Bunlar, yolda yürüyen herkesin rehberi olacak açık işaretlerdir.

Değişkenler ise sabitlerin tam aksinedir. Bunlar, menhec ve ilkelerde ikincil durumda olan meselelerdir. Ve yine bunlar fürulardan sayılır asıllardan sayılmaz. Zamanın, mekânın veya şahısların değişmesiyle değişirler. Bunun, genel şer'i ölçüleri vardır. Detayları ise müçtehitlerin deliller çerçevesindeki içtihatlarına göre değerlendirilir. Tartışma ve münazaralar açıktır.

Bizi burada ilgilendiren –özelliklede bu günlerde- şer'i nasların cihad yolunda belirlediği sabitleri zikretmektir. Bu gün bu sabitlerin zikredilmesine, neşredilmesine ve anlaşılmasına çok daha fazla ihtiyaç vardır. Bizler bu gün, ümmetin bu yaralı durumunda, cihaddan soğutan bazıların, bunları değişkenlere çevirmek için sözler ekledikleri sabitlerimize dönmeye hakikaten ihtiyaç duymaktayız.

Allah yolundaki kardeşim, şimdi burada bizlere cihadın yolunu belirleyecek bazı değişmez sabitleri zikredeceğiz. Bu sabitleri yazmaktaki hedefimiz, cihad menhecini zulüm ve yalanla giydirilen kayıt ve bağlardan kurtarmaktır. Bu gün cihad menheci, hiçbir şer'i delil olmadan onu söndürmeye, sınırlamaya ve kayıt altına almaya çalışan söylemlerin sıkıntısını çekmektedir. Belki bu söylemlerden bazıları, bu şiarları söyleyen bazılarını yanlış anlamakla birlikte yanlış uygulamaktan kaynaklanabilir. Bunun engellerinden birisi ise; fıkha intisap eden bazılarının bilmişlik taslayarak daha önce bu konuda imamlardan hiç kimsenin getirmediği şartlar ortaya atmalarıdır. Yine bunun engellerinden birisi de; islama intisap etmekle birlikte cihaddan soğutanların, her mecliste cihadın zamanımızda uygun olmadığını terennüm etmeleridir. Yine bunun engellerinden birisi de -ki bu en önemlilerindendir- savaşını bu şiara karşı sürdüren haçlı ittifakıdır. Zira bu şiar, sömürgeci Amerika'nın dünya ülkelerini sömürmesi çıkarları ile çatışmaktadır.

Cihad yolundaki sabitlerin neşredilmesi, Allahu teala'nın izni ile cihad kavramının düzeltilmesine ve cihad yolunda duran diğer haddi aşmış zalimane engellerin kaldırılmasına kefildir. Bu kavramın düzeltilmesinden sonra, bu şiara ruhi yönden bağlanacağımız gibi menheci ve son olarak ta ameli ve tatbiki olarak bağlanabiliriz. Bu şiarın açıklanması ciddi çabalara ihtiyaç duymaktadır. Ancak bu açıklama ve beyan vakıadan kopuk salt fıkhi bilgilerle sınırlı da olmamalıdır. Bu, fıkıh olarak istenilse de -Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabının (radiyallahu anhum) yaptıkları gibi- bu fıkhı ve bu şiarla ibadeti, yaşanılan vakıaya tatbik ettirecek bir menhece ihtiyaç duyar.

Sözümüzün daha iyi anlaşılabilmesi ve bu ibadeti sınırlamalardan soyutlamak için şöyle bir örnek verebiliriz; Allahu teala bizden öncekilere namazı farz kılmıştır. Ancak Allahu teala bu ibadetin edasını manastırlar ve havralar gibi belirli mekânlara mahsus kılmıştır. Allahu teala namaz ibadetini Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine farz kıldığında ise bu ibadeti mekani kayıtlardan arındırmıştır. Ve yine Nebi'ye (sallallahu aleyhi ve sellem) daha önce hiçbir peygambere vermediği özellikler vermiştir. Vermiş olduğu şeylerden birisi de Sahihayn'de Cabir'den (radiyallahu anh) rivayet olunan hadisteki Resululah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğudur: "Yeryüzü bana mescid ve temiz kılındı. Ümmetimden kime namaz vakti gelirse namazını kılsın." Böylece yeryüzünün tümü bu ibadetin edası için elverişli olmuştur. Ancak -zaruret hali olmanın dışında- başka naslarla yedi yer bundan istisna edilmiştir. Bu ibadetin bu sınırlamadan arındırılmasıyla, her kul için eda edilmesi kolay ve rahat bir hale gelmiştir. Yine şu da bir hakikattir ki, Allahu teala tarafından bu sınırlamanın getirilmesi ve kaldırılması Onun bildiği hikmetlerden ötürüdür.

Bizlerin bu gün cihad şiarının sabitlerini zikretmekteki hedefimiz, posası çıkmış bazı insanların koymuş oldukları zalimane ve günahkârca sınırlamaları kaldırmaktır. Bu kimseler bunlarla, subutu ve delaleti kati olan şer'i naslara itirazlarda bulunmuşlardır. İslama intisap edipte, 'medeniyetler çatışmasının yıkım ve harap olduğunu, islamın bu çatışmadan beri olduğunu, bizlerinde medeniyetlerin yaşantısına ve barışa ve yine şiddetin ve silahlı ayaklanmanın (cihadın) terk edilmesine ihtiyacımız olduğunu' iddia edenlerin bulunduğunu işittik. Yine sınırını bilmediğimiz sayıda kişilerin, hoşgörü, orta yol veya dinler arası diyalog adı altında bu şiara savaş açma veya ilgasını hedefleyen etkinliklere katıldıklarını gördük. İslama intisap eden bazılarının, islama ve mücahidlere açık bir şekilde çılgınca saldırılarda bulunan haçlı ittifaklarını tebrik etmelerinin yanında islama intisap etmekle birlikte, şiddet veya terör adı altında cihada karşı savaş üzerine kurulan görüşme ve entrikaları destekleyen büyük bir adedin olduğunu görmekteydik.

Bu yazıda, cihad yolundaki sabit işaretlerin açıklanması ve sağdan soldan cihadı eleştiren iddialara reddiye maksadıyla, haksız yere cihada ilhak edilen bazı olumsuzlukların kalkacağı değişmez bazı esaslar ele alınacaktır.

Esasların Birincisi

Cihad, Kıyamet Gününe Kadar Devam Edecektir

Kuşkusuz bu gün tüm dünya -ancak Allah'ın rahmet ettikleri hariç- akidevi, siyasi, iktisadi, basın, kültür ve sosyal olarak tüm imkân ve güçleriyle Hanif olan dinimizin şiarlarından bir şiarının karşısında durmaktadırlar. Bu, Allahu teala yolunda cihad şiarıdır.

Bu, Allahu teala'nın bizlere şu buyruğu ile farz kılmış olduğu şiarıdır: "**Savaş, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı). Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz."**[1] Yine şu buyruğunda: "**Ey Peygamber, kâfirlerle ve münafıklarla cihad et ve onlara karşı sert ve caydırıcı davran. Onların barınma yerleri cehennemdir, ne kötü bir yataktır o!.."**[2] **Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın."**[3] Cihad hükümleriyle ilgili son inen ayette ise yine bu konu pekiştirilerek şöyle buyrulmuştur: "**Haram aylar (süre tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarlarsa ve zekâtı verirlerse yollarını açıverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir."**[4]

Kâfirler, bu şiarı silip yerine terör ve cürüm olarak adlandırmışlar ve cihad edenleri ise teröristler, aşırılar, devrimciler ve melişalar olarak nitelemişlerdir. Aynı şekilde münafıklarda bu şiarın çirkin gösterilmesinde ve farklı şeytani yollarla sınırlandırılmasında onlara yardımcı olmuşlardır. Bazen cihadın yalnızca savunma cihadı olduğunu saldırı cihadı olmadığını söylerler. Veya cihadın yalnızca ihtilal edilen yerleri özgürlüklerine kavuşturmak için meşru olduğunu söylerler. Veya cihadın Yahudi ve haçlıların uşağı olan bir yöneticinin emri ile olması gerektiğini söylerler. Bazen de cihadın, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatı ile sona erdiğini veya barış ve yenidünya düzeni olan çağımıza cihadın münasip olmadığını söylerler. Sapıklıklardan Allah'a sığınırız.

Cihad şiarlarının silinmesinin gerekçeleri, nedenleri ve nifak ve küfür ıstılahları ne şekilde olursa olsun, gözler önünde olan hakikat şudur ki; Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminden beri bu ümmete cihad yolu açık olmuş, işaretleri

[1] Bakara: 216
[2] Tevbe: 73
[3] Tevbe: 29
[4] Tevbe: 5

belirlenmiş, mefhumu ve fıkhı açık bir hale gelmiştir. Bizler, doğudan veya batıdan gelip cihad olgusuna yeni mefhumlar eklenilmesine muhtaç değiliz. Bizim mirasımız bunlara ihtiyaç duymayacak kadar zengindir. Cihadın rükünlerini, şartlarını, vaciplerini ve sünnetlerini buradan alınırız. Yine aynı şekilde cihadın meşru oluşunun nedenlerini ve gerekçelerini de buradan alırız.

Tüm bunların üzerinde, Allahu teala ve resulu, cihadın, yeryüzü ve içindekilerin alınana kadar devam edeceğini haber vermiştir. Bu haber, Allah ve Resulünün bu hakikati tekit etmelerinden sonra şüphe etmeyeceğimiz sabitler arasına girmiştir.

Kitap ve sünnette bununla ilgili birçok delil bulunmaktadır:

Örneğin Allahu teala'nın şu buyruğunda olduğu gibi: "**Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) kendisinin onları sevdiği, onların da kendisine sevdiği mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir."**[5] Allahu teala'nın **"Allah yolunda cihad eden"** buyruğu, sürekliliğin delilidir. Ayetin siyakı, Allahu teala'nın, bu özelliği terk edenlerin yerine, Allah'ı seven ve Allah'ın onları sevdiği bu özellikte bir topluluk getireceğine delildir.

Yine Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Fitne kalmayıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarınızı görendir."**[6] Fitne küfürdür. Ve savaş, küfür kalmayıncaya kadar devam edecektir. Alimler şöyle derler: İsa'nın (aleyhis-selam) zamanına kadar yeryüzünden küfür kalkmayacaktır. O, cizyeyi uygulayacak, haçı kıracak, domuzu öldürecek ve islamdan başkasını kabul etmeyecektir. Sonra Allahu teala Onu ve onunla birlikte tüm müminleri öldürecek. Yeryüzünde 'Allah, Allah' diyen hiç kimse kalmayacak. Ve kıyamet o gün insanların şerlileri üzerine kopacak.

Allahu teala, cihadla ilgili indirdiği son ayetinde –ki bu kılıç ayetidir- cihadın sürekli devam edeceğini tekit ederek şöyle buyurur: "**Haram aylar (süre tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarlarsa ve zekatı verirlerse yollarını açıverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir."**[7]

Kuranda cihadın devam edeceği ile ilgili ayetler bunlardan çok daha fazladır.

Cihadın devam etmesiyle ilgili sünnetten deliller ise bunlardan daha fazladır:

[5] Maide: 54
[6] Enfal: 39
[7] Tevbe: 5

Bu hadislerden birisi, bir topluluğun Urve El-Bariki'den rivayet ettikleri Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğudur: "Kıyamet gününe kadar atın alnında hayır bağlanmıştır. Bu, ecir ve ganimettir."

İbn Hacer (rahimehullah) Fethu'l-Bari adlı kitabında, Buhari'nin bu hadisle, cihadın iyi ve facir insanlarla devam edeceğine delil getirmesiyle ilgili olarak şöyle der: "İmam Ahmed'de bu hadisle aynı istidlale gitmiştir. Çünkü peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), kıyamet gününe kadar atın alnında hayrın baki kalacağını söylemiş ve bunu ecir ve ganimet olarak açıklamıştır. Atta ecirle birlikte olan ganimet ise ancak cihad ile olur. Hadiste, at ile savaşa teşvik vardır. Yine hadiste islamın ve İslam ehlinin kıyamet gününe kadar baki kalacağının müjdesi vardır. Çünkü cihadın baki kalmasının gereği mücahidlerin de baki kalmasıdır ki bunlar da Müslümanlardır. Bu, şu hadis gibidir: "Ümmetimden bir taife hak üzerine olmaya devam edecektir..."

Nevevi (rahimehullah) Muslim şerhinde bu hadise talikte bulunarak şunları söyler: "Peygamberimizin 'Kıyamete kadar atın alnında hayır bağlanmıştır' buyruğunun tefsiri sahih olan başka bir hadiste gelmiştir: "Ecir ve ganimet". Hadiste islamın ve cihadın kıyamete kadar devam edeceğine delil vardır. Maksat, kıyametten biraz öncedir. Yani –sahih bir hadiste sabit olduğu üzere- "Yemen tarafından gelen güzel bir rüzgar her mümimin ve müminenin ruhunu alana kadar cihad devam edecektir."

Ebu Davud ve diğerlerinin Enes b. Malik'ten rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah'ın beni gönderdiği andan ümmetimin sonunun deccalla savaşına kadar cihad devam edecektir. Ne zalimin zulmü nede adilin adaleti bunu engellemeyecektir..."

Avnu'l-Mabud adlı kitabın sahibi bu hadisi şerh ederken şöyle der: "(Cihad Allah'ın beni gönderdiği andan...) yani Allah'ın beni gönderdiği zamanın başından (Ümmetimin sonunun...) yani İsa (aleyhis-selam) veya Mehdi'nin (Deccal'la) Deccal'ın öldürülmesinden sonra cihad baki kalmayacaktır. Yecuc ve Mecuc ile savaşılmamasının nedeni ise onlara güç yetirilmemesidir. Bu durumda ise Enfal suresinde ayetin nassı ile onlardan vucubiyet kalkacaktır. Allahu teala'nın onları helak etmesinden sonra ise, İsa (aleyhis-selam) yaşadığı sürece yeryüzünde hiçbir kafir kalmayacaktır. İsa'dan (aleyhis-selam) sonra kafir olacak olan Müslümanların durumu ise, tüm Müslümanların yakın bir zamanda güzel bir rüzgarla ölmeleri ve kıyamet kopana kadar kafirlerin kalması nedeniyledir."

Cihadın sürekli devam etmesiyle ilgili olarak Sahihayn'de Cabir'den (radiyallahu anh) geldiği üzere Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Ümmetimden bir taife kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve galip gelmeye devam edecektir." Buhari'nin lafzında ise: "Onları yüzüstü bırakanlar ve muhalefet edenler onlara bir zarar veremeyecektir." İmam Ahmed'in rivayetinde ise şöyle geçmektedir: "Onlara muhalefet edenlere veya yüzüstü bırakanlara aldırış etmezler."

(Devam edecektir) buyruğu sürekliliğin delilidir. Her ne kadar hadisin siyakı cihadın sürekliliğini ispata kâfi olsa da...

Nevevi (rahimehullah) Sahihi Muslim'e şerhinde bu hadisi açıklarken şunları söyler: "Bu taife, müminler arasındaki farklı gruplar arasında olabilir. Onlardan bazıları cesur savaşçılardır. Bazıları fakihlerdir. Bazıları hadisçilerdir. Bazıları marufu emredip münkerden nehyeden zahidlerdir. Diğer bazıları ise hayır işlerdeki başka topluluklardır. Bunların bir arada toplanmış olmaları gerekmez. Bilakis yeryüzünün farklı yerlerinde dağılmış olabilirler. Yine bu hadiste açık bir mucize bulunmaktadır; bu vasıf, Allahu teala'ya hamd olsun Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanından şu ana kadar devam etmektedir. Ve hadiste zikrolunan Allah'ın emri gelene kadar da devam edecektir."

Yine bunun delillerinden birisi de Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğudur: "Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şehadet edene, namaz kılana ve zekât verene kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıklarında kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Ancak islamın hakkı hariç. Hesapları ise Allah'a aittir."

Bu hadiste savaşın gayesi İslam olarak belirlenmiştir. İnsanlar Müslüman olduklarında ise savaş olmaz. İnsanların hepsinin Müslüman olmayacağı ve kıyamete kadar küfrün baki kalacağına delalet eden birçok deliller bulunmaktadır. Durum böyle olunca, Allahu teala'nın emri gelinceye dek küfürle savaşta baki kalacaktır. Hadisteki Allah'ın emrinden maksat ise; Mesih'in zamanında insanların Müslüman olacağı söylenmiştir. Bir görüşe göre ise, kıyamettir. Bir görüşe göre ise, müminlerin ruhunu alacak olan rüzgârın esmesidir. Fakat hadisin, küfür var olduğu sürece savaşın olacağına delaleti açıktır.

Cihadın sürekli devam edeceğini ifade eden hadisler sınırlanmayacak kadar çoktur. İmamlar cihadın devam edeceğinde ittifak halindedirler ve bu konuda hiçbir ihtilaf yoktur. Ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadın devam edeceğiyle alakalı değişmeyecek olan haberi vermiştir. Tüm bu naslar, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) bisetinden kıyamet gününe kadar ki olan tüm zamanların Allah yolunda yükseltilmiş hak bir cihad sancağından hali olmayacağını açıklamaktadır. Bu haberi inkâr eden Allahu teala'ya karşı küfür işlemiştir.

Bu hakikate yakini olarak inanıp kanaat getirdiğimizde ve odaklanacağımız sabitlerden birisi olarak kabul ettiğimizde, şartlar ne kadar zor ve durumlar ne kadar kötü olsa da cihad sancağını desteklemekten ve onun altında durmaktan geri kalamayız. Çünkü cihad sancağı her zaman, kendisinden razı olunan Taifetu'l-Mansura ile beraberdir. İmam Nevevi'nin de söylediği gibi, Taifetu'l-Mansura'nın belirli bir mekânda olması gerekli değildir. Aynı zamanda, farklı mekânlarda olması

mümkündür. Taifetu'l-Mansura hak üzerine galip olarak savaşır. Zaman, savaşan ve cihad sancağını yükselten Taifetu'l-Mansurasız olmayacaktır.

Bu akideye inandığımızda, bununla birlikte evrensel küfür kuvvetlerinin ve onunla birlikte uluslar arası münafıkların, cihad sancağını söndürmede, mücahidlerin önlerini tıkamada ve bu şiarı işlevsiz bırakmada asla başarılı olamayacaklarını kesin olarak bilmeliyiz. Belki bir veya daha fazla mekânlarda onları muhasara altına alabilirler. Lakin bu zaman zarfında cihad sancağını düşürmeleri asla mümkün değildir. Hatta bunun için tüm insanlar ve cinler bir araya gelseler bile. Çünkü cihad sancağı, Allahu teala'nın emri ve izni ile yükseltilmiştir ve indirilmesi mümkün değildir. Allahu teala, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetinin, Meryem'in oğlu İsa ile birlikte deccalı öldürene dek bu sancağın yükseltileceğine hükmetmiştir.

Bizi harekete geçirecek hakikat ve düşmanlarımıza karşı savaşacağımız itikadımızın bu olması gereklidir. Allah subhanehu ve teala'nın, cihadı kıyamet gününe kadar devam ettireceği vadine kesin olarak inanma akidesi...

Bu gün Müslümanların başına gelen ümitsizlik, Afganistan'da olanlar ve mücahidlerin şehirlerden çekilmeleri asla onların yeislerine ve başarısızlıklarına delalet etmez. Bununla birlikte Müslümanların birçoğu, cihadın kıyamete kadar devam edeceği kanaatindedirler. Yine Müslümanların birçoğunun halleri, onların tüm dünyanın cihad sancağını düşüremeyecekleri kanaatinde olmadıklarını göstermez. Hatta onların birçoğu hak ile batıl arasındaki çatışmayı idrak edemezler. Ve onlar ümmetin tarihini ve peygamberlerin tarihini -özellikle Kuran'dan- okumamışlardır.

Dünya, Allah'ın cihadın devam edeceği vadine savaş açmış durumdadır. Bizler ise Allah'ı tasdik ediyor ve Allah subhanehu ve teala'ya savaş açan dünyanın hezimete uğrayacağına yemin ediyoruz. Yenidünya düzeni, belirli bir slogan üzerinden ilerliyor. Bu, cihadın terör ve her mücahidin terörist olduğudur. Ve teröristleri yakalamak ve terörün önünü kapamak zorunludur. Yani Allah'ın dostlarının tutuklanması ve Allah subhanehu ve teala'nın şeriatının önünün kesilmesi gereklidir.

Bu şekildeki bir savaşın sonucu daha önceden bizim için bellidir. Allahu teala bunu bize kitabında anlatmış ve resulü de sünnetinde beyan etmiştir.

Buhari, imam Ahmed ve diğerlerinin Ebu Hureyre'den rivayetlerinde Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allahu teala şöyle buyurdu: 'Kim benim bir dostuma düşmanlık ederse, ona savaş ilan ettim." Yani onun helakini ilan ettim. Allahu teala'ya savaş, -Allah'a olan velayetlerinden ve dinlerinden dolayı onları düşmanlar edinmelerinden- Allah'ın dostlarına düşmanlık etmektir. İmam Ahmed'in rivayetinde ise "Kim benim velime eza verirse" geçmektedir. Yani yalnızca

eza vermesiyle. Yine Onun rivayetinde "Benimle savaşı helal görmüştür" geçmektedir.

Bazen bu cezalandırma –diğer ümmetlerde olduğu gibi- gözlerin görebileceği açık bir şekilde gerçekleşmeyebilir. Bu ukubet, bazen hızlı bir şekilde gelir bazen de ertelenir. Allah mühlet verir ama ihmal etmez.

Böyle bir savaşın Kuran'daki neticesini ise Allahu teala birçok ayette aktarmıştır. Örneğin Allahu teala'nın şu buyruğunu ele alabiliriz: "**Şüphesiz biz elçilerimize ve iman edenlere, dünya hayatında ve şahidlerin (şahidlik için) duracakları gün elbette yardım edeceğiz."**[8] Yine müminlerin düşmanlarının hezimetlerini tekit ederken şöyle buyurur: "**Gerçek şu ki, inkâr edenler, (insanları) Allah'ın yolundan engellemek için mallarını harcarlar; bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğratılacaklardır. İnkâr edenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır."**[9]

Allahu teala Furkan günü Bedir savaşında olanlardan ibret alınmasına çağırarak şöyle buyuruyor: "**Karşı karşıya gelen iki toplulukta, sizin için andolsun bir ayet (ibret) vardır. Bir topluluk, Allah yolunda çarpışıyordu, diğeri ise kafirdi ki göz görmesiyle karşılarındakini kendilerinin iki katı görüyorlardı. İşte Allah, dilediğini yardımıyla destekler. Şüphesiz bunda, basiret sahipleri için gerçekten bir ibret vardır."**[10]

Lakin bu akideyi karmaşık hale getiren ve zayıf insanların nefislerinde dolaşan soru, şu ana kadarki savaşlarında niçin Allah'ın İslam emirliğine yardım etmediğidir. Oysaki onlar, şeriatı tatbik edeceklerini ve kitap ve sünnete bağlı kalacaklarını ilan etmişlerdi. Ve bununla tüm dünyaya karşı gelmişler ve hatta hâkimiyetleri altındaki tüm şehirleri terk etme mecburiyetinde kalmışlardır?

Biz deriz ki: Kuşkusuz bunda Allahu teala'nın bir hikmeti vardır:

Bu hikmetlerin birincisini, Allahu teala'nın şu buyruğu açıklamaktadır: "**İşte böyle; eğer Allah dilemiş olsaydı, elbette onlardan intikam alırdı. Ancak (savaş,) sizleri birbirinizle denemesi içindir. Allah yolunda öldürülenlerin ise; kesin olarak (Allah,) amellerini giderip-boşa çıkarmaz."**[11] Kuşkusuz Allahu teala'nın kendisi kafirlere galip gelebilir, göz açılıp kapanıncaya kadar onları katledip tüm güçlerini yerle bir edebilir. Fakat Allahu teala bu kafirlerin Müslümanlara musallat olmalarına izin vermiştir. Bu, imtihan içindir. Yani kafirleri onlara musallat ederek Müslümanları sınamak ve sadakatlerini ölçmek içindir. Eğer sabredip, dinlerine tutunur, Allahu teala'ya firar ederler ve hallerini ona şikayetlenirlerse, kuşkusuz onların zafere ehil

[8] Ğafir: 51
[9] Enfal: 36
[10] Ali İmran: 13
[11] Muhammed: 4

olduklarını gördükten sonra onlara yardım edecektir. Yeryüzünde otorite kurmanın şartlarını yerine getirdikten sonra onlar için razı olduğu dinini onların elleriyle ikame edecektir. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır."**[12]

Başka bir ayetinde ise şöyle buyuruyor: "**Musa kavmine: "Allah'tan yardım dileyin ve sabredin. Gerçek şu ki, arz Allah'ındır; ona kullarından dilediğini mirasçı kılar. En güzel sonuç muttakiler içindir." dedi."** [13] Yine şöyle buyurmaktadır: "**Andolsun, biz Zikir'den sonra Zebur'da da: "Şüphesiz Arz'a salih kullarım varisçi olacaktır" diye yazdık."**[14] Yine şöyle buyurmaktadır: "**Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra dosdoğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); onların üzerine melekler iner (ve derler ki:) "Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vadolunan cennetle sevinin."**[15]

Bundan önce müminlerde temkin şartlarının oluşması gereklidir. Allahu teala bizlere bu ayetlerinde bu şartlardan bazılarını zikretmiştir. Bunlardan bazıları; iman ve salih amel, daha önce otorite sağlayan Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) ve sahabelerinin menhecine tabi olmak, sahih olan dine bağlanmak, Allah'a şirk koşmamak, yalnızca Allah'tan yardım dilemek, cihad ve düşmanlarla savaşta sabır, gizli ve açık hallerde Allah'a karşı takva, genel ıslah ve mücahidin tutumunun; Rabbim Allah demesi, bunun gereğince amel etmesi ve dini üzerine istikamet etmesidir.

Kul, bu şartları gerçekleştirmek için çabasını ortaya koyduğunda, Allah'ın onu desteklemesine ve yeryüzün halifesi kılmasına ehil olmuş olacaktır.

Eğer Allahu teala'nın, çatışma sahalarında zaferin gecikmesinin veya Müslümanlara –hissi- yenilginin gelmesinin hikmetlerini inceleyecek olursak özel bir kitap ele almaya ihtiyacımız olacaktır. Ancak inşallah ileride özel bir başlık altında bu konuya da değineceğiz. Burada buna işaretle yetiniyoruz. Çünkü bu mefhumun, -tüm yapısı ve duygularıyla- Afganistan'daki uluslar arası küfür kuvvetleri ile Afgan mücahidleri arasındaki savaş olaylarını takip eden bir müslümanın zihninden kaybolmaması gerekir.

[12] Nur: 55
[13] Araf: 128
[14] Enbiya: 105
[15] Fussilet: 30

Allah'tan mücahidleri izzetlendirmesini, onları desteklemesini ve onlara otorite vermesini ve kafirlerin güçlerini kırmasını, onları parçalamasını, zelil kılmasını ve Müslümanlara ganimet kılmasını diliyoruz

İkinci Esas

Cihad Şahıslara Bağlı Değildir

Bu gün müşahede edilen durumda; İslam ümmetinin –diliyle olmasa da- lisanı hali ile cihadı şahıslara bağladığı gözlemlenmektedir. Belki Müslümanların birçoğu sana şöyle diyebilir: 'Din Allah'ın dinidir. Bu dinin hizmetçileri öldüklerinde, Allah bunu dini himaye edecek başka hizmetçiler yaratacaktır.' Fakat bu sözü vakıaya uygulamaya geçirdiğimizde, henüz bu menheci hayatımıza tatbik etmenin adımlarına ulaşamadığımızı göreceğiz.

Bu gün edebiyatları ve hutbeleri açısından ümmetin haline bakan bir kimse görecektir ki; insanlar arasında hafife alınmayacak bir kitle, olayları şahıslara bağlamaktadırlar. Bu, yalnızca cihad alanında böyle değildir. Bilakis davet, ıslah, emri bilmaruf ven-nehyi anilmunker alanlarına da ulaşmıştır.

Bu bölümde bizim değineceğimiz konu, cihadın ne komutanlara nede fertlere bağlı olmadığıdır. İster komutanlar olsun ister mücahidler, cihadın şahıslara bağlanması, Müslümanların yanındaki cihad şiarı akidesinin köklerini sarsacak büyük bir afet olarak kabul edilir. Yine cihadın şahıslara bağlanması, cihadın devam edeceği ve tüm zamanlarda geçerli olacağı kanaatini de zayıflatacaktır. Hatta cihad yolunda yürümek ve kendisini bu büyük şiara adamak isteyenlerin önünde en büyük psikolojik ve menheci engel olacaktır.

Allah subhanehu ve teala, Muhammed'in ashabını (sallallahu aleyhi ve sellem), yalnızca kendisine ve dinine bağlanmaları üzerine yetiştirmiştir. Ve onlara, şahıslara bağlanmanın batıl bir menhec olduğunu, işin o kişiye bağlanmasına neden olacağını ve bazen de o şahsın bitmesiyle o işinde bitmesiyle sonuçlanacağını beyan etmiştir. Allah subhanehu ve teala sahabelerin, onların misli gibi bir şahsa bağlanma hakkında nehyin gelmediği şahıslara bağlanmalarını nehyetmiştir. Asla, bilakis onları, şiarlarını, Allahu teala'nın yarattığı en şerefli mahlûkuna bağlamalarını bile nehyetmiştir ki bu Muhammed b. Abdullah'tır (sallallahu aleyhi ve sellem).

Allahu teala onları Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şahsına bağlanmaktan nehyetmiştir. Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Muhammed, yalnızca bir resuldür. Ondan önce nice resuller gelip-geçmiştir. Şimdi o ölürse ya da öldürülürse, siz topuklarınız üzerinde gerisin geriye mi döneceksiniz? İki topuğu üzerinde gerisin geri dönen kimse, Allah'a kesinlikle zarar veremez. Allah, şükredenleri pek**

yakında ödüllendirecektir."[16] Bu ayet, sahabeleri terbiye etmek ve ibadetleri ifsat eden bozuk menhecden nehyetmek için gelmiştir ki bu ameli şahıslara bağlamaktır.

Maksat, ameli şahıslara bağlamak –yani Allah'la birlikte ortaklar koşmak- değildir. Bu, küçük şirktir veya bazen büyük şirk olur. Fakat bizim amelin şahıslara bağlanmasından maksadımız, bir müslümanın, bir ibadetin –özellikle de cihad ibadetinin– ancak Allahu teala'nın falanca adamı bu iştekilerin başına getirdiği için başarılı olduğunu, ilerlediğini veya bir işi gerçekleştirdiğini düşünmesidir. İşte bu, Allah subhanehu ve teala'nın bu menhecten nehyettiklerine giren en küçük suretidir. Zira Allahu teala, Resulullah'ın ashabını bundan sakındırmıştır.

Müfessirlerin bu ayet hakkındaki sözleri, geçen sözlerimizdeki maksadı daha da açıklamakta ve zorunlu olarak dinin terkine veya din için amelin zayıflamasına neden olacak olan bu menhecin tehlikesini beyan etmektedir.

İbn Kesir (rahimehullah) geçen ayetin tefsirinde şunları söyler:

"Uhud günü, müslümanlardan bir kısmı bozguna uğrayıp bir kısmı da öldürülünce şeytan şöyle seslendi: 'Haberiniz olsun ki Muhammed öldürüldü!' İbn Kamîe de müşriklerin yanına dönüp onlara: 'Muhammed'i öldürdüm' dedi. Halbuki Resulullah'a sadece vurmuş ve mübarek başından yaralamıştı. Bu (haber), insanlardan birçoğunun içine tesir etti ve Resulullah'ın öldürülmüş olduğuna inanarak Allah'ın birçok peygamber hakkında anlattığı üzere onun da öldürülmüş olabileceğini kabullendiler.
Böylece bir durgunluk, zayıflık ve harpten çekilme duygusu ortaya çıktı. Bunun üzerine Allahu teala resulüne : **"Muhammed, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamber gelip geçmiştir."** buyurur. O size peygamberlikte de, öldürülmesinin mümkün olduğunda da bir örnektir.
İbn Ebu Necîh babasından rivayet ediyor: Muhacirlerden birisi ensârdan kan revân içinde olan birine uğrayıp; ey falan Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürüldüğünü duydun mu? diye sordu. Ansâr'dan olan o kişi; eğer Muhammed öldürüldüyse Hak dini bize tebliğ etti. Dininiz uğruna vuruşun, dedi. Bunun üzerine **"Muhammed, sadece bir peygamberdir..."** ayeti nazil oldu. (Bu hadîsi Beyhakî Delâilü'n-Nübüvve'sinde rivayet eder.)
Sonra Allah Teâlâ kendilerine za'f ve durgunluk gelenleri kınayarak : **"Şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz? Kim geriye dönerse Allah'a hiç bir zarar vermez. Allah kendisine itâatta kâim olmak, dini yolunda savaşmak, ölü olsun diri olsun Resulüne uymak suretiyle şükredenlerin mükâfatını verecektir.»** buyuruyor. Yani ona itaat edenleri, Onun dini uğruna savaşanları ve ölü ve diri halinde Resulüne tabi olanları...

[16] Ali İmran: 144

Sahîh, Müsned, Sünen ve diğer îslâmî kitablarda kesinlik ifâde eden müteaddit tarîklardan rivayet edilen ve bizim, Ebubekir ve Ömer'in müsnedlerinden naklederek zikrettiğimiz hadîse göre, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat ettiğinde Ebubekir (radiyallahu anh) bu âyet-i kerîme'yi okumuştur.

Buhârî şöyle diyor: Bize Yahya İbn Bükeyr... Âişe'den (radiyallahu anha) rivayet etti ki; o şöyle haber verdi: Ebu Bekr, Sünh denilen yerdeki evinden atla geldi, atından indi ve mescide girdi. Kimseyle konuşmayarak Âişe'nin yanına girdi. Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) sıvazladı. Efendimiz'in üzeri Yemen kumaşından bir elbiseyle örtülüydü. Yüzünü açtı, üzerine kapanıp öperek ağladı, sonra şöyle dedi: "Anam, babam sana feda olsun, Allah'a yemin olsun ki, Allah sende iki ölümü cem etmedi. Senin için yazılan ölüme gelince; işte sen o ölümü tattın."

Zührî anlatıyor: Bana Ebu Seleme, îbn Abbâs'tan nakletti ki: "Ömer (radiyallahu anh) insanlarla konuşurken Ebubekir (radiyallahu anh) dışarı çıktı ve: 'Otur ey Ömer', dedi. Ömer (radiyallahu anh) oturmadı. Etrafındakiler de onu bırakarak Ebubekir'e döndüler. Ebubekir Allah'a hamd, Rasûlüne salâtdan sonra: 'Kim Muhammed'e tapıyorsa; bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kim Allah'a ibâdet ediyorsa bilsin ki Allah diridir ve asla ölmez. Allah Teâlâ : **"Muhammed sadece bir peygamberdir... Allah şükredenlerin mükâfatını verecektir"** buyuruyor.' dedi. İbn Abbas (radiyallahu anh) der ki: Allah'a yemin ederim ki; Ebubekir okuyuncaya kadar insanlar, Allah'ın böyle bir ayet indirdiğini sanki bilmiyorlardı. Tüm insanlar böylece bu âyeti Ebubekir'den duymuş oldular da, duyan herkes onu okumaya başladı.

Saîd b. el-Müseyyeb Ömer'in (radiyallahu anh) şöyle dediğini haber veriyor: "Ebubekir'in bu ayeti okuduğunu duyunca hayretimden dona kaldım, ayaklarım, vücudumu taşıyamadı da olduğum yere çöküverdim.

Ebu'l-Kâsım Taberânî şöyle diyor: Bize Ali b. Abdülaziz'in... İbn Abbas'dan (radiyallahu anh) naklettiğine göre, Ali (radiyallahu anh), Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) henüz hayatta iken "**Şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?...**" ayetini okur ve şöyle derdi: "Allah'a yemin ederim ki; Allah bize hidayet bağışladıktan sonra asla geriye dönmeyeceğiz. Yine eğer o ölür ya da öldürülürse; o ne için savaşmışsa o yolda ölünceye kadar savaşacağız. Vallahi ben onun kardeşi, dostu, amcası oğlu ve vârisiyim. Ona benden daha lâyık kim vardır?

Allahu Teâlâ: "**Allah'ın izni olmadıkça hiç bir kimseye ölmek yoktur."** buyuruyor. Herkes ancak Allah'ın kaderi ile ve Allah'ın kendisi için koymuş olduğu süreyi doldurduktan sonra ölür. Bunun içindir ki: "**Bir ömürlünün çok yaşaması ve ömrünün azalması ancak kitaptadır.**". "**O'dur sizi bir çamurdan yaratan. Sonra size bir ecel tayin eden. Bir de O'nun katında belli bir ecel vardır.**" ayetlerinde de geçtiği üzere Allah Teâlâ burada da **"O, va'desiyle yazılmış bir yazıdır."** buyuruyor. Bu ayette (savaştan) korkanlar cesaretlendirilmekte ve harbe teşvik edilmektedir.

Zira gerek atılganlık gerekse savaştan geri durmak ömrü ne kısaltır ne de uzatır. Nitekim İbn Ebu Hatim şöyle diyor: Bize Abbas İbn Yezid... Habîb İbn Suhbân'dan rivayet etti ki, o şöyle nakletmiş: "Müslümanlardan birisi -ki bu Hucr İbn Adiyy'dir- Dicle nehrini kastederek: (Karşımızdaki) şu düşmana ulaşmanıza şu bir damlacık su mu engel oluyor? "**Allah'ın izni olmadıkça hiçbir kimseye ölmek yoktur. O va'desiyle yazılmış bir yazıdır."** dedi ve atını Dicle'ye sürdü. O atını sürünce diğerleri de atlarını sürdüler. Düşman onları görünce: Bunlar deli, dediler ve kaçtılar." İbn Kesir'in sözleri burada son bulur.

Zadu'l-Mesir adlı eserin sahibi bu ayeti tefsir ederken şunları söyler: **"Muhammed ancak bir resuldur..."** İbn Abbas (radiyallahu anh) şöyle der: 'Uhud günü şeytan bağırarak 'Muhammed öldürüldü' diye seslendi. Bunun üzerine bazıları şöyle dediler: 'Eğer O ölmüşse, kendi ellerimizle onlara teslim oluruz. Zira onlar bizim akrabalarımız ve kardeşlerimizdir. Eğer Muhammed yaşıyorsa bizler yenilmeyiz!' Ve böylece firar etme ruhsatı buldular. Bunun üzerine bu ayeti kerime nazil oldu. Dahhak şöyle der: 'Munafıklardan bir grup şöyle dedi: 'Muhammed öldürüldü. Eski dininize geri dönün.' Bunun üzerine bu ayet nazil oldu. Katade şöyle der: 'Bazı insanlar şöyle dediler: 'Eğer O peygamber olmuş olsaydı öldürülmezdi."

Fethu'l-Kadir adlı eserin sahibi bu ayeti tefsir ederken şunları söyler: "**Muhammed, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamber gelip geçmiştir."** Bu ayetin nüzul sebebi şu şekildedir: Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) Uhud günü yaralanınca şeytan 'Muhammed öldürüldü' diye seslendi. Bunun üzerine bazı Müslümanlar ümitsizliğe düştüler. Öyle ki aralarında 'Muhammed öldürüldü, teslim olun, onlar sizin kardeşlerinizdir' diyenler bile oldu. Diğer başkaları ise 'Eğer Resul olmuş olsaydı öldürülmezdi' dedi. Allahu teala onların bu düşüncelerini reddetti ve onlara, Onun bir resul olduğunu, ondan önce de resuller geçtiğini ve onların geçip gittikleri gibi Onun da geçip gideceğini haber verdi. "**şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?"** Yani öldüğünde veya öldürüldüğünde nasıl mürted olup Onu terk edeceksiniz? Oysaki resullerin de ölerek veya öldürülerek gittiklerini ve etbalarının onların dinlerine bağlanmaya devam ettiklerini bilmektesiniz! **"Kim arkasını dönerse"** yani savaştan dönmesiyle veya islamdan irtidat etmesiyle, Allah'a hiçbir şekilde bir zarar veremez, ancak kendi kendisine zarar verir. **"Allah şükredenleri mükafatlandıracaktır."** Yani sabredip, savaşan ve şehid olanları. Çünkü onlar bununla, Allah'ın onlara verdiği İslam nimetine şükretmişlerdir. Kim Allah'ın emrettiklerine uyarsa, Allah'ın ona vermiş olduğu nimetine şükrünü eda etmiş olur.

El-Ucab fi beyani'l-esbab adlı eserin sahibi şöyle der: "**Muhammed, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamber gelip geçmiştir."** Taberi, Said b. Urve ve Rebi b. Enes yoluyla rivayetinde şöyle demiştir: Uhud günü Nebi'yi (sallallahu aleyhi ve sellem) kaybettiklerinde bazı insanlar şöyle dediler: 'Eğer peygamber olsaydı

öldürülmezdi.' Bazıları da şöyle dediler: 'Allah size fetih verinceye veya Ona kavuşuncaya kadar peygamberinizin savaştığı şey uğrunda sizde savaşın.' Bunun üzerine bu ayet nazil oldu. Rebi'in rivayetinde ise şöyle bir ziyade bulunmaktadır: "Muhacirlerden bir adam Ensardan birisinin yanından geçti ve o kana bulanmıştı. Şöyle dedi: Muhammed'in öldüğünü duydun mu?' bunun üzerine Ensari: 'Eğer Muhammed öldürülmüşse, tebliği yapmıştır. Dininiz uğruna savaşın.' Ve bunun üzerine bu ayet nazil oldu.

Esbat'ın Suddi'den rivayetinde ise şöyle geçmektedir: Kıssayı aktardıktan sonra ziyade olarak şunları söyler: "İnsanlar arasında Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) öldüğü yayıldı. Bazıları 'Keşke Abdullah b. Ubey'i elçi olarak edinsek de Ebu Süfyan'dan eman olsa. Ey insanlar, öldürülmeden önce kavminize geri dönün' dediler. Bunun üzerine Enes b. Nadr şöyle dedi: 'Ey kavim! Eğer Muhammed öldürüldüyse muhakkak Muhammed'in rabbi öldürülmemiştir. Dininiz uğruna savaşın." Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hareket edip bir kayanın yanına vardı ve insanlar etrafında toplanmaya başladılar. Ve 'Muhammed öldürüldü' diyen insanlar hakkında **"Muhammed ancak bir resuldür"** ayeti nazil oldu.

İbn İshak'ın rivayetinde ise Enes b. Nadr silahlarını bırakmış Muhacir ve Ensar'dan bir topluğunun yanına geldi ve 'niçin oturuyorsunuz?' diye sordu. Onlarda 'Resulullah öldürüldü' dediler. Bunun üzerine: 'Ondan sonra yaşayıp da ne yapacaksınız? Onun öldüğü şey uğrunda sizde ölün' dedi ve düşmana yönelip öldürülene kadar savaştı.

Bu ayetin sebebi nüzulü ve tefsiri hakkında tefsir ehlinin sözlerinin nakli çok daha uzundur.

Fakat biz onların geçen sözlerinden şunu özetleyebiliriz: Uhud'da Resulullah ile birlikte olup Onun öldürülme haberini duyanlar iki menhec üzere idiler; zem olunan menhec ashabı ve övülen menhec ashabı.

Zem olunan menhec ashabı; bu kimseler, Allahu teala'nın ayetinde uyardığı ve mezmum olan menheclerinden sakındırdığı kimselerdir. Bu menhec, bir ameli şahıslara bağlamaktır, velev bu şahıs Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) olsa bile. Bu menhecin sahipleri de iki gruptan oluşuyordu. Başlarına gelen musibet sebebiyle ameli bırakan ve kendilerine zafiyetin ve yenilginin isabet ettiği grup. Öyle ki bu kimseler savaştan salim bir şekilde kurtulmayı ve kafirlerden eman almayı bile düşünmüşlerdir. Mezmum olan menhecin sahiplerinden ikinci bir grupta vardır ki bunların dalaletleri daha şiddetli idi. Bu grup, küfür itikadında bulunup bunu açığa vurmuşlardı. Bunlar, 'eğer peygamber olsaydı öldürülmezdi' veya 'öldürülmeden önce eski dininize geri dönün' diyen kimselerdir.

Mezmum olan bu menhecin sahiplerinden olan her iki grubun sözleri, bu gün islama intisap eden birçoklarının sözleri ile aynıdır. Bunlar, gazete, dergi ve televizyon kanallarında öterek 'Eğer Taliban ve onlarla birlikte olan Arapların cihadı hak olmuş olsaydı, yurtlarından çıkarılmazlar ve hezimete uğramazlardı!' derler. Diğer bir grup ise şöyle der: 'Bu çıkmazdan kurtulabilmeleri için Afgan Araplarının ellerini hükümetlerinin eline vermeleri daha hayırlıdır!'

Bu gece, dünkü geceye ne kadar da benzemekte. Bir topluluk, askeri bir yenilgi ile Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dininin batıllığına delil getirdi ve ölüm haberi gelince resullüğünü inkâr ettiler. Oysaki meydanda Onunla birlikte savaşıyorlardı. Bu gün ise, bu menhec dalalet ashabı tarafından daha da pekiştirilmektedir. Bu kimseler, Taliban ve mücahidlerin menhecinin yanlışlığına askeri yenilgileri ile delil getirdiler. Tarih kendisini tekrarlıyor. Dalalet ehlinin, her şerde kendilerinden önce geçen bir selefleri vardır.

Lakin hidayet ve hak din ehli ikinci menhecin sahipleridir. Metholunan menhec, tefsir ehlinin, savaş esnasında naklettikleridir. Bu kimseler, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürülme haberini duyduklarında; Enes b. Nadr'ın yaptığı gibi; silahı bırakan muhacir ve Ensar'dan bir grubun yanında geçerken 'Sizi oturtan nedir?' diye sorunca 'Resulullah öldürüldü' demeleri üzerine 'Ondan sonra yaşayıp ta ne yapacaksınız? Onun uğrunda öldüğü şey üzere sizde ölün!' dedikten sonra düşmana yönelip öldürülene kadar savaşan kimselerdir.

Yine bu menheci temsil edenlerden birisi de Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra şunları söyleyen Ebu Bekir Sıddık idi: "Kim Muhammed'e ibadet ediyorsa, bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kimde Allah'a ibadet ediyorsa, kuşkusuz Allah diridir ölmez."

Yine bu menhecin temsilcilerinden birisi de Ali b. Ebi Talip'tir. O, **"Muhammed ancak bir resuldür"** ayetini okuduktan sonra şöyle demiştir: "Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın bize hidayet etmesinden sonra arkamız üzere dönmeyeceğiz. Allah'a yemin olsun ki, eğer ölür veya öldürülürse, ölene kadar onun yolu üzerine savaşacağım."

Bu, tüm sahabelerin menheci idi. Onlar, Allah'a hakkı ile ibadet edenlerdi. Ve Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra da yollarına devam ettiler. Ne cihaddan, ne davetten nede ibadetten geri durmadılar. Bilakis Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) onları terbiye ettiği şekil üzerine yürümeye devam ettiler. Başarısız olduklarında Allahu teala'nın şu buyruğunu örnek aldılar: **"Gevşemeyin, üzülmeyin, eğer inanıyorsanız üstün olacak olanlar sizlersiniz."** Yine Allahu teala'nın şu buyruğunu: "**İki misline uğrattığınız bir musibet size isabet edince mi: "Bu**

nereden" dediniz? De ki: "O, sizin kendinizdendir." Şüphesiz Allah, her şeye güç yetirendir."[17]

Zafer elde ettiklerinde ise Allahu teala'nın şu buyruğuna tutundular: "**Hatırlayın; hani sizler sayıca azdınız ve yeryüzünde zayıf bırakılmıştınız, insanların sizi kapıp-yakalamasından korkuyordunuz. İşte O, sizi (yerleşik kılıp) barındırdı, sizi yardımıyla destekledi ve size temiz şeylerden rızıklar verdi. Ki şükredesiniz."**[18]

Allah'ın bizden razı olacağı menhec işte budur. Ameller, şer'i delillere bağlanmalıdır. Meseleler hakkında hak veya batıl olduğuna karar vermek, çıkan neticelere göre değildir. Bilakis her hangi bir mesele hakkında hüküm vermek, kitap ve sünnetten deliller üzerine bina edilmelidir. Çatışmalar hakkında neticelerine göre hüküm vermek isteyenlerin bu değerlendirmeye göre şöyle demeleri gerekir : (Ki bizler bundan Allah'a sığınırız) "Uhud savaşı batıl bir savaştır! Böyle bir savaşa girişmekle Resulullah hata etmiştir! Çünkü yenilgiye uğramıştır. Yenilgi ise, murcifun ve cahillerin mezhebine göre menhecin batıllığının delilidir.

Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) nubuvvetini inkar eden ve bunun yanında bu dinin sahihliğini reddeden batıl menhec ashabı, dini şahıslara ve cihadı belirli rumuzlara bağlayanlardır. Bu menhecleri onları büyük bir fesada götürmüştür. Öyle ki, neticelerin bozukluğu veya başarısızlığı yüzünden ilkelerini inkâr etmişlerdir. Bir kimse bu menhece ulaştığında zorunlu olarak ya küfre, ya ümitsizliğe yada yeise düşecektir.

Bu, bu günkü birçok sefih kimselerin menhecidir. Bunlar ne Allah'tan nede kullarından hayâ etmezler. Her bir olayda birkaç gün önceki sözlerine ters düşen yeni görüşleri olur. Bir zafer gördüklerinde bunu yüceltir, eklemelerde bulunur ve methiye ve övgüleri tekrarlayıp dururlar. Bir başarısızlık ve Allah'ın kullarına imtihanı ile karşılaştıklarında ise, bunun sapıklık, bidat olduğunu söyleyip tenkit edip sövüp yererler.

Herhalde Allah subhanehu ve teala'nın mücahidleri hezimete uğratmasının en büyük hikmetlerinden birisi; öncelikle onların saflarını tasfiye edip temizlemek sonra kendilerini onlara nispet edenlerden ayırmaktır.

Allahu teala onların bu tarzlarını açığa çıkarmış ve onları çok dakik bir şekilde vasıflamıştır. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Şüphesiz içinizden ağır davrananlar vardır. Şayet, size bir musibet isabet edecek olsa: "Doğrusu Allah, bana nimet verdi, çünkü onlarla birlikte olmadım" der."**[19] Yine Allahu teala onların iğrenç tutumlarını açıklarken şöyle buyuruyor: "**Onlar sizi gözetleyip-duruyorlar. Size**

[17] Ali İmran: 165
[18] Enfal: 26
[19] Nisa: 72

Allah'tan bir fetih (zafer ve ganimet) gelirse: "Sizinle birlikte değil miydik?" derler. Ama kafirlere bir pay düşerse: "Size üstünlük sağlamadık mı, mü'minlerden size (gelecek tehlikeleri) önlemedik mi?" derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmedecektir. Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez."[20]

Evet, cihad şiarını ancak ona ehil olanlar yerine getirebilirler. Onlarla zafer ve otorite arasında, develerin boyunlarını kopartacak çöller vardır. Yine bu şiara, bu gün ancak imtihan ve fitnelere kendisini hazırlayanlar yardım edebilirler. Menheci cıvıklık ve istikrarsızlık olanlar ve -cihadı destekliyor mu yoksa ona karşı mı- ne yaptığını bilmeyenler ise; Allahu teala'nın bu ayetlerinde onların hilelerini açığa çıkarması onlara yetecektir. Yine Tevbe suresinde onların şeytani hilelerinin çirkinlikleri ortaya çıkarılmış ve batıl menhecleri gözler önüne serilmiştir.

Kuşkusuz cihadı veya çatışmayı şahıslara bağlamak, kaçınılmaz bir hezimetle sonuçlanacaktır. Eğer bu sahadaki hissi yenilgi olmazsa manevi bir yenilgi olacaktır. Ve bu netice, Müslümanların ancak onun sebebiyle zafer elde ettiklerini düşündükleri komutanlarını yitirdikleri anlarda cihadın durması ile kendisini gösterecektir. Bu nedenle insanların, şahıslara veya komutanlara bağlanmaları hatadır. Cihad şiarının belirli rumuzlara bağlı kalmasından kurtarılması gerekir.

Evet, mücahidleri tutabilmeleri ve planlar kurup işleri düzenlemeleri için komutanlara ihtiyacımız vardır. Lakin bu komutanların yitirilmesi, Müslümanlar ile cihad şiarı arasındaki bağların kopması anlamına gelmemelidir. Cihad sahaları böyle komutanlar çıkarmışsa, ileride de çıkarmaya devam edecektir. Nebi'den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonraki tüm asırlarda bu dini savunacak aslanların çıktığına tarih şahitlik etmektedir. Öyle ki, onları duyanlar, ümmette onların emsalleri geçmediğini zannederler. Müslümanların kadınları, Ömer, Ali, Halid, Miktad, İkrime, Selahaddin ve Kutz gibilerini doğurmaktan aciz kalmamışlardır. Bu ümmet yağmur gibidir, hayrının başında mı sonunda mı olduğu bilinmez.

Cihadı belirli rumuzlara bağlamama üzerine yetişen Müslümanların komutanlarının öldürülmesi, onların ilkelerinde ve yollarında daha fazla ısrarlarını artıracaktır. Çünkü onlar cihadın rabbine ibadet etmektedirler, cihadın komutanlarına değil. Savaş topraklarında komutanlar bulunmaktadır ve savaştaki herhangi bir asker gibi onlarda ölüm ile karşı karşıyadırlar. Hatta komutanlar şehadeti ararlar ve hurilerle birlikte olacakları ve âlemlerin rabbini görmekle şereflenecekleri günü beklerler. Onların hepside o gün için hırslıdırlar, onun için çabalar ve onu temenni ederler.

Komutanların temenni ettikleri şey gerçekleşse; örneğin Molla Ömer, şeyh Usame, komutan Şamil Basayev, komutan Hattab veya meydanlardaki diğer cihad

[20] Nisa: 14"

komutanları -Allah onların hepsini korusun- öldürülseler; kuşkusuz onların temenni ettikleri ve Allah'a onun için dua ettikleri şeyin gerçekleşmesi, onların şahısları için ancak bir zafer olarak sayılır. Cihada gelince, cihad zayi olmayacaktır. Bu, Allah'ın kıyamete dek devam edeceğine kefil olduğu bir şiardır. Allah, zaferin şartlarını gerçekleştirdiklerinde kullarına vaatte bulunmuştur. İster bu liderler bulunsunlar isterse Allahu teala'nın yolunda öldürülsünler. Bu durumda cihadı şahıslara bağlamamamız ve savaşı rumuzlarla sınırlandırmamamız zorunlu olacaktır.

Şeyh Süleyman Ebu Ğays'ın birkaç gün önce söylemiş olduğu şu sözlerde olduğu gibi: "Usame öldürüldüğünde, Ondan sonra bin Usame sancağı yükleneceklerdir."

Bizzat şeyh Usame'nin kendisi görüntülü görüşmelerinden birisinde, 'öldürüldüğünde El-Kaide'nin veya Afgan Araplarının dağılacağı' sorusu sorulduğunda şöyle demiştir: "Öldürülmemi Allahu teala yolunda şehadet olarak sayarım. Bu, benim temenni ettiğim ve Allah'tan beni bununla rızıklandırmasını istediğim şeydir. Usame, ancak bu ümmetin çocuklarından bir ferttir. Ümmet arasında bu din uğruna canlarını ve sahip oldukları her şeylerini feda etmeye hazır birçok erkekler bulunmaktadır. Usame bir fert değildir. Bilakis O yalnızca ümmetin evlatlarının iman etmiş oldukları menheci temsil etmektedir."

Son olarak...

Bizler tüm İslam evlatlarını, cihadı belirli rumuzlara bağlamaktan veya savaşı şahıslara bağlamaktan sakındırıyoruz. Bu, batıl bir menhec ve hem dini hem de dünyayı ifsat edecek büyük bir şerdir. Cihad, Allah'ın şiarlarından birisidir. Ve bizim sabitlerimizden birisi de onun kıyamet gününe kadar devam edeceğidir.

Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) öldü ve cihad hakkında sahabelerin menhecleri değişmediği gibi fetihleri daha da arttı. Ebu Bekir (radiyallahu anh) öldü ve İslam devleti genişlemeye devam etti ve cihad şiarı bundan etkilenmedi. Ömer (radiyallahu anh) öldürüldü ve Müslümanlar yeryüzünde daha da yayılmaya başladılar. Ve nesilden nesle Müslümanların durumu böyle olmuştur.

Yine bizim sabitlerimizden birisi de; cihadın ne şahısların nede komutanların yitirilmesiyle değişmeyecek ve sarsılmayacak büyük bir şiar olduğudur.

Allahu teala'dan bizleri dosdoğru yola iletmesini, ümmetin şerefini yüceltmesini ve diğer tüm küfür ümmetlerine karşı aziz kılmasını diliyoruz. O, bunun yetkilisi ve buna gücü yetendir.

Üçüncü Esas

Cihad Bir Yere Bağlı Değildir

Cihad şiarının her zaman için uygun olduğunu ve Allah'ın, Nebi'si Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadı meşru kılmasından kıyamete kadarki tüm zamanlarda, Allah yolunda çekilmiş cihad sancaklarının olduğu, hiçbir zaman diliminin de bundan eksik olmayacağı ile ilgili geçen iki bölümde bazı delilleri aktardıktan sonra bu bölümde cihadın -sebepler oluşup maniler de ortadan kalktıktan sonra- bir yere mahsus olmadığını ispat eden delilleri sunmamız uygun olacaktır.

Hatalı olan düşüncelerden ve bu şiarın tahrif olunmasına sebep olan nedenlerden birisi de, cihad ibadetinin belirli bir bölgeye bağlanmasıdır. Bu bölge yitirildiğinde veya harap olduğunda, kuşkusuz bu anlayışın zorunlu neticesi, bu ibadetin ilga edilmesine, bundan geri durulmasına yada henüz zamanı olmadığı iddiaları olacaktır.

Cihad ibadetine başlamadan önce, bu şiarı yerine getirebilmemiz için büyük bir anlayışın oturması gerekir. Bu, cihadın evrensel olduğu, hudutlarla ve engellerle sınırlanamayacağıdır. Ve bir Müslüman, eğer Allahu teala'nın dinini tebliğde ve insanların rablerine kul olmalarını istemede ısrarlı ise bu ibadete ihtiyaç duyacaktır.

Tıpkı sahabelerin yeryüzünün doğusunu ve batısını dolaşırlarken yaptıkları gibi. Rüstem, Rib'i b. Amir'e 'Sizleri buralara getiren nedir?' diye sorduğunda şöyle demiştir: "Allah bizleri, dileyenleri kullara ibadetten Allah'a ibadete, dünyanın darlığından genişliğine, dinlerin zulmünden islamın adaletine çıkarmak için göndermiştir. Bizleri, dini ile insanları ona davet edelim diye göndermiştir. Bunu kabul edenden bizde kabul ederiz, onu ve topraklarını bırakırız. Bunu kabul etmeyenlerle ise, Allah'ın vadine ulaşana kadar savaşırız!" Rüstem: "Allah'ın vaadi nedir?" diye sorunca şöyle cevap vermiştir: "Bunu kabul etmeyenlerle savaşta ölenlere cennet, kalanlara ise zafer!"

Sahabeler yeryüzünü fethetmek için kılıç ve Kuran'la geldiler. Müslüman, Muhammedi risaleti taşımaya devam ettiği gibi, cihadın her zaman ve her mekan için elverişli olduğu mefhumunu da taşımalıdır.

Cihad her mekân için elverişlidir sözümüzün anlamı, müslümanın tek derdinin yeryüzünün her yerinde savaş kıvılcımları tutuşturması olması gerektiği değildir... Asla, lakin cihad, şartlarının oluştuğu ve engellerinin kalktığı her mekân için uygundur. Bu şartların ve manilerinde şer'i kuralları vardır. Bunun detaylarına girmek ise bizi konumuzun dışına sürükleyecektir. Bunu ileride özel bir konuda işleyebileceğimizi umarız.

Sözün özü, cihadın kıyamete kadar devam edeceği ve her zamanda var olacağı -ki bu birinci bölümün konusudur- bu kanaat bizleri zorunlu olarak cihadın bu gün yeryüzünün bir yerinde veya birden fazla yerlerinde var olduğunun kesin olduğu neticesine götürecektir. Bunun anlamı, cihadın bir yere bağlı olmadığı bilakis bazı şartlara bağlı olduğudur. İster bu şartlar meşru olunmasının sebepleri olsun, isterse de bu eylemin temelleri olsun fark yoktur. Yine bu, manilere bağlıdır. Bu şartlar gerçekleştiğinde ve manilerde ortadan kalktığında, kuşkusuz cihad, bir veya birden fazla olumlu neticelerle sonuçlanacaktır. Cihadın meşru oluşunun ve temellerinin oluştuğu bir yer ise her zaman var olacaktır.

Cihad şiarını uygulamak için bu anlayıştan yola çıkarak şunu belirtebiliriz ki; kul bu ibadeti tatbik etmede özgürdür ve belirli bir yer ile sınırlı değildir. Cihad belirli bir beldeye bağlanamaz, bilakis cihad şartlarına ve manilerine bağlıdır. Ne zaman şartlar oluşur ve maniler kalkarsa, mekân bu şiarı uygulamak için uygun olacaktır.

Siyeri gözden geçirdiğimizde açığa çıkmaktadır ki; Müslümanlar, islamın başlarında beldelerini, topraklarını ve mallarını kaybetmişlerdir. Fakat onlar islamın illaki de bu mukaddes yerden (Mekke'den) yayılması gerektiğine inanmadılar. Oysaki burada o temeller bulunmaktaydı. Şöyle ki; o dönemler Arapların kıblesiydi ve bu beldenin bir ağırlığı vardı. Bu belde, bildikleri ve halkını tanıdıkları bir yerdi. Fakat Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), Allahu teala tarafından bir emirle, başka bir yerden hareket etmiş ve islamı yaymak için bu beldeden çıkmıştır. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), bir muhacir olduğunu düşünüyordu. Bazen Yemame'ye veya Hecer'e gitmeyi düşünüyordu. Davetini oradan başlatmak için kendisini Taiflilere arz etmişti. Ve Allahu teala Ona Taybe'ye (Medine'ye) hicret etmesini vahyetti ve oraya hicret etti. Hareketinin, cihadının ve kalıcılığının temellerini orada hazırladı. Adeta doğmuş olduğu belde gibi hicret ettiği yurt için çalışmaya başladı. İslam, ne Allah'a nede Nebisine (sallallahu aleyhi ve sellem) en sevimli olmayan bir yurttan yayılmaya başladı.

Kurtubi (rahimehullah), tefsirinde İbn Abbas'tan (radiyallahu anh) rivayetinde Nebi'nin Mekke'den çıkış hadisesinde şöyle demiştir: "Nebi Mekke'den mağaraya geçince Mekke'ye yönelerek şöyle dedi: "Sen beldeler arasında Allah'a en sevimli olanısın. Ve sen bana beldelerin en sevimlisisin. Eğer müşrikler beni çıkarmasalardı bende senden çıkmazdım." Bunun üzerine şu ayet nazil olmuştur: "**Seni sürüp-çıkaran memleketinden kuvvet bakımından daha üstün nice memleketler vardı"**[21] bunu Sa'lebi'de zikretmiştir. Sahih bir hadistir.

Yine Tirmizi, Hâkim, İbn Hibban ve diğerlerin rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke hakkında şöyle buyurmuştur: "Sen bana beldelerin en hoşu ve en güzelisin. Eğer kavmim beni senden çıkarmasalardı senden başkasında yaşamazdım." Başka bir rivayette ise: "Allah'a yemin olsun ki, senin, Allah'ın en

[21] Muhammed: 17

hayırlı ve Allah'a en sevimli gelen yer olduğunu biliyorum. Eğer senin halkın beni senden çıkarmasalardı çıkmazdım."

Bu şekilde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisini bir yere bağlamamıştır. Bilakis yapılarını kuracağı uygun yerleri hazırlamaya çabalamıştır. Ne davette, ne cihadda nede dinin diğer şiarlarında Nebi'nin âdeti bir yere bağlanmak değildi.

Nebi'den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra sancağı ashabı yüklenmiştir ve onlarda efendilerinin yaptıklarının aynısını yapmışlardır. Enine boyuna yeryüzünü geçmişlerdir. Onların Medine'yi terk etmelerinin sebebi, Mekke'de olduğu gibi dinleri uğruna firar değildi. Bilakis onlar, Mekke'den sonra en mukaddes olan yerden, yeryüzünün doğusunda ve batısında dini yaymak ve cihad şiarını ikame etmek için ayrılmışlardır.

İmam Malik'in (rahimehullah) Muvatta'sındaki rivayeti de bunu açıklamaktadır: "Ebu Derda (radiyallahu anh), Selman el-Farisi'ye (radiyallahu anh) bir mektup yazmış ve şöyle demiştir: "Mukaddes topraklara gel..." bunun üzerine Selman'da ona şunu yazmıştır: "Yer, kimseyi mukaddes kılmaz. İnsanı mukaddes kılan amelidir."

Cihadı Mekke'ye veya Medine'ye bağlamadılar. Yine onu Beytu'l-Makdis'e de bağlamadılar. Bilakis onlar bu şiarı, sebeplerinin oluştuğu her mekânda Allah'a ibadet ettikleri bir ibadet olarak algılamışlardır.

Eğer Müslümanlar cihadı bir yere bağlasalardı bu şiar yok olup giderdi. Çünkü Müslümanlar eski ve muasır tarihlerinde birçok yere olan hâkimiyetlerini kaybetmişlerdir.

Cihad kavramını Beytu'l-Makdis'e bağlamak, Müslümanlar onu özgürleştirmekten aciz kaldıklarında cihad şiarının yok olması ile sonuçlanacaktır. Her halükarda cihadın tek zemini yok olacak ve dolayısıyla cihad yok olacaktır.

Bu, çok açık bir şekilde 'Bizim Yahudilerle savaşımız toprak savaşıdır' diyenlerin dalalette olduğunun delilidir. Bunu söyleyen yalan söylemiştir. Bilakis bizim Yahudilerle olan savaşımız akide savaşıdır. Eğer Müslümanlar, tüm İslam beldelerini onların ellerinden kurtarsalar, yine aynı şekilde -Nebi'nin ve Ondan sonra gelen ashabının yaptıkları gibi- onların kendi topraklarında peşlerine düşmeleri ve kendi yurtlarında da onlarla savaşmaları vaciptir.

Cihadın bir yere bağlanması düşüncesi batıl bir düşüncedir ve bu yer olmadığında bu şiarın atıl kalması ile sonuçlanacaktır. Bu ise diğer şiarların ilga olmasına neden olacaktır.

Özellikle anlaşılması gereken noktalardan biriside, hiçbir zamanın cihad sancağından hali olmamasıdır. Kim cihadı bir yere bağlarsa 'bu yer olmadığında cihad da olmayacaktır' demesi kaçınılmaz olacaktır.

Dördüncü Esas

Cihad Belirli Bir Savaşa Bağlı Değildir

Birçok insanın cihad ile ilgili akidesindeki bozukluklardan birisi de cihad şiarını belirli bir savaşa bağlamalarıdır. Eğer bu savaşta zafer elde edersek, bu, bu ilkelerin ve temellerin doğruluğuna delalet eder. Eğer mağlup olursak bu, bu ilkelerin ve temellerin batıllığına delalet eder. Bu itikat, hem şer'an hem de aklen batıldır. Ve bu, yenilgi ruhundan, imanın noksanlığından ve sabrın ve sabırda yarışmanın azlığından kaynaklanır.

Aklen batıl oluşuna gelince; mantıki ve akli olarak ilke ile netice arasında bir bağlantı yoktur. Neticelerin başarısız oluşu asla temellerin batıl veya hatalı oluşuna delalet etmez.

Şer'an batıl oluşuna gelince; Sahihayn'de geldiği üzere Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Bana ümmetler arz olundu. Bir (veya iki) peygamber geçiyordu ve yanlarında bir grup vardı. Bazı peygamberlerin yanında ise hiç kimse yoktu." Beraberinde hiç kimsenin bulunmadığı halde gelen peygamberler, davetlerinin hiçbir neticesi olmadan gelmemiştir. Onlarla birlikte hiçbir müslümanın olmaması, davetlerinin batıllığına veya gönderildikleri zaman ve mekânın hatalı oluşuna delalet etmez. Allah bundan münezzehtir. Böyle bir şeye ancak bir zındık itikat edebilir.

Tarihte başarısızlıkla sonuçlanan öyle savaşlar olmuştur ki, Müslüman bir kişi bundan sonra islamın bir daha doğrulamayacağını tasavvur eder hale gelmiştir.

Bu savaşların en şiddetlilerinden birisi, islamın ve Müslümanların hezimete uğradıkları h. 656 senesinin başlarındaki Tatar savaşlarıdır. Irak ve Şam beldelerine saldırdıklarında, Irak'ta kırk gün içinde bir milyondan fazla kişi katletmişlerdir. Yani günlük ortalama 25 bin kişi. Fesatları daha da arttı ve İslam beldelerine saldırdılar ve Müslümanlara karşı girdikleri tüm savaşlarda galip oldular. Allahu teala'nın Müslümanları ayıklamasından ve ona yakarmalarından sonra tatarlar Müslümanlarla Aynu Calut savaşında karşı karşıya geldiler ve çok kötü bir hezimete uğradılar. Oysaki daha önceki savaşlarda galip gelmişlerdi ve ayrıca eski durumlarından çok daha kuvvetli ve Müslümanlarda tatarların Bağdat'a girmelerinden önceki hallerinden çok daha zayıftılar.

Hicri üçüncü asrın başlarında Karamitilerin Irak ve Hicaz beldelerine saldırmalarındaki durumda aynı olmuştur.

Bundan önce Uhud'da durum aynı olmuştur. Müslümanlar Uhud'da kafirler karşısında yenilgiye uğramışlardı. Daha sonra ondan sonra gelen Ahzab savaşında başlarına büyük sıkıntılar, zorluklar ve sarsılmalar gelmişti. Ancak onlar bir süre

sonra Ahzab savaşından sonraki savaşlarında galip olmaya başlamışlardır. Bunların en büyüğü ise Mekke'nin fethidir.

Cihad şiarını bir savaşa bağlamak, psikolojik yenilginin en büyük etkenlerinden ve bu gün Müslümanların zafiyetinin en büyük nedenlerindendir. Çünkü bizler ne geçmişte nede hâlihazırda düşmanlarımıza karşı ne sayımızla nede hazırlığımızla savaşmadık. Savaşlarımızda maddi kıstaslara dayanmamız asla mümkün değildir. Hazırlıkta gücümüzü ortaya koyduğumuz zaman, -başarısızlıkla sonuçlansa bile- zimmet beri olmuştur.

İslamın şanının yücelmesini belirli bir savaşa veya bir harbe bağlamak, çalışmaların boşa çıkmasına ve bu yenilgi nedeniyle cihadın terk olunmasına sebep olabilir. Bilmeliyiz ki bizler sayı ile ve hazırlıkla savaşmıyoruz. Belki bir savaşta sayıca düşmanlarımızdan daha fazla ve konum itibarı ile daha üstün olabiliriz. Ancak imani zafer şartları tamamlamadığımızdan, safları temizlemek ve süzmek için Allahu teala bizleri sınayabilir. Herhangi bir savaşta maddi kıstasları ölçü alır ve umudumuzu bunlara bağlarsak, bu durumda gelecek olan yenilgi psikolojileri yıpratacak, azimleri kıracak ve cihadı atıl bırakacaktır. Lakin doğru olan -ister yenilenim ister galip gelelim- cihadın farz olan bir ibadet olduğundan dolayı cihad etmemizdir.

Bu bölümün sonunda önemli bir noktaya işaret etmem gerekecektir. Bu, geçen sözlerimden, Afganistan'daki İslam-küfür savaşının önemini hafife aldığımın anlaşılmasından korkmamdır. Asla, Afganistan savaşının sonrası vardır. Eğer zafer elde edersek, Müslümanların boyunları Amerika ve batıya kölelikten kurtulacaktır. Eğer Allah yenilgiyi takdir ederse, yeryüzünün tüm mekânlarındaki samimi Müslümanların en büyük temennisi, -Amerika'nın İslam beldelerine yapacağı azgınlık karşısında Müslümanları bekleyen durumlardan ötürü- bundan önce ölmek ve unutulup gitmek olacaktır.

Bu nedenle Afganistan'da küfürle olan savaşımız, çok önemli ve belirleyici bir savaştır. Buna binaen Allahu teala'nın izni ile zafer elde edebilmemiz için tüm vesile ve imkânlarla ağırlığımızı koymamız üzerimize bir vaciptir.

Bu sözlerle, cihadın veya zaferin bir savaşa bağlanmaması gerektiği arasında bir gereklilik yoktur. Çünkü bu düşünce ile ona girenin yenilgisinin anlamı, cihad şiarının silinmesi veya zayıflaması olacaktır. Bu şuurun söz, fiil veya içinde gizleme şeklinde tezahür etmesi arasında hiçbir fark yoktur.

Allah hak olanı söyler ve doğru yola iletecek olan O'dur.

Beşinci Esas

Zafer Yalnızca Askeri Galibiyetle Değildir

Müslümanlardan birçoğu, cihad farizasını yerine getirenlerin mutlaka hissi olarak meydan galibiyetini elde etmesi gerektiğini ve Allahu teala'nın cihadı meşru kılıp onun için yalnızca hissi zaferi vereceğini zannederler. Çünkü birçoklarına göre zafer kavramı askeri galibiyet ve meydan zaferi ile sınırlıdır.

Allah subhanehu ve teala bizlere bu şiarı meşru kılmıştır ve onun korkularını tadanlara galibiyeti garanti etmemiştir. Bilakis bazı zamanlar Müslümanların askeri yenilgilerinden bahsetmiştir. "**Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. İşte o günleri biz insanlar arasında devrettirip dururuz."**[22] Bu ayet, bu kuralın geçerli olduğunu tekit için nazil olmuştur. Bu kevni kuralın pekiştirilmesiyle ilgini inen bu ayet, Uhud ehline ilişen askeri hezimetten sonradır.

Eğer insanların idrakleri genişler ve zaferin ne anlama geldiğini anlarlarsa, islamın zirvesi olan bir ameli işleyenin asla zarar etmeyeceğini kesin olarak bilirler. Bilakis bu kimse -esir olsa veya öldürülse de- her halükarda galiptir. Eğer zafer kavramının hakkını ve hakiki kadrini verecek olsak –ki bu kitap ve sünnetin delillerini düşünme neticesinde olacaktır- tüm İslam ümmetinin cihad ile zarar etmelerinin mümkün olmayacağını görürüz. Bilakis cihad her hali ile kardır. Her ne kadar bazen meydanda bunun aksi gözükse bile.

Zaferin anlamları:

Kelimelerin yeterli olamayacağını bilmekle birlikte kitap ve sünnette gelen zaferin bazı anlamları üzerinde durabiliriz. Aslında bu özel bir çalışmada uzun açıklamalara ihtiyaç duyar. Lakin hepsine ulaşılamayanın hepsi terk edilmez

Zaferin anlamlarından birincisi:

Kuşkusuz zaferin en büyük türlerinden birisi ki bu –ister fert bazında ister ümmet bazında olsun- bu her mücahid için gerçekleşir. Mücahid cihada çıktığında, kendi nefsine, şeytanına -Allahu teala'nın ayetinde zikrettiği- sevilen sekiz şeye ve onlardan kaynaklanan diğer nefse hoş gelen şeylere karşı zafer elde etmiştir.

Dünyanın bu cezp edici şeyleri karşısında Müslümanların birçoğu başarısız olmuştur. Hatta ümmetin tümü bunlara karşı zafer elde etmede başarısız olmuştur. Allahu teala bunları şu buyruğunda zikretmiştir: "**De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resulü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık**

[22] Ali-İmran: 140

Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez."[23] Kul sevilen bu sekiz şeyi terk edip cihada çıktığında, nefsine ve şehvetine karşı ağırlaştırıcı bu cazibeler karşısında zafer elde etmiştir.

Bu zaferle birlikte başka bir zafer daha elde etmiştir ki bu birincisinden daha büyüktür. Bu, fısk ehlinden olmadığını ve ayetin sonunda zikredilen Allah'ın tehdidi ve korkutması ile muhatap olmadığının sabit oluşudur.

Tüm bu zaferler, ameli olarak Allah'ı, resulünü ve Onun yolunda cihadı sevdiğini ispat etmesiyle gerçekleşmiştir. Bu, ne kadar da büyük bir zaferdir!

Zaferin anlamlarından ikincisi:

Kul cihada çıktığında başka bir zafer daha elde eder. Lakin bu seferki zaferi, onu gözetleyen ve her türlü yollarla onu cihaddan engellemeye çalışan şeytanına karşıdır.

Sahih Buhari'de Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) geldiği üzere Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Şeytan Âdemoğlunun iman yoluna oturur ve ona şöyle der: 'İman edip dinini ve babalarının dinini terk mi edeceksin?' Ona muhalefet eder ve iman eder. Sonra onun hicret yoluna oturur ve şöyle der: 'Hicret edip malını ve aileni terk mi edeceksin?' ona muhalefet eder ve hicret eder. Sonra onun cihad yoluna oturur ve şöyle der: 'Cihad mı edeceksin, öldürülecek, eşinle evlenilecek ve malın paylaştırılacak?' ona muhalefet eder, cihad eder ve öldürülür. Böyle bir kimseyi, cennete sokmak Allah üzerine bir haktır."

Cihad şeytana karşı bir zafer gerçekleştirir ve bununla birlikte kul Rahman'nın cennetine nail olur.

Zaferin anlamlarından üçüncüsü:

Mücahid cihada çıktığında bir zafer gerçekleştirmiştir. Çünkü o Allahu teala'nın şu buyruğunun ehlinden olmuştur: **"Bizim uğrumuzda cihad edenlere, şüphesiz yollarımızı gösteririz"**[24]

Şeytana karşı elde edilecek en büyük zafer hidayettir. Allah subhanehu ve teala tarafından en büyük ihsan ise, muvaffakiyet vermesidir. Kim cihad ederse, hidayetle zafer elde etmiş ve Allah tarafından özel bir destek olunan Muhsinlerden olmuş olur. Bu destek; yardım, başarı, hidayet ve ıslahtır. Eğer ümmetin tümü cihad edip gerçekten cihada iştirak edecek olsalardı, hidayet olunmuş ve özel bir şekilde destek olunan bir ümmet olurdu. Tıpkı sahabe ve tabiin döneminde muvaffak, galip ve yardım olunan bir ümmet olduğu gibi.

[23] Tevbe: 24
[24] Ankebut: 69

Zaferin anlamlarından dördüncüsü:

Kul cihada çıkmakla, kendi soyundan ve kendi dilini konuşup onu cihaddan ağırlaştıranlara karşı bir zafer elde etmiştir. Hatta onlardan bazıları ümmeti cihaddan soğutmak için bazı nasları bile kullanmaya çalışırlar.

Allahu teala şu buyruğu ile onların rezilliklerini ortaya çıkarmıştır: "**Sizinle birlikte çıksalardı, size 'kötülük ve zarardan' başka bir şey ilave etmez ve aranıza mutlaka fitne sokmak üzere içinizde çaba yürütürlerdi. İçinizde onlara 'haber taşıyanlar' vardır. Allah, zulmedenleri bilir.**"[25] Allahu teala bu ayeti ile aralarında cihaddan soğutanlara kulak veren Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına hitap ediyor. Bu, onların imanın zayıflığından dolayı değildir. Bilakis cihaddan soğutanların kavimleri arasında itibarlı kişiler olmaları, ağırlaştıranların fitnelerinin büyük olması, hakkı batıla karıştırmaları ve şüpheleri çok maharetli getirebilmeleridir. İman ehlinin onların sözlerine kanabileceklerinden dolayı Allahu teala peygamberlerden sonra insanların en hayırlılarını bundan sakındırmıştır.

Cihaddan soğutanlardan bazıları da, Allahu teala'nın şu buyruğu ile rezilliklerini ortaya çıkardığıdır: "**Allah'ın elçisine muhalif olarak (savaştan) geri kalanlar oturup-kalmalarına sevindiler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad etmeyi çirkin görerek: "Bu sıcakta (savaşa) çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Bir kavrayıp-anlasalardı.**" [26] Cihaddan ağırlaştıranlar, binekli ve yaya olarak ve ellerindeki tüm imkânlarıyla, kulu cihaddan men etmek ve ayrıca ümmeti izzet yoluna gitmesinden engellemek için çabalarlar.

Mücahid cihada çıktığında geride kalan cihaddan soğutuculara karşı zafer elde etmiştir. Nefsine, şehvetine, dünyasına karşı zafer elde ettikten sonra şeytanına karşı da zafer elde etmiştir. Ve yine kendi dilini konuşan, cihaddan soğutan soydaşlarına karşı da zafer elde etmiştir.

Zaferin anlamlarından beşincisi:

Kuşkusuz -başına gelen zorluk, sıkıntı ve ağırlaştırmalara rağmen- mücahidin cihad yolundaki ve bu şiarın ilkeleri üzerindeki sebatı, bu bile yalnız başına bir zafer sayılır. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Allah, iman edenlere dünya hayatında da ahirette de sağlam söz üzere sebat verir. Zalimleri de şaşırtıp-saptırır; Allah dilediğini yapar.**"[27]

[25] Tevbe: 47
[26] Tevbe: 81
[27] İbrahim: 27

Cihad yolunda sebat edip bu şiarı eda etmede istikrarlı davranan, bu ayetin ashabından olmuştur. Bu, onun için bir zafer sayılmaz mı? Allah'a yemin olsun ki evet.

Cihad edip meydanlarda zafer elde eden fakat ilkeleri hezimete uğrayan, kanaatleri değişen ve cihad yolunda olanlardan ötürü şehvetine ve dünyasına hizmet eden nicelerini gördük. Bunun karşısında başkalarının başına gelen zorluk ve sıkıntı başlarına gelmediği halde cihad etmekte sebat eden nicelerini de gördük. Onlar meydanda yenilgiye uğramadılar. Lakin dünya onların ilkelerini ve kanaatlerini yenilgiye uğrattı. Bozuk akımlar onları kendi taraflarına çekti de onlara hizmet eder hale geldiler. Cihaddan soğutmaya ve kanaatlerinin yenilgisi için binlerce bahaneler getirmeye başladılar. Bu yenilgi değil midir? Buna karşılık ilkeler üzerinde sebat etmek hakiki bir zafer değil midir?

Zaferin anlamlarından altıncısı:

Kul cihada çıkmakla başka bir zafer daha elde eder. Bu, canını, vaktini ve malını, ilkeleri uğruna ve itikadını ve dinini desteklemek için ortaya koymasıyladır. Kuşkusuz -ister galibiyet onun ister düşmanlarının olsun- bu din için fedailik başlı başına bir zaferdir. Yine ilkeleri ile yücelmesi, onların uğruna savaşması ve canını bunların uğruna ucuz bir şekilde vermesi –meydanda yenilgiye uğrasa da- gerçek bir yüceliktir.

Allahu teala, Uhud'da yenilgiye uğradıklarında resulüne ve ashabına şöyle demiştir: "Gevşemeyin, üzülmeyin üstün olanlar sizlersiniz." Yetmiş kişi öldürüldü ve onlara müsle yapıldı, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem) yaralandı ve diğerleri kaçtılar. Ve sonra Allah onları bağışladı. Ancak bu hakikatten hiçbir şey değiştirmez, bilakis tüm bunlara rağmen onlar üstündüler.

Mücahidin üstünlüğü, çatışma sahasına girmesi ve islamın savaşına katılması ile gerçekleşmiştir. Onun üstünlüğü budur ve bu üstünlüğü ile düşmanlarına karşı zafer elde etmiştir. Terk edilmiş, çok az bir silaha sahip, fakir ve sayıca az olan ve yanlarında inançlarından başka bir şeyleri olmayanlar savaşabiliryorsa, ümmet –sayı ve hazırlık bakımından daha az olan ümmet- düşmanlarına karşı ne uğruna savaşacaktır? Yalnızca maddi kıstaslara göre değerlendirildiğinde yenileceği kesin gibi gözüken ümmet, düşmanlarına karşı ne uğruna savaşacaktır? Ümmetin, düşmanlarına oranla maddi bir güce sahip olmaması ve gücü nispetince hazırlık yapmasından sonra onlarla yüzleşmesi; yalnızca çatışmaya başlaması ile muzaffer bir ümmet olmuş olmaz mı? Kuşkusuz en modern silah ve teçhizatlarla donatılmış düşmanlarına karşı imanı ile karşı koyan bir ümmet, yüceliği ve ilkeleri ile muzaffer bir ümmettir.

Sayısı, hazırlıkları ve sahip oldukları teknolojileri ile hali bu olan dünya devletleri ile karşılaşması yücelik ve zafer olarak sayılmaz mı? Bunda kul, akidesi uğruna canını hafife almıştır. Evet, Allah'a yemin olsun ki, sonları şehadet de olsa tarih bu kahramanların hayatlarını yazacaktır. Dünyada onlardan daha fazla kalıp zillet içinde yaşayanları ise tarih anmayacak, aksine yerecektir. Âlemlerin rabbi katında bu ikisi arasındaki fark ne kadar da büyüktür!

Mücahidin cihad yolunda, akidesinde ve onun için savaşmış olduğu ilkelerinde sebat etmesi; iki gruba karşı, ilkelerin, akidenin ve dinin yüceltilmesi ve desteklenmesini sağlamıştır.

Birinci grup: İlkeleri ile nasların safiyetini bozan, tevil eden ve mücahidi ilkelerinden vazgeçirmek için asıl manalarından tahrif eden bidatçi, hurafeci ve felsefecilerden oluşan milli dalalet önderlerine karşı zafer elde etmiştir. Israr edip bunun uğruna savaşır ve dalalet ve dalaverecilerin şüphelerine kulak asmazsa, onlara karşı bir zafer elde etmiş olur.

İkinci grup ise: Mücahid ilkeleri ile, küfür, zındıklık, riddet ve inkârcılara karşı zafer elde etmiştir. İtikat etmiş olduğu şey uğrunda ölümü temenni ettiğini ve ölümün onun kanaatinden bir şeyi öne veya arkaya almadığını açık bir şekilde ilan ettiğinde kuşkusuz bu en büyük zaferlerden birisi sayılır.

Bu büyük zafer, Firavun'un sihirbazlarının imanlarını ilan etmelerinden sonra ölüm ve asılmakla tehdit olundukları konumdur. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**O halde ben de sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çapraz olarak keseceğim ve sizi hurma dallarında sallandıracağım. Siz de elbette, hangimizin azabı daha şiddetliymiş ve daha sürekliymiş öğrenmiş olacaksınız.**"[28] Bunun üzerine onlarda müminin izzeti ve benzeri görülmemiş bir üstünlükle şöyle cevap verdiler: "**Dediler ki: "Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla 'tercih edip-seçmeyiz. Neyde hükmünü yürütebileceksen, durmaksızın hükmünü yürüt; sen, yalnızca bu dünya hayatında hükmünü yürütebilirsin.**"[29] Başka cevaplarında ise şöyle demişlerdir: "**Oysa sen, yalnızca, bize geldiğinde Rabbimizin ayetlerine inanmamızdan başka bir nedenle bizden intikam almıyorsun. Rabbimiz, üstümüze sabır yağdır ve bizi müslüman olarak öldür.**"[30] Allahu ekber! Evet, Allah'a yemin olsun ki bu büyük bir zaferdir; ölene kadar ilkeler üzerinde sebat etmek...

Yine bu zafer Hubeyb (radiyallahu anh) Kureyş kafirlerinin önünde asılı ve ölümle arasında yalnızca az bir zaman kala ki tutumunda da ortaya çıkmıştır.

Ebi'l-Esved'in Urve'den rivayetinde şöyle der: "O asılı bir haldeyken silahlarını Ona doğrulttular ve Ona karşı şöyle seslendiler: 'Muhammed'in senin yerinde

[28] Taha: 71
[29] Taha: 72
[30] Araf: 126

olmasını ister miydin?' Oda şöyle dedi: 'Yüce olan Allah'a yemin olsun ki, hayır. Onun ayağına bir dikenin batmasına karşılık serbest bırakılmamı bile istemem!" Allahu ekber! Ne büyük bir zafer ve ne büyük bir yücelik!

Öldürülen, sürgün edilen ve yok edilen nice topluluklar vardır ki Allahu teala'nın 'büyük bir kurtuluşa erdiler' diye vasıfladığı, övgüde bulunduğu ve anılarını ebedi kıldığı şu topluluk gibi olmamıştır. Küfür ehli, Uhdud ashabı ile iki hususta pazarlık yapmışlardır. Ya üzerinde bulunmuş oldukları şeyden dönmek yada yanarak ölmek ve ilkeler üzerinde sebat. Ancak dünyanın ateşi, onları üzerinde bulunmuş oldukları şeyden döndürecek değildi. Dünyanın ateşine girmekle ahretin ateşinden kurtulmayı yeğlediler. Atılganlık ve cesaretle ateşe yürüdüler. O büyük ateşlerin manzarası onları ürkütmedi. Bilakis bir zafer elde etmek için oraya girdiler.

Bir kadın bundan geri durmayı düşündü ve bir an zaferin anlamı zihninden kayboldu. Bunun üzerine Allahu teala ona hakiki zaferin ve büyük kurtuluşun manasını açıklamak için onun bebeğini konuşturdu. -Muslim'de geldiği üzere- ona şöyle seslendi: "Ey anneciğim, sabret. Zira sen hak üzeresin." Bunun üzerine oda ateşe atladı ve o ve bebeği zaferi kazandılar.

Allahu teala, ne onlardan önce nede onlardan sonra hiç kimseye methetmediği bir şekilde onlara metihte bulunarak onların anılarını ebedileştirdi. Alahu teala şöyle buyuruyor: "**Şüphesiz iman edip salih amellerde bulunanlara gelince; onlar için altından ırmaklar akan cennetler vardır. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur."**[31]

Bunların arasındaki bu kadın gibi zaferin hakiki manasının zihninden kaybolduğu her mümine, bu ayet, bu övgü ve bu şahitlik zaferin manasını beyan etmekte ve zihinlerden kaybolan bu mefhumu açıklamaktadır.

Zaferin anlamlarından yedincisi:

Zaferin anlamlarından birisi de, Allahu teala'nın kullarına hüccet ve beyan ile zafer vermesidir. Bu, geçen anlama yakındır ancak ondan farklıdır. Şöyle ki; burada galip gelen ilke yalnızca zafer kazananla sınırlı değildir. Bilakis –ister sahibi ölsün ister ölmemiş olsun- diğerlerine de ulaşır. Önemli olan onun hüccetinin ulaşması ve bir takım insanları ikna etmesidir. Bunlar sahada herhangi bir zafer elde etmeyen mustazaflar bile olsa...

Tıpkı Allahu teala'nın, tartışmalarından sonra İbrahim'in (aleyhis-selam) hüccetinin kavmine galip gelmesi hakkında söyledikleri gibi. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Bu, İbrahim'e, kavmine karşı verdiğimiz delilimizdir. Biz, dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Şüphesiz senin Rabbin, hüküm ve hikmet sahibidir, bilendir."**[32]

[31] Buruc: 11
[32] Enam: 83

Yüceltme zafer vermedir. Yine aynı şekilde Nemrut ile tartışmalarında da Allahu teala İbrahim'e (aleyhis-selam) galibiyet vermiştir. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Allah, kendisine mülk verdi, diye Rabbi konusunda İbrahim'le tartışmaya gireni görmedin mi? Hani İbrahim: "Benim Rabbim diriltir ve öldürür" demişti; o da: "Ben de öldürür ve diriltirim" demişti. (O zaman) İbrahim: "Şüphe yok, Allah güneşi doğudan getirir, (hadi) sen de onu batıdan getir" deyince, o kafir böylece afallayıp kalmıştı. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez."**[33]

Uhdud ashabındaki gencin ilkelerinin galibiyeti kıssasında, ilkelerin zaferiyle ilgili açık bir delil bulunmaktadır. Genç öldürüldü, lakin onun hücceti ve ilkeleri kralın küfrü karşısında zafer kazanıp galip geldi ve insanlar Müslüman oldular. Gencin öldürülmesi ve ölmeden önceki sebatı sebebiyle hüccetin zaferi açık bir galibiyet halini almıştır. Küfrün sahip olmuş olduğu güç ve otoriteye rağmen bu sebat, ilke ve büyük akide karşısında yerle bir olmuştur.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Taifetu'l-Mansura'nın var olacağını ve galip geleceğini haber vermiştir. -Sahihayn'de olduğu olduğu üzere- Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: "Ümmetimden bir taife hak üzere galip olmaya devam edecek ve onları yüzüstü bırakanlar onlara bir zarar veremeyecektir. Allah'ın emri gelinceye kadar bu böyle devam edecektir."

Bu galibiyetin en alt derecesi hüccet ve beyan galibiyetidir. Bazen bununla birlikte devlet ve yönetim de olur. Lakin ümmetin onları yüzüstü bırakmalarına ve düşmanlarının onların üzerine toplanmalarına rağmen onlar galiptirler.

Zaferin anlamlarından sekizincisi:

Allah'ın mücahidlere zafer verme türlerinden birisi de, düşmanlarını kendi katından bir azap ile helak etmesidir. Bu azabın sebebi mücahidlerin cihadıdır. Bazen mücahidler meydanda düşmanlarını yenilgiye uğratmaktan aciz kalabilirler. Ve bu genellikle savaştaki eşitsizliktendir. Lakin Allahu teala, kuvvetli ve azizdir. Mücahidler sebepleri değerlendirip ellerindeki kuvvet ve imkânlarınca düşmanlarına savaş için hazırlık yaptıklarında, Allah onların bu basit çabaları ve bu zayıf haldeki yüzleşmelerini, kendi katından, düşmanlarının helak sebebi kılacaktır. Allahu teala bunu şu buyruğu ile tekit etmektedir: "**Nice küçük topluluk, daha çok olan bir topluluğa Allah'ın izniyle galip gelmiştir; Allah sabredenlerle beraberdir."**[34]

Firavun'un helak oluşu, Musa (aleyhis-selam) ve beraberindekilerin cihadı sebebiyle olmuştur. Bu şöyle açıklanabilir; kuşkusuz Allahu teala, Musa (aleyhis-selam) gelmeden önce veya gelmesinden sonra veya Firavun'un ilk yüz çevirişi ve kibirlenişinde Firavun'u helak etmeye kadirdir. Lakin O azgınlaşıp, kibirlenerek

[33] Bakara: 258
[34] Bakara: 249

atlıları ve piyadeleriyle Allahu teala'nın nurunu söndürmek için çıkınca; meydanda Firavun ve askerlerine helak geldi. Ve bunun sebebi Musa (aleyis-selam) idi. Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Bunun üzerine Musa'ya: "Asanla denize vur" diye vahyettik. (Vurdu ve) Deniz hemencecik yarılıverdi de her parçası kocaman bir dağ gibi oldu."**[35] Başka bir ayette ise şöyle buyurmaktadır: **"Firavun ve kavminin yapmakta oldukları ve yükselttiklerini (köşklerini, saraylarını) da yerle bir ettik."**[36]

Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadının başlaması ve Kureyş'in hakka boyun eğmekten yüz çevirmelerinden sonra, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine boyun eğmeleri için Allahu teala onlara azabını musallat etti.

Sahihayn'de Abdullah b. Abbas'tan (radiyallahu anh) rivayet olunduğuna göre şöyle der: "Kureyş Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine boyun eğmedi ve Oda onlardan bir yüz çevirme ile karşılaşınca, Yusuf'un yaptığı yedi beddua gibi oda beddua etti. Bunun üzerine her şeyi yok eden bir kıtlık geldi. Öyle ki derileri, ölüleri ve leşleri bile yediler. Onlardan birisi gökyüzüne bakıyor ve açlıktan duman görüyordu. Ebu Sufyan Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi ve şöyle dedi: "Ey Muhammed, sen Allah'a itaati ve sılayı rahmi emreden birisisin. Kavmin helak olacak durumda, onlar için Allah'a dua et." Bunun üzerine Allahu teala şu ayetini indirdi: **"Öyleyse sen, göğün açıkça bir duman getireceği günü gözle; (Bu duman) insanları sarıp-kuşatıverir. İşte bu, acı bir azaptır. "Rabbimiz, azabı üstümüzden açıp-gider; çünkü biz (artık) iman edicileriz." Onlar için öğüt alıp-düşünmek nerede? Onlara, açıklayan bir elçi gelmişti. Sonra, ondan yüz çevirdiler ve dediler ki: "(Bu,) Öğretilmiştir, bir delidir." Biz sizden bu azabı biraz açıp-göndereceğiz; (ama yine) dönecek olanlarsınız siz. Büyük bir şiddetle yakalayacağımız gün, elbette biz intikam alacağız."**[37]

Onların başlarına gelen her şey, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara karşı yapmış olduğu cihad sebebiyleydi. Ve bu hicretten ve cihadın teşriinden ve yine savaş meydanlarında Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) ordusunun sebebiyle başlarına geleceklerden önceydi. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Kureyş'le savaşlarında onlardan iki yüzü geçmeyecek kadar adam öldürdü. Onlar ise Müslümanlardan bu sayının yarısına yakın kişi öldürdüler. Lakin Allahu teala kendi katından bir azap indirmesiyle onların Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine boyun eğmelerini sağlamıştır. Onlardan bazı kavimler hidayet bulmuş bazıları ise küfürleri üzerine helak olmuşlardır.

Yaşamış olduğumuz asrımızda da Sovyetler birliğinin yıkılması bu hakikati pekiştirmiştir. Mücahidler savaş meydanında Sovyetlerden ne daha kuvvetli, ne daha kudretli nede sayıca daha fazla idiler. Lakin Allahu teala'nın dinine savaş

[35] Şuara: 63
[36] Araf: 137
[37] Duhan: 11-16

açmaları ve Allah'ın velilerini öldürmeleri sebebiyle, sıkıntılar, belalar, fakirlikler ve fesatlar peş peşe gelmeye başlamış ve nihayetinde Sovyetler birliği düşmüştür. Sovyetler birliğinin komünist sistemleri yüzünden düştüğünü kim söyleyebilir; işte aynı sistemde devam eden birçok devletler bulunmaktadır. Borçlar yüzünde düştüğünü kim söyleyebilir; oysa Amerika –özellikle de iç borçlarında- Sovyetler birliğinin düşüş vaktinde daha fazla borçluydu. Askeri diktatör rejim yüzünden düştüğünü de kimse söyleyemez; zira ondan çok daha diktatör olan devletler hala devam etmektedir. Sovyetler birliğinin düşüş sebeplerine bakan bir kimsenin, onların dine savaş açmaları ve mücahidlerin de onlarla cihad etmelerinin dışında başka bir neden bulması mümkün değildir.

Bunun, tarihten ve peygamberlerin kıssalarından sayılamayacak kadar çok örnekleri vardır ve hepside, mücahidlerin cihadlarının, onlara karşı savaş açanlara azabın ve yıkımın müstahak olmasının asıl neden olduğuna delalet etmektedir. Cihad kâfirlerin helakının sebebidir. Müminlerin zafer elde etmesi ise Allahu teala katındandır. Hemen zaferi göremesek bile gerçekleşmesi yakındır. Tarihte sebepsiz yere helak olan bir topluluk bulunmamaktadır. Kafirlerin başlarına gelen tüm azaplar, ya onların resullerinin yada Allah'ın salih kullarından müminlerin cihadları sebebiyle olmuştur.

Zaferin anlamlarından dokuzuncusu:

Yine zaferin türlerinden birisi de; cihadın kafirlerin fakirleşmelerine, küfürleri üzerine ölmelerine ve hidayet bulmamalarına sebep olmasıdır. Buda zaferin en büyük türlerinden birisidir.

Onların dine savaş açmaları ve mücahidlerin karşılarında durmaları, onların dalaletlerine ve ölene dek küfürlerine batmalarına sebep olmaktadır. Bu, Musa ve Harun'un (aleyhimes-selam), Firavun ve kavmi hakkında dua etmiş oldukları şeydir. Musa şöyle demişti: "**Musa dedi ki: "Rabbimiz, şüphesiz Sen, Firavun'a ve önde gelen çevresine dünya hayatında bir çekicilik (güç, ihtişam) ve mallar verdin. Rabbimiz, Senin yolundan saptırmaları için (mi?) Rabbimiz, mallarını yerin dibine geçir ve onların kalplerinin üzerini şiddetle bağla; onlar acı azabı görecekleri zamana kadar iman etmeyecekler."**[38] Musa'nın (aleyhis-selam) bunlarla duada bulunması, bunların gerçekleşmesinin hakiki bir zafer olduğuna delalet eder. Elim olan azap ile karşılaşana kadar Allah'ın kafirlerin kalplerini bağlamasından daha büyük bir hezimet olabilir mi? O zaman, bu durum karşısında müminler sevinecekler ve küfrün önderlerine şöyle söylenilecek: "**(Azabı) Tad; çünkü sen, (kendince) üstün ve onurluydun."**[39]

[38] Yunus: 88
[39] Duhan: 49

Onların şımarmaları, azgınlıkları, özgürlük ve medeniyeti savundukları iddiaları ve terörle savaşları; tüm bunlar, geçen ömürlerinden daha az kalan ömürlerinin bitmesiyle son bulacaktır. Ve bundan sonra, onlara şöyle söylenildiğinde, Allah'ın müminlerin kalplerini rahatlatacağı bir konuma geçilecektir: **"Sizler (onun şimdi ne durumda olduğunu) biliyor musunuz?" Derken, bakıverdi, onu 'çılgınca yanan ateşin' tam ortasında gördü...**[40]

Eğer dünyada iken kafirlerin fakirlikleri gerçekleşirse, bu durumda Allah onları mümin kullarına hibe etmiş olur.

Yine Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadı, Yahudilerin azgınlaşıp haddi aşmalarının nedeni idi. Allah onların kalplerini bağladı, hatta öyle ki, öldüklerinde Onu kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanıyorlardı ve küfür üzerine öldüler. Buluşma yeri ise hesap günüdür.

Zaferin anlamlarından onuncusu:

Zaferin türlerinden birisi de, Allah'ın, kulları arasından şehitler almasıdır.

Allahu teala için çalışıp yorulan herkes, bunları cennete girmek için yapar. Bu nedenle Allahu teala şöyle buyurmuştur: "**Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. İşte o günleri biz insanlar arasında devrettirip dururuz. Bu, Allah'ın iman edenleri belirtip-ayırması ve sizden şehidler edinmesi içindir. Allah, zulmedenleri sevmez."**[41] Şehadet, Allah'ın kulları arasındaki bir seçimdir. Ve Allah kimi bu derece için seçerse, kuşkusuz bu kimse kurtulmuş ve zafer elde etmiştir. Şehadetin bizzat kendisi istenilen bir gayedir. Çünkü bu, Allah katından bir seçimdir.

Çünkü Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) üç kere bunu temenni ettiğini söylemiştir. Sahihayn'de Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) rivayet olunduğuna göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda öldürülmeyi sonra tekrar diriltilmeyi, sonra tekrar öldürülmeyi sonra tekrar diriltilmeyi sonra tekrar öldürülmeyi isterdim..."

Allahu teala bu zaferi tekit ederek şöyle buyurmuştur: "**Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' saymayın. Hayır, onlar, Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar."** [42] Yine şöyle buyurmaktadır: "**Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin; hayır onlar diridirler. Fakat siz bunun şuurunda değilsiniz."**[43]

[40] Saffat: 54-55
[41] Ali-İmran: 140
[42] Ali-İmran: 169
[43] Bakara: 154

Şehadetin bizzat kendisinin bir zafer oluşunun delillerinden birisi de Sahihayn'de gelen Enes b. Malik'in şu rivayetidir: "-Enes'in dayısı olan- Haram b. Milhan, Bi'ri maune günü mızrakla yaralandığında, kanını yüzüne ve başına sürerek şöyle dedi: 'Kâbe'nin rabbine yemin olsun ki, kurtuldum!"

Ölümü görerek öldürülen bir kimsenin kurtulduğuna yemin etmesi nasıl açıklanabilir? Kuşkusuz O, cennetin kokusunu hissetmişti.

Mücahidin yalnızca şehadete erişmesiyle zafer elde edişinin delilleri gerçekten çoktur. Alimler bunu, Allah yolunda şehadetin faziletleri konuları altında genişçe ele almışlardır. Şehadetle rızıklanan bir kimse, kuşkusuz kesin bir zafer elde etmiştir.

Zaferin anlamlarından on birincisi:

Yine zaferin türlerinden birisi de, meydan ve savaş zaferidir.

Bu anlamı neredeyse insanların tümü bilirler. Onlardan birçokları ise, zaferi bununla sınırlı tutarlar. Oysaki bu, kavramlardaki bozukluktandır. Meydan zaferi, ancak zaferin türlerinden birisidir. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ömrünün sonunda bununla sevinmiş ve ölümünden önce Allah ona bu zaferi göstermiştir. Allahu teala Ona minnette bulunarak şöyle buyurur: "**Allah'ın yardımı ve fetih geldiği zaman. Ve insanların Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini gördüğünde. Hemen Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir."**[44]

Bunlar, zaferin türlerinden bazılarıdır. Aslında bunun sınırlandırılması da mümkün değildir. Fakat bizler, hepsi Allah subhanehu ve teala'nın şu vaadi altına giren bazı örnekler verdik: "**Şüphesiz biz elçilerimize ve iman edenlere, dünya hayatında ve şahidlerin (şahidlik için) duracakları gün elbette yardım edeceğiz."**[45] Yine şu buyruğunda: "**İman edenlere yardım etmek ise, bizim üzerimizde bir haktır."**[46] İdraki, zaferin manalarını anlamaktan aciz kalan bir kimse şöyle diyebilir: 'Nasıl olurda, hem Allah resullerine ve müminlere yardımı kendi üzerine bir hak görür ve bununla birlikte resullerden öldürülenler, hiçbir yönetim sahibi olmayanlar ve beraberinde hiçbir Müslüman bulunmayanlar olabilir?' Zaferin manalarını anlayan bir kimsede ise bu problemler kalkar.

Şunu da kesin olarak bilmekteyiz ki, otorite, galibiyet ve yönetim zaferleri, İslam ümmetinin nihayetinde elde edeceği zaferlerdir. Eğer bu bizim dönemimizde gerçekleşmezse, hiç şüphesiz bizden sonrakilerde gerçekleşecektir. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem), yeryüzünde otorite sağlanacağı müjdeleri ve vaatleri, ancak

[44] Nasr suresi.
[45] Gafir: 51
[46] Rum: 47

meydan zaferine, askeri galibiyete ve yeryüzünde otorite elde etmeye yorulur. Buna delalet eden birçok nass bulunmaktadır.

Bunlardan birisi imam Ahmed ve diğerlerinin (rahimehumullah) Temim Ed-Dari'den (radiyallahu anh) rivayet ettikleri şu hadistir. Şöyle der: "Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dediğini işittim: "Bu iş, gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Çamurdan ve yünden yapılmış ne kadar ev varsa Allah hepsine bu dini sokacaktır. Ya azizin izzeti yada zelilin zilleti ile. Allah'ın islamı izzetlendireceği izzetle ve küfrü zelil kılacağı zilletle."

Yine Muslim'de geçen Sevban'dan (radiyallahu anh) rivayet olunan şu hadiste bunlardandır: "Allah yeryüzünü bana dürdü ve onun doğusunu ve batısını gördüm. Ve benim ümmetimin yönetimi bana dürülen yerlere ulaşacaktır."

Yine Muslim'de gelen Ebu Hureyre'nin (radiyallahu anh) şu rivayeti: "Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Müslümanlar Yahudilerle savaşmadıkları ve Müslümanların onları öldürmedikleri sürece kıyamet kopmayacaktır. Hatta Yahudi bir taş ve ağacın ardına saklanacak ve ağaç veya taş şöyle seslenecektir: 'Ey Müslüman, ey Allah'ın kulu, işte arkamda bir Yahudi, gel ve onu öldür.' Ancak Ğarkat ağacı hariç. Zira o Yahudilerin ağacıdır."

Yine İmam Ahmed'in Abdullah'tan (radiyallahu anh) rivayet ettiği şu hadis: "Resulullah'a, Kostantiniye mi yoksa Roma'mı, iki şehirden hangisi fetholunacağı sorulduğunda şöyle buyurdu: "Roma, Herakliyus'un şehri."

Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) vaadi üzerine ileride Roma fetholunacaktır. Muslim'in Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Bir tarafı kara diğer tarafı da deniz olan bir şehir duydunuz mu?' sahabeler: 'Evet, ey Allah'ın resulu' dediler. Sonra şöyle buyurdu: "İshak oğullarından yetmiş bin kişi oraya karşı savaşmadan kıyamet kopmayacaktır..."

Zamanın sonunda çıkacağıyla ilgili Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdelerinin geldiği Mehdi'nin haberleri neredeyse mütevatir derecesine ulaşmıştır. "O yeryüzünde yedi sene hükmedecek. Yeryüzü zulüm ve azgınlıkla dolduğu gibi, adalet ve doğrulukla dolacaktır."

Ümmetin, askeri zaferini, yeryüzündeki otoritesini, galibiyetini ve yöneticiliğini müjdeleyen çokça naslar bulunmaktadır.

Kişinin, hiç şüphesiz zaferin geleceği hüccetine dayanarak ameli terk etmesi asla doğru değildir. Bilakis zaferin manalarını anladıktan sonra bunlarda öncü olmalıdır. Zira ümmet zafer elde eder ve bu zaferde kişinin bir çabası olmazsa, kuşkusuz hüsrana uğrayanlardan olacaktır. Allah'ın vaadi olan meydan zaferi gelene dek, zaferin diğer anlamlarını gerçekleştirmek için çalışılmalıdır. "**Ve o gün**

mü'minler sevineceklerdir. Allah'ın yardımıyla. O, dilediğine yardım eder. O, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir."[47]

Altınca esas

Müslümanın yenilgisi öldürülmesiyle değildir

Zikri geçen zaferin manalarını düşünen hemen herkesin zihnine şu tür sorular gelecektir: 'Eğer kafirin Müslümanı öldürmesi yenilgi olarak sayılmıyor bilakis müslümanın zaferi sayılıyorsa, bu durumda müslümanın savaşta yenilgiye uğradığını bileceğimiz sıfatlar nelerdir?'

Gerçek şu ki bu sorunun cevabı uzundur. Ancak bizler bu bölümde, okuyucuya müslümanın yenilgisinin anlamının açığa çıkması ve bunun, onun ölümüyle olmayıp –diri, soylu ve lider olarak kalsa bile- başka nedenlerle olduğunu açığa kavuşması için yenilginin bazı anlamlarını sunacağız.

Yenilginin en önemli manalarını tekit etmek için şunu belirtmeliyiz ki; yeryüzünde insanlar arasındaki bu çatışma, halkların fiili çatışmaya döndürdükleri ilkeler çatışmasıdır. Özelliklede Müslümanlar ile onların dışındaki kafirler arasında. Bununla birlikte fiili çatışmada Allah tarafından bize bir emir olarak gelmiştir. Çatışmanın aslı, ilkeler ve akide savaşı olduğuna göre, bu ilkelerden ve itikatlardan vazgeçmek –bedenler kalsa bile- yenilgi olarak sayılır. Zaten ilkeler ve akide yok olduktan sonra bedenlerin kalmasında bir fayda yoktur.

Yenilginin anlamları

Yenilginin manalarından birincisi; kafirlerin dinlerine ve hevalarına tabi olmaktır:

Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Dinlerine uymadıkça Yahudilerde Hıristiyanlarda asla senden hoşnut olmazlar. De ki: 'Allah'ın hidayeti, işte doğru yol ancak odur.' Andolsun ki sana gelen bunca ilimden sonra onların heveslerine uyacak olursan, Allah'ın azabından seni koruyacak hiçbir dostun ve hiçbir yardımcın olmaz."**[48] Başka bir ayette ise şöyle buyurmaktadır: **"Andolsun ki sana gelen bunca ilimden sonra onların heva ve heveslerine uyarsan, o zaman muhakkak zulmedenlerden olursun."**[49]

Müslüman, arkasını dönüp irtidat ederek, Yahudi ve Hıristiyanların veya laik, Baasçı, sosyalist veya yenilikçi herhangi bir küfür milletine tabi olduğunu ilan

[47] Rum: 4-5
[48] Bakara: 120
[49] Bakara: 145

ettiğinde; -bu tabi olma ister kısmi olsun ister tamamıyla fark etmez- kuşkusuz bu durum yenilginin en büyük türü olarak kabul edilir. Hatta tabi olan bu kimse, Yahudilerin, Hıristiyanların ve diğer küfür milletlerinin rızasını kazansa ve onların dinlerine tabi olmadan gerçekleştiremeyeceği servet, riyaset ve liderlikleri gerçekleştirse bile.

Dine tabi olmada, mürtedin, dili ile onların dinlerine tabi olduğunu ilan etmesi şart değildir. Böyle bir şeyin tarih boyunca vuku bulması çok nadirdir. Eğer bir dine tabi olmak yalnızca dille ilan etmekle sınırlı olmuş olsaydı, münafıkları, kafirlerin dinlerine tabi olmakla niteleyemezdik.

Kafirlerin dinlerine tabi olmada dil ile ilanın şart olmadığını belirten hususlardan biriside Ehli sünnet'in imana getirmiş oldukları tanımlamalarıdır. Bidatçıların hilafına Ehli sünnet şöyle der: İman söz ve ameldir. Yani kalp ve dilin sözü ve kalp, dil ve uzuvların amelidir. Kafirlerin dinine tabi olma, bazen yalnızca sözle, bazen yalnızca amelle veya bazen de yalnızca itikatla olur. Bunların arasında hiçbir şekilde bir bağ yoktur. Küfür sözünde veya küfür amelinde –Mürcie, Cehmiyye vb. haricinde- hiç kimse itikat etmeyi şart koşmamıştır.

Özetle, Yahudi ve Hıristiyanların dinlerine tabi olma, söz, amel veya itikat ile olur. Bu nitelemeyi göz önüne aldığımızda, Müslüman evlatlarından yenilgiye uğrayanların ne kadarda çok olduklarını görürüz. Özelliklede bu seferki azgın haçlı saldırıları karşısında.

İbn Cerir Et-Taberi (rahimehullah) Allahu teala'nın **"Yahudi ve Hristiyanlar asla senden razı olmazlar..."** ayetini tefsir ederken şunları söyler: "Ey Muhammed, ne Yahudiler nede Hıristiyanlar senden asla razı olacak değillerdir. Onları razı ve hoşnut edecek şeyleri bırak ve Allah'ın seni hak ile gönderdiği şeye davet ile Allah'ın rızasına yönel. Zira senin onları çağırmış olduğun, onlarla bir araya gelebileceğin dosdoğru dinin yoludur."

Şeyhu'l-İslam İktidaus-sırati'l-Mustakim adlı kitabında şöyle der: "Allah subhanehu haber vermektedir ki; kuşkusuz O, İsrail oğullarına din ve dünya nimetlerini vermiştir. Ve onlar ilmin gelmesinden sonra –birbirlerine olan azgınlıkları ile- ihtilaf etmişlerdir. Sonra Muhammed'i bir şeriat üzerine kıldı ve ona tabi olunmasını emredip bilmeyenlerin hevalarına tabi olunmasını yasakladı. Onun şeriatına muhalif olan her şey bilmeyenlerin kısmına girer.

Onların hevaları; istemiş oldukları şeyleri, onların batıl dinlerinin gerekleri olan müşriklerin zahiren benimsedikleri yolları ve onların istemiş oldukları diğer şeylerdir. Bunda onlara muvafakat, onların hevalarına tabi olmaktır. Bundan dolayı kafirler, bazı şeylerde Müslümanların onlara muvafakat göstermesiyle sevinirler, mutlu olurlar ve buna nail olmak için büyük meblağda mallarını da seve seve verirler.

Eğer fiilin onların hevalarına tabiden olmadığı farz edilirse; hiç şüphesiz bunlarda onlara muhalefet, hevalarında onlara tabi olmanın önünü daha fazla kesecek ve terki ile Allah'ın rızasını elde etmede daha yardımcı olacaktır. Ayrıca zahiri fiillerde onlara uyma, diğer şeylerde de onlara uymaya vesile olabilir. Zira sınırda dolaşanın içeri girmesi yakındır. Allahu teala şöyle buyurmaktadır: "**Eğer sana gelen ilimden sonra onların hevalarına tabi olacak olursan…"** Onların dinlerine mahsus olan şeylerde onlara tabi olma, onların hevalarına tabi olmadır. Hatta onların hevalarına tabi olma bundan daha basit şeylerde bile hasıl olur. Yine Allahu teala'nın şu buyruğu da bu baptandır: "**Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hıristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değillerdir. De ki: "Şüphesiz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) yoludur." Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı."**[50]

Çünkü onlar ancak kendi milletlerine tabi olunulması ile razı olurlar. Yasaklama ise, az olsun çok olsun her şekilde onların hevalarına tabi olmaya gelmiştir. Bilindiği üzere, onların üzerinde bulunmuş oldukları dinlerinin bazılarında onlara tabi olmak, bir tür onların hevalarına tabi olmaktır." Şeyhin sözleri burada son bulur.

Bunlardan sonra ortaya çıkan şudur ki; yenilgi tam olarak kafirlerin dinlerine veya hevalarına tabi olmakladır. Bu, ister söz, ister fiil isterse de itikat ile olsun fark etmez.

Bu gün kafirlerin hevalarına uyup da Allah'ın bunu emrettiğini söyleyerek yenilgiye uğrayanlar ne kadarda çoktur. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Onlar, 'çirkin bir hayâsızlık' işlediklerinde: "biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk. Allah bunu bize emretti" derler. De ki: "Şüphesiz Allah, 'çirkin hayâsızlıkları' emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?"**[51] Bu gün haçlı liderleri, Müslümanlardan istedikleri bir şeyi açıkladıklarında; bunun karşısında Müslüman evlatlarından, İslamın bunun bin dört yüz sene evvel açıkladığını zırvalayanlar çıkmıştır. Onların bu zırvalamaları Allah'ı razı etmek için değildir. Bilakis ancak onların hevalarına veya onların dinlerinin bazısına tabi olmak içindir. Bu yenilgiden daha büyük hangi yenilgi olabilir?

Yenilginin anlamlarından ikincisi; kafirlere yumuşak davranmaktır:

Allahu teâlâ şöyle buyuruyor: **"Şu halde yalanlayanlara itaat etme. Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine sana yumuşak davranacaklardı."**[52] Allahu teâlâ'nın, **"Yalanlayanlara itaat etme"**

[50] Bakara: 120
[51] Araf: 28
[52] Kalem: 9

buyruğu, Allah subhanehu ve teâlâ tarafından resulüne, yalanlayanlara itaat etmesini yasaklamadır. Bunlar, hakka muhalefet eden Mekke kâfirleridir.

Kurtubi (rahimehullah) tefsirinde şöyle der: "Onu, müşriklere meyletmesinden nehyetmiştir. Onlar, ondan ellerini çekebilmeleri için, onu kendilerinden el çekmeye çağırıyorlardı. Bunun üzerine Allahu teala onlara meyletmenin küfür olduğunu beyan etmiştir. Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: **"Eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, onlara az kalsın biraz meyledecektin."**[53]

Şevkani (rahimehullah) Fethu'l-Kadir adlı tefsirinde şöyle der: "Şu halde yalanlayanlara itaat etme." Allah subhanehu Onu müşriklere meyletmekten nehyetmiştir. Bunlar, Mekke kafirlerinin liderleridir. Çünkü onlar Onu babalarının dinine çağırıyorlardı. Bunun üzerine Allahu teala onu, onlara itaatten sakındırdı. Yada ayet, diğerlerini ima ile kafirlere itaatten sakındırmaktadır. Yada itaatten maksat, kalpte olanın zıddını izhar ederek yalnızca mudaratta bulunmaktır.

Ebus-Suud (rahimehullah) tefsirinde bu ayeti açıklarken şunları söyler: "Bu ayette onların inatçılıklarına karşı taviz verilmemesine teşvik edilmektedir. Yani, 'üzerinde bulunmuş olduğun onlara itaat etmeme haline devam et ve bunda dimdik dur. Veyahut onlara itaat ile değil bilakis kalplerini kazanmak için peygamberimizin içindekinden farklı olanını izhar ederek mudahane veya mudaratta bulunmasından nehiydir. Bunu Allahu teala'nın **"Senin onlara yumuşak davranmanı isterler"** buyruğu da ifade etmektedir. Zira yasaklamanın nedeni budur. Bunu itaat kelimesi ile ifade etmesinin nedeni ise, men etmede ve uzaklaştırmakta mübalağadır. Yani, 'onlara karşı bazı işlerde yumuşak davranıp müsamaha göstermeni istediler' **"Bu durumda kendileri de yumuşak davranacaklardı."** Yani onların şu anda sana yumuşak davranmalarının nedeni, senin de onlara yumuşak davranmanı ummalarıdır."

Mudahane, yumuşak ve yapmacık davranmaktır. Allah subhanehu ve teala burada, Mekke kafirlerinin, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yumuşak ve idareci davranmasını istediklerini ve Onu bundan nehyettiğini haber vermektedir.

Ebu'l-Muzaffer Es-Semani (rahimehullah) "**Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine sana yumuşak davranacaklardı."** ayetini tefsir ederken şunları söyler: "Yani, emrinde zafiyet gösterecek ve bunun karşılığında onlarda zafiyet gösterecekler. Veya onlara yumuşak davranacaksın bunun karşılığında onlarda sana karşı yumuşak davranacaklar. Mudahane; batında muvafakat etmemekle birlikte zahirede bir muaşeret kurmaktır. Muberrid şöyle der: (أدهن في دينه وداهن في أمره/Edhene fi dinihi, ve

[53] İsra: 74

dahane fi emrihi) yani ona ihanette bulundu ve içindekinin hilafını izhar etti anlamındadır."

Bazı kimseler yanılarak haram olan müdaheneyi, caiz olan mudarat ile aynı zannetmişler ve şer'i mudarat adı altında bilmeden veya bilmezden gelerek hezimet kapısından içeri girmişlerdir. Bunu açıklamak için şunları söyleyebiliriz:

Kuşkusuz mudarat konusu başka bir konu müdahene konusu ise başka bir konudur. Mudarat, muhalife, güzel ve yumuşak sözlerle yaklaşmak içindir. Bunda bir batılın ikrarı, onaylanması veya benzeri bir durum olmamalıdır. Eğer bu tür bir şey olursa bu durumda müdahene konusuna girer. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Aşiretin kardeşi ne kötüdür"[54] hadisinde batıl bir söz söylememiş, bir hatayı onaylamamış ve amelinde bir masiyette işlememiştir. Onu böyle bir şeyden tenzih ederiz. Bu, şerri vb. def etme babındandır. Fakat içine masiyet karışmayan meşru bir yolla insanları idarede övgü ile ilgili hadisler gelmiştir ve bunlar bazı zamanlar güzel ahlak babından olabilir.

İbn Hacer (rahimehullah) Fethu'l-Bari'de şunları söyler: "İbn Battal şöyle der: "Mudarat müminlerin ahlakındandır. Bu, insanlara kanat germek, yumuşak sözler etmek ve onlara karşı katı konuşmaları terk etmektir. Bu, kalpleri ısındırmanın en kuvvetli sebeplerindendir. Bazıları mudaratın mudahane ile aynı olduğunu zannederek hata etmişlerdir. Çünkü mudarat menduptur, mudahane ise haramdır. Aralarındaki fark şöyledir; mudahane, dihan'dan gelir ve bir şeyi izhar edip gizli halini kapalı bırakmaktır. Alimler bunu şöyle açıklarlar: Fasıkla muaşerete girip, hiçbir inkarda bulunmaksızın bulunmuş olduğu halden razı olunduğunu göstermektir. Mudarat ise; cahil bir kimseye bir şey öğretmede veya bir fasıkın fiilinden nehiyde bulunurken yumuşak davranma ve katı tutumu terk etmedir. Şöyle ki, bunda onu onaylamayıp yumuşak söz ve hareketlerle onu uyarmaktır. Özelliklede kazanılması vb. ihtiyaç olunan durumlarda."

Yine İbn Hacer Fethu'l-Bari'de, Kurtubi ve Kadi İyad'den nakilde bulunarak şunları söyler: "Mudarat ile müdahene arasındaki fark: Mudarat: Dünyanın, dinin veya her ikisinin düzelmesi için dünyayı vermektir. Bu mubahtır, bazen de mustahap olur. Müdahene ise: Dünyanın düzelmesi için dini terk etmektir. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) "aşiretin kardeşi ne kötüdür" dediği kimse hakkında, güzel muaşereti ve yumuşak konuşması ile dünyasını vermiştir. Ve bununla birlikte onu övecek bir sözde söylememiş ve sözü fiiline ters düşmemiştir. Onun hakkında söylemiş olduğu söz, hak bir sözdü. Ona karşı fiili ise, güzel muamele idi."

[54] İşaret edilen hadis şudur: Facir bir adam Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına girmek için izin ister. Bunun üzerine Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): 'Aşiretin kardeşi ne kötüdür, izin verin gelsin' der ve gelince ona güzel muamelede bulunur. Olanları gören Aişe (radiyallahu anha) 'Ey Allah'ın resulü, onun kötü bir akraba olduğunu bahsettin ve gelince ona karşı yumuşak davrandın?' diye sorar. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): 'Ey Aişe, Allah kabalığı ve açık saçık konuşmayı sevmez' buyurur.

Geçenlerden, bu gün islama intisap eden birçok kimselerin yenilgileri ortaya çıkmaktadır. Bu, Allah subhanehu ve teala'nın düşmanlarına karşı meylettiklerinde kendilerini ve insanları aldatarak 'bu, şer'i mudarattır' diyenlerin çirkin yenilgilerinden ve kör meyillerinden başka bir şey değildir. Burada hak batıla batıl ise hakka çevrilmiştir. Dünyanın ve adi şahsi çıkarların uğruna din feda edilmiştir. Bu çirkin hezimetten sonra zaferin anlamlarından hangisi kalabilir?

Yenilginin manalarından üçüncüsü:

Kâfirlere ve batıl ashabına yönelme ve meyletmedir.

Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: **"Neredeyse seni bile, sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı uydurasın diye, fitneye düşüreceklerdi. O taktirde seni dost edineceklerdi. Ve eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, onlara az kalsın biraz meyledecektin. O taktirde biz sana hayatında kat kat azabını ölümünde kat kat azabını tattıracaktık. Sonra bize karşı hiçbir yardımcı bulamayacaktın."**[55]

Bu ayetlerin sebebi nüzulünde ihtilaf olunmuştur:

Şöyle söylenilmiştir: Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) tavafında Haceru'l-Esved'i eliyle mesh ederdi. Bir gün Kureyş Onu bundan engelleyerek şöyle dediler: 'Parmaklarının ucuyla da olsa bizim ilahlarımıza mesh etmediğin sürece Haceru'l-Esved'e dokunmana izin vermeyeceğiz' dediler. Bunun üzerine Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) kendi kendine şöyle dedi: 'Haceru'l-Esved'e dokunmama izin vermeleri için elimle onların ilahlarına değmemde bir sakınca yoktur. Hem Allah'ta benim onlardan nefret ettiğimi biliyor."

Şenkiti (rahimehullah) Edvau'l-Beyan adlı tefsirinde, bu ayetin nüzul sebebi ile ilgili bazı görüşleri aktardıktan sonra şunları söyler: "Ve ayetin iniş sebebi ile ilgili diğer görüşler... Her halükarda itibar lafzın genel oluşunadır, indiği sebebe has değildir. Ayeti kerimenin manası ise şöyledir; kafirler neredeyse Onu fitneye düşüreceklerdi. Yani, buna yakınlaştılar. Fitneye düşürmelerinin anlamı şöyledir: 'Sana vahyetmediğimiz başka şeyleri bize iftira ile isnat etmen için, seni sana vahyettiğimiz şeyden saptıracaklardı.' İlim ehlinden bazıları şöyle derler: Buna, kendi zanlarında yaklaştılar hakikatte değil. Şöyle de denilmiştir: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onların islama girmelerine çok istekli olduğundan, onları islama çekebilmek için sevdikleri bazı şeylerde onlara uymayı aklına getirdi..."

Şevkani (rahimehullah) Fethu'l-Kadir adlı tefsirinde şunları söyler: "Onlara az kalsın biraz meyledecektin" Ayette geçen "Rukun" kelimesi, az bir şey meyletmektir. Bu nedenle "Biraz" denilmiştir. Lakin peygamberimizin ismet sıfatı, meyletme bir

[55] İsra: 73-74-75

yana meyletmenin en düşük derecesini bile ondan uzaklaştırmıştır. Sonra Allahu teala bunda ona en şiddetli tehditlerinden birisini yöneltmiştir: "**O taktirde biz sana hayatında kat kat azabını ölümünde kat kat azabını tattıracaktık."** yani eğer onlara meyletmeye yaklaşacak olsaydın... Yani iki darda da bu fiili işleyenin göreceği azabın iki katını... Mana şöyledir; dünya hayatında azabın kat katını ve ölümde de azabın kat katını..."

Şeyh Hamd b. Atik (rahimehullah) "Sebilu'n-Necad ve'l-Fikak" adlı kitabında şunları söyler: "Allahu teala şunu haber vermektedir; Eğer Resulüne sebat vermemiş olsaydı, müşriklere az bir şey meylederdi. Ve eğer onlara meylederse, Allah Ona dünya ve ahiret azabını kat kat tattırırdı. Lakin Allahu teala Ona sebat verdi ve onlara meyletmedi. Bilakis onlara düşmanlık besleyip elini onlardan çekti. Fakat masumluğu ile birlikte bu hitap Nebi'ye (sallallahu aleyhi ve sellem) ise, bu tehdidin başkalarına yöneltilmiş olması çok daha evladır."

Allahu teala'nın şu buyruğu da bunun gibidir: "**Zulmedenlere eğilim göstermeyin, yoksa size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka velileriniz yoktur, sonra yardım göremezsiniz."**[56] Rukun, meyletmedir. Hakkında sözün geçtiği iddihan da bundandır.

Kurtubi (rahimehullah) şöyle der: **"Eğilim göstermeyin"** ayette geçen Rukun kelimesi, dayanma, itimat etme, bir şeyde sukunet bulma ve ondan razı olma gibi anlamlara gelir. Katade (rahimehullah) şöyle der: 'ayetin anlamı, onları sevmeyin ve onlara itaat etmeyindir.' İbn Cerir (rahimehullah) şöyle der: 'Onlara meyletmeyin.' Ebu'l-Aliye (rahimehullah) şöyle der: 'Onların amellerine razı olmayın.' Bu anlamların hepside birbirlerine yakındır. İbn Zeyd (rahimehullah) şöyle der: 'Buradaki rukun iddihandır. Bu ise, onların küfürlerini reddetmemedir."

Şu ayette, geçen ayetle aynı anlamdadır: "**Kalbini bizi zikretmekten gaflete düşürdüğümüz, kendi 'istek ve tutkularına (hevasına)' uyan ve işinde aşırılığa gidene itaat etme."**[57]

Kim kâfirlere veya zalimlere meyleder veya itaat ederse; ahirette ateş ve azap ile tehdit edilmesinin yanı sıra, onlara meyli ve itaatini aşikâr bir şekilde ilan edebiliyorsa, bu en kötü yenilgidir ve tutunmuş olduğu ilkeleri de bu meyil ve itaatinden sonra yok olup gitmiştir. Sözleriyle ilkelerinden geri adım atmadığını iddia etse de, zalimlere veya kâfirlere gösterdiği bu meyli ve itaati onu yalanlayacak ve yenilgiye uğradığını açığa çıkaracaktır. Amel yalanladıktan sonra ilkelerin hiçbir anlamı olmayacaktır. Bunlar, boş iddialar ve kâğıt üzerindeki mürekkep olmaktan öteye gidemeyecektir. Ağız şişirilerek ilkelerden bahsetmek ve aynı zamanda

[56] Hud: 113
[57] Kehf: 28

istediklerinde zalimlere ve kâfirlere meyletmek asla doğru olmayacaktır. Bu, yüz kızartıcı bir yenilgiden başka bir şey değildir.

Zafer ve yenilginin geçen anlamlarını düşünen bir kimse için, İslam emirliğinin başarısız olduğunu iddia edenlerin cehaletleri apaçık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Bu anlamları düşünen bir kimse, başlarında müminlerin emiri Molla Ömer'in (Allah Onu korusun) bulunduğu İslam emirliğinin tüm dünyaya karşı zafer elde ettiğini, Allah'ın onlara lütufta bulunduğunu ve zaferin birçok anlamını gerçekleştirdiklerini kesin bir şekilde bilecektir. Allah onlara rahmet etmiş ve yenilgi anlamlarından onları korumuştur. Allah'tan mücahidlere sebat vermesini ve minneti ile meydanlarda zaferler bahşetmesini diliyoruz. Kuşkusuz O, buna yetkili ve gücü yetendir.

Müslümanın akidesine ve ilkelerine sımsıkı tutunması ve her zaman üstün olduğunu ve -başına ne kadar sıkıntı ve zorluk gelse de- galip olduğunu ilan etmesi gerekir. Allahu teâlâ şöyle buyuruyor: **"Gevşemeyin ve üzülmeyin. Siz eğer müminler iseniz muhakkak üstünsünüz. Eğer size bir yara dokunduysa o topluluğa da öylece bir yara dokunmuştur. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz. Ta ki Allah müminleri ayırt etsin ve aranızdan şehidler edinsin. Allah zalimleri sevmez."**[58]

Resulullah'a, ailesine ve Ona yardım eden ashabına salât ve selam olsun.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri

Mütercim: Muhammed Atta

[58] Ali İmran: 139-140

CİHADA TEŞVİK

Ebu Kuteybe eş-Şâmi

www.davetvecihad.com

CİHADA TEŞVİK

Ebu Kuteybe eş-Şâmi

www.davetvecihad.com

Davet Serisi
İkinci Adım
8. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com

davetvecihad@maktoob.com

elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

تحريض المجاهدين

على قتال

الطواغيت المرتدين

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

KİTAP HAKKINDA BİR AÇIKLAMA

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. Allahu Teala'nın salat ve selamı son peygamber olan Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Allah yolunda cihad, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiği gibi bu dinin zirvesi niteliğindedir. Bununla birlikte cihad, İslam'ın ve Müslümanların yeryüzüne hakim olmalarının, Allahu Teala'nın şeriatını üstün kılmalarının, insanları kula kulluktan kurtarıp, Allahu Teala'ya kul yapmalarının şer'i olan yöntemidir. Özellikle ikinci adım olarak sunmuş olduğumuz kitapları takip eden kardeşlerimiz görürler ki, öncelikle her işin temeli olan iman ve küfür konusu üzerinde durduk. Daha sonra meselenin genişliğinin ve öneminin kavranması açısından, günümüzde Müslümanlar arasında yaygın olan iki örnek üzerinde durduk. Ki bu örneklerden birincisi bütün Müslümanları etkisi altına almış olan 'tağut ve tağutların destekçileri' meselesi ve ikincisi ise yine bütün Müslümanları etkisi altına almış olan 'demokrasi dini' meselesidir.

Şüphesiz kişi için dünyanın kaybedilmesi bazen bir zarar olabilir. Ama ahiretin kaybedilmesi kesin ve büyük bir zarardır. Tağutların inkar edilmemesi ve özellikle de onlarla aynı safta olunması şüphesiz ahiretin yitirilmesinin en önemli sebeplerindendir. Demokrasi dininin benimsenmesi ise tağutlaşmanın veya tağutlarla aynı yolda olmanın bir göstergesidir. Allahu Teala'nın izni ile nebevi metod bizleri bu tehlikeden uzak tutacak ve hatta insanları bu tehlikeye karşı korumamıza sebep olacak tek metoddur. Zira nebilerin metodu öncelikle Tevhid'in kalplerde, fiillerde ve yönetimde hakim kılınmasıdır. İman ve küfür konula-

rının ihmal edilmesi demek; bu tehlikelere ya çok yakın olmak ya da bizzat tehlikenin içinde olmak demektir.

Nebilerin metodlarında Tevhid açıklanmış sonra bunun uygulama alanı bizzat gösterilmiş ve sonra da Tevhid'in karşısında olan şirke karşı cihad edilmiştir. Bizler de ilk olarak iman ve küfür konularını açıklamakla işe başladık, daha sonra bunun bazı uygulama alanlarını ve en azından şahıs olarak kendimizi nerelerden nasıl korumamız gerektiğini aktardık, bu kitapçığımızda ise cihad üzerinde durduk. Bu ise işin zirvesi konumundadır. Rabbimiz bizlere bu zirveye ulaşma izzet ve şerefini nasip eylesin, Allahumme amin.

Başarı Allahu Teala'dandır.

www.davetvecihad.com

MUKADDİME

Hamd, tek olan Allah'a aittir. Allahu Teala'nın salat ve selamı, kendisinden sonra hiçbir nebinin olmadığı Muhammed'in, âlinin, bütün ashabının ve ordusunun üzerine olsun.

Günümüzde, İslam memleketlerinin yöneticileri konumunda olan kişilerin tamamı tağut, mürted ve kafir hükmündedirler. Bütün yönleri ile İslam'dan çıkmışlardır. Allahu Teala'nın şeriatını, Yahudi ve Hristiyan efendileri ve şeytanları tarafından ortaya sonradan çıkarılan kanunlarla değiştirmişlerdir. Allahu Teala'nın dostlarıyla savaşmışlar, Allahu Teala'nın düşmanlarını ise dost edinmişlerdir. Kulları zelil kılmışlar, servetleri dağıtmışlar ve bütün değerleri çiğnemişlerdir. Nebevi menhec üzerinde hilafeti yeniden kurabilmek için muvahhid Müslümanların önünde; demir, ateş ve Allah yolunda cihaddan başka hiçbir seçenek kalmamıştır.

Biz burada, Allahu Teala'nın şeriatını değiştiren yöneticilerin küfrüne işaret eden bütün delilleri, çokluğu nedeni ile sunmayacağız. Selef-i salihinimiz ve mücahid alimlerimiz bu yöneticilerin küfrü hakkındaki şer'i delilleri açıklamışlar ve akıl sahipleri için, bu mürted tağutların küfrü konusunda hiçbir şüphe bırakmamışlardır. Onların küfrü konusunda ancak hevasına uyan ya da hak nuruna karşı kalbi kör olan kimseler şüphe eder.

Bu mütevazi sayfaları hazırlamaktaki amacımız Allahu Teala'nın rızasına kavuşabilmek ve Allahu Teala'nın şu emirlerini yerine getirebilmektir: "Mü'minleri savaşa teşvik et."[1] "Ey iman edenler! Kafirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar."[2]

[1] 8 Enfal/65.
[2] 9 Tevbe/123.

Bu tağutlara karşı savaşılması, onların bulundukları makamlardan indirilmesi ve Müslümanlar için bir halifenin tayin edilmesi ile ilgili olarak, günümüz mücahid üstadları tarafından itibar edilen delilleri biraraya getirme konusundaki bu çalışmamız, dileriz ki başarıya ulaşır.

Allahu Teala'dan, bu tağutlara karşı yapılması gereken savaş konusunda çabamızı artırmasını, azmimizi kuvvetlendirmesini ve mücahidlerin ellerini bu tağutların boyunları üzerinde kılmasını diliyoruz. İşte o zaman mü'minler, Allah'ın zaferiyle sevineceklerdir. Öncesinde de sonrasında da emir Allah'a aittir, ancak insanların çoğu bilmezler.

Ebu Kuteybe eş-Şâmi

KUR'AN-I KERİM'İN GÖSTERMİŞ OLDUĞU YOLDAN BAZI KESİTLER

Allahu Teala şöyle buyurur:

"Hüküm ancak Allah'ındır. Çünkü O, gerçeğe uyar ve O, sağlam hüküm verenlerin en hayırlısıdır."[1]

"Bilesiniz ki, hüküm yalnız O'nundur ve O hesap görenlerin en çabuğudur."[2]

"Hüküm Allah'tan başkasının değildir. O da kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."[3]

"Çünkü hüküm Allah'tan başkasının değildir. Onun için ben yalnız O'na dayandım. Dayananlar yalnız O'na dayansınlar."[4]

"İşte O, Allah'tır. O'ndan başka ilah yoktur. Önünde de, sonunda da hamd O'nundur, hüküm O'nundur. Ve ancak O'na döndürüleceksiniz."[5]

"Allah'la beraber başka ilah edinme. O'ndan başka ilah yoktur. O'ndan başka her şey yok olacaktır. Hüküm O'nundur, O'na döndürüleceksiniz."[6]

"Onlara: 'Tek olan Allah'a çağrıldığınız zaman inkar ederdiniz de, O'na eş koşulunca inanırdınız. Bugün hüküm, yüce Allah'ındır' denir."[7]

---

[1] 6 En'am/57.
[2] 6 En'am/62.
[3] 12 Yusuf/40.
[4] 12 Yusuf/67.
[5] 28 Kasas/70.
[6] 28 Kasas/88.
[7] 40 Mü'min/12.

SUÇLULARIN YOLUNDAN BAZI KESİTLER

Günümüz mürted tağutlarının yönetimleri tarafından ortaya konan anayasa metinlerinden bazıları:

Mısır Arap Cumhuriyeti Anayasası 109. maddede şöyle geçer: "Kanun koyma hakkı, cumhurbaşkanına aittir." Ayrıca 112 ve 113. maddeler, ortaya konan her türlü kanun için cumhurbaşkanının kabul veya red hakkının olduğunu belirtir.

Suriye Anayasası'nın 115. maddesi, kanun koyma ve ortaya konan kanuna itiraz etme hakkını, köpek Hafız Esad'a vermektedir.

Libya Cumhuriyeti Geçici Anayasası 20. maddede şöyle geçer: "Yüksek Bakanlar Kurulu, kanunları inceler ve kabul eder." 18. madde ise şöyledir: "Devrim Mahkemesi, kanunları ve onların çıkarılmasını onaylar."

Fas Anayasası 1972 senesinde çıkarılmıştır. Bu anayasanın 26. bölümünde şöyle geçer: "Kanunları belirleme ve teşri etme hakkı kralındır."

Ürdün Anayasası 31. madde, kanunları belirleme ve teşri hakkını krala vermektedir.

Tunus Anayasası'nda, önerge, devlet işlerinde karar verme, itiraz ve kabul yetkisi devlet başkanına verilmektedir.

Lübnan Anayasası 65. madde, devlet başkanına önerge ve itiraz hakkını vermektedir.

Müslümanların bütün memletlerindeki yönetimler[1] hatta Tevhid devleti olduğunu iddia eden ülkeler dahi, istisnasız olarak bu yolda yürümektedirler…

[1] Bu yönetimlerden biri olan Türkiye Cumhuriyeti'nin anayasında da şöyle geçer: Madde 7: Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisi'nindir. Bu yetki devredilemez. Madde 8: Yürütme yetkisi ve görevi, Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulu tarafından, Anayasaya ve kanunlara uygun olarak

MÜSLÜMANLARIN GÜNÜMÜZDEKİ YÖNETİCİLERİNDEN BAZI ÖRNEKLER

Üstad Muhammed Taha et-Tarablusi, İslam aleminin durumu ile ilgili kapsamlı bir araştırmasında şunları aktarır: "Yönetimin zirvesi, krallar, devlet başkanları, komutanlar ve bakanlardan oluşmaktadır. Bu kadroların tamamı ise, Hristiyan Batı düşüncesi ve etkilerinin altındadır. Amerika, Fransa ve İngiltere gibi, büyük Haçlı devletlerinin karar merkezlerindeki siyaset mühendisleri ve komutanlarıyla doğrudan ilişki içindedirler. Bu karar merkezleri tarafından, Müslüman memleketlerin yöneticileri konumundaki hain krallar ve devlet başkanları, Müslümanların yöneticileri ve İslam'ın savunucuları olarak, aslında sahip olmadıkları bir takım üstün nitelikler ile, sanki bu niteliklere sahip kişilermiş gibi halka lanse edilir. Bütün bunlar, bölgesel iletişim araçları yoluyla yapılmaktadır. Bu hainlerden birisi Fas'ın tağutlarından olan II. Hasan'dır *Allah Ona Lanet Etsin*. O, Yahudi ve Hristiyanlara kullukta bulunmuş, seksenli yılların başında Beyazsaray'da büyük bir halk kutlamasıyla Roma Papası'nın elini öpmüş, yardım kuruluşları adı altında faaliyetlerini yürüten haçlı organizasyonlarını Müslümanların arasına taşımış, fosfat ve deniz ürünlerinden oluşan ülke kaynaklarını, Fransa ve İspanya'daki efendilerine vermek için gasp etmiştir. Yine bilinmektedir ki, Fransa istihbaratı ve Yahudilere ait olan Mossad, emniyet alanındaki çalışmalarından dolayı ona şükranlarını sunmuşlardır. "Kudüs'ü Savunma Komitesi" adı altında kurulan yapmacık bir organizeye başkanlık etmesine rağmen, Yahudi olan müsteşarı Andrew Azulay'ın talimatlarına asla itaatsizlikte bulunmamıştır. Ülke içerisindeki Yahudiler her türlü ekonomik ve siyasi ayrıcalıklara sahiptirler ve

kullanılır ve yerine getirilir. Madde 9: Yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır.

haçlı Avrupa ise sömürgesini hala devam ettirmektedir... Bu hainlerden biri de Suud ailesinden Fahd bin Abdulaziz'dir *Allah Ona Lanet Etsin*. Ataları gibi o da, İslam ümmeti aleyhine kuvvetlenmeleri için haçlı devletlerine verilmek üzere ülkenin doğal kaynaklarından olan petrolü gasbetmiş ve Allahu Teala'nın kutsal topraklarını kirletmeleri için onların ordularına yardım etmiştir. Suud Devleti, İslam dünyasının çeşitli bölgelerinden, çalışmak için gelen Müslümanlara küfür kanunlarıyla muamele etmekte ve onları yabancılar olarak isimlendirmektedir. Bu, hanif dinimizin kaynağı olan mukaddes topraklardan Müslümanların irtibatlarını koparmak ve İslam kardeşliğini parçalamak için yapılmaktadır. Genel olarak bütün haçlılara ve özellikle de Amerikan ve İngiliz vatandaşlarına vize işlemlerini son derece kolaylaştırırken, Müslümanlar için bu işlemleri zorlaştırmaktadır. Devletin bel'am alimleri ise, bu mürtedlerin halka karşı takındıkları yanıltıcı siyasetlerinde ve sahte görünüşlerinde bizzat rol almakta, cuma hutbelerinde onlara dua etmekte ve onları övmektedirler. Onların, İslam risaletine karşı sergiledikleri hıyanetlerinin karşılığını ödeyecekleri gün Allahu Teala'nın izni ile yakındır.

Bu yöneticilerin bazıları ise haçlı Batı devletlerine ve İsrail'e karşı göstermelik duruşu ve sahte milliyetçiliği ile öne çıkmıştır. Mısır, Suriye ve Yemen'deki İslami hareketlere karşı acımasızlığı ile meşhur olan işbirlikçi Cemal Abdunnasır bunlardan biridir. 1967 yılında Mısır ordusunu, Yahudi efendilerinin önüne açık birer hedef olarak sunduktan sonra tamamen yok edilmesi entrikalarının bizzat düzenleyicilerindendir. Yahudi ürünü olan sosyalizm ideolojisinin bütün bir Arap aleminde ve özellikle de Cezayir, Libya, Şam bölgesi, Irak ve Mısır'da yayılmasına öncülük etmiştir. Bütün bunları ise; işçi ve çiftçilerin kapitalizmin baskısından kurtarılması, kadının özgürleştirilmesi, dinin baskısına karşı savaşılması ve Filistin'in kurtarılması gibi sloganların ve Hristiyan ve Yahudi dininin bir ürünü olan Arap milliyetçiliğinin arkasına gizlenerek yapmıştır... Mısır, Irak veya Suriye Baas sosyalizmi, orijinal ko-

münizmin fikir ve dilinin Arapçaya tercemesi niteliğinde olmuş ve Mısır Komünist Partisi, Cemal Abdunnasır'ın önderliğinde, Arap Sosyalizm Birliği'ne katılmıştır. Bu katılım, 1963 yazında imzalanan Prag Kongresi'nde, Sovyet Devleti'nin Komünizm Genel Vekilliğinden önce gerçekleşmişti. Bu kongrede, Arap komünizm önderleri ile Yahudi komünistler yan yana bulunmuşlardır. Bu kongrenin en önemli sonuçları ise şunlardır:

Birincisi: Kahire'nin, Sovyet Marksizmini, Arap Milliyetçiliğinden daha fazla önemsediğinin ve dini tepkilere karşı mücadele ettiğinin kabul edilmesi.

İkincisi: Mısır sosyalizminin işleyişinin, Sovyet Marksizm temellerine göre uyarlanması… Dolayısıyla da Kahire'nin belli dönemlerde gündeme taşıdığı ve kullandığı, Komünizme ait olmayan bir takım söylem ve düsturlardan tamamen uzaklaşılması…

Üçüncüsü: İsrail ile barış yapılması ve barış içinde yaşanmasının, Mısır sosyalizmi açısından uyulması gereken temel bir esas niteliğinde kabul edilmesi…

Dördüncüsü: Filistin'i kurtarma hareketinin, Ürdün ve Suriye Komünizm Partisi'nin kontrolü altında ve Yahudi dininin hudutları içerisinde inşa edilmesi…

Müslümanların yaşadığı bu memleketlerin iktisadi yapısı ise, bu yönetimlerin aşağılık siyasetleri sayesinde tamamen çökertilmiş, tarım yok edilmiş ve ticari yapı tüketilmiştir. İslam toplumlarında günden güne fakirlik ve ekonomik durgunluk artmıştır. Günümüzde ise Hüsnü Mübarek *Allah ona lanet etsin*, aynı adımları daha hızlı bir şekilde takip etmeye devam etmektedir…

Cezayir'i helak eden Hevari Bumdin, Cezayir'deki Fransız Hristiyanlara karşı oluşturulmuş olan İslami cihad hareketlerinin peşine düşmüş ve bunların laik bir yapı haline dönüşmeleri için elinden geleni yapmıştır…

Bu yöneticilerden birisi olan Nusayri Hafız Esad *Allah Ona Lanet Etsin*, Amerika başkanlarından Carter ile İsviçre'nin başkenti Cenevre'de biraraya gelmesi ile başlayan ve daha sonra Reagan, Bush ve Clinton tarafından devam ettirilen sahte bir oyunun içerisinde rol almıştır. Bu durum hâlâ da devam etmektedir. Onun, bu oyunun içerisindeki önemli dönemi savunma bakanlığı yaptığı 1967 senesinde başlamıştır. O dönemde Hristiyan ve Yahudilerin hizmetinde olmuş, İsrail Devleti'nin kuzey sınırlarını korumuş ve askeri bir tiyatro oyununun gereği olarak Golan Bölgesi'nden çekilmiştir. Bütün bunlardan daha da önemli olanı ise, Yahudilere karşı büyük bir nüfus kümesi oluşturan Müslümanlara yönelik olarak, Nusayri dini adına giriştiği savaşlardır. 1982 yılında meydana gelen ve kırk binden fazla kurbanın verildiği Hama Katliamı bu savaşın bir parçasıdır. Yine 1976 yılında meydana gelen ve otuz binden fazla Filistinli ve Lübnanlı Müslümanın katledildiği Za'ter Tepesi Katliamı da aynı savaşın bir parçasıdır. Nitekim 1976 yılındaki bu katliam, Lübnanlı Hristiyan milis güçlerinin yardımıyla yapılmıştır. 1981'deki Halep Katliamı, 1983'teki Trablus Katliamı ve yine 1976 yılında, Hristiyan ve Yahudi efendilerinin onaylaması ile, Ehliye Savaşı esnasında Lübnan'daki Hristiyan Katolik devletini savunması ve düşmesini engellemesi de bu kabildendir.

Muammer Kaddafi ve Yaser Arafat da bu hain yöneticilerdendir. Allahu Teala'nın laneti onların üzerine olsun... Yaser Arafat, Yahudilere karşı başlatılan ve İslami bir kimliğe sahip olan Filistin intifadasını zayıflatmış, Yahudiler ile doğrudan bir ilişki içerisinde bulunarak yüzlerce kişiyi tutuklamış, birçok Müslümanı öldürmüş, mescidlere ve evlere baskınlar düzenletmiş ve Filistin'deki cihad çalışmalarını finanse ettiği gerekçesiyle İslami yardım cemiyetlerinin kapatılmasını sağlamıştır. Yaser Arafat ve kurmuş olduğu laik düzenin komutanları, Mescid-i Aksa'nın Yahudilerin elinden alınması yönünde yapılan çalışmalara ve diğer cihadi faaliyetlere çok önemli zararlar vermişler ve bu çalış-

maların önünde birer engel niteliğinde olmuşlardır. Sabra ve Şatilla Katliamları'nın gerçekleşmesi bizzat Arafat ve komutanlarının, Yahudilere sağladığı büyük imkanlar neticesinde olmuştur. Yine Suriye'deki Şii Nusayri yönetim tarafından 1986 yılında, Filistin yerleşim birimlerine yönelik gerçekleştirilen "Emel" Harekatı esnasında da, Filistinlilere karşı Nusayrileri desteklemişler ve birçok Müslüman Filistinlinin katledilmesine yardımcı olmuşlardır. Lübnan'da meydana gelen olaylarda gerek askeri, gerek maddi, gerek ferdi ve gerekse stratejik bir çok imkanlar elde edilmesine rağmen, Hristiyan ve Yahudi devletlerin talepleri doğrultusunda savaştan çekilmişler ve Müslümanlara ağır zararlar vermişlerdir. Halbuki savaşa devam edilmesi halinde Yahudi ordusuna büyük zararlar verilebilir ve yine bölgede hakim konumda olan Şii, Dürzi ve Nusayrilere karşı da başarı elde edilebilirdi.

İslam dünyasındaki yönetim düzenlerinden ve bu düzenlerin başındaki yöneticilerden hiçbirini istisna etmiyoruz... Bunlar sayesinde Müslümanların bütün değerleri çiğnenmiş ve gerek yeraltı, gerek yerüstü ve gerekse deniz kaynakları ve servetleri Hristiyan ve Yahudilerden olan yabancılara teslim edilmiştir...

ASKERLİK KURUMU

Bu kurum, bütün İslam beldelerinde, mürted yöneticilerin en önemli savunma aracı niteliğindedir. Onlar, bu kurum vasıtası ile teşkilatlı bir terör siyaseti yürütürler ve bu siyaset ile teşkilatlarının istikrarını sağlarlar. Haçlı düşmanlar bu kuruma oldukça önem vermiş ve memleketlerimizi işgal etmeden önce, 19. yüzyılın sonlarından 20. yüzyılın ortalarına kadar bu kurumların oluşturulmasına yönelik olarak, bizzat Müslümanların beldelerinde bir takım faaliyetlerde bulunmuşlardır. Günümüzde bütün askeri fakülteler, İslam'a karşı düşmanca bir eğitim programını benimsemişlerdir. Bu fakültelerde eğitim görecek öğrencilerin seçimi ise, benimsenen bu laik eğitim programına rahatlıkla adapte olabilmeleri için özellikle Müslüman olmayan ya da Müslüman olmasına rağmen belli bir şuura ermemiş olan kişilerden yapılmaktadır. Mürted konumundaki bu kadrolara, laik düzenleri ile olan bağlarının kuvvetli olması maksadı ile bir çok iktisadi ve toplumsal ayrıcalıklar sağlanmaktadır. İstenilen eğitimleri tamamlayarak yetişen bu kadrolar, onbinlerce kişiden oluşan dalalet ve cehalet ordusuna önderlik yapmaktadırlar. Sayıları onbinleri bulan ve laik bir eğitimden geçirilmiş olan subayların emrine verilen bu askerler, Fas, Ürdün ve Suudi Arabistan'da olduğu gibi kabile veya ırk bağlarına göre seçilmekte ya da Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi din bağlarına göre seçilmektedir. Mürted yönetimler, bu şeytani hesaplamaları ve projeleri sayesinde, Müslüman halkı dinden uzaklaştırma, yok etme, korkutma, sindirme ve fakirleştirme siyasetlerini uygulama imkanına sahip oldular ve böylece Müslümanları silahtan da tamamen ayırmayı başardılar...

Ayrıca bu askeri kurumlar, bazı bölgelerde yapay ama yok edici savaş sahalarının oluşturulmasını maslahatının bir gereği olarak gören haçlılar için, çok büyük kâr elde ettikleri birer silah pazarı mahiyetindedir. İsrail ile bazı Arap hükümetleri arasında 1967 senesinin haziran ayında ve yine 1973 senesinin ekim

ayında yaşanan ve onbinlerce askerin gözden çıkarılmasına kadar varan utanç verici bazı askeri oyunlar bu kabildendir."[1]

Bu aktarılanlar, günümüz tağutlarının işlediği suçlardan ve ihanetlerden sadece bir kesittir. Onların işledikleri asıl büyük suç ise, Allahu Teala'nın şeriatını yürürlükten kaldırarak, şeytanları tarafından hazırlanmış olan kanunları benimsemeleri ve kulları bu kanunlar ile yönetmeleridir.

Bu tağutların kötülükleri hakkında şüphesiz aktarılacak bir çok mesele vardır. Ama biz bu aktardıklarımız ile şimdilik yetiniyoruz. Dileriz ki bu aktarılanlar, mü'minlerin gönüllerinde etkili olur ve bu tağutlara karşı savaşılması ve onların boyunlarının kesilmesi için bir teşvik niteliğini alır.

Allah *Subhanehu ve Teala* şöyle buyurur:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor. Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Rasul'e gelin' denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün"[2]

"Hayır; Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar."[3]

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."[4]

---

[1] Minhac Dergisi, sayı: 3.
[2] 4 Nisa/60
[3] 4 Nisa/65.
[4] 5 Maide/44.

"Yoksa onlar cahiliyye idaresini mi arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?"[1]

"Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri onlara şeriat kılan ortakları mı var? Eğer azabı erteleme sözü olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilir (işleri bitirilir)di. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır."[2]

[1] 5 Maide/50.
[2] 42 Şura/21.

ALLAHU TEALA'NIN ŞERİATINI, BEŞERİ KANUNLAR İLE DEĞİŞTİRENLER KAFİR OLUR

Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."[1]

İbn-i Cerir *Rahimehullah* şöyle der: "Seleme bin Kuheyl'den rivayet edildiğine göre, Alkame ve Mesruk, İbn-i Mes'ud'a rüşvet hakkında sordular. İbn-i Mes'ud, "Haramlardandır" diye cevap verdi. "Hükümde[2] nasıldır?" diye sordular. Bunun üzerine İbn-i Mes'ud, "O zaman küfürdür" dedi ve "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir" [3] ayetini okudu. Ömer İbnu'l-Hattab'ın, Ali bin Ebi Talib'in, Hasan el-Basri'nin, Said bin Cübeyr'in, İbrahim en-Nehai'nin ve Süddi'nin görüşü de budur. İbn-i Kudame el-Hanbeli *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala şöyle buyurur: "Durmadan haram yerler."[4] Hasan ve Said bin Cübeyr bu ayetin tefsiri hakkında şöyle derler: "Bu rüşvettir.. Ancak kadı rüşveti kabul ederse (ve bu sebeple Allahu Teala'nın hükmü ile hüküm vermezse), onunla küfre girer."[5]

Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: "Tağutun anlamı geneldir. Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve bundan razı olan her mabud, kendisine tabi olunan ya da Allah ve Rasulü'ne değil de kendisine itaat edilen her varlık tağuttur. Pek çok tağut vardır; bunların önde gelenleri ise beş tanedir. Bunlardan birisi, Allah'ın indirdiklerinden başkası ile

[1] 5 Maide/44.
[2] Yani rüşvet alınıp bir konuda Allahu Teala'nın hükmü ile hükmedilmemesi.
[3] 5 Maide/44.
[4] 5 Maide/42
[5] El-Muğni, 11/437.

hükmeden kişidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."[1]

Abdullatif bin Abdurrahman *Rahimehullah* şöyle der: "Kim, Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti kendisine ulaşmış olmasına rağmen, bu ikisi dışında bir şey ile hükmederse kafir olur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."[2]

Ali Cüreyşe şöyle der: "Kur'an-ı Kerim, Allahu Teala'nın indirdiği hükümlerden başkası ile hükmeden yöneticileri, kafirler, zalimler ve fasıklar olarak nitelemektedir. Kişi, yüzünü Allahu Teala'nın indirdiği hükümlerden başkasına çevirirse, küfür ve zulüm ile buluşur. Allahu Teala'nın hükümlerini yerine getirmekten kaçınır ise farklı manaları ile fasıklık ile buluşur."[3]

Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, (Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız) onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün. Bu, hayırlı ve netice itibarıyla en güzeldir."[4]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Yani husumetleri ve bilmediklerinizi Allah'ın Kitabı'na ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetine götürerek, aranızda anlaşmazlık konusu olan şeylerde onları hakem kılın. "Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız.." sözü, anlaşmazlık konusu olan meselede, Allah'ın Kitabı'nı ve Rasulü'nün

[1] 5 Maide/44.
[2] 5 Maide/44.
[3] Usulu'ş-Şeriati'l-İslamiyye, 49.
[4] 4 Nisa/59.

Sallallahu Aleyhi ve Sellem sünnetini hakem kılmayanların, Allah'a ve ahiret gününe iman etmemiş olduklarına delalet etmekdir."[1]

Şeyh Muhammed bin İbrahim şöyle der: "Ayette geçen "(herhangi) bir hususta" şeklindeki ifade, "anlaşmazlığa düşerseniz" şartı ile zikredilmiştir. Bu genel bir ifadedir ve tartışmaya düşülen herşeyi kapsar. Daha sonra ise, "Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız.." buyurularak, anlaşmazlığa düşülen her meselenin Allah'a ve Rasulü'ne götürülmesinin, Allah'a ve ahiret gününe imanın bir şartı olduğu belirtilmiştir."[2]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala, Rasul'ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirmiş olduğu hükümlerden başkasına başvuran kişinin, tağutu hakem seçtiğini ve hüküm için ona başvurduğunu bildirmektedir. Tağut; kulların, kendisi sebebi ile sınırı aştıkları her mabud (ibadet edilen) veya bu şekilde kendisine itaat edilen ya da uyulan her kişidir. Dolayısıyla Allah ve Rasulü'nden başka hüküm konusunda kendisine başvurulan, Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilen, Allahu Teala'nın, hakkında hiçbir hüküm indirmediği şeylerde kendisine tabi olunan her kişi veya topluluk tağuttur."[3]

Süleyman bin Abdullah en-Necdi şöyle der: "Kim Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet eder, sonra anlaşmazlığa düşülen bir konu hakkında Rasül'den başkasına yönelirse, o kimse şehadetinde yalancıdır."[4]

İbn-i Kesir şöyle der: "Allahu Teala, kendi şerefli ve mukaddes zatına andederek buyuruyor ki: Bütün işlerde Rasul'ü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakem kılmadıkça hiç kimse gerçekten

[1] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/519.
[2] Risaletu Tahkimu'l-Kavanin, 6-7.
[3] İ'lamu'l-Muvakkıin, 1/85.
[4] Teysiru'l-Azizi'l-Hamid, 554.

iman etmiş olmaz. O'nun verdiği hüküm, gizli ve açık olarak her zaman kendisine uyulup bağlanılması vacip olan haktır."[1]

İbnu'l-Kayyim şöyle der: "Allahu Teala, insanların, usül, fürû, şer'i hükümler, uhrevî hükümler ve karşılaşmış oldukları diğer meselelerde Allah'ın Rasulü'nü hakem olarak tayin etmedikçe, imanlarının olmadığına, mukaddes zatına andederek yemin ediyor. Tek başına, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakem olarak tayin edilmesi de imanın isbatı açısından yeterli değildir. Bununla birlikte içlerinden de hiçbir sıkıntı duymamaları gerekir. İçlerinde sıkıntı duymaları, kişinin gerek Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hükmolunmaktan dolayı ve gerekse O'nun vereceği hükümden dolayı göğsünün daralmasıdır. Dolayısıyla Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hükmüne bütün açıklığıyla göğüslerini açmaları, tam olarak onu kabul etmeleri ve bundan razı olmaları gerekir. O'nun hükmüne, itiraz etmeden tam bir kabul ve teslimiyet ile yönelmedikçe, iman etmiş olmazlar."[2]

Muhammed bin İbrahim şöyle der: "Bu ayet-i kerimeye ve hükmün iki çeşit olduğuna delalet edişine dikkat edilmelidir. Allahu Teala'nın hükmünden başka ancak cahiliye hükmü vardır. Bu da şunu göstermektedir ki, günümüz kanun koyucuları, ister kabul etsinler ister kabul etmesinler, cahiliyye ehli zümresine girmektedirler. Hatta onlar, o müşriklerden daha kötü ve daha yalancı bir durumdadırlar. Çünkü cahiliyye ehlinden olan müşriklerinin, bu alanda herhangi bir çelişkileri yoktur. Ancak günümüz kanun koyucuları Rasul'ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirmiş olduğuna iman iddiasında bulundukları halde, bu iddiaları ile çelişki içerisindedirler. Kendileri için bu ikisi arasında bir yol bulmak isterler. Allahu Teala onlar hakkında şöyle buyurur: "İşte

[1] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/521.

[2] Et-Tıbyan fi Aksami'l-Kur'an, 270.

gerçekten kafirler onlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır."[1]"

Şenkıti *Rahimehullah* yukarıda aktarmış olduğumuz ayet[2] hakkında şöyle der: "Bu ayet, Allah ve Rasulü dışında bir kimseye itaatte bulunan, Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını ise haram kılmada Kitap ve Sünnet'e uymaktan yüz çevirerek Allah'a isyan konusunda ona uyan ve Allah'ın izin vermediği konuda onu izleyen kişinin, o kimseyi rab ve mabud edindiği ve Allahu Teala'ya şirk koşmuş olduğunu belirtmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "O, kendi hükümranlığına kimseyi ortak etmez."[3] Bu gibi ayetlerden, Allah'ın koymuş olduğu hükümler dışında ortaya konan kanunlara uyanların, Allah'a şirk koştukları anlaşılmaktadır."[4]

İbn-i Kesir *Rahimehullah*, Tatarların hüküm için kendisine başvurdukları Yesak veya Yasa isimli kanunlarından bir bölümünü Cüveyni'den naklettikten sonra şöyle der: "Kim nebilerin sonuncusu Muhammed bin Abdullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* indirilmiş olan sağlam şeriatı terk eder ve önceki ümmetlere ait olup hükmü nesholunmuş olan başka bir şeriate hüküm için başvurursa küfre girmiş olur. Hükmü nesholunmuş olan önceki şeriatlere başvurmanın sonucu bu ise, acaba Yasa'ya başvuran ve onu şeriata tercih eden kimsenin durumu nedir? Kim bu tür kanunlara başvururssa, Müslümanların icmasıyla kafir olmuş olur."[5]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanların dininde zaruri olarak bilinmektedir ki, İslam dini dışında bir şeye tabi olmayı ya da Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi*

[1] 4 Nisa/151.
[2] 4 Nisa/59.
[3] 18 Kehf/26.
[4] Advau'l-Beyan, 4/91.
[5] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/128.

ve Sellem şeriatı dışında başka bir şeriata tabi olmayı caiz gören kimse kafirdir. Müslümanların tamamı bu konuda ittifak etmiştir. Bu kişinin küfrü aynen, Kitap'ın bir kısmına iman edip, bir kısmını inkar eden kişilerin küfrü gibidir. Allahu Teala bu kişiler hakkında şöyle buyurmaktadır: "Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler ve Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırıp: "Bir kısmına iman ederiz, ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte gerçekten kafirler bunlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır.""[1] Yine şöyle der: "Kişi, (üzerinde icma olan) haramı helal ya da helalı haram yaparsa veya (üzerinde icma olan) şeriatı değiştirirse, fakihlerin ittifakıyla kafir ve mürted olur."[2]

Abdulkadir Udeh şöyle der: "Yaratıcıya isyan olan bir işte yaratılana itaatın olmadığı konusunda, müçtehid imamlar arasında söz ve itikad bazında hiçbir ihtilaf yoktur. Zina, sarhoşluk veren içki, hadlerin ve İslam ahkamının geçersiz kılınması ve Allahu Teala'nın izin vermediği konularda kanun koyma gibi, haramlığı konusunda icma bulunan yasakları mübah görmek şüphesiz ki küfür ve riddettir. Dinden irtidat eden yöneticiye karşı ayaklanmak ise bütün Müslümanlar üzerine farzdır."[3]

Ahmed Şakir, Tatarların hüküm için kendisine başvurdukları "Yesak" isimli kanunları hakkında İbn-i Kesir'in söylemiş olduğu sözlere dair şöyle der: "İslam düşmanı Cengiz Han'ın sonradan ortaya koyduğu bu kanunlara karşı Hafız İbn-i Kesir'in (sekizinci asırdaki) bu etkili tanımını görüyor musunuz? Hicri 14. asırda bulunduğumuz şu dönem, İbn-i Kesir'in nitelediği dönemdir. Ancak şu fark bulunmaktadır ki, günümüz Müslümanları, durum olarak onlardan daha kötü ve zulüm olarak onlardan daha şiddetli bir haldedir. Çünkü şu anda İslam ümmetinin çoğunluğu,

[1] 4 Nisa/150-151; Mecmuu'l-Fetava, 28/524.

[2] Mecmuu'l-Fetava, 3/267.

[3] El-İslam ve Evdauna'l-Kanuniyye, 60.

şeriata aykırı olan bu kanunlar içerinde neredeyse eriyip kaybolmuş vaziyettedir. Bu beşeri kanunlar, şüphe ve tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık bir küfürdür. Kim olursa olsun hiçbir Müslümanın, bu kanunlarla amel etmesi veya onlara boyun eğmesi konusunda asla geçerli bir mazereti olamaz."[1]

Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: "İnsanların, Allahu Teala dışında, kendilerine itaat edilmesi gerektiğine inandıkları bu tağutların tamamı kafirdirler, İslam'dan çıkmışlardır. Allah'ın haram kıldığını helal, Allah'ın helal kıldığını ise haram kılmalarına rağmen nasıl kafir olmasınlar ki? Sözleri, fiilleri ve onaylarıyla, yeryüzünde kötülüğü yaymaya çabalarlar. Kim onlar için mücadele eder, onların küfrünü inkar eder ya da onların bu fiilinin batıl olsa da onları küfre götürmeyeceğini söylerse, bu mücadeleci kimsenin fasık olduğunu söylerim. Çünkü İslam dini, bu tağutlardan uzaklaşmadıkça ve onları tekfir etmedikçe gerçekleşmez."[2] Onları tekfir etmemek bile, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'a göre büyük bir suç iken, acaba onların İslam'ın en güzel niteliklerine sahip olduklarını söyleyen, devletleri ve sistemlerini temize çıkaran ve onları inkar edenlere saldıran kişinin durumu nasıl olur?!

Allah Teala şöyle buyurur: "Hayır, Rabbine yemin olsun, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem yapmadıkça, verdiğin hükme karşı içlerinde hiçbir sıkıntı duymayarak tam teslimiyet göstermedikçe iman etmiş olmazlar."[3]

Ahmed Şakir *Rahimehullah* bu ayetin tefsiri hakkında şöyle der: "Ey Müslümanlar, sömürgeci düşmanlarınızın yeryüzünün dört bir tarafındaki İslam beldelerinde yaptıklarına bir bakın! Müslümanlara, ahlakı, edep ve dinleri yok eden, ne bir şeriat ne de bir din üzerine kurulmamış, aksine kafir ve putperest bir ada-

[1] Umdetu't-Tefsir, 4/173-174.
[2] Er-Resailu'ş-Şahsiyye, 188.
[3] 4 Nisa/65.

mın çıkarmış olduğu kanunlar üzerine kurulmuş olan putperest Avrupa kanunlarını dayatmaktadırlar. Halbuki onlar, İsa'ya *Aleyhisselam* iman etmekten kaçınmışlar, putperestlik, günah, suç ve ahlaksızlıkta ısrar etmişlerdir. Bu kanunları ortaya koyan kişilerden ilki Justinyen isminde bir dinsizdir. İslam'a müntesip olduğunu iddia eden bazı sahtekarlar ise bu kanunların tercemesini yaparak "Müdevvenetu Justinyen" olarak isimlendirmişlerdir. Böyle bir isimlendirmeden amaçları ise, hicret yurdunun imamlarından birine ait olan ve Kitap ve Sünnet üzere İslam fıkhını muhteva eden, "Müdevvenetu Malik" isimli eser ile alay etmektir.

İslam düşmanlarının Müslümanlara dayattıkları bu kanunlar, aslında, Müslümanların saf dinlerine bedel olarak ortaya konan batıl bir dindir. Zira bu kanunlara itaate zorlamışlar ve kalplere, bu kanunların sevgisini filizlemişlerdir. Birçok konuşma ve yazılarda "Kanunların Kutsallığı", "Yargı Kutsallığı", "Mahkeme Dokunulmazlığı" ve buna benzer vasıflar ile bu kanunların nitelendirildiğini görmekteyiz. Halbuki İslam şeriatı ve İslam fakihlerinin görüşleri hakkında asla bu tür nitelemelerde bulunmamaktadırlar. Bilakis yayın organları aracılığı ile "İrtica", "Gericilik", "Rahiplik", "Orman Kanunları" ve buna benzer ifadeler kullanılarak İslam'a hakaretler yapılmaktadır.

Ayrıca bu kişiler, ortaya koydukları bu kanunlar için "Fıkıh", "Fıkhi", "Teşri" ve buna benzer bir takım şer'i ıstahları kullanmaktadırlar. Böylece halkın gözünde, İslam ve İslam şeriatı ile kendi din ve şeriatleri arasındaki farkı azaltmak ve dengelemek istemektedirler...

Bu yeni din (yani beşeri kanunlar), İslam beldelerinin çoğunda Müslümanların hüküm için kendisine başvurdukları temel kaideler vasfını almıştır. Bu kanunlardan bazıları İslami hükümlere uymuş, bazıları ise uymamıştır. Bunların tamamı batıl ve dinden çıkmaktır, küfürdür. Çünkü bu kanunlardan İslam şeriatına uyanlar tesadüfen uymuştur. Yoksa İslam'a uymak, Allah'ın emrine ya

da Allah Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* emrine muvafakat ve itaat olsun diye yapılmamıştır. Her ikisi de yani İslam'a uyanı da uymayanı da batıldır. Sapıklığın kokuşmuş çukurundadır, sahibini ateşe sürükler. Hiç bir Müslümanın buna boyun eğmesi ya da rıza göstermesi caiz değildir."[1]

Allah Teala şöyle buyurur: "Yoksa onlar cahiliyye hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?"[2]

Hafız İbn-i Kesir *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heva ve arzulara kapılmaktan alıkoyan Allah'ın hükmünden dışarı çıkanları Rabbimiz kınıyor. Kulların kendi elleriyle koydukları ve Allah'ın şeriatına dayanmayan cahiliyyet hükümlerinin sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve hevesleri sonucu ortaya çıkardıklarını bildiriyor. Söz gelimi Tatarlar'ın, Cenhiz Han diye bilinen krallarından alınma, krallık buyrukları vardır ve bununla hüküm verirler. Nitekim bu yasayı onlara kral koymuştur. Bu yasalar Yahudi, Hristiyan ve İslam dinine mensup muhtelif milletlerden iktibas yoluyla tanzim edilmiş kanunlar topluluğudur. Ancak bu yasalar içerisinden birçoğu, Cengiz Han'ın mücerred görüş ve heveslerinden ibarettir. O bunu, çocukları için izlenen bir hüküm haline getirmiştir ki; onlar, Allah'ın Kitabı'ndan ve Rasulullah'ın sünnetinden önce bu yasaya uyarlar. Onlardan böyle davrananlar kafirdir, öldürülmeleri vaciptir. Az veya çok hiçbir konuda Allah'tan başkasının hükmüne müracaat edilmez. Bunun için Allahu Teala; onlar, Allah'ın hükmünden vazgeçip cahiliyyenin hükmünü mü tercih ediyor ve istiyorlar, buyuruyor."[3]

---

[1] Umdetu't-Tefsir, Muhtasaru Tefsir-i İbn-i Kesir, 3/314-315.

[2] 5 Maide/50.

[3] İbn-i Kesir, Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 2/63.

İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: "Eğer kişi, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatından sonra bir kimsenin helal olan bir şeyi haram, haram olan bir şeyi helal, vacip olmayan bir şeyi vacip ya da Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* döneminde olmayan bir şeyi şeriat (yani kanun) kılabileceğine inanırsa, kafir ve müşrik olur, kanı ve malı mübahtır. Onun hükmü mürtedin hükmü gibidir ve aralarında hiçbir fark yoktur."[1]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'nın, Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* indirdiği hükümler ile hükmetmenin farz olduğuna inanmayan kişi, şüphesiz kafir olur. Dolayısıyla insanlar arasında adil olduğuna inandığı kendi görüşü ile hükmetmeyi helal kılan kişi kafirdir. Zira hiçbir ümmet yoktur ki adalet ile hükmetmediğini söylesin. Halbuki adalet olarak gördükleri şey, büyüklük taslayanlarının görüşlerinden ibaret bir takım kurallardan başkası değildir. Bununla birlikte İslam'a müntesip olduğunu iddia ettiği halde, bir takım adetler ile hükmeden ve bu adetlerin Kitap ve sünnet haricinde kendisi ile hükmedilmeye uygun olduğunu söyleyen bir çok kişi bulunmaktadır ki bu da küfürdür."[2]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* şöyle der: "Kim nebilerin sonuncusu Muhammed bin Abdullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* indirilmiş olan sağlam şeriatı terk eder ve önceki ümmetlere ait olup hükmü nesholunmuş olan başka bir şeriate hüküm için başvurursa küfre girmiş olur. Hükmü nesholunmuş olan önceki şeriatlere başvurmanın sonucu bu ise acaba Yasa'ya başvuran ve onu şeriata tercih eden kimsenin durumu nedir? Kim bu tür kanunlara başvururssa, Müslümanların icmasıyla kafir olmuş olur."[3]

---

[1] El-İhkam, 1/73.

[2] Mecmuu'l-Fetava.

[3] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/128.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "İslam dininin, kendisinden önceki bütün dinleri neshettiğini Kur'an bildirilmekte ve bu konuda icma bulunmaktadır. Kim Tevrat ve İncil'de geçen hükümlere tutunarak, Kur'an'a tabi olmayı terkederse kafir olur. Allahu Teala, Tevrat, İncil ve diğer dinlerdeki bütün hükümleri geçersiz kılarak, insanlar ve cinlere, İslam şeriatına uymalarını emretmiştir. İslam'ın haram kıldığı dışında haram ve farz kıldığı dışında farz yoktur."[1]

Allame Ahmed Şakir *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanların, kendi ülkelerinde inkarcı Avrupa'nın kanunlarından alınan yasalarla yönetilmesi Allahu Teala'nın şeriatına uygun olabilir mi? Onların kanunlarına heva ve batıl görüşler yön vermekte, diledikleri gibi onları değiştirmektedirler. O kanunları yapanların, yaptıkları bu yasaların İslam şeriatına uygun olup olmadığı umurlarında bile değildir. Bu beşeri kanunlar şüphe ve tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık bir küfürdür. Kim olursa olsun hiçbir Müslümanın, bu kanunlarla amel etmesi veya onlara boyun eğmesi konusunda asla geçerli bir mazereti olamaz."[2]

Abdullah bin Hamid *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'nın hükümleriyle çelişir bir şekilde kanunlar çıkaran ve bu kanunlara uymaları için insanları zorlayan kişi, İslam milletinden çıkmış bir kafirdir."[3]

Şenkıti *Rahimehullah* şöyle der: "Gökleri ve yeri yaratanın şeriatına muhalif olan kanunlar ve bu kanunlarla hüküm vermek, gökleri ve yeri yaratana küfür mahiyetindedir… Erkeğin mirasta kadına üstünlüğünün ve erkeğe birden fazla kadın ile evlenmesine izin verilmesinin adil olmadığını veya recm, el kesme ve benzeri had cezalarının vahşet olduğunu söylemek bu kabildendir. Top-

[1] Ahkamu Ehl-i Zimme, 1/259.

[2] Ahmed Şakir, Umdetu't-Tefsir Muhtasaru Tefsiri İbn-i Kesir, 4/173-174, Daru'l-Maarif baskısı.

[3] Ehemmiyetu'l-Cihad, 196.

lumun bireyleri, malları, namusları, soyları, akılları ve dinleri hakkında bu tür kanunlar ile hükmetmek; gökleri ve yeri yaratana küfür, bütün yaratılanları ve onlar için faydalı olan şeyleri en iyi bilen yaratıcının koymuş olduğu semavi düzene isyan ve hakimiyeti Allah'tan başkasına vermek niteliğindedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri onlara şeriat kılan ortakları mı var?"[1] "De ki: "Allah'ın size indirdiği rızıktan bir kısmını haram, bir kısmını da helal kıldığınızı görmüyor musunuz? De ki: Allah mı size izin verdi? Yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?"[2] "Dillerinizin yalan olarak vasfettiği şeyler hakkında, 'Bu helaldir, bu da haramdır' demeyin, çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş oluyorsunuz. Kuşkusuz Allah'a karşı yalan uyduranlar, kurtuluşa eremezler."[3]

Muhammed bin İbrahim *Rahimehullah* şöyle der: "Yeryüzünde hükmetmesi ve insanları uyarması için Arapça olarak Ruhu'l-Emin vasıtası ile Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kalbine indirilenin dışında kanunlar ortaya koymak ve anlaşmazlığa düşülen konularda bu kanunlara başvurmak büyük küfür ve Allahu Teala'nın şu ayetinden yüz çevirmektir: "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, (Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız) onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün. Bu, hayırlı ve netice itibarıyla en güzeldir.""[4]

Allahu Teala şöyle buyurur: "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Halbuki hepsine de tek İlah'a kulluk

[1] 42 Şura/21.
[2] 10 Yunus/59.
[3] 16 Nahl/116; Advau'l-Beyan.
[4] 4 Nisa/59; Risaletu Tahkimu'l-Kavanin.

etmekten başka bir şey emrolunmadı. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir."[1]

Adiy bin Hatim'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilmiştir: "Boynumda altından bir haç olduğu halde Allah Rasûlü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına geldim. Allah Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bana: "Ey Adiy, şu putu boynundan at" dedi. Ben onu boynumdan attım. Yanından ayrıldığım esnada Allah Rasûlü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu ayeti okuduğunu duydum: "(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler."[2] Bunun üzerine ben: "Biz onlara ibadet etmiyorduk" dedim. Allah Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını ise helal sayıyorlar ve siz de bunları helal ya da haram kabul etmiyor muydunuz?" dedi. Ben: "Evet" dedim. Allah Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "İşte ibadetiniz budur" diye buyurdu."[3]

İbn-i Cerir Rahimehullah, Huzeyfe'den *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet eder: "Onlar bu haham veya rahipleri için oruç tutmuyorlardı ve namaz da kılmıyorlardı. Ancak onların helal kıldıklarını helal ve Allahu Teala'nın kendileri için helal kıldığı bir şeyi haram kıldıklarında da haram olarak kabul ediyorlardı. Onları Rab olarak benimsemeleri bu yöndendir."[4]

Beğavi şöyle der: "Eğer, onlar hahamlarına ve rahiplerine ibadet etmiyorlardı denirse, şöyle cevap veririz: Bunun anlamı şudur: Onlar, Allah'a isyan noktasında haham ve rahiplerine itaat ediyorlar, onların helal kıldığını helal, haram kıldığını ise haram sayıyorlardı. Dolayısıyla onları rabler edinmişlerdi."[5]

---

[1] 9 Tevbe/31.

[2] 9 Tevbe/31.

[3] İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Cerir rivayet etmişlerdir.

[4] Tefsiru't-Taberi, 10/115.

[5] Tefsiru'l-Beğavi, 3/85.

Süddi şöyle der: "İnsanlara uydular, Allahu Teala'nın Kitabı'nı arkalarına attılar. Bu nedenle Allah Teala şöyle buyurdu: "Halbuki hepsine de tek İlah'a kulluk etmekten başka bir şey emrolunmadı." Yani, ancak O'nun haram kıldığı haram, helal kıldığı ise helaldir. O'nun şeriatine tabi olunur ve hükümleri uygulanır. "O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir." Yani, Allahu Teala, ortaklardan, eşlerden, yardımcılardan, rakiplerden ve çocuklardan münezzeh ve yücedir. O'ndan başka ilah ve rab yoktur."[1]

Günümüz Müslüman beldelerindeki yöneticilerin kafir olduklarına dair bir diğer delil ise onların, Allahu Teala'nın düşmanları olan Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeleri ve Allahu Teala'nın dostları olan muvahhid mücahidlere ise savaş açmalarıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez."[2]

Kurtubi *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala "İçinizden onları dost tutanlar..." yani Müslümanlara karşı onların tarafında olur ve onlara destekte bulunursa; "onlardandır" diyerek böyle davranan kişinin hükmünün, onların hükmü gibi olduğunu açıklamıştır. Bu da Müslümanın mürtede mirasçı olmasını engeller. Bu, İbn-i Ubeyy onları dost edindiğinde inmişti. Sonra hüküm dostluğun kesilmesi konusunda kıyamete kadar baki kaldı."[3]

Şevkani *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala şöyle buyurmuştur: "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır." Yani onların içinden ve onlardan sayılır. Bu şiddetli bir tehdittir. Tekfiri gerektiren masiyet son haddine ulaşmıştır. Bundan sonra Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler, sizden kim dininden

[1] Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 2/302.

[2] 5 Maide/51.

[3] Tefsiru'l-Kurtubi, 6/217.

dönerse..."[1] Bu, kafirlerle dostluğun küfür olduğu (ki bu da riddet çeşitlerinden birisidir) beyan edildikten sonra mürtedlerin hükümlerinin açıklamasına bir başlangıçtır."[2]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala şöyle buyurmuştur: "Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar (onlara uyum gösteren ve onlara yardımda bulunanlar), onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez."[3]

Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanın tekfir edildiği, İslam'ı bozan hallerden sekizincisi; Müslümanlara karşı müşriklere yardım etmek ve onlara destek olmaktır. Zira Allahu Teala şöyle buyurur: "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır."[4]

Allahu Teala şöyle buyurur: "Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor."[5]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Ayet, bütün bunlardan daha geneldir. Kitap'tan ve sünnetten yüz çevirerek, hüküm için batıla başvuran kimseyi yermektedir. Buradaki batıldan kasıt, tağuttur."[6]

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Tağut, kulun kendisiyle haddi aştığı, ibadet edilen, tâbi olunan ve itaat edilen her

[1] 5 Maide/54.
[2] Şevkani, Fethu'l-Kadir, 2/50-51.
[3] Mecmuu'l-Fetava, 25/326.
[4] Mecmuatu't-Tevhid, 33.
[5] 4 Nisa/60.
[6] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/519.

şeydir. Her toplumun tâğutu, Allah ve Rasulü'nü bırakarak kendisinden hüküm aldıkları, Allah'a değil de kendisine ibadet ettikleri, Allah tarafından herhangi bir delil olmaksızın tâbi oldukları, yahut Allah'a itaat olmadığını bildikleri bir hususta kendisine itaat ettikleri kimsedir. İşte yeryüzünün tâğutları bunlardır. Bunlara ve insanların bunlarla olan ilişkilerine bakıldığında, insanların çoğunun Allah'a ibadetten yüzçevirerek tâğuta ibadete, Allah ve Rasulü'nden hüküm istemekten yüzçevirerek tâğuttan hüküm istemeye, Allah'a ve Rasulü'ne uymaktan yüzçevirerek tâğuta uymaya yöneldikleri görülecektir"[1]

İbnu'l-Kayyim'in *Rahimehullah* bahsettiği bu durum, onun yaşadığı dönem ile ilgilidir. Acaba günümüzdeki insanların halini görmüş olsaydı ne derdi?

Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: "Tağutun anlamı geneldir. Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve bundan razı olan her mabud, kendisine tâbi olunan ya da Allah ve Rasulü'ne değil de kendisine itaat edilen her varlık tâğuttur. Pek çok tâğut vardır; bunların önde gelenleri ise beş tanedir. Bunlardan birisi, Allah'ın hükümlerini değiştiren zorba yöneticidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor."[2] Yine bunlardan birisi de, Allah'ın indirdiklerinden başkası ile hükmeden kişidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "..Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler; işte onlar kâfirlerin ta kendileridir"[3]

Muhammed Hamid el-Faki, tağutun tarifinde şunları söyler: "Selefin *Radıyallahu Anhum* sözlerinden özetle tağutu şöyle

[1] İ'lamu'l-Muvakkıin, 1/50.

[2] 4 Nisa/60.

[3] 5 Maide/44.

tanımlayabiliriz: "Kulu Allah'a ibadetten, dini ve itaati yalnızca Allah'a ve Rasulü'ne has kılmaktan çeviren ve alıkoyan herşeydir. Bu, cinlerden olan şeytan da olabilir, insanlardan olan şeytan da olabilir; ağaçlar, taşlar ve diğer başka şeyler de olabilir. Şüphesiz buna kanlar, mallar ve ırzlar hususunda insanların koymuş olduğu, İslam'a ve İslam Şeriat'ına uymayan kanunlarla hükmetme de dahildir. Bu yolla hadlerin ikamesi, faizin, zinanın, içkinin haram kılınması gibi Allah'ın şeriatından olan şeyler geçersiz kılınmış olur ve insanların koymuş oldukları bu kanunlar, kendi yaptırım güçleri ve onları uygulayanların yetkisi ile yasallaşarak korunurlar. Dolayısıyla kanunların kendisi bizzat tağuttur, bu kanunları koyanlar ve propagandasını yapanlar tağutturlar, gerek kasıtlı gerekse kasıtsız olarak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirmiş olduğu gerçeklere uymaktan insanları alıkoymak için insan aklının icad etmiş olduğu her türlü yazılı metin ve buna benzer şeyler tağuttur."[1]

Ebu Muhammed Asım el-Makdisi şöyle der: "Bu nedenle bilinmelidir ki bu tağutların küfrü sadece bir yönden değildir. Dolayısıyla İbn-i Abbas'ın *Radıyallahu Anhuma* sözü üzerine bina edilen şüpheler bu tağutlar için geçerli olamaz. Bu tağutların küfrü bir çok yöndendir. Bunların küfürlerinin sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi: Tevhid şehadeti iki asıl rükundan oluşur ve bunlardan biri olmadan diğeri tek başına fayda sağlamaz: Şehadetin kabulü ve sıhhati için bu iki rükun gereklidir. Bu rükunlardan ilki nefiydir. Yani "La İlahe" lafzı. İkinci rükun ise isbattır ki bu ise "İllallah" lafzının manasıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "O halde kim tağutu reddedip Allah'a iman ederse kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir."[2]

[1] Abdurrahman İbn-i Hasen Ali'ş-Şeyh, Fethu'l-Mecid Şerhu Kitabi't-Tevhid, 287

[2] 2 Bakara/256

Kim bu ruknü birleştirmez ve ikisini birden yerine getirmez ise kopmayan sağlam bir kulpa yapışmamış demektir. Kim de kopmayan sağlam bir kulpa yapışmamışsa helak olanlar ile birlikte helak olacaktır. Çünkü bu ruknü birleştirmemesi durumunda kişi muvahhidlerden değil bilakis müşrik veya kafirlerden sayılır.

Allah'a hüküm koymada ortak koşan bu yöneticilerin, Allah'a iman ettiklerini doğrulasak bile; bu, onların Tevhid dairesine girmelerine yetmez. Çünkü onlarda Allah'ın *Subhanehu ve Teala*, ehemmiyetine binaen iman ruknünden daha önce zikrettiği tağutu inkar ruknü bulunmamaktadır.

Tağutları inkar etmeden Allah'a iman etmeleri, Kureyş'in kendi tağutlarını inkar etmeden Allah'a iman etmeleri gibidir. Bilindiği gibi bu iman Kureyş'e fayda etmemiş, kanlarını ve mallarını korumamıştır. Ta ki tağutlarından uzaklaşıp onları inkar edinceye kadar. Onların apaçık şirk ile içiçe olan imanları, ne dünyada ne de ahirette kendilerine fayda sağlamamıştır. Allah *Subhanehu ve Teala* şöyle buyurur: "Onların çoğu ancak şirk koşarak Allah'a iman ederler."[1] Şirk; imanı bozan hallerdendir ve amelleri de boşa çıkarır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Andolsun ki Allah'a ortak koşarsan, işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun."[2]

Bilindiği üzere günümüz yöneticileri doğu ve batı tağutlarını inkar etmiyor ve onlardan uzaklaşmıyorlar. Bilakis bunlar, o tağutlara iman ediyorlar. Husumet ve kargaşa gibi sorunlarını Birleşmiş Milletler heyetiyle ve onların küfür kanunlarından razı olarak neticelendiriyor ve işlerini bu minvalde yürütüyorlar.

Aynı şekilde Arap tağutlarının oluşturdukları paktlar ve diğer kafir devletlerle, Birleşmiş Milletler çatısı altında yaptıkları

[1] 12 Yusuf/106
[2] 39 Zümer/65

işbirliği anlaşmaları; onların bu kafirlerin dostları ve köleleri olmalarındandır. Onlardan sakınmadıkları gibi onlara karşı hiçbir yardımı da esirgemezler. Dolayısıyla onlar içine düşmüş oldukları şirkten uzaklaşmamışlardır ki Müslüman olarak kabul edilsinler.

Arap tağutlarının durumları, gözlerinde bulanık görmelerine sebep olan kül bulunanlar için şüpheli olsa da, batı ve doğunun Hristiyan, Budist, Komünist, Hindu ve benzeri tağutlarının durumları ancak tamamen kör olanlar için kapalı olabilir. Bununla beraber Arap tağutları diğer tağutların kardeşleri ve sevgilileridir. Onları inkar etmedikleri gibi bilakis aralarında kardeşlik ve sevgi olup Birleşmiş Milletler adı altında birbirleriyle bağlar kurarlar. Herhangi bir anlaşamamazlık durumunda Lahey'deki küfür mahkemesine hükmolunmak için başvururlar.

Dolayısıyla bu tağutlar için, Tevhid'in ikinci ruknü olan Allah'a imanı yerine getirdiklerini, zorlama ile kabul etsek de Müslüman olmaları için gereken; Tevhid'in birinci ruknü olan tağutu inkarı yerine getirmemektedirler. Bunlara ilave olarak şunu da söylememiz gerekir ki aslen bunlar, bizzat kendileri tağutturlar. Çünkü Allah'tan başka kendilerine ibadet edilmek, Allah kendilerine izin vermediği halde insanlar için kanunlar ortaya koymakta ve insanları, ortaya koydukları bu kanunlara uymaya gerek zorlama gerekse başka yöntemler ile davet etmektedirler.

İkincisi: Allah'ın dini ve şeriatı ile alay (istihza) etmeleri: Bunlar Allah'ın dini ile alay eden her türlü gazete, radyo, televizyon ve diğer basın yayın organlarına ruhsat verirler. Ayrıca bu basın yayın organlarını, kanun ve askerleri ile de koruma altına alırlar. Allahu Teala şöyle buyurur: "De ki; Allah ile, O'nun ayetleri ile ve O'nun peygamberi ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra, tekrar kafir oldunuz."[1]

[1] 9 Tevbe/65-66

Bu ayetler; Müslüman olan, namaz kılan, oruç tutan, zekat veren ve Müslümanlarla beraber en önemli gazvelere çıkan kişiler hakkında nazil oldu. Bununla beraber Allah *Azze ve Celle* onları ağızlarından çıkan ve Kur'an-ı Kerim hafızları hakkında söyledikleri bu alaycı sözleri nedeni ile tekfir etti.

Bu tağutlar ise öyle rezil insanlardır ki Allah'ın dinine üstünlüğü yakıştıramadıkları gibi, bu dini alçaklara oyun ve alay konusu yapıp, hiç kıymet vermemektedirler.

Ve bütün bunlardan daha önemlisi; dini, kendi alçak kanunları ve yasalarının seviyesine indirip, ona itiraz edip, emir ve yasaklarının yürürlükte kalıp kalmaması ile alakalı olarak, Laikler, Hristiyanlar ve inkarcılarla istişare edip işbirliği yapıyorlar. Bundan daha büyük bir istihza ve hafife alma olabilir mi?

Üçüncüsü: Doğu ve batı müşrikleri ile olan dostlukları ve muvahhidlere karşı onları desteklemeleri yönüyle küfre girmeleri: Bu tağutlar, kendi aralarında çeşitli güvenlik anlaşmaları yaparak, radikal ve terörist olarak nitelendirdikleri muvahhidler hakkında istihbarat bilgi alışverişi yaparlar. Ve hatta bazı durumlarda bu muvahhid ve mücahidleri, talep eden diğer tağuti hükümetlere teslim ederler. Allah *Subhanehu ve Teala* şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar (birbirlerinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar; onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez."[1] Bu nedenle Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah*, İslam'ı bozan hallerden sekizincisi hakkında şöyle der: "Sekizinci Madde: Muvahhidlere karşı, müşriklere destek ve yardımcı olmak küfürdür."

Şeyh Süleyman bin Abdullah, "Hükm Muvalat Ehli'l-İşrak" isimli risalesinde; "Münafıkların, kitap ehlinden olan kafir dostlarına: 'Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de

[1] 5 Maide/51

sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz' dediklerini görmedin mi? Allah onların yalancı olduklarına şahitlik eder"[1] ayeti hakkında şöyle der: "Bu ayetler, İslam'ını açıklayan ve bu açıklamalarının kendilerinden kabul edildiği ve kendilerine Müslüman muamelesi yapılan insanlar hakkında nazil olmuştur. Çünkü Müslümanlar zahire göre hükmetmek ile emrolunmuşlardır. Ancak bu insanlar, muvahhidlere karşı kendilerine yardım edeceklerine dair Yahudilerle ittifak ettiklerinde, Allahu Teala bu ittifaklarından dolayı onları birbirlerinin kardeşi ilan etti ve tekfir etti. Bu ittifak; onların Ehl-i Kitap ile yaptıkları kardeşlik ittifakı idi. Bununla beraber Allahu Teala bu münafıkların, Yahudiler ile yaptıkları ve Yahudilere vaadettikleri yardım konusunda da yalancı olduklarını bildirmektedir.."

Bütün bunlardan sonra, doğu ve batı kanunlarının ibadet edicileri olan müşrikler ile yardımlaşma ittifakı yapan ve muvahhidlere karşı savaşıp onları ülkelerinin hükümetlerine teslim edenlerin durumu ne olur? Şüphe yok ki günümüz tağutları tekfir konusunda ayette bahsi geçen münafıklardan daha evladırlar.

Dördüncüsü: Allahu Teala'nın dini yerine, demokrasiyi din olarak istemeleri sebebi ile küfre girmeleri: Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah nezdinde hak din İslam'dır."[2] İslam; Allahu Teala'nın, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile gönderdiği hak dindir. Demokrasi ise Yunanlıların belirlediği ve ortaya koydukları bir dindir.

Dolayısıyla demokrasi; şüphesiz ki Allah'ın dininden olmayan bir batıldır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Artık haktan

[1] 59 Haşr/11
[2] 3 Al-i İmran/19

ayrıldıktan sonra, sapıklıktan başka ne kalır."[1]

Bu tağut yöneticiler, demokrasiyi açıkça, ısrarla ve kötü görmeksizin bilakis övünçle ve mutluluk ile kabul ediyorlar. Onlar için, tercih ettikleri tek şey İslam değil; demokrasidir.

Demokrasi ve İslam birlikte olmaz. Çünkü Allah *Subhanehu ve Teala* halis İslam'dan başkasını kullarından kabul etmeyecektir. İslam, yasa ve hükümleri yalnızca Allahu Teala tarafından belirlenen dindir. Demokrasi ise şirk ve küfür dinidir ki kanun ve hükümlerini Allahu Teala değil insanlar belirler. Allah *Subhanehu ve Teala* kişinin İslam ve küfrü veya şirk ve Tevhid'i birbiri ile birleştirmesinden razı olmadığını ve bunu kişiden kabul etmeyeceğini belirtmiştir. Bilakis bütün dinler reddedilip onlardan uzaklaşılmadıkça, kişinin Tevhid'i ve İslam'ı sahih olmaz, kendisinden kabul olunmaz.

Allah *Subhanehu ve Teala* Yusuf *Aleyhisselam* için şöyle buyurmaktadır: "Şüphesiz ben Allah'a iman etmeyen bir kavmin dininden uzaklaştım. Onlar ahireti inkar edenlerin ta kendileridir. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir şey ortak koşmak bize yaraşmaz. Bu, Allah'ın bize ve insanlara olan lütfundandır. Fakat insanların çoğu şükretmezler."[2]

Müslim'in rivayet ettiği sahih bir hadiste Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Kim 'La İlahe İllallah' der ve Allah'tan başka kendisine ibadet edilen herşeyi inkar ederse malı ve canı haramdır. Hesabı ise Allah'a aittir" Yine Müslim'deki başka bir rivayette ise şöyle geçer: "Kim Allah'ı bir tanır..."

Dinler sadece Hristiyanlık ve Yahudilikten ibaret değildir. Bilakis, Komünizm ve Demokrasi gibi kafir topluluklardan çıkan tüm inanç ve mezhepler de birer dindir. Allahu Teala'nın, kişinin

[1] 10 Yunus/32
[2] 12 Yusuf/37-38

İslam'ını kabul etmesi için, bu kişinin tüm bu batıl din ve inanışlardan uzaklaşması gerekir.

Allah'ın hükümlerinde, bir kişinin hem Müslüman hem de Hristiyan veya Yahudi olması caiz değildir. Aynı şekilde kişinin hem Müslüman ve hem de Demokrat olması Allah'ın razı olmadığı ve kabul etmediği bir şeydir. Çünkü İslam; Allah'ın dini, Demokrasi ise küfür dinidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kim İslam'dan başka bir din ararsa bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır."[1]

İslam ile birlikte Demokrasi dini kabul edildiğinde durum bu ise, bir de İslam dinine ve İslam dininin tüm hükümlerine karşı yüz çevirip, Demokrasi dinine geçen ve Demokrasi dininin tüm hükümlerini kabul edenlerin hali nedir?

Beşincisi: Kendi nefislerini ve Allah'ın dışında rabler edindikleri şeyleri Allah'a eş tutmaları açısından küfre girmeleri: Bu tağutlar için, Allah'ın dini dışında edindikleri kendi batıl dinleri Allah'ın dininden daha önemlidir. Allah'ın hükümleri, kendi batıl dinleri yanında geçersizdir ve bu hükümleri hakir görürler. Ayrıca kim Allah'ın hükümlerini hakir görür, yüz çevirir, muhalefet eder veya alay ederse bu kişiyi kendilerinin dostları olarak kabul ederler. Bu kişileri, "İnanç hürriyeti ve insan hakları" adı altında kanunları ile korurlar. Oysa ki bu kişinin Allah'ın dinindeki hükmü mürteddir.

Ancak kim bu tağutların kanunlarına muhalefet eder, düsturlarına karşı çıkar veya Allahu Teala dışında edindikleri rablerinden yüz çevirirse, eziyet edilir, hapse atılır ve bir çok zulümler ile karşı karşıya bırakılır. Bunun örnekleri çoktur. Allah'a, dine ve peygambere sövüldüğünde bu hükümetlerin yerel mahkemeleri, Allah'a, dine ve peygambere söven bu kişiyi yargılar. Böyle bir

[1] 3 Al-i İmran/85

kişiye bu mahkemelerin vereceği ceza iki veya üç ayı geçmez. Oysa biri, yöneticilerden veya bakanlardan olan, değişik ilah ve rablerinden birine sövse direk olarak mesele devlet güvenlik mahkemelerine intikal eder ve bu kişi için en az üç seneye kadar hapis cezası verilir.[1]

Onlar kendi nefislerini ve Allah'tan başka edindikleri rableri Allahu Teala ile bir tutmuyorlar. Bilakis haddi aşıyorlar ve Allah'tan daha fazla bu ilah ve rablerini yüceltiyorlar. Önceki müşriklerin şirki; kendi ilahlarını Allahu Teala kadar sevmeleri, yasa, hüküm ve ibadet konularında onları Allah'a *Subhanehu ve Teala* denk görmeleri şeklindeydi. Allah *Subhanehu ve Teala* şöyle buyurur: "İnsanlardan bazıları Allah'tan başkasını Allah'a denk ilahlar edinirler. Onları Allah'ı sever gibi severler.."[2]

Yine Allahu Teala müşriklerin şöyle diyeceklerini belirtmektedir: "Vallahi biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Çünkü biz sizi alemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk."[3]

Günümüzün müşrikleri ise aşırılığa ve isyana kaçarak, kendi ilahlarını ve rablerini, Allahu Teala'dan daha fazla tazim etmekte ve yüceltmektedirler. Allahu Teala ise onların bu yaptıklarından münezzehtir.

Burada bahsettiklerimiz hakkında, bu tağutların kanunlarını ve olan biteni bilen hiçbir insan bize muhalefet etmez. Özellikle aşağıdaki sebepler de incelendikten sonra, günümüz hakimleri ve kanun koyucularının bizzat kendilerinin tağut ve Allah'tan başka kendilerine ibadet edilen birer ilah olduğu anlaşılacaktır inşaallah.

Altıncısı: Allah *Azze ve Celle* ile beraber yasa koymaları yönünden küfürleri: Bu, asrımızda en yaygın ve revaçta olan bir

[1] Bu ceza Ürdün Devleti'nin kanunlarındadır.

[2] 2 Bakara/165

[3] 26 Şuara/97-98

şirktir. Bu tağutlar, diğer insanları da bu yasalarını ve kanunlarını sevmeye ve bu kanunlar ile muhakeme olunmaya davet ve teşvik etmektedirler. Allah'ın dinine ve tekliğine zıt yasa ve kanunlar çıkarmakta ve her türlü konu üzerinde kendilerine yasa koyma hakkı tanımaktadırlar.

Ürdün Anayasası'nda şöyle geçer: "Kanun çıkarma yetkisi kral ve Millet Meclisi'ne aittir. Çıkarılan her yeni kanunun, anayasanın temel esaslarına uygun olması gerekir."

Allahu Teala müşrikleri reddederek şöyle buyurur: "Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri onlara şeriat kılan ortakları mı var?"[1] "Ey zindan arkadaşlarım, çeşitli ilahlar mı daha iyi, yoksa gücüne karşı durulmaz olan bir tek ilah mı?"[2]

Allahu Teala tek bir meselede de olsa şeriatına itaat edilmesi konusunda şöyle buyurur: "Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz."[3]

Allahu Teala bu ayette, kanun koyma konusunda müşriklere itaat etmelerinden dolayı, onların Allahu Teala'ya karşı açık ve büyük bir şirk koştuklarını açıklamaktadır. Buna göre günümüzde kanun koyma yetkisini tamamen kendilerinde gören bu tağutların durumu nedir?

Onların anayasasında şöyle geçer: "İslam kanunları (şeriatı), çıkacak olan yeni yasalar için temel belirleyici konumunda olan kaynaklardandır." Bundan şu anlaşılmaktadır ki, bu tağutlar yasama konusunda Allahu Teala'yı tek mercii olarak kabul etmemektedirler. Bilakis yasama konusunda ana ve yan olmak

[1] 42 Şura/21
[2] 12 Yusuf/39
[3] 6 En'am/121

üzere çeşitli meşru kaynakları vardır. Onlar için, İslam şeriatı bu kaynaklardan sadece birisidir. Daha açık bir ifade ile; onların ilah ve rableri ana ve yan olmak üzere çok sayıda ve çeşittedir. Onların katında Allahu Teala, bu ilahlardan sadece bir tanesidir. Allah *Subhanehu ve Teala* onların bu iftira ve söylediklerinden münezzehtir.

Onların kanunları hakkında bilgisi ve deneyimi olan herkes bilir ki bu hükümetlerde çıkacak olan kanunlar, emir veya devlet başkanı ünvanındaki baş tağut konumunda olan kişinin imzası olmadan kanun niteliğini almaz. Tek olan Allah'ın şeriatı ile bazı durumlarda amel etseler de; bu, onların kanunlarına tezat teşkil etmeme, kanunlarının vasfını değiştirmeme şeklinde ve ancak yeryüzündeki rableri konumundaki tağutlarının rızası, kararı ve onayıyla olabilir. Onların bu küfrü; aynen bunlar gibi ilah ve rablerini çoğaltan ve Allah'a ibadette onları ortak koşan Kureyş kafirlerinin şirkinden daha iğrenç ve büyüktür. Çünkü Kureyş'in o dönemde Allahu Teala dışındaki ilahlara yaptığı ibadet secde ve rükudan ibaretti. Bunların ibadetleri ise kanunlarına her türlü konuda itaat etmek şeklindedir. Dolayısıyla da bunların şirkleri daha büyüktür. Kureyş müşrikleri Allah'ı en büyük ilah olarak kabul ediyor, onu yüceltiyor ve övüyorlardı. İbadet ettikleri diğer ilahlarının ise kendilerini semadaki en büyük ilaha yaklaştıracağını iddia ediyorlardı. Hatta hac esnasında onlar şu telbiyeyi söylüyorlardı:

"Lebbeyk Allahumme Lebbeyk!
Lebbeyk, senin ortağın yoktur.
Ancak yine senin olan ortakların dışında.
Sen onun ve onun sahip olduklarının sahibisin..."

Günümüz anayasa müşriklerine Allah'ın rezzak olduğunu, ölüyü dirilttiğini, gökten yağmur indirip onunla insanları ve hayvanları rızıklandırdığını ve şifa verdiğini, dilediğine kız dilediğine erkek ve yine dilediğine de her ikisini de bahşettiğini, dilediğini ise

kısır kıldığını söylediğinizde; onlar, bütün bu işlerin Allah'a mahsus olduğunu kabul ederler. Bu işlerin melikleri veya emirlerine ait olmadığına da inanırlar. Ancak kanun koyma, itaat etme ve hüküm belirleme yetkisi ise onlara göre hakikatte meliklerine, tağutlarına veya yeryüzündeki ilahlarına aittir.

Bunlar şirk hususunda tıpkı Kureyş kafirleri gibidirler. Ancak onlar bütün bu küfürlerine ilave olarak, yeryüzündeki çeşitli ilah ve rablerinin hüküm ve yasalarını, Allah'ın hüküm ve yasalarından daha fazla yüceltmektedirler. Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in şirkinden daha şiddetli bir şirk içerisinde olan kafirleri Allah kahretsin. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'tan başka bir ilah mı var? Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz.""[1]

Şeyh Ebu Katade el-Filistini şöyle der: "Şöyle bir soru sorulabilir: Bu ilmin önemi nedir? Müslümanın bu tağut yöneticileri tekfir etmesi vacip midir?

Deriz ki: Evet, her Müslümanın şunu bilmesi gerekir ki; inkarcı kafirleri tekfir etmek, Müslümanın akidesinin rükunlarından biridir. Zira bazı vacipler, bu tağutların tekfir edilmesi ile yerine getirilebilir.

Bu vaciplerin neler olduğu sorulursa, şunları söyleyebiliriz: Bil ki ey sevgili kardeşim, bu tağutlardan uzak durmak ve onlara düşman olmak, her Müslüman için farz-ı ayn hükmündedir. Tağutlardan uzaklaşmak, onlara karşı muhabbeti kesmek ve düşmanlık beslemek, imanın en sağlam rükunlarındandır. Bu olmadan kişinin İslam'ı geçerli olmaz. Bunun delillerini daha önce aktarmıştık. İmamlarımız şunu söylerler: "İnkarcıları tekfir etmek, dinin zarurilerindendir." Onlara muhabbet duymamak, itaat etmemek ve kin beslemek bu düşmanlığın gereklerindendir.

[1] 27 Neml/62; "Keşfu Şubuhati'l-Mücadilin an Ensari ve Asakiri'l-Kavanin" isimli kitabından alınmıştır. (Bu kitabın Türkçeye tercemesi Allahu Teala'nın lütfu ve yardımı ile tamamlanmıştır.)

Dolayısıyla Müslümanın onlara destek olması veya onların ordu, emniyet ve istihbarat gibi kurumlarına katılması kesinlikle caiz değildir. Müslümanlardan kim onların bu kurumlarına katılırsa, Allahu Teala'nın şu ayetlerinin kapsamına girer: "İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır."[1] "İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kafirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır."[2] "Allah kafirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir."[3] Dolayısıyla kafirler mü'minler üzerinde yönetici olamazlar. Onların, yönetimden indirilmeleri ve itaatlarından uzak durulması gerekir."[4]

Aktarmış olduğumuz bu deliller, günümüz yöneticilerinin küfürlerinin ve durumlarının anlaşılması için yeterlidir. Ancak bizim amacımız sadece onların küfrünü ortaya koymak değil, bununla birlikte mücahidleri bu tağutlar ile savaşmaya ve onları yönetimden indirmeye teşviktir.

Allah *Subhanehu ve Teala* şöyle buyurur:

"Fitne tamamen yok oluncaya ve din de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur."[5]

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. (İnkara) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür."[6]

---

[1] 5 Maide/51.
[2] 4 Nisa/76.
[3] 4 Nisa/141.
[4] "Nida'u'l-İslam" Dergisi'nden, sayı: 33.
[5] 2 Bakara/193.
[6] 8 Enfal/39.

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kafirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır."[1]

"Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur."[2]

"Ey iman edenler! Kafirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Biliniz ki Allah müttakilerle beraberdir."[3]

[1] 4 Nisa/76.
[2] 9 Tevbe/12.
[3] 9 Tevbe/123.

MÜRTED YÖNETİCİLERE KARŞI SAVAŞIN FARZİYETİ

Allahu Teala şöyle buyurur: "Yoksa onlar cahiliyye hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?"[1] Hafız İbn-i Kesir *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heva ve arzulara kapılmaktan alıkoyan Allah'ın hükmünden dışarı çıkanları Rabbimiz kınıyor. Kulların kendilerinin koydukları ve Allahu Teala'nın şeriatına dayanmayan cahiliyye hükümlerinin sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve keyiflerine göre çıkardıklarını bildiriyor. Cengiz Han tarafından hazırlanan ve Yahudilik, Hristiyanlık, İslam ve diğer dinlerden bazı iktibasların bulunduğu Yesak isimli anayasa bunlardan biridir. Bu iktibasların tamamı sadece birkaç kimsenin kişisel bakış ve hevasına göre yapılmıştır. Nitekim bir süre sonra Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinin önüne geçirilen, kendisine tabi olunan bir şeriat haline getirildi. Kim böyle yaparsa kafir olup Allah ve Rasulü'nün hükmüne dönünceye ve büyük küçük her konuda sadece onunla hükmedinceye kadar ona karşı savaşmak vaciptir."[2]

Şeyh Abdullah Azzam *Rahimehullah* şöyle der: "Bu hak dinin yoluna çıkan engelleri kaldırmak gerekir. Işığın insanlara ulaşmasını engelleyen manileri parçalamak gerekir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu tağutlar hakkında şöyle buyurur: "Kıyametin kopmasına yakın kılıçla gönderildim. Ta ki sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na ortak koşulmasın."[3]

---

[1] 5 Maide/50.

[2] İbn-i Kesir, Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 2/63.

[3] Ahmed.

Küfür önderlerinin ve fitne komutanlarının yok edilmesi, doğal bir hak, şer'i ve Rabbani bir hüküm, akla ve mantığa göre zaruri bir eylemdir. Küfür önderlerine karşı düzenlenmesi gereken cihadi operasyonları terk etmek, büyük bir zulüm, İslam ümmetini sıkıntıya düşüren bir kötülük ve namus, kan ve mallara uğrayan felaketlerin ateşleyicisidir.

Bazı bireyler tarafından, canlar ve mallar tehlikeye atılarak bu şer'i emrin yerine getirilmesi, ümmetin tamamını aşağılanmış bir hayat sürmekten kurtararak insani bir hayata kavuşturacak, çamur bataklığından çıkararak yüksek zirvelere taşıyacak ve onları hürriyet ve izzeti soluyacakları bir ışığa ulaştıracaktır...

Abdullah Azzam *Rahimehullah*, yeryüzünde Allahu Teala'nın uluhiyyeti ve rububbiyyeti hakkında çekişen tağutlardan olan küfür koruyucuları ve şirk önderlerine karşı "Muhammed bin Mesleme'nin Birlikleri"ni oluşturmaya çağırmaktadır.[1]

Şeyh Ebu Katade el-Filistini şöyle der: "Cihadın hedefi, yeryüzünde fitnenin kalmaması ve dinin tamamının yalnız ve yalnız Allahu Teala'ya ait olmasıdır. Bununla birlikte biz, mürted gruplarla yapılacak olan savaşın, müşrikler, münafıklar ve ehl-i kitaptan olan diğer düşmanlarla yapılacak savaştan birkaç yönüyle önde geldiğine inanmaktayız. Bu yönler şunlardır:

[1] Abdullah Azzam'ın Rahimehullah Cuma hutbesinden.

1- BU MÜRTEDLER BİZE DİĞER KAFİRLERDEN DAHA YAKINDIRLAR

Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Kafirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar."[1]

İbn-i Kesir *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Allahu Teala Müslümanlara, en yakından başlayarak kafirlere karşı cihad etmelerini emretti. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Arap Yarımadası'nda kafirlerle cihada ilk olarak müşriklerden başladı. Bu savaşlar esnasında Allahu Teala Medine, Taif, Yemame, Mekke, Hayber, Hadramut ve Yemen gibi yerlerin fethini nasip etti. Ve bu fetihlerden sonra insanlar kabileler halinde (fevc fevc) İslam'a girdiler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bundan sonra Ehl-i Kitap ile savaş için hazırlık yapmaya başladı. Bu hazırlıktan sonra ilk sefer Rumlar için planlandı. Çünkü Arap Yarımadası'na en yakın olan kafirler Rumlardı."

İbn-i Kudame *Rahimehullah*, "Her kavim, kendisine en yakın olan düşman ile savaşır" başlığı altında şöyle der: "Burada asıl olan, Allahu Teala'nın "Ey iman edenler! Kafirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar"[2] buyruğudur. Çünkü en yakın olanın zararı daha büyüktür. Onunla savaşmak, hem onun hem de ondan sonrakilerin zararını önler. Onu bırakıp uzaktaki düşmanla savaşmak, en yakın düşmana Müslümanları vurmak için hazırlık yapma fırsatı verir."[3]

---

[1] 9 Tevbe/123.

[2] 9 Tevbe/123.

[3] El-Muğni mea Şerhi'l-Kebir, 10/ 372-373.

2- MÜRTEDLERE KARŞI SAVAŞMAK, ASLİ KAFİRLERDEN OLAN YAHUDİ, HRİSTİYAN VEYA MÜŞRİKLERE KARŞI SAVAŞMAKTAN DAHA ÖNCELİKLİDİR

Şeyhu-l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde mürtedlerin cezasının, asli kafirlerin cezasından daha ağır olduğu sabittir. Bu birkaç yöndendir. Bu yönlerden birisi; mürtedin her halukarda öldürülmesi, onlardan cizyenin kabul edilmemesi ve onlar ile zimmet akdinin yapılmamasıdır. Bu hükümler asli kafirlerin hükümlerinden farklı ve daha ağırdır. Bu yönlerden bir diğeri ise, mürtedin, savaşmaya güç yetiremeyen aciz bir kişi dahi olsa, asli kafirdeki hükmün aksine öldürülmesidir. Savaşmaktan aciz olan asli kafir, hanefilere, malikilere, hanbelilere ve ulemanın çoğunluğuna göre öldürülmez. Bir diğer yön ise mürtedin mirasından Müslüman yakınının alamaması ve yine Müslüman yakınından kalan mirasda da mürtedin hak sahibi olmamasıdır. Ayrıca nikah akdi de asli kafirin aksine mürted ile caiz değildir. Hatta yine asli kafirin aksine mürtedin kestiğinin yenilmesi haramdır."[1] Yine şöyle der: "Riddet küfrü icma ile asli küfürden daha büyüktür."[2]

Şeyhu'l-İslam *Rahimehullah* başka bir yerde de söyle der: "Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* ve sahabe, asli kafirden önce mürted ile cihada başladılar. Çünkü mürted ile yapılan bu cihadda Müslümanların ülkelerinin bütünlüğü korundu. Ayrıca İslam'dan çıkmak isteyenler de yeniden İslam'a döndürüldü. Oysaki o dönemde asli kafirle ve diğer müşriklerle yapılan cihadda istenen hedef Müslümanların topraklarını müdafaa ya da Müslümanların o anki sayılarını korumak değildi. Aksine yeni fetihler ve yeni kavimlere İslam'ın taşınması idi. Ancak şu muhakkak ki, önceden

[1] Mecmuu'l-Fetava, 28/534.
[2] Mecmuu'l-Fetava, 28/47.

fethedilen yerlerin ve önceden dine girmiş insanların korunması, sonraki yapılacak fetih hareketlerinden öncelikli ve önemlidir."[1]

[1] Mecmuu'l-Fetava, 35/158-159.

3- BUNLARLA YAPILACAK CİHAD, FARZ-I AYN HÜKMÜNDE OLAN SAVUNMA CİHADI KONUMUNDA OLUP, BU KONUMU SEBEBİ İLE DE SALDIRI CİHADINDAN ÖNCE GELİR

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Savunma savaşı, dine ve kutsallara saldıran düşmanı savmanın en çetin şeklidir. İcma ile vaciptir. Dini ve dünyayı bozan saldırgan düşmanı savmak, imandan sonra gelen en büyük vaciptir. Bu nedenle hiçbir şart yoktur ve imkan ölçüsünde herkes için farz-ı ayn hükmündedir."[1]

Bu taife, Müslüman ülkelerde dini bozmak için kötülüğü ve rezaleti yayar, küfrü süsler, davetçileri yok eder, fakirliği yayar ve Allahu Teala'nın bu ümmete ihsan etmiş olduğu bir takım kaynakları, bu ümmetin düşmanlarına birkaç kırıntı karşılığında satar.

[1] El-İhtiyaratu'l-Fıkhıyye, 309.

4- ŞER'İ EMİR, KADERİ EMRE UYGUNDUR

Müslümanlar aleyhine kafirlerin elde ettikleri bir takım yollar ancak bu mürtedler aracılığı ile olmaktadır. Yahudileri Filistin'e yerleştirenler kimlerdir? Bu mürtedlerin desteği olmadan onların askeri kuvvetlerinin hiçbir değeri yoktu... Yine, küfür ve şirk kuvvetlerini, Müslüman ülkelere yerleştirenler ve bu ülkelerde yapılanmalarını sağlayarak mal ve hayatı ele geçirmelerine destek olanlar kimlerdir? Şüphesiz ki bunu yapanlar, riddet önderleri ve taifesinden başkası değildir..."[1]

Şeyh Ebu'l-Münzir es-Saidi şöyle der: "Bu mürtedlere karşı cihad etmenin gerekliliği, Allah'ın Kitabı, Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti ve ümmetin selefinin icması ile sabittir.

Allahu Teala'nın Kitabı'ndaki delil şudur: "Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. (İnkara) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür."[2]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Dinin bir kısmı Allah'a, bir kısmı Allah'tan başkasına ait olduğunda, dinin tamamı Allah'a ait oluncaya kadar onlarla savaşmak gerekir."[3]

Allah Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde ise şöyle geçer: Ubade bin Samit'ten *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet edilir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bizi çağırdı, biz de kendisine bey'at ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında, sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmama-

[1] Mealimu't-Taifeti'l-Mansura fi Akri Dari'l-Mü'minine Biladi'ş-Şam, 21-23
[2] 8 Enfal/39.
[3] Mecmuu'l-Fetava, 28/495.

mız vardı. "Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması hali müstesna" dedi."[1]

Ümmetin selefinin icmasına gelince: İbn-i Hacer *Rahimehullah* yöneticiler hakkında şöyle der: "Küfre giren yöneticinin azledileceği konusunda icma bulunmaktadır. Her Müslümanın bunun için kıyam etmesi gerekir. Kim bunu yerine getirebilirse sevabını alır. Kim de bu konuda gevşek davranırsa günaha girer. Bunu yerine getirme konusunda aciz kalan kişinin ise oradan hicret etmesi gerekir."

İbn-i Hacer *Rahimehullah*, "Emirinden hoşuna gitmeyen bir şey gören sabretsin, şüphesiz itaatin dışına bir karış çıkan ve ölen kişi cahiliyye ölümü ile ölür"[2] hadisinin şerhinde şöyle der: "İbn-i Battal der ki: Hadis, haksız da olsa, emire karşı çıkmamayı belirtir. Alimler, zorbalıkla iktidara gelen yöneticiye itaat etmenin, onunla beraber cihad etmenin ona isyan etmekten daha hayırlı olduğunda icma etmişlerdir. Çünkü bu, kanların akmasını ve çatışmanın çıkmasını önler. Onların delili bu haber ve onu destekleyen diğer haberlerdir. Bundan sadece emirin açık küfrünü istisna etmişlerdir. Açık bir küfür halinin olması durumunda ise, emire itaat etmek vacip olmayıp gücü yetenlerin bu emire karşı mücedele etmeleri vacip olur. Küfre girmesine sebep olacak bir şey yapmadıkça, yönetimindeki bir takım olumsuzluklar sebebiyle kimse ona karşı çıkmamalıdır."[3]

Şeyhu'l-İslam der ki: "Bir güç arkasına sığınarak, dinin mütevatir vaciplerinden bazılarını yerine getirmekten kaçınan gruba karşı savaşmanın vacip olduğu konusunda Müslüman alimler ittifak etmişlerdir."[4]

---

[1] Muttefekun Aleyhi.

[2] Buhari.

[3] Fethu'l-Bari, 13/7-8.

[4] Mecmuu'l-Fetava, 28/540.

Şevkani *Rahimehullah*, tağuti hükümlere muhakeme olanlar hakkında şöyle der: "Bunun, Allah'a ve Allah'ın şeriatine küfür olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur. Bilakis onlar, Adem'den *Aleyhisselam* başlayarak günümüze kadar gelmiş olan bütün şeriatleri inkar etmişlerdir. İslam'ın hükümlerini kabul edinceye, bu hükümlere itaat edinceye ve şeytani tağutluktan tamamen uzaklaşarak aralarında bu tertemiz şeriat ile hükmedinceye kadar onlara karşı savaşılması vaciptir."[1]

Sıddık Han şöyle der: "Halife dinin zarurilerinden olan bir şey hakkında küfre girerse, onunla savaşılır. Bu savaş farz hükmündedir. Çünkü küfre girmesi halinde, elde edilmesi hedeflenen faydayı yitirmiş olur ve toplum üzerinde olabilecek kötülüğünden korkulur. Onunla savaşmak, Allah yolundaki cihaddandır."[2]

Doktor Eymen ez-Zevahiri şöyle der: "Allahu Teala, fitne kalmayıncaya ve din tamamen kendisinin oluncaya kadar, kafirlerle savaşılmasını mü'minlere farz kılmıştır. Fitne ise, şirktir. Şirkin, günümüzde ortaya çıkmış olan en belirgin biçimi, bazı insanların kendilerini Allahu Teala dışında ilahlar ilan etmeleri, insanlar için kanunlar belirlemeleri ve bu kanunlar ile Allah'ın Kitabı'na ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetine karşı çıkmalarıdır. Bu nedenle güç yetirebilen her Müslümanın, bu yöneticileri ortadan kaldırmak için eliyle, diliyle ve malıyla cihad etmesi gerekir. Cihada, Müslümanlara en fazla eziyet veren tağutlardan başlanır ve bu sıra takip edilir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur. Umulur ki küfre son verirler."[3]

Ayette geçen "Eimme (önderler)", 'imam'ın çoğuludur. İnsanların liderleri ya da önde gelenleri manasındadır. İnsanların, kendisine uyduğu kişilere bu isim verilir. Bu ayette, Allah yolunda

[1] Ed-Devau'l-Acil fi Def'i'l-Aduvvi's-Sail, 34.
[2] Ravdatu'n-Nediyye, 2/364.
[3] 9 Tevbe/12.

cihad konusunda azimli olan kişiler için, savaşa Müslümanlara karşı eziyet vermesi ve düşmanlığı ile öne çıkan kişilerden başlaması yönünde teşvik ve emir bulunmaktadır. Böylece, Müslümanlara eziyete ve düşmanlığa meyleden kişiler için bir ibret olsun..."

Kurtubi *Rahimehullah* şöyle der: "Umulur ki küfre son verirler" yani küfürlerini, batıl düşüncelerini ve Müslümanlara eziyet vermeyi bırakırlar. Buradan anlaşılmaktadır ki, onlarla yapılacak olan savaşın amacı, onlardan gelecek zararın defedilmesi ve dinimize girmelerinin sağlanmasıdır."[1]

Bu nedenle alimler, kendisinde büyük küfür görünen bir yöneticinin azledilmesi ve ona karşı ayaklanılmasının, buna gücü yeten her Müslüman için vacip olduğunu belirtmişlerdir.

İnsanların, Allahu Teala'nın hükümleri dışında aralarında hükmettikleri her kanun ve sistem, beşeri fikir posasından başka bir şey değildir. Bu kanunlarla hükmeden yöneticelere ve bu yöneticilerin destekçilerine karşı savaş her Müslümanın üzerine vacip hükmündedir. Bu yöneticilerin kafir olduğu konusunda Kitap ve Sünnet'te nass bulunmaktadır ve bu konuda hiçbir şüphe de yoktur. Gücü yeten herkesin, bu yöneticelere suikast düzenlemesi caizdir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, her ikisi de Yahudilerden olan Kab bin Eşref ve Ebi Rafi' bin Ebi'l-Hukayk'a suikast düzenlenmesini emretmişti.

İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "İkrime'den mürsel olarak yapılan rivayete göre Yahudiler, Kab bin Eşref'in öldürülmesi üzerine şaşkına döndüler ve Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelerek, "Büyüğümüz suikast ile öldürüldü" dediler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kab'ın yaptıklarını, müşrikleri nasıl kışkırttığını ve Müslümanların eşlerine nasıl dil uzattığını onlara anlattı. İbn-i Sad, Yahudilerin korktuklarını ve bir şey demeye cesaret edemediklerini belirtir... Bu, daha önceden dave-

[1] Tefsiru'l-Kurtubi, 8/83.

tin kendisine ulaşmış olduğu kişilerin, yeniden kendilerine davet yapılmaksızın öldürülmelerinin caiz olduğunu gösterir. Ayrıca savaşta kişinin ihtiyaç duyduğu sözleri, hakikatini kastetmeden kelime oyunu yoluyla söylemesinin caiz olduğunu gösterir."[1] Bu nedenledir ki Mekke'nin fethinde Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Müslümanlara eziyet vermesi ile öne çıkanlar haricinde bütün Mekkelileri bağışlamıştı. Bağışlamadığı bu kişilerden bazıları dil ile ve bazıları ise bir takım faaliyetler ile Müslümanlara eziyet vermişlerdi.

Yukarıda aktarılanların tamamı, Allahu Teala'nın dinine karşı savaş için biraraya gelen, Allah yolundaki mücahidler ve Allah'a çağıran davetçilere karşı her yönden savaş ilan etmiş olan küfür önderlerinin ve onların dostlarının öldürülmeleri gerektiğine delalet etmektedir. Onları öldürmek, diğer küfür sınıflarındaki kimseleri öldürmekten daha önceliklidir. Onların öldürülmeleri için, bütün imkanların kullanılması gerekir. Onlara karşı yapılması gereken bu savaşın yerine getirilmemesi halinde, memleketler, namuslar ve belki de uğruna bu cihadın terkedildiği mallar yitirilecek, korkaklık ve dünya hırsı kalpleri saracaktır.

Kurtubi *Rahimehullah*, "Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde, bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz"[2] ayetinin tefsirinde şöyle der: "Ebu Ubeyd der ki: "Bazı zorluklarından dolayı cihad hoşunuza gitmeyebilir. Halbuki o, sizin için daha hayırlıdır. Zira cihad ile düşmanınıza galip gelirsiniz, ganimetler elde edersiniz, sevap kazanırsınız ve bazılarınız Allah yolunda şehid olma nimetine kavuşur. Savaşı terketmek hoşunuza gitse de aslında sizin için kötülüktür. Zira bu durumda düşmanlarınıza karşı yenik konuma düşersiniz ve idarenizi kaybedersiniz." Derim

[1] Fethu'l-Bari, 8/340.

[2] 2 Bakara/216.

ki; onun bu sözü gayet doğrudur. Endülüs'ün başına gelenler bunun en açık delilidir. Zira onlar cihadı terkedip, savaştan korktular. Böylece düşman tarafından memleketleri işgal edildi, öldürüldüler ve esir düştüler... Şüphesiz ki bu, ellerimiz ile işledikleriminin bir sonucudur."[1]

Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz şöyle der: "Mürted yönetici, kendisini savunan silahlı bir gücün arkasına sığınarak mümteni konumunda ise, onlara karşı savaşmak vacip olur. Onu savunanlar da aynen onun gibi kafirdirler. Allahu Teala şöyle buyurur: "İçinizden kim onları dost edinirse, onlardandır."[2] Ayette "men" ibaresi, şart ismidir. Söz veya fiil ile kafirden yana olup onu destekleyen herkesi içeren genel bir ifadedir. Muhammed bin Abdulvehhab ve diğerleri, müşriklere yandaşlık yapmanın ve Müslümanlara karşı onları desteklemenin, kişiyi İslam'dan çıkaran sebeplerden olduğunu söylerler.[3] Bunun delili ise Allahu Teala'nın şu buyruğudur: "İçinizden kim onları dost edinirse, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet etmez."[4] Bu suçu işleyen mürtedler ile şehadet kelimesini söyleseler ve İslam'ın diğer esaslarını yerine getirseler dahi savaşılır. Çünkü onlar, İslam'ın aslını bozacak şeyler yapmışlardır ki bunların başında Allah'ın indirdiklerinden başkası ile hükmetmeleri gelmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kafirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır."[5] Söz veya fiil ile kafire destek olan herkes, bu desteğinden dolayı kafir olur. Zahire göre dünyadaki hükmü, aynen iman ve cihad ehline karşı mümteni konumunda olanlar

[1] Tefsiru'l-Kurtubi, 3/43.
[2] 5 Maide/51.
[3] İbnu'l-Kayyim ve İbn-i Abdulvehhab, Mecmuatu't-Tevhid, 38.
[4] 5 Maide/51.
[5] 4 Nisa/76.

gibidir. Hakkında tekfirini engelleyen bir engel veya şüpheden dolayı batinen Müslüman olabilir. Ancak bu, onun tekfirine engel olmaz. Sünnette, mümteni olanlar hakkındaki uygulama budur. Bu konuyu başka bir risalede açıkladım. Yaşayanın delil ile yaşaması ve helak olanın da delil ile helak olması için bu bilgilerin halk arasında yayılması gerekir.

Müslümanların bunu yapmaya güçleri yetmiyorsa, hazırlık yapmaları vacip olur. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Acizlik olduğu zaman kuvvet hazırlayarak ve atlar besleyerek cihada hazırlık yapmak gerekir. Çünkü vacibin ancak kendisi ile yerine getirildiği şey de vaciptir."[1] Allahu Teala şöyle buyurur: "Kafirler yakayı kurtardıklarını sanmasınlar. Çünkü onlar (bizi) aciz bırakamazlar. Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın.."[2] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ayette geçen "kuvvet" ibaresini, "Kuvvet, atmaktır" diye açıklamış ve bunu üç defa tekrarlamıştır.[3]

Müslümanların tağutlara karşı nasıl tavır takınacaklarını, hiçbir Müslümanın çiğnemesinin caiz olmadığı şer'i nasslar belirlemektedir. Şu hadis bu nasslardan biridir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bizi çağırdı ve kendisine bey'at ettik. İyilik ve kötülükte, bolluk ve darlıkta kendisini dinleyip itaat etmek, onu kendi canımıza tercih etmek ve işin ehli ile iktidar kavgası yapmamak üzere kendisine söz verdik. "Ancak bir delile dayanarak bir işin açık bir küfür olduğunu görmeniz müstesna" dedi."[4] Yukarıda belirttiğimiz gibi, kafir olan yöneticilere karşı fiilen karşı çıkmak konusunda icma bulunmaktadır. Bu nedenle nass ve icma varken, tağutlara karşı çıkmanın yöntemi hakkında ictihad caiz

[1] Mecmuu'l-Fetava, 28/259.

[2] 8 Enfal/59-60.

[3] Müslim, Ukbe bin Amir'den Radıyallahu Anhu rivayet etmiştir.

[4] Muttefekun Aleyhi.

değildir. Nass ve icmanın bulunduğu bir meselede içtihad edenler, büyük bir sapıklık içine düşmüş olurlar. Şirk olan parlamentolar vasıtasıyla İslam'ın hükmünü yürütmeye çalışanlar bu sapıklığa düşenlerdendir.

Gücünün yetmemesini sebep olarak göstererek bu mürtedlere ve tağutlara karşı çıkamadığını söyleyenlere deriz ki, acizliğin olduğu durumlarda yapılması gereken, onların parlamentolarına katılmak değil, Allah yolunda cihad için hazırlık yapmaktır. Acizliğin tahakkuk etmesi halinde, hicret vaciptir. Eğer ki hicret konusunda da acizlik varsa, bu durumda yapılması gereken mü'min müstaz'aflardan olarak Allahu Teala'dan bulunduğu durumdan kendisini kurtarmasını diler. Ki onların hali şu ayette geçtiği gibidir: "..Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı lutfet" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar.."[1] Onların yasama meclislerine katılmak, hiçbir Müslümanın yapacağı işlerden değildir. Çünkü bu parlamentolara katılmak, egemenliği Allah'a değil, halka veren demokrasiye razı olmak ve dolayısıyla da parlamentodaki çoğunluğu, ümmeti bağlayıcı şekilde kanun koyan bir otorite olarak kabul etmek demektir. Bu ise, "Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi rabler edinmesin"[2] ayetinde belirtilen küfrün manasıdır. Bu parlamento üyeleri, ayette belirtilen "rabler" konumundadırlar. Bu da küfrün ta kendisidir. Bu konuda cahil olanın, bunu bilmesi ve öğrenmesi gereklidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "O (Allah), Kitap'ta size şöyle indirmiştir ki: Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kafirlerle beraber oturmayın; aksi halde siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah münafıkları ve kafirleri cehennemde bir araya getirecektir."[3]

[1] 4 Nisa/75.
[2] 3 Al-i İmran/64.
[3] 4 Nisa/140.

Onlarla beraber oturan ve küfürlerine tanık olanlar, küfürde onlar ile eşit olurlar.

Mürted yöneticilere ve destekçilerine karşı cihad etmek, meşru mazereti olanlar dışında her Müslümanın üzerine farz-ı ayn hükmündedir. Cihadın üç yerde kişi üzerine farz-ı ayn olacağını belirtmiştik. Düşmanın Müslümanlara ait bir yeri işgal etmesi, cihadın farz-ı ayn olduğu hallerden biridir. Günümüz de Müslümanlara musallat olan mürted yöneticilerin durumu budur. Bunlar Müslümanların başına mussalat olan kafir düşmanlar olup onlarla savaşmak farz-ı ayn hükmündedir. Bu nedenle Kadı Iyad "Müslümanların kafir yöneticiye karşı ayaklanması vaciptir" der. İbn-i Hacer'in *Rahimehullah* her Müslümanın, bu yöneticilere karşı çıkması konusunda söyledikleri ise daha açıktır. Şöyle der: "Yöneticinin kafir olması durumunda, yönetimden indirilmesi konusunda icma vardır. Bunu yerine getirmek tüm Müslümanlar üzerine farz-ı ayn hükmündedir."[1] Ubade bin Samit'ten *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen hadisten anlaşılan da budur.

Bu tağutlara karşı cihadın farz-ı ayn olması, bütün Müslümanlara ulaştırılması gereken vacip ilimlerdendir. Böylece her Müslüman, Allahu Teala tarafından bu tağutlara karşı savaşmakla yükümlü kılındığını bilmelidir. Bu tağutlar, dinlerine sarılan Müslümanlar ile sıradan halk arasında öldürücü bir ayrılık duvarı örmektedirler. Böylece halkın cehaleti ve suskunluğu arasında, dinlerine sarılan Müslümanları rahatlıkla vurabilmektedirler. Halbuki bu halkın içerisinden her bir kişi, Müslüman olduğu sürece, bu tağutlara karşı çıkma farziyeti konusunda yükümlüdür. Hatta fasık dahi olması bu farziyeti kişi üzerinden düşürmez. Dinlerine sarılan Müslümanların, tağutların, kendileri ile halk arasında ördükleri duvarı kaldırmaları gerekir. Bu ise bireysel ve kitlesel davet yolu ile halka cihad farziyetini anlatmakla olur. Böylece cihad meselesi, sadece bir gün ve bir gecede ortadan

[1] Fethu'l-Bari, 13/123.

kaldırılabilecek küçük bir azınlığın meselesi olmaktan çıkar ve bütün Müslümanların meselesi haline gelir. Bu şekilde cihad, belli bir takım kişilerin değil, herkesin görevi olur. İşte o zaman tağutların ve işbirlikçilerinin kıyameti kopar, küfür ve cinayetleri ortaya çıkarıldıktan sonra, Allah'ın izni ile azledilmeleri gerçekleşir.

Allahu Teala şöyle buyurur: "Onların sizi çıkardığı yerden siz de onları çıkarın."[1] Bir kudsi hadiste ise Allahu Teala şöyle buyurur: "Onlar seni çıkardıkları gibi sen de onları çıkar."[2] Tağutların propaganda ile ve halkı cahilleştirerek dinlerine sarılan Müslümanları halkın arasından dışladıkları gibi, onlara karşı cihadın farz olduğunun anlatılması ile halkın aydınlatılması ve bilgilendirilmesi gerekir. Tağutların, dinlerine sarılan Müslümanların mallarından ve yakınlarından soyutlayıp çıkardıkları ve geçim imkanlarını ellerinden aldıkları gibi, Allah'a ve Rasulü'ne karşı savaş maksadı ile ordularını donattıkları mal ve servetlerden de bu tağutların soyutlanması gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Allah'ın verdiği bu ganimet malları) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah'tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah'ın dinine ve peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir. İşte doğru olanlar bunlardır."[3] Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kureyş hakkında kıtlık bedduasında bulunmuştur. Abdullah bin Mes'ud şöyle der: "Kureyş Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karşı galebe çalarak ona direndikleri zaman, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Allah'ım, Yusuf'un yedi şeyi gibi, onlara karşı bana yedi şey ile yardım et" dedi. Daha sonra Kureyş, kıtlıktan dolayı bir yıl boyunca kemik ve ölü eti yedi."[4]

[1] 2 Bakara/191.
[2] Müslim.
[3] 59 Haşr/8.
[4] Buhari, Hadis No: 4822.

Bu tağutlara, mecbur kalmadıkça gümrük, vergi ve benzeri şekillerde mal vermek Müslümanlar için haramdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "..günah ve haksızlık üzerine yardımlaşmayın"[1] "Mallarınızı aklı ermezlere vermeyin."[2] Bilinmelidir ki bu tağutların ne kanunları ve ne de hükümetleri meşru değildir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Kim dinimizden olmayan bir amel işlerse, o reddedilir."[3] Müslümanların, kafirlerin mallarını kuvvet yolu ile (ganimet olarak) ve hile yolu ile (fey olarak) almaya çalışmaları da gereklidir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Müslümanların kullanması amacıyla Kureyş'in mallarını almak için çıkmıştır. Bedir Savaşı'nın sebebi de budur.

Sonuç olarak, cihad meselesini belirli bir kesimin meselesi olmaktan çıkarıp bütün halkın meselesi haline dönüştürmek gerekir. Çünkü cihadın, belirli bir kesimin meselesi olarak kalması, istenen değişikliği yapmayı sağlamamaktadır. Ayrıca bu, "Şüphesiz bir kavim kendi durumunu değiştirmedikçe, Allah, onlarda bulunanı değiştirmez"[4] kuralına da aykırıdır. Ancak bu, ülkedeki tüm halkın bu olaya katılmasının gerektiği manasında da değildir. Çünkü bu uzak bir ihtimaldir. İstenen şey, İslam devrimini gerçekleştirebilecek ve daha sonra da gerek içerden ve gerekse dışardan gelebilecek tehlikelere karşı bu yapıyı savunabilecek kadar bir topluluğun oluşmasıdır. Halkın geri kalanının ise buna sempati duyması yahut hakkı görünceye kadar en azından tarafsız kalması yeterlidir. Ayrıca, tağutların devrilmesi sürecinde aktif rol alamayanların en azından tağutlarla işbirliği yapmaması gerektiği konusunda halkın bilinçlendirilmesi gerekir. Özellikle, cihada bizzat katılamayanların halkı bilinçlendirme faaliyetlerinde bulunması gerekir. Böylece cihad olayı her gün Müslümanların evlerinden

[1] 5 Maide/2.
[2] 4 Nisa/5.
[3] Müslim.
[4] 13 Rad/11.

yeni bir eve girmiş ve davet yeni taraftar ve destekçiler kazanmış olur. Allahu Teala'nın sözü yerini buluncaya kadar bu süreç böyle devam eder ve şüphesiz ki O, *Subhanehu ve Teala*, verdiği sözden geri dönmez. Allahu Teala şöyle buyurur: "Biz ise, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunmak, onları önderler yapmak ve onları (mukaddes topraklara) varis kılmak istiyorduk. Ve o yerde onları hakim kılmak; Firavun ile Haman'a ve ordularına, onlardan (İsrailoğullarından gelecek diye) korktukları şeyi göstermek (istiyorduk).""[1]

Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz, aynı konu ile ilgili olarak yine şöyle der: "Mürted yöneticilere karşı yapılması gereken cihad ile ilgili olarak, bu yöneticilere karşı savaşılmasının cihad olarak isimlendirilmeyeceği, bu tür hareketlerin Müslümanların yöneticilerine karşı isyan kabilden olduğu şeklinde bir şüphe bulunmaktadır. Bu şüphenin sahiplerine göre cihad, terim olarak kafirlere karşı savaş manasına gelmektedir ve bu yöneticileri kapsamamaktadır. Öncelikle belirtmek gerekir ki bu, komik bir iddiadır. Buna üç yönden cevap verilir:

Birincisi: Bu yöneticiler asıl itibari ile Müslüman değillerdir ki onlara karşı savaşılması, Müslüman yöneticiye isyan kabilinden olsun. Bu yöneticilerin hiçbirine Kitap ve Sünnet ile hükmetme şartına binaen şer'i bir bey'at verilmemiştir. Onlar ile insanlar arasındaki bütün ilişkiler, sonradan ortaya konmuş olan anayasa ve kanun maddeleri üzerinden işlemektedir. Dolayısıyla bu yöneticilerin ve yönetimlerin hiçbir meşruiyeti yoktur.

İkincisi: Madem ki cihad, kafirlere karşı yapılan savaş manasına gelmektedir, o zaman Allahu Teala'nın şu ayetinin gereği olarak bu yöneticiler de kafirdirler: "..Allah'ın indirdikleri

[1] 28 Kasas/5-6; El-Umde fi İ'dadi'l-Udde li'l-Cihad fi Sebilillah, 277-280. (Bu kitabın Türkçe'ye tercemesi Allahu Teala'nın lütfu ve yardımı ile tamamlanmıştır.)

ile hükmetmeyenler; işte onlar kafirlerin ta kendileridir"[1] Bizim onları mürted olarak isimlendirmemiz, onların kafir sınıfına girmedikleri manasında değildir. Zira Allahu Teala şöyle buyurur: "Sizden kim, dininden döner ve kafir olarak ölürse.."[2] Yine başka bir ayette de şöyle geçer: "(Ey münafıklar! Boşuna) Özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kafir oldunuz."[3] Bu nedenle mürted, küfür sınıflarından biridir.

Üçüncüsü: Şüphesiz ki mürtedlere karşı yapılan savaş, cihad hükmündedir. Şu ayet bunun en açık delilidir: "Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (şunu iyi bilsin ki) Allah öyle bir kavim getirecek ki, Allah onları sevecek, onlar da Allah'ı sevecekler. Mü'minlere karşı alçak gönüllü; kafirlere karşı şiddetli olacaklar. Allah yolunda cihad edecekler ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayacaklar. İşte bu, Allah'ın bir ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah ihsanı bol olan, çok iyi bilendir."[4]

Allahu Teala'nın hükümleri ile hükmetmeyen yöneticilere karşı yapılan savaş, şüphesiz cihaddır. Aksi halde mürtedlere karşı savaşan Ebu Bekir ve diğer sahabenin *Radıyallahu Anhum*, bu savaşlarında Allah yolunda cihad eden mücahidler niteliğinde olmadıkları şüphesi doğar."[5]

Ebu Katade el-Filistini şöyle der: "Sonra bil ki, Müslüman üzerine vacip olan kafirlerden uzaklaşma fiili, bu yöneticelere karşı savaşmayı gerektirir. Eğer ki yönetici küfre girer ve Rahman'ın şeriatından irtidat ederse, yönetimden indirilip yerine iman ehlinden bir kişi tayin edilinceye kadar ona karşı savaşılması vaciptir.. Ubade bin Samit'ten *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet

[1] 5 Maide/44.
[2] 2 Bakara/217.
[3] 9 Tevbe/66. Ayrıca bakınız: 9 Tevbe/74.
[4] 5 Maide/54; Minhacu's-Sünneti'n-Nebeviyye, 220-221. Dr. Muhammed Reşad Salim'in tahkikiyle.
[5] El-Hadi ila Sebili'r-Reşad.

edilir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bizi çağırdı, biz de kendisine bey'at ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında, sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamamız vardı. "Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması hali müstesna" dedi."[1]

Nevevi *Rahimehullah* şöyle der: "Kadı Iyad der ki: Alimler kafir bir kişinin Müslümanlara imam olamayacağında icma etmişlerdir. Sonradan kafir olursa bu görevden indirilir. Kafir olursa veya dinini değiştirirse ya da bid'at işlerse, artık Ulü'l-emr olmaktan çıkar, ona itaat edilmez, ona karşı ayaklanılması, bulunmuş olduğu görevden indirilmesi ve mümkün ise, onun yerine adaletli bir imam tayin edilmesi Müslümanlar üzerine vacip olur. Ancak imam ile beraber bir grup da dinden dönmüş ve bunlar kendilerine güç yetirilemeyecek hale gelmişler ise (mümteni), bu durumda Müslümanlar üzerine güç yetiremedikleri sürece onlara karşı çıkmaları vacip değildir. Kişi bu mürtedlere karşı çıkamıyor ise, yurdunu bırakıp başka yere hicret eder ve dinini kurtarır."[2]

İbn-i Hacer *Rahimehullah* özetle şöyle der: "Yöneticinin kafir olması durumunda, yönetimden indirilmesi konusunda icma vardır. Bunu yerine getirmek tüm Müslümanlar üzerine farz-ı ayn hükmündedir."[3]

Yukarıda aktarılanlardan da anlaşıldığı gibi alimler, Müslümanın, kafirin hükmünden razı olmasının caiz olmadığı hakkında icma etmişlerdir. Bilakis onur ve üstünlüğün Allah'ın, Rasul'ün ve mü'minlerin olması gerekir. Müslümanın, kafire ve kafirin hükümlerine boyun eğmesi, mü'mine yakışmayan zillet biçimlerindendir.

[1] Muttefekun Aleyhi.
[2] Sahihu Muslim Şerhi, Nevevi, Kitabu'l-İmara, 12/229.
[3] Fethu'l-Bari, 13/123.

Allahu Teala seni korusun ey kardeşim! Bil ki, dinimizde mürtedin hükmü, asli kafirin hükmünden daha şiddetli ve ağırdır. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Riddet küfrü icma ile asli küfürden daha ağırdır."[1] Yine şöyle der: "Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde mürtedlerin cezasının, asli kafirlerin cezasından daha ağır olduğu sabittir. Bu birkaç yöndendir. Bu yönlerden birisi, mürtedin her halukarda öldürülmesi, onlardan cizyenin kabul edilmemesi ve onlar ile zimmet akdinin yapılmamasıdır. Bu hükümler asli kafirlerin hükümlerinden farklı ve daha ağırdır. Bu yönlerden bir diğeri ise, mürtedin, savaşmaya güç yetiremeyen aciz bir kişi dahi olsa, asli kafirdeki hükmün aksine öldürülmesidir. Savaşmaktan aciz olan asli kafir, hanefilere, malikilere, hanbelilere ve ulemanın çoğunluğuna göre öldürülmez. Bir diğer yön ise mürtedin mirasından Müslüman yakınının alamaması ve yine Müslüman yakınından kalan mirasda da mürtedin hak sahibi olmamasıdır. Ayrıca nikah akdi de asli kafirin aksine, mürted ile caiz değildir. Hatta yine asli kafirin aksine mürtedin kestiğinin yenilmesi haramdır."[2] İmam Ahmed *Rahimehullah*, mürted için zimmet akdinin geçerli olmayacağını belirtir. Câmiu'l-Hallal'da şöyle geçer: "Esram der ki: Ebu Abdullah'a[3], kendilerinden cizye alınan zındıklar hakkında soruldu. O bunu reddetti ve şöyle dedi: 'Onlardan cizye kabul edilmez ve boyunları vurulur. İslam'da, onlardan cizye kabul edileceğine dair hiçbir şey işitmedik.' Sonra dedi ki: 'Subhanallah! Zındıklardan cizye mi alınıyor?' Esram der ki: İmam Ahmed, zındıklardan cizye alınmasını reddetti. Hatta bu meseleye oldukça önem vermiştir."[4]

Hatta onlar, mürtedin defnedilmeyeceği görüşündeydiler: "İshak bin Mansur der ki: "Ahmed'e, 'Mürted öldürüldüğünde,

[1] Mecmuu'l-Fetava, 28/478.
[2] Mecmuu'l-Fetava, 28/534.
[3] İmam Ahmed.
[4] Paragraf No: 1340.

cesedi ne yapılır?' dedim. Şöyle cevap verdi: Onun cesedi, boynunun vurulduğu yerde bırakılır."[1]

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu* ve sahabe asli kafirden önce mürted ile cihada başladılar. Çünkü mürted ile yapılan bu cihadda Müslümanların ülkelerinin bütünlüğü korundu. Ayrıca İslam'dan çıkmak isteyenler de yeniden İslam'a döndürüldü. Oysaki o dönemde asli kafirle ve diğer müşriklerle yapılan cihadda istenen hedef, Müslümanların topraklarını müdafaa ya da Müslümanların o anki sayılarını korumak değildi. Aksine yeni fetihler ve yeni kavimlere İslam'ın taşınması idi. Ancak şu muhakkak ki, önceden fethedilen yerlerin ve önceden dine girmiş insanların korunması, sonraki yapılacak fetih hareketlerinden öncelikli ve önemlidir."[2]

Yönetimden indirilinceye ve Müslümanlar üzerindeki otoriteleri yok edilinceye kadar bu mürtedler ile savaşılması her Müslüman üzerine farz hükmündedir... Kendilerinden önceki Müslümanlar tarafından kan verilerek fethedilmiş olan bu memleketlerde yeniden İslam şeriatının hakim kılınması için gerekli olan cihadi hazırlıkların yapılması, gücü oranında her Müslüman üzerine farz-ı ayndır... Bu lanetli yöneticiler, otoriteyi ele geçirdikleri günden itibaren, dini ve toplumu değiştirdiler, İslam şeriatı yerine başka şeriatlar ile hükmetmeye başladılar ve müşrikleri yeniden bu topraklara hakim kıldılar. Bu yöneticiler, İslam ümmetine olan kinleri ve kendisi ile hükmettikleri şeytani kanunları sebebi ile yeryüzünde bozgunculuk yapmaktadırlar... Allahu Teala ise mü'minlere, yeryüzünde bozgunculuk yapanlara karşı cihad etmelerini emretmiştir. Allah Teala şöyle buyurur: "Allah ve Rasulü'ne karşı savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapanların cezası ancak ya acımadan öldürülmeleri, ya asılmaları, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, yahut da bulundukları

[1] Paragraf No: 1301.

[2] Mecmuu'l-Feteva, 35/158-159.

yerden sürülmeleridir. Bu onların dünyadaki rüsvaylığıdır. Onlar için ahirette de büyük azap vardır."[1]

Bu yöneticiler, İslam şeriatından yüz çevirerek, Kitap ve Sünnet'in hükümlerine boyun eğmeyi terk ederek ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak Allah'a ve Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* karşı savaş açmışlardır. Dolayısıyla İslam ehlinin, yeryüzü bu tağutlardan temizleninceye kadar, onlara karşı elde ettikleri bütün imkanları kullanarak kıyam etmeleri farzdır. Bu, yarından önce bugün yerine getirilmesi gereken bir iştir. Çünkü onların yönetimde kaldığı her an, bozgunculuk artmakta ve ümmet Allahu Teala'nın dininden uzaklaşmaktadır. Onlar, idareleri altındaki fesad kuruluşları ve grupları ile toplum içerisinde bozgunculuğu ekmektedirler. Şeriatı değiştiren bu mürtedlere karşı hoşgörülü olunması gerektiğini söyleyenlerin bu iddialarında hiçbir hikmet yoktur. Aksine bu mürtedlerin yok edilmesi yönündeki çalışmalar konusunda sünnet, davet ve cihad ehlinin acele etmesi hem kendileri ve hem de ümmetleri açısından daha iyidir.

Ey sevgili kardeşim, bu yönetimlerin basın ve yayın ile ilgili kurumlarının insanlar arasında rezillik ve zinayı yaymak, günahları güzel göstermek ve onları, akılları yok eden şirk yollarına çağırmak için neler yaptığını görmüyor musun?

Yine adalet bakanlığının, haramı helal, günahları mübah kıldığını ve kulların haklarını nasıl gasbettiğini görmüyor musun?

Maliye bakanlığı ve bu bakanlığa bağlı olan kurumların, devletin bütün işlerini haram olan faiz üzerine kurduğunu görmüyor musun? Halk, faizci bankalar dışında parasını koruyamamakta ve faiz temeli üzerine kurulmuş olan sisteme bulaşmadığı sürece ticaretini yürütememektedir. İnsanların hayatını ve geçimini iyileştireceği iddiası ile yaydıkları krediler, faiz sistemine katkıda bulunmak dışında hiçbir işe yaramamaktadır. İnsanların temel

[1] 5 Maide/33.

ihtiyaçları olan herşey vergilere bağlanmakta ve bu vergiler baskı ile tahsil edilmektedir.

Okul ve akedemilerdeki genç nesil konusunda milli eğitim bakanlığının neler yaptığını görmüyor musun? Bu nesillere öğretilen ve kültür olarak aşılanan nedir acaba? Yüksek akademiler ve üniversiteler gibi eğitim kurumlarına bak. Onlarla, Allah-u Teala'nın emrini karşılaştır. Bütün açıklığı ile göreceksin ki bu kurumların tamamı, tağutun ve onun destekçilerinin ideallerini gerçekleştirme konusunda çok önemli bir konuma sahiptirler.

Bütün bunlardan sonra şunu soruyoruz: Müslümanın, bu yöneticilere karşı ayaklanma ve onların öldürülmesi konusunda herhangi bir mazereti kalıyor mu? Allahu Teala şöyle buyurur: "Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."[1] Şu an Müslümanların memleketlerinde yaşanan ve hükmeden din acaba Allah'ın dini midir yoksa başkalarının dini mi? Dinin bir kısmı Allah'a, bir kısmı ise başkalarına ait olduğunda, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşmak ve cihad etmek farz olur.

Şeyh Ebu Basir şöyle der: "Kafirlere karşı açık eylemlerin terkedilmesi, niyetin ve kalplerde gizlenen şeylerin bozukluğuna delalet eder. Bununla birlikte açık eylemlerin terkedilmesi, ümmeti cihaddan uzaklaştırmaya ve Allah yolunda cihad eden mücahidlere yardımın kesilmesine sebep olur. Bu özellikler ise, İslam ve Müslümanlara kötülük besleyen korkak münafıkların vasıflarıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Sizler, inkar edenler gibi, yeryüzünde sefere çıkan veya savaşan kardeşleri hakkında, 'Eğer bizim yanımızda kalsalardı, öldürülmezlerdi' diyenler gibi olmayın. Allah bu kanaatı onların kalplerine bir hasret olarak koydu. Hayatı veren de, alan da Allah'tır. Allah,

[1] 8 Enfal/39.

yaptıklarınızı hakkıyla görür."[1] İbn-i Kesir *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala, bozuk akidelerinde kafirlere benzemeyi mü'min kullarına yasaklıyor. O kafirlerin, seferlerde ve savaşlarda ölen yakınları hakkında, "Eğer dediğimizi yapsalardı, başlarına gelenler gelmezdi" demeleri, bu bozuk akidelerine delalet etmektedir."[2] Yakınları hakkında söyledikleri bu sözün, küfre girdiklerine ve akidelerinin bozukluğuna delil sayılmasına dikkat edilmelidir...

Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etmekten (geri kalmak için) senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini pek iyi bilir. Ancak Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, kalpleri şüpheye düşüp, kuşkular içinde bocalayanlar (cihaddan geri kalmak için) senden izin isterler."[3] Bu ayetin tefsiri hakkında İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Bu, mü'minin cihadı terketme konusunda Rasullullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* izin istemeyeceğine ve ancak iman etmeyenlerin böyle bir izin isteyeceklerine dair Allahu Teala'dan bir ihbardır. Buna göre, izin dahi almadan cihadı terkedenlerin durumu nasıl olur?"[4] Ben de diyorum ki, ya bu ümmeti cihaddan alıkoyan ve cihad edenleri, cihadlarından dolayı günahkar sayanların durumu nasıl olur?

Allah Teala'nın şu ayetleri de bununla ilgilidir: "(Evlerinde) oturup da kardeşleri hakkında, 'Bize uysalardı öldürülmezlerdi' diyenlere, 'Eğer doğru sözlü insanlar iseniz, canlarınızı ölümden kurtarın bakalım!' de."[5]

"Allah, içinizden (savaştan) alıkoyanları ve kardeşlerine, "Bize katılın" diyenleri gerçekten biliyor. Zaten bunların sadece pek azı savaşa gelir. (Gelseler de) size karşı cimrilik ederek gelir-

[1] 3 Al-i İmran/156.
[2] İbn-i Kesir, Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 1/438.
[3] 9 Tevbe/44-45.
[4] Mecmuu'l-Feteva, 28/438.
[5] 3 Al-i İmran/168.

ler. Hele korku gelip çattı mı, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün. Korku gidince ise, mala düşkünlük göstererek sizi sivri dilleri ile incitirler. Onlar iman etmiş değillerdir; bunun için Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah'a göre kolaydır."[1]

Alimler şöyle derler: "Münafıklar, Hendek Savaşı'ndan dönenlere, "Yazıklar olsun size, oturun ve savaşa çıkmayın" diyorlardı. Ordudaki yakınlarına, "Medine'ye gelin, biz sizi bekliyoruz" şeklinde mektuplar görderiyorlar ve onları cihaddan uzaklaştırıyorlardı. Orduya ancak ayrılık çıkarmak ve gösteriş amacıyla katılıyorlardı. Bir fırsatını bulduklarında ise hemen Medine'ye dönüyorlardı."[2]

Allahu Teala'nın, "Onlar iman etmiş değillerdir" sözü, bu tür vasıflara sahip olanlar ile ilgilidir. Onlar, doğru imana sahip değillerdir. İmanı izhar ettikleri dış görünüşlerinin aksine, batıni olarak küfür ve nifak içerisindedirler.[3]

Allah Teala şöyle buyurur. "Sizi gözleyenler, Allah'tan size bir zafer gelirse, "Sizinle beraber değil miydik?" derler; eğer kafirlere bir pay çıkarsa, onlara: "Size üstünlük sağlayarak sizi mü'minlerden korumadık mı?" derler. Allah kıyamet günü aranızda hüküm verir. Allah kafirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir. Şüphesiz münafıklar Allah'a oyun etmeye kalkışıyorlar; halbuki Allah onların oyunlarını başlarına çevirmektedir."[4]

"İnsanlardan kimi vardır ki, "Allah'a iman ettik" der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar. Halbuki, Rabbinden bir nusret gelecek

[1] 33 Ahzab/18-19.
[2] Mecmuu'l-Fetava, 28/455.
[3] Tefsiru'ş-Şevkani.
[4] 4 Nisa/141-142.

olsa, mutlaka, 'Doğrusu biz de sizinle beraberdik' derler. Acaba Allah, herkesin kalbindekileri en iyi bilen değil midir?"[1]

Bu ve buna benzer bir çok ayet, Allah yolunda cihadın özürsüz olarak terkedilmesinin ve bir takım iftira ve dedikodular ile insanların cihaddan ve mücahidlere yardım etmekten uzaklaştırılmasının münafıkların ahlakından olduğuna ve bu kişilerin batını hallerinin bozukluğuna delil niteliğindedir.

Kafir tağutlara destek olan, mücahid Müslümanlar aleyhinde bu tağutlara şer'i fetvalar hazırlayan, mücahidleri demir dilleriyle yaralayan ve insanlar arasında mücahidlerin fitne ve kötülük ehli insanlar olduğu iftirasını yayanlar, şüphesiz ki suçludurlar ve cehennem ateşinde kalıcıdırlar. Ne kötü gidiş yeridir orası!"[2]

Kafir yöneticiye karşı ayaklanan ve bu uğurda öldürülen kişi, şehiddir. Bu kişinin, kafir tarafından öldürülmüş olması ile Müslüman tarafından öldürülmüş olması arasında da fark yoktur. Hatib eş-Şirbini *Rahimehullah* şöyle der: "Şehid yıkanmaz ve namazı da kılınmaz. Şehid, kafirlere karşı yapılan savaşta, bu sebepten dolayı öldürülen kişidir." Yani, bu savaş nedeniyle öldürülen kişidir.

Yine şöyle der: "Onun, bir kafir tarafından öldürülmesi ile yanlışlıkla bir Müslüman tarafından öldürülmesi arasında fark yoktur. Yine onun, silahının geri tepmesi veya bineği tarafından tepelenmesi sebebi ile ölmesi veya harp ehline destek olan bağı bir Müslüman tarafından öldürülmesi arasında da fark yoktur."[3] Ölüm nedeni ne olursa olsun, savaş esnasında öldürüldüğü sürece, bütün bu kimseler şehidler sınıfına dahildirler.

---

[1] 29 Ankebut/10.

[2] Kavaidu't-Tekfir, 107-109.

[3] Hatib eş-Şirbini, Muğni'l-Muhtac, 1/350.

Hatib eş-Şirbini, kafir yöneticinin safında savaşanların ve ona destek olanların, harp ehli hükmünde olduklarını ve onların eliyle ölen kimsenin, Allah yolunda şehid olduğunu belirtmektedir.

Mürted tağutlarla savaşmanın farziyeti konusunda aktarmak istediklerimizi, İmam Şevkani'nin *Rahimehullah* şu sözleri ile bitirmek istiyoruz: "Canını bunlarla savaşa adayan, Allah'a sığınan ve niyetinde samimi olan kimsenin destekleneceği, sonucun onun lehine olacağı temiz şeriatın kaidelerinden ve nasslarından bilinmektedir. Allahu Teala bunu, Aziz Kitabı'nda vaad etmiştir: "Şüphesiz Allah kendisine yardım edene yardım eder."[1] "Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar"[2] "Sonuç ise Allah'tan sakınanlarındır."[3]

Yine şöyle der: "Gücü yettiği halde onlara karşı cihad etmekten uzak duran kişi, hakettiği ceza ile karşı karşıya kalır. Allahu Teala, temiz şeriatı ile amel etme konusunda gereken önemi göstermemeleri ve kötülükleri terketmemeleri sebebi ile İslam ehline, bazı toplulukları musallat etmiştir. İslam'ın ilk dönemlerinde Müslümanlara, Hariciler'in musallat edilmesi, daha sonraları ise Karamita, Batıniyye ve Tatarlar'ın musallat edilmesi ve çoğu memleketlerin Avrupa'nın hakimiyeti altına girmesi bundan dolayıdır. Ey akıl sahipleri! İbret alın. Kalbi olan, işiten ya da gören kimse için bu olanlarda ibret vardır."[4]

Ebu Katade el-Filistini şöyle der ki: "Allahu Teala şöyle buyurur: "Halkı ıslah ehlinden olduğu halde Rabbin, bir haksızlık ile memleketleri helak etmez."[5] Bil ki! Allahu Teala'nın sevdiği

[1] 22 Hacc/40.
[2] 47 Muhammed/7.
[3] 7 A'raf/128.
[4] Ed-Devau'l-Acil li Def'i'l-Aduvvu's-Sail.
[5] 11 Hud/117.

ıslahlardan biri de küfür önderleriyle savaşmak ve onları öldürmektir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur. Umulur ki küfre son verirler."[1] Yeryüzünün bu tağutlardan ve onların pisliklerinden temizlenmesi, Allahu Teala'nın sevdiği ve razı olduğu ıslahın ta kendisidir. Kim, küfür önderlerinin öldürülmesi ve onların ortadan kaldırılmasının fitne olduğunu söylerse, Allahu Teala'nın emrini reddettiğini bilsin. Bilakis bu kişi, böyle bir iddia ile insanlar arasında fitne yaymaktadır. Evet! Pislik çoğaldı... İnsanları gafletten uyandırmak için, bütün gücümüzle sesimizi yükseltmeliyiz. Şüphesiz insanlar üzerindeki bu gaflet uzun sürdü. İnsanlar, gafletin uzaması nedeni ile, bulundukları halin kaçınılmaz olduğu ve hiçbir çıkış yolunun bulunmadığı zannına kapıldılar. Bu nedenle, Allah'a çağıran davetçilerin, toplulukları uyarmaları, mürtedlerin hükümlerine ve içinde bulundukları zillet ve utanç verici duruma rıza göstermeleri halinde kalplerin öleceğini bildirmeleri ve bu yöneticilerin sihir perdelerini parçalamaları gerekir. Onlar bu sihir perdeleri vasıtası ile dinlerini ve olan biteni insanlardan gizlemektedirler. Eğer sana, "Sen fitneye çağıranlardansın" denirse, şöyle cevap ver: "Allah'a yemin olsun ki fitne, onların yaşadıklarıdır. Şüphesiz ki azap, onların hayatlarıdır, ancak bunun farkında değiller. İşte her geçen gün insanların başına gelen felaketler... Ve işte kulak ve kalpleri çınlatan çığlıklar... İbret alan yok mudur?"

[1] 9 Tevbe/12.

NİÇİN CİHAD?

Şeyh Ebu Katade şöyle der: "Ey sevgili kardeşim! Biz cihad ediyoruz, çünkü Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* buyurduğu gibi, Allahu Teala cihadı İslam'ın zirvesi kılmıştır... Biz cihad ediyoruz, çünkü cihadın terkedilmesi halinde ancak zillet vardır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* buyurduğu gibi: "Cihadı terkeden hiçbir kavim yoktur ki zillete düşmüş olmasın." İşte sen bizzat görmektesin ki, ümmet bu yöneticilerden razı olduğundan beri, devlet işleri domuz ve maymun kardeşlerin tahrifiyle ne hale ulaştı? Onların gücü gün geçtikçe arttı... Bu, insanlar onlara karşı savaşmaktan engellendiği için meydana gelmiştir. Bu tağutlarla savaşmayı düşünen herkese karşı savaş açıldı, işkenceler yapıldı. Bu kişiler hapse atılıp, öldürüldüler. İşte onlar hala bu cihadın önünde engel olarak duruyorlar... Memleketlerimizi diğer kafirlere teslim etmişler, petrol, gaz ve diğer kaynaklarımızı, ayakta kalabilmeleri için onlara uzatmışlardır. Bu memleketler, kafirler için, küfürlerini yetiştirdikleri bahçeler haline gelmiştir.

Sevgili kardeşim! Biz cihad ediyoruz, çünkü cihad, ümmetin izzetine ve yüceliğine dönmesi için tek yoldur. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* buyurduğu gibi: "İ'yne[1] ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez."[2] Yani, cihadınıza dönünceye kadar, Allahu Teala bu zilleti sizden gidermez… Bu nedenle cihad, 'din' olarak isimlendirilmiştir.

---

[1] İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği; bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

[2] Ahmed, Ebu Davud, Beyhaki ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha: 11.

Biz cihad ediyoruz, çünkü cihad, hayattır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Rasulü'ne uyun."[1] Alimler buradaki hayatı, cihad olarak tefsir etmişlerdir.

Eğer sana, "Sabret" denirse, bil ki Allahu Teala, Müslümanlar için, zillet ve utanca sabırdan asla razı olmaz. Allahu Teala şöyle buyurur: "Halbuki üstünlük ancak Allah'ın, Rasulü'nün ve mü'minlerindir."[2]

"Allah kafirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir."[3]

Eğer sana, "Cihad fitnedir" denirse, onlara, Allahu Teala'nın şu ayeti ile karşılık ver: "Onlardan öylesi de var ki, 'Bana izin ver, beni fitneye düşürme' der. Bilesiniz ki onlar zaten fitneye düşmüşlerdir."[4] Zira bu ayet onların emsalleri hakkındadır. Bütün fitneleri yok eden cihad, nasıl fitne olabilir ki? Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."[5]

Eğer sana, "Cihadda ölüm vardır" denirse, onlara şöyle cevap ver: "Ben ölmek için cihad ediyorum. Şüphesiz cihaddaki ölüm, Allah yolunda şehadettir, bizim isteğimiz de zaten budur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Mü'minlerin içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler vardır. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde ahitlerini değiştirmemişlerdir."[6]

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar Rableri katında diridirler, rızıklanırlar. Allah'ın lütfundan

[1] 8 Enfal/24.
[2] 63 Münafikun/8.
[3] 4 Nisa/141.
[4] 9 Tevbe/49.
[5] 8 Enfal/39.
[6] 33 Ahzab/23.

kendilerine verdiğiyle hepsi de sevinç içindedirler. Ve arkalarından henüz kendilerine katılamayanlara : "Onlar için hiçbir korku yoktur, onlar üzülecek de değillerdir" diye müjdelemek isterler."[1]

Eğer sana, "Bu yolda yalnızsın, yardımcın yok, insanlar mal ve aileleri nedeni ile seninle ilgilenmemektedirler bile!" denirse, onlara şöyle cevap ver: "Bütün dönemlerde, hak ehlinin durumu böyledir, onlar gariplerdir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Artık Allah yolunda savaş. Sen kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri de teşvik et."[2]

İmam Kurtubi *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bu, kendisine yardım eden hiçbir kimse olmasa dahi, münafıklardan yüz çevirmesi ve Allah yolunda cihad konusunda azimli olması konusunda Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yönelik bir emirdir."[3]

Sevgili kardeşim, işte sana kimliğimizi açıklayan sade kelimeler ve "Biz kimiz, ne istiyoruz, niçin Allah yolunda cihad?" sorularına vermiş olduğumuz hızlı cevaplar. Bundan sonra bizimle birlikte bu emaneti taşıyacak mısın? Bu emanete ihanet etmekten kaçınacak mısın?

Allahu Teala şöyle buyurur: "Rabbinizin bağışına ve takva sahipleri için hazırlanmış olup genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun!"[4]

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir.

❀❀❀

[1] 3 Al-i İmran/169-171.
[2] 4 Nisa/84.
[3] El-Cami li Ahkami'l-Kur'an, 5/293.
[4] 3 Al-i İmran/133.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında Bir Açıklama 3
Mukaddime 5
Kur'an-ı Kerim'in Göstermiş Olduğu Yoldan Bazı Kesitler 7
Suçluların Yolundan Bazı Kesitler 8
Müslümanların Günümüzdeki Yöneticilerinden Bazı Örnekler 9
Askerlik Kurumu 14
Allahu Teala'nın Şeriatını, Beşeri Kanunlar İle Değiştirenler Kafir Olur 17
Mürted Yöneticilere Karşı Savaşın Farziyeti 46
1- Bu Mürtedler Bize Diğer Kafirlerden Daha Yakındırlar 48
2- Mürtedlere Karşı Savaşmak, Asli Kafirlerden Olan Yahudi, Hristiyan veya Müşriklere Karşı Savaşmaktan Daha Önceliklidir 49
3- Bunlarla Yapılacak Cihad, Farz-ı Ayn Hükmünde Olan Savunma Cihadı Konumunda Olup, Bu Konumu Sebebi İle De Saldırı Cihadından Önce Gelir 51
4- Şer'i Emir, Kaderi Emre Uygundur 52
Niçin Cihad? 75
İçindekiler 78

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM		
1.	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2.	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3.	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4.	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım
DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM		
1.	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	Cehalet Özrü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3.	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4.	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5.	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6.	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7.	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8.	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9.	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud
ARAŞTIRMA SERİSİ		
1.	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katade
3.	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4.	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5.	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"[1] ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"[2] vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."[3]

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."[4]

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırsın, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

[1] Buhari

[2] Müttefekun Aleyhi

[3] Müttefekun Aleyhi

[4] Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

Biz cihad ediyoruz, çünkü cihad, hayattır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Rasulüne uyun." (8 Enfal/24) Alimler buradaki hayatı, cihad olarak tefsir etmişlerdir...

Eğer sana, "Cihad fitnedir" denirse, onlara, Allahu Teala'nın şu ayeti ile karşılık ver: "Onlardan öylesi de var ki, 'Bana izin ver, beni fitneye düşürme' der. Bilesiniz ki onlar zaten fitneye düşmüşlerdir." (9 Tevbe/49) Zira bu ayet onların emsalleri hakkındadır. Bütün fitneleri yok eden cihad, nasıl fitne olabilir ki? Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (8 Enfal/39)

Eğer sana, "Bu yolda yalnızsın, yardımcın yok, insanlar mal ve aileleri nedeni ile seninle ilgilenmemektedirler bile" denirse, onlara şöyle cevap ver: "Bütün dönemlerde, hak ehlinin durumu böyledir, onlar gariplerdir. Allahu Teala şöyle buyurur:"Artık Allah yolunda savaş. Sen kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri de teşvik et." (4 Nisa/84)

Allahu Teala'dan, bu tağutlara karşı yapılması gereken savaş konusunda çabamızı artırmasını, azmimizi kuvvetlendirmesini ve mücahidlerin ellerini bu tağutların boyunları üzerinde kılmasını diliyoruz. İşte o zaman mü'minler, Allah'ın zaferiyle sevineceklerdir. Öncesinde de sonrasında da emir Allah'a aittir.

CİHADI DESTEKLEMENİN

44 YOLU

İmam Enver El-Evlaki

www.facebook.com/ücretsiz islami -E kitap indir

http://islamiekitap.blogspot.com/

F/ÜCRETSİZ İSLAMİ E-KİTAP İNDİR

BİSMİLLAH,

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, bir olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şehadet ederim.

Cihadı Desteklemenin 44 Yolu

Cihad İslam'daki en büyük ameldir ve ümmet, bu amelin uygulanması ile kurtuluşa erer. Tıpkı günümüzde olduğu gibi Müslümanların toprakları kâfirler tarafından işgal edildiği, zorbaların zindanları Müslüman esirlerle doldurulduğu, Allah'ın hükümlerinin yeryüzünden kaldırıldığı, İslam'ın kökünün kazınması adına saldırıda bulunulduğu zaman cihad, tüm Müslümanların üzerine farz haline gelir. İşte bu durumda çocuk ebeveyninden, kadın kocasından ve borçlu alacaklısından izin almadan bu ameli yerine getirmelidir.

Sevgili kardeşlerim ve bacılarım bu mesele o kadar önemli ve acil bir meseledir ki düşmanımız herhangi bir millet veya ırk değildir. Düşmanımız, küresel uzantıları olan bir küfür sistemidir. İşte bu küfür sistemi daha önce olmadığı kadar bize karşı komplolar kuruyor. Peygamber efendimizin hadisinde bildirdiği üzere Rumlar ve Müslümanlar arasında yaşanacak büyük savaşa doğru yaklaşmaktayız.

Tekrar bu noktanın üzerinde önemle durulması gerekir. Şöyle ki: **Bugün cihad, her ehliyetli müslümanın üzerine farzdır**. Bu suretle Allah'ın rızasını kazanmak isteyen bir kişinin cihad ameli için yolar araması ve cihadı desteklemesi üzerine bir borçtur. Kardeşlerimizin ve bacılarımızın Allah yolunda cihadı nasıl destekleyebileceklerini göstermek adına aşağıda 44 yöntem listelenmiştir:

1. **Halis bir niyete sahip olma**

Mücahidlerin saflarına katılabilmek için halis bir niyete sahip olmalısınız. Allah Rasulü:

"Kim gazve yapmadan ve gaza yapmayı temenni etmeden ölürse nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur." buyurmuştur..
(Müslim)

Cihad için hazırlık yapmak veya yapmamak niyetlerin birer göstergesidir. Yüce Allah:

"Onlar eğer savaşa çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların harekete geçmelerini istemedi de onları geri bıraktı ve onlara, "Oturun, oturan acizlerle beraber" denildi." buyurmuştur.
(Tevbe 46)

Savunma cihadının koşulları âlimler tarafından 5 koşul olarak bildirilmiştir ki bu âlimlerden biri olan Ebu Kudame, bu koşulları şöyle listeler: İslam, ergenlik çağına ulaşma, akıl sağlığı, mali yeterlilik, fiziki (bedensel) yeterlilik. Eğer bir kişi mali yetersizlik içinde olup kendisini mali anlamda destekleyecek kimseyi bulamazsa ve bu illetten veya yetersizlikten dolayı eziyet duyarsa bu durum kendisi için cihaddan geri kalmak adına mazeret oluşturur. O vakit; bu durum, cihaddan geri kalma nedeniyle üzüntü içerisinde olan kişilerin halis niyetlerinin birer alametidir. Allahu Teâlâ, Tebük gazvesine katılım için gerekli giderleri karşılamaya güç yetiremeyenler için:

"Kendilerini bindirip (cepheye) sevk edesin diye sana geldikleri zaman, senin, "Sizi bindirebileceğim bir şey bulamıyorum" dediğin; bu uğurda harcayacakları bir şey bulamadıklarından dolayı üzüntüden gözleri yaş döke döke geri dönen kimselere de bir sorumluluk yoktur." buyurmuştur.

2. Şahadet ile ödüllendirilmek adına Allah'a dua etme

Allah Rasulü (s.a.v):

"Kim sıdk ile Allah'tan şehid olmayı taleb ederse, Allah onu şehidlerin derecesine ulaştırır, velev ki yatağında ölmüş bile olsa" buyurmuştur.
(Müslim)

Şehadet için dua etmen Allahu Teâlâ'yı hoşnut eder çünkü bu durum canını Allah yoluna adadığının bir göstergesidir. Fakat bunun yalnızca mırıldandığın kelimeler olmaması hususunda alabildiğine dikkatli olmalısın. İçtenlikle şehadet için duada bulunan kimse;

cihad çağrısı kendisine ulaştığı zaman bu çağrıyı cevapsız bırakmayan ve büyük bir şevk ile Allah yolunda şehadeti arayan kimsedir.

Allah düşmanlarının başarılı olmasının ve Müslümanların bozguna uğrayıp topraklarının işgal edilmesinin sebebi Müslümanların şehadet aşkını yitirmesidir.

Allah Rasulü (s.a.v):

"Sizin üzerinize milletler (müslüman olmayanlar) adeta bir yiyeceğe üşüşür (vahşi hayvanlar) gibi üşüşecekler." Orada bulunanlardan birisi şöyle dedi:

- Bu durum bizim azlığımızdan mı olacak? Allah Rasülü (sav);

- Hayır! Bilakis siz çok olacaksınız. Fakat sizin çokluğunuz suyun üzerindeki çer çöp gibi olacaktır. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizin korkunuzu sökecek de sizin kalbinize "vehn" bırakacak. Orada bulunanlardan birisi:

- Vehn nedir ey Allah Rasulü? dedi

- Vehn dünyayı sevmek ve ölümden hoşlanmamaktır." diye buyurmuştur.
(Ebu Davud)

Şehadet kültürümüzün yeniden canlandırılmaya ihtiyacı vardır çünkü Allah düşmanları; bizim ölüme olan rağbetimizden korktukları kadar başka hiçbir şeyden korkmamaktadırlar.

3. **Mal ile Cihad**

Bir ayetin dışında tüm ayetlerde mal ile yapılan cihad, beden ile yapılan cihaddan önce zikredilmiştir. Bu durum bizim mal ile yapılan cihadın önemine dikkatimizi çekmek içindir çünkü cihadın, mal ile desteklenmeye ihtiyacı vardır. Bir başka deyişle para yoksa cihad da yoktur ve cihad, büyük miktarda paraya ihtiyaç duyar. Kurtubi tefsirinde

sadaka verilen malın 10 katına kadar lakin cihadı desteklemek için harcanan malın 700 katına kadar artırılacağını belirtir ve cihadın büyük miktarda mala ihtiyaç duyuşunun nedenini açıklar.

Yüce Allah:

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak bitiren ve her başakta yüz tane bulunan bir tohum gibidir. Allah, dilediğine kat kat verir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir." buyurmuştur.
(Bakara 261)

Muhtemelen batıda yaşayan Müslümanların cihad için yapabilecekleri en büyük katkı malları ile cihada destek vermeleridir çünkü mücahidlerin paraya duydukları ihtiyaç adama duyduklarından daha fazladır. Şeyh Abdulla Azzam bu durumu, *"Adamlar cihada ihtiyaç duyuyor cihad ise paraya"* diye özetlemiştir.

4. Mücahidler için para toplama

Müstakil olarak şahsi paranızdan bağışta bulunarak diğerlerini aynısını yapmaya teşvik edebilirsiniz. Allah Rasulü

"Hayırlı bir amel için başkalarına rehberlik eden kimse amel edenlerin elde ettiği sevabı elde eder." diye buyurmuştur.

Mücahidler için para toplayarak Resulullah'ın gazveye çıkmadan önce sıklıkla uyguladığı bir sünnetini ihya edebilirsiniz.

5. Bir Mücahid donatma

Allah Resulü:

"Kim Allah yolunda bir askerin teçhizatını temin ederse bizzat gaza yapmış olur." buyurmuştur.

Bu temin ediş, bir mücahidin ulaşım masrafları da dâhil olmak üzere tüm giderlerini içine alır. Bu durum zenginlerin, bir mücahid donatma vasıtası ile fakirlerin ise savaşarak cihadın ecrine birlikte ulaşmaları adına bir fırsat meydan getirir.

6. Bir Mücahidin ailesinin bakımını üzerinize alma

Bir mücahidin ailesinin bakımını üstlenme; ancak onların korunması, ihtiyaçlarının karşılanması, mali olarak desteklenmesi ve namuslarının korunması vasıtası ile gerçekleşir.

Allah Resulü:

- "Her kim bir mücahidin ailesinin bakımını üstlenir ve onu donatırsa mücahidin kazandığı ecrin yarısını elde eder." buyurmuştur. (Müslim)

- "Mücâhidlerin hanımları (evlerinde) oturan erkeklere anneleri gibi haramdır. (Evinde) oturanlardan bir erkek, mücahidlerden bir adama ailesi hususunda vekil olur (da sonra ona hıyanet ederse, vekil kalan kimse) kıyamet gününde mücahid için durdurulur ve (mücahide); "şu (adam) ailen hususunda sana (kötü bir) vekil olmuştu. Onun iyiliklerinden dilediğin kadarını al" denir. RasûluIlah bize dönüp; (Mücahid'in onun sevabını alma hususundaki tutumunun nasıl olacağı hakkında) "Tahmininiz nedir?" diye sordu. (Müslim)

- "Kim bizzat gazveye katılmaz veya bir gaziyi techiz etmez veya bir gazinin ailesini hayırlı bir şekilde himaye etmez ise, Allah kıyamet gününden önce ona hiç beklemediği bir musibet ulaştırır." buyurdu. (Ebu Davud)

Eğer bir kimse ailesinin güvenliği konusunda endişe duyarsa şeytan ona bu konuda galip

gelebilir ve cihada gitme isteğinin önüne geçebilir. Buna rağmen şeytana uymayarak cihada gitse bile şeytan, bulunduğu yerde kendisine gelerek geride bıraktığı sevdikleri hususunda kalbine vesveseler verebilir. Bu nedenle mücahidlerin ailelerinin bakımı üstlenilerek onların maneviyatlarının güçlenmesine katkıda bulunulabilir ki bu durum İslam'ın neden ailelerin bakımına ve mal ile mücahidlerin desteklenmesine önem verdiğinin bir göstergesidir.

7. Bir Şehid ailesini mali olarak destekleme

Şehid İslam ve Müslümanlar için çarpışan kişidir. O, hayatını benim ve senin için feda ediyor. Bu nedenle şehid ailelerinin onurlandırılmaya ve desteklenmeye ihtiyaçları vardır. Cafer bin Ebu Talip, Mute savaşında şehid edildiği zaman Allah Resulu karısına şöyle buyurdu: "Cafer'in ailesi için yemek hazırla zira onlar dertleri ile meşgullerdir." ve ardından Cafer'in evini ziyaret etti. (Ebu Davud -Tirmizi)

İmam Ahmed'in rivayet ettiğine göre Cafer bin Ebu Talib'in şehadet haberi Rasulullah'a ulaştığında Hz. Peygamber, Cafer'in evini ziyaret etti ve onun karısından çocuklarını kendisine getirmesini istedi. Çocuklar geldiğinde onları kucakladı, öptü ve her iki gözünden yaşlar döküldü. Ebu Cafer'in karısı Esma, Peygambere Ebu Cafer'e bir şey olup olmadığını sorunca Rasulullah (s.a.v) Cafer'in şehit olduğunu bildirdi. Bunun üzerine Esma ağlamaya ve feryat etmeye başladı. Daha sonra Allah Rasulü oradan ayrıldı ve karısına: "Ebu Cafer'in ailesi için yemek hazırlamayı unutma zira onları hüzün kaplamıştır." buyurdu.

Şehidin çocukları, ümmetin içinden kendilerine babaları gibi ilgi gösterecek birisine ihtiyaç duymaktadırlar. Bununla beraber şehidin karısının tekrar evlenmeyi arzu etmesi halinde buna uygun koşullar sağlanmalıdır. Bu durum, iki kültürel değişikliğin sağlanması gerekliliğini icap ettiriyor.

İlk olarak: Müslüman toplumların boşanmış veya dul kalmış kadınlar hakkında bakış açılarını değiştirmeleri gerekiyor. Maalesef günümüzde erkekler boşanmış veya dul kalmış kadınlardan imtina ediyorlar. Müslüman kadınların boşanma veya dul kalma

durumunda damgalanma halini bertaraf etmemiz gerekiyor.

İkinci olarak: Müslüman toplumları günümüzde birden çok evliliğe (poligamy) karşı hoşgörü sahibi değiller ki bu durum özellikle savaş zamanlarında gereklilik arz etmektedir. Bu hoşgörüsüzlük milyonlarca Müslüman kadını, evliliğin nimetlerinden yoksun bırakmak anlamına gelmiyor mu? Zira Ebu Cafer şehit olduğunda Hz.Ebubekir onun karısı ile evlenmiş ve çocuklarının bakımını üstlenmişti.

8. **Savaş esirlerinin ailelerini maddi olarak destekleme**

Mücahidlerin ailelerini mali olarak desteklediğiniz gibi savaş esirlerinin ailelerini de mali anlamda destekleyin. Bu durum, Allah yolunda olan kardeşlerimizin gelecekte şehit veya tutsak edilmeleri halinde ailelerinin bakımlarının üstlenileceğini bilmeleri açısından son derece itinayla üzerinde durulması gereken bir normdur.

9. **Zekâtları Mücahidlere verme**

Zekâtın dağıtımı sekiz kategoriyle sınırlıdır.

Bu konuda yüce Allah:

"Sadakalar, ancak fakirler, miskinler, zekât toplama görevlileri, kalpleri İslama ısındırılmak istenenler, köleler, borçlular, Allah yolundakiler, yolda kalmışlar içindir. Allah tarafından kesin olarak böyle farz edildi. Allah, herşeyi bilendir, hikmet sahibidir." buyurmuştur. (Tevbe 60)

Allah yolunda, "fisebilillah" deyimiyle mücahidlere işaret edilmiştir. Bu konuda Maliki fıkıhçılarından Ebu Bekir bin El Arabinin beyan ettiği üzere İmam Malik şöyle der: Allah yolunda olmanın türü çoktur ancak bu ayette "Allah yolunda" deyimiyle Allah yolunda savaşanlara işaret edildiğine dair herhangi bir görüş ayrılığı yoktur.

İmam Nevevi, El Minhacın zekat harcamalarına dair bölümünde:

"Allah yolundaki mücahide verilecek zekat, mücahidin ayrılışından geri dönüşüne kadar geçen süre zarfında hem kendisinin hem de ailesinin giderlerini kapsar. Velev ki uzun zaman geri dönmeyecek olsa da." der.

Günümüzde birçok insan zekâtlarını mücahidlere vermemektedir. Eğer Müslümanlar, kendilerini şeytanın fısıldamalarından kurtarırlarsa günümüzde zekatı vermenin en iyi şeklinin zekatlarını mücahidlere göndermek olduğunun farkına varacaklardır. Çünkü Allah Rasulü:

"Sadaka, (zekat) 5 durum haricinde varlıklı kimselere verilemez." buyurmuş ve bu hallerden biri olarak Allah yolunda savaşanları da saymıştır. (Ebu Davud)

Mademki zekât, varlıklı olsalar dahi mücahidlere verilebiliyor buna karşın günümüzde bir mücahid, zekâtın verilebileceği kişilerin nitelikleri bakımından fakirlik, muhtaçlık, yolda kalmışlık ve Allah yolunda olma açısından sekiz kategoriden dördünü kendisinde barındırıyor ise durumu nedir?

Öyleyse zekâtlarınızı mücahidlere verin ve diğerlerini benzerini yapma hususunda teşvik edin.

10. Mücahidlerin tıbbi ihtiyaçları hususunda katkıda bulunma

Mücahidler, kendilerine sağlanabilecek tıbbi yardıma son derece ihtiyaç duymaktadır. Onlar, doktorlar ve ilaçlarla birlikte kapılarının kendilerine açıldığı hastaneler ve kliniklere ihtiyaç duyuyorlar.

Yüzbinlerce Müslüman doktor bulunmasına rağmen bir çok yaralı mücahid öyküsü duyuyoruz ki bunlar basit yaralara sahip olmalarına rağmen tıbbi yardım yokluğu nedeniyle acı içerisinde ölene kadar can çekişiyorlar. Allah'ın rızasını talep ve Müslümanlara menfaat sağlamak adına tıp tahsil eden Müslümanlara "Neredesiniz?"

diye soruyoruz.

Çeçenistan'da bulunan büyük Müslüman komutan Hattab, savaşta yaralanmıştı fakat kardeşleri onun bakımını yapacak Müslüman doktor bulamadılar .Bu nedenle onu, "kızıl haça" götürerek silah tehdidi altında tedavisini yaptırmak zorunda kaldılar!!

Müslüman sağlık çalışanları, büyük bir sorumluluk taşıyorlar ve onların yapacakları katkı cihad için vazgeçilemeyecek boyuttadır. Doğrusu onların ecrinin, savaşanlara nazaran daha fazla olduğunu umuyorum.

11. Mücahidlere moral desteği sağlama ve onları cesaretlendirme

İmamların kendileri için dua ettiklerini duymaları, âlimlerin kendilerini destekler mahiyette fetvalar vermeleri ve Müslümanların kendilerini övmeleri mücahidlerin moralini artırmanın yanında cihadı sürdürme adına onlara direnç kazandırıyor. Bununla beraber birçok Müslümanın mücahidlerin aleyhinde konuşmalarla onlara ihanet ettiğini görüyoruz. Yine aynı zamanda birçok âlimin, mücahidlere karşı savaşan mürted hükümetleri destekler mahiyette fetvalar yayınladığına şahit oluyoruz. Bunların, mücahidler üzerinden uyguladıkları ihanetleri hafife alınamayacak derecede zararlı etkiye sahiptir.

12. Mücahidleri müdafaa etme ve koruma

Allah Rasulü (s.a.v):

"Her kim Müslüman kardeşinin şerefini korursa Allah ta kıyamet gününde onun yüzünü ateşten korur." buyurmuştur. (Tirmizi)

Bu nedenle bizi ve dinimizi müdafaa eden bir kişiyi savunmamız bizim dini görevlerimizdendir. Nitekim başlıca kural; İslam uğruna hayatlarını feda eden kardeşlerimizin söz ve amellerimizle yanında yer almak ve yine Allah Subahane ve

Teâlâ'nın düşmanı olan kâfirlerle söz ve amel birliği içerisinde olmamaktır.

Ve eğer birisi gerçekleri dile getiremiyorsa en azından sessizliğinizi muhafaza etmeli.

13. Batılı medyanın yalanları ile mücadele etme

Birçok müslümanın algıları batı medyası tarafından şekillendirilmiştir. Yüce Allah bu konuda:

"Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın." diye buyurmaktadır.

O halde şayet haberler fasıktan değil de kâfirden geliyorsa durum nedir?

Batı medyasının tehlikeli tarafı, gerçeklerin ve tarafsızlığın üzerini perdeleyerek hakikatlere set çekmek ve bu suretle aslında iblisin sözcülüğünü yapıyor olmaktan ibarettir. Batı medyasının, batılıların vahşetini sürekli biçimde gizleme rolünü büyük bir ustalıkla oynadığını buna karşın Müslümanların küçük ihlallerini abartarak servis ettiğini göremiyor musunuz? Hakikatte iblisin takipçileri olmalarına rağmen kendilerini Allah'ın evliyası ve onun yolunda savaşanlar olarak ve yine günümüzün firavunu ve onun askerleri olmalarına rağmen ne kadar başarılı bir şekilde kendilerini hayırlı askerler olarak lanse ettiklerini etiklerini göremiyor musunuz? Batı medyası, yalanlarını Müslüman halkın büyük bir kısmına yayma suretiyle onları aldatma konusunda gerçekten çok maharetlidir.

Hakikatte ise batı medyası, mücahidleri şeytan gibi lanse eder, onlar hakkında yalanlar ortaya atar, hatalarını abartarak sunar, aralarındaki ihtilafları körükleme gayreti içerisindedir, mücahid liderlerin şereflerini karalama girişimlerinde bulunur, gerçekleri dile getiren âlimleri görmezden gelir veya onları şeytan gibi gösterir buna karşın sahte alimleri sürekli destekleyerek onları göklere çıkarır.

Sevgili kardeşlerim ve bacılarım öyleyse sizin görevinizin bir kısmı, Müslümanların bu

konu hakkında farkındalıklarını artırma adına mücadele etmektir. Müslümanları batı medyası hakkında dikkatli ve titiz davranma hususunda teşvik etmelisiniz. Müslüman bir kimse güvenilir bir Müslüman tarafından onaylanmadığı sürece batının kaynaklarına itimat etmemeli. "Güvenilir" Müslüman kaynaktan bahsediyorum çünkü yukarıdaki ayet bizi, asi (fasık) müslümandan gelen haberler konusunda uyarıyor. Bunları, medyanın söylediği hiçbir şeye hatta hava tahminlerine dahi itimat etmememiz gerektiği anlamında söylemiyorum. Hayır! Söylemek istediğim, İslam ve Müslümanlar hakkında söylediklerine itimat etmemeniz gerektiğidir. Oldukça objektif ve samimi bir haber kaynağı dahi kendisine Müslümanlarla ilgili bir haber ulaştığında bir yalancıya dönüşebilir. Bu durum, tarihin başlangıcından beri kâfirlerin Müslümanlara ne şekilde davrandığının bir göstergesidir.

14. **Münafıkları ortaya çıkarma**

Münafıklar, Peygamber zamanında olduğu gibi günümüzde de Müslüman toplumlar için büyük bir tehlike arz ediyorlar. Allah Resulu, (s.a.v) yalanlarını açığa vurmak suretiyle münafıklarla mücadele etmişti. Küfürle savaşımız öncelikle kılıçlar vasıtasıyla gerçekleşirken münafıklar ile savaşımız öncelikli olarak sözlerimizle gerçekleşir. Din perdesinin arkasına saklanarak zehirli fikirlerini yayan münafıklarla mücadelenin yolu, gerçekleri açıklamak ve onların yalanlarını açığa vurmaktır. Onlara karşı silahınız ise Kuran ve Sünnettir.

Bu münafıklardan bazıları son derece karizmatik olabilir. Oldukça etkileyici görünebilirler fakat onların hepsi sahtedir. Yüce Allah onlar hakkında:

"Onları gördüğün zaman kalıpları hoşuna gider. Konuşurlarsa sözlerine kulak verirsin. Onlar sanki elbise giydirilmiş kereste gibidirler. Her kuvvetli sesi kendi aleyhlerine sanırlar. Onlar düşmandır, onlardan sakın! Allah onları kahretsin! Nasıl da (haktan) çevriliyorlar!" buyurmuştur. (Münafikun 4)

Sahte alimlerin ve sapkın ideolojilerin ne mal olduklarının anlaşılması için ifşa

edilmeleri gerekmektedir.

15. Diğerlerini Cihad için teşvik etme

Diğerlerini ibadete yönelik hayırlı bir amel işlemek adına teşvik etmekle iyiliği emretmiş ve kötülükten nehyetmiş olursunuz. Buna ek olarak diğerlerini, cihada iştirak etmeleri için teşvik etmekle özellikle sorumlu tutulduğumuz bir ibadetini yerine getirmiş olursunuz ki yüce Allah bu konuda:

"Ey Peygamber! Mü'minleri savaşa teşvik et. Eğer içinizde sabırlı yirmi kişi bulunursa, iki yüz kişiye galip gelirler. Eğer içinizde (sabırlı) yüz kişi bulunursa, inkâr edenlerden bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir kavimdir." buyurmuştur
(Enfal 65)

Yüce Allah yine:

"Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir." buyurmaktadır. (Nisa 84)

16. Mücahidleri koruma ve sırlarını muhafaza etme

Bizim dillerimize sahip çıkmaya ihtiyacımız var. Bazen sarf ettiğimiz bir söz, istemeyerekte olsa bir kardeşimizin tehlikeyle karşı karşıya kalması ile sonuçlanabilir. Bir Müslüman, sır muhafazası noktasında huylarını geliştirmelidir. Asrı saadette bir sahabe, Allah Rasulu (s.a.v) tarafından kendisine verilen sırrı kendi karısına dahi açmıyordu. Bazen eş, ebeveyn, çocuklar ve kardeşler gibi yakınlarınızdan sır saklamak isteyebilirsiniz çünkü onlar son derece saldırıya açık durumda olabilirler. Bir Müslüman, ''bir şeyin yalnızca bilmesi gereken kişi tarafından bilinmesi'' kuralı üzerinde emek sarf ederek söylemesi gerektirdiğinden fazlasını söylememeyi öğrenmelidir. Cihad amellerinin birçoğu gizlidir ve doğal olarak el altından yürütülmektedir. Kardeşlerim ve

bacılarım bundan dolayıdır ki sarf ettiğiniz sözler hususunda ziyadesiyle dikkatli olmalısınız. Birçok cihad ameli, hayırlı ve samimi olmasına rağmen ağzı gevşek olan kardeşlerimiz nedeniyle zarar görmektedir.

Allah'ın düşmanları yeni katılımcı kisvesi altında dini çalışmalara nüfuz etmeye çalışacaklar ve size, tüm bunları Müslümanları koruma adına yaptıklarını söyleyeceklerdir. Onlarla bir arada bulunduğunuz süre zarfında belki sizin beğendiğiniz âlimlerin kitaplarını beraberlerinde taşıyor olabilirler. Bu durumda sizin, mücahidleri koruma açısından üzerinize düşen rolün bir kısmı; Müslüman cemaatleri, içlerindeki ajanlara karşı uyarmaktır. Yüce Allah bu konuda:

"...Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır..." buyurmaktadır. (Maide 51)

17. Mücahidler için dua etme

Asla samimi bir duanın gücünü hafife almayın... Allah Rasulü (s.a.v) bu konuda:

"Bu ümmete içlerinden zayıf olanların duaları sayesinde zafer verilir." buyurmaktadır.

Allah'a en yakın olduğunuz anlarda yani secdelerinizde mücahidlere dua edin. Duanın önemli bir şekli de namazlarınızda okuduğunuz kunut dualarıdır. Mücahidlerin güçlü (dayanıklı) olması adına imamlarınızı namazlarda kunut okumaya teşvik edin. Bu Allah Rasulunun sünnetidir.

Geçmiş savaşların birinde İslam ordusunun komutanı askerlerine, Muhammed bin Vasi'nin ne yaptığını sordu. Askerler geri geldiklerinde onun, parmağını kaldırıyor vaziyette dua ediyor olduğunu haber verdiler. İslam ordusunun komutanının cevabı ise: "Allah'a dua eden o parmak, bana bin adamdan daha sevimli gelir." oldu.

18. Cihad haberlerini takip etme ve yayınlama

Cihad haberlerini ve mücahidleri takip etmek önemlidir. Çünkü:

- Bu sayede cihada olan alakanızı canlı tutmuş olursunuz.

- Bu sayede ümmetle olan bağlarınızı güçlendirmiş olursunuz.

- Mücahidlerin kahramanca amellerini görerek cihada katılım adına kendinizi teşvik etmiş olmanın yanında şehitlerin yiğitliklerine şahit olarak şehitliğe olan arzunuzu alevlendirmiş olursunuz.

- Mücahidlerin haberlerini takip eden kişiler Allah'ın, kullarını nasıl koruduğuna ve zafere doğru rehberlik ettiğine şahit olacaklardır. Allah Rasulunun hadislerinde andığı taifetul mansuranın liderliğinde ümmetin İslam çağına doğru nasıl başı çektiğini göreceklerdir.

- Tarih kitapları veya cihad fıkhı üzerine kitaplar okumak size bakış açısı (teori) kazandırır. Öte yandan mücahidlerin haberlerini takip etmek ise günümüzün dünyasında kardeşlerimizin teoriyi nasıl pratiğe geçirdiklerine dair somut ve gerçek örnekler edinmemizi sağlar.

- Cihad haberleri, Hz. Âdem'den itibaren mevcut olup kıyamete kadar sürecek olan hayır (hak) ve şer (batıl) arasındaki çarpışmanın haberleridir. Bu çarpışmaya dair gelişmeleri takip etmek bizi, Kur'an'ın ışığına doğru sevk eder. Bu bilince sahip olarak Kur'an okuyan kimsenin Allah'ın kitabına olan bağlılığı, fildişi kulesinde yaşayan (toplumdan kendisini soyutlamış biçimde yaşayan) bir kişiye oranla daha kuvvetlidir. Allah'ın kitabı ile olan bu sıkı bağ ise mücahidlerin saflarına katılım suretiyle çarpışma içinde yer almakla birlikte doruk noktasına ulaşır.

Son olarak yalnızca sahih kaynaklardan güvenilir haberler yayabileceğini belirterek 13. Maddede neyi ifade etmek istediğimi tekrarlama ihtiyacı duyuyorum. Çünkü dedikodu haberler yaymak münafıklara has bir niteliktir.

Yüce Allah bu konuda:

"Kendilerine güvenlik (barış) veya korku (savaş) ile ilgili bir haber geldiğinde onu yayarlar. Hâlbuki onu peygambere ve içlerinden yetki sahibi kimselere götürselerdi, elbette bunlardan, onu değerlendirip sonuç (hüküm) çıkarabilecek nitelikte olanları onu anlayıp bilirlerdi. Allah'ın size lütfu ve merhameti olmasaydı, pek azınız hariç, muhakkak şeytana uyardınız." buyurmaktadır.
(Nisa 83)

19. Mücahidlerin ve onların alimlerinin makalelerini yayınlama

Maalesef bazı Müslümanlardan, mücahidleri destekleyen âlimlerin yetersiz olduklarına, mücahidlerin net bir yöntemden yoksun olduklarına, ne yaptığını bilmez bir şekilde düşünmeden hareket ettiklerine ve gerici olduklarına dair iddialar duyuyoruz. Bu gibi iddiaların gerçekle yakından uzaktan ilgisi bulunmamaktadır. Bir yığın alim ve strateji uzmanı bugün cihadı desteklemektedir. Bu durum iddia sahiplerine göre problem arz eder çünkü bu kişilerin birçoğunun katledilmesi, hapsedilmesi veya yer altına çekilmeye zorlanması onların doğru yolda olduklarının birer göstergesidir. Buna rağmen hala cihad amelini destekler mahiyette yığınla materyale ve stratejiste sahibiz. Aslında cihad eğilimi bulunan âlimlerin makaleleri şer'i olarak kökleri son derece derinlere dayanır çünkü onlar ne düşündüklerini açıkça dile getirirler bir başka deyişle şer'i delilleri inkar etmeye ihtiyaç duymazlar, şer'i metinleri çarpıtmazlar, diğerlerinin sahip olması muhtemel değişik görüşleri araştırırlar. Mücahidlerin âlimleri, tüm bunları Allah'tan başka kimseden korkmadan ve hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeden aşikâr bir biçimde yaparlar. Onlar Kur'an ve sünneti ölçü olarak almanın yanında ibni Hacer,İbni Kesir, İmam Nevevi, Kurtubi, İbni Teymiye ve dört mezhep imamı gibi ümmetin birçok alimlerinden alıntı yaparlar. Onların saklayacak gizleyecek bir şeyleri yoktur. Bu durum onların çalışmalarının son derece şeffaf ve ikna edici olmasını beraberinde getirir. Buna mukabil gerçek şu ki yayımcıların veya medyanın çıkış noktası mücahidlere ve yandaşlarına saldırmaktır ve onlar, bu çalışmaların sponsorlarını riske etmezler. Bu nedenle biz mücahidlerin haberlerini yayma açısından sorumluluk taşıyoruz. Bu

noktada bize katkıda bulunabilecek bazı yöntemler ise:

- Mücahid âlimlerin kitaplarını ve risalelerini arkadaşlarınıza ve ailelerinize dağıtın
- Online materyaller postalayın
- Bu tür çalışmaları yayımlamak için web siteleri kurun
- Web sitelerinin sayısı artana kadar diğerlerine bu konuda rehberlik edin
- E-mail listeleri oluşturun
- Mescitlere bolca doküman yerleştirin
- Toplantılarda bolca materyal dağıtın
- Makalelerin önemli yerlerini yuvarlak içine alın ve bunlar üzerinde çalışın

20. Yayımlanan Fetvalar Vasıtası ile Mücahidleri Destekleme

Gerçekleri içtenlikle dile getiren âlimlerimiz bulunmaktadır. Birçok âlim de benzerini yapma hususunda teşvik edilmeli, kardeşlerimiz bu âlimleri desteklemeli ve onların, ihtiyaç duyduklarında yardımlarına hazır olduğunuzu bilmelerini sağlamalısınız. Bu âlimlerin fetvalarının her bölgede bu yolda çalışanlara dağıtımını sağlamalısınız.

Mücahidlerin yöntemleri ile hemfikir birçok genç kardeşlerimizin ve bacılarımızın mevcut olmasına rağmen bu kişiler âlimlerin, mücahidlerin yöntemlerini uygun bulduklarına dair fetvalarını görmedikçe samimi bir şekilde bu işe sarılamıyorlar. Eninde sonunda bu yolda çalışan kişiler, âlimlerin kendilerine yol gösterdiğini görmek isteyeceklerdir.

21. Âlimlere ve İmamlara, Mücahidlerle İlgili Bilgiler ve Haberler Aktarma

Çünkü bir kişinin âlim olması onun her şeyden haberdar olduğu anlamına gelmez. İşin doğrusu belirli bir alanda uzmanlaşmış kişiler diğer alanlara pek ilgi göstermezler bu nedenle diğer alanlar açısından bilgisiz konumuna düşebilirler. Âlimlere ve imamlara sağlam materyallerin sağlanması gerekir. Birçok âlimle aramda geçen konuşmalarda (onlardan bazıları dünyada önde gelen âlimler idi) onların mücahidler hakkında bilgi yoksunluğu içerisinde olduklarını görmüş olmam beni hayrete düşürdü. Onların mücahidler açısından bilgi yoksunluğu içerisinde olmalarının nedeni bu bilgileri İslam düşmanlarının bildirilerinden, yayımlarından ve haberlerinden alıyor olmalarıdır. İslam düşmanları Müslüman âlimlerin ümmet üzerinde var olan etkisinin farkındalar. Bu nedenle âlimlere özel bir ilgi gösteriyorlar. İslam düşmanları, âlimlerimizin abeste iştigal eden sorunlar üzerinde birbirleriyle tartıştıklarını ve mücadele ettiklerini görüyor olmaktan ve ümmetin bu şekilde dikkatinin dağıtılması ile yüzlerini gerçek sorunlardan dönüyor olmalarından büyük bir haz duymaktalar.

Kardeşlerimiz ve bacılarımız benzer konumdaki âlimleri etkilemeye çalışmalılar çünkü bir âlimin görüşünü etkilemek suretiyle binlerce Müslüman'ın görüşünü etkileyebilirsiniz. Âlimlerin okuması için dikkatlice seçilmiş materyaller tedarik edin. Başlangıç olarak onlara kısa-öz materyaller verebilirsiniz. Âlimlerin oldukça meşgul olduklarını ve masalarının üzerinde okunmayı bekleyen birçok materyal olduğunu hatırınızdan çıkarmayın ve verdiğiniz materyalleri okusalar da okumasalar da onları takip etmeye devam edin. Okudukları konuları, onlarla muhalif gibi değil öğrenci gibi müzakere edin. Tartışmaya açık sorularla onlarla yüz yüze gelmekten uzak durun çünkü onların korkuları veya tedbirli olmaları size samimi olarak inanmadıkları ancak bir kere söylemiş olmaktan dolayı terk edemeyip savunmak durumunda kalacakları sulandırılmış cevaplar vermelerine neden olabilir.

Öte yandan Cuma hutbeleri ile ilgili konularda imamlara telkinlerde bulunun ve onlara Cuma hutbelerinde kullanmak üzere bilgiler temin edin.

22. **Beden sağlığı**

Allah Rasulü bu konuda:

"Güçlü mümin, Allah katında güçsüz müminden daha sevimli ve hayırlıdır. Aslında her ikisinde de hayır vardır." buyurmuştur. (Müslim)

Beden sağlığı, cihad hazırlığının bir bölümünü oluşturur. Ancak cihad, vücut geliştiricilerine ihtiyaç duymaz. Cihadın, saatlerce yürüyebilme, uzun mesafeleri koşabilme (gerilla harbi açısından önemlidir) hızlı koşabilme (şehir savaşları açısından önemlidir) ve dağlara tırmanabilme kapasitesine sahip mücahidlere ihtiyacı vardır. Bir mücahid, bahsettiğimiz bu tür faaliyetleri yüklerini taşıdığı esnada yerine getirebilmelidir. Bosna ve Çeçenistan gibi cihad bölgelerinde formda olmayan kardeşlerimiz, tüm grubun hızını kesmeleri nedeniyle hem mücahidlerin sırtındaki bir yükü simgeliyordu hem de kolayca düşmanın eline geçiyorlardı. Egzersizlere dayanma gücü, güç ve esneklik kazanma adına yapılan egzersizlerden önce gelir.

Müslümanlar cihada gitmiyor olsalar bile beden sağlığı onlar için önemlidir. Örneğin; formda bir Müslüman formda olmayan diğerine nazaran zindanlara ve işkencelere karşı daha dayanıklıdır.

İlk nesil Müslümanlar, askeri bir yaşam tarzı sürdürmeleri nedeniyle devamlı suretle formdaydılar. Hz Ömer zamanında Mısıra vali olarak atanan Amr bin El As, Cuma hutbesinde şöyle sesleniyordu:

"Atlarınız kilo kaybetmediği müddetçe hiçbirinizin kilo aldığını görmek istemiyorum. Eğer böyle birisini görürsem gerektiği miktarda maaşını keserim."

Yani sevgili kardeşlerim halis bir niyetle yapılan egzersizler ibadete yönelik bir amel sayılır. Bacılarımız bundan muaf tutuldukları fikrine kapılmasınlar. Zira Müslüman bacılarımızın da formda olmaya ihtiyaçları vardır ve bu kardeşlerimizin egzersiz yapabilmeleri için helal alternatiflere ihtiyaç duymaktayız.

23. Silah eğitimi

Cihad, bugün zorunluluk arz ettiği için cihad için hazırlanmakta zorunluluk arz eder ve

"Zorunlu bir ameli yerine getirmek için ihtiyaç duyulan her şey zorunlu hale gelir." şeklindeki şer'i kaide bu zorunluluğu ifade eder.

Silah eğitimi, cihad hazırlığının zorunlu bölümlerinden birini meydana getirir. Yüce Allah bu konuda:

"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve savaş atları hazırlayın. Onlarla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizin bilmediğiniz fakat Allah'ın bildiği diğer düşmanları korkutursunuz..." buyurmuştur. (Enfal 60)

Allah Rasulü ise:

"Güç atmaktır, güç atmaktır." buyurmuştur.
(Müslim)

Silah eğitimi; memleketinde bu eğitim imkânına ulaşamaman halinde para ve zaman harcamak suretiyle başka memlekete giderek bu silah eğitimi almana değecek kadar kritik bir meseledir.

24. İlk Yardım eğitimi

Mücahidler, birçok durumda hastaneye ulaşma imkânına sahip değiller. Bu gibi durumlarda ilk yardım eldeki tek seçenek haline geliyor. Buna mukabil ilk yardım görevlisi kardeşlerimiz ve bacılarımız zorlu cihad koşulları ile ilgili olmadığı müddetçe hiçbir tıbbi eğitim almaya ihtiyaç duymazlar. Bu gibi ihtiyaçlar (cihad tecrübesi ve ilk yardım eğitimi) tıbbi sahada görevli kardeşlerimiz ve cihad konusunda tecrübe sahibi

kardeşlerimiz arasında koordineli bir çalışma ile saptanarak giderilebilir.

25. Cihad fıkhını öğrenme

Cihad fıkhını öğrenme; âlimlerin, günümüzde mücahidlerin karşılaştıkları meselelerden cihadın hükmü, darul harb'in hükümleri, sivillerle ilgili meseleler, munzam(ek-aşkın) zarar, gayrimüslimlerle yapılan güvenlik anlaşması meselesi, imamın yokluğunda cihad ve Müslüman dünyasında mevcut hükümetlerin hükmü gibi meseleler hakkında verdikleri fetvaları da kapsar. Bu konular cihadın faziletlerini öğrenmek kadar önemlidir.

İçimizden her birinin günümüz cihadının rotasını değiştiren âlimlerin ve düşünürlerin makalelerini incelemeye ihtiyacı var.

26. Mücahidleri koruma ve onları destekleme

Yüce Allah bu konuda:

"...Eğer din konusunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavme karşı olmadıkça, yardım etmek üzerinize borçtur. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görendir." buyurmaktadır.
(Enfal 72)

Ve yine yüce Allah:

"İman edip hicret eden ve Allah yolunda cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya; işte onlar gerçek mü'minlerdir. Onlar için bir bağışlanma ve bol bir rızık vardır." buyurmaktadır. (Enfal 74)

Mücahidler kendilerini tehlikenin içerisinde buldukları zaman onlara koruma teklifinde bulunmamız gerekmektedir. Bunun oldukça maliyetli bir koruma olması kuvvetle

muhtemeldir fakat bu Allah'ın rızasını elde etme adına yapılan bir fedakârlıktır.

Taliban, yabancı mücahidlere güvenli bir sığınak sunduğu için bir bedel ödedi. Hükümetlerini kaybettiler fakat bu bir yenilgiden ziyade bir zafer anlamına geliyordu. Çünkü Allah indinde onlar kazandılar.

Dünyalık maliyetlerin ne önemi var eğer dinine sıkı sıkıya tutunmuşsan ve ne önemi var dünyalık kazançların, eğer dinin konusunda sallantıdaysan...

Aramızda bulunan mücahidler için evlerimizi açmalı ve ihtiyaçları konusunda onlara destek önerisinde bulunmalıyız. Zira Ensar, aynen bu şekilde yüksek konumlara ulaşıp ödüllendirilmemiş midir?

27. **Vela-Bera Akidesini Geliştirme**

Allah'a, Rasulune ve müminlere olan bağlılığımızın bildirimi öte yandan kâfirlere ve onların ilahlarına karşı olan husumetimizin beyan edilmesi suretiyle İslam dairesinde hak ettikleri nezaketin (!) kendilerine gösterilmesidir.

Bu konuda yüce Allah:

"İbrahim'de ve onunla birlikte bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine, "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir..." buyurmuştur.
(Mümtehine 4)

Öte yandan Yüce Allah, kendi yolunda çarpışan kişiyi şu şekilde tarif eder:

"...Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar..." (Maide 54)

Bir mücahid; Allah'a, Rasulüne ve müminlere sadakat gösterme ile kâfirlere karşı husumet beyanının ne anlama geldiğini oldukça iyi kavramış olmalıdır. İbni Teymiyye bu konuda:

"Bir mümin, sana eziyet edip zulmetse dahi ona sevgi beslemek zorundasın buna karşın sana karşı merhametli olsa dahi bir kâfire sevgi beslememelisin." der.

Kâfirlere olan kinimiz, askeri akidemizin başlıca öğesini teşkil eder. Yüce Allah'ın, kâfirlere karşı kalbimizde sevgi beslediğimiz sürece bize zafer ihsan etmeyeceğini artık idrak etmemiz gerekiyor. Allah'a tam anlamıyla sadakat gösterip O'nun düşmanlarına karşı tam bir husumet içerisinde olmak Allah'ın, peygamberleri ve onların inkârcı kavimleri arasında verdiği hüküm için gerekli öncü ilahi koşuldu. Keza peygamberler ve toplulukları, Allah'a gerçek manada sadakat gösterip inkârcılarla birlikteliklerine tam anlamıyla son vermedikleri sürece hiçbir zaman zafere erişememişlerdir.

28. Müslüman esirler için sorumluluklarımızı yerine getirme

Rasulullah bu konuda:

"Esiri kurtarın." şeklinde buyurmuştur. (Buhari)

Âlimlerimiz, tüm servetlerini sarf etmek zorunda kalsalar dahi Müslümanların, savaş esirlerini kurtarmalarının onlar için bir görev olduğunu belirtirler. Bir çok mücahid, yeryüzünün tüm kıtalarına dağılmış hapishane hücrelerinde unutulmuş ve can çekişir halde. Müslüman esirlerin durumu açısından ümmetin bilincini artırmalı, onlara dualarımızda yer vermeli ve kurtuluşları için mücadele etmeliyiz.

29. Online Cihad

Cihad çağrısını yayma ile mücahidlerin haberlerini takip etme açısından internet son derece elverişli bir ortam. Aşağıdaki bir veya birden fazla yöntemi uygulayarak

kardeşlerimizin ve bacılarımızın online cihad'a katkı yapmaları mümkün olabilir:

- Cihadla ilgili haberlerin gönderilebileceği sansürsüz ve ücretsiz tartışma forumları oluşturun.
- Kardeşlerimizi ve bacılarımızı ilgilendiren haberleri paylaşmaya yönelik mail listeleri oluşturun.
- Cihada dair yazılmış eserleri ve haberleri postalayın veya mail olarak gönderin.
- Cihad alanındaki boşluğu doldurmak adına mücahidlerin ve Müslüman esirlerin haberleri ile cihad eserlerinin yayınlanacağı web siteleri kurun.

30. Çocuklarımızın Cihad ve Mücahid sevgisini artırma

Çocuklarımızın cihada ve mücahidlere olan sevgilerinin artırılması gerekmektedir. Zengin cihad tarihimizden aktaracağımız hikâyelerle bunu sağlayabiliriz. Onları Ali bin Talip, Halid bin Velid, Ebu Ubeyde, Saad bin Ebu Vakkas, Fatih Sultan Mehmed, Muhammed bin El Kasım ve Selahaddin Eyyubi'lerle yetiştirmeliyiz. Onların kendilerine seçecekleri örnek insanlar ise günümüzün cihad kahramanları olmalı. Öte yandan çocuklarımızın, geçmişin Firavunu, Karunu ve Ebu Cehili ile birlikte günümüzün Firavunlarını, Karunlarını ve Ebu Cehillerini hor ve hakir görmelerini sağlamalıyız. Bununla birlikte çocuklarımıza, "beladan uzak dur ve iyi çocuk ol" mantığı yerine "başının belaya girmesine neden olsa da doğru olanı yap" mantığını aşılamalıyız. Onların pasif olmaktan ziyade aktif olmaya ihtiyaçları var. Zübeyr bin Avvam, (cennetle müjdelenen on sahabeden biri) oğlu Abdullah'ı henüz çocuk yaşta olmasına rağmen alışkanlık kazanması için savaş meydanına götürürdü. Abdullah, henüz çocuk olması nedeniyle savaşamasa da babası tarafından kendisine savaş meydanında bulduğu yaralı kâfirlerin işini bitirmesi için küçük bir bıçak verilmişti. Sonraları Abdullah yetişti ve bu ümmetin muhteşem savaşçılarından biri haline geldi.

Fiziksel cihad, öncelikle erkeklerin etkili olduğu bir alan olmasına rağmen bacılarımızın

hala bir mücahid hanımı gibi yaşamayı öğrenmelerine ihtiyaç duyuyoruz. Bacılarımız, cihada gitmesi halinde kocalarına destek olmalı, şehid düşmeleri halinde rıza göstermeli ve esir düşmeleri halinde ise sabır göstermeliler. Mücahid bacılarımız Ensar'ın kadınları gibi olabilmeli. Onlar; babalarını, kardeşlerini, kocalarını ve oğullarını İslam uğrunda kaybetmelerine rağmen Mühacirleri hoş bir biçimde karşıladıkları, evlerini onlara açtıkları ve mallarını onlar için harcadıkları esnada bu amellerle neler kazandıklarını çok iyi biliyorlardı.

31. Lüks yaşantıdan kaçınma

Şeyh Abdullah Azzam, devamlı suretle lüksün cihadın düşmanı olduğunu dile getirirdi. Cihad zordur ve sizden fedakârlık talebinde bulunur. Bu nedenle lüks yaşantıdan kaçınmak suretiyle kişiyle cihad arasında var olabilecek engelleri bertaraf edebilirsiniz. Sert zeminde uyuyabilirsiniz, annelerinizin veya eşlerinizin sizin için hazırladığı yemeklerin haricinde yiyecekler yiyebilirsiniz, namaz ve gusül abdestleri için soğuk su kullanabilirsiniz ve her gün duş alma imkânının bulunmamasına da aldırış etmemelisiniz. Mücahidliğe talip olan bir kardeşimiz, şehvetini kontrol altına tutabilmeli ve nefsine boyun eğmemelidir. Bunun haricinde uyku alışkanlıklarını, gece namazları ile beslenme alışkanlıklarını ise pazartesi -perşembe oruçları ile değiştirerek nefislerinizi terbiye etmelisiniz. Gerçek mücahid, dünyanın tüm nimetlerinden Allah rızası için vazgeçebilen kişidir.

32. Mücahidlere avantaj sağlayacak beceriler edinin

Cihad alanı geniştir ve bu durum birçok beceri talebini beraberinde getirir. Kardeşlerimiz ve bacılarımız bu becerileri edinmeli ve İslam'ın hizmetine sunmalıdır. İslam'ın hizmetine verme noktası üzerinde durmak istiyorum çünkü birçok Müslüman, çalışmalarının ve derece elde etme çabalarının yalnızca Allah rızası için olduğunu iddia ediyor fakat nihayetinde hizmet ettikleri cepleri ve bencil arzuları oluyor.

33. Cihad için çalışan cemaatlere katılma

Günümüzde cemaat çalışmaları Müslümanlar için bir zorunluluktur çünkü yükümlükler konusunda Allah'ın hükümlerine müracaat ettiğimiz zaman cemaatin bir zorunluluk olduğunu görürüz. Bugün bir çok cemaat İslam için çaba gösteriyor öyleyse biz hangisine dâhil olmalıyız?

Günümüzde azami derecede ihtiyaç duyulmasına rağmen en fazla ihmal edilen bir ibadet olan cihad, Allah'a imandan sonra en büyük ameldir. Öyleyse sizin için gerekli olan şey, cihad için çalışan cemaatlere katılmayı ana gaye edinmenizdir. Tüm İslam cemaatleri, cihad için çalışmaz bir başka ifadeyle cihad için çalışan cemaatlerin sayısı yetersizdir.

Buna karşın Allah Rasulunun hicretinden sonra cihad emredildiğinden beri sahabe topluluğu, cihadı kendilerine temel odak noktası edinerek her zaman bunun içinde yer aldılar. Rasulullah ile birlikte Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve Muaviye zamanlarında da bu durum geçerliydi. Şer'i dokümanlardan, Rasulullah'ın 19 gazveye bizzat iştirak ettiği ve bizzat 55 seriyye gönderdiği tarzında bilgiler elde etmekteyiz. Ve O, tüm bunları 10 yıl gibi kısa bir zaman zarfında gerçekleştirmişti. Aynı şeyler peygamberden sonra gelen Raşid Halifeler için de söylenebilir.

34. Manevi hazırlık

Müslümanların bozguna uğraması düşmanın kuvvetinden ziyade Müslümanların zafiyeti ile ilintilidir. Yüce Allah bu konuda:

"Başınıza her ne musibet gelirse, kendi yaptıklarınız yüzündendir. O, yine de çoğunu affeder." Buyurmuştur
(Şura 30)

Ağır dini sorumluluğu yüklenebilme adına manevi hazırlık gerekir. Çünkü Allah Rasulü ağır sorumluluk taşıyordu ve yüce Allah peygamberin, kendisini bu duruma manevi

olarak hazırlaması için O'na şöyle vahyediyordu:

"Ey örtünüp bürünen (Peygamber)! Kalk, birazı hariç olmak üzere geceyi; yarısını ibadetle geçir. Yahut bundan biraz eksilt. Yahut buna biraz ekle. Kur'an'ı ağır ağır, tane tane oku. Şüphesiz biz sana (sorumluluğu) ağır bir söz vahyedeceğiz."
(Müzzemmil 1-5)

Şüphesiz yüce Allah'ın en ağır buyruklarından biri olan cihad için bir çok hazırlık yapmak gerekir.

35. Gerçek alimler konusunda diğerlerine rehberlik etme

Sahte âlimlerin caiz olduğuna dair görüş bildirdiği hususlarda uyanık olmalıyız. İslam düşmanlarının medyayı tamamen kontrol altında tutuyor olmalarının yanında Müslümanların başındaki hükümetler de İslam'ın ılımlı formunu temsil ettiği kanısında oldukları güvenilir figürleri terfi ettirerek şöhretli kişilere dönüştürüverirler. Sahte bir âlim öncelikle Müslüman memleketlerinden birine büyük müftü olarak görevlendirilir ve geri döndüğünde bir anda dünya standartlarında bir âlim oluverir. Bunları şöhretli hale getirebilmek için gerekli olan televizyon ve radyo programları hazırlanması da ihmal edilmez. Diğer yandan gerçek âlimler ise tehdit edilir, hapsedilir ve öldürülür.

Medyanın bu kişileri görmezden gelmesi nedeniyle birçok insan gerçek âlimlerin farkında değildir. Bu durum onları hükümet âlimlerinden daha az bilgili yapar mı? İşin aslı şu ki; gerçekten bilgili (muttali) olan âlimler, yalın bir biçimde ne düşündüklerini açıkça dile getirebilenlerdir çünkü onlar hakkı tanırlar ve ilan ederler.

Bu nedenlerden dolayı gerçek âlimler konusunda diğerlerine rehberlik etmek tüm kardeşlerimizin ve bacılarımızın için birer sorumluluktur.

36. Hicret için hazırlık

Müslümanlar, gayri Müslimlerle bir arada yaşamakla kendilerini kâfirlerin merhametine bırakmaktalar. Medine'de İslam devleti kurulduğunda Allah Rasulü, kâfirlerin arasında yaşamanın gayri meşru olduğunu ilan etmişti. Müslümanlar, uygun fırsat doğduğunda kendilerini ayrılığa hazırlamalılar. Hicret hazırlığı, yalnızca Gayri Müslim memleketlerde yaşayan Müslümanlarla sınırlı değildir bilakis tüm Müslümanları kapsar çünkü çoğunlukla cihad, hicret talep eder. Allah Rasulünün:

"Savaşılacak düşman var olduğu sürece hicret durmaz." (İmam Ahmed) buyurmasının nedeni işte budur.

37. Mücahidlere nasihat etme

Mücahidler hatalar yapabilirler, kusurlu olabilirler ve nasihat verilmesine ihtiyaç duyabilirler. Nasihatlerinizi doğrudan kendilerine iletme, mektupla gönderme veya internet yoluyla postalama yöntemlerinden herhangi birini tercih edebilirsiniz. Nasihatleriniz, yalnızca onların kusurlu noktalarını içermemeli aynı zamanda yeni fikir önerilerini ve tehlikelere karşı onları uyarılarınızı da kapsamalı. Bu noktada önemli olan husus, tüm bunları, kardeşlerinizin eleştirisini yapmak adına değil Allah rızası için yaptığınıza emin olmaktır.

38. Fitne Hadislerini İnceleme

Fitne hadisleri, Allah Rasulünün kendisinden sonra ümmetin başına gelecek olayları bildirdiği hadislerdir. Aşağıda zikredilen nedenlerden dolayı fitne hadisleri üzerinde incelemelerde bulunmak önemlidir. Şöyle ki:

- Her şeyden önce bu kategorideki hadislerin bol miktarda olması bu hadislerin önemine işaret etmektedir.

• Allah Rasulünün konuşmaları kısa ve özdür. Hâlbuki bize aktarılana göre Allah Rasülü, güneşin doğuşundan batışına kadar namaz vakitleri haricinde mola vermeden devamlı suretle ashabına bir konudan bahsediyordu. Peki, konu ne idi? Konu, peygamberin vefatından kıyamete kadar geçecek süre zarfında ümmetin başına gelecek olaylar idi. Eğer bu konu bu kadar önemli değilse neden Allah Rasulu bütün gün bu konudan bahsediyordu?

• Sahabe bu konuyla oldukça ilgiliydi ve Allah Rasulüne, ahir zamanda olacaklardan kendilerini nasıl koruyacakları soruyorlardı.

Fitne hadislerini öğrenme ve öğretmede mücahidler için büyük faydalar vardır. Şöyle ki

• En önemli yararı, kişinin ahir zamanda yapılacak hatalardan kendisini nasıl koruyabileceğini öğrenebilmesidir.

• Bir Müslüman, ümmetin nereye doğru gittiği ve zafere nasıl ulaşabileceği konusunda genel bir anlayış edinebilir.

• Cihad, bu ümmetin tarihinde önemli bir rol oynamıştır. Fitne hadisleri öğrenilerek kişisel bakış açısının içine (merkezine) cihad yerleştirebilir. Bu ümmetin en büyük iki lideri olan Mehdi (a.s) ve Meryem oğlu İsa (a.s) ahir zamanda cihad edenlerden olacaklardır.

• Bu hadisler, ümmetin ahir zamanda zafere doğru yürüyüşünün seçimler veya barışsever yöntemlerle değil ancak Allah yolunda mücadele sayesinde olacağını açık bir biçimde gözler önüne serer.

• Fitne hadislerini inceleyerek cihadın, Müslümanların vizyonunu netleştirme konusunda oynadığı rolü idrak edebilir ve onları, mücahidlerin saflarına katılma konusunda teşvik edebilirsiniz.

39. **Firavunu ve sihirbazlarını teşhir etme**

Müslüman dünyasının mevcut hükümetleri, Musa'ya karşı firavun rolünü oynarken dalkavuk âlimler ise büyük halk yığınlarını aldatmak adına firavunun sihirbazları rolünü ifa ediyorlar. Ümmetin düşmanları olan haçlılar ve Siyonistlerle yan yana olan hükümetler ve onların dalkavuk âlimleri adeta bir üçgenin üçüncü kenarını teşkil ediyorlar.

40. Neşidler

Müslümanların, cihad eğitimi için canlandırılmaya ihtiyaçları var. Rasulullah'ın zamanında Müslümanları canlandırmak ve kâfirlerin cesaretlerini kırmak adına şiir sanatına başvurulurdu. Günümüzde ise bu görevi neşidler yerine getirebilir. İyi bir neşid, kitaplar ve konferanslar vasıtasıyla ulaşamadığınız hedef kitleye oldukça geniş alanlara yayılmak suretiyle ulaşabilir. Neşidler, daima cihadın altyapısını oluşturan her yaştan gençlere ilham verir. Cihad kültürünün oluşturulması açısından neşidler önemli bir unsurdur. Arapça neşidler oldukça bol miktarda olmasına karşın İngilizce neşidler çok nadir bulunabiliyor. Bu nedenle yetenekli şairlerin ve şarkıcıların bu sorumluluğu üzerlerine almaları önem taşımaktadır.

Şehitlik, cihadın tek çıkar yol oluşu, mücahidlerin desteklenmesi, günümüz cihad liderlerinin desteklenmesi (gençleri liderlere bağlama) , ümmetin durumu, gençlerin sorumlulukları, İslam'ın zaferi ve din müdafaası gibi konular neşidlerin kapsayabileceği konulara örnek oluşturabilir. Neşidler, barıştan ziyade hâkimiyet üzerinde ve zafiyetten ziyade güç üzerinde odaklanmalıdır. Bunun yanında, güçlü ve canlandırıcı olmalılar kadınsı ve özür beyan eder tarzda değil. İngilizce bir neşid duymuştum; neşidi seslendiren erkek olmasına rağmen ses ve içerik oldukça kadınsı idi bu durum mide bulantısına yol açabilir.

41. Düşmanların ekonomilerini boykot

Sümame bin Üsal Müslüman olduğunda Mekke'ye buğday taşıyan kervanları, kendi

bölgesinden (Yemame) geçtiği esnada önlemek suretiyle Kureyş'i boykot etmişti. Günümüzde ise Müslümanlar, düşmanların mallarını almamak suretiyle onların ekonomilerini boykot edebilirler.

42. Arapça öğrenme

Cihadın uluslararası dili, Arapçadır. Bir çok cihad yazını yalnızca Arapçada mevcuttur ancak yayımcılar, bu eserleri tercüme etmek suretiyle risk almayı arzu etmezler. Ne kadar kötü ki cihad yazınlarının tercümesi için para ve zaman harcayanlar genellikle batılı istihbarat servisleridir. Fakat bunları sizinle paylaşma konusunda gönüllü değillerdir. Diğer yandan Arapça, tüm cihad bölgelerinde yabancı mücahidler arasında hakim olan dildir bu nedenle Arapça bilmemek, kendi kendinizle konuşma sonucuna yol açabilir. Mücahidler arasında iletişimin sağlanabilmesi açısından önemi nedeniyle ortak dil olmaya en uygun aday Arapçadır.

43. Cihad eserlerini diğer dillere tercüme etme

Daha evvel bahsettiğim gibi cihad eserlerinin birçoğu Arapçadır. Arapçaya ek olarak yabancı dil bilen kardeşler ve bacılar, en önemli eserleri kendi dillerine tercüme etmeliler.

Tüm değişim akımlarından önce entelektüel değişim gelir. Selahaddin'in yükselişinin temelinde kendi zamanında cihad hakkında yazılanların artış göstermesinin olduğu rivayet edilir. Günümüzde de bunun benzer şekilde meydana geldiğini görüyoruz. Cihadın yeniden canlanması, her dilde Müslümanlar arasında yer bulabilmesine bağlıdır.

44. Diğerlerine, Taifetul Mansura'nın niteliklerini öğretme

Allah Rasulü:

"Ümmetimden bir grup, Allah'ın emri üzere savaşmaya devam eder. Bunlar, düşmanlarına galiptirler. Muhalifleri onlara zarar veremezler; bu hal kıyamete kadar devam eder." buyurmuştur.
(El Hakim)

Her birimiz, bu muzaffer fırkaya katılmak için gayret göstermeliyiz. Aşağıda sayılan niteliklerden bu fırkayı tanıyabilirsin:

- Cemaat olmaları: Müşterek halde ve işbirliği içerisinde hayır için çalışırlar.

- Savaşmaları: Bu fırkanın temel özelliği savaştır. Yalnızca bu nitelik, günümüzde İslam için çalışan birçok cemaati elemek için yeterlidir.

- Muhaliflerinin onlara zarar verememesi: Zarar veremezler çünkü yüce Allah onlarla birliktedir. Başka bir rivayette ise hadisin bu bölümü şu şekildedir: " ..Kendilerine ihanet edenler onlara zarar veremezler.." Bu da; birçok Müslüman tarafından ihanete uğrayacak olmalarına rağmen bu durumun onlara zarar veremeyeceği anlamına gelmektedir.

- Muzaffer olacaklar: Burada bahsedilen zafer ille de bu dünyada düşmanlara karşı elde edilen zafer olmak zorunda değildir. Burada kastedilen; dinlerini korumaları ve şehit olarak Allah'la buluşana kadar savaşmaları açısından başarı göstermiş olmaları olabilir. Ve yine asla vazgeçmeyecekleri, asla ödün vermeyecekleri ve İslam sancağını taşıma hususunda asla tereddüt etmeyecekleri anlamlarına da gelebilir.

Diğerlerinin gerçeğe ulaşmalarına yardımcı olması adına onlara Taifetu'l Mansura'yı öğretin. İslam hakkında temel bilgilere ve sağduyuya sahip her Müslüman, cemaatleri hevesle taklit etmeyi bırakıp tarafsızca düşündüğü zaman tüm bu sayılan nitelikleri günümüzde hangi cemaatin temsil ettiğini kolayca idrak edebilir. Tüm bu nitelikler, onlara tıpa tıp uymaktadır.

Kardeşlerim ve bacılarım... Bunlar günümüzde cihadı nasıl destekleyeceğinize dair bazı

öneriler. İşin aslı bu öneriler pratiğe dökülmediği sürece fazla bir anlam taşımıyor. Bu nedenle lütfen elinizden geldiği kadar uygulamaya çalışın ve diğerlerine de benzerini yapma hususunda nasihat verin.

Son olarak Allah'tan dileğimiz; bize rehberlik ederek doğru yola ulaştırması, sözünü dinleyip takip edenlerin en hayırlılarının arasına katmasıdır. Ey rabbimiz bizi mücahidlerin arasına kat ve düşmanlarımıza karşı bize zafer nasip et. Amin!

Kaynak: anwar-alawlaki.com

Kılıçların Kınını Kırdıran

Allah yolunda cihadın fazileti

Derleyen : Ebu Abdullah Tarık

İLİM VE CİHAD

KILIÇLARIN KININI KIRDIRAN

Allah yolunda cihadın fazileti

İLİM VE CİHAD

h.1431/m.2010

بسم الله الرحمن الرحيم

و به نستعن

Hamd Allah'a mahsustur. Ona hamd eder, Ondan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayet verdiği kimseyi saptıran olamaz. Allah'ın saptırdığını da kimse hidayet edemez.

Şahadet ederim ki, Allah'tan başka hiç bir ilah yoktur. Bir ve tektir, ortağı yoktur. Yine şahadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve rasulüdür.

"Ey iman edenler, Allah'dan gereği gibi korkun ve ancak müslümanlar olarak ölün!"

"Ey insanlar, sizi tek bir candan yaratan ve ondan da zevcesini var eden, her ikisinden de birçok erkek ve kadın türeten Rabbinizden korkun. Kendisi adına birbirinizden dileklerde bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık bağını kesmekten de sakının. Şüphesiz Allah üzerinizde tam bir gözetleyicidir."

"Ey iman edenler, Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. O da amellerinizi lehinize olmak üzere düzeltsin. Günahlarınızı da mağfiret etsin. Kim Allah'a ve rasulü'ne itaat ederse, büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur."

Şüphesiz en doğru söz Allah'ın kitabı, en güzel yol Muhammed *sallallahu aleyhi vesellem*'in yoludur. İşlerin kötüsü sonradan din diye uydurulanlardır. Elbette ki her bidat bir sapıklıktır, her sapıklığın yeri de ateştir. Sonra...

...Bazı mucahid kardeşlerim Allah yolunda cihadın, nöbet tutmanın ve şahadetin fazileti hakkında Rasulallah *aleyhissalatu vesselam*'ın sözlerini sorunca, Rabbimin ikramına ve onlar için hazırladığı nimetlere rağbetlerini artırmak için, silahlarını çekip, kâfirlere karşı darbelerini şiddetlendirmeleri için ve Allah yolunda şahadeti aramaları için alakalı hadisleri ve bazı eserleri Rabbime sığınarak ve O'ndan yardım talep ederek topladım.

Şu muhakkak ki, inatçı kâfirlerin anladıkları tek dil, gündüz ve gece vakti çalışan silahların sesidir. Merhamet etmeyene merhamet edilmez. Varlığı yalnız şiddet ve zulüm üzerine kurulmuş olanlar ancak şiddetten anlarlar. Şiddet kullanarak yeryüzünü ifsad edenlere şiddet ile karşı koymak

adaletin ta kendisidir. **"...kim size saldırırsa, onun saldırdığı gibi siz de ona saldırın".**[1]

Bu zalim kâfirleri kendi kanları içinde boğmak binlerce müslüman canın intikamı, binlerce müslüman bacının iffetini kirletenlerin cezası, binlerce Allah dostuna yapılan işkencelerin karşılığı olacaktır. Mucahidlerin her bir darbesi İslam ümmetinin gönlüne şifa olacaktır. Nice yaralı kalpler mucahidlerin şiddetiyle sağlik bulacaktır. Nice daralmış, ümitsizliğe düşmüş kalpler mucahidlerin her bir darbesiyle rahatlayacaktır ve huzurla geleceğe bakacaktır. **"Onlarla savaşın ki, Allah ellerinizle onları azablandırsın. Onları rezil etsin, size onlara karşı zafer versin ve mumin bir topluluğun gönüllerine şifa versin, kalplerindeki gazabı gidersin."**[2]

Müjdeler olsun sana, değerli kardeşim, ne mutlu sana, ne mutlu sana ki, Rabbim yeryüzünde Tevhid sancağının senin kanın ile dikilmesi için ve nice mazlum müslüman gönüllere şifa olabilmen için, seni cihad fi sebilillah ile rızklandırmış, bu uğurda canını kabul etmiş, ilk akan damla kan ile günahlarını bağışlamayı ve hesabsız cennete girmeni vaad etmiş. Öyle bir cennet ki, onda hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir kalbin hayal edemediği nimetler vardır. Altın ve gümüşten bina edilmiş saraylar, göz kamaştırıcı güzellikte olan ve değişik değişik meyveler veren bahçeler, değişik değişik tatlarda nehir ve ırmaklar, inciden yapılmış çadırlar, tomurcuk göğüslü huriler, hoşnutluk içinde ebedi bir hayat ve... ve... Rabbimin rızası. **" O halde yarışanlar bunun için yarışsınlar"**[3]. Birkaç hurma bu kavuşmayı geciktirecek ise, yazıklar olsun bana. Çek kılıcını! Kır kınını! Vur kâfirlere! Merhamet etme! Arkana bakma! İslam'ın zaferi senin elinden olsun.

Ebu Abdullah Tarık
6 Cemade'l-ahira 1431

[1] El-Bakara, 194.ayet
[2] Et-Tevbe, 14üncü ayet.
[3] El-Mutaffifin, 26ıncı ayet.

BİRİNCİ BAB

NİYET HAKKINDA

Birinci hadis

عن أمير المؤمنين أبي حفص عمر بن الخطاب رضي الله تعالى عنه قال : سمعت رسول الله صلى الله تعالى عليه وعلى آله وسلم يقول : إنما الأعمال بالنيات وإنما لكل امرئ ما نوى فمن كانت هجرته إلى الله ورسوله فهجرته إلى الله ورسوله ومن كانت هجرته لدنيا يصيبها أو امرأة ينكحها فهجرته إلى ما هاجر إليه

Emir'ul-muminin Ebi Hafs Omer bin Hattab *radıyallahu anhu*'dan rinvayet edilidiğine göre, o Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle derken işitti: **" Ameller niyetlere göredir. Kişiye ancak niyet ettiği vardır. Kimin hicreti Allah ve Rasulüne ise, onun hicreti Allah ve Rasulünedir. Kimin hicreti de bir dünyalık veya evleneceği bir kadın içinse, onun hicreti hicret ettiğinedir."**[4]

Fasıl

KİM TEVHİDİN İKAMESİ İÇİN SAVAŞIRSA, O ALLAH YOLUNDA CİHAD EDENDİR

İkinci hadis

عن أبي موسى رضي الله عنه قال : سئل رسول الله صلى الله عليه وسلم عن الرجل يقاتل شجاعة ويقاتل حمية ويقاتل رياء أي ذلك في سبيل الله فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله

Ebu Musa *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e cesurluk, hamiyyet ve riya için çarpışan kimsenin hükmü soruldu. " Bunların hangisi Allah yolundadır?" (denildi.) Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* :

" Kim yalnız kelimetullah yüce olsun diye çarpışırsa işte o Allah yolundadır." buyurdu.[5]

[4] Sahihu'l-Buhari, birinci hadis.
[5] Sahihu-Muslim, 3525inci hadis.

Üçüncü hadis

عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه: أن أعرابيا أتى النبي صلى الله عليه وسلم فقال: يا رسول الله الرجل يقاتل للمغنم والرجل يقاتل ليذكر والرجل يقاتل ليرى مكانه فمن في سبيل الله؟ فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله.

Ebu Musa *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, o şöyle demiştir: " Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e bir kimse geldi de: " Bir kısım kimseler ganimet malı için savaşırlar, bir kısım kimseler de insanlar arasında adının söylenip övülmesi için savaşırlar, bir kısım insanlar da yiğitlikteki mevkii derecesi görülsün diye savaşırlar. Şu halde Allah yolunda cihad eden kimdir?" diye sordu. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **" Her kim Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşırsa, o kişi Allah yolundadır"** buyurdu.[6]

Dördüncü hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول إن أول الناس يقضى يوم القيامة عليه رجل استشهد فأتي به فعرفه نعمه فعرفها قال فما عملت فيها قال قاتلت فيك حتى استشهدت قال كذبت ولكنك قاتلت لأن يقال جريء فقد قيل ثم أمر به فسحب على وجهه حتى ألقي في النار ورجل تعلم العلم وعلمه وقرأ القرآن فأتي به فعرفه نعمه فعرفها قال فما عملت فيها قال تعلمت العلم وعلمته وقرأت فيك القرآن قال كذبت ولكنك تعلمت العلم ليقال عالم وقرأت القرآن ليقال هو قارئ فقد قيل ثم أمر به فسحب على وجهه حتى ألقي في النار ورجل وسع الله عليه وأعطاه من أصناف المال كله فأتي به فعرفه نعمه فعرفها قال فما عملت فيها قال ما تركت من سبيل تحب أن ينفق فيها إلا أنفقت فيها لك قال كذبت ولكنك فعلت ليقال هو جواد فقد قيل ثم أمر به فسحب على وجهه ثم ألقي في النار

Ebu Hureyre *radıyallhu anhu*'dan rivayet edildiğine göre, o Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in şöyle dediğini işitti: **"Kıyamet gününde hakkında hüküm verilecek ilk insan şehid edilen bir adamdır. Bu adam getirilecek ve Allah kendisine verdiği nimetleri gösterecek, o da onları tanıyacaktır. Allah azze ve celle "Bu nimetler hakkında ne yaptın?" diyecek. Adam "Senin uğrunda çarpıştım. Nihayet şehid edildim" diyecektir. Allah azze ve celle "yalan söyledin! Lakin sen cesur denilmek için çarpıştın. Gerçekten denildi de" buyuracak. Sonra onun hakkında emir verecek ve yüz üstü sürüklenecek, nihayet cehenneme atılacaktır. Bir de ilmi öğrenip öğreten ve Kuranı okuyan bir adamdır. Bu da getirilerek kendisine verdiği nimetlerini gösterecek, o da onları tanıyacaktır. " Bunlar hakkında ne yaptın?" diye soracak. O adam " ilmi öğrendim ve öğrettim. Senin rızan için Kuranı da**

[6] Sahihu'l-Buhari, 2599uncu hadis.

okudum" diyecek. Allah azze ve celle "yalan söyledin! Lakin sen âlim denilsin diye öğrendin. Kuranı da o kaari'dir denilsin diye okudun. Gerçekten denildi de" buyuracak. Sonra onun hakkında emir verecek ve yüzü üstü sürüklenecek, nihayet cehenneme atılacaktır. Bir de Allah'ın halini genişlettiği ve kendisine malın her çeşidinden verdiği adamdır. Bu da getirilerek ona verdiği nimetlerini gösterecek, o da onları tanıyacaktır. "Bunlar hakkında ne yaptın?" diye soracak. O adam " Uğrunda mal sarf edilmesini dilediğin hiç bir yol bırakmadım. Mutlaka Senin için sarf ettim" diyecek. Allah azze ve celle "Yalan söyledin! Lakin sen, o cömerttir desinler diye yaptın. Gerçekten denildi de" buyuracak. Sonra onun hakkında emir verecek ve yüzü üstü sürüklenecek. Sonra cehenneme atılacaktır."[7]

Beşinci hadis

عن معاذ بن جبل رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه و سلم قال الغزو غزوان فأما من ابتغى وجه الله وأطاع الإمام وأنفق الكريمة وياسر الشريك واتقى الفساد فإن نومه ونبهه أجر كله وأما من غزا فخرا ورياء وسمعة وعصى الإمام وأفسد في الأرض فإنه لا يرجع كفافا

Muaz bin Cebel *radıyallhu anhu*'dan rivayet olunduğuna göre Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"Savaş iki türlüdür: Allah'ın rızasını arayan, imama itaat eden, malını ve canını harcayan, arkadaşına kolaylık gösteren ve fesattan kaçan kimse. Bu şekilde savaşan kimsenin uykusu da uyanıklığı da sevaptır. Övünmek, gösteriş ve ün için savaşan, imama itaat etmeyen ve yeryüzünde fesat çıkaran kimse ise, bu (şekilde savaşan) kimse (günahını karşılamaya) yeterli bir sevab ile dönmez."[8]**

Altıncı hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رجلا قال: يا رسول الله رجل يريد الجهاد في سبيل الله وهو يبتغي عرضا من عرض الدنيا فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا أجر له فأعظم ذلك الناس وقالوا للرجل عد لرسول الله صلى الله عليه وسلم فلعلك لم تفهمه فقال يا رسول الله رجل يريد الجهاد في سبيل الله وهو يبتغي عرضا من عرض الدنيا فقال لا أجر له فقالوا للرجل عد لرسول الله صلى الله عليه وسلم فقال له الثالثة فقال له لا أجر له

[7] Sahihu-Muslim, 3527inci hadis.

[8] Sunenu'n-Nesei, 3137inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, Hakim " bu hadis Muslim'in şartına göre sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " Muslim'in şartı üzeredir" dedi.

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre bir adam "ey Allah'ın Rasulü, bir adam Allah yolunda savaşmak istiyor ve aynı zamanda dünya malı elde etmek istiyor (buna ne buyurursunuz)?" diye sordu. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Onun için bir ecir yoktur"** buyurdu. Halk bu cevabı (gözlerinde) büyüterek o adama: "(bu soruyu) Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e tekrarla, herhalde sen cevabı iyi anlayamadın" dediler. Bunun üzerine o adam: "ey Allah'ın Rasulü adam Allah yolunda savaşmak istiyor ve aynı zamanda dünya malı elde etmek istiyor" diyerek soruyu tekrarladı. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Ona ecir yoktur"** buyurdu. (Orada bulunanlar) adama: "(soruyu) Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e bir daha tekrar et" dediler. O da Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e (soruyu) üçüncü defa tekrarladı. **"**(Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*) **ona ecir yoktur"** cevabını verdi."[9]

Yedinci hadis

عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ما من غازية أو سرية تغزو فتغنم وتسلم إلا كانوا قد تعجلوا ثلثي أجورهم وما من غازية أو سرية تخفق وتصاب إلا تم أجورهم

Abdullah bin Amr *radıyallahu anhuma*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* **"Allah yolunda gaza ederek ganimet alan hiç bir ordu yoktur ki, ahirette alacakları ecirlerinin üçte ikisini peşin almış olmasınlar. Kendileri için üçte bir kalır. Ganimet almazlarsa ecirleri kendilerine tam verilir"** buyurdu.[10]

FASIL

MEŞRU ÖZÜR SAHİBİ, CİHADI VE ŞEHADETİ SIDK İLE AZMEDERSE, NİYETİYLE MUCAHİTLERDEN VE ŞEHİTLERDEN YAZILIR

Sekizinci hadis

عن أنس بن مالك رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم رجع من غزوة تبوك فدنا من المدينة فقال إن بالمدينة أقواما ما سرتم مسيرا ولا قطعتم واديا إلا كانوا معكم قالوا يا رسول الله وهم بالمدينة قال وهم بالمدينة حبسهم العذر

[9] Sunenu-Ebi Davud, 2155inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2436ıncı hadis. Hakim " bu hadisin isnadı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " sahihtir" dedi.
[10] Sahihu-Muslim, 3529uncu hadis.

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* Tebuk gazvesinden dönüp de Medine'ye yaklaştığında şöyle buyurdu: **"Medine'de öyle topluluklar vardır ki, sizin yürüdüğünüz her bir yerde, sizin geçtiğiniz her bir vadide muhakkak onlar da sizinle beraber olmuşlardır."** Sahabeler: "Ya Rasulallah! Onlar Medine'de (oturmuşlar)dır!" dediler. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Evet onlar Medine'de kaldılar. Fakat onları Medine'de özür hapsetti"** buyurdu."[11]

Dokuzuncu hadis

عن سهل بن حنيف رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: من سأل الله الشهادة بصدق بلّغه الله منازل الشهداء وإن مات على فراشه

Sehl bin Huneyf *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Her kim sıdk ile Allah'dan şehitlik dilerse, Allah onu şehitlerin menzilesine ulaştırır. Velev ki döşeğinde ölmüş olsun."[12]**

Onuncu hadis

عن أنس رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: من طلب الشهادة صادقًا أعطيها ولو لم تصبه

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Her kim şehid olmayı sadakatle isterse şehitlik kendisine verilir. Velev ki isabet almasın."[13]**

İKİNCİ BAB

ALLAH YOLUNDA CİHADIN VACİP OLMASI HAKKINDA

On birinci hadis

[11] Sahihu'l-Buhari, 4071inci hadis.
[12] Sunenu't-Tirmizi, 1577inci hadis. Tirmizi " Sehl bin Huneyf'in hadisi hasen, garibtir" dedi.
[13] Sahihu-Muslim, 3531inci hadis.

عن ابن عمر رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا إله إلا الله وأن محمدا رسول الله ويقيموا الصلاة ويؤتوا الزكاة فإذا فعلوا ذلك عصموا مني دماءهم وأموالهم إلا بحق الإسلام وحسابهم على الله

İbni Omer *radıyallahu anhuma*'dan rivayet edilidiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın rasulü olduğuna şehadet edinceye kadar, namazı ikame edip zekatı eda edinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yerine getirirlerse, İslam hakkı istisna olmak üzere, canlarını ve mallarını benden kurtarmış olurlar. Hesabları Allah'a aittir."**[14]

On ikinci hadis

عن أنس بن مالك رضي الله عنه ان رسول الله صلى الله عليه و سلم قال: جاهدوا المشركين بألسنتكم وأنفسكم وأموالكم وأيديكم

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Dillerinizle, canlarınızla, mallarınızla ve ellerinizle muşriklere karşı cihad edin!"**[15]

FASIL

MEŞRU ÖZÜR SAHİBİ OLMAYIP ALLAH YOLUNDA CİHATTAN GERİ DURMAK NİFAKTAN BİR ŞUBEDİR VE AZABI İSTİHKAK EDER

On üçüncü hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من مات ولم يغز ولم يحدث به نفسه مات على شعبة من نفاق

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Bir kimse gaza etmeden ve onu gönlünden geçirmeden ölürse nifakın bir şube üzere ölür."**[16]

[14] Sahihu'l-Buhari, 24üncü hadis.
[15] Musnedu-Ahmed, 12577inci hadis. Şuayb el-Arnavuti " isnadı sahihtir" dedi.
[16] Sahihu-Muslim, 3533üncü hadis.

On dördüncü hadis

عن ابن عمر رضي الله عنهما قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: إذا تبايعتم بالعينة , وأخذتم أذناب البقر , ورضيتم بالزرع , وتركتم الجهاد , سلط الله عليكم ذلا لا ينزعه شئ حتى ترجعوا إلى دينكم

Abdullah bin Omer *radıyallahu anhuma*'dan rivayet olunduğuna göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken işitti: **" Iyne yoluyla alışveriş yaptığınız, öküzlerin kuyruğuna yapıştığınız, tarımı seçtiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size öyle bir zillet musallat eder ki, dininize dönünceye kadar onu üzerinizden kaldırmaz."**[17]

On beşinci hadis

عن أسلم أبي عمران التجيبي قال كنا بمدينة الروم فأخرجوا إلينا صفا عظيما من الروم فخرج إليهم من المسلمين مثلهم أو أكثر وعلى أهل مصر عقبة بن عامر وعلى الجماعة فضالة بن عبيد فحمل رجل من المسلمين على صف الروم حتى دخل فيهم فصاح الناس وقالوا سبحان الله يلقي بيديه إلى التهلكة فقام أبو أيوب الأنصاري فقال يا أيها الناس إنكم تتأولون هذه الآية هذا التأويل وإنما أنزلت هذه الآية فينا معشر الأنصار لما أعز الله الإسلام وكثر ناصروه فقال بعضنا لبعض سرا دون رسول الله صلى الله عليه وسلم إن أموالنا قد ضاعت وإن الله قد أعز الإسلام وكثر ناصروه فلو أقمنا في أموالنا فأصلحنا ما ضاع منها فأنزل الله على نبيه صلى الله عليه وسلم يرد علينا ما قلنا{ وأنفقوا في سبيل الله ولا تلقوا بأيديكم إلى التهلكة }

فكانت التهلكة الإقامة على الأموال وإصلاحها وتركنا الغزو فما زال أبو أيوب شاخصا في سبيل الله حتى دفن بأرض الروم

Eslem Ebi Imran et-Tucibi'den rivayete göre, o şöyle demiştir: "Rum şehrinde idik. Rumlar karşımıza büyük bir ordu çıkardılar. Onlara karşı müslümanlardan bir o kadar veya daha fazla asker çıkarıldı. Mısırlıların başında komutan olarak Ukbe bin Amir bulunuyordu. Ordunun komutanı ise Fudale bin Ubeyd idi. Müslümanlardan bir asker Rumların saflarına hucum ederek onların arasına girdi. Askerler bağırarak " subhanallah" dediler. "Bu kimse kendi eliyle kendini tehlikeye atıyor". Bunun üzerine Ebu Eyyub el-Ensari ortaya atılarak şöyle dedi: "Ey insanlar! Siz bu ayeti yaptığınız gibi yorumlamaya çalışıyorsunuz. Hâlbuki bu ayet biz Ensar topluluğu hakkında nazil olmuştur. Allah, İslam'ı güçlendirip

[17] Sunenu-Ebi Davud, 3003üncü hadis. Albani Sahihu ve Daifu Suneni-Ebi Davud'da sahihtir dedi. İmam Ahmed hadisin benzerini ceyyid isnadla tahriç etti. İbnu Kattan hadis sahihtir dedi.

yardımcılarını çoğaltınca bizler Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'den gizli birbirimize "pek çok malımızı heder edip tükettik, mallarımızla ilgilenmedik. Allah, İslam'ı güçlendirmiş, yardımcılarını çoğaltmıştır. Artık bizler mallarımızın başına oturup onlarla meşgul olsak, ihmal ettiğimiz şeyleri telafi etsek" dedik. Allah bizim bu sözümüze karşılık olmak üzere rasulü *sallallahu aleyhi vesellem*'e şu ayetini indirdi: **"Allah yolunda size verilenlerden bol bol harcayın. Böylece size Cennet kazandıracak imkânı hazır bulmuşken onu kullanmayacak kendi elinizle kendimizi tehlikeye atmayın..."** Tehlike: malların üzerinde oturmak onları çoğaltmaya ve ıslah etmeye çalışmak ve Allah yolunda cihadı terk etmektir."

Böylece Ebu Eyyub *radıyallahu anhu*, Allah yolunda cihada, şehid olup Rum toprağına defnedilinceye kadar devam etti.[18]

On altıncı hadis

عن ابي بكر الصديق رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه و سلم: ما ترك قوم الجهاد الا عمهم الله بالعذاب

Ebu Bekr es-Siddik *radıyallahu anhu*'dan rivayeten, o dedi ki: " Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu": **" Cihadı terk etmiş olan her bir topluluğu muhakkak Allah topluca azab etmiştir."** [19]

On yedinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه و سلم قال من لقي الله وليس له أثر من الجهاد لقيه وفيه ثلمة

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu, dedi: **" Kim cihadtan bir eseri bulunmadığı halde Allah'a kavuşursa, o kimse bir eksiği olduğu halde Allah'ın huzuruna çıkar."**[20]

On sekizinci hadis

[18] Sahihu't-Tirmizi, 2898inci hadis. Tirmizi " bu hadis hasen, sahih, garibtir" dedi.
[19] El-Mucemu'l-Evsat, 3839uncu hadis. Hadisi Munziri, ibnu Nahhas ve Albani hasendir dediler.
[20] Mustedreku'-Hakim, 2420inci hadis. Hakim " bu hadis bu konuda değeri büyük bir hadistir, lakin iki şeyh İsmail bin Rafi (hadisin ravilerinden) ile ihticaç etmemişlerdir" dedi. Zehebi de Telhis'de "İsmail bin Rafi'i zayıf demişlerdir" dedi.

القاسم بن عبد الرحمن يقول سمعت ابا أمامة يخبر عن رسول الله صلى الله عليه و سلم انه قال من لم يغز او يجهز غازيا او يخلف غازيا في اهله بخير أصابه الله بقارعةقبل يوم القيامة

Ebu Umame *radıyallhu anhu*'nun haber verdğine göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Kim savaşa katılmaz veya savaşa katılan bir gaziyi teçhiz etmez ya da savaşa giden mucahidin ailesine hizmette ona hayırlı bir halef olmazsa, Allah onu kıyametten önce bir felakete uğratır."**[21]

On dokuzuncu hadis

عن سليمان بن بريدة عن أبيه قال: قال رسول الله صلى الله عليه و سلم حرمة نساء المجاهدين على القاعدين كأمهاتهم وما من رجل من القاعدين يخلف رجلا من ا لمجاهدين في أهله فيخونه فيهم إلا وقف له يوم القيامة فيأخذ من عمله ما شاء فما ظنكم

Süleyman bin Bureyde'den, o da babasından rivayet olunduğuna göre şöyle dedi: Rasulallah *sallallahu aleyhi ve selem* şöyle buyurdu: **" Mucahid kadınlarının hürmeti, oturan erkeklere annelerinin hürmeti gibidir. Oturanlardan bir erkek, mucahidlerden bir adama ailesi hususunda halef olur da onlar hakkında kendisine hıyanet ederse kıyamet gününde durdurulur da onun amelinden dilediğini alır. Ne zannediyorsunuz" buyurdu."**[22]

FASIL

ALLAH YOLUNDA CİHAD İÇİN HAZIRLIK YAPMAK VACİPTİR

Yirminci hadis

عن الحارث بن يعقوب عن عبد الرحمن بن شماسة أن فقيما اللخمي قال لعقبة بن عامر تختلف بين هذين الغرضين وأنت كبير يشق عليك قال عقبة لولا كلام سمعته من رسول الله صلى الله عليه وسلم لم أعانيه قال الحارث فقلت لابن شماسة وما ذاك قال إنه قال من علم الرمي ثم تركه فليس منا أو قد عصى

Haris bin Yakup'dan, o da Abdurrahman bin Şumase'den rivayet edildiğine göre, Fukaym el-Lahmi, Ukbe bin Amir radıyallahu anhu'ya şöyle

[21] Sunenu-Ebi Davud, 2142inci hadis. Sunenu-ibni Mace, 2752inci hadis. Albani Sahihu-Ebi Davud ve Sahihu-ibni Mace'de isnadı hasendir dedi.
[22] Sahihu-Muslim, 3515inci hadis.

dedi: " şu iki hedef arasında gidip geliyorsun. Hâlbuki sen yaşlısın bu sana zor gelir." Ukbe: " Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'den işittiğim bir söz olmasaydı ben buna katlanmazdım" cevabını verdi. Bunun üzerine Haris, ibnu Şumase'ye "Nedir o?" diye sordu. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in **" Her kim atıcılığı öğrenir de sonra terk ederse bizden değildir veya muhakkak isyan etmiştir"** sözüdür dedi.[23]

Yirmi birinci hadis

عقبة بن عامر رضي الله عنه يقول: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم وهو على المنبر يقول:{ وأعدوا لهم ما استطعتم من قوة }
ألا إن القوة الرمي ألا إن القوة الرمي ألا إن القوة الرمي

Ukbe bin Amir *radıyallahu anhu* şöyle diyor: "Ben Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i minber üzerinde: **"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın...** (ayetini okuduktan sonra) **Dikkat edin kuvvet atmaktır. Dikkat edin kuvvet atmaktır. Dikkat edin kuvvet atmaktır!"** derken işittim."[24]

Yirmi ikinci hadis

عن عقبة بن عامر رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه و سلم: من ترك الرمي بعدما علمه رغبة عنه ، فإنها نعمة كفرها

Ukbe bin Amir *radıyallahu anhu*'dan, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Kim öğrendikten sonra atıcılığı kasten terk ederse, nimete nankörlük etmiş olur."**[25]

Yirmi üçüncü hadis

عن عقبة بن عامر رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: ستفتح عليكم أرضون، ويكفيكم الله فلا يعجز أحدكم أن يلهو بأسهمه.

[23] Sahihu-Muslim, 3543üncü hadis.
[24] Sahihu-Muslim, 3541inci hadis.
[25] El-Mucemu'l-Kebir, Taberani, 942inci hadis. Sahihu ve Daifu'l-Camiu's-Sağir de Albani hadis için sahih demiştir.

Ukbe bin Amir *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre " Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken işittim" dedi: **"Size yerler feth olunacaktır. Allah size kâfidir. O halde sizden biriniz oklarıyla oynamaktan geri kalmasın."**[26]

ÜÇÜNCÜ BAB

ALLAH YOLUNDA CİHADIN FAZİLETİ HAKKINDA

Yirmi dördüncü hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم سئل أي العمل أفضل فقال إيمان بالله ورسوله قيل ثم ماذا قال الجهاد في سبيل الله قيل ثم ماذا قال حج مبرور

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e "En faziletli amel nedir?" diye sorulduğunda **"Allah'a ve rasulüne imandır"** dedi. " Sonra nedir?" diye sorulduğunda **" Allah yolunda cihaddır"** dedi. " Sonra nedir?" sorulduğunda **" mebrur haçtır"** dedi.[27]

Yirmi beşinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قيل للنبي صلى الله عليه وسلم ما يعدل الجهاد في سبيل الله عز وجل قال لا تستطيعونه قال فأعادوا عليه مرتين أو ثلاثا كل ذلك يقول لا تستطيعونه وقال في الثالثة مثل المجاهد في سبيل الله كمثل الصائم القائم القانت بآيات الله لا يفتر من صيام ولا صلاة حتى يرجع المجاهد في سبيل الله تعالى

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu* şöyle dedi: "Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem*'e "Allah *azze ve celle*'nin yolunda cihad etmeye ne denk olabilir?" dediler."

"Sizin ona gücünüz yetmez!" buyurdu. Bu sözü kendisine iki veya üç defa tekrarladılar. Hepsinde : **" Sizin ona gücünüz yetmez!"** buyurdu. Üçüncüde:

"Allah yolunda cihad eden kimsenin misali, oruç tutan, namaz kılan, Allah'ın ayetlerine muti bir kişi gibidir ki, ta Allahu Teâlâ'nın yolundaki mucahid dönünceye kadar ne oruçtan gevşer ne de namazdan!"

[26] Sahihu-Muslim, 3542inci hadis.
[27] Sahihu'l-Buhari, 25inci hadis. Sahihu-Muslim, 118inci hadis.

buyurdular.[28]

Yirmi altıncı hadis

أبو هريرة رضي الهه عنه قال جاء رجل إلى النبي صلى الله عليه و سلم فقال يا رسول الله علمني عملا يعدل الجهاد في سبيل الله قال لا اجده قال هل تستطيع اذا خرج المجاهد في سبيل الله ان تدخل مسجدك فتقوم لا تفتر وتصوم ولا تفطر قال لا استطيع ذلك

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu* şöyle dedi: "Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e bir adam geldi ve: "Bana cihada denk olacak bir amel öğret" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Ben cihad değerinde bir amel bulamıyorum"** buyurdu ve şöyle devam etti: **"Mücahid sefere çıktığı zaman sen mescide girip de (o geriye dönünceye kadar) hiç gevşemeden devamlı namaz kılmaya, hiç iftar etmeden devamlı oruç tutmaya gücün yeter mi?"** O adam: "Buna kimin gücü yeter ki?" dedi.[29]

Yirmi yedinci hadis

النعمان بن بشير قال كنت عند منبر رسول الله صلى الله عليه و سلم يوم الجمعة فقال رجل ما ابالي ان لا اعمل عملا بعد الإسلام الا ان اسقي الحاج وقال الاخر لا ابالي ان لا اعمل عملا بعد الإسلام الا ان اعمر المسجد الحرام وقال الأخر الجهاد في سبيل الله عز و جل افضل مما قلتم فزجرهم عمر بن الخطاب وقال لا ترفعوا اصواتكم عند منبر رسول الله صلى الله عليه و سلم وهو يوم الجمعة ولكن اذا صليت الجمعة دخلت فاستفتيه فيما اختلفتم فيه فأنزل الله عز و جل اجعلتم سقاية الحاج وعمارة المسجد الحرام كمن آمن بالله واليوم الآخر وجاهد في سبيل الله لا يستوون عند الله والله لا يهدي القوم الظالمين

Numan bin Beşir *radıyallahu anhu* rivayet etti. Dedi ki: "Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in minberinin yanında idim. Bir adam: " Ben müslüman olduktan sonra hiç bir amel işlememiş olmama aldırış etmem. Yalnız hacıları sulamam müstesna" dedi. Bir başkası: "Ben müslüman olduktan sonra hiç bir amel işlememiş olmama aldırış etmem. Yalnız Mecid-i Haramı tamir etmem müstesna" dedi. Başka biri: "Allah yolunda cihad etmek sizin söylediğinizden daha efdaldır" dedi. Bunun üzerine Ömer *radiyallahu anh* kendilerini azarladı ve "bu gün cuma günüdür. Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in minberinin yanında seslerinizi yükseltmeyin! Lakin ben cumayı kıldığı zaman içeriye girer, sizin ihtilaf ettiğiniz hususu ona sorarım" dedi.

[28] Sahihu-Muslim, 3490ıncı hadis.
[29] Sahihu'l-Buhari, 2577inci hadis.

Bunun akabinde Allah *azze ve celle*: **"Siz hacıları sulamakla Mescid-i Haramı tamir etmeyi Allah'a ve ahiret gününe iman edip Allah yolunda cihad eden kimse ile bir mi tutuyorsunuz? Bunlar Allah nezdinde bir olamazlar. Allah zulmedenler topluluğunu hidayete erdirmez."** ayetini indirdi.[30]

Yirmi sekizinci hadis

عن معاذ بن جبل رضي الله عنه أنه سمع رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: من قاتل في سبيل الله فواق ناقة فقد وجبت له الجنة ومن سأل الله القتل من نفسه صادقا ثم مات أو قتل فإن له أجر شهيد

Muaz bin Cebel *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre o, Rasulallah *sallallahu aleyi ve sellem*'i şöyle buyururken işitti: **"Kim devenin iki sağımı arasındaki süre kadar Allah yolunda savaşırsa, onun için cennet vacip olur. Kim de içinden gelerek, sadakatle Allah yolunda şehid olmak ister de sonra ölür veya öldürülürse, ona şehid sevabı vardır."** [31]

FASIL

ALLAH YOLUNDA CİHADA ÇIKANA ALLAH SUBHANEHU VE TEÂLÂ KEFİL OLUR

Yirmi dokuzuncu hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم تضمن الله لمن خرج في سبيله لا يخرجه إلا جهادا في سبيلي وإيمانا بي وتصديقا برسلي فهو علي ضامن أن أدخله الجنة أو أرجعه إلى مسكنه الذي خرج منه نائلا ما نال من أجر أو غنيمة والذي نفس محمد بيده ما من كلم يكلم في سبيل الله إلا جاء يوم القيامة كهيئته حين كلم لونه لون دم وريحه مسك والذي نفس محمد بيده لولا أن يشق على المسلمين ما قعدت خلاف سرية تغزو في سبيل الله أبدا ولكن لا أجد سعة فأحملهم ولا يجدون سعة ويشق عليهم أن يتخلفوا عني والذي نفس محمد بيده لوددت أني أغزو في سبيل الله فأقتل ثم أغزو فأقتل ثم أغزو فأقتل

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'den naklen dedi ki: Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle dedi: **"Allah kendi yolunda (savaşa) çıkan kimseye kefil olmuştur: (buyurur ki): "Onu ancak benim yolumda cihad etmek,**

[30] Sahihu-Muslim, 3491inci hadis.

[31] Sunenu-Ebi Davud, 2179uncu hadis. Albani Sahihu-Suneni-Ebi Davud'da " hadis sahihtir. İbnu Hibban, Tirmizi ve Hakim sahih demişlerdir" der.

bana iman etmek ve rasullerimi tasdik etmek çıkarmıştır. Şu halde o, kendisini cennete koymamı yahut alabildiği kadar ecir veya ganimet alarak içinden çıktığı evine döndürmemi benim üzerime garantilemiştir.

Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin ederim ki, kim Allah yolunda bir yara alırsa, kıyamet gününde açıldığı zamanki halinde gelecek, rengi kan rengi, kokusu misk olacaktır. Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin olsun ki, eğer müslümanlara zor gelmese, Allah yolunda gaza eden bir seriyyenin ardından ebediyyen oturmazdım! Lakin varlık bulamıyorum ki, onları taşıyayım! Onlar da varlık bulamıyorlar. Kendilerine benden geri kalmak zor geliyor! Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin ederim ki, ben Allah yolunda savaşarak öldürülmeyi, sonra yine savaşarak öldürülmeyi, sonra yine savaşarak öldürülmeyi pek arzu ederim." buyurdu.[32]

Otuzuncu hadis

عن بن عمر عن النبي صلى الله عليه و سلم فيما يحكي عن ربه قال : أيما عبد من عبادي خرج مجاهدا في سبيل الله ابتغاء مرضاتي ضمنت له إن رجعته أن أرجعه بما أصاب من أجر أو غنيمة وإن قبضته غفرت له ورحمته

İbnu Omer *radıyallahu anhu*'dan, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* Rabbinden şöyle hikâye buyurdu: **"Allah kendi rızası için kendi yolunda gayret edeni ve kendi dinini tasdik edeni Cennete sokacağını ve dünyada da elde edeceği sevap ve ganimetle evine döndüreceğini vaad etmiştir."**[33]

FASIL

ALLAH YOLUNDA CİHAD CENNET KAPILARINDAN BİR KAPIDIR

Otuz birinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال من أنفق زوجين في سبيل الله نودي من أبواب الجنة يا عبد الله هذا خير فمن كان من أهل الصلاة دعي من باب الصلاة

[32] Sahihu-Muslim, 3484üncü hadis.

[33] Es-Sunenu'l-Kubra, En-Nesei, 4334. hadis. Albani Sahihu ve Daifu-Suneni'n-Nesei'de " sahihtir" dedi.

ومن كان من أهل الجهاد دعي من باب الجهاد ومن كان من أهل الصيام دعي من باب الريان ومن كان من أهل الصدقة دعي من باب الصدقة فقال أبو بكر رضي الله عنه بأبي أنت وأمي يا رسول الله ما على من دعي من تلك الأبواب من ضرورة فهل يدعى أحد من تلك الأبواب كلها قال نعم وأرجو أن تكون منهم

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Kim Allah yolunda bir maldan çift çift verirse cennete "ey Allah'ın kulu bu yaptığın büyük bir hayırdır", diye çağrılır. Namaz ehlinden olanlar namaz kapısından çağrılacak, cihad ehlinden olanlar cihad kapısından çağrılacak. Oruc ehli olanlar Reyyan kapısından çağrılacak. Sadaka verenler sadaka kapısından çağrılacak."** Ebu Bekir *radıyallahu anhu* dedi ki: "Anam babam sana feda olsun, kişinin tüm bu kapılardan ayrı ayrı çağrılmasına zaruret yoktur sanırım, zaten Cennete girecekler. Fakat bir kişi tüm bu kapılardan çağrılacak mı?" Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Evet, senin de bunlardan olmanı ümit ederim"** buyurdu.[34]

Otuz ikinci hadis

عن عبادة بن الصامت رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم جاهدوا في سبيل الله فإن الجهاد في سبيل الله باب من أبواب الجنة ينجي الله تبارك وتعالى به من الهم والغم

Ubade bin Samit *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre, o dedi ki: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Allah yolunda cihad edin! Muhakkak Allah yolunda cihad cennet kapılarından bir kapıdır. Cihad ile Allah Teberake ve Teâlâ üzüntü ve kederden kurtarır."**[35]

Otuz üçüncü hadis

عن ابي بكر بن عبد الله بن قيس قال سمعت ابي وهو بحضرة العدو قال سمعت رسول الله صلى الله عليه و سلم يقول ان ابواب الجنة تحت ظلال السيوف قال فقام رجل من القوم رث الهيئة فقال يا ابا موسى انت سمعت هذا من رسول الله صلى الله عليه و سلم قال نعم قال فرجع الى اصحابه فقال أقرأ عليكم السلام ثم كسر جفن سيفه فألقاه ثم مشى بسيفه الى العدو فقاتل حتى قتل

[34] Sahihu'l-Buhari, 1764üncü hadis.
[35] Camiu'l-Ehadis, 8682inci hadis. Albani Es-Silsiletu's-Sahiha'da " sahihtir" dedi.

Ebu Bekir bin Abdillah bin Kays'dan, o dedi: "Ben babamı düşman karşısında iken şunu söylerken işittim: " Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle derken işittim: **"Muhakkak cennet kapıları kılıçların gölgeleri altındadır."** Bunun üzerine bitkin görünüşlü bir adam ayağa kalkarak: **"**Ey Eba Musa! Bunu Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* söylerken sen mi işittin?" dedi. Ebu Musa: "Evet!" cevabını verdi. Derken arkadaşlarına dönerek "Sizlere selam olsun" dedi. Sonra kılıcının kınını kırdı ve attı. Sonra kılıcı ile düşmana yürüyerek öldürülünceye kadar onunla vuruştu."[36]

Otuz dördüncü hadis

عن عبد الله بن أبي أوفى رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: أيها الناس، لا تتمنوا لقاء العدو وسلوا الله العافية، فإذا لقيتموهم فاصبروا، واعلموا أن الجنة تحت ظلال السيوف

Abdullah bin Ebi Evfa *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

" Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz. Allah'tan korumasını isteyiniz. Fakat düşmanla karşılaştığınız zamanda da sabrediniz. Ve biliniz ki, cennet muhakkak kılıçların gölgeleri altındadır".[37]

FASIL

KÂFİRLE ONUN KATİLİ EBEDİYEN CEHENNEMDE BİR ARAYA GELMEZLER

Otuz beşinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لا يجتمع كافر وقاتله في النار أبدا

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan naklen, Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* **" Bir kâfirle onun katili ebediyen cehennemde bir araya gelmez"**

[36] Sahihu-Muslim, 3521inci hadis.
[37] Sahihu'l-Buhari, 2744üncü hadis. Sahihu-Muslim, 3276ıncı hadis.

buyurdu.[38]

FASIL

CENNETTEKİ YÜZ DERECE

Otuz altıncı hadis

عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال يا أبا سعيد من رضي بالله ربا وبالإسلام دينا وبمحمد نبيا وجبت له الجنة فعجب لها أبو سعيد فقال أعدها علي يا رسول الله ففعل ثم قال وأخرى يرفع بها العبد مائة درجة في الجنة ما بين كل درجتين كما بين السماء والأرض قال وما هي يا رسول الله قال الجهاد في سبيل الله الجهاد في سبيل الله

Ebu Said el-Hudri *radıyallahu anhu*'dan, Rasulallah *sallallahu aleyhi ve selem:* **"Ya Eba Said! Her kim Rabb olarak Allah'a, din olarak İslam'a, rasul olarak da Muhammed'e razı olursa o kimseye cennet vacibtir."** buyurdu. Ebu Said buna şaşırdı ve "Bunu bana tekrarla ya Rasulallah" dedi. O da tekrarladı. Sonra **" Başka bir şey var ki onunla cennette bir kul yüz derece yükseltilir. Her iki derecenin arası yerle gök arası gibidir."** buyurdu. Ebu Said "Nedir o ya Rasulallah?" diye sorduğunda **" Allah yolunda cihaddır. Allah yolunda cihaddir!"** buyurdu.[39]

Otuz yedinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال إن في الجنة مائة درجة أعدها الله للمجاهدين في سبيله كل درجتين ما بينهما كما بين السماء والأرض فإذا سألتم الله فسلوه الفردوس فإنه أوسط الجنة وأعلى الجنة وفوقه عرش الرحمن ومنه تفجر أنهار الجنة

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan gelen rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* **"Şübhesiz cennette yüz derece vardır. Allah onları Allah yolunda cihad edenler için hazırlamıştır. İki derece arasındaki uzaklık, gökle yer arasındaki uzaklık gibidir. Siz Allah'tan istediğinizde, O'ndan Firdevs'i isteyin! Çünkü o, cennetin en ortası ve en yücesidir"** dedi.[40]

[38] Sahihu-Muslim, 3506ıncı hadis.
[39] Sahihu-Muslim, 3496ıncı hadis.
[40] Sahihu'l-Buhari, 6873üncü hadis.

FASIL

ALLAH YOLUNDA TOZLANAN AYAKLARLA CEHENNEM ATEŞİ BİR ARAYA GELMEZ

Otuz sekizinci hadis

عن عبد الرحمن بن جبر رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال ما اغبرت قدما عبد في سبيل الله فتمسه النار

Abdurrahman ibn Cebr *radıyallahu anhu* şöyle haber verdi: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Herhangi bir kulun ayakları Allah yolunda tozlanırsa, cehennem ateşi ona dokunmaz"** buyurdu.[41]

Otuz dokuzuncu hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا يلج النار رجل بكى من خشية الله حتى يعود اللبن في الضرع ولا يجتمع غبار في سبيل الله ودخان جهنم

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'den rivayete göre, o şöyle dedi: Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Allah'ın azabından korktuğu için ağlayan bir kimse sağılan süt tekrar memeye dönmedikçe cehennem ateşine girmeyecektir. Allah yolunda cihad eden bir kimseye bulaşan toz ve toprakla cehennem dumanı bir araya gelmez."** [42]

FASIL

ALLAH YOLUNDA AYAKTA DURMANIN FAZİLETİ

Kırkıncı hadis

[41] Sahihu'l-Buhari, 2600üncü hadis.

[42] Sununu't-Tirmizi; 1557inci hadis. İmam Tirmizi bu hadis hasen sahihtir dedi. Sunenu'n-Nesei, 3057inci hadis.

عن ابي هريرة رضي الله عنه فال: سمعت رسول الله صلى الله عليه و سلم يقول: موقف ساعة في سبيل الله خير من قيام ليلة القدر عند الحجر الاسود

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet olunduğuna göre, o Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken işitti: **"Allah yolunda bir saat ayakta durmak Kadir gecesini Haceru'l-Esved te namaz kılarak geçirmekten daha hayırlıdır."**[43]

FASIL

ALLAH YOLUNDA YÜRÜMENİN FAZİLETİ

Kırk birinci hadis

عن أنس رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: غدوة في سبيل الله أو روحة خير من الدنيا وما فيها ولقاب قوس أحدكم أو موضع قدم من الجنة خير من الدنيا وما فيها

Enes *radıyallahu anhu*'dan. Dedi ki: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Sabahleyin veya akşamleyin herhangi bir zamanda Allah yolunda bir yürüyüş hiç şüphesiz dünyadan ve dünyadaki şeylerin hepsinden hayırlıdır. Ve elbette cennette herhangi birinizin yayının arası kadar veya ayağının yeri kadar olan bir kısım dünyadan ve dünyadaki her şeyden hayırlıdır.**[44]

Kırk ikinci hadis

عن سهل بن سعد الساعدي رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: الروحة يروحها العبد في سبيل الله أو الغدوة خير من الدنيا وما عليها

Sehl bin Sa'd es-Saidi *radıyallahu anhu*'dan Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Kulun Allah yolunda yürüyeceği bir akşam yürüyüşü yahut bir sabah yürüyüşü dünyadan ve dünya üstündeki her şeyden daha hayırlıdır"**[45]

[43] Sahihu-ibni Hibban, 4603üncü hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " sahihtir" dedi.
[44] Sahihu'l-Buhari, 6083üncü hadis.
[45] Sahihu'l-Buhari, 2678inci hadis.

FASIL

ALLAH YOLUNDA SAFTA DURMANIN FAZİLETİ

Kırk üçüncü hadis

عن عمران ابن حصين ان رسول الله صلى الله عليه و سلم قال
مقام الرجل في الصف في سبيل الله افضل من عبادة الرجل ستين سنة

İmran bin Husayn'dan, rivayet etti ki, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Kişinin Allah yolunda safda durması, kişinin altmış sene ibadet etmesinden daha faziletlidir."**[46]

Kırk dördüncü hadis

عن سهل بن سعد رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : ساعتان تفتح فيهما أبواب السماء وقلما ترد على داع دعوته عند حضور النداء والصف في سبيل الله

Sehl bin Sad *radıyallahu anhuma*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" iki vakitte göklerin kapıları açılır, dua edenlerin çoğunun duası kabul olunur: Namaza çağrılırken ve Allah'ın dini uğrunda (savaşta) saf tutarken."**[47]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ORUCUN FAZİLETİ

Kırk beşinci hadis

عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول من صام يوما في سبيل الله باعد الله وجهه عن النار سبعين خريفا

[46] Sunenu'd-Darimi, 2396ıncı hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2383üncü hadis. Hakim Buhari'nin şartlarına göre sahihtir dedi. Zehebi Telhis de Buhari'nin şartları üzeridir dedi.
[47] Camiu'l-Ehadis, Suyuti, 12948inci hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " sahihtir" dedi.

Ebu Said el-Hudri *radıyallahu anhu*'dan naklen, o şöyle dedi: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* **"Allah yolunda bir gün oruç tutan hiçbir kul yoktur ki, o gün sebebi ile Allah onun yüzünü yetmiş sene cehennemden uzaklaştırmış olmasın"** buyurdu.[48]

FASIL

ALLAH YOLUNDA İNFAKIN FAZİLETİ

Kırk altıncı hadis

زيد بن خالد رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال من جهز غازيا في سبيل الله فقد غزا ومن خلف غازيا في سبيل الله بخير فقد غزا

Zeyd bin Halid *radıyallahu anhu*'dan, o da Resulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den naklen haber verdi ki: **"Her kim Allah yolunda bir gaziyi teçhiz ederse o da gaza etti demektir. Ve her kim gazinin ailesi hakkında hayırla onun yerini tutarsa muhakkak gaza etti demektir"** buyurdu.[49]

Kırk yedinci hadis

عن خزيم بن فاتك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: من أنفق نفقة في سبيل الله كتبت بسبعمائة ضعف.

Hureym bin Fatik *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, o şöyle dedi: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Kim Allah yolunda bir şeyler infak ederse o kimseye infak ettiğinin yedi yüz katı yazılır."**[50]

Kırk sekizinci hadis

[48] Sahihu-Muslim, 1949uncu hadis.
[49] Sahihu'l-Buhari, 2631inci hadis. Sahihu-Muslim, 3511inci hadis.
[50] Sunenu'n-Nesei el-Kubra, 4395inci hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " sahihtir, Nesei ve Tirmizi rivayet etmişleridir. Tirmizi hadis hasendir der. İbnu Hibban Sahih'inde rivayet etti ve Hakim " isnadı sahihtir" dedi" der.

عن خريم بن فاتك قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من أنفق نفقة في سبيل الله كتبت له بسبع مائة ضعف

Hureym bin Fatik *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur: **"Her kim Allah yolunda bir harcama yaparsa o yaptığı harcama için kendisine yedi yüz misli sevap yazılır."**[51]

Kırk dokuzuncu hadis

عن أبي مسعود الأنصاري رضي الله عنه قال: جاء رجل بناقة مخطومة فقال: هذه في سبيل الله، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: لك بها يوم القيامة سبعمائة ناقة كلها مخطومة

Ebu Mesud el-Ensari *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre o şöyle dedi: " (Bir gün) bir adam yularlı dişi bir deve getirip "bu, Allah yolunda (bağışlanmıştır)" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* de **"Sana onun karşılığında Kıyamet günü, hepsi de yularlı olan yediyüz dişi deve verilecektir"** buyurdu.[52]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ASKERI HAZIRLIK YAPMANIN FAZILETI

Ellinci hadis

عن عروة البارقي قال قال رسول الله صلى الله عليه و سلم : الخيل معقود بنواصيها الخير إلى يوم القيامة الأجر والمغنم

Urve el-Barıki *radıyallahu anhu* dedi ki, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"(Harb için eğitilmiş) atların alınlarına sarkan**

[51] Sunenu't-Tirmizi, 1550inci hadis. Tirmizi " hadis hasendir" dedi.
[52] Sahihu-Muslim, 3508inci hadis.

saçlarında kıyamet gününe kadar hayır düğümlenmiştir. Sevap ve ganimet."[53]

Elli birinci hadis

أبو هريرة رضي الله عنه يقول: قال النبي صلى الله عليه وسلم من احتبس فرسا في سبيل الله إيمانا بالله وتصديقا بوعده فإن شبعه وريه وروثه وبوله في ميزانه يوم القيامة

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu* şöyle dedi: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Her kim Allah'a iman edip, vadini tasdik ederek Allah yolunda cihad etmek niyetiyle bir at bağlarsa, şüphesiz o atın yediği yemler, içtiği sular, dışkısı ve sidiği kıyamet gününde o şahsın mizanında (sevap olacak)"** buyurdu.[54]

Elli ikinci eser

قال ابو هريرة إن فرس المجاهد يستن في طوله فيكتب له حسنات

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*: "Mucahidin atı, merasında kösteklendiği ipinin çevresinde şahlanarak ileri geri elbette koşar. İşte atının bu koşması da mucahid lehine haseneler olarak yazılır" demiştir. [55]

Elli üçüncü hadis

عن ابي هريرة ان رسول الله صلى الله عليه و سلم قال الخيل لثلاثة لرجل اجر ولرجل ستر وعلى رجل وزر فأما الذي له اجر فرجل ربطها في سبيل الله فأطال لها في مرج او روضه فما اصابت في طيلها ذلك من المرج أو الروضة كانت له حسنات ولو انها قطعت طيلها ذلك فاستنت شرفا او شرفين كانت آثارها واورثها حسنات ولو انها مرت بنهر فشربت منه ولم يرد ان يسقي منه كان له حسنات فهي لذلك أجر ورجل ربطها تغنيا وتعففا ولم ينس حق الله في رقابها ولا ظهورها فهي لذلك ستر ورجل ربطها فخرا ورياء ونواء لأهل الاسلام فهي على ذلك وزر وسئل النبي صلى الله عليه و سلم عن الحمير قال لم ينزل علي فيها شيء إلا هذه الاية الجامعة الفاذة من يعمل مثقال ذرة خيرا يره ومن يعمل مثقال ذرة شرا يره

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah

[53] Sahihu-Muslim, 3479uncu hadis.
[54] Sahihu'l-Buhari, 2641inci hadis.
[55] Sahihu'l-Buhari, 2577inci hadis.

sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyurdu: **"Atlar üç nevi insan için üç türlüdür: At ırkı bazı adam için sevaptır, bazı adam için bir örtüdür, bazısına da boynunda bir vebaldir. At kendisi için ecir olan kimseye gelince, o, atını Allah yolunda (cihad için) bağlamıştır ve atını da bol otlu geniş bir sahada veya bir bahçede uzatmıştır. Bu bol otlu sahadan yahud bahçeden atın bu uzun ipinde iken yediği her ot, at sahibi için haseneler olmuştur. Atın ipi kopsa şahlanarak bir veya iki yükseklik veya bir iki şavt koşsa, yerde onun bıraktığı gübreleri ve izleri sahibi için haseneler olur. Bir de hayvan bir nehre uğrayıp da ondan içerse, sahibi sulamak istememiş olsa bile, bu su da sahibi için haseneler olur. İkinci adam ise başkalarına muhtaç olmamak için at besler, atın boynu sırtındaki kazandıklarından Allah'ın hakkını unutmaz işte bu at da sahibi için günahlara ve başkasına muhtaç olmamaya bir setir (örtü) dür. Bir kimse de atını övünmek için yahud riya için ve İslam ehline düşmanlık için bağlarsa, bu hayvan da onun için bir vebaldir."**

Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e eşeklerden soruldu. **"Bunlar hakkında bana, her hükmü toplayıcı şu tek ayetten başka bir şey indirilmedi: "İşte kim zerre ağırlığınca bir hayır yapıyorsa onu görecek, kim de zerre ağırlığınca şerr yapıyorsa onu görecek"**[56]

Elli dördüncü hadis

عن عبد الله بن عبد الرحمن بن أبي حسين أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال إن الله ليدخل بالسهم الواحد ثلاثة الجنة صانعه يحتسب في صنعته الخير والرامي به والممد به وقال ارموا واركبوا ولأن ترموا أحب إلي من أن تركبوا كل ما يلهو به الرجل المسلم باطل إلا رميه بقوسه وتأديبه فرسه وملاعبته أهله فإنهن من الحق

Abdullah bin Abdurrahman bin Ebu'l-Huseyn *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur: **"Allah tek bir ok için üç kişiyi Cennete sokar: Allah rızasını kazanmak için hayır olarak ok yapanı, oku düşmana karşı atanı ve atma işinde yardımcı olanı."** Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle devam etti: **"Atıcı olun, binici olun! Atıcı olmanız binici olmanızdan bana daha sevimlidir. Müslüman kişinin oyun ve oyalanma olarak yaptığı her şey boş ve anlamsızdır. Ancak, kişinin atış yaptığı aletlerle meşgul olup oyalanması, atını tımar edip atın bakımıyla uğraşması ve oyalanması ve hanımıyla oynaşıp meşgul olması batıl ve boş eğlencelerden olmayıp doğru olan oyun ve eğlencelerdir."**[57]

[56] Sahihu'l-Buhari, 2648inci hadis.
[57] Sunenu't-Tirmizi, 1561inci hadis. Tirmizi bu hadis hasen, sahihtir dedi.

FASIL

ALLAH YOLUNDA DÜŞMANA ATMANIN FAZİLETİ

Elli beşinci hadis

عن عمرو بن عبسة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول من رمى بسهم في سبيل الله فبلغ العدو أخطأ أو أصاب كان له كعدل رقبة ومن أعتق رقبة مسلمة كان فداء كل عضو منه عضوا منه من نار جهنم ومن شاب شيبة في سبيل الله كانت له نورا يوم القيامة

Amr bin Abese *radıyallahu anhu*'dan, dedi ki: "Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem*'den işittim şöyle diyordu: **"Allah yolunda bir ok atan kimseye, attığı ok düşmana isabet etse de etmese de bir köle azat etme sevabı verilir. Bir köle azat eden kimsenin de o kölenin her organına karşılık bir organı ateşten korunmuş olur. Ve Allah yolunda kim saçlarını ağartırsa, o kimseye kıyamet gününde bir nur verilir."**[58]

Elli altıncı hadis

عن أبي نجيح عمرو بن عبسة قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: من بلغ بسهم في سبيل الله، فهو له درجة في الجنة.
قال: فبلغت يومئذ ستة عشر سهماً.

Ebu Nuceyh Amr bin Abese es-Sulemi *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, o şöyle demiştir: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'den işittim şöyle diyordu: **" Kim Allah yolunda düşmana bir ok isabet ettirirse, onun için Cennette bir derecedir."** Amr bin Abese dedi ki: " O gün düşmana on altı ok isabet ettirdim."[59]

[58] Sununu'n-Nesei, 3094üncü hadis.
[59] Sunenu'n-Nesei, 3092inci hadis. Sahihu-ibni Hibban, 4615inci hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " sahihtir" dedi.

FASIL

ALLAH YOLUNDA NÖBET TUTMANIN FAZİLETİ

Elli yedinci hadis

حدث سهل ابن الحنظلية أنهم ساروا مع رسول الله صلى الله عليه وسلم يوم حنين فأطنبوا السير حتى كانت عشية فحضرت الصلاة عند رسول الله صلى الله عليه وسلم فجاء رجل فارس فقال يا رسول الله إني انطلقت بين أيديكم حتى طلعت جبل كذا وكذا فإذا أنا بهوازن على بكرة آبائهم بظعنهم ونعمهم وشائهم اجتمعوا إلى حنين فتبسم رسول الله صلى الله عليه وسلم وقال تلك غنيمة المسلمين غدا إن شاء الله ثم قال من يحرسنا الليلة قال أنس بن أبي مرثد الغنوي أنا يا رسول الله قال فاركب فركب فرسا له فجاء إلى رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال له رسول الله صلى الله عليه وسلم استقبل هذا الشعب حتى تكون في أعلاه ولا نغرن من قبلك الليلة فلما أصبحنا خرج رسول الله صلى الله عليه وسلم إلى مصلاه فركع ركعتين ثم قال هل أحسستم فارسكم قالوا يا رسول الله ما أحسسناه فثوب بالصلاة فجعل رسول الله صلى الله عليه وسلم يصلي وهو يلتفت إلى الشعب حتى إذا قضى صلاته وسلم قال أبشروا فقد جاءكم فارسكم فجعلنا ننظر إلى خلال الشجر في الشعب فإذا هو قد جاء حتى وقف على رسول الله صلى الله عليه وسلم فسلم فقال إني انطلقت حتى كنت في أعلى هذا الشعب حيث أمرني رسول الله صلى الله عليه وسلم فلما أصبحت اطلعت الشعبين كليهما فنظرت فلم أر أحدا فقال له رسول الله صلى الله عليه وسلم هل نزلت الليلة قال لا إلا مصليا أو قاضيا حاجة فقال له رسول الله صلى الله عليه وسلم قد أوجبت فلا عليك أن لا تعمل بعدها

Sehl bin el-Hanzaliyye şöyle anlatmıştır: "Bir cemaat Huneyn günü Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte yürüdüler. Yürüyüşü uzattılar. Nihayet akşamüstü oldu. Ben de Rasulullah'ın yanında namazda hazır bulundum. O anda atlı bir adam geldi ve "Ey Allah'ın Rasulü, ben sizin önünüzden gitmiştim şöyle bir dağa çıktım. Bir de baktım ki Havazin kabilesi develerine binili kadınları, develeri ve koyunlarıyla birlikte hiç kimse geri kalmamak kaydıyla Huneyn'de toplanmışlar" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'de gülümsedi ve **"İnşallah onlar yarın müslümanların ganimeti olacaktır"** buyurdu. Sonra, **" Bu gece bizi kim bekleyecek?"** diye sordu. Enes b. Ebu Mersed el-Ğanevi "Ben ya Rasulallah" cevabını verdi. (Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* ona) **"Bin!"** dedi. O da kendisine ait bir ata binip Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e geldi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* de ona şöyle emretti: **"Şu boğaza git tepesine çık. Bu gece senin tarafından (gelecek) bir pusuya düşmeyelim"**. Sabahladığımız vakit Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* namazlarımızı kıldığı yere çıkıp iki rekat namaz kıldı. Sonra **"Atlınızı gördünüz mü?"** dedi. "Görmedik ya Rasulallah", diye karşılık verdiler. Namaz için kamet getirildi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* namaza durdu ve boğaza da bakıyordu. Nihayet namazı bitirip de selam verince **"Müjde size işte atlınız geldi"** buyurdu. Biz ağaçların arasından

boğaza doğru bakmaya başladık. Bir de ne görelim atlı gelip Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in huzuruna durdu. Selam verdi ve şöyle dedi: "Ben gittim şu boğazın tepesine Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in emir buyurduğu yere kadar çıktım. Sabah olunca boğazın iki yanındaki tepelere çıkıp etrafı gözetledim, kimseyi göremedim. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* ona **"Bu gece (atından hiç) indin mi?"** diye sordu. (O da) " Hayır. Ancak namaz kılmak veya abdest bozmak için inmem hariç" diye cevap verdi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* ona **"Sana (cenneti) kazandıran bir amel işledin. Bundan sonra (başka) bir amel işlemesen de zararı yok."** buyurdu.[60]

Elli sekizinci hadis

عن أبي هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال تعس عبد الدينار وعبد الدرهم وعبد الخميصة إن أعطي رضي وإن لم يعط سخط تعس وانتكس وإذا شيك فلا انتقش طوبى لعبد آخذ بعنان فرسه في سبيل الله أشعث رأسه مغبرة قدماه إن كان في الحراسة كان في الحراسة وإن كان في الساقة كان في الساقة إن استأذن لم يؤذن له وإن شفع لم يشفع

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Altın kulu, gümüş kulu ve mide kulu helak oldu! Böyle kişiye verilirse memnun olur, verilmezse kızar. Böyle kişi sürünsün; zarara yuvarlansın! Vücuduna diken battığında cımbızla çıkaran bulunmasın!**

Ne mutlu şu kula ki, o Allah yolunda cihad için atının dizginini tutmuş, başı dağınık, iki ayağı tozlanmıştır. Eğer bu gazi ileride düşman beklemekte ise, o tam manasıyla düşman beklemekte olur. Eğer geride ise, orada hakkıyla nöbetçilik eder. Bu mucahid bir meclise girmek için izin isterse (küçük görülüp) kendisine izin verilmez. Bir hususta şefaat edecek olursa (küçük görülüp) şefaati kabul edilmez"[61]

Elli dokuzuncu hadis

عن عثمان بن عفان رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه و سلم يقول : حرس ليلة في سبيل الله أفضل من ألف ليلة يقام ليلتها و يصام نهارها

Osman bin Affan *radıyallhua anhu*'dan rivayet edildiğine göre, o Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle derken işitti: **"Allah yolunda bir**

[60] Sunenu-Ebi Davud, 2140ıncı hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2433üncü hadis. Hakim hadisin isnadı iki şeyhin şartlarına göre sahihtir dedi ve Zehebi Telhis'de Buhari ve Muslim'in şartları üzeredir dedi.

[61] Sahihu'l-Buhari, 2673üncü hadis.

gece nöbet tutmak, gecesi namaz kılarak, gündüzü de oruç tutularak geçirilen bin geceden daha üstündür."[62]

Altmışıncı hadis

عن سهل بن سعد الساعدي رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال رباط يوم في سبيل الله خير من الدنيا وما عليها وموضع سوط أحدكم من الجنة خير من الدنيا وما عليها والروحة يروحها العبد في سبيل الله أو الغدوة خير من الدنيا وما عليها

Sehl bin Sa'd es-Saidi *radıyallahu anhu*'dan Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Bir gün Allah yolunda nöbet beklemek dünyadan ve dünya üstündeki her şeyden daha hayırlıdır. Sizden birinizin kamçısının cennetten işgal ettiği az bir yer de dünyadan ve dünya üstündeki her şeyden daha hayırlıdır. Kulun Allah yolunda yürüyeceği bir akşam yürüyüşü yahut bir sabah yürüyüşü de dünyadan ve dünya üstündeki her şeyden daha hayırlıdır"**[63]

Altmış birinci hadis

عن أنس بن مالك رضي الله عنه يقول: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول حرس ليلة في سبيل الله أفضل من صيام رجل وقيامه في أهله ألف سنة السنة ثلاث مائة وستون يوما واليوم كألف سنة

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan, o şöyle dedi: "Ben Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken işittim: **" Allah yolunda bir gece nöbet tutmak, adamın kendi çoluk çocuğu içinde bin yıl oruç tutmasından ve gece ibadetinden üstündür. Bir yıl, üç yüz altmış gündür. Bir gün de bin yıl gibidir."**[64]

Altmış ikinci hadis

عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال رباط شهر خير من صيام دهر

[62] Mustedreku'l-Hakim, 2426ıncı hadis. Hakim "bu hadisin isandı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " sahihtir" dedi.
[63] Sahihu'l-Buhari, 2678inci hadis.
[64] Sunenu-İbni Mace, 2760ıncı hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2426ıncı hadis. Hakim " bu hadisin isnadı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " sahihtir" dedi.

Ebu Derda *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"bir ay ribat ömür boyu oruçtan daha hayırlıdır."**[65]

Altmış üçüncü hadis

عن أبي ريحانة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال حرمت النار على عين دمعت أو بكت من خشية الله وحرمت النار على عين سهرت في سبيل الله

Ebu Rayhane *radıyallahu anhu*'dan, o da Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'den: **"Allah korkusundan ağlayan göze ateş haram kılınmıştır. Ve Allah yolunda uykusuz kalan göze ateş haram kılınmıştır."**[66]

Altmış dördüncü hadis

عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: سمعت رسول الله صلي الله عليه وسلم يقول: عينان لا تمسهما النار عين بكت من خشية الله, وعين باتت تحرس في سبيل الله

İbnu Abbas *radıyallahu anhuma*'dan rivayete göre, o Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'den şöyle buyurduğunu işitti: **"İki göz var ki ateş onlara değmeyecek Allah'ın azabından korkarak ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet bekleyen göz."**[67]

Altmış beşinci hadis

عن فضالة بن عبيد ان رسول الله صلى الله عليه و سلم قال كل ميت يختم على عمله إلا المرابط في سبيل الله فإنه ينمو له عمله الى يوم القيامة ويؤمن من فتان القبر

Fudale bin Ubeyd *radıyallahu anhu*'dan rivayet olunduğuna göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Ölen her kişinin amel (defter)i kapanır. Ancak Allah yolunda nöbet tutan kimse müstesna. Onun**

[65] Camiu'l-Ehadis, 12664üncü hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " sahih liğayrihi" dedi.
[66] Musnedu-Ahmed, 16581inci hadis. Sunenu'n-Nesei, 3066ıncı hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2432inci hadis. Hakim senedi sahihtir, ikisi tahriç etmemişlerdir dedi. Zehebi Telhis'de sahihtir dedi.
[67] Sunenu't-Tirmizi, 1563üncü hadis. Tirmizi " hadis hasen gariptir" dedi.

ameli kıyamet gününe kadar artırılır. Ve o kimse kabir fitnesinden emin olur."[68]

Altmış altıncı hadis

عن ابي هريرة عن النبي صلى الله عليه و سلم أنه قال: من مات مرابطا في سبيل الله اجري عليه اجر عمله الصالح الذي كان يعمل واجري عليه رزقه واومن الفتان وبعثه الله يوم القيامة آمنا من الفزع

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Resulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Kim Allah yolunda ribatte iken ölürse, dünyada işlemiş olduğu iyi amelinin sevabı (ölümünden sonra da) devam ettirilir, rızkı da ona akıtılır (yani ölümünden sonra da rızıklanır), imtihan ediciler (kabir meleklerin)den emin olur ve Allah onu kıyamet günü korkudan emin olarak diriltir."**[69]

FASIL

ALLAH YOLUNDA DÜŞMANA SALDIRIP ŞEHADETİ ARAMANIN FAZİLETİ

Altmış yedinci hadis

عن ابي سعيد الخدري انه قال ان رسول الله صلى الله عليه و سلم عام تبوك خطب الناس وهو مضيف ظهره الى نخلة فقال ألا أخبركم بخير الناس وشر الناس إن من خير الناس رجل عمل في سبيل الله على فرسه او على بعيره او على قدميه حتى يأتيه الموت وهو على ذلك وإن شر الناس فاجر جريء يقرأ كتاب الله لا يرعوي الى شيء منه

Ebu Said el Hudri *radıyallhu anhu*'den rivayete göre, o şöyle demiştir: " Tebük savaşı olduğu yıl Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* sırtını devesine dayayıp insanlara bir konuşma yaparak şöyle buyurdu: **"Size insanların en hayırlısı ile en şerlisini haber vereyim mi? En hayırlı kimse ölünceye kadar atının veya devesinin sırtında veya yaya olarak Allah yolunda gayret eden**

[68] Sunenu-Ebi Davud, 2139uncu hadis. Sahihu-ibni Hibban, 4624üncü hadis. Mustedreku'l-Hakim, Hakim bu hadis Muslim'in şartlarına göre sahihtir dedi. Zehebi Telhis'de Muslim'in şartları üzeredir dedi.

[69] Sunenu-ibni Mace, 2757inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2422inci hadis. Hakim bu hadisin isnadı sahihtir dedi ve Zehebi Telhis'de sahihtir dedi.

kimsedir. En şerli kimse ise, Allah'ın Kitab'ını okuyup da gerekenleri yerine getirmeyen kimsedir."[70]

Altmış sekizinci hadis

عن أنس رضي الله عنه قال: غاب عمى أنس بن النضر عن قتال بدر. فقال: يا رسول الله؛ غبت عن أول قتال قاتلت المشركين، لئن أشهدني الله قتال المشركين ليرين الله ما أصنع. فلما كان يوم أحد، وانكشف المسلمون فقال لهم: اللهم أعتذر إليك مما صنع هؤلاء - يعني أصحابه - وأبرأ إليك مما صنع هؤلاء - يعني المشركين - ثم تقدم فاستقبله سعد بن معاذ، فقال: يا سعد بن معاذ الجنة ورب النضر إني أجد ريحها دون أحد.
قال سعد: فما استطعت يا رسول الله ما صنع.
قال أنس: فوجدنا به بضعاً وثمانين ضربة بالسيف، أو طعنة برمح، أو رمية بسهم، ووجدناه قد قتل، وقد مثل به المشركون، فما عرفه أحد إلا أخته ببناته، فقال أنس: كنا نرى أو نظن أن هذه الآية نزلت فيه، وفي أشباهه: (مِن المُؤمِنينَ رِجالٌ صَدَقوا ما عاهَدوا اللَّهَ عَلَيهِ).

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan, o şöyle dedi: "Amcam Enes bin Nadr, Bedr harbinden uzakta bulunmuştu. Bunun için o: "Ya Rasulallah! Müşriklerle yaptığın ilk savaşta uzakta bulundum. Yemin olsun, eğer Allah beni müşrikler harbinde hazır bulundurursa ne yapacağımı Allah muhakkak insanlara gösterecektir" dedi. Uhud günü gelip de müslümanlar cephesi bozulunca Enes bin Nadr: "Ya Allah! Ben Sen'den şunların- yanı ashabın- yaptıklarından dolayı özürlerinin kabul etmeni isterim. Şunların- yani muşriklerin- yapyıklarından da Sana sığınırım" dedi.

Sonra (müşriklere doğru) ilerlerken Sad bin Muaz'a rastgeldi. Enes bin Nadr ona: "ey Sad bin Muaz! Ben cenneti istiyorum. Nadr'ın Rabbine yemin ederim ki, ben cennetin kokusunu Uhud'un berisinden alıyorum" dedi. Sad bin Muaz, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e: " Ya Rasulallah! Ben ibnu Nadr'ın düşmanlara karşı yaptığı (kahramanlıkları) anlatmaya muktedir değilim" dedi.

Enes bin Malik şöyle dedi: Biz Enes bin Nadr'ı şehid edilmiş halde bulduğumuzda, onun bedeninde kılıç darbesi yahud mızrak dürtmesi veya ok saplanması olarak seksenden fazla yara bulduk. Muşrikler onun burnunu, kulaklarını ve diğer bazı uzuvlarını kesmek ve gözlerini oymak suretiyle musle) etmişlerdi. Bu sebeble onu hiçbir kimse tanıyamadı da ancak kız kardeşi onu parmaklarının ucuyla tanıyabildi.

Yine Enes bin Malik dedi ki: "Biz şu ayetin Enes bin Nadr ile benzerleri hakkında indiğini düşünür yahud zannederdik: **"Müminler içinde Allah'a**

[70] Sunenu'n-Nesei, 3055inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2380inci hadis. Hakim bu hadisin isnadı sahihtir. İki şeyh tahriç etmemişlerdir dedi ve Zehebi Telhis'de sahih dedi.

verdikleri sözde sadakat gösteren nice erler vardır. İşte onlardan kimi adadığını ödedi, kimi de (bunu) bekliyor. Onlar hiçbir suretle (ahidlerini) değiştirmediler"[71]

Altmış dokuzuncu hadis

عن أنس رضي الله عنه قال: بعث رسول الله صلى الله عليه بسيسة عينا ينظر ما صنعت عير أبي سفيان فجاء وما في البيت أحد غيرى وغير رسول الله صلى الله عليه و سلم فحدثه الحديث قال فخرج رسول الله صلى الله عليه و سلم فتكلم فقال: إن لنا طلبة فمن كان ظهره حاضرا فليركب معنا قال فجعل رجال يستأذنونه في ظهرانهم في علو المدينة فقال لا إلا من كان ظهره حاضرا فانطلق رسول الله صلى الله عليه و سلم وأصحابه حتى سبقوا المشركين الى بدر وجاء المشركون فقال رسول الله صلى الله عليه و سلم قوموا الى جنة عرضها السماوات والأرض قال يقول عمير بن الحمام الأنصاري يا رسول الله عرضها السموات والأرض قال نعم قال بخ بخ فقال رسول الله صلى الله عليه و سلم ما حملك على قولك بخ بخ قال لا والله يا رسول الله إلا رجاء أن أكون من أهلها قال فإنك من أهلها قال فأخرج تمرات من قرن فجعل يأكل منهن ثم قال إن أنا حييت حتى آكل تمراتي هذه فإنها لحياة طويلة فرمى بما كان معه من التمر ثم قاتلهم حتى قتل

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, o şöyle dedi: "Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* Buseyse'yi, Ebu Sufyan'ın kervanı ne yaptığını görmek için casus olarak gönderdi. Buseyse evde ben ve Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den başka kimse yokken geldi ve kendisine gördüğünü anlattı. Az sonra Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* (dışarı) çıkarak konuştu ve şunları söyledi : **"Bizim bir isteğimiz var! Kimin hazır hayvanı varsa hemen bizimle birlikte binsin!"** Bunun üzerine bazı kimseler Medine'nin yukarısında bulunan binek hayvanlarını almak için ondan izin istemeye başladılar. Fakat o:**" Hayır! Yalnız hayvanı hazır olan!"** buyurdu.

Sonra Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'le ashabı yola revan oldular ve muşriklerden önce Bedr'e vardılar. Muşrikler de geldi. Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*: **"Ben başında olmadıkça sakın sizden hiç bir kimse bir şeye ilerlemesin!"** buyurdu. Derken muşrikler yaklaştı. Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* de: **"Kalkın! Genişliği göklerle yer kadar olan cennete!"** buyurdu. Umeyr bin Humam el-Ensari : "Ya Rasulallah! Genişiği göklerle yer kadar olan cennet ha?" dedi. **" Evet!"** buyurdu. Umeyr:" Hele hele!" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*: **"Seni hele hele demeye sevk eden nedir?"** diye sordu. Umeyr: "Hayır vallahi ya Rasulallah! Cennet ehlinden olmamı ümit etmekten başka bir şey yok" dedi. **"Öyle ise sen onun ehlindensin!"** buyurdular. Bunun üzerine Umeyr torbasından birkaç hurma çıkararak onlardan yemeye başladı. Sonra şunları söyledi: "Eğer ben bu hurmalarımı yiyinceye kadar yaşarsam bu gerçekten uzun bir hayattır!" Hemen elindeki

[71] Sahihu'l-Buhari, 2595inci hadis.

hurmaları attı. Sonra öldürülünceye kadar muşriklerle savaştı."[72]

FASIL

YENİLGİ HALİNDE DÜŞMAN ÜZERİNE ATILIP ŞEHADETİ ARAMANIN FAZİLETİ

Yetmişinci hadis

عن أبي ذر رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: ثلاثة يحبهم الله وثلاثة يبغضهم الله فأما الذين يحبهم الله فرجل أتى قوما فسألهم بالله ولم يسألهم بقرابة بينه وبينهم فمنعوه فتخلف رجل بأعقابهم فأعطاه سرا لا يعلم بعطيته إلا الله والذي أعطاه وقوم ساروا ليلتهم حتى إذا كان النوم أحب إليهم مما يعدل به نزلوا فوضعوا رءوسهم فقام أحدهم يتملقني ويتلو آياتي ورجل كان في سرية فلقي العدو فهزموا وأقبل بصدره حتى يقتل أو يفتح له والثلاثة الذين يبغضهم الله الشيخ الزاني والفقير المختال والغني الظلوم

Ebu Zerr *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesllem* şöyle buyurdu: **"Üç kişi vardır ki Allah onları sever, üç kişi de vardır ki, Allah onlara buğz eder. Allah sevdikleri kimselerden birincisi bir adamdır ki, bir toplumdan bir adam bir şeyler ister bu istediği şey Allah içindir, aralarındaki yakınlıktan dolayı değildir. Onlar da bu adama bir şey vermezler. Bir adam onlardan geri durarak gizlice bir şeyler verir bu verdiğini sadece Allah ve verdiği kimse bilir. İkinci kimse ise, bir toplum geceleri yürürler sonunda uyku onlara galip gelir ve başlarını eğerek uyurlar ancak bir adam kalkar bana yaranmak için ayetlerimi okur ve onunla yaşamaya çalışır. Üçüncü kimse ise bir müfrezede bulunur düşmanla karşılaştıklarında yenilirler fakat o ileri atılarak devam eder ya şehid olur veya Allah o kimseye fetih nasip eder. Allah'ın gazablandığı üç kişi ise: Zina eden yaşlı kişi, büyüklük taslayan fakir ve hakka tecavüz eden zengindir."**[73]

Yetmiş birinci hadis

عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم عجب ربنا عز وجل من رجل غزا في سبيل الله فانهزم يعني أصحابه فعلم ما عليه فرجع حتى أهريق دمه فيقول الله تعالى لملائكته انظروا إلى عبدي رجع رغبة فيما عندي وشفقة مما عندي حتى أهريق دمه

[72] Sahihu Muslim, 3520inci hadis.
[73] Sunenu't-Tirmizi, 2492inci hadis. Tirmizi " bu hadis sahihtir" dedi.

Abdullah bin Mesud *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, o dedi ki: Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"Aziz ve Celil olan Rabbimiz, Allah yolunda savaşıp da arkadaşları bozguna uğrayınca (harpten kaçmanın) kendi üzerindeki vebalini düşünerek tekrar (düşman üzerine) dönen ve kanı dökülünceye kadar savaşan kimseyi çok beğenir de meleklerine (şöyle) der: "(Şu) Kuluma bakınız! Benim yanımdaki sevaba rağbet edip yanımdaki (azapdan) korkarak (tek başına düşmanla savaşmak için) geri döndü. Nihayet (bu yolda) kanı döküldü."**[74]

FASIL

ALLAH YOLUNDA YARALANMANIN FAZİLETİ

Yetmiş ikinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال والذي نفسي بيده لا يكلم أحد في سبيل الله والله أعلم بمن يكلم في سبيله إلا جاء يوم القيامة واللون لون الدم والريح ريح المسك

Ebu Hureyre *radıyallhu anhu*'den, o haber verdi ki, Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda yaralanan hiçbir kimse müstesna olmamak üzere -ki Allah, kendi yolunda yaralananı en iyi bilendir- muhakkak kıyamet gününde, rengi kan rengi; kokusu ise misk kokusu halinde gelir."**[75]

Yetmiş üçüncü hadis

عن معاذ بن جبل رضي الله عنه أنه سمع رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: من قاتل في سبيل الله فواق ناقة فقد وجبت له الجنة ومن سأل الله القتل من نفسه صادقا ثم مات أو قتل فإن له أجر شهيد زاد ابن المصفى من هنا ومن جرح جرحا في سبيل الله أو نكب نكبة فإنها تجيء يوم القيامة كأغزر ما كانت لونها لون الزعفران وريحها ريح المسك ومن خرج به خراج في سبيل الله فإن عليه طابع الشهداء

[74] Sunenu-Ebi Davud, 2174üncü hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2531inci hadis. Hakim " bu hadisin isnadı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " sahihtir" dedi.
[75] Sahihu'l-Buhari, 2593üncü hadis.

Muaz bin Cebel *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre o, Rasulallah *sallallahu aleyi ve sellem*'i şöyle buyururken işitti: **"Kim devenin iki sağımı arasındaki süre kadar Allah yolunda savaşırsa, onun için cennet vacip olur. Kim de içinden gelerek, sadakatle Allah yolunda şehid olmak ister de sonra ölür veya öldürülürse, ona şehid sevabı vardır."**

İbnu'l-Musaffa buraya (Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den naklen şu cümleleri de) ilave etti: **"Kim Allah yolunda bir yara alırsa, ya da yaralanırsa o yara, kıyamet gününde dünyadaki en derin haliyle getirilir. Rengi zaferan rengi, kokusu da misk kokusudur. Kimin vücudunda da Allah yolunda iken bir çıban çıkarsa, (bu çıban) o kimsenin üzerine şehitlik mührü olur."**[76]

DÖRDÜNCÜ BAB

ALLAH YOLUNDA ŞAHADET HAKKINDA

Yetmiş dördüncü hadis

عن عتبة بن عبد السلمي وكان من اصحاب النبي صلى الله عليه و سلم أن رسول الله صلى الله عليه و سلم قال القتلى ثلاثة رجال رجل مؤمن جاهد بنفسه وماله في سبيل الله عز و جل حتى اذا لقي العدو قاتلهم حتى يقتل ذلك الشهيد الممتحن في خيمة الله تحت عرشه لا يفضله النبيون الا بدرجة النبوة ورجل مؤمن فرق على نفسه من الذنوب والخطايا جاهد بنفسه وماله في سبيل الله حتى اذا لقى العدو قاتل حتى يقتل فتلك مضمضة مجت ذنوبه وخطاياه ان السيف محاء للخطايا وادخل من اي ابواب الجنة شاء فإن لها ثمانية ابواب ولجهنم سبعة ابواب وبعضها اسفل من بعض ورجل منافق جاهد بنفسه وماله في سبيل الله عز و جل حتى اذا لقى العدو قاتل حتى يقتل فذلك في النار ان السيف لا يمحق النفاق

Utbe bin Abd es-Sulemi *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"(Savaşta) öldürülenler üç çeşittir: Canıyla, malıyla Allah yolunda cihad eden mumin. O düşmanla karşılaştığında savaşır, nihayet öldürülür. İşte bu imtihandan geçmiş şehid, Allah'ın arşının altındaki çadırındadır. Nebiler ona sadece nubuvet derecesiyle üstün gelirler. (Öldürülenlerin ikinci çeşidi) iyi bir işle diğer bir kötüsünü birbirine karıştıran mü'mindir. O, canıyla malıyla Allah yolunda cihad etmiş, düşmanla karşılaştığında öldürülünceye kadar savaşmıştır. Bu günahlarını ve hatalarını silip süpüren bir yıkama ve temizlemedir. Muhakkak ki, kılıç hataları çok silip süpürücüdür. Bu kimse, Cennet'in kapılarının hangisinden isterse oradan Cennet'e girdirilir. (Öldürülenlerin üçüncü çeşidi) canıyla, malıyla cihad eden münafıktır. O da düşmanla**

[76] Sunenu-Ebi Davud, 2179uncu hadis. Albani Sahihu-Suneni-Ebi Davud'da " hadis sahihtir. İbnu Hibban, Tirmizi ve Hakim sahih demişlerdir" der.

karşılaştığında öldürülünceye kadar savaşmıştır. Ama bu kimse ateştedir. Zira kılıç munafıklığı silmez!"[77]

Yetmiş beşinci hadis

عن أبي مالك الأشعري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: من فصل في سبيل الله فمات أو قتل فهو شهيد، أو وقصه فرسه أو بعيره، أو لدغته هامة، أو مات على فراشه أو بأي حتف شاء الله، فإنه شهيد، وإن له الجنة.

Ebu Malik el-Eşari *radıyallahu anhu*'dan, o dedi ki: "Ben Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken işittim": **"Her kim Allah yolunda (savaşa) çıkar da (aldığı bir yarayla) ölürse veya öldürülürse o kimse şehiddir. Yahut da atı ya da devesi onu (yere çarpıp) boynunu kırar, veya zehirli bir hayvan onu sokar ya da yatağında ölürse veya Allah'ın dilediği bir ölümle ölürse, o kimse şehiddir. Ve onun için cennet vardır."** [78]

Yetmiş altıncı hadis

عن نعيم بن همار أن رجلا نادى رسول الله صلى الله عليه و سلم فقال يا رسول الله من الشهداء فقال الشهداء الذين يقاتلون في الصف الأول ولا يلتفتون بوجوهم حتى يقتلون فأولئك يلتقون في الغرف العلى من الجنة يضحك اليهم ربك إن الله عز و جل إذا ضحك إلى عبده المؤمن فلا حساب عليه

Nuaym bin Himar'dan rivayet edildiğine göre bir adam Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'i çağırdı ve "şehidler kimlerdir?" diye sordu. Bunun üzerine Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*: **"şehitler ilk safta öldürülünceye dek, yüzlerini çevirmeden savaşanlardır. İşte bunlar cennetin en yüksek odalarında bir araya gelecekler. Rabbin onlara gülecek. Şu muhakkak ki, Allah azze ve celle mumin kuluna güldüğünde ona hesap yoktur."**[79]

[77] Sunenu'd-Darimi, 2411inci hadis. Albani Mişkatu'l-Mesabih tahkikinde hadis sahihtir dedi.
[78] Sunenu-Ebi Davud, 2138inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2416ıncı hadis. Hakim " Muslim'in şartına göre sahihtir". Zehebi Telhis'de " hadisin ravilerinden ibnu Sevban ile Muslim ihticac etmemişdir, diğerleri sikadır. Mekhulun da Abdurrahman bin Ğanem'e ulaştığını zannetmiyorum" dedi.
[79] El-Mucemu'l-Evsat, Taberani, 3169uncu hadis. Albani Sahihu ve Daifu'l-Camii's-Sağir'de " sahihtir" dedi.

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLER ÖLÜ DEĞİL DİRİDİRLER

Yetmiş yedinci hadis

عن مسروق قال سألنا عبد الله عن هذه الآية

{ ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله أمواتا بل أحياء عند ربهم يرزقون }

قال أما إنا قد سألنا عن ذلك فقال أرواحهم في جوف طير خضر لها قناديل معلقة بالعرش تسرح من الجنة حيث شاءت ثم تأوي إلى تلك القناديل فاطلع إليهم ربهم اطلاعة فقال هل تشتهون شيئا قالوا أي شيء نشتهي ونحن نسرح من الجنة حيث شئنا ففعل ذلك بهم ثلاث مرات فلما رأوا أنهم لن يتركوا من أن يسألوا قالوا يا رب نريد أن ترد أرواحنا في أجسادنا حتى نقتل في سبيلك مرة أخرى فلما رأى أن ليس لهم حاجة تركوا

Mesruk dedi ki: Abdullah'a, yani ibni Mesud *radıyallahu anhu*, şu ayeti sorduk: **"Allah yolunda öldürülenleri asla ölü sanma! Bilakis onlar Rabbleri katında diri olup rızıklanmaktadırlar."**

Abdullah şu cevabı verdi: Bakın buraya! Biz bunu (Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e) sorduk da:

"Onların ruhları yeşil kuşların karnındadır. Onların Arş'a asılı kandilleri vardır. Cennette istedikleri yerde dolaşır sonra bu kandillere inerler. Rabbleri onlardan öyle bir haberdar olur ki! Ve kendilerine: "Bir şey arzu eder misiniz?" diye sorar. (Onlar): "(Daha) ne isteyelim, işte cennette dilediğimiz yerde dolaşıyoruz" derler. Bunu kendilerine üç defa tekrarlar. Sorulmaktan azade bırakılmayacaklarını görünce: "Ya Rabb! Ruhlarımızı bedenlerimize iade buyurmanı dileriz! Ta ki senin yolunda bir defa daha öldürülelim" derler. Ve bir hacetleri olmadığını görünce bırakılırlar." buyurdu.[80]

Yetmiş sekizinci hadis

عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه و سلم لما أصيب إخوانكم بأحد جعل الله أرواحهم في أجواف طير خضر ترد أنهار الجنة وتأكل من ثمارها وتأوي الى قناديل من ذهب معلقة في ظل العرش فلما وجدوا طيب مأكلهم ومشربهم ومقيلهم قالوا من يبلغ

[80] Sahihu-Muslim, 3500üncü hadis.

إخواننا عنا أنا أحياء في الجنة نرزق أن لا يزهدوا في الجهاد ولا ينكلوا عند الحرب قال فقال الله عز و جل أنا أبلغهم عنكم فأنزل الله (ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله أمواتا بل أحياء عند ربهم يرزقون فرحين بما آتاهم الله) الآية

İbnu Abbas *radıyallahu anhuma*'dan rivayet olunduğuna göre demiştir ki: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Uhud'da kardeşlerinize (şehidlik) isabet edince Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. Bu şekilde cennet nehirlerine uğrar meyvelerinden yerler (sonra), arşın gölgesinde asılı olan altından kandillere dönerler. (Şehidler) Yediklerinin, içtiklerinin ve kaldıklara yerin güzelliğini görünce, "Bizim cennette diri olup da rızıklanıldığımızı, cihada yönelmeleri ve harbden korkup kaçmamaları için (dünyada bulunan) kardeşlerimize iletecek kim var?" derler. (Bunun üzerine) Allah azze ve celle "(bunu) sizden onlara ben ulaştıracağım" buyuracak. (Nitekim) Allah "Allah yolunda öldürülenleri ölü zannetmeyin..." ayetini sonuna kadar indirdi."**[81]

Yetmiş dokuzuncu hadis

عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: الشهداء على بارق نهر بباب الجنة في قبة خضراء يخرج إليه رزقهم من الجنة بكرة وعشيا

İbni Abbas *radıyallahu anhuma*'dan rivayet edildiğine göre, o şöyle dedi: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Şehitler cennet kapısında ırmağın pırıltısı altında yeşil çadırlar içindedirler. Onlara sabah akşam rızıkları cennetten çıkarılır."**[82]

[81] Sunenu-Ebi Davud, 2158inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2444üncü hadis. Hakim " Muslim'in şartına göre sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " Muslim'in şartı üzeredir" dedi.
[82] Sahihu-ibni Hibban, 4658inci hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2403üncü hadis. Hakim " bu hadis Muslim'in şartına göre isnadı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " Muslim'in şartı üzeredir" dedi.

FASIL

DÜŞMANLA KARŞILAŞIP ALLAH YOLUNDA ŞEHİT OLANLAR DÖRT ÇEŞİTTİR

Sekseninci hadis

عن فضالة بن عبيد الأنصاري أنه سمع عمر بن الخطاب يقول سمعت رسول الله صلى الله عليه و سلم يقول الشهداء أربعة مؤمن جيد الإيمان لقي العدو فصدق الله فقاتل حتى قتل فذاك ينظر إليه الناس يمدون أعناقهم يوم القيامة فمد رسول الله صلى الله عليه و سلم أو عمر عنقه حتى وقعت قلنسوته ورجل مؤمن خلط عملا صالحا وآخر سيئا لقي العدو فصدق فكأنما ضرب بشوك الطلح فجاء سهم غرب فقتله ورجل مؤمن لقي العدو فقاتل فصدق الله فقتل فذاك في الدرجة الثالثة ورجل مؤمن أسرف على نفسه لقي العدو فصدق الله فقاتل حتى قتل فذاك في الدرجة الرابعة

Fudale bin Ubeyd'den rivayete göre Ömer bin Hattab *radıyallahu anhu*'nun şöyle dediğini işitti: Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den işittim şöyle dedi: **" Şehidler dört çeşittir: Düşmanla karşılaşıp öldürülünceye kadar Allah'a sadık kalan, sağlam imanlı mumin kişidir. Bu kişiye kıyamet günü insanlar gözlerini kaldırarak bakacaklardır** (derken başını o derece kaldırdı ki başındaki külahı düştü. Ravi diyor ki: külahı düşen Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* mi idi yoksa Ömer mi idi bilemiyorum)**. Yine bir kimse ki düşmanla karşı karşıya gelip şaşkın bir okun kendisine isabet etmesiyle şehid olmuştur. Bunun da duyduğu acı sanki muz ağacının dikeni batmış gibi ürkeklik duyan kimse gibidir. Bu da sağlam imanlı, mümin bir kişidir ki ikinci derecede olan da budur. Hayatta iken iyi işleri de olup kötü işler de işleyen günahkâr bir mümin kimse düşmanla karşılaşır ve Allah'a verdiği sözü yerine getirinceye kadar sözünde durup şehid olan kimsedir ki buda üçüncü derecedir. Yine bir adam ki hayatı boyunca nefsine zulmederek fazla günah işleyerek düşmanla karşılaşmış ve Allah'a verdiği sözde durarak şehid oluncaya kadar savaşan kimsedir ki dördüncü derecede budur."**[83]

[83] Sununu't-Tirmizi, 1568inci hadis. Tirmizi " bu hadis hasen, garibtir" dedi.

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİDİN ÖLDÜRÜLME ACISI ANCAK BİR ÇİMDİKLEME KADARDIR

Seksen birinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ما يجد الشهيد من القتل إلا كما يجد أحدكم من القرصة

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Şehid, öldürülme (acısın) dan, ancak sizden birisinin çimdiklenmeden bulduğu acı gibi bir şey bulur."**[84]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİDİN BORÇ HARİÇ TÜM GÜNAHLARI AFFEDİLİR

Seksen ikinci hadis

عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: يغفر للشهيد كل ذنب إلا الدين.

Abdullah bin Amr bin As *radıyallhu anhuma*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Şehidin her günahı affolunur. Yalnız borç müstesna!"** buyurdu.[85]

Seksen üçüncü hadis

عن أبي قتادة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم أنه قام فيهم فذكر لهم أن الجهاد في سبيل الله والإيمان بالله أفضل الأعمال فقام رجل فقال يا رسول الله أرأيت إن قتلت في سبيل الله تكفر عني خطاياي فقال له رسول الله صلى الله عليه وسلم نعم إن قتلت في سبيل الله وأنت صابر محتسب مقبل غير مدبر ثم قال رسول الله صلى الله عليه وسلم كيف قلت قال أرأيت إن قتلت في سبيل الله أتكفر عني خطاياي فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم نعم وأنت صابر محتسب مقبل غير مدبر إلا الدين فإن جبريل عليه السلام قال لي ذلك

[84] Sunenu-ibni Mace, 2792inci hadis. Albani Sahihu-Suneni-ibni Mace'de " sahihtir" dedi.
[85] Sahihu-Mulim, 3498inci hadis.

Ebu Katade *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre Resulallah *sallallahu aleyhi vesellem* aralarında ayağa kalkarak onlara Allah yolunda cihad ile Allah'a iman etmenin amellerin en faziletlisi olduğunu söyledi. Bunun üzerine bir adam kalkarak: "Ya Rasulallah ne buyurursun, ben Allah yolunda öldürülsem günahlarım affolunur mu?" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesllem* de ona: **" Evet, ihlasla sabrettiğin halde ileri gidip geri dönmeyerek Allah yolunda öldürülürsen"** buyurdu. Sonra Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Nasıl dedin?"** diye sordu. Adam: "Ne buyurursun, ben Allah yolunda öldürülürsem günahlarım affolunur mu?" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Evet ihlasla sabrettiğin halde, ileri gidip geri dönmeyerek Allah yolunda öldürülürsen!.. Yalnız borç müstesna! Bunu bana Cibril aleyhisselam söyledi."** buyurdu.[86]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLERE HESAPTA YOK AZABDA YOK

Seksen dördüncü hadis

عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنه يقول: أن الله تعالى يدعو يوم القيامة الجنة فتأتي بزخرفها و ريها فيقول : أين عبادي الذين قاتلوا في سبيل الله و قتلوا في سبيلي و أوذوا في سبيلي و جاهدوا في سبيلي ادخلوا الجنة فيدخلونها بغير حساب و لا عذاب فتأتي الملائكة فيقولون : ربنا نحن نسبح لك الليل و النهار و نقدس لك من هؤلاء الذين آثرتهم علينا فيقول الرب تبارك و تعالى : هؤلاء الذين قاتلوا في سبيلي و أوذوا في سبيلي فتدخل عليهم الملائكة من كل باب سلام عليكم بما صبرتم فنعم عقبى الدار

Abdullah bin Amr bin As *radıyallahu anhu* der ki: "Kıyamet gününde Allahu Teâlâ cenneti çağırır. Zinetleri ve güzel kokusuyla geldiğinde şöyle der: **"Allah yolunda savaşan ve yolumda öldürülen ve yolumda eziyet edilen ve yolumda cihad eden kullarım nerede? Cennete girin."** Onlar ona hesapsız ve azap görmeden girerler. Bunun üzerine melekler gelir ve şöyle derler: "Rabbimiz, biz Seni bize tercih etmiş olduğun şunlardan gece ve gündüz tesbih ederiz ve takdis ederiz. Bunun üzerine Rabb *Teberake ve Teâlâ* şöyle der: **"Bunlar Benim yolumda savaşan ve eziyet edilenlerdir."** Bunun üzerine

[86] Sahihu-Muslim, 3497inci hadis.

onların yanına bütün kapılardan melekler girer ve "sabrettiğinize karşılık selam sizlere, (dünya) yurdun(un) ne güzel sonucudur bu" derler."[87]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLERİN ALLAH KATINDAKİ ALTI HASLETİ HAKKINDA

Seksen beşinci hadis

عن المقدام بن معدي كرب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم للشهيد عند الله ست خصال يغفر له في أول دفعة ويرى مقعده من الجنة ويجار من عذاب القبر ويأمن من الفزع الأكبر ويوضع على رأسه تاج الوقار الياقوتة منها خير من الدنيا وما فيها ويزوج اثنتين وسبعين زوجة من الحور العين ويشفع في سبعين من أقاربه

Mıkdam bin Madi Kerib *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Allah katında, şehid için altı haslet vardır: Dökülen ilk kanı ile beraber günahları bağışlanır, cennetteki mevkii kendisine gösterilir, kabir azabından korunur, en büyük korkudan emin olur, iman hüllesi (elbisesi) kendisine giydirilir, Huru'l-iyn ile evlendirilir ve akrabalarından yetmiş (müslüman) insan hakkında şefaat etmesi kabul olunur."**[88]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLERİ, DEFNEDİLİNCEYE KADAR, MELEKLER KANATLARIYLA GÖLGELENDİRMELERİ HAKKINDA

Seksen yedinci hadis

[87] Mustedreku'l-Hakim, 2393üncü hadis. Hakim bu hadisin isnadı sahihtir ve Zehebi Telhis'de sahihtir dedi.
[88] Sunenu't-Tirmizi, 1586ıncı hadis. Tirmizi " bu hadis hasen, sahih, gariptir" dedi.

جابر بن عبد الله رضي الله عنهما قال: لما قتل أبي جعلت أكشف الثوب عن وجهه أبكي وينهوني عنه والنبي صلى الله عليه وسلم لا ينهاني فجعلت عمتي فاطمة تبكي فقال النبي صلى الله عليه وسلم تبكين أو لا تبكين ما زالت الملائكة تظله بأجنحتها حتى رفعتموه

Cabir bin Abdillah *radıyallahu anhuma*'dan rivayet edildiğine göre, o şöyle dedi: "Babam öldürüldüğünde yüzündeki örtüyü açıp ağlamak istedim. İnsanlar bana engel oldular. Fakat Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* beni bundan yasaklamadı. Halam Fatima da ağlamaya başladı. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Onun için ağlamayın, siz onu kaldırıp defnedinceye kadar melekler onu kanatlarıyla gölgelendirirler"** buyurdu.[89]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİDİN KANI KURUMADAN HURİLERDEN İKİ EŞİ ONA KOŞMALARI HAKKINDA

Seksen sekizinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه ذكر الشهداء عند النبي صلى الله عليه وسلم فقال لا تجف الأرض من دم الشهيد حتى تبتدره زوجتاه كأنهما ظئران أضلتا فصيليهما في براح من الأرض وفي يد كل واحدة منهما حلة خير من الدنيا وما فيها

Ebu Hureyre *radıyallah anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in huzurunda şehidlerden söz edildi. Bunun üzerine Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Yeryüzü şehidin kanından kurumadan önce (hurilerden) iki karısı bitkisiz, geniş bir arazide (emzikli) yavrularını kaybeden (sonra aniden bulan) iki sütanne gibi ve her birinin elinde dünyadan ve dünyadaki bütün şeylerden hayırlı birer kat cennet elbisesi bulunduğu halde hızla ona koşuşurlar."**[90]

FASIL

[89] Sahihu'l-Buhari, 1167inci hadis. Sahihu-Muslim, 4518inci hadis.

[90] Sunenu-ibni Mace, 2788inci hadis. Musnedu-Ahmed, 9516ıncı hadis. Şuayb el-Arnavuti " isnadı zayıftır" dedi.

ALLAH AZZE VE CELLE'NİN ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLERE VERDİĞİ NİMETLERDEN DOLAYI ŞEHİTLERİN TEKRAR DÜNYAYA DÖNÜP ŞEHİT OLMA ARZULARI HAKKINDA

Seksen dokuzuncu hadis

عن ابن أبي عميرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال ما من الناس من نفس مسلمة يقبضها ربها تحب أن ترجع إليكم وأن لها الدنيا وما فيها غير الشهيد قال ابن أبي عميرة قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ولأن أقتل في سبيل الله أحب إلي من أن يكون لي أهل الوبر والمدر

İbnu Ebi Amira *radıyallhu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"Müslümanlar arasında hiçbir müslüman yoktur ki Rabbi onun ruhunu aldıktan sonra tekrar size geri dönmek istesin, dünya ve içindekilerin hepsi kendisine verilse bile... Ama şehid böyle değildir."** (O tekrar dirilip yine tekrar şehid olmak ister). İbnu Ebi Amira diyor ki: "Rasulallah *sallallhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"Allah yolunda şehid olmayı göçebe ve yerleşik hayat yaşayanların elde ettikleri her şeye tercih ederim."**[91]

Doksanıncı hadis

عن انس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه و سلم: يؤتى برجل من اهل الجنة فيقول يا ابن ادم كيف وجدت منزلك فيقول يا ابن آدم كيف وجدت منزلك فيقول أي رب خير منزل فيقول سل وتمن فيقول ما اسأل ولا اتمنى الا ان تردني الى الدنيا فاقتل في سبيلك عشر مرات لما يرى من فضل الشهادة

Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Şehid olarak Cennete girenlerden biri Allah'ın huzuruna getirilir de Allah azze ve celle ona: "Ey Adem oğlu, yerini nasıl buldun?" diye sorar. O adam: "Ey Rabbim! Yerim yerlerin en hayırlısıdır" diye cevap verir. Bunun üzerine Allah azze ve celle: "Benden ne istersen iste" buyurur. O kimse de şehidliğin üstünlüğünü görüp bildiği için "beni tekrar dünyaya döndürmeni ve senin yolunda on kere öldürülmeyi isterim" der."**[92]

[91] Sunenu'n-Nesei, 3102inci hadis. Albani Sunenu'n-Nesei tahkikinde " hasendir" dedi.
[92] Sunenu'n-Nesei, 3109uncu hadis. Mustedreku'l-Hakim, 2405inci hadis. Hakim " bu hadis Muslim'in şartlarına göre sahihtir" dedi ve Zehebi Telhis'de " Muslim'in şartı üzeridir" dedi.

Doksan birinci hadis

عن جابر رضي الله عنه: أن النبي صلى الله عليه وسلم قال لما جيئ بأبيه: يا جابر ألا أخبرك ما قال الله لأبيك؟ قلت: بلى. قال: ما كلم الله أحداً إلا من وراء حجاب، وكلم أباك كفاحاً، فقال: يا عبد الله، تمن على أعطك. قال: يا رب، تحييني فأقل فيك ثانية. قال: إنه سبق مني أنهم إليها لا يرجعون. قال: يا رب فأبلغ من ورائي، فأنزل الله هذه الآية: وَلا تَحسَبَنَّ الَّذينَ قُتِلوا في سَبيلِ اللَّهِ أَمواتاً.

Cabir bin Abdillah *radıyallahu anhuma*'dan, o şöyle dedi: "Şehid babamı getirdiklerinde Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Ya Cabir! Allah'nin babana söylediği sözü sana haber vereyim mi?"** diye sordu. Ben: "Evet" dedim. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*: **"Allah hicâb ardından olmaksızın (şehidlerden) hiç kimse ile katiyen konuşmamıştir. Ve (lâkin) babanla perdesiz ve doğrudan doğruya konuştu ve ona: "Ey kulum! Benden iste, sana vereyim" buyurdu. Baban: "ey Rabbim! Beni dirilt ki, ikinci defa senin uğrunda şehid edileğim" dedi. Allah azze ve celle: "İnsanların dünya'ya hiç dönmeyecekleri hükmü şüphesiz benim tarafımdan önceden verilmiştir" buyurdu. Baban: "Ya Rabbi! O halde (bizim durumumuzu) arkamda kalanlara ulaştır" dedi."** Bunun üzerine Allah azze ve celle **"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar Rableri katında diridirler, rızıklanırlar"** ayetini indirdi.[93]

BEŞİNCİ BAB

CENNETTEKİ NİMETLER HAKKINDA

Doksan ikinci hadis

عن داود بن عامر بن سعد بن أبي وقاص عن أبيه عن جده

عن النبي صلى الله عليه وسلم قال لو أن ما يقل ظفر مما في الجنة بدا لتزخرفت له ما بين خوافق السموات والأرض ولو أن رجلا من أهل الجنة اطلع فبدا أساوره لطمس ضوء الشمس كما تطمس الشمس ضوء النجوم

Davud bin Amir bin Ebi Vakkas'dan, o babasından, o dedesinden rivayete göre, Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

[93] Sunenu-ibni Mace, 2790ıncı hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " hadisi Tirmizi rivayet etti ve hasen dedi. İbnu Mace de hasen isnadla rivayet etti. Hakim de rivayet etti ve isnadı sahihtir dedi" der.

"Cennet'teki nimetlerden bir tırnağın taşıyabileceği kadar az bir şey dünyaya gösterilmiş olsaydı gökler ve yeryüzü her tarafıyla süs içerisinde kalırdı. Cennetliklerden bir kişi dünyaya bir baksa ve bileziklerinden biri dünyaya görünse güneşin yıldızların ışığını sildiği gibi o da güneşin ışığını silerdi."[94]

Doksan üçüncü hadis

عن لقيط بن عامر رضي الله عنه قال: قلت يا رسول الله فعلى ما نطلع من الجنة قال: على أنهار من عسل مصفى وأنهار من كأس ما بها من صداع ولا ندامة وأنهار من لبن لم يتغير طعمه وماء غير آسن وبفاكهة لعمر إلهك ما تعلمون وخير من مثله معه وأزواج مطهرة قلت يا رسول الله ولنا فيها أزواج أو منهن مصلحات قال الصالحات للصالحين تلذونهن مثل لذاتكم في الدنيا ويلذذن بكم غير أن لا توالد

Lukayt bin Amir *radıyallahu anhu*'dan, o "ey Allah'ın Rasulü, Cennet'te neleri seyredeceğiz?" dedi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Süzülmüş baldan nehirleri, baş ağrısı ve pişmanlık vermeyen içki nehirleri, tadı değişmemiş sütten nehirleri, bozulmamış su nehirlerini, ilahının hayatına yemin olsun ki bildiğimiz meyveleri ve onlar cinsinden daha iyilerini ve tertemiz eşleri."** O "ey Allah'ın Rasulü, bize orada salih kılınmış eşler mi var?" dedi. Şöyle buyurdu: **"Salih kadınlar salih erkeklerindir, onlardan o erkekler sizin dünyadaki lezzetleriniz ve zevk alışınız gibi zevk alırlar, ancak orada doğum yoktur."**[95]

Doksan dördüncü hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم أول زمرة تلج الجنة صورتهم على صورة القمر ليلة البدر لا يبصقون فيها ولا يمخطون ولا يتغوطون آنيتهم فيها الذهب وأمشاطهم من الذهب والفضة ومجامرهم من الألوة ورشحهم المسك ولكل واحد منهم زوجتان يرى مخ سوقهما من وراء اللحم من الحسن لا اختلاف بينهم ولا تباغض قلوبهم قلب رجل واحد يسبحون الله بكرة وعشيا

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennete girecek olan ilk gurubun şekli ve görüntüsü ayın dolunay gecesindeki görüntüsü gibidir. Orada tükürme yok**

[94] Sunenu't-Tirmizi, 2461inci hadis. Tirmizi " bu hadis garibtir" dedi.

[95] Musnedu-Ahmed, 15617inci hadis. Mustedreku'l-Hakim. 8683üncü hadis. Hakim " isnadı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " Yakub bin Muhammed bin İsa ez-Zuhri (ravilerden biri) zayıftır" dedi.

sümkürme yok tuvalete çıkma ihtiyacı yok, kullanılan kaplar altından, tarakları altından ve gümüşten, buhurdanlıkları öd ağacındandır. Terleri misk gibidir. Onlardan her bir şahsın iki karısı vardır güzelliklerinden dolayı etlerinin altından baldırlarının iliği görülür. Aralarında anlaşmazlık yok, birbirlerine karşı kin besleme de yok, kalpleri tek bir kalp gibidir. Sabah akşam Allah'ı tesbih ederler."[96]

FASIL

SUR'A ÜFÜRÜLDÜĞÜNDE ÇARPILIP ÖLMEYENLERİN ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLER OLDUKLARI HAKKINDA

Doksan beşinci hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: سألت جبريل عليه السلام عن هذه الآية: { وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الأَرْضِ إِلا مَنْ شَاءَ اللَّهُ } من الذين لم يشأ الله أن يصعقهم؟ قال: هم الشهداء، مقلدون أسيافهم حول عرشه، تتلقاهم ملائكة يوم القيامة إلى المحشر بنجائب من ياقوت نمارها ألين من الحرير، مد خطاها مد أبصار الرجال، يسيرون في الجنة يقولون عند طول النزهة: انطلقوا بنا إلى ربنا، عز وجل، لننظر كيف يقضي بين خلقه، يضحك إليهم إلهي، وإذا ضحك إلى عبد في موطن فلا حساب عليه.

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cibril aleyhisselam'a "Sûr'a üfürülmüştür de, Allah'ın diledikleri hariç göklerde ve yerde kim varsa çarpılıp ölmüştür" ayetinde Allah'ın diledikleri kimlerdir? diye sordum." Cibril dedi ki: "Onlar şehitlerdir, Allah onları Arş'ının çevresinde kılıçlarını kuşanmış olarak diriltir. Onlara melekler mahşerden, yakuttan cins binekler getirirler. O bineklerin yularları beyaz inci, semerleri altın, gemleri ince halis ipek ve atlastandır. (Semer) yastıkları ipekten daha yumuşaktır, adımlarını adamların gözünün gördüğü yere basarlar. Şehitler atlar üzerinde seyahat ederler, uzun geziden sonra, haydin gidelim, Allah yaratıkları arasında nasıl hükmediyor bakalım derler. Allah onlara güler. Allah bir kula bir yerde gülerse artık ona hesap yoktur."**[97]

[96] Sunenu't-Tirmizi, 2460ıncı hadis. Tirmizi " bu hadis sahihtir" dedi.

[97] Tefsiru'l-Kurani'l-Azim, ibnu Kesir, Zumer suresi, 68inci ayet. İbnu Kesir " ravileri hepsi sıkadır. Yalnız İsmail bin Ayyaş'ın şeyhi, o bilinmiyor" dedi.

Doksan altıncı hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه و سلم أنه سأل جبريل عليه السلام عن هذه الآية { و نفخ في الصور فصعق من في السموات و من في الأرض إلا من شاء الله } من الذين لم يشإ الله أن يصعقهم ؟ قال : هم شهداء الله عز و جل

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* Cibril *aleyhisselam*'a **"Sûr'a üfürülmüştür de, Allah'ın diledikleri hariç göklerde ve yerde kim varsa çarpılıp ölmüştür"** ayetinde **"Allah'ın çarpılıp ölmelerini dilemedikleri kimlerdir?"** diye sormuş. Dedi ki: **" Onlar Allah azze ve celle'nin şehitleridir".**[98]

FASIL

ALLAH YOLUNDA ŞEHİTLERİN CENNETTEKİ ÜSTÜNLÜKLERİ HAKKINDA

Doksan yedinci hadis

عن علي رضي الله عنه قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول إن في الجنة لشجرة يخرج من أعلاها حلل ومن أسفلها خيل من ذهب مسرجة ملجمة من در وياقوت لا تروث ولا تبول لها أجنحة خطوها مد البصر فيركبها أهل الجنة فتطير بهم حيث شاؤوا فيقول الذين أسفل منهم درجة يا رب بما بلغ عبادك هذه الكرامة كلها قال فيقال لهم كانوا يصلون بالليل وكنتم تنامون وكانوا يصومون وكنتم تأكلون وكانوا ينفقون وكنتم تبخلون وكانوا يقاتلون وكنتم تجبنون

Ali *radıyallahu anhu*'dan rivayet olunduğuna göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle söylerken işittim dedi: **"Cennette bir ağaç vardır, en üst kısmından hulle (elbise)'ler çıkar, en alt kısmından ise altın atlar çıkar. Atlar inci ve yakuttan yularlı ve eğerlidir. Pislemez, bevletmezler. Kanatları vardır, adımlarını gözünün gördüğü yere atar. Cennet ehli onlara biner, onları arzu ettikleri yere uçururlar. Derecesi aşağı olanlar "ya Rab, kulların bu ikrama nasıl ulaştılar" derler. Onlara denir ki " Onlar geceleri siz uyurken namaz kılarlardı, siz yer içerken oruç tutarlardı, siz**

[98] Mustedreku'l-Hakim, 3000inci hadis. Hakim " isnadı sahihtir" dedi. Zehebi Telhis'de " Buhari ve Muslim'in şartı üzere sahihtir" dedi.

cimrilik ederken onlar infak ederlerdi, siz korkak korkak dururken onlar savaşırlardı" denilir."[99]

Doksan sekizinci hadis

عن عبد الله بن عمير أنه سمع أنس بن مالك يقول : أتى جبريل بمرآة بيضاء فيها وكتة إلى النبي صلى الله عليه و سلم فقال النبي صلى الله عليه و سلم ما هذه قال هذه الجمعة فضلت بها أنت وأمتك فالناس لكم فيها تبع اليهود والنصارى ولكم فيها خير وفيها ساعة لا يوافقها مؤمن يدعو الله تعالى بخير إلا أستجيب له وهو عندنا يوم المزيد قال النبي صلى الله عليه و سلم يا جبريل ما يوم المزيد قال إن ربك اتخذ في الفردوس واديا أفيح فيه كثب مسك فإذا كان يوم الجمعة أنزل الله ما شاء من ملائكته وحوله منابر من نور عليها مقاعد النبيين وحف تلك المنابر بمنابر من ذهب مكللة بالياقوت والزبرجد عليها الشهداء والصديقون فجلسوا من ورائهم على تلك الكثب فيقول الله لهم أنا ربكم قد صدقتكم وعدي فسلوني أعطكم فيقولون ربنا نسألك رضوانك فيقول قد رضيت عنكم ولكم علي ما تمنيتم ولدي مزيد فهم يحبون يوم الجمعة لما يعطيهم فيه ربهم من الخير وهو اليوم الذي استوى فيه ربكم على العرش وفيه خلق آدم وفيه تقوم الساعة

Abdullah bin Umeyr'den gelen rivayete göre, o Enes bin Malik *radıyallahu anhu*'yu şöyle derken işitmiş: "Cibril Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e, üzerinde bir iz (leke) bulunan bir ayna getirdi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* **"bu nedir?"** dedi. Cibril dedi ki: **"O, cumadır, sen ve ümmetin onunla üstün kılındınız. İnsanlar o konuda size tabidirler, yani yahudiler ve hristiyanlar. Onda sizin için hayır vardır. Onda ayrıca bir vakit vardır ki Allah'a hayır dua ile yalvaran hangi mumin o vakti denk getirir yalvarırsa ona mutlaka icabet edilir. O gün, bizim yanımızda mezid günüdür."** Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem:* **"ey Cibril, mezid günü nedir?" dedi.** Cibril dedi ki**: " Rabbin Firdevs'de geniş bir vadi edinmiştir, orada misk yığınları vardır. Kıyamet günü olduğu zaman Allah *tebareke ve Teâlâ*, çevresinde nurdan minberler, o minberler üzerinde peygamberlerin oturacağı yerler olduğu halde dilediği kadar meleğini indirir. O minberler çevresinde yakut ve zebercedden taçlanmış altın minberler bulunur. Bunların üzerinde de şehitler ve sıddikler vardır. Daha geride olanlar ise misk yığınlarının üzerine otururlar. O zaman Allah "Ben sizin Rabbinizim, Benim va'dimi tasdik ettiniz, şimdi isteyin, size vereyim" buyurur. Onlar "ey Rabbimiz, rızanı isteriz" derler. "Sizden razi oldum, ne arzu ederseniz Bana borçtur size vereceğim, ayrıca yanımda bir de fazla (mezid) var" buyurur. Onlar Cuma gününü severler, çünkü Rableri onlara verdiği her hayrı cuma günü vermiştir, ayrıca o gün Rabbinizin Arş'ın üzere istiva**

[99] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 238inci hadis. Daifu't-Terğibi ve't-Terhib'de " zayıftır" dedi.

buyurduğu gündür, O gün Allah Adem'i yaratmıştır, kıyamet o gün kopacaktır."[100]

FASIL

CENNET KADINLARI HAKKINDA

Doksan dokuzuncu hadis

عن أنس رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: لو أن امرأة من نساء أهل الجنة اطلعت إلى الأرض لأضاءت ما بينهما ولملأت ما بينهما ريحا ولنصيفها يعني الخمار خير من الدنيا وما فيها

Enes *radıyallahu anhu*'dan. Dedi ki: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Şayet cennet ehli kadınlardan bir kadın Arz'a çıkmış olaydı, muhakkak yer ile gök arasını aydınlatır ve ikisi arasını güzel bir koku doldururdu. Ve elbet o kadının nasifi, yani başörtüsü dünyadan ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır."**[101]

Yüzüncü hadis

عن انس بن مالك رضي الله عنه عن النبي انه قال الحور العين خلقن من الزعفران

Enes *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"Ceylan gözlü huriler zağferandan yaratılmışlardır."**[102]

Yüz birinci hadis

عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم : ، لو أن حوراء بصقت في سبعة أبحر لعذبت البحار من عذوبة ريقها ، ويخلق الحوراء من الزعفران

[100] Musnedu'ş-Şafii, 308inci hadis.
[101] Sahihu'l-Buhari, 6083üncü hadis.
[102] Camiu'l-Ehadis, 11814üncü hadis. Albani es-Silsiletu'd-Daife'de " zayıftır" dedi.

Enes *radıyallhu anhu*'dan rivayet olunduğuna göre Rasulallah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: **"Şayet bir huri, yedi denize tükürecek olsa ağzının tadından o denizler tatlanırdı. Ve ceylan gözlü huriler zağferandan yaratılmıştır."**[103]

Yüz ikinci hadis

عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال إن المرأة من نساء أهل الجنة ليرى بياض ساقها من وراء سبعين حلة حتى يرى مخها وذلك بأن الله يقول

{ كأنهن الياقوت والمرجان }

فأما الياقوت فإنه حجر لو أدخلت فيه سلكا ثم استصفيته لأريته من ورائه

Abdullah bin Mesud *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennetliklere verilecek kadınlar olan hurilerin baldırlarının beyazlığı yetmiş kat elbisenin altından görülür hatta ilikleri bile çünkü Allah; "Onlar yakut ve mercan gibidirler" buyurmaktadır. Yakut öyle bir taştır ki şeffaflığından dolayı arkasından bir ip uzatsan aynen o ipi görürsün."**[104]

Yüz üçüncü hadis

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال حدثنا رسول الله و هو في طائفة من أصحابه فذكر حديث الصور و فيه فاقول يا رب وعدتني الشفاعة فشفعني في أهل الجنة يدخلون الجنة فيقول الله قد شفعتك و أذنت لهم في دخول الجنة وكان رسول الله يقول و الذي بعثني بالحق ما أنتم في الدنيا باعرف بازواجكم و مساكنكم من أهل الجنة بازواجهم و مساكنهم فيدخل رجل منهم على اثنتين و سبعين زوجة مما ينشئ الله واثنتين من ولد آدم لهما فضل على من انشا الله لعبادتهما الله عز و جل في الدنيا يدخل على الأولى منها في غرفة من ياقوت على سرير من ذهب مكلل باللؤلؤ عليه سبعون زوجا من سندس و استبرق و انه ليضع يده بين كتفيها ثم ينظر إلى يده من صدرها و من وراء ثيابها وجلدها ولحمها لينظر إلى مخ ساقها كما ينظر أحدكم إلى السلك في قصبة الياقوت كبده لها مرآة و كبدها له مرآة فبينما هو عندها لا يملها و لا تمله و لا يأتيها من مرة الا وجدها عذراء ما يفتر ذكره و لا يشتكي قلبها فبينما هو كذلك اذ نودي انا قد عرفنا أنك لا تمل و لا تمل الا انه لا منى و لا منية الا ان تكون له ازواج غيرها فتخرج فتأتيهن واحدة واحدة كلما جاء واحدة قالت و الله ما في الجنة شيء احسن منك و ما في الجنة شيء احب الي منك

[103] Sifatu'l-Cenne, Ebu Nuaym, 410uncu hadis.
[104] Sunenu't-Tirmizi, 2456ıncı hadis.

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu* dedi ki: "Bize Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* bir gurup ashab içinde konuşuyordu. Sûr hadisini zikretti. Orada şu geçer:

...Ve "ey Rabbim, bana şefaat vadetmiştin, beni, Cennet'e girecek Cennet ehli için şefaatçi kıl, derim. Allah "seni şefaatçi kıldım ve onlara Cennet'e girme izni verdim" der." Ve Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle derdi: **" Beni hak ile gönderen (Allah)'a yemin ederim ki siz Cennet ehlinin kendi eşlerini ve meskenlerini tanıdıklarından daha çok eşlerinizi ve evlerinizi şimdi tanıyor değilsiniz. Onlardan her erkek, Allah'ın (Cennet'te) yarattığı yetmiş iki, Adem oğullarından da iki eşin yanına girer, dünyadaki ibadetleri sebebiyle o iki kadının diğerlerine bir üstünlüğü vardır. Adam birinin yanına girer, kadın inci ile taçlanmış ve işlenmiş altından bir divan üzerinde, yakuttan bir oda içindedir, üzerinde ince ipek ve atlastan yetmiş çift elbise vardır. Adam elini kadının iki omuzu arasına koyar. Önünde durduğu halde kadının göğüs tarafından arkasındaki elini görür, o kadar elbise, deri ve etin içinden görür. Baktığında, sizden birinizin yakut dizisinde dışarıdan, dizine ipini gördüğü gibi o kadının inciğinin iliğini görür. Onun ciğeri kadın için bir ayna, kadının ciğeri onun için bir aynadır. Adam onun yanında ne kadar kalsa bıkmaz, kadın da bıkmaz, ona her varışında onu bakire bulur, aleti sekme yapmaz, kadının ki de tahammülsüzlük göstermez. Adam bu halde iken kendisine "anlaşıldı ne usanacaksın ne usanılacaksın. Fakat orda ölüm yok, cevaplandırılmayan bir arzu yok. Ancak onun ondan başka eşleri de var" diye nida edilir. Bunu duyunca adam çıkar, hepsine tek tek varır. Hangine varsa, vardığı kadın " vallahi cennette senden daha güzel bir şey yok" der. "Cennette senden daha çok sevdiğim bir şey yok" der."**[105]

Yüz dördüncü hadis

عن أبي بكر بن عبد الله بن قيس عن أبيه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال إن في الجنة لخيمة من درة مجوفة عرضها ستون ميلا في كل زاوية منها أهل ما يرون الآخرين يطوف عليهم المؤمن

Ebu Bekr bin Abdillah bin Kays'dan, o da babasından rivayete göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennet'te içi boş**

[105] Sur hadisi olarak bilinen çok uzun bir hadisin bir parçasıdır. İbni Kesir Nihaye'de " bu meşhur bir hadisdir. İbni Cerir, Taberani ve Beyhaki gibi imamlardan bir grup kitaplarında rivayet etmişlerdir" dedi ve sonra Hafız ibni Musa el-Medini'nin " bu hadis, isnadında hakkında konuşulmuş olanlar varsa da, içerdiği her şey senetleri sabit olan başka rivayetlerle nakledilmiştir" dediğini aktardı. İbni Kayyim'de Tefsir'inde " hadisin içerdikleri başka hadislerle maruftur" dedi.

inciden yapılmış, büyüklüğü altmış mil olan bir çadır vardır ki her bir tarafında huriler bulunur ve birbirlerini görmezler oraya giren mü'min onları bir bir dolaşır."[106]

Yüz beşinci hadis

عن أبي أمامة رضي الله عنه : عن النبي صلى الله عليه و سلم قال : ما من عبد يدخل الجنة إلا الجنة إلا ويجلس عند رأسه وعند رجليه نساء من الحور العين تغنينه بأحسن صوت سمعه الجن والإنس وليس بمزامير الشيطان ولكن بتمجيد الله وتقديسه

Ebu Umame *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Hangi kul Cennet'e girse başının ve ayaklarının ucuna iki ceylan gözlü huri oturur, ins ve cinnin işittiği en güzel sesle şarkı söylerler, şeytanın çalgıları değil, lakin Allah'ı överler ve takdis ederler."**[107]

Yüz altıncı eser

أنا ابن المبارك أنا الأوزاعي قال : حدثني يحيى بن أبي كثير : أن الحور العين ، يتلقين أزواجهن عند أبواب الجنة فيقلن طالما انتظرناكم فنحن الراضيات فلا نسخط والمقيمات فلا نظعن ، والخالدات فلا نموت ، بأحسن أصوات سمعت . وتقول : أنت حبي وأنا حبك ليس دونك قصد ولا وراءك معدى

İbnu'l-Mubarek, Evzai'den: Yahya bin Ebi Kesir şöyle dedi: "Ceylan gözlü huriler eşlerini Cennet'in kapıları yanında karşılar ve "sizi uzun süredir bekliyoruz, artık biz razılarız asla kızmayız, kalıcılarız asla gitmeyiz, ebedileriz ölmeyiz" sözlerini işitilmemiş en güzel seslerle söylerler. Her biri "sen benim sevgilimsin, ben senin sevgilinim, senden başka arzum yok, benim için senden başkası yoktur" der."[108]

Yüz yedinci hadis

[106] Sunenu't-Tirmizi, 2451inci hadis. Tirmizi " bu hadis hasen, sahihtir" dedi.
[107] El-Mucemu'l-Kebir, 7478inci hadis. Albani Daifu't-Terğibi ve't-Terhib'de " cidden zayıftır" dedi.
[108] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 257inci hadis.

-

عن ابن عمر رضي الله عنهما قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم إن أزواج أهل الجنة ليغنين أزواجهن بأحسن أصوات سمعها أحد قط إن مما يغنين به نحن الخيرات الحسان أزواج قوم كرام ينظرون بقرة أعيان وإن مما يغنين به نحن الخالدات فلا نمتنه نحن الآمنات فلا نخفنه نحن المقيمات فلا يظعنه

İbnu Omer *radıyallhu anhuma*'dan rivayet olunduğuna göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennet ehlinin eşleri, kendi eşlerine (efendilerine) kimsenin işitmediği en güzel seslerle şarkı söylerler. Onların sözlerinden biri de şudur: "Biz hayırlı güzel dilberleriz, şerefli kimselerin eşleriyiz, gözler nuruna bakar dururlar". Diğer biri de şudur: "Biz ölmeyecek ebedileriz, biz korkmayacak güvencedeleriz, biz göç etmeyecek kalıcılarız."**[109]

Yüz sekizinci hadis

عن علي رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: إن في الجنة لمجتمعا للحور العين يرفعن بأصوات لم يسمع الخلائق مثلها قال يقلن نحن الخالدات فلا نبيد ونحن الناعمات فلا نبؤس ونحن الراضيات فلا نسخط طوبى لمن كان لنا وكنا له

Ali *radıyallahu anhu*'dan rivyet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennet'te hurilerin bir toplantı yeri vardır. Hiçbir yaratığın bir benzerini işitmedikleri bir takım sesler yükseltirler ve derler ki: Biz ebedi kalanlarız, asla yok olmayacağız, Biz rahat içinde yüzenleriz güçlük görmeyeceğiz biz memnun olanlarız asla öfkelenmeyeceğiz ne mutlu o kişiye ki o bizimdir biz de onunuz."**[110]

FASIL

LUBE (VEYA LUABE) HAKKINDA

[109] El-Mucemu'l-Evsat, 4917inci hadis. Albani Sahihu't-Terğibi ve't-Terhib'de " sahihtir" dedi.
[110] Sunenu't-Tirmizi, 2488inci hadis. Tirmizi " bu babta Ebu Hureyre, Ebu Said ve Enes'den gelen hadisler vardır. Ali'nin hadisi garibtir" dedi.

Yüz dokuzuncu eser

عن ابن مسعود ، قال : إن في الجنة حوراء يقال لها : اللعبة ، كل حور الجنان يعجبن بها يضربن بأيديهن على كتفها ويقلن طوبى لك يا لعبة لو يعلم الطالبون لك لجدوا ، بين عينيها مكتوب : من كان يبتغي أن يكون له مثلي فليعمل برضاء ربي عز وجل

İbnu Mesud *radıyallahu anhu*'nun şöyle dediği rivayet edilir: "Cennette bir huri vardır, ona lube (veya luabe, oyuncak veya çok oynayan) denir. Cennetin tüm hurileri onu beğenirler, ellerini onun omzuna vurur ve "ne mutlu sana ey lu'be, taliplerin eğer bilselerdi, elbet ciddi çalışırlardı" derler. İki gözü arasında "kim benim gibi birine sahip olmak istiyorsa, Rabbimin rızası için çalışsın" yazılıdır."[111]

FASIL

HURİLERLE SÜSLENMİŞ CENNET NEHİRLERİ HAKKINDA

Yüz onbirinci eser

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: إن في الجنة نهرا طول الجنة حافتاه العذارى قيام متقابلات ويغنين بأحسن أصوات يسمعها الخلائق حتى ما يرون أن في الجنة لذة مثلها قلنا يا أبا هريرة وما ذلك الغناء ؟ قال: إن شاء الله التسبيح والتحميد والتقديس وثناء على الرب عز وجل

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet olunduğuna göre o şöyle dedi: "Cennet'te tüm Cennet boyunca uzanan bir nehir vardır, iki kıyısı hep bakirelerle doludur, ayakta karşı karşıyadırlar (değişik) seslerle şarkı söylerler, o sesleri tüm mahlukat işitir. Cennet'te onlar gibi bir lezzet göremezler."

Biz "ey Eba Hureyre, bu şarkı nedir?" dedik. "İnşaallah, tesbih, hamd, takdis ve Rabb Azze ve Celle'nin sena edilmesidir."dedi.[112]

[111] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 298inci hadis.

[112] El-Basu ve'n-Nuşur, Beyhaki, 374üncü hadis. Albani Sahiju't-Terğibi ve't-Terhib'de " mevkuf, sahihtir" dedi.

Yüz onikinci eser

عن الزهري أن ابن عباس رضي الله عنهما قال: إن في الجنة نهرا يقال له البيدخ عليه قباب الياقوت تحته جوار نابتات ، يقول أهل الجنة : انطلقوا بنا إلى البيدخ فيجيئون فيتصفحون تلك الجواري ، فإذا أعجبت رجلا منهم جارية مس معصمها فتبعته ونبت مكانها أخرى

Zuhri'den gelen rivayete göre İbni Abbas *radıyallahu anhuma* şöyle dedi: " Cennet'te, bir nehir vardır, adına Beydah denilir, üzerinde yakuttan kubbeler vardır, altında yetişen huriler vardır. Cennet ehli (birbirine) " haydin Beydah'a gidelim" derler, gelirler, bu cariyeleri ince ince süzerler, içlerinden hangisinin bu cariyelerden biri hoşuna giderse, onun bileğine dokunur, cariye de onu takip eder."[113]

FASIL

CENNET KADINLARIYLA BİRLEŞME HAKKINDA

Yüz onüçüncü hadis

عن أبي هريرة قال قيل : يا رسول الله هل نصل إلى نسائنا في الجنة فقال إن الرجل ليصل في اليوم إلى مائة عذراء

Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'e şöyle denildi: "Ey Allah'ın Rasulü, Cennet'te kadınlarımıza ilişecek miyiz?" Buyurdu ki: **" Kişi bir günde yüz bakireye ilişir."[114]**

Yüz ondördüncü hadis

عن أنس رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال يعطى المؤمن في الجنة قوة كذا وكذا من الجماع قيل يا رسول الله أو يطيق ذلك قال يعطى قوة مائة

[113] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 67inci hadis. Sifatu'l-Cenne, Ebu Nuaym, 345inci hadis.
[114] El-Mucemu's-Sağir, Taberani, 795inci hadis. Albani es-Sisiletu's-Sahiha'da " sahihtir" dedi.

Enes *radıyallahu anhu*'dan rivayete göre, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennete giren bir Müslüman'a şu kadar ve bu kadar cinsel ilişki yapabilme gücü verilecektir."** Bunun üzerine: "Ey Allah'ın Rasulü! O kimsenin buna gücü yetecek mi?" denildi. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"O kimseye yüz erkek kuvveti verilecektir."**[115]

FASIL

HURİLERİN DÜNYADAKİ EŞLERİ İÇİN DUA ETMELERİ HAKKINDA

Yüz onbeşinci hadis

عن عكرمة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: إن الحور العين أكثر عددا منكن يدعون لأزواجهن يقلن : اللهم أعنه على دينك وأقبل بقلبه على طاعتك ، وبلغه إلينا بقوتك يا أرحم الراحمين

İkrime'den rivayet olunduğuna göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Ceylan gözlü hurilerin sayısı sizden (ey kadınlar), daha fazladır, onlar, eşleri için dua eder ve derler ki: "Ya Rabbi, ona dinin üzere yardım et, kalbini taatine çevir ve onu gücünle bize ulaştır, ey merhametlilerin en merhametlisi."**[116]

Yüz onaltıncı hadis

عن معاذ بن جبل رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال لا تؤذي امرأة زوجها في الدنيا إلا قالت زوجته من الحور العين لا تؤذيه قاتلك الله فإنما هو عندك دخيل يوشك أن يفارقك إلينا

Muaz bin Cebel *radıyallhu anhu*'dan rivayeten Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Dünyada hangi kadın eşine eziyet etse, adamın ceylan gözlü hurilerden olan eşi "Allah canını alsın, ona eziyet**

[115] Sunenu't-Tirmizi, 2459uncu hadis. Tirmizi " bu hadis sahih, garibtir" dedi.
[116] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 297inci hadis. Alabni Daifu't-Terğibi ve't-Terhib'de " mursel, zayıftır" dedi.

etme, o senin yanında geçici olarak bulunmaktadır, çok geçmeden senden ayrılıp bize gelecektir" der."[117]

FASIL

CENNET EHLİNİN ZİYARETLEŞMELERİ HAKKINDA

Yüz onyedinci hadis

عن أنس ، قال : قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : « إذا دخل أهل الجنة الجنة ، قال : فيشتاق الإخوان بعضهم إلى بعض فيسير سرير ذا إلى سرير ذا ، وسرير ذا إلى سرير ذا حتى يجتمعا فيبكي ذا ويبكي ذا يقول أحدهما لصاحبه تعلم متى غفر الله لنا ، فيقول صاحبه : نعم يوم كنا في موضع كذا وكذا فدعونا الله عز وجل فغفر لنا

Enes *radıyallahu anhu*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennet ehli cennet'e girdikleri zaman kardeşler birbirlerine özlem duyarlar. Birinin divanı yürür öbürünün divanına doğru, öbürünün divanı de yürür bunun divanına doğru, sonra bir yerde birleşirler. Biri diğerine "bizi Allah ne zaman bağışlamıştı bilir misin?" der. Arkadaşı " falanca falanca yerde bulunduğumuz gün, o gün Allah'a yalvarmıştık, O da bizi bağışlamıştı" diye cevap verir."[118]**

Yüz onsekizinci hadis

عن شفي بن ماتع أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال إن من نعيم أهل الجنة أنهم يتزاورون على المطايا والنجب وإنهم يؤتون في الجنة بخيل مسرجة ملجمة لا تروث ولا تبول فيركبونها حتى ينتهوا حيث شاء الله عز وجل فيأتيهم مثل السحابة فيها ما لا عين رأت ولا أذن سمعت فيقولون امطري علينا فما يزال المطر عليهم حتى ينتهي ذلك فوق أمانيهم ثم يبعث الله ريحا غير مؤذية فتنسف كثبانا من مسك عن أيمانهم وعن شمائلهم فيأخذون ذلك المسك في نواصي خيولهم وفي معارفها وفي رؤوسهم ولكل رجل منهم جمة على ما اشتهت نفسه فيتعلق ذلك المسك في تلك الجمام وفي الخيل وفيما سوى ذلك من الثياب ثم يقبلون حتى ينتهوا إلى ما شاء الله فإذا المرأة تنادي بعض أولئك يا عبد الله أما لك فينا حاجة فيقول ما أنت ومن أنت فتقول أنا زوجتك وحبك فيقول ما كنت علمت بمكانك فتقول المرأة أو ما تعلم أن الله تعالى قال فلا تعلم نفس ما أخفي لهم

[117] Musnedu-Ahmed, 21085inci hadis. Şuayb el-Arnavuti " senedi hasendir" dedi. Sunenu't-Tirmizi, 1094üncü hadis. Tirmizi " bu hadis hasen, garibtir" dedi. Albani es-Silsiletu's-Sahiha'da " sahihtir" dedi.

[118] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 234üncü hadis. Albani Daifu't-Terğibi ve't-Terhib'de " isnadı zayıftır" dedi.

من قرة أعين جزاء بما كانوا يعملون... فيقول بلى وربي فلعله يشغل عنها بعد ذلك الموقف أربعين خريفا لا يلتفت ولا يعود وما يشغله عنها إلا ما هو فيه من النعيم والكرامة

Şefiyy bin Mati'den, Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennet ehlinin, binekler ve soylu hayvanlar üzerinde birbirlerini ziyaret etmeleri Cennet nimetlerindendir. Cennet'te onlara bevletmeyen, pislemeyen, eğerli, yularlı atlar getirilir, üzerine binerler, Allah *azze ve celle* nereyi murad ettiyse oraya getirilirler. O sıra onlara bulut gibi bir şey gelir, içinde hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği şeyler vardır. Onlar "haydi bize yağdır" derler. Üzerlerine yağmur yağar durur, ümit ettiklerinden daha fazla yağar. Sonra Allah sıkıntı vermeyen bir rüzgâr gönderir de rüzgâr onların sağlarından, sollarından misk yığınları kaldırır, savurur. Atlarının alınlarında, kendi saç ayırımlarında ve başlarında bu misk özleşir. Onlardan her bir kişinin canı çektiği üzere kâküllü olur. Bu misk o atlara ve o kâküllere ve daha elbiselerine de ilişir. Sonra dönerler, ta Allah'ın murad ettiği yere gelirler. Birden bir kadın "ey Allah'ın kulu senin bizde bir ihtiyacın yok mu" diye seslenir. Adam "sen nesin, sen kimsin" der. Kadın "ben senin eşin ve sevgilinim" der. Adam "yerini biliyor değildim" der. Kadın "peki ya, Allah'ın "hiçbir nefis, onlar için amellerine karşılık gözler nuru olarak neler gizlenmiştir bilmez" buyurduğunu bilmiyor muydun" der. Adam "Rabbime yemin olsun ki, evet" der. Belki de o adam, kırk sonbahar o kadınla ilgilenemez. Yüzünü de dönmez, geri de dönmez. Onunla meşgul olamamasının sebebi ancak içinde bulunduğu nimetler ve ikramlardan başka bir şey değildir."**[119]

Yüz ondokuzuncu hadis

عن سعيد بن المسيب أنه لقي أبا هريرة فقال أبو هريرة أسأل الله أن يجمع بيني وبينك في سوق الجنة قال سعيد أو فيها سوق قال نعم أخبرني رسول الله صلى الله عليه وسلم أن أهل الجنة إذا دخلوها نزلوا فيها بفضل أعمالهم فيؤذن لهم في مقدار يوم الجمعة من أيام الدنيا فيزورون الله عز وجل ويبرز لهم عرشه ويتبدى لهم في روضة من رياض الجنة فتوضع لهم منابر من نور ومنابر من لؤلؤ ومنابر من ياقوت ومنابر من زبرجد ومنابر من ذهب ومنابر من فضة ويجلس أدناهم وما فيهم دنيء على كثبان المسك والكافور ما يرون أن أصحاب الكراسي بأفضل منهم مجلسا قال أبو هريرة قلت يا رسول الله هل نرى ربنا قال نعم هل تتمارون في رؤية الشمس والقمر ليلة البدر قلنا لا قال كذلك لا تتمارون في رؤية ربكم عز وجل ولا يبقى في ذلك المجلس أحد إلا حاضره الله عز وجل محاضرة حتى إنه يقول للرجل منكم ألا تذكر يا فلان يوم عملت كذا وكذا يذكره بعض غدراته في الدنيا فيقول يا رب أفلم تغفر لي فيقول بلى فبسعة مغفرتي بلغت منزلتك هذه فبينما هم كذلك غشيتهم سحابة من فوقهم فأمطرت عليهم طيبا لم يجدوا مثل ريحه

[119] Sifatu'l-Cenne, ibnu Ebi'd-Dunya, 235inci hadis. Albani Daifu't-Terğibi ve't-Terhib'de " mursel, zayıftır" dedi.

شيئا قط ثم يقول قوموا إلى ما أعددت لكم من الكرامة فخذوا ما اشتهيتم قال فنأتي سوقا قد حفت به الملائكة فيه ما لم تنظر العيون إلى مثله ولم تسمع الآذان ولم يخطر على القلوب قال فيحمل لنا ما اشتهينا ليس يباع فيه شيء ولا يشترى وفي ذلك السوق يلقى أهل الجنة بعضهم بعضا فيقبل الرجل ذو المنزلة المرتفعة فيلقى من هو دونه وما فيهم دنيء فيروعه ما يرى عليه من اللباس فما ينقضي آخر حديثه حتى يتمثل له عليه أحسن منه وذلك أنه لا ينبغي لأحد أن يحزن فيها قال ثم ننصرف إلى منازلنا فتلقانا أزواجنا فيقلن مرحبا وأهلا لقد جئت وإن بك من الجمال والطيب أفضل مما فارقتنا عليه فنقول إنا جالسنا اليوم ربنا الجبار عز وجل ويحقنا أن ننقلب بمثل ما انقلبنا

Said ibnu'l- Museyyib Ebu Hureyre *radıyallahu anhu* ile karşılaştığında Ebu Hureyre o'na "Allah'ın seninle beni Cennet çarşısında bir araya getirmesini isterim" dedi. Said o'na "Cennette çarşı da mı var?" diye sordu. Ebu Hureyre: "Evet, bana Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle haber verdi: **"Cennet ehli cennete girdikleri zaman, amellerinin fazlı ile orada konaklarlar. Onlara dünya günlerinden bir cuma günü kadar izin verilir, Allah *tebareke ve Teâla*'yı ziyaret ederler. Onlara arşını gösterir, cennet bahçelerinden bir bahçede görünür. Onlar için nurdan minberler, inciden minberler, zebercedden minberler, yakuttan minberler, altından minberler, gümüşten minberler kurulur, en aşağı olanlarla aşağı olanlar, misk ve kâfur yığınlarının üzerine otururlar, kürsilerde oturanları kendilerinden daha iyi yerde oturuyor, sanmazlar."**

Ebu Hureyre "Rabbimiz *azze ve celle*'yi de görecek miyiz?" diye sordu. **"Evet, siz hiç güneşi ve dolunay gecesi ayı görürken itişir kakışır mısınız? Aynı şekilde Rabbinizi görürken de sıkıntı çekmeyeceksiniz. Bu mecliste Allah'ın konuşmadığı kimse kalmayacak, ta O "ey falan oğlu falan, hatırlar mısın falan gün şöyle şöyle yapmıştın" buyuracak. Böylece o kişiye dünyadaki bazı haksızlıklarını hatırlatacak. Kul "evet yaptım, ama beni bağışlamamış mıydın?" diyecek. Allah "evet" diyecek "zaten bu menzileme benim mağfiretimle ulaştın"**. Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* dedi ki: **"Onlar bu halde iken, üstlerinden bir bulut birden onları sarıverir, üzerlerine, kendisindeki kokuyu hiçbir şeyde bulamadıkları bir koku yağdırır. Sonra Rabbimiz şöyle buyurur: "Haydi kalkın size hazırladığım ikrama (varın), arzu ettiğinizi alın". Kalkar, meleklerin etrafını kuşattığı bir çarşıya gelirler. Orada gözlerin benzerini görmediği, kulakların işitmediği, hiçbir kalbe damlamamış (akla gelmemiş) şeyler vardır. Bize, arzu ettiğimiz şeyler taşınır, getirilir, satmak almak yoktur. Bu çarşıda Cennet ehli birbirleri ile görüşürler. Yüce mevkide olanlar ve aşağıda olanları, en aşağıda olanlar, gelir görürler. Onların, yukarıdakilerin üzerlerinde gördükleri elbise ve kıyafet çok hoşlarına gider. Konuşmalarının sonu gelmeden hemen onun üzerinde de ondan daha güzel bir elbise belirir. Niye? çünkü orada hiç kimseye üzülmek yaraşmaz da ondan."** Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle devam etti: **"Sonra**

ayrılır menzillerimize gideriz. Eşlerimiz bizi karşılar "merhaba sevgilime, hoş geldin" derler. "Sende öyle bir güzellik var ki, öyle güzel bir koku var ki, bizden ayrılıp gittikten sonra o hale gelmişsin ve o halde dönmüşsün" derler. Biz de onlara "biz bugün Rabbimiz el-Cebbar azze ve celle ile bir mecliste idik, elbet böyle bir dönüşle dönmek bize haktır, deriz."[120]

Yüz yirminci hadis

عن صهيب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال إذا دخل أهل الجنة الجنة قال يقول الله تبارك وتعالى تريدون شيئا أزيدكم فيقولون ألم تبيض وجوهنا ألم تدخلنا الجنة وتنجنا من النار قال فيكشف الحجاب فما أعطوا شيئا أحب إليهم من النظر إلى ربهم عز وجل

Suheyb *radıyallhu anhu'dan* rivayet edildiğine göre Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **"Cennet ehli Cennete girdiği zaman Allah *teberake ve Teâlâ* "size artırmam istediğiniz bir şey var mı?" diye seslenir. Onlar "yüzlerimizi ağartmadın mı? Bizi Cennete koymadın mı? Bizi Cehennemden uzaklaştırmadın mı ki?" derler. O zaman Allah perdeyi açar. Onlara Rableri *azze ve celle*'ye bakmalarından daha sevimli bir şey verilmemiştir."[121]**

Allah'a hamd olsun, Rasulü Muhammede'a salât ve selam olsun.

[120] Sunenu-ibni Mace, 4327inci hadis. Sunenu't-Tirmizi, 2472inci hadis. Tirmizi " bu hadis garibtir" dedi.
[121] Sahihu'l-Muslim, 266ıncı hadis.

İçindekiler

Mukaddime.....5

BİRİNCİ BAB

Niyyet hakkında.....7

Fasıl

Kim Tevhid'in ikamesi için savaşırsa, o Allah yolunda cihad edendir.....7

Fasıl

Meşru özür sahibi cihadı ve şahadeti sıdk ile azmederse, niyetiyle mucahidlerden ve şehitlerden yazılır.....10

İKİNCİ BAB

Allah yolunda cihadın vacip olması hakkında.....11

Fasıl

Meşru özür sahibi olmayıp Allah yolunda cihad tan geri durmak nifaktan bir şubedir ve azabı gerektirir.....12

Fasıl

Allah yolunda cihad için hazırlık yapmak vaciptir.....15

ÜÇÜNCÜ BAB

Allah yolunda cihadın fazileti hakkında.....17

Fasıl

Allah yolunda cihada çıkana Allah subhanehu ve Teala kefil olur.....19

Fasıl

Allah yolunda cihad cennet kapılarından bir kapıdır.....20

Fasıl

Kafirle onun katili ebediyen cehennemde bir araya gelmezler.....22

Fasıl

Cennetteki yüz derece.....22

Fasıl

Allah yolunda tozlanan ayaklarla cehennem ateşi bir araya gelmez.....23

Fasıl

Allah yolunda ayakta durmanın fazileti.....24

Fasıl

Allah yolunda yürümenin fazileti.....24

Fasıl

Allah yolunda safta durmanın fazileti.....25

Fasıl

Allah yolunda orucun fazileti.....26

Fasıl

Allah yolunda infakın fazileti.....26

Fasıl

Allah yolunda askeri hazırlık yapmanın fazileti.....28

Fasıl

Allah yolunda düşmana atmanın fazileti.....30

Fasıl

Allah yolunda nöbet tutmanın
fazileti.....31

Fasıl

Allah yolunda düşmana saldırıp şahadeti aramanın
fazileti.....35

Fasıl

Yenilgi halinde düşman üzerine atılıp şahadeti aramanın
fazileti.....38

Fasıl

Allah yolunda yaralanmanın
fazileti.....39

DÖRDÜNCÜ BAB

Allah yolunda şahadet
hakkında.....40

Fasıl

Allah yolunda şehitler ölü değil
diridirler.....42

Fasıl

Düşmanla karşılaşıp Allah yolunda şehit olanlar dört
çeşittir.....43

Fasıl

Allah yolunda şehidin öldürülme acısı ancak bir cimdikleme
kadardır.....44

Fasıl

Allah yolunda şehidin borç hariç tüm günahları
affedilir.....44

Fasıl

Allah yolunda şehitlere hesab da yok azab da
yok.....45

Fasıl

Allah yolunda şehitlerin Allah katındaki altı hasletleri
hakkında.....46

Fasıl

Allah yolunda şehitleri defnedilinceye kadar melekler kanatlarıyla gölgelendirmeleri hakkında.....
.....46

Fasıl

Allah yolunda şehidin kanı kurumadan hurilerden iki eşi ona koşmaları hakkında.....47

Fasıl

Allah azze ve celle'nin Allah yolunda şehitlere verdiği nimetlerden dolayı şehitlerin tekrar dünyaya dönüp şehit olma arzuları
hakkında.....48

BEŞİNCİ BAB

Cennetteki nimetler
hakkında.....50

Fasıl

Sur'a üfürüldüğünde çarpılıp ölmeyenlerin Allah yolunda şehitler oldukları hakkında.....51

Fasıl

Allah yolunda şehitlerin cennetteki üstünlükleri
hakkında.....52

Fasıl

Cennet kadınları
hakkında.....53

Fasıl

Lube (veya Luabe)
hakkında.....58

Fasıl

Hurilerle süslenmiş cennet nehirleri
hakkında.....58

Fasıl

Cennet kadınlarıyla birleşme
hakkında.....59

Fasıl

Hurilerin dünyadaki eşleri için dua etmeleri hakkında.....60

Fasıl

Cennet ehlinin ziyaretleşmeleri hakkında.....61

ALLAH YOLUNDA CİHADIN İKİ ANA HEDEFİ

Ebu Abdullah Tarık

İLİM VE CİHAD

Allah Yolunda Cihadın İki Ana Hedefi

Ebu Abdullah Tarık
13 Şaban 1431

İLİM VE CİHAD

بسم الله الحمن الرحيم

و به نستعين

Allah *subhanehu ve Teâlâ*'ya hamdolsun. Rasulü Muhammed'e salât ve selam olsun. Sonra...

...Tüm rasuller *aleyhimussalatu vesselam*'ın ortak davası yalnız Allah *subhanehu ve Teala*'ya kulluk etmek, şirki terk etmek ve şirk ehlinden beri olmak olmuştur. Bu din, Allah *azze ve celle*'nin rasullerini ve nebilerini *aleyhimussalatu vesselam* gönderdiği Tevhid dinidir. Tevhid İslam'ın aslıdır, kopması mümkün olmayan sapasağlam kulptur, dosdoğru yoldur, kendilerine nimet verilenlerin yoludur ve tüm nebilerin *aleyhimussalatu vesselam*'ın ortak risalesidir.

Allah *subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyuruyor:

وَمَـا أَرْسَـلْنَا مِـنْ قَبْلِـكَ مِـنْ رَسُـولٍ إِلا نُـوحِي إِلَيْـهِ أَنَّـهُ لا إِلَـهَ إِلا أَنَـا فَاعْبُدُونِ

" Senden önce gönderdiğimiz her bir rasule mutlaka şunu vahyederdik: " Benden başka ilah yoktur. O halde yalnız Bana ibadet edin." (el-Enbiya 25)

Ve diyor ki:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولا أَنِ اُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

" Andolsun ki Biz her ümmet arasında: " Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının" diye bir rasul göndermişizdir." (en-Nahl 36)

İmam Ahmed *rahimehullah*'ın tahriç ettiği hadiste Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle diyor:

الأنبياء إخوة من علات أمهاتهم شتى ودينهم واحد

" Nebiler, dinleri bir, farklı analardan olan kardeştirler."[1]

Yani, kendilerine verilen şeriatlar değişik olmuşsa da, hepsinin dini birdir. Hadiste geçen **" farklı analardan olan kardeştirler"** in manası budur, hepsinin ortak dini Tevhittir, ancak getirdikleri şeriatlar farklıdır.[2]

[1] El-Musned, 10263. hadis.
[2] Fethu'l-bari, ibnu Recep. 3186. hadis.

İmam ibni Kesir *rahimehullah* hadisle alakalı şöyle dedi: " Şeriatlar farklı olsa da, din birdir. O da şeriki olmayan Allah'a ibadettir."[3]

Şu halde rasuller *aleyhimussalatu vesselam*'ın hepsi yalnız Allah *azze ve celle*'ye kulluk etmeye ve O'ndan başka herşeye kulluğu terk etmeye çağırmışlardır. Bu onların ortak dinidir. Allah *azze ve celle*'nin rasullerine tebliğini emrettiği ve Allah indinde başkasının kabul görmediği İslam dini işte budur.

Allah *azze ve celle* şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ

" Kim İslam'dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul olunmaz." (Al'i-İmran 85)

İbnu Ebi'l-İzz *rahimehullah* meşhur Tahavi şerhinde şöyle dedi: " **" Kim İslam'dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul olunmaz"** ayeti her zaman ve mekan için umumdur, lakin şeriatlar farklıdır. Allah'u Teala'nın dediği gibi: **" Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik."** İslam dini Allah *subhanehu ve Teala*'nın kullarına

[3] Tefsiru'l-Kurani'l-Azim, el-Enam suresi 164. ayetin tefsiri.

rasullerin dilleriyle teşri kıldığıdır. Bu dinin aslı da feri'de rasullerden rivayet alınmıştır."[4]

Bunun için rasullerin ilki olan ve rasullerin babası sayılan Nuh *aleyhissalatu vesselam*'ın insanları çağırdığı ancak İslam idi.

Allah *azze ve celle* şöyle buyuruyor:

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحاً إِلَى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

" Andolsun ki Biz Nuh'u kavmine gönderdik de (o): " Ey kavmim, Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilahınız yoktur" (dedi). (el-Araf 59)

Ve Allah *azze ve celle* Nuh *aleyhissalatu vesselam*'ın şöyle dediğini buyuruyor:

وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

" ...Ve bana müslümanlardan olmam emrolundu."
(Yunus 72)

[4] Şerhu'l-Akideti't-Tahaviyye, sayfa 518

Ve rasullerin ikinci babası sayılan İbrahim *aleyhissalatu vesselam*'ın insanlara çağrısı ve oğullarına vasiyeti de ancak İslam idi.

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

" Hani Rabbi ona: " Teslim ol" dediği zaman o da: " Alemlerin Rabbine teslim oldum" demişti. Ibrahim de bunu oğullarına vasiyet etti. Yakub da (dedi ki): " oğullarım, Allah sizin için bu dini beğenip seçti. O halde siz ancak müslümanlar olarak can verin." (el-Bakara 131,132)

Ve ondan sonra Yakub *aleyhissalatu vesselam* da ancak İslam'ı vasiyet bırakmıştır:

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

" Yoksa siz ölüm Yakub'a gelip çattığı zaman orada hazır mıydınız? Hani o, oğullarına: Benden sonra siz neye ibadet edeceksiniz?" dediği zaman, onlar: " Senin ilahına ve ataların İbrahim, İsmail, İshak'ın ilahına, bir tek olan ilaha ibadet edeceğiz. Biz O'na teslim olmuşuzdur" demişlerdi." (el-Bakara 133)

Emir hep böyle olmuştur. Insanların her zamanda tek bir ilahı olmuştur, tek bir dini, tek bir kitabı ve tek bir rasulü olmuştur. Her bir gönderilen kitap ve her bir gelen rasul aynı ezeli davette bulunmuşlardır:

اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

" Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka hiçbir ilahınız yoktur." (el-Araf 59, 65, 73, 85)

Ezelden beri müslümanlar bu hakikat üzere bir araya gelmişlerdir ve Tevhid birliğini, İslam ümmetini, İslam cemaatini oluşturmuşlardır. İşte bundan ötürü Allah *celle ve ala* bütün rasullerine birlik, beraberliği ve cemaati emretmiştir ve ayrılığı, ihtilafı ve tefrikayı nehyetmiştir.

Allah *subhanehu ve Teala* şöyle buyuruyor:

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ

" O, " dini dosdoğru tutun, onda ayrılığa düşmeyin" diye dinden Nuh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, Ibrahim, Musa ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi size de şeriat kıldı." (eş-Şura 13)

Ayetin tefsirinde Mucahid *rahimehullah*: " Allah'ın dini, O'na itaat etmek ve Tevhid hususunda birdir" dedi.[5]

Ve İmam Kurtubi *rahimehullah* şöyle dedi: " Dinin dosdoğru tutulması, Allah'ı birlemek (Tevhid) ve O'na itaat etmektir. Rasullerine, kitaplarına, ahiret gününe ve kişinin yerine getirmekle ancak müslüman olacağı diğer hususlara iman etmektir. Bu buyrukla Allahu Teâlâ, en güzel halleri ile ümmetlerin maslahatları demek olan şer'i hükümleri kastetmemektedir. Çünkü bunlar farklı ve ayrıdır. Allah'u Teâlâ bir başka yerde: **" Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik"** diye buyurmaktadır."

Ve sonra şöyle devam etti: " Buna göre ayetin manası şudur: " Ey Muhammed, sana da, Nuh'a da tek bir dini tavsiye ettik". Bununla şeriatın hakkında farklılık göstermediği asılları kastetmektedir. Bunlar Tevhid, namaz, zekat, oruç, hac, Allah *subhanehu ve Teala*'ya salih amellerle yaklaşmak, kalbi ve bedeni Allahu Teala'ya döndüren yakınlaştırıcı işler, doğruluk, ahde vefa göstermek, emaneti yerine getirmek,

[5] En-nuketu ve'l-uyun, eş-Şura 13 üçüncü ayetin tefsiri

akrabalık bağlarını gözetmek, küfrün, öldürmenin, zina'nın, yaratılmışlara eziyet etmenin haram kılınması, nerede olursa olsun hayvanlara gereksiz saldırıda bulunulması, bayağı işlerin yapılmaya kalkışılması, şeref, haysiyet ve mertliğe aykırı adiliklerin işlenmesinin yasak kılınması gibi hükümlerdir. Bütün bunlar tek bir din ve aynı millet olarak teşri kılınmıştır. Rasuller şahısları itibari ile ayrı olsalar da onların dile getirdikleri şeriatlarda bu hususlarda ayrılık yoktur."[6]

Rasuller *sallallahu aleyhim vesellem* arasında oluşan Tevhid birliğinin müslümanlar arasında da oluşması için tefrikanın nehyedilmesi tabiî ki elzemdi. İşte bunun için Allah *subhanheu ve Teâlâ* birçok nassda ümmete ayrılığı ve ihtilafı nehyetmiştir.

Allah *azze ve celle* buyuruyor ki:

وَأَنَّ هَـذَا صِـرَاطِي مُسْـتَقِيمًا فَـاتَّبِعُوهُ وَلا تَتَّبِعُـوا السُّـبُلَ فَتَفَـرَّقَ بِكُـمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

[6] El- Camiu li ahkami'l-Kuran, eş-Şura 13üçüncü ayetin tefsiri

" Şüphesiz ki bu benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. Başka yollara uymayın. Sonra sizi O'nun yolundan ayırırlar. İşte sakınasınız diye Allah size bunları tavsiye etti." (el-Enam 153)

İbni Abbas *radıyallahu anhuma* ayetin tefsirinde şöyle dedi: " Allah muminlere cemaati emretti ve onlara ihtilafı ve tefrikayı nehyetti. Öncekilerin helaki da ancak dinde gösterdikleri husumet ve tartışmadan ötürü olduğunu haber verdi."[7]

Allah *subhanehu ve Teâlâ'*nın rızasına giden yol muhakkak yalnız tek bir yoldur, tüm rasullerine ve ümmetlerine emrettiği ve müslümanların üzerinde cemaati oluşturdukları yoldur. Tevhid yoludur. Cemaatten ayrılan ve başka yollara uyanların yolu değildir. İmam ibni Kayyım *rahimehullah* dediği gibi: " zira Allah'a ulaştıran yol birdir. Bu yol Allah'ın rasullerini gönderdiği ve kitaplarını indirdiği yoldur. Herkes ancak bu yol ile O'na ulaşır. Ve eğer insanlar her bir yoldan gelseler ve her bir kapıyı çalsalar, yollar onlara kapalıdır, kapılar onlara kitlidir. Sadece bir yol Onunla beraberdir, ancak bir yol O'na ulaştırır."[8]

---

[7] Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, el-Enam 153üçüncü ayetin tefsiri
[8] Medericu's-Salikin, cüz 1, sayfa 15

Bu yol Tevhid üzere birlik, beraberlik yoludur, Allah *azze ve celle*'nin kendileri için hayır murad ettiği kişilere uzattığı ipidir, İslam'dır, Allah *subhanenu ve Teala*'nın dosdoğru yoludur.
İbnu Mesud *radıyallahu anhu* dedi ki: " Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* eliyle bir çizgi çizdi, sonra: **" bu Allah'ın dosdoğru yoludur"** dedi. Ve sağına ve soluna da çizgiler çizdi ve sonra: **" bu yolların üzerinde ancak ona çağıran bir şeytan vardır"** dedi ve **" Şüphesiz ki bu benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. Başka yollara uymayın. Sonra sizi O'nun yolundan ayırırlar"** ayetini okudu."[9]

Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* Rabbinden şöyle rivayet ediyor:
إني خلقت عبادي حُنَفَاء، فجاءتهم الشياطين فاجتالتهم عن دينهم

" Andolsun Ben kullarımı Hanifler olarak yarattım. Sonra şeytanlar onlara yaklaştı ve dinlerinden döndürdüler..."[10]

حنف (hanefe) meyletmek, dönmektir. الحنيف (el hanif) de meyleden dir, yani Allah *azze ve*

[9] El-Musned, 4437inci hadis
[10] İmam Muslim, ibnu Hibban, Taberani ve başkaları tahriç etmişlerdir.

celle'nin kendisini yarattığı gayeye doğru dönen, meyledendir. Yaratılış gayesi ise ancak ibadettir:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

" Ben cinleri de insanları da ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım." (ez-Zariyat 56 **)**

Ve ibni Abbas *radıyallahu anhuma* ibadetten neyin kastedildiğini açıklarken şöyle dedi: " Kur'an'da geçen her ibadetten kast edilen tevhittir"[11]

Şu halde, insan ve cinlerin yaratılış gayesi ancak Allah *subhanehu ve Teala*'yı rububiyeti ve uluhiyetinde birlemektir. Tevhid budur. Sadece bunun için yaratılmışlardır. Toplu halde, hep beraber, حنفـاء (hanifler) olarak Tevhidi ikame etmek için yaratılmışlardır ve bununla emrolunmuşlardır.

أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ

" dini dosdoğru tutun, onda ayrılığa düşmeyin" (eş-Şura 13)

[11] Mealimu't-Tenzil, Bakara 21 inci ayetin tefsiri.

Bu halde açıkça beyan olmuş olan şu ki, müslümanların Tevhid üzere birleşmiş tek bir cemaat halinde olmaları dışında bir hal üzere olmaları, hem yaratılış gayesine terstir ve hem de ilahi emre terstir.

Allah *subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyuruyor:

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

" Siz, kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azap vardır."
(Al'i-İmran 105)

İmam ibni Kesir *rahimehullah* ayetin tefsirinde dedi ki: " bununla kast ettiği bizden önce kendilerine kitap indirilen ümmetlerdir. Onlar, Allah'ın kendilerine hüccetleri ve apaçık delilleri ikame ettikten sonra, Allah'ın murad ettiği kadarıyla kitaplarında ayrılığa ve ihtilafa düştüler. Çok ihtilaflara düştüler. Bu halleri birkaç yoldan rivayet edilen hadiste şöyle beyan edilmektedir:

إن اليهود اختلفوا على إحدى وسبعين فرقة، وإن النصارى اختلفوا على اثنتين وسبعين فرقة وستفترق هذه الأمة على ثلاث وسبعين فرقة، كلها في النار إلا واحدة. قالوا: من هم يا رسول الله؟ قال: ما أنا عليه وأصحابي

" Şüphesiz Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrılmışlardır. Ve şüphesiz hiristiyanlar yetmiş iki fırkaya ayrılmışlardır. Ve bu ümmet yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Birisi hariç hepsi ateştedir." Dediler ki: " onlar kimlerdir, ey Allah'ın rasulü?"
" Benim ve ashabımın bulundukları üzeri olanlar" dedi."[12]

İmam ibni Kesir *rahimehullah*'ın naklettiği bu hadisten ve bu manada olan diğer hadislerden kesinleşen şu ki, bu ümmette, önceki ümmetlerde olduğu gibi, ihtilaflar ve ayrılıklar meydana gelecektir. Önemli olan şu ki, bu ihtilafın ve ayrılığın sebebi ilimsizlik olmayacaktır bilakis anlaşmazlık ve çekememezlik olacaktır.

Allah *azze ve celle* buyuruyor ki:

إِنَّ الـدِّينَ عِنْـدَ اللَّهِ الْإِسْـلَامُ وَمَـا اخْتَلَـفَ الَّـذِينَ أُوتُـوا الْكِتَـابَ إِلَّا مِـنْ بَعْـدِ مَـا جَـاءَهُمُ الْعِلْـمُ بَغْيًـا بَيـنَهُمْ وَمَـنْ يَكْفُـرْ بِآيَـاتِ اللَّهِ فَـإِنَّ اللَّهَ سَـرِيعُ الْحِسَابِ

" Şüphesiz Allah nezdinde din İslam'dır. Kendilerine kitap verilenler ancak kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki kıskançlıktan dolayı ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın ayetlerini

[12] Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, el-Beyyine 6ıncı ayetin tefsiri.

inkar ederse, muhakkak Allah hesabı pek çabuk görendir." (Al'i-İmran, 19)

İmam ibni Kesir *rahimehullah* dedi ki: " aralarında kıskançlık ve çekememezliğe düştüler ve birbirlerine hasetlerinden, kıskançlıklarından ve zıtlaşmalarından dolayı hakta ihtilaf ettiler. Aralarındaki buğz onları diğerinin bütün söz ve fiillerine, hakta olsa, muhalefet etmeye sevk etti." Ve

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مُبَوَّأَ صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

" Andolsun ki Biz, İsrailoğullarını gerçekten çok güzel bir yere yerleştirdik. Onları hoş ve temiz şeylerle rızıklandırdık. Kendilerine ilim gelinceye kadar anlaşmazlığa düşmediler. Muhakkak ki Rabbin, anlaşmazlığa düştükleri şeyler hakkında kıyamet günü aralarında hüküm verecektir." (Yunus 93)

ayetinin tefsirinde de şöyle dedi: " yani, kendilerine ancak ilim geldikten sonra meselelerde ihtilaf etmişlerdir. Yani aslında onların ihtilaf edecekleri bir şey yoktu, zira Allah onlara her şeyi açıklamış ve anlaşmazlıkları kaldırmıştı: **" Kendilerine ilim gelinceye kadar anlaşmazlığa düşmediler."**

Kitap ehlinin ayrılığa düşmesi ancak kendilerine ilim verildikten sonra olmuştur. Onlar cehaletlerinden dolayı fırkalaşmamışlardır, aksine ancak haklarında ilmin sabit olmasından sonra, nefislerine uyarak ihtilaf etmişledir ve fırkalara bölünmüşledir.

Bu ümmette aynı kitap ehli gibi ancak kendisine gelen ilimden sonra, hasetlerinden ve tersliklerinden ötürü bölünmüştür. Hâlbuki bu ümmete verilen kitap son kitap, kıyamete kadar gelecek bütün insan ve cinlere hitap eden kitaptır. Bizzat Allah *azze ve celle*'nin koruması altında olan kitap. Önünden ve arkasından kendisine batılın ulaşmadığı ilahi kitap. Ve Rasulü *sallallahu aleyhi vesellem*, son rasul, kendi hevasından bir söz söylemeyen, kendisine verilen bir vahiyden başkası olmayan, eğer bazı sözleri uydurup O'na isnat etseydi, **" Biz onu elbette alıverirdik, sonra da kalbinin damarını elbette koparırdık, o zaman da sizden hiçbir kimse bunu ona yapmamıza engel olamazdı"** sözleriyle ilahi tezkiye ile şereflendirilmiş, ümmetini gecesi, gündüzü kadar aydın olan bir yol üzere bırakan, ümmetine rauf ve rahim olan

imamların efendisi. O bu ümmeti ihtilaflar üzere bırakmadı.

O, sallallahu aleyhi ve sellem, kardeşleri gibi ihtilafları kaldırmak için gönderildi halde, bu nasıl olabilir ki?

كَـانَ النَّـاسُ أُمَّـةً وَاحِـدَةً فَبَعَـثَ اللَّهُ النَّبِيِّـينَ مُبَشِّـرِينَ وَمُنْـذِرِينَ وَأَنْـزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اختلفوا فِيهِ

" İnsanlar tek bir ümmet idi. Allah da nebileri müjdeleyici ve korkutucular olmak üzere gönderdi. Beraberlerinde insanların anlaşmazlığa düştükleri şeyler hakkında aralarında hükmetmek için de hak ile Kitabı indirdi." (el-Bakara, 213)

Bu nasıl olur ki ve o *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisine ihtilafların arz edilmesi ve kararına boyun eğilmesiyle emredilmiş olandır:

فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ

" Eğer herhangi bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah ve Rasulü'ne götürünüz." (en-Nisa 59)

Hayır, Allah *azze ve celle*'nin Rasulü Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'e indirdiği ve onun bize bıraktığı din tek bir yol üzere olan, ihtilaf ve tefrikalardan beri olan bir dindir. Aksine o, ihtilafa düşmüş olanlar arasında hükmetmek için gelen bir dindir:

فَلا وَرَبِّكَ لا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجاً مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيماً

" Hayır, Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem yapıp sonra da verdiğin hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (en-Nisa 65)

İmam Şatibi *rahimehullah* **" Eğer herhangi bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah ve Rasulü'ne götürünüz."** ayetinde şöyle dedi: " Eğer şeriat ihtilafı gerektirseydi, ona arz olunmakta bir mana kalmazdı. Ve فـي شـيء (fi şeyin) sözü şart siyakı içinde nekre gelmiştir. Bu, usulen, umum sığalarındandır ve umumi olarak bütün tartışmaları içine alır. Bunun için ona götürülmesi(ndeki emir) ancak (şeriatın) bir

olduğundandır. Şu halde, hak ehli fırkalar halinde olamaz."[13]

Ayrıca yukarıda zikri geçen fırka hadisinde Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* bu ümmetin yetmiş üç fırkaya bölüneceğini haber verdiğinde, bir fırka hariç, hepsinin cehenneme gideceklerini haber veriyor. Bir fırka hariç, zira hak birdir. Tefrikayı kabul etmez. İmam Şatibi *rahimehullah*'ın dediği gibi: " aleyhissalatu vesselam **" bir fırka hariç "** diyerek, hakkın bir olduğunu ve ihtilaf içermediğini belirlemiştir, zira hak da fırka fırka olmuş olsaydı "**bir fırka hariç"** demezdi."[14]

Şu halde, İslam dinini koruyan, kollayan ve zafere götüren iki direklerden birisi olan cihadın[15] hedefi de muhakkak

Bir, Tevhidin ikamesi ve

iki, Tevhid üzere cemaatin muhafazası olması gerekir.

[13] El-İtisam, sayfa 467
[14] El-İtisam, sayfa 467
[15] Diğeri ilimdir

Zira bunun için emredilmiştir.

İlkine gelince, Allah *subhanehu ve Teala* şöyle buyuruyor:

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ

" Fitne kalkıncaya ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (el-Bakara 193)

Allah *subhanehu ve Teala* şirk kalkıncaya kadar, Allah'tan başka ibadet edilen ve itaat edilen tağutlar, putlar ve yalancı ilahlar yok oluncaya kadar ve yeryüzünde yalnız Allah *azze ve celle*'ye ibadet ve itaat edilinceye kadar savaşı emretmiştir.

İbni Abbas, Katade, Mucahid, Suddi, Rabi', ibni Zeyd, Ebu'l-Aliyye, Hasan, Mukatil ve Zeyd bin Eslem ayetteki fitneyi şirk olarak açıklamışlardır. Ve ibni Abbas **" din yalnız Allah'ın oluncaya kadar",** yani " Tevhid Allah'a halis kılınıncaya kadar", Rabi' ve Katade " yalnız Allah'a ibadet edilinceye kadar", Muhammed bin İshak " Tevhid'in şirk olmaksızın yalnız Allah'a halis

kılınıp, putların atılıp terk edilinceye kadar" ile açıklamışlardır.[16]

Zuhri de Urve bin Zubeyr ve başkalarının **" fitne kalkıncaya kadar",** yani " bir müslüman dininde fitneye maruz kalmayıncaya kadar" olarak mana verdiklerini nakletmiştir.[17]

İmam Kurtubi *rahimehullah* şöyle dedi: " Allah'u Teâlâ'nın **" onlarla savaşın"** buyruğu, bunu nesh edici bir buyruk olarak görenlere göre, her yerde her muşrike karşı savaşma emrini içermektedir. Bu ayetin nesh edici olmadığını kabul edenlere göre ise mana Allah'u Teâlâ'nın haklarında: **"Sizinle savaşanlarla... savaşın"** diye buyurduğu kimselerle savaşınız, demektir. Ancak birinci görüş daha üstündür. Bu da kâfirlerin savaşa başlamaları şartına bağlı olmaksızın mutlak olarak savaşma emri olmasıdır. Bunun delili ise Allah'u Teâlâ'nın: **" ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar"** buyruğudur. Ve aleyhisselam da şöyle buyuruyor: **" Ben insanlarla la ilahe il-**

[16] Camiu'l-Beyani fi tevili'l-Kur'an, el-Bakara 193üncü ayet ve Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, el-Enfal 38inci ayetin tefsiri.
[17] Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, el-Enfal 38inci ayetin tefsiri.

lallah değinceye kadar savaşmakla emrolundum." İşte bu ayet ve hadis savaşmanın sebebinin küfür olduğunu ortaya koymaktadır. Zira Allah'u Teâlâ bu ayette **" fitne kalkıncaya kadar"** diye buyurmaktadır. Burada fitne, küfür demektir. Bu halde savaşın nihai hedefi küfrün kalmamasıdır. Bu da açıkça anlaşılan bir hususdur.

İbni Abbas, Katade, Rabi', Suddi ve başkaları şöyle dediler: " Bu ayette fitne şirk ve ona bağlı olarak (muşriklerin) muminlere verdikleri eziyettir."[18]

Ve İmam Şevkani *rahimehullah* dedi ki: **" Fitne kalkıncaya kadar onlarla savaşın"** buyruğu sonuna kadar, yani fitne kalmayıncaya kadar ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar, muşriklerle savaşma emrini içeriyor. Dinin yalnız Allah'ın olması da İslam'a girmek ve ondan başka İslam'a aykırı tüm dinlerden çıkmak ile olur. Bunun için İslam'a girmiş ve şirki tamamıyla terk etmiş olana karşı savaşmak helal olmaz.[19]

---

[18] El-Camiu li Ahkami'l-Kuran, el-Bakara 193üncü ayetin tefsiri

[19] Fethu'l-Kadir, el-Bakara 190ıncı ayetin tefsiri.

İşte bunun için Allah *subhanehu ve Teala* cihadı emretmiştir. İnsanları ve cinleri yaratmış olduğu aynı gaye için. O gaye de Tevhidin ikamesidir.

Tevhidin ikamesi de, ulûhiyeti yalnız Allah *azze ve celle* için ispat etmek ve O'ndan başkası için inkâr etmek olunca, Allah'tan başka ibadet edilen ve itaat edilen tağutların, batıl dinlerinin ve kanunlarının inkârı ve destekçilerinden ve taraftarlarından beri olmak ve onlara düşman olmak Tevhidin tahakkuk etmesi için şart olmuştur.

İşte bu beri olmanın doruk noktası, Rahman'ın dostlarıyla, şeytan'ın dostları arasında en belirgin ayırıcı unsur ve müslümanın Allah *azze ve celle*'ye teslimiyetinin en yüce ispatı olan cihad fi sebilillahtır.

Allah yolunda cihad, Allah'ın kelimesini, kelime-i Tevhid'i, la ilahe illallah'ı, yüceltmek için, kulluğu Allah *azze ve celle*'ye halis kılmak için, insanları kullara kulluktan çıkarıp, kulların Rabbi olan Allah *subhanehu ve Teâlâ*'ya kulluğa götürmek için, İslam'dan başka bir din kalmaması için, Allah'tan başka kulluk edilen ve itaat edilen

putların yıkılıp, köklerinin kurutulması için emredilmiştir.

İşte insanlar ve cinler bunun için yaratılmışlardır.

Bunun için İmam ibni Teymiyye *rahmetullahi Teala aleyhi* şöyle dedi: " Subhanehu şöyle demiştir: **" Fitne kalkıncaya ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."** Bu böyledir çünkü mahlûkat bunun için yaratılmıştır. Allah'u Teâlâ'nın dediği gibi: **" Ben cinleri de insanları da ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım."** Mahlûkatın yaratılmış olduğu gaye için olan her şey Allah katında övülmüştür ve sahibi için baki kalır. Salih amel işte bunlardır."[20]

Ve Allah'ın rasulü *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

بعثت بين يدى الساعة بالسيف حتى يعبد الله وحده لا شريك له

[20] El-emru bi'l-marufi ve'n-nehyu ani'l-munker, sayfa 43

" Şeriki olmaksızın sadece Allah'a ibadet edilmesi için, kıyamet saatinden önce ben kılıç ile gönderildim."[21]

İşte bu gaye için, **" şeriki olmaksızın sadece Allah'a ibadet edilmesi için"** tüm rasuller ve nebiler *aleyhimussalatu vesselam* gelmişlerdir, bunun için yedi sema ve yedi arz yaratılmıştır, bunun için cennet ve cehennem hazırlatılmıştır, işte bunun için kılıçlar kılıflarından çekilmiştir **" ki Allah, Kendisine ve rasullerine gaybda kimin yardım edeceğini ortaya çıkarsın"**.

İkincisine gelince, muhakkak cihadın hedefi İslam birliğinin ikamesi ve muhafazası olma zorundadır. Zira Allah *azze ve celle* müslümanlara yeryüzünde fesat ve fitne kalmayıncaya ve din Allah *azze ve celle*'ye has kılınıncaya kadar savaşmayı emretmiştir. Bunun için ise muhakkak güç ve kuvvete ihtiyaç vardır. Bunu da sağlayan ancak birlik ve beraberliktir. Şu halde, küfre karşı savaşmak için İslam cemaatini oluşturmak, savaş emri gibi vaciptir. Zira bir vacibin ancak kendisiyle gerçekleştiği şeyde vaciptir.

[21] İmam Ahmed ve Ebu Davud tahric etmişlerdir.

Bunun için Kuran'da savaş emri daima cem sığasında gelmiştir. Bu ayetlerden sadece bazıları şunlardır: **" Sizinle savaşanlarla sizde savaşın…", " onları nerede bulursanız öldürün…", " fitne kalkıncaya ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın…", " siz de onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve bağlanıp beslenen atlar hazırlayın…", " ey nebi, mu'minleri savaşa teşvik et…", " ağırlıklı ve ağırlıksız olarak savaşa çıkın ve Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin…"** ve **" ey iman edenler, kafirlerden size yakın olanlarla savaşın…"**

Birlik beraberliğin aksi olan tefrika ve ihtilaf ise bölünmeye ve dolayısıyla gücün gitmesine sebep olur. Bunun için Allah *azze ve celle* muminlere ve özellikle mucahitlere ihtilafı nehyetmiştir.

Allah *subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyuruyor:

يَـا أَيُّهَـا الَّـذِينَ آَمَنُـوا إِذَا لَقِيـتُمْ فِئَـةً فَـاثْبُتُوا وَاذْكُـرُوا اللَّهَ كَثِيـرًا لَعَلَّكُـمْ تُفْلِحُـونَ وَأَطِيعُـوا اللَّهَ وَرَسُـولَهُ وَلاَ تَنَـازَعُوا فَتَفْشَـلُوا وَتَـذْهَبَ رِيحُكُـمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

" Ey iman edenler! Bir topluluk ile karşılaşırsanız sebat edin, Allah'ı çokça anın ki felah bulasınız. Allah ve Rasulüne itaat edin. Birbirinizle çekişmeyin. Sonra korkuya kapılırsınız ve gücünüz gider. Bir de sabredin. Şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (el-Enfal 45,46)

Ayetin tefsirinde Ebu Bekr ibn'ul-Arabi *rahimehullah* şöyle dedi: " **" Allah ve Rasulüne itaat edin."** Bu tavsiye kendisiyle nusretin var olduğu aslın ta kendisidir, hak bununla belli olur, kalp bununla selamete erer ve bedenin amelleri bununla istikamet bulur. Bunun için kişi bütün amellerinde emirlere ve yasaklara itaat etme durumundadır. Zira müslümanlar sayılarıyla değil, amelleriyle savaşırlar ve askeri imkânlarıyla değil, inançları ile savaşırlar. Böylece Allah müslüman topluluklara nice fetihler ihsan etmiştir ve kılıçlarının süsleri ancak galibiyet ardından galibiyetler olmuştur." Ve sonra şöyle dedi: " kalpler bir şey üzere birleşirse varlığı kararlı olur ve işler yolunda gider. Ve eğer kalbin beraberliği koparsa, idrakte acizleşir ve duygular kabul etmekte körelir. Birlik nefis için huzur ve sükûnettir. Kalp için kuvvettir. Fakat ihtilaf onu

zayıflatır, duyguları çoğaltır ve böylece istenilenden geride kalır ve hedef kaçar. Bu hal O'nun şu kavlidir: **" Birbirinizle çekişmeyin. Sonra korkuya kapılırsınız ve gücünüz gider."** "[22]

Ve İmam ibni Cerir *rahimehullah* şöyle dedi: **" Birbirinizle çekişmeyin. Sonra korkuya kapılırsınız ve gücünüz gider",** ihtilaf etmeyin, sonra ayrılığa düşersiniz ve kalpleriniz birbirinizden ayrılır, zayıf düşer, korkaklaşırsınız ve gücünüz gider, cesaretiniz kırılır ve aranız açılır."[23]

Evet, ihtilaflar ve tartışmalar kalplerin ayrılmasına sebep olur. Kalpler ayrılınca bedenler de ayrılacaktır, çünkü bedende zuhur eden ancak kalbin taşıdığıdır.

Ve Allah *azze ve celle*'nin şu ayeti tahakkuk eder:

إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ

[22] Ahkamu'l-Kuran, el-Enfal suresindeki meseleler bölümü
[23] Camiu'l-Beyan fi tevili'l-Kuran, el-Enfal suresi 46ıncı ayetin tefsiri

" Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur." (el-Enfal 73)

İmam ibni Cerir *rahimehullah* ayette geçen **" bunu yapmazsanız"** hakkında dedi ki: " size emrettiğim, yani dinde yardımlaşmayı ve desteklemeyi yapmazsanız yeryüzünde fitne olacaktır."[24]

Yani, müslümanların kalpleri birbirinden koparsa ve dolayısıyla sevgi, dostluk ve İslam cemaatinin vahdeti bozulursa yeryüzünde fitne olacaktır. Müslümanların fırka, fırka olduklarından dolayı devlet ve güç sahibi olmamalarından daha büyük bir fitne var mıdır? Hâlbuki cihad fitneyi yeryüzünden kaldırmak için emredilmişti. Ebu Bekr et-Tartuşi *rahimehullah* ne de doğru söylemiştir: " zaferin başı birlik, beraberliktir ve mağlubiyetin başı de ayrılıktır."[25]

İhtilaflar ve çekişmeler kalplerin ayrılmasına ve dolayısıyla müslümanlar arasında sevginin ve merhametin kalkmasına sebep

[24] Camiu'l-Beyan fi tevili'l-Kuran, el-Enfal suresi 73üçüncü ayetin tefsiri
[25] Siracu'l-Muluk, sayfa 151

olacaktır. Fakat insanları bir araya getiren, onları bir bütün yapan, birbirlerine kenetleyen sevgidir. Bu, özellikle mucahitler için geçerlidir. Zira cihad fi sebilillah Vela ve Bera'nın, Allah için sevmenin ve Allah için buğz etmenin zirvesinden başka nedir? Bir mucahit en değerli varlığını, canını, Allah *azze ve celle*'ye satmamış mıdır? Allah *azze ve celle*'yi kendi canından çok sevmese bunu yapabilir mi? O'na canı pahasına kavuşmayı arzulamasa bunu yapabilir mi? Bu sorunun cevabı muhakkak ki hayır olmalı. Mademki böyle, o zaman Allah *azze ve celle*'yi sevenler ve O'nun sevgisini arzulayanlar şu sözüne kulak versinler:

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفّاً كَأَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ

" Gerçek şu ki Allah, Kendi yolunda birbirlerine kenetlenmiş bina gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (es-Saff 4)

İmam ibni Cerir *rahimehullah* dedi ki: " Allah'u Teâlâ " eğer Allah'a en sevimli amellerin neler olduğunu bilseydik ölünceye kadar o amelleri işlerdik" diyenlere şöyle diyor: **" Gerçek şu ki"** ey kavim, **" Allah Kendi yolunda savaşanları sever",** onlar O'nun davet ettiği yolunda ve dininde **" saf bağlayarak"**,yani saflarda yerlerini

alarak Allah'ın düşmanlarına karşı savaşırlar. Ve **" sanki onlar birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibidirler",** yani onlar Allah yolunda saflara dizilmiş halde savaşırlar ve bu halleriyle taşları sıkı bir şekilde sıraya koyulmuş ve böylece daha sağlam ve daha mükemmel olmuş bir sete benzerler ki, hiçbir şey onu geçemez."[26]

İşte bunun için Allah *subhanehu ve Teâlâ* rızasına nail olan ordusunu tanıtırken Vela ve Bera vasıflarıyla tanıtıyor ve diyor ki:

لاَ تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الإِيمَانَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

" Allah'a ve Ahiret gününe inan hiçbir kavimin, Allah ve Rasulüne karşı çıkana sevgi beslediklerini göremezsin. İster bunlar babaları veya oğulları veya kardeşleri veya soydaşları olsalar bile. İşte bunlar kalplerine imanı yazmış olduğu ve kendilerini katından bir ruh ile

[26] Camiu'l-Beyan fi tevili'l-Kuran, es-Saf suresi 4üncü ayetin tefsiri

desteklemiş olduğu kimselerdir. Hem de onları orada ebediyen kalıcılar olmak üzere, altından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır. Allah da onlardan razı olmuştur. Onlarda O'ndan hoşnut olmuşlardır. İşte bunlar Allah'ın hizbidir. Haberiniz olsun, muhakkak ki Allah'ın hizbi felah bulanların ta kendisidir.

Bu nedenli birbirlerine kenetlenmiş bir İslam birliğini bozmak ve geçmek mümkün olmaz. Bu nedenli bir İslam birliği karşısında hiçbir fesat duramaz. Bu nedenli bir İslam birliğini ilerlemekten hiçbir küfür ordusu engelleyemez.

Evet, bu nedenli bir İslam birliği. Bunun için cihadın bir hedefi muhakkak İslam birliğini oluşturmak ve bu birliği korumak olma zorundadır.

İşte bundan dolayı ümmetin birliğini bozan her şeye karşı cihad meşru kılınmıştır. Ümmetin birliğini bozan müslüman olsa bile. Evet, müslümanın canını korumak makasid'ud-diniyye'dendir muhakkak, fakat İslam birliğinin bozulması, yeryüzünde dinin bozulmasına sebep olunca ve dinin korunması canın korunmasına mukaddem olunca ve daha büyük zararı def

etmek için ve İslam toplumunun maslahatını korumak, ferdin maslahatına korumaktan önce geldiği için, birliği bozan müslüman da olsa, öldürülmesi mubah kılınmıştır.

Mesela meşru halife varken kendisini halife ilan eden ve tabileri ve İslam topluluğunu ifsat eden eli silahlılar ve meşru halifeye karşı kıyam eden bağiler ve yol kesenler. Bunların her birinde muhakkak tafsilat vardır, bunları halledecek yer de burası değildir, fakat burada bizim için önemli olan bunların kanlarını mubah kılan küfürleri değil, fakat ıslah olmadıkları halde, fitne ve fesada sebep olup, İslam birliğini bozmalarıdır. Ulema bunlara karşı savaşı cihad fi sebilillahtan addetmiştir.

Hâlbuki burada savaşın gayesi hiç şüphe yok şirkin izalesi değildir, fakat şirke karşı savaşan ve Tevhidi ikame eden İslam cemaatinin korunmasıdır. Burada savaşın gayesi yok etmek değil, bilakis tekrar itaate girmelerini sağlamak ve böylece İslam toplumunda tekrar yerlerini almalarıdır.

Aynı sebebe binaen fasık da olsa, zalim de olsa, müslüman emire karşı kıyama geçmek

caiz olmaz, çünkü birliğin bozulmasıyla daha büyük bir zarar meydana gelecektir. Bu durum emirin fıskı veya zulmü kendisine ise böyledir. Küfrünü ifade etmeyen bidat sahibi, uyuşturucu kullanan veya İslam ordusunun kanıyla hak ettiği ganimetleri kendi menfaati için çalan facir emir gibi. Bunun zararı İslam toplumuna ve cihada değilse, aldığı kararlar ve verdiği emirler tebaasının maslahatına zarar vermiyorsa, yapılması gereken hikmet ve emir sahibine laik bir üslup ile iyiliği emretmek ve kötülüğü nehyetmektir, ona nasihat etmek ve Allah ve rasulüne itaat üzere sabretmektir. Kötülüklerini inkâr etmek ve ona terk etmektir. Bu ehli-sünnet ve'l-cemaat'in asıllarından birisidir. Salih veya facir her emire itaat edilir, onunla beraber cihad edilir.

İmam ibni Teymiyye *rahimehullah* Moğollara karşı savaşla ilgili verdiği fetvasında facir emir ile beraber savaşın hükmünü şöyle belirtti: " Onlarla, (şeran) istenildiği gibi olan bir emir savaşacak olursa, bu Allah'ın rızasına vesile olur, kelimesinin yücelmesi, dininin yerine getirilmesi ve Rasulü'ne itaat olur. Ama aralarında liderlik için savaşan veya bazı işlerde müslümanlara haksızlık etmek gibi fucur işleyen

ve niyeti bozuk olanlar varsa ve bu kişilerle birlikte Moğollarla savaşı terk etmenin dine zararı, savaşmaktan daha büyük ise, iki zarardan hafif olan tercih edilir ve bu kişilerin yanında düşmana karşı savaşılması gerekir. Zira bu, İslam'ın gözetilmesi gereken esaslardandır. Bu nedenle facir veya iyi olan bir emirin yanında savaşa katılmak ehl'i-sünnet ve'l-cemaatin asıllarındandır. Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in bildirdiği gibi, şüphesiz Allah'u Teâlâ bu dini facir adamla ve nasipleri olmayan topluluklarla da destekler. Çünkü ancak facir yöneticilerle veya çoğu facir olan askerlerle beraber savaşmaktan başka seçenek olmazsa, ancak şu iki durumdan birisi söz konusudur: Ya onlarla beraber savaşa çıkılmayacak ki, bu din ve dünya için zararı onlardan daha büyük olan düşmanın ülkeyi işgal etmesine sebep olur, ya da facir emirle beraber savaşa gidilir ve iki kötüden daha kötüsü önlenmiş olur ve tümü olmasa bile, İslam ahkâmın çoğu bu şekilde ikame edilmiş olur. Bu durumda ve benzeri bütün durumlarda vacip olan budur. Nitekim raşid halifelerden sonra yapılan savaşların çoğu ancak bu şekilde meydana gelmiştir."[27]

Ve aynı yerde şöyle devam etti: " Eğer ki kişi Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem*'in

[27] Mecmuu'l-fetava, cüz 28, sayfa 506,507

emirlerin kıyamet gününe kadar devam ettirecekleri cihad ile alakalı emrini ve yine zulümlerinde zalimlere destek vermenin yasaklamasını kavradıysa, üzerine düşen şu olduğunu bilmiş olur: Katıksız İslam vasat yolun ta kendisidir. Durumları sorulanlar gibi, kendilerine karşı cihad edilmesi gerekli olanlar, başka bir şekilde cihad etmenin mümkün olmadığı ve birlikte savaştığı taifenin masiyetlerine katılmaktan sakınabildiği kadar sakınmaktan başka yol bulunmadığı takdirde, her emir ve her taifeyle beraber cihad etmek İslam için daha iyidir. Böyle bir durumda Allah'u Teâlâ'ya itaat olan şeylerde onlara itaat eder, Allah'u Teâlâ'ya isyan olan şeylerde ise onlara itaat etmez. Çünkü Allah'u Teâlâ'ya isyan olan şeylerde kullara itaat yoktur. Geçmişte ve günümüzde bu ümmetin iyilerinin yolu budur. Her mükellefin üzerine vacip olan da yine budur. Bu yol, bilgisizlikten kaynaklanan ve sahte takva taşıyan Haruriler[28] ile iyi olmasalar dahi mutlak manada yöneticilere itaati vacip gören Mürcie ve benzerlerinin yolu arasında vasat olan yoldur."[29]

Ve ibni Kudame *rahimehullah* dedi ki: " İyi veya facir; herkesle beraber savaşa çıkılır. Yani bütün imamlar ile beraber savaşa çıkılır. Ebu

[28] yani hariciler
[29] Mecmuu'l-fetava, cüz 28, sayfa 508

Abdullah'a (yani İmam Ahmed *rahimehullah*) " Ben savaşıp da Abbas oğullarının ganimetlerini artırmam", diyen kişi hakkında görüşü sorulunca şöyle dedi: " Subhanellah, bunlar kötü insanlardır. Cihaddan geri kalıp, alıkoyan cahil kişilerdir. Onlara, " Herkes sizin gibi savaşmayacak olursa, o zaman kim savaşacak? Savaşmazsa, İslam yok olmaz mı? Bu durumda Rumlar (kâfirler) neler yapar?" diye sormak gerekir. Ebu Davud senediyle Ebu Hureyre *radıyallahu anhu*'dan şöyle rivayet etti: Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" İyi veya kötü olsun, her imam ile beraber cihad etmeniz vaciptir."** Ve yine senediyle Enes *radıyallahu anhu*'dan şöyle rivayet etti: " Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: **" Üç şey imanın aslındandır: Allah'tan başka ilah yoktur diyen kişiye saldırmamak. Günahları sebebi ile onu tekfir etmeyiz, bir ameli sebebiyle onu İslam'dan çıkarmayız, beni Allah gönderdikten beri, ümmetin son ferdi Deccal'a karşı savaşıncaya kadar cihadın devam etmesi ve kadere iman etmek."** Ayrıca fucur sahibi ile beraber cihad etmemek, cihadın kesilmesine, kâfirlerin müslümanlara hâkim olup yok etmesine ve küfür sözünün üstün olmasına sebep olur. Bunda ise büyük bir fesat vardır. Allah'u Teâlâ şöyle buyurur: **" Allah, insanların**

bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı, yeryüzü muhakkak fesada uğrardı." "[30]

Fakat emirin zulmü ve fıskı İslam halkın ifsadına ve dolayısıyla toplumun bozulup, ihtilafların baş göstermesine ve halk için din, can ve mal emniyetinin kalkmasına sebep olursa veya küfre karşı cihadı iptal etmiş ve kâfirlerle müslümanların maslahatına zarar verecek antlaşmalar yapmış ise, işte o zaman bazı âlimler itaati terk etmeyi ve kıyam etmeyi caiz görmüşlerdir.[31]

Veya bir emir beceriksizliğinden dolayı mucahidlerin gereksiz tehlikeye atılmasına sebep olursa veya mucahidlere hıyanet ettiği, yüz üstü bıraktığı, gizlice düşman ile mucahidlerin aleyhine antlaşmalar yaptığı malum ise, işte o zaman, böylesi ile beraber cihad etmek doğru olmaz.[32]

Bu hususu burada getirmemin sebebi şudur: cihad ehli kardeşlerimizin bazıları saldırı

[30] El-Muğni, cüz 20, sayfa 419
[31] El-cihadu ve'l-kitalu fi siyasati'ş-şeriyye, altıncı bahise bak.
[32] El-Muğni, cüz 20, sayfa 419,420'ye bak.

cihadı ile savunma cihadı arasındaki farkı dikkate almayarak, savunma cihadında meşru olan genişliği, saldırı cihadının gayesiyle daraltıyorlar ve böylece imamların yukarıda geçen kötülemelerine muhatap oluyorlar. İslam devletinin kaim olduğu, sınırları mahfuz olduğu, kitalin gayesi saldırgan kâfiri def etmek değil, Tevhid'in İslam diyarının sınır boylarının arkalarına götürmek olduğunda, gaye insanları ve yeryüzünü şirkten temizleme olduğunda, cihad fard'u-ayn değil fard'u-kifaye oluğunda, elbette cihad rayesinin katıksız ehl'i-sünnet ve'l-cemaat olması aranmalıdır. Lakin kâfir düşman askerlerini evimizin kapısından bir haber mesafesinde yığmışsa, saldırıp, dinimizi, canımızı ve ırzımızı kast ediyorsa bidat ehli olsalar da düşmana karşı cihad sancağını taşıyan yalnız onlar olduğu için, beraber düşmanı def etmek ehl'i-sünnet ve'l-cemaat menhecinin ta kendisidir. Zira İslam dininin yeryüzünde muhafızları ehl'i-sünnet ve'l-cemaattir. İslam dinini korumak ancak bidat ehli emir[33] ve tebaalarıyla veya facir emir ve tebaalarıyla

[33] Bahsettiğim bidat ehli, kıbleye mensup müslüman fırkalardır. Bidatları büyük şirk veya küfür olanları kast etmiyorum.

mümkünse, bu halde bu yapılmalı, aksi takdirde eli kanlı kâfirler güçlenecek, İslam atıl kılanacak ve en azından mucahidleri barındıracak kadar bir İslam'a sahip olan beldeler de kâfirlerin eline geçecek ve dolayısıyla küfre karşı evrensel cihad cephesi zarar görecek, belki bazı bölgelerde sona bile erecek.

Evet, meselede asıl olan, kıbleye mensup, fakat heva ve bidat ehli olan fırka ve taifelerle yardımlaşmamaktır.

Allah *subhanehu ve Teâlâ* buyuruyor ki:

يَـا أَيُّهَـا الَّـذِينَ آمَنُـوا لا تَتَّخِـذُوا بِطَانَـةً مِـنْ دُونِكُـمْ لا يَـأْلُونَكُمْ خَبَـالا وَدُّوا مَـا عَنِـتُّمْ قَـدْ بَـدَتِ الْبَغْضَـاءُ مِـنْ أَفْـوَاهِهِمْ وَمَـا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ

" Ey iman edenler, kendinizden başkasını sırdaş edinmeyin. Onlar halinizi bozmaktan hiç geri kalmazlar. Size sıkıntı verecek şeyleri arzu ederler. Onların kinleri ağızlarından taşıp çıkmıştır. Göğüslerinde gizledikleri ise daha büyüktür. Şayet düşünürseniz işte size ayetlerimizi açıkladık." (Al'i-İmran 118)

İmam Kurtubi *rahimehullah* dedi ki: " Allah'u

Teala bu ayette muminlere, kâfirlerden, yahudilerden ve heva ehli olanlardan içli dışlı kimseler, yakın kimseler edinmeyi, görüşlerini almayı ve işlerini kendilerine havale etmeyi yasaklamıştır. Şöyle denilmiştir: " senin izlediğin yola ve dinine muhalif olan hiçbir kimse ile karşılıklı konuşmaman gerekir." Şair der ki: " Sen kişiye dair sorma. Onun arkadaşını sor. Çünkü her bir arkadaş beraber olduğu kimseye uyar."

Ebu Davud'un Sunen'inde Ebu Hureyre'den, Nebi *sallallahu aleyhi vesellem*'in şöyle buyurduğunu rivayet etti: **" Kişi, arkadaşının dini üzeredir. O bakımdan sizden herhangi bir kimse kiminle arkadaşlık ettiğine bir baksın."**

Ve ibnu Mes'ud'un da şöyle dediğini nakletti: " Siz insanları kardeş edindikleri kimselerle değerlendirin." Daha sonra Allah'u Teâlâ, yakın ilişki kurmayı neden ve hangi hususlardan dolayı yasakladığını şöyle açıklamaktadır: **" Onlar halinizi bozmaktan hiç geri kalmazlar."** Yani onlar, sizin halinizin bozulması için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Bu da şu demektir: Onlar, zahiren sizinle savaşmıyor olsalar dahi size, hileler, tuzaklar kurmakta, sizi aldatmak uğrunda ellerinden gelen hiçbir gayreti esirgemezler. Ebu Umame, Rasulallah *sallallahu aleyhi vesellem*'in Allah'u Teâlâ'nın: **"Ey iman edenler, kendinizden başkasını sırdaş edinmeyin. Onlar halinizi bozmaktan hiç geri kalmazlar."**

buyruğu hakkında: **" Onlar Haricilerdir"** dediğini rivayet etti.[34] [35]

Mufessirlerin çoğu ayette geçen sırdaşı, muşrikler, munafıklar ve kitap ehli olarak açıklamışlardır. Lakin ayetin kast ettiklerini sadece bunlarla sınırlamanın bir dayanağı yoktur. Dolayısıyla Şihab'ud-din el-Alusi *rahimehullah* ayetle alakalı şöyle dedi: " Nüzul sebebi özel olsa da hüküm geneldir. Muhakkak ki muhalifi veli edinmekte fitne ve fesada olasılık vardır. Bunun için sırdaşın haricilerle tefsir edildiği olmuştur."[36]

Hal bu iken, mağrip diyarı ehl'i sünnet âlimleri hicri üçüncü asırda Ebu Yezid el-Harici'nin kaldırdığı cihad sancağı altında kâfir Ubeydi devletine karşı cihad etmekte hemfikir olmuşlardır. Kadı İyad *rahimehullah* ehl'i sünnet ulemasının o zamanki icmasını şöyle anlatıyor: " Körlüğü nedeniyle Ebu Meysera hariç, meşhur fakihlerden hiç kimse geride kalmadı. Lakin o da, silahını çekmiş, savaşa çıkmak üzere şeyhlerle beraber insanların arasında Kirvan'da

[34] Suyuti Durru'l-Mensur'da, bu hadisi ibnu Ebi Hatim ve Tabarani ceyyid senetle tahriç ettiğini söyledi.
[35] El-Camiu li ahkami'l-Kuran, Al'i-İmran suresi 118 ayetin tefsirinde.
[36] Ruhu'l-Meani fi tefsiri'l-Kurani'l-Azim ve's-sebi'l-meseni, Al'i-İmran suresi 118 ayetin tefsirinde.

yürüyordu."[37]

Evet, Hariciler müslümanlar için fitnesi hakikaten çok büyük olan bir bidat taifesidir. Zira müslümanları tekfir etmeyi ve akabinde canlarını ve mallarını kendilerine helal görmeyi din edinmişlerdir. Fakat mağrip diyarında zamanın ehli sünnet uleması kâfir Ubeydilere karşı savaşı terk etmenin zararı, Haricilerle beraber savaşmaktan çok daha büyük olacağını gördükleri için, bidat ehli de olsa Ebu Yezid el-Harici'nin sancağı altında, İslam ve İslam halkı için çok daha şerli olan rafızi Ubeydilere karşı cihad etmek için toplanmışlardı.

Aralarında en meşhurlardan birisi olan Ebu İshak es-Sibai *rahimehullah* Ebu Yezid'in adamlarına işaret ederek dedi ki: " bunlar kıble ehlindendir. Onlar ise (Ubeydiler) kıble ehlinden değiller. Onlar Allah düşmanlarının oğullarıdır. Allah bizi Ebu Yezid ile muzaffer kılarsa onun itaatine girmeyiz, çünkü o haricidir[38]."[39]

---

[37] Tertibu'l-Medarik ve takribu'l-Mesalik, 1/365

[38] Bidatların dereceleri farklıdır. Her bidat sapıklıktır ve inkârı zaruridir, fakat kimisi daha büyüktür ve kimisi daha küçüktür. Her bir bidat taifesiyle muamele sahip oldukları bidate, şiddetine ve bidatte ısrarlarına göre olur. Bunun için her bir bidat taifesini burada örnek verilen haricilere benzetmemek, her bir taifeyi kendi hallerine göre değerlendirmek lazım.

[39] Es-Siyeru li'z-Zehebi, 15/154

Ve İmam Serahsi *rahimehullah* şöyle dedi: " Adalet ehlinden birisi bir harici taife ile beraber başka bir harici taifeye karşı savaşamaz. Böyle bir savaşta ancak haricilerin konumu güçlenecek. Zira müslümanlardan bağı bir taifeyle savaşmak, tekrar Allah'ın emri altına girmeleri için mubah kılınmıştır. Bu durumda ise bu amaç gerçekleşmiyor, çünkü sadece haricilerin konumu güçleniyor. Adalet ehli müslümanların haricilerle beraber harbi muşriklere karşı savaşmalarında ise bir beis yoktur. Çünkü bu durumda küfür fitnesini def etmek için ve İslam'ı üstün kılmak için savaşıyorlar. Bu ise emredilmiş olan bir savaştır ve bu Allah'u Teâlâ'nın kelimesini yüceltmektir. Daha önce geçenin aksine. O (ilk) durumda savaş, hak yoldan sapmış olanı üstün kılmak içindir. Bu (ikinci) durumda ise savaş esas yolu ispat etmek içindir."[40]

Cihad hakkında konuştuğumuz zaman cihadın bu iki kısmını doğru değerlendirmek elzemdir. Zira içinde bulunduğumuz zamanda cihad umumen savunma cihadıdır. Küfür her yerde müslümanları muhasara etmiş olmasına rağmen Cihad sancağını yükselten müslüman taifelerin sayısı oldukça azdır. Bu durumda

[40] Şerhu's-siyeri'l-kebir, 2969 ve 2970inci maddeler.

gerekli olan Tevhid üzere sebat etmek, Tevhid'ten zerre kadar taviz vermemek ve menheç ve usulde bidat ehlinden olsalar da sancak sahipleriyle birliği aramak, İslam vahdetini oluşturmak, hikmet ile Tevhid ve sünnetin ikamesi için ve şirk ve bidatların izalesi için savaşmaktır. Allah'u A'lem.

Rabbim mucahitlere nusret, güç ve izzet ihsan etsin, bizi hidayet edip halimizi düzeltsin ve hak üzere birleştirsin.

Allah'a hamd olsun ve Rasulü Muhammed'e salât ve selam olsun.

Ebu Abdullah Tarık
13 Şaban 1431

DİLİYLE VE ELİYLE CİHAD EDEN MÜCAHİD BİR ÂLİMİN MİSALİ

MÜCAHİD ŞEYH YUSUF EL-UYEYRİ (RAHİMEHULLAH)

Yazan: Muhammed b. Ahmed Es-Salim

Allah sana rahmet etsin ey Yusuf el-Uyeyri. Şehadeti Afganistan'da aradın, Somali'de aradın sonra arkanı dönmediğin ve atıldığın bir sırada Arap yarımadasında o sana geldi.

Şiddetli riddet dalgalarının estiği ve haçlılara karşı cihad eden ve Müslümanların ırzlarını koruyan her müslümanın dövüldüğü, öldürüldüğü ve zindanlara atıldığı baskı altındaki Arap yarım adasındaki bu zor günlerde Hicri 30-3-1424 cumartesi gecesi, Kardeşim şeyh Yusuf el-Uyeyri'nin öldürüldüğünü duyduğumda, Onun bizden ayrılmasına kendime hakim olamayıp üzüntüden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Bir keresinde bu mücahid şeyhin biyografisini yazmaya karar vermiştim. Ben ve kardeşlerim, yazılarını kendi ismiyle yazıp adını insanlar arasında izhar etmesini ve tanındıktan sonra, bu zamanda önder olacak âlim bir mücahidin açığa çıkmasının insanlara büyük tesirleri olacağı konusunda ısrarlarda bulunmuştuk. Şeyh Yusuf ise bunu şiddetle reddetmiş ve mücahidlerle ilgili emni nedenlerden ötürü buna ihtiyaç olmadığını söylemişti.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri İlkokulu ve ortaokulu okudu, ancak liseyi tamamlayıp tamamlamadığını bilmiyorum. Daha sonra daha ömrünün on sekizinci yaşını tamamlamamış kalbi cihad ile dolu ve cihadın uzuvlarına hâkim olduğu bir genç olarak Afganistan'a geçti.

Allahu Teâlâ Ona keskin bir akıl, doğru görüş ve kuvvetli bir hafıza bahşetmişti. Bu yetenekleri Onu, Sovyetlere karşı birinci Afgan cihadı günlerinde El-Faruk kampında eğitimcilerden biri olmaya ehil kılmıştı.

Eğitimde birkaç yılını geçirdi. Ciddiyeti ve kararlılığı ile biliniyordu. Hatta bir keresinde El-Faruk kampında bir devre düzenledi ve kardeşlere şunu söyledi: "Bir askeri devre düzenleyeceğim ve buna girmeye ve tamamlamaya ancak kararlı kişiler güç yetirebilirler. Ağır silahlarla başlayacağım ve hafif silahlarla bitireceğim." Zannediyorum tanklarla başladı ve dört ay sonra tabancalarla bitirdi. Öyle ki onunla birlikte az bir gencin dışında kimse sabredememişti.

Kardeşler Onun silahlarla ilgili ve ince malumatlar hakkında ne kadar kuvvetli bir hafızaya sahip olması ve bunun yanında Allah'ın ayaklarını tozlandırması ile şereflendirdiği çatışmalarda karşılaştığı zorluklara ve sıkıntılara sabrıyla ilgili acayip kıssalar aktarırlar.

Afgan grupları arasında çekişmelerin başladığı dönemde şeyh Yusuf Şeyh Usame b. Ladin'in (Allah Onu korusun) özel korumasıydı. Şeyh Usame Sudan'a çıkmaya karar verince, beraberinde El-Kaide'den bazı önemli şahsiyetlerde bulunuyordu. Bu kimselerin eşliğinde

şeyh Yusuf (rahimehullah)'da bulunuyordu. Orada dört ay geçirdi ve bu dönemde şeyh Usame b. Ladin'in şahsi korumasıydı.

Bu dönem esnasında şeyh Usame, şeyh Yusuf'un düşünce yapısındaki harikalığı ve imkânları fark etmişti. Bazı işlerinden Onu da haberdar ediyordu. Ben şeyh Yusuf'un bana, şeyh Usame'nin Sudan'da yaptıkları, yaşantısı, cihadı ve duyduğunda kişiyi hayretler içinde bırakan büyük çabalarını anlatıyordu. Onu dinlerken, şeyh Usame'ye ve geçen o günlere olan özlemini gözlerinde görebiliyordum.

Şeyh Yusuf'un bana, Ebu Hafs el-Mısri'nin kahramanlıklarından, Somali'de yönettiği askeri operasyonlarından, güney Hıristiyanlarına düzenlediği plandan ve şeyh Usame ve Ebu Hafs'ın birlikte yürüttükleri askeri planları doğrultusunda onların bellerini kırmalarından bahsedişini hatırlıyorum.

Şeyh Yusuf Somali'de Amerikan kuvvetlerine karşı yürütülen çatışmalara iştirak etmiştir ve ümmetin gençlerinin ümmetin durumundan ve vakıasından habersiz bir şekilde yaşadığı bir dönemde, Amerika'nın oradan kovulması ve hezimete uğratılmasında payı olmuştur.

Bundan sonra şeyh Yusuf El-Uyeyri Arap yarım adasına döner ve orada meşhur âlimlerle görüşür. Görüştüğü şeyhlerden biriside şeyh Selman El-Avde'dir. Ona şeyhin yaptıklarını ve programlarını anlatır ve bunun üzerine şeyh Selman, şeyh Yusuf'a şöyle der: "Ebu Abdullah'ın askerlerinden birisi olmak benim için bir şereftir." Allah'a yemin olsun ki böyle, bunu şeyh Yusuf'tan bir buçuk sene ara ile iki defa iki ayrı mekânda işittim.[1]

Bosna olaylarında şeyh Yusuf'un Demmam'da kardeşlerle açık toplantıları olmuştur. Yine Kosova'da da yardımlar toplanmasında ve gücü nispetince desteklenmesinde payı olmuştur. Şeyh, Bosna'ya gitmek isteyen herkes için bedeni liyakat ve Bosna sahasına ulaşılmadan önce ihtiyaç duyulan diğer şeylerle ilgili iki haftalık bir program hazırlamıştı.

Sonra Habar olayları ve patlamalar gerçekleşti. Bu dönem şeyh Yusuf zindana atıldı ve bu işin yapanlardan birisi olduğu töhmeti ile Demmam soruşturma hapishanesinde şiddetli işkencelere maruz kaldı. Onunla beraber olan kardeşler onun hakkında şöyle diyorlar: Her soruşturmadan sonra gördüğü, kamçı ve sopa ile dövülme ve temiz sakallarının yolunması ve benzeri işkence türleri nedeniyle sedye ile taşındığını görüyorduk. Nihayetinde bu durum şeyh Yusuf'u, Selul ailesinin[2] soruşturmacılarına patlamayı gerçekleştirenin kendisi olduğunu itirafına neden olmuştur.

Şeyh Yusuf şöyle diyor: "Zindandaki soruşturma ve şiddetli işkence altında geçen birkaç günden sonra, soruşturmacıdan hapishane müdürü ile görüşmek istediğimi, önemli

[1] Bu şahıs daha sonraki zamanlardan cihadı destekleme düşüncelerinden dönmüş ve daha da ileri giderek mücahidleri düşman edinmeye, onların teröristler olduğu ve ihbar edilmeleri gerektiği fetvalarını yayınlamaya başlamıştır. Yine Onun şaşılacak açıklamalarından birisi de, Amerika'nın Irak'ı işgalinde tedirgin olunacak bir şey olmadığını belirtmesidir. (Mütercim)

[2] Selul ailesinden maksat, Arapların en aşağılığı olan münafıkların başı Abdullah b. Selul'ün soyundan geldikleridir. Bu gibi kimseleri sırf Arap olmaları nedeniyle soyların en şereflisi olan peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve selem) soyuna nispet etmek yerine böyle birisinin soyuna nispet etmek daha yerinde olacaktır. (Mütercim)

itiraflarda bulunacağımı talep ettim. Fiilen isteğim kabul edildi ve mazgaldan seslenilip çağırıldım. Beni ihtişamlı bir odadan geçirdiler ve oradan da müdürün muazzam bürosuna götürdüler. Etrafta polisler duruyor ve her birinin elinde kalem ve defter, onlara söyleyeceğim itiraflarımı yazmayı istiyorlardı. Ellerim kelepçeli bir halde beni oturttular ve hapishane müdürü bana "Ne var yanında buyur, itiraflarını dinliyorum!" dedi.

Bende onlara soğukkanlılıkla şöyle dedim: "Patlatmayı yapan kişi hakkında bir bilgiye sahip olamadığınız için geçirmiş olduğunuz zor durumu biliyorum. Fakat ben size bir iyilikte bulunarak bunu patlatanın ben olduğumu itiraf edebilirim. Ve bunun karşılığında boynumu vermeye hazırım." (şeyhe bunun nedenini sorduğumda şöyle dedi: "Allah'a yemin olsun ki işkencelere dayanamıyorduk. Neredeyse dinimizde fitneye düşecektik. Ölüm bize bu işkencelerden daha iyiydi.)

Şöyle diyor şeyh Yusuf: Daha sözlerimi bitirmeden hapishane müdürü camdan sigara küllüğünü yüzüme fırlattı ve "Onu çıkartın ve terbiye edin!" dedi.

Şeyhimiz Yusuf'a tanımlayamayacağımız işkence silsileleri bu şekilde devam etti. Ta ki, soruşturmacının rivayetine göre, patlatmayı yapan gerçek fail ortaya çıkana kadar. Şeyh Yusuf şöyle diyor: "Bir gün bir polis geldi ve sevinçli bir şekilde şunları söyledi: "Müjdeler olsun sana, gerçek faili bulduk. Sizden birisi değil, bilakis rafizilerden birisiymiş. Ama kimseye söyleme!" Sonra beni koğuşa götürdüler.

O günden sonra patlama olaylarıyla ilgili olarak cihad gençlerine işkence durduruldu. Hapishane müdürü gardiyanlarını toplayıp onlara şöyle dedi: "Patlama olaylarıyla dava olunan herkese başka ithamlar giydirin ve onunla hükmolunsunlar!" Gerçektende kardeşlerden her birine ya tekfir yada benzeri başka bir şey bularak bir dava giydirdiler. Sonra da Seluli mahkemelerce haklarında hükümlerde bulunuldu.

Bundan sonra şeyh hapishanede bir süre rafizilerle birlikte kaldı. Onlarla beraber Ayetullahları veya seyyidleri de bulunmaktaydı. Şeyh Yusuf onlarla tartışıyor ve münazaralarda bulunuyordu. Nihayetinde Ayetullahları adamlarını, ondan ve Onunla birlikte oturmalarından sakındırdılar.

Şeyh Yusuf şöyle diyor: "Ben uyuyor gibi yapıyordum ve Ayetullahları bunu fırsat bilerek konuşmaya ve onlara ders vermeye başlıyordu. Bende onu dinliyor ve uygun bir fırsat yakaladığımda kalkıyor ve ona reddiyeler veriyordum." Kuvvetli hüccetlere ve beyana sahip oluşundan, Ondan oldukça rahatsız olmuşlardı. Sonra şeyh ehli sünnetten olan toplu koğuşa geçti. Bu şekilde bir süre daha geçtikten sonra şeyh tek başına kalmak için yemek yemeyi kesti. Bu şekilde vaktini daha iyi değerlendirmek ve rabbi ile baş başa kalmak istiyordu. Talebine cevap verdiler ve tekli koğuşta bir buçuk sene veya biraz daha fazla bir dönem kaldı ve bundan sonra serbest bırakıldı.

Tekli koğuşta sıkılıp sıkılmadığını sorduğumda Şeyh Yusuf şöyle dedi: "Allah'a yemin olsun ki, asla vakit bulamıyordum. Öyle ki cenabet durumu hariç banyo bile yapmıyor ve çok az uyuyordum. Adeta vakitle yarışıyordum!"

Tekli koğuşunda zamanını ezber ve ilmi kitapları okumakla geçiriyordu. Kuran'ı ezberledi ve sağlamlaştırdı. Buhari ve Muslim'i ezberledi. Ve ilim ehlinin kitaplarını okumaya ve mutalaaya kapandı. Bir gün gardiyan asker Ona şöyle der: "Allah'a yemin olsun ki ben senin bu durumuna ve bulunmuş olduğun bu haline acıyorum?

Şeyh Yusuf ise ona şöyle der: "Allah'a yemin olsun ki, ben senin haline acıyorum. Şunu bil ki, eğer gün yirmi sekiz saat olacak denilse, kabul ederim. Zira ben zaman arıyorum ey zavallı!"

Bunun nedeni askerin şeyhin okumadaki halini çok garipsemesiydi. Öyle ki, vaktini en iyi bir şekilde değerlendirmek için güneşlenmeye ve benzeri faaliyetlere ancak zorunlu olduğu durumlarda çıkıyordu. Ve şöyle diyordu: "Allah'a yemin olsun ki, hapishanede öyle imani ve lezzetli anlar yaşıyordum ki, bunları ancak Allah bilir. Hapisten çıkacağımı müjdeleyen kişi geldiğinde, farkında olmadan yüzüne karşı bağırarak şöyle dedim: 'Allah seni hayırla müjdelemesin!' Bu, iradem dışında, hapishanede gördüğüm nimetlerin etkisinden ve ilim talebinde elde ettiğim büyük faideden kaynaklanmıştı."

Şeyh Yusuf hapishaneden çıkınca cihadla ve mücahidlerle ilişkilerini daha da kuvvetlendirdi. Özellikle de mücahidlerin şeyhi Usame b. Ladin ile.

Çeçen meselesi başlamıştı. Onun öncesinde ise Dağıstan olayları. Şeyh Yusuf onlarla birlikte hakkı müdafaa da durdu ve Savtul Qoqaz'da şer'i yazılar yazdı. Onlara yönelik yazdığı eserleri arasında şunlar bulunmaktadır:

"Esirlerin hükmü hakkında şaşkınlara yol gösterme" "İstişhad ameliyeleri intihar mıdır yoksa şehadet mi?" "Havva intihar mı etti şehid mi oldu?" bunların dışında da siyasi yazılar yazdı ve son olarak "Moskova tiyatro operasyonu ve mücahidler bundan neler istifade etti" yazısı oldu.

Şeyh, komutan Hattab ile de ilişki içerisindeydi ve askeri konularda yazışmaları bulunuyordu. Öyle ki şeyh müthiş bir askeri tecrübeye sahipti ve Onunla oturan veya Onun yazılarını okuyan herkes Ondan etkileniyordu… Bunlardan birisi de, nizami ordunun son bulup gerilla savaşlarının başladığı ve mücahidlere zorlukların arttığı dönemin başlarında Hattab ile yazışmalarıdır. Şeyh Yusuf, komutan Hattab'a savaşın on sekiz ihtimalini ve her ihtimalde neler yapabileceklerini yazdı. Komutan Hattab bundan çok istifade etti ve bunun üzerine Ona teşekkür etti.

Şeyh Yusuf'un Çeçenistan'a yardımlar toplamada ciddi katkıları oldu. Ora için büyük meblağlar toplamıştır ve bununla birlikte orayla ilgili, bazı alimler arasında üzüntü verici durumlar da yaşanmıştır. Bu alimler en zor zamanlarda orayı yüz üstü bırakanlardır. Şeyh Selman Avde ile ilgili bir anı aktarmak istiyorum. Dağıstan'da oldukları dönemde komutan Hattab kardeşlere: "Bize bir milyon dolar gönderin ve kışın sonuna kadar burada kalalım ve Ruslara karşı direnelim!" dedi.

Bunun üzerine şeyh Yusuf zenginlerden birisinin yanına gitti ve 8 milyon riyal yardımda bulunması üzerine onunla anlaşmaya vardı. Ancak buna, şeyh Selman'ın bir yazı yazmasını yada telefon görüşmesinde onay vermesi şartını koşmuştu. Şeyh Yusuf, Selman Avde'nin

yanına gitti fakat hiçbir fayda elde edemedi. Şeyh, Onunla tartıştı ve şu anlamda sözler söyledi: “Aslında hala Çeçen davasına kanaat getirmiş değilim!”

Şeyh Yusuf fedakârlıklarla ve ancak az erkeklerin güç yetirebileceği sürekli çalışmasıyla cihad yolunu bu şekilde devam ettirdi.

Şeyh Yusuf’un Çeçen ile olan ilişkileri bu şekilde devam etti. Ancak bu ilişki, Afganistan ve Taliban emirliğine oranla daha azdı. Öyle ki, vaktinin büyük bir kısmını bu hareketin doğruluğunu ve samimiliğini araştırmakla geçirdi. Sonra Afganistan’daki Buda heykellerinin yerle bir edildiği mübarek günler geldi. Şeyh Yusuf bu meseleyle çok ilgilendi ve bundan sonra Afganistan’da Ramazan ve Kurban projeleri düzenledi.

Sonra emiril-müminin ve Taliban bakanlıklarıyla irtibata geçti ve şeyh Hamud Ukla ile aralarında görüşme ayarladı. Hicri 1421. Hac yılında, şeyh Yusuf, hac için gelen bazı Taliban bakanları ile görüştü ve onları şeyh Hamud el-Ukla ile telefonla görüştürdü. Bu, teşrik günlerinden sonra akşam dokuz sularında idi. Şeyh Yusuf bununla ilgili bana şunları söyledi: “Mekke’den çıktığımızda zamanla yarışıyorduk ve önümüzde kat etmemiz gereken uzun bir yolun dışında hiçbir seçeneğimiz yoktu. Çünkü şeyh Hamud El-Kasim’deydi. Çok yorgunduk. Ben ve arkadaşım şunun üzerine anlaştık; o araba sürerken ben dinlenecek ve uyuyacaktım sonra şoförlüğe ben geçecek o istirahat edecekti… Yola devam ettik ve gözlerim bana galip geldiler ve ancak serbest bırakılmış bir deveye çarpmamız üzerine arabanın takla atmasıyla uyandık. Görüşme ile aramıza engel konulmuştu.”

Şeyhin, hapishaneden çıkmasından sonra, cihad hakkında, cihad meselelerinin temellendirilmesinde ve sorunlu münafıkların şüphelerini çürütmede yazılar yazmada büyük çabaları olmuştur. Bazı zamanlar Azzam adıyla Paltalk odalarına da katılıyordu.

Şeyh gençleri Afganistan’a gidip eğitim kamplarına katılmaları için teşvik ediyor ve yönlendirmeye çok zamanını ayırıyordu. Cihada ve cihada hazırlığa teşvik eden on dört ses kaseti çıkardı. Bunların arasında kendi sesiyle kayıtlı fıkıh konuları da bulunmaktadır.

Sonra Afganistan tarihindeki büyük olaylardan birisi daha oldu. Bu, pislik komutan Ahmed şah mesud’un suikast sonucu öldürülmesiydi. Şeyhin sevinci anlatılmayacak türdendi. Onun yanına uğradığımı ve haberlerin neler olduğunu sorduğumu hatırlıyorum.

Bana şöyle demişti: “Şeyh Usame kardeşlere şöyle dedi: ‘Kim bizi Ahmed şah mesud’dan rahatlatacak? Zira O Allah’a ve resulüne eza vermektedir!’ bunun üzerine bazı kardeşlerin bizzat kendileri, ecirlerini ve sevaplarını El-Kerim olan Allah’tan bekleyerek bu işe aday oldular ve işittiğiniz bu sevinç verici haberin olayı gerçekleşti.

Bundan sonra inkârcılığın kalesi olan Amerika’daki mübarek olaylar meydana geldi. Şeyh sevincinden neredeyse uçacak gibiydi. Şeyhe telefon açtım ve bana şunları söyledi: “Şu anda El-Kasim âlimleriyle birlikteyim ve bazı âlimlerin Amerika’da gerçekleşen bu olaylara tenkitleri bulunmakta!” Bana onlarla yaptığı münazara ve görüşmelerin neticesini aktardı ve cihadı ve mücahidleri desteklemelerinde onlara güzel bir etkisi olmuştu.

Bundan sonra şeyh "Haçlı savaşlarının hakikati" adındaki değerli kitabına başladı. Bu kitabında istişhad operasyonlarını temellendirip bunun hakkında yayılan tüm şüphelere reddiye vermiş ve ümmeti yaşamış olduğu uyuklama halinden uyanmaya teşviklerde bulunmuştur. Bu, konusunda harika bir kitaptır ve şeyh bunu dokuz veya on gün içerisinde yazmıştır!

Öyle ki kitap şeyh Usame'ye ulaştığında kardeşlere şöyle demiştir: "Öyle gözüküyor ki, kitap operasyondan önce yazılmış. Çünkü bu kadar hızlı bir süreçte yazılması mümkün değildir!"

Ben Allah'ın huzurunda şahitlik ederim ki, şeyh Yusuf bunu olaylardan sonra yazmıştır. Fakat kendisini tamamıyla buna vermiş ve neticesinde hiç kimsenin reddedemeyeceği bu temelli yeni fıkhi çalışma meydana gelmiştir. Bu şekilde şeyh Yusuf'un kitabının, Kuran ve sünnetten delilleri toplaması ve sağlam ilmi temeller üzerine bina edilmesi nedeniyle, 11 Eylül olaylarını destekleyen âlimlerin sayılarını artırmada büyük etkisi olmuştur.

Şeyh Yusuf bu kitabını bitirdikten sonra "El-Mizan li hareketi Taliban" kitabının son düzeltmelerini tamamladı ve onu yayınladı.

Böylece Onun kitapları, kitap ve sünnetin nuru ile aydınlanmış bir şekilde durmadan akan bir sel gibi ardı ardına gelmeye başladı. Bunlardan bazıları:

"Düşmanlarla cihadda kadınların rolü" Gayri resmi bir şekilde Abdullah zeyd adı altında basılmıştır.

"Cihad yolunda sabitler" Kitap farklı konulardan oluşmuştur. Ve bunların dışında internet sitelerinde yayınlanan birçok kitabı daha.

Bundan dolayı şeyh, asıl olarak hudutlardaki mücahid kardeşlerimizin arkalarını kollamak maksadıyla birçok yazılar ve reddiyeler hazırlamıştır. Aynı şekilde "Haçlı ordularının Irak'a saldırısı" silsilesine de iştirak etmiş ve burada editör konumuna geçmiştir. Öyle ki en büyük yer Ona veriliyordu ve hatta Onun yazıları çalışmaların %80'ini oluşturuyordu.

Allah Ona beliğ bir üslup ve sağlam bir sabır vermişti. Bu durumu Onu, şer'i yazılar ve siyasi yorumlar yapmaktan kesilmemesine neden olmuştu. Allah Ona geniş rahmeti ile rahmet etsin.

Şeyh Yusuf birçok âlimin yanında bu sıfatları ile tanınır hale gelmişti. Öyle ki Onun üstünlüğünü ve bu sahadaki öncülüğünü kendileri itiraf ediyorlardı.

Şeyh Yusuf musibetlere ve olaylara karşı da çok dirayetli ve sabırlı idi. Cihad topraklarındaki nice arkadaşının ve dostunun istişhadı, öldürülmesi ve esir alınması ile musibetlerle karşılaşmıştır. Fakat O, tüm bunlara rağmen Allah'ın kaderine ve hükmüne razı ve hükmünde Allah'a teslim olmuş birisiydi.

Şeyh Yusuf (rahimehullah) çok ince kalpli, çabuk etkilenen ve ağlaması yakın olan birisiydi. Bilhassa mücahidler ve Allah yolundaki fedakârlıkları anlatıldığında. Hiç unutmuyorum,

Amerika'da esir olan Ebu Hacer El-Iraki'den bahsetmişti. Onun yaşantısını ve fedakârlıklarını anlattıktan sonra hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı…

Bir nasihat verdiğinde, orada bulunanların ağlayışını ve huşularını işitirdin. Özellikle de Allah, Ahiret darı, cihad ve Allah yolunda şehadetten bahsettiğinde.

Cihadın ve cihad duygularının, sahih akide ile ve şer'i ilim ile bağlanmasını gerekli görüyordu. Şöyle diyordu: "İnsanlara cihadın ancak tevhidi gerçekleştirmek ve Lailahe illallah Muhammedun resulullah'ın gerekliliklerini tatbik etmek için vacip olduğunu açıklamamız vaciptir. Cihadın önemini bilmeleri ve diğer yönden bunun üzerinde sebat etmeleri için insanları bu esaslara bağlamalıyız." Bu bağlamda bana şeyh Abdullah Azzam'ın şu sözünü söylerdi: "Onu cihada getiren bir suret, başka bir suretle geri döndürmektedir." Şunu kast ediyordu: Bazı insanlar, bir müslümanın işkence gördüğü veya bir Müslüman kadının kaçırıldığı bir fotoğrafı görüp, yalnızca duygusal olarak etkilenmeleri ile cihada gelirler. Bu etkilenmeleri güzeldir. Ancak bundan daha güzel olanı; mücahidin cihada gitmesinin, bu yolun gerekliliğine, tevhid akidesi ile direk orantılı olmasına, bunun insanların arasında yayılmasını dert edinmesine ve buna bağlı kalacağı ve tatbik edeceği bir devletin kurulması kanaatinden kaynaklanmasıdır."

Dünyanın tüm imkânları şeyhin önüne açılmıştı. Fakat O onu üç talakla boşayıp amacına ulaşana kadar izzet hayatı yaşamayı tercih etmişti. Babası, Allah'ın bereket kaplarını açtığı bir tacirdi. Fakat Yusuf bu dünyaya aldırış etmiyordu. Bununla birlikte bulunduğu çalışma ve cihadında babasından bir destek ve rıza görmekteydi. Diğer tarafta ise birçok zamanlar Onu destekleyen ve sebatını artıran ve kendisini teslim etmemesini söyleyen annesi bulunmaktaydı… Ölümlerden korkmayan bu cesur kahramanı doğuran bu şerefli anneye Allah hayırlarını versin…

Şeyh Yusuf son derece mütevazı birisiydi. Hatta kendisini hiçbir şey saymıyordu. Onunla birlikte oturduğunda senin Ondan daha bilgili ve daha fıkıh sahibi olduğuna inanıyordu. Söze başkalarından önce başlamayı kabul etmezdi. Özellikle de bir âlim veya ilim talebesi bulunduğunda. Tevazuda adeta bir örnek gibiydi. Bunu yapmacık olarak yada zorlamayla yapmıyordu bilakis bu Allah'ın Ona bahşettiği bir karakteri ve özelliği idi.

Her konuda ilmi bir ansiklopedi gibiydi. Şer'i ilimlerde konuştuğunda 'bu fakih bir âlimdir' dersin. Siyasi meselelerde konuştuğunda 'Harika bir siyasetçi' dersin. Tüm bunların yanında bilgisayar ve programlardan çok iyi anlıyordu. Askeri ilimlerde ise, tecrübeli bir askeri komutan kadar tecrübeli ve tipografi, teknoloji ve elektronik ilimlerinde de bilgi sahibi idi.

Allah Ona insanlar arasında bir kabul bahşetmişti. Onunla görüşen herkes Onu seviyordu. Onun hakkında kötü konuşan yada bir ahlakını veya tabiatını kötü gören hiç kimse bilmiyorum. Bilakis sahip olduğu güzel ahlakı ve içinin temizliği ile insanlar katında kabul görülen birisiydi. Onun böyle olduğunu zannediyoruz ve Allah'a karşı hiç kimseyi tezkiye etmiyoruz.

Gençleri ve mücahidleri lüksü ve rahat yaşantıyı terk etmeye, buna mukabil katı ve zor yaşantıya çağırıyordu. Bunu, nefsi sabra ve cihad topraklarındaki sıkıntılara tahammül

edebilmek için yapıyordu. Günler geçmesine rağmen çok az yemek yiyordu. Hâlbuki durumu iyiydi. Fakat O, zorluklara alışmayı istiyordu.

Cömert ve eli açık idi. Kardeşlerine verdiklerini çok görmüyordu. Bununla birlikte güvenilir ve Ona gelen mücahidlerin mallarına karşı çok temkinli idi. Onları biran önce sahiplerine ve gerekli kimselere ulaştırırdı.

Amerika'nın talebi üzerine Selül ailesi Onun peşine düştü. Bir seneden fazla bir süre Ondan teslim olmasını talep ettiler. Onlara teslim olmaya veya dininde alçalmışlığa razı olmayı kabul etmedi. Allah'a hamd olsun ki böyle yaptı. Bu bir sene içerisinde, bu dine ve bu ümmete, beş senede yapamayacağı nice büyük ameller sundu!

Ben bunları abartı olarak söylemiyorum. Allah'a yemin olsun ki hayır, bildiklerimi ve gördüklerimi, hatta gördüklerimin yalnızca bazısını söylüyorum… Uyumadan ve istirahat etmeden uzun saatler geçiriyordu. Hatta bazı günlerini uyumadan birbirine birleştiriyordu. Onun günlük programında uyku, ayakta durabilmesi için, ancak ihtiyacı kadar az bir yer alıyordu.

Bu sene boyunca gece gündüz düşmanı kollayarak ve kaçarak yaşadı. Silahını yanından ayırmıyor ve sürekli emniyette ve ihtiyatta duruyordu.

Bana şöyle diyordu: "Ey kardeşim, bizler Yahudileri sürene kadar Medine'de korku ve tedirginlikle yaşayan Resulullah'ın sahabelerinden daha şerefli değiliz!" Yine bana sahabelerden birisinin şu sözünü söylerdi: "Bizde korkudan başka ne var ki ey Allah'ın resulü! Ve her birimizin kılıcı boynunda…" Sahabenin bu halleri ile teselli buluyordu. Allah'ın rızası onlar üzerine olsun.

Şeyh Yusuf ana babasını çok az görebiliyordu. Hatta takipler şiddetlendiğinde son dönemler onlarla tamamen ilişkisini kesmişti. Hatta en büyükleri Meryem olan üç küçük çocuğu ile olan ilişkisini bile kesmişti. Bu son günlerindeydi. Kızı için şehid oluşundan evvel yazdığı etkileyici şiiri yayınlanmıştı. Allah Ona rahmet etsin. Son günlerinde de kovalanmaya devam ediliyordu ve nihayetinde gücü nispetince kendisini müdafaa ettikten sonra şehid olarak öldürüldü. Allah yolunda öldürülmeyi, Cezirenin tağutları eline esir düşmeye tercih etti. Allah onların cezasını ve yok edilmesini hızlandırsın. Onun bundaki örneği, talep edildiğinde "Ben ise, bu gün hiçbir kâfirin zimmeti altına girmeyeceğim!" diyen büyük sahabe idi. Onun lisanı hali ise şöyle diyordu:

Müslüman olarak öldürüldükten sonra aldırış etmem.

Allah için ölümümün hangi tarafıma oluşuna.

Bu, ilahın zatı içindir. Eğer dilerse,

Parçalanmış organları bereketlendirir.

Ebu Muhammed göç ettiğinde bilinmeyen birisiydi. İnsanların çoğu Onu tanımıyorlardı. Allah'ın Onu bildiği ve dinin desteklenmesi ve mücahidlerin faydalanması için

sunduğu büyük çalışmaları Onun şahidi olduğu sürece bu Ona bir zarar verebilir mi? Kuşkusuz O, bu gün ümmetin en hayırlı erkeklerindendir.

İlim, davet, cihad ve ibadet gibi birçok hayrı bir araya toplayan ümmetin gençlerinden bir şeyhin hayatı da inşallah en hayırlı ve en güzel bir hal üzere son buldu. Hidayet yolunu bulan her gencin kendisine meylini kazanmıştı. Müjdeler olsun sana ey Ebu Muhammed…

Allah'a yemin olsun ki, sana, birçok sevdiklerimize ağladığımızdan daha fazla ağladık.

Sana ağladık ve Allah katındakinin senin için daha hayırlı olacağını umuyoruz.

Fakat bizler, Senin, yardım edecek kimsesi bulunmayan bu miskin ümmette, Allah'ın şeriatını ikame edecek az kişilerden olmanı umuyorduk.

Seni unutmayacağız ey Ebu Muhammed.

Allah'a yemin olsun ki, seninle birlikte yaşayanın hayatına olan etkilerini görmezden gelmesi çok zordur. Senin cihadı desteklemek için, birçok kuruluşun ve birleşmiş çabaların yapamadıklarını yaptığını gördük. Sen, örneği tek, tarzı ender olanlardansın. Vaktinin tümü, cihad ve mücahidler içindi. Allah sana rahmet etsin ey Ebu Muhammed… Allah sana rahmet etsin ey Ebu Muhammed… Allah sana rahmet etsin ey Ebu Muhammed…

Mütercim: Muhammed Atta

لا إله إلا الله
الله
رسول
محمد
"..Deki;
Rabbim ilmimi arttır."
Taha Suresi/114
Facebook.com
ÜCRETSİZ İSLAMİ E-KİTAP İNDİR
facebook.com/ücretsiz islami e-kitap indir

Düşmanla Savaşta Kadının Rolü

Yusuf el-Iyeyrî

Hazırlayan: Murat Gezenler

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehl-i beytini ve ashâbını rahmetiyle kuşatmasını dileriz.

Muhterem bacım! Dünyanın tüm ülkelerinde İslam'a ve Müslümanlara karşı açılmış olan yeni haçlı seferlerine karşı önemli bir rolün vardır. Gerçekten bu, senin için çok büyük ve önemli bir görevdir. Bu satırlarda size hitap ediyorum. Aslen bu yazdıklarımın iki katı kadar uzunluğa muhtaç olan bu konuda benim sözü biraz uzun tutmamın sebebi konunun oldukça büyük bir önem arzetmesindendir. O halde beni iyi dinleyin. Allah sizi korusun ve muhafaza etsin.

Bugün İslam ümmeti aşağılanma ve zilletin her çeşidine maruz kalmıştır. Ümmetin karşılaştığı bu durum geçmiş asırlarda karşılaşılan aşağılanma ve zillete hiç benzememektedir. Zira geçmişte bu durum şimdiki kadar yaygın değildi. Ancak bugün bu aşağılanma ve zilletin temel sebebi ümmetin fertlerinin sayısının az olması ya da ümmetin fakirlik içinde olması değildir. Bilakis İslam ümmeti günümüzde en büyük ümmet olarak telakki edilmektedir. Ve aynı şekilde düşmanların sahip olmadığı zenginliğe ve diğer unsurlara sahip olan tek ümmettir. O halde burada

kendiliğinden şu soru gündeme gelmektedir. Günümüzde ümmetin çektiği bu sıkıntının sebebi mali ve insani kaynak bakımından fakirlik değilse nedir?

Bu sorunun cevabını Sevban *(radıyallahu anh)*'ın rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizlere şöyle vermektedir:

"Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağıran yiyiciler gibi birbirlerini çağıracakları zaman yakındır." Orada bulunanlardan biri "O gün sayıca az olmamızdan dolayı mı?" diye sordu. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır, bilakis o gün çoksunuz. Lakin sizler bir selin getirip yığdığı, hiçbir ağırlığı olmayan çerçöpler durumunda olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafı atacak" buyurdu. Orada bulunanlardan biri "Zaaf nedir ey Allah'ın Rasulü?" dedi. Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Dünya sevgisi ve ölüm korkusu" buyurdu.

Ahmed bin Hanbel'in diğer bir rivayetinde "Savaşı kötü görmenizdir" şeklinde geçmektedir.

İşte bu hadis-i şerif, o kafa karıştırıcı sorunun cevabıdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bunun cevabını 1400 sene önce vermiştir. İslam ümmetini mahveden illet, dünya sevgisi ve ölüm korkusudur. Ne zaman ümmet dünyayı sevip ölümden nefret etmeye başladı işte o zaman Allah'ın

Yahudileri tarif ettiği *‘‘Sen onları, insanların yaşamaya en düşkünü olarak bulursun’’ (2 Bakara/ 96)* beyanını bu ümmete muvafık oldu.

Ayette geçen *"...yaşamaya..."* kelimesi yaşamanın her türlü çeşidini kapsayan nekra bir ifadedir. Bu yaşam aşağılanma ya da zillet içinde bir yaşam olabilir... Hayvanların ya da böceklerin yaşadığı gibi bir yaşam da olabilir... Önemli olan sadece yaşamdır...

İşte bu sevgiden dolayı ümmet kendisine veya dinine yaraşmayan aşağılık bir hayat tarzına bağlandı. Tüm bunların sebebi, onların dünyayı sevmesi ve ölümden nefret etmesidir.

Bizim dünya sevgimizin ve ölümden veya savaştan nefret edişimizin kaçınılmaz neticesi, İslam ümmetinin evlatlarının çoğunun –özellikle de kadınların- cihadı dünyadan göç etmeye bağlaması oldu. Bunun akabinde ise cihad terk edildi. İslam ümmeti cihadı terk edince düşmanlar ona karşı güç kazandı ve başlarına zillet geldi. Ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, İbni Ömer *(radıyallahu anh)* rivayetiyle Ahmed ve Ebu Davud'da *(rahmetullahi aleyhim)* yer alan şu beyanı gerçekleşti:

“İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu kaldırmaz.”

Yukarıdaki hadislerin de işaret ettiği gibi, bizim durumumuza dair Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bizi teşhis ettiği hastalık vehnden başkası değildir. Bugün bu hastalığın yansımaları ortaya çıkmaktadır. Bu, inek ve taşa tapanlardan haça ve heykellere tapanlara kadar dünyanın tüm uluslarının üzerimize attığı zillettir.

Sonuç olarak yukarıda vermiş olduğumuz hadislere dönersek, bu aşağılanma ve zilletten kurtulmanın tek yolu cihada dönmek, Allah yolunda savaşı sevmek, dünyayı ve onun süslerini terk etmektir.

Kadın, Cihada Destek veya Köstek Olabilir

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, ümmetin bu durumdan kurtulması için bize verdiği reçetenin cihad olduğunu anladıktan sonra ne yazık ki hala buna uygun hareket etmediğimiz görülmektedir. Bu yüzden bu reçeteye uygun hareket edebilmek için ferdi planda cihadın engellerini araştırmamız gerekmektedir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cihadın engellerinin esas nedenini şu ayette bir araya getirmiştir:

"De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, akrabalarınız, kazandığınız mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden konutlar, size Allah ve Rasulünden ve onun yolunda cihaddan daha sevimli ise artık Allah'ın emri (azabı) gelinceye kadar bekleyin. Allah, fâsıklar

topluluğunu hidayete erdirmez.'' (9 Tevbe/ 24)

Bunlar cihadın engellerinin esas sebepleridir. Bu sebepler dallanıp budaklanabilir. Bu ayette kendisinden hoşlanılan şeylerin, Allah sevgisi, Rasul sevgisi ve cihad sevgisinin önüne geçişini nasıl engelleyebileceğimizi araştırmak, izzete giden ilk adımdır. Çünkü Allah sevgisi, Rasul sevgisi ve cihad sevgisi, bu sevilen şeylerden daha büyük ve daha gereklidir.

Şayet bu sonucu iyi kavrarsak, bütün amellerimizde Allah sevgisinin, Rasul sevgisinin ve cihad sevgisinin tüm fani sevgilerin üzerinde olduğunu görürüz. Bunun neticesinde ise bu ümmetin evlatları İslam'ın ve ümmetin şerefi için canlarını seve seve vereceklerdir. Kâfirler, kendileri bu dünyayı ne kadar seviyorlarsa ümmetin erkeklerinin de ölümü bir o kadar sevdiğini, Ebu Bekir es-Sıddık *(radıyallahu anh)*'ın yaptığı gibi tüm zenginliğini İslam'a zafer kazandırmak için harcayan tüccarları olduğunu görecekler, ümmetin analarının şayet oğulları cihadı terk ederlerse bu hayattan hiçbir tat almadıkları gerçeğini bileceklerdir. Elbette bunun sonucu ümmetin üzerinden kafirlerin hakimiyetinin kalkması şeklinde tezahür edecektir.

Eğer tüm bunlar başarılırsa, Allah'ın düşmanları ümmeti üzmeden veya ümmete karşı gelmeden önce bin kere düşünecektir.

Bu sayfalarda, bu engel ve manilerin detayları üzerinde

durmayacağız. Fakat ümmetin hemen ve her şeyden önce kaldırması gereken bir engeli açıklamakla yetineceğiz. Bu engel; anne, eş, kız veya kız kardeş olarak ortaya çıkan kadındır. Bunların hepsi, cihadın engellerini detaylı olarak anlatan ayetin kapsamına giriyor. Elbette burada kadının, İslam'ın zaferinin önündeki en büyük engellerden biri olduğunu söylerken, bunun mukabili bir durumu da belirtmek gerekir ki bu, kadının tam bir cesaret ve fedakârlık ile donanırsa İslam'ın zaferindeki en temel ve en etkili faktörlerden birisi olacağıdır. Burada, onun İslam'ın muzaffer olması için örnek alması gereken kadınların hayat hikâyelerini vereceğiz.

Bu sayfalarda kadınlara hitab etmemizin sebebi, kadınlarda gördüğümüz bazı hasletlerden dolayıdır. Bir kadın bir şeye ikna olduğunda, bu erkeğin o şeyi yerine getirmesinde en önemli saiktir. Ve eğer kadın bir şeye karşı çıkarsa, erkeğin onu başarmasının önündeki en büyük engellerden birisi olur. Özellikle bu kadın sevilmesi, razı edilmesi gereken bir anne, nine ve eş olursa…

Kadın, insanlığın beşiğidir. Vücudu güçlenene kadar bebeğin bakıcısıdır. İşte bu düşünüldüğü takdirde, İslam'la tüm kâfir milletler arasındaki savaşta etkin rolünü gerçekleştirmesini teşvik ettiğimiz hitabı kadına yönlendirmemiz gayet yerindedir. Kadın, bu savaşa girmekten vazgeçtiği zaman, ondan soyutlandığı veya savaşçıların azmini

güçlendirmeye hazır olmadığı zaman, yenilgiye ilk adım atılmış demektir ve bu zarara giden yoldur ve bugün ümmetimizin başına gelen şey işte budur.

Kadın sorumluluğa hazır olana kadar, İslam parlak dönemlerinde kendinden kuvvet, sayı ve maddi olarak güçlü olan kafir milletlere karşı muzaffer değildi çünkü cihad için evladlar yetiştiren, kocası cihada çıktığında onun namusunu ve malını koruyan, bu yolun sürdürülmesinde kocasının ve evladlarının sabırlı olmasına yardım eden odur. "Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır" sözü o zamanın kadını için tam uygundu, bu yüzden biz de "Her başarılı mücahidin arkasında bir kadın vardır" diyebiliriz. O kadınlar görevlerini biliyorlardı ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ifade ettiği gibiydiler. Ömer *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Ya Rasulullah! Hangi zenginlikten edinelim?" diye sordu. O da: "Her biriniz, şükreden bir kalb, zikreden bir dil, ahiret işinize de yardımcı olacak Mümin bir kadın edinsin" buyurdu.

Fakat günümüzdeki kadınlara ne demeli? Onları nasıl tarif etmeli? Onların endişeleri nedir? Kocalarına ahiret işlerinde yardımcı mıdırlar? Günümüzdeki İslam ve küfür arasındaki savaşı idrak ediyorlar mı? Veya küfür ülkelerini dahi biliyorlar mı? Müslümanların Filistin dâhil her yerde çektiklerini biliyorlar mı? Onların bunlardan haberi yok. Peki, bu nasıl bir habersizlik? O, en son moda ve akımları takip etmektedir. Süs

ve ihtişam gösterisi dışında hiçbir şey bilmemektedir.

Bilakis, onların bazıları haramlarda boğuluyorlar. Din düşmanları onları kendi ülkelerimizde ümmete karşı kullanıyorlar. Biz onlardan, ümmetin kalesinin inşâsına katkıda bulunmalarını beklerken kendimizi onların İslam'ı tahrip etmelerini engellemeye çalışırken bulduk. Düşmanın, kadını özgürleştirmeye odaklanması, onun ümmetin muhafızı olduğunu öğrendikten hemen sonra olmuştur. Eğer o bozulursa, çevresindekilerin yanı sıra onun fıtratı da bozulur. Bu yüzden o yanılgıdayken ve boğulurken ve tüm bu hain çağrılara inanırken, düşmanlar onu en kötü bir şekilde kullandı. La havle ve la kuvvete illa billah!

Ey Allah'ın kadın kulları! Sorun sadece sizin günümüzdeki şu savaştan habersiz kalmanız olsa idi o zaman mesela daha kolay olurdu. Çünkü o zaman bu durumu telafi edecek erkeklerimiz var derdik! Fakat bugün siz, günümüzdeki savaşın varlığından veya onun için yapılan hazırlıktan habersizseniz, sizinle birlikte tüm ümmet de habersiz olacaktır. Bu savaş için gençleri kim yetiştirecek? Ve bu savaşa giren erkeklerin arkasında kim duracak? Ve gelecek neslin annelerini bu yolda devam etmeleri için kim hazırlayacak? Bu sorunun ve buna benzer onlarca mühim sorunun cevabı bize göstermektedir ki kadın mücadelede önemli bir unsurdur ve bu savaşa tam gücüyle ve tüm hırsıyla katılmalıdır. Ve kadının bu savaşa katılımı mücadelenin

sonucunu ifade etmez. Bilakis kadının bu savaşa katılımı, bu yolun devamını ve zaferi sağlayan sütunlardan birisidir.

Bu yüzden ey bacım! Görevinizin hayal ettiğinizden daha büyük olduğunun farkında olmalısınız. Bugün İslam'ın mağlubiyetinin büyük bir kısmından siz sorumlusunuz. Çünkü eğer siz sorumluluğunuzu yerine getirmiş olsaydınız, ümmetin başına bu zillet gelmeyecekti. Belki siz, öncelikli olduğu için eğer siz sorumluluğunuzu yerine getirmezseniz daha sonra yapılacakların hiçbir faydası olmamaktadır. Çünkü çocuğun yetiştiği ilk ev, sizin kollarınız. Ve o genç bir erkek olduğunda, size olan sevgisinden dolayı sadece sizin rehberliğinizi bilecektir. Bu yüzden siz çocukluk çağında onun kalbine Allah'ın, Rasulünün ve İslam yolunda cihadın sevgisini aşılamazsanız, büyüdüğünde hiç kimse onun kalbine bunu atamaz. Fidan sizin ellerinizin arasında… Taze ve nemli… Bu yüzden görevinizin başına geçin, 20 yıl sonra neticeyi göreceksiniz inşâAllah.

EL QAİDE NİN AMAÇLARI

PROF.DR.EYMEN EL ZEVAHİRİ

Web Dizen : Özgür El Erdişi

Kaynak : : Fursanu'l Belag Medya Tercüme Kısmı

2013 – 1434

Es- Sahab Medya

Ramazan 1433 Hicrî

ORJİNAL İSİM

“İslam’a Destek Belgesi”

“Kaidetu’l Cihad”

Fursanu'l Belag Medya

“İslam’a Destek Belgesi”

“Kaidetu’l Cihad (El Qaide) nin amaçları”

Bismillah, salat ve selam Allah Resulü’ne, ehline, ashabına ve izinden gidenlerin üzerine olsun.

Müslüman Ümmetimizin tarihinin en şiddetli Haçlı seferlerine maruz kaldığı, halklarının İslam şeriatı gölgesinde özgürlük, izzet, onur ve bağımsızlık talebiyle ayaklandığı, Müslüman ülkelerde meydana gelmekte olan tarihi değişiklikleri durdurma girişimi adına laik ve Haçlı güçlerinin toplanıp bir araya geldiği şu önemli koşullar içinde kelimesini tevhid kelimesi etrafında birleştirmesi gerekir.

Bu nedenle Kaidetu'l Cihad Grubundaki kardeşleriniz Müslümanları, İslam'ın zaferi için çalışanları, İslami hareketleri, grupları ve şahsiyetleri İslam ve Müslümanların zaferi için birleşerek şu hedefler etrafında toplanmaya çağırıyor:

1- İşgal altındaki Müslüman topraklarını kurtarmak için çalışmak. İsrail'in Filistin'i, Rusya'nın Çeçenistan'ı ve Müslüman Kafkasya'yı, Hindistan'ın Keşmir'i, İspanya'nın Ceuta ve Melilla'yı, Çin'in Doğu Türkistan'ı ele geçirmesi gibi kafirlere Müslüman topraklarını istila hakkı veren tüm uluslararası sözleşmeleri, anlaşmaları ve kararları reddetmek.

2- İslam Şeriatı'na başvurmak ve diğer tüm ilke, akide ve kanunlara başvurmayı reddetmek. Bu ilke, akide ve

kanunlar aşağıdakilerden ne şekilde olursa olsun reddetmek:

a- *Egemenliği halkın kılan kitle hakimiyeti*

b- *Ya da İkinci Dünya Savaşı'ndan galip çıkan güçlerin kurduğu ve 'Birleşmişi Milletler' adını verdiği 'uluslararası düzen' hakimiyeti.Öyle ki:*

1- Bu düzende kontrol, beş kibirlinin (beş ülkenin) elindedir. İradelerini dünyanın kalan halklarına dayatırlar.

2- Genel kurulunun üyeleri İslam Şeriatına değil çoğunluğa (çoğunluğun görüşüne) başvurur.

3- Misakında, üyelerin topraklarının egemenliğine ve bütünlüğüne saygı şartı yer alır. Yani Rusya'nın

Müslüman Kafkasya'yı, Çin'in Doğu Türkistan'ı, İspanya'nın Ceuta ve Melilla'yı ve İsrail'in Filistin'i istila etmesine saygı şartı!

4- Filistin'in parçalanması, İsrail hükümetinin tanınması kararları ile ardından gelen kararlar, Irak'a ambargo konulması kararları, Haçlı ittifakının Afganistan'ı işgaline izin veren kararı, Kabil'de işbirlikçi bir hükümet kurulmasına karar verilen Bonn Konferansı gibi İslam topraklarına saldırıya izin veren onlarca karar çıkarmıştır.

İslam Şeriatı'na başvurmanın ve ondan başkasına başvurmayı reddetmenin gereği İslam Şeriatı'nın İslam topraklarında hakim olması, hiçbir kanunun kendisiyle çekişememesi, hiçbir mercinin kendisiyle

rekabet edememesi için çaba sarfetmemiz ve dünyanın en büyük kibirlilerini temsil eden uluslararası düzene boyun eğmeyi reddetmemiz gerekir.

3- Müslümanların zenginliklerinin Amerika önderliğinde İslam topraklarını işgal eden Batı İttifakı tarafından sistematik olarak yağmalanmasını ki bu insanlık tarihinde görülmüş en büyük hırsızlık sayılmaktadır, durdurmaya çalışmak.

4- Despot, yolsuz diktatörlere karşı devrimlerinde Müslüman halkları destekleyip arka çıkmak. Halkları şeriatla yönetimin ve İslam hükümlerine bağlılığın zorunluluğu hususunda bilinçlendirmek. Ayaklanan halkları, yolsuz rejimlerin kalıntıları da kökünden sökülüp atılana kadar devrimlerini sürdürmeye, ülkelerini dış

aşağılama (dış ülkelerin aşağılaması) ve iç yolsuzluktan temizlemeye çağırmak. Ayaklanmayan halkları da İslam dünyasının işbirlikçi yöneticilerden kurtulması için kendilerinden öncekileri örnek almaya teşvik etmek.

5- Dünyadaki tüm mazlum ve mustazafları zalim ve kibirlilere karşı desteklemek.

6- Ulus-devleti, ulusal birliği ve işgalcilerin dayattığı sınırları tanımayan aksine Müslüman topraklarının birliğine, aralarında eşitliği sağlayan kardeşlik bağına inanan ve düşmanlarının dayattığı sınırları ortadan kaldıran, adaletin ve istişarenin yayılması, zayıflara yardım edilmesi ve tüm Müslüman topraklarının kurtarılması için uğraşan; peygamberlik metodu üzerine

Raşidi Hilafet devletini getirecek hilafeti kurmak için çalışmak.

7- İslami çaba ve enerjileri bu hedefler etrafında toplamak, buna davet etmek ve Müslümanlar arasında yaymak.

İslam'a destek belgesinin hedefleri işte bunlardır. Bu hedeflere ikna olanları uygulanması için davete, desteğe ve ümmetin kitleleri arasında mümkün olan tüm yayın araçlarını kullanarak yaymaya çağırıyoruz. Niyetler Allah rızası içindir ve doğru yola O (c.c.) iletir.

Allah'ın salatı ve selamı peygamberimiz Muhammed'in, ehlinin ve ashabının üzerine olsun.

Son duamız alemlerin rabbi olan Allah'a hamdolsun.

‘Kaidetu’l Cihad Cemaati’ndeki kardeşlerinizi temsilen kardeşiniz:

Aymen El Zevahiri’

"Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kâfirler istemese de Allah, kendi nurunu tamamlamaktan başkasını istemiyor."

(9 Tevbe/32)

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 26

Kitabın Adı: *Ey Vahyin Çocukları! Direnin...*

Hazırlayan: *Murat Gezenler*

Tercüme: *Orhan Panaltı*

Teknik Hazırlık: *Sibel Aydın*

Son Okuma: *Varol Taşçı*

Teknik Hazırlık: *Derya Hizal*

Kapak Tasarım: *Şehadet*

Dizgi: *Şehadet*

Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*

Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Baskı Yeri: *Konya*

Baskı Tarihi: *Mayıs/2012*

İSTEME ADRESİ

Şehadet Yayınları

0 332 350 46 87

0 507 332 10 02

KONYA

İçindekiler

Hutbetul Hace.....5
Ey Vahyin Çocukları! Direnin.....7
Cihadın Farziyeti Ve Şehadetin Üstünlüğü.....17
İslam Ümmetine Sesleniş.....21
Haydi Cihada!.....43
Cihad Gençliğine!.....59
Silahı Terk Edenlere.....65
Ve Müminleri Teşvik Et!.....85
Niçin Cihad Ediyoruz?.....107
Ey Mücahitler... Yaşam Değil Ölüm.....115
İt Ürür Kervan Yürür.....125
Müslümanın Öldürülmesi Hezimet Değildir.....137
İslam Gençliğine Acil Çağrı.....151
Şehadet İsteyenler İçin Yolu Genişletin.....155
Terör (Korkutma) İslam'dandır ve Bunu İnkâr Eden Kafirdir.....161
Kılıç ve Kalemin Münazarası.....185
Dinin İkamesi Yol Gösteren Kitap ve Destekçi Kılıçladır.....191
Bir Garipten Bir Esire Mektub.....197
Düşmanla Savaşta Kadının Rolü.....207
Cihad Meydanlarında Kadın.....215
Ey Kadınlar Sıra Sizde... Erkekler Uyumuş.....219
Mücahidelere Selef Kadınlarından Örnekler.....233
Keşke Benim Kocam Da Onlardan Biri Olaydı.....251
Ey Şehit Annesi Üzülme!.....255
En Değerli Nimet Ve En Büyük Şeref.....259

Hutbetu-l Hace

بسم الله الرحمن الرحيم

إن الحمد لله نحمده ونستعينه ونستغفره ونستهديه ونعوذ بالله من شرور أنفسنا ومن سيئات أعمالنا من يهده الله فلا مُضل له ومن يُضلل فلا هادي له

وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأشهد أن محمداً عبده ورسوله

(يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله حق تُقاته ولا تموتن إلا وأنتم مسلمون)

(يا أيها الناس اتقوا ربكم الذي خلقكم من نفس واحدة وخلق منها زوجها وبث منهما رجالاً كثيراً ونساءً واتقوا الله الذي تساءلون به والأرحام إن الله كان عليكم رقيباً)

(يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله وقولوا قولاً سديداً . يُصلح لكم أعمالكم ويغفر لكم ذنوبكم ومن يُطع الله ورسوله فقد فاز فوزاً عظيماً)

أما بعد فإن أصدقَ الحديث كتابُ الله، وخير الهدي هدي محمد وشر الأمور محدثاتها وكلَّ محدثة بدعة وكل بدعة ضلالة وكل ضلالة في النار.

Ey Vahyin Çocukları!
DİRENİN!

Murat Gezenler

Tek bir ümmet olarak Allah'ın nurunu söndürmeye çalışmalarına rağmen *"Kâfirler hoşlanmasalar dahi..." (61, Saff/8)* nurunu tamamlayacağını vadeden âlemlerin rabbi Allah'a hamdolsun. Salât ve selam tarihin her döneminde hak üzere Allah yolunda mücadele edecek Müslümanların varlığını bizlere haber veren ve "Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, onlara hiç bir şekilde zarar veremezler" buyurarak mü'minlerin kalbine sebatı aşılayan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar O'nun sancağını taşıyanların üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki 11 Eylül günü büyük şeytan ABD'nin kendi evinde bütün dünyanın gözü önünde gururunun kırılması dünya tarihinin seyri açısından yeni bir başlangıç olmuştur. Kan emici bir sülük misali İslam topraklarından faydalanmayı kendisine adet edinmiş ABD, bu olayı bir fırsat bilmiş ve "Büyüklük olumsuz durumlardan kârlı çıkmayı bilmektir" mantığı gereğince ilk iş olarak masum Afgan halkının topraklarını işgal etmiştir.

Ancak işgalin ardından işinin pek de kolay olmayacağını gören ABD, hemen müttefiklerini yardımına çağırmış ve "Bu bir haçlı savaşıdır" diyerek de savaşın adını koymuştur. Artık ya haçlılarla beraber olmak vardır ya da haçlıların karşısında olmak...

Elbette tüm dünya Müslümanları, ABD'nin bu çağrısına sessiz kalmamışlar ve saflarını hiçbir kapalılığa yer vermeyecek şekilde açık ve net olarak ilan etmişlerdir. Müslümanların safı ancak ve ancak haçlılara karşı mücahidlerin safı olmuştur.

Mustazaf İslam ümmetinin göstermiş olduğu bu şahsiyetli ve erdemli duruşu ne yazık ki İslam coğrafyasının yöneticileri gösterememişler, kendilerini Müslüman olarak isimlendirmelerine rağmen İslam'dan fersah fersah uzak olduklarını açıkça ızhar ettikleri gibi insanlık, şahsiyet ve karakter gibi erdemli vasıflardan da ne kadar yoksun olduklarını tüm dünyanın gözü önünde sergilemişlerdir. Nasıl ki İslam ümmeti hiçbir kapalılığa yer vermeyecek şekilde saflarını mücahidlerin yanı olarak belirlemişse, bu yöneticiler de açık, net ve sarih bir şekilde saflarını belirlemişler, ABD'nin kuyruğunda yer almayı tercih etmişlerdir. Ve artık dünya iki safa ayrılmıştır... Haçlılar ve onların karşısında duran İslam ümmeti...

"İşte şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki düşmandırlar." (22 Hac/19)

İlk etapta ABD İslam ümmetinin kendisine karşı topyekûn bir direniş sergileyeceğini hesaba katmamış, yandaşlarından sadece askerî alanda destek istemekle yetinmiştir. Ancak Allah'a verdikleri ahdi yerine getirme adına İslam coğrafyasının dört bir yanından bu topraklara akın ederek şehadete koşan, şahitlik ettikleri gerçekleri bilfiil dile getirmek isteyen mü'minlerin tarihe geçecek bir direniş göstermeleri ABD'nin özellikle Afganistan'da ve arkasından da Irak'ta bütünüyle köşeye sıkışmasına, umduğuna ulaşamamasına neden olmuştur. İster istemez bunun neticesinde büyük şeytan ABD, müttefiklerinden yeni siyasi taleplerde bulunmuş, müttefiklerinin kendisine gereken her türlü desteği vermelerini istemiştir. Bununla birlikte kendi safında yer almama gibi bir gaflette bulunma ihtimali olan devletlere de aba altından sopa göstermeyi ihmal etmemiştir.

ABD'nin askeri ve siyasi taleplerine olumlu cevap verenlerin başında hiç şüphesiz T.C devleti ve özellikle de AKP hükümeti gelmiştir. Müslümanlarla sadece Afganistan'da ve Irak'ta savaşılmamasının gerektiğini, bu savaşın dünyanın her bir karışında ve topyekûn olarak sürdürülmesinin lüzumunu açıkça dile getiren ABD'nin bu talepleri kısa sürede Türk Hükümeti katında olumlu cevap bulmuş ve artık Müslümanlar kendi ülkelerinde dahi adım adım takip edilmeye başlanmış, sistemin kolluk kuvvetleri tarafından fişlenme altına alınmışlardır.

T.C Emniyet(siz) Güçleri tarafından Müslümanlara karşı ilk olarak 2002 yılının Şubat ayı başında Konya ve Bursa merkezli olmak üzere küçük çaplı operasyonlar yapılmış, Müslümanlar o güne kadar isimlerini dahi bilmedikleri örgütlere üye olmak iftirasıyla tutuklanarak ceza evine gönderilmişlerdir. Ancak özellikle AKP hükümetinin iktidara gelmesi ve yine bununla beraber Türkiyeli mücahidlerin cihad bölgelerine akın akın hicret etmesi ve orada ABD güçlerine büyük kayıplar verdirmesi ister istemez gerek ABD'nin gerekse onun kuklası AKP'nin bütün dikkatlerini Türkiye sınırları içerisine çevirmiştir.

Cephede erkekçe Müslümanlara karşı göğüs göğse savaşamayacağını anlayan ABD suyu kaynağından kesmeyi murat etmiş ve bu amaçla Müslümanların cihad bölgelerine hicret edememesi için ülkelerinde gözaltına alınmalarını, tutuklanmalarını talep etmiştir. İşte ABD'nin bu talebi, onun emirlerini yerine getirme görevini kendisine din edinmiş AKP hükümeti tarafından eksiksiz bir şekilde yerine getirilmeye başlanmıştır. İlk etapta yılda bir veya iki kez Müslümanların evlerine tecavüz eden, zindanlarını ümmetin gençleri ile doldurmaya çalışan demokratik diktatörlük, ABD'nin bu isteğinden sonra haddini aşmıştır. Artık namus, ırz, şeref ve haysiyete yönelik bu saldırılar neredeyse ayda bir yapılır hale gelmiştir. Özellikle son dönemde sadece belirli bölgelerle sınırlı kalmayan operasyonlarda en ilgi

çekici nokta operasyonların medyanın gözü önünde yapılması olmuştur. Özellikle yazılı ve görsel medya operasyonlara büyük yer vermiş ve bu şekilde zaten bütün medyayı elinde bulunduran AKP hükümeti ABD'ye karşı ne denli itaatkâr bir hizmetçi olduğunu tüm dünyaya duyurmuştur. Bununla beraber medyada çıkan haberlerde ilginç nokta Müslümanlara yönelik adice iftiraların ön plana çıkarılması olmuştur. İlk olarak Konya merkezli olmak üzere Türkiye'nin 5 ayrı ilinde düzenlenen ve yaklaşık 48 kişinin gözaltına alındığı operasyonda Müslümanların devlet yöneticilerine suikast düzenleyecekleri ve yine aynı şekilde kimyasal madde üretiminde bulunan fabrikalara bombalı saldırılarda bulunacakları iftiraları hemen hemen bütün yazılı ve görsel basında ilk haber olarak yer almıştır. Aradan çok zaman geçmeden Gaziantep operasyonu düzenlenmiş, uzun yıllardır şehir içinde PKK'ya dahi silah sıkmayı beceremeyen kolluk kuvvetleri bu operasyonda bütün insanlık ilkelerini göz ardı ederek Müslümanları şehit etmiştir.

Ve arkasından tüm Türkiye'de operasyonlara hız verilmiş, ülkenin birçok bölgesinde Müslümanlar ABD'nin arzularını tatmin edebilme adına tağutların zindanlarında esaret altına alınmıştır. Elbette bunlar bilinçli olarak yapılan bir oyunun parçalarıdır. Özellikle son operasyonlarda Müslümanlara, toplumun gözünde değersiz bir konuma sokma adına gasp, hırsızlık gibi iftiraların yönlendirilmesi her devirde tevhid erlerine karşı savaşan cahiliyenin genel ahlakından başka bir şey değildir.

Ancak tüm bu gayretler İslam ümmetinin üzerinde hiçbir olumsuz neticeye sebep olmamış bilakis Müslümanlar kendilerinden *"Sadece Aziz ve Hamid olan Allah'a iman etmeleri nedeniyle" (85 Buruc/8)* intikam alındığı bilinciyle davalarına daha bir samimiyetle sarılmışlardır. İşte tam bu noktada bütün Müslümanların yakînen bildikleri bazı gerçekleri *"O halde hatırlatmak fayda verirse hatırlat" (87 Ala/9)* emri gereğince ve hatırlatmanın

mü'min gönüllere fayda vereceği bilinci ile burada maddeler halinde tekrar dile getirmekte yarar vardır.

O Halde Ne Yapmalıyız?

1- Öncelikle topyekûn İslam ümmetine karşı savaş açan kâfirlerin güç ve kuvveti karşısında acziyete düşmememiz, hedefimizden sapmamamız, gayret ve cehdimizi terk etmememiz gerekmektedir. Bizler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır. Allah, sabredenlerle beraberdir." (2 Bakara/249)* buyruğunu gönüllerine nakşetmiş bir ümmetin temsilcileriyiz. Bu yüzden kâfirlerin bizden sayıca çok olmaları, teknik olarak büyük imkânları barındırmaları, bizlerde zerre kadar bir ümitsizliğe ve gevşekliğe yol açmamalıdır. Zira *"Kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez." (12 Yusuf/87)*

2- Bu savaşta galibiyetin sadece ama sadece Allah'ın yardımına bağlı olduğu bilinci devamlı surette zihinlerde canlı tutulmalıdır. Allah'ın yardımından mahrum kalmanın sonucunun ise dünyada ve ahirette hüsran olduğu unutulmamalıdır.

"Allah size yardım ederse sizi yenecek yoktur. Eğer sizi yardımsız bırakırsa ondan sonra size kim yardım edebilir? Mü'minler ancak Allah'a tevekkül etsinler" (3 Ali İmran/160)

3- Zaferin Allah'ın yardımına bağlı olduğu esası bizleri "Allah kimlere yardım eder?" sorusuna doğru cevap bulmaya sevketmelidir. Zira bu soruya vereceğimiz doğru cevap ve bu cevabın pratize edilmesi zaferin temel anahtarıdır. Ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu sorunun cevabını da bizlere net ve sarih olarak şöyle bildirmiştir:

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz (emrini tutar, dinini uygularsanız) O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır." (47 Muhammed/7)

Bilinmelidir ki Allah'ın yardımı ancak Allah'ın dinine yardım etmeye azmedenlere yöneliktir. Aynı zamanda bu mü'minlerin sağlam temeller üzerinde yürüyebilmelerinin de kesin bir şartıdır. O halde ilk etapta "Allah kimlere yardım eder?" sorusunun doğru cevabı "Allah kendi dinine yardım edenlere yardım eder" şeklinde bulunduktan sonra ikinci aşamada "Ben nasıl bu dine yardım edebilirim?" sorusunun cevabı aranmalıdır.

4- Mutlak surette her birimizin Allah'ın dinine yardım etme adına yapabileceğimiz birçok şey vardır. Bunların başında ise davet, tebliğ ve irşad faaliyetleri gelmektedir. Şayet bilfiil cihad bölgelerine giderek Müslümanlarla beraber şeytanın taraftarlarına karşı cihad etmeye çeşitli sebeplerden dolayı nail olamamışsak dahi bulunduğumuz yerde Allah'ın dinini hiçbir kapalılığa yer vermeksizin haykırmak, şahitlik ettiğimiz esasları bütün çıplaklığıyla dile getirmek temel görevimiz olmalıdır. Bilinmelidir ki davet, tebliğ ve irşad faaliyetleri cihad ahkâmının icrasının temel direğidir. Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Ve onlara karşı (Kur'an'la) büyük bir cihad ver" (25 Furkan/52)* buyurarak kafirlere yönelik tebliğ, davet ve irşad faaliyetini cihad amelinin en üst mertebesi olarak vasıflandırmıştır. Unutmamamız gerekir ki bugün İslam topraklarının bütünlüğü adına savaşan, Müslümanların namuslarını koruma adına canlarını siper eden mücahidler dün kendilerine yapılan açık tebliğler sonucunda İslam şuuruna erişmişlerdir. Bugün tebliğ, davet ve irşad çalışması sonucunda davaya kazandıracağımız her yeni bireyin cihad ahkâmının bilfiil icra edildiği topraklarda filiz açacağı gerçeğini bir an olsa dahi zihnimizden çıkarmamamız gerekmektedir. Bundan dolayı her Müslümanın, bütün gücü ile ve meşru bütün vesilelere sarılarak davet, tebliğ ve irşad çalışmasına katılması, bu çalışmadan zerre kadar dahi ödün vermeksizin bir hayat sürdürmesi temel ve başlıca görevidir.

5- Allah'ın dinine yardım sadece tebliğ, davet ve irşad faaliyetleri ile sınırlı kalmamalıdır. Bunun yanı sıra daha yapılması gereken birçok görevlerimiz mevcuttur. Bunların başında ise emanetlerimize sahip çıkmak vardır. Zira bizler biliyoruz ki emanetlere gereken özeni göstermeyenler ve emanetlere riayet etmeyenler nifaktan bir haslet taşımaktadırlar. Emanetlere hıyanet etmek öncelikle bize yönelik Allah'ın yardımının kesilmesine sebep olacaktır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Allah'ın yardımının bizden uzaklaşması ise düşmanların galibiyeti ve zaferin avuçlarımızın arasından uçup gitmesi demektir.

"Eğer Allah yardımsız bırakırsa ondan sonra size kim yardım edebilir?" (3 Ali İmran/160)

Ey İslam ümmeti! Gerek cephede savaşan, gerek şehid olan, gerekse de şu an tağutların zindanlarında esaret altında bulunan bütün Müslümanların kadınları ve çocukları bizim üzerimize asli bir emanettir. Onların namusu bizim namusumuz, onların şerefi bizim şerefimizdir. O halde tüm İslam ümmetinin, kendi namuslarına ve şereflerine sahip çıkmaları hem dinlerinin hem de insanlıklarının asli bir gereğidir. Üzerinde yaşadığımız şu topraklarda ihtiyaç sahibi bir tane şehit, mücahid ve esir ailesi kalmamalıdır. Onlar açken tok geceleyenler, nefisleri için arzu ettiklerini onlar için arzu etmeyenler, şehid, mücahid ve esirlerin ailelerinin nefislerini kendi nefislerine tercih etmeyenler, onlar şu kış soğuğunda üşürken sıcak yuvalarında keyif çatanlar vallahi iman etmiş kimseler değillerdir. O halde acilen bir seferberlik ilan edilmesi ve bütün Müslümanların zaruri ihtiyaçlarının dışında kalan mallarını şehid, mücahid ve esir Müslümanların ailelerine sevketmeleri imanlarının kaçınılmaz bir gereğidir.

6- Dua, ibadetin kendisi ve mü'minin silahıdır. Duasız mü'minin misali silahsız savaşçının misalinden farksızdır. O halde atılması gereken ilk adımlardan bir tanesi de gece ve gündüz demeksizin dua silahına sarılmaktır. Özellikle zor ve sıkıntılı

zamanlar yapışılması gereken sabah ve akşam kunutları asla ihmal edilmemeli, böyle günlerde her mü'minin zorunlu olarak ifa etmesi gereken gece kıyam ve secdeleri dualarla süslenmelidir. Dualarımızda Allah'tan devamlı surette af ve mağfiret dilememiz, günahlarımızdan ve nefsimizin kötülüklerinden Allah'a sığınmamız, yeryüzünün neresinde olursa olsun tüm Müslümanlar için zafer niyaz etmemiz ve kâfirlerin kahrolması adına Allah'a yalvarıp yakarmamız gerekmektedir. Aklımızdan bir an bile çıkarmamamız gereken temel esas; duamız olmadan rabbimizin bize hiçbir surette değer vermeyeceği esası olmalıdır.

"Duanız olmasa Rabbim size ne diye değer versin." (25 Furkan/77)

7- Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizlere, bir çıkış yolu ve işlerimizde kolaylık olması adına açık bir kapı göstermiştir. O kapı takva kapısıdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de "Allah'a yemin olsun ki insanlar ona sarılırlarsa o tüm insanlara yetecektir" buyurarak bizleri takva kapısından girmeye davet etmiştir.

"Kim Allah'a karşı takva sahibi olursa Allah ona bir çıkış yolu açar." (65 Talak/2)

"Kim Allah'a karşı takva sahibi olursa Allah ona işinde bir kolaylık verir." (65 Talak/4)

Bugün içinde bulunduğumuz şu zor ve sıkıntılı durumdan çıkış sağlamamız ancak takvaya sarılmamızla mümkündür. Ve yine bu çıkış yolunun kolaylaşması da takva ile mümkündür. Takva ise kulun Allah'a karşı sorumluluklarının bilinci ile hareket etmesidir. Kul düşünürken, konuşurken ve hareket ederken devamlı surette Allah'a karşı kendisini sorumlu hissetmeli ve Allah'ın razı olmayacağı amellerden kaçınarak Allah'ı razı edecek amellere sarılmalıdır. İşte bugün içinde bulunduğumuz şu durumdan kurtuluşun yegâne anahtarlarından bir tanesi takva elbisesine bürünmektir.

8- Hatırlamamız gereken diğer bir husus ise Müslümanlar arasındaki ihtilafın körüklenmesi ancak şeytanın bir planıdır. Nitekim Müslümanlarla mücadele etme adına kurulan komisyonun bu noktada aldığı ilk karar Afganistan'da mücahidlerin direnişini kırabilme adına Arap mücahidlerle Afgan mücahidlerin arasında akîdevî alanda fikri ayrılıklar ve ihtilaflar çıkarmak olmuştur. Bu kararın hemen arkasından Suud tağutunun belamları Afganistan halkının akîdevi ve ameli alanda büyük sorunları olduğunu, kabirlerden yardım dileme gibi şirk amellerinin varlığını dile getirmeye başlamışlardır. Diğer taraftan itikadi olarak Maturidi itikadına sahip olmaları sebebiyle büyük bir dalalette olduklarını mırıldanıp durmuşlardır. Yine İslam ümmeti arasında İrca ve Havaric çekişmesinin altında yatan temel etken de şeytan dostlarının bu sinsi planlarıdır. Bundan dolayı özellikle bugün bizlerin gerek reel, gerekse internet ortamında aramızda ihtilafa ve kutuplaşmalara sebep verecek konuları gündemde tutmaktan sakınmamız gerekmektedir. Allah'a yemin olsun ki İslam ümmetinin fertlerinin arasında ittifak ettikleri hususlar ihtilaf ettikleri hususlardan çok daha fazladır. Ve mutlak surette bilmemiz gerekir ki ihtilaflarımızın temel çözüm noktası İslam bayrağının dalgalanması ve tağutların yeryüzünden sökülüp atılmasıdır.

O halde aramızdaki ihtilafları gidermenin en kolay ve de geçerli yolu bu ihtilafları gündemden kaldırarak bütün gücümüzü İslam bayrağının dalgalanması ve yeryüzünde fitnenin kaldırılması noktasına odaklamaktır.

Sonuç olarak; tevhid ve şirk savaşı insanlığın tarihi ile aynı yaştadır. Bu savaş bugün yeni başlamış bir savaş değildir. Allah'ın göndermiş olduğu nebiler kervanı bu savaşın öncülüğünü zerre kadar tereddüt etmeksizin yerine getirmiştir. Ve bu savaş bugün aynı hızıyla devam etmektedir.

Özellikle üzerinde yaşadığımız coğrafyada son dönemde

Müslümanlara yönelik baskı ve zulüm politikasının artması hiç birimizi şaşkınlığa sevketmemelidir. Zira bu, tevhid ve şirk savaşının doğal bir sonucudur. Önemli olan ise bizlerin bu savaşta yerini alması ve üzerine düşeni hiç bir şekilde vakit kaybetmeksizin yerine getirmesidir.

Küfür tek millettir. Onlar tek bir millet olarak Müslümanların en kutsallarına saldırmaya devam etmektedirler. Diğer bir ifade ile onlar küfürlerinin gereğini yerine getirmektedirler. Bize düşen ise İslam olmamız ve kendimizi Müslüman olarak isimlendirmemizin tabî bir gereği olarak sorumluluklarımızı yerine getirmemizdir. Bırakalım kâfirler hayvanlar misali diledikleri gibi hareket etsinler. Müslümanların hanelerine tecavüz etmek, Müslümanlara silah doğrultmak, ümmetin gençlerini zindanlara atmak gibi Allah'ın öfkesini celbeden amellerle oyalanıp dursunlar. Biz ise sadece ama sadece Rabbimizi razı edebilme gayretinde olalım. Yaşadığımız şu günün büyük bir imtihan günü olduğunu ve bu imtihanı kazanmanın ise durmaksızın Allah'ın dinine yardım etmeye bağlı olduğu bilincini bir an olsun aklımızdan çıkarmayalım.

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz (emrini tutar, dinini uygularsanız) O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır." (47 Muhammed/7)

Hiç şüphesiz yüce Allah doğru söylemiştir.

"O halde dileyen Rabbine varan bir yol tutsun." (78 Nebe/39)

Cihadın Farziyeti ve Şehadetin Üstünlüğü

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Allah mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. (Bu) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır? O halde onunla yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)

Mikdam bin Ma'dikereb'den rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şehidin Allah katında bir takım özellikleri vardır. Bunlar: Kanının ilk damlasında günahlarının affedilmesi, cennetteki makamının kendisine gösterilmesi, iman zineti ile süslenmesi, huriler ile evlendirilmesi, kabir azabından korunması, başının üzerine yakuttan yapılmış, dünya ve içindekilerden daha hayırlı olan bir taç konması, yetmiş iki huri ile evlendirilmesi ve akrabalarından yetmiş kişiye şefaatçi olması."[1]

Şehadet ve şehidin derecesi bu kadar yüksek olduğuna göre, Allah yolunda ölümü temenni etmek ve şehadeti istemek caizdir. Uhud Savaşından önce Abdullah bin Cahş, Sa'd bin Ebi Vakkas ile birlikte bir kenara çekilmiş, dua etmeleri ve her birinin dua edenin duasının kabul olması için Rabbinden dilekte bulunması üzerinde ittifak etmişlerdi. Abdullah bin Cahş'ın duası şuydu: "Allahım! Beni öfkesi şiddetli, cesareti fazla olan biriyle rızıklandır. Senin için onunla savaşayım ve o da benimle savaşsın. Sonra beni ele geçirsin, burnumu ve kulaklarımı kesip koparsın. Yarın seninle buluştuğumda sen diyeceksin ki: Ey Abdullah! Burnun ve kulakların neden kesildi? Ben diyeceğim ki: Senin ve Rasulün için. Bunun üzerine sen de "Doğru söyledin" diyeceksin."[2]

Bunun için Buhari *(rahimehullah)* Sahih'inde "Erkeklerin ve Kadınların Mücahid Olmak ve Şehid Olmak İçin Dua Etmeleri" başlığı altında Ömer ibnu'l-Hattab'ın *(radıyallahu anh)* şu sözünü aktarmıştır:

"Allahım! Rasulü'nün beldesinde beni şehid olmakla rızıklandır."[3]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mü'minlere, yeryüzünde fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar kâfirlere karşı savaşmalarını farz kılmıştır:

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (8 Enfal/39)

Günümüzde kendilerine karşı savaşılması gereken topluluklar şunlardır:

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın indirdiği hükümler haricindeki kanunlarla insanları idare eden yöneticiler, İslam ehline karşı savaşanlar ve küfür ehlinden olan Yahudi, Hristiyan ve diğer kâfirleri dost edinenler...

İbn-i Kesir *(rahimehullah)*, bu yöneticilere karşı savaşılma-

[1] Ahmed, Tirmizî ve İbn-i Mâce, sahih bir isnadla rivayet etmişlerdir.

[2] Zâdu'l-Meâd, 3/212. Şuayb ve Abdulkadir el-Arnavud'un tahkikiyle.

[3] Fethu'l-Bâri, 6/10/

sının gerekliliği konusunda icma olduğunu nakletmektedir.[4]

Bu yöneticiler ve onların yardımcıları, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendileri hakkında "*Eğer anlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa, küfrün önderlerine karşı savaşın" (9 Tevbe/12)* buyurduğu küfrün önderleridir.

Âlimler, yönetimin kâfire bırakılmayacağı ve Müslüman yöneticinin küfre girmesi halinde azledileceği, velayetinin düşeceği ve ona itaat edilmeyeceği konusunda icma etmişlerdir.[5]

Müslümanlar, cihadı yerine getirdikleri dönemlerde en şerefli ve onurlu insanlar konumundaydılar. Ancak ne zaman ki cihadı terkettiler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ceza olarak onları alçalttı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "İ'yne[6] ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez."[7]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* cihadı terk etmeyi, alçaklığın ve başıboşluğun nedeni olarak bildirmiş, izzete kavuşmanın ise Allah yolunda cihada dönmek ile mümkün olduğunu açıklamış ve bunu dine dönüş olarak isimlendirmiştir.

Kurtubi *(rahimehullah)* "*Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde, bir şeyi sevmeniz de*

[4] El-Bidâye ve'n-Nihâye: 13/119. Tefsir-u İbn-i Kesîr, 2/67.

[5] Sahih-i Müslim bi Şerhi'n-Nevevî, 12/229; Fethu'l-Bâri, 9/13.

[6] İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği: Bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

[7] Ebu Davud, İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet etmiştir.

mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz" (2 Bakara/216) ayetinin tefsirinde şöyle der:

"Ebu Ubeyd der ki: "Bu kelime Allah tarafından vadolunanı vermenin vücubunu ifade eder. Bunun anlamı şudur: Bazı zorluklarından dolayı cihad hoşunuza gitmeyebilir. Hâlbuki o, sizin için daha hayırlıdır. Zira cihad ile düşmanınıza galip gelirsiniz, zafer kazanırsınız, ganimetler elde edersiniz ve size ecir verilir. Bazılarınız da Allah yolunda şehid olma nimetine kavuşur. Hâlbuki sizler rahatı ve savaşı terketmeyi seviyor olabilirsiniz. Ama o, sizin için daha kötüdür. Zira bu durumda düşmanlarınıza karşı yenik konuma düşersiniz ve idarenizi kaybedersiniz." Derim ki; onun bu sözü gayet doğrudur. Bunun şüphe edilecek en ufak bir tarafı yoktur. Nitekim Endülüs ülkesinde böyle olmuştur. Zira onlar cihadı terkedip savaştan korktular. Böylece düşman tarafından memleketleri işgal edildi, öldürüldüler, kadın ve çocukları da esir alınıp köle edildiler... İnna lillah ve inna ileyhi raciun. Şüphesiz ki bu, ellerimiz ile işlediklerimizin bir sonucudur."[8]

İbni Hacer *(rahimehullah)* cihaddan uzak durmanın sebebi hakkında "Gündüz veya gece bir kerecik Allah yolunda çıkılan sefer, dünyadan ve içindekilerden daha hayırlıdır" hadisinin şerhinde şöyle der:

"Bu hadis, dünya işlerinin basitliğini, ahiret işlerinin büyüklüğünü belirtmektedir. Gerçek de budur, zira cennetten, kamçı konabilecek kadar bir parça kazanabilen, bütün dünyayı kazanmış olmaktan daha büyük bir iş gerçekleştirmiş olursa, oradan yüce makamlar kazanabilenin durumu acaba nasıldır? Buradaki nükte açıktır. Cihaddan geri kalmanın sebebi, herhangi bir dünyalığa olan meyildir. Dolayısıyla cihaddan geri kalan kimseye deniyor ki: Sen öylesine değersiz bir şey yüzünden,

[8] Tefsiru'l-Kurtûbî, 3/43. Dâru'l-Hadîs.

öyle değerli bir şey kaybediyorsun ki bu, akla ve vicdana sığmaz. Kocaman dünya, içinde bulunan bütün servetiyle, cennetten kazanılacak bir kamçı kadar yere değmezken sen dünyanın basit bir şeyi için cenneti kaybediyorsun."[9]

Yukarıda aktardıklarımız şehadetin üstünlüğüne, küfür önderleri ve yardımcılarıyla savaşmanın gerekliliğine delalet etmektedir. Ayrıca dünyaya meyledip cihadı terketmenin zillete düşmeye, malları, ırzları ve memleketleri kaybetmeye; şehadeti sevmenin ve cihadı yerine getirmenin ise izzete ve güce kavuşmaya sebep olduğuna delalet etmektedir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* en üstün mü'minin, canı ve malıyla cihada çıkan, sonra onlardan her ikisini de Allah yolunda kaybeden kişi olduğunu açıklamaktadır. İmam Ahmed *(rahimehullah)* Müsned'inde Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Size insanların en hayırlısını haber vereyim mi? O, atının yularından Allah yolunda tutan kimsedir. Hayırda bunu takip edeni haber vereyim mi? O da, koyunlarının peşine takılıp (insanları) terkeden, namaz kılan, zekât veren ve Allah'a kimseyi ortak koşmadan ibadet eden kimsedir."[10]

İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan nakledilen diğer bir rivayette ise şöyle geçer: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Tebük'te insanlara hitabında şöyle buyurdu:

"İnsanlar arasında, atının yularından tutup Allah yolunda cihad eden ve insanların kötülüklerinden kaçınan kimsenin (hayırda) bir benzeri yoktur..."[11]

[9] Fethu'l-Bâri, 6/14

[10] Ahmed rivayet etmiştir. Hadis no: 10361

[11] Ahmed rivayet etmiştir. Hadis no: 1883

İnsanların içerisinde en hayırlı duruma sahip olanlar, Allah yolunda cihad için hazır olan, şehadeti isteyen, Allah yolunda cihad çağrısını işittiklerinde bu çağrıya icabet eden ve kendisi hakkında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emri gelinceye kadar bu hal üzere devam eden kişilerdir. Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "İnsanların en hayırlısı; Allah yolunda atının yularından tutan, bir hazırlık ya da korku işittiğinde kendinden emin bir şekilde acele eden, ölümü ve savaşmayı uman kimsedir..."[12]

Razı ve gönüllü olarak kendi canını, Allah yolunda feda eden kişi, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in doğruluğuna şehadet eden en hayırlı kimsedir.

[12] Müslim (3503) ve İbn-i Mâce (3967) rivayet etmiştir.

İslam Ümmetine Sesleniş

Mervan Hadidî

Ey müslüman kardeşlerim!

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir" demişlerdi." (60 Mümtehine/4)

Ey âlimler topluluğu bu ayetin muhatabı kim? Bu ayetin muhatabı, bizler yani bütün müslümanlar mıyız yoksa bu işi memleketlerinizin hâkim tağutlarına mı bıraktınız? Yoksa onlarla birlikte yaşıyor, onlara kin ve düşmanlık beslemiyor ve onlara olan düşmanlığınızı, buğzunuzu açık bir şekilde ortaya koymuyor musunuz?

Yoksa bu hâkimler Allah'ın kitabı ve Rasulu'nün sünneti ile mi hükmediyorlar?

Onlar Allah'ın kitabı ve peygamberinin sünneti ile hükmetmiyor, ferdi ve toplumsal hayatlarında onu düstur edinmiyorlar ve bunun yerine kendileri kanun çıkarıyor ve uyguluyorlarsa kâfir midirler yoksa değil mi?

Ey İslam âlimleri! Bize ilmi olarak cevap verin!

Hâkimler kâfir, zalim ve fasık iseler onlarla Yahudiler arasında ne gibi bir fark var? Onlar Yahudiler gibiyse onlarla birlikte yaşayacak, geçinip gidecek miyiz? Ki onlar memleketlerimizi istila ettiler ve bizleri yönetiyorlar. Ne yapmalıyız? Yahudiler memleketlerimizi istila edince durum ve tutumumuz ne olacak? Nasıl hareket etmemiz gerekiyor? Arap Tağut Düzeni ile İsrail Yahudi düzeni arasında herhangi bir fark var mı? Onlarla savaşmak bize vacip midir? Eğer savaşmak vacip ise kâfirlerle savaşmak için hazırlık yaptıktan sonra mı savaşa başlayalım yoksa hazırlık yapmadan mı? Yoksa "Onlarla savaşmaya imkânlarımız elvermiyor. Bu sebepten dolayı onlarla savaşmak bize vacip değildir" mi diyelim? Allah'ın düşmanlarıyla savaşmanın hükmü ve İslam Devletini kurmanın hükmü nedir? Allah'ın düşmanları kâfir yöneticilerse onlarla savaşmak haram mı, mübah mı ya da müstehap mı? Yoksa sünnet veya farz mı? Eğer farz ise farz-ı ayn mı farz-ı kifaye mi? Peki ne zaman, nerede ve hangi yaştaki müslümana savaşmak farzdır?

Allah'ın kelimesini (tevhid) yüceltmek için tek başına kâfirlerle savaşan kimsenin hükmü nedir? O cennette mi yoksa cehennemde midir? Kâfirlerle savaşmayan, İslam devletinin kurulmasına ve Kelimetullah'ın yüceltilmesine çalışmayanın hatta niyet bile etmeyenin hükmü nedir?

"Dinim İslam" deyip de Allah'ın kitabı ile amel etmeyen veya yarım yamalak yaşayanı ne olarak isimlendirmeliyiz?

Kur'an ve Sünnet'e tam ve tafsili olarak iman ediyor musunuz? Hususi durumlar dışında Kur'an ve Sünnet'te bulunan her şeyle amel etmeniz sizin üzerinize farz değil mi? Yoksa Kur'an Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e indi ve yalnızca ona ve ashabına mı has?

Uygulamaya koymaya gücümüzün yetmediği hükümler karşısında (Müslüman hâkimler ve İslam devleti olmadığı için had cezaları ile ilgili ayetler gibi) bizden istenilen bütün meşru yollarla çalışmamız, gerekeni yapmamız değil midir? İlerde onu uygulama ve tatbik etme imkânına sahip olmak için... Bu da azgınlıkları, kötülükleri kaldırmakla ve İslam'ı yerleştirmek ve sağ-

lamlaştırmakla olur. Yoksa siz sadece onunla amel etmekle mi çözüm buldunuz?

Allah'ın emirlerinin uygulanması, tatbik edilmesi ve yürürlükte olmasına imkân sağlamak için İslam hükümlerinin (kanunlarının) uygulanmasına mı çalışıyor çabalıyorsunuz? Yoksa tembellik edip (yan gelip yatıp) -ihmaliniz neticesinde- Allah'ın huzurunda hiçbir sorumluluğunuzun olmadığını mı düşünüyorsunuz?

İmkânımız var mı? Hükümdarlar başa geçmişler, tepenize binmişler, Kur'an düsturu (yasası) ile hükmetmeyi reddetmişler, bunu isteyeni hapislerde çürütmüşler. İslam hükümlerini ayakta tutmaya ve İslam devletini kurmaya, Allah'ın kelimesini yüceltmeye cihada sığınmadan, cihad etmeksizin gücünüz yeter mi?

Kâfirlere karşı koymak için gücümüz yettiğince kuvvet hazırlığı yapmakla emrediliyor muyuz? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetlerinin anlamı nedir?

"İnkâr edenler, kaçıp-kurtulduklarını sanmasınlar! Gerçek şu ki, onlar (bizi) aciz bırakamazlar. Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz." (8 Enfal/60)

Müslümanın "Kâfirler bizi geçtiler. Bizim onlara gücümüz yetmez" diye inanması caiz midir? Yoksa bu bizzat kâfirlerin zannı mı? Ya da bu savaş göklerin ve yerin Cebbarı ile kâfirler arasında yapılan bir savaş değil mi? Rabbimiz bize, kendisinin rızasına ulaşmak ve düşmanlarına korku salmak için yol göstermiyor mu?

Kâfirler içinde bulunduğumuz memleketi ele geçirmişlerse savaşın hükmü nedir? Fakihlerin de söylediği gibi oğul babasından izin almadan cihada gidebilir mi? Erkek eşinden izinsiz, borçlu alacaklısından izinsiz, köle efendisinden izinsiz gidebilir mi? Yoksa bu hükümler günümüzde değişti mi?

Peki, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Kim cihad etmeden veya cihad etmeyi kalbinden geçirmeden ölürse nifaktan bir şube üzere ölmüş olur" hadisinin manası nedir? Bu hadisin sıhhat derecesi nedir? Şayet bu hadis sahih ise bizim için geçerliliği var mıdır? Biz bu hadisin gerekleriyle sorumlu muyuz?

Allah yolunda savaşa çıkalım mı yoksa bırakalım kâfirler, memleketlerimize mi hükmetsinler?

Memleketimize hükmeden kâfirlerle savaşmamız mı öncelikli yoksa uzak İslam beldelerini istila eden kâfirlerle savaşmak mı?

Ey âlimler! Bu ikisinin hükmü nedir? Cihat etmek ve savaşmak istiyorsak Allah düşmanları ile cihat etmek için güç ve kuvvet hazırlığı yaparak hazırlanmamız gerekmiyor mu? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu; onlara "Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!" denildi." (9 Tevbe/46)

Bütün imkânları müsait olduğu halde savaş için hazırlıkta bulunmayana ne hüküm vermeliyiz?

Bizler müslüman halk, âlimler ve özellikle İslamî cemaatler olarak bir çatı altında İslam nizamı gölgesinde mi yaşayalım? Yoksa zillet ve kepazelik altında inleyelim mi?

Allah'a itaat ederek ölmek mi daha hayırlı yoksa tağutların zulmü ve küfrü altında onlardan korkarak ve onlarla savaşmaya hazırlık yapmadan yaşamak mı? Bu şekildeki hayat Allah'a itaat içerisinde olan bir hayat mı yoksa O'na isyan içerisinde geçen bir hayat mı?

Yetkili âlimler, İslam cemaatleri hakkında ne diyorlar? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetinin anlamı nedir?

"Kim yalnız dünya hayatını ve onun ziynetini isterse, biz onlara yaptıklarının karşılığını orada tastamam öderiz. Orada onlar bir eksikliğe uğratılmazlar." (11 Hud/15)

Eğer cehenneme götüren yol bu yol ise cennete götüren yol hangisidir?

"Yoksa siz, sizden öncekilerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Peygamber ve onunla beraber olan mü'minler "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyecek kadar darlığa ve zorluğa uğramışlar ve sarsılmışlardı. İyi bilin ki Allah'ın yardımı pek yakındır." (2 Bakara/214)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emrettiği cihad kalp ve dil ile olan cihad mı sadece? Yoksa kurbanlar verme, çalışıp çabalama, uğraşma ve mücadele etme cihadı mı? Ey âlimler topluluğu ne dersiniz?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün müminlerden canlarını ve mallarını satın almadı mı? Canını ve malını satmayı kabul etmeyen mümin sayılır mı?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ile olan bu anlaşmanın şartı *"Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler, ölürler." (9 Tevbe/111)* değil mi? Yoksa onlar şöyle mi görüyorlar: Konuşacaklar, okuyacaklar, okutacaklar, maaş alacaklar, fikri mücadele yapacaklar veya Allah düşmanlarının hapishanelerinde çürüyecekler, itiraz etmeksizin ve karşı koymadan onların azaplarına işkence ve eziyetlerine katlanacaklar. Öyle mi? Peki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğunun anlamı nedir?

"Andolsun, biz elçilerimizi açık mucizelerle gönderdik ve beraberlerinde kitabı ve mizanı (ölçüyü) indirdik ki insanlar adaleti yerine getirsinler. Kendisinde müthiş bir güç ve insanlar için birçok faydalar bulunan demiri yarattık (ki insanlar ondan yararlansınlar). Allah da kendisine ve Resûllerine gayba inanarak yardım edecekleri bilsin. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, mutlak güç sahibidir." (57 Hadid/25)

Bunun manası Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın resulüne; silah taşımakla, silahlanmakla, Kelimetullah'ın yücelmesi, dinini ve şeriatını koruması ve yeryüzünde Allah'ın Devletini kurmak için yardım edecek anlamında mı? Yoksa Allah'ın düşmanlarına teslim olalım, öldürsünler, ırz ve namusumuzu çiğneyip müslüman kadınlara tecavüz etsinler onları müşriklerle evlenmeye mecbur kılsınlar? Biz de sakin sakin duralım, kılımızı bile kıpırdatmayalım. Öyle mi?

Ey âlimler bize fetva verin!

Allah yolunda ancak belirli terbiye merhalelerinden ve yollarından geçen sadık müminlerin savaşması gerekiyorsa bu terbiye süresi ne zaman bitecek?

Ey İslam cemaatlerini yönetenler! Ey cemaat liderleri! Bu süre ne zaman sona erecek? Bir müslümanın savaşçı olması ya da olmamasını belirleyen ölçü nedir? Cemaat veya tarikat ehli kimseler şu an savaşa ehil mi yoksa değil mi?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. (Bu) Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır!" (9 Tevbe/111)* buyuruyor. Peki, siz cennete arzu duyuyor musunuz?

Peki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Sizin üzerinize savaş farz kılındı"* ayetiyle *"Sizin üzerinize oruç farz kılındı"* ayeti arasındaki fark nedir? Birinci ayetteki *"farz kılındı"* ile ikinci ayetteki *"farz kılındı"* ifadelerinin anlamları nelerdir? Savaşmak da oruç gibi farz kılındı ise savaş ile oruç aynı hükme tabi değil midir? Orucun vakti Ramazan ayı olduğuna göre peki savaşın vakti nedir?

Ey fakihler bizlere fetva verin! Bu konuda bizi biraz bilgilendirin.

Ey müslümanlar! Peki, siz hangi delil ile kendinizi savaştan muaf tutuyorsunuz?

Ey İslamî cemaat ve tarikatların sorumluları! Sizin kendinizi savaştan muaf tutmak için (aşağıda sayacağım delillerden) bir deliliniz var mı?

Savaşa hazırlık yapmaktan sizi engelleyen nedir? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* size bunu *"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın!"* buyurarak emrediyor ve sizden gücünüzün yetmediği bir şey de istemiyor.

Yoksa sizler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın cihad için hazırlık emrini tağutlardan, yönetici kafirlerden korktuğunuz için mi yerine getiremiyorsunuz? Dinleyin bakın... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Yoksa onlardan korkuyor musunuz? Eğer siz gerçek mü'minler iseniz Allah, kendisinden korkmanıza daha lâyıktır." (9 Tevbe/13)

"İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz Ben'den korkun." (3 Ali İmran/175)

Ve bilin ki...

"Artık o gün hiç kimse (Allah'ın) vereceği azab gibi azablandıramaz. Onun vuracağı bağı hiç kimse vuramaz." (89 Fecr/25-26)

Sizler ise kâfirlerden korkarak Allah'ın emri olan hazırlık yapmayı terk mi ediyorsunuz? Kendilerine hiçbir fayda veya zarar veremeyen kullardan mı korkuyorsunuz? Unutmayın ki hazırlık yapmayı terk etmek masiyettir, günahtır.

Yoksa sizler savaşmaya ve kâfirlere karşı durmaya ehil olmadığınıza mı inanıyorsunuz? Siz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın

hizbinden olduğunuzu zannediyorsunuz ama rezillik ve zelilliğe boyun eğiyor, ona razı oluyorsunuz? Sanki sizler zelilliği Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya nispet ediyorsunuz? Oysa *"Hâlbuki asıl üstünlük, ancak Allah'ın, Peygamberinin ve mü'minlerindir. Fakat münafıklar (bunu) bilmezler." (63 Münafikun/8)*

Yoksa İslam cemaatleri ve tarikatlarda İslam terbiyesi kayboldu veya azaldı mı? Yoksa kâfirlerin eğitimi sizin kardeşlerinizi ve müritlerinizi eğitmenizden daha mı sağlam daha mı kuvvetli? Öyle ki kâfirlerin savaşa önem verdiklerini görmemize rağmen sizin ve kardeşlerinizin savaşa hiç önem vermediğinizi görüyoruz. Onların gayesi ne, sizin gayeniz ne? Onların yolu ne, sizin yolunuz ne? Onlara yardım eden kim, size yardım eden kim?

"Allah, iman edenlerin velisidir. Kafirlerin ise velisi yoktur." (47 Muhammed/11)

İman terbiyesi, İslam'ın tamamı ile olur. Farz olan cihadı bırakmamakla, onu terk etmemekle ve ona sarılmakla olur.

Yoksa sizi hazırlıktan alıkoyan, davayı koruma ve tanzim etme ve ikisinin çıkarlarını düşünme amacınız mı?

Sizi savaştan engelleyen tanzim etmek ise bu tanzimin önemi nedir? Nasıl bir önem taşıyor ki sizi savaştan alıkoyuyor? Grup ve cemaatlerden oluşan örgütlerin hepsinin amacı memlekette kanunları hâkim kılmak, İslam kanunlarını hayata geçirebilmek. Onu koruyup muhafaza etmek için uğraşıp didinip duruyorlar. Bu hedefler, başlangıçlar ve çalışmalar ne olursa olsun onlar, hedeflerine ulaşmak için gayret sarf ediyorlar. Ama sizler savaşı terk ediyor ve bununla da Allah'a isyan etmiş oluyorsunuz. Allah'ın dinine yardım etmekten alıkonuluyorsunuz.

Allah'ın yardımı, galibiyet, hedeflerin gerçekleşmesi ancak ve ancak savaşmakla mümkündür. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunu bize şu ayeti ile öğretmektedir:

"Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın, onları rezil etsin, sizi onlara galip kılsın ve mümin toplumun kalplerini ferahlatsın." (9 Tevbe/14)

Davaya gelince... Dava, Allah'ın davasıdır. Onu korumayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* üstlenmiştir.

"Zikri kesinlikle biz indirdik. Elbette onu yine biz koruyacağız" (15 Hicr/9)

Allah'ın azabından kurtulmak için yapılması gereken şey cihaddır.

"Eğer O'ndan yüz çevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." (47 Muhammed/38)

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir." (5 Maide/54)

Sizlere ne oluyor da başarısız ayaklanma eylemlerini örnek göstererek kendi nefsinizi temize çıkarıyor, farz olan cihaddan geri kalmanıza mazeretler türetiyorsunuz. Savaşta ölümden veya Allah'ın yolunda öldürülmekten başka bir şey olmadığına göre öyleyse yatakta ölmek midir daha üstün olan? Sizler de biliyorsunuz ki ölüm ve ecel Allah'ın elindedir. Kim buna inanmazsa işte o, Allah'ın kitabının yalnızca bir kısmına iman etmiş bir kısmını inkâr etmiş demektir. Kim böyle yapar ise işte apaçık kâfirdir. İsterseniz kulak verin!

"Hiçbir kimse Allah'ın izni olmadan ölmez. Ölüm belirli bir süreye göre yazılmıştır. Kim dünya menfaatini isterse kendisine ondan veririz. Kim de ahiret mükâfatını isterse ona da ondan veririz. Hiç şüphesiz Biz şükredenleri mükâfatlandıracağız." (3 Ali İmran/145)

Sonra yine kulak verin!

"Andolsun, eğer Allah yolunda öldürülür veya ölürseniz, Allah'ın bağışlaması ve rahmeti onların topladıkları (dünyalıkları)ndan daha hayırlıdır." (3 Ali İmran/157)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında müminleri savaştan alıkoyan bir örnek bulabilir misiniz? Ayrıca Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Nice az sayıdaki birlik, Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir" (2 Bakara/249)* buyurmuştur. Hiç şüphesiz cihad ile hem bu dünya hem de ahiret sevabı elde edilir.

Sonra yine dinlerseniz dinleyin... Bakın Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ne buyuruyor:

"İnkâr edenlere de ki: Siz mutlaka yenilgiye uğrayacak ve toplanıp cehenneme doldurulacaksınız. Orası ne fena yataktır!" (3 Ali İmran/12)

Ey müslümanlar topluluğu! Kimler yardımla müjdeleniyor ve kimler yalnızlıkla?

Yoksa sorun silah ve teçhizat verecek kimselerin bulunmaması mı?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizi gücümüzün yettiği kadarıyla hazırlık yapmakla mükellef kıldı. Bundan sonra Allah'a tevekkül etmeliyiz. İsterseniz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğuna kulak verin!

"Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır. Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir." (48 Fetih/7)

Yoksa sorun Müslümanların birbirine güvenmemesi, aralarında yardımlaşmanın olmaması mı? Hâlbuki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"İyilik ve takva (Allah'a karşı gelmekten sakınma) üzere yardımlaşın." (5 Maide/2)

Müslümanların en büyük hayır üzerinde yardımlaşmaları gerekmektedir. O da Allah'ın düşmanları ile savaşmak ve İslam'ı hâkim kılmaktır. Bir de bu vesile ile Müslümanlar arasındaki güven de artacaktır.

Müslümanlar arasında güven ve sevgiyi oluşturacak etken hepimizin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şu sözlerini hatırlamamızdır:

"İnsanların ayıplarını bırakarak kendi ayıbı ile uğraşan kimseye müjdeler olsun."

"Âdemoğlu'nun hepsi hata yapar. Ancak hata yapanların en hayırlısı tevbe edenlerdir."

Buna göre hepimizin kendisini çetin bir hesaba çekmesi gerekir. Kardeşlerinden her birinin hataya düşebileceğini düşünmeli, onlara nasihat etmeli, hakkı ve sabrı tavsiye etmelidir. Ona anlayış göstermeli, niyetini ve ona karşı tutumunu düzeltmeli ve ona büyüklük taslamamalıdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabı ve onlara iyilik ve güzellikte her yerde ve her zaman uyan müminlerin sıfat ve özellikleri ne güzeldir! Dinleyin...

"Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler." (48 Fetih/29)

Küçük işlerle uğraşmaktan uzak durdular, insanların kusurlarını ve ayıplarını araştırıp ortaya çıkarmadılar ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu sözünü hakkıyla anladılar:

"İşte ahiret yurdu! Biz, onu yeryüzünde büyüklük taslamayan ve bozgunculuk çıkarmayanlara has kılarız. Sonuç, Allah'a karşı gelmekten sakınanlarındır." (28 Kasas/83)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizi savaşmakla sorumlu tuttu.

Mümin kardeşlerinizi de buna teşvik etmekle yükümlü kıldı. Onlardan size katılmayan olursa siz kendinizden sorumlusunuz. Onlar kabul etmezse sizin üzerinize bir mesuliyet yoktur.

"Ey iman edenler! Siz kendinizi düzeltin. Siz doğru yolda olursanız yoldan sapan kimse size zarar veremez." (5 Maide/105)

"(Ey Muhammed!) Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah kafirlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)

Hazırlık yapamamış olmayı delil getirerek kendinizi cihaddan muaf mı tutuyorsunuz? Yoksa "İslami terbiye ve imani eğitim önceliklidir. Cihad bundan sonradır" diyerek mi kendinizi cihaddan muaf tutuyorsunuz? Silah ve teçhizat yokluğu mu sizi alıkoyan? Müslümanlar arasında birlik ve düzen sağlanmadığı için mi cihaddan uzak duruyorsunuz? Siz bu ve buna benzer sebepleri öne sürerek kendinizi cihaddan muaf tutabilirsiniz. Ancak şunu aklınızdan çıkarmayın ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yalnızca topal, kör ve hasta olanları savaştan muaf tutuyor?

Ey fakihler topluluğu! Sizlere sorum şudur:

Hazırlanmaya gücü yetmeyen fakir bir kimse savaşmaktan sorumlu değil mi? Savaş farz-ı ayn olduğu zaman mücahidlerin yanında yer alması gerekmiyor mu? Savaşa hazırlık halindeyken zenginlerin fakirleri silahlandırmaları gerekmiyor mu? Allah yolunda savaşmak için teçhizat almak isteyen biri olduğu zaman zekât mallarından Allah yolunda bir parçasını o kimseye vermemek müslümanlara caiz midir? Mallarının zekâtlarını vermeleri zenginleri kurtarır mı? Bizzat savaşmadıkları zaman bu onları Allah katında kurtarır mı? Oysa onlar yukarıda sayılan özür sahibi kimselerden de değiller.

Peki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve*

Rasulüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (61 Saf/10,11) ayetinin manası nedir? Dikkat edin! Cihad edilmediği takdirde azabın geldiği veya geleceğine bu ayette bir işaret yok mu? Azaptan kurtuluşun da cihatta olduğu bildirilmiyor mu?

Günümüzde silahı kullanmak ancak eğitimle oluyorsa savaşmak farz olduğu zaman bu silahlı eğitim de farz olmuyor mu?

Peki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Sorumluluk ancak, zengin oldukları hâlde senden izin isteyenleredir. Bunlar, geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular. Allah da kalplerini mühürledi. Artık onlar bilmezler." (9 Tevbe/93)* ayetinin maksadı nedir? Cihada katılmayarak geride kalanlarla (özürlülerle) birlikte kalmaya razı olan bu zenginlerin zenginleşmemeleri, iş ve ticaretlerinde çok aşırı gitmemeleri onlar için daha faziletli ve daha üstün değil mi? İblis onlara sağdan yaklaşıyor da onlar boş sözleri ile mücahidlerin istek ve arzularını kırıyorlar. Onların himmetlerini durduruyor, azaltıyor ve yavaşlatıyorlar. Onlar ayetin gerçek manasını bilmiyorlar. Müminler onların safsatalarına asla kulak vermesinler. Onlar kim mi?

"Yanlarına döndüğünüz zaman, kendilerini rahat bırakmanız için size Allah adıyla yemin edeceklerdir. Artık onların peşini bırakın. Çünkü onlar pistir. Kazandıklarının karşılığı olarak varacakları yer de cehennemdir." (9 Tevbe/105)

Onlar cihaddan geri kalanlar, hayata bağlananlar değil mi? Dünya hayatına önem veren, Allah'ın dinine yardım etmekten uzak duran kimseler değiller mi? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlar hakkında *"muhakkak ki onlar necistir"* buyurmuyor mu? Onlar canlılar arasında kokuşmuş leşler gibidir.

"Kazandıklarının karşılığı olarak varacakları yer de cehennemdir."

Çünkü onlar dünyada rezillik ve zelilliğe razı oldular.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 15 yaşındaki birisinin cihada katılmasına izin veriyorsa cihada katılmamanın yaşı kaçtır? Üstelik bugün savaş teknolojik silahlarla yapılıyor. Bu da savaş çeşitlerinin gerçekten en kolayı... Kırk yaşına gelen kimseler savaştan muaf mı tutuluyor. Yoksa bu yaş elli, altmış ya da yetmiş mi? Peki, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in son katıldığı gazvede yaşı kaçtı? Altmış yaşının üzerinde değil miydi? Huneyn gazvesi günü savaşın kızıştığı bir anda ashabı ondan uzaklaştıklarında onların geri dönmelerini isteyerek "Ben Allah'ın rasulüyüm! Bu yalan değildir. Ben Abdulmuttalib'in oğluyum" dediğinde yaşı kaçtı? Allah'ın salât ve selamı senin üzerine olsun ey efendim! Ey Allah'ın elçisi!

Ey önder ve liderler sorum size!

Hangi delille kendini cihaddan muaf tutuyor ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in durmuş olduğu yerden uzaklaşıyorsun? Niçin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gibi müşrik ve kâfirlerle savaşmıyorsun? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Andolsun, Allah'ın Resûlünde sizin için; Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah'ı çok zikreden kimseler için güzel bir örnek vardır." (33 Ahzab/21)

Ayetin manası "Birimiz sakal bırakmalı, başına sarık sarmalı, dinde ilim sahibi olmalı ilim tahsil etme ve insanlara öğretme bahanesiyle cihaddan uzak durmalı!" şeklinde mi acaba? Yoksa onun görevi; savaşta insanlara önderlik yapıp müslümanları teşvik etmek, âlimlerin, fakihlerin ve mücahidlerin efendisi olan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i örnek almak, önder kabul etmek mi?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna hangi yüzle varacak, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yüzüne hangi yüzle bakacaksınız? Kıyamet gününde kâfirlerle savaşmadığınızdan ve

zalimlere destek vermenizden sorulduğu zaman hangi yüzle "Bizler zayıf kimselerdik ve yardım edecek birisini bulamadık" diyeceksiniz?

Bakın işte bizler sizi şimdi Allah düşmanları ile savaşmaya çağırıyoruz. Biz Allah'ın yardımıyla, Allah ile beraber en kuvvetliyiz. Nefisleriniz size mazur olduğunuzu hoş göstermesin! Bilakis sizinle nefsiniz arasında Allah'ın kitabı hüküm versin!

Sizler Allah ile birlikte olduktan sonra Allah düşmanları size ne yapabilir? Neye sahip olabilirler? Onlar ecellerinizi öne alabilirler mi? Rızkınızı kesmeye güçleri yeter mi? Allah'ın size yazdığından başkasını size yapabilirler mi?

Hangi durumda Allah'ın mükâfatını, sevabını ve rızasını umuyorsunuz? Kâfirlere kin ve nefret kusup onlarla savaşarak mı? Yoksa onların sizden memnun kalması ve zilletle mi?

"Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete sokulursa, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir." (3 Ali İmran/185)

Zarar ve ziyan; malı, makamı veya tamamıyla dünyayı kaybetmek değildir. Asıl zarar ve ziyan kıyamet gününde kendini ve aileni kaybetmiş olmandır.

"De ki: Şüphesiz hüsrana uğrayanlar, kıyamet gününde kendilerini ve ailelerini hüsrana sokanlardır. İyi bilin ki bu, apaçık hüsranın ta kendisidir." (39 Zümer/15)

Allah'ın kulları, Allah'ın düşmanlarıyla savaşa başladığı zaman, oturanların oturduğu yerde durur ve savaşmazsanız, bunun neticesinde Allah'ın düşmanları sizleri evlerinizde oturduğunuz halde ateşe (cehenneme) sürükler. Allah'ın gazabına uğratır, götürürler. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* size savaşı emretti ama siz icabet etmediniz? Sizler mücahid kardeşlerinizi savaş etmeleri için Allah düşmanlarıyla baş başa bıraktınız, onlara yardım etmediniz? Oturanlara birlikte oturup kaldınız.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cennete karşılık sizden canlarınızı ve mallarınızı satın aldı. Bu alışverişteki şart savaşmanız, öldürmeniz ve öldürülmeniz idi. Yoksa ondan kaçmanız, geri kalmanız ve koyunlar gibi kesilmeye teslim olmanız değildi.

Eğer siz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bildirdiği mustazaflardan iseniz yardımlarınızla savaşanlara destek çıkmanız, onları teşvik edip cesaretlendirmeniz ve dualarınızla onların yanında yer almanız gerekir. Eğer zengin iseniz mallarınızla onlara yardım etmeniz gerekir. Şevk ve isteklerini kırarak savaştan alıkoymak ve engellemek değil...

Savaş başladığı vakit ne bir silah alarak ne de bir eğitim ile gereken hazırlığı yapmamışsanız Allah katında mazur olur musunuz? Allah'ın kitabını okumuyor musunuz?

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz." (8 Enfal/60)

Siz özürlü veya engelli misiniz? Ya da Allah katında hüccetiniz kabul edilecek mi? Yoksa sizler bu ayete kulağınızı mı tıkadınız? Bu ayeti anlamıyor musunuz? Yoksa o sizi ilgilendirmiyor mu? Belki de onunla amel edilmesi gerektiğini anlamadan onun için ağlıyor ve gözyaşı döküyorsunuz ya da namazlarınızda okuyup duruyorsunuz.

Ey âlimler topluluğu! "*Onlar, kendilerine Rabblerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman, onlara kör ve sağır kesilmezler" (25 Furkan/73)* ayetinin manası nedir? Bu ayetin manasını anladıktan sonra gelin bir de şu ayetin manasını hatırlayalım.

"Allah kuluna yetmez mi? Seni O'ndan (Allah'tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar. Allah, kimi saptırırsa artık onun için bir yol gösterici yoktur." (39 Zümer/36)

Ey âlimler topluluğu! Ey fikir önderleri ve cemaat liderleri! Ey tarikat şeyhleri! Zannediyor musunuz ki cihad etmemek Allah'ın düşmanlarıyla savaşmamak küçük bir günahtır? Dilerseniz Allah'ın şu ayetine kulak verin!

"Eğer (bundan böyle) Allah seni onlardan bir zümrenin yanına döndürür de, onlar (sefere) çıkmak için senden izin isterlerse de ki: "Artık siz benimle birlikte ebediyyen çıkmayacak ve benimle birlikte hiçbir düşmanla asla savaşmayacaksınız. Çünkü siz baştan yerinizde oturup kalmaya razı oldunuz. Şimdi de geri kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte oturun." Onlardan ölen hiçbirine asla namaz kılma ve kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah'ı ve Resûlünü inkâr ettiler ve fasık olarak öldüler." (9 Tevbe/83-84)

Gelin hep birlikte cihat etmediğimiz için günahlarımızdan ve noksanlıklarımızdan dolayı tevbe edelim ve Allah'a yönelim.

"Ey mü'minler! Hep birlikte tevbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz!" (24 Nur/31)

Haydi, gelin savaş için hazırlığa başlayalım! Kâfirlerin eziyeti ve baskısı devam ediyor, ondan kurtuluş yok! Önümüzde savaşa başlamaktan ve müminleri savaşa teşvik etmekten başka çaremiz yok. Müminler sadece kendi nefislerinden sorumludur. Bununla birlikte kardeşlerini de cihada teşvik etmelidirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor:

"(Ey Muhammed!) Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)

Cihad ve Allah düşmanları ile savaşma konusunda bir ihtilaf ya da yeni bir durum var mı? Ayetler gayet açık ve net değil mi? Apaçık deliller geldikten sonra ihtilafların hükmü nedir? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azap vardır. O gün bazı yüzler ağarır, bazı yüzler kararır. Yüzleri kararanlara "İmanınızdan sonra inkâr ettiniz, öyle mi? Öyle ise inkâr etmenize karşılık azabı tadın" denilir." (3 Ali İmran/105-106)

Biz sizleri bizimle birlikte savaşmaya davet ediyoruz. Allah'ın kelimesinin yücelmesi ve yeryüzünde onun devletinin kurulması ve Allah'ın emirlerine sımsıkı sarılınması için *"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!" (8 Enfal/39)* diyoruz.

Aynı şekilde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize nereden başlamamızı emretti ise biz de savaşa oradan başlayalım. Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar (savaş anında) sizde bir sertlik bulsunlar" (9 Tevbe/123)* buyurmuştur.

Ayrıca kim korkuyorsa ve kaçmak onu kurtarıyorsa memleketi terk etsin gitsin.

"Binlerce kişi oldukları hâlde ölüm korkusuyla yurtlarını terk edenleri görmedin mi? Allah, onlara "ölün" dedi, sonra da onları diriltti. Şüphesiz Allah, insanlara karşı lütuf ve ikram sahibidir. Ama insanların çoğu şükretmezler. Allah yolunda savaşın ve bilin ki, şüphesiz Allah hakkıyla işitendir ve hakkıyla bilendir." (2 Bakara/243)

Savaştan kaçmak, kişiyi ölümden veya savaştan kurtarır mı?

"De ki: "Sizin kendisinden kaçıp durduğunuz ölüm var ya, o mutlaka size ulaşacaktır. Sonra gaybı da, görünen âlemi de bilen Allah'a döndürüleceksiniz de, O size yapmakta olduklarınızı haber verecektir." (62 Cuma/8)

Peki, oturmak insanı savaştan veya ölümden kurtarır mı?

"De ki: Evlerinizde dahi olsaydınız, üzerlerine öldürülmesi ya-

zılmış bulunanlar mutlaka yatacakları (öldürülecekleri) yerlere çıkıp gideceklerdi." (3 Ali İmran/154)

Savaştan kaçmaktan ve ona yüz çevirmekten kaçının! Kâfirlerin söylediği şu sözden de kaçının!

"Ey iman edenler! Sizler, inkâr edenler ve yeryüzünde sefere çıkan ve savaşan kardeşleri hakkında "Eğer bizim yanımızda kalsalardı ölmezler, öldürülmezlerdi" diyenler gibi olmayın! Allah bu kanaati onların kalplerine bir hasret (yarası) olarak koydu." (3 Al-i İmran/156)

Ey âlimler, liderler, önderler ve şeyhler topluluğu!

Savaşın hükmünü herkese anlatın! Kendinizi ve yanınızdakileri, kâfir olan ve memleketlerimizi yöneten Allah'ın düşmanlarıyla savaşmaya hazırlayın! Allah yolunda tek vücut olarak savaşmak, istişare etmek ve yardımlaşmak için gelin birlikte olalım. Aramızda yardımlaşma, dayanışma ve kaynaşma olsun! Allah'tan korkalım, aramızdaki ihtilafları bir kenara bırakalım ve aynı saflarda savaşalım. Çünkü ayrılıklarda Allah'a isyan, dünyada rezillik ve zelillik vardır. Ahirette ise çetin ve acıklı bir azab...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın ordusunun sıfatları şudur:

"Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir." (5 Maide/54)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mücahidlerin efendisi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in lisanıyla şöyle buyurmuştur:

"De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." (3 Al-i İmran/31)

Bizler Allah'ın elçisi Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yolunda yürüyoruz. Doğusundan batısına kadar tüm

kardeşlerimize feda oluruz. Kanlarımız ve canlarımız Allah yolunda onlara feda olsun. Biz kardeşlerimizi sevmekle, onlara karşı mütevazı davranmakla ve onlara merhamet etmekle Allah'a yakınlaşmış oluyoruz.

Kâfirlere ve yandaşlarına karşı da düşmanlık, nefret, kin duyup savaş açtığımızı da ilan ediyoruz. Nefislerimizi ve kardeşlerimizi Allah'ın düşmanlarına asla teslim etmeyiz. Dinimizde alçalamaz, rezil ve zelil olamayız.

Sizden her biriniz kendi nefsinde üstünlük, izzet ve şerefin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ile olduğunu hissetsin!

"Gevşemeyin, hüzünlenmeyin. Eğer (gerçekten) iman etmiş kimseler iseniz üstün olan sizlersiniz." (3 Ali İmran/139)

Ey müslümanlar! Ferd ferd ve cemaatler halinde Allah'ın düşmanlarıyla savaşa hazırlanın! Üzerinizden zillet elbisesini atma zamanı geldi. Dünyada İslam nizamı altında yaşama vakti geldi. Allah bizden razı olduğu halde şehid olarak O'na kavuşma zamanı geldi. İki başarıdan biri... Ya zafer ya şehadet!

Allahım! Tebliğ ettim mi? Allahım! Sen benim şahidim ol! Allahu Ekber!

İzzet Allah'ın, rasulunün ve müminlerindir. Fakat münafıklar bunu anlayamazlar!

Haydi Cihada!

Ali b. Hudayri

Bismillahirrahmanirrahim…

Hamd, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Salât ve selam Muhammed Mustafa'nın, Ehl-i Beytinin ve Ashabının üzerine olsun.

Haydi Cihada… Haydi Cihada… Haydi Cihada…

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Savaş size farz kılındı." (2 Bakara/216)

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et!" (9 Tevbe/73)

"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et!" (8 Enfal/65)

"Yoksa Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?" (3 Al-i İmran/142)

"Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar." (9 Tevbe/111)

"Eğer (gerektiğinde savaşa) çıkmazsanız, (Allah) sizi pek elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir." (9 Tevbe/39)

Hiç şüphesiz cihad; yücelik, izzet, şeref ve üstünlüktür. Öyleyse o nasıl İslam'ın zirvesi olmasın? Cihadda canı Allah'a satma, şan ve şerefi yüceltme ve hayat vardır. Üstelik dine yardım ve müslümanlar için izzet vardır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kıyametin kopmasına yakın bir zamanda kılıçla gönderildim. Ta ki sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na hiç bir şey ortak koşulmasın. Rızkım, mızrağımın gölgesi altında kılınmıştır. Benim emrime (bu dine) karşı çıkan ise aşağılık ve zelil kılınmıştır."[13]

"Cennet, hayır ve saadet şu kulun hakkıdır ki, Allah yolunda cihâd için atının dizginini tutmuş, başı dağınık ve ayakları tozlanmıştır. Eğer bu mücahid öncü olarak düşman beklemekte ise, o tam manasıyla düşman beklemiş olur. Eğer askerin gerisinde (ardçı olarak) vazifede ise, nöbetçilik vazifesini hakkıyla yerine getirmiş olur."[14]

Cihadda ümmetin dirilişi vardır. Cihadla adalet ayakta tutulur, her yere güven ve emniyet hâkim olur. Şehidlerin makamına ulaşman ve onlar gibi faziletli olman için sana cihad kâfidir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Biliniz ki cennet, kılıçların gölgesi altındadır"[15] buyurmuştur.

Cihad anlayışı, onun hakikati, hedefleri, gayesi ve cihad ile savunulan değerler günümüz müslümanları için utanç vesilesi sayılır oldu. Çünkü İslam beldelerinde hüküm süren tağutî hükümetler cihad ve Allah yolunda canını feda etme şuurunu ortadan kaldırmak için cihadı terörizm, mücahidleri de terörist olarak göstermeye çalışmaktadır. Oysa Selefi Salihin, cihadın ayakta durması için salih olsun facir olsun (Müslüman olan) her emirle birlikte cihad ederlerdi.

---

[13] Ahmed bin Hanbel, 4869.

[14] Buhari, 2673.

[15] Buhari, 2607.

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, kendilerini üzerine bindirebileceğim binekler bulamamam hâlinde cihâd yolunda benim arkamda kalmalarına gönülleri razı olmayacak (ve bundan çok üzülecek) müminler olmasaydı, ben Allah yolundaki hiçbir seriyyeden geri kalmazdım. Yine nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda savaşmayı, sonra öldürülüp diriltilmeyi, sonra tekrar öldürülüp diriltilmeyi ne kadar da çok isterim" buyurmuştur.

Ey müslüman kardeşim! İşte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ahlakı! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolunda çıkarılan hiçbir seriyyeden geri kalmamayı ve Allah yolunda defalarca şehid olmayı arzuluyor. Peki ya sen? Sen neyi arzuluyorsun ey kardeşim?

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın..." (8 Enfal/60)

Yardım, Aziz ve Hâkim olan Allah katındandır. Ancak bizim onun sebeplerine ve vesilelerine sarılmamız gerekir.

Bu bir çağrıdır ve ben bu çağrımı sadık, ihlâslı ve yalnızca Rabbine kulluk eden âlimlere yöneltiyorum. Yoksa Allah'ın dinini hafife alan ve hüsrana uğrayanlardan olan, tağutların destekçilerine değil!

Değerli Kardeşim! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yolu sabittir ve asla değişmez, değiştirilemez. Bu gerçeği her müslümanın bilmesi ve koruması gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kulları için çizmiş olduğu bu yolu korumak ve muhafaza etmek gerekir. Bu menheci her türlü düşmana karşı muhafaza etmek için yapılacak ilk iş, cihad bayrağını kaldırmak ve cihadın devamını sağlamaktır. Bu durum Kıyamet gününe kadar böyle devam edecektir.

Hiç şüphesiz bugün Müslümanların başına gelen zillet ve zayıflığın sebebi, cihad konusunda gösterdikleri gevşeklik ve kusurlardır. Öyleyse müslümanlar Taifetul Mansura'dan olmak istiyorlarsa hemen bu eksiklikleri gidermeli, Allah yolunda cihad etmeli, cihad edenleri donatmalı, cihad için kuvvet hazırlamalı, kısacası cihadın gerektirdiği her şeyi yapmalıdırlar.

Ey sadık davetçiler! Ey sadık âlimler! Ey ilim talebeleri!

Asrımızın kanayan yarası haline gelen küfür, nifak ve fesatlar, ancak Allah yolunda cihad etmekle önlenebilir, yok edilir. Bugün yeryüzünün her yerini saran bu tuğyan, kâfirlerle ve tağutlarla cihad ederek çözülür. Şartlar, durumlar ve sonuçlar ne olursa olsun!

İslam tarihi, savaş meydanlarında büyük roller üstlenen birçok ihlâslı âlime şahitlik etmektedir. İbni Mübarek[16], Ebu Muhammed b. Abdulğani el-Makdisi[17] ve İbni Teymiyye[18] ve diğerleri... (Allah onlardan razı olsun)

İbni Teymiyye *(rahimehullah)* savaş komutanına "Beni de ölüm yerine götür" demiştir. Tabii ki bu âlimlerden önce Ashab-ı

---

[16] Asıl adı Abdullah b. Mübarek b. Vadih el-Hanzalî et-Temimîdir. H. 118 yılında doğmuş ve 181 yılında vefat etmiştir. İbni Hacer onun hakkında şöyle demiştir: "Güvenilir, fakih, alim, kahraman ve mücahid birisidir. Bütün hayırları kendisinde toplamıştır. "Cihad" isminde basılmış bir eseri vardır." (Tehzib'ut Tehzib el-Hafız İbni Hacer, 5/386).

[17] Abdülganî el-Makdisî es-Salihî. Hicretin 52. senesinde vefat etmiştir. (Et-Tezkiret'uz Zehebi, 1432).

[18] Eş-Şeyh İmam Hafız Fakih Müctehid Müfessir Şeyhulislam Takıyuddin Ebul Abbas Ahmed b. Müftü Şihabeddin Abdulhalim b. Abdusselam el-Harranîdir. H. 661 yılında dünyaya gelmiştir. Kendisi ilimde bir okyanus idi. Sayılı seçkin âlimlerdendir. Mısır, İskenderiye ve Kahire hapishanelerinde hapsedildi. En son olarak Şam hapishanesinde hapsolundu ve H.728 yılında orada vefat etti. (Et-Tezkiret'uz Zehebi, 1497).

Kiram *(radıyallahu anhum)*, onlardan önce de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ölüme gülümsemişlerdi.

Ey Allah'ın dinine ve mustazaf kardeşlerine yardım etmek isteyen müslüman kardeşim! İşte sana bu yolda yapman gerekenler...

1. Eğer özürlü kimselerden değil isen bizzat bedenen yardım etmek.

2. Sıdk ve samimiyet ile onlar için duada ve kunutta bulunmak.

3. Ümmetin ihtiyaç hissettiği durumlarda onlar için nasihat ve açıklamalarda bulunmak.

4. Cihadı ayakta tutmak, insanlar arasında yaymak, mücahidleri desteklemek ve müdafaa etmek.

5. Gençlerin, çocukların hatta kadınların arasında dahi cihaddan bahsetmek, onları cihada ısındırmak, hazırlamak.

6. Cihad ile ilgili çokça kitap okumak ve bu konuda kendini geliştirmek. Daha sonra insanları cihada ve cihada yardıma teşvik etmek.

7. Cihad ve mücahidler için bağış ve yardım toplamak, vakıflar kurmak.

8. Mücahidlerin haberlerini ümmete ulaştırmak için gazete, dergi ve broşürler hazırlamak. Çünkü günümüzde gazete ve dergiler insanları oldukça fazla etkilemektedir.

9. Her devlette, her bölgede cihad konusunda tecrübeli ve uzman olan kişilerden oluşan komisyon ve meclisler kurmak.

10. Cihad fıkhını yaşatmak ve hayatta tutmak. Onunla ilgili yayınlar okumak, camilerde toplantılarda ve konuşmalarda cihad konusunu sıkça dile getirmek.

11. Başta Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* olmak üzere

savaşlarda kahramanlık göstermiş kimselerin hayat hikayelerini okumak ve okutmak.

Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki; cihada katılmaya güç yetiremeyen ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın geçerli gördüğü mazereti olan kimselerin de mücahidlerin geride bıraktığı ailelerine güzel bir şekilde sahip çıkmaları ve onların bakımını üstlenmeleri gerekir.

Ey müslüman kardeşim! Rabbimiz *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Nice az sayıda birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." (2 Bakara/249)

"Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. Eğer sizi bırakıverirse O'ndan başka size kim yardım eder? Müminler ancak Allah'a güvenip dayanmalıdırlar." (3 Al-i İmran/160)

"Rabbinin ordularını kendisinden başkası bilemez." (74 Muddessir/31)

"Bizim ordumuz şüphesiz üstün gelecektir." (37 Saffat/173)

"Şüphesiz peygamberlerimize ve iman edenlere, hem dünya hayatında, hem şahitlerin şahitlik edecekleri günde yardım ederiz." (40 Mümin/51)

Hiç şüphesiz Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)* tek başına kazanmıştı. İmam Buhari'nin Sahihinde rivayet ettiği bir hadiste Seleme b. Ekva *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir:

"Ben bir keresinde ormanlık tarafına gitmek üzere Medine'den çıktım. Ormanın yokuşuna vardığım zaman Abdurrahmân b. Avf'ın hizmetçisi heyecan içinde beni karşıladı.

- Allah sana iyilik versin, neyin var? diye sordum. O:

- Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ormandaki sağım develeri alınıp götürüldü, dedi.

- Onları kim aldı? diye sorduğumda hizmetçi:

- Gatafân ve Fezâre kabilelerinin adamları, dedi. Ben hemen üç defa:

- Ey sabahçılar! Ey erken kalkanlar! Yetişin baskın var! diye haykırdım ve bu haykırışlarımı Medine'nin iki kara taşlığı arasına duyurdum. Sonra kendim yaya olarak hırsızların arkasından süratle koştum. Nihayet onlara yetiştim. Hakîkaten develeri onlar almışlardı. Hemen onlara ok atmaya ve "Ben İbnu'l Ekva'yım! Bugün alçakların öleceği gündür!" diye bağırmaya başladım. Sonunda develeri, onlara su içirmelerine bile fırsat vermeden ellerinden kurtardım ve Medine'ye yöneldim. Yolda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile karşılaştım. Beş yüz yahut yedi yüz süvari kuvvetiyle yardıma çıkmıştı. Ben:

- Yâ Rasulallah! Bu şakîler susuzdurlar. Ben acele edip su içmelerine meydan vermeden develeri kurtardım. Şimdi onlar su tedâriki ile uğraşacaklardır. Onların izi üzerine bir askerî birlik gönderseniz! dedim. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*:

- Ey Ekva oğlu! Sen alacağını aldın, onlara galip geldin. Artık onlara şiddetle muamele etme! Şüphesiz o kavim şimdi kendi kabileleri içine varmışlar, ziyafet veriliyorlardır" buyurdu."[19]

Müslümanlarla düşmanları arasındaki savaşları inceleyecek olursan hiçbir zaman için iki grup arasındaki bir eşitlikten söz etmek mümkün değildir. Zannediyorum ki kıyamete kadar da böyle sürecek... Bunda muhakkak ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın birçok hikmeti vardır! İlahi yardım, az ve zayıf olana yapılacak, güçlü ve çok olan tarafa değil...

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve Ashabının dönemine baktığımızda müslümanlar az sayıda olmalarına rağmen tüm dünyayı karşılarına almışlardı.

[19] Buhari, 2814.

"Andolsun ki Rasulullah sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir." (33 Ahzab/21)

Daha sonraki zamanlara Komutan İmaduddin Zenkî[20], Nureddin Muhammed Zenkî[21] ve Selahaddin Eyyubi'nin dönemlerine baktığımızda ise kâfirlerle yaptıkları hiçbir savaşta onları sayı, silah ve kuvvet bakımından düşmanlarıyla denk göremezsin. Buna rağmen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara zafer nasip etmiştir.

Müslümanların girdiği tüm savaşlar mutlaka zaferle sonuçlanmıştır. Çünkü onlara ya Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından yardım gelmiş ve onlar düşmanlarına galip gelmişlerdir ya da şehidlik mertebesine ulaşmışlardır. Sadık olan müminler için bunda nice ibretler vardır...

Hezimet ve zayıf bırakılmada birçok ders ve hikmetler vardır. Bunlar:

1. Bu sayede sadık müminler ile yalancı münafıklar birbirinden ayrılacaktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

[20] Elmek İmamuddin Atabek Zenkî b. el-Hacib (Aksankar devletini yıkan komutan) b. Abdullah et-Turkî. Haleb'in hakimiydi. Kahraman, cesaretli ve atılgan birisiydi. Babası gibi heybetli, cemali güzel ve cesareti dillere destandı. Allah'ın dini adına çok gayretliydi. Oldukça az uyur, az yer ve az dinlenirdi. Memleketleri imar etti. Haleb'i almaya 22 yaşında iken kastetti. Frenkleri orada rezil etti. Düşmanları güçlüydü ve onu çepeçevre kuşatmışlardı. Ama buna rağmen o, düşmanlarını darmadağın etti ve Allah'ın yardımıyla bir çok memleketleri fethetti. H. 541 yılının Rebiul evvel ayının beşinci günü öldürüldü. Oğullarından Nureddin Şam'ı, Gazi ise Musul'u fethetti. Allah ona rahmet etsin 60 yıl yaşadı. (Siyerul A'lam, 20/189).

[21] Şam'a sahip olan Melik Nureddin Mahmud b. Zenkî et-Turkî. H. 569 yılında vefat etmiştir.

"Allah, müminleri (şu) bulunduğunuz durumda bırakacak değildir. Sonunda murdarı temizden ayıracaktır." (3 Ali İmran/179)

2. Allah'ın taraftarlarının ve dostlarının bollukta ve sıkıntılı durumlarda kulluklarının devam etmesini sağlamak.

3. Şayet Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her yerde ve zamanda onlara sürekli olarak zafer nasip etse nefisleri azar, kibirlenirler ve kendilerini beğenirler. Hiç şüphesiz kullar darlık ve bolluk, sıkıntı ve rahatlık, zenginlik ve fakirlikle ıslah olurlar.

4. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları imtihan etmektedir. Yenilgi ve hezimetle onlar üzülür, kalpleri yumuşar, boyun bükerler, alçak gönüllü olurlar ve böylece ilahi yardımı hak ederler.

"Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah, Bedir'de de size yardım etmişti. Öyle ise Allah'tan sakının ki O'na şükretmiş olasınız." (3 Ali İmran/123)

"Andolsun ki Allah, birçok yerde (savaş alanlarında) ve Huneyn savaşında size yardım etmişti. Hani çokluğunuz size kendinizi beğendirmiş, fakat sizi hezimete uğramaktan kurtaramamıştı." (9 Tevbe/25)

5. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* keramet yurdu olan cennetlerde kulları için özel mertebeler hazırlamıştır. Bu mertebelere de ancak Allah yolunda şehid olanlar erişebilir.

6. Nefisler ancak aklını kullandığında ve itaat ettiği zamanlarda kazanır. Azgınlaştığı ve kibirlendiği zamanlarda ise kaybeder. Zaten geçici olan bu dünyaya bağlananlar her zaman için kaybetmişlerdir.

7. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* düşmanlarını helak etmek veya rezil-rüsva etmek istediği zaman bunun için bazı sebepler hazırlar.

"Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın! Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsiniz. Eğer siz (Uhud'da) bir acıya uğradınızsa (Bedir'de de düşmanınız olan) o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz. Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez. Bir de (böylece) Allah, iman edenleri günahlardan temize çıkarmak, kâfirleri de helâk etmek ister." (3 Ali İmran/139-141)

Tutuklamalar, işkenceler ve esaret, Allah'ın Rasulu olmasına rağmen Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in başına da geldi. Doğup büyüdüğü Mekke şehrinden kovuldu, Uhud savaşında dişi kırıldı ve başından yara aldı, evi yağmalandı. Bilal ve Ammar gibi birçok sahabe de işkence ve zulme uğradılar. Tıpkı daha önceki peygamberlerin de başına geldiği gibi... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"(Ey müminler!) Yoksa siz, sizden önce gelip geçenlerin başına gelenler size de gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Yoksulluk ve sıkıntı onlara öylesine dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, nihayet Peygamber ve beraberindeki müminler "Allah'ın yardımı ne zaman!" dediler. Bilesiniz ki Allah'ın yardımı yakındır." (2 Bakara/214)

Müslümân olarak Allah için öldürülürken,

Atılacağım yerin neresi olduğuna aldırmam.

Çünkü öldürülmem Allah yolundadır.

Eğer O dilerse parçalanmış bedenime bereketler yağdırır![22]

Ey kardeşim! Unutma ki sadık müminler cihaddan geri durmak için izin istemezler.

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla (Allah yolunda) savaşmaktan (geri kalmak için) senden izin istemezler. Allah takvâ sahiplerini pek iyi bilir. Senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, kalpleri şüpheye düşüp kuşkuları içinde bocalayanlar izin isterler." (9 Tevbe/44,45)

---

[22] Ashabı Kiram'dan Hubeyb b. Adiyy el-Ensârî el-Evsî'nin şiiridir. (Buhari, 2818).

"Allah müminlerden mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve ölürler." (9 Tevbe/111)

Hiç şüphesiz bu, pazarlığı bitmiş bir alışveriştir. Satılan mal Cennettir ve onu satın almanın yolu Allah yolunda cihad etmek, ölmek ve öldürülmektir.

Cihadı emreden ayetler nazil olunca cihada çıkma imkanına sahip olduğu halde cihada katılmak ve Allah'ın kendisine verdiği imkanları O'nun yolunda harcamaktan kaçınan bazı kimseler, kendilerince bazı özürler beyan ederek cihada katılmayıp kadın ve çocuklarla birlikte oturmak için izin istediler. İşte bunlar, Allah yolunda hiçbir fedakârlık yapmayan sadece ve sadece kendi sağlığını ve selametini düşünen kimselerdir. Onların barış çığırtkanlıkları da sırf bu sebeptendir. Çünkü onlar, kafirlerle yapılması gereken savaştan sıvışmak için böyle bir yalana başvurmaktadırlar.

İçinde bulunduğumuz şu günlerde ilim ehlinden bazı kimseler, mücahidleri suçlayıcı tarzda bir takım sözler sarf ettiler. Onlar, mücahidlerin hiçbir sevap alamayacağını, günahkâr olduklarını ve yaptıkları cihad neticesinde ölürlerse asla şehid olamayacaklarını söylediler. Yine bazıları mücahidlerin harici olduğunu, aşırıya gittiğini, ilim ve âlimlerle hiçbir ilgilerinin bulunmadığını söylediler. Onlardan bazıları da iyice haddini aşarak mücahidlere katılanların günahkâr olacağını, onların İslam ümmetini parçalamaya ve bölmeye çalıştığını iddia ettiler. Hatta Mücahidlerin canlarını feda ederek gerçekleştirdiği "istişhad" eylemlerini küçümsediler ve bu ameli gerçekleştirenleri üzerine benzin döküp kendisini yakan kimselere benzettiler!

Heyhat! Bu insanlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendilerinden intikam almasından hiç mi korkmuyorlar? Peki ya bu yaralayıcı sözleri duyduğunda kalpleri kırılıp üzülecek olan mazlum mücahidlerin bedduasından...? Sahiheyn'de geçen Muaz b. Cebel hadisinde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Mazlumun bedduasından sakın! Çünkü bu dua ile Allah arasında perde yoktur"[23] buyurmuştur. Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den gelen birçok rivayette geçtiği üzere mücahidlerin duasının kabul edileceğini hiç duymamışlar mı? Bu boşboğaz kimseler canlarını Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya satan din kardeşlerini incitmekten hiç mi çekinmiyorlar? Kalplerinin kararmasından ve akıbetlerinin hüsran olmasından hiç mi korkmuyorlar? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Mümin erkeklere ve mümin kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir." (33 Ahzab/58)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurdu ki: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "Kim benim dostuma düşmanlık ederse ona harp ilan ederim" buyurmuştur."[24]

Bu kimseler mücahidlere yardım etmedikleri gibi bir de utanmadan onlara dil uzatıyorlar. Hani nerede kaldı takva ve iyilikte yardımlaşma? Mücahidlere yardım edecekleri ve esaretlerini çözmeye çalışacakları yerde onları zorbalıkla, şiddetle ve terörle itham ediyorlar. Peki, mücahidlerin ırz ve şerefleri onların elinde bir oyuncak mı? Diledikleri zaman onları tağutlara yakınlaşmak için kurban etsinler, diledikleri zaman da olmadık şeylerle itham etsinler!!!

Mücahidlerin hiçbir ecir alamayacağını ve öldürüldüklerinde şehid olamayacağını iddia etmelerine gelince... *"Rabbinin rahmetini onlar mı paylaştırıyorlar?" (43 Zuhruf/32)* Onların bu sözleri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya atılmış bir iftiradır ve Rah-

[23] Buhari, 1395, 1408; Müslim, İman, 31.

[24] Buhari, 6021.

man'ın bol ve geniş olan rahmetini sınırlandırmadır. Ayrıca onlara şöyle de cevap verilebilir: Diyelim ki onların dediği gibi Mücahidler asidir ve isyanlarından dolayı günahkârdır. Peki, ama günahkârlığın şehitliğe engel olduğunu nereden çıkardınız? Oysa Abdullah b. Amr *(radıyallahu anhuma)*'nın rivayet ettiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Şehidin tüm günahları bağışlanır, ancak borcu müstesna..."[25] buyurmuştur. Bu hadisten de anlaşıldığı üzere Allah yolunda öldürülen kişilerin, affedilen bazı günahları var ve bu günahlar, ona şehid isminin verilmesini engellememiştir. Gerçekten de bizler, Allah yolunda öldürülen kimselere şehid isminin verilmesi için onun asi olmaması gerektiğini söyleyen hiç kimseyi bilmiyoruz.

Şeyh Abdurrahman b. Hasan, Durer'de Ebu Basir *(radıyallahu anh)*'ın olayının anlatıldığı hadis[26] ile ilgili olarak şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ebu Basir'i Kureyş ile yapmış olduğu savaşta engellemedi. Asla ona 'Sen imamla birlikte değilsin! Gücün sınırlı, onlarla savaşmaya imkânın yok!" demedi ve onu hiçbir zaman durdurmadı. Bu, meşhur bir olaydır..."

Subhanallah! Cehaletin gafleti ne kadar büyük! Cahillik ne kadar da kötü bir şey? Cehalet ve gafletle hakka karşı inat etmekten Allah'a sığınırım. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin" diye Nuh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi Allah size de din kıldı. Fakat kendilerini çağırdığın bu (din), Allah'a ortak koşanlara ağır geldi. Allah dilediğini kendisine (peygamber) seçer ve kendisine yöneleni de doğru yola iletir." (42 Şura/13)

[25] Müslim, 3498.

[26] Buhari, 2529.

Ayrıca onlara şu şekilde de cevap verilebilir: Onların şehid olamayacağına karar verirken acaba niyetlerine mi muttali oldunuz? Onların şehitliğe layık olmadıklarını nasıl anladınız? Müminlerin Annesi Aişe *(radıyallahu anha)*'dan rivayet edilen hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bir ordu Kâbe'ye saldırmak üzere yola çıkacak. Onlar Beyda'ya geldiklerinde baştan sona bütün ordu yere batacaktır" buyurdu. Bunun üzerine Aişe *(radıyallahu anha)* "Yâ Rasulallah, onların arasında ticaret için yola çıkanlar ve kötü niyetli olmayanlar varken niçin hepsi birden yere batacaktır?" diye sorunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hepsi birden yere batacak, âhirette yeniden diriltilip niyetlerine göre hesaba çekileceklerdir" buyurdu."[27]

Kâbe'yi zulüm ve düşmanlıkla yıkmaya gelen ve yere geçirilen ordunun içindekiler bile niyetlerine göre haşr olunacak ise Allah'ın kelimesinin yükselmesi için cihad eden mücahidler niçin niyetlerine göre haşr olunmasın?

Ey insaftan mahrum olanlar! Mücahidlere yardım etmiyorsunuz hiç olmazsa dilinizi onları incitmekte kullanmayın! Onların niyetlerinden kuşku duyuyor, onların kusur ve hatalarını araştırıyorsunuz! Mücahidlerin günahkâr olduğuna ve onlara yardım etmenin haram olduğuna dair yeminler ediyorsunuz. Şehitliği istemelerini intihar, cihadlarını ise fitne ve ayaklanma olarak gösteriyorsunuz. Onların Harici olduğunu söylüyor, onlarla ilişki kurmayı, onlara dua etmeyi yasaklıyorsunuz! Sizler oturanlarla birlikte oturmakla yetinmediniz, gizli açık tüm sohbet, hutbe, konferans, fetva ve derslerinizde mücahidlerin aleyhinde atıp tutunuz! Sanki oturup birlikte karar almış gibi hepiniz de aynı dili kullanıyorsunuz!

Ey Allah korkusundan mahrum olanlar! Sizin bu yaptıklarınız, İslam davetçilerinin ameli mi yoksa zulme ve küfre yar-

[27] Buhari, 1975.

dakçılık yapan Belamların ameli mi? Siz dillerinizi kime uzattığınızın farkında mısınız? Siz hiç Allah'tan korkmuyor musunuz? Şeytanın tuzağına düşüyor ve kardeşlerinizin aleyhinde o lanetlenmiş ve kovulmuş olana yardımcı oluyorsunuz. Zannetmeyin ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* zalimlerin yaptıklarından habersizdir.

Ey merhametten mahrum olanlar! Kâfirler sizin elinizden ve dilinizden emin ama mücahidler değil! Sonra siz, mücahidlerden neyin intikamını alıyorsunuz? Mücahidler İslam'ı kabul edenlerle mi savaşıyor ki sürekli olarak onlara yükleniyor ve hücum ediyorsunuz? Hayır! Hayır! Hiç şüphesiz o yiğitler, küfürlerinde icma olan kâfirlerle savaşıyorlar. Ashab-ı Kiram'ın *(radıyallahu anhum)* yalancı peygamber Müseylemetul Kezzab'ın yandaşlarıyla savaştıkları gibi...

Ey fıkıhtan mahrum olanlar! Sizler bu cihadın farz-ı ayn olmadığını mı iddia ediyorsunuz? Oysa durum bunun tam aksinedir. Müslümanlar tek bir ümmettir. Onların bir kısmına yapılan düşmanlık hepsine yapılmış gibidir. Ayrıca bugün yapılan cihad, ilim ehli yanında farz-ı ayn olduğunda ittifak edilen müdafaa (korunma) cihadıdır. Cihad saldırıyı önlemenin en etkili yoludur. Şimdi bu cihadın farz-ı ayn olduğu sabit olduğuna göre, tüm müslümanların mücahidlere yardım etmeleri hatta bu yardımda birbirleriyle yarışmaları gerekir. Mücahidlere hücum edenlerden değil, onları savunanlardan olmaları gerekir.

Özet olarak; mücahidleri tenkit etmek ilme ve usule aykırıdır. Zira kendisine farzı ayn olan görevi yerine getiren kişi nasıl olur da kınanır? Kafirlerden dinini, ırzını, malını ve memleketini korumaya çalışan ve bu uğurda ölmeyi göze alan kişi nasıl olur da suçlanır? Oysa tüm müslümanların Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın övdüğü bu kimselere yardımcı olmaları gerekir.

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah,

sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı şefkatli, kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. Onlar Allah yolunda cihad eder ve hiçbir kınayanın kınamasına aldırmazlar. Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir." (5 Maide/54)

Ey ümmetin gurur kaynağı olan mücahidler! Sabredin ve sebat gösterin! Asla ama asla ümitsizliğe, bıkkınlığa ve korkaklığa kapılmayın! Sahibini bozguna uğratacak her türlü fiilden uzaklaşın! Kesinlikle ayrılığa ve çekişmeye düşmeyin! Unutmayın ki zafer, sabırladır.

"Ey iman edenler! Sabredin, düşmanlarınızdan daha sabırlı olun! Cihada hazır bulunun ve Allah'a karşı gelmekten sakının ki başarıya erişebilesiniz." (3 Ali İmran/200)

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ordusuna yardım edecektir. Dinini tüm dinlerin üstüne çıkaracak ve üstün tutacaktır. Ancak unutmayın ki *"Allah dileseydi, onlardan intikam alırdı. Fakat sizi birbirinizle denemek ister." (47 Muhammed/4)*

Sabredin, birlik olun, birbirinizi destekleyin ve asla tefrikaya düşmeyin! Sizi yalnız bırakanlar ve terk edenler size asla zarar veremeyeceklerdir. Unutmayın ki size dil uzatanlardan çekmiş olduğunuz eziyet, mükâfatınızın tam ve eksiksiz bir şekilde verilmesine vesile olacaktır. Öyleyse sizler ihlaslı bir şekilde Rabbinize yönelin ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan rızasını talep edin!

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan tüm mücahidlere yardım etmesini her yerde ve her zaman onlara imkanlar tanımasını dileriz. (Allahumme amin)

Dualarımızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Ve Sallallahu alâ nebiyyina Muhammed...

Cihad Gençliğine![28]

Ali bin Hamid el-Harbî

Hamd, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Salât ve selam, peygamberlerin sonuncusu Muhammed Mustafa'nın üzerine olsun...

Bu vasiyetimi, cihad meydanlarında Allah düşmanlarına karşı cihad eden tüm mücahid gençlere yapıyorum. Özellikle de Arap yarımadasının mücahidlerine...

Öncelikle yerinde oturan mücahidlerle başlıyorum... Allah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyuruyor:

"Her kim cihad ederse, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah, âlemlere muhtaç değildir." (29, Ankebut/6)

"Eğer Allah, yolunda sefere çıkmazsanız, sizi elem dolu bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir toplum getirir. Siz ise O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye hakkıyla gücü yetendir." (9, Tevbe/39)

Sizlere Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın vasiyet ettiği şeyle vasiyette bulunuyor ve *"Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın! Mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin! Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (9 Tevbe/41)* diyorum.

Yine sizlere, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in vasiyet ettiği şeyle vasiyette bulunuyor ve "Müşrikleri Arap Yarımadasından çıkarın!" diyorum.

[28] Mahyadaki Haçlılara karşı düzenlenen "Bedrur Riyad" Gazvesinin kahramanlarından Şehid Ali b. Hamid el-Harbi'nin vasiyeti.

Ey Allah yolundaki kardeşlerim!

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dinine yardım edip etmediğimizi ve gece gündüz akıtılan müslüman kanlarının hesabını bize soracaktır. Onların kanları başka bir sebepten dolayı değil, sadece Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettikleri için akıtılıyor. Peki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizlere bunun hesabını sormayacağını mı zannediyorsunuz? Bugün bizler Haremeyn'de (Mekke ve Medine) bizzat işitiyor ve görüyoruz ki Allah'ın düşmanı olan ve haça tapan Hıristiyanlar; Afganistan, Irak veya diğer yerlerde Müslüman kardeşlerimizi öldürüyorlar. Yine biliyoruz ki onlar memleketimizde mallarımızı tahrip ediyor, yağmalıyor ve yok ediyorlar. Üstelik bunu "Âl-i Selûl"[29] nizamının (Allah onlara lanet etsin) münafık uşaklarının fetvalarıyla yapıyorlar.

Ey kardeşim!

İmtihan çok büyük ve hitaplar çetin! Öyleyse hemen kalk ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzurunda mazur sayılabilmek için O'nun dinine yardıma koş! Çünkü İslam, sizi buna çağırıyor ve ümmet sizin yardımlarınızı bekliyor. Sizden bunları, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* istiyor ve dinine yardım etmenizi, mustazafları korumanızı ve yardımcı olmanızı emrediyor.

Ey kardeşim!

Bil ki sana verilen can bir tanedir. Onu niçin Allah yolunda harcamayasın? Sen nefsini Allah'ın yanında hesab et ve bil ki Allah'ın yanında olanlar daha hayırlı ve ebedidir. Öyleyse şehitlik yolunda yürü ve o yolda senden önce yürüyen kardeşlerine katıl!

Ey Allah'ın süvarileri! Haydi, atlarınıza binin! Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın düşmanları, girmeleri dahi haram olan Mekke ve Medine şehirlerini ellerine geçirdiler. Orada kardeşlerimizin kanlarını akıttılar ya da birçoğunu bu şehirlerden kov-

[29] Suud Kralı ve hanedanlığı...

dular. Şimdi biz bu durumda cihadın farz-ı ayn mı yoksa farz-ı kifaye mi olduğunu mu tartışalım? Ey kardeşim sen bu tartışmaları geç de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yolunda cihada koş! Cihaddan maksadın güzel sözler ve övgü duymak ya da ganimet ele geçirmek değil, Allah'ın rızasını ve şehitliği kazanmak olsun.

Ey kardeşim artık sen adımlarını ya kardeşlerine yardım etmek için atacaksın ya da onları terk etmek için... Eğer sen kardeşlerini yardımsız bırakırsan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da seni yalnız bırakacaktır. Ancak kardeşlerine yardım edersen Allah da sana yardım edecektir.

"Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. Eğer sizi bırakıverirse ondan sonra size kim yardım eder? Müminler ancak Allah'a güvenip dayansınlar." (3 Ali İmran/160)

Ey kardeşim kendi nefsin için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan sakın! Halini düzeltmeye çalış! Çünkü ümmetin senin gibi kimselere ihtiyacı var. Eğer elini çabuk tutmaz ve gevşek davranırsan vakit geçmiş olabilir.

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven, müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir." (5 Maide/54)

Oturanların oturmasından ve yalnız bırakanların yalnızlığından Âlemlerin Rabbi olan Allah'a sığınırım. Kıyamet gününde onlarla Allah'ın huzurunda hesaplaşacağız, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* aramızda hâkim olacaktır. Hiç şüphesiz O, hâkimlerin en hayırlısıdır.

Allah yolunda gayret gösterenlere ise şöyle sesleniyorum:

Ey yiğitler, gözünüz aydın! Müjdeler olsun size! İnsanların

en hayırlısı olan Ashabı Kiram'ın sevabının elli katıyla müjdelenen sizlere...

İnsanlar otururken sizler kalktınız ve cihada koştunuz. Onlar dini terk ettikleri zaman siz yardımına koştunuz. İnsanların şüphe ettikleri güne siz yakinen iman ettiniz. İnsanlar korktuğu zaman ise sizler aslan kesildiniz. Ne mutlu sizlere! Müjdeler olsun... Müjdeler olsun!

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın müjdesiyle müjdelenin ki O, şöyle buyurmuştur:

"Rableri onlara katından bir rahmet, hoşnutluk ve içinde tükenmez nimetler bulunan cennetleri müjdeler. Doğrusu büyük ecir Allah katındadır." (9 Tevbe/21,22)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in müjdesiyle müjdelenin ki O, şöyle buyurmuştur:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mücahide cennette yüz derece vaad eder. Bu derecelerin her birisinin arası sema ile arz arası kadardır."[30]

Ne mutlu sizlere! Siz Allah için ölümü talep ettiniz, Allah da size tükenmez nimetler içinde ebedi bir hayat bahşetti. Ne mutlu sizlere! Ölümle karşılaştınız, size ölümü kolaylaştırdı. Ölüm acısı olarak bir çimdik acısından başka bir acı hissetmediniz.

Ne mutlu sizlere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yarenleri! Sizler Firdevs cennetlerinde peygamberler, sahabiler ve salihlerle arkadaşlık yapacaksınız. Sizler insanların en hayırlılarısınız. Sizler, Allah için O'nun yolunda korkusuzca ölüme yol alıyorsunuz.

Son olarak sizlere Allah'a karşı muttaki olmayı, O'nu sürekli olarak zikretmeyi tavsiye ediyorum. Emirlerinize itaat edin! Al-

[30] Buhari.

lah'ın kelamını özellikle de Tevbe ve Enfal surelerini manasını düşünerek bol bol okuyun! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ve sahabilerinin hayatını okuyun. Yine bizden önce gelip geçen Hattab, Şeyh Ebu Hafs, Hamza ez-Zubeyr, Şeyh Iyeyrî gibi kahraman kardeşlerimizin hayatlarını okuyun!

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan rahmetinin birleştiği yerde hepimizi toplamasını niyaz ederim.

Velhamdulillahi Rabbil Âlemin...[31]

[31] Bu makale "Savtu-l Cihad" dergisinin 7. sayısında (H. 1424) yayınlanmıştır.

Silahı Terk Edenlere!

Ebu Hacer
Abdulaziz b. İsa el-Mukrîn

Hamd, salihlerin velisi olan Allah'a aittir. Mükâfat, O'na itaat eden ve O'ndan sakınanlar içindir. Düşmanlık ise ancak zalimleredir. Şehadet ederim ki, O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur ve O'nun ortağı yoktur. Evvelkilerin ve sonrakilerin ilahı O'dur. Yine şehadet ederim ki, mücahidlerin imamı ve nişanlı atlarla cihad edenlerin önderi olan Muhammed, Allah'ın kulu ve Rasuludur. Allah'ın salât ve selamı onun, ehlinin ve ashabının üzerine olsun.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Ey iman edenler! Acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resûlüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur. Seveceğiniz başka bir şey daha var: Allah'tan yardım ve yakın bir fetih... Müminleri (bunlarla) müjdele! Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun! Nitekim Meryem oğlu İsa havârîlere: "Allah'a (giden yolda) benim yardımcılarım kimdir?" demişti. Havârîler de "Allah (yolunun) yardımcıları biziz" demişlerdi. İsrail oğullarından bir zümre inanmış, bir zümre de inkâr etmişti. Nihayet biz inananları, düşmanlarına karşı destekledik. Böylece üstün geldiler." (61 Saf/10-14)

Cihad geçmişi olan ve cihad ettiği günlerde ayakları Allah yolunda tozlanan herkese...

Savaşlara katılan, nice şehidler defneden, yaraları ve kanları ile izzet topraklarını sulayanlara...

Ey Allah düşmanlarını korkutan ve Allah için korkanlar...

İzzetin manasını silah taşımakta ve hazırlıkta bilen, cennetin kokusunu cihad topraklarında arayanlara...

Dünyanın çekici ve tatlı olduğunu ancak Allah katında bir sineğin kanadı kadar bile değer taşımadığını, Allah katında olanların insanlar için daha hayırlı olduğunu idrak edenlere...

Bizleri izzet ve şeref yolunda bir araya getiren kardeşlik hakkına vefa göstermek ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in emrettiği nasihat etmeyi yerine getirmek için bu sözlerimi sizlere yöneltiyorum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Din nasihattir" buyurunca Sahabiler "Kim için ey Allah'ın resulü?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de "Allah için, kitabı için, Rasulu için, Müslümanların imamları ve umumu içindir" buyurdu.

Ey mücahid!

Cihad meydanına giderken kalbinin çarptığı o günleri hatırla! Seni harekete geçiren neydi? O anda seni ailenden ve sevdiklerinden ayıran, evinden ve arkadaşlarından uzaklaştıran neydi? Hangi şey ki sana bağ, bahçe, arazi ve rahat yaşamı terk ettirdi? Hiç kimseyi tanımadığın, korku ve açlık çekeceğin bir yere sürükledi? Peki, sen ölüme koşarken neyi ümit ediyordun? Şöyle dediğini hisseder gibiyim:

"Allah'a olan şevk ve Cennet arzusu"

Yine tahmin ediyorum ki şöyle diyorsun: "Ahirette rahat bir yaşantı elde etmek ve orada emniyette olmak için Allah yolunda bazı eziyetlere katlandım. Tağuti düzenler müslümanlara musallat olduktan ve zorla boyunlarımıza yapıştıktan ve kâfirlere tabi olduktan sonra şeriatı hâkim kılmak ve dinin bayrağını yükseltmek için Allah yolunda cihada çıktım. Zayıflara, kadınlara, çocuklara yardım etmek, kimsesizlerin gözyaşlarını dindirmek ve dertlerine bir nebze de olsa çare olabilmek için cihada çıktım. Müslümanların sıkıntılarına ortak olmak, üzüntülerini paylaşmak için cihada çıktım. Kâfirlerin müslümanlara yaptığı zulüm, işkence ve aşağılamayı görünce benim için yaşamın hiçbir anlamı kalmadı."

Ya da şöyle dediğini duyar gibiyim:

"Allah'ın kitabını, Rasulün sünnetini okuduğumda gördüm ki izzet, şan ve şeref, müminlerin özelliklerindendir. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "İzzet ancak Allah'ın, Rasulünün ve müminlerindir"* buyurmuştur."

Gerçekten de Allah'ın kitabını ve Rasulünün sünnetini okuyan herkes görür ki Müslümanlar ne zaman Allah'ın şeriatına bağlılıktan ve cihattan yüz çevirdiler ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından kendilerine zillet ve alçaklık elbisesi giydirilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İ'yne[32] ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez"[33] buyurmuştur.

---

[32] İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği; bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kâr elde edilmiş olmaktadır.

[33] Ahmed, Ebu Davud, Beyhaki ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha, 11.

Müslümanlar ne zaman ki dünyaya bağlandılar ve savaşı kötü gördüler, işte o zaman çerçöp gibi, suyun üzerindeki köpük ve çöpler gibi oldular. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bilakis siz o gün çoksunuz. Lakin sizler selin getirmiş olduğu çerçöp gibisiniz. Allah, düşmanlarınızın kalplerinden sizin korkunuzu alacak ve sizin kalplerinize vehn salacaktır" buyurdu. Sahabiler "Vehn nedir, ya Rasulullah!" diye sorunca ise "Dünyayı sevmek ve ölümü kerih görmektir" buyurdu.

Eğer kâfirler güç ve kuvvetleri ile mü'minlere karşı galip gelirlerse kesinlikle mü'minleri kendi hallerinde bırakmazlar. Bilakis onlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın da buyurduğu gibi *"Eğer güçleri yeterse sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşa devam ederler." (2 Bakara/217)* Öyleyse tek çözüm yolu Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolunda savaşmaktır.

"Artık Allah yolunda savaş! Sen, kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Müminleri de teşvik et. Umulur ki Allah kâfirlerin gücünü kırar (güçleriyle size zarar vermelerini önler). Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)

Ey mücahid kardeşim! Yine sen şöyle der gibisin:

"Ben Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (9 Tevbe/41)* buyruğunu işittiğim ve o gün yola çıktım. Allah'ın kendi yolunda cihad edenlere hazırladığı fazileti ve büyük ecri bildiğim gün yola çıktım."

Hiç şüphesiz Allah yolunda geçirilen bir akşam yürüyüşü veya sabah yürüyüşü, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır.

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın! Bilakis onlar diridirler, Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar. Allah'ın, lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehit kardeşle-

rine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müjdesinin sevincini duymaktadırlar. Onlar, Allah'tan gelen nimet ve keremin; Allah'ın, müminlerin ecrini zayi etmeyeceği müjdesinin sevinci içindedirler." (3 Ali İmran/169-171)

Ey mücahid!...

Sana şefkat eden ve seni seven birisi olarak bu hatırlatmaları yapmaktayım. Ey aslan! Yuvana geri dön, başını dik tut! Allah'ın sana bahşettiği izzet yolunda yürü ve bu nimet senden geri alınmadan silahını yüklen! Unutma ki kardeşim, insanlar arasında sana lütufta bulunarak cihad için seni seçen Allah, yüzüstü bırakmaya da kadirdir.

"Allah size yardım ederse artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. Eğer sizi bırakıverirse ondan sonra size kim yardım eder? Müminler ancak Allah'a güvenip dayanmalıdırlar." (3 Ali İmran/160)

İyi bil ki sen, ancak Allah'ın yardımı ve kolaylaştırması sayesinde mücahid oldun. Onun nimetine şükret ki sana fazlını daha da artırsın.

"Hatırlayın ki Rabbiniz size "Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetimi) artıracağım ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir!" diye bildirmişti." (14 İbrahim/7)

Mücahidlerden ve Allah'ın ihlâslı kulları arasında olduktan sonra Allah'ın seni oturanlarla birlikte görmesinden kork! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından rahatlık, huzur ve sekinet içerisinde geçirdiğin şiddetli savaş günlerini hatırlamıyor musun?

"Allah bunu (meleklerle yardımı) sadece müjde olsun ve onunla kalbiniz yatışsın diye yapmıştı. Zaten yardım yalnız Allah tarafındandır. Çünkü Allah mutlak galiptir, yegâne hüküm ve hikmet sahibidir." (8 Enfal/10)

Cihad günlerini hatırlamıyor musun? İslam'ın derdini yüklendiğin ve İslam beldelerini düşmanların sömürgesinden kurtarmak için tasalandığın günleri...

Hendeklerde nöbet tuttuğun o günleri hatırlamıyor musun? Mevzilerdeki bekleyişlerini... Allah'ın vaadine olan güvenini... Seni cihaddan çevirmeye çalışanlardan yüz çevirdiğin günleri...

Şiddet ve bela anlarını hatırlamıyor musun? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dışında kâinatta hiç kimsenin tasarrufunun olmadığını, beşerin ne kadar güç ve kuvvet sahibi olursa olsun Allah'ın kuvveti yanında hiçbir şey olmadığını yakinen gördüğün o günleri...

Öldürmek ve köklerini kurutmak için kâfirlerin elebaşlarını ele geçirmeyi temenni ettiğin günleri hatırlamıyor musun? Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmadığın o günleri...

Şimdi ben sana soruyorum: "Dine ve İslam'a olan gayretine ne oldu? Onu yalnızca iddia ve sözle mi sınırlı tutuyorsun? Haçlı askerleri tarafından tecavüz edilen Müslüman bacılarına gösterdiğin hamiyet, bugün nerede? O askerler ki Irak ve Afganistan topraklarına, kendi ülkelerinden gelmediler. Hayır! Hayır! Bilakis onlar bizim yurtlarımızdan geldiler. Arap yarımadasından ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in topraklarından..."

Sovyet ve Sırp savaşı döneminden bildiğimiz izzet ve şerefin nerede? Yoksa işgal ettikleri Müslüman topraklarında Amerikalı ve İngiltereli Rumların yaptıkları gözümüzden mi kaçmaktadır? Haçlılar Arap yarımadasında saygı ve ikram içinde yaşarken, mücahid kardeşlerin zindanlara kapanırken, sürgün edilir veya bu zalimlerin elinde şehid olurlarken senin izzet ve şerefin hani nerede?

Kâfirler benim, senin ve tüm müslümanların yurdu olan Arap yarım adasındaki petrol kaynaklarını ellerine geçirmişlerken sen neredesin? Bu petrollerle ekonomilerini güçlendiriyor ve Müslümanların topraklarına üşüşen asker ve ordularını besliyorlar...

Sen mücahid kardeşlerinin neresindesin? Tağutların veya

haça tapanların zindanlarında uzun zamandır kalan kardeşlerinin... Prangalar onlara ağır gelmeye başladı ve zaman çok uzadı. Kendilerini kurtaracak, bağlarını çözecek Allah'ın aslanlarını beklemekteler.

İşgal edilmiş topraklarımız geri alınana kadar cihadın sana da farz-ı ayn olduğunu unuttun mu? Dini ve dünyayı ifsat eden saldırgan düşmanı defetmenin, Allah'a imandan sonra en önemli vacip olduğunu da mı hatırlamıyor musun? Bugün Arap yarımadası topraklarına yerleşmiş olan Haçlılar, defedilmesi gereken düşmanların en başında gelmektedir.

Müslüman esirlerin kurtarılmasının vacip ve boynumuzda bir emanet olduğunu, kâfirlerden intikam almadığımız ve esirlere karşı görevlerimizi yerine getirmediğimiz için günahkâr olduğumuzu unuttun mu?

Peki, mücahidlerin imamı Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in vefatından hemen önce ettiği vasiyeti de mi unuttun? Müşrikleri Arap yarımadasından çıkarın!

Ey mücahid!

Eğer seni bugün cihaddan alıkoyan şey; yolun uzun ve çileli olması, yardımın gecikmesi ya da yolda yürüyenlerin az oluşu ise unutma ki bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kevnî bir sünnetidir. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* acele edenlere yardım etmez. Bilakis kendi ordusunu diğer ordulardan, münafıkları müminlerden ve pis olanı temiz olandan ayırmak için insanları böylece imtihan eder.

"Yoksa Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?" (3 Ali İmran/142)

Unutma ki dünya keder ve üzüntülerle doludur. Yoksa sen dünyaya bağlanırsan rahat edeceğini mi sanıyorsun? Hayat senin için güzelleşecek mi? Eğer dünyayı ahiretten daha üstün görürsen Allah ve rasulu senin için diğer şeylerden daha değerli olabilecek mi?

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesata uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler, size Allah'tan, Resûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin! Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9 Tevbe/24)

Ey Mücahid kardeşim! Eğer sendeki belanın şiddeti; yorgunluk, sıkıntı ve diğer milletlerin köpekler gibi üzerimize üşüşmesi ise, kıyamet gününün dehşetini, ateşin sıcaklığını, sıratın zorluğunu, kabri, kabir fitnesini ve azabını düşünerek kendini teselli et!

"(Münafıklar) "Bu sıcakta sefere çıkmayın" dediler. De ki "Cehennem ateşi daha sıcaktır!" Keşke anlasalardı!" (9 Tevbe/81)

Oturan kimselerin yaşamış olduğu hayat nasıl bir hayattır? Onların namazı, orucu, haccı ve diğer ibadetleri nasıl bir ibadettir. Keşke bunu anlayabilseydim! Allah'a yemin olsun ki, eğer kalbinde bir hayat kalmış olsaydı bu yaptıklarından huşu duymaz, tat alamazdın. Bunların etkilerinin çok az olduğunu, olanların ise yalnızca şekillerden ibaret olduğunu idrak ederdin. Çünkü oturan kimsenin ibadetleri, kendisini fuhşiyat ve münkerden alıkoymamaktadır. Bir mücahidin, vacip olan cihadı terk edip oturmasından, daha sonra da içerisinde küfür, fısk ve isyanın alenen işlendiği bu dünyada yaşamasından daha büyük hangi münker olabilir? İbni Kayyım *(rahimehullah)* şöyle demiştir:

"Allah'ın mahremlerinin çiğnendiğini, hudutlarının zayi edildiğini, dininin terk edildiğini ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetinden yüz çevrildiğini gördüğü halde soğuk-

kanlı bir şekilde duran ve susan kimsede hangi din ve hangi hayır kalmıştır? Batıla karşı susan kimse, dilsiz şeytandır. Yemeğine ve makamına dokunulmadığı sürece dini hakkındaki belalara aldırış etmeyen kimseler bu dine en çok zararı vermektedir. Bunların en iyileri, dudaklarını bükerek hüzünlenenlerdir. Eğer makamında veya malında azıcık bir eksilme meydana gelse, tüm enerjisini ortaya koyar ve gücü nispetince karşı koymanın üçüncü mertebesini işletir.[34] Bu kimseler, Allah'ın gözünden düşmeleri ve gazabını kazanmaları ile birlikte dünyada da, farkında olmadan olabilecek en büyük musibet ile karşı karşıya gelmişlerdir. Bu musibet, kalplerinin ölmesidir. Zira kalpte ne kadar hayat varsa Allah ve rasulu için gazaplanması o derece kuvvetli, dini desteklemesi de o derece kâmil olacaktır.

İmam Ahmed ve diğerlerinin aktardığı bir eserde şöyle geçmektedir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* meleklerden birine falanca beldeyi yerin dibine geçirmesini vahyedince melek: "Rabbim, nasıl olur? Onların arasında falanca abid kulun da bulunmaktadır?" diye sormuştu. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "Ondan başla! Zira onun yüzü bir gün olsun benim için ekşimemiştir" buyurdu.

Ebu Ömer şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* peygamberlerinden birisine falanca zahide "Dünyadaki zühdünle hızlı bir şekilde rahata eriştin. Kendini bana vermenle izzet edindin. Lakin benim sana gerekli gördüğümle ilgili ne yaptın?" demesini vahyetmiştir. Zahid: "Ey rabbim! Bana gerekli kıldığın şey de nedir?" diye sorunca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "Benim için birisini dost edindin mi veya benim için birisini düşman edindin mi?" buyurur."[35]

Ey Mücahid kardeşim! Daha önce yapmış olduğun cihadın

[34] Yani kötülüklere karşı kalbimle karşı geliyorum der.

[35] İbni Kayyım *(rahimehullah)*'ın sözleri burada son bulmaktadır.

senin için yeterli olacağını ve sorumluluğun boynundan kalkacağını düşünüyorsan böyle bir düşünceden ve nefsinin seni aldatmasından Allah'a sığınmanı tavsiye ederim. Çünkü böylesi bir düşünce Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya karşı minnet etmektir. Oysa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dilemeseydi hidayete ulaşamaz, sadaka veremez ve namaz kılamazdın.

"Onlar İslâm'a girdikleri için seni minnet altına sokuyorlar. De ki: Müslümanlığınızı benim başıma kakmayın. Eğer doğru kimselerseniz bilesiniz ki, sizi imana erdirdiği için asıl Allah size lütufta bulunmuştur." (49 Hucurât/17)

Ka'b b. Malik *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabındandı ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* birlikte birçok savaşa katılmıştı. Zorluk gününde nefsi onu zayıf düşürüp cihaddan alıkoyunca, senin de bildiğin olaylar meydana geldi. Öyle ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabı onu terk ettiler. Onu mazur görmedikleri gibi bazıları nifakla dahi itham etti. Eğer Allah'ın ona rahmeti olmasaydı hüsrana uğrayanlardan olacaktı. İns ve cin şeytanlarıyla zayıf nefsinden oluşan düşmanların ayağını kaydıracağı ve cihaddan soğutacağı samimi mücahidlere ders olması için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* o ve iki arkadaşı hakkında şu yüce ayetleri indirmiştir:

"Andolsun ki Allah, müslümanlardan bir gurubun kalpleri eğrilmeye yüz tuttuktan sonra, Peygamberi ve güçlük zamanında ona uyan muhacirlerle Ensarı affetti. Sonra da onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O, onlara karşı çok şefkatli, pek merhametlidir. (Allah) seferden geri bırakılan üç kişinin de (tevbelerini kabul etti). Yeryüzü, genişliğine rağmen onlara dar gelmiş, vicdanları kendilerini sıktıkça sıkmıştı. Nihayet Allah'tan (O'nun azabından) yine Allah'a sığınmaktan başka çare olmadığını anlamışlardı. Sonra (eski hallerine) dönmeleri için Allah onların tevbesini kabul etti. Çünkü Allah tevbeyi çok kabul eden, pek esirgeyendir. Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun!" (9 Tevbe/117-119)

Evet, sadık mücahidlerle birlikte olun! Yalancı münafıklarla ise birlikte olmayın!

"Medine halkına ve onların çevresinde bulunan bedevî Araplara Allah'ın Resûlünden geri kalmaları ve onun canından önce kendi canlarını düşünmeleri yakışmaz. İşte onların Allah yolunda bir susuzluğa, bir yorgunluğa ve bir açlığa dûçar olmaları, kâfirleri öfkelendirecek bir yere (ayak) basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları, ancak bunların karşılığında kendilerine salih bir amel yazılması içindir. Çünkü Allah iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez. Allah onları, yapmakta olduklarının en güzeli ile mükâfatlandırmak için küçük büyük yaptıkları her masraf, geçtikleri her vâdi mutlaka onların lehine yazılır." (9 Tevbe/120,121)

Sonra şunu da unutma ki kardeşim, nefsine fayda sağlamak ve boynunu ateşten kurtarabilmek için cihada muhtaç olan sensin!

"Cihad eden, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah, âlemlerden müstağnîdir." (29 Ankebut/6)

Eğer cihadı terk edersen daha önce yaptığın cihad sana bir fayda sağlamayacaktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cihad şerefini ve izzetini, Allah'ı seven, Allah'ın da kendilerini sevdiği bir topluluğa bırakacaktır.

"Eğer O'ndan yüz çevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." (47 Muhammed/38)

"Yerinize sizden başka bir kavim getirir. Siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir." (9 Tevbe/39)

Dinin zaferi, asla senin cihadına bağlı değildir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emri yerine gelecektir. Onu engelleyebilecek hiçbir güç yoktur. Allah'ın hizbi yardım olunacaktır ve orduları galip gelecektir. Müşrikler istemeseler de Allah

(Subhanehu ve Tealâ)'nın dini hâkim olacaktır. Ancak tüm bunlara rağmen sen, Allah'ın sana emrettiklerinden sorumlusun.

Ey mücahid!

Eğer seni cihaddan alıkoyan, şüpheler ve vesveseler ise bunlardan ve sahiplerinden Allah'a sığın! İyi bil ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın şeriatında istikamet üzere durmayı öğrensen de ins ve cin şeytanları seni asla terk etmeyecektir. Bilakis senin itaatini engellemek için tüm güçlerini ortaya koyacaklardır. Hatta eğer dinden çıkarmaya güçleri yeterse bunu da yapacaklardır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Hiç şüphesiz şeytan, Âdemoğlunun yollarına otur. İlk oturduğu yol, İslam yoludur. Ona şöyle der: "Müslüman olup dinini, babalarının dinini ve babanın babalarının dinini terk mi ediyorsun?" Lakin o kimse şeytana isyan eder ve Müslüman olur. Sonra hicret yoluna oturur ve şöyle der: "Hicret edip de kendi topraklarını terk mi ediyorsun? Muhacirin misali uzun yoldaki atın misali gibidir." Bunda da şeytana isyan eder ve hicret eder. Sonra şeytan cihad yoluna oturur ve şöyle der: 'Cihad edeceksin ki bu nefsin ve malın zorluklara girmesidir. Savaşacaksın, öldürüleceksin, kadınınla evlenilecek ve malın paylaşılacak?' ona da isyan eder ve cihad eder. Resulullah şöyle buyurdu: 'Kim bunu yaparsa bu kimseyi cennete sokmak Allah üzerine bir haktır. Kim bu uğurda öldürülürse bu kimseyi cennete sokmak Allah üzerine bir haktır veya hayvanı onu düşürüp ölse bu kimseyi cennete sokmak Allah üzerine bir haktır."[36]

Bil ki cihaddan soğutanlar, seninle çokça konuşup maslahatlardan bahsederek Arap yarımadasındaki cihad hakkında şüpheler atarak bunda bir fayda olmadığını ve zararının fayda-

[36] Süneni Nesai

sından daha fazla olduğunu telkin etmişlerdir. Ben ise sana insanların sözlerine itibar etmemeni ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın buyruğuna kulak vermeni tavsiye ederim:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki "Allah yolunda savaşa çıkın!" denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını ahirete tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır. Eğer (gerektiğinde savaşa) çıkmazsanız, (Allah) sizi pek elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir; siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir." (9 Tevbe/38,39)

Sana uydurdukları maslahatları bir tarafa bırak! Bazı laik ve zındıkların Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya sövmelerinden ve hiç kimsenin de buna karşı çıkmayıp intikam almamasından sonra hangi maslahat gözetilebilir? Haçlıların yurtlarımıza savaş açıp başımıza bombalar yağdırmasından sonra hangi maslahatı umuyoruz? Amerika ve yandaşlarını razı etmek için etrafımızda Müslümanlar kaçırılıp suçlu muamelesi görürken hangi maslahatı gözetiyoruz? Her gün İslam akidesi boğazlanıp eserleri toplumumuzdan silinirken hangi maslahatı muhafaza etmeye çalışıyoruz? Laiklere imkânlar sağlanıyor, dinle istihza ediliyor, Rafızi ve laiklerle uzlaşmalara gidiliyor, dini eğitim metotları, şirki ve müşrikleri himayeye değiştiriliyor, dinlerinin şiarlarını yerine getiren Rafiziler savunuluyor, tağutların ve haçın hizmetçilerinin güçleri himaye ediliyor... Allah'a ve rasulüne sövülmesinden, uydurma kanunların ve Allah'ın indirdikleri dışındaki hükümlerin yönetime geçmesinden ve insanların kalplerinden dinin şiarlarının silinmesinden sonra hangi maslahat kalır?

Tüm bunlarla birlikte onların aldatmalarına aldırış etme! Allah'ın kitabında ve rasulünün sünnetinde, İblis'in ve askerlerinin vesveselerini açığa çıkaracak ilim, hidayet ve nur vardır. Özellikle de tevhid ve cihad konularında açıklık vardır. Öyle ki Allah'ın insanlara olan rahmetinden dolayı hakkı bilmeleri için

çok sıkıntılara girmelerine gerek bırakmamıştır. Rabbinin kitabını ve nebinin sünnetini oku! Dininde fıkıh sahibi ol ve hak ile yürüyen ve onunla adaleti bulan sadık âlimlerin yolundan yürü!

Onlar, salim fıtrat üzere olanlara gizli değildirler. Sadık âlimlerin alametlerinden bazıları şöyledir: Onlar sözlerinin ardından amel ederler. Sözü fiiline ters düşen, hıyanete ve dalalete daha yakındır. Sultanların kapısında gezinip yalakalık yapanlar, açık hallerinin gizli hallerine muhalif olduğu gözükse de dünyanın talipleri ve heva ashabıdırlar.

Dünyevi maslahatlar peşinde gidenler de böyledir. Olaylara takılıp kalan, bir ilke üzerine sebat edemeyen ve bir yola devam edemeyenler, ancak kolay olan ve sıkıntısı gözükmeyen yollarda yürürler. Yol ters gözüktüğünde ise yolun başından geri dönerler ve döndükleri yeri de kârdan sayarlar.

Ey mücahid!

Tarihi araştırıp olayların akışını takip edecek olursan kafirlerin her geçen gün bize olan düşmanlıklarına, bizi zillete düşürmelerine, dinimizi ve dünyamızı daha fazla ifsat etmelerine sen de kendi gözlerinle şahit olacaksın. Hatta cihad olmamış olsa bile, düşmana olan bu yakınlığın alışılagelen ve inkâr edilmeyen bir şey olduğunu görürsün. İşte değişenin ne olduğunu sen de görmektesin. Onlar bize saldırdıkları gibi biz de onlara saldırmaya başladık. Bize eza verdikleri gibi biz de onlara eza vermeye başladık. Bizi korkuttukları gibi biz de onları korkutuyoruz. Ve bizler cihadımızla onların batılılaşma ve Müslümanların beldelerini ifsat etme yollarını bozuyoruz.

Cihaddan soğutanların sözlerine aldırış etme! Cihad, onların bu tür ifsatlarını daha da coşturmaktaymış (!) Zira hakikat şu ki cihad, bu kirli planları ortaya çıkarmaktan, gözler önüne sermekten ve Allah'a hamd olsun başarısız kılmaktan başka bir şey yapmamaktadır. Bu iddianın doğru olduğunu farz etsek bile,

her zaman ve her mekânda düşmanın, hasmının gücünü hissettiği oranda düşmanlığını artırması gerekecektir. Lakin itibar sonuca ve neticelere göredir. Şöyle ki; zafer ve kazanç elde edenler, sonuna kadar sabredenlerdir. Böylece şiddetin, zorluğun ve ezânın zirvesi; zaferin tadına, lezzetine ve kazancına dönüşür.

Ey Mücahid kardeşim!

Müslümanların beldelerindeki tağutların, Amerika ve beraberindeki Haçlı ve Yahudilerin emirlerini yerine getirdiklerine şahit olmaktasın. Tevhidin izhar edilmesi, haykırılması ve düşmanları ile savaşılması maslahatına hiçbir maslahat tercih edilemez. Hatta bu, canların katledilmesine, malların, nefislerin ve meyvelerin eksilmesine neden olsa bile... Allah yolunda bunların hepsi kolaydır. Allah'ın şeriatı hâkim olana, emirleri uygulanana ve dinin tümü Allah'a ait olana dek bu böyle devam edecektir.

Ey Mücahid kardeşim!

Eğer seni cihaddan alıkoyan ümitsizlik ve bıkkınlık ise bunlara teslim olma! Nefsindeki isteği canlandıracak, sende ümit doğuracak ve coşkunu yenileyecek şer'î deliller bulacaksın. İşte Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* zaferin bizim olacağına ve yeryüzünün mirasçısının biz olacağımıza yemin ederek şöyle buyurmaktadır:

"Andolsun Zikir'den sonra Zebur'da da "Yeryüzüne iyi kullarım vâris olacaktır" diye yazmıştık. İşte bunda, kulluk eden bir kavim için bir mesaj vardır." (21 Enbiya/105,106)

"Andolsun ki, peygamber kullarımıza söz vermişizdir. Onlar mutlaka zafere ulaşacaklardır. Bizim ordumuz şüphesiz üstün gelecektir." (37 Saffat/171-173)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Bu din var olduğu sürece Müslümanlardan bir grup onun için cihad eder."

"Müslümanlar Yahudilerle savaşana dek kıyamet kopmayacaktır. Müslümanlar onları öldürecekler ve Yahudi bir taşın veya ağacın arkasına saklanacak ve o taş veya ağaç "Ey Müslüman! Ey Allah'ın kulu! Arkamda bir Yahudi var. Gel ve onu öldür" diyecek."

"Çamurdan ve çadırdan ne kadar ev varsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın izniyle hepsine İslam girecektir. Azizin izzetiyle ya da zelilin zilletiyle... Allah'ın İslamı izzetlendirdiği izzetle ve şirki zelil kıldığı zilletle..."

Bugün Müslümanların vakıası tamamıyla birbirine zıt iki tablo üzerinedir. İçini şirk, küfür, nifak, isyan, zulüm, azgınlık ve fücurun doldurduğu kapkaranlık bir tablo... Bu durum dünyanın genelini kapsamıştır. Müslümanlar zillet, bağımlılık ve sömürge hayatı yaşamaktadırlar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez" hadisi de bunu tasdik etmektedir.

Diğer tarafta ise nur, iman, hidayet, takva ve iffet yayan parlak bir suret vardır. Bunda ise zillet ve alçalmışlığa alışamamış mücahid muvahhid gençlerin simaları belirir. Bu suret, her ne kadar küçük ve sınırlı olsa da her geçen gün artmaktadır. Hakkın, İslam'ın ve Sünnet'in güneşinin doğması için karanlık kaleleri aşmaktadır. O küçük ve sınırlıdır lakin gelişmektedir. Eksilmiyor ve yeryüzünü -zulüm ve azgınlıkla dolduğu gibi- adalet ve doğrulukla dolduracak olan raşid hilafet ikame edilene dek asla geri adım atmayacaktır. Gözün bu parlak tabloda olsun! Bu, Allah'ın izni ile tevhid ve Allah yolunda cihad ile ayakta kalmıştır. Sen ise onun alanını genişletmek ve köklerini daha da sabitlemek için var gücünü ortaya koy!

Ey cihad gençleri!...

Sizin nefisleriniz izzetlidir. Asla dininizde alçaklığa razı olmayın! Aksi halde Allah'a iman eden ve dinini seven bir mümin için, Arap yarımadasının bugünkü halini gördükten sonra hangi yaşantı güzel olabilir? Düşmanların bizlere tuzaklar kurduklarını, onların dinlerine tabi olmamızı istediklerini, kendi dinimizden sapmamızı ve onların dinlerine tabi olmadıkça ve hüsrana uğramış bir şekilde arkamızı dönmediğimiz sürece bizden razı olmayacaklarını anlamıyor musunuz?

Ey cihad gençleri!...

Bil ki bu vasiyet, şefkatli ve nasihat eden birisinin vasiyetidir. Ümmetiniz hakkında Allah'tan korkun! Bugün, ümmetin size en fazla ihtiyaç duyduğu gündür. Bugün, Allah'ın günlerinden bir gündür. Öyleyse Allah'a kendinizdeki hayırları gösterin. Allah'ı doğrulayın ki Allah da sizi doğrulasın. Dünyanın şehvetlerine ve güzelliklerine bağlanmaktan kurtulun! Bugün meydana atılma ve savaş günüdür. Tembellik ve dedikodu günü değildir. Düşman atının gemini tutmuşken cihaddan yüz çevirene Allah'ın yardımı asla gelmez. Düşman putları uğruna ölüme giderken, dininde alçaklığa razı olana Allah'ın teyidi gelmez. Bizler kendi işlerimizle oyalanırken ve düşmanlarımız savaş için hazırlanırken hatta ihtilaldeyken hangi zaferi bekliyoruz? Bizler hırslı bir şekilde dünya ve mal peşinde koşuştururken, vaktimizin ne azını ne de çoğunu cihada ayırmadan hangi kurtuluşu bekliyoruz?

Kurtuluşu istiyor ama yolunda yürümüyorsun

Gemiler hiç karada yüzebilir mi?

Ey cihad ehli gençler!

Ben sizin için feryat gününden korkuyorum. Haşr ve dönüş gününden... O gün haçlılardan ve Arap yarımadasında yaptıklarından, sizin de tüm bunlardan yüz çevirmenizden hesaba çekileceksiniz. Haçlı askerlerinin, sizin beldelerinizden muhasaraları

sebebiyle katledilen bir milyon iki yüz bin Iraklı çocuktan ve bunlardan gaflette olmanızdan hesaba çekileceksiniz. Sizin diyarlarınızda konaklayan savaşçıların elleriyle yıkılan evlerden, yağmalanan köylerden, çiğnenen ırzlardan ve sizin de tüm bunlara karşı sessiz kalmanızdan hesaba çekileceksiniz. Yakıtlarını bizim beldelerimizde ikmal eden, harp gemilerini bizim denizlerimizde yürüten ve filolarını bizim topraklarımıza yerleştiren Haçlıların, uçakları ile bombaladıkları Taliban İslam Devleti hakkında yarın Rabbimize ne hesap vereceğiz?

Rafızîlerin bizim beldelerimizde açıktan ve aleni bir şekilde sahabelere sövmelerine, bazı sahabelerin kabirlerini hakir görüp diğer bazılarında da aşırıya gitmelerine, Medine hareminin yanında Allah'tan başkalarına dua etmeleri sorulduğunda yarın Rabbimize ne cevap vereceğiz? Tüm bu olanları hepimiz çok iyi bilmekteyiz ve hareket etmeden sakin bir şekilde oturmaktayız. Haçlı tağutlardan birisinin Allah'ın haremine yakın bir yere gelip gözler önünde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve eşleri ile istihza etmesi ve Müslümanların kadınları hakkında şiir söylemesi sorulduğunda yarın Rabbimize ne diyeceğiz?

Ben, hepimizin başına gelebilecek bir beladan korkuyorum. Eğer cihadı terk eder ve desteğimize şiddetle ihtiyaç duydukları bir vakitte Müslümanları yüz üstü bırakırsak üzerimize Allah'ın gazabının inmesinden korkuyorum. Müslümanların yüz üstü bırakılması ve onlara karşı kâfirlere yardım edilmesi nedeniyle Allah'ın azabı geldiğinde nereye kaçılabilir? Bizimle Allah arasında bir nesep bağı yoktur. Ve Allah kullarına zulmedecek değildir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Hürmetinin ezildiği ve ırzının çiğnendiği bir yerde bir müslümanı yüz üstü bırakan bir kimseyi, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yardım görmeyi istediği bir yerde yüz üstü bırakır. Irzının çiğnendiği ve hürmetinin ezildiği bir yerde müslümana yardım edene, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yardım görmeyi çok istediği bir yerde yardım edecektir."

Cihadı terk ettikleri gün Müslümanların Bağdat'ta koyunlar gibi nasıl kesildiklerini unuttunuz mu? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi hayat verecek şeye çağırdığı zaman icabet edin! Allah'ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O'nun katında toplanacağınızı bilin. Aranızdan yalnız zalimlere erişmekle kalmayacak fitneden sakının! Allah'ın azabının şiddetli olduğunu bilin." (8 Enfal/24,25)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kalplerinizle aranıza girmesinden ve cihadı istediğiniz halde güç yetiremeyeceğinizden korkmuyor musunuz?

Ben bugün sizleri, Allah yolunda cihada, işgalcileri kovmaya, tembelliği ve dünyaya meyli terk etmeye çağırıyorum. Geride kalan, kadınlarla birlikte olmaya razı olmuş, dünya hayatı ve süsünün meşgul ettiği kimselerin getirdiği mazeretleri sakın sizler getirmeyin! Allah'a yemin olsun ki ben size nasihat etmekteyim ve merhamet etmekteyim. Bununla birlikte ben sizin ne en bilgilinizim ne de en faziletliniz. Fakat fıkhını, kendisinden daha fakih olana taşıyan niceleri vardır.

Allah'ım tebliğ ettim mi? Allah'ım şahit ol!

Allah'ım tebliğ ettim mi? Allah'ım şahit ol!

Allah'ım tebliğ ettim mi? Allah'ım şahit ol.

Ve Müminleri Teşvik Et!

Abdullah b. Muhammed er-Reşud

Hamd Allah'a mahsustur. Ona hamd eder, Ondan yardım ve mağfiret diler, Ona tevbe ederiz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah kimi hidayete iletirse kimse onu saptıramaz. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek kimse yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Bir ve tektir, ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki, Muhammed onun kulu ve rasûludur. Allah ona, ailesine, ashabına, kıyamet gününe kadar güzel bir şekilde onların izinden gidenlere salât ve selâm eylesin. (Amin)

Müslüman Kardeşlerime!

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet eden muvahhid kardeşlerime!

Allah'ın, ikramda bulunarak cahiliyenin karanlığından, tevhid ve imanın aydınlığına çıkardığı kardeşlerime!

Allah'ın insanlar için çıkardığı en hayırlı ümmete... İyiliği emredip kötülüğü yasaklayanlara!

İnsanların en hayırlısı olan peygamberimiz, efendimiz, sevgilimiz ve göz nurumuz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ümmetinden olma şerefine erişenlere!

Şair ne güzel de söylemiş:

Benim şan ve şerefimi artıran,
Ayaklarımla toprağa basar olmamdır.
"Ey kullarım" sözünün altına girmem,
Ahmed'i benim için nebi kılmanladır.

Ya rabbi! Övgü ve sena ancak sanadır. Şükrün her türlüsü de senin içindir ey Rabbim!

Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Rabbim! Başlangıçta beni İslam ile rızıklandırdığın gibi sonunda da rızıklandır. İslam üzere sabit kalmayı, cihad ve şehadete nail olmayı nasip et! Ömrümün mührünü şehitlik kıl!

Ey Müslüman kardeşim!

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* fazlı ve rahmetiyle mahlukatı içerisinden seni seçti ve sana çok büyük bir emanet yükledi. Gökyüzü ve yeryüzü dahi bu emaneti yüklenmekten kaçındı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, (sorumluluğundan) korktular. Onu insan yüklendi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir." (33 Ahzab/72)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sana tevhid emanetini, kulların rablerini bilme emaneti olan gerçek emaneti yükledi. Öyle ki bu emanet kişiyi, taklitçilik ve inat tasmasından kurtararak hakiki amele yani sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya kulluk etmeye ve bu yolda kendini feda etmeye götürür.

İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet olan bu ümmet, hiçbir zaman "La ilahe illallah" kelimesinden daha üstün bir kelime öğrenmedi. Öyleyse en seçkin, en üstün ümmet "La ilahe illallah" kelimesini söyleyen ümmet, en üstün kelime ise "La ilahe illallah" kelimesidir. İşte biz, bu hakikate inanıyor ve insanları buna davet ediyoruz.

Müslümanların bu yüce emaneti idrak etmeleri, yüklenmeleri ve sorumluluklarını yerine getirmeleri gerekir.

Meşhur hadiste Musa *(aleyhisselam)* Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya "Allahım! Bana, kendisiyle seni zikredeceğim ve sana dua edeceğim bir zikir öğret!" diye dua ettiğinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "Ey Musa! 'La ilahe illallah' de!" buyurdu. Musa *(aleyhisselam)* "Rabbim! Bütün kulların bu kelimeyi söylüyor" deyince Âlemlerin Rabbi olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ne buyurdu? Öyle ya! Hâkimler hâkimi Allah bilir, biz bilmeyiz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Musa *(aleyhisselam)*'a "Ey Musa! Yedi kat sema ile yedi kat yer ve bunların içindekiler terazinin bir gözüne "La ilahe illallah" kelimesi diğer gözüne konsa "La ilahe illallah" kelimesi ağır basar" diye vahyetmişti. Allahu Ekber...

Ey Kardeşler! Ey Müslümanlar! Ey Muvahhidler! Ey Sadıklar! Ey kendisine emanet verilerek şereflendirilenler!

Bu mübarek buluşmamızda sizlere, ömrümüzü onun uğruna adamamız gereken "La ilahe illallah" kelimesinin, üzerimizdeki haklarını açıklayacağız (inşaAllah). Bu kelimenin faziletini, kıymetini, ayrıca günümüzde ne kadar hafife alındığını da anlatmaya çalışacağız.

Hiç şüphesiz "La ilahe illallah" sözü ucuz bir söz değildir. Onu sadece dil ile söylemek ya da zikir olarak tekrar etmek, ona yardım etmek değildir. Çünkü bu kelimeyi dille herkes söylüyor. Herkes bu kelime ile zikir yapıyor, dua ediyor.

Peygamberler gönderen, kitaplar indiren, şeriatlar koyan, hikmet sahibi ve her şeyi bilen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu kelimeyi Kuran-ı Kerim'de en ince ayrıntısına kadar açıklamaktadır.

"La ilahe illallah" kelimesi çok ağır ve değerli bir yüktür. Onu taşımaktan yüce dağlar bile kaçınmıştır. Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı bilen sadık müminler bunu kabul ettiler.

Çünkü mümin, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka güç sahibi, dilediğini öne alan, dilediğini erteleyen, dilediğini aziz kılan, dilediğini zelil kılan birisinin olmadığını yakinen bilmektedir. Ayrıca müminler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka ibadete layık hiç bir ilah olmadığı gerçeğini gözler önüne sermek için bu görevi üstlendi. Fayda veren de, zarar veren de, dilediğine yardım edip dilediğini hezimete uğratan da yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Hiç şüphesiz O, mülkü dilediğine verir, dilediğinden de alır. Zelil olanı izzetlendirir, izzetli olanı zelil duruma düşürür. Çünkü O, yüce bir Rabdir, yüce bir ilahtır. O, arşa istiva etmiştir. Bırak Amerika ve yandaşlarının haberlerini, karanlık gecede kara taşın üzerindeki karıncanın yürüyüşünü dahi bilir. Hiç şüphesiz onlar, şeytanın da kendilerine süslü göstermesiyle Allah'ın dostlarını yurtlarından kovmak ve Allah'ın nurunu söndürmek istediklerini açıkladıkları gün, kaybettiklerini ve hüsrana uğrayanlardan olacaklarını da ilan etmişlerdi.

"Hani şeytan onlara yaptıklarını güzel gösterdi de "Bugün insanlardan size galip gelecek kimse yoktur, şüphesiz ben de sizin yardımcınızım" dedi." (8 Enfal/48)

"Soğuk Savaş" olarak adlandırılan halkanın içerisinde bulununca, bozulmuş, batıl ve henüz olgunlaşmamış fikirlerle kafaları karışınca ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Kuran-ı Kerimdeki açıklamalarıyla yetinmedikleri için şeytan onlara musallat oldu ve vesvese verdi. Ne zaman ki iki grup karşı karşıya geldi ve kılıca sarıldılar, Rahman'ın ordusundan imanın nuru yükseldi. Lanetlenmiş şeytan orada bir an olsun duramadı ve kaçtı. Şeytanın yandaşlarının cihadı da sadece sözden ibaret olduğu için onlar da korktu ve arkalarına bakmadan kaçtılar.

Hâkim ve âlim olan Allah'ın, kulların zayıf noktalarını ve kuvvetlerini açıklayışına ve şeytanın ordularına, küfrün propagandasını nasıl yaptıklarına bir bak! Aslında onlar içi hava dolu balondan başka bir şey değildir. Hakkın karşısında asla daya-

namaz, hemen patlarlar. Bunu ancak Allah'ın basiretini aldığı ve gözlerini kör ettiği kimseler göremez.

Biz yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Hani şeytan onlara yaptıklarını güzel gösterdi..."* ayetine dönelim. Savaş başlamadan ve iki ordu birbirleriyle karşılaşmadan önce Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Tağut, Tağutun düzeni ve Tağutun ordusuyla, Hak dine uyanlar ve bu dine sahip çıkanları birbirinden ayırır.

"İman edenler Allah yolunda, inanmayanlar ise tâğutun yolunda savaşır." (4 Nisa/76)

Nerede olursa veya hangi zamanda olursa olsun, ister Kureyş tağutu, ister Firavun tağutu isterse de Amerikan tağutu olsun fark etmez, onların safında ancak kâfirler yer alır ve savaşır. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "...inanmayanlar ise tâğutun yolunda savaşır"* buyurmuştur. Bundan sonra ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dostlarının kalbini tağutları önemsememeleri hususunda mutmain kılıyor. Onların orduları yeryüzünü doldursa bile, hiç şüphesiz güç ve kuvvet Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın elindedir. Bu hususta Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın! Şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır." (4 Nisa/76)

Allahu Ekber! Şüphesiz şeytan, dün olduğu gibi bugün de zayıftır. Zamanla gücünü arttırmış da değildir. İster insanlardan isterse cinlerden olsun hiçbir kimse Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın önünde duramaz. Hakkın nuru karşısında batılın tutunması imkânsızdır. Bundan dolayı Kuran-ı Kerim'de tağutlara ve yardımcılarına düşman olmamızı ve onlarla savaşmamızı emreden pek çok muhkem (hükmü açık) ayet bulunmaktadır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* özellikle cihadla ilgili ayetlerin muhkem olduğunu bildiriyor.

"İman etmiş olanlar "Keşke bir sûre indirilmiş olsaydı!" derler.

Ama hükmü açık bir sûre indirilip de onda savaştan söz edilince..." (47 Muhammed/20)

Kardeşim! Gördüğün üzere Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayette "cihad" kelimesini değil de "kıtal" (savaş) kelimesini kullanmıştır. Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayette cihad kelimesini kullanmış olsaydı bir kısım ahmak "Cihad kelimesinin manası geniştir, farklı manalara gelir. Savaşmak bunun sadece bir cüz'üdür" diyerek Allah yolunda savaşan mücahidlerin heveslerini kırardı. Fakat Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara layık oldukları cevabı "kıtal" sözcüğünü kullanarak şöyle verdi:

"Ama hükmü açık bir sûre indirilip de onda savaştan söz edilince kalplerinde hastalık olanların, ölüm baygınlığı geçiren kimsenin bakışı gibi sana baktıklarını görürsün." (47 Muhammed/20)

La ilahe illallah! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ne kadar güzel açıkladı ve onlara hiçbir açık kapı, tevil ve karıştırma imkanı bırakmadı. Düşmanlığın hak ile batıl arasında cereyan ettiğini açıkladı. Zira bu, teklifin asıllarından bir asıldır. Cennetliklerle Cehennemliklerin, hak ehli ile batıl ehlinin ayırt edilmesi, ortaya çıkması için imtihan gereklidir. Günümüzdeki bazı davetçi, ilim ehli ve Allah'ın kelamına muarız olan kimselerin "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın böyle imtihan yollarına ihtiyacı yoktur" sözlerine aldırış etme! Çünkü onlar gerçekleri gizliyor, yalan söylüyor ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya iftira atıyorlar. Acaba bu yalancılar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın muhkem ve manası apaçık olan şu ayetini hiç mi işitmediler?

"İnsanlar imtihandan geçirilmeden sadece "İman ettik" demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar?" (29 Ankebut/2)

Peygamberiyle, evliyasıyla, hahamıyla papazıyla, âlimiyle cahiliyle tüm insanlar bu ayetin haber verdiği imtihan ile muhataptırlar. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayette *"insanlar"* buyurmuş ve bu umum ifadeden hiç kimseyi istisna etmemiştir.

Peki, ayette bahsedilen imtihan nedir? İmtihan; rahatlığı bırakıp sert ve ağır tekliflere yönelmektir. Hâkim ve Âlim olan Rabbimiz imtihanı şöyle açıklamaktadır:

"Andolsun ki biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır. Yoksa kötülükleri yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar? Ne kadar kötü hüküm veriyorlar! Kim Allah'a kavuşmayı umuyorsa bilsin ki Allah'ın tayin ettiği o vakit elbette gelecektir. O, her şeyi işiten ve bilendir." (29 Ankebut/3-5)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğuna bir bak!

"Cihad eden, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah, âlemlerden müstağnîdir." (29 Ankebut/6)

Bize "Ümmeti parçalamayın!" diyorlar. Hâlbuki kendileri Allah'ın kitabını, Allah'ın dinini parçalıyorlar ve görüşlerini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sözünün önüne geçiriyorlar. Üstelik insanlar onların söylediklerini kitaptan zannetsinler diye sözlerini değişik bir üslupla söylüyorlar.

"Okuduklarını kitaptan sanasınız diye kitabı okurken dillerini eğip bükerler. Hâlbuki okudukları, Kitap'tan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde "Bu Allah katındandır" derler. Onlar bile bile Allah'a iftira ediyorlar." (3 Ali İmran/78)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yalancılığın münafıkların sıfatı olduğunu beyan etmiştir. Ancak onların yalanlarını olaylar ve gerçekler ortaya çıkarmaktadır. Özellikle de savaş meydanlarında gelişen olaylar...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* aynı surenin devamında *"İnsanlardan kimisi de vardır ki "Allah'a inandık" der fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar." (29 Ankebut/10)* buyurmaktadır. Görüldüğü üzere bazı insanlar imtihana uğruyorlar, ancak onların uğradığı bela ve musibetler ilk nesillerin uğradığı bela ve musibetlerin onda biri bile değil... Bunların başına gelen belanın en büyüğü hapishane, o da belirli bir süreyle sınırlı. Burada belirli kimseleri kast ediyorum yoksa cihad ehlini değil. Mücahidler ve tüm muvahhid kardeşlerimiz tağutların düzenleri altında karşılaşılan bela ve musibetleri biliyorlar ve sürekli olarak yaşıyorlar. Tabii ki burası bu konuda sözü uzatmanın yeri değil. Ancak insanlardan bazıları da vardır ki küçücük bir imtihanla karşılaştığında gerisin geriye dönüyorlar.

"İnsanlardan kimi vardır ki "Allah'a inandık" der fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar." (29 Ankebut/10)

Onlar öldürülmedi, sadece Allah yolunda birtakım eziyetler gördüler ve insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tuttular. Sonra da gerçekleri süsleyip karıştırarak batılla değiştirmeye kalkıştılar. Maalesef bu kimseler bazen müslümanları da aldatıyorlar. Allah bize ve aldanan müslümanlara hidayet etsin.

Sözünü ettiğimiz bu durumlar, olağanüstü olaylar değil, bilakis yaşanan gerçeklerdir. Bu huylar bazı insanların tabiatında vardır. Bazen de hak ile batılı ayırt edemeyen insanların düşünmeksizin sarf ettiği bir söz de olabilir. Tıpkı münafıkların süslemiş olduğu konuşmaları ayırt edemedikleri gibi... Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sohbeti ile şereflenen, insanlar içerisindeki en hayırlı nesilden bazıları hakkında *"İçinizde, onlara iyice kulak verenler de vardır." (9 Tevbe/47)* buyurmuştur. Çünkü münafıklar müslümanları yoldan çıkarmak için konuşmalarını süslemişlerdi. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları açığa çıkardı ve onlar hakkında şöyle buyurdu:

"Onlara baktığın zaman cüsseleri hoşuna gider; konuşurlarsa sözlerini dinlersin; tıpkı, sıralanmış kof kütük gibidirler; her çığlığı kendi aleyhlerine sayarlar; onlar düşmandır, onlardan çekin; Allah

canlarını alsın, nasıl da aldatılıp döndürülüyorlar." (63 Münâfikun/4)

Kardeşim! Eğer Allah'ın kitabından ve rasulünün sünnetinden hidayet almayı bırakıp insanların sözlerini dikkate alıyor ve onların, senden daha bilgili olduğuna inanıyorsan gerçekten de sen çok tehlikeli bir uçurumun kenarında bulunuyorsun demektir.

Ey Değerli Kardeşim! Ey Müslüman Kardeşim! Ey Allah'ın kitabına değer veren kardeşim! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu sözlerine kulak ver!

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin! Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez. Kalplerinde hastalık bulunanların "Başımıza bir felâketin gelmesinden korkuyoruz" diyerek onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah bir fetih yahut katından bir emir getirecek..." (5 Maide/51, 52)

Bazen bir emir gelir ve bu emir kullar tarafından fetih olarak görünmez. Hâlbuki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kulları hakkında takdir ettiği başka işler vardır.

"...yahut katından bir emir getirecek de onlar, içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olacaklardır." (5 Maide/52)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* beyan ediyor ki insanlardan bazıları İman ve İslam davasını üstlenmiş olsa (Yahudiler ve Hıristiyanlar da üstlenmişti) bu görevi bir süre devam ettirirler. Ancak işledikleri günahlar yüzünden kalpleri kararınca, azgınlaşınca ve düşmanlarına yakınlaşmaya başlayınca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sevdiği kullarını gönderir. Onlar öyle kullardır ki kendilerini gizlemişlerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlarla bu ümmeti tekrar diriltecek ve dinini ikame edecektir. Kullar arasında karışıklığa neden olmaması için Allah onların sıfatlarını uzun uzadıya açıklamıştır.

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, bir toplum getirecektir ki..." (5 Maide/54)

Onların en belirgin özelliği nedir? Ayetin devamında geliyor:

"Sevdiği ve kendisini seven, müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum"

Rabbanî manaları tekrar gözden geçir! Mümine karşı alçak gönüllü olmanın göstergesi ne? Kâfirlere karşı onurlu ve zorlu olmanın göstergesi ne? Yoksa bu kuru bir iddia veya bühtan mı?

Asla! Hiç kuşkusuz bu gösterge müslümanla münafığı birbirinden ayıracak ve bedenle yapılacak tatbiki bir amel olmalıdır ki bu da cihaddır. *"Allah yolunda cihad ederler"*

Mücahidler, üzerlerindeki zillet, korkaklık ve alçaklık tozunu silktiklerinde, hakkı yerine getirmek için karanlıklar ormanına aslanlar gibi daldıklarında toplumun hiçbir şekilde etkilenmediklerini görürsün. İsrail oğullarında ve bu ümmetin geçmişinde de olduğu gibi gelmiş geçmiş bütün toplumlar için aynı durum söz konusudur. Dini imar eden, ayakta tutan ve Allah'ın sevdiği kullardan olan gizli kahramanlar alt seviyede kalmış, diğerleri ise en üst makamlarda ve mevkilerde yer almıştır.

Allahu Ekber! O kullarına yeter. Toplum içerisinde kendini gizlemiş olan Allah'ın velileri daha sonra makam ve mertebe elde etmişler. Söz, kuvvet, ilim edep ve belağat sahibi olmuşlardır. İbn Mesud, Selman, Suheyb *(radıyallahu anhum)* ve diğerleri gibi...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Kuran-ı Kerim'i, değiştiricilerin değiştirmesinden korumuştur ve kıyamete kadar da koruyacaktır. Kâfirler Kuran'ı değiştiremedikleri için alay ederek, eksik bularak, nefret uyandırıcı sözler kullanarak müminlere saldırıyorlar.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* müminlerden seçkin bir gruba müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı çok çetin ve şiddetli olma özelliğini ihsan edince münafıklar, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bu sevgili kullarının cephelerde yer almalarını, harp meydanlarında safların önlerine geçmelerini görmek istemediler. Buna tahammülleri kalmadı, onları eleştirmeye ve iftira atmaya başladılar. Allah'ın sevdiği kullarını, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ümmetinin askerlerini kötülediler.

Ey mücahid kardeşim! Ey Allah'ın dini uğruna canını feda eden sadık kardeşim! Bu kötüleme, kınama, sövme ve incitmeler seni etkiliyor mu? Ya da bunlarla sana zayıflık mı geliyor veya cehalet mi bulaşıyor. Yoksa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nuru ile senin gözünü aydınlattıktan sonra kınayıcıların kınaması seni etkisi altına mı alacak? Hiç şüphesiz kim Allah sevgisinde sadık ise onu hiçbir şey etkisi altına alamaz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* aynı ayetin devamında *"hiçbir kınayanın kınamasına aldırmazlar"* buyurmaktadır. Bu yüce manalar zayıf kulun kalbine yerleşince insan ve cin şeytanları (Baştakiler, onları uşakları ve peşlerinden sürüklenen herkesi kast ediyorum) onu kötülese, kınasa bile eğer Allah'a dayanarak ve ona güvenerek dimdik ayakta durursa karanlıklar ona her hücum edişinde onun imanı artar ve kuvvetlenir. Yoksa sen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetini hiç işitmedin mi?

"Müminler düşman birliklerini gördüklerinde "İşte Allah ve Resûlü'nün bize vaat ettiği! Allah ve Rasulü doğru söylemiştir" dediler. Bu, onların ancak imanlarını ve Allah'a bağlılıklarını arttırdı." (33 Ahzab/22)

Belalar ve düşmanların havlaması; müslümanın yakîninin ve sebatının artmasına, dimdik ayakta kalmasına sebep olur. Muhakkak ki bu, beladan önce değil de beladan sonra daha hayırlıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan iman, sabır, yakîn, sebat, hayat ve lezzetlerini önemsememe, Allah'ın katında olanı arzulama nimetlerini ihsan etmesini, bizleri geniş rahmeti ve bol lütfuyla kuşatmasını dileriz.

Bela ve sıkıntılara katlanma, müminin sebatını ve kararlılığını arttırır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Bir kısım insanlar, müminlere "Düşmanlarınız olan insanlar, size karşı asker topladılar. Aman onlardan sakının!" dediklerinde bu, onların imanlarını bir kat daha arttırdı ve "Allah bize yeter. O ne güzel vekildir!" dediler." (3 Ali İmran/173)

Bugün bazı kimseler "Amerika ve yandaşları İslam ümmetine karşı Arap yarımadasında, Irak'ta ve diğer yerlerde birleşmişler. Biz onlarla nasıl savaşacağız?" diyerek seni korkutmak istiyorlar. Fakat sonradan gelen bazı kimseler şeytanî bir anlayış içerisindedirler. Onlar açıkça düşmandan korkun demezler. "Düşmanlarımızı idare etmemiz gerekir" derler. Onların anlayışları ne kadar da pistir! İlk asrın münafıkları da "Düşmanlardan korkun" demezlerdi. Çünkü Kuran'ın onları açığa çıkarmasından çekiniyorlardı. Bir kalıptan başka bir kalıba geçiyorlar ve "Mutlaka düşmanı idare etmeliyiz. Biz hazırlıkta, teçhizatta, güç ve kuvvette onların seviyesinde değiliz. Şu an cihad zamanı değil" derler. Onlara cihadın vaktinin ne zaman olduğunu soracak olursan "Bilmem ki..." derler. "Haydi! Bize bir zaman belirle de biz o zaman savaşalım" dediğinde ise cevap veremezler. Aslında bu kimseler "Düşmanlarınızdan korkun!" demek isterler ama bunu açıkça dile getiremezler. Bu kimseler Talût ve ashabı ile ilgili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu sözünü hiç işitmediler mi?

"Talût askerlerle beraber (cihad için) ayrılınca "Biliniz ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecek. Kim ondan içerse benden değildir. Eliyle bir avuç içen müstesna kim ondan içmezse bendendir" dedi. İçlerinden pek azı müstesna hepsi ırmaktan içtiler. Talût ve iman edenler beraberce ırmağı geçince..." (2 Bakara/249)

Suddî ve diğer bazı müfessirler şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Talût'un ordusuna savaşmayı emretmeden önce asker sayısı seksen bini buluyordu. Daha sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* takdiri, kazası ve hikmeti gereğince cihad ve izzet yoluna imtihan alametleri yerleştirdi. Savaşa katılmak istemeyenlere ateş hattına varmadan önce bir fırsat tanıdı. Savaş istediğini iddia eden yalancılar, fitne üzerine fitne iftirasında bulunanlar, dökülüp kaldı. Ta ki nehri geçtiklerinde seksen bin kişilik ordudan sadece üç yüz on dört kişi kalmıştı."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın önceki ve sonrakilerdeki sünnetine bir bak! Nehri geçenlerin hepsi de mutlak bir duruş üzerinde miydiler? Sağlam, dimdik bir duruş mu sergilediler? İçlerinden bazı müminler, dünya nimet ve lezzetlerini arkalarına attılar ve nehri geçtiler ama nehri geçtikten ve Calut'un azgın kuvvetini gördükten sonra *"Bugün bizim Calut'a ve askerlerine karşı koyacak bir gücümüz yoktur"* dediler. Güç ve kuvvet diyenlere bak! Onlar sayıda ve hazırlıkta mutlaka eşitlik olması gerekir diyorlar.

"Bugün bizim Calut'a ve askerlerine karşı koyacak bir gücümüz yoktur, dediler." (2 Bakara/249)

Fakat buna rağmen hiçbir yerde ve zamanda sadık ümmet asla yok olmadı. 9-10 kişi de olsalar bir grup Allah'ın kendilerini sabit tutması ile ayakta durdular, Allah'ın kelamıyla cesaretlendiler ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetini kendilerine din edindiler.

"Allah'ın huzuruna varacaklarına inananlar "Nice az sayıda bir birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Hiç şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir" dediler." (2 Bakara/249)

Onlar güçleriyle, kuvvetleriyle, kabileleriyle, milliyetleriyle, nesepleriyle galip gelmediler. Tevhid iddialarıyla, yalan ve iftiralarla şeriatı hâkim kılma gayretleriyle de galip gelmediler. Peki

ya neyle galip geldiler? "*Allah'ın izniyle"* galip geldiler. *"Hiç şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir."*

Son noktaya dikkat et! *"Calut ve askerleriyle savaşa tutuştuklarında..." (2 Bakara/250)* Tabii olarak iki ordu karşılaşınca, karşı karşıya gelip saf tutunca, hile ve çareleri kalmayınca savaşmaktan başka çareleri kalmadı. İki ordu sayı ve silah bakımından asla kıyas kabul etmiyordu. Hileler ortadan kalkınca artık nereye sığınmalı? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka bir sığınak var mı? O'ndan başka bir dayanak var mı? O durumda söyledikleri söze bak!

"Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfir kavme karşı bize yardım et!" (2 Bakara/250)

Mutlak silah işte budur! Bu silahla silahlanan asla yalnız kalmaz, yalnız bırakılmaz! Peki, sonuç ne oldu? O duadan sonra bütün halk onlardan zafer ümidini kestiklerinde meydanda bu az sayıdakilerden başkası yoktu. Derken zayıfların elleri, isyankâr cebbarların, insan ve cin tağutlarının alınları elinde bulunan Allah'a açılması sonucunda *"Allah'ın izniyle onları yendiler. Davud da Calut'u öldürdü. Allah ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi, dilediği ilimlerden ona öğretti." (2 Bakara/251)*

Cihaddan sonra gelen zafere bir bak! Cihad ve savaş olmaksızın batılı ve batıl ehlini def etme, mülk, hakiki ilim ve rabbani hikmet yok! Evet, cihad ve savaş olmaksızın bu sayılanların hiç birini kazanmak mümkün değildir...

"Davud da Calut'u öldürdü. Allah ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi, dilediği ilimlerden ona öğretti."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ilmi ve hikmeti ne zaman verdi? Cihaddan önce mi yoksa sonra mı? Davud *(aleyhisselam)* cihaddan önce ne peygamberdi ne âlimdi ne de hikmet sahibiydi. Ne zaman ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ona Calut tağutunu yenmeyi nasip etti "*hükümdarlık ve hikmet verdi, dilediği ilimlerden ona öğretti."*

Davud *(aleyhisselam)* Calut'la konuşmak için, müzakere ve münakaşa yapmak için ya da belki hidayete erer ümidiyle 10-15 sene beklemedi. Bazı ahmakların söyledikleri şu söze bir bak! "Allah senin elinle onları hidayete erdirirse öldüreceklerinin en iyisine kıyas et!" Bu söz Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e atılmış kocaman bir iftiradır. Bu söz Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i ve ashabını kötülemekten başka bir şey değildir. Gözünü iyice aç! Batıl olan bir şeyi, onun hak olduğunu zannettirecek şekle nasıl da değiştiriyor ve batılı hak olarak sana sunuyor? Ancak...

"Davud da Calut'u öldürdü. Allah ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi, dilediği ilimlerden ona öğretti. Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmının kötülüğünü diğerleriyle savması olmasaydı elbette yeryüzü altüst olurdu." (2 Bakara/251)

Münakaşa ile değil... Ayetteki defetme, münakaşa ve mücadele ile de gerçekleştirilir. Bu da karşıdaki kişiyi münakaşa ile yenmek ve alçaltmaktır. Münakaşanın İslam şeriatında yeri vardır. Doğal olarak belirli kuralları da vardır. Ancak bu ayet münakaşa ile defetmeyi içermiyor. Çünkü düşman yakıp yıkmış, zalimler müslümanlara musallat olmuş, mukaddesat hafife alınmış, ırzlar çiğnenmişse, din düşmanı mülhidler her yerde özellikle de Haremeyn'de şirk ve küfrün propagandasını yapıyorlarsa, Allah'ın dostları muvahhid âlimler hapishanelerde yatıyorlarsa ve "Münakaşa ediyoruz, mücadele veriyoruz" diyenler bunları hiç dile getirmiyorsa bu durumun kılıçtan başka düzelticisi yoktur. İzzet Allah'ın, Rasulünün ve müminlerindir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmının kötülüğünü diğerleriyle savması olmasaydı elbette yeryüzü altüst olurdu. Lâkin Allah, bütün insanlığa karşı lütuf ve kerem sahibidir." (2 Bakara/251)

Buradaki durum ameldir. Binanın yıkılması, yerle bir olmasıdır. Biz onların yapıtlarını, kıymetli binalarını şeriat sınırları içerisinde yıkmazsak onlar bizim mescidlerimizi yerle bir edecektir. Bu durumu Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize şöyle bildirmektedir:

"Eğer Allah, bir kısım insanları (kötülüklerini) diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi. Allah, kendisine (dinine) yardım edenlere muhakkak surette yardım eder. Hiç şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir." (22 Hac/40)

Kaç minare? Ne kadar mescid? Rusya, Amerika, Yahudiler ve yandaşları ne kadar çok yerler yıktılar? Sonra Allah'ın sevgili kulları (Biz öyle kabul ediyoruz) küfür ve tuğyan kulelerinden sadece ikiz kuleleri yıktıklarında kâfirler, Allah'ın dinine savaş açtılar. Azgınlar konuştu, bozguncular konuştu, Tağut düzeninin çığırtkanları konuştu. Tağutların koruyucuları belamlar konuştu ve buna şer'i bir kılıf uydurdular. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onların hepsini perişan etsin de paramparça olsunlar.

Kâfir ve mücrimler kerih görseler de Allah nurunu tamamlayacaktır. Allah'ın nuru güllerle, misklerle ve çiçeklerle süslenmiş yerlerde tamamlanmış olsaydı iman edenle inkâr eden, doğru söyleyenle yalancı, birbirine karışır kimin ne olduğu ortaya çıkmazdı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yoluna bazı alametler dikti. Bu yolda sadece (Allah'ın fazlıyla) sabreden müminler sabit kaldı, sarsıntıya uğramadılar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"sabret!"* emirlerini hiç duymadın mı? Şayet bu yolda meşakkat ve zorluk olmasaydı Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Sen şimdi sabret! Bil ki Allah'ın vâdi gerçektir" (30 Rum/60)* buyurur muydu?

Musa *(aleyhisselam)* ve beraberindekiler denize yaklaşmışlardı. Firavun tağutu onları takip ediyordu ve yakalamak üzereydi. Tam o sırada beraberindekiler Musa *(aleyhisselam)*'a *"İşte yakalandık!" (26 Şuara/61)* dediler. Önümüzde deniz, arkamızda

da deniz var! Günümüzdekiler de onların söylediklerini söylüyor ve "Amerikanın yandaşları, silahları, kuvveti ve bombaları var. Biz onlara nasıl karşı koyabiliriz?" diyorlar. Bu sözler Allah'ı hakkıyla bilemeyen insanların sözleridir.

Musa *(aleyhisselam)* o anda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın ne yapacağını mı bekledi? Hayır! O, zaferin geleceğine kesin olarak inanıyordu ancak nasıl geleceğini bilmiyordu ve dedi ki: *"Asla! Rabbim şüphesiz benimledir, bana yol gösterecektir." (26 Şuara/62)* Musa *(aleyhisselam)* "Benim ordum var ya da benim güç ve kuvvetim var" demiyordu. Peki, ne diyordu? *"Asla! Rabbim şüphesiz benimledir, bana yol gösterecektir." (26 Şuara/62)* diyordu.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ne yapacağımı, düşmanın karşısında nasıl hareket edeceğimi bana gösterecek! Çok zor bir çıkmazın içinde miyiz? Çok zor bir durumun içinde miyiz? Hayır! Asla... Benim Rabbim var! O bana yol gösterecektir, O bana yardım edecektir. Yakîn... O yakîn sahiplerine bak! Nasıl da yardım edildiler, zafer üstüne zafer kazandılar? Musa *(aleyhisselam)* sözünü tamamlar tamamlamaz hemen vahiy geldi. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* o zamanki insanlara ve onlardan sonra geleceklere ibret olması için Musa *(aleyhisselam)*'a asasını suya vurmasını emretti. Gördünüz işte! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara kılıçla, bombayla veya yerle bir edici silahlarla değil, bir asayla yardım etti.

Elinde bulunan tüm imkânları kullandıktan ve her türlü sebeplere sarıldıktan sonra yapacak bir şey bulamıyorsan, arzu ettiğin sebeplere değil de elinin altındaki sebeplere sarıl! Sen bu konuda gayret gösterirsen Allah seni yalnız bırakmaz. Elindeki asayla bile olsa sana yardım eder, tıpkı Musa *(aleyhisselam)*'a ettiği gibi... La ilahe illallah! Cansız bir asa ile çok büyük bir zafer ihsan eden Allah'tan başka ilah yoktur! O asa tarihe geçti, ibret alanlara ibret oldu.

Bedir günü... Sevgilimiz ve göz nurumuz Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müşriklerin yüzüne bir avuç toprak serpiyor ve onlar arkalarını dönüp kaçıyorlardı. Öyle bir iş ki vahiyden uzak beşer aklının idrak etmesi imkânsız... Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "attığın zaman, sen atmamıştın" (8 Enfal/17)* buyurmuştur. Orada galip, üstün ve kahredici üstün bir güç var. *"Attığın zaman da sen atmamıştın, fakat Allah atmıştı." (8 Enfal/17)* Bu işler Musa *(aleyhisselam)*'dan da değil Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den de değil... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yarattıklarından dilediğine göstermeyi murad ettiği mucizeleridir. Onları hidayete erdirmek için...

"Sen şimdi sabret! Bil ki Allah'ın vâdi gerçektir." (30 Rum/60) Şayet Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yol göstermezse ne yapmalısın? Dikkat et! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayetin devamında *"Kesin olarak inanmayanlar sakın seni gevşekliğe sevk etmesin!"* buyurmuştur. Seni gevşekliğe sevk etmesin emrini duyar ve tasdik edersin ya da içine bir şüphe düşer ve sarsılma olur. Böylece vazgeçer, tereddüte kapılır ve dönersin. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"kuşkuları içerisinde bocalayanlar" (9 Tevbe/45)* buyurduğu kimselerden olursun.

Ey kardeşim! Musa *(aleyhisselam)* ve ordusu Filistin'e doğru gazveye çıktığında maalesef her zaman ve her yerde bulunan korkaklar ortaya çıktı ve dediler ki:

"Yâ Musa! Orada zorba bir toplum var. Onlar oradan çıkmadıkça biz oraya asla girmeyeceğiz. Eğer oradan çıkarlarsa biz de hemen gireriz. İçlerinden iki adam dedi ki..." (5 Maide/22)

Bu ordu öylesine büyük bir orduydu ki içerisinde büyük kimseler, kahramanlar ve cesaretli adamlar doluydu. Ancak içlerinden sadece iki kişi kalktı ve konuştu.

"Korkanların içerisinden Allah'ın kendilerine lütufta bulunduğu iki kişi kalktı ve "Onların üzerine kapıdan girin!" dedi." (5 Maide/23)

Ey kardeşim sadece kapıdan giriş, başka bir emir yok! Kapıya git, adımını at ve içeri gir! Eğer *"Oraya bir girdiniz mi artık siz zaferi kazanmışsınızdır." (5 Maide/23)*

Ne dedi? Silah sıktığınızda, ok attığınızda... Bu, mutlaka yerine getirilmesi gerekli olan adımlar fakat unutulmamalıdır ki asıl yardım atılan ilk adımlarla geliyor. *"Onların üzerine kapıdan girin! Oraya bir girdiniz mi artık siz zaferi kazanmışsınızdır." (5 Maide/23)* Ancak tevekkül etme şartıyla... *"Eğer müminler iseniz ancak Allah'a güvenin!" (5 Maide/23)*

Bu konuda söz oldukça uzatılabilir. Allah bizlere ömür verirse bu konuları açıklamaya devam ederiz. İnşaallah ileride daha başka konuları da açıklamak üzere bir araya geliriz.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* işittiklerimizi bize faydalı kılsın ve bizlere faydalı olan şeyleri öğretsin. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bizleri söylediklerini yerine getirenlerden kılmasını dileriz. Zira söylediklerini yerine getirmeyenleri şiddetli bir şekilde kınamıştır.

"Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir nefretle karşılanır." (61 Saf/2,3)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın rızasını gerektiren doğruluk (sıdk) nedir? Allah'ın gazabını gerektiren yalan nedir?

"Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (61 Saf/4)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın rızasını kazandıran sıdk, Allah yolunda saf halinde savaşmaktır. Bunun aksi ise Allah'ın gazabını gerektiren yalandır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bizi ve sizleri rahmetiyle kuşatmasını ve bu yolun yolcularından kılmasını dilerim. Bizleri sabır, sebat ve yakîn ehlinden kılmasını dilerim. İsimlerinde, sı-

fatlarında güç ve kudretinde kendisinden başka ilah olmayan, Hayy ve Kayyum olan Allah'tan bizleri kendine almazdan evvel kalplerimize şifa vermesini dilerim.

Allah'ın düşmanlarına, Bush'un ordusuna, Yahudi, Hıristiyan, münafık ve Tağut düzeninin uşaklarına karşı, ordularına, müminlere zulmeden, eziyet eden bütün zalimlere karşı bize yardım etmesini ve kalbimizi ferahlandırmasını istiyorum.

Ey Allahım! Kalplerimize şifa, zayıflarımıza güç ve kuvvet ver! Onların güç ve kuvvetlerini bize zayıf göster.

Ey güçlülerin en güçlüsü! Ey Aziz ve üstün olan Allahım! Biz en kuvvetli şekilde sana bağlandık. Hiç şüphesiz ki kafirlerin hileleri zayıftır. Onlar hile yapıyor, tuzak kuruyorlar. Sen ise onların tuzaklarını başlarına geçiriyorsun.

Ey Allahım! Senin tuzağın ne büyüktür. Sen tuzak kuranların en hayırlısısın.

Ey âlemlerin rabbi olan Allahım! Sen tuzak kuranların tuzaklarını başlarına geçir!

Ey Allahım! Senin rızanı gerektiren isteklerimizi gerçekleştir. İşlerimizi bize kolaylaştır.

Yarabbi! Kâfirlerin zindanlarında esir tutulan şeyhlerimizi, kardeşlerimizi esaretten kurtar. Tağutlara karşı onların kalplerine sebat ver!

Ey ikram ve celal sahibi olan Allahım! Şeyhimiz Velid es-Sanani'nin velisi ol ve ona yardım et. Zulmedenlerden ve saldıranlardan onun intikamını al!

Yarabbi! Rusya cezaevlerinde yatan kardeşlerimizi muhafaza eyle! Onları, onların ırzlarını ve namuslarını koru! Ayaklarını sabit kıl, din ve imanlarını koru! Onları en kısa zamanda özgürlüklerine kavuştur ey Rabbim!

Ey Allahım! Dine yardım eden herkese yardım et! Dine yardım etmeyenlere sen de yardım etme!

Ey sevgili ve değerli kardeşlerim! Buluşmak ümidiyle... Sözü uzattığım için sizlerden özür diliyorum.

Ey kalpleri değiştiren Allahım! Kalplerimizi dinin üzerine sabit kıl! (amin)

Velhamdulillahi Rabbil alemîn...

Niçin Cihad Ediyoruz?

Ebu Süleyman el-Uteybi

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Salât ve selam kıyamete yakın bir zamanda kılıç ile gönderilen ve yalnızca Allah'a ibadet edilinceye kadar savaşmakla emr olunan Muhammed b. Abdullah'a, O'nun ailesine, bütün ashabına ve kıyamete kadar O'nun yolundan gidenlerin üzerine olsun.

Ben, Allah'tan başka ilah olmadığına, O'nun ortağı ve şerikinin bulunmadığına şahidlik ederim. İşte bu kelime (لا إله إلا الله) ile yer ve gökler ayakta durmaktadır. Tüm mahlûkat bu kelime için yaratıldı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu kelime uğruna peygamberlerini gönderdi, kitaplarını indirdi ve şeriatler belirledi. Bu kelime için adalet terazileri kurdu, kanunlar koydu, Cennet ve Cehennem'in yollarını belirledi. İnsanları müslüman ve kâfir olmak üzere iki kısma ayırdı. Bu kelime uğruna kıble tayin edildi, ümmetler kuruldu ve kılıçlar çekildi. Hiç şüphesiz bu kelime Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kulları üzerindeki hakkıdır.

Yine sıdk ve ihlâsla şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Allah'ı, Rasulünü ve inananları dost edinir ve sever, Allah'tan başka ibadet edilenlerden, tağutlardan ve onların şirklerinden uzak durur, yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının! Sizler, kesinlikle müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Ey İslam ümmeti! Eğer Yahudi ve Hıristiyanlar, Allah'ın düşmanları ise Mecusi, Rafızi ve mürtedler de onların kuyruğu ve yandaşlarıdır. Yeryüzünü fesada uğrattılar, bozgunculuk yaptılar. Irz, namus ve nesli helak ettiler. Hıyanet, kardeşi yalnızlığa terk etme, dünyaya tapma ve Allah yolunda cihadı terk etme günahlarının kokusu dünyayı sardı. Ancak izzetli ve şerefli bir yaşantı isteyen Allah'ın has kulları, esaret altında yaşamayı kabul etmiyorlar ve şöyle diyorlar:

Bana hayatın zillet suyunu içireceğine

Hanzalenin[37] kasesinden izzeti içir...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve ölürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa edecek kim vardır? O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)

---

[37] Meyvesi çok acı olan bir bitki.

Ey Müslüman kardeşlerim!

Müslümanların başına gelen üzücü olaylar bizi öyle hayrette bıraktı ki sözümüze nereden başlayacağımızı, ne söyleyeceğimizi bilemez olduk. Müslümanların aldıkları yaralardan mı yoksa kâfirlerin onlara yaptığı eziyet ve işkencelerden mi bahsedelim?

"Onlar size, incitmekten başka bir zarar veremezler. Sizinle savaşa girecek olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez." (3 Ali İmran/111)

Çiğnenen, ayaklar altına alınan ırzlardan mı bahsedelim, yoksa yağmalanan mallardan mı?

Yıkılan, tarumar edilen mescidlerden mi bahsedelim, yoksa gasp edilen arazilerden mi?

Bunlarla birlikte Allah Tarafından üzerimize inen rahmetten mi bahsedelim, yoksa ufukta parlayan yardım ve zaferden mi?

Ey İslam Ümmeti!

Unutmayın ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın buyruğu en doğru buyruktur. Eğer bir ahid verdiyse de en güzel şekilde onu yerine getirir. Zaten *"Allah'tan daha çok ahdine vefa edecek kim vardır?" (9 Tevbe/111)*

Eğer bir konuda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* söz söylemiş ise geriye kalan tüm sözler sakıt olur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Yoksa siz, sizden önce gelip geçenlerin başına gelenler sizin başınıza da gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Yoksulluk ve sıkıntı onlara öylesine dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, nihayet Peygamber ve beraberindekiler "Allah'ın yardımı ne zaman?" dediler. Muhakkak ki Allah'ın yardımı yakındır." (2 Bakara/214)

Ey İslam Ümmeti!

Tarihimizin her kesitinde, topraklarımızın her karışında, hayatımızın her kelimesinde *"Muhakkak ki Allah'ın yardımı yakındır" a*yetinin manasını te'kid ve teyid eden durumlarla karşılaşıyoruz.

İnsanlık tarihi boyunca meydana gelen tüm savaşlar hak ile batıl, İslam ile küfür arasında cereyan etmiştir ve neticesi malumdur. Kazananı ve kaybedeni bilinmektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"De ki: Siz bizim için ancak iki iyilikten birini beklemektesiniz. Biz de, Allah'ın ya kendi katından veya bizim elimizle size bir azap vermesini bekliyoruz. Haydi bekleyin! Şüphesiz biz de sizinle beraber beklemekteyiz." (9 Tevbe/52)

Allahım! Bu iki güzelliği de bizde toplamanı diliyoruz.

Allah'ım! Katından bir yardım ile bizleri destekle!

Allah'ım! Ömrümü katından gelecek şehadet ile sonlandırmayı nasip eyle!

Allah'ım! Bizim günahlarımızı bağışla ve bizden razı ol!

Ey İslam Ümmeti!

Haça tapan Hıristiyanlar İslam beldelerini işgal ettiği, oranın halkına azapların en kötüsüyle azab ettiği, erkeklerini öldürüp kadınlarını sağ bıraktığı zaman bizler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolunda cihad eder ve savaşırız.

Kendi ırkımızdan olan, bizimle aynı dili konuşan, cisimleri insana benzemesine rağmen kalpleri şeytanın kalbi gibi olan, Allah'ın kullarını öldüren, Haçlılara sevgi besleyen, yeryüzünde fesad çıkaran tağutî devlete asker ve polislik yaparak destek çıkan her guruba karşı da Allah yolunda savaşırız.

Irz ve namuslar ayaklar altına alınıp çiğnendiğinde, düş-

manlar müslüman halka fitneler fısıldadığında biz Allah yolunda savaşırız.

Yeryüzünde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hükmü kaldırıldığında, hak ile batıl birbirine karıştırıldığında da bizler Allah yolunda savaşırız.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Deccal'den önce aldatıcı seneler olacaktır. O senelerde yağmur çok yağacak bitkiler ise az olacaktır. O zamanda yalancılar tasdiklenecek, sadıklar ise yalanlanacaktır. Hainlere güvenilecek, güvenilir kimselere hainlik yapılacak ve "Ruveybida" söz sahibi olacaktır buyurdu. Kendisine "Ya Rasulallah! Ruveybida nedir?" diye sorulunca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İnsanların işleri hakkında konuşan yalancı kimse" buyurmuştur.[38]

Ey Müslüman kardeşlerim!

Bizler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kelimesi (لا إله إلا الله)'ın en yüce olması için cihad eder, savaşırız. Kim Allah'ın kelimesinin en yüce olması için cihad ederse işte o, Allah yolundadır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyurdu ki:

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!" (8 Enfal/39)

Alimlerden bazıları "Eğer dinin bir kısmı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* için olur, diğer kısmı da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkası için olursa, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşmak gerekir" demişlerdir.

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın! Eğer küfre son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür. Eğer (imandan) yüz çevirirlerse, bilin ki Allah sizin sahibinizdir. O ne güzel sahip ve ne güzel yardımcıdır!" (8 Enfal/39,40)

[38] İmam Ahmed b. Hanbel rivayet etmiştir.

Biz, Allah yolunda cihad ediyor ve savaşıyoruz. Çünkü Allah yolunda cihad etmek, Allah'a yaklaştıran amellerin en faziletlisi, itaatin en yücesidir. Hatta o, Allah'a yakın olanların ve hayırda yarışanların yaptıklarının en faziletlisidir. Çünkü müminlere yardım etmek ve kafirleri hezimete uğratmak ancak cihadla gerçekleştirilir. Hiç şüphesiz bu cihaddan ancak münafıklar yüz çevirir.

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla canlarıyla savaşmaktan (geri kalmak için) senden izin istemezler. Allah takvâ sahiplerini pek iyi bilir. Ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, kalpleri şüpheye düşüp kuşkuları içinde bocalayanlar senden izin isterler. Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu. Onlara "Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!" denildi." (9 Tevbe/44-46)

Ey Müslüman kardeşlerim!

Artık bundan sonra bir kimse "Niçin cihad ediyoruz?" sorusunu sorabilir mi? Bugün biz, bütün İslam ümmetini Allah yolunda cihad etmeye, Haça tapanların ve mürtedlerin başlarını ezmeye ve bu hususta Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e uymaya teşvik ediyoruz

"Ey Peygamber! Sana ve sana uyan müminlere Allah yeter." (8 Enfal/64)

"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et." (8 Enfal/65)

Ey Allah'ın süvarileri! Haydi, atlarınıza binin!

Ey Allah'ın arzı, şahit ol! Ey gökyüzü, yağmur yağdır!

Ey Allah'ın ordusu! Haydi coşun!

Ey bayraktarlar! Haydi, kalkın ve cennetlerle sevinin!

Vallahi Allah aramızda hüküm verinceye kadar kılıçlarımızı bırakmayız. Onunla birçok eller keser, boyunlar vururuz.

"Vurun boyunlarına! Vurun onların bütün parmaklarına!" (8 Enfal/12)

Ey İslam Ümmeti!

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in halifesi Ebu Bekir Sıddık *(radıyallahu anh)* sizin için örnek değil mi? Bazı müslümanlar ona Usame *(radıyallahu anh)* Seriyyesini iptal etmeyi teklif ettiğinde şöyle diyordu: "Vallahi yırtıcı hayvanlar beni Medine'nin dışına götürüp parçalasa, köpekler Müminlerin Annelerinin ayakları altında ulusalar, Rasulullah'ın hazırladığı bir orduyu geri çevirmem! O'nun bağladığı bir sancağı asla çözmem! Nefsim elinde olana yemin ederim ki bu şehirde benden başka kimse kalmasa dahi ben onu yerine getiririm. Ben sağlığında O'na itaat ettim, öldükten sonra isyan mı edeceğim!"

Peki ya Sa'd bin Rebi'de sizin için bir örnek yok mu? Uhud Savaşında yaklaşık yetmiş yerinden ok, kılıç ve mızrak yarası aldığı halde kavmine şöyle söylüyordu: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e benden selam söyleyin ve deyin ki; vallahi ben Cennetin kokusunu alıyorum..." Sonra ruhunu teslim etti. Allah ondan razı oldu, ona rahmet etti ve onu razı etti.

Son olarak...

Hileyi kendisine silah edinen ve nifakı da kurtuluş bilen bir topluluğu uyarıyorum. Yeminlerinin arkasına saklanarak Allah yolundan sapan parti liderlerini ve siyasetçileri uyarıyorum. Onlar küfürle imanı, tevhidle şirki birleştirmeye çalışıyorlar. Durum böyleyken onlar "Bizler sadece tevfik ve güzellik istiyoruz" derler. Aslında onlar kötülük ve ifsattan başka bir şey yapmıyorlar.

İlk olarak onları Allah'ın şiddetli gazabıyla uyarıyorum. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendisine, Rasulüne ve müslümanlara yalan söyleyenlere çok elim bir azab hazırlamıştır. Öyle bir azab ki; eğer onu bilseydiler onunla karşılaşmamak

için ölümü bile tercih ederlerdi. Ben onlara, dünyada yaptıkları hilelerin ahiretteki karşılığını hatırlatıyorum:

"Onlardan öncekiler de (peygamberlere) hile yapmışlardı. Sonunda Allah da onların binalarını temellerinden söktü ve üstlerindeki tavan tepelerine çöktü. Bu azap onlara, fark edemedikleri bir yerden gelmişti. Sonra kıyamet gününde (Allah), onları rezil edecek ve diyecek ki: "Kendileri hakkında (müminlere) düşman kesildiğiniz ortaklarım nerede?" Kendilerine ilim verilmiş olanlar da "Şüphesiz bugün rezillik ve kötülük kâfirlerin üzerinedir" derler." (16 Nahl/26,27)

Ey Allah'ım! Arz senin arzın, gökyüzü senin gökyüzün, ordular senin orduların... Allahım! Bu zalim Haçlıları sana havale ediyorum. Haçlıların peşinde koşan ve onlara uşaklık yapan mürtedleri de... Ya rabbi! Kindar Rafızîleri de sana havale ediyorum. Ya rabbi! Arap olsun, Acem olsun tüm tağutları sana havale ediyorum. Ya rabbi onlardan hiç birini sağ bırakma! Ya rabbi! Sen razı olana kadar bizim kanımızı ve canımızı al! Ama bizden razı olmadan canımızı alma rabbim!

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Ve Sallallahu alâ nebiyyina Muhammed...

Yaşam Değil Ölüm[39]

Abdullah bin Nasır er-Reşid

Âlemlerin rabbi olan Allah'a hamdolsun. Salât ve selam Rasullerin en şereflisi Muhammed'in, O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe dek O'nu takip edenlerin üzerine olsun.

Bu risale, ümmetin seçkinlerine, dinin ve iffetin savunucularına, Müslümanların önde gelenlerine, Ebu Bekir, Ömer ve Halid bin Velid'in torunlarına, "Şerra" nın aslanlarına, savaşın kahramanlarına hitabendir. Onlar vadiler de özgürce dolaşanlardır. Arkadaşları arasında şeref sahibi olanlar onlardır. Onlar ki küfrün zirvesini tarumar etmiş, putları alaşağı edip yere çarpmışlardır. Allah onların eliyle kâfirlere zilleti tattırmış, yine onların eliyle müminleri izzete kavuşturmuştur.

Bu risale, Allah yolunda cihat eden, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan, dışlayanların dışlaması, yalnız ve yardımsız bırakanların terk edişi sonucu hedeflerinden sapmayıp, umutsuzluğa düşmeyen mücahitleredir...

Vakit ilim ehline, ilim taşıyıcılarına ve talebelerine seslenme vaktidir. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki sizler bizden daha hayırlı kimselersiniz. Sizler insanlar

[39] Bu risale Suud devletinde mücahidlerin bir an önce Suud devletine teslim olmaları gerektiği, fitnenin ancak bu şekilde durdurulabileceği yaygaralarının koptuğu zamanlarda bu yaygaralara reddiye olarak yazılmıştır.

arasında en onurlu, en şerefli, en izzetli, en çok takva sahibi tertemiz kimselersiniz. Allah'ın şeriatine hakkıyla uyan, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine layık-ı veçhiyle tabi olanlar sizlersiniz. Ümmetin en çok ihtiyaç duyduğu kimselersiniz siz... Bu ümmet sizinle güç ve kuvvet kazanır. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan amellerinizi ve cihadınızı kabul etmesini dileriz. Cihada gitmeyerek yerimizde çakılıp kaldığımız, hastalıklı kalplerimize mağlup olduğumuz için de günahlarımızdan dolayı bizlere mağfiret etmesini dileriz.

Ey mücahitler! Bu risale sizedir. Kâfirler size karşı birleşmişler... Sizi öldürmek, zindanlara hapsetmek adına komplolar kuruyorlar. Böylece cihadınızı durdurmak istiyorlar. Allah'a yemin olsun ki O nurunu tamamlayacaktır; Bush, Şaron, Hüsnü, Naif hoşlanmasa da...

Ey mücahitler! Onlara asla teslim olmayın! Kendinizi onlardan koruyun. Onların üzerine hâkimiyet sağlayın. Onlarla savaşın ki ya izzetli bir ölüme ya da şerefli bir yaşama erişesiniz. Yaşamayı değil ölümü tercih edin ey mücahitler!

Teslim olmayın!

Kişinin kendi tercihiyle kâfirlerin hâkimiyeti altına girmesi haramdır. İşte bunun haram olması sebebiyle Allah yolunda hicret etmek vaciptir. Kâfirlerin emri altına girmek haram kılınmıştır. Bir kâfirin Müslüman bir kul üzerinde söz sahibi olması kesinlikle doğru değildir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurur:

"Allah, kâfirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez." (4 Nisa/141)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"İslam üstün olandır. Kendisine üstün gelinen değildir."[40]

[40] Buhari

Kâfirlere teslim olmanın haramlığı kaidesinin ilim ehli tarafından istisna tutulduğu tek bir durum vardır. İmam Buhari *(rahimehullah)* Sahihi'nde "Bir Kimse Kendi İsteği İle Teslim Olabilir mi?" şeklinde bir bab açmış ve orada Asım bin Sabit el-Ensari ile ilgili hadisi rivayet etmiştir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* on kişilik küçük bir birlik oluşturur ve müşrikleri gözetlemesi için sefere gönderir. Başlarına da Asım bin Sabit el-Ensari'yi komutan olarak tayin eder. Ancak birlik bir süre sonra Lihyanoğulları tarafından 200 askerlik bir kuvvetle kuşatılır. Müslümanlar bir tepeye çıkarak sığınır. Müşrikler onlara "İnin aşağıya. Size dokunmayacağımıza söz veriyoruz. Bize güvenebilirsiniz. Hiç birinizi öldürmeyeceğiz" derler. Ancak Müslümanların komutanı Asım onlara şöyle cevap verir:

"Allah'a yemin ederim ki, ben bugün hiçbir kâfirin zimmetini kabul edecek değilim. Allahım! Durumumuzu Rasulüne bildir."[41]

Hafız İbn-i Hacer *(rahimehullah)* hadisin şerhinde şöyle der:

"Hadisten anlaşılacağı üzere, esir alınan bir kimse kâfirlerin hükmü altına girmeyi kabul etmediği takdirde öldürülecek dahi olsa kendisine yönelik emanı kabul etmeyebilir ve kendisine erişilmesine izin vermeyebilir. Elbette bu, azimetle amel etmeyi istediği durumdadır. Dilerse ruhsat yönünü seçerek onların emanını kabul edebilir."

Âlimlerin cumhuru bu görüşü tercih etmişlerdir. Bununla beraber Acurri Ahmed bin Hanbel *(rahimehullah)*'dan kafirlere esir olmayı kabul etmenin haram olduğuna dair bir görüş nak-

[41] Yukarıdaki alıntı İmam Buhari'nin rivayet ettiği hadisten küçük bir bölümdür. Hadisin tamamı için yukarıda ismi verilen bab başlığına bakılabilir. (mütercim)

letmiştir. Ahmed bin Hanbel şöyle demiştir:

"Esir düşmek bana yakışmaz. Ölüm esaretten daha sevimlidir. Zira esaret ölümden daha zordur."

İşte bu durumun ruhsat olarak kabul edildiği tek istisna anlaşma halindedir. Bu anlaşma ise kâfirlere teslim olmadan kararlılıkla yapılmalıdır. Ancak esir düşmek söz konusu ise bu gerçekten büyük bir fesaddır. Allah ona rahmet etsin Şehid Yusuf el-Iyeyrî der ki:

"Mücahitlerin teslim olması, hezimete uğramaları, boyun eğmeleri ve gururlarının kırılmasına yol açar. Bu, diğer mücahitlerin safında derin yaralara sebep olur. Aynı zamanda düşmanı sevince boğar, Müslümanları esir aldıkları için mutluluk duyarlar ve onlarla alay ederler. Esareti kabul etmenin bununla birlikte daha birçok zararı vardır. Teslim alınan kişi için korktuğu ölüm hemen gerçekleşmez. Zillet ve rezalet içinde öldürülmeyi bekler. Eğer teslim olmazsa diğer mücahitlere zarar verecek bilgileri kendisine zorla söyletemezler. Ve birçok eziyet ve işkenceye maruz kalmaz."

Hâsılı kelam sahabenin fiili kâfirlere teslim olmanın ruhsat olduğunu ortaya koymaktadır. Yukarıdaki rivayetin tamamı okunduğu zaman görülecektir ki, onlar kaçmaktan acizdiler. Bununla birlikte savaşmak ya da esir düşmekten başka bir tercih hakları da yoktu. Bundan dolayı onlar kâfirlerin hükmüne girme adına bulundukları yerden inmediler. Bilakis bir anlaşma ve eman üzerine indiler. İşte bu caiz olan anlaşma kapsamındadır. Kesinlikle kâfirlerin hükmü altına girmeyi kabul etmek yoktur.

Şayet kaçmaktan acizse, dini ile ilgili bir hususta fitneye düşmekten endişe duymuyorsa, Müslümanların sırlarını ifşa ederek onlara zarar vermekten korkmuyorsa, teslim olmak caizdir. Bu durumda da kendi nefsi adına bir teminat noktasında anlaşır ve zannı galibince kâfirlere güvenir.

Ancak mücahitlerin sırlarına vakıf olduğu ve kaçmaya gücü yettiği halde kâfirlerle anlaşma yapmak ya da onların emanına güvenmek caiz değildir. Zira kâfirler ona işkence ederek ya da kendisini lafla büyüleyerek o sırlara vakıf olmak isteyeceklerdir. İşte bundan dolayı kesinlikle teslim olmak caiz değildir. Bilakis bu durumda Şeyh Muhammed bin İbrahim ve başkalarının da dediği gibi kendisini öldürmesi dahi caizdir. İster istemez burada kısmen de olsa istişhad eyleminin caizliğine işaret ettim. Acaba esirlerin önemli sırlarını ifşa etmeme adına kişinin kendisini öldürmesi ile teslim olması nasıl bir arada değerlendirilir?

Bugün Suud hükümeti işbirlikçi mürted bir hükümettir. Kâfirleri veli edinerek müşrikleri koruyup kollamaktadır. Allah'ın indirdiği hükümlerden gayrisiyle hükmeden, tağutun hükümleri ile muhakeme eden, din ile istihza eden ve buna benzer birçok bozgunculuğu icra eden bir hükümettir. Gün geçtikçe bu suçlarına yenisini eklerken aynı şekilde kâfirlerle olan velayeti, onlara karşı hoşgörüsü ve kâfirleri temize çıkarma hırsı da artmaktadır. Dostları olan kâfir devletlere düşman olanlara düşmanlık sergiler. Hakkı insanlara kötü gösterir. Sonra bir de bu yaptıklarını ilan ederek bunlarla gurur duyar. Şayet Suudi hükümeti, yöneticilik kabiliyetine sahip bir hükümet olsaydı, bölgede hâkim bir devlet olurdu. Kendisini ABD'ye ve onun küfrüne teslim eden bir hükümet olmazdı.

Suud hükümeti hali bu olduğu için ona teslim olmak caiz değildir. Amerika'nın casusu ve vekili iken bu nasıl caiz olsun? Ona teslim olmak Amerika'ya teslim olmak gibidir. Çünkü tutuklama emrini veren ve bundan faydalanacak olan Amerikadır. Bu işin amacı baştan sona Amerika'nın bölgedeki çıkarlarını korumaktır. Aynı şekilde esirlerden alınan bilgiler anında Amerika'ya ulaştırılmaktadır.

Mücahitin Suud Hükümetine teslim olması ile Hamit Karzai Hükümetine, Kuveyt Hükümetine, Mısır, Yemen ya da

diğer hükümetlere teslim olması arasında hiç bir fark yoktur. Hepsi birbirinin aynısıdır. Mü'minler rablerinin onları vasfettiği gibidirler:

"Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar." (5, Maide/54)

Eğer mücahitin teslim olmasını isteyenlerin müslüman bir hükümet olduğunu varsaysak, dine aykırı tavırlarını ve Amerika'ya itaat etmek uğruna Müslümanların peşine düşen bir vekilden başka hiçbir şey olmadığını vs. bunların hepsini görmezden gelsek bile aranan kişi kendini herkese teslim edemez. Hele ki bu teslimiyeti isteyen zalim bir kimse ise... Peygamberin hadisi şerifine göre kişinin malını zulümle almaya gelen kişiye karşı savaşması gerekir:

Bir kişi Rasulullah'a gelerek "Şayet adamın birisinin benim malımı almaya geldiğini görürsem ne yapayım" diye sorar. Rasulullah ona "Malını verme" buyurur. Adam "Benimle savaşırsa" der, Rasulullah "Sen de onunla savaş" diye buyurur. Adam "Eğer ben ölürsem..." diye sorunca Rasulullah "Sen şehit olursun" buyurur. Adam "Eğer onu öldürürsem..." diye sorar. Rasulullah "O cehennemdedir" buyurur.

Müslüman İslam'ın ona bahşetmiş olduğu izzet ile azizdir. Allah'tan başka hiç kimsenin kulu değildir. Eğer kendisinden Allah ve onun rızası için teslim olması isteniyorsa kendi tercihi ile bu isteğe boyun eğer. Ama eğer Allah'ın hükmü için değil de falanca sultanın ve ya filanca ceberrutun isteği ile teslim olması isteniyorsa teslim olmaz. Malını dahi teslim etmeyecek olan bir kişi söz konusu canı olunca neden teslim olsun?

Yeminim var...

Ya onurumla yaşayacağım

Ya da kırılacak kemiklerim...

Amr bin As *(radıyallahu anh)* Rumları bir hasletinden dolayı övmüştür. Bu haslet günümüz insanlarının çoğunun yöneticiye karşı gelmek ve fitne çıkarmak olarak gördüğü bir haslettir. Zira günümüz insanına göre fitne; zalimler bir kenara tağutların kafir ve mürted devletlerin hoşlanmadıkları şeylerdir.

Müstevrid el-Kureyşî anlatıyor: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i şöyle buyururken işittim:

"Rumlar insanların ekserisi olduğu bir sırada kıyamet kopar." (Bunu işiten) Amr İbnu'l-Âs *(radıyallahu anh)* atılarak:

"Söylediğine dikkat et!" dedi. Müstevrid

"Ben Resûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den işittiğimi söylüyorum! diye te'yid etti. Amr:

"Sen bunu söylersen (bil ki) onlarda beş haslet vardı: Fitne sırasında, insanların en halîmidirler. Musibete uğrayınca da onu en çabuk atlatanıdırlar. Kaçtıktan sonra geri dönmede insanların en çabuğudurlar. Miskin, yetim ve zayıflara en hayırlı olanlarıdır. Beşinci olarak hoş ve güzel bir hasletleri de kralların zulümlerine en fazla karşı koyan kimseler olmalarıdır."

Görüyor musunuz Amr bin As kralların zulmünden imtina etmelerinden dolayı Rumları nasıl da övüyor. Hadiste "kralların zulümlerine en fazla karşı koyan kimseler" diyor ve bunu fitne zamanında hilm sahibi olmalarıyla muhalif bulmuyor.

Mücahit bu kâfir hükümetlerin sadece Allah'a itaat ettiği için kendisini cezalandırmak istediklerini bilmelidir. Bunda hiçbir şüphe yoktur. Mahkûmların çoğu gerçek manada yargılanmıyor, aylarca hapsediliyor, işlemedikleri yalan yanlış suçlardan dolayı işkence görüyorlar. Tüm bunlardan sonra da Allah'ın hükümleri ile değil, içişleri bakanının sözcüsü olan savcının ya da hâkimin görüşüne göre haklarında hüküm veriliyor.

1415 yılında şeyhleri ve yanlarındaki davetçileri nasıl hapsedip zulmettiklerine şahit olduk. Herhangi bir suçlama ve mahkeme olmaksızın. Sonra çıkanlara konuşmamalarını şart koştular. Said bin Zair yakın zamana kadar çıkamadı. Hapishanede onun gibi haklarında hüküm bulunmayan ve mahkemeye çıkmamış olan başkaları da var. Ebu Subeyğ Velit Es-Senani gibi... (Allah onu esaretten kurtarsın ve ecrini arttırsın) Mahkûmlara karşı işledikleri suç sadece bedenleri hapsetmekle sınırlı kalmadı ne yazık ki...

Dışarı çıkan mahkûmların çoğunun yalan söylemeyi helal gördüğüne ve kolaylıkla yalan söylediğine şahit oluruz. Kendilerine bu yalanlar ezberletilmiştir. Ve asla tevil etmezler. Eskiden tağut olarak isimlendirdikleri kişilerle dostluk ediyor, mücahit ve muvahhitlerden uzaklaşıyorlar. Daha önce mücahidleri bazı hususlarda gizliden gizliye teşvik ediyorlardı. Ancak şimdi aynı konulardan dolayı mücahitleri kötülüyorlar. İşte bu kimseler de önce teslimiyet çağrısına itaat ettiler. Mahkemesiz bir şeklide içeri alındılar ve sonunda susacaklarına dair söz vererek çıktılar. Cihatla, mücahitlerle savaşmaya başladılar. Allah'ın şeriatını değiştirdiler.

Teslim olması istenen mücahit bunları iyice düşünmelidir. O Allah'ın emirlerini yerine getirdiği için teslim alınmak istenmektedir. Cihad amelini nafile olduğu bir zamanda dahi kötülemek büyük küfürdür. Ümmete vacip olduğu ve pek az insanın bu vacibiyeti kabul ettiği zaman da durum ne olur? Mücahit bilmelidir ki asla muhakeme edilemeyecektir. Edilse bile bu farizayı yerine getirdiği için cezalandırılacaktır.

Yine mücahit hapishanede maruz kalacağı imtihanları iyice düşünsün. Çünkü içindeki korkuları bir yana bıraksanız bile, hapishane başlı başına bir fitnedir. Kardeşlerimiz, mücahitlerin hapse girmeden önce sahip oldukları dinlerini, ilkelerini ve metodlarını değiştirdiklerine şahit olmuşlardır. Bunun nedeni daha önce haberdar olmadıkları bir bilgiyi öğrendikleri ya da

yeni bir delil elde etmeleri değildir. Aksine delilsiz bir şekilde konuştuklarına şahit olursunuz. İnanmadıkları şeyleri söylerler. Bu fitne değil de nedir? Allah'tan hak yolda ayaklarımızı sabit kılmasını ve bizlere hidayet etmesini dileriz.

Mücahit teslim olduğu zaman dininde fitneye düşecektir. Eğer imkânı olursa kaçmalıdır. Elinden geldiğince kendini savunmalıdır. Buhari bu konuya başlı başına bir bab ayırmıştır. "Fitneden Kaçmak Dindendir" başlığı altında. Orada şu hadise yer vermiştir:

"Müslüman bir kimsenin en hayırlı malı, neredeyse davarları olacaktır. Dinini fitnelerden kurtarmak için bunları dağ başları ve su birikintilerini sürüp götürür."

Senden ne üstün kişiler fitneden korkmuşlardır. Hatta İbrahim *(aleyhisselam)* bile "Beni ve oğullarımı putlara ibadet etmekten uzak tut" diyerek fitneden korktuğunu ifade etmiştir. Selef âlimleri "İbrahim *(aleyhisselam)* bile fitneden emin değilse kim emin olabilir ki" derler.

Dolayısı ile kaç, saklan, kendini savun ama asla esir olma!

İt Ürür Kervan Yürür

Ebu Muhammed el-Makdisî

Âlemlerin rabbi olan Allah'a hamdolsun. Salât ve selam Rasullerin en şereflisi Muhammed'in, O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe dek O'nu takip edenlerin üzerine olsun.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cihad ahkâmının bereketini hatırlatarak şöyle buyurmaktadır:

"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (29 Ankebut/69)

Allahu Tealâ, hak yolda hidayet, başarı ve bu yol üzerinde basiret sahibi olmanın ancak O'nun yolunda cihad etmekle mümkün olduğunu hatırlatmaktadır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolun en doğrusuna ancak mücahidleri eriştirir. Cihadları vesilesiyle onların amellerini bereketli kılar. Bundan dolayıdır ki, mücahidler insanlar arasında en basiretli ve en feraset sahibi kimselerdir.

Selef alimlerimiz cihad amelinin semeresini ve bereketini çok iyi bildiklerinden dolayı, herhangi bir ilmî ya da fıkhî mesele ile karşılaştıklarında "Dağdaki mücahidlere sorun" derlerdi.

Bu yüzden bir mücahidin, şer'i açıdan cihadı nasıl her yönüyle bilmesi gerekiyorsa, içinde bulunduğu şartları da aynı şekilde kavraması zorunludur. Bunu yapıp cihadında da sadık olursa, Allah cihadının semeresi olarak onun basiretini açar. Onun işiten kulağı gören gözü olur. İşte böylece mücahid gerçekleri anlama ve kavrama açısından diğer insanlardan kat be kat üstün olur. Bu yüzden mücahidlerin kendi safında olmayan âlimlere başvurmaya ihtiyaçları yoktur. Çünkü onların fakihleri ve âlimleri, basiretleri en sağlam, anlayışları en iyi ve en seçkin olan kimselerdir. Bunun böyle olmasının sebebi Mücahidlerin fıkhının, şehvetin karanlıklarından ve nefsin tutkularından uzak, cephelerden, savaş meydanlarından, cihadın bağrından doğmuş olmasıdır. Buna bahsettiğimiz şer'i ilimler ve gerçeği kavrama kabiliyeti de eklenince onlardan herhangi birinin feraseti, gerçeği anlamaktan aciz kimselerin bakış açısından çok daha üstün duruma gelir.

Gerek mücahidler, gerekse mücahidlerin rabbanî alimleri cihadın maslahatını, seçtikleri tayin ettikleri hedefler için mücadele etmenin fayda ve semeresini en iyi şekilde değerlendirme yetisine sahip kimselerdir. ABD'lilerin ve batılıların ayakları altında ezilmiş, küreselleşme kültürü ve terör suçlaması önünde bozguna uğramış mürted gazetecilerin, laik yazarçizer takımının akıllarına ihtiyaçları yoktur.

Dünyada sonsuza dek yaşayabileceğini zanneden bu kimseler televizyon ekranlarında yöneticilerine bağlılıklarını gösterebilme adına devamlı surette mücahidlere saldırmaktadırlar. Ancak her eylemden sonra laf eden bu yorumcuların bakış açılarına mücahidlerin hiçbir zaman ihtiyaçları yoktur.

Bu kimseler, her cihad ameliyesinden sonra mücahidleri kınamakta, onları cahillikle suçlamakta, yapılan bu faaliyetin ABD'nin İslam'a karşı savaş açmasına ruhsat verdiğini iddia etmektedirler. Kimi zaman da Mücahidlerin, olayların gerçek yüzünden gafil kaldıklarını, bu olayları dünya Siyonizminin yönettiğini, perde arkasında dünyanın efendilerinin olduğunu söyle-

yerek komplo teorileri uydurmaktadırlar. Yazıklar olsun... Yazıklar olsun sizlere...

Bir atasözünde söylendiği üzere sizler "Korkaklık ve kıskançlık sebebiyle dünyaya demir atmışsınız." Sizler dini, namusu sattığınız gibi şerefi ve erkekliği dahi sattınız. Dinin emirlerinden ve cihaddan uzaklaştınız. Onun hadlerini yerine getirmekten, şeriati uygulamaktan utandınız. Pek çoğunuz şayet imkân bulsa Kur'an'dan had ayetlerini, cihad ahkâmını kaldırmayı temenni edersiniz. O halde ne yüzle sizler cihad ahkâmına dair fikir yürütüyor, cihadın getirisini ve götürüsünü konuşarak şehidlerimize ve kahramanlarımıza değer biçiyorsunuz? Hangi akla hizmet bir taraftan timsah gözyaşları dökerken diğer taraftan gerçek matem sahiplerinden daha samimiymiş gibi rol yapıyorsunuz.

Ey mağluplar! Dinleyin... Mücahidlerin, sahtekâr batı medeniyetinin ayakları altında ezilmiş bakış açınıza, iş birlikçi düzenlerinize ve Londra, Paris, Berlin ve Washington'da yaşayan efendilerinizin satırları ile parçalanmış tahlillerinize ihtiyaçları yoktur...

Bugün sizler nasıl oluyor da Beyaz Saray ve Elize'deki efendilerinizi temize çıkarma adına bu savaşın İslam ümmetine karşı yürütülen bir haçlı savaşı olmadığını bilakis bu savaşın İslamı çirkinleştiren teröre karşı bir savaş olduğunu iddia edebiliyorsunuz. Ancak bilin ki siz bunları söylerken efendileriniz lisanı halleri ile yaptıkları birçok açıklamada sizinle dalga geçerek şöyle demektedirler:

"Hadi oradan aşağılıklar! Siz nereden bileceksiniz? Bu tam bir haçlı savaşıdır. Hem de terör dünü olan İslam'a karşı bir haçlı savaşıdır. Biz bunu size kaç kere söyledik. Generallerimiz kim bilir belki kaç kere Müslümanları şeytanlara ve putlara tapanlar olarak ilan etmiştir. Bu savaşın İslam'ın terörüne, laiklik düş-

manlığına ve tesettüre karşı açılan bir savaş olduğunu kaç kere ilan ettik..."

Evet, siz bir taraftan saçma sapan yorumlarda bulunurken efendileriniz size gülerek böyle açıklamalar yapmaktadırlar. Ancak bütün bunlara rağmen siz gerçekleri tahrif etmekte ısrar ediyor, tüm bu olaylar karşısında üç maymunu oynuyorsunuz.

Mücahidlerin her cihad ameliyesinden önce "Acaba bu sizin görüşünüze göre uygun mudur değil midir?" diye fetva istemek ya da istişarede bulunmak için erkek müsveddelerine, evcilleşmiş mütefekkirlere, iktidarsız yöneticilere ya da kiralık işbirlikçi âlimlere ihtiyaçları yoktur. Onların kendi anlayış ve basiretleri kendilerine yeter.

Ey kaybedenler! Kendi öfkenizde boğulun... İster Mücahidlere karşı bu şekilde hiçbir değeri olmayan yorumlarınıza devam edin isterse de vazgeçin. Ancak emin olun ki, mücahidler nasıl ki efendilerinizin kılıçlarından, silahlarından, kendilerine saldırmasından etkilenmiyorlarsa aynı şekilde sizin de zehirli kalemlerinizden etkilenmeyeceklerdir.

Size gelince ey sadık mücahidler! Sizin onların saçma sapan zırvalamalarına vereceğiniz en güzel cevap Allah'ın size bahşettiği basiretle, Allah düşmanlarına karşı savaşı, mücadeleyi ve cihadı sürdürmenizdir. Onların görüşlerine zerre kadar itibar etmeksizin... Çünkü itlerin ürümesi havlaması kervanın ilerlemesini asla engelleyemez. Rasulullah *(sallallhu aleyhi ve sellem)*'in şu hadisini düşünürseniz bu ürümeler belki size nağme gibi gelecektir:

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Cihadı ve Müslümanların donanımını kötülemek, bu din

düşmanlarının yeni bir huyu değildir. Kureyş bunu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve mü'minlere karşı defalarca uygulamıştı. İbn-i Hadrami'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi sahabilerin belli zamanlarda gerçekleştirdikleri olayları, mücahidleri kötülemek için kullanmaya çalışmışlardı. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in göndermiş olduğu bir seriyye İbn-i Hadrami'yi günlerin hesaplanmasında yapılan bir hata sonucunda haram bir ayda öldürmüş, malını ganimet olarak almış, yanındaki iki kişiyi de esir etmişlerdi. Bunun üzerine Kureyşliler, haram olan ayda canı ve malı helal gördükleri, adamlarını esir aldıkları için Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve beraberindeki Müslümanlar hakkında kötü sözler söylemişlerdi. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Ey Muhammed! Sana haram aydan ve o ayda savaşmaktan soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak, büyük bir günahtır. Bununla beraber Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkar etmek, insanları Mescid-i Haram'dan menetmek ve halkını oradan çıkarmak, Allah yanında daha büyük bir günahtır ve fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir." (2 Bakara/217)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayeti kerimede haram ayda ve haram beldede savaşmanın büyük günah olduğunu belirtmiştir. Bunu Müslümanlar da inkâr etmiyor ve helal görmüyor. Bu konuda müşriklerden birinin onlara akıl vermesine, yol göstermesine de ihtiyaçları yoktur. Bununla birlikte müşriklerin Müslümanlara yönelik sözleri de onlara hiçbir zarar veremez. Çünkü müşriklerin eskiden beri işledikleri ve hâlâ işlemeye devam ettikleri günahlar... Allah'ı inkâr edip onun yolundan alıkoymak, Müslümanları kutsal topraklardan çıkarmaya çalışmak, onlara işkence etmek... İşte tüm bu günahlar haram ayda savaşmaktan daha büyük bir günahtır.

Müşriklerin kötülemeleri, Müslümanları karalamaya çalışmaları onlara hiçbir zarar veremeyecektir. Çünkü Müslümanlar,

müşriklerin işledikleri suçlar sebebiyle her türlü karalamaya daha layık olduklarının farkındadırlar...

"Fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir. Onlar, güçleri yeterse sizi dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar. Sizden de her kim dininden döner ve kâfir olarak can verirse artık onların bütün amelleri, dünyada ve ahirette boşa gitmiştir. İşte onlar, cehennemliklerdir. Onlar orada ebedi olarak kalacaklardır." (2 Bakara/217)

Onlar mücahidlerin eylemlerini engellemeye çalışmak, hedeflerine ulaşmalarına engel olmak, cihadlarını kötülemek gibi asla mücahidlere zarar veremeyecekleri şeylerle meşgul olup duruyorlar. Din düşmanlarının bu şekilde Allah'ın yolundan engellemeye çalışmaları mücahidleri kınadıkları suçların hepsinden çok daha büyük bir cürümdür. Şayet mücahidler hatalı bir ictihadda bulunmuşlarsa bile onların fıkhına ve bakış açılarına ihtiyaçları yoktur. Çünkü mücahidler Allah'ın hudutlarına bağlılıkta onlardan çok daha duyarlıdırlar.

Ey Mücahidler... Dikkatli olun... Din düşmanlarının iftiraları sizi zayıflatmasın. Onların yandaşlarının karalamaları, cihadınıza zarar vermesin. Allah düşmanları, sizi ve cihadınızı karalamak için şöyle diyebilirler:

"Sizin falanca yerde yaptığınız savaşta çocuklar ve bebekler öldürülmüştür. Oysa Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* çocukların öldürülmesini yasaklamıştır."

Eğer böyle derlerse onlara deyin ki:

"Evet! Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bunu yasaklamıştır ve biz de bunu biliyoruz. Biz Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in emir ve nehiylerine sizden çok daha fazla dikkat ederiz. Ona karşı gelmekten Allah'a sığınırız. Şayet bizler yasaklanmış bir amelde bulunmuşsak bundan tevbe ettik. Ancak size gelince hala küfür ve haramda ısrar etmektesiniz. Bu yüzden sizin

anlayış ve bakışınıza bizim ihtiyacımız yoktur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kafirlere yönelik baskınlarda şayet öldürülmesi yasak olan kişilerin ölmesi söz konusu olursa bunun sorumluluğunu bizim üzerimizden kaldırmıştır.

Muvahhidlerin çocuklarını öncelikle sizler yetim bıraktığınız halde çocukları savunur bir görüntü vermeye ne hakkınız var? Bu çocukların babalarını siz idam etmediniz mi? Öldürülmelerini siz helal görmediniz mi? Sadece sizin şirkinizden beri oldukları ve Allah yolunda cihad ettikleri için kâfirlerin onları öldürmesini "Harbî olmaları gerekçesiyle" helal görmediniz mi? Oysaki siz değil miydiniz Allah'ın dinine ve dostlarına ilk savaş açanlar?

Mücahidler Allah düşmanlarından başkasıyla savaşmazlar. Şayet mücahidlerin saldırılarında bazen çocuklar da isabet almışlarsa bile sizler Müslümanların bütün çocuklarını diri diri gömdünüz. Dostlarınız ve efendilerinizin hazırladığı okullarınızdaki fesada uğratan eğitim sisteminizle çocukların kalbindeki dini ve tevhidi yok ettiniz. Hala daha İslam'a ve cihada dair fitneler saçmaya nasıl devam edebiliyorsunuz?

"Fitne, öldürmekten daha büyük günahtır."

Allah'tan daha doğru söz söyleyen kim vardır?

Eğer Allah'ın düşmanları size "Newyork ve Washington'da yaptığınız cihad eylemleri ile ABD'nin İslam topraklarına girmesine, terörle savaş bahanesiyle Müslümanların topraklarına işgal etmesine sebep oldunuz" derlerse onlara şöyle cevap verin:

"Allah düşmanı haçlılar ne zaman İslam beldelerinin sırtından indiler ki biz buna sebep olalım? Biz bu dünyaya geldiğimizde onlar hiçbir bedel ödemeden dostları tağutlar vasıtası ile bu topraklara yerleşmişlerdi zaten."

Eğer onlar size "İsrail yaptığınız eylemleri Filistinlilere karşı uyguladığı terörü artırmak için kullanıyor, evleri yıkıyor, bebekleri öldürüyor" derlerse siz de onlara deyin ki: "İsrail'in yaptıkları için bahaneye mi ihtiyacı var? İsrail, terörü ne zaman durdurdu ya da azalttı ki mücahidlerin eylemlerinden sonra artırsın. İsrail Washington'daki efendisinin gözetiminde suç üreten bir makinedir. Sizler kimi kandırıyorsunuz? İsrail, ikiz kulelere yaptığımız eylemden önce de Filistin'de Müslümanların evlerini yıkıyor, masumları öldürüyordu."

Eğer size "Yahudi ve ABD'ye vurduğunuz darbeler Arap rejimlerinin ekonomilerini zayıflatıyor, kalkınma projelerini bozuyor, yabancı yatırımcıları ürkütüyor, turistleri kaçırıyor" derlerse onlara deyin ki: "Oh ne iyi! Başka ne isteyebiliriz ki? Eğer bilsek ki bu eylemlerimiz bu hakir rejimleri zayıflatıyor, daha da artırırız. Bizim uykusuz gecelerimizin ve bütün çabamızın ülkedeki bu kokuşmuş rejimleri yıkmak, onları zayıflatmak ve onların kökünü kazımaktan başka ne gibi bir sebebi olabilir ki? Bilin ki Allah'ın şeriati bu topraklarda hâkim olmadıkça ekonomi adına hiçbir uygulamanın faydası olmayacaktır."

Eğer size "İstanbul'daki eylemlerinizde, mutedil Türkleri sıkıntıya soktunuz. Ve onları ABD ve Avrupa'nın kucağına ittiniz" derlerse onlara deyin ki: "Sadece din ticaretini iyi bilen, laiklikten ödün vermeyen, hak dinden utanan, terörle mücadele bahanesiyle Mücahidlerin düşmanlarıyla işbirliği yapan hükümetlerin kirli çamaşırları ortaya dökülmektedir işte... Türkiye yıllardır modern uygarlık seviyesine çıkma adına Avrupalıların rızasını kazanma, haçlıların birliğine katılma mücadelesi vermiyor mu? Ne zaman ABD'nin hatta Yahudilerin kucağından indi ki!"

Eğer size "Terörünüz sebebiyle diğer dünya devletlerinin Arap devletleri üzerinde (Suudi Arabistan gibi) siyasi bir ıslahata gitmeleri yönünde baskıları artmaktadır. Ve bilindiği üzere bu ıslahat istekleri apaçık bir irtidat, batılı kâfirlerle dostluk yap-

mak ve küreselleşme kültürüne boyun eğmektir" derlerse onlara deyin ki: "İşte bu ne kadar da güzel! Bizim cihadımızın gayelerinin en büyüğü bu rejimlerin kirli çamaşırlarını, İslam gömleği altında çevirdikleri dolapları açığa çıkarmaktır. Peki, bugün dahi bu rejimler eskiden olduğu gibi laik kâfirlere kapılarını sonuna kadar açmamışlar mıdır? Hala eğitim metotlarında onların izinden gitmiyorlar mı? Hala doğulu ve batılı kâfirlerle kardeşliklerini sürdürmüyorlar mı? Allah'a hamd olsun ki bizim cihadımız sayesinde bu iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Onlar bizim cihadımızın neticesinde metotlarını mecburi olarak değiştirmek zorunda kaldılar, din ehli ile savaşmaya başladılar. Öyle ki efendileri ABD'yi memnun etme adına terör ile cihadı dahi birbirine karıştırdılar. Allah'a hamd olsun ki, daha ilk adımda onların kirli çamaşırları bir bir ortaya döküldü."

Eğer size "Eylemlerinizle doğu ve batı arasında nefret ateşi yaktınız. Medeniyetler arasında savaş çıkmasına sebep oldunuz. Kâfirleri Müslümanların başına musallat ettiniz. Öyle ki artık özel okullarında dahi başörtüsü ile okumak mümkün değildir" derlerse onlara deyin ki: "Ne kadar da iyi olmuş! Çünkü bu İslam'ın en önemli vaciplerinden, kopmak bilmeyen sağlam kulpa sarılmanın en mühim gereklerindendir. Zira bu, Müslümanlarla kâfirler arasındaki bütün vela ilişkilerini kökünden kesmektir. İşte böylece Müslümanlar onların fesada uğratan kültürlerinden, necis metotlarından temizlenmektedirler. Ayrıca Müslümanlar onların bu yaptıkları ile doğulu ve batılı kâfirlerin İslam şiarlarına karşı ne denli öfke duyduklarını daha iyi anlıyor, onlar hakkında hüsnü zanda bulunmuyorlar. Doğulu ve batılı kâfirlerin Müslüman kadının örtüsüne ve İslamî şiarlara karşı savaşları eskiden beri bilinmektedir. Onların bu noktada İslama karşı yürüttükleri savaşı aklı başında herkes bilmektedir."

Onların "Medeniyetler arasında savaş çıkmasına, nefret ateşinin yayılmasına sebep oldunuz" şeklindeki sözlerine gelince...

Bu savaş zaten önceden de mevcuttu. Onların medeniyet savaşı dedikleri bu savaş iman ile küfrün ortaya çıkışından beri vardır.

"Onlar, güçleri yeterse dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar." (2 Bakara/217)

Haçlı savaşlarını, teftiş mahkemelerini, Yahudilerin ve Hıristiyanların dünyanın dört bir yanında Müslümanları katledişini kafasını kuma gömüp görmezlikten gelenler dışında herkes biliyor.

Ey yenilenler! Sizin bu karalamalarınızın hepsi boşunadır. Gerçekler sizi inkâr ediyor. Efendileriniz batılı analistlerin ve teorisyenlerin kitaplarına bakın isterseniz. Washington ve Newyork saldırılarından sonra İslam'a yönelişin ne ölçüde arttığını onların istatistikleri söylemektedir. Yine batılı efendileriniz olan yazarlar dahi bu noktada mücahidlerin zekâsına, fehmine ve ne yaptıklarını çok iyi bildiklerine şahitlik etmektedirler. Ortadoğu'daki gelişmelere dair İndepent Gazetesindeki Robert Fisk'in şu yazısını bir düşünün isterseniz...

"İstanbul'daki İngiliz hedeflerine yönelik bombalı saldırılar ABD başkanı Bush'un teröre karşı açtığı savaşın bedelidir. Saldırıları düzenleyenlerin akli kabiliyetleri konusunda kendimizi kandırmayalım. Bu saldırıları düzenleyenler dış dünyayı çok iyi anlıyorlar. Bali'de Avustralya'ya karşı saldırdıklarında da ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Avustralyalıların, Irak'ı vurmaya karşı çıkacaklarını biliyorlardı. Bundan dolayı Bali saldırılarıyla ilgili Avustralya başbakanı kınanacaktı. İtalya'da da aynı şey geçerli... İngiltere'de Bush'un ziyaretine karşı kalabalık mitingler yaparken de bilinçli idiler. Çünkü ABD başkanının ziyareti esnasında İngiltere'yi vurmak kolay bir iş değildi. Bu yüzden Türkiye'deki İngiliz hedefleri vuruldu. Onlar geçen yıl ABD'deki başkanlık seçimleri münasebetiyle Bush'un Irak'a yaptığı saldırıyı

temize çıkarma yönündeki çabasının farkındaydılar. Bu yüzden, Irak'taki ABD güçlerine yönelik saldırılarını artırdılar. Bush'u fiili olarak tasfiye edemeseler de siyasi olarak tasfiye etmeye karar vermişlerdi. İngiltere başbakanı Blair ile ilgili de aynı şey geçerlidir."

Bunlar sizin efendilerinizin tahlilleri ey yenilenler!

Sonuç olarak; daha önce de dediğimiz gibi mücahidlerin sizin tahlillerinize, değerlendirmelerinize, bakış açınıza ihtiyaçları yoktur. Çünkü Mücahidlerin kendi fakihleri, basiret sahibi âlimleri vardır. Bununla birlikte Mücahidlerin Âlim ve Hamid olan Allah tarafından indirilmiş, kendisinde hiçbir yanlışın ve kusurun olmadığı tertemiz şeriatleri vardır. Allah onların basiretlerini açmış, kendilerine hidayet vermiştir. Onların oturdukları yerden ahkâm kesen, Allah'ın kalplerini ve gözlerini mühürlediği kimselerin düşüncelerine ihtiyaçları yoktur. Tüm bunlardan sonra sizin bakış açınızı ve tahlillerinizi benimsememizi nasıl beklersiniz?

"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (29 Ankebut/69)

"Onlar geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular ve kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar." (9 Tevbe/87)

"Bunlar, geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular. Allah da kalplerini mühürledi. Artık onlar bilmezler." (9 Tevbe/93)

Müslümanın Öldürülmesi Hezimet Değildir

Yusuf el-Iyeyri

Zafer kelimesinin manasını okuyan herkesin zihninde şöyle bir soru oluşur:

Bir müslüman için kâfirler tarafından öldürülmek hezimet sayılmaz. Bilakis zafer kabul edilir. Öyleyse "Müslümanlar savaş meydanlarında yıkıldılar, hezimete uğradılar" diye nasıl söyleyebiliriz? Peki, hangi özellik ve sıfat, onların yenilmiş olduğunu gösterir?

Normalde bu soruya verilecek cevap çok uzundur. Ancak biz bu risalemizde sadece hezimetin bazı anlamlarını dile getireceğiz. Okuyan kardeşlerimiz hezimete uğramanın anlamını kavrayabilsin ve hezimetin öldürülmekle olmadığını anlayabilsinler. Zira kişi, güzel ve rahat bir hayat yaşadığı halde de hezimete uğramış olabilir.

İnsanlar arasındaki çatışmalar genellikle bedensel çatışmalardır. Müslümanlar ve kâfirler arasındaki çatışmalarda da böyle olmaktadır. Ancak çatışmanın aslı, temel prensipler ve akide konusunda olmaktadır. Bu ise bedene sirayet etmiştir ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize bedenlerle çatışmayı da emretmiştir.

Öyleyse çatışmanın aslı temel prensiplerdeki ve itikad esaslarındaki çatışma ise prensiplerden ve akideden vazgeçmek hezimettir. Velev ki bedenler sağlam kalsın. Temel prensipler ve akide bulunmadıkça vücudun bulunmasının hiçbir anlamı yoktur.

Hezimet Kelimesinin Farklı Anlamları

Birinci Anlam: Kâfirlerin Dinlerine ve Hevalarına Uymak

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyurmaktadır ki:

"Kendi dinlerine uymadıkça Yahudi ve Hıristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır. De ki: "Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur." Sana gelen ilimden sonra bilmeyenlerin heveslerine uyacak olursan and olsun ki Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı olur." (2 Bakara/120)

"And olsun ki, eğer sana gelen ilimden sonra onların heveslerine uyarsan, şüphesiz o zaman zulmedenlerden olursun." (2 Bakara/145)

Öyleyse bir Müslüman Yahudilik olsun, Hıristiyanlık olsun herhangi bir dine ya da Laiklik, komünizm, milliyetçilik gibi ideolojilerden birine tamamen veya kısmen bağlı olduğunu söylemesi, en ağır hezimet olarak değerlendirilir. Velev ki tabi olan kimse Yahudi, Hıristiyan veya diğerlerinin rızasını kazanmış olsa ya da onların dinine uymadan kazanılamayacak makam ve mevkileri kazanmış olsa bile...

Kişinin mürted sayılması için, kâfirlerin dininden olduğunu bizzat söylemiş olmasına gerek yoktur. Zaten tarih boyunca kâfirlerin milletine uyduğunu söyleyen mürtedlerin sayısı, yok denecek kadar azdır. Eğer dille söylemenin gerekli olduğunu kabul edersek münafıkların kâfirlerin milletine uyduğu gerçeğini idrak edemeyiz. Kâfirlerin milletine uymayı dille söyleme şartı da böylece iptal edilmiş oldu.

Ehli Sünnet âlimleri imanı açıklarken bidat ehlinin aksine "İman söz ve ameldir" demişlerdir. Yani iman; kalp ile tasdik, dil

ile ikrar ve uzuvlarla amel etmektir. Kafirlerin milletine uymak sadece söz ile, sadece amelle veya sadece itikad ile olabilir. Aralarında bir irtibat yoktur.

Ehlisünnet âlimleri küfre düşürücü söz ve fiillerde itikad şartını getirmemişlerdir. Ancak bidat ehlinden olan Mürcieler, Cehmiyyeler ve diğerleri itikad şartını getirmişlerdir.

Sonuç olarak Yahudi veya Hıristiyanların dinine uymak sözle, amelle veya itikad ile gerçekleşebilir. Bu bilgiler ışığında etrafımıza baktığımızda müslüman gençlerin ne denli hezimete uğramış olduklarını da görürüz. Özellikle de haçlıların ahlaka karşı olan saldırılarında...

İbni Cerir et-Taberi *"Kendi dinlerine uymadıkça Yahudi ve Hıristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır..."* ayetinin tefsirinde şöyle demiştir:

"Ey Muhammed! Sen kendi dinini terk edip Yahudi veya Hıristiyan olmadıkça, Yahudi ve Hıristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır. O halde onların rızasını ve muvafakatini istemeyi bırak da seni üzerinde gönderdiği hakta Allah'ın rızasını aramaya yönel ve onlara de ki: "Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur. Aramızda hakkı batıldan ayıran da budur. O halde şimdi siz, Allah'ın kitabına ve açıklamalarına gelin! Bizden kimin hak, kimin bâtıl üzere olduğu, hangimizin cennetlik hangimizin cehennemlik olduğu ortaya çıksın!" Ey Muhammed! Eğer sen, onların hallerini açıklayıp haberlerini sana anlatmamdan sonra Yahudi ve Hıristiyanların heva ve heveslerine uyarsan seni Allah'ın azabından ve intikamından koruyacak ne bir dost ne de bir yardımcı bulabilirsin."[42]

Şeyhulislam "İktida'us Sıratul Mustakîm" adlı eserinde şöyle demiştir:

[42] Taberi, 1/565.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* İsrail oğullarına bir çok din ve dünya nimeti verdiğini, fakat onların kendilerine bilgi geldikten sonra aralarındaki çekememezlikten dolayı çatışmaya giriştiklerini bildirmektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* daha sonra Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i kuralları belirli bir şeriat ile göndermiş, ona uymasını ve bilmeyenlerin heveslerine uymamasını emretmiştir.

Ayetteki "bilmeyenler" deyiminin kapsamına bu şeriate ters düşen herkes girer. Onların "hevesleri" demek ise bu şeriata ters düşenlerin hoşlarına giden bütün görüş ve davranışlar, müşriklerin asılsız dinlerinin gereği sayarak uyguladıkları kurallar ile bunlara bağlı gelenekler demektir. Onlar bu geleneklerden hoşlandıkları için bu konuda onlara uymak, onların heveslerine uymak demektir. Böyle olduğu içindir ki kâfirler, kimi görüş ve geleneklerin müslümanlarca uygulanmasından sevinç duyarlar. Bu durumdan hoşlanırlar ve böyle bir sonuca varabilmek için büyük maddi masraflar yapmaya seve seve katlanırlar. Onların gelenekleri arasında olan herhangi bir davranışı benimsemenin onların heveslerine uymak demek olamayacağı farz edilse bile, o konuda onlara karşı çıkmak böyle bir eğilimin söz konusu olmadığını ispat etmenin en kesin delili ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın rızasını kazanmanın en geçerli yoludur.

Ayrıca böyle bir davranışta onlara uymak, daha başka ve daha tehlikeli konularda da onlara özenmenin bir bahanesi olacaktır. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Kim bir yasak bölgenin (koruluğun) çevresinde dolaşırsa, her an oraya girebilir" sözü bunun delilidir.

Bu iki endişeden hangisi göz önüne alınırsa alınsın amaç gerçekleşmiş olur. Gerçi ilk endişe daha önemli ve geçerlidir. Şu ayet de aynı anlamı dile getirmektedir:

"And olsun ki, eğer sana gelen ilimden sonra onların heveslerine uyarsan, şüphesiz o zaman zulmedenlerden olursun." (2 Bakara/145)

Demek ki onların dinlerinin gereği olan bir konuda veya dinlerinden kaynaklanmış bir geleneklerinde onlara özenmek, onların "arzularına ve keyiflerine" uymak demektir. Aslında onların arzularına ve keyiflerine uymak eylemi bunlardan daha önemsiz bir özenti ile de gerçekleşir. Şu ayet de konumuza büyük oranda ışık tutucudur:

"Kendi dinlerine uymadıkça Yahudi ve Hıristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır. De ki: "Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur." Sana gelen ilimden sonra bilmeyenlerin heveslerine uyacak olursan and olsun ki Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı olur." (2 Bakara/120)

Dikkat edilmelidir ki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayetin bilgi verme özelliği taşıyan kısmında "din" (yani ideoloji ve kültür) deyimini kullanırken yasaklama cümlesinde "hevesleri" ifadesini kullanıyor. Çünkü söz konusu kavimler ve milletler, ancak ideolojilerine ve uygarlıklarına bütünü ile uyulunca tatmin olurlar ve ancak bu takdirde karşılarındakini benimserler. Bu yüzden onlara uymanın, onlara özenmenin azı da çoğu da yasaklanmıştır. Bilindiği gibi onların bazı dini geleneklerine uymak, belirli oranda onların bir kısım arzularına uymak demek olduğu gibi, aynı zamanda diğer arzularında da onlara uyma ihtimalinin sınırları içine girmek demektir."[43]

Buradan da anlaşıldığı üzere asıl hezimet, kâfirlerin milletine uymaktır. İster sözle, ister amelle, ister itikadla olsun onların heveslerine uymak asıl hezimettir. Günümüzde hezimete uğramışların sayısı ne kadar da çok! Kâfirlerin her türlü istek ve arzularını gerçekleştiriyorlar ve bunu kendilerine Allah

[43] İktida'us Sıratul Mustakîm, 1/85.

(Subhanehu ve Tealâ)'nın emrettiğini iddia ediyorlar:

"Onlar bir kötülük yaptıkları zaman "Babalarımızı bu yolda bulduk. Allah da bize bunu emretti" derler. De ki: Allah kötülüğü emretmez. Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?" (7 Araf/28)

İkinci Anlam: Kâfirlere (Müdahene) Yağcılık Yapmak

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyurmuştur ki:

"O halde yalancılara boyun eğme! Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar." (68 Kalem/8,9)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "O halde yalancılara boyun eğme!"* buyruğu ile Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e yalancılara (Mekkeli müşriklere) uymayı yasaklamıştır.

Kurtubî *(rahimehullah)* der ki: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayet ile müşriklere meyletmeyi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e yasaklamaktadır. Onlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e kendilerine saldırmamaya çağırıyorlar ve böylelikle onlar da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e saldırmayacaklardı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ise onlara meyletmenin küfür olacağını açıklamakta ve *"Eğer Biz sana sebat vermemiş olsaydık, onlara az kalsın biraz meyledecektin." (17 İsra/74)* buyurmaktadır."[44]

Şevkani *(rahimehullah)* ise şöyle demektedir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "O halde yalancılara boyun eğme!"* buyruğu ile yalancılara itaat etmeyi yasakladı. Onlar ki Mekkeli kâfirlerin en önde gelenleri idi ve insanları atalarının dinine davet ediyorlardı. Bu sebepten dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara itaat etmeyi yasakladı. Bu yasak tüm kafirleri de kapsamaktadır. Ayrıca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kalpte olanın aksine kafirleri idare etmeyi ve onlarla iyi geçinmeyi de yasaklamıştır."[45]

[44] El Camiu li Ahkam'il Kur'an, 18/230.

[45] Fethul Kadir, 5/268.

Ebu Suud *(rahimehullah) "O halde yalancılara boyun eğme!"* ayeti ile ilgili olarak şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kafirlere karşı davranışlarında kararlı olmasını istemektedir. Yani onlara uymamakta kararlı olduğun şeye devam et ve onun üzerinde kararlılıkla dur! Burada Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Peygamberinin, kalbinde olanın aksine onları idare etmesini ve onlara yağcılık yapmasını yasaklamıştır. Öyle ki bu yağcılık onlara tabi olmak için değil, kalplerini ısındırmak için bile olsa yasaktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın"* buyurmuştur. Çünkü bu yasağın illetidir. Yumuşak davranmanın itaat olarak isimlendirilmesinde ise mübalağa vardır. İkaz etme, azarlama ve sakındırma için burada mübalağaya gidilmiştir. Yani onlara bazı işlerinde müsamaha gösterir ve yumuşak davranırsan onlar sevinirler ve seni de mutlu etmek için sana yağcılık yaparlar."[46]

Yağcılık; yumuşaklık, yapmacık davranmak ve iyi geçinmedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayette Mekkeli müşriklerin Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerine yumuşak davranmasını istediklerini beyan etti ve hemen ardından Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i ondan nehyetti.

Ebu Muzaffer es-Semanî *(rahimehullah) "Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar." (68 Kalem/8,9)* ayeti hakkında der ki: "Eğer sen onlara karşı olan tutumunu hafifletirsen onlar da sana yumuşak davranırlar. Müdahene (yağcılık) kişinin içinden geçenin aksine zahiren onlarla iyi geçinmektir."[47]

Bazıları haram olan yağcılığın caiz olan idare etme olduğunu söylemektedirler. Cahilce hezimet kapısını araladılar ve idare etme ismini kullanarak insanları hezimete düşürdüler.

[46] Ebu Suud, 9/13.

[47] Tefsir'us Semanî, 6/20.

Haram olan müdahene ile müdâre (idare etme) birbirinden farklı şeylerdir. İdare etme caizdir. Ama yağcılık caiz değildir. İdare etme; onlara karşı gelmekle birlikte sözle iltifat etmektir. Yumuşak, tatlı söz söylemek ve alttan almaktır. Bunda batılı ikrar etme, tasdik etme yoktur. Eğer kabul, ikrar ve tasdikten herhangi birisi bulunursa işte o zaman yağcılığa dönüşür.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in iyi davrandığı bir adam için "Bu kimse kavminin en kötü kardeşidir" şeklinde buyurmasında da batıl bir şeyin ikrarı söz konusu değildir."[48] hadisinde batıl olan bir şeyi ikrar etmedi. O davranış kötülüğü önleme kâbilindendir. Meşru yollarla yapılmıştır ve içerisine haram karışmamıştır. Müdâreyi öven pek çok hadis gelmiştir. Zira müdâre çoğu zaman güzel ahlaktan sayılmıştır.

İbni Hacer *(rahimehullah)* der ki: "İbn Battal müdâre konusunda "İdare etmek, müminlerin ahlaklarındandır. İnsanlara şefkat kanatlarını germek, güzel söz söylemek, kaba ve sert konuşmaları terk etmektir. Bu ise insanlar arasındaki ülfeti arttıran sebeplerdendir. Ancak bazı kimseler idare etme ile yağcılığı birbirine karıştırdı. Oysa yağcılık haram, idare etmek ise müstehaptır. Yağcılık, içinde olanın aksini göstermektir. Âlimler

[48] İmam Buhari'nin Aişe *(radıyallahu anha)*'dan rivayet ettiğine göre "Bir adam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına girmek için izin istedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bu aşiretin ne kötü kardeşidir, aşiretin ne kötü oğludur" diye buyurdu. Adam gelip oturunca Rasulullah ona güler yüz gösterdi ve ona yumuşak sözler söyledi. Adam ayrılıp gidince Aişe *(radıyallahu anha)* "Ey Allah'ın Rasulü! Sen o adamı görünce onun için şunları şunları söyledin. Daha sonra ise onu güler yüzle karşıladın ve yumuşak sözler söyledin" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ey Aişe! Sen benim ne zamandan beri çirkin davrandığımı gördün? Şüphesiz kıyamet gününde Allah nezdinde konumu insanlar arasında en kötü olan kişi, şerrinden korunmak için diğer insanların kendisini terk ettiği adamdır" buyurdu. *(yayıncı)*

bu davranışın fasıkların davranışı olduğunu söylediler. İdare etmek ise cahile bir şey öğretirken yumuşak davranmak ve alttan almaktır. Fasığı yaptığından vazgeçirmek için yumuşak davranmak ve ona kızdığını belli etmemek, yaptığının kötü olduğunu söz ve davranışlarla inkâr etmek de idare etme kapsamına girer" demiştir."[49]

Yine İbni Hacer, Kurtubi'den ve İyad'dan *(Allah onlardan razı olsun)* naklederek şöyle demiştir: "Müdare (idare etmek) Dünya veya dinin menfaati için dünyayı harcamaktır ki bu, mübahtır. Yerine göre müstahab dahi olur. Müdahene (yağcılık) ise dünyalık için dini terk etmektir. "Kavmin ne kötü kardeşidir" hadisinde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* o adamı hiçbir şekilde övmedi ve onun hakkında söylediği sözü de daha sonra değiştirmedi. Ona karşı güzel bir şekilde davrandığı da doğrudur. Umulur ki yapmış olduğumuz bu açıklamalarla karışıklık giderilir."[50]

Yukarıda anlatılanlara göre günümüzde İslam'a mensup olan pek çok milletin hezimete uğradıkları anlaşılmaktadır. Öyle ki Allah'ın düşmanlarına karşı yağcılık yapıyorlar. İnsanları kandırıyorlar ve diyorlar ki "Bu şer'i bir idare etme şeklidir." Aslında sadece kendilerini kandırıyorlar. Onların yaptıkları müdare değil düpedüz yağcılıktır. Onların yaptığında Hakkı batıla, batılı da Hakka karıştırma vardır. Dünya menfaati için dinden taviz vermek ve şahsi menfaatler uğruna dini kaybetmek vardır.

[49] Fethul Bâri, 10/528.

[50] Fethul Bâri, 10/454.

Üçüncü Anlam: Kâfirlere ve Batıl Ehline Meyletmek (Bel Bağlamak)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Müşrikler neredeyse sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı düzüp uydurman için seni fitneye düşüreceklerdi. O zaman da seni dost edineceklerdi. Eğer biz seni sağlamlaştırmasaydık andolsun, sen onlara az bir şey (de olsa) eğilim gösterecektin. Bu durumda biz sana, hayatın da ölümün de kat kat (acısını) tattırırdık. Sonra bize karşı yardımcı da bulamazdın. (17 İsra/73-75)

Bu ayetin nüzul sebebi hakkında değişik rivayetler vardır. Denildi ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tavaf esnasında Hacer'ul Esved'i selamlıyordu. Kureyşliler onu engelledi ve dediler ki: "Selamlamanı engelleyeceğiz, ta ki parmağının ucu ile de olsa bizim ilahımızı selamlayacaksın. Yoksa seni bırakmayız" dediler.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendi kendine "Allah biliyor ki ben onu istemiyorum. Ama Hacer'ul Esved'i selamlamama müsaade ettikten sonra onların ilahlarına işaret etsem bana bir şey olmaz" dedi.

Daha sonra bu ayet nazil oldu.

Şankıtî *(rahimehullah)* ayetin nüzul sebebi olarak gelen rivayetleri zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Ayetin nüzul sebebi hususi olmakla birlikte ayetin manası umumidir ve ayet şu manaya gelmektedir:

"Kafirler neredeyse senin ayağını kaydıracaklardı ve vahyettiğimiz şeylerden seni alıkoyacaklardı." Alimlerden bir kısmı ise "Kafirler işin aslında değil sadece kendi zanlarınca buna yaklaştılar" demiştir.

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müşriklerin İslam'a girmesini çok istediğinden dolayı onların bazı isteklerini yerine

getirmeyi hatırından geçirmişti" de denilmiştir."[51]

Şevkânî *(rahimehullah)* "*Andolsun, sen onlara az bir şey (de olsa) eğilim gösterecektin" (17 İsra/74)* ayetinin tefsirinde şöyle demiştir: "Ayetin manası; onlara azıcık yaklaşmak istedi şeklindedir. Zaten "*az bir şey"* ifadesinden de bu anlaşılmaktadır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ismet sıfatı hemen yetişti ve kâfirlere azıcık da olsa meyletmesini önledi. Daha sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şiddetli bir şekilde uyarıda bulundu ve *"Bu durumda biz sana, hayatın da ölümün de kat kat (acısını) tattırırdık"* buyurdu. Eğer onlara meyletmiş olsaydın, bu işi yapan başka kimselere verilen cezanın iki katı olarak hem dünyada hem de ahirette cezaya çarptırılırdın."[52]

Şeyh Hamd b. Atik *(rahimehullah)* der ki: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sabit duruşu olmayıp da müşriklere az bir şekilde meyletmiş olsaydı, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onu dünyada ve ahirette fazlaca cezalandırırdı. Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* rasulünü sabit kıldı ve onlara meyletmek bir yana, onlardan uzak durdu ve düşmanlık besledi. Ayette masum olan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e hitap edilmiş olması, hitabın umumi olduğunu göstermektedir."[53]

"Zulmedenlere meyletmeyin! Sonra size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra (O'ndan da) yardım göremezsiniz!" (11 Hud/113)

Kurtubî *(rahimehullah)* der ki: "Ayetteki "meyletmeyin" buyruğunda meyletmek anlamına gelen "er-Rükûn" gerçekte dayanmak, sırtını verip güvenmek, herhangi bir şeye yanaşıp durmak ve ona razı olmak demektir. Katâde der ki: "Zalimleri sevmeyin ve onlara itaat etmeyin" anlamındadır. İbn Cüreyc ise

[51] Edva'ul Beyan, 3/619.

[52] Fethul Kadir, 3/247.

[53] Sebilun Necat vel Firak, sy.50.

"Onlara hiçbir şekilde meyletmeyin" anlamına geldiğini söylemiştir. Ebu'l Âliye ise "Onların amellerine razı olmayın" diye açıklamıştır ki, hepsi de birbirine yakın açıklamalardır. İbn Zeyd der ki: "Burada meyletmekten kasıt, zalimlere yağcılık yapmaktır. Bu da onların küfürlerini tepki ile karşılamamak, reddetmemek demektir."

Yukarıda geçen ayet ile aynı anlama gelen diğer bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

"Kalbini bizi anmaktan gafil kıldığımız, kötü arzularına uymuş ve işi gücü aşırılık olan kimseye boyun eğme!" (18 Kehf/28)

Kim kâfirlere ya da zalimlere itaat ederse, dünya ve ahirette azab edilme uyarısına rağmen onlara meylederse bununla çok kötü bir hezimete uğramış olacağı belirtiliyor. Bu kimse, inancından taviz vermediğini zannetse de inancı sarsıntıya uğramıştır. Zalimlere ve kâfirlere itaat etmesiyle, meyletmesiyle yalan söylemiş ve hezimete uğradığını ilan etmiştir. Kişinin davranışları ve yaptığı işler, inançlarını yalanlıyorsa onun inancı, batıl bir iddiadan başka bir şey değildir. Unutmamak gerekir ki inançlarından taviz veren kimseler asla ayakta duramazlar.

Kim buraya kadar yapmış olduğumuz zafer ve hezimetle ilgili açıklamaları iyice düşünür ise başlarında Müminlerin Emiri Molla Ömer *(hafizahullah)*'ın bulunduğu İslam Emirliğinin hezimete uğradığını iddia edenlerin ne denli cahil ve ahmak kimseler olduğunu da anlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ona ve onunla birlikte bulunanlara lütuflarda bulundu, zafer ve yardımlar ihsan etti. Onlara merhamet etti ve hezimetin her türlüsünden korudu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan mücahidlerin ayaklarını sabit kılmasını ve cihad meydanlarında onlara yardım etmesini temenni ederiz.

Müslümanın itikadına sımsıkı sarılması ve onu koruması gerekir. Başına ne tür bir sıkıntı, üzüntü, zorluk ve darlık gelirse

gelsin sonunda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından yardım olunacağını bilmesi gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın! Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsiniz. Eğer siz (Uhud'da) bir acıya uğradınızsa (Bedir'de de düşmanınız olan) o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz. Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri asla sevmez." (3 Ali İmran/139,140)

Salât ve selam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Velhamdulillahi Rabbil Âlemin...

İslam Gençliğine Acil Çağrı

Süleyman Ebu Gays

Hamd Âlemlerin Rabbinedir. O Rahman ve Rahimdir. Din günün sahibidir. Mülkü dilediğine verir, dilediğinden çekip alır. Dilediğini yükseltip aziz kılar dilediğini alçaltır zelil eder. Hayır O'nun elindedir ve O her şeye kadirdir. Salât ve selam Resullerin efendisi muttakilerin imamı yegâne komutan, merhametin ve savaşın peygamberi kıyamet saatine bir zamanda kılıçla gönderilmiş olan ve şöyle buyuran Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun.

"İ'yne[54] ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu kaldırmaz."[55]

Ey Gençler! Dört sıfat vardır ki, siz olmadan var olamaz, sizsiz harekete geçemez ve çabanız olmadan meyve veremez. Bu sıfatlar iman, ihlâs, hamaset ve ameldir.

---

[54] İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği: Bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

[55] Ebu Davud hasen bir isnadla İbn-i Ömer'den rivayet etmiştir.

"Şehrin öbür yakasından bir adam koşarak gelip "Ey Musa, önde gelenler, seni öldürmek konusunda aralarında görüşmektedirler, artık sen çık git! Gerçekten ben sana öğüt verenlerdenim" dedi." (28 Kasas/20)

İman bu adamın kalbini doldurmuş ihlâs gönlünü arıtmış, hamaset (gayret) çabasını yüceltmişti. Onun amelinin cevheri dosdoğru bir nasihatçi olmaktı. İşte bu adamın sorumluluğu sizin de sorumluluğunuzdur. Çabası size de farzdır. Yaptığı iş ümmetin geçtiği bu önemli merhalede sizin üstlenmeniz gereken roldür. Bundan dolayı ümmetin, sizin üzerinizdeki hakkı kat be kat artmıştır. Sizin omuzlarınızın üstünde duran ümmetin emaneti her zamankinden daha fazladır artık.

Ey Gençler!

Bu yankılanan haykırışlar... Bitmez tükenmez olaylar... Ard arda gelen felaketler... Bütün bunların sebebi içinde bulunduğumuz karanlık gecelerdir ve ümmetimizi bitkin düşüren öldürücü yaralardır. Eğer Allah yolunda cihadı terk etmemiş olsaydık hiç biri başımıza gelmezdi. Kalplerimiz dünya sevgisine daldı, ölümü kerih gördü... Peki ya sonuç ne oldu?

Kalplerimizi dolduran bir korku, başımızı eğdiren bir zillet, burnumuzu sürten bir değersizlik, kibrimizi kıran bir bozgun... Ve (bilin ki) zaafın bütün hallerini taşıyan bu durum ancak ve ancak muhlis çabalarınızla değişebilir. Kendinizi adamanızla, cihadınızla ve fırtınaya, sele karşı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu sözünü haykıran duruşunuzla değişebilir ancak...

"Muhakkak Allah'a kavuşacaklarını umanlar (şöyle) dediler: "Nice küçük topluluk, daha çok olan bir topluluğa Allah'ın izniyle galib gelmiştir; Allah sabredenlerle beraberdir." (2 Bakara/249)

Ümmetin haline, halkınıza, toplumunuza bir bakın...

Alay konusu oluşumuzdan başka bir şey görebiliyor musu-

nuz? Rabbimizin şeriatından başka şeriatlere mahkûm, şehvet ardında koşar olmuşuz, topraklarımız çiğnenmiş, ırzlarımıza geçilmiş, mallarımız gaspedilmiş, ülkelerimizde dinimizin şeriatı atıl duruma getirilmiştir.

Öfkenin gazabından kurtulmuş tek bir kişi görebiliyor musunuz? Sömürgeciliğin hilelerinden, bütün uzuvlarımıza kadar işlemiş ihanetin entrikalarından başka bize ne kaldı? Kendimizi aldattığımız keramet hangi keramettir? Kendimizi avuttuğumuz şeref hangi şereftir? Düşmanlarımızdan istediğimiz barış hangi barıştır? Hangi menfaati elde etmeyi umuyoruz? Hem sonra neden korkuyoruz? Niçin korkuyoruz? Kimden korkuyoruz? Ve ne zamana kadar korkacağız? Kesildikten sonra kuzuya kasabın ne zararı dokunabilir ki?

"İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Ben'den korkun." (3 Ali İmran/175)

Ey Gençler!

Kapımızdaki bu yıkıcı savaş sadece canımızı alıp bedenlerimizi parçalamayacak, onun bir amacı da yeryüzüne belalar musallat etmektir. Topraklarımızı çiğnemek, zenginliklerimizi gaspetmek, Yahudi ve Haçlıların menfaatine olacak şekilde İslam dünyasını değiştirmektir.

Bu savaş düşünmemize fırsat bırakmayacak kadar bize yakındır. Seçme hakkımız yok. Ne yapacağımıza karar verecek kadar ya da bizden istenenin ne olduğunu büyüklerimize danışacak kadar bir mühlet tanımıyor bize...

Ey Gençler!

Bugün yapmamız gereken tek bir şey var. İkinci bir şık yok. O olmadan kurtuluş yoktur. İşte bu şık da SAVAŞ'tır.

"Artık sen Allah yolunda savaş, kendinden başkasıyla yükümlü tutulmayacaksın. Mü'minleri hazırlayıp teşvik et. Umulur ki Allah,

küfredenlerin ağır baskılarını geri püskürtür. Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)

Yüz yüze kaldığımız düşman Yahudi ve Haçlılardan müşterek bir düşmandır. Hiç kimse onların küfürleri noktasında zerre kadar bir kuşku içinde değildir. Ve bizlere; Müslümanlara ne denli düşman oldukları, bizim kökümüzü kurutma adına ne denli hırslı oldukları aşikârdır. Hedefleri ve amaçları apaçık ortadadır. Niyetleri sarihtir. Onlar niyetlerini açıklamaktan çekinmiyorlar ve bununla eğleniyorlar. Amaçlarını gerçekleştirmek yolunda önlerine çıkan herkese savaş ilan ediyorlar.

İşte onlarla savaş en büyük sorumluluktur ve Allah'a yakınlaştıran en büyük ameldir. Kim onlarla yakınlık kurar tek bir sözle dahi olsa onlara yardım eder ve arka çıkarsa İslam ümmetine savaş açmış ve küfre girmiştir.

Dualarımızın sonu; bütün hamdler âlemlerin rabbi olan Allah'a özgüdür.

Şehadet İsteyenler İçin Yolu Genişletin

Abdulahir el-Guneymi

Bu çağda yaşayan Müslümanların, zayıflık ve şiddetli düşman baskısı altında olduklarında şüphe yoktur. Onların kâfirlerle savaşa başlamalarını ve onlara karşı zafer kazanmalarını mümkün kılacak güçleri ve cephaneleri yok. Ancak bununla birlikte onlar, savunma anlamında olsa da, cihadı sürdürebilmelerine neden olacak silah ve güce sahip olmaya çalışıyorlar. Bu, daha önce anlatılmış olan muzaffer topluluk hakkındaki hadislerin açıkladığıdır.

Müslümanların halen sahip olduğu silahlardan biri, şehadettir. Bu silah, şer güçlerinin suikast ve yok etme araçları olarak ortaya koydukları şeylere karşılık varlığını sürdürecektir.

Bu, karşılığı oluşturulması mümkün olmayan bir silahtır. Şeytani planlarıyla onun etkisini ve sonuçlarını ortadan kaldıramazlar.

Daha önce zikretmiş olduğumuz nasslar, kişinin düşmanda moral bozukluğu meydana getirmek ya da Müslümanlar için bir fayda sağlamak amacıyla şehadeti isteyerek canıyla bunu değiştirmesinin caiz olduğuna işaret eder. Aklı kıt olan kimseler ise,

bunu kişinin kendisini eliyle tehlikeye atması olarak değerlendiriyorlar.

Ancak ilim ve fıkıh ehli, Allah yolunda canı yok etmenin, gerçek hayatı yaşama yoluna atılan adım olduğunu biliyorlar. Allah buyurur ki: *"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın. Bilakis onlar diridirler, Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar." (3 Al-i İmran/169)*

Şu sözü söyleyen ne güzel söylemiştir:

Hayatımı korumak için geç kaldım,

Canımı feda etme dışında hayat bulamadım.

Bunun için Allah, Yahya peygamberini bu isimle isimlendirmiştir. Yaşadığı hayata uygun olarak bir isimle isimlendirmiştir. Tam bir hayatla rızıklanmak için, şehadet dışında yapacağı bir seçim yoktu.[56]

Yüce selef, İslam'da şehadetin bu büyük yerini bildiklerinden dolayı, Allah'ın kendilerini mazur gördüğü kimseler olsalar da, ona ulaşmak için yarış yapmışlardır. Kurtubi der ki: "Alimler der ki: Bağışlama, Allah'a aittir. İbni Ümmü Mektum, Uhud'a çıktı ve kendisine bayrağın verilmesini istedi. Mus'ab bin Umeyr'den aldı. Kâfir bir adam geldi, bayrağı taşıdığı elini kopardı. O da diğer eliyle tuttu, adam o elini de kopardı. Sonra bayrağı göğsüyle tuttu ve *"Muhammed, ancak bir peygamberdir.*

---

[56] Bu anlamı düşün ve bunu çocuğunu Yahya diye isimlendiren kimseyle karşılaştır. Onun yaşamasını ve bu hayatının uzun sürmesini istemiştir. Ancak onun böyle bir hayat yaşaması gerçekleşmemiş, ölmüştür. Üzgün olan baba da şöyle demiştir:

Onu yaşaması için Yahya diye isimlendirdim

Allah'ın yolunda başına gelecekleri kabullenmesi için.

Babam, bu anlamı Şeyh Şa'ravi'nin konuşmalarından birinden aldığını söylemiştir.

Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir" ayetini okuyordu. Bu, topluluğun azimeti tercihidir. Doğrusu *"Âmâya güçlük yoktur, topala güçlük yoktur."* Amr bin el-Cemuh, Ensar'ın önde gelenlerinden topal biriydi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona "Şüphesiz Allah senin özrünü kabul edecektir" demişti ancak Amr "Vallahi, cennette bu topallığımla olmak istiyorum"[57]diye cevap vermişti.

Şehadetin ve şehidliğin üstünlüğü konusunda İmam İbnu'l-Kayyim der ki:

"Sevginin ve cennetin bedeli mü'minlerden canlarını ve mallarını satın alan, sevginin ve cennetin sahibi olan Allahu Tealâ için canları ve malları feda etmektir. İflas etmiş ve yüz çevirmiş bir korkak bu malın ticaretini nasıl yapsın ki. Vallahi bu mal o kadar ayağa düşmedi ki, iflas edenler onun fiyatını sorsun... O kadar değerini yitirmedi ki züğürtler veresiyeyle satın alsın... Bu mal, arayıp soranların çarşısında pazara çıkarıldı. Malın sahibi bedel olarak canları feda etmekten başka bir şeye razı olmamakta... Bu yüzden tembeller geride kaldı da satılan bu mal karşılığında bedel olarak canlarını feda edebilecek âşıklar öne çıktılar. Mal bu kimselerin arasında döndü dolaştı ve *"müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetli" (5 Maide/54)* olanların eline düştü.

Allah'a karşı muhabbet beslediğini iddia edenler çoğalınca kendilerinden iddialarının doğruluğuna dair delil getirmeleri istendi. Şayet insanlara salt iddia karşılığında bir şeyler verilecek olsaydı boş adam meşgul adamın sanatını icra ederdi. Bu yüzden kendilerine "Bu dava delil olmadan ispat edilmez" denildi. Bu sefer muhabbet iddiasında bulunanlar iddialarında samimi olduklarını ortaya koyma adına türlü türlü deliller getirdiler.

[57] el-Cami li Ahkami'l-Kur'an, 8/226.

"De ki, siz gerçekten Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok esirgeyici ve bağışlayıcıdır." (3 Ali İmran/31)

Bunun üzerine bütün insanlar geride kaldı da, fiillerinde, sözlerinde, tavırlarında ve ahlaklarında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i izleyenler öne çıktılar. Onların iddiaları kabul edildi.

Sonra bu kimselerden iddialarının kabul edilebilmesi için adil şahitler getirmeleri istendi. Ve kendilerine şöyle denildi:

Adalet ancak *"Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar" (5 Maide/54)* ayetinin tezkiyesiyle kabul edilir. Bunun üzerine muhabbet iddiasında bulunanların çoğu geride kaldı da mücahitler yerlerinde sağlam bir şekilde durdular. Onların getirdikleri şahitler kabul edildi.

Bu sefer mücahidlere denildi ki: "Âşıkların ne canları ne de malları kendilerine ait değildir. Akit konusu olan şeyi teslim edin. Çünkü Allah, inananlardan canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır."

Alışveriş akdi, her iki tarafın da üzerine düşeni teslim etmesini gerektirir. Tüccarlar, müşterinin azametini, bedelin miktarını, alışveriş akdi elinde gerçekleşecek zatın kadrinin yüceliğini ve bu akdin yazılı olduğu kitabın değerini görünce, satışa çıkarılan malın, başka mallarda bulunan bir değere haiz olmadığını anladılar. Bu malın lezzet ve zevki gidecek, geriye kötü neticesi ve üzüntüsü kalacak sayılı dirhemler karşılığında düşük bir pahaya satmanın apaçık bir ziyan ve aldanma olduğunu bildiler. Buna ancak aklı eksik ahmakların razı olacağını gördüler. Bundan dolayı da muhayyerlik şartı ileri sürmeksizin, gönül rızası ve hoşnutluğu ile alışverişlerini (Beyatu-r Rıdvan) gerçekleştirdiler:

"Allah'a yeminler olsun ki, ne sen istediğin için bu alış-

verişi bozarız, ne de senden bozmanı talep ederiz" dediler.

Akit tamamlanıp malı alıcıya teslim ettikleri vakit kendilerine denildi ki: "Canlarınız ve mallarınız artık bizim oldu. Şimdi onları size olduğundan daha bol bir şekilde, mallarınıza kat kat mal katarak geri iade ediyoruz."

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rab'leri katında rızıklanmaktadırlar." (3 Ali İmran/169)

Şehadetin, Allah'ın rızasını ve cenneti kazanma dışında faydası olmasaydı bile, Allah'ın rızasını kazanmak ve ona ulaşmak için bununla amel etmek yeterli bir neden olurdu. Bununla birlikte tarih ve gerçek olaylar, canını kurban etmenin, düşmanın azmini kırmada ve onların yenilgiye düşmesinde büyük etkisi olduğunu gösterir. Daha dün, Amerika'nın bütün güçleri ve zorbalığına rağmen, kendilerini kurban eden birkaç bireyin operasyonları sonucunda Lübnan'dan kaçtığını gördük. Dünyadaki en güçlü devlet, davaları yolunda ölmek isteyen birkaç kişiye karşı duramadı. Bütün dünya, Amerika başkanı Reagen'ın şöyle söylediğini işitti: "You can not prevent somebody from killing himself." (Kendisini öldüren bir kimseye karşı hiçbir şey yapamazsınız)

Ey orta yolda bulunan gevşek kimseler! İhmaliniz ve orta yolunuz üzerinde kalmanız önemli değil. Ancak şehadet istekli-leri için yolu genişletin. Eğer onlara yardımcı olmuyorsanız, en azından onları gevşetmeyin ve kandırmayın!

Davamızın sonu "Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'adır" sözüdür.

İNSANLIĞA BEYANAT

Terör (Korkutma) İslam'dandır

Bunu İnkâr Eden Kafirdir[58]

Abdulkadir Bin Abdulaziz

Bütün övgüler âlemlerin Rabb'i olan Allah'a özgüdür. Salât ve selam âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, O'nun ailesinin, ashabının ve kıyamete kadar O'na tabi olacakların üzerine olsun.

11-Eylül-2001/Salı günü Amerika'da meydana gelen ve binlerce kişinin ölümüne sebep olan patlamanın ardından, doğusuyla batısıyla bütün dünya sarsıldı. Amerika hezimete uğradı, küçük düştü, şerefi beş paralık oldu. Ve bu ayıbı temizlemek is-

[58] Bu beyanname Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz'e (Seyyid İmam Abdulaziz eş-Şerif) ait bir müsveddedir. Şeyh bu çalışmayı 11/Ekim/2001 tarihinde esir alındığı için tamamlayamamıştır. Devlet güvenlik mahkemesinde oldukça kötü şartlarda tutuklanmış, 28/Şubat/2004 tarihinde beş arkadaşı ile birlikte askeri mahkeme tarafından müebbed hapse ve idama mahkum edilmiştir. Bu süreçte Mısır Kralına teslim edilinceye kadar, başkent San'a da okuması ve yazması yasaklanmıştır.

Bizler bu nuru ortaya çıkararak asrın Hubel'i (putu) Amerika'ya ve onun yandaşı mürted hükümetlere karşı olan savaşlarında Muhammed'in ümmetine, ışık tutmak istedik.

tedi. Saldırının üzerinden bir ay gibi kısa bir süre geçti ki, kendisine karşı yapılan saldırının sorumlularını barındırdığı gerekçesi ile (üstelik şu ana kadar hiç bir delil sunmaksızın) Afganistan'a intikam kustu. Tarih: 7/Ekim/2001

Medya, apar topar bu olayla ilgili siyasetçilerin, din adamlarının, habercilerin ve sıradan insanların şer'i açıdan yanlışlarla dolu hatta apaçık küfür derecesindeki açıklamalarını yayınladı. Korkarım bunlar karşısında susulduğu takdirde bu görüşler insanlar nazarında din olarak kabul edilecekler. Özellikle de dinde cehaletin ve taklidin yaygın olmasından dolayı.

Özellikle dini ilimlerden nasiplenmiş kimselerin bu mesele üzerinde hassasiyetle durmaları gerekmektedir. Zira Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Bir zaman Allah, kendilerine kitap verilenlerden "Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız ve onu gizlemiyeceksiniz" diye söz almıştı." (3 Ali İmran/187)

"İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayetin kendisi olan âyetleri insanlar için biz kitapta açıkladıktan sonra gizleyenler var ya mutlaka onlara Allah lanet eder. Lanet edebilecek olanlar da lanet ederler. Ancak tevbe edip halini düzelterek gerçeği söyleyenler başka. İşte onları ben bağışlarım. Ben çok merhamet ediciyim, tevbeleri çokça kabul ederim." (2 Bakara/159-160)

Sahabe *(radıyallahu anhum)* işte bu anlayışla Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ancak hak sözü söyleyeceklerine ve Allah'ın dini uğruna kınayıcıların kınamalarından korkmayacaklarına dair biat ediyorlardı.

Yahudilik ve Hıristiyanlık, bid'atler ve sapıklıklara düçar olarak tahriflere maruz kalmış, mensuplarının da bu tür olaylar karşısında kötülüklerden sakındırmak yerine sessizliği tercih etmeleri sonucunda bu yanlış ve bozuk anlayışlar, bu gün Yahudi ve Hıristiyanların tabi oldukları birer din haline gelmiştir.

Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Ey kitap ehli! Dininizde haksız yere aşırı gitmeyin. Daha önce sapmış, birçoklarını da saptırmış ve böylece doğru yolu kaybetmiş bir kavmin keyiflerine uymayın." (5 Maide/77)

Yahudi ve Hıristiyanlar arasında hakkı bilenler, dinlerini tiranların zorbalıkları karşısında, manastır ve kiliselere kaçırmışlar, orada ölmüşler ve onlarla beraber hak da ölmüştür.

"Uydurdukları ruhbanlığa gelince onu, biz yazmadık. Fakat kendileri Allah rızasını kazanmak için yaptılar. Ama buna da gereği gibi uymadılar. Biz de onlardan iman edenlere mükâfatlarını verdik. İçlerinden çoğu da yoldan çıkmışlardır." (57 Hadid/27)

Artık durum öyle bir hal almıştı ki, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in risaletle gönderildiği günlerde yeryüzünde hak dini bilen sayılı birkaç kişi dışında hiç kimse kalmamıştı. Nitekim Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"...Sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* arz ehline baktı ve Ehl-i Kitap'tan bir kısmı hariç onların Arap, acem hepsine öfkelendi..."[59]

Bu duruma Zeyd bin Amr bin Nüfeyl hakkında Buhari'de rivayet edilen hadis de delalet etmektedir.

Ancak bu tür bir değişim ve bozulma İslam dini için asla söz konusu değildir. Her ne kadar İslam ümmeti içinde bid'at ve sapık itikadlar zaman içerisinde zuhur etmişse de, İslam Dini'nin bozulmaması, hakkı talep edenler için üzerinde yürünebilecek sapasağlam bir yol olması ve Allah'ın hüccetinin kıyamet gününe kadar kulları üzerinde baki kalması için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu sapık görüşleri reddeden, onların sahteliklerini açığa çıkaran, hakkı ortaya koyan kullarını devamlı surette insanlar arasında var etmiştir. Bu böyledir; çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den sonra bir Resul gönderilmeyecektir.

[59] Sahihi Müslim.

"Hiç şüphesiz, zikri (Kur'an' ı) biz indirdik biz; onun koruyucuları da hiç şüphesiz biziz." (15 Hicr/9)

Hadisi şeriflerde de peş peşe gelecek olan ve kendilerine yardım edilmiş bir taifeden (Taifetu-l Mansura) bahseder ki, bu taife İslam ümmeti arasında her zaman var olacak ve Allah'ın emri gelene kadar (yani kıyamet gününe kadar), ne onları terk edenler, ne onları yardımsız bırakanlar ve ne de onlara karşı çıkanlar kendilerine hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerdir.[60]

Allah'tan bizleri bu noktada da hakkı apaçık bir şekilde ayakta tutanlardan kılması için dua ediyorum. Hiç şüphesiz o bizim velimizdir ve buna gücü yetendir.

Bu girişten sonra Allah'tan başarı dileyerek şu geçtiğimiz günlerde yaygınlık kazanan sapkınlık ve safsatalara dair diyorum ki:

1- Terör İslam'dandır; Bunu İnkâr Eden Kâfirdir

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Ki bununla Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmaları) korkutup caydırasınız." (8 Enfal/60)

Kâfirleri korkutma adına hazırlık yapmak, bu ayetin apaçık

[60] Sevban *(radıyallahu anh)*'dan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder. Onları yardımsız bırakanlar, onlara zarar veremezler ve Allah'ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere devam ederler."

ifadesine göre şer'i bir gerekliliktir. Kim bunu inkâr ederse Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu kavline göre kâfirdir:

"Bizim ayetlerimizi ancak kâfir olanlar inkâr eder." (3 Ali İmran/47)

Ayette geçen "cuhd" kelimesi dille inkâr ve yalanlama demektir. Nitekim bir başka ayette şöyle buyrulmaktadır:

"Allah hakkında yalan uydurup iftira edenlerden veya kendisine hak geldiği zaman onu yalan sayandan daha zalim kimdir? Küfre sapanlara cehennem içinde bir konaklama yeri mi yok?" (29 Ankebut/68)

Her kim ki "İslam terörden (korkutmadan) uzaktır" derse ya da İslam ile terörü birbirinden ayırmaya kalkarsa kâfir olur. Çünkü terör İslam'dandır.

Bununla birlikte bilinmelidir ki; teröre karşı savaşmak istediklerini söyleyenler hakikatte İslamla savaşmak istemektedirler. Yani burada terörle mücadele, İslamla mücadele anlamındadır. Onlar hakikatin üzerini cehaletle örtmeye çalışmaktadırlar.

2- Amerika Allah'ın, Resulü'nün ve Mü'minlerin Düşmanı Olan Bir Devlettir

"Hiç şüphesiz kitap ehlinden ve müşriklerden küfre sapanlar..." (98 Beyyine/6)

"Andolsun, "Gerçekten Allah, Meryem oğlu Mesih'tir diyenler küfre saptı." (5 Maide/72)

"Andolsun "Allah, üçün üçüncüsüdür" diyenler küfre sapmıştır." (5 Maide/73)

"Kendilerine kitap verilen, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve resulunun haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürülmüşler olarak cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın." (9 Tevbe/29)

İbn-i Teymiye ve diğer âlimlerin de söylediği gibi, Yahudi ve Hristiyanlar yani ehli kitap kâfirdir. Bu dinin zaruri olarak bilinmesi gereken konuları arasındadır. Kim bunu inkâr ederse kâfirdir.

"Şüphesiz kâfirler sizin apaçık düşmalarınızdır." (4 Nisa/101)

Amerika, küfrünü ve düşmanlığını sürdürdüğü sürece ona karşı terör farzdır. Fakat bugün Amerika Müslümanlarla savaşırken, onlara eziyet edip baskı uygularken, servetlerini gasp ederken ve Müslümanlarla savaşan herkes –ki bunlar Yahudiler, Türkler ve diğer kâfir yöneticilerdir- ona yardım ederken Amerika'ya karşı koymak nasıl mümkün olur?

Bugün Amerika dünya çapında bir gangsterdir. Tıpkı Allahu Teâlâ'nın Kuran'da tarif ettiği Ad kavmine benzemektedir:

"Âd kavmine gelince onlar yeryüzünde büyüklük tasladılar ve "Bizden daha kuvvetli kim vardır?" dediler. Onlar kendilerini yaratan Allah'ın kendilerinden daha kuvvetli olduğunu görmediler mi? Onlar bizim âyetlerimizi bile bile inkâr ediyorlardı." (41 Fussilet/15)

Amerika türlü türlü bahanelerle, dünyada pek çok ülkenin işlerine burnunu sokuyor. Kâh güven ve huzuru sağlamak, kâh terörle mücadele ve insanlığı savunma bahanesiyle... Bütün bunlar dışı rahmet, içi azab olan bahanelerdir.

Korsanlardan ve Avrupalı maceraperestlerden oluşan bu günahkâr devlet, hangi insanlıktan bahsediyor. Onlar ki bu kıtaya göç ettikleri zaman oranın asıl sahipleri olan Kızıl Derelilerin köklerini kuruttular. Daha sonra ise, topraklarında çalıştırmak için Afrika'dan köleler getirdiler. Hatta Afrika nüfusunun yarısını çaldılar.

Köleleriyle işleri bitince de kendi nimetlerinden faydalan-

dırmamak için onları Afrika'nın batısında bunun için kurdukları Liberya'ya postaladılar.

Evet! Bu günahkâr devlet hangi insanlıktan bahsediyor. Savaşta atom bombasını kullanan (Hiroşima ve Nagasaki üzerinde) ilk ve son ülke Amerika değil midir?

Bu günahkâr devletin insanlık diye bahsettiği şey, eski başkanlarından Nikson'un, Viyetnam'ı taş devrine (yani çok eski çağlara) çevirme çabası değil midir?

Amerika'nın insanlığı, Iraklılara karşı, bebeklerde doğumsal anomalliklere sebep olan, kanser oranını yükselten seyreltilmiş uranyum bombası kullanmak mıdır? Ve nitekim bunu şimdi de Afganistan'da uygulamıyorlar mı?

Sorarım size, Filistin'i harabeye çeviren ve yeryüzünde fesat, kargaşa çıkaran Yahudilerin en büyük destekçisi olan bu günahkâr devlet hangi insanlıktan bahsediyor? Öyle ki Amerika, bugün hala İsrail'i, işlediği uluslararası suçlara karşı Birleşmiş Milletler (sözde) Güvenlik Konseyinde sahip olduğu veto hakkını kullanarak korumaktadır.

Hangi insanlık? Dünyanın dört bir yanındaki Müslüman mücahitleri önce kaçırıp sonra da öldürülmeleri ya da hapsedilmeleri için ülkelerine teslim etmek mi onların bahsettiği insanlık? Nitekim daha önce Hırvatistan, Azerbaycan, Arnavutluk ve diğer ülkelerde bunu yapmışlardı.

3- "Siviller Masumdur" Sözü Büyük Bir Hatadır

İnsanları sivil ve asker olarak ikiye ayırmak yeni bir uygulamadır ve şeriatta yeri yoktur. Şer'i sınıflandırma ise şu şekildedir:

Savaşçılar: On beş yaş ve üzerindeki erkekler. Bunlar şer'i açıdan savaşçıdırlar ve fiilen savaşa katılamıyor olsalar bile öyle kabul edilirler.

Savaşçı olmayanlar: Buluğa ermemiş çocuklar, kadınlar, yaşı ilerlemiş ihtiyarlar, savaşmalarına mani olan müzmin hastalığı bulunan yetişkin erkekler; kör, topal, sağır ve buna benzer kimseler. Bu saydıklarımızdan herhangi biri söz ya da fiille savaşa katılacak olurlarsa o zaman savaşçı kabul edilirler.

Bunun yanı sıra Amerika, İngiltere, İsrail gibi ülkelerdeki kadınlar, bizzat orduda askeri eğitim aldıkları için savaşçı kabul edilir. Askeri hizmete katılmayışları ihtiyatendir.

"Savaşçı olmayanlar içinde saydıklarımızdan, savaşa müdahil olanlar öldürülür" sözümüze gelince, bu konuda âlimler arasında bir ihtilaf yoktur. Konu hakkında ayrıntılı bilgiyi İbn-i Kudame Hanbelî'nin "el-Muğni" adlı eserinde ve diğer fıkıh kitaplarında "Cihad" babında bulabilirsiniz.

"Sivillerin masum olduğu" görüşü sahih bir görüş değildir. Aksine sivil kabul edilen kadın ve erkeklerin büyük bölümü şer'an savaşçıdır. Nasıl mı? Malum patlamalardan sonra yapılan istatistiklere göre Amerika halkının büyük çoğunluğu, haçlıların çocuğu Bush'un Afganistan'a yönelik intikam saldırısını desteklemektedirler. Bu sadece Amerikan halkı ile de sınırlı değil. Buna Kanada, İngiltere gibi haçlı zihniyeti taşıyan diğer halklar da dâhildir.

Gerçek masumlara gelince; Çocuklar ve düşmanlar arasında ticaret ve buna benzer şer'an mübah işlerinden dolayı bulunan Müslümanlardır. Buhari'nin Sa'b bin Cessame'den rivayet ettiği hadise göre ayırdedilmesi mümkün olmayan bir ortamda kadın ve çocukları öldürmenin de günahı yoktur. Sa'b bin Cessame *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ebva veya Veddan'da bize uğramıştı. Kendisine gece baskını yapılan müşriklerin ev halkı soruldu. Çünkü bu baskınlarda onların kadın ve çocukları da isabet alıyordu. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onlar

da onlardandır" buyurdu.[61]

Günümüzde "etten zırh" denilen ve savaşçı konumundaki bir kâfiri koruyan ama kendisi savaşmayan kimsenin öldürülmesinin cevazı ise daha farklı bir konudur. Bunun teferruatlı bir şekilde incelenmesi gerekmektedir.

Kâfirler içinde öldürülen Müslüman mazur görülür. Allah onu kıyamet gününde ameline göre değerlendirir. İbni Ömer'in zikrettiği ve müttefekun aleyh olan hadis buna delildir:

İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)* anlatıyor: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurdular ki: "Allah bir kavme azap indirdi mi o azab, kavmin içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra (kıyamet gününde) herkes niyetine göre diriltilir."[62]

Yine bu konuda Aişe *(radıyallahu anha)*'dan rivayet edilen bir hadiste o şöyle demiştir: Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Bir ordu Kabe'ye saldırmak üzere harekete geçer. El-Beyda'da iken başından sonuna kadar ordunun tamamı yerin dibine geçer" buyurdular. Bunun üzerine ben de "Ya Resulullah! İçlerinde çarşı esnafı varken, kendilerinden olmayanlar varken ordunun tamamı nasıl başından sonuna kadar yerin dibine geçer" dedim. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdular: "Başından sonuna kadar yerin dibine geçirilir. Sonra da kıyamet gününde orada bulunma niyetlerine göre diriltilirler."[63]

Meselenin özü şudur: Öldürülmesi caiz olan kişilerle, caiz olmayan kişilerin karışık bulunması ve birbirlerinden ayırmanın mümkün olmadığı durumlarda hepsinin öldürülmesine bir engel yoktur.

Mademki siviller masumdur, Bosna'da gömülen binlerce

[61] Buhari.

[62] Buhârî, Fiten 19; Müslim, Sıfatu'l-Cenne 84, (2879).

[63] Müttefekun Aleyh.

masum hakkında ne denebilir? Irak'taki, Filistin'deki, Afganistan'daki ve diğer yerlerdeki masumlar? Yapılan istatistiklere göre bugün dünyadaki mültecilerin yarısını Müslümanlar oluşturuyor. Yani Müslümanların kanı ucuz ama kâfirlerinki pahalı öyle mi? Yoksa hüzün ve katledilmek sadece Müslümanların kaderi mi?

4- Amerikalıların Başına Gelen Olaylardan Dolayı Üzülmenin ve Onları Teselli Etmenin Haram Oluşu

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın 11 Eylül olayları ile Amerikalılara indirdiği azabın hemen ardından, dünya ülkelerinin yöneticileri, ulusal ve resmi örgütlerin yöneticileri, Müslüman kardeşler gibi bazı İslamî cemaatlerin liderleri, Amerika, Avrupa ve Kanada gibi ülkelerde bulunan İslami teşkilatlar bu olayı kınadıklarını, Amerikan halkı için duydukları üzüntü ve eseflerini dile getirdiler.

Böyle bir şey Müslümanların dininde kesinlikle caiz değildir. Bunun delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, Rasulune söylediği şu sözüdür:

"Şu halde kâfir olan bir toplum için üzülme!" (5 Maide/68)

Ve yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Musa *(aleyhisselam)*'a yönelik şu buyruğu da bunun delilidir:

"O fâsık kavim için üzülme!" (5 Maide/26)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Medyen halkına azab indirdiği ve halk şiddetli sarsıntı ile sarsıldığı zaman evlerinde dizleri üzerinde çöküp kalmışlardı. O zaman Şuayb *(aleyhisselam)* onlara şöyle demişti:

"Artık kâfir bir kavme nasıl acırım?" (7 Araf/93)

İşte bu nebilerin dinidir... Kâfirlere indirilen musibetler

karşısında esef duymanın, hüzne kapılmanın haram olduğu din...

Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onların cezasını versin ve onları rezil ve rüsvay etsin, yardımıyla sizi onlara muzaffer kılsın. Ve mümin bir kavmin yüreklerini ferahlandırsın." (9 Tevbe/14)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayette kafirler için indirdiği azab ve rezaletin mü'minlerin kalbine şifa olacağını açıklamaktadır. Her kim ki, bunun tersini iddia ederse ya da kâfirlerin başına gelen azaplardan dolayı hüzne kapılır ve üzülürse o kimse ne mü'minlerdendir ne de kendisine saygı duyulacak onurlu bir kimliğe sahiptir. Bu durum ancak, kişinin imanın zayıflığından, dinde aşırı cehaletinden, dinî gayret ve hırs eksikliğinden değil midir?

"Şu halde kâfir olan bir toplum için üzülme!" (5 Maide/68)

5- Amerika ile Müslümanlara Karşı Yürüttüğü Savaşta Yardımlaşan Kâfirdir

Bu sadece Amerika'ya karşı Müslümanlarla savaşında yardım eden kimseler için özel bir hüküm olmayıp aksine Müslümanlara karşı savaşan günümüzün mürted yöneticilerine yardım eden herkes için de genel bir hükümdür. Onlara yardım eden de kâfirdir. Bunun delili ise Maide Suresi'nin 51-54 ayetleridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez.

Kalblerinde hastalık bulunanların "Bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz" diyerek onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih ihsan eder veya katından bir emir (iş) getirir de içlerinde gizlediklerine pişman olurlar.

İman edenler "Sizinle beraber olduklarına dair, Allah'a bütün güçleriyle yemin edenler bunlar mı?" derler. Onların bütün amelleri boşa gitmiştir ve kaybedenlerden olmuşlardır.

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler; Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. Bu, Allah'ın bir lütfudur, onu dilediğine verir. Allah, geniş ihsan sahibidir, her şeyi çok iyi bilendir." (5 Maide/54)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayetlerde kafirleri dost tutan ve onlara destekçi olan, onlara yardım edenlerin de onlardan olduğunu açıklamıştır. Bu hükmü *"Sizden kim dininden dönerse..."* ayeti de pekiştirmektedir. Bilinmelidir ki yardım etmek dostluğun bir gereğidir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Onların Allah'tan başka kendilerine yardım edecek hiçbir dostları yoktur." (42 Şura/46)

Kâfirlere küfürlerinde ve Müslümanlara karşı olan mücadelelerinde yardım eden herkes kâfirdir. Bu Müslüman olduğunu iddia eden, kendi nefislerini Müslüman olarak isimlendiren yöneticilerin üzerine apaçık şekilde terettüb eden bir hükümdür ve onlar da kâfirdirler. Gerek Pakistan, gerek körfez ülkeleri ve gerek diğer ülkelerin yöneticileri... Ve bu devletlerin hepsi kâfir devletlerdir. Gerçi Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmemelerinden dolayı onlar bundan önce de kâfirdiler.

Aslen kâfir olan devletlere gelince, onların küfrü zaten ortadadır. Ancak Müslümanlara karşı olan savaşları onların küfrünü bir kat daha artırmaktadır.

Kâfir devletler günümüzde kendilerini Müslüman olarak isimlendiren devletlerin liderlerini, çeşitli bahanelerle Müslümanlara karşı savaşma ve Müslümanları vurma hususunda ken-

di yanlarına çekmektedirler. Ve bu hususta oldukça maharetlidirler.

Yaklaşık bir asır önce İngilizler, Mekke Şerifi Şerif Hüseyin'in oğlu eliyle "Büyük Arap İsyanı" adı altında Türklere karşı Arapların savaşını yönettiler. Bu aslında "Büyük Arap İhaneti" idi. Şam'ı ele geçirdiler ve Türkleri oradan kovdular. (1916-1918 M.) O zaman İngiliz komutan Lord Lenby (Lord Lawrence) "İşte döndük Selahaddin!!" demişti. Sykes-Picot anlaşmasına göre; İngilizler, Filistin'i yahudilere verdiler. Fransa Suriye ve Lübnan'ı aldı, İngilizler ise Irak ve Ürdün'ü aldılar. Şerif Hüseyin'e daha önce kral olacağı vaadinde bulunmalarına rağmen Hırıstiyan bir ülke olan Kıbrıs'a sürdüler.[64]

Ve bu şerefsizlerin torunları (Bugün Ürdün'de olduğu gibi) hala hâkimdirler. Filistin sadece ve sadece hala devam eden "Büyük Arap İhaneti" sonucunda kaybedilmiştir. Zamanında İngilizler de Irak'ı Türklerden, Haliç yönünden girerek komutanları Müslüman(!) olan Hind ordusu ile almışlardı. Hatta o zaman Şerif Hüseyin ve Mekke ulemasından olan yandaşları bu savaşın caizliğine fetva verinceye kadar Müslüman Hintliler, Hilafet Devleti olan Osmanlı ile savaşmaktan çekinmişlerdi.

İngilizler, İslam topraklarını ancak Müslümanlar(!) sayesinde alabildiler.

Aynı şekilde, Fransa 1920'de Sykes-Picot anlaşmasına dayanarak Suriye ve Lübnan'a girebilmek için sömürgesi olan Tunus ve Cezayir ordularını kullanmış, 1954-1964 yıllarındaki bir milyondan fazla şehid verilen Cezayir'in Bağımsızlık Savaşına direk müdahil olamamıştır. Bunu ancak "Harekiyyun" adını verdikleri Cezayirli yandaşları sayesinde yapabildi. Sayıları çeyrek milyonu buluyordu. Onlardan sağ kalanlar, Cezayir'den ayrıldıkları zaman Fransızlarla birlikte Fransa'ya gittiler.

[64] Şerif Hüseyin'in Mektuplarından...

Hırıstiyan Amerika da Arap topraklarına Haremeyni Şerif'in haini ve kendi yandaşları olan âlimlerin verdiği fetvalar sayesinde girebildi. Ve kâfir Hırıstiyan ordusunu şer'i vasıflara muhalefet etmelerine rağmen "dost güçler" diye isimlendirerek halkı ve sıradan insanları kandırmışlardır.

Irakta savaşan ve Irak topraklarını harabeye çeviren Amerika değil, Müslüman olduklarını iddia eden Mısır ve Suriye ordularıydı. Hala daha Amerika Irak'ı, Müslüman olarak isimlendirilen, Kuveyt, Suudi Arabistan ve Türkiye'den kalkan uçakları sayesinde vurabilmektedir.

Bugün Amerika Afganistan'ı, Müslüman olarak isimlendirilen Pakistan topraklarından vuruyor. Afganistan halkından olan Taliban savaşını yine Afganlılar (kuzey ittifakı) ile yürütmektedir. (Rabbani ve Raşid Dostum ile)

Eskiden de haçlılar ilk seferleri sırasında Şam sahillerine Şam Emiri'nin ihanet edip Hırıstiyanlarla anlaşma yapması sayesinde çıkabilmişlerdi. Ve Endülüs... Kralının ihaneti ve Hırıstiyanlarla anlaşması sonucunda Hırıstiyanların eline düşen bir başka İslam diyarı...

Her seferinde küfür kazanıyor, Müslümanlar kaybediyor. Mallarını, canlarını, topraklarını kaybediyorlar. Ama bunlardan önce kendilerini kuşatan mürted yöneticiler sayesinde küfür ve irtidada düşerek dinlerini kaybediyorlar.

Kâfir devletlere gelince, her biri Amerikanın bir parçası olarak onun Afganistan saldırısını kutluyorlar.

Kanada, İngiltere, Avustralya... Her biri haçlı zihniyetini korumak adına Amerika'yı destekliyorlar.

Fransa ve Japonya ise Afganistan'ın geleceğini belirlemekte söz sahibi olabilmek için Amerika'yı destekliyor. Türkiye'ye ge-

lince; o da Avrupa Birliğine kabul edilebilmek için Amerika'ya hizmetçilik yapmaktadır.

Özbekistan... Özbek Raşid Dostum Amerika'yı desteklemektedir.

Tacikistan... Rabbaniye destek vermek amacı ile Amerika'nın yanında yer alıyor. Ve Afganistan'ın kuzeyindeki bütün devletler, İslam'ın yayılması endişesi ile Amerika'yı destekliyorlar.

Pakistan... Hindistan'ın yolunu kesmek ve Keşmir'de Amerika'nın desteğini alabilmek, Afganistan'ın geleceğini belirlemede söz sahibi olabilmek için Amerika'yı desteklemektedir.

Rusya ve Çin'e gelince... Onlar işledikleri insan hakları ihlallerini Amerika görmezden gelsin diye ve ayrıca Amerika, Vietnam'da olduğu gibi zor duruma düşüp rezil olsun beklentisi ile Amerika'yı destekliyorlar.

Körfez devletleri; Tıpkı bir kölenin efendisine itaati misali Amerika'yı destekliyorlar. Çünkü tahtlarını koruyan Amerikadır. O krallar ki eskiden de halklarının kralı, fakat İngiliz lortlarının kölesi olmuşlardı. Bugün de Amerika karşısında aynı konumdalar. Bir asır önce İngiliz kralının naibi vasıtası ile kendi geleceklerini belirliyorlardı. Şimdi ise onun yerini Washington aldı.

Sonuç olarak; Küfre (Amerika ve diğerleri gibi) Müslümanlarla olan savaşında destek çıkan herkes kâfirdir.

"Sizden kim onları dost edinirse şüphesiz o da onlardan olur."

6- Batılı Devletlerin "Uygar Devletler" Olarak İsimlendirilmesi Büyük Bir Hatadır

Amerika ve Avrupalı ülkeler kendilerini "Uygar Ülkeler" olarak isimlendirdiler. Dünyevi ilimler ve teknoloji alanlarında gerçekleştirdikleri ilerleme yüzünden böyle dediler. Ve tarih boyunca olduğu gibi yine yanıldılar.

"Daha yeryüzünde gezip de bir bakmazlar mı? Kendilerinden öncekilerin sonu nasıl olmuş? Onlar kendilerinden hem daha çok, hem de kuvvetçe ve yeryüzündeki eserlerinin sağlamlığı bakımından daha çetindiler. Öyle iken o kazandıkları şeyler, kendilerini kurtaramadı. Çünkü onlara peygamberleri, delillerle geldikleri zaman, kendilerinde bulunan ilme güvendiler de o alay ettikleri şey onları kuşatıverdi." (40 Mü'min/82-83)

Sahih olan ise, bu kâfir devletlerin sapkınlık ve zulüm ehli olduklarıdır.

"İnkâr edenlerin velileri de tağuttur, onları aydınlıktan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî olarak kalırlar." (2 Bakara/257)

"Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktirler." (9 Tevbe/28)

Müşrikler ve kâfirler yeryüzünün haşaratından ve diğer hayvanlardan da aşağılık varlıklardır. Çünkü onlar hayvanların bile kabul etmediği zina ve eşcinselliği özgürlük adı altında mübah görmektedirler. Buhari Meymune bin Mihran'dan, onun zina eden bir maymun gördüğünü, bunun üzerine diğer maymunların toplanıp onu recm ettiğini rivayet eder. Müslim de benzerini Ebu Reca el-Utaridî'den rivayet eder.

Onlar eşyaya dair isimleri değiştirerek ve bunlara tam aksi yönde anlamlar vererek kendilerini "Uygar Devletler" olarak isimlendirmektedirler. Nitekim onlar kendilerini şöyle isimlendiriyorlardı:

"Yahudiler ve Hıristiyanlar "Biz Allah'ın oğulları ve sevgilileriyiz" dediler." (5 Maide/18)

Hâlbuki Allahu Teâlâ onları *"gazaba uğramışlar"* ve *"sapmışlar"* (1 Fatiha/7) olarak isimlendirmektedir. Aynı şekilde onların "Uygar Devletler" oldukları sözü de doğru değildir. Çünkü onlar hak yoldan ayrılmış, zulüm ve necaset ehlidirler. Onlar şeytanın dostları, İblis'in köleleridir.

7- Uluslararası Hukuk Allah'tan Başka İbadet Edilen Bir Tağuttur

Kâfirlerin ve Müslümanlardan onlara tabi olanların bunu sık sık kullanması ve bu kullanımın yayılması 1990 yılında Amerikanın Irak saldırısından sonradır. Bu tarihlerde Sovyetler birliği sona ermiş, Amerika dünya liderliğinde tek süper güç olarak kalmıştı. Uluslararası hukuk denilen şey de Amerika'nın istekleri ve iradesi oluverdi. Tabi ki bu kanunları çıkaran Washington'daki "Beyaz Saray" değil, New York'ta bulunan "Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi" idi. Bu konsey beş büyük pislikten oluşuyor. Amerika yapmak istediği işte etki alanını genişletmek istediği zaman bunları toplar böylece daha etkin bir destek elde eder. Irak Savaşı konusundaki üçlü ittifak gibi... Bu gün Afganistan'ı vururken oluşturduğu destek grubu gibi... Böyle yapıyor ki dünyanın gözünde bütün kararları kendi başına aldığı ortaya çıkmasın. Bu kararlar münferid değil aksine dünya devletlerinin çoğunun icma ettiği kararlardır.(!) İşte "Uluslar Arası Hukuk" ismi buradan gelmektedir.

Tabi ki bu uluslar arası hukuk kuralları sadece zayıflara uygulanır. Bunlara dayanılarak, Irak ve Afganistan vurulur, Libya ve Sudan muhasara altına alınır. Güçlü dostlar mı? Mesela İsrail gibi... Onlar için bu hukukun kuralları uygulanamaz.

Gerek ferdi ve gerek devlet olarak Müslümanlar için bu kanunlara göre karar vermek, tatbikini ve saygı duyulmasını istemek caiz değildir. Çünkü bütün bunlar büyük küfürdür ve kişinin İslam'dan çıkmasına sebep olur. Peki nasıl? Günümüz sözde âlimlerinin sık sık kullandığı, halkın da krallarına ve yöneticilerine uymak adına onları taklit ettiği bir durumda nasıl olurda bu kanunlar dinden çıkmaya sebep olur.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: Uluslararası hukukun kanunlarını, İslamı hiç kale almaksızın kâfir devletler belirler. Sonra da

bütün dünyada uyulmasını zorunlu kılarlar. Bu durumda o Allah'ın dışında kendisiyle hükmedilen ve kendisine muhakeme olunan bir tağuttur.

"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4 Nisa/60)

Bu şer'i hükümlerin dışında kendisine muhakeme olunan bütün kanunların tağut olduğuna dair apaçık bir hükümdür. Kim bu hükümlere muhakeme olursa, ona ibadet etmiş ve ona iman etmiş demektir. Allahu Teâlâ'nın şu sözünü görmüyor musun?

"İnkâr etmeleri emrolunduğu halde tağuta muhakeme oluyorlar..."

Yani her kim Allah'tan başkasının hükmüne muhakeme olursa ona iman etmiş demektir. Çünkü iman etmenin muhalifi onu inkâr etmektir. Yine aynı şekilde her kim Allah'ın hükmü dışında hükümlere muhakeme olursa ona ibadet etmiştir. Şu ayetin apaçık beyanını görmüyor musun?

"Hüküm ancak Allah'ındır. O ancak kendisine ibadet etmenizi emretmiştir." (12 Yusuf/40)

Her kim ki kendisine emredildiğinin aksine hükmetme ya da muhakeme olma noktasında Allah'a ibadet etmez ise kâfir olur. Zira kişinin İslam'ı ancak tağutu inkâr etmekle mümkündür.

"Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır." (2 Bakara/256)

Sözde Uluslararası hukuk, beşeri kanunlar ve anayasalar da tağutun hükmü kapsamına girmektedir. Bu kanunları koyanlar

ya da bu kanunlarla hükmedenler... Yine bu kanunlara muhakeme olan ya da bu kanunlardan razı olanlar... İşte bunlar apaçık bir şekilde kâfirdirler.

Ayrıca bu kanunların uygulanması uğrunda savaşan herkes de kâfirdir.

"İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın taraftarlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır." (4 Nisa/76)

8- Beşeri Kanunlar Yeni Bir Dindir.

Onları Koyanlar Ve Uygulayanlar Kâfirdirler

Dinin manalarından biri de insan hayatını düzenleyen kaideler ve kanunlardır. Bu kanunların hak ya da batıl olması arasında bir fark yoktur. Kafirun Suresi ayetleri bütünüyle bu hususa delalet etmektedir:

"Sizin dininiz size, benim dinim banadır." (109 Kafirun/6)

Kâfirlerin üzerinde bulundukları kanunlar din olarak isimlendirilmektedir. Ayrıca şu ayet de bu söylediklerimizin delilidir.

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette de zarar edenlerden olacaktır." (3 Ali İmran/85)

Yani İslam'ın dışında da bir şeyler din olarak isimlendirilir fakat bunlar Allah'ın kabul ettiği dinler değildirler.

Ne zaman ki beşeri kanunlar, insanların hayatlarını düzenlemeye başlarsa ve muhakemelerinde bu beşeri kanunlarla hükmedilirse işte o zaman bu kanunlar, onları uygulayanların dini olurlar. Ve bu kimseler de İslam dininden başka bir dine tabi oluşlarından dolayı kâfir olurlar.

Her ne kadar İslam dininden bazı şeyleri üzerlerinde taşıdıklarını iddia etseler de kâfirdirler. Bu kimselerin durumu cahiliye dönemindeki Araplar'ın durumu gibidir. Onlar da

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tevbe Suresi'nin ayeti gereği "Artık bundan sonra müşrikler hac etmeyeceklerdir" diyerek onların Kâbe'de haccetmesini yasaklayana kadar Kabeyi tavaf ettikleri için kendilerini İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dininden zannediyorlardı.

Nitekim Allahu Teâlâ böyle kimseler hakkında *"Onların çoğu Allah'a ortak koşmadan iman etmezler" (12 Yusuf/106)* buyurmaktadır. Yani namaz, oruç gibi hususlarda Allah'a ibadet ederlerken hükmetme, kanun koyma noktasında kendileri gibi insanlara ibadet etmektedirler. İşte kim ki hâkimiyet ve teşri noktasında bu beşeri kanunlara tabi olursa kâfir olur. Nitekim şu ayet de bu söylediklerimizin delilidir:

"İnkâr etmekle emrolundukları halde tağuta muhakeme oluyorlar." (4 Nisa/60)

Bu kanunlarla hüküm vermenin tağuta iman etmek ve ona ibadet olduğunu daha önce anlatmıştık.

Yine daha önce de anlattığımız gibi *"Hüküm ancak Allah'ındır. O ancak kendisine ibadet etmenizi emretmiştir." (12 Yusuf/40)* ayeti de bu söylediklerimizin delilidir. Hükmetme ve muhakeme olma noktasında Allah'ı birlemek sadece O'na ibadet etmenin bir gereğidir. Nitekim tevhidin manası da budur. Kim Allah'tan başkasının hükümlerine muhakeme olursa, ona ibadet etmiş ve Allah'a şirk koşmuştur.

Kehf Suresi'nin *"O'nun hükmünde hiçbir ortağı yoktur"* ayeti de bu söylediklerimizin delilidir. Bu ayette Allahu Teâlâ hükümde kendisine ortaklar edinilmesini yasaklıyor. Kim ki onun şeriatından başka bir şeriata muhakeme olursa, hükümde Allah'a şirk koşmuştur ki bu sahibini dinden çıkaran büyük şirktir.

Yine şu ayet de bu söylediklerimizin delilidir:

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler... İşte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

Bu ayet Allah'ın indirdiği hükümleri terk ederek başka hükümlerle hükmeden (Beşeri kanunlar, anayasa, ulusal hukuk) kimsenin kâfir olduğuna dair apaçık bir nastır.

Bu ayet, iman ettiğini iddia ettiği halde Allah'ın farz kıldığı kanunlarla (İnsanlar arasında güç sahibi bir kimse zina ettiği zaman onu recmetmeyen ve Allah'ın hükmünün dışında başka bir hükümle hükmeden) Yahudiler hakkında nazil olmuştur. Bundan dolayı Allah onların küfrüne hükmetmiştir. Ayetin ifadesi umumidir ve bu şekilde davranan herkesi kapsar.

Günümüzde sözde Müslüman ülkelerde şahit olunan durum bu ayetin nuzulüne sebep olan vakıa ile aynıdır. İman ettiklerini ve Müslüman olduklarını iddia eden bu kimseler Allah'ın hükümlerini terk etmişler, yeni yeni kanunlarla hüküm vermektedirler. Fıkıh usulüne göre, kat'i bir şekilde ayetin sebebi nuzulünün kapsamına giren herkes bu hükmün kapsamındadır. İşte bundan dolayı bugün Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında hükümlerle hükmeden herkes mutlak surette kâfirdirler.

Bunun küfür olmadığını ya da sahibini dinden çıkarmayan küçük küfür olduğunu söyleyenlere aldanma... Bu konuda İbni Abbas'a dayandırılan bir görüş olsa da bu zayıftır. Çünkü bu rivayeti sadece Hişam bin Huceyr nakleder. Eğer rivayet sahih olsa bile bu görüş kabul edilmez. Çünkü "Bu küfür" diyen İbni Mesud gibi diğer sahabeler buna karşı çıkmıştır.

Sahabe kavli umumi bir nassı hususileştiremeyeceği gibi, eğer onunla çatışan başka bir sahabe sözü varsa onunla hüküm verilemez. İkisi arasında delil bakımından kuvvetli olan tercih edilir. Yine bu ayeti kerimede "küfür" lafzı marife olarak "elif-lam" ile gelmiştir. Bu yüzden bu düpedüz küfürdür. Bütün bu saydıklarımız müttefikun aleyh olan usul kaideleridir.

Aynı şekilde size "Bu ayeti kerimede geçen küfrün büyük küfür olması için kişinin işlediği günahı helal görmesi gerekir" diyen olursa da aldanmayın. Bu, insanların kitaplarında, herhangi bir delil olmaksızın ve düşünmeksizin sadece taklitle naklettikleri yanlışlardan biridir. Bu fukahanın kitaplarına sızan, uç fikirli Mürcielerin görüşüdür. Sahabenin icmasına göre, zatı itibarı ile küfür olan günahlar, onu işleyenin inkârı ve helal görüp görmediği göz önüne alınmaksızın kişiyi kâfir yapar. Mesela, İbni Kayyim'in "Namaz" adlı kitabında bahsettiği gibi "Namazın Terki" meselesi buna örnektir.

Ancak içki içmek gibi zatı itibarı ile küfür olmayan günahlar, bu günahı işleyen kişi onu helal görmediği sürece küfre girmez. Nitekim Kudame b. Mazun olayına dair sahabenin icmasında olduğu gibi...

Zatı itibarı ile küfür olan günahlar failinin küfrüne delalet eder. Bu konuda tartışma götürmeyecek şer'i naslar vardır. Ve Allah'ın indirdiği hükümleri terk etmek, beşeri kanunlarla hükmetmek zatı itibarıyla küfür olan amellerdendir. Çünkü Allahu Teâlâ *"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler... İşte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)* buyurmaktadır.

Bugün içinde yaşadığımız şu durumda en çok sinirlendiğim husus onların Allah'ın haram kıldığı şeyler üzerine "Bu helaldir, bu caizdir" damgası vurarak düpedüz onları helalleştirmeleridir. Onlar kanunlarıyla Allah'ın haramlarını meşru hale getirmektedirler. Ve hatta apaçık haram olan şeyleri insanlara mecbur kılmaktadırlar.

Faizi, karşılıklı rıza halinde zinayı, içki içmeyi mübahlaştırıyorlar. Tüm bunlar kat'i bir surette Allah'ın haram kıldığı şeylerdir. Nitekim onların kanunlarında şu madde vardır:

"Bir suçun işlenmesi karşısında susmak, o suça izin vermek anlamındadır."

Ben beşeri kanunlarla hükmedilmeyen bir ülke bilmiyorum. Ne Suudi Arabistan ne de diğerleri... En basit örnek faizle işleyen bankalara izin verilmesidir ki bu faizi mübah kılmaktır. Ya ticaret kanunları, iş ve işçi kanunları ve beşeri cezalara ne demeli. Bunların hepsi şeriata zıt kanunlardır. Ayrıca Müslüman olduğunu iddia eden bu ülkelerin hepsinde birden, şer'i hadlerin tamamen terkedilmesi de cabası.

Sözün özü; Bilin ki Müslüman olduğunu iddia eden ve Afganistan'ı vurmak konusunda Amerika ile dayanışma içinde olan bu ülkeler, öncelikle Allah'ın şeriati dışında hükümlerle hükmetmeleri dolayısı ile kâfirdirler, Müslüman değillerdir. Bu devletlere karşı ayaklanmak, bu devletlerin yöneticilerini bulundukları konumdan indirip yerlerine Müslüman idarecileri getirmek vaciptir.

Nitekim müttefekun aleyh bir hadiste geçtiği üzere bu idarecilerden açık bir küfür sadır olduğu zaman onlara karşı ayaklanmak vaciptir. Her Müslümanın bunun için çalışması vaciptir. Çalışana ecir, özür sahibi olmadığı halde oturana ise günah vardır. Kim onlardan razı ise o da onlardandır.

9- Demokrasi Yeni Bir Dindir.

Ona İtaat Eden Ve Davet Eden Kâfirdir

Orta çağda kilisenin desteklediği kralların, halk üzerinde baskısı artınca insanlar kralları, kiliseyi ve kilisenin rabbini inkâr ettiler. Hatta onların düşünürlerinden Mayribu "En son kralı en son rahibin bağırsakları ile asın" demiştir. Böylece insanlar kiliseden ve onun dininden kurtuldular. Kendileri için hoşlarına giden ve diledikleri zaman değiştirebilecekleri kanunlar koydular.

Fransız devrimi ile İngiltere ve Fransa'da da aynı şey oldu. Bütün bu yeni fikirleri, Avrupalı maceraperestler ve göçmenler, Amerikaya taşıdılar. Ve onların dini bu oldu. Böylece Amerika,

dünyada demokrasinin en önde gelen hamisi oldu. Ülkeleri demokratik ve demokratik olmayan diye sınıflandırırken demokratik sistemi korumak, seçimleri denetlemek vb. bahanelerle diğer ülkelerin işlerine burnunu sokar hale geldi...[65]

[65] Müsvedde burada bitiyor. Allahu Teala'dan Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz'i ve bütün esir düşen ulemayı esaretten kurtarmasını niyaz ediyorum.

Kılıç ve Kalemin Münazarası

Ebu Cendel el-Ezdî

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Kılıç ameli, kalem ise sözü temsil etmektedir. Devletler bu ikisi ile ayakta durur. Eğer bir devlet bunlardan birisini kaybederse eli kolu bağlanır, hareket edemez olur. Kılıç ve kalem, aynı zamanda devletlerin ekonomisinin yükselmesinde veya çökmesinde önemli bir etkendir. Münakaşalar genellikle bu ikisi ile yapılmakta ve sonuca bağlanmaktadır.

Günlerden bir gün kılıç ve kalemden hangisinin övgüye daha layık olduğunu düşündüm ve ikisi arasında hüküm vermek için bir mahkeme kurdum. Bu mahkemede her ikisini de ben temsil ettim, ikram ve iyiliklerle ikisinin arasını bulmaya çalıştım...

Kalem dedi ki:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

"Nûn. Kaleme ve (kalem tutanların) yazdıklarına andolsun ki..." (68 Kalem/1)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kalem üzerine kasem ederek ve yaratılanların ilki kılarak onu şereflendirdi. Dalları yapraklarla süslediği gibi kâğıdı da yazıyla süsledi. Salât ve selam "Kalemler kaldırıldı" buyuran Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun. Kalemin, geçmişe damgasını vuran bir yönü vardır.

Kaza ve kader kalemle yazılmıştır. Kalem, emir ve yasaklarda çoğunlukla dilin yerine geçmiştir. Yükselmek ve alçalmak, kalemin vuruşu ve yarasıyla gerçekleşir. Yakındaki hatta uzaktaki savaşları dahi kalemler bitirir. Kalem her şeyin anasıdır, başıdır. Bundan dolayı her zaman başı dik yürür.

Kılıç dedi ki:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

"Kuşkusuz pek sert olan ve insanlara birçok faydası bulunan demiri indirdik." (57 Hadid/25)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kılıcı övdü ve kılıç ayetini indirdi. Onunla yaranın değerini yüceltti. Korkuların en büyüğünü onunla dindirdi. Salât ve selam, kitapların satırlarını kılıç ile yürürlüğe koyan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun. Kalemler kılıcı baş üstünde tutarak onun hizmetinde bulundu. Aynı zamanda salât ve selam, kılıçlarını keskin tutan Ehli Beytin ve Ashabı Kiramın üzerine olsun. Kılıçla düşmanların harfleri kırılır. Hiç şüphesiz kılıçta yüce bir devlet ve kuvvetli bir üstünlük vardır. Düşmanını yenmek için başkasından yardım isteyeni yorar. Kılıçta vefa nasıl olmaz? Onun bir ciddi, bir de yumuşak yüzü vardır. Eğer kalem şahid ise kılıç yargıçtır. Kalemin gelecekteki bir işte etkisi olacaksa kılıç, onun işini mazide bitirir. Din onunla zahir olur, yayılır. Yoldan çıkanların önüne onunla geçilir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* mübarek eline kılıcı aldı ve bu sayede ümmeti şereflendirdi. Ayrıca Cennet kılıçların gölgesi altındadır. Özellikle kınından çıkarıldığında ve onunla kanlar döküldüğünde eşsiz gökyüzünü süsleyen yıldızlar gibi görünür kılıç... "Kılıç farklı görüşleri birleştirir" diyen ne güzel de söylemiştir. Kılıcı tutan kalem tutan kimse gibi onu parmakların ucuyla tutmaz, elbisesinin cebinden çıkarmaz. Kılıç sanki fışkıran bir sudan yaratıldı ya da peş peşe çıkan parlak yıldız... Kılıç az bulunan bir cevherdir, kalem gibi ucuza satılmaz. Kılıcı dört

gözle bekleyenler ne kadar da çoktur. O harbin gücüdür, onun tabiatı vurmak olarak belirlenmiştir.

Kalem dedi ki:

"Süs içinde yetiştirilerek mücadele gücü olmayanı mı Allah'a isnad ediyorsunuz?" (43 Zuhruf/18)

Kılıç solda durur ben ise sağda... Ben görüşleri dile getiririm, kılıç sadece ses çıkarır. Ben hayat aletiyim, kılıç ise ölüm...

Kılıç ömründe bir saat fayda sağlıyorsa ben ömrümü itaat yolunda geçiriyorum. Kılıç etrafa korku salıyor ben ise sevgi... Kılıcın gözü demirdendir, benim gözüm ise altın suyundan... Benim ictihadlarım yanında onun taklid etmesi nerede? Ya benim mürekkebimin temizliği yanında onun üzerindeki kanın necaseti...

Kılıç dedi ki:

Kandan dolayı beni ayıplayan sen misin? Oysa ben, çok defa kardeşlerim olan bıçaklara dahi anlaşmayı bozmamalarını emretmiştim. Ama sürekli olarak anlaşmaları bozan sen oldun ey zavallı! Artık hayattan senin ismin çıktı, burnun kırıldı ve dilin kesildi. Yazıklar olsun sana! Eğer masa başında olursan çok sert hesaba çekersin. Eğer güzel söz söylemede kullanılır isen büyüleyici bir sihirbazsın. Eğer ilimde kullanılırsan bilinenleri yazmada noksan kalırsın. Eğer şairin elinde olursan mahrum bir dilencisin...

Bana gelince ise... Benim bir yüzüm güzel ve tatlı, diğer yüzüm ise heybetli. Ayrıca ben minberde bir dayanağım...

Kalem dedi ki:

Ben semanın suyunu getirir, küçük ırmakları çizerim. Sen ise ateş ve duman getirir, ömürleri kısaltırsın. Kardeşlerini inletir, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın birleştirilmesini emrettiği şeylerin arasını ayırırsın. Hiç şüphesiz kılıcın yüzü kibirli ve başı da

çok süslüdür. Cehennem suyu ile sulanmış, midesi parçalanmıştır. Ey kara haber kargası! Ey helâkı hazırlayan! Ey gözü hastalıklı ve ikiyüzlü olan! Kaç kişiyi ortadan kaldırdın, kaç kişiyi yok ettin? Ya kaç çocuğu yetim ve öksüz bıraktın?

Kılıç dedi ki:

Ey toprağın oğlu! Ne kadar çok aksilik yaptın! Ne kadar çok eksiklik gösterdin. Ne de sahtekârsın...

Bazen inkâr ettin bazen kabul ettin. Bazen övdün, bazen de sövüp saydın! Kusur bulmayı ve kötülemeyi ebedileştirdin. Kalplere yerleştirdiğin korkuyla mutlu ol! Benim bembeyaz sayfalarımla senin simsiyah sayfalarını karşılaştır da hitabını yumuşak tut! Unutma ki ömrün çok kısadır ve unutma ki keskinlik ve ölüm benim yanımdadır. Kabalığı bırak artık ve kendinle yüzleş! Yüzündeki küçümseyici ifadeyi bırak da üzerimdeki kan lekelerine bir bak! Yoksa sana öyle bir vururum ki asla unutamazsın. Sana öyle bir yapıştırırım ki köklerini yerinden söker atarım.

Kalem dedi ki: (Tabii ki kılıcın hiddetlendiğini görmüştür ve sert olan sözlerini biraz yumuşatmıştır.)

Edebe gelince, işte o benden alınır. Letafet (incelik) benden öğrenilir. Sen yumuşak davranırsan ben de yumuşarım, sen güzel davranırsan ben de güzel davranırım. Şüphesiz biz işiten ve itaat edenleriz. Bunun için hepimiz bir mürekkep hokkasında birleşir ve cemaat oluruz. Ancak sen hiddet ve muhalefet ehlisin. Bu sebepten dolayı bir kında iki kılıç asla duramaz. Bundan dolayı ben daha temiz ve daha berrağım.

Kılıç dedi ki:

Ben daha parlak daha göz alıcıyım. Dikkat et! Benim de gücüm çok çetindir ve fetihlerim apaçıktır. Yüzüm çeliktendir. Şayet sen bu siyahlığınla gözümün önünden kaybolmazsan, mü-

rekkebini yüzüne çarpacağım. Unutma ki ormandaki aslandan keskin bakış ve sertlik kazandım. Bununla birlikte ben sana nasihat etmeyi ihmal etmeyeceğim velev ki haddi aşan bir millet olsan bile...

Kalem dedi ki:

Teslim ol artık! Eğer sen daha yüce isen ben de bilgiliyim. Sen daha donanımlı isen ben de hilim ehliyim. Sen daha güçlü isen ben de başı dik olanım. Sen çok sert ve cebbarsan ben de çok azarlayanım. Sen işleri bitirip sonlandıransan ben de kesip atanım...

Ve sonuç... Her ikisi de birbirinin üstünlüğünü kabul etmeye mecbur kaldı. Her biri diğerine boyun eğdirdi...

Hakem dedi ki:

Zikrettiğiniz kuvvetli delilleri görünce ve birbirine zıt açıklamaları duyunca anladım ki her birinin doğru bir yönü var. Geçmişte olan olaylardan kendilerine dayanakları var. Vesilelere sarıldım ve çözüm bulmak için delilleri inceledim. Sonuç olarak kalemi kutusuna, kılıcı da kınına koydum. İkisi arasında tercih yapmadım ve kızgınlıkları yatışana kadar bu işi erteledim.

Ebu Cendel el-Ezdî dedi ki:

Bu etkileyici münazarayı dinledikten sonra İslam tarihine şöyle bir göz gezdirdim ve gördüm ki kılıç olmaksızın kaleme sarılan zelil olmuş, kalemi ele almadan kılıca sarılan ise şaşırmış ve rezil olmuştur. Ancak her ikisini de birlikte yükselten, doğruyu bulur ve gayesine ulaşır. Şeyhulislam İbni Teymiyye *(rahimehullah)*'ın dediği gibi:

"Dinin ikamesi yol gösteren kitap ve ona destek olan kılıç iledir."

Hiç şüphesiz yol gösterici ve yardımcı olarak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize yeter.

Allahu Ekber! İzzet Allah'ın, rasulunun ve müminlerindir.

Allahım! Doğusundan batısına dünyanın dört yanındaki mücahidlere yardım et! Onları muzaffer kıl, onları koru ve gözet!

Allahım! Kâfirlerin ellerinde esir olan muvahhid kardeşlerimizi esaretten kurtar.

Allahım! Amerikalıları, Hıristiyanları, Yahudileri, Arabıyla Acemiyle tüm tağutları kahret ve onların saltanatlarını yerle bir et! (Allahumme amin)

Velhamdulillahi Rabbil alemîn...

Dinin İkamesi Yol Gösteren Kitap ve Destekçi Kılıçladır

Ebu Muhammed el-Makdisi

Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)* bir elinde kılıç bir elinde ise mushafı tutarak şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize bu kitabın dışına çıkanların boynunu bu kılıçla vurmamızı emretmiştir."

Bu manayı açıklamak üzere Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır. Bu, Allah'ın, dinine ve peygamberlerine görmeden yardım edenleri belirlemesi içindir. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, daima üstündür." (57 Hadid/25)

"Resullerin gönderilmesi ve kitapların indirilmesi ile asıl hedeflenen gaye, gerek Allah'ın hukukuna dair gerekse de yarattıklarının hukukuna dair insanların arasında adaletin tesis edilmesidir."[66]

[66] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 28/263.

Bütün kitapların onun uğruna indirildiği ve bütün resullerin onu gerçekleştirmek amacı ile gönderildiği Allah'ın hukuku ile kastedilen; insanların, hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan tevhidin gereklerini yerine getirmeleridir. Bütün resullerin mesajlarının aslı budur. Allahu Teâlâ ilkinden sonuncusuna kadar indirmiş olduğu bütün kitaplarda bu yüce hakkı farz kılmıştır ki bütün kitapların bahsettiği tek husus ihlâslı bir şekilde Allah'ı tevhid etmenin sağlamlaştırılmasıdır. Bu noktada Allahu Teâlâ'nın indirdiği bütün kitapların muhtevasını şu şekilde özetlemek mümkündür:

* Allahu Teâlâ'nın indirmiş olduğu mesajlar zaman zaman tevhidi ikame etmeye, onu tesis etmeye yönelik bir çağrı, ona davet etmeye ve bu hususta sabır göstermeye yönelik bir emir yahut ta tevhidin hâkim kılınması için cihad etmeye, onun uğruna dostluk ve düşmanlık yapmaya bir teşvik içermektedir.

* Allahu Teâlâ'nın indirmiş olduğu mesajlar zaman zaman, Allah'ı hakkıyla tevhid eden, onu ikame eden, ona yardım eden ve bu yolda cihad eden kimselere yönelik Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* hazırlamış olduğu büyük nimet ve mükafatlardan haber verir.

* Yine zaman zaman, Allah'a ortak koşarak tevhidin hakkını bozan kişilerden beri olmaya, şirk ve ehliyle cihad etmeye, şirki yok etmek ve onu yeryüzünde bütünüyle kökünden kazımak için çaba göstermeye yönelik bir davettir.

* Zaman zaman da tevhide karşı çıkanların, tevhid ve ehliyle savaşanların kötü akıbetlerinden dolayı hissedecekleri pişmanlıktan ve Allah'ın onlar için hazırlamış olduğu korkunç ve kalıcı azaptan haber verir.

Başından sonuna kadar Allahu Teâlâ'nın indirmiş olduğu bütün kitapların muhtevası ve bütün resullerinin mesajları, insanların hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan

tevhidin hukukunu yerine getirmeyi özetler ve bu esası ana konu edinir.

Bu hak, uğruna bütün mahlûkatın yaratıldığı, kitapların indirildiği ve resullerin gönderildiği en yüce amaç ve en büyük hedeftir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

"*Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır."*

Her kim ki bu haktan yüz çevirir, davetçilerin ve resullerin ilkelerine uygun olarak adaletle onu gerçekleştirmezse o kimseye kılıçla karşı konulur.

İmam Ahmed'in İbni Ömer'den rivayet ettiği bir hadiste Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Ben; kıyametin eşiğinde kılıçla gönderildim. Tâ ki şirk koşulmadan yalnızca Allah'a ibâdet edilsin diye. Benim rızkım mızrağımın gölgesinde kılınmıştır. Zillet ve küçüklük benim buyruğuma muhalefet edenlerin üzerine verilmiştir. Kim de bir kavme benzerse şüphesiz onlardandır."

İbni Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Din ancak kitap, mizan ve demir ile ayakta durur. Kitap yol gösterir ve demir ise onu destekler. Allahu Teâlâ *"İnsanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır"* buyurur. Din ve ilim kitapla olur, mali ve diğer akitlerde hak ve adalet mizanı ile olur, cezalar ise demir gücü ile uygulanabilir. Müslümanların kılıçları, ana kaynağı Kitap ve Sünnet olan bu dini destekler."[67]

Yine bir başka yerde şöyle demektedir: "Allahu Teâlâ'nın belirttiği gibi dinin ayakta durması, yol gösteren Kitap ve onu destekleyen kılıçla olur"[68]

[67] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 35/36.

[68] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 28/396.

Tüm zamanlarda salih davetçilerin, insanların hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan tevhidin hukukunun yerine getirilmesi esasını davetlerinin mihveri edinmeleri gerekir. Bu esası, sözlerinin ve düşüncelerinin başlangıcı yapmalıdırlar. Bu uğurda cesaretle meydanlara inmeleri, onun uğruna can vermeleri, hapsedilmeleri, öldürmeleri ve öldürülmeleri gerekmektedir.

Salih davetçilerin daima kitap ve sünnetin ışığında apaçık delillerle bu uğurda çaba göstermeleri üzerlerine bir sorumluluktur. Her kim ki bundan yüz çevirirse kılıçla yola getirilir.

Gün gelir de ellerine kılıç almak onlar için güç olursa, tevhidden yüz çevirenlerin kılıçla düzeltilmesi gerekliliğini zihinlerinden çıkarmaları ve bu gayeyi ihmal etmeleri asla helal değildir. Bilakis tevhidin ikamesini kılıçla gerçekleştirmek için kitaba uygun bir şekilde ciddi bir çaba sarfetmeleri gerekmektedir.

Bu dinin hakikatini bilen herkes hatta düşmanları bile onun tevhid ve cihad olduğunu bilirler. Davet ve kıtal yani Mushaf ve kılıçtır. Dinin düşmanları gerçekten çok iyi bilmektedirler ki, tevhid üzere yol almaktan ve adaletle onu ayakta tutmaktan yüz çevirdikleri sürece bu din de onları terk edecek ve er ya da geç onların değersiz, yalan ve hile dolu sistemlerinin kökünü kazıyacaktır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendileri ve kendileri gibi olan kimseleri boğazlamak için gönderildiğini onlar çok iyi bilmekteydiler. Hiç şüphe yoktur ki en yakın akrabaları ve kavmi tevhidi adaletle gerçekleştirmeyi reddettikleri zaman Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onlara bu şekilde karşılık vermişti: "Dinleyin ey Kureyş ahalisi! Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben size boğazlamak için geldim."

Sonra Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah İslam'ı ve Müslümanları demir vasıtasıyla izzet sahibi kılana dek büyük bir kıyama kalkmıştı.

Allah'ın izni ile bizler Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* peşinden gidiyor, O'nun yolunu takip ediyor, sünnetini ayakta tutuyor ve O'nunla birlikte savaşıyoruz.

"Nice peygamberler vardı ki, kendileriyle beraber birçok Allah dostları çarpıştılar; Allah yolunda başlarına gelenlerden yılgınlık göstermediler, zaafa düşmediler ve boyun eğmediler. Hiç şüphesiz Allah sabredenleri sever." (3 Ali İmran/146)

İbni Teymiye *(rahimehullah)* der ki: "Birçok Allah dostunun Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte savaşması ya da O'nunla birlikte öldürülmesi Resulullah'ın da onlarla beraber aynı savaşta olmasını gerekli kılmaz. Bilakis Kim Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e tabi olur, O'nun dini uğruna öldürülürse Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber öldürülmüş sayılır. İşte sahabenin anlayışı bu şekilde idi. Onlar en büyük savaşlarını da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in vefatından sonra gerçekleştirmişlerdir. Öyle ki Şam'ı, Irak'ı, Yemen'i, İran'ı, Bizans'ı, doğuyu ve batıyı fethettiler. İşte bu şekilde düşündüğümüz zaman Rasulullah ile birlikte savaşan ve yine diğer resullerin dini uğruna savaşan ve yaralanan nice kimselerin bulunduğunu görürüz. Bu ayet kıyamet gününe kadar bütün mü'minlere bir ibret vesikasıdır. Peygamber ölmüş olsa bile peygamberle beraber Allah'ın dini uğruna savaşan herkes bu ayetin kapsamına girer."

"Muhammed Allah'ın elçisidir. Onun yanında bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler." (48 Fetih/28)

"Bundan sonra iman edip hicret edenler ve sizinle birlikte cihad edenler, işte onlar sizdendir." (8 Enfal/75)

Bilinmelidir ki itaat edilen kişi ile beraber olmak için, mutlak surette onu görmek gerekli bir şart değildir.

Biz de düşmanlarımıza karşı hedeflerimizi aleni bir şekilde açıklıyor ve onlara diyoruz ki: Bugün eğer onlara karşı güçsüz

durumdaysak, bu hesabımızdan vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. Asla! Bu bize haramdır. Bu yüzden gece gündüz Allah'a yakarıyor, sabah akşam ona dua ediyoruz ki, onlara ve bu dinin düşmanı olan herkese boyun eğdirecek gücü bize nasip etsin. Bütün hareketlerimiz ve eylemlerimiz buna hazırlanmak içindir.

Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Ve gereksiz bir şekilde Mushaf ile kılıcın arasını ayırmakla uğraşan davetçilerin sonunun hezimet ve çöküş olduğunu da biliyorlar. Böyle kimselerin bu dinin hakikatini bilmeyen, Allah'ın emirlerinden ve sünnetinden yüz çeviren, dinin aslını hiçbir şekilde anlamayan kimseler olduklarını da çok iyi biliyorlar.

Şeyhul İslam İbni Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "İslam dini; kılıcın kitaba tabi olmasıdır. Kitap ve sünnete uygun bir ilim ortaya çıkarsa ve kılıç da buna tabi olursa İslamın emri kaim oldu demektir."[69]

Ve yine şöyle der: "Dinin ayakta durması yol gösteren kitap ve destekçi kılıçladır."

---

[69] Mecmuu-l Fetava, 20/393.

Bir Garipten Bir Esire Mektub

Süleyman Ebu Gays

Bütün övgüler *"Onların Allah yolunda çektikleri hiçbir susuzluk, hiçbir yorgunluk ve hiçbir açlık, ayrıca kâfirleri öfkelendirecek ayak bastıkları hiçbir yer veya düşmana karşı elde ettikleri hiçbir başarı yoktur ki, karşılığında kendilerine salih bir amel yazılmış olmasın. Çünkü Allah, güzel iş yapanların mükâfatını zayi etmez" (9 Tevbe/120)* diye buyuran Allah'a özgüdür.

Salât ve selam sabredenlerin imamı, âlemlere rahmet olarak gönderilmiş olan ve "Ne acaiptir müminin işi! Gerçekten onun her işi hayırdır. Bu hal, müminden başka hiçbir kimse için böyle değildir. Eğer ona sevinç verici bir şey isabet ederse şükreder. Bu da kendisi için bir hayır olur. Eğer ona zarar ve ziyan verecek bir şey isabet ederse sabreder, bu da kendisi için hayır olur" buyuran Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun.[70]

Bu mektubu acı ile değil sevinçle, yeis ile değil ümitle yazı-

[70] Mütttefekun Aleyhi.

yorum. Hakkı haykıran, sessizliğin duvarını yıkan, zulmün karanlığını aydınlatan ve bir yabancının bulunduğu gurbetten bütün zalimlere meydan okuyan bir mektup olarak...

İninde yatan bir aslana, işkenceye rağmen sebat eden kahramana... Çatışmanın zorluğuna rağmen dövüşmeye devam eden, boyun eğilen bir zamanda isyan eden, çöküntü zamanında yücelen... Kölelik zilletini reddeden... Demir parmaklıklar ardında hür olan... Allah'tan başkasına yönelmeyi reddeden bir aslana...

Ey "özgür" esir kardeşim!

Ey Kardeşim sen hürsün sedler arkasında olsan da...

Ey Kardeşim sen hürsün prangalar altında olsan da...

Sımsıkı bağlandıkça Allah'a...

Hiçbir kulun hilesi zarar veremez sana...

Evet kardeşim... Sen hürriyetin ve özgürlüğün, kişinin dini, akidesi ve ilkeleri için yaşamak anlamına geldiğini biliyorsan kulların tuzakları sana ne zarar verebilir ki?

Sen gerçek hürriyetin insanın dini, akidesi ve ilkeleri için yaşamak anlamına geldiğini biliyorsan? Bu yolda ne ile karşılaşırsa karşılaşsın alnı açık başı dik yaşayan, onurla bu günü dününden daha iyi olan ve yarını bugününden daha iyi olacak olan bir insan olarak sana kim zarar verebilir.

Ancak sadece yaşamış olmak için ilkesizce yaşayan ve amaçsızca ölen kişilere gelince... Onlar zaten bu arz üzerinde, kâinatta yaşayan bir varlık sayılmazlar ki...

"Andolsun, onları hayata karşı (diğer) insanlardan ve şirk koşanlardan (bile) daha ihtiraslı bulursun." (2 Bakara/96)

Hangi hayat? Zillet içinde yaşanan, değersiz, teslim olunmuş, boyun eğilmiş bir hayat mı?

Ama sen her şeyi reddettin... Şerefli, onurlu bir hayatı tercih ettin. Korkularla boğuşan, şerefini kazanmak uğruna zorlukları omuzlayan biri olmayı tercih ettin. Bu onurun bedeli sadece ölüm olsa bile ecel şerbetini bir an bile tereddüt etmeden içen, lisanı hal ile şöyle diyen bir kişi olarak yaşamayı seçtin:

"Benim tattığım şerefi tadacak mısın sanıyorsun?

Sabrı tatmadıkça ona ulaşamayacaksın."

Ey "özgür" esir kardeşim!

Senin elindeki şu kelepçeler ümmetin prangalarını çözecek olan anahtarlardır. Bütün ümmet biliyor ki orada, ömrünün en değerli anlarını, dininin şerefi yolunda tüketen adamlar var. Ümmetin yolunu aydınlatmak için ömür sayfalarını yakan, ümmetleri hürriyet kokusunu teneffüs etsin diye özgürlüklerini boğan adamlar...

Diğer insanlar zillete rıza gösterip hakkı haykırmazken, zulme tutunup tağutun hükmüne teslim olurken, dinimize, akidemize, ırzımıza ve bütün kutsal değerlerimize saldıranlarla savaşmazken ipek bağlar yerine demir zincirleri tercih eden adamlar vardır o zindanlarda...

Belayı nimet bilen adamlar... Hapsedilmeyi halvet, sürgünü hicret, Allah yolunda öldürülmeyi şehadet sayan... Bunu hayal eden değil bizzat yaşayan, sözle değil eylemle, teoriyle değil pratikle yaşayan adamlar.

Ey "özgür" esir kardeşim!

Allah bir kulunu severse ona belalar gönderir. Biz kimiz ki Allah bizi gözetiyor ve belayı gönderiyor? Biz sürgünüz... Biz fırariyiz... Biz korkanlarız... Biz esiriz... Biz bozguna uğramışız (parçalanmış) Biz... Biz... Bunlar, Allah *(Subhanehu ve Teâlâ)*'nın sevgisinin tezahürüdür... Nitekim O şöyle buyurur:

"Andolsun biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele." (2 Bakara/155)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise şöyle buyurmaktadır:

"Allah bir kulunu sevdiği zaman onu sıkıntılara maruz bırakır."

Eskiden bu ümmetin salihleri başkalarının iyiliğe, afiyete sevindiği gibi başlarına gelen musibetlere sevinirlerdi. Çünkü onlar biliyorlardı ki başlarına gelen bu musibetler Allah'ın sevgisinin işaretlerinden başka bir şey değildi.

Sevgili Kardeşim!

Senin önünde başına gelen felaketlere teselli olacak peygamberler ve onların izini takib eden örnek şahsiyetler var.

İşte Musa *(aleyhisselam)* bir sürgün hayatının içinde... Korku ve yıllarca süren umutlu bir bekleyiş... Tüm bunlardan sonra Firavun ve ileri gelenlerinin cezalandırılması için...

İşte Yusuf *(aleyhisselam)* zulüm, iftira ile hapishane medresesine giriyor. Oradan bir kral olarak çıkıyor ve Allah onu kardeşleri ve babası ile kavuşturuyor.

İşte Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*... 3 yıl kasıp kavuran bir muhasara altında kalıyor. İnsanların Allah'ın dinine fevc fevc girişini gören muzaffer bir fatih olarak çıksın diye...

İşte Ahmed bin Hanbel... Hapse giriyor, bedeni kamçılardan tükeniyor, bitkin düşüyor. Ümmet onun akidesini hıfzetsin diye. Böylece örnek alınan bir imam oluyor.

İşte İbni Teymiyye... Işık görmeyen bir kaleye hapsediliyor. Yemek zamanlarından namaz vakitlerini tahmin ediyor. Böylece dinde imamlık şerefine nail oluyor. Dinde imamet mertebesine sabır ve yakin ile ulaşıyor.

Ve sen ey özgür kahraman kişi! Zindandan ve esaretten inşallah kurtulacaksın. Onurunla, muzaffer ve özgür olarak çıkacaksın. Bil ki gerçek zafer ruhun zaferidir. İnancın zaferi. Değerler ve ilkelerin zaferi. Bu hem dünya hem ahiret hayatında bir zaferdir:

"Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Artık kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıklardır." (24 Nur/55)

"İşte ahiret yurdu! Biz onu, yeryüzünde büyüklenmeyenlere ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere (armağan) kılarız. (Güzel) Sonuç takva sahiplerinindir." (28 Kasas/83)

Eğer esaret altında ölürsen ne kaybedersin? Çünkü sen Allah yolunda şehadeti göze alarak çıktığın bir yoldasın. Sana düşmanların ne yapabilir?

"Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' saymayın. Hayır, onlar Rableri katında diridirler ve rızıklanmaktadırlar." (3 Ali İmran/169)

Ey "özgür" esir kardeşim!

Bu din bizden çok şey istiyor, feda edilecek canlar, yok olacak ruhlar, infak edilecek vakitler, harcanacak mallar, nefsin sevdiklerini (mal, aile, çocuk) terk etmesi... Bunlar sadece yüce gayeyi, hedefi gerçekleştirmek için. Bu hedef ise Allah'ın dinini sağlamlaştırmaktır. Herkes bunu taşıyamaz ancak sen ve senin gibiler... Ahiret hayatını dünyaya tercih edenler... Eğer bundan başka şekilde düşünen ve farklı anlayan varsa şu ayeti okusun:

"De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resûlü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez." (9 Tevbe/24)

Allame Ebu Hasan Nedvi (Allah ona rahmet eylesin) şöyle der: "İnsanlık davası refah içinde yaşayan insanların taşıyabileceğinden daha yücedir. Dünya hayatında refah içinde yaşayan kimseler hiç bir tehlikeyle, sıkıntıyla ve zorlukla karşılaşmamışlardır. Nimetler önlerinde hazır, yarınları garanti altındadır. Aksine bu davanın, bütün imkânlarını ve geleceklerini dava ve kutsal mesajı taşımak uğruna feda edebilecek insanlara ihtiyacı vardır. Canlarını, mallarını, kazançlarını kaybetmeyi göze alıp riske atabilecek olanlara... Ticaretlerini, mesleklerini, kârlarını telef edebilecek, babalarının ve arkadaşlarının kendileri hakkındaki ümitlerini boşa çıkarabilecek insanlara. Öyle ki biri çıkıp onlara Salih *(aleyhisselam)*'ın kavminin Salih *(aleyhisselam)*'a söylediği şu sözü söyleyecektir:

"Dediler ki: Ey Salih! Bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin." (11 Hud/62)

Mücahidler olmadan bu yüce davanın gerçekleşmesi ve insanlığın kalıcılığı mümkün değildir. İnsanlar içindeki bu topluluğun katlandığı meşakkatler sayesinde insanlık refaha ulaşır ve ümmet yücelir. Yeryüzündeki şer akımları hayra döner. Mücahidlerin çektiği sıkıntılarla ümmet refaha ulaşır. Bazıları zarar edip kaybediyor ve Allah'tan başkasının cehennem ateşinden ve Allah'ın azabından kurtaramayacağı ruhlar kurtuluşa eriyor.

Arabistan'ın büyük şehirlerindeki şehvetlerine düşkün, madde ve mide etrafında hayat sürdüren, kendisinden başkasını düşünmeyen, cihadı yükseltmeyen gençlerle dünya asla mutluluğa ulaşamaz.

Dünyanın saadete ulaşması ancak cihad köprüsüyle ve Müslüman gençlerin çabalarıyla mümkündür. Toprağın gübreye ihtiyacı vardır. Beşeriyet toprağını münbit hale getirip orada yüce İslam'ın yetişmesini sağlayacak olan gübre ise şehvetler ve ferdi tamahkârlıklar değildir. Müslüman gençler tüm bu istekleri İslam'ı yüceltmek ve tüm dünyada güveni temin etmek, insanlığı kendini cehenneme götüren yoldan cennete ulaştıracak yola döndürmek uğruna feda etmişlerdir.

Ey "özgür" esir kardeşim!

Biz gurbetin esiriyiz onunla kelepçeli korkulu bir hayattayız. Sense düşmanın esirisin. Her birimiz İslamı aydınlatmak için yanıyoruz, İslam kazansın diye zarar ediyoruz. İslam sağlamlaşsın diye kurban oluyor, İslam yaşasın diye ölüyor, İslam ehli güvende olsun diye biz korku içinde bir hayat yaşıyoruz...

Ey kardeşim iyimser ol. Çünkü gelecek bu dinindir. Müjdele çünkü zafer Müslümanlarındır. Emin ol güzel sonuç takva sahipleri içindir. Bil ki Allah iyi işler yapanların ecrini zayi etmez.

"Şüphesiz ki sabredenlerin ecirleri hesapsız olarak verilecektir." (39 Zümer/10)

Ey "özgür" esir Kardeşim!

Son olarak İslam ümmetine söylemek istediğim bir şey daha var. Bunu söylerken amacım asla merhamet dilenmek değil. Aksine Müslümanlardan gerçekleştirmedikleri takdirde vebal altında kalacakları şer'i hakkımızı talep etmektir. Cihad esaret altındaki Müslümanları kurtarmak için değil midir? Bir Müslüman esir düştüğü zaman onu kurtarmak ümmetin üzerine farzdır. Öyleyse nasıl oluyor da yüzlerce sadık mü'min ve mücahid, kafirlerin hapishanelerinde esir tutuluyor?

Acaba Müslümanlar nasıl zevkle yiyip içiyorlar, nasıl rahat uyuyorlar? Din kardeşleri en aşağılık en rezil insanların ellerinde en kötü işkenceleri görürken, çeşit çeşit zillete layık görülürken?

Müslümanlar kendilerini savunmuyorlar mı? Neden bunca insan layık olmadıkları şeylere layık görülüyorlar? Müslümanlar kendilerini esir kardeşlerinin yerine koysalar acaba ne düşünür ne hissederler? Allahu Teâlâ'nın şu sözünü unuttuk mu?

"Mümin kadınlar ve mümin erkekler birbirlerinin velisidirler." (9 Tevbe/71)

Rasulullah efendimizin şu sözünü unuttuk mu?

"Birbirilerini sevmede, şefkat edip acımada mü'minlerin misali vücut misali gibidir. Ondan (vücuttan) bur uzuv hastalanırsa diğer azaları da uykusuzluk ve ateşle onun yardımına koşarlar."[71]

Yoksa kâfirler bizi coğrafi olarak parçaladığı gibi akide olarak da mı parçaladı?

Rumlara esir düşen bir kadının mektubu Mutasım'ın eline geçince ne yaptığını unuttuk mu?

Yoksa kâfirlerin kendi esir ve rehinelerini kurtarmak için nasıl ısrarla ve ihlâsla çalıştıklarına dikkat etmiyor muyuz? Kâfirler biz Müslümanların birbirimize karşı beslediğimiz merhametten daha çok mu birbirilerine karşı merhamet gösteriyor?

"Sizden biriniz kendisi için istediğini kardeşi için istemedikçe iman etmiş olmaz."[72]

Kadın ve erkek, Allah'a ve ahiret gününe inanan, hesab gününü hesab eden herkese sesleniyorum:

Esir mücahid kardeşlerinizin sorumluluğu sizin omuzları-

---

[71] Sahihayn.

[72] Sahihayn.

nızdadır. Allah indinde onlardan sorulacaksınız. O zaman ne diyeceksiniz?

Ama biz... Ey "özgür" esir kardeşim! Biz sizi aramızda hür ve özgür olarak görmedikçe durmayacağız.

Selat ve selam Rasulullah'ın, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Düşmanla Savaşta Kadının Rolü

Yusuf el-Iyeyrî

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehl-i beytini ve ashâbını rahmetiyle kuşatmasını dileriz.

Muhterem bacım! Dünyanın tüm ülkelerinde İslam'a ve Müslümanlara karşı açılmış olan yeni haçlı seferlerine karşı önemli bir rolün vardır. Gerçekten bu, senin için çok büyük ve önemli bir görevdir. Bu satırlarda size hitap ediyorum. Aslen bu yazdıklarımın iki katı kadar uzunluğa muhtaç olan bu konuda benim sözü biraz uzun tutmamın sebebi konunun oldukça büyük bir önem arzetmesindendir. O halde beni iyi dinleyin. Allah sizi korusun ve muhafaza etsin.

Bugün İslam ümmeti aşağılanma ve zilletin her çeşidine maruz kalmıştır. Ümmetin karşılaştığı bu durum geçmiş asırlarda karşılaşılan aşağılanma ve zillete hiç benzememektedir. Zira geçmişte bu durum şimdiki kadar yaygın değildi. Ancak bugün bu aşağılanma ve zilletin temel sebebi ümmetin fertlerinin sayısının az olması ya da ümmetin fakirlik içinde olması değildir. Bilakis İslam ümmeti günümüzde en büyük ümmet olarak telakki edilmektedir. Ve aynı şekilde düşmanların sahip olmadığı zenginliğe ve diğer unsurlara sahip olan tek ümmettir. O halde burada kendiliğinden şu soru gündeme gelmektedir. Günümüzde ümmetin çektiği bu sıkıntının sebebi mali ve insani kaynak bakımından fakirlik değilse nedir?

Bu sorunun cevabını Sevban *(radıyallahu anh)*'ın rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizlere şöyle vermektedir:

"Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağıran yiyiciler gibi birbirlerini çağıracakları zaman yakındır." Orada bulunanlardan biri "O gün sayıca az olmamızdan dolayı mı?" diye sordu. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır, bilakis o gün çoksunuz. Lakin sizler bir selin getirip yığdığı, hiçbir ağırlığı olmayan çerçöpler durumunda olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafı atacak" buyurdu. Orada bulunanlardan biri "Zaaf nedir ey Allah'ın Rasulü?" dedi. Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Dünya sevgisi ve ölüm korkusu" buyurdu.

Ahmed bin Hanbel'in diğer bir rivayetinde "Savaşı kötü görmenizdir" şeklinde geçmektedir.

İşte bu hadis-i şerif, o kafa karıştırıcı sorunun cevabıdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bunun cevabını 1400 sene önce vermiştir. İslam ümmetini mahveden illet, dünya sevgisi ve ölüm korkusudur. Ne zaman ümmet dünyayı sevip ölümden nefret etmeye başladı işte o zaman Allah'ın Yahudileri tarif ettiği *"Sen onları, insanların yaşamaya en düşkünü olarak bulursun" (2 Bakara/96)* beyanını bu ümmete muvafık oldu.

Ayette geçen *"...yaşamaya..."* kelimesi yaşamanın her türlü çeşidini kapsayan nekra bir ifadedir. Bu yaşam aşağılanma ya da zillet içinde bir yaşam olabilir... Hayvanların ya da böceklerin yaşadığı gibi bir yaşam da olabilir... Önemli olan sadece yaşamdır...

İşte bu sevgiden dolayı ümmet kendisine veya dinine yaraşmayan aşağılık bir hayat tarzına bağlandı. Tüm bunların sebebi, onların dünyayı sevmesi ve ölümden nefret etmesidir.

Bizim dünya sevgimizin ve ölümden veya savaştan nefret edişimizin kaçınılmaz neticesi, İslam ümmetinin evlatlarının çoğunun –özellikle de kadınların- cihadı dünyadan göç etmeye bağlaması oldu. Bunun akabinde ise cihad terk edildi. İslam ümmeti cihadı terk edince düşmanlar ona karşı güç kazandı ve başlarına zillet geldi. Ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, İbni Ömer *(radıyallahu anh)* rivayetiyle Ahmed ve Ebu Davud'da *(rahmetullahi aleyhim)* yer alan şu beyanı gerçekleşti:

"İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu kaldırmaz."

Yukarıdaki hadislerin de işaret ettiği gibi, bizim durumumuza dair Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bizi teşhis ettiği hastalık vehnden başkası değildir. Bugün bu hastalığın yansımaları ortaya çıkmaktadır. Bu, inek ve taşa tapanlardan haça ve heykellere tapanlara kadar dünyanın tüm uluslarının üzerimize attığı zillettir.

Sonuç olarak yukarıda vermiş olduğumuz hadislere dönersek, bu aşağılanma ve zilletten kurtulmanın tek yolu cihada dönmek, Allah yolunda savaşı sevmek, dünyayı ve onun süslerini terk etmektir.

Kadın, Cihada Destek veya Köstek Olabilir

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, ümmetin bu durumdan kurtulması için bize verdiği reçetenin cihad olduğunu anladıktan sonra ne yazık ki hala buna uygun hareket etmediğimiz görülmektedir. Bu yüzden bu reçeteye uygun hareket edebilmek için ferdi planda cihadın engellerini araştırmamız gerekmektedir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cihadın engellerinin esas nedenini şu ayette bir araya getirmiştir:

"De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, akrabalarınız, kazandığınız mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden konutlar, size Allah ve Rasulünden ve onun yolunda cihaddan daha sevimli ise artık Allah'ın emri (azabı) gelinceye kadar bekleyin. Allah, fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9 Tevbe/24)

Bunlar cihadın engellerinin esas sebepleridir. Bu sebepler dallanıp budaklanabilir. Bu ayette kendisinden hoşlanılan şeylerin, Allah sevgisi, Rasul sevgisi ve cihad sevgisinin önüne geçişini nasıl engelleyebileceğimizi araştırmak, izzete giden ilk adımdır. Çünkü Allah sevgisi, Rasul sevgisi ve cihad sevgisi, bu sevilen şeylerden daha büyük ve daha gereklidir.

Şayet bu sonucu iyi kavrarsak, bütün amellerimizde Allah sevgisinin, Rasul sevgisinin ve cihad sevgisinin tüm fani sevgilerin üzerinde olduğunu görürüz. Bunun neticesinde ise bu ümmetin evlatları İslam'ın ve ümmetin şerefi için canlarını seve seve vereceklerdir. Kâfirler, kendileri bu dünyayı ne kadar seviyorlarsa ümmetin erkeklerinin de ölümü bir o kadar sevdiğini, Ebu Bekir es-Sıddık *(radıyallahu anh)*'ın yaptığı gibi tüm zenginliğini İslam'a zafer kazandırmak için harcayan tüccarları olduğunu görecekler, ümmetin analarının şayet oğulları cihadı terk ederlerse bu hayattan hiçbir tat almadıkları gerçeğini bileceklerdir. Elbette bunun sonucu ümmetin üzerinden kafirlerin hakimiyetinin kalkması şeklinde tezahür edecektir.

Eğer tüm bunlar başarılırsa, Allah'ın düşmanları ümmeti üzmeden veya ümmete karşı gelmeden önce bin kere düşünecektir.

Bu sayfalarda, bu engel ve manilerin detayları üzerinde durmayacağız. Fakat ümmetin hemen ve her şeyden önce kal-

dırması gereken bir engeli açıklamakla yetineceğiz. Bu engel; anne, eş, kız veya kız kardeş olarak ortaya çıkan kadındır. Bunların hepsi, cihadın engellerini detaylı olarak anlatan ayetin kapsamına giriyor. Elbette burada kadının, İslam'ın zaferinin önündeki en büyük engellerden biri olduğunu söylerken, bunun mukabili bir durumu da belirtmek gerekir ki bu, kadının tam bir cesaret ve fedakârlık ile donanırsa İslam'ın zaferindeki en temel ve en etkili faktörlerden birisi olacağıdır. Burada, onun İslam'ın muzaffer olması için örnek alması gereken kadınların hayat hikâyelerini vereceğiz.

Bu sayfalarda kadınlara hitab etmemizin sebebi, kadınlarda gördüğümüz bazı hasletlerden dolayıdır. Bir kadın bir şeye ikna olduğunda, bu erkeğin o şeyi yerine getirmesinde en önemli saiktir. Ve eğer kadın bir şeye karşı çıkarsa, erkeğin onu başarmasının önündeki en büyük engellerden birisi olur. Özellikle bu kadın sevilmesi, razı edilmesi gereken bir anne, nine ve eş olursa...

Kadın, insanlığın beşiğidir. Vücudu güçlenene kadar bebeğin bakıcısıdır. İşte bu düşünüldüğü takdirde, İslam'la tüm kâfir milletler arasındaki savaşta etkin rolünü gerçekleştirmesini teşvik ettiğimiz hitabı kadına yönlendirmemiz gayet yerindedir. Kadın, bu savaşa girmekten vazgeçtiği zaman, ondan soyutlandığı veya savaşçıların azmini güçlendirmeye hazır olmadığı zaman, yenilgiye ilk adım atılmış demektir ve bu zarara giden yoldur ve bugün ümmetimizin başına gelen şey işte budur.

Kadın sorumluluğa hazır olana kadar, İslam parlak dönemlerinde kendinden kuvvet, sayı ve maddi olarak güçlü olan kafir milletlere karşı muzaffer değildi çünkü cihad için evladlar yetiştiren, kocası cihada çıktığında onun namusunu ve malını koruyan, bu yolun sürdürülmesinde kocasının ve evladlarının sabırlı olmasına yardım eden odur. ''Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır" sözü o zamanın kadını için tam uygundu, bu yüz-

den biz de "Her başarılı mücahidin arkasında bir kadın vardır" diyebiliriz. O kadınlar görevlerini biliyorlardı ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ifade ettiği gibiydiler. Ömer *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Ya Rasulullah! Hangi zenginlikten edinelim?" diye sordu. O da: "Her biriniz, şükreden bir kalb, zikreden bir dil, ahiret işinize de yardımcı olacak Mümin bir kadın edinsin" buyurdu.

Fakat günümüzdeki kadınlara ne demeli? Onları nasıl tarif etmeli? Onların endişeleri nedir? Kocalarına ahiret işlerinde yardımcı mıdırlar? Günümüzdeki İslam ve küfür arasındaki savaşı idrak ediyorlar mı? Veya küfür ülkelerini dahi biliyorlar mı? Müslümanların Filistin dâhil her yerde çektiklerini biliyorlar mı? Onların bunlardan haberi yok. Peki, bu nasıl bir habersizlik? O, en son moda ve akımları takip etmektedir. Süs ve ihtişam gösterisi dışında hiçbir şey bilmemektedir.

Bilakis, onların bazıları haramlarda boğuluyorlar. Din düşmanları onları kendi ülkelerimizde ümmete karşı kullanıyorlar. Biz onlardan, ümmetin kalesinin inşâsına katkıda bulunmalarını beklerken kendimizi onların İslam'ı tahrip etmelerini engellemeye çalışırken bulduk. Düşmanın, kadını özgürleştirmeye odaklanması, onun ümmetin muhafızı olduğunu öğrendikten hemen sonra olmuştur. Eğer o bozulursa, çevresindekilerin yanı sıra onun fıtratı da bozulur. Bu yüzden o yanılgıdayken ve boğulurken ve tüm bu hain çağrılara inanırken, düşmanlar onu en kötü bir şekilde kullandı. La havle ve la kuvvete illa billah!

Ey Allah'ın kadın kulları! Sorun sadece sizin günümüzdeki şu savaştan habersiz kalmanız olsa idi o zaman mesela daha kolay olurdu. Çünkü o zaman bu durumu telafi edecek erkeklerimiz var derdik! Fakat bugün siz, günümüzdeki savaşın varlığından veya onun için yapılan hazırlıktan habersizseniz, sizinle birlikte tüm ümmet de habersiz olacaktır. Bu savaş için gençleri kim yetiştirecek? Ve bu savaşa giren erkeklerin arkasında kim

duracak? Ve gelecek neslin annelerini bu yolda devam etmeleri için kim hazırlayacak? Bu sorunun ve buna benzer onlarca mühim sorunun cevabı bize göstermektedir ki kadın mücadelede önemli bir unsurdur ve bu savaşa tam gücüyle ve tüm hırsıyla katılmalıdır. Ve kadının bu savaşa katılımı mücadelenin sonucunu ifade etmez. Bilakis kadının bu savaşa katılımı, bu yolun devamını ve zaferi sağlayan sütunlardan birisidir.

Bu yüzden ey bacım! Görevinizin hayal ettiğinizden daha büyük olduğunun farkında olmalısınız. Bugün İslam'ın mağlubiyetinin büyük bir kısmından siz sorumlusunuz. Çünkü eğer siz sorumluluğunuzu yerine getirmiş olsaydınız, ümmetin başına bu zillet gelmeyecekti. Belki siz, öncelikli olduğu için eğer siz sorumluluğunuzu yerine getirmezseniz daha sonra yapılacakların hiçbir faydası olmamaktadır. Çünkü çocuğun yetiştiği ilk ev, sizin kollarınız. Ve o genç bir erkek olduğunda, size olan sevgisinden dolayı sadece sizin rehberliğinizi bilecektir. Bu yüzden siz çocukluk çağında onun kalbine Allah'ın, Rasulünün ve İslam yolunda cihadın sevgisini aşılamazsanız, büyüdüğünde hiç kimse onun kalbine bunu atamaz. Fidan sizin ellerinizin arasında... Taze ve nemli... Bu yüzden görevinizin başına geçin, 20 yıl sonra neticeyi göreceksiniz inşâAllah.

Cihat Meydanlarında Kadın

Muhammed el-Acmî

İslam tarihinde kadının çeşitli cihat meydanlarında üstlenmiş olduğu şanlı rolü ile ilgili gerçekler bu hanif dinin gölgesinde kadının ne derece büyük bir misyon yüklendiğini ortaya koymuştur.

Müslüman kadın Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolunda pek çok eziyet ve baskıya maruz kalmıştır. Önce Habeşistan'a, sonra Medine'ye hicret etmiş, her çeşit imtihanla sınanmıştır.

Mesela mü'minlerin annesi Hatice validemiz Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e canı, malı ve gayreti ile destek olmuştur.

Sümeyye –Ammar'ın annesi- İslam tarihinde ilk şehit hanımdır.

Esma Binti Ebu Bekir Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i ve arkadaşını Medine'ye hicretleri esnasında korumuştur.

Ve Hansa... Dört oğlunu hakk yolunda feda etmiştir.

Ve Nesibe Binti Kab...

Ve onlar gibi niceleri savaşlarda imtihanlara göğüs germişler, cesaret göstermişlerdir. Her ne kadar kılıçla cihad, erkeklere has bir cihad türü olsa da müslüman kadın da dine yardım etmek yolunda bizzat mücadele etmiştir.

Bu durum kadının kendi misyonuna, gücüne ve şefkatine uygun alanlarda faaliyet göstermesiyle çelişmez.

Müslüman kadının Allah'ın kendisine bahşetmiş olduğu özel yetenekler ve gücü ile erkeklere yardımcı olduğunu belirtmekte fayda var.

Kadın, İslam'ı ve daveti bütün gücüyle desteklemiştir. Erkeklerin yanında kılıcı ve yayı ile gazvelere katılmıştır. Savaşçıları cesaretlendirmiş, yaralıları tedavi etmiş, onlara yiyecek ve içecek vermiştir.

Müslüman kadın erkeklerle beraber savaşlara katılmış, fedakâr ruhu ve merhametli kalbi ile onlara bütün gücü ile yardım etmiştir. ... Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in eşlerinin ve ilk Müslümanların hanımlarının savaşlarda Rasulullah'ın yanında oldukları konusunda ittifak edilmiştir.

Filistin'deki intifa da bize kadının bir eş, bir evlat ve anne olarak yüklendiği misyonu ortaya koymuştur. Gaspçı Siyonist düşmanla yüz yüze gelme ve cihad konularında eşsiz örnekler sunmuştur. Filistinli kadın ülkesini, onurunu ve akidesini korumak uğruna oğlu ve eşiyle aynı siperlerde yer almıştır. Filistin'deki mücadeleyi izleyenler bizden önceki mücahid ve mücahideleri hatırlatan Filistinli kadının bu rolünü görebilirler.

Gelelim günümüzde Irak halkının servetine ve mukadderatına yönelik süren Amerikan saldırısı karşısında özel olarak Iraklı kadının genel olarak da tüm Müslüman kadınların yüklenmesi gereken role... Bu saldırı karşısında kadından nasıl bir rol oynaması beklenmektedir?

1- Kadın hiçbir zaman kendi rolünü küçümsememelidir. Özellikle de kriz durumlarında. Çünkü savaş durumunda kadının rolü kat be kat artar.

2- Çocuklarını ve çevresindekileri düşmana karşı cesaretlendirmeli, sebata teşvik etmelidir.

3- Şehit yakınlarının, felakete uğrayanların yanlarında yer almalı, onlara maddi manevi destek olmalıdır.

4- Maddi ve manevi olarak gücü yettiğince düşmana karşı cihadı ve direnişi desteklemelidir.

5- Çocuklarını Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sevgisi ile terbiye etmeli, kalplerine takva tohumları ekmelidir.

6- Çocuklarını Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolunda cihad ve şehadet aşkıyla terbiye etmelidir. Çünkü gasp edilmiş olan vatanı ancak çocuklarının çabası ile kurtulacaktır. Bugün Filistin ve Irak'da yaşanan trajediyi İslam ülkelerini ard arda yok edebilmek için düşmanlar pusuya yatmış bir halde beklemektedirler. Bunu ancak doğru bir eğitimle engellemek mümkündür ki bu eğitim de annelerin görevidir.

7- Sabretmeli ve çocuklarını da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetine uygun şekilde terbiye etmelidir:

"Ey iman edenler! Sabredin. Sabır yarışında düşmanlarınızı geçin. Cihad için hazırlıklı ve uyanık olun. Allah'a karşı gelmekten sakının ki kurtuluşa eresiniz." (3 Ali İmran/200)

8- Mü'min kullarına yardım edeceğine dair Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya duyduğu güveni yitirmemelidir.

"Sakın Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz zannetme. Allah onları ancak gözlerin dehşetle bakacağı bir güne erteliyor." (14 İbrahim/42)

9- Ve son olarak...

"Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz. Allah hakkıyla bilendir. Hüküm ve hikmet sahibidir." (4 Nisa/104)

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerinize olsun...

Ey Kadınlar Sıra Sizde!

Erkekler Uyumuş...

Mena binti Salih eş-Şarkavî

Bismillahirrahmanirrahim

Bütün övgüler Allah'a özgüdür. O'na hamd eder, O'ndan yardım ister ve bizleri hidayete erdirmesini, bizleri bağışlamasını dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüklerinden O'na sığınırız. Allah'ın hidayet ettiğini saptıracak, saptırdığını ise hidayete erdirecek kimse yoktur. Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Tektir. Ortağı yoktur. Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* O'nun kulu ve resulüdür.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kelimeleri üzerinde düşünen bir kişi Kur'anda erkeklerin kadınlar karşısında üstün olduğunu görür. Bunun nedeni Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın erkeklere bedensel ve akli ayrıcalıklar vermiş olmasıdır. Bir erkeğin şahitliği iki kadının şahitliğine denktir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emirleri ve hükümleri üzerinde düşünenler için nice ibretler vardır. Ancak söz konusu üstünlük dünyevi konulardadır. Uhrevi konularda ise takva ve salih amel dışında kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur.

"Erkek veya kadın, kim mü'min olarak iyi iş işlerse elbette ona hoş bir hayat yaşatacağız ve onların mükâfatlarını yapmakta olduklarının en güzeli ile vereceğiz." (16 Nahl/97)

Hatta Rabbine itaat eden, farzları yerine getiren, ramazanda oruç tutan, namusunu koruyan, kocasına itaat eden kadına kıyamet günü şöyle denilecektir:

"Cennetin sekiz kapısının dilediğinden gir."[73]

Bu söz erkeklere söylenmeyecektir. Çünkü İslam kadına değer vermiş ve ona büyük haklar tanımıştır. Erkeğin kadın üzerine "*kavvam*" oluşu dinini koruyan bir aslan misalidir. Böylece kadın evinde korunmuş, rızkı temin edilmiş, Rabbi ve dostları tarafından ikram görmüş olur.

"Sizin en hayırlınız ailesine en iyi davranandır. Ben aileme karşı sizin en hayırlınızım."[74]

Allah'ın kadına ikramı ve onun konumunu yükseltmesi bu sayfalarla sınırlandırılamayacak kadar geniş bir konudur. Bununla ilgili yukarıdaki iki hadis yeterlidir.

Ey Allah'ın kıymetini yükselttiği ve ikramda bulunduğu siz kadınlar! En küçük bir marufu dahi küçümsemeyin. Dininize yardımcı olmak hususunda erkeklerin kendi üzerlerine düşen görevleri ifa etmelerini bekleyerek ağır davranmayın. Dininize hizmet etmekte tembellik etmeyin. Özellikle de farzı aynlar konusunda... Çünkü bu konuda kadınla erkek arasında fark yoktur. Bunları ihmal etmeyin. Ümmetimizin çektiği acıları düşünün. Erkeklerin çoğu Müslümanların en kötü işkencelere maruz kaldığı şu zamanda nasıl da ümmetin sorunlarından yüz çevirdi. Bu dinin, dünyadan elini eteğini çekip Allah'ın yanındakilere talip olan, dine yardım etmek uğruna ölümü göze alarak yola çıkan bir avuç mü'min kadın dışında ne sözlü ne de fiili olarak destekleyeni yok.

Değerli Bacım! Sana, erkeklerin çoğunun yastıklarını ka-

---

[73] Ahmed b. Hanbel, Müsned, Hadis No: 1573.

[74] Tirmizi, Hadis No: 3830.

barttığı, dinlerine karşı endişelerinin zayıfladığı, Allah'ın mukaddesatlarına karşı hiçbir çabalarının olmadığını gördüğüm bir günde sesleniyorum. Ne masumların çığlıkları, ne de çaresizlerin inlemeleri onları uykularından uyandırmıyor, onları ilgilendirmiyor. Onların tek derdi yemek içmek, iş, ticaret, çocuklarını şımartmak ve evlendirmektir. Kendilerine cihattan bahsedilip cihada teşvik edildikleri zaman kimi "Ben mücadele edenler arasındayım. Çünkü okulda öğretmenlik yapıyorum" der.[75] Kimisi "İş yerimde davetçilik yapıyorum" kimisi ise "Ailemin geçimini temin etmek zorundayım" diyerek sanki farzı kifaye olan bir işe çağrılmış gibi konuyla dalga geçerler. Bununla birlikte ne garip tir ki onca öğretmen, onca davetçi ve pek çok kitap arasında davetin ve cihadın farzı kifaye olduğunu söylemekten kaçınmayan kimselere de rastlıyoruz. Ancak onların unuttukları bir şey var. İlim kendisiyle amel edilmediği sürece kişiye fayda sağlamaz. Aksine dünya ve ahirette kişinin boynuna vebal olur. Bu durumdan daha ilginç olanı ise, mücahitlerin haberlerini sadece izlemekle yetinip Allah yolunda sadaka vermek suretiyle dahi bir yardım yapmadıkları halde mücahitleri desteklediklerini söyleyenlerdir. Oysaki belki de verecekleri sadaka Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katında oturdukları yerde durmalarının kefareti olacaktır. Onlar bunu yapmıyor, sonra da kalkıyorlar ve mücahitleri desteklediklerini söylüyorlar. Vallahi onlar bunu söylemelerine rağmen mücahitlere yardım etme noktasında onlardan en uzak kişilerdir. Resullullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* en çirkin sıfatın nefisleri fesata uğratıp toplumları yıkan kıskançlık ve korkaklık olduğunu söylüyor. Sahihteki bir hadiste şöyle buyurur:

"Bir adam için en kötü şey tedirgin eden bir cimrilik ile kalbi yerinden oynatan korkaklıktır."[76]

[75] Ey okullarda hakkı öğrettiğini iddia eden sen!! İşte gün be gün yok edilen Millet-i İbrahim... Hani buna karşı senin oynadığın rol nerede?

[76] Ebu Davud, Hadis No: 2150.

Bil ki sadece boş bir iddia asla kâfi değildir. Kiralık ağıt yakanlar asla çocuğunu kaybettiği için feryadu figan eden bir anne gibi değildirler. Allah dostlarını gerçekten seven, onlara malıyla, kalemiyle, canıyla, çocuğuyla güçü yettiği kadar yardım edendir.

Ey Aziz Bacım! Ey Safiye'nin, Hansa'nın, Ümmü Ammar'ın torunu! Haydi ümmetin alnına çalınan bu utancı sil. Zira ümmetin içindeki erkek bozuntuları bunu terk ettiler. Bana kulak ver, söylediklerime kalbini aç! Mücahitlere daima suçlu gözüyle bakan, mücahitlerin her yaptığını hata gören şu günahkâr gözlerin bakışlarını benimle beraber iyice düşün. Onlar yeryüzünde mücahitlerin yaptıkları her şeyi en kötü ihtimallerle ve yorumlarla değerlendirirler. Mücahitlerin yaptıkları şeyleri başkaları tarafından yanlış anlaşılacağı sebebiyle eleştirir dururlar. Mücahitlerin yaptığı her şey hatalıdır ancak aynı amelleri bir başkası yapsa onu görmezden gelirler. Burada kastettiğimiz kişiler ise özellikle âlimler ve yöneticilerdir. İbni Mübarek ne kadar da doğru söylemiştir:

"Ruhbanlar ve kötü din adamları olmasaydı

Hiç din bu şekilde ifsada uğrar mıydı?"

Örneğin bir âlim ya da âlim olarak tanınan bir kimse Allah'ın haram kıldıklarını helalleştirip Allah'ın emirlerini haramlaştırdığında (ki bu onun için kesinlikle helal değildir) bazıları hemen o âlimi mazur görmeye başlar ve inkâr-münkir çizgisini yok edecek derecede o âlim hakkında hüsnü zanda bulunurlar. Aynı şekilde bir âlim mücahitler hakkında onlara zarar verecek ve kâfirlere destek olacak şekilde konuştuğunda bu söylediğinin onun içtihadı ve aslında amacının iyilik olduğunu söylerler.

Yöneticilere gelince; onlar zaten kendilerini İslam dininden çıkaran birçok amelle meşgul olmaktadırlar. Mahkemelerinde (İş işçi mahkemesi, ticaret mahkemesi gibi) tağutların hükmü ve beşeri kanunlarla hükmetmeleri, BM tağutuna muhakeme olma-

ları, onu razı etmeye çalışmaları yöneticilerin küfürlerinden bazılarıdır. Durum öyle hal almıştır ki bu hükümetler efendilerine tağutların hükmüne karşı çıkan, tağutlarla savaşılmasının vacip olduğunu söyleyen kimselerle savaşacaklarını taahhüt bile etmişlerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Her kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

Yine şu sayacaklarımız da günümüz hâkimlerinin küfürlerinden bazılarıdır: Onlar kâfirleri veli edinmişlerdir. Kâfirleri velayetin en yüksek mertebesine çıkarmışlar, Müslümanlara karşı kâfirlere destek olmuşlar, kâfirlerin her emirlerine itaat etmişlerdir. Müslümanların kendi topraklarında dahi kâfirleri emirlerine itaat edilmesi gereken mutlak idareci olarak tayin etmişlerdir. Gazetelerinde ve radyolarında Allah'ın ayetleri ile istihza etmektedirler. İslamla, Müslümanlarla savaşmakta, İslamla istihza edenleri kanun gücüyle korumaktadırlar. Tüm bunları yaparken de tek bir delilleri dahi yoktur. Ancak tek delilleri mürtetleri ve zındıkları korumalarına karşılık onlardan aldıkları dünyalık ve teşekkürdür.

Ancak tüm bunlara rağmen insanların çoğu bu yöneticileri kurtarmak için tevil üstüne tevil yapmaktadırlar. Ancak onları bu dünyada kurtarsalar da ahirette asla kurtaramayacaklardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye sana Kitab'ı hak ile indirdik; hainlerden taraf olma! Allah'tan bağışlama dile. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. Kendilerine hainlik edenleri savunma. Zira Allah, hiçbir haini, hiçbir günahkârı sevmez." (4 Nisa/105-107)

"Zulmedenlere meyletmeyin. Yoksa size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra size yardım da edilmez." (11 Hud/113)

Bütün yaptıkları iyilik ve vacipleri yerine getirmek adına olan ve yaptıklarında da Allah'ın kitabına, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine ve icmaya muhalif bir şey bulunmayan mücahidler, haklarında en çok hüsnü zan beslenilmesi gereken kişiler değil midir acaba?

Ancak buna rağmen hala mücahitlerin yaptıkları eylemleri kınayan ve onların Müslümanları hedef aldıklarını söyleyenler vardır. Müslüman derken kastettikleri de tağutların askerleri ve polisleridir. Ancak bu askerler ve polisler Irak ve Afganistan'da haçlıların üslerinde zulüm altında inleyen Müslümanların çağrısına icabet ederek cihada katılan mücahitlerin peşine düşen kimselerdir. Bununla beraber tağutların, Müslümanların ülkelerinde yayılma adına kurdukları üslerini bu askerler ve polisler vasıtasıyla korumaya çalışmaları görmemezlikten gelinmektedir. Hâlbuki bu üslerin vurulması düşmana büyük zarar verecektir. Ancak onların bütün çabası Bush'u memnun etmek, onun dinsiz, münkir adamlarını korumak ve bir süre önce Bush'un ilan ettiği Haçlı savaşına dâhil olmak içindir. Bush önce savaş ilan etmiş sonra da Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ümmetinin saf çocuklarını kandırmak için bu savaşa "Terörle Savaş" adını vermiş ve böylece amacına da ulaşmıştır.

Aynı şekilde mücahidlerin tağutların ordusuna askerlik yapmaktan kaçınmaya dair çağrıları da bu insanlar tarafından duyulmamaktadır. Ancak böyle bir amel haçlıların korunması, onların velayeti altına girilmesidir. Bu ise hiç şüphesiz irtidattan başka bir şey değildir.

Bugün Müslümanların kutsallarına saldıran haçlıların önündeki en büyük engel bu askerlerdir. Onlar olmasa bütün yollar mücahidlere daha kolay açılacaktır. Ancak bunları gören kimse yoktur. Mücahitlerin bu noktada bütün çağrılarına rağmen onlarda tek bir hayat belirtisi görülmemektedir. Onların gözünde tek suçlu mücahitlerdir. İslam ülkelerinde Müslüman-

ların kutsallarını koruma adına büyük kahramanlıklar gösteren mücahitlerin tek tek öldürülmesi de bu kimseler tarafından önemsenmemektedir. Sanki öldürülen kişiler kâfir ve mürteddiler. Hatta onların nazarında kâfirler bu kimselerden daha değerlidir.

Değerli bacım! Sen hükümetin sahte âlim ve şeyhlerinin fetvalarına sakın aldanma! Onları dinlemekle meşgul olacağına Allah'ın dinini, Müslümanların mukaddesatını korumak için çabala! Bu sözde âlimlerin Bush ve onun saldırılarını desteklemek noktasında ne büyük bir role sahip olduklarını düşün! Nitekim bunların fetvaları ile nice mücahit ailesinin mallarına el konulmuştu. Onlar mücahitlerin mallarına el koymayı devlet planı haline getirdiler. Öyle ki bunların verdiği fetvalar neticesince BM güvenlik konseyi el-Kaide/Taliban yaptırımlar komisyonu başkanı Heraldo Munoz ülkesinde Riyad'da alınan kararlar neticesinde terörle savaşta daha çok güçlendiklerini söylemişti. Peki, Riyad'da alınan kararlar neydi acaba?

Sadece el-Kaide yöneticilerinin mallarına el konulmakla kalınmayacak, Taliban ya da el-Kaide ilişkisi olduğu tespit edilen bütün hayır kurumlarının mal varlıkları ellerinden alınacaktı. İşte bu senin âlim olarak bildiğin kimselerin verdiği fetvalarla gerçekleşmişti. Sadece bununla kalmadılar. Heraldo Munoz akîdevi alanda da köklü kararların alınmasını istiyor ve bu noktada din adamlarının büyük bir role sahip olduklarını vurguluyorlardı. Bu yüzden Cakarta'ya yaptığı ziyaret sonucunda özellikle Endonezya'da radikal görüşlerin tasviyesi için Suud âlimlerinin rol almaları gerektiğini ve bu şekilde sorunun üstesinden gelebileceklerini söylüyordu. Munoz'a göre el-Kaide ve Taliban'ın hezimete uğramasının anahtarı Suud âlimlerinin cihat bölgeleri ile akîdevi alanda ihtilafları körüklemesindedir. İşte bu açıklamaların hemen akabinden Suud âlimlerinden Taliban'ın ve Afganlıların kabirlerden medet beklediklerine dair bir çok fetva yayılmaya başladı.

Değerli bacım! Bu anlattıklarımı iyi düşün! Allah'a yemin olsun ki biz bu âlim görünümlü kişiler hakkında susmaktan yorulduk. Özellikle ümmetin gençlerinin bu kişilere aldanmamaları gerekir. Çünkü bugün Selul ailesine (Suud krallığına) hizmet eden âlimlerin hepsi dünya karşılığında ahiretlerini satmış kimselerdir. Bu kimseler daha önce mücahitler Rusya'ya karşı savaştıkları zaman onların büyük kahramanlar olduğunu söylüyorlardı. Ancak silahlar ne zaman Amerika'ya döndü, işte o zaman mücahitler bu uşakların nezdinde suçlu kimseler oldular. Zira onların ölçüleri Kur'an değil bilakis Amerika'nın kitabıdır.

Bir kardeşimiz televizyonda kâfirlerin elinde esir tutulan bir mücahitle yapılan görüşmeyi izlediğini söylemişti. Bu görüşmede söz konusu esirin kendisine psikolojik işkenceler yapılmıştı. Bu işkencelerin arasında Kur'an-ı Kerim'e hakaret edilmesi ve televizyon getirtilip cihad aleyhinde konuşan şeyhlerin kendisine dinletilmesi vardı. Bu yayınları izleten gardiyanların daha sonra mahkûmlara "Bakın hocalarınız bile size karşı bize yardım ediyorlar" dediğini söylemişti.

Değerli Bacım! Ulemanın yapması gereken Selul ailesinin razı olduğu kimselere yardımda bulunmak değil bilakis yeryüzünün tamamında ve bütün mekânlarda mü'minlere yardım etmenin vacip olduğunu açıklamaktır. Çünkü Şari'i ve Amir olan yaratıcıdır. Selul ailesinin sefihleri değildir.

Bu âlimler acaba tüm ülkelerden ve hatta Harameyn topraklarından bile kâfirlerin kaçırdığı mücahitlere yardımcı olmak için neden konuşmuyorlar? Onlara karşı olan şer'i vacibi neden açıklamıyorlar? Günümüzde mücahitleri arayıp tağuta teslim olmaları için ikna etmeye çalışmalarına bir bakın. Ne kadar adice ve ahlaksızca... Müslümanların aleyhinde kâfirlere maddi manevi, aleni ve gizli yardımlarda bulunan körfez yönetimi hakkındaki şer'i hükümleri neden açıklamıyorlar? Bütün Müslümanları bu yöneticilerin doğru yoldan ayrıldığı konusunda neden aydınlatmıyorlar?

Kâfirlerden beri olmanın ve onlarla savaşmanın vacip olması ile ilgili hükümler nerede? Onların, Müslümanların topraklarına, kutsallarına ve canlarına düşmanlıkla, zulümle saldırdıklarını neden açıklamıyorlar? Ümmeti neden cihada, özellikle de kâfir liderleri olan Amerika ve yandaşları ile cihada teşvik etmiyorlar?

Tağutu inkâr ne demektir? Tağut nedir? Allah'ın mürtedlerle ilgili hükümleri nelerdir? Bu âlimler neden bunları açıklamıyorlar acaba?

Bu ülkelerdeki yöneticiler bütünüyle dinden çıkmış kimselerdir. Kâfirlerin safında saf tutup onlara destekçi olmuşlardır. Peki, bugün bu âlimler Arap yöneticilerinin ve yandaşlarının kâfir olduklarını açıklamıyorlar da bunun yerine sürekli olarak "Allah size onları neden inkâr etmediğinizi sormayacaktır" sözünü tekrar edip duruyorlar?

Devamlı surette kendisini övdükleri Mücahid İmam Şeyh Muhammed Abdulvehhab ne diyor:

"Ey kardeşlerim! Dininizin aslına, evveli ve ahiri, esası ve başı olan Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etme düsturuna sımsıkı sarılın. Manasını bilin, tevhid ehlini sevin, onları uzakta dahi olsalar kardeşiniz kabul edin. Tağutları inkar edin, "Onlardan bana ne" ya da "Allah beni onlardan sorumlu tutmadı" diyenlere buğzedin. Bu bir yalandır, iftiradır. Aksine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlardan sizleri sorumlu tutmuştur. Tağutları inkâr etmeyi ve onlardan beri olmayı farz kılmıştır. Kardeşleri ve çocukları dahi olsa... Vallahi dininin aslına sımsıkı tutunun ki belki Allah'a hiçbir şey ortak koşmadan onunla karşılaşırsınız."

Acaba bu âlimler Şeyh'in bu sözünü bilmiyorlar mı?

Arap yarımadasını haçlıların pisliklerinden temizlemekle yükümlü âlimler nerede? O haçlılar ki sadece gelip oraya yerleşmekle kalmadılar. Aksine bu toprakları İslam ülkelerine saldırmak ve İsrail'i mücahitlerin saldırılarından korumak için askeri üs haline getirdiler.

Nerede ilk mücahitler ve sahabenin onuruna vekâlet edecek olanlar!

Nerede hakka tabi olup bidatlere engel olacak olanlar!

Nerede ümmetle ve diniyle ilgilendiğini iddia eden âlimler!

Onlar ki kişisel çıkarları, zevkleri ve şehvetleri için uğraşmazlar.

Ey âlimler! Eli kolu bağlanmış olan İslam Ümmetinin sorunlarına eğilin biraz. Amellerinizle konuşun... Belki de Allah İslam'ın zaferini sizin elinizle nasip edecektir. Bu konuda Ayn-ı Calut Savaşı'nda Tatarlarla savaşan İz bin Abdusselam'ın hayatı sizin için güzel bir örnektir. Yine Şahkab Vakasına katılan İbni Teymiye ve onlar gibi Tatarlarla mücadele eden diğer âlimlerin hayatları. İşte bu âlimler ilimleriyle amel eden, dinlerine yardım eden, Müslümanların kutsallarını savunan hakiki âlimlerdi.

Ey âlimler! Sahip olduğunuz ilim ya lehinize ya da aleyhinize delil olacaktır. Ya size izzet ve gurur verecek ya da utanç verecektir. Öyleyse ümmetinize hayırlı olduğunuzu Allah'a gösterin.

Cihattan geri durur ve hakkı söylemezseniz de bari batılı da söylemeyin ve ümmete sırt çevirmeyin. Ümmetin Allah yolunda cihat etmesine engel olmayın. Mücahitlere karşı tağutlarla yardımlaşmayın. Şeriati Allah düşmanları ile dostluk eden, Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmedenlerin emrinde kullanmaya kalkmayın.

Şeyh Usame bin Ladin *(rahimehullah)*'ın şu sözlerine kulak verin:

"Kendilerini davetçi ve ıslahatçı olarak isimlendiren bazılarının ülkenin ve ümmetin savunmasının bu tağutların kapısın-

dan geçtiğini iddia etmeleri ne kadar da şaşırtıcıdır. Ben onlara derim ki: Sizin cihada çıkmamak için bir özrünüz varsa dahi bilin ki bu özür zalimler karşısında eğilmenizi mübah kılmaz."

Allah onu esaretten kurtarsın. Şeyh Süleyman Ulvan ümmete verdiği mesajda şöyle diyor: "Canları ile malları ile haçlıların yanında yer alanlar, Afganistan, Irak ve Kürdistan'da uluslar arası küfrün liderine yardım edenler... Onlar münafıktırlar. Dünya hayatını ahirete tercih ediyorlar. Onların hükmü ve konumu bellidir. İkrahı mazeret gösterenler kendilerini kandırıyorlar. Kendi menfaatlerini düşünüyorlar. Hiçbir alim canı korumak için Müslümanların öldürülmesine ruhsat vermemiştir. Onların canı ve kanı sizin canınız ve kanınızdan daha ucuz değildir. Sizin canınız ve kanınız onların kanından daha pahalı değildir. Biz pek çok yerde bu savaşın haçlı savaşı olduğunu açıklıyoruz. İslam'ı yok etmek ve müslümanları dinlerinden döndürmek istiyorlar. Zaten kendileri de yaptıkları açıklamalarda bunu söylüyorlar:

"Müslümanları yenmek için gösterdiğimiz çabamız Mekke semalarında haç yükselip Medine'de ayinler düzenleyinceye kadar durmayacaktır."

Ben diyorum ki: Ey âlimler, davetçiler ve şeyhler! Ölüm gelmeden önce Rabbinize tövbe edin. Dininizde samimi olun, mücahit kardeşlerinize yardım etmeye gayret edin ki, yarın Allah'ın huzurunda özrünüz olsun. Her şeyin ortaya dökületeceği düşmanların bir araya toplanacağı, bir grubun cennete diğerinin cehenneme gideceği o günü düşünün. Bilin ki cihadın, ilmi ile amel eden âlimlere ve muhlis davetçilere ihtiyacı vardır. İş işten geçmeden önce hakkın süvarilerine katılın.

Değerli Bacım! Şimdi kendi kendine şunu soruyorsun: "Biliyorum ki cihat farzı ayndır. Arabistan'daki mücahitler hak üzeredir ve Arabistan yöneticileri haindir. Şimdi ne yapmak gerekir?"

Kıymetli Bacım! Öncelikle göğsünü hidayete açan Rabbime şükrediyorum. Çünkü hakkı öğrendin, Allah'ın fazlı ile aldatmacalardan kurtuldun. Bil ki Allah şükredene şükründen fazlasını bağışlar.

"Eğer şükrederseniz elbette size (nimetimi) artıracağım." (14 İbrahim/7)

Artık eşini, çocuklarını ve mahremin olan tüm tanıdıklarını cihada teşvik etmeye başla! Onlara bu emre uyanları Allah'ın nasıl ödüllendireceğini, yüz çevirenleri ise nasıl cezalandıracağını anlat. Önüne fırsat çıktığı takdirde cihat etmek üzere kendine söz ver. Bu gecikse de fırsat bulduğunda cihat edeceksin. Kendine de cihat hakkında telkinde bulun. Bu durumda yatağında bile ölsen Allah seni şehadetle rızıklandıracaktır.

Allah yolunda infak etmekte cömert ol. Bil ki bu sana müstehab değil bilakis vaciptir. İnsanları da Allah yolunda infak etmeye teşvik et. Bil ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, cihadın ihtiyaç olduğu zamanlarda mal biriktirmeyi haram kılmıştır. Bu cihat farzı kifaye bile olsa. Şeyh Abdullah Azzam'ın "Mal ile cihada gelince... Mücahitlerin ihtiyaçları durumunda bu farzı ayndır. Velev ki cihat farzı kifaye bile olsa..." demiştir.

Nitekim bunu İbni Teymiye *(rahimehullah)* da belirtmiştir. Kendisine "Şayet hem açları doyurmak hem de cihada harcayacak kadar para bulunmaz ise ve bu para cihada ayrılmadığı takdirde cihat amelinin zarar görmesi söz konusu ise ne yapılmalıdır?" diye sorulduğunda şöyle cevap vermiştir:

"Açlar ölse dahi malın cihada harcanmasına öncelik verilir."

İmam Malik şöyle demiştir: "İnsanların esirlerini kurtarmaları gerekir. Velev ki bütün servetlerine mâl olsa bile."

Değerli Bacım! İnfak etmek konusunda acele et. Çünkü

dini korumak canı korumaktan daha önceliklidir. Canı korumak ise malı korumaktan daha evladır. Çünkü mallarımız mücahitlerin canından daha değerli değildir.

Ve son olarak Şeyh Ömer Abdurrahman'ın mücahitlere söylediği şu sözü size hatırlatmak istiyorum:

"Canlarınızı Allah'a sattınız. Bedel olarak cennete razı oldunuz. Allahu Teâlâ'nın satın aldığı şeye dilediği ücreti koyma hakkı vardır. Teslimiyet ve rızadan başka yolunuz yok. Çünkü canlarınızı sattıktan sonra onlar sizin mülkiyetinizden çıktı. Dilerse sizi hapisle imtihan eder, dilerse şehadetle rızıklandırır. "Biz şehadet istiyoruz" ya da "Biz hapis istemiyoruz" diye her hangi bir şart koşamazsınız..."

Salât ve selam Nebimiz Muhammed'in ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Mücahidelere Selef Kadınlarından Örnekler

Yusuf el-Îyeyri

Değerli mücahide bacım! Sana bazı örnekler vermek istiyorum ki onlar gerçekten de kendilerine uyulmaya layık kimselerdir. Sen de onların yoluna uy ve onların elde ettiği hayırlardan nâsibini al! Hiç şüphesiz senin için örnek, Selef-i Salihinin kadınlarıdır. Yoksa vücudunu teşhir eden, onu ticaret metaı olarak kullanan ahlaksızlar değildir. Televizyonlarda boy gösteren mankenler, şarkıcılar veya artistler asla senin için örnek olamaz! Asla...

Kim olduğunu öğrenmek istiyorsan kime uyduğuna dikkat et! Eğer İslam ümmetinin halini öğrenmek istiyor isen kadınların kimleri örnek edindiğine bir bak. Şayet ümmetin kadınları, iffetli, saliha, ibadete düşkün, zikreden sabırlı kadınları kendilerine örnek edinmişlerse gerçekten de ümmet kurtulmuş demektir. Ancak onlar kâfir, iffetsiz, şehvet ve arzularına kul-köle olmuş ve yolunu kaybetmiş kadınları örnek ediniyorlarsa işte o zaman vay ümmetin haline! Çünkü bu, ümmetin çöküşü demektir. Günümüzde gördüğümüz manzara da bundan farklı değildir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan af ve mağfiret dileriz.

İslamın ilk dönemlerinde kadınlar savaş meydanlarına kadar inmişlerdi. Bunun sebebi o zamanki erkeklerin sayısının az olması değildi. Bilakis kadınların, Allah yolundaki fedakârlığı, şehadete olan özlemleri ve sevap kazanma gayretleriydi.

Önceki kadınlara baktığında onlar, dinlerine olan bağlılıklarından dolayı cihadın kendilerine farz kılınmasını istiyorlardı. Günümüzdeki kadınlar ise *"Üzerinize savaş farz kılındı" (2 Bakara/216)* ayeti hakkında sanki "Keşke hiç nazil olmasaydı" diye düşünüyorlar. Özellikle de oğullarının, kocalarının veya babalarının Allah'a kulluk etmek, O'nun dinine yardım etmek için cihada çıkacağını öğrendikleri zaman... İşte önceki kadınlarla şimdiki kadınların arasındaki fark! Onlar savaş için, kafirlerin boyunlarını vurmak ve küfrü zelil etmek için erkekler doğururlarken, şimdikiler haça, taşa, puta ya da ağaca tapanlara boyun eğsin, onlara vergi versin ve itaat etsinler diye çocuklar doğuruyorlar. (Ve la havle ve la kuvvete illa billah)

Ümmü Ammare Nesibe binti Ka'b el Ensarî

Gerçekten çok yüce bir kadın. Aslında o, bin ya da daha fazla erkeğe bedel. Bugün onun gibi on müslüman kadın bulunsa hakkımız kaybolmaz ve namusumuz ayaklar altına alınmazdı. "Siyeru Âlami-n Nübela" adlı eserde İmam Zehebi bu kahraman mücahidenin hayatını şöyle anlatmıştır:

"Akabe gecesine, Uhud, Hudeybiye, Huneyn ve Yemame savaşlarına katıldı. Cihad etti, yardım etti, yapması gereken her türlü fedakârlığı yaptı. Cihad sırasında eli kesildi."

Vakidî der ki: "Uhud Savaşına kocası ile birlikte savaşçı olarak katıldı. Yanında iki oğlu da vardı. Bir taraftan mücahidlere su taşıyor diğer taraftan da savaşıyordu. On kusûr yerinden yara aldı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud günü "Nesibe binti Kab'ın makamı filan ve filan adamdan daha hayırlıdır" diye buyurmuştur. Vücudundaki en büyük yarayı ise İbnu Kamât omzuna vurarak açmıştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*

münadisini gönderdi ve elbisesini yaranın üzerine bağlayınca kanın akıntısı durdu."

Ümmü Ammare der ki: "O gün insanların Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in etrafından dağıldıklarını gördüm. Ancak yaklaşık on kişilik bir grup kalmıştı. Ben, iki oğlum ve kocam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hemen önündeydik ve O'nu koruyorduk. İnsanların çoğu kaçıyordu. Rasulullah kaçanlardan birinin elinde kalkan gördü, o anda benim elimde kalkan yoktu. Ona "Kalkanını savaşana bırak" buyurdu. Adam kalkanı atınca hemen aldım ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i korumaya devam ettim. O gün bize darbeyi vuran atlılardı. Eğer onlar da bizim gibi yaya olsaydılar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın izniyle biz onlara galip gelirdik. O sırada benim üzerime bir atlı geldi ve kılıcı ile bana vurdu. Ben hemen kalkanımla kendimi savundum. Bana bir şey yapamayınca geri dönüp gitti. O esnada ben onun atının ayaklarına bir kılıç darbesi indirdim, adam sırt üstü düştü. Bu durumu gören Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* oğluma "Ey Ümmü Ammare'nin oğlu! Annene yardım et, annene!" diye bağırdı. Oğlum bana yardım ettikten sonra birlikte çok kalabalığı savdık."

Abdullah b. Zeyd (Ümmü Ammare'nin oğlu) dedi ki: "O gün yaralandım. Kanım hiç durmuyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana "Yaranı sar" diye emretti. Annem yardıma gelip yanındaki bezlerle yaramı sardı. O sırada bana vuran adamı gören Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İşte oğluna vuran" deyince annem, ona doğru ilerledi ve ayağına vurdu. Adam yere çöktü. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* azı dişleri görülesiye kadar güldü ve "Zelil kıldın ey Ümmü Ammara! Seni muzaffer kılan Allah'a hamd olsun" dedi."

Abdullah b. Zeyd b. Asım yine şöyle demiştir: "Uhud savaşına katıldım. İnsanlar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in etrafından ayrılmaya başlayınca ben O'na daha çok yaklaştım.

Ben ve annem Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i koruyorduk. Rasulullah bana seslendi. Ben kendisine "Buyur ya Rasulullah!" deyince "At!" dedi. Kâfirlerden atına binmiş birini gördüm ve ona taş attım. Atının gözüne geldi. At sendeleyince adam düştü. Ben adamı taşlamaya devam ettim. Öyle ki üstüne bir sürü taş yığdım. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana bakıp tebessüm ediyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* annemin omzundaki yaraya baktı "Annenin yarasını sar" buyurdu. Daha sonra şöyle dua etti: "Ya Rabbi onları cennette benim arkadaşlarım eyle! Artık başıma gelecek olanlara aldırmam" buyurdu.

Muhammed b. Yahya b. Hibban dedi ki: "Ümmü Ammare Uhud'da on iki yerinden yaralandı. Yemame savaşında eli koptu. O gün elinden başka on bir yerinden yaralıydı. Medine'ye geldi. Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* halifeydi, onun halini–hatırını ve Müseyleme tarafından kesilen oğlu Habib b. Zeyd b. Asım'ı sordu. Diğer oğlu Abdullah b. Zeyd el-Meznî'yi de sordu. Bu oğlu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in abdest alışını rivayet eden sahabidir. Aynı zamanda Müseylemetul Kezzab'ı da o öldürmüştür. Harre günü şehid edilmiştir.[77]

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Ümmü Ammare hakkında "Uhud günü sağıma baktım, soluma baktım. Onu önümde sürekli olarak savaşırken gördüm" buyurduğunu rivayet etmiştir.

"İsabe" adlı eserde şöyle geçer: "Ümmü Ammare'ye, oğlu Habib b. Zeyd'in Müseyleme tarafından öldürüldüğü haberi ulaşınca o Müseyleme'yi öldüreceğine ya da bu uğurda öldürüleceğine dair Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ahdetti. Halid b. Velid komutasında Yemame savaşına katıldı. Yanında oğlu Abdullah da vardı, Müseyleme'yi öldürdü ve bu savaşta eli kesildi."

---

[77] Sıfatus Saffe, 2/63. Bu eserde onun daha pek çok halleri anlatılmıştır.

İbn Hişam "Ziyade" adlı eserinde Ümmü Sad b. Sad b. Rebia'dan şöyle anlatır: "Ümmü Ammare'nin yanına vardım ve "Ya teyzeciğim bana o günlerden haber ver!" dedim. Ümmü Ammare şöyle dedi: "Uhud günü yanımda su dolu bir kapla Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına vardım. O an için durum Müslümanlardan yanaydı. Müslümanlar yenilgiye uğrayıp dağılmaya başlayınca Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i korumaya yöneldim ve kendimi savaşın içerisinde buldum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine yürüyen müşrikleri kılıçla kovalıyordum. Bazen de yayla ok atıyordum ta ki yaralanıncaya kadar..."

Ümmü Said bintu Sad b. Rebia şöyle demiştir: "Ümmü Ammare'nin omzunda içeriye doğru bir oyuk gördüm. Onu kimin yaptığını sorduğumda İbni Kumeh'in yaptığını söyledi."

İşte kahraman mücahide Ümmü Ammare!

Gerçekten onun katlandığı sıkıntılara kim katlanabilir? Erkekler dahi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in etrafından dağılırken o, sabrediyor ve sebat ediyor. Ey değerli kız kardeşim! Ne zaman ki senin örnek aldığın kişi; kahramanlığı, fedakârlığı, atılganlığı, sebat ve sabrıyla Ümmü Ammare olur ise işte o zaman Allah'ın izniyle kurtuldun demektir.

Ümmü Süleym

Ey değerli kız kardeşim! İşte sana güzel bir örnek daha... Kadının fedakârlığını gösteren bir örnek... Kendisini tehlikeye atıyor, savaş meydanına iniyor ve erkeklerle karşı karşıya geliyor. Bunların hepsi İslam'a yardım edebilme aşkı sebebiyledir.

"Ümmü Süleym, Huneyn günü Allah'ın dini için kendini feda ederek savaş meydanına daldı. Yanında sadece bir hançer vardı. Ebu Talha o gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gelerek "Ya Rasulallah! Ümmü Süleym'in yanındaki hançeri görüyor musunuz?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ümmü Süleym'e yanındaki hançeri ne yapacağını sorunca "Ya Rasulallah! Eğer onlardan birisi bana yaklaşacak olursa ona saplayacağım" diye cevap verdi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tebessüm etti."[78]

Safiyye binti Abdulmuttalib

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in halası... Onda öyle kuvvetli bir kalp var ki o kalbin şu an tüm mücahide kadınlarda olmasını ne de çok isteriz. Şayet bir erkeğin arkasında onun gibi bir kadın varsa o erkeğin cihaddan ve cihada katılmaktan geri duracağını hiç zannetmiyorum.

Safiyye binti Abdulmuttalib şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hendek'e çıkınca kadınlar da sığınmak için "Faria" denilen bir kaleye sığındılar. Onlarla birlikte Hasan b. Sabit de vardı. Yahudilerden bir kişi gizlice geldi ve neredeyse kaleye tırmanacaktı. Hasan b. Sabit'e "Kalk onunla savaş!" dedim. "Eğer bunu yapabilecek güçte olsaydım burada sizinle durmaz, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanında olurdum" dedi. Gerçekten o çok yaşlı birisiydi. Daha sonra endişeyle aşağı indim. Elime bir sopa aldım, onunla vura vura adamı öldürdüm ve başını kestim. Hasan b. Sabit'e adamın başını Yahudilere fırlatmasını istedim, kabul etmedi. Bunun üzerine ben aldım ve onu aşağı attım. Adamın başını gören Yahudiler "Bu durum gösteriyor ki kadınlarının yanında onları koruyan birilerini bırakmışlar" dediler ve dağılıp gittiler."[79] Böylece Safiyye binti Abdulmuttalib kâfirlerden bir erkeği öldüren ilk kadın olarak tarihe geçmiştir.

Onun erkekleri cihada teşvik etmesi sadece söz ile kalmadı. O sadece cihada katılmayanları değil katılıp da düşmana karşı

---

[78] Hayatüs Sahabe, 1/597; Sıfatus Saffe, 2/66.

[79] İsabe, 7/744.

zafer kazanamayan gazileri de teşvik etti. Hammad, Hişam yoluyla şöyle rivayet etmiştir:

"Safiyye binti Abdulmuttalib'in Uhud gününde elinde bir ok vardı. Onunla dağılan mücahidlere vuruyordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu durumu görünce "Ey kadınların yücesi!" diyerek onu övmüştür."

Musibete olan sabrı, ona katlanması ve içinde saklamasıyla o, dimdik ayakta duran bir dağ gibidir. İsabe'de Yunus b. Bukeyr'den şöyle rivayet edilmiştir:

"Hamza şehid edilmişti. Safiyye binti Abdulmuttalib geldi. Kardeşine bakıyordu. Zübeyr onu karşılayıp "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* geri dönmenizi istiyor" deyince Safiyye "Niçin kardeşimin parçalandığı haberi bana verildi? Bu da Allah yolunda oldu. Biz bu yapılandan asla razı olmayız. Sabredeceğim, katlanacağım" diye cevap verdi. Zübeyr durumu Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e haber verince "Onu serbest bırakın!" buyurdu."

Esma binti Yezid

Muaz b. Cebel'in amcasının kızıdır. "Âlamu-n Nübela" adlı eserde onun hakkında şöyle geçmektedir: "O, biat eden mücahide kadınlardandır. Yermuk günü elindeki sopayla Rumlardan dokuz kişiyi öldürmüştür."[80]

Ümmü Musa el-Lahmiyye

Onun Allah'ın dinine yaptığı hizmetler sayılamayacak kadar çoktur. Nasır el-Lahmî'nin hanımıdır. Oğulları İbn Nasır Endülüs'ü fethetmiştir. "İsabe" adlı eserde şöyle geçmektedir:

"O kocasıyla birlikte Yermuk Savaşına katıldı. O gün kâfirlerin kahramanlarından birini öldürdü. Onun eşyalarını ve teç-

[80] Âlamu-n Nübela, 2/297.

hizatını aldı. Abdulaziz b. Mervan, kendisinden bu olayı anlatmasını istediğinde "Biz bir grup kadınla beraberdik. Ansızın dev gibi bir adam geldi ve müslümanlardan birini sürüklüyordu. Hemen çadırın direğini aldım, ona yaklaştım ve başına vurmaya başladım. Birkaç defa vurunca öldü. Üzerindeki eşyaları almaya başladım. Eşyalarını alma konusunda müslümanlardan bazıları da bana yardımcı oldu" demiştir."[81]

Değerli kız kardeşim! Mücahid kardeşlerinin ölüm, yaralama veya sürüklemeler arasındaki durumunu kaç defa gördün? Hiçbir gün olsun onlara nasıl yardımcı olabileceğini düşündün mü? Onların başına gelen belaları kaldırmak için neler yapabileceğini araştırdın mı? Ümmü Musa'nın böyle bir manzarayla karşılaştığında ne yaptığını görmüyor musun? Düşün bir kere! Ümmü Musa'nın elinde sadece bir sopa var, düşmanı ise zırhla silahla donatılmış bir asker... Ümmü Musa'yı bu işi yapmaya sürükleyen etken, Allah'ın dinine yardım etme gayretinden başka nedir? Onun gayreti işte bu! Peki, senin dine yardım etme gayretin nerede? Yoksa gayretin seni malını korumaya, oğlunu veya kocanı Allah yolunda cihad etmekten alıkoymaya mı itti?

Ümmü Hakim binti el-Haris

İkrime b. Ebi Cehil'in hanımıdır. O kocasının ölümüne sabretmede çok büyük yücelik gösterdi. Bunların hepsi cihad içindir. "İsabe" adlı eserde şöyle geçmektedir:

"Kocası İkrime ile birlikte Rumlarla yapılan savaşa çıkmıştı. Kocası bu savaşta şehid oldu. Daha sonra Halid b. Said b. As ile evlenmiştir. Meracus Safer olayı meydana geldiğinde Halid onunla birlikte olmak istedi. Ümmü Hakim de "Şayet gecikecek olursan Allah bu topluluğu hezimete uğratır" dedi. Bunun üzerine Halid "Nefsim bugün öldürüleceğimi söylüyor" deyince

[81] İsabe, 4/501.

Ümmü Hakim "Emrindeyim" dedi ve onunla köprünün yanında gerdeğe girdi. Orası bu olaydan sonra "Ümmü Hakim" köprüsü olarak anıldı. Sonra sabah oldu. Düğün yemeği verildi. Henüz yemeği bitirmemişlerdi ki Rumlar saldırdılar ve savaş başladı. Halid bu savaşta şehid oldu. Ümmü Hakim onu üzerinde süslemeler bulunan kendi elbisesine sardı. O gün Ümmü Hakim de savaştı. Halid'in gerdek için kurduğu çadırın direğiyle Rumlardan yedi kişiyi öldürdü."[82]

Ümmü Haram

Ey değerli kız kardeşim! Onun hayatı seni cihad sevgisine teşvik eder. Sahabî kadınlarının sevdikleri gibi... Bu örnekte senin için ibretler saklıdır. Bu günün kadınları cihad sevgisinden ve aşkından ne kadar da uzak! Bilakis bu yüce gayeye karşı kızgınlıkları var. Bunun sebebi de iman zayıflığından başka bir şey değil! Şayet Allah ve Rasulü'nün sevgisi her şeyden üstün olsaydı kadınlarımız Ümmü Haram gibi olurlardı. "İsabe" adlı eserde şöyle geçmektedir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün Milhân kızı Ümmi Haram'a yakın bir yerde uyudu, sonra gülümseyerek uyandı. Ümmü Haram:

"Seni güldüren nedir ki? dedim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle dedi:

"Ümmetimden bir takım insanlar şu gök deniz üstünde, hükümdarların tahtlarına kuruldukları gibi gemilere binerek deniz harbine giderlerken rüyamda bana gösterildiler de ona güldüm" dedi.

Ümmü Haram: "Beni de o deniz gazilerinden kılması için Allah'a dua ediver" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de onun için dua etti. Bundan sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ikinci defa uyudu. Sonra yine gülümseyerek uyandı. Ümmü Haram da O'na: 'Seni güldüren nedir? " dedi.

[82] İsabe, 4/443.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de ona evvelki gibi cevap verdi. (Bu sefer kara ordusunun cihada gittiklerinin kendisine gösterildiğini söyledi.) Ümmü Haram:

"Beni de onlardan kılması için Allah'a dua ediver! " dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Sen birincilerdensin" buyurdu.

Sonraları Ümmü Haram, kocası Ubade ibni Sâmit ile beraber Müslümanların Muaviye kumandasında gemilere binip çıktıkları ilk deniz gazasına çıktı. Nihayet o gaziler gazvelerini bitirip Şam'a inmek üzere dönerlerken, Ümmü Haram'a binmesi için bir hayvan getirildi. Hayvan Ümmü Haram'ı yere çarptı. O da bu sebepten öldü."[83]

İbni Esir dedi ki: "Bu gazve Kıbrıs Gazvesiydi. H.27 yılında Osman *(radıyallahu anh)*'ın hilafeti sırasında gerçekleştirildi. Oraya defnedildi. Ordunun komutanı Muaviye b. Ebi Süfyan idi."

Ey değerli kız kardeşim! İşte bu Ümmü Haram! O Medine'de kalmaya razı olmadı. İslamın zirvesine çıkmak için yandı tutuştu. Allah yolunda gazveye çıkanlardan olmak için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den dua etmesini istedi. Tabii ki bu istek ve arzu, kalbinin Allah ve Rasulünün ve bu yolda cihad etme isteğinin dolup taşmasından kaynaklanıyordu. Allah ona rahmet etsin ve cennetine dâhil etsin.

Esma binti Ebi Bekir

Sabır ve çocuklarını cihada teşvik etmede önder bir kadın... Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'ın iki kuşak sahibi kızı Esma ...

[83] İsabe, 4/441.

Urve dedi ki: "Ben ve kardeşim Abdullah b. Zübeyr annemiz ölmeden 9-10 gün önce yanına girdik. O acılar içerisindeydi. Abdullah anneme kendisini nasıl hissettiğini sordu. Annem acılar çektiğini söyleyince Abdullah "Ölümde bir afiyet vardır" dedi. Annem "Ölmemi mi istiyorsun? Böyle yapma! Allah'a yemin olsun ki ölmek istemiyorum. Ta ki iki taraftan birine katılacaksın. Ya Haccac'la olan savaşa katılıp öldürüleceksin ve ben seni içime gömeceğim ya da zafer kazanacaksınız, gözüm arkada kalmayacak. Sakın bu yoldan yüz çevirme!" dedi."[84]

Urve dedi ki: "Bu sözleriyle ancak kardeşimi kast ediyordu. Onun öldürüleceğini ve bundan dolayı da üzüleceğini söylüyordu. Annem o anda yaklaşık yüz yaşındaydı."[85]

İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)* oğlu Abdullah b. Zübeyir'in öldürülmesinden dolayı Esma *(radıyallahu anha)*'ya taziyeye geldiğinde onu mescidin bir kenarında gördü, ona doğru yöneldi ve "Bu cesetler önemli değildir. Önemli olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katındaki ruhlardır. Sabırlı ol ve muttaki ol!" dedi. Esma *(radıyallahu anha)* "Biliyorum. Yahya b. Zekeriya *(aleyhisselam)*'ın başı da azgın İsrail oğulları tarafından kesilmişti" dedi.

Subhanallah! Allah'ın Peygamberinin başına gelen musibeti düşünerek kendi başına gelen musibeti hafif gördü. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dini ona oğlundan daha sevimli geliyordu.

Değerli kız kardeşim! Senin için bir diğer örnek de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in selametini oğlunun öldürülmesine rağmen her şeyden üstün tutan Sad b. Muaz'ın annesidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Uhud savaşından

[84] Âlamu-n Nübela, 2/293.

[85] Âlamu-n Nübela, 2/395.

Medine'ye dönünce onu karşılamak ve haber almak için Medine'deki herkes önlerine çıktı. Ensar'ın efendisi Sad b. Muaz'ın annesi de vardı. O ata binmişti, oğlu Sad da atının yularını tutuyordu. Sad Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "İşte annem ya Rasulallah" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Merhaba size" dedi. Sad b. Muaz'ın annesi oğlu Amr b. Muaz'ı sordu. Onun şehid edildiğini öğrenince "Sizi sağ salim görmekle musibetim hafifledi" dedi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona dua etti ve "Sizlere müjdeler olsun! Sevinin! Ölenlerinizle birlikte hepiniz cennettesiniz. Hiç şüphesiz onlar ailelerinin hepsine şefaat ettiler" buyurdu.

İbn İshak, Sad b. Ebi Vakkas'tan rivayet ederek şöyle dedi: "Dinar kabilesinden bir kadın vardı. Bu kadın Uhud savaşında kocasını, erkek kardeşini ve babasını kaybetmişti. Ona bu durum haber verildiğinde "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in durumu nasıldır?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in iyi olduğu söylendiğinde ise "Bana onu gösterin! Onu göreyim" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile karşılaşınca da "Ya Rasulallah! Senden sonra her bela önemsizdir" dedi.

İşte değerli kardeşim senin için selef kadınlarından bir örnek daha! Onlar sadece sevdiklerine ağlayan günümüz kadınları gibi değillerdi. Onlar din için, din ehlinin başına gelen musibetler için ağlıyorlardı. Günümüzde böyle kadınlar ne kadar da az?

Afra binti Ubeyd b. Salebe

Kocası ve oğlu şehid olunca kendisini ziyaret eden kadınlara "Eğer tebrik etmek, kutlamak için geldiyseniz hoş geldiniz. Yok, eğer başka bir şey için geldiyseniz hemen dönün, gidin! Allah'a yemin olsun ki hayatta kalmayı sadece Allah'a yakınlaştıracak vesileler için seviyorum. Başka bir şey için değil... Umulur ki Allah beni, babamı ve oğlumu cennette birleştirir" demişti.

İşte bu eşsiz kadını Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* hem kendi çağındaki hem de daha sonraki kadınlardan üstün kıldı. Onu çocuklarla rızıklandırdı. Ancak o, çocukları için Allah yolunda cihad etmelerinden başka hiçbir şeyi istemedi.

İbn Kelbî der ki: "Muaz ve Mauz öldürüldü. Anneleri Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gelerek "Ya Rasulallah! İşte bu Avf b. Haris'in en son oğlu!" diyerek kardeşlerini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e teklif etti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kabul etmedi. Afra binti Ubeyd'de diğer kadınlarda bulunmayan bazı özellikler vardı. O Avf b. Haris'ten sonra Bukeyr ile evlenmiştir. Ondan dört çocuğu oldu. İyas, Akîl, Halid ve Amir. Onların hepsi de Bedir'e katıldılar. Haris'ten olan kardeşleri de Bedir'e katıldılar. Böylece Afra binti Ubeyd'in yedi oğlu da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte Bedir'e katılmış oldu."

Sen ey erkek çocuk annesi! Kaç oğlun var! Afra'nın yapabildiğini yapabildin mi? Senin bir tek oğlun bir gazveye dahi katıldı mı? O kadar erkek çocukla ve onlara Allah'ın dini için hiçbir hizmet yaptırmamış olarak Allah'ın huzuruna çıkmaya utanmayacak mısın? Bilakis çocuğunun yoluna bizzat sen engel oluyorsun. Selef kadınlarında senin için hiçbir ibret ve öğüt yok mu?

Subhanallah! Eğer bugün kadınlarımızın hepsi Afra *(radıyallahu anha)* gibi olsa, cihaddan hiç kimse geri kalmaz, gruplar halinde cihada çıkarlardı.

Hansa binti Amr

"Tabakatüs Şafiye" adlı eserde şöyle geçmektedir: "Amr b. Seleme'nin kızı Hansa Kadisiye savaşına katıldı. Yanında dört oğlu da vardı. Oğullarına öğüt verdi, vaaz ve nasihatte bulundu, savaşa teşvik etti ve kaçmamalarını sıkı sıkıya tembihledi. Onun nasihatleri arasında şunlar da vardı:

"Sizler isteyerek müslüman oldunuz ve isteğiniz üzere hicret ettiniz. Hepiniz bir babanın evlatlarısınız. Babanız hiçbir zaman ayıplanmadı, kötülenmedi. Aynı şekilde dayılarınız da... Biliyorsunuz ki kâfirlerle yapacağınız cihad için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizlere bir çok sevaplar hazırlamıştır.

Biliniz ki ebedi hayat, geçici dünya hayatından daha hayırlıdır. Yarın ölmeden sabahlarsanız, hemen düşmanınızla savaşmaya koşun! Allah düşmanlarına karşı size yardım edecektir. Savaşın çok şiddetli olduğunu görürseniz hemen içine atılın! Asla geri durmayın! Küfrün önderleriyle mücadele edin! Onları kırın geçirin! Ganimetle zafer bulur, ebedi kalınacak yerde ikram ve ihsanlara nail olursunuz."

Çocukları da onun nasihatini kabul ettiler. Sabah olup ortalık aydınlanınca savaşın tam merkezinde erkenden yerlerini aldılar. Birbirleri ardınca şehid edildiler. Onlar kasideler söyleyerek şehid oldular.

Oğullarının durumu Hansa'ya ulaştığında "Onların öldürülmesi ile beni şereflendiren Allah'a hamd olsun! Allah'tan beni onlarla rahmetinin devamlı olduğu yerde birleştirmesini temenni ederim" dedi.

Ömer b. Hattab, her çocuğunun erzağını Hansa'ya verdi. Yaklaşık olarak her biri için iki yüz dirhem kadardı.

Ey değerli kız kardeşim! İşte sana selef kadınlarından örnekler. Dikkat ettiysen sana onların bir tek yönünü, Allah yolunda cihadlarını ve cihada teşvik etmelerini anlattık. Yoksa onların ibadetlerini, ilimlerini, Allah'a karşı olan takvalarını, sadakalarını ve diğer salih amellerini hiç anlatmadık. Onların diğer salih amellerini de anlatırsak artık sözün ne kadar uzayacağını sen düşün!

Ey değerli Kız kardeşim! Senden istediklerimiz özet olarak şunlardır:

Sana yazmış olduğumuz risalenin sonuna geldik. Sana veda etmeden önce senden istenilenleri son olarak hatırlatmak istiyoruz. Cihada karşı istek ve arzunu uyandırması için selef kadınlarından pek çok rivayetler getirdik. Bunların içerisinde kadının rolünü ve İslam'a yardım etmek amacıyla yaptıkları mücadeleyi gördün. Biz senden savaş meydanına girmeni istemiyoruz. Çünkü onda zorluk ve fitne vardır. Bununla birlikte biz senden selef kadınlarına uymanı bekliyoruz. Cihada teşvik etmeni, onun için hazırlık yapmanı, İslam'ın muzaffer olması için elinden geleni yapmanı istiyoruz. Selef kadınları bunları başarıyla yerine getirdiler. Sen de bunu başarabilirsin.

Şayet sen dininde alçaklığa ve rezilliğe kendin ve ümmetin adına razı olursan biz senin için bir şey yapmaya kâdir değiliz. Fakat biz seni Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın gazabına karşı uyarıyoruz ve diyoruz ki: Allah'tan kork! Sakın ama sakın erkeklerin savaşa çıkmalarının önünde engel olma! Senden ilk olarak istenilen şey; erkekler savaşa çıkacakları zaman kötü bir şey söylememen ve buna razı olmandır. İster oğlun, ister kocan, ister kardeşin olsun Allah yolunda cihada çıkan birisine engel olmandan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* asla razı olmaz! Bunu asla unutma! Senin onları cihaddan soğutmaya, ağırlaştırmaya veya engellemeye hiç ama hiç hakkın yok.

Belki de sen benim bu sözlerime şaşırıyor, hayret içinde kalıyorsun ve "Annenin nasıl hakkı olmaz? Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e bir kişi cihad etmek için geldiğinde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Anne babasının olup olmadığını sordu. Adam her ikisinin de sağ olduğunu söyleyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* her ikisi için çalışmasını buyurdu" diyorsun. Sana cevap olarak şöyle söyleyebilirim:

Bunun gibi olan veya yakın manaya gelen hadisler pek çoktur. Fakat bunlarla muarız (çatışan) hadisler de çoktur. Böyle olunca her iki tür hadisle de amel etmek, her ikisine de uymak

gerekir. Muarız gibi görünen bu hadislerin her ikisiyle de amel edebilmek için İbni Hacer'in hadise yaptığı şerhe kulak vermemiz gerekir. İbni Hacer Fethul Bari'de şöyle demiştir:

"Bu hadisten daha açık olan Ebu Davud'un Ebu Said'den rivayet ettiği hadistir ve lafzı "Dön! Her ikisinden de izin iste! Sana izin verirlerse cihad et! Yoksa her ikisine de iyilikte bulun!" şeklindedir. İbn Hibban sahih olduğunu söylemiştir. Alimlerin cumhuru bu konuda "Anne baba veya onlardan birisi müslüman olması şartıyla cihada izin vermezlerse onların cihada gitmeleri haram olur. Çünkü anne babaya iyilik yapmak farz-ı ayndır. Cihat ise farzı kifayedir. Ancak cihad farzı ayn olduğu zamanlarda izne gerek yoktur" demişlerdir.

Ey Anneler! Günümüzde cihad farzı ayndır. Allah'a karşı gelme noktasında yaratılmışlara itaat edilmez. Başkalarının sözlerine uyarak Allah'a isyan etmek yasaktır.

İmam Kurtubi der ki:

"Öyle bir durum olur ki herkesin savaşa gitmesi farz olur. Bu da cihadın farzı ayn olduğu zamanlardadır. Düşmanın memleketin bir bölümünü ele geçirmesiyle veya bir bölümünün topraklarına girmesiyle... Bu şekilde olursa oradaki herkesin üzerine cihad farzı ayn olur. Bütün herkes, silahlı, silahsız, genç ve ihtiyar kendi gücü nispetinde savaşa çıkacak ve orduya yardım edecektir. Anne babası olan da olmayan da cihada çıkacak. Cihada çıkma imkanı olan hiç kimsenin cihattan geri kalması mümkün değildir. Şayet o bölgenin ahalisinin düşmana karşı koymaya gücü yetmiyorsa o bölgeye en yakın olan bölgedeki müslümanların düşmana karşı kardeşlerine yardım etmeleri gerekir. Öyle ki düşman müslümanların gücünü anlasın. Yine düşmanlarına karşı zayıf kalan Müslümanlara tüm Müslümanların yardım etmesi gerekir. Çünkü tüm müslümanlar kendilerinden olmayanlara karşı bir olmak zorundadırlar. İşgal edilen

bölgenin halkı, düşmanı işgal edilen topraklardan çıkarırsa diğer bölgelerdeki müslümanların üzerinden aynî vacibiyet kalkar."[86]

Ey anne! Bana cevap ver! Filistin... Düşman orayı istila etmiş ve ne yakından ne de uzaktan hiç kimsenin onu oradan çıkarmaya gücü yetmiyor. Bu durumda acaba cihad hala farz-ı kifaye mi olur? İşte Endülüs (İspanya)... Düşman orayı asırlar öncesinden işgal etmiş. Çeçenistan, Keşmir, Filipin, Eritre ve diğer İslam topraklarının hepsinin durumu da aynı. Düşman oraları işgal etti ve dinin eserlerini tamamen ortadan kaldırdı. Müslümanları zelil ettiler. Durum bizlere kadar ulaştı. Haçlıların hamlelerini, saldırılarını görüyoruz. Afganistan'a yeniden saldırdılar. Ey anne! Hala cihad farz-ı kifayedir diyebilir miyiz?

İbni Kudame dedi ki: "Ne zaman cihad farz-ı ayn olursa anne babanın izninin alınmasına gerek yoktur. Çünkü cihad herkese farzdır. Farz olan hac gibi... Diğer tüm farzlar da böyledir. Farzları terk etmede anne babaya itaat edilmez. Allah'a isyanda yaratılmışa itaat yoktur. Aynı şekilde farz olan ilmi öğrenmek için hicret etmek de böyledir. Kendi memleketinde sana farz olan ilmi öğrenmeye imkanın yoksa o ilmi öğreneceğin yere gitmek farz-ı ayndır."[87]

Ey değerli kız kardeşim! Son olarak tekrar ediyor ve hatırlatıyorum ki senin erkekleri cihaddan engellemen hiçbir durumda caiz değildir. Ancak onların cihada katılmaları seni ve çocuklarını helake sürükleyecek ise başka... Ama bunun dışında onları engellemen, Allah'ın yoluna engel olmanın değişik bir şeklidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kafirler için buyurduğu şu sözlerden sana da bir nasip ulaşır:

"Dünya hayatını ahirete tercih edenler, Allah yolundan alıkoyanlar ve onun eğriliğini isteyenler var ya, işte onlar (haktan) uzak bir sapıklık içindedirler." (14 İbrahim/3)

[86] El-Camiu li Ahkam'il Kur'an, 8/151.

[87] Kafiye, 4/255.

Allah'tan kork! Sürekli olarak O'nu düşün! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzurunda duracağın ve yolundan niçin alıkoyduğunu soracağı günden kork! O zaman ne söyleyeceksin? Dünya senin dininden daha iyiydi, daha önemliydi mi diyeceksin?

Ey İslam Ümmetinin kadınları! Saliha kadınların yolundan gitmekten yüz çevirmeyin ve Rabbinize asi olmayın! Ümmeti çökertmek ve ahlakı bozmak isteyen düşmanlara alet olmayın! Açılıp saçılarak, kötülükler yaparak veya gaflet içerisinde bulunarak onlara alet olmayın! Biz sizlerden hayır, iyilik ve güzellik bekliyoruz.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan ümmeti facirlerin şerrinden korumasını isteriz. Bizimle değil kendi kendileriyle uğraşmalarını dileriz. Allah her şeye kadirdir.

Velhamdulillahi Rabbil Alemîn...

Keşke Benim Kocam Da Onlardan Biri Olaydı

Ummul Guraba

Dini ve Müslümanları savunan şerefli, kahraman mücahidlerden teşekkül arananlar listesi açıklandığı zaman bu güzel grubun içinde eşimin de isminin ve resminin olmasını diledim. Böylece sadece eşim değil hepimiz yaşam onuruna ulaşmış olurduk. Çocukları da arkadaşlarının babaları ve komşuları, ümmetin halini kıllarını dahi kıpırdatmadan izlemekle yetinirken babalarının ümmetin cesur kahramanları arasında olduğunu görünce sevinirlerdi.

Hatta Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve bütün Müslümanlar da babalarını sever, amelleri makbul olurdu. Çünkü kim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı razı ederse Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da ondan razı olur ve onu sever. Ve Allah'ın sevdiği kişiyi herkes sever. Yerlerde ve göklerde olan her şey...

Mü'minlerin temiz anneleri de Allah'ın Rasulunu sevmişlerdi...

Sevmişlerdi çünkü O karanlık bir mağarada ibadet ederken yanına Cebrail *(aleyhisselam)*'ın geldiği cesur kişiydi.

Sevmişlerdi çünkü Rabbinin risaletine ulaşan ve Kureyş'e "Muhakkak ki ben sizleri boğazlamak üzere geldim" diyen cesur kişiydi.

Sevmişlerdi çünkü o çatışmanın en şiddetli olduğu zamanlarda arkadaşlarına göğsünü siper eden cesur kişiydi.

Ve tabii Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve tüm Müslümanlar da onu sevmişti.

Ebu Bekir Sıdık *(radıyallahu anh)*'ın eşi de kocasını sevmişti...

Sevmişti... Çünkü O Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ilk iman eden cesur kişiydi...

Sevmişti... Çünkü o Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i ilk tasdik eden cesur kişiydi...

Sevmişti... Çünkü o cesurca mürtedlerle savaşmış ve Allah onunla dinini korumuştu.

Tabiî ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve tüm Müslümanlar da onu sevmişti.

Ömer bin Hattab *(radıyallahu anh)*'ın eşi de kocasını sevmişti.

Sevmişti... Çünkü o hak ile batılı birbirinden ilk ayıran cesur kişiydi.

Sevmişti... Çünkü o bir yolu tuttuğu zaman şeytanın yolunu değiştirdiği cesur kişiydi.

Sevmişti... Çünkü o Uhud günü Ebu Süfyan'a cevap olarak hakkı bütün çıplaklığı ile avazı çıktığınca haykıran cesur kişiydi.

Tabiî ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve tüm Müslümanlar da onu sevmişti.

İşte bu arananlar listesindeki kişiler de Allah'ın ve tüm Müslümanların dostlarıdırlar. Onlar ve onların izinde yürüyüp onların verdiği mücadeleyi verenler, onların savunduklarını savunan, onların yardım ettiğine yardım edenler... Onlar bu ümmetin cesur komutanlarıdırlar. Seyfullah Meslul gibi, Ebu Dücane gibi, Bera bin Malik gibi... Abdullah bin Zübeyr, Said bin Cübeyr, Ahmed bin Teymiye, Salahaddin gibi... Ömer Muhtar, Mervan Hadidi, Halid el-İslambuli, Yahya Iyaş, Samir Suveylim –Hattab-, Yusuf el-Iyeyri, Türki Dendani gibi..

Onlar kendilerine muhabbet duyulmasını hak ediyorlar...

Onlar vefayı hak ediyorlar...

Onlar onurlu ve şerefli kişilerdir...

İşte bu listedeki her bir aslan sevgimizi hak ediyor. Çünkü onlar Allah'ı, Rasulunü ve bu ümmeti sevmiş ve onu savunmuşlardır.

Bu listedeki her bir aslan vefayı hak etmektedir. Çünkü onlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya verdikleri söze bağlı kalmışlardır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yoluna uyarak O'na verdikleri söze bağlı kalmışlardır. Baş kaldırarak bu din uğrunda mücadele etmekle de Rasulullah'ın ümmetine verdikleri söze bağlı kalmışlardır.

İşte bu listedeki her bir aslan onurlarının korunmasını hak etmişlerdir. Çünkü onlar ümmetin izzet ve şerefini korumuşlardır. Onurlu, cesur olan kişi verdiği bütün sözlere bağlı kalır. Onların dışındakilere gelince... Bunlar hiç birini hak etmeyen korkaklardır.[88]

[88] Mecellletu Savtul Cihad, Muharrem, 1425h.

Ey Şehit Annesi Üzülme!

Ummu Duad

Ey şehit annesi üzülme... Yalancı belamlar istemese de senin oğlun şehittir..

O yalancı (belamlar) oğlun hakkında tağutların kendilerine dikte ettirdiği sözleri söylüyorlar. İman ettiklerini iddia ettikleri dinin emirlerini değil... Onlar bugün tağutlarının hoşuna gidecek sözleri sarfediyorlar. Cihad etmenin haram olduğunu... Her yerde ve her zamanda... Kur'andan cihat ayetlerini kazımak istiyorlar...

Heyhat... Hiç öyle şey olur mu? Kur'an-ı Rabbim koruyup dururken...

Diyorlar ki oğlunun kanı boşa döküldü... Fitnenin peşinden sürüklendi... Diyorlar ki o kandırılmış bir çocuktu... O Harici idi... Radikal fikirleri vardı...

Kur'an ayetlerini, tapındıkları tağutların arzusuna göre altüst ettiler... Allah'ın beyanlarını ve hidayetini sakladılar... İlim öğrendiler ama sustular... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlar gibi yapanları kıyamet günü ateşten gemlerle tehdit etmiştir... Ama onlar aldırmıyorlar...

Çünkü tağutlar öyle istiyor... Onun iğrenç emellerine hizmet ediyorlar...

Ey Şehit Annesi!

Oğluna en iğrenç iftiraları attılar... Vallahi asıl kendileri bu söylediklerine layıktırlar... Çünkü onlar kendilerine ihtiyaç duyduğu ve yardım edenlerin az olduğu bir zamanda Allah

(Subhanehu ve Tealâ)'nın dinine ihanet etmişlerdir... Allah onları kahretsin... Cehenneme kadar yolları var...

Zaten oğlunun ayrılığı ile kederlenen annenin başına bir de bunlar bela oldular! Keşke sussalar... Yaptıkları ayıptan utansalar da sussalar. İnsanların geneli onların iftiralarına inandılar. Öyle ki bazıları şehit annesine taziye sunmaktan bile kaçındı.

Çünkü uydurma fetvaya göre o kendini ateşe atmıştır... Onun cehenneme gideceğine hükmettiler. Bir yandan da tekfir konusunda uyarıyorlar... Hangisi daha kötü? Tekfir mi? Cehennemle hükmetmek mi?

Vallahi facir yöneticinin elinden bile bu âlim müsveddelerinden çektiğimiz kadar çekmiyoruz. Çünkü zaten bu yöneticilerden zulüm, gaddarlık ve tuğyan beklenmektedir... Oysaki insanlar bu âlimlerin hakkı açıkladıklarını zannetmektedir. Ancak onlar hakkı gizlediler ve her şeyi birbirine karıştırdılar. Hakka "bu batıldır", batıla ise "bu haktır" dediler.

Sen onlara aldırma ey şehit annesi! Hatta ey İslam ümmeti! Siz de onları dinlemeyin! Düşmanlarınızdan sakındığınız gibi onlardan sakının! Çünkü onlar bu gün düşman saflarında durmaktadırlar. Onların pisliklerini ellerinizden temizleyin! Onların kalpleri dünya sevgisi ile dolup taşmaktadır. Ve ölüm korkusuyla... Öyle ki korktukları düşmanlarının ayaklarını öpecek noktaya gelmişlerdir.

Ey şehit annesi!

Sen üzülme! Kıyamet günü oğlun Allah'ın izni ile misk kokulu al kanı bedeninden süzülürken yanına gelecektir. Sadece sana değil ailesinden yetmiş kişiye daha şefaat edecek ve başı üzerinde dünyadaki bütün hayırların içinde bulunduğu yakuttan bir onur tacı taşıyacaktır. Tebrikler olsun sana! Bu âlim müsveddelerine inat o gün oğlunla gurur duyacaksın. O gün oğlun senin başını yücelere erdirecek...

Ey şehit annesi! O gün oğlun sabır ve sebatla şu şarkıyı söyleyecektir:

Anneciğim eğer akıyorsa gözyaşların...

Boğulduysan hıçkırıklara...

Görüşme günümüzü hatırla...

Sabret ve bol bol dua...

Rabbimin huzurundaki o yakın günü düşün...

Ey benim canımın içi...

Böyle olsun matem merasimin senin...

O zaman fayda eder sana matemin...

Sabret şehit annesi, sabret! Çünkü buluşma yeri cennettir...

En Değerli Nimet ve En Büyük Şeref

Bir Şehid Annesi

Mücahid yakınları olan biz kadınlar için en değerli nimet ve en büyük şeref Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizleri bu kutlu grubun arasına seçmiş olmasıdır.

İslam'ın kendi öz evlatları tarafından ve kendi topraklarında garip bırakıldığı şu asırda bizleri kendisine ve dinine yardımcı olarak seçtiği için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya şükretmeliyiz.

Bu bizim için bir mutluluktur. Kıyamet gününe kadar ne terk edenlerin ne de arkasından yaklaşanların zarar veremeyeceği bu "Taifet'ul Mansura" ya dâhil olmaktan daha fazla mutluluk veren ne olabilir?

Evet... Alah'a andolsun ki, kadın için gerçek mutluluk dünya hayatı ile genişliği gökyüzü ve yerler kadar olan bir cennet satın almaktır. Mutluluk yemek, içmek, lüks evler, bol para ve dünyanın geçici nimetlerinde değil, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabına ve Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine tabi olmakta, Selefi Salih'in hanımlarını, sahabe annelerimizin dine nasıl yardım ettiklerini ve malları ile canları ile, eşleri, çocukları ve aileleri ile birlikte dini nasıl müdafaa ettiklerini örnek almaktadır.

Çünkü nübüvvetin doğuşundan itibaren müslüman kadın dine yardım konusunda oldukça etkindir. Mesela mü'minlerin

annesi Hatice Binti Hüveylid; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Nebisi vahyin ilk kez inişinden sonra korkudan kalbi titreyerek geldiği zaman bu şefkatli eş onu mutmain olarak karşılamış ve "Üzülme! Allah seni utandırmaz" demiştir.

Mücahitlerin imamının eşinin ona yardımcı olmak için söylediği bu basit sözler, hakkı öğrendikten sonra onun azmini güçlendirmiş, kalbini mutmain kılmıştır. Ve yolu belirgin hale gelmiştir. Bu mübarek eşin bu konumda oynadığı rol bu kadarla sınırlı kalmamış vefat edinceye kadar cihadı ve fedakârlıkları sürmüştür.

O Resul *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ilk iman eden ve ona maddi manevi destek olan bir kadındır. İslam'a davet uğrunda sahip olduğu hiçbir şeyi esirgememiştir. Bu yüzden bizim için çok güzel bir örnektir.

Son olarak mü'min bir hanım için en büyük şeref Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın onu kendi yolunda şehit olarak seçmesidir. Mücahide bir hanımın Allah yolunda isteyebileceği en büyük şey budur.

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu

Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler

Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları

Derleme

8- Demokrasi Dini

Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad

Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı

Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

Çıkan Kitaplarımız

16- Cehalet Özrü

Murat Gezenler

17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

18- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisî

19- Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisî

20 Tevhid'in Anlamı

Seyyid Kutub

21- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed b. Ahmed es-Salim

22- İşte Şeriat Budur

Ebu Sehran es-Suri

23- Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz

Abdullah el-Ensar

24- Şirk ve Riddet Taifesi ŞİA

Ebu Basir et-Tartusî

25- Hak Geldi Batıl Yok Oldu

Asrın Mürciesine Reddiye

Ebu Muhammed el-Makdisî

26- Ey Vahyin Çocukları! Direnin...

Hazırlayan: Murat Gezenler

27- Kral ve Çocuk

Ebu Basir et-Tartusi

28- Davet yolu

Seyyid Kutub

29- Asrın Putu... DEMOKRASİ

Hazırlayan: Murat Gezenler

12 Nisan 2014, 20:43

MUHAMMED İSRA

“Devle Cemaati eleştirileri ışığında geçmişten bugüne”

TANZIM KAIDE CEMAATI

(EL KAİDE)

"Ümmetimden bir taife, düşmanlara galip olarak hak üzere cihad ederler. Hatta sonuncu taife, Deccal ile savaşır." [Ebu Davud]

ÜCRETSİZ İSLAMİ E KİTAP İNDİR

http://islamiekitap.blogspot.com.tr/

"Ümmetimden bir taife, düşmanlara galip olarak hak üzere cihad ederler. Hatta sonuncu taife, Deccal ile savaşır." [Ebu Davud]

Son günlerde bir kesim medya da ve sosyal paylaşım sitelerinde Tanzim Kaide'nin hilafet istemediği ve Şam beldesinde
bir demokrasi devleti kurma arayışı içerisinde olduğu gibi komik ve mesnetsiz paylaşımlar yapılmaktadır. Bu mesnetsiz iftiraları dillendiren zümre Devle Cemaati bünyesinde bulunan bir kesim medya ve cemaat ileri gelenleridir.

Atalarımızın güzel bir sözü vardır ***"Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz"***

Tanzim Kaide cemaati son yarım asırda alışıla gelmiş bütün tabuları yıkarak diğer oluşumların aksine laf yerine icraat üreten bir örgüt olması ile ün kazanmıştır.

Bildiğiniz üzere bu cemaat Halkları Müslüman olan ve darda kalan ülkelere yaptığı yardımlar ile meşhurdur.
Nerede bir Müslüman zulme maruz kalsa az veya çok Usame (El Kaide) orduları onların imdadına yetişir , tıpkı geçmişte ecdadımız olan Osmanlı Hilafet devletinin mazlumların imdadına yetiştiği gibi.

Bu oluşum son yıllarda hafife alınacak bir cemaat olmaktan öteye geçti ve Hilafet Devleti Kurulmasının önünde olan bütün engelleri ve tabuları yıkan küresel bir güç haline geldi.

Yardımları ile Afganistan da Şeri Emirlik kurulmasının önünü açtı..

Hemen herkesin hatırlayacağı gibi seksenli yıllarda dünyanın ve Müslümanların başına bela olmuş iki devletten biri olan S.S.C.B. adında bir ülke vardı. El Kaide bütün dünyaya adını ilk olarak S.S.C.B. nin Afganistan işgali sırasında duyurdu. S.S.C.B. nin Afganistan işgaline karşı Afgan halkının yardımına koştu ve onlar ile birlikte giriştikleri ittifak ile S.S.C.B. nin yıkılmasında en büyük rolü oynadı. Ayrıca Afganistan da Taliban'ın tesis etmeye çalıştığı Şeri Emirlliğin önündeki en büyük engel olan Batı yanlısı Demokratik (Şah Mesut gibi) kuklaları da birer birer ortadan kaldırarak Şeri emirliğin kurulmasını sağladı.

Dünyanın her yerindeki mazlum ve mustazaflara yardım elini uzattı..
Bu görevin ardından dünyanın dört bir yanında zulme uğrayan ve toprakları işgal edilen (Irak , Suriye ,Bosna , Çeçenistan , Somali , Doğu Türkistan vs.. gibi) Müslüman halka gerek maddi gerekse manevi olarak yardımlarını esirgemedi. El kaide bu ülkelerin halkalarına en yetkili ve

eğitimli komutanları ve Mücahitleri ile de destek olmuş , onların silah ve para ihtiyaçlarını da karşılamaktan geri durmamıştır. Üstelik El kaide bu görevleri ifa ederken başını Nato ve Birleşmiş milletlerin çektiği 60 ülke ile savaş halinde ve büyük bir ambargo altındaydı.

Büyük Şeytan Amerikaya (ve ayakcısı olan her zalime) büyük bir ders verdi..

İlk görevini başarı ile yerine getiren El Kaide, Hilafet Devletinin önünde en büyük engel olan Büyük Şeytan Amerikanın finans kaynağı ve can damarı olan ikiz kulelerine ve savaş merkezi olan Pentagon'a inanılmaz bir saldırı gerçekleştirdi. Üstelik bu saldırıları kendi uçaklarını kullanarak sıfır maliyet ile gerçekleştirdi.

Bu saldırılar Amerikanın dünyanın gözündeki "Vurulamaz , yenilemez ve sarsılamaz " gibi sahte ilahlık iddiasının yanı sıra güçlü ekonomisini yerle bir etti. Böylelikle Tanzim kaide hilafetin önündeki en büyük engeli de tartışmasız bir şekilde ortadan kaldırmış oldu.

El Kaide dünyanın dört bir köşesinde amerikan girişimlerine yapmış olduğu basit ve ucuz maliyetli saldırılar ile , dünya halkına amerikanın aşırı şişirilmiş bir balondan başka bir şey olmadığını uygulamalı olarak kanıtladı. Yemen'in Aden körfezinde bulunan milyar dolar değerinde bir Amerikan destroyerini sadece ahşaptan bir sal ile vurarak yerle bir etmiş ve kullanılamaz hale getirmişti. Ayrıca sürekli olarak Amerikan konsolosluklarını vurarak bu merkezlerin dünya medyasında iddia edildiği gibi güvenli mekanlar değil sıradan yapılar olduğunu gün yüzüne çıkardı.

Osmanlı hilafetinin yıkılmasının ardından Müslümanlar için hiçte güvenli olmayan dünya artık zalimleri içinde hiç güvenli değildi.

Tanzim Kaide cemaati ve Liderleri Usame bin Ladin ve Eymen Ez Zevahirinin samimiyeti ve azmi ile kısa sürede ümmetin gönlünde taht kurdular.Bu örgüt girişmiş olduğu hiç bir savaş ve mücadelede Allah'ın (swt) izni ile mağlup edilemedi ve kendilerine açılan her savaştan kat ve kat güçlenerek çıktı.

Yemende Şeri Emirlik kurdu..

Sürekli olarak Yemen hükumetinin ve (şii) Huşilerin saldırısına uğrayan Müslüman Yemen halkı da El Kaide nin yardımlarına ve desteğine mazhar oldu. Tanzim Kaide Yemen halkına yapmış olduğu para,silah,mücahit ve tecrübeli komutanlar yardımı ile Yemen halkının kısa sürede güvenli bölgeler ve Şeri Emirlik kurmalarına vesile oldu.

Arap Yarımadası El Kaidesi (AQAP) savaşçıları olduğunu iddia etse de, Zincibar'ı ele geçiren savaşçılar kendilerini Ensar el Şeria örgütü olarak tanıtıyorlar. Üst düzey bir yetkiliye göre ise Ensar el Şeria örgütü El Kaide'nin sadece bir cephesi. El Kaide imamlarından Adil el Adab ise bunu doğruluyor: ***"Ensar el Şeria ismini kendimizi halka tanıtmak için, hedeflerimizi beyan etmek için, halkımıza davamızın mesajını verebilmek için ve Allah yolunda savaştığımızı anlatmak için kullanıyoruz".***

Zincibar'ın düşmesi, Salih rejiminin istifa baskılarına karşı direndiği bir zamanda gerçekleşti. ABD milli istihbarat başkanı James Clapper, Yemen'deki istikrarsızlığın El Kaide'ye daha özgürce ve rahatça hareket olanağı verdiğini söylüyor ve şöyle diyor: "El Kaide ülkedeki siyasi kargaşadan faydalanarak Yemen'in güneyinde daha saldırgan bir strateji ile hareket etme olanağı buldu ve böylece ABD'nin ve Batı'nın diplomatik çıkarlarını tehdit etmeye devam ediyor".
El Kaide'nin Yemen'deki kaostan yararlandığını bilmeyen yok gibi. El Kaide, Salih rejimini Amerika'nın oyuncağı olarak gören Abyan halkının Şeriat'a dayalı bir sistemi severek karşılayacağını çok zeki bir şekilde farketti. Bunun yanında Amerika'nın füze saldırıları, sivil kayıplar, devletin halka hizmet etmemesi ve fakirlik gibi nedenler de buna katkıda bulundu. Siyasi analist İryani: ***"Geçmişte Yemen ordusunun ve ABD'nin saldırılarına maruz kalan aşiretler, Zincibar'ın düşmesinden sonra buraya gelerek El Kaide saflarına katıldılar"*** diyor.

Ensar el Şeria Abyan'da İslami bir emirlik kurdu. Örgüt Zincibar'a yerleştikten sonra halkın sevgisini kazanmaya yöneldi. Princeton Üniversitesi'nden Yemen uzmanı Gregory Johnson, Ensar el Şeria örgütünün Yemen'de hükümetin yapmadığı hizmetleri yapmakta çok atılgan davrandığını ve bu konuda Taliban modelini takip ettiğini belirtiyor.
Ensar el Şeriat örgütünün yolları onardığı, elektrik bağlantılarını düzelttiği, yemek dağıttığı ve şehir içinde ve çevresinde güvenlik devriyesi başlattığı görülüyor. Bunun yanısıra halkın sorunlarını gidermek için Şeriat mahkemeleri kuruyor. El Kaide liderlerleri ile sıkça görüşen Yemen'li bağımsız gazeteci Abdurrezzak Cemal: ***"El Kaide ve Ensar el Şeria güvensizliği, soyguncuları ve yol kesicileri ile tanınan bölgede halka büyük bir emniyet getirdi "*** diyor ve ekliyor: ***"Zincibar'daki karşılaştığım insanlar güvenliği sağladıkları için El Kaide ve Ensar el Şeria'ya minnettarlar".*** Bunun yanında Ensar el Şeria örgütü, Şeriatın gerektirdiği şekilde cezalandırma uyguluyor. 12 Şubat'ta Zincibar'da ABD'ye istihbarat sağladığı gerekçesiyle yakalanan iki kişi örgüt tarafından idam edilmişti.

Afrika kıtasını özgürleştirerek Somali de Şeri Emirlik kurdu..

Amerikanın ve müttefiklerinin Afrika kıtasını ele geçirme planları da Tanzim Kaide örgütünün Afrikalı Müslümanlara yapmış olduğu yardımlar neticesinde yok edildi. Bu yardımlar neticesinde Tanzim Kaide Afrika halkının gönlünde taht kurdu.

"1993 tarihinde El Kaide liderlerinden Muhammed Atıf, Şeyh Tahir Üveys'le Üveys'in İttihad-ı İslam hareketindeki savaşçılarına ileri düzey askeri eğitim vermek üzere anlaştı. El Kaide artık Somali'de yerel İslamcılar arasında ciddi müttefiklere sahipti ve Somali'nin kapıları Amerikalılarla hesaplaşmak için açılmıştı."

Usame Bin Laden de yıllar sonra Mart 1997'de CNN muhabiri Peter Arnet'e şu açıklamayı yapmıştır:
"Amerikalılar 28 bin askerle dünyanın en fakir Müslüman ülkelerinden Somali'ye kibirli bir şekilde geldiler. Burada güçlü medya varlıklarıyla halka Amerika'lıların dünyadaki en büyük güç olduğunu anlatıyorlardı. 30 bin askerle ülkeyi işgal etmişlerdi. Bütün İslam alemine de göz dağı veriyorlardı. Allah'ın izniyle Amerika'lıların Somali halkına yardıma değil, işgale geldiğini bilen Somalili mücahidler Afganistan'dan ülkeye gönderdiğimiz mücahidlerimizle yardımlaşarak Amerikalılara iyi bir ders verdiler. Amerika'lılar arkalarına bakmadan kısa bir süre sonra Somali'den çekilmeye başladılar."

Somali de Şeriat Mahkemelerinin Kuruluşu
Afganistan'da El Kaide kamplarında eğitim alan afikalı savaşçılar 1998 Nairobi ve Darusselam saldırılarında da etkin rol oynadılar. 1999'lara gelindiğinde Şeyh Tahir Üveys liderliğindeki İttihad-ı İslam Etyopya ile savaşta oldukça zayıflamış ve hareketin birçok üyesi Afganistan'a hicret etmişti. Ancak İttihad-ı İslam, Somali'nin birçok yerinde kendine bağlı bir yargı sistemi olan Şeriat Mahkemeleri isimli yan bir kuruluş kurmayı başarmıştı. 2000'lere gelindiğinde Şeriat Mahkemeleri yavaş yavaş ülkedeki kargaşadan yorulan halk tarafından destek bulmaya başladı. İttihad-ı İslam artık yerini birçoğu aynı tabandan gelen ancak ismi farklı olan İslam Mahkemeleri Birliğine bırakmıştı.

İslam Mahkemeleri Birliği'nin liderliğini uzun bir süre Şeyh Tahir Uveys yaptı ve El Kaide üyesi Hashi Ayrov'da komutan olarak harekette varlığını sürdürdü. Şeyh Şerif Ahmned de o dönemde İslam Mahkemeleri Birliği'ne katılan kişilerden biridir. Şeyh Şerif, yetenekli bir organizatördü ve bu yeteneği onu İslam Mahkemeleri'nin sözcüsü olmasına kadar götürdü. Ayrıca Ogaden'de yıllarca mücadele veren El Kaide üyesi Somalili Şeyh Muhtar Ayrov da 2000 yılında Mahkemelerin önemli bir lideriydi ve El Kaide ile ciddi bağları vardı.

Somali de kurulan Şeriat Mahkemeleri ve Medreseler ,

Somali de Şeri Emirliğin öncülüğünde Tarım ve Sulama alanında büyük gelişmeler yaşanıyor ,

Somali İslam Emirliği bayat ve bozuk ürün tedarikçisi misyoner kızıl haçı ve avrupa menşeli yardım kuruluşlarını ülkeden ve kovdu sivil halka temiz ve sağlıklı gıda yardımı yapıyor,

Somali örneğinde açık bir şekilde görüldüğü üzere El Kaide fetih ettiği bölgelerde Küçük birer İslam devletleri olan Şeri Emirlikler tesis ederek hem Allah'ın indirdiği ile hükmediyor hemde bölgenin refaha kavuşması önünde bölge halkının ihtiyaç duyduğu gerekli ekipmanları temin ederek onların hizmetine sunuyor.

El Kaide Afrika halkına izzetin anahtarının Cihad olduğunu öğretmişti bir kere. Batının sinsice planları ve yardım vaatleri dahi onları Tanzim Kaide cemaatine biat etmekten alı koyamadı. Boko Haram ve Eş Şebab cemaati nin yanı sıra , Libya dan ve Mali den ardı ardına katılımlar yaşandı.

Suriye de Demokrasi değil Şeri Emirlik kuruluyor..

Ortaya atılan bir iddia da El Kaide'nin Suriye de İslami bir yönetim kurmayı hedeflemediği ve demokratik bir devlet kurmayı amaçladığı iddiasıdır. Bu iddia tamamen delilsiz ve gerçeklerden uzak bir iftiradır.

El Kaide nin Suriye deki tek resmi kolu olan Nusret Cephesi tamam Kuran ve Sünnet merkezli bir yapılanmadır.
Şurası , Şeri Kadıları ve Şeri Mahkemeleri mevcuttur. Hedefi Esed rejimini Suriye den def ederek Şam bölgesinde bulunan Müslümanların ortak Şura ile seçtikleri bir Emirlik ilan ederek Kudüs'e yönelerek Filistin bölgesini özgürleştirmektir. Bu konuda Şeyh Ebu Muhammed el Cevlani'nin ve Nusret Cephesi Kadılarının detaylı açıklamaları bulunmaktadır.

Nusret Cephesinin adil ve nizami bir şekilde hüküm veren Şeri Mahkemeleri Suriye halkı nazarında büyük hürmet ve saygı görmektedir. Suriye halkı bu Şeri mahkemeleri şu şekilde tanımlamaktadır.

“Eğer işinizin halledilmesini istiyorsanız El Nusra’ya gitmelisiniz. İşleri, adilce ve hızla yoluna koyuyorlar”

Yukarıda sunmuş olduğumuz örneklerde görüleceği üzere El kaide bölge halklarının da desteği ile özgürleştirdiği toprakların tamamında istikrar sağlayarak bu bölgelerde şeri Emirlikler kurdu. Bu emirliklerin başına ise Sünnet'e uygun olarak kendi içlerinden emirler atadı.

Tanzim Kaide Müslüman halkları bilinçlendiriyor ve kendilerini savunma yeteneklerini artırıyor..

Dünyanın hemen hemen her yerinde yaşanan ve bütün dünya halkının sessiz kaldığı ve bir kaç erzak paketi ve cılız kınama ile yetindiği katliamlara fiili olarak sadece Tanzim Kaide sessiz kalmadı. Bu Katliamların en meşhuru olan Doğu Türkistan ve Mynmar bölgelerine eğitimli birlikler ve komutanlar ile birlikte silah yardımı da yaparak halkın kendilerini koruma ve Cihad edebilme kabiliyetini oluşturdu. Ve bu bölgelerden güzel haberler almaktayız.

Tanzim Kaide Hilafeti kendi için istemiyor ve Ümmet'in (Ortak Şura'nın) üzerinde ittifak kurduğu halifenin önünü açma gayesi ile hareket ediyor...

Resulullah (sav) şöyle buyurdu ;
"Muhakkak ki imam (Halife) kalkandır. Onunla savaşılır ve korunulur." (Müslim K. Imara Bab 9 H. No: 1841)

Kısacası El kaide söylem ve sloganların önüne geçerek yapmış olduğu eylemler ve icraatlar ile Ümmetin hilafet boşluğunu tamamlama gayesi ile hareket etmiş ve görevini başarı ile ifa

etmektedir. Bu görevini ifa ederken yardıma ihtiyaç duyan hiç bir topluluğun akidesini ve menhecini araştırmamış, kendisine biat etmeye davet etmemiş ve onlardan hiç bir karşılık beklememiştir.

Şeri Emirlik olan bölgelerde tefrika çıkarmıyor ve itaat ediyor.

Tanzim kaide Ümmetin sıkıntılarını gidermek adına ve tefrika çıkarmamak içinKüresel bir güç olduğu halde daha eski bir oluşum olduğu için Afganistan bölgesinde Taliban Emirliğine ve Emiri Molla Ömer'e itaat etme konusunda Sünnet'e uygun olarak güzel bir ahlak ile sadakat göstermekten geri durmadı.

Fitneler karşı uyarı!

Muhakkak ki İslam tarihinde Osman (ra) ve Ali (ra) örneklerinde görüleceği üzere Fitneler emre itaatsizlik ile başlamıştır.
Resulullah (sav) ümmetini Şeri Emirlere mutlak itaat ile mükellef kılmıştır.

Resulullah (sav) şöyle buyurdu ;
''Artık benden sonra Nebi yoktur. Fakat bir çok Halife olacaktır." Oradakiler dediler ki; Bu durumda bize ne yapmamızı emredersin? Dedi ki: ***"İlk biat edilene vefakar olunuz onlara karşı olan vazifelerinizi yerine getiriniz.*** *Muhakkak ki Allah size karşı olan vazifelerini yapıp yapmadıklarını onlara soracaktır."*
(Müslim K. İmara Bab 10 H. No: 1842)

Muhakkak ki Resulullah (sav) Ümmetinin ahir zamanda bir çok sıkıntı yaşayacağını ve fitnelere maruz kalacağını hadislerinde bildirmiş , Bu fitnelere karşı uyarmış ve Ümmetinin bu fitneler karşısında nasıl bir tavır takınacağı konusunda onları uyarmıştır.

Tamda Resulullah (sav) in bahsettiği zaman diliminde ve mekan da bir takım fitneler zuhur etmektedir.

Devle Cemaati Lideri Şeri Emirler bulunurken kendini Emirül Muminin ilan etti...

Şeri bir Emirlik ve Ümmetin başında Ulul Emirler bulunmakta iken Irak beldesinde bulunan emir Ümmetin hiç bir Emirine,alimine ve ferdine danışmadan Ortak bir Şura tarafından atanmadan Şam beldesindeki Müslümanların kazanımlarını gasp ederek Devlet kurduğunu ilan etti ve kendisini Emirül Müminin ilan etti. Üstelik bu oluşumu Resulullah (sav) in sünnetine açık bir şekilde muhalefet ederek ve Emirine mutlak itaatsizlik yaparak ilan etti.

"İlk biat edilene vefakar olunuz onlara karşı olan vazifelerinizi yerine getiriniz. *Muhakkak ki Allah size karşı olan vazifelerini yapıp yapmadıklarını onlara soracaktır."*
(Müslim K. İmara Bab 10 H. No: 1842)

İHuzeyfe el-Yeman(r.a.)'dan gelen şu rivayet;

Resulullah (sav) şöyle buyurdu ;

"… O'nu(Emir'i) dinleyin ve emirlerini yerine getirin. Hatta sırtınız kırbaçlansa, servetiniz kapışılsa bile dinleyin ve itaat edin!"

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Rasul'e ve sizden olan ulü'l-emre itaat edin." (Nisa 59)

Üstelik bu itaatsizliğinin nedenini de komik bir iddia ya ve iftiraya dayandırmaktadır. El Kaide fetih ettiği beldelerde Şeri emirlikler tesis etmiyormuş. El Kaide Yemende ve Somali de kurmuş olduğu emirlikleri demokrasi ile mi yönetmektedir?
Bu beldelerde kurulan Mahkemeler Kuran ve Sünnet ile değilde Avrupa medeni kanunları ile mi hükmetmektedir? Bunlar ne iğrenç ve mesnetsiz iftiralardır.

Nitekim Müslim, Abdullah b.Amr b.El As'ın Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'den işittiği şu hadisi rivayet eder:
"Kim ki bir imama biat eder, eliyle musafaha ederek kalbinin sevgisini verirse gücü yettiği kadar itaat etsin. Eğer başka birisi gelip o imamla (idareyi ele geçirmek için) mücadele ederse sonra çıkanın boynunu vurun"

Ebu Said el Hudri'den rivayetle Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] buyurmuştur ki: ***"Eğer iki Halife'ye (aynı dönemde) biat edilirse kendisine sonradan biat edileni öldürün"***

Arfece rivayetinde demiştir ki: Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'den şunu işittim:***"İşiniz (yönetimle ilgili işleriniz) bir adam üzerinde karar kılınmışken birisi gelip sizin birliğinizi parçalamak ve cemaatınızı bölmek isterse onu öldürün"***

Devle Cemaati Eymen Ez Zevahiri den Irak ile birlikte Şam beldesinin de yönetiminin kendilerine verilmesini talep etmiş bu talep sünnete uygun bir şekilde ret edilmiştir. Çünkü Sünnet açık bir şekilde bir görevi talep eden kimseye vermeyi yasaklamıştır.

"Sahabeden biri şöyle dedi; "Ya Rasulüllah, Allah'ın emrinize verdiği vazifelerden birine beni tayin edermisin? Rasulüllah (s.a.v) Efendimiz; "Vallahi biz bu vazifeyi isteyen veya hırs gösteren hiç kimseyi tayin etmeyiz." (Müslim Kitabül imare 3/1456)

"Allah'a yemin ederim ki yönetim makamına ne onu talep edeni ne de ona sahip olmaya tutkun olanı atamayız."
(Buhari ve Müslim)

Ayrıca Şeyh Eymen Ez Zevahir'nin hikmetli bir şekilde Resulullah (sav) in metodu ile fetih edilen bölgelere kendi içlerinden örf ve adetlerini halkın sıkıntılarını hakkı ile bilen Emirler atamasını.

Iraklıların başına Iraklı Emirler , Suriyelilerin başına ise Suriyeli Emirler atamasını eleştirmeleri de oldukça vahim bir durumdur.

El Kaidenin Ümmet'e karşılıksız olarak sunmuş olduğu hizmetlerin çok küçük bir bölümünü sizler ile paylaştık.
Peki Ümmet'in bunca yarasına merhem olmuş bir cemaate bunca iftiralar atan ve hizmetlerini eleştiren, Ümmetden Hilafet makamını talep eden Devle Cemaatinin Ümmetimize sunmuş olduğu faydalar ve hizmetler nelerdir?
Henüz Yıllardır Faliyet gösterdiği Irak bölgesinde dahi hiç bir başarı elde edmemiş ve kurtarılmış hiç bir bölgesi bulunmadığı halde böyle bir makamı talep etmeye nasıl cüret edebilir? Üstelik bu göreve talip olmak dahi İslam fıkhına göre caiz bir iş değildir.

Devle Cemaatinin diğer iddialarına gelince ;

Ayrıca Devle Cemaati mensupları ve medyası fitne ile ilgili hadisleri kendileri lehine yontarak Ümmeti yanıltmaya da çalışmaktadır. **Bir an için bu hadislerin günümüz vakıalarını işaret ettiğini düşünsek dahi (En doğrusunu Allah swt bilir) hadisler devle cemaatinin lehine değil aleyhinedir.**

Şöyle ki ;

1. İlk iddia Devle Cemaatinin Şam da Zuhur ettiği iddia edilen Taifetul Mansura oldukları ve Resulullah sav in her Müslümanı kendilerine biat etmeye davet ettiğidir.
2. İkinci iddia Devle Cemaati Emiri'nin vaad edilen Emirul Muminin ve Mehdi olduğu iddiası.

Devle Cemaatinin ilk iddiasına değinecek olursak Resulullah (sav) in bu konudaki hadisleri devle Cemaatinin lehine değil tam tersi aleyhinedir.

Fitne Irak da Zuhur eder ve Iraktan yayılır,

Allah Resulü (sav) Irakdan Taifetul Mansuranın değil fitnenin zuhur edeceğinden bahis etmiştir.
Resulullah SAV ;

-Allah'ım! Sa'ımıza ve müddümüze bereket ver/mübarek kıl. Mekke'mize ve Medine'mize bereket ver/mübarek kıl. Şam'ımıza ve Yemen'imize bereket ver/mübarek kıl, diye dua etti. Toplulukta bulunan bir adam:

-Ey Allah'ın Peygamberi! Irak'ımıza da (dua et), dedi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v):

-Şeytanın boynuzu orada ortaya çıkacak ve fitne orada yayılacaktır, buyurdu.
(Taberani'nin rivayeti esas alınmıştır. Şam'a bereket duası farklı varyantlarıyla Buhari, Tirmizi, Ahmed, İbni Hibban ve diğerlerinde geçmiştir.)İnsanlar

O halde Irak dan Taifetul Mansuranın değilde Fitne ve Fesadın yayılacağı konusunda bir şüphe bulunmamaktadır.

Konu ile alakalı diğer bir hadisi incelediğimizde Allah Resulu (sav) in söz konusu ihtilaflar yaşandığı takdirde halka en yakın grubun zafer kazanacağını vurguladığı ortadadır. Devle cemaatinin ise halkın sevgisini ve muhabbetini değil nefretini kazandığı ortadadır.

Ebu Sa'id radıyallahu anh anlatıyor:

"Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki:

"Müslümanlar arasına tefrika girip (iki fırkaya ayrıldıkları) zaman dinden çıkan bir taife zuhur edecek. Onları, iki taifeden halka en yakın olanı öldürecektir."

Müslim, Zekat 150, (1065); Ebu Davud, Sünnet 13, (4667)

Ayrıca Resulullah (sav) insanları Irak ta zuhur eden Siyah sancaklı ordulara değil Horasan (Afganistan ve Veziristanda) zuhur eden siyah sancaklı ordulara katılmaya ve biat etmeye davet etmiştir.

"**Sizler Horasân tarafından siyah sancakların geldiğini gördüğünüz zaman, o sancakların yanına varın. Çünkü orada Allah'ın halîfesi Mehdî olacaktır**."
(Ahmed bin Hanbel, Musned, V, 277)

Allah Resulü (sav) in işret ettiği bölgede zuhur eden orduların Devle Cemaati değilde El Kaide ve Taliban olduğu şüphe götürmezdir.

<u>Irakta ki ordulara değil Şam daki ve Yemende ki ordulara katılın ,</u>

Allah Resulu (sav) ahir zaman ve ahir zaman fitneleri ile alakalı olarak bilgiler verdiği hadislerinde Ümmetin ahir zamanda
ordulara ayrılacağından detaylı bir şekilde bahsetmiş bu Ümmetini bu ordulardan Irak'a bağlı olan ordulara değil Şam ve Yemen ordularına biat etmeye davet etmiştir. Günümüzde Tamda Resulullah (sav) in bahsettiği bölgelerde Siyah sancaklı ordular Zuhur etmiştir. Bu ordulardan Irakta bulunan Devle Cemaati hariç hemen hepsi Tanzim Kaideye biatlı dır.

Ebu Derda (r.a) şöyle rivayet etmiştir;

'' Rasulullah (s.a.v):-Muhakkak ki sizler (ilerde) ordular bulacaksınız.

Bir ordu Şam'da, (bir ordu) Mısır'da, (bir ordu) Irak'ta ve (bir ordu) Yemen'de, buyurdu.

Ashab:-Ey Allah'ın Rasulü! Bizim için tercih et (hangisine katılalım)? Dediler. Rasulullah (s.a.v) da:
***-Şam ordusuna katılın**, buyurdu.*

Ashab bu defa:-Ey Allah'ın Rasulü! Biz koyun sürüleri olan kimseleriz. Şam'a gitmeye güç yetiremeyiz, dediler.

Rasulullah (s.a.v) da:

-Şam ordusuna katılmaya güç yetiremeyen kimse ***Yemen ordusuna katılsın.*** *Şüphesiz Allah Şam'a (ve ehline) benim için kefil olmuştur, buyurdu."*

(Heysemi'nin rivayeti esas alınmıştır. Ebu Davud, Ahmed, İbni Hibban, Hakim, Taberani)

O halde nasıl oluyor da Irak merkezli Devle Cemaati Allah Resulu (sav) in insanları kendi ordularına davet ettiği iddiasında bulunabiliyor?

Ebu Bekir El bağdadi Mehdi mi?

Devle Cemaati nin ikinci iddiası da Emirlerinin Mehdi olduğu iddiasıdır. Resulullah (sav) in bu konu ile alakalı hadisleride devle cemaatinin lehine değil aleyhinedir.

Mehdi Orduları ile Irak da değil Horasanda Zuhur eder, Deccal ise Irak ve Şam arasında zuhur eder,

Zira Resulullah (sav) Mehdinin Irak da değil horasanda zuhur edeceğini buyurmuştur. Irak tan zuhur edecek kimse ise Mehdi değil Deccaldir.

"…Sizden kim Deccal'e yetişirse, ona Kehf suresinin ilk ayetlerini okusun. ***Deccal, Şam ile Irak arasında*** *bir mevkide çıkar. Sağa gider ifsat eder, sola gider ifsat eder. Ey Allah'ın kulları! Sebat edin!" (****Müslim 2937/110, Tirmizi 2341)***

*"****Sizler Horasân tarafından siyah sancakların geldiğini gördüğünüz zaman, o sancakların yanına varın. Çünkü orada Allah'ın halîfesi Mehdî olacaktır****."*
(Ahmed bin Hanbel, Musned, V, 277)

Yine başka bir rivayette Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur ;

"Horasandan (Afganistan-Pakistan ve İran'ın bir kısmını içine alan bölgeden) siyah sancaklar çıkacak hiçbir güç onların hakkından gelemeyecek sonunda o sancaklar İliya'ya (Kudus'e) dikilecektir."
(Tirmizi, Fiten, Bab 79, Hadis no : 226)

Resulullah (sav) Kudüs'ü fetih edecek olan ordunun Iraktaki ordu değil Horasanda ki ordu olduğunu açıkça beyan etmektedir. Günümüzde o (horasan) bölgedesinde bulunan siyah sancaklı orduların El Kaide ve Taliban olduğu açıkça ortadadır.

Mehdinin künyesi Ebu Abdullah dır. Ve adı Resulullah (sav) in adına benzer,

Yine Mehdi ile ilgili hadislerde Mehdinin Irakta (Bağdatta) değilde Arap yarımadasında doğacağı ve zuhur edeceği konusunda bir çok sahih rivayet bulunmaktadır. Ayrıca Resulullah (sav) in Künyesinin Ebu Bekir değilde Ebu Abdullah olacağına yönelik hadislerde mevcuttur.

Ebu Naim, Huzeyfe'den tahric etti, Resulullah (s.a.v.) buyurdu:

"Eğer dünyadan bir gün bile kalsa, Allah, ismi Benim ismime, ahlakı Benim ahlakıma uyan ve künyesi de ***Ebu Abdullah*** *olan bir Reculü gönderecektir."*

Tabarani Kebir'inde ve Ebu Naim İbni Mes'ud'dan tahric ettiler. O dedi, Resulullah (s.a.v.) buyurdu:

''Ehli Beytimden ***ismi Benim ismim, ahlakı Benim ahlakım*** *olan bir evladım çıkacak ve daha önce zulümle dolu olan dünyayı, O adaletle dolduracaktır. ''*

Mehdi istemediği halde kendisine biat edilir, kendisine biat etmeye zorlamaz.

Mehdi ile alakalı hadisleri incelediğimizde Mehdi'nin hilafet makamını istemediği halde hilafet makamına getirileceği de ortadadır. Lakin Ebu Bekir el Bağdadi insanları kendilerine biat etmeye davet etmektedir. Hatta Devle cemaati kendisine muhalif olan ve biat etmeyen hemen hemen bütün grupları sahveciler , mürtedler gibi isimler ile tekfir etmektedir.

Amr ibni Şuayb, babasından, o da dedesinden rivayetle nebi s.a.v şöyle buyurdu:

"Zilka'de ayında kabileler savaşır, o sene hacılar yağmalanır. Mina'da kargaşalık olur. Çok fazla ölüm olur. Kanlar akar, hatta büyük şeytana kadar kanlar akar. Sahibleri/emirleri kaçar, rükün ile makam arasına gelir. ***Kendisi istemediği halde ona bey'at ederler.*** *Şöyle derler –şayet istemezsen, boynunun vururuz.- Bedir ehli sayısın-ca kişi ona bey'at eder. Yer ve gök sakinleri ondan razı olur."*

Yazımın başında da belirttiğim üzere ben hiç kimsenin ve hiç bir ordunun Taifetul mansura olduğu iddiasında değilim, Nefisleri temize çıkarmaktan Allah (swt) ya sığınırım. Sadece 10 yıldır bu meselenin içinde bulunan ve olayları bizzat yaşayan bir kimse olarak, Devle Cemaatinin iddialarına karşı somut gerçekleri sizin ile paylaşma ihtiyacı hissettim.
En doğrusunu Allah (swt) bilir.

''Ümmetimden bir taife, Allahın emrile hareket etmekte devam eder. Onlar hak üzerinde oldukları halde, kıyamet kopana kadar ***kendilerini terk eden ve muhalefet eden kimsenin onlara bir zararı dokunmaz****. Taki Allahın emri gelinceye kadar onlar insanlara galiptirler."*
(Ravi: Hz. Muaviye (r.a.) Ramuz El Hadis)

Muhammed İsra

HZ. PEYGAMBERİN SAVAŞLARI

MUHAMMED HAMIDULLAH

ربیع یعالی
Facebook//ücretsiz İslami e kitap indir

Darulkitap.com

HZ. PEYGAMBERİN SAVAŞLARI
(Birinci Yayın İçin)
Önsöz

Elinizdeki bu kitap, ilk olarak Londra yakınındaki Woking şehrinde, her ay çıkmakta olan Islamic Review adlı mecmuanın 1952 yılı Eylül-Aralık ve 1953 yılı Haziran, Temmuz, Eylül ve Ekim sayılarında tefrika halinde neşredilmiştir. 1953 yılında, bazı resim ve haritalarında değişiklikler yapılarak yeniden yayınlanmıştır. On yıllık bir fasıladan sonra, şimdiki bu neşredilişinde birçok düzeltmeler, ilâveler yapılmış bulunmaktadır. Bu arada, 1959 senesinde, Hz.

Peygamberin hayatını inceleyen -Le Prophete de llslam, sa vie et son oeuvre» (İki cilt halinde), adlı şümullü bir kitap neşrettim. [1] Bu eserde, münasebet düştükçe Hz. Peygamberin savaşlarına da temas edilmiş ve bunların teknik \e askerî yönlerden görünüşleri aydınlatılmaya çalışılmıştır.

Müellif, hakikaten birçok bakımlardan büyük bir saadet içindedir: Birçok ilim adamları gönü] rahatlığı içinde bu kitabımı, müracaat kitabı olarak almışlar ve kendi ilmî eserlerinde buna atıflarda bulunmaktan çekinmemişlerdir. Bu kitabın aynı konuda yazılan akraba eserlere de ilham veren durumda olduğu kabul ve tasdik edilmiş bulunmaktadır. Mısır Orduları Kurmay Dairesinde (Sağ Erkân Harb) yüzbaşı Muhammed Abd'ul-Fettah İbrahim'in Kahire'de 1954'de arapça kaleme aldığı -Muhammed el-Kaa'id» = Başkumandan Muhammed adlı eser ile Pakistan ordusunda vazifeli General Muhammed Ekber Han'ın Karaçi'de 1954 yılında urduca te'lif ettiği 'Hadis Difâ'» adlı eser, buna misal olarak gösterilebilir. Aynı zamanda, bu kitap muhtelif dillere tercüme edilmek şerefine de nail olmuştur i Seyyİd Gulâra Rıdâ Sa'îdî'nin Tahran'da 1376 H / 1950 yılında «Resul Ekrem der Meydanı Ceng- adı altında farsçaya, Bağdatlı Sertâvi tarafından arapcaya ve nihayet Salih Tuğ tarafından türkçeye çevrilmiş bulunmaktadır.

Şimdi neşredilmiş olan bu kitapla ben, aynı zamanda birçok okuyucum tarafından sorulmuş suallere cevap vermek fırsatını da elde etmiş olmaktayım. Bütün bu zahit ve iyi niyetli Müslüman kardeşlerim Onun -mukaddes vazife-si hakkındaki bu yazılarımda hiç Hz. Peygamberin mucizelerinden bahsetmeyişimden dolayı şaşkınlıklarını gizlememektedlrler. Acizane benim cevabım şudur: Ben bu kitapta tam ve şümullü bîr tarzda Hz. Peygamberin hayatının bütün cepheleriyim meşgul olmamaklayım; .yine bu kitap sırf bu mucizeler konusunu kendisine mevzu edinmemişler. Kur'an, onun gösterdiği mucizelerin en mârufu ve en başta gelenidir. O muvaffakiyete sadece mucizelerle ulaşmış olsaydı, onun hayalı -sn üstün, en güzel örnek — usvc Kasene- yani -ceml-yeto mensup fertlerin takip edecekleri, Kur'ana muvafık amali, fiili örnek, olamazdı. Fertlere Hz. Peygamberin İnsanî görünüşü izah edilmedikçe, Onun hattı harekelini değerli ve taklid edilmeye lâyık bir örnek olarak, bilhassa mucizeye inanmayan, İnanamayan fertlere İzah kabil olmaz.

islâm Peygamberi tarafından gösterilmiş mucizeler hakkında, bunların ilmi imkânları, felsefî esasları hususunda ('aba faz-!r\ malûmat isteyen kimseler için Urdu lisanında Şîblî ve Süleyman Ncdvî tarafından kaleme alınan -Siret'ün-Nebî» adlı eseri tavsiye edebilirim. Bu eser, baştan başa bu mucizeler bahsine hasrü tahsis edilmiş bulunmaktadır. Benim, bütün gayretim burada, Hz. Peygamberin ulvî hayatının amelî ve İnsanî görünüşünü aydınlatmaya hizmet eden malûmatı toplamak, bir araya getirmektir. Ona salât ve selâmlar olsun.

M. HAMİDULLAH Paris — İstanbul[2]

(İkinci Yayın İçin)

Önsöz

Elinizdeki bu kitap, dokuz yıllık bir fasıladan sonra türkçede-ki bu ikinci neşreclilişinde birçok düzeltmeler, konunun takdiminde bazı değişiklikler ve mevcut fasıllar arasına bir takım ilâveler yapilmak suretiyle sislere yeniden arzedilmiş bulunuyor. Bu zaman zarfında Hicaz bölgesine !;;sa süren bir seyahatta da bulunduk ve 1968'da birinci cildi ve lS69'da ikinci cildi türkçe olarak neşredilmiş olan vo Hz. Peygamberin hayat) ve faaliyetlerini tetkik maksadını taşıyan -İslâm Peygamberi- [3] adlı Lürkçe kitabımızın muayyen/ bazı bölümlerinde, onun savaşlarının teknik -askeri yönünden ziyâde, bunların sebeb ve sâikleri ve bu arada siyasi ve diğer neticeleri, keza Devlet idaresindeki askeri teşkilât üzerinde durmak imkânını elde ettik.

Müellif hakikaten bazı bakımlardan büyük bir saadet içindedir : Birçok ilim adamları gönül rahatlığı içinde bu kitabım! müracaat kitabı olarak ele almışlar ve itendi ilmi eserlerinde buna atıflarda bulunmaktan çekinmemişlerdir. Bu kitabın aynı konuda yazılan akraba eserlere ilham veren durumda olduğu da anlaşılmış bulunmaktadır. Mısır Genel Kurmay Dâiresi'nde vazifeli Yüzbaşı Muhamemd Abdü'l-Fettâh İbrahim'in îSS-i'de Kalıi-re'cle arapça kaleme aldığı «Muhammed el-Qâİd» (= Eiaşkuman-dan Muhammet!) adlı eser He Pakistan Ordusunda vazifeli General Muhammed Ekber Han'ın 1954'do Karachi'de urduca telif et*,iğî -Hadîs Difa'» adlı eser buna misal olarak gösterilebilir. Elinizdeki bu kitap, bu arada muhtelif dillere tercüme edilmek şerefine de mazhar olmuş bulunuyor: Scyyid Gulâm Rıdâ Sa'îdi'nin Tahran'da 1376/1956 yılında «Resul Ekrem der Meydânı Ceng* adı altında fars dilinde ve Sertâvi tarafından Bağdat'ta arap dilindeki neşirleri gibi.

Askerlik mesleğinden olmayan benim bu gayretimin böylece diğer dillerde de değerlendirilmiş elmasına rağmen, esas tasavvurlarımı hâlâ gerçekleştirememenin elemi içi nete bulunmaktayım: Tarihçiler Hz. Peygamberin bizzat kumandayı elinde bulundurduğu yirmi beş kadar savaştan söz ederler ki, beiki bir o kadarı da kendisinin şahsen iştirak etmediği o devirdeki harp ler, seriyyelerdir. İşte benim tasavvurum, bütün bu savaşların cereyan etmiş olduğu bölge veya meydanları bizzat ziyaret ile klâsik, tarih kitaplarında toplanmış olan malzemeyi kendi yerlerinde yeni baştan değerlendirme şeklinde hülasa edilebilir. Ümid ediyorum ki, bir gün, gerekli âlet ve edevatla teçhiz edilmiş bir subaylar ekibi aynı işi yüklenecek ve bölgede araştırmalara girişecektir. Böyle bir çalışma, tarihçilerin de yardımı alınırsa daha da değerli bir eser meydana gelmesinde yapıcı rol oynayacaktır.

Şimdi neşredilmiş olan bu kitapta ben, aynı zamanda birçok okuyucum tarafından sorulmuş suallere cevap vermek fırsatını da elde etmiş olmaktayım. Bütün bu zahit ve iyi niyetli rnüslüman kardeşlerim, Onun «mukaddes vazifesi* hakkındaki bu yazılarımda Hz,. Peygamberin mucizelerinden bahsetmeyişimden dolayı şaşkınlıklarını gizlememektedirler. Acizane benim cevabım şudur: Ben bu kitapda tam ve şümullü bir tarzda Hz. Peygamberin hayatının bütün

cepheleriyle meşgul olmamaktayım; yine bu kitap sırf bu mucizeler konusunu kendisine mevzu edinmemiş-tir. Kur'an, onun gösterdiği mucizelerin en mârufu ve en başta gelenidir. O muvaffakiyete sadece mucizelerle ulaşmış olsaydı, onun hayatı «en üstün, en güzel örnek — usve hasene» yani • cemiyete mensup fertlerin takip edecekleri, Kur'ana muvafık ameli, fiilî Örnek- olamazdı. Hz. Peygamberin insani görünüşü İzah edilmedikçe, Onun hattı hareketinin değeri ve taklîd edilmeye lâyık bir örnek olması, bilhassa mucizeye inanmayan, inana-mayan fertlere izah edilemez.

islâm Peygamberi tarafından gösterilmiş mucizeler hakkında, bunların ilmi imkânları, felsefî esasları hususunda daha fazla malûmat isteyen kimseler için Urdu lisânında Şibli ve Süleyman Nedvi tarafından kaleme alınan «Sîret'üıı-Nebî» adlı eseri tavsiye edebilirim. Bu eser, baştan başa bu mucizeler bahsine hasrü tahsis edilmiş bulunmaktadır. Benim, bütün gayretim burada, Hz. Peygamberin ulvi hayatının amelî ve insani görünüşünü aydınlatmaya hizmet eden malûmatı toplamak, bir araya getirmektir: Ona salât ve selâmlar olsun.

M. HAMİDULLAH

Paris — İstanbul 1972[4]

(Üçüncü Yayın Îçin)

Önsöz

Bir kitabın, her yeni baskı ve yayını, şayet hâlâ hayattaysa yazarına, eserini gözden geçirme ve günün şart ve durumlarına uygun bir hâle getirme fırsatını verir.

Elinizdeki bu kitabın bir evvelki yayınında, ben de gerçek olduklarına, gönülden inanmakla beraber, Resûlullah'ın savaşlarıyla İlgili mucizelerden niçin ayn ayrı ve tafsilâtlı bir biçimde söz etmediğime dair okuyuculardan gelen suallere cevap vermeye çalışmıştım.

Bu arada sık sık günümüzdeki gayrimüslimler tarafından ortaya konan bir mesele de vardır: her halde bu da aydınlığa kavuşturulmaya değer bir konudur-. :«Peygamberlik ile savaş pek yanyana durmamaktadır». Bununla onlar, 'madem kî Resûlullah savaşlara girmiş ve bunları Başkumandan sıfatıyla idare etmiştir, o halde o, Ihaşâ) bir Resul olamaz' demek istemektedirler.

Elimizdeki Tevratta bize nakledilen eski peygamberlerin giriştiği savaşları ve bu arada yine elde mevcut tacillerde (meselâ Tesniye 20/16, I. Samuel 15/2-3, Matta 10/34, Luka 19/27 ve mukayese ediniz: I. Korentliler 15/25, Marltos 12/1-9 ve mukayese ediniz s Luka 20/9-18, v.s.) geçen İsa Mesih'in konuyla İlgili sözleri bir kenara bırakılarak bu mesele soğuk kanlılıkla ve nişlerimizden uzak bir biçimde ele alınmalıdır. Zira, birinin yanlış bir iş yapması, bizim de aynı yanlışı işlememize dayanak teşkil etmez:

a. Savaş, hiç de arzu edilen bir şey olmamakla beraber en sonunda günümüzde bile kaçınılması mümkün olmayan bir olay mahiyetindedir. Bu gerçek karşısında, zâlim diktatörler ile değru ve yanlışı birbirinden ayıramayan yırtıcı kurt tabiatlı İnsanlara savaşma vtelt elini bırakıp normal hayatta harp san'atı İle uğraşan kimselere takip edecekleri bir örnek, bir emsal sağlayıp onların gözleri

önüne sermeyecek miyiz? Amansız vahşî hayvanlar bile bu şekil başı boş zâlimlerin savaşlarda gösterdiği îtötü davranışlardan ürperti duyar. Ancak ve ancak vahiy aîan ve insan denen varlığın saadet ve iyiliğini dilemekten başka bîr şey düşünmeyen bir peygamberdir ki, Allah yolunda savaşan ve sulh ü selâmet uğruna harbe giren bir askere t âk ip edeceği cıı güzel, en seçkin bir örneği sağlayıp onun gözü önüne serebilirdi.

b. A İlahın vazifelendirip gönderdiği -Son Resul» vasfında bir peygamber, sadece harplerin şiddetini azaltmak ve savaşlan insanî bir çerçeve içine sokmak için değil ve fakat, hayatın her alanında geçerli ve izinden gidilmeye değor en güzel Örneği bize vermekle yükümlüdür. Buna mukabil. Kıyamet Günü'ne kadar gelecek bütün «Zamnnlar»da ve insan hayatının bütün görünüşlerinde geçerli kaideleri insanlara bildirmekle görevlendirilmemiş ve fakat, geçici bîr zaman için ve boHiİİ bir insan zümresinin sınırlı hayat meselelerini çözüp açıklamak üzere vazifelendirilmiş bir Nebi'nin insanlara savaşlarla ilgili bir -Örnek» bırakamamış olması mümkündür.

c. Şöyle bir atasözü vardır:

-Denenecek en son çâre dağlamak, en son deva kılıçtır»

hikmet yüklü bu söze göre, -kimseye saldırıp tecâvüz etmek gerekmez ve fakat bir kimsenin, kendi Öz haklarını hiçbir prensip tanımayan acımasız zâlimlere karşı savunabilmek maksadıyla bizzat insan tabiatı, -savaş» yoluna başvurmayı icâbettirir. Allah Resulü ise, hiç de aşırı gitmeksizin bu çeşit uğraş ve savaşlarda tam bir doğruluk ve insaf içinde insanlara yol gösterip önderlik eder.

d. Diğer bir çok seçkin hadis yazarlarından başka, Müslim ve Ahmed'ubn Hanbel'in de eserlerinde Resûlullah'tan naklettikleri şu hadis vardır:

-Ben rahmet peygamberiyim, ben harp peygamberiyim-.

Her şey yerli yerinde ve lüzum ettiğinde kullanılmalıdır; Ne zc-hirli yılanlara ve yırtıcı kurtlara ve ne de insan kanı döken sefih khıiKrli»rn acımak ve merhametli dfuınnmak gcrnldr. Yıılcarthıhi hadfsde geçen her iltî sıfat ve niteliğin de aynı yüksek otoritede l>;ı İrşnıcsi sağlanmıştır; böylece, hangi olayda hangisinin kullanılması gerektiğine onun karar vermesi istenmiştir. Bu durum, vahiy ve ilhama dayanan kehânetlerin insanı hayrette bırakan şu gerçekleşmiş Özlerinde de görülmektedir: Etrafındaki talebe ve bağlılarına, kendileri ölüm döşeklerinde oldukları bir sırada beni Zarathusfcra fZcroastir, Zerdüşti ve hem de Budda'nın şu sözleri nakletti İd eri nakledilir :

• Dinimizi ve Öğretilerimizi fantama erdirip İkmal edemedik; adı, "Âlemlere Rahmet" olan bir başkası gelip bunu kemâle ve tamâmş, erdirecektir».

Hindu'ların mukaddes kitabı olan Purâna:

«AHalım en son tenâsuh'u (avatâr) bir savaşçı şeklinde görülecektir*.

demektedir. Aynı şekilde İsa Mesih de üzüm bağı ile ilgili meşhur meselinde (Matta 21/33-41, Markos 12/1-9, Luka 20/9-16) :

«Rafobin birbiri arkasına hizmetçilerini ve nihayet kendi Öz oğlunu göndereceğini, fakat zamanla mülkü elinde bulunduran kiracılar ve bağcılar

gitgide haylaz ve işo yaramaz bir hale geldiklerinde nihayet RabbİN bir Ordu ile çikageleceğini ve hepsini kendine bağlayıp itaat ettireceğini»
beyan etmektedir. Diğer bir deyişle, Allah t n İlâhî Tebliğini getiren en sonuncu Elçisi, hem Âlemlere Rahmet olacak, ve hem de Allanın askerini temsil edecektir.
Türk okuyucularının itme ve Resûlu'Iahın hareket ve tatbikatını öğrenip bilme yolunda taşıdıkları dinmek bilmez susamıştık, her gün yenilenip sayıları artan okuyucu kitlelerinin istifâdesine elinizdeki bu kitabın yeniden basılmasında teşvik edici bir rol oynamış bulunmaktadır; böylece biz de bu mütevûzi kitabın metnini yeniden gözden geçirme fırsatını ekip eimiş olduk.
Allah hepimizi, O'nun razı olduğu yolda bulundursun, amin!'
MUHAMMAD HAMİDULLAH
Paris, Ramazan, 1401
Not: Kitap metninin icab eden yerlerinde • J » harfi mukabili, Q, q kullanılmıştır (Mütercim). [5]

1- GİRİŞ BİLGİLERİ

Uzun seneler evvel, 1939'da Sorbon Üniversitesinde «Hz. Peygamberin zamanında cereyan etmiş muharebe meydanları-» mevzuunda, benim tarafımdan, kısa bir konferans verilmişti. Bu konferansta, Uz. Peygamber devri muharebelerinin lıaritaları izah edilmiş ve projeksiyonla da gösterilmişti. Aynı konferans, yine o yıl, Paris'de çıkan «Revue des Etudes lslamiquesn> adlı mec-muada neşredilmiş ve nihayet bir müddet sonra da, yeniden tabı cihetine gidilmiştir. Urdu lisânında da aynı konu, genişletilmiş olarak Hindistan'ın Dekkan Eyaletinin Haydarabad şehrinde neşredilmekte olan «Research Journal of the Os-vıania Umversity» adlı dergide yayınlanmıştır. Bu sonuncusu, yemden gözden geçirilmiş ve haritaları zenginleştirilmiş, kroki ve resimlerle süslü olarak 1945'de efkârı umûmiyeye arzedilmiştir. Daha sonra, ben mevzu bahis araziyi yeniden ziyaret etmek fırsatını elde ettim.
Bu ziyaretim ve buna muvazi olarak tetkik ettiğim birçok tarihî kaynak, bir miktar düzeltme ve ilâvelere, bilhassa Hendek kuşatması ve 1964 deki son ziyaretimden sonra Hayber bahsinde, sebep olmuş bulunmaktadır. Türk dilinde ikinci defa yayınlanması vesilesiyle de biz, elde ettiğimiz bu yeni ve faydalı malûmatın kitabın metnine dâhil edilmesi fırsatım elde etmiş olduk. Bugün, hâlâ Hayber ve havalisini daha uzun bir süreyle yeniden ziyaret etmek ümidini beslemekteyim. Bununla beraber, en derin minnet ve teşekkürlerimi Amerikalı mühendis ve seyyah Mr. K. S. Tıoit-chell'e arzetme fırsatını kaçırmak istemem. Kendisi, 1942 de ziyaret ettiği Hayber arazisinin kro-ki-haritasım bana sırf hafızasına dayanarak çıkarmak nezâketinde bulunmuş ve keza bu işle ilgili sair yardımlarını kitabın ilk neşri esnasında esirgememiştir. Bütün bunları aşağıda Hayber Bölümünde değerlendirilmiş bulacaksınız.
1. Yirminci Asırda, ilmin inkişafına muvazi olarak, harp esas ve usulleri de değişmiş bulunmaktadır. Kendi devirlerinde efsanevi hâtıralar taşıyan bu neviden eski harplere şimdi, çocuk oyuncağı nazariyle bakılmaktadır. Bugünün

milyonluk ordularını teşkil eden büyük kuvvetlerin bir kalem darbesiyle, herhangi bir yere nakledildiklerini söylemek mübalağa sayılmamaktadır. Askerlikteki kıymet hükümleri o kadar değişti ki, bizini gençlik yıllarımızda en gizli addedilen öldürücü silâhlar bugün harp meydanlarmdan ziyade müzeler için daha istifadeli birer malzeme sayılmaktadırlar. Harp idaresi sahasında, muhabere, istihbarat, nakliye meseleleri kemmiyet ve sürat bakımından o kadar değişikliğe mâruz kaldı ki, evvelce aylar alan bu işler şimdi birkaç saat hattâ dakikada tamamlanır oldular.

2. Herhangi bir kimse, geçmiş savaşların yeniden ele alınıp izah edilmesinin değişen bu durumlar karşısında j askeri bakımdan tatbiki bir değeri olmadığını ileri'sürebilir. Fakat hakikat böyle değildir; İngiltere'de hâlâ, mektebe yeni kaydolmuş askeri okul talebelerine ilk ders olarak şu öğretilmektedir:

«Bütün subay namzetleri tarafından şurası bilinmelidir ki, sizlerin ferdî çalışmalarınızın en mühim tarafı, bizzat kendi kendinize yapacağınız çalışmalardır... Böyle bir çalışmada «harp tarihi» şüphesiz en mühim sahayı işgal eder. Bu tarz bir çalışma harp prensipleri ve onların tatbikatını öğrenmenin en iyi yoludur. Bütün bu tarihî vâkı'larda insan tabiatının bariz hususiyetlerini görmek mümkündür... Askerlik tarihi, subayların öğreniminde büyük bir önemi haizdir. Bu sebepten dolayı bir tek savaş veya bir tek savaşın seçilmiş bir safhası her sene program için in-tihab edilmiş bulunmaktadır.

«Askerlik tarihi çalışmalarında gaye, eski savaşlara ait bu malûmattan bugünkü harplere kabili tatbik dersler çıkarabilmektir. Tarihi, sadece tarihî hâdiselere dair bilgi edinmek gayesiyle okursak, bu pek az değer taşır. Modern orduların büyüklük ve azameti, onların donanımı ve muhabere imkânları, maziden alınacak derslerin gayrı kabili tatbik olduğunu bize gösterir. Fakat, insan tabiatı ve harbin temel prensiblbri değişmemektedirî bu sebepten BİRÇOK DEĞERLİ DERSLER EN ESKİ SAVAŞLARDAN BİLE ÇIKARILABİLİR.»[6]

Askeri Bir Tabiyeci Ve Taktikci İçin Hz. Peygamberin (S.A.) Savaşlarının Önemi

3. Şurası bedîhîdir ki, eski devirlerde cereyan etmiş olan savaşlar üzerinde çalışma, ancak dikkatle araştırıldığı ve savaşı idare edenlerin esas kaideleri nasıl tatbik ettikleri ve neticelerinin neler olduğu gibi hususlar meydana çıkarıldığı zaman tatbikî bir. kıymet kazanmaktadır. İşte İslâm Elçisi Hz. Mu-nammed'in (Sallallâhü aleyh ve sellem) [7] idare ettiği savaşlar, gelmiş geçmiş ve günümüzün birçok diğer savaşları arasında en göze batanı ve-en tepede duran savaşları olarak insanoğlunun özellik ve karakteristiğini taşımaktadırlar. Ekseriya bizzat kendisinin tertib ve teşkil ettiği asker adedinden üç, hattâ on defa fazla adedde düşmana karşı savaşmış ve neticede, bu harplerin hepsinden fiilen muzaffer çıkmıştır. Onun «İmparatorluğu», küçük bir Şehir-Devletin bazı dar sokaklarından ibaret olarak başlamış, günde ortalama bir hesapla 274 mil karelik bir sür' atle genişlemiştir. On sene süren fiilî bir siyasi faaliyetten sonra son nefesini verdiği sırada O, iki milyon kilometre kareye yaklaşan bir sahada kurulu bir Devlet idare etmekteydi. Rusya hariç, Avrupa büyüklüğünde ve

üzerinde o zaman milyonlarca halkın yaşadığı bu geniş saha, harp meydanlarında düşman ordu saflarında maktul düşen, takriben 250 insana mukabil fethedilmiştir. [8] On senelik bu zaman neticesinde Müslümanların kaybı .ise ortalama ayda bir şehit olarak hesaplanabilir. İnsan İcanına verilen bu değer ve hürmetin bir eşine daha, insanlık tarihinde rastlanamaz. Bundan başka fütuhatın sürati, fethedilen yerlerde yaşayan insanların tam mânasiyle bu yeni kültür ve imana intibak etmeleri ve bu arada, Hz. Peygamberin vefatından sonra, onbeş yıl gibi kısa bir zankan zarfında BELLUM OMNIUM CONTRA OMNES (tam bir karışıklık halin)'den PAX ISLAMICA (İslâm sulh ve selâmeti)'ya ulaşmak şerefini ihraz ve Medine başşehir olmak üzere, üç kıt'ada' [9] hükümfermâ olmuş ordulara kumanda eden bir subaylar kadrosunun yetiştirilmiş olması gibi insanı hayretler içinde bırakan ve bunun yanında birçok calibi dikkat hususlar bizi, Hz. Peygamberin sağlığında cereyan etmiş olan meydan muharebeleri vesâir harpleri tetkik etme yoluna sevketmiş bulunmaktadır. İsim hususundaki benzerlik müstesna, Hz. Peygamberin giriştiği bütün harplerin zamanımızda cereyan-eden harplerle hiçbir kıyâsı tarafı yoktur. Biz onun

Arab Yanmadası'nın haritası.

harplerinde, bizzat kendisi tarafından söylenmiş olan su sözün canh bir ifadesini bulabilmekteyiz:

-Ben rahmet Peygamberiyim, ben harp Peygamberiyim»[10]

Bu Eser Kaleme Alınırken Karşılaşılan Güçlükler:

4. Kaideten «çalışma» kolay değildir. Esas kaynakların lisanı olan arapçadan ayrı, hemen hemen her mütemeddin lisânda, bir âyette belirtildiği veçhile «âlemlere rahmet» olan insan hakkında uzun veya kısa hattâ düşmanca veya dostça bir şekilde hayat hikyesi (Sîre) kaleme alınmıştır. Onun idare ettiği harpler mevzuunda da birçok eserler vardır. [11] Tarih noktai nazarından değil, fakat askerlik ilmi zaviyesinden onun harpleri hakkında bir eser okumak veya bir şey işitmiş olmak hemen hemen imkânsızdır. 1300 küsur sene evvel cereyan etmiş olan bu harpler hakkında bir yazı yazmak için askerlik bilgisi ile olduğu kadar tarihî malûmat ile de mücehhez olunması lüzumludur. Ben, bir tarih tetkikçisi değilim ve askerlik hayatı sürmek fırsatını da elde edemedim. Çünkü, askerî mektebe müracaat ettiğimde, bünyevî sebeplerle reddedilmiştim. Bununla beraber, her iki sahada ihtisas kesbetmiş birinin ortaya çıkmasını ve onun mevzu üzerinde mesaî sarfetmesini beklemek de epey bir zaman kaybı olacaktı. Yazılı kaynakları tetebbu neticesi toplamış olduğum malûmat, mevzubahis mahal ve bölgeleri iki defa ziyaretten sonra bile çekingenlik ve tereddütle neşredilmiş bulunuyor. Bu malûmat, başkaları için değil, sırf askerî ihtisas sahibi kimseler için, onların alâkalarını çekmek ve onları tahrik ve teşvik gayesiyle bu kitapta bir araya getirildi. Bu okuyucular, bunları gözden geçirsinler ve neticeleri daha sâlih ve isabetli bir hale soksunlar. Şu son otuz yıl zarfında tarafımdan devam ettirilmiş tarihî araştırmaların yanında, bu bölgelerden çoğuna iki ayrı ziyarette bulunma bahtiyarlığına da eriştim. Bunlardan birinde Hayber'e de kısa bîr seyahatim oldu. Bu seyahatlanm neşredilmiş olan metni esaslı surete yeniden,ele

almamda âmil olmuştur. Havaliyi üçüncü ziyaretimin neticeleri İngilizce ilk neşre katılmıştı. Dördüncü son ziyaretimden elde ettiğim yeni malûmatı ise, ilk defa olmak üzere türkçe1 ikinci neşire ithâl etmiş bulunuyorum. Bütün bunlar yine de, askerlik ilmi sahasında mütehassıs olan müstakbel bir araştırıcı için ilk ve ham malzemeyi teşkil ederler. Ben sadece üzerime düşen vazifeyi yerine getirdim; kalan diğerlerine aittir. [12]

UMUMÎ MALÛMAT

Mekke Ve Tâiflilerin Hz. Peygamberin Allahm Birliğine Davet Hususunda Gösterdiği Gayrete Karşı Koymaları:

5. Herkes tarafından bilinmektedir ki, İslâm m Resulü (Sallâllahü aleyhi ve sellem), Mekke şehrinde Hicretten evvel 13, Milâdî 610 senelerinde, ilk defa Allah'ın birliğini tebliğ etmekle îslâm dinini öğretmeye başlamıştır. [13] Bu hususta O, Hirâ Mağarasında nazil olan ilâhî bir vahiy ile bu işe çağırıldığını söylüyordu. Bu davet, bir taraftan atalarından gelen putlara tapma inancını terk, diğer taraftan Hz. Peygamberi, yani gelen vahyi nakledeni kendilerine başkan olarak tanımalarını istemekten ibaretti. Bu sonuncu istediği şey yâni site şefliğinin mâdûn bir aileye intikali, sadece diğerlerini değil Hz. Peygamberin de mensup olduğu Benû Hâşim ailesi yaşlılarını pek ziyade muğber etmişti. Mekke şehrinde, idâri bir mevki işgal eden ve iktisadî yönden en nüfuzlu bu aileler, onun bu taleplerine muhalif bir tavır takındığı vakit, diğer şehir ahâlisi yani avam tabakası, her yerde olduğu gibi, kuvvetli bir .rüzgâr karşısında çerçöp veya samanların sürüklenmesi benzeri, aynı muhalefeti göstermeye zorlandılar.

6. Hz. Peygamber, bütün zamanını gayret ve imkânlarını bu reform hareketini inkişaf ettirme mevzuunda teksif etmiş bulunuyordu. Sekiz-on yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ Hz. Peygamberin doğduğu şehir olan Mekke bile islâh edilememişti. Aksine, Re-sulun kendi öz hayatı bile mukavemetin şiddeti karşısında tehlikeye düşmüş bulunuyordu. Sâdık zevcesi Hatice, amcası (ayni zamanda hâmisi, yani kendisine emân hakkı tanımış olan kimsesi) Ebû Tâlib, ikisi de birbiri peşinden vefat ettiler. Bu iki kayıb, kendisi için beklenmiyen müşkilât tevlit etti. Çünkü kabilenin yeni reisi, yine amcalarından Ebû Leheb olmuştu ki kendisi, tâ baştanberi Hz. Peygamberin getirdiği harekete muarızdı. Peygamberi takbih etmeğe başladı ve neticede onu cemiyet dışı (afaroz) ederek kanun hârici ilân etti. Bunun üzerine Hz. Peygamber, şehri terk ile yeni hamiler aramaya koyuldu. Dayıları Benû Abd Yelil [14] Tâif'te yaşıyorlardı. Bazı tarihçilere göre, onun genç amcası ve mahrem dostu Ab-bâs sarraflık mesleğinden dolayı burada çok büyük bir nüfuza sahibdi. Bundan başka Mekke - Tâif arası fazla bir mesafe olmayıp, takriben 80 km. tutmaktadır. Ben, 1939 senesinde buraya olan seyahatimde bir merkep ile, öğleden sonra, saat 5'de hareket ile gece /arısı Kara' Dağı eteklerine vardım; ertesi sabah yolculuğa koyularak öğleden evvel Tâ'if'e ulaştım. Deve kervanları Ca'irrâna yolunu takip ederek, aynı mesafeyi iki günde almaktadırlar. Yeni yapılan, takriben 120 km.'lik otomobil yolu ise, daha uzun bir mesafeden geçmektedir. Dönüşte bindiğim bir posta otomobili ile, bir hayli konaklar verdikten sonra takriben 4 saatta bu mesafeyi almıştım.

Şarka has yaz mevsimlerinin arattığı yayla yerleri gibi, o günlerde dahi Mekkeliier için aynı alâka ve cazibeye sahip olan Tâ'if, muhakkak ki Hz. Peygamberi tamamen farklı sebeblerden dolayı kendine çekmekteydi. Kendisi buraları azadh kölesi olan ve o sırada ailesinin hizmetlerine bakan Zeyd bin Harise ile beraber dolaşmıştır. Büyük bir ümit ile dolu olmamasına rağmen bu, kendisi için teşebbüse değer bir mahiyetteydi. Bununla beraber akrabaları, yabancılardan daha da kötü olduklarını göstermişlerdir. Ahâli, Mekke! i terden daha maddeciydi. Mekke şehrî, Tâif'in istihsal ettiği mahsuller için bir satış pazarı mevkiindeydi. Tâif ise, sıcak mevsimlerde bir hayli Mekkeli zengin turisti yaylaklarına çekmek suretiyle büyük İstifâdeler sağlayan bir şehirdi. Belki, bu sebeplerden dolayı Tâif, Mekkelileri tahrik edici bir harekete girişmek istemez ve neticede Allahın birliğine dair bir dini tebliğ eden bir Peygamber, Tâifte dahi Mekke'deki müşkülâta mâruz kalacaktır: Mahallî reisler de zaten bu meselede, doğrudan doğruya kendi nüfuz ve itibarlarına, kuvvet ve kudretlerine karşı bir hareket vasfı olduğunu gördüler. Gerçi Hz. Peygamber orada dayılarına, gönderildiği ilâhî vazife hakkında kimseye bir haber verilmemesini boş yere yalvardı durdu.

7. Tâif bugün bile Peygamberin ziyaret hâtıra-larıyle ilgili mahal ve bahçeleri aynen muhafaza etmektedir. Muzır sokak çocukları tarafından, kendisi ve kölesi Zeyd'in yaralanıp kanlar akıncaya kadar insafsızca kovlanarak taşlandığı zaman sığındığı bahçe oradadır. Rivayet edilir ki, bahçenin yumuşak kalb-li sahibi, ona sığınılacak bir yer vermiş ve Addâs isimli Hıristiyan kölesi vasitasiyle üzüm salkımlarından müteşekkil bir de ziyafet çekmiştir. [15] Bugün, bu tarla ve bahçeler şehir surları haricinde, şehrin güneybatı tarafından Vacc vadisindeki nehir yatağı boyunca uzanıp gitmektedir. 1939 da benim gördüğüm bu havali, minik camilerle yadedilmiş durumdaydı; bugün ise bunlar daha çok tamire muhtaç bir halde olsalar gerektir. [16]

Mekke Yakınında Her Sene Kurulan Panayırlarda Halk Peygamberin (S.A.) Vaazlarına Karşı Omuz Çeviriyor:

8. Taife yaptığı yolculuğun çok beyhude olduğu belli olduktan sonra, her ne kadar kanun harici edilse bile, Mekke'ye dönmek, Hazreti Peygambere (S.A.) daha tercihe şayan gözüktü. Mekke civarına varınca. Müslüman olmayan ve o mahalden birinin himayesini elde edebilmek için birkaç teşebbüs yaptı. Umumiyetle Araplar hayatları bahasına da olsa, böyle bir teklifi reddetmezlerdi; ahvâl ve şerait, böyle bir talebi kabul edebilmek için o kimsenin asil bir karakter sahibi olmasını gerektiriyordu. Nihayet üçüncü teşebbüste Mut'im'ubn Adiyy ve oğulları onun emniyetini ilk defa üzerlerine aldılar ve ibâdet borcunu yerine getirebilmesi için Kabe'ye ve sonra da kendi evine gidebilmesi için kendisine refakat ettiler. [17] Öyle anlaşılıyor ki, Hz. Peygamber, (S.A.) bundan sonra artık Mekke'de umuma hitaben tebliğ'de bulunmamaya söz vermiştir. Böylece, bu şartlar altında on yıl kadar geçmiş oldu.

9. Onun şehir haricinde faaliyette bulunmasına ise hiç bir tahdîd konulmamıştı. İslâmdan evvelki Hac müessesesi de Mekke'de ifa edilmekteydi. Hattâ senelik

Ukâz ve Mecenne, Zu'1-Mecâz v.s. panayırları buradan pek uzakta değildi. Mekke şehrinin merkezinden üç-beş kilometre doğuda bulunan Minâ'da Hacıların toplantıları vuku bulurdu. Bütün buralar, hiç bir zorlukla karşılaşmadan onun icraı faaliyet edebileceği serbest sahalardı. Böylece Tâif'den döndükten birkaç ay sonra Hicretten evvel 3 üncü senede Zilhicce ayı esnasında biz, Hz. Peygamberi (S.A.), Arabistan'ın dört bir tarafından gelmiş, onbeş kadar kabile temsilcisi durumunda birçok hacı namzedine kendini tanıtmaya çalıştığım görüyoruz. [18] Hz. Peygamber (S.A.) onlara evvel emirde vazifesinin ana hatlarını ve gayelerini izah etti. Bir diğerinde onlardan, kendini himayelerine almalarını ve memleketlerine götürmelerini talep etti ki, orada faaliyetlerine devam ' edeceğini söylüyordu. Nihayet onlara, kendini takip edenlere pek yakında Kayzer (Bizans) ve Kisrâların (İran) hazinelerinin ayaklarına serileceğim vaadedi-yordu! [19] Bütün bunlar o devirde onlara o kadar gülünç geliyordu ki... Şayet bu gruplardan biri müsteh-ziyâne hareket ederse, bir diğeri çekinmeksizin onu azarlıyordu; bununla beraber nezâketle hareket edip kabileleri mensuplarının, Mekkeli Kureyşlilerle düşmanlık etmeye kalkışamıyacağmı söyleyerek reddedenler de vardı. Ne kadar sabırlıydı o... Birbiri arkasından, on beş kabilenin temsilcileri durumunda olan grupları dolaştı. Her defasında onu mutaassıp, gerçekte öz amcası Ebû Leheb'den başkası olmayan bir, Kureyşli takip ediyor ve bu hacı zümrelerini «mecnûn bir sihirbazı» 'dinlemenin beyhûdeliğine dâir îkaz etmeye çalışıyordu. Onlara göre bu «sihirbaz*, ayni zamanda Mekkelilere meydan okumaktaydı.[20]

Akabe Havalisi Ve Akabe Bîatları:

10. Mekke'den Minâ düzlüğüne kadar yolun her iki yanında tepeler, bir duvar gibi zincirleme uzayıp gider. Mekke'den yola çıkılırsa Minâ'ya varmadan evvel, bu tepelerden müteşekkil duvarın sol cenahında bir kavis müşahede ederiz ki, bu bir kemer veya bir yarım dâire şeklinde olup, Delhi Cuma Mescidini veya İstanbul'da Sultanahmet Cami'sini içine alacak kadar genişliktedir. Buraya Akabe derler ki, esasında Akabe Kıyısı demek daha doğru olurdur Çünkü «Akabe», kelime mânası olarak «iki muvazi dağ arasında kalan geçid» anlamındadır. Bu yüzden, eski tarihçiler [21] buraya (İnde'l-Akabe) demişlerdir.

11. Akabe dediğimiz bu kavisi teşkil eden düzlükte büyük bir kuyu ve ekime elverişli yer de vardır.

M İNA KASABASI
CAMİ » —
MEKKE YOLU

Akaba bölgesini gösteren kroki; Ortadaki boşluk meşhur Akaba Bi'att*-nın akdedildiği yerdir ve burada Mescid'ul-Akaba, olayı yâdetnıek üzere sonradan inşâ olunmuştur.

Hazreti Peygamber (S.A.) tarafından Akabe Biatinin yapılmış olduğu bu yerde, eski zamanlarda orta büyüklükte bir cami yapılarak hâtırası yaşatılmıştır. Bu caminm, çok eskiden yapılmış olduğu hususu, kûfî birçok yazıların hâlâ duvarlarında mevcut oluşundan istihraç olunabilir" [22] Ayakta duran dört duvarı

müstesna, 1947 de benim ziyaretim esnasında, üstünde dam bile yoktu. Cami hâlen mahalli halk tarafından Mescid'ül-Aşere (Onlar Mescidi) diye anılmaktadır. Mamafih şüphe yok ki bu, Akabe Bîatları camisidir. Çünkü, Mekke tarihi üzerinde ihtisasiyle tanınmış Taqî'ud-Dİn el-Fâsî bu mukaddes şehrin tarihine âit Tahsil'ül-Merâm fî Ahbâr Beldet'il-Harâm (el yazması, Karaviyyîn, Fas) adlı eserinde şöyle yazıyor:

«Biat camiine gelince... Bu cami Minâ dağ geçi-dindeki (Akabe) içerlek yerde bulunmaktadır. Onunla, yâni cami ile Akabe arasında bir taş atımı yahut biraz daha fazla bir mesafe bulunmaktadır. Bu yer, Mekke'den Minâ'ya giden bir yolcunun sol tarafında kalmaktadır. Bu cami, ilk defa 144 H. yılında el-Man-sûr tarafından inşâ edildi ve 629 yılında Abbasî Halîfesi el-Mustansır tarafından yeniden bina edildi.»

12. Kasaca bu yer, 20 ilâ 50 kişi bir araya gelse yoldan gelen geçenlerin nazarı dikkatini çekmeyecek kadar büyüklüktedir. Buradadır ki Hazreti Peygamber (S.A.), Medine'ye gelen altı kadar kimseye mülâki olmuştur. Tarihen bunlar acaba burada bir kamp mı tesis etmişlerdi, yoksa sırf tebliğini dinlemek için mi Hz. Peygamber (S.A.) ile burada buluşmuşlardı? Burası sabit değildir. Bu insanlar, îslâma ve AUahın birliğine imân etme davetini alâka ile dinlediler ve diğerlerinden ayrı olarak, bütün bunların imân edilecek kıymet taşıdığını kabul ve Hz. Peygamberle teşriki mesâi etmeyi kararlaştırdılar".[23]

13. Onların bu müzâharet temayüllerinin ve diğer Araplardan farklı bir zihniyet taşımalarının sebebi ne olabilirdi? Onlar, Hz. Peygamberin (S.A.) büyük annesinin mensup olduğu Hazre'c kabilesine mensup Medinelilerdi. [24] Annesi Âmine ise, Hz. Peygamber (S.A.) henü2; bir çocukken bu kabileye misafir gitmiş ve orada çocuğu «Benû'n-Neccâr'ın yüzmeye müsait geniş kuyusunda iyice yüzmeyi öğrenecek kadar...» ikamet etmişti (Sîre-i Şe'miyye). Bundan başka Hz. Peygamberin (S.A.) genç amcası Abbâs dahi ticaretle alâkalı olarak Suriye'ye her gidişinde ve buradan dönüşünde, Medine'de bu kabile ahâlisi ile sohbet için, birçok günler kalmayı itiyat haline getirmişti". [25] Bütün bunlar, aradaki münâsebetleri gayet hareketli kılmıştır. Ayrıca Medineliler, bu mahaldeki bazı Yahudi kabileleriyle itifak halinde ve bazılariyle de düşmanlık ahvâli içinde bulunuyorlardı. Onlar evelden beri dâima Yahudilerin bir Peygamber beklediklerini işitmekteydiler. Buna nazaran Yahudiler, ona tabî olacaklar ve onun başkanlığı altında bütün düşmanlarına karşı galip duruma geçeceklerdi. [26] Bunun için neden bu beklenen Peygambere tabi olmamalı ve doğacak şereflerde ve beklenen zaferlerde öncelik hakkı elde etmemeli idi? Hz. Peygamberin (S.A.) büyük babası Abd'ül-Muttalib ile bunun amcası Nevfel arasında Mekke'de evvelce zuhur eden şiddetli mücâde-delede Medineli Hazreciler, Abd'ül-Muttalib'in. tarafına askerî yardımda bulunmuşlardı [27] Mümkündür ki Hazrecîier şimdi, kendi yeğenlerine yani Medineli Ev-sîlere karşı Hz. Peygamber Muhammed'in (S.A.) kabilesinin yardımını ümit etmişlerdir.

14. Esas sebepler ne olursa olsun, Allahm lûtt'u ve kendilerine has sâdk ve mantıkî düşüncelerle bir an evvel îslâmı kabul etme endişesine sürüklenmişlerdi,
15. Medineli Arap kabileleri, yani Evsiler ve Hazreciler arasında mevcut kan dâvaları eski nesillerde pek çok kan dökülmesine sebep olmuş ve şimdi ise her iki taraf bîtap düşmüştü. Bu kabilelerin aklı başında mensupları, aralarındaki düşmanlığa son vermeye ve her şeye rağmen münasebetlerini düzeltmeye hazırlanıyorlardı. [28] Bunların karşılıklı haset, rekabet ve izzeti nefis kayguları karşısında, Medineli olmayan bitaraf bir şef, açıkça bütün bu müşkülleri halledip yoluna koyma ve müşterek bir üstün reis olmada çok daha müsait imkânlara malikdi. [29]

İslâmm Yayılmaya Başlayışı Ve İslâınî Siyasetin Temelinin Atılması:

16. Akabe'de Müslümanlığı kabul eden bu altı kişi, memleketleri olan Medine'ye döndükleri ve hemen dini neşre başladıkları zaman, çok geçmeden diğer bazı kimseler, bunlara ilti' ak ettiler. Ertesi yıl Hac mevsiminde geçen senekilere katılanlardan beş kişi ile birlikte, Hazrec ve Evs kabilelerini temsil eden on iki kadar şahıs aynı Akabe mevkiinde Hz. Peygamber (S.A.) ile Hac mevsiminin mehtaplı geceleri devamın-ca buluşup konuştular. Bunlar, Hz. Peygambere (S.A.) aynı zamanda ailelerinin de sadakat ve bîatlarını getirmiş kimselerdi. Hz. Peygamber (S.A.) onlara: «Allahm mutlak birliğine inanç beslemelerini, ahlâkî istikamete yönelmelerini ve her iyi işte (mâruf) Peygambere (S.A.) itaat etmelerini» tenbih etti1". [30]

17. Hz. Peygamber (S.A.) bir nevi sosyal mukabele İle bu Medineli on iki ailenin reisi ve âmiri olmuştu. Bunların bizzat talep ve ricaları üzerine, Mek-keli bir Müslüman muallim'e onlarla buluşmasını, bir misyoner gibi faaliyette bulunduğu kadar bu yeni imanlarının dini icraatına müteallik teferruatında hu muhtedîleri aydınlatmasını emretti. [31] Bu misyoner, sadece İslama davette değil, ayni zamanda kendine has bir taktikle yeni Müslümanların birbirleri arasında hulûsu kalble teşriki mesâi etmeleri hususunda muvaffakiyet kazanmış, Hazrec ve Evs kabilelerine mensup kimselerin Müslüman sancağı altında toplanmalarında baş rolü oynamıştır.

18. Bir yıl daha geçti ve Hicretten evvel birinci yılda Medineli 500 kadar müşrik Hac yolcusuna kadınlı erkekli 73 Müslüman katılmıştı. Bu 73 kişi bizzat başlarında muallimleri olduğu halde, hürmet ve tazimlerini arzetmek ve sevgili Peygamberlerini kendi vahalarına hicret etmeye davet için gelmişlerdi. O sıralar, İslâm Medine'de ekalliyetin diniydi. Medine'de çoğunluğu teşkil eden müşriklerden Hac için gelenler ise, Mekke Kureyşîlerinin şefleri ile askerî bir ittifak yapmak istiyorlardı. Buna mukabil Medineli Müslümanlar yine mehtaplı bir gecede geç vakit, Mübarek Akabe mevkinde bir meclis akdetmek üzere birbiri peşi sıra sökün edip gizlice toplandılar. Aynı saatte, Hz. Peygamber de refakatinde dünya işlerini iyi bilen amcası Abbâs olduğu halde belli saatte orada hazırdı. Hz. Peygamber, onlara ilâ;hî vazifesinin nelerden ibaret olduğunu ve onların şehâdet ettikleri îmânın ne manaya geldiğini ve ilâhî vazifesinin gerçekliğini anlatıp tasdik etti. Bundan sonra Medineli Müslümanlar, Onu ve

Mekkeli diğer mü'minleri Medine'ye hicrete davet ettiler [32] ve şayet böyle yaparsa «ailelerini nasıl himaye ediyorlarsa onları da öylece himaye edecekleri» hususunda teminat verdiler. Hz. Peygamber (S.A.) böyle yaparsa, bunun bütün âlemle harp haline gelmek demek olacağını kendilerine söylemesine rağmen, onlar hâlâ kendilerinin söylediği gibi bu davetlerini kabul için çok ısrar ettiler ve verdikleri sözden asla geri dönmeyeceklerini bildirdiler. Hz. Peygamber (S.A.) ayrı ayn onlarla anlaşmış olarak el sıkıştı ve «Şu andan itibaren ben de sizdenim; sizin kanınız benim kanım ve sizin affınız benim affımdır» [33] dedi". [34] Sonra, onlardan zümre reislerini (naqîb) seçmelerini istedi ve neticede onlar tarafından teklif edilmiş on iki kişiyi, on iki zümrenin temsilcisi ve reisi olarak tasvip ve tasdik etti [35] ve bu Müslümanlardan birini «Başkanların Başı —* Naqîb'ün-Nuqabâ» tayin etti.[36]

19. îşte gizlice akdedilen meşhur Akabe Biati budur. Bununla kat'î olarak insanları, arazisi ve teşkilâtı ile İslâm Devletinin temeli atılmış oldu. Kurey1 siler, bu sözleşmeden malûmattar oldukları vakit şüphesiz buna çok kızdılar ve bunun, kendilerine karşı açık bir meydan okuma ve mürettep bir hareket olduğunu söylediler. Gerçekte mezkûr yetmiş üç Medineli Müslümahdan ayrı, cereyan eden bîatlardan habersiz Medineli müşrik hacılar ise onları teskin ettiler ve böyle bir sözleşmenin ademi mevcudiyeti hususunda onları temin ettiler. [37]

İslâmın Kuvvet Ve Kudretinin Artması Mekke Ku-Reyşîlerini Hiddetlendiriyor:

20. Mekeli Müslümanlar, açık veya kapalı, ana vatanlarından hicret etmeye ve Kureyşlilerin kendilerini mâruz bıraktığı mezâlimden kaçmağa başladıkları vakit, Kureyşlilerin hiddet ve gazabı her geçen gün biraz daha arttı.

21. Eşhur'ul-Hurum mevsimi [38], Mekkeli Müslümanlar tarafından gönülleri ferah olduğu halde endişesiz, ocak ve yurtlarını terk etmede. kullandıkları bir devre idi. Kureyşliler, Müslüman halkın Mekke'den hicret edip Medine'de Kureyşlilerin ana ticaret yolu üzerinde temerküz etmelerini ciddiyetle nazarı itibara aldılar. Buna mukabil, Hz. Peygamberin (S.A.) ailesinden birçok zevat *sâdık Mekkeliler» olup şehri kendi haline bırakmamışlar, aksine şehir meclisinde esas mevkileri ele geçirmişlerdi. Mukaddes Zemzem kuyusunun idarecisi olan Abbâs ve îslâmın birinci düşmanı Ebû Leheb gibi... Bir müddet sonra, Kureyşliler, Hazreti Peygamber'e (S.A.) karşı bir suikast tertip ettiler. Aşikârdır ki bu, bütün Müslümanlar için müsamaha ve barışın sonu ve aynı zamanda İslâmlığa karşı gizlice girişilmiş bir harp olacaktı.

22. Hz. Peygamber (S.A.) evinden dışarı çıktığı vakit onu öldürmeye niyet ettiklerini alenen itiraf edenler tarafından iyice etrafının sarıldığını müşahede edince, evini terkedip Mekke'den uzaklaşmaya muvaffak oldu" [39] ve Sevr dağındaki malûm mağarada üç gece geçirdi. Bu arada şehirde heyecan yatışmıştı ve nihayet, Rebi'ül-Evvel ayının başlarında, herkesin kullanmadığı bir yoldan Medine'ye doğru yola koyuldu. Bu seyahat, takriben on iki gece sürmüştür. Onun «kaybolduğuna» dair haberler, Medine'ye ondan evvel ulaşmış bulunuyordu. Pek tabiîdir ki halk onun yolda olduğunu umuyordu. Heyecanlı ve

üzüntülü geçen bekleyiş günlerinden sonra, Medine'nin cenubundaki Qubâ köyü ahalisi, bir gün uzaktan iki develik bir kervanın kızgın güneş altında kendi köylerine doğru yaklaştığını gördüler. Evet, yanılmıyorlardi; bunlar Hz. Peygamber, kölesi ve Ebû Bekir olup tut-, tukları bir rehber ile beraber gelmekteydiler. Resu-lûllahın şu muvasalatında, halkın din ve devletlerinin reisine karşı gösterdikleri mesut heyecan ve tezahüratı tavsif etmeğe kelimeler pek kâfi gelmez. Genç olsun, ihtiyar olsun, erkek ve kadınlar, en kıymetli zî-netlerini takınmış ve silâhlarını kuşanmış olarak Medine şehrinin cenubuna düşen ve bugün hâlâ Seniy-yetü'1-Vedâ namiyle yadedilen meşhur tepe üzerinde onu, insanlık tarihinin kaydetmediği ve kimseye nasip olmamış bir samimiyet içinde karşılamak, hoş geldin demek ve onu görmek için toplandılar. Kızlar, ço-cuklarla birlikte kasideler okuyorlar, tambur çalıyorlar ve aşağıdaki şu hoş geldin şarkısını terennüm ediyorlardı:

«Seniyyet'ül-Vedâ'dan yükselen dolunay üzerimizi kapladı,
Allaha ibadet edildiği müddetçe minnet şükürleri bize vâcib oldu.
Ey Allah tarafından bize gönderilen, Tam itat edilecek bir emri bize ulaştırdın»".[40]

23. Bazı Arap tarihçileri Hz. Peygamber Medine'ye doğru yola çıktığı vakit yanına Bureydet'ül-Es-lemî ve onunla birlikte arkadaşlarından on iki kişi kadar bir topluluğu beraber aldığını zikretmektedirler. Bunlar, yolda sancaklar açmış oldukları halde, ona refakat etiler ve onu bir muhafız hassa alayı gibi her tehlikeden korudular. [41] Calibi dikkattir ki, yukarda belirttiğimiz gibi Medine civarında Qubâ'ya varıldığı vakit, aynı muhafızlardan hiç bir bahis yoktur. O haîde, Hz. Peygamberin (S.A.) hareketinden bir müddet sonra, kendisine refakat edenlerin geri dönmelerine müsaade etmiş olması gerekmektedir.

24. Mekkeli Kureyşiler, tabiatiyle Hz. Peygamberin (S.A.) bu muvaffakiyetli hicreti üzerine, ziyadesiyle hiddetlendiler ve tepki olarak da, Hz. Peygamberin (S.A.) ve diğer muhacirlerin geride bıraktıkları mal ve mülkü müsadere etiler. [42] Mekke'de kalmış olan birkaç mazlum Müslüman üzerinde takibat ve tazyiklerini de arttırdılar. [43]

Hz. Peygamberin (S.A.) Muhacirler Meselesine Dair Bulduğu Hal Şekli Ve Dünyada İlk Yazılı Devlet Anayasasına Dair Bazı Malûmat:

25. Esas mücadele şimdi başlıyordu.

26. Hz. Peygamber (S.A.) ilk olarak, Mekkeli Muhacirler ile Medineli Evs ve Hazrec kabilesinden olan ve Ensâr diye anılan yerliler arasında kardeşlik bağları tesis etti. [44] Bununla, yerlerinden olmuş, dünyada bir dayanağı kalmamış kimselerin nasıl tekrar eski hal ve vaziyetlerine dönecekleri dâvasını hallet-miştir. Bu kardeşlik meselesinin esası, bir arazî veya mülke iki «rızaî kardeş» in birlikte sahib olmalarından ibaretti ve bu ikisinin çalışmasından hâsıl olan kâr da müşterek Jbir sermayede toplanıyordu. Hattâ birbirlerinden miras dahi alarak örf ve âdeta göre mirasçı olması gerekli diğer kimseleri hariçte bırakmaya başladılar. [45] Hükümet dahi bu vakıayı nazarı itibara alarak, bir askerî sefer için gönüllüler arasında bir ayırma yaparken, bu rızaî kardeşlerden sadece birini

seçip diğerini geride kalan İki aileye de mukayyet olması için, liste harici etmekte pek dikkatli davranıyordu.

27. Bundan başka, idare eden ve edilenin vazife ve selâhiyetlerini gösteren ve Medine ovasında (Cevf) «federal ve hattâ konfederal bir Şehir - Devleti» tesis ve teşkil eden sarih ve kat'İ yazılı vesika da ilân edildi. Bu vesikada, içtimai sigorta, adli - kazaî idare, yabancılarla münasebetler, devletin müdafaası ve merkezî idarenin diğer çeşitli vazife ve selâhiyetleri gösterilmiştir. Keza fertler arasında zuhur eden ihtilâflarda Hz. Peygamberin (S.A.) kafi ve nihaî karar hakkı olduğu esas bu yazıda yer almıştı. [46] Bu anayasayı, Medine'de ikamet eden Yahudilerin de bir taraf olarak, bu teşrii harekete, yani bu Şehir-Devletine katıldıklarını gösteren bir mukavele takip etmekteydi. Yahudilerle yapılan bu anlaşma bilhassa siyasî ve askerî duruma ait meseleleri hal ve faslediyordu. Bundan başka, Yahudiler anlaşmada sarahaten zikredil-diği gibi Hz. Peygamber Muhammedi (S.A.), üstün şef ve müşterek başkan olarak kabul etmeye ikna edilmişlerdi. Araplar gibi Yahudiler de bu mıntakada, birbirlerine hasım gruplara ayrılmışlardı. Şehirde, sulh ve nizâmı yeniden kuran ve tarafsız bir adalet mekanizmasını idare edebilen üçüncü bir bitaraf şahsiyetin mevcudiyeti muhakkak ki onlardan hiçbiri için nahoş bir mevzu teşkil etmiyordu. Şurası kayda değerdir ki Yahudi zümreler, bu vesikada: «filân ve filân Arab kabilesinin Yahudileri» şeklinde anılmaktadırlar. Bu hâle göre bu Yahudiler Medine'de müstakil ve yine kendilerinden müteşekkil bir varlığa sahip değilerdi.-Aksine onlar burada muhtelif Arap kabilelerinin müsamaha ve himayeleri altında yaşa-maktaydılar. Yahudilerle yapılan bu mukavelename ve Medineli Müslümanlara ait yasa, bir tek basit *sa-hife»de toplanmıştır. Welhausen'in tabiriyle «Gemein-deordnung von Medine» olan bu «sahife-, malûm anarşi içinde yaşayan bu şehirde bir devlet tesis ve teşkil ediyordu. Ne kadar büyük bir talih eseridir ki bu vesika, dünyada bir devletin ilk yazılı anayasası, müverrihler tarafından zamanımıza kadar «verba-tum» ve «in toto» olarak saklanmış ve bize kadar sa-hih bir şekilde ulaştınlabilmiştir. Mukaddes yani «haram arazi» mefhumunu getirmesi, mahfuz ve muayyen toprak bütünlüğü anlayışı yaratması ve sayesin-dedir ki bu anayasa, Medine'nin birliğini temin etmiş ve Hz. Peygamberin (S.A.) hayatının sonunda bütün Arabistan'ı kucaklayan vâsi bir İmparatorluğun başşehri olduğu zaman bile ortaya çıkan birçok ihtiyaçlara kâfi Merecede hizmet edecek elastikiyette bir yasaya sahip Medine şehir devletini tesis edip meydana çıkarmıştır". [47]

Anayasadaki «Haram» Mefhumunun İşaret Ettiği Mâna:

28. Muhakkak ki «haram» kelimesi bazı izahlara ihtiyaç göstermektedir. Bu tâbir, yarı siyasî ve yarı dinî bir mâna taşımaktadır. Bu mefhuma îslâmdan evvelki devirlerde, sadece Arabistan'ın çeşitli bölgelerinde değil, aynı zamanda Filistin, Yunanistan ve diğer yerlerde de rashyoruz. Dinî noktai nazardan, işaret ettiği arazî hudutları dahilinde kalan ve mukaddes addolunan her bir şey haram mânasına gelir. Bu hudutlar "dahilinde, kuşlar veya vahşî hayvanlar avlanamaz, ağaçlar kesilemez, kan dökülmesine müsaade edilemez, buraya sığman kimseler

canî bile olsalar, asla tecavüze mâruz kalamazlar. Siyasî cepheden bakılırsa haram, bir şehir devletinin arazı hudutlarını tayin ve tesbiti mânasına gelmektedir [48] Mekke'nin haram hudutlarını tayin için dikilmiş olan sütunlar Hz. İbrahim'in zamanı hakkında bize malûmat ulaştırmaktadır. Bunlar, Islâmdan evvelki devirlerde dahi mevcut idi. Hicretten sonra, 8. Hicrî yılda Mekke'nin fethi üzerine bu işaret yapılarını Hz. Peygamber (S.A.) yeniden inşa etti. [49] İhtiyaç zuhur ettikçe, bunlar daima tamir edilmiş olup günümüzde de hâlâ mevcuttur.

29. Görüldüğü gibi, Medine Şehir-Devleti anayasasında Medine, bir «haram mm taka» ilân edilmiştir. Hicrî, 9. yılda Tâ'if şehri teslim olunca, bu şehir de haram hudutları içine alındı. Bu husus, o sırada Hz. Peygamber (S.A.) ile Tâ'if şehri halkı arasında yapılan anlaşmada tasrih edilmiş bulunmaktadır [50] ve keza Hz. Peygamberin (S.A.) yasaya karşı bir tecavüz halinde sahip olduğu müeyyidelere dair beyanlar mevcuttur.[51]

30. Acaba Medine civarına da bu işaret sütunlarından dikilmiş midir? Sadece Buharî'de olmak üzere Hz. Peygamberin (S.A.) eshâbmdan birinin Medine şehri hudutlarına bu taşlardan dikmesi için gönderildiği zikredilmektedir. Umumî tarih ve diğer Hadîs kitapları bu meseleye ve Medine'nin haram hudutlarını Laba yahut Harra ve diğer taraftan Sevr ile Eyr mıntakaları arasında kalan arazî teşkil ettiğini söylerler. Şimdi Laba kelimesi, lâv kelimesinin eski Arapçada kullanılan karşılığıdır ve volkanik lâvların yayılmasıyla meydana gelmiş bir ova mânasını taşır; diğer yandan Harra, etrafa yayılmış lâvların sıcaklığı ile yanmış taş veya topraklar mânasına gelmektedir. Hakikaten, şimal ve cenup istikametlerinde] uzayan ve Medine şehrinin ikisi arasına kurulmuş olduğu böyle iki ova mevcuttur. Bu iki ovayı bura ahalisi tefrik etmeksizin ve lâkayıt bir tarzda doğu ve batı Laba yahut Harra diye adlandırılmaktadır. Sevr, şehrin kuzeyinde ve Utiud dağının batısında küçük bir dağdır. Eyr ise, şehrin güneyinde daha büyükçe bir dağdır.

31. Hicri 8. asır ortalarında vefat eden al-Mata-rî, Medine tarihi hakkında pek ehemmiyetli bir kitap yazdı: «at-Ta'rîf bimâ ensat'ül-Hucra min ma'âlim dâr'il-Hicre» ismini taşıyan bu el yazması esere (Medine, Şeyhül-Islâm Kütüphanesi), muahhar müellifler bol bol atıflarda bulunmuşlardır. O, «Haram» konusunda aşağıdaki şu geniş malûmatı verir:

«Kâ'b'ubn Mâlik'in şöyle dediği rivayet edilir: «Hz. Peygamber (S.A.), beni Medine'nin mukaddes topraklarının (haram mıntıka) belirli yerlerine sütunlar dikmek üzere gönderdi ben de Zât'ül-Ceyş'e, Müşeyrıb'e, Mehid'e, el-Hufeyye'ye, Zu'1-Uşeyre'ye ve Teym kesimlerine sütunlar diktim.»

«Zât'ül-Ceyş'e gelince, burası el-Hufeyye tepesinin dağ yoludur ve Mekke-Medine yolu üzerinde bulunur. Muşeyrib ise Zât'ül-Ceyş'in soluna dü;?n bir dağdır ve onunla Haleyk ovası arasında az-Zabûeh bulunur. Mehid kesimi ve Mehid dağı Suriye yolu üzerinde bulunurlar. Hufeyye, Medine'nin kuzeyinde el-Gâbe (orman)'nin içinde bir yerdir. Zu'1-Üşeyre ise el-Hufeyye'de bir keçi yolundan ibarettir. Teym, Medine'nin doğusunda bulunan bir dağdır.»

«Bu malûmat gösteriyor ki, bu hudutlar boyunca enine veya boyuna seyahat bir gün kadar sürebilir...
«Zât'ül-Ceyş, el-Beydâ'nın ortasına düşmektedir. El-Beydâ ise hac elbisesini (ihram) Hacılar Zul-Huley-fe'de giydikten sonra onları karşılayan ve batı tarafına doğru uzanan bir mıntakadır.»
32. Medine'de Şeyhülislâm Kütüphanesinde memurluk yapan ve Medine'yi karış karış bilen merhum İbrahim Hamdi Harputlu, bana 1939'da bu sütunların artıklarına hâlâ Medine'nin doğusunda rastlanabileceğini ve bunların topraktan yükseklikleri 35 santim ilâ 30 santim arasında değişmekte olduğunu söylemişti. Hiçbir kaynakta bunların yeniden inşa edildikleri zikredtlmediğine göre, bu mukaddes harabelerin Hz. Peygamberin (S.A.) yaşadığı o mübarek zamana ait olması kuvvetli bir ihtimal olarak gözükmektedir. [52]

Hz. Peygamber Muhammed (S.A.) Tarafından Medine Şehir-Devletinin Takviye Edilmesi:

33. Bu fasıladan sonra, tekrar esas konumuza dönüyoruz. Hicret hareketinden sonra Medine'de Hz. Peygamberin (S.A.) giriştiği ilk iş, Medine şehir devletinin temellerini atmak olmuştur. Diğer işlerden serbest kahr kalmaz hemen dikkatini araziyi tesbit ve tahdit işine çevirmişti. Arabistan haritasına bir nazar atfedildiği takdirde görülür ki. Mekkeliler Suriye veya Mısır'a gitmek istedikleri takdirde, Medine yakınlarından geçmek mecburiyetindedirler. Şayet Medine ile Kızıl Deniz kıyısında bulunan Yanbû limanı arasındaki arazide meskûn kabileler bu yeni birliğe ithal edilecek olurlarsa, Mekke kervanlarının bu ana yolu (tamamen kapatılmasa bile) kullanmaları tehlikeli bir hale getirilebilirdi. Bu kabilelerin bir kısmı, İslâmdan evvelki Medineli Araplar (Ensâr) ile müttefik, bir kısmı değildi. Neticede Hz. Peygamber (S.A.), kâh yeni anlaşmalar ve kâh eskilere yeniden hayat vererek bu kabilelerin çoğu ile itifak haline geldi ve bu ittifak muahedelerine askeri yardıma dair maddeler ilâve etti.[53]

34. Teşkilâtlanma ve hazırlık için birçok aylar geçti. Nihayet Medine'den Kureyşlilere ait kervanlara zarar vermek, onları müşkülâta uğratmak üzere askerî müfrezeler gönderilmeye başlandı [54] ve bununla bu araziyi aşmanın ancak İslâm nüfuz ve hâkimiyetini tanımakla kabil olabileceğini karşı tarafa anlatmak ve bu geçişin ancak Medine Hâkimi Hz. Peygamber Muhammedin (S.A.) lütuf ve keremini istihsâl ile mümkün olabileceğini kabul ettirmek istiyorlardı. Bunun, Kureyşliler üzerinde uyandırdığı ilk tepki, kuvvet kullanarak yolu açık tutmak isteyişleri olmuştur. Bu mücadele, kanlı harpler şekline bürünmekte gecikmedi. Aşağıdaki sayfalarda anlatacağımız şeyler, işte bu harpler, bu şiddetli muharebelerin cereyan ettiği sahalar ve onların çeşitli bakımlardan görünüşleridir. [55]

2- BEDR SAVAŞI
(2. Hicri Yıl, 17 Ramazan/M. 623, 18 Kasım, Cuma)
Vaziyet

35. Hicaz kadar batı Arabistan da umumiyetle arızalı bir toprak parçasıdır; ancak vadiler ve dağ geçitleri yol ve ulaştırma hatlarını teşkil ederler; geniş vadiler ise

kervanlar tarafından kendilerine yol olarak intihap olunmuşlardır. Dağ geçitlerini aşmak daha zordur; bunun için kervanlar zaruret halinde bu yolları kullanmakta, diğer hallerde vadi yollarını tercih etmektedirler. Diğer bir deyişle, iki mahal arasında çeşitli ve kestirme yollar vardır. İşte Bedr do bunlardan birini teşkil eder. Hz. Peygamber (S.A.) zamanında kullanılan Mekke, Bedr ve Medine arası yollar, değişen şartlarla birlikte şimdi tamamen tadilata uğramış bir haldedir. İslâm yayılıp, sınırlar genişlediği zaman, Hac mevsimi boyunca Kabe'ye hacca gidenlerin adedi yüzbinleri buldu. İlk Dünya Harbinden evvel içindeki deve sayısı on ilâ on beş bin arasında değişen kervanların kendilerine mahsus mutat ihtiyaçları vardı. Tabiatiyle konak sahaları, içmeye elverişli su ve diğer benzeri maddelere olan ihtiyaçlar, tavakkuf mahallinin seçiminde a£ır basıyordu. Bu yüzden Türklerin idaresi devrinden Tarîki Sultaniye vücut buldu. Her ne kadar bugünkü hacılar tarafından pek ender kullanılıyorsa da develer hâlâ bu yoldan işlemektedirler, Saudi inkılâbiyle birlikte, Hicaz dahilinde motorlu vasıtalar fiilen hac seyrüseferini inhisarlarına aldılar. Bunların arzu ve ihtiyaçları ise tamamen değiştir. Hz. Peygamberin (S.A.) en meşhur Hac yolculuklarmda kullanmış olduğu el-Hu-deybiye yolu, muhakkak ki Mekke'nin zabtı sırasında onları gafil avlamak gayesiyle takip ettiği yoldan bambaşka bir yoldur. Keza, 140.000 mü'minden. müteşekkil bir topluluğa hitap ettiği Veda Haccında da kullanmış olduğu tarik değişiktir. İbn Hişâm ve diğer müellifler bu değişik yolda kullanılan tavakkuf mahallerini bir bir zikrederler.

, 36. Türk idaresi devrindekinin aksine Saudi iktidarı, ilk yıllarda Vahhâbîliğe has dogmatik inançları sebebiyle Hacıların Bedr mevkiine uğramalarına müsaade etmiyordu. Fakat bu bölgede asfalt yol geçer geçmez durumda âni bir değişiklik olmuş ve şimdi isteyen herkes Bedr düzlüğünden geçerken arabasını durdurup buradaki tarihî mahalleri ziyaret eder olmuştur. Eskiden bu otomobil yolu mevcut değilken, birçok yerlerde mania teşkil eden bilhassa otomobil yolcularını bıktıran kum yığınları bu havalide mevcuttu. Yeni yapılan otomobil yolu deve kervanlarının ekiden katettikleri güzergâhı, bir-iki kısım müstesna, takip eder (haritaya bakınız). Ben yol arkadaşlarımla birlikte Cidde'den hareketle Medine'ye doğru yola çıktığımda güzergâh mesâfesini şu şekilde tesbit ettim :

37. Bugüii Bedr'e gitmek isteyen birinin mezkûr Tariki Sultaniye güzergâhını takiben Medine'den yola çıkıp Museycid'de Bedr'e doğru sapması lâzım gelmektedir. Birçok seneler evvel, Hindistan'ın Haydara-bad şehrine mensup Müslümanlar, bu mühim kavşak yolu üzerinde barınak evleri inşa edilmesi için kâfi miktarda teberruda bulunmuşlardı. Bugün yapılan bu beyaz konaklar, manzaranın hususiyetini teşkil etmektedirler. Bu evlerden bazıları 1946'da polis tarafından, bazıları barınak ve bazıları da ilk mektep yapılmak gayesiyle işgal olununca, birçok hacı, geceyi samandan kulübelerde geçirmeğe mecbur olmuşlardır. Museycid'den sonra, Hayf'ın yanından geçilir. Burası, şimdi büyük' bir köydür. Fakat, büyük camii ve daha birçok âbideleri onun vaktiyle büyük bir şehir olduğuna işaret etmektedir. Bundan sonra, küçük bir köy olan el-Hamrâ'da durulur. Sonra el-Haskefiyye' -den geçilerek ertesi gün Bedr'e varılır. Mekke'den

gelinmek istenirse Bi'r üş-Şeyh'den biraz sonra, Dâr-ül Azra'da Tarîki Sultaniyye terkedilir. (Bi'r üş-Şeyh için haritaya bak.); deve ile on saatlik bir seyahattan sonra Bedr'e varılır. Bedr ile Medine arası yol çok hoştur. Arazı münbittir. Kilometreler boyunca hurma ağaçlan uzanır. Bilhassa Bedr ile el-Hamrâ arasında el-Is denilen bir orman vardır ki bu yer Hz. Peygamber (S.A.) devri seyahatlerinde sık sık zikredilmektedir. Aynı zamanda tatlı birçok su kaynağı ve büyük deve, koyun, keçi sürüleri için meralar mevcuttur.
MEDİNE
DERVİŞ KUYUSU
ŞUFEYVE
KUYUSU KUYUSU
Sultaniyye yolu üzerindeki konak yerleri. [56]

Asri Bedr Şehri:

38. Biz, Bedr şehrinin tarihçesi ile meşgul olacak değiliz. Bugün orası büyük bir kasabadır. Taştan yapılmış ve bura halkınca Kasr denilen binlerce ev vardır. İki camii vardır: Biri günlük namazlar için olup küçük bir minaresi (Me'zene) vardır ve tamire muhtaç bulunmaktadır. Diğeri el-Gammâme Camii yahut el-Ariş Camii adını taşımaktadır. Cuma namazları için halkın toplandığı merkezi ibadethanedir. Tarihi bir âbidedir. Çünkü, Hz. Peygamber Muhamme-din (S.A.) Bedr harbi sırasında kendisi için yaptırdığı gözetleme kulübesinin bulunduğu mahalde tesis edilmiştir. [57] Bu kulübenin üzerinde inşa edildiği tepecik, aşağıdaki ovaya hâkim bir durumdadır, ki, işte bu ovada meşhur Bedr savaşı verilmiştir. Maama-fih bugün, hurma ağaçlarının yaprakları vesair nebatlar bu istikamette görüşe mâni olmaktadır. Men-balardan ağır ağır çıkan sular, bir su yolu ile bahçeler arasından geçip onları suladıktan sonra, mezkûr iki camiin arasından geçmekte ve abdest suyu olarak da kullanılmaktadır. Hurma ağaçları kilometrelerle uzanmakta, bu arada sebze dahi yetiştirilmektedir. Her hafta Cuma günleri burada hareketli bir de pazar kurulmaktadır. Bedeviler uzak mesafelerden gelip buralarda toplanmakta, memleketlerinin imalâtını satmakta veya değiş tokuş yapmaktadırlar. Tereyağ, debbağİanmış deriler, mürver ağacı (balzan) yağı, çeşitli hayvanlar, deve, koyun, keçi ve bazan da Öküz, yün battaniyeler, çizgili paltolar (abâ) v.s. İs-1 tundan evelki zamanlarda, her yıl burada büyük bir panayır kurulurdu'. [58] Ve Zu'1-Ka'de ayının ilk gününden sekizinci gününe kadar devam ederdi. [59] Kuvvetli bir ihtimalle burada da putperestler için bir mabet bulunuyordu. Bugün, tabiatiyle bunun izlerine rast lanamamaktadir. Sadece Bi'r'uş-Şeyh istikametinden gelirken Bedr'e bir buçuk kilometre kala oturan bir deve manzarasında, calibi dikkat bir kaya vardır. Cahiliyyet devrinde herhangi bir şey kolaylıkla bir put veya fetiş olabiliyordu. İşte bir zamanlar halkın bu kayaya tapmış olması mümkündür. [60]

Coğrafi Ve Topografik Bazı Bilgiler:

39. Bedr, beyzî şekilde, sekiz - dokuz kilometre boyunda ve altı buçuk kilometre eninde bir ovadır ve etrafı yüksek dağlarla çevrilmiştir. Bu ova, Vadi Safra' yakınına kadar uzanır. Medine, Mekke ve Suriye'ye giden yollar, bu ovada

birleşmektedir. Bu sahanın ortasına isabet eden yere Türklerin idaresinde iken, idarecilerden Şerîf Abdü'l-Muttalip, kuvvetli bir kale yaptırmıştır. Fakat 1939 senesinde harap bir haldeydi; az evvelki notta işaret ettiğimiz gibi sonradan burada yeni bir okul binası inşâ edilmiştir. Arazi taş ve çakıl ile kaplıdır. Fakat cenubu garbisinde ise toprak yumuşaktır. Bazı yerlerdeki hareketli kumlar Hz. Peygamber (S.A.) devrinde bile aynen müterakim bir haldeydi. Tarihçiler kaydediyor ki Bedr muharebesi günü yağmur yağmış ve neticede Kureyşîlerin ordugâhının bulunduğu saha bataklık haline gelmiştir. Buna mukabil her an tozu dumana katan Müslümanların tarafındaki arazi yağmur sebebiyle pek-leşmiş ve sertleşmiş, onların lehine çok müsait bir duruma gelmiştir. Aynı yumuşak toprak şimdi mün-bit bir vahadır.

40. Bedr ovası civarındaki dağlar muhteilf isimler alırlar. Bunlardan ovanın her iki başında kısır, kumluk, beyaz tepelere sahip olanları Kur'ân-ı Ke-rim'in vahyölduğu günlerdeki gibi, hâlâ «al-Udvat'üd-Dünyâ» ve «al-Udvat'ül-Kusvâ» diye isimlendirümek-tedir. [61] Bu ikisi arasında yüksek bir dağ vardır ki, şimdi Cebel Esfel diye adlandırılmaktadır. Daha sonra göreceğimiz gibi, Ebû Süfyan'ın idaresindeki Kureyşli-lere ait kervan Bedr'den geçmeksizin bu dağın arkasında durmuş (Kur'ün, 8/42: «... kervan ise (sizin) daha aşağı(nız)da») ve Kızıl Deniz sahilini takiben yoluna devam etmiş ve bu arada Hz. Peygamber (S.A.) tarafından pusuya yatırılmış olan müfrezeden de kaçmağa muvaffak olmuşlardır. Vâkıdî diyor ki [62] «Bedr, sahilden bir günün bir kısmında katedilebilecek bir mesafededir.» Cebeli Esfel'e çıkan biri, Kızıl Denizi kolaylıkla görebilir; bu mesafe onbeş-yirmi kilometre kadardır. Şurası muhakakktır ki, deve yürüyüşü ile oraya bir gün içinde varılamaz. O halde ya deniz çekilmiştir veya müverrih Vâkıdî hataya düşmüştür. [63]

Harbin Evveliyatı Ve Bu Harbi Doğuran Sebepler:

41. Evvelemirde yeni İslâm dinini kabul ettikleri için Mekkeliler hemşehrilerini merhametsizce tazyikleri altında tuttular ve onları hicret etmeye zorladılar; yukarıda da zikredildiği gibi, Mekke'yi terke-denlerin geride bıraktıklan mal ve mülklerini znptet-tiler ve bu muhacirlerin sığındıkları memlekeUoriri, yani önce Habeşistan ve sonra Medine idarecilerine, bunların nüfuzlu insanlarına boş yere de olsa siyasî baskı icra ettiler. [64] Bütün gayeleri mücrim addettikleri bu insan'arın iadesi ve onların tekrar memleketlerine dönmeleri idi. Diğer yandan Müslümanlar Medine'ye hicret ettikten sonra onları iktisadi baskı altına almak ve kendi kontrol veya nüfuzu altında tuttukları Medine havalisinden Kureyşlilere ait kervanların geçmesini yasak etmek suretiyle mukabelei bil-misilde bulunuyorlardı. Bütün bunlar Kureyşliler ta-rafından tecavüzî bir harbin başlatılması için kâfi sebeplerdi.

42. Kureyşlilere ait kervanlara yapılan hücumların basit bir çapulculuk olarak mülâhaza edilmemesi icap eder. Çünkü ne Kureyşliler masum ve ne de hücum edenler sırf bu iş için teşkil edilmiş bir çete idiler. Sadece, iki Şehir-^Devleti arasında mevcut bir harp mevzuu bahisti; bir harp durumu ise muharip tarafların

birbirlerine gerek can ve gerek mal ve gerekse düşmanın diğer menfaatlarına karşı zarar verme hakkını verir.

43. Bu sebeple ben, Kureyşlilerin kervanlarını yağma edip onlara zarar vermek gayesiyle tertip edilmiş bu seferlerin mevcudiyetini inkâr için deliller arayan bazı çekingen İslâm müdafileri ile hemfikir değilim. Hz. Peygamberin (A.S.) hayatı üzerindeki tetkikleriyle tanınmış hintli yazar profesör Şiblî, o devre ait en iyi bir isbât vesikası olan Kur'âna müracaat edip Bedr savaşma dâir mülâhazaları aydınlatmaya çalışmıştır. Filhakika Kur'ânm 8/6. âyetinde şöyle denir: «...sanki gözleri göre göre ölüme sürülüyorlar-mış gibi...» Keza, Hz. Peygamberin (S.A.) mü'minle-ri ticâret kervanı üzerine bırakmayıp aksine Kureyşlilerin silâhlı kuvvetlerine karşı koymağa sevkedişi dahi esas biri delildir. Aynı şekilde Kur'ânm aynı sûre ve bir sonraki âyetinde (8/7) deniyor ki:

«Hani Allah size iki taifeden birinin muhakkak sizin olduğunu vadediyordu, siz ise kuvvetli ve silâhı bulunmayanın kendinizin olmasını arzu ediyordunuz...» Bu âyet, o zaman Müslümanların kervana mı, yoksa düşman silâhlı kuvvetlerine karşı mı savaşmaları lâzım geldiğini pek kes tireme miş olduklarını sarahaten gösteren kâfi bir delildir. Her iki vaziyet de müsavi idi. Kervan bin deveden müteşekkil ve getirdiği mallar, yarım milyon dirhem kıymetindeydi. [65] Evvelce kervan idarecilerinin yaptıkları istihbarat, kendileri daha hariçte iken bile Müslümanlar tarafından takip edildikleri merkezindeydi. [66] Müslümanlar şun-dan emindi ki, Mekkeliler, bu kervanı himaye için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar, gerek kendi ve gerekse müttefiki bulundukları kabilelerden toplıya-caklan gönüllüler ile bu himayeyi başarmaya çalışacaklardı. Bu yüzden Müslümanlardan bir kısmı Medine'den uzaklara, Mekke istikametinde gitmeyi «Ölümim ağzına girmek* olacağını düşünüyorlardı. Onlar ölümden korkmuyorlardı. Hz. Peygamber (S.A.) yaşça çok küçük Umeyr isimli bir gönüllünün teşkil edilen orduya gönüllü olarak katılmaktan menedil-mesi neticesi, bu çocuğun canhıraş feryat ve ağlamalar içinde kalması ve sonunda Hz. Peygamberin (S.A.) bu küçük gönüliüyü kabule mecbur oluşu, diğer Müslüman askerlerini heyecan içinde bırakmıştı. Çocuğun sevinci hudutsuz bir haldeydi; o kadar küçüktü ki, büyük kardeşi Sa'd'ubn Ebî Vaqqâs, onun harp teçhizatını giymesi için kendisine yardım etmeye mecbur olmuştur.[67]

44. Suriye'den gelen kervan, Müslümanlar tarafından batı kesiminde veya Medine'nin şimalinde durdurulabilirdi. Hz. Peygamber (S.A.) tarafından hususî surete Suriye'ye gönderilmiş casuslar vasıtasiyle kervanın bu seyahatmdan dönerken takip ettiği yol ve geçtiği mıntıkalar hakkında Medine'ye tam malûmat verilebilmiştir.[68] Öyle ki, bu devirde ne telgraf ve ne de sür'atli ulaştırma vasıtaları vardı; bir deve kervanı hakkında istihbarat gene deve vasıtasiyle ya-pılabiliyordu. Bu yüzden bir haberci kıt'ası, doğruca batıdaki sahil bölgesinden dolaşsa bile, hareketi, dolaşıp haber araştırması ve bunu Medine'ye ulaştırması takriben iki gün veya daha fazla bir zaman alıyordu. Muhakkak ki, büyük bir kervan böyle bir işle vazifelendirilmiş bir askeri müfrezeden daha az hareket kabiliyetine sahiptir. Bununla beraber, kervan kılavuzları iki durak arasındaki

yollarını rastge-le değiştiriyorlardı. Neticede, Suriye'den gelen ve hâlen şimalde olan bu kervanı güneye doğru inip Mekke istikametinde durdurmanın daha emniyetli olduğuna karar verdiler. Bunda, rlîğer mıılâhazalar da tesirli olmuş olabilir: Güney bölgesinde yaşayan halk, Müslümanların dostu ve müttefikiydi; halbuki kuzeydekiler böyle değildi. Bu sebepten güney halkı ker

BEDİR MUHAREBESİ'NİN
KROKİSİ'
4-Vclll BEDlSue Kf-LE 5- ŞAtUSUCAAİT 2-ESKİ CEPiR KATAS^l KUi'ÛSEtER
3-IHIRAVHK 6-GE'JEL VE7ARLIK
i'- ARIŞ Cfcvıi 7-?£"!"ri;R MHTAIÎLIĞI
MEKNS J. VOIU Y
Bedi' savaşının krokisi.

vanı durdurma işinde bir mâni yerine bir yardımcı vazifesini görebilirdi. Bahusus büyük bir kervanın bir yerde mola verişinin mahalli halk için büyük bir gelir kaynağı teşkil etiğini düşünmek lâzımdır. Keza Bedr havalisi gerek gizlenmek ve gerekse bir pusu kurmak için elverişli imkânlara sahip bir yerdi.

45. Zaman, oruç ayı olan Ramazan ayına rastlamaktadır ve o gün, tam manasıyla çok kızgın bir güneş altında geçiyordu. Bir iki günlük yürüyüşten sonra Hz. Peygamber (S.A.), teşkil ettiği askeri birliğe sefer boyunca orucu bırakmalarını emretti, ve Medine'den ayrılırken resmî işleri tertip ve tanzim etmek üzere bir vekil tayin etti. Orduda çeşitli muhitlerden gelen gönüllüler, evvelki kendi bayrakları altında toplandı ve Ensârilerden Kays'ül-Mezînî mühim bir vazife olan muhafız kıt'ası kumandanlığına getirildi. [69] Bir hâdise vardır ki askerî ehemmiyeti do-layısiyle kayda değer bulunmaktadır:' Bedr'e doğru yolda gelirken (keza Mekke'nin fethi için de yürüyüşe geçildiği zaman da) Hz. Peygamber (S.A.), de-yelerin boyunlarına v.s. yerlerine asılmış olan çıngırak ve çanların, hareket halinde olan ordunun gece yürüyüşünü ihtiyaten gizlemek gayesiyle, çıkarılmasını emretmiştir.[70]

46. Bedr, Kızıl Deniz sahiline oldukça yakın bir yerdedir. Mühim ve büyük bir konak yeridir; kervanlar umumiyetle buradan geçerler. Burası Suriye'ye, Mekke'ye, Medine'ye giden yolların birleştiği bir kavşak noktasıdır. Bu noktanın ehemmiyeti dolayı-siyle Hz. Peygamber (S.A.), gelmesi beklenen kervandan birkaç saat evvel Bedr'e vardı.

47. Hz. Peygamberin (S.A.) buraya gelirken mutadı veçhile, tanınmayan ayrı bir yolu kullanmış olması mümkündür. Yolda mütemadiyen keşif kît'aları çıkarıyor [71] ve bazan da bu vazifeyi bizzat îfa ediyordu. Veyahut da Ashâbdan birkaç kişi ile birlikte ordudan ayrılıp vadiler arasında, düşman hakkında malûmat topluyordu. Bazan yeni bir haberle dönse bile, bazan hiç bir haber elde etmeksizin döndüğü de vâkiydi. Bu çıkışlarından birinde O, Demre bede-vilerinden düşman hakkında bazı mühim haberler elde etti. [72] Keşif kıtaları develere binmiş olarak Bedr civarındaki köylere varıncaya kadar nüfuz ediyorlar ve gayelerini gizliyerek gûyâ buralardaki kuyulardan su içmek için durmuş gibi

yapıyorlardı. [73] Bir defasında bu kuyulardan birinin başına gelmiş iki kızın, «kervanın, pek yakında geleceğini, artık onların hizmetinde bazı işlerde bulunup elde edeceği kazançla kendine olan borcunu ödeyeceğine» dâir aralarındaki konuşmaları tesadüfen işittiler; bu kadarı kâfi idi. Derhal ordugâha dönerek haberi bildirdiler. Hemen Bedr'de pusu kurup kervan Bedr ovasına kuzeydeki dar olan dağ geçidinden duhûl ettiği zaman hücuma kalkmayı kararlaştırdılar.

48. Gördüğümüz gibi kervan, bu seyahati boyunca Müslümanlar tarafından bıkıp usanılmadan uzaktan ve yakından takip edildiğini kervan idarecileri de öğrenmiş bulunuyorlardı. Hattâ kendilerinden evvel altı yedi kervanın da böylece takip edildiklerini bilmekteydiler. Bilhassa, Müslümanların nüfuz ve tesir sahaları olan bu bölgede endişe içinde idiler. Sırası gelmişken söyliyelim ki, İslâmdan evvelki günlerde Gifâr.kabilesi, yağmayı itiyat hâline getirmiş olmasıyla mâruftu; hattâ bunu, hac mevsiminde harâm olduğu halde hacılara karşı da icra ederlerdi ve bunlar da Bedr civarında otururlardı". [74] Genç yaşında Mekke'de îslâmiyeti kabul eden Ebû Zer el-Gifârî, Hz. Peygamber (S.A.) tarafından bu havâinle Müslümanlığı yaymak için vazifelendirilmişti".[75] Düşünülebilir ki bu kabileye mensub olan bazı yeni Müslüman olmuş kimselerin enerjileri, bu sefer yeni dinin düşmanlarına yâni Kureyş kabilesi kervanlarına karşı zarar vermek üzere yöneltilmiştir. Tabiî olarak gelen kervanın reisi Ebû Sufyân dahi endişeli ve müteyakkız idi. Bu yüzden Bedr - Huneyn sapağında bir durak yerdi"[76] ve Bedr düzlüğünün mola için kalma veya geçip gitme bakımından emniyetli bir yer olup olmadığını görmek üzere bizzat kendisi keşfe çıktı. Mevsimin çok sıcak bir gününde bulunulduğunu evvelce söylemiştik; bu yüzden develerle gecelen seyahat ediliyor, gündüzleri ise mola veriliyordu. Ebû Süfyân herhalde, sabahleyin çok erken Bedr'e varmış olmalıdır ve o sırada, muhakkak ki, kuyu başında birçok yerli toplanmış birbirleriyle konuşuyorlardı. Ebû Süfyân mühim bir şahsiyetti; ihtimal ki onun gelişini işiten Cuhey-nilerin başkanı Mecdî ibn Amr, çadırından çıkıp gelmiş vo ona hoş geldin demek istemiştir. [77] Mecdî, Yan-bû yakınında yaşıyordu. Onun burada bulunuşu, buradan geçecek bu büyük kervana ne kadar ehemmiyet atfettiğini gösterir. Her nasılsa Bedr yerli halkı, Müslüman ordusu hakkında hiç bir şey bilmiyordu.

Mecdî, kuyudan su almak üzere biraz evvel gelmiş olan iki develi süvari müstesna, hiç bir şey görmediğini vo bilmediğini söyledi. Ehû Süfyân, Müslüman süvarilerin çıkıp geldikleri cihete acele koştu vo ayak izlerini takip ederek, henüz yeni edilmiş deve pisliği bulunan bir yere geldi; eline bir parça alarak onu ezdi, parçaladı ve içinde hurma çekirdeklerini görür görmez: «-Aman Allahım! Bura ahalisinin develerine verdikleri yem bu olamıyacağma göre, bunlar Medinelüere ait develerdir ve eminim ki bunlar Mu-hammedin (Ş.A.) askerlerinin develeridir.» diye haykırdı. Buradan acele olarak kervanın beklediği yere döndü ve süratli bir hecin devesi ile Mekke'ye bir imdat çağrısı gönderdi, kervanın yolunu değiştirdi, Bedr'e uğrama yerine, Kızıl Deniz sahil yolundan yürüyüşüne devam etti ve iki gece hiç duraklama yapmaksızın devamlı yürüyüş yaptı ve böylece kervan, Müslümanların hücumundan kurtulmuş oldu ve Mek-

ke'ye vardı. [78] Yoldayken, ikinci bir haberci ile, artık Mekkelilerin yardımına ihtiyacı kalmadığını bildirmişti.

49. Ebû Süfyân'ın gönderdiği ilk haberci, Mekke'ye varıp âdet veçhile çırılçıplak bir vaziyette [79] yüksek bir yere çıkıp haberi bildirince, bu, infial ve iğ: birâra sebep oldu. Çünkü Mekke'de herhangi bir aile yoktu ki, bu kervanda bir malı olması suretiyle yahut başka bir sebepten menfaati olmamış olsun. Durum çok acele idi; uzun uzun hazırlık yapmaya vakitleri yoktu; müttefiklerinin yardımlarım, hattâ Ehâ-bişlerin yardımlarını bile bekleyemezlerdi (sonradan buna pişman olmuşlardır). Bin kadar gönüllü ve yüz kadar da süvârî ile Bedr'e doğru hemen yola koyuldular. Yolda, Ebû Süfyân'm ikinci habercisi ile mülâki olmalarına ve bunun kervanın emniyet, haberini kendilerine ulaştırmasına rağmen, plânlarında bir değişiklik yapmadılar. Müşriklere ait bu iki kafilenin yarı yolda karşılaşmadığına bakılacak olursa, kaçan kervanın ve Mekkeli kuvvetlerin aynı güzergâh üzerinde olmadıkları sonucuna varabiliriz. Mekkelilerin nâlâ Bedr'e doğru yürüyüşlerinin, evvelden beri devam eden Medinelilerin tehdit ve tehlikelerine bir son vermek maksadına matuf olması muhtemeldir.

50. Mekkeli bu kuvvetlerin Bedr'e ulaşabilmesi için bir haftalık bir zaman lâzım gelmektedir. Şimdi şu sual sorulabilir: Hz. Peygamber (S.A.) kervanı kaçırdıktan sonra .niçin bu kadar müddet bekledi de kendi üssü ve müstahkem mevkii olan Medine'ye avdet etmedi? Düşünülebilir ki bu seferinden bilistifade, mahallî kabileler ile temas etmek ve mümkün ise dostluk muahedeleri ve ittifaklar akdetmek istemiştir. Tabii bu muahedelerle kendi nüfuz ve tesir sahası genişleyerek Mekkeli kervanların Suriye'ye giderken ve gelirken geçtikleri yollan tamamen kontrolü altına alabilecekti. Hicri 1 inci yılda Cuheynilerin bir kolu ile zâten ittifak etmişti ve tarihî malûmat gösteriyor ki [80] hicretten sonra ikinci yılda Benû Demre, Benû Müdlic, Benû Zur'a ve Benû Rab'a kabileleri ile ittifak muahedeleri yaptı; bunlardan bazılarını işte bu sırada akdetmiş olması muhtemeldir. Bütün bu kabileler, Kızıl Deniz ile Bedr arasında oturmaktadırlar; işaret ettiğimiz gibi, bu havaliden Mekke - Suriye yolu geçmektedir.

51. Şu ihtimal dahi varittin Hz. Peygamber (S.A.) kervanı çevirmek üzere ovanın kuzey geçidi civarında bir yerde ordugâhını kurmuştu ve muhtemeldir ki sonradan dahi bu kesimde kalmıştı. Fakat, Mekkelilerin büyük sayıda bir kuvvetle üzerlerine geldiğini haber alınca, onlara karşı koymağa karar verdi; kumandanlarından bazıları araziyi çok müsait buluyorlardı. Onların tavsiyesi üzerine Hz. Peygamber (S.A.), güneye hareket etti ve su ikmâl yeri olan kuyuyu zaptetti; gayesi, düşmanı bundan mahrum bırakmaktı.[81]

52. Mekkeli Kureyşîler, musiki âletleri çalarak geldiler; onlar muzaffer bir edâ taşıyorlardı. Müslümanlar ise her şeyden, hattâ ulaştırma imkânlarından bile mahrum idiler. Bir deveyi iki veya üç kişi kullanıyordu. Maneviyat durumları ise şu hâdiseden kolaylıkla çıkarılabilir: Huzeyfet'übn'ül-Yemân adlı bir Yemenli anlatıyor: «Benim Bedr muharebesine iştirak edemeyişime şu hâdise sebep olmuştur • Ben ve babam İslâm dinini kabul ettikten sonra, yolumuz

Mekke'ye düştü. Bizi Mekkeli Kureyşiler yakaladılar ve dediler ki, siz Hz. Peygambere (S.A.) ulaşmak istiyorsunuz; reddedip böyle bir arzumuz olmadığını, sadece Medine'ye gittiğimizi söyledik. Onlar Medine'ye gitmemize müsaade ettiler ve fakat Hz. Peygamberin (S.A.) safında harbe iştirak etmeyeceğimize dair bizden söz alıp yemin ettirdiler; biz de Hz. Peygambere (S.A.) geldik, durumu izah ettik, o da Medine'ye gitmemizi ve onlara verdiğimiz sözü tutmamızı söyledikten sonra ilâve etti: Allah bize Kureyş-lilere karşı yardım edecektir.»[82]

53. Hz. Peygamber (S.A.) Bedr'e vâsıl olunca subaylarından bazılarını da yanına alarak ovada keşfe çıktı ve onlara düşman ordusunun ne taraftan gayet kolaylıkla imha edilebileceğini gösterdi22. Mucize göstermesini bir tarafa bırakacak olursak görürüz ki Hz. Peygamber (S.A.), müteaddit düşman birliklerinin çeşitli yön ve mevkilerden kabiliyet, istidat ve iktidarlarını harpten evvel mütalâa etmiş, ihtimalleri hesaplamış ve kendi müdâfaasını da bu tahminlere göre tayin ve tanzim etmiştir. Tarihî malûmat, Hz. Peygamberin (S.A.) düşman kuvvetleriyle birlikte gelmekte olan mâruf kumandanların kim olduklarını öğrenmek için hususi bir gayret ve mesai sarfetti-ğini göstermektedir.[83]

54. Meydan muharebeleri umumiyetle sabah erken başladığından, Hz. Peygamber (S.A.) kuvvetlerini öyle bir yerde toplamıştı ki, düşman ilerlediği va-kit yükselen güneşin ışıkları kendi askerlerinin gözlerini asla kamaştırmayacak ti.[84]

55. Eski tarihçilerin Bedr arazisinin yapısı ve vasıfları hakkında verdikleri malûmat umumiyetle vazıh değildir. Bin üç yüz küsur senenin geçmesiyle tabii durumlarında bazı değişiklikler olması mümkündür (meselâ bu tarihçilerin bahsettikleri su mecraları gibi). Mamafih, burada bugün bir nevi yeraltı su mecrası olan bir su kemeri vardır ki, akıntısı şehirden başlar, ArİŞ Tepesine doğru gider ve oradan hurmalıklara doğru akar. Ariş Camiinden takriben dokuz metre mesafede tedricen ufkileşerek nihayet yer yüzüne çıkar. el-Ariş Camii, tepe üzerinde olduğu için bu su mecrasından abdest almakta faydalanabilmek için tabiatiyle bazı kazı ameliyelerine ihtiyaç vardır.

56. Muhtemeldir ki, düşmanın gelmesi üzerine Hz. Peygamber (S.A.); vadinin el-Udvet'üd-Dünyâ tarafından hareket ederek, el-Ariş tepesine yakın bir yerde ordugâhını tesis etmiştir. Gayesi vadinin el*-Üdvet'ul-Kusvâ tarafına, daha uzağa konaklamış olan düşmanın su ile alâkasını kesmekti; birçok'büyük hendek kazılarak suyun akışı bu kanallara çevrildi. Bu suretle, suyun sadece düşman tarafına akması önlenmiş olmadı, aynı zamanda onu bir yerde biriktirerek Müslümanların faydasına emre amade tutmak da mümkün oldu. Kaynaklar naklediyor ki. Hz. Peygamber (S.A.) Bedr harbi sırasında kırmızı bir çadırda kalmıştır.[85]

Savaş Nasıl Oldu?

57. Müslüman gönüllülerinin adedi 300 kadar vardı, ayrıca, iki (muhtemelen üç) atları vardı. [86] Devriyeler tarafından esir edilen, düşman su nakliyecilerinden

Müslüman istihbaratının öğrendiğine göre, düşman 1000 veya 900 askerden müteşekkildi". [87] Bunlara ilâve olarak aynı tarihçi, yüz kadar atlı süvarinin mevcudiyetini iddia etmektedir [88] İyi tertibat alınmaksızın ve yüksek sevkülceyş gösterilmeksizin bu gayri müsavi mücadelenin aleyhte çok kısa süreceği pek tabii idi. et-Tirmizî'ye nazaran [89], islâm kuvvetlerinin arazi üzerinde kol nizamından harp nizamına açılması işi, harbe takaddüm eden gece tamamlanmış bulunuyordu. Sabahleyin çok erken Hz. Peygamber (S.A.), kendi küçük ordusunun muntazam sıra ve muayyen hatlarını dikkatle teftiş etti ve onların «bir ok gibi» cevval ve kuvvetli olduklarım bir kere daha yakından gördü. Hz. Peygamber (S.A.), bu teftiş esnasında, elinde bir âsâ taşıyor ve bununla kendi hattının ilerisinde veya gerisinde kalmış gönüllülerin hakikî yerlerini işaret ediyordu. [90] Bu işi bitirdikten sonra, her mevzi için bir kumandan tayin etti. Vâ-qıdî'ye nazaran [91], Hz. Ebû Bekr sağ kanadın idaresine getirilmişti. Bu biraz şüphelidir, çünkü diğer bazı tarihçiler, Hz. Ebü Bekr'in harp boyunca Hz. Peygamberin (S.A.) yanında, yani gözetleme kulesinde kalmış olduğunu iddia etmektedirler. Hakikaten Hz. Ali'ye isnad edilen bir rivayette, Hz. Peygamberin (S.A.) etrafında daimî bir muhafız kıtası mevcuttu. Çünkü kendisi harpte, bahadırlığı sebebiyle bazı ataklar yaptığından, mutlaka himayeye muhtaç oluyordu. [92] Müslüman kuvvetleri, üç esas zümreye ayrılmıştı: 1. Mekkeli Muhacirler, 2. Evsiler, 3. Hazreciler. Bunlardan herbiri, açtıkları kendi sancakları altında toplanmışlardı". [93] Bugüne mahsus üç ayrı parola dahi -tesbit edilmişti. [94] Fakat bu üç ayrı kısmın sayıları birbirine müsavi olmadığı gibi, ihtimal, bazı bölgelere başka kabilelerden kuvvetler dahi yerleştirilmişti. [95]

Hz. Peygamber (S.A.) Tarafından Orduya Verilen Talimat:

58. Mevzileri ve harp hatlarını tanzim ettikten sonra Hz. Peygamber (S.A.), o günlerin Allahsız ve putperest camiası içinde, tek Allaha inananlar dünyasının bu en son kafilesini teşkil eden adamlarına bazı mühim talimatta da bulunmuştur. Keza Hz. Peygamber (S.A.), o günkü namazlarında bizzat: «Ey Kadiri Mutlak Allahım, Sen mü'minlere yardım et! Şayet onlar tamamen mahvolacak olurlarsa sana artık ileride ibâdet edecek kim kalır.» [96] şeklinde, bu durumu belirten bir dua etmiş ve neticede bu methiyeleri işiten, gayelerine sonsuz derecede bağlı Müslümanların heyecanları son haddini bulmuştur. Hz. Peygamberin (S.A.) orduya hitabesi şudur: «Hatlannızı bırakıp ayrılmayınız, hiçbir yere kımıldamayıp yerlerinizde kalınız. Ben emir vermedikçe savaşa başlamayınız. Oklarınızı düşman size yaklaşmadan kullanıp israf etmeyiniz, düşman kalkanını açtığı zaman okunuzu atınız. Düşman iyice yaklaşınca elinizle taş atınız. Daha da yaklaşırsa mızrak ve kargılarınızı kullanınız. Kılıç en sonra, düşman ile göğüs göğüse gelindiği vakit kullanılacaktır.» [97] Herbir Müslüman bulunduğu yere taş yığmakları yapmıştı; bunlar, o günün el bombaları olarak addolunabilir. Sadece müdafaa harbi yapacak olan Müslümanlar için bunlar çok elverişli ve işe yarar şeylerdi. Düşman ise taarruz harbine giriştiğinden, isteseler bile, muharebe hattından hücuma geçtiklerinde beraberlerinde bir veya iki taştan fazlasını atmalarına imkân yoktu.

59. Hz. Peygamberin (S.A.) ahlâki ve bedii meşhur bir sözü vardır: «Allah her hususta güzellik ve iyilikle hareket etmenizi emretmektedir. O halde öldürürken bile en iyi ve en güzel tarzda öldürünüz.» [98] Hz. Peygamberin (S.A.) taraflardan birine kumanda ettiği bu ilk savaşta yukarıki mezkûr esas emir ve tenbîhin ifa edilmiş olması muhtemeldir. Öldürmenin zalimane ve lüzumsuz olanı sarahaten menedilmiştir. Meselâ, zaruret yokken kadınları, çocukları, fiilen savaşa iştirak etmemiş ahçi, uşak ve benzeri kimseleri öldürmek gibi...

60. Kur'ân, Bedr savaşı münasebetiyle çok calibi dikkat bir savaş usulü vazetmiştir: (8/12) «...ve onların herbir mafsalına vurunuz.» Bu tarz savaş düşmanın kafi bir ölüme sürüklenmesinden ziyade, onun uzun müddet rahatça savaşmasını önleyici bir tesir yapar; aynı zamanda göğüs göğüse yapılan çarpışmalarda, bu husus harbin maksat ve gayesine halel getirmeksizin mümkün olduğu kadar az kan dökülmesini temin eder.

61. O zamanki Müslüman askerlerin tek tip elbiseleri (üniformaları) yoktu. Karşı tarafta Gayrimüs-limler arasında ise, kıyafet birliğine daha da az rastlanıyordu. Bunun için Müslümanlar, kendi kardeşlerini hasımlarından göğüs göğüse çarpışma esnasında evvelden tesbit ettikleri parolaları bağırmak suretiyle tefrik ediyorlardı. el-Vâkıdî'ye göre [99], bu parola umumiyetle «Yâ Mansûr emit» (yani, Ey yardım edip zafer veren, öldür) idi. Ibn Kesîr'e nazaran. [100] «Ahad, Ahad» (yani, Allah birdir, Allah birdir) şeklinde olan parola diğerlerinden daha fazla kullanılmıştır. Diğer parolalar ise şunlardır: süvariler için; «Ey Allanın süvarisi», Mekkeli Muhacirler için; «Ey Benû Abdurrahmân», Hazrecîler için; «Ey Benû Abdullah» ve Evsîler için; «Ey Benû Ubeydullah». Sadece gece nöbeti esnasında değil, gündüz çarpışmaları esnasında da, kendilerini düşman askerlerinden ayır-maK maksadıyla bu parolaları Işi'âr) kullandıklarından bunların gizli tutulmaya da lüzumu yoktu. Asıl mühim olan, harbin en kızgın olduğu bir sırada muhariplerin birbirlerini nasıl bulup tefrik ettiklerini ortaya çıkarmaktır. Mamafih, evvelden beri Müslümanların tek tip kılık taşıdıklarına dair bir kanaat mevcuttur. Kur'ânda Bedr savaşıyla ilgili âyetlerde «işaretli meleklerde [101] atıflar vardır. Bu âyeti açıklayan Taberi, Tefsir adlı eserinde bu harp münasebetiyle Hz. Peygamberin (S.A.) şu tenbihte bulunduğunu söylüyor: «Ey Müslümanlar! Allanın sizlere yardımcı olarak gönderdiği melekler işaretler taşımaktadırlar; o halde sizler de işaretler edinin». Ve müellif ilâve ediyor: «temin edebilenler, derhal başlık ve miğferleri üzerine yünden ibik şeklinde parçalar ilâve ettiler.»[102]

62. Düşmanın tertîb ve teşkili hakkında fazla bir bilgiye sahip değiliz. el-Vâqıdî'ye göre [103] sağ ve sol olmak üzere iki cenah halinde harp sahasında toplanmışlardı. Aynı kaynağa göre, onlar sadece üç sancak taşıyorlardı. Tam ilerledikleri sırada, bir müddet tevakkuf ettiler ve o zamanların âdeti veçhiyle, önce her iki taraftan birer ferçii teke tek döğüştürdü-Ier" [104] (Mubâreze).

63. Hz. Peygamber (S.A.), harbe tekaddüm eden bütün bir geceyi Allaha ibadet ve dua ile geçirmişti. Şimdi, artık küçük ordusunun tertip ve teşkilinden memnun ve emin bir halde «erkânı harbiyesi» ile birlikte harp meydanına hâkim

ve bütün ovayı görüşü altında tutan tepeye çıktı. Burada onun emriyle bir tarassut (gözetleme) kulesi (Ariş) inşâ edilmişti. Bu yapı, aynı zamanda bir yandan kızgın güneş ve diğer yandan da düşman tarafından gelebilecek olan serseri oklara karşı bir sığınak vazifesini görecekti. Bu mevkide icabı halde kullanılmak üzere birkaç sür'atli hecin devesi bulundurulmaktaydı. [105] Muhakkak ki bu muharebe idare yerinde bulunan kumandanlar, kendi emri altındaki birliklere emirlerini bu develerle ulaştırmışlardır. Keza, bu süratli hayvanlar, harp hiç beklenmeyen bir tarzda sona ererse, yüksek kumanda heyetinin ric'atini de kolaylıkla sağlayabilirdi. Esasen bu tarassut kulesi ile Medine yolu arası tamamen açık bir halde bulunuyordu. Taberî'ye göre [106], burada yani Ariş isimli mezkûr muharebe idare yerinde, seçme muhafızlardan müteşekkli bir müfreze de vazifelendirilmişti. İşte Ariş tepesi, ismini bu tarassut kulesinin o zamanki isminden almaktadır. [107]

Ariş Ve Şehitliği Ziyaret:

64. Sonraki devirlerde, Hz. Peygamberin (S.A.) bu muharebe idare yeri, orada bir cami inşa edilmekle yâd edilmiştir. 1939'da ise, benim gördüğüm tam tepe üzerinde oldukça büyük bir cami inşaatının
mevcudiyeti idi. İçinde üç ayrı yere yazılmış, üç ayrı yazıya rastladım ki, biri minberin üzerine isabet eden duvarda, ikincisi mihrabın üzerinde, üçüncüsü ise zeminde mihraba yakın bir taşın üzerinde bulunmaktaydı. Bıi son yazının hal ve vaziyeti, bize burada muhtemelen sonradan yapılmış bazı tamir ve restorasyonlar hakkında malûmat vermektedir. Duvarlar ise çamurla sıvalı olduğundan içinde tuğla yahut taş olup olmadığını anlıyamadım. Mamafih temeller taştan örülmüştür.

65. Minberin üzerindeki yazı, Memlûk hanedanından Mısırlı Türk subaylarından Hoşkadem'in ismini ihtiva etmektedir. Her satırda, bir veya daha ziyade imlâ hataları bulunmaktadır. O halde bu yazılar, Arap olmayan mezkûr aynı kimselerin elinden çıkmış olabilir. «Ahd Nebevt ki Meydan Ceng» adlı kitabımda evvelce bunların tam metnilerini vermiş olduğumdan, şimdi sadece tercümeleriyle iktifa ediyorum.

l'inci satır: Bismillâhirrahmânirrahim.

2'nci satır: Bu mukaddes yerde, bu mahalli bina etmeye teşebbüs eden.

3'üncü satır: Mısır devletinin subayı (onbaşı) ve devlet yapıları inşaatçısı Hoşkademdir.

4'üncü satır: Bu hayırlı yapının tamamlanması 906 yılının Rebi'ül-Evvel ayının 21'inci gününe isabet etmektedir.

Eski caminin yıkılmasından sonra, bu gerçekten tarihî kitabelerin şimdi ne olduklarına dair bir bilgi
sahibi olamadım.

66. O halde bu cami, Hicretin onuncu asrı iptidalarından kalmadır. Mihrabın üzerindeki diğer yazıya gelince, bu, tuğra üslûbunda yazılmıştır. Bunu çözmeye teşebbüs ettimse de mümkün olamadı; ışık da kâfi olmadığından, resmini dahi çekemedim. Bu yazı, takriben 20 cm. karelik bir mermer üzerine hâk-

kedilmiştir. Üçüncü yazı, küçük bir taş üzerine hâk-kedilmiştir. İmlâ bakımından daha doğru ise de çok bozuk bir şekilde yazılmıştır. Bu son yazıda görülen «Kâne el-Ferâğ»lâfzınm delaletiyle kitabenin sonradan yapılan tamirlere işaret ettiği anlaşılmaktadır.

67. Şehit kabirleri, hususî bir mezarlık içinde toplanmıştır. Osmanlı idaresi sırasında onun fevkalâde güzel bir yapı olmasını sağlayan mermer sütunlar ve elde işlenmiş nefis yazılarla tezyin edilmişti. Şimdi ise, bu mahalde kırılmamış hiç bir taş ve mermer kalmamıştır; bu parçalar, orada burada sürüklenmektedir. Bütün bunlar, insanı müteessir eden bir manzara teşkil etmektedir. Keza kıyıda bulunan kayalık üzerinde bazı eski kitabeler (yazılar) okunabilir vaziyettedirler.

68. Buradaki rehberlerin de söylediği gibi savaş, bilhassa bugünkü şehidliğin bulunduğu mahalde en şiddetli bir şekilde cereyan etmiştir. Hz. Peygamberin (S.A.) şu meşhur hadîsine bakacak olursak, bu iddianın doğru olması icap etmektedir. «Şehitleri, düşüp kaldıkları yere gömünüz.»

69. Harbin neticeleri gayet iyi bilinmektedir. Bir kere savaş, birkaç saat içinde sona ermiş, ondört Müslüman asker şehît düşmüştür. Fakat, bunlar hayatlarını kaybetmeden evvel en az, toplam yetmiş düşman öldürmüş ve bir o kadarını da esir etmiş bulunmaktadır. [108] Bu esirlere, misal teşkil edecek tarzda muamele tatbik edilmiş, az evvel aralarında bir harp cereyan etmesine rağmen Müslümanlar, bu esirlere karşı lü-tufkâr davranmışlardır. Hz. Peygamber (S.A.), bu esirleri en emin bir tarzda göz altında bulundurmak için bunları kendi askerleri arasında taksim etmiş ve onlara iyi davranmalarını askerlerine tenbih etmiştir. [109] Bu emir îcabsız kalmadı: Bu esirlerden elbisesi olmayanlara elbise temin edildi, Müslümanlarla müsavi surette iaşe edildi. Bazı Müslümanlar, bunlara ekmeklerini verip sade hurma ile yetindiler; gayeleri, sadece verilen emirden dışarı çıkmamak ve bu emre itaat idi. [110] Kur'âna göre (76/8-9) esirlerin iaşesi esasen meccani yapılır.

70. îslâmdan evvelki Arap Yarımadasında harp esirlerine müteallik hususî ve muayyen bir muamele tarzı yoktu: Bazan öldürülürler, bazan köle haline getirilirler (bilhassa kadın ve çocuklar), bazan fid-yei necat alınarak ve bazan hiçbir karşılık alınmaksızın serbest bırakılır ve nihayet bazan da karşı tarafın elinde bulunan esirlerle mübadele edilirlerdi. Fidye-i necat usûlü Bedr savaşından evvel pek revaçta olan bir muamele tarzı idi. Medine'ye doğru bir iki günlük bir yürüyüşten sonra îslâm arazisine girildiğinde, Hz. Peygamber (S.A.) bir meclis topladı ve bütün bu esirleri öldürmeye hak veren birçok sebepler bulunmasına rağmen, fidye-i necat mukabili hepsinin serbest bırakılmasına karar verildi. Herbir esire kıymet olarak 4.000 dirhem biçildi. [111] Hz. Peygamberin (S.A.) akrabaları bile bundan özellikle muaf tutulmamışlardı. Hz. Peygamberin (S.A.) Amcası Abbâs ki çoktan bu muafiyete hak kazanmıştı, çünkü o, Mekke'de Islâmm gizli bir ajanı olarak hizmette bulunmuş ve oraya ait haberleri mütemadiyen Hz. Peygambere (S.A.) ulaştırmıştı, o bile, bu fidyeyi ödemiştir. Yine bir silâh tüccarı olan ve Hz. Peygamberin (S.A.) yeğeni Nevfel'übn'ül-Hâris'ibn Abd'il-Muttalib'den fidye-i necat olarak bin aded mızrak ödemesi

istendi. [112] Diğer bir hadisin naklettiğine göre Arap menşeli esirler, takriben 1 kilo 134,5 gram ağırlığında gümüş vermekle mükellef tutulmuşlardır. Arab menşeinden olmayan esirler (siyahiler) sadece bunun yansını vermeye mecbur edildiler. [113] Bütün bu hâdiseler arasında şunu da öğrenmek insana sürür vermektedir: Hz. Peygamber (S.A.), esirler arasında okuyup yazma bilenleri arayıp bulmuş ve her-biri ayrı ayrı şayet on Müslüman çocuğuna okuyup yazma öğretirse, bunun fidye-i necat olarak kabul edileceğini söylemişti. [114] Esirlerden bazılarından fakirlikleri sebebiyle, ilerdeki harplerde Müslümanlara karşı çıkmayacağına dâir sadece söz alınarak serbest bırakılmışlardı. [115] Ganimet çoktu. [116] Bu yüzden esirler, dört günlük Medine yolunu yayan yürümeye bırakılmadılar.

71. Müslüman olsun, düşman olsun, bütün ölüler gömülmüş ve düşman ölülerine her türlü tecâvüz, parçalama hareketleri şiddetle yasak edilmişti.

72. Hz. Peygamber (S.A.) hemen Medine'ye iki haberci göndermiş, biri şehrin «Âliye», diğeri «Sâfi-le» "îimtakasına vararak bu muhteşem zaferin haberini ulaştırmışlardır. [117] Hakikaten bunun gerçekleşmiş olması, birçok kimseler için inanılmayacak bir haber teşkil ediyordu.

73. Biz, şimdi burada muzaffer ordunun şehre girişini nakletmekle meşgul olacak değiliz. Şenlik ve, şölen muhakkak ki çok ağır başlı, o nisbette de muazzam olmuştur.

74. Hâdiselerin milletlerarası tepkisi olmamış değildir. Rivayet edilir ki, Müslümanların zafer havadisi bazı seyyahlar vasıtasiyle Habeşistan kralı Necâşî'ye varınca çok sevinmiştir. Onun Hz. Peygamberle (S.A.) olan münasebetleri, evvelce Habeşistan'a iltica etmiş ve orada İslâm Devletinin ve yeni îmânın temsilcileri olan Müslümanların tavr u hareketleri sebebiyle çok dostâne idi. [118] Muhtemeldir ki bu rivaye.t eş-Şe'mî tarafından «Sîre» adlı eserinin Bedr bölümünde verilen malûmatın bir kısmıdır: eş-Şe'mî naklediyor ki Mekkeliler, Bedr mağlûbiyetinden sonra Habeşistan'a iki hususî memur göndererek Necaşî'-den memleketine iltica etmiş olan «Müslüman mücrimlerin» (!) iadesini talep ettiler. Bu teşebbüsü muhtemelen Mekke'deki bir casusu vasıtasiyle öğrenen Hz. Peygamber (S.A.) de buna mukabil, Demre kabilesinden, henüz Müslüman olmamış olan Amr b. Umey-ye'yi Kureyşlilerin düşmanca bir hareketine karşı tedbîri ihtiyati olarak Habeşistan'a gönderdi. Şurası gayet iyi biliniyor ki Necâşî, Müslümanların iadesine dâir Mekkelilerin taleplerini reddetmiştir.[119]

3- UHUD SAVAŞI

(Hicrî 3. Yıl, 7 Şevval / M. 624, 24 Aralık, Pazartesi) [120]

Mekkeli Kureyşilerin Bedr Mağlûbiyetinden Sonra, Medine Üzerine Tekrar Yürümek İçin Hazırlığa Girişmeleri:

75. Mekkeli Kureyşilerin Bedr'de ilk hezimetlerinden sonra terketmek mecburiyetinde kaldıkları kendilerini Suriye ve Mısır'a ve birçok diyarlara bağhyan malûm yolun değer ve önemi çok büyüktü. Bunun için mukabil bir sefer hazırlıklarına yardım olmak üzere bir araya getirdikleri çeyrek milyon dir-

hemlik serveti hiç de israf telâkki etmiyorlardı. [121] Bedr'de Müslümanlar tarafından esir edilmiş arkadaşlarından altmışına fidyei necat olarak aynı miktar bir para harcadılar. Her esirin vasatı olarak dört bin dirhem fidyei necat parası "ödemesi lâzımdı. İbn Hişâm (s. 555), eş-Şe'mî (Uhurt bahsi) ve diğerlerinin verdikleri malûmata nazaran Kurey siler, sadece mahallî gönüllü askerler hattâ ebedi müttefikleri Ehâbîş kabilesi askerleriyle [122] iktifa etmediler; Amr'ubn'ul-As, Abdullah'ibn'iz-Ziba'râ, Hubeyret'ubn Vehb, Musâfi'-ubn Abd Menâf, Ebû Azze Amr'ubn Abdillah el-Cu-mahi gibi bazı mühim şahsiyetleri, bütün Arabistan yarımadasını dolaşarak kabilelere tslâmiyetin arzet-tiği yeni tehlikeyi haber vermeye ve izah etmeye gönderdiler ve onlardan bütün kuvvetlerini «Poliçe Acti-on = Önleyici Hareket» halinde Medine'ye karşı birleştirmelerini istediler. Heyet muvaffak olmuştu: Bedeviler, güruhlar halinde bu iş etrafında toplandılar.

76. Hz. Peygamberin (S.A.) Mekke'deki gizli ajanı amcası Abbâs, diğer Mekkelilerle birlikte Bedr'-de esir alındığı zaman, onun da fidyei necat ile mükellef tutulmuş bulunmasına rağmen o, Mekke'ye döndükten sonra Ğıfâr kabilesinden bir haberci va-sıtasiyle Mekke'de zamanla inkişaf eden en son durumlardan Hz. Peygamberi (S.A.) haberdar etmiştir'. Düşman, Hicretin [123] 'üncü yılında (Milâdî 624, Kasım), Şevval ayında Medine üzerine yürüdüğü zaman esasen Medineliler hazır vaziyetteydiler. Kureyşliler ve müttefikleri Uhud Dağı yakınında Medine şehrinin kuzeyinde karargâh kurdular. [124]

Uhud Dağı:

77. Uhud.dağı, Medine'nin tam kuzeyine düşmekte ve şehrin merkezinden itibaren beş kilometre kadar bir mesafede bulunmaktadır. Kureyşliler, (haritada) herkesçe görüleceği gibi, Medine'min güneyinde uzak bir mesafede bulunan Mekke'den gelmişlerdi. Mekkeli müstevlilerin güneyden geldikleri halde, nasıl olup da Medine'nin güneyine isabet eden bir yerde durmadıkları ve Medine'yi atlayıp, çok daha ötelere gidip; şehrin kuzeyinde karargâh kurdukları hususu beni uzun müddet şaşırtmış ve merakımı çekmişti. Çünkü Medineliler, bu suretle onların ricat ve takviye yollarını kolaylıkla kesebilecek şekilde güneyde serbest bırakılmış olmaktaydılar. Gerek mahallî ve gerekse yabancı birçok mütehassıs bilgine, bu meseleyi sordum, kimse beni ikna eden bir cevap veremeyince müteredditbir şekilde de olsa bugünkü Uhud diye anılan yerin, meşhur muharebenin cereyan ettiği gerçek Uhud olmaması lâzım geldiği hususunda nazarî bir fikre sahip olmuştum. Vaktiyle sahip olduğum bu görüşüme göre, günümüzde artık unutulmuş olan hakikî Uhud'un, Kubâ yakınlarında bir yer olması gerekmekteydi. Yeni tarihçi ve coğrafyacılar olduğu kadar, eskilerin de ittifakla temin etmeleri, hattâ Uhud'un unutulmaz ve en hürmete şayan şehidi Hz. Hamza'nm türbesinin bulunduğu yer bile, vardığım bu neticeden dönmemde kâfi delil teşkil etmemişti.

78. Filhakika, mezkûr mahalli ziyaret ve araziyi tetkik fırsatını ele geçirdikten sonra anladım ki, ömrüm boyunca sayfalarını çevirdiğim kitaplar, çok yüksek

malûmata sahip âlimlerle görüşmelerim veya mektuplaşmalarım, gerçek durumu bana tam mâ-nasiyle izah etmekten uzak kalmışlardır.[125]

Medine'nin Mahallî Durumu Ve Hz. Peygamber (S.A.) Zamanında Arzettiği Manzara:

79. Hakikaten Medine, yapısı lâv olan, eni ve boyu takriben onbeş kilometrelik bir ova üzerinde kurulmuştur. Esasında bu ova Cevf ül-Medine diye adlanır; sonradan Hz. Peygamber (S.A.) tarafından «Haram», yani mukaddes, tecavüzden mâsun yer olarak isimlendirilmiştir. Bu ova her taraftan zincirleme uzanan yüksek dağlarla çevrilidir. Ulaştırma, bu dağların aralarında kalan dar vadiler arasından yapılır. Eski müelliflerin «Eyr» ve «Sevr arası» dedikleri bu ova, aynı zamanda, bu iki dağın arasında muhteşem Sal' dağına ve diğer stratejik kıymete sahip küçük tepelere de sahiptir.

80. Hz. Peygamber (S.A.) devrinde Medine, günümüzde olduğu gibi kalabalık cadde ve iskân mın-takalanna sahib değildi; o günlerde Medine'de birçok Arab ve Yahudi kabileleri vardı ve her kabilenin köyü yahut mahallesi, birbirinden tamamen ayrı mın-takalarda bulunuyordu; aralarındaki mesafe iki yüz metre, dört yüz metre veya daha fazla idi. Bu karyelerin teşkil ettikleri zincir böylece, Eyr dağından Sevr dağına doğru uzanıyordu. (Aşağıda Dördüncü Bölüm'deki haritaya bakınız).

81. Bu kabile köylerinden her biri, bir veya birkaç kuyuya sahipti ve hepsinde taştan yapılmış çift katlı evler de bulunuyordu. Bütün köylerde «Utum» veya «Ucum» denilen sağlam yapıda birçok burç ve hisarlar yapılmıştı. Bir harp vukuunda kadınlar, çocuklar ve mevâşî ve diğer menkul eşya, emniyet gayesiyle buralara nakledilirlerdi. Bir zamanlar, bu nevi kulelerden şehirde yüz kadar mevcut bulunuyordu. Sadece Benû Zeyd kabilesinin 14 hisara sahip olduğunu söylersek, durum, kendiliğinden îzah edilmiş olur. [126] Hattâ bunlardan bazıları çok büyüktü. [127] Uhey-hat'ubn'ul-Culah'a ait * Utum' ud-Dih yan* bunlardan-dır; bu sonuncu üç katlı olup temeli siyah lâv taşlarıyla örülmüştü. Burcun iki katı da «nabara» denen gümüş gibi beyaz taştan yapılmıştı ve bu hisar o kadar yüksekti kî, deve ile bir günlük mesafeden göze çarpardı. Bu kulenin harabelerine Kubâ denen köy civarında 1947 senesinde tarafımdan rastlanmıştır. Mahfuz kalan zemin kat, harabı bir halde bile olsa, bize îslâmdan evvel Medine şehrinin askeri yapı ve mimarisi hakkında fikir edinmek imkânım vermektedir. Medine'deki bu hisarların ekserisinde, uzayan muhasara durumlarına karşı, burç sakinlerini içme suyundan mahrum etmemek için kuyular açılmıştır.

82. Bu yaygın ve birbirlerinden aralıklarla ayrılmış köyler bir yana, her bir kabilenin fertlerine ait birçok bahçe ve tarlalar da mevcuttu. Bunları bir-birlerinden ayıran müşterek duvarlar ise keza taştan yapılmıştı. Bütün bu tarla ve bahçeler Medine'nin her istikametinde yaygın olarak bu şehri kuşatıyordu.

83. Kabilelerin ikamet ettikleri bu mahallelerden birinin adı «Yesrib» idi; suyun çok bol olduğu Uhud dağının güney batısında, vaktiyle kurulu bulunduğu yeri bana müphem bir şekilde göstermişlerdi. Muhtemeldir ki burası îslâmdan evvel bu bölgenin ya ilk ikametgâhlarının tesis edildiği veya en mâmur ve müreffeh

veyahutta en mühim ikamet bölgesini teşkil ediyordu. Her nasılsa, şurası gerçektir ki bu mahal, bu bölgenin bir kısmını teşkil ettiği halde, bütün bölgenin isimlendirilmesinde kullanılmıştır. Aynı duruma diğer çeşitli memleketlerdeki mahal isimlerinde de rastlanmaktadır. Sonraları, sadece «Medine* olarak anılan «Medinet'ün-Nebi», bölgenin merkezine isabet eden bir yerdedir.

84. Mekkeli Kureyşîlerin Medine ahalisinin topuna karşı hususi bir garezleri yoktu. Onlar, sadece bir tek kişiye karşı kızgındılar; o da, Medine'ye sığınmış durumdaki kendi hemşehrileri Hz. Peygamberdi (S.A.). Şehrin dışından «Medinet'ün-Nebİ»ye varabilmek için, birçok bahçelerde mevcut sık ağaç kümelerini aşmak zarureti vardı. Bunun için, her iki tarafta da binlerce askerin bulunduğu orduların rahatça meydan muharebesi verebileceği hiç bir yer mevcut değildi. İkinci asır müellifi Samhûdî'nin [128] İbn İshâq'dan naklettiğine nazaran «Medine dışarıya bir cihetten açıktı, diğer taraflar, bir düşmanın geçit bulamayacağı binalar, hurma korulukları gibi manialarla himaye edilmekteydi» demektedir. [129]

Medine Civarının Arazi Durumu:

85. Medine havalisinin topografik durumu tetkik edilirse görülür ki, güney doğuda Kubâ ve Avali mıntakasında nüfus kesafeti hayli yüksektir. Güneybatı ve güneyde lâv yapısında ve son derece arızalı tepelerin birbirini kovaladığı arazi yer alır ki, gerek süvari ve gerekse piyadelerin döğüşmesine hiç de müsait olmayan bir mıntakadır. Doğuda Küba'dan Uhud dağına kadar Yahudi köyleri uzanmaktadır. Batı kesiminde, çok kesif bir tarzda-kümelenmemek-îe beraber, bahçeler ve ağaçlıklar yer almaktadır. Arazi tam mânasiyle münbit olmayıp, şartlar o gün-lerde bile çok iyi olamazdı. Bugünkü kalenin kuzey surları üzerinde tam Şam kapısının batısında Benu Sâide kabilesinin toplantı odası* bulunmaktaydı kî bu, Benû Sâide kabilesinin burada yaşadığını gösterir. Kuzey batıda Mecidî kapısı haricinde çok eski bahçeler vardır ki, Hz. Peygamber (S.AJ zamanına ait birçok hâtırayı nefsinde taşımaktadır. Kuzeye doğru bir düzine kadar kuyu burada yapılan bir umumi hastahane inşaatı sırasında, temel kazılırken keşfedilmiştir. Buradan biraz doğu istikametinde doğrulacak olursak» Sal' dağının tam tepesinde Benû Haram kabilesinden zamanımıza kadar kalan mezarlıkları görürüz; bu da açıkça gösteriyor ki bu kabiîe, bu istikamette ikamet etmekteydi. Medine'nin tamamen batısında Vadi el-Aqîq'in nehir yatağı boyunca bilhassa kuzey batı tarafında ve aynı zamanda tarihî bir kuyu olan Bi'ru Ru'ma'nın altına düşen yerde ve Kıbleteyn Camiinin en güneyinde birçok bahçe ve bostanlar yer almaktadır. Bi'ru Ru'ma ve bununla sulanan etrafdaki arazî esasında bir şahsa aitti. Sonradan üçüncü Halife olan Hz. Osman, Hz. Peygamber (S.A.) in ısrarlı talebi üzerine burayı satın almış ve gayet iyi bilindiği gibi, burayı umumun istifadesine olmak üzere terk etmiş (hubus), yani vakıf haline getirmişti.

86. Şimdi görüyoruz ki, kuzey ciheti, tam bir açık arazi manzarasındadır. Beyaz renkli, tuzlu bir arazî olan bu kısım bugün bile her ne çeşit olursa olsun, hiçbir

ziraat çeşidine elverişli değildir. Medine şehri, diğer kesimlere nazaran bu mıntakadan daha çok zarar görebilirdi.[130]

87. Yukarıda da zikrettiğimiz gibi, Medine'nin güneyi tepelik ve lâv kütleleri ile kaplı idi; münakalât derin vadiler ve boğazlar vasıtasile yapılıyordu. Bu istikametten gelip Kubâ yakınından geçerek şehre giren yolun büyük kervanlar tarafından istimal edildiği, kullanılmasının arzettiği müşkülât dolayısiy-le hiç rivayet edilmemiştir. Bazı kimseler bu yolu ancak bazı kat'î ve âcil ihtiyaçlar vukuunda kullanmışlardır. Gördüğümüz gibi, Hz. Peygamber (S.A.) de hicreti sırasında emniyet sâikiyle bu yoldan geçmiştir; önce Küba'ya uğramış ve sonra Medine'ye girmiştir. Fakat, büyük bir orduya ait atlar vesaîr nakliye hayvanları için bu yol kullanılamazdı. Bundan başka Uhucl harbi sırasında, kızgın bir güneş ortalığı kavuruyor ve sıcak sebebiyle kızgın hale gelen lâv tabakaları, yolcular ve hayvanlar için sıkıntıyı büsbütün arttırıyordu. Ayrıca develer, asla kayalık araziden hoşlanmazlar. Lâv tabakalariyle kaplı ova Medine'yi üç cihetten, doğudan, güneyden ve batıdan çevirmektedir. Sadece kuzey arazisi, bu yapıda değildir. Anlaşıldığına göre emniyet mülâha-zasiyle evler, lâvlı arazide inşa edilmişti. Bu bölgelerde de hiç bir nebat yetiştirmek mümkün olmuyordu. Bir ordu karargâh kuracağı yerde evvelâ mer'a arar; bu da arzettiğimiz kesimde mevcut değildi. Herhangi bir ordunun böyle bir lâvlik arazîden geçtiğini düşünsek bile, onu savaş alanı olarak seçeceği akla bile getirilemez. Şurası düşünülmelidir ki, Enbâ-riye kapısı ve buraya güneyden ulaşan yol, nisbeten yeni bir yoldur; ancak üç yüz senelik bir maziye sahiptir. Eminiz ki, eski devirlerde güneyden gelen kervanlar, Zu'1-Huleyfe'de tevakkuf ediyorlar ve sonra Vadiy'ül-Aqîq'a girip Medine'yi sağda bırakarak kuzeye doğru çıkıyorlar, Zağabe'nin iltisak noktasında dönüp Medine'ye iniyorlardı. Mezkûr vadide nehir yatağının yumuşak kumlarla kaplı yüzü develerin sevdiği bir şeydir.

88. İşte, Mekke ordusunu Medine'den öte ve hasımlarından emniyetçe uzak bir mesafede karargâh kurmaya zorlayan arazinin tabiî mania ve ânzala-rı bunlardan ibarettir. Mekkeliler, yirmi günlük hızlı ve devamlı bir yürüyüşten sonra, ölü denecek derecede yorgun bir halde gelmişlerdi. Gerek asker ve gerekse hayvanlarının yorgunluklarını almaya çalı-şıyırlardı. Zağâbe denen yerde hem su, hem de bir mer'a vardır. Mekkeliler zaferden o kadar emindiler ki, dönüş yollarım emniyete almayı akıllarına bile getiremediler. [131]

Uhud Dağı Arazisinin Tayin Ve Tavsifi:

89. Evvelce de arzedildiği gibi, Uhud Dağı Medine'nin kuzeyinde olup, doğu - batı istikametinde düz bir hat üzerinde 4-5 kilometre kadar bir mesafeye uzanmaktadır. Bu uzunluğun tam ortasında şehrin karşısına isabet eden yerde, yarım daire şeklinde ve at nah biçiminde tabiî bir girinti, içerleklik vardı. Binlerce kişiyi istiap edecek kadar genişliktedir. Bu yerin daha içlerinde dar bir boğazla girilen içerlek, daha küçük bir mahal vardı. Uhud'un güneyinde Vadiy'ül-Qanât suyu akmaktadır. Bu suyun da güneyinde Ayneyn tepesi yahut Cebel'ür-Rummât (Okçular Tepesi) bulunmaktadır; bu tepe, Uhud harbi sırasında Hz. Peygamber (S.A.) tarafından okçuların burada vazifelendirilmesi

sebebiyle bu ismi almıştır. Vadiy'ül-Qanât'm kuzeyinde geniş girintinin ilersinde iki su menbaı vardır ki, muhtemelen Ayneyn (îki kaynak) tepesi, ismini bunlardan almıştır.[132]

Müslümanların Hazırlığı Düşmanın Çıkardığı 3000 Askere Mukabil, Sadece 700 Erden İbaretti:

90. Kureys ordusu Zu'1-Huleyfe mevkiine gelin-ce, Müslüman casuslar yürüyüş halindeki askerler arasına katıldılar ve ancak düşman Uhud'un Batısında Zağâbe'de durup karargâh kurdukları vakit dönüp Hz. Peygambere (S.A.) gördüklerini anlattılar. [133] Hz. Peygamber (S.A,) şahsen şehri bizzat içinden müdafaa etmeye, «onu sokaklarında çarpışarak korumaya» karar vermişti. Bir celse akdedildi ve genç subaylarının velvele ve ısrarlı talepleri üzerine, kendi kararını değiştirerek şehirden çıkıp muharebeyi açık arazide kabul etmeye karar verdi [134] Gönüllülerin, Uhud'un güney batısında «Şeyheyn» denilen çifte hisarlar [135] önünde toplanmalarım emretti. Burada toplanan askerlerini her zaman olduğu gibi teftiş etti ve çok genç yaşta olanlar ile işe yaramazları ayırdı.[136] Bu arada, önemli miktarda kadın gönüllülerin de mevcut olduğunu görüyoruz. Buhari'nin uzun uzadıya anlattığı gibi (56 : 65-67), Hz. Peygamberin (S.A.) eni genç zevcesi Ümm'ül-Mü'minin Hz. Ayşe, gönüllü olarak çalışıp yaralılara hastabakıcıhk etmiş, susamış olanlara su taşımış ve çeşitli diğer hizmetlerde bulunmuştur. Ez-Zuhri'nin naklettiğine göre, Me-dineli Müslümanlar Hz. Peygambere (S.A.), Yahudi kabilelerini acaba şehrin müdafaasında yardıma çağırıp çağırmayacağını sorduklarında Hz. Peygamber (S.A.), «Bu yardıma katiyyen muhtaç değiliz» diye cevap vermiştir" [137] Diğer rivayetlere göre, başlarında meşhur münafık İbn Ubeyy olduğu halde Benû Qaynuqâ kabilesine mensup altı yüz kadar Yahudi, Hz. Peygambere (S.A.) yardım etmek üzere geldiler; fakat Hz. Peygamber (S.A.) dedi ki: «Biz onlara asla muhtaç değiliz; biz inanmayanları inanmayanlara karşı yardımcı olarak kabul etmeyiz». [138] Burada biraz tuhaflık vardır; çünkü Benû Qaynuqâ Yahudi kabilesi daha önceleri şehirden tardedilmişlerdi; hei-neyse, bu mevzua ilerde tekrar temas edeceğiz. Yuvarlak bir hesapla Müslüman gönüllüler bin kadar olmuşlardı. Sonradan mezkûr îbn Ubeyy'in tesirinde kalarak üç yüz kadar münafık^ harp sahasından son dakikada firar etmişler, bunun için de boş ve asılsız bir bahane ileri sürmüşlerdi. Görüldüğü gibi, geriye Hz. Peygamberin (S.A.) idaresinde yedi yüz kadar erden müteşekikl bir kuvvet kalıyordu-, îslâm ordusu, kendinden dört misli bir ordu ile çarpışmaya çıkmıştı. Bu yedi yüz kadar askerden, sadece yüz kadarında zırhlı elbiseler vardı (Şe'mi, aynı yerde). Bir rivayete nazaran, islâm ordusunda yalnız iki at vardı, biri Hz. Peygambere (S.A.) ve diğeri Ebû Burde'ye aitti". [139] Şu husus pek sarih değildir : Halid ibn Velîd kumandasındaki düşman süvari birliklerine at üstünde karşı koyan ez-Zübeyr'ubn'ul-Avvâm, acaba Hz. Peygamberin (S.A.) atına veya kendi mâlik olduğu ata mı binmiştir veyahut da, acaba önce Müslümanların çıkarmadıkları, şehirde bıraktıkları fakat düşmanın kuvvetli bir süvari birliğine sahip olduğunu gördükleri zaman getirdikleri veyahut da düşmandan zaptettikleri ve kendi

kumandasına verdikleri atlarla mı döğüşmüş-tür? Bu durum kaynaklarda sarih olarak gösterilmemiştir.[140]

91. Düşmana gelince: Kureyşliler topladıkları çeyrek milyon dirhemi boş yere sarfetmemişlerdi. Orduda «paraları peşin ödenmiş ücretli askerler» vardı ki, diğer bedevi kabilelerden sağlanan mühim bir miktardan ayrı bunun iki bini sadece Ehâbîş'lerden temin edilmişti1 [141] Kureyşlilerin topladıkları muhâriblerin yekunu cem'an 3000'i buluyordu; bunun 700'ü zırhlı elbiseler takınmış ve 200'ü süvari kuvveti idi. [142] Süvariler ikiye ayrılarak sağ ve sol kanatlarda vazifelendirilmiş ve bu iki kuvvete de ayrı ayrı kumandanlar tayin edilmişti ki bunlar, Hâlid ve İkrime'dir (Zikri geçen eser, aynı yerde). [143]

Hz. Peygamber (S.A.) Harp Vaziyeti Alıyor:

92. Düşmanın muvasalat ettiği günün gecesi, Hz. Peygamber (S.A.) hâlâ şehirden henüz çıkmadığı sırada, şehir va bilhassa Hz. Peygamberin (S.A.) evi bütün gece devriyelerle muhafaza ve emniyet altında bulunduruldu. [144] O gün Şeyheynin çifte hisarları yanında içtimâ ve teftişten sonra Hz. Peygamber (S.A.) geceyi açık arazide, yani karargâhta geçirdi. Elli kadar muhafız askeri, başlarında Muhammed'ubn Mes-leme olduğu halde, bütün gece karargâh civarında devriye vazifesinde bulunarak mahalli emniyet altında bulundurdular. [145] Ertesi sabah Hz. Peygamber (S.A.) Uhud dağındaki mezkûr içerlekliğe yürüdü ve burada harp vaziyetine geçti; karargâhını bir boğazla girilen mezkûr ikinci içerleklikte kurdu. Harbi geniş olan dış içerleklikte kabul etmeye karar vermişti, hazırlık ve tavırlarını buna göre ayarladı. Abdullah'ibn Cubeyr'in kumandası altında elli muharipten müteşekkil bir okçu müfrezesini Ayneyn tepesinde vaziyet almak üzere gönderdi; bunlar ez-Zübeyr'in reisliğinde küçük bir süvari birliği ile teşriki mesâi edeyüşe kalktılar. Düşman ordusu kumandanı Ebû Süf-yân idi. Kadınlar tanburinlerle onları harbe teşvik ediyorlar ve bu arada intikam türküleri söylüyorlardı. Süvari kuvvetlerinin diğer yarısı Hâlid' ubn Velîd kumandasında arkadan dolaşıp İslâm ordusunun gerilerine sarkmak üzere, harekete geçmişti. [146]

Ayneyn Tepesinin O Zamanki Tabiî Teşekkülü Hakkında Bir Tahmin:

96. Ayneyn tepesi ile Uhud dağı arası o kadar geniştir ki, buradan bir süvari kıtası kolaylıkla Ay-neyn'deki okçulardan hiç bir isabet almadan geçip gidebilir. Aynı zamanda îslâm süvari birlikleri o kadar azlıktılar ki, bu geçitte düşmanı durdurmaktan pek uzak idiler, işte, bu müşkülât şimdi bir tahmin ile bertaraf edilebilir. Uhud'un altına isabet eden yerdeki bayırın diklik ve meyli, herhalde o zaman şimdiki gibi alçak değildi; çünkü on dört asırdan beri Vadiy'ül-Qanât suyunun devamlı surette taşmasiyle bir mania teşkil eden bu bayır, eski dikliğinden kaybetmiş olabilir. Hattâ bu su basmaları bir defasında Hz. Hamza'nın mezarına kadar gelmiş ve bu tehlike
üzerine esas yeri değiştirilerek bugünkü mahalline nakledilmişti. Keza bu bölge taşları yapılar için alınmıştır. Tâifden itibaren başlayan Vadîy'ül-Vac'cın bir devamı olan Vadiy'ül-Qanât, büyük tabiî değişikliklere mâruz kalmış olsa gerekir. 1939 yılında bu suyun üzerinde Ayneyn tepesi batısında herhangi bir

köprüye raslamadım; halbuki, 1947'den evvelki senelerde vuku bulan su baskınlarıyla, üzerinde kaplı kumların sürüklenip götürülmesi neticesi, ortaya çok eski yapıda bir köprü çıkmıştı. Binalara gelince, Türklerin buraları terketmelerinden sonra yerle bir edilmiş olan büyük cami ve Hz. Hamza'nın mezarı, Ayneyn tepesi üzerindeki müteaddit evler, polis için bir düzine resmî hükümet dairesi ve memur aileleri için evler ve harp sahası civarında kurulmuş olan sair çeşitli binalar epey miktar taş ve toprağa ihtiyaç göstermişlerdir. İşte, tahminimize göre, eski devirlerde Ayneyn tepesi ve Uhud arasındaki bayır, süvarilerin geçmelerine mâni teşkil edecek kadar dik idi. Bu yüzden, düşman Ayneyn tepesine yakın geçmeye mecbur olmuş ve bu suretle de burada yerleşmiş olan okçulara hedef teşkil etmişlerdin Yumuşak topraktan çıkan iki kaynak sebebiyle, o zamanlar buralarda bulunan bahçeler ve hurma koruluklarının ve mu-tad üzere bu bahçeleri birbirinden ayıran ara duvarlarının şimdi açık olan bu arazide vaktiyle ayrı bir mania teşkil etmiş olması da mümkündür. Harpte cereyan ettiği nakledilen bazı durumlar bu fikrimizi teyid etmektedir. Ebû Ducâne'nin kahramanı olduğu vak'a, herkes tarafından bilinir: Hz. peygamberin (S.A.) kendi kılıcını en iyi muharibe verilmek üzere ortaya koyması, Hz. Ömer ve ez-Zübeyr de dahil, bir-çok kimsenin bu şerefi reddetmeleri ve Ebû Ducâne'nin «onunla ölene kadar çarpışması» vaadinde bulunarak nasıl kılıcı aldığı, bunlar hep bilinir.

97. Tarihçilerden bazıları [147], Ebû Ducâne'nin irticalen söylemiş olduğu bu vak'a ile ilgili bir şiirini naklederler; sevinç ve iftiharla söylediği bu şiirinden bir çift mısraın tercümesi şudur:

«Ben, sevgili Peygamberi ils ahde girmiş bir kimseyim, Hurma korulukları yakınında, tepenin eteğinde olduğumuz zaman»

Eu miradaki «Hurma korulukları» kelimelerine dikkat edilmesi gerekmektedir. [148]

Harp Harekâtı: Karşılıklı Tabiyeler Ve Harbin İlk Safhasında Düşmanın Mağlûbiyeti:

98. Kureyşliler, bütün kuvvetleriyle Zağâbe'de-ki karargâhlarından hareketle Uhud'a gelince, bugünkü batı tarafında bulunan şehitliğin yakınında Müslüman ordusu ile karşılaştılar. Fakat, Hâlid'in kumandasındaki düşman süvari kıtasının acaba Ayneyn tepesi doğusundan Müslüman ordusu arkasına sarkması nasıl oldu? Acaba harp sahasına iki yüz metre kalaya kadar gelip, sonra onlardan ayrılıp hemen çark ederek Ayneyn tepesinin öbür tarafına mı dolaştılar? Her ne ise, fakat bu kuvvetin burada gözükmesi, kuvvetlerinden bir kısmını tehlikeyi önlemek için buraya çevirmeye kadir olan Müslümanlar için bir şaşkınlık vesilesi teşkil etmedi. Bazı kimseler Uhud dağının arkasından bir geçit olduğunu ve bunun doğruca, Hz. -Peygamberin (S.A.) karargâhını kurduğu harp sahasının hemen bitişiğinde dar bir boğazla girilen iç mahfuz girintiye açıldığını ileri sür-müşlerdir. J932 ve tekrar 1939'da ayrı ayrı olmak üzere günlerce ve saatlerce bu araziyi dolaştım, kayalara tırmandım, şuna emniyet getirdim ki, bir süvari kıtasının bu cihetten geçip gitmesine imkân yoktur. 1946-47'de bütün bu dağ

mıntakasını ihtiva eden muhiti tekrar tetkik ettim, kendi kendime yeniden kanaat getirdim ki, Uhud'un kuzeyi değil bir atın, bir insanın bile geçmesine müsaade etmeyecek kadar dik, yalçın kayalarla kaplı bir havalidir ve geçit olabilecek bir yola sahip değildir. Şimdi, bir tek imkân kalıyor ki, o da Hâlid'in bir süvari kıtası için fazla sayılmayacak on kilometrelik bir mesafeyi, Karargâhlarından hemen kuzeye saparak, Uhud dağının arkasını dört nala aşıp öte taraftan Ayneyn tepesi doğusundan Müslüman ordusu gerilerine sarkması ihtimalidir. Şayet Hâlid Mekkeli esas kuvvetlerle beraber gelmişse, onun Uhud'un kuzeyinden dolanıp kendi ordusuna nisbetle takriben dört kilometre kadar fazla bir mesafe katetmesi icap etmektedir. Bu işi başarma, bu derece mühim bir vazife ile yüklenmiş bir süvari birliği için güç bir şey değildir. Aksi halde, Ayneyn tepesine «okçular tepesi» denmesi izahsız kalır ve biz hemen «niçin iç girintinin dar boğazına rast-layan veya Uhud'un herhangi bir diğer tepesine bu isim verilmedi» diye bir. sual sorabiliriz,

99. Harbin ilk safhası Kureyşlilerin ana kuvvetlerinin veya öncülerinin mağlûbiyeti ile sona erdi. Hâlid'in süvarileri ise, muhtelif hücumlar yaptılar ve her defasında da Müslüman atlılar ile Ayneyn'-deki okçuların işbirliği neticesi muvaffakiyetle püskürtüldüler. İşte o sırada herkes ganâimden ne ka-pabilirse onu yağma ile meşgul olmaya başladı [149], Müslüman okçular vazifeli bulundukları yerleri boş bıraktıkları zaman, harp henüz sona ermemişti. Ku-mandanlarının herhangi bir yağma ve ganimet toplama hareketine katılmamalarına dair sert ve kat'î ihtarına rağmen harbin sona erdiğini zannederek yağmaya başlamışlardı. Okçuların kumandanı, yedi veya sekiz askerle birlikte mevkilerinde kalmışlardı ki, bu sırada Hâlid tekrar hücuma teşebbüs etti. Bu de-'asında kolay bir zafer kazanarak harp sahasına, ya-m Müslüman ordusunun arkasına sarkmış oldu.[150]

100. Buradaki Müslümanlar bu darbeyi beklemiyorlardı. Bu sefer düşman atlılarının müthiş yüklenişlerine karşı koyabilmek için durup geri döndüler. Bu sırada harp sahasından çekilmekte olan Ku-reyşliler, ana kuvvetin artık takip edilmediğini görerek onlar da durdular ve yeniden tertip ve nizâma girdiler. Müslümanlar iki taraftan da geri çekilmişlerdi, ne zaman ki düşman okçularından biri, «Hz. Peygamberi (S.A.) vurup öldürdüğünü» haykırması (öyle anlaşılıyor ki, Hz. Peygamberin (S.A.) evvelce de söylediğimiz gibi zırhlı elbisesini başkasımnki ile değiş tokuş etmesi bu okçuyu yanıltmış olacak) ve bu haberin de ordu içinde yayılmasından sonra, Müslüman askerler ümitsizliğe kapıldılar ve her bir istikamette dağılıp kaçıştılar.[151]

101. Yetmiş Müslüman şehid düştü; buna mukabil, düşmandan yirmi üç silâhlı öldürülmüştü [152] ki, anlaşılan bunların çoğu harbin ilk safhasında katledil-mişlerdir. [153]

Hz. Peygamberin (S.A.) Yaralanması Ve Etrafındakiler Tarafından Korunması:

102. Burada, bazı küçük teferruatın kaydedilmesi gerekmektedir.

103. Hz. Peygamberin Medine'de içtimâ, teftiş gibi işlerle meşgul olduğu son iki günde müstakbel harp sahası düşman keşif kıtaları istihkâm ve ağır birlikleri tarafından mâhialandırılmıştı. Ebû Âmir'ur-Râhib [154] isimli Medineli bir Hıristiyan papaz evvelden Mekke'ye hicret etmiş ve bura halkını Müslüraanla ra karşı kıtale teşvik ve teşci işine iştirak etmişti. Şimdi de kendisiyle beraber elli kadar arkadaşı Ku-reyş ordusu içinde yer almış, Uhud'a kadar gelmişti. Tarihî kaynaklarda şu malûmat veriliyor ki bu rahip, harbin cereyan edeceği bu sahada birçok çukurlar açmış ve onları başarı ile kamufle etmişti ki, işte harbin son safhasında bunlardan birine Hz. Peygamber (S.AJ düşmüş bulunuyordu.[155]

104. Uhud harp sahası taşlık ve molozluktur. Harbin son safhasında düşman, dağılan Müslüman askerler üzerine bunları yağdırmaya başlamıştı. Bazılarının sırtlarından yaralanmalarına mukabil, Hz. Peygamber (S.A.) yüzünden isabet almış, gelen taş ön dişlerini incitmişti; giymiş olduğu zırhlı elbisenin demir halkaları derin surette yüzüne batmış ve buraya takılıp kalmıştı. Ashabdan biri bunu görüp dişleri ile bunları çıkarmak isterken, kendi dişini kırdı, fakat bu halkaları da Hz. Peygamberin (S.A.) yüzüne batmış olduğu yerlerinden (kemikten) söküp çıkarmaya muvaffak olamamıştı. [156] Daha sonraları, Hz. Peygamber '(S.A.) günlük ibâdeti için abdesü sargılar içinde almakta bir müddet devam etmiştir.[157]

105. Hakikaten iman sahibi küçük bir muhafız birliği, Hazreti Peygamberi (S.A.) sonuna kadar yalnız bırakmadı, onu muvaffakiyetle korudu. Bunlardan bir çoğu, bu asil ve mukaddes vazife uğrunda hayatlarını feda ettiler. Bu-muhafaza vazifesine Umm 'Umâre adındaki bir sahâbî kadın da katılmış, onun yaptığı bu hareket Hz. Peygamberin (S.A.) medh ve senasına mazhar olmuştur'.[158]

106. Hz. Peygamber, birkaç mü'minin yardımiy-le düşman safındaki mezkûr Ebû Âmir tarafından kazılmış olan, içine düştüğü çukurdan çıkmaya muvaffak oldu ve Uhud dağında bir mağaraya doğru tırmandı . [159] Bu mağara, Uhud dağının yarım daire şeklindeki boşluğunun doğu tarafına isabet etmektedir; bir insanın rahatça uzanabilmesine yetecek kadar büyüklükte ve düşman atîş mesafesinden uzakta bulunuyordu.

107. Müslümanların mukavemeti kırılır kırılmaz, düşman son derece sevinç ve neşeye kapıldı. Mekke-lilerin kumandanı Ebû Süfyân'ın karısı Hind, Hz. Pey-gamberin (S.A.) amcalarından biri olan ve çarpışmada şehit düşen Hz. Hamza'mn cesedini yardı ve ciğerini sökerek Bedr savaşında Hz. Hamza ile teke tek döğüşüp neticede mağlûp olarak ölen babasının ve ayrıca amcasının ve oğlunun intikamım alabilmek için bunu parça parça edip yutmaya başladı.[160]

Ehâbişli Bir Kadının Harp Sahasında Yere Düşen Mekke Ordusu Sancağını Kapıp, Onu Sonuna Kadar Ayakta Tutması:

108. Şüphesiz, son olarak verdiğimiz vak'adan daha asil hâdiseler de cereyan etmiştir. Harbin ilk safhasında Müslümanlar tarafından birçok Mekkeli bay-raktar birbiri arkasına öldürüldü ve düşman sancağı uzun müddet yerlerde süründürüldü; kimse, onu tekrar dikmeye cesaret edemiyordu. Fakat Mekkeli bir

kadın olan Amra bint Alqamat'il-Hârisî (Mekke-lilerin müttefiki Ehâbiş kabilesine mensup) onu yerden kaptığı gibi dikti ve ölene kadar muzafferâne bu vazifesinden ayrılmadı. Bu hâdise, sonraları Müslüman şairlerinden Hassân'ubn Sâbit'in hiciv şiirlerinde işlediği bir konu olacaktır, Kureyşilere yardım için gelen fakat daha başlangıçta dönüp kaçan Ehâbîş kabilesine dâir yazdığı, kadınlarının erkeklerinden daha kahraman olduğunu gösteren bir hicviyesinde şöyle bir nükte düşürmektedir:
«Hârisılerin kızı orada olmasaydı, onlar (Ehâbiş-ler) esirler ;gibi pazarlarda satılırdı.»[161]
109. Bu fırsattan istifade edip bir müslümandan intikam almak gayesiyle onu öldüren bir münafık, sonra muhakeme edildi, mücrim olduğu tahakkuk edince, Hz. Peygamber (S.A.) tarafından ölüme mahkûm edildi.[162]
110. Bir diğer vak'ada da bir Müslüman diğer bir Müsîümanı yanlışlıkla öldürmüştü. Bu halde diyet (kan ücreti) ödenmeliydi. Maktulün oğlu Huzeyfet'ubn'ul-Yemân, «Allah rızası için» bundan ahval ü şartın hususiyetini nazarı itibara alarak, feragat etmişti". [163] İhtimaldir ki yaşı ilerlemiş olan bu zât, harbin gürültü patırdısı arasında parolayı yâ hatırlayama-mıştır, veya esasen bilmemekteydi; bu zât harp sahasına sonradan gelmiş olduğundan, arkadaşları tarafından tanınmamış, olabilir. [164]
Harbin Sonu:
111. Yavaş yavaş, Hz, Peygamberin IS.A.) sağ ve salim olduğu haberi etrafa yayıldı ve Müslümanlar tekrar onun etrafında toplanmaya başladılar. Bir kısım düşman mağaraya doğru tırmanmak isteyince, sayıları epey yüksek olan Müslümanlar yukarıdan düşman üzerine taşlar atmak suretiyle şiddetle karşı koydular. Düşmanda bu vaziyetten Hz. Peygamberin (S.A.) orada olduğuna dâir hiç bir şüphe uyanma-' mıştı. Daha fazla da • ısrar etmeyerek çekilmişlerdi. Düşman ordusu kumandanı Ebû Süfyân, anlaşılan ordusuna karargâha dönmek hususunda kat'î emirler verdikten sonra harp sahasında son bir defa daha dolaştı ve Hz. Peygamber (S.A.) hakkında bazı emareler tesbit etmeye çalıştı. Harp sahasında durmadan meydan okuyarak bağırıyordu. Fakat, Hz. Peygamber (S.A.) cevap vermemelerini arkadaşlarına emretti. Ancak vaktâ ki Ebû Süfyân, Hz. Peygamber (S.A.) hakkında hakaretamiz sözler sarfetti, o sırada Hz. Peygamber1 (S.A.) tarafında olan Hz. Ömer ortaya çıktı ve aralarında tarihen meşhur şu söz düellosu cereyan etti.[165]
Ebû Süfyân — «Hübelin» (şanı) yüce olsun. Ömer ibn Hattâb — Allah yücedir ve uludur!
— Bizim Hübelimiz var, sizin ise yok!
— Allah bizim (sevgili) dostumuz (Mevlâ-mız) dır. Sizin ise değil!
— Ey Ömer! Bana hakikati söyle! Muhammedi (S.A.) öldürdüğünü iddia eden Kamİ'e'den çok, sana itimad ederim, bu iddiası doğru mu?
— Ey Allanın düşmanı! Hz. Peygamber (S.A.) ve Ebû Bekr hayattadır ve şimdi senin dediklerini işitip (imlemektedirler.

— Uhud, Bedr'e mukabildir (Onun intikamıdır); Hanzele, Hanzele'ye mukabildir".[166]
— Evet! Fakat bizim şehidlerimiz Cennette, sizinkiler ise Cehennemdedirler.
112. Kureyşliler, artık tamamen karargâhlarına çekilmişlerdi. Kumandanları bu söz kavgasından sonra, adamlarını çağırıp Müslümanların bu son mukavemet birliğine hücum etmeleri için emir vermedi veya veremedi ve dönüş için onları takip etti.
113. Hz. Peygamber (S.A.) onların bu şüpheli çekilişlerinden kuşkulanmıştı. Onların müdafaa tedbirleri alınmamış olan Medine şehrini zaptetmeye hazırlandıklarını zannediyordu. Yaralarına rağmen, hemen mümkün olduğu kadar işe yarar güçlü adamlarından bir avuç kuvvet tertip ve teşkil etti; gayesi şehri müdafaa idi. Müslüman istihbarat askerleri düşman karargâhı hakkında bazı haberler getirmişlerdi; bunlara göre Kureyşliler, develerine biniyorlar, atlar isi; sırtları çıplak olarak bunların yanı başlarında yedekte bırakılıyordu. Hz. Peygamber dedi ki: «Bu hal, onların hemen yeni bir harbe tutuşmak değil de, memleketlerine dönmek üzere uzun bir yolculuk niyetinfle olduklarını gösterir.[167]
114. Fakat Hz. Peygamberin (S.A.) gönlü hâlâ rahat edememişti. Düşmanın pek yakında bu dönüşten vaz geçip tekrar Medine üzerine hücuma geçeceğini ve elde ettikleri muvaffakiyeti tamama erdireceklerini zannediyordu; haklıydı da. Hz. Peygamber (S.A.) düşmanın arkasından epey bir müddet yürüdü; hattâ bazı ileri keşif kolları çıkardı. Bunlardan ikisi esir edilmiş ve düşman tarafından şehid edilmişlerdi". [168] Fakat bunlardan bazıları, düşman üzerinde, Hz. Peygamberin (S.A.) ordusunu yeniden tertip ve teşkil ettiği, hattâ Uhud'da karşılaştıkları Müslüman ordusundan daha kuvvetli bir ordu ile tekrar karşılarına çıkmak istediği zehabını uyandırmaya muvaffak oldular. Düşmanın mukabil blöfü ise Müslümanlar üzerinde hiç bir tesir icra etmemiş oluyordu. Hz. Peygamber (S.A.) Medine'den le kilometre mesafedeki Hamrâ'ül-Esed mıntıkasında Vadi Aqîq üzerinde Zul-Huleyfe'nin solunda otağ kurdu ve bütün bir gece askerlerine beş bin kadar ateşi mütemadiyen yakmalarını emretti. [169] Birkaç gün sonra, artık düşmanın tekrar dönmesine imkân olmadığı anlaşılınca Medine'ye dönüş için yürüyüşe geçti".[170]
115. İbn Sa'd [171] bize, Hz. Peygamberin (S.A.) Uhud harbinden sonra, düşmanın peşinden takibe çıkmazdan evvel, evinin himaye ve müdafaası için muhafız kuvvetleri ayırıp vazifelendirdiğine dair kafi malûmat vermektedir. İbn Kesir [172] ise, bütün teferruatına varıncaya kadar Hz. Peygamberin (S.A.) Uhud'da EnsârİIerin sancağı altında nasıl düşman karşısında vaziyet aldığını ve birçok kumandanına, düşmana karşı koymak üzere muhtelif istikametlere doğru harekâta kalkmaları hususunda nasıl emirler verdiğine dair bol bilgi vermektedir. [173]

4- HENDEK SAVAŞI

(Hicrî 5. Yıl, 8-29 Şevval / M. 3-24 Ocak, 627)

Hayfoer Şehri Yahudilerinin, Medineli Müslümanlara Âit Kervanların Yollarını Kesmeleri:

116. Hendek; Ahzâb, Hisar gibi çeşitli adlarla yâd edilen Hz. Peygamberin (S.A.) bu savaşı, Resû-lullah zamanının mühim bir muharebesidir. Hicri beşinci yılda (M. 626) cereyan ettiğine göre, Uhud harbinden iki yıl sonra vuku bulmuştur. Bu hâdisenin şiddet ve ciddiyeti Kur'ân-ı Kerim'de şu heyecan veren âyetlerle teyid edilmektedir :

O vakit onlar üstünüzden, altınızdan size gelmişlerdi. O zaman gözler yılmış, yürekler gırtlaklara dayanmıştı ve siz Allaha karşı türlü zanlarda bulunuyordunuz.» «İşte orada mü'minler imtihana uğratılmışlardı. Şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardı.» (K , 33/10-11).

117. Kureyşliler, Uhud'da muvaffak olmuşlardı; bununla beraber, kendi kervan emniyetlerini temin edecek tarzda bütün Medine .garnizonlarını topraklarına ilâve edip, dağılan Müslümanların son askerî mukavemetlerini de kırarak bu zaferlerini bir sonuca bağlıyamadılar. Netice şudur ki, Kureyşli askerlerin harp sahasını terklerini müteakib Müslümanlar* hemen eski harp durumlarını kazanmış ve müteakip aylarda ise, daha islâh edilmiş hâle bile gelmişlerdi. O kadar ki, daha sonraları Müslümanların doğuda Bi'r Ma'ûna ve Zât'ür-Riqâ'. (ikisi de Necd sahrasın-dadır) ve kuzeyde Dûmet'ül-Cendel'e [174] yaptıkları askerî seferler şaşmaz bir tarzda bize onların gün geçtikçe genişleyen nüfuz sahalarını göstermektedir. Bunlar sadece kuzeyde Mısır ve Suriye ulaştırma yolları üzerinde değil, aynı zamanda kuzey doğuda Irak kervan yo]u üzerinde bulunan mahallerdi. Bu suretle Mekkelilerin kervanlarına bütün yollar artık büsbütün kapanmıştır.[175]

118. Mamafih Benü'n-Nadir Yahudi kabilesinin Medine'den sürülmesi, devlet merkezi dahilinde Müslümanların durumlarının kuvvetlenmesine sebep olduysa da hâriçte yeni yeni güçlükler doğurmuştur. Çünkü Yahudiler kuzeye hicret etmişler ve Vâdi'ul-Qurâ, Hayber vahası ve Suriye ticaret kervanları yolu üzerindeki diğer uğrak yerlerine yerleşmişlerdi. Bunlar, burada önce mahalli ve civar halkı Müslüman devleti aleyhine kışkırttılar ve kendileriyle birlikte hasmane hareketlerde bulunmaya teşvik ettiler-Böylece az bir zaman sonra, Dûmet'ul-Cendel hâkiminin bu havaliden Medine'ye giden kervanlara zararlı olduğunu görmekteyiz. [176] Aynı zamanda Gatafân kabilesi ile, Hayber havalisinin bir senelik hurma mahsulünün tamamını vermek mukabili, Medinelile-re karşı girişilen mücadelede karşılıklı yardımlaşmak için ittifak akdettiler. [177] Bundan başka Hayber Yahudi -lerinden Nadiriler, Mekkelileri tekrar Medinelilere karşı hücuma kalkmaları ve bunu bilhassa Gatafân ve Fezârelilerinki ile aynı zamana isabet ettirmek hususunda teşvik etmeye başladılar. [178] Son olarak calibi dikkat olması dolayısiyle belirtmek lâzımdır ki, kararlaştırılmakta olan Medine muhasarasına Hayber-liler, hassaten Nadiri

Yahudileri, kendilerini iştirakten uzak tutuyorlar ve bu mücadeleye hiç bir askeri birlik göndermemeye çalışıyorlardı. [179]

(Tehlikeyi Tomurcukken Önleme) Gayesiyle Girişilen Benû Mustalık Harbi:

119. Düşmanın hakikî plânını izaha girişmeden evvel, onlar tarafında iş birliğine kalkmış müttefikler mevzuundaki bazı karanlık noktalan aydınlatmamız faydalı olacaktır.

120. Tarihçiler, umumiyetle, Mekkelilerden başka onların müttefikleri olarak Ehâbiş, Gatafân, Feza-re, Mürre, Eşcâ' ve Süleym kabilelerini zikrederler. Belâzurî buna Saqîfi de eklemek'tedir. [180] Kimse bu ittifak zincirine Benü Mustalik'in de dahil olduğundan şüphe etmemektedir. Şimdi, biz, bu sonuncuların niçin ve nasıl Hendek harbi ile alâkalı olduğunu göstereceğiz.

121. Mustalikiler, Huzâ'alılarm bir koludur; fakat bu kabilenin Hz. Peygamber (S.A.) ile evveldenberi müttefik diğer kollarından farklı olarak bunlar, Ehâbîş zümresinden bir kısmı teşkil etmekte ve aynı zamanda Mekkeli Kureyşîlerin müttefiki durumundaydılar. [181] Şurası bellidir ki, Hz. Peygamber (S.A.), yâ bu kabileden olan dostları veya bu kabile Müslümanları vasıtasiyle, Mustalikîlerin Medine'ye bir hücum için hazırlandıklarına dâir haberler elde etmişti ve tehlikeyi daha tomurcuk halindeyken koparmak gayesiyle onlara karşı âni bir sefer tertipledi; Hendek muhasaracılannm gelmelerinden iki ay evvel de onları bertaraf etmeye muvaffak oldu.

122. Tekrar edelim ki bu sefer, Hendek kuşatma harbinden tam iki ay evvel tahakkuk ettirilmiştir. Bildiğimiz gibi, tarihçilerin bir kısmı bu hâdiseyi H. 4., diğerleriyse 5. ve nihayet diğer bir kısım da H. 6. yıla isabet ettirirler. Fakat, Beyhaqî'nin de izah ettiği gibi [182] bütün bunlar bir hesaplama usuliyle alâkalı şeylerdir. Hz. Ömer'in ıslâhatından evvel Müslümanlar takvim yılını üç ayrı tarzda başlatmaktaydı lar: .1) Hicretten bir yıl evvelden başlatanlar, 2) Hicretten bir yıl sonra başlatanlar, nihayet 3) Hakiki hicret yılında başlatanlar. Bu üç grup da Şaban ayında müttefik idiler ki, bu Şaban hakikatte Hendek harbinin cereyan ettiği o yılın Şaban ayıdır.

123. Aşağıdaki şemayı tetkik edecek olursak her taraftan Medine'yi kuşatan düşmanın arzetüği tehlikenin ciddiyet ve önemi kendiliğinden anlaşılacaktır :

UL - CENDEl
MURRE VE EŞCÂ'
' BANÛ
4-* SULEvM 5AKÎF OAM
MUSTAL'K
MEKKE VE EHABIŞ

Hendek savaşı öncesi Medine üzerine saldıran düşman kuvvetleri ve geliş İstikametleri. [183]

İslâm Başşehri Olan Medine'nin Ortadan Kaldırılması İçin Yahudilerin Plânı Ve Tehlikeyi Önlemek Hususunda Peygamber (S.A)'in Hazırlıkları:

124. Dûmet'ul-Cendel hâkimi, Medine'ye gelen kervanlara karşı tecavüz hareketlerine başladığı zaman Hz. Peygamber (S.A.) bunu ciddiyetle karşıladi ve bizzat kendisi, bir askerî birliğin başında olduğu halde bu tehdit ile meşgul olmak gayesiyle yola çıktı. İbn Hişâm, bize eserinin 668. sayfasında naklettiği gibi, Hz. Peygamber (S.A.) Dûmet'ul-Cendel'e karşı olan bu seferinden tam yarı yolda iken geri dönmüştür. Bu yarım kalan sefer esnasında Gatafân* ve Fezâre kabileleri arazilerinden geçilmiştir. İşte bu sırada, Medine'ye karşı tertip edilmekte olan askerî komplonun pek yakın olduğunun öğrenilmesi mümkündür. Ve' belki de onlar bu hücum tasavvurlarını, Hz. Peygamber Medine şehrinden uzun bir sefer için gaybubet etmesi, yani Dûmet'ul-Cendel'e doğru yola çıkması sebebiyle öne almışlar ve hemen harekete geçmişlerdi. Her ne hal ise, düşman aynen evvelce Bedr'de olduğu gibi, yani Müslümanların tehdit ettiği kervan kaçıp kurtulduğu halde Bedr'de Müslümanlara karşı sefere devam edildiği gibi, bu defa da Hz. Peygamberin (S.A.) yarı yoldan dönmesi karşısında bile hazırlık ve plânlarında hiç bir değişiklik yapmamışlardır. Nitekim yine Hz. Peygamberin (S.A.) Mekke'deki gizli casusunun hazırlanan bu kıyam ve sui-kasd haberini Medine'ye ulaştırması mümkündür. Bu haber, her halde Hz. Peygamberin (S.A.) kumanda ettiği hâlen yolda bulunan orduya, onların bulunduk-iarı karargâha ulaştırılmış olacaktır. Hakikaten eş -Şe'mî'nin bize verdiği malûmata göre Kureyşlilerin bu hazırlıkları hakkındaki rapor, Huzâîler tarafından fevkalâde bir süratle tam dört günde Medine'ye ulaştırılmıştır (vasati olarak bu yol on iki günde alınır.)"[184]

125. Bana kalırsa bütün bunlar, Hayber Yahudileri tarafından kurnazca hazırlanmış fesat ve suikastlerden ibarettir. Onlar bu suretle Mekkelilerin muazzam kuvvetlerini Gutafânilerinki ile birleştirip hep birden Medine'ye saldırtmak ve diğer tarafdan da sadece bir avuç insanla Hz. Peygamberi (S.A.) Medine'den on beş gün mesafedeki Dûmet'ul-Cendel bölgesine çekmek istiyorlardı. İki ayrı ve kolay sefer tertiplemeye dayanan bu plân tahakkuk ederse, bir taşla iki kuş vuracaklar, hem İslâmın merkezi mahvedilip yerle bir edilecek, hem de Hz. Peygamber (S.A.) ortadan kaldırılacaktı. Girişilen Dûmet'ul-Cendel seferi bir tesadüf veya apayrı bir hâdise değil, Yahudiler tarafından tertip edilen bir oyunun diğer bir kısmıydı.

126. Her neyse, Hz., Peygamber acele geri döndü ve Medine'de bizzat müdafaa hazırlık ve tedbirleriyle meşgul olmaya başladı.

127. Uhud'da alınan dersten sonra, ittifakla şehrin bizzat dahilden müdafaa edilmesi kararına varıldı; muhasarada kalmak, açık arazide döğüşmeye tercih edilmişti. Muhafaza ve müdâfaayı daha kolay kılmak için bu İslâm şehrinin müsait ve uygun yerleri boyunca hendekler kazıldı. Müslüman tarihçiler umumiyetle bunun Selmân'ül-Fârisi'nin fikir ve mü-taleası üzerine yapıldığını söylerler. [185] Bununla beraber el-Vâqidî ve el-Maqrîzî tarafından mahfuz tutul-muş iki mektup vardır. Ebû Sufyan'm Hz. Peygamberden (S.A.) çarpışma

yerine, harp sahasında ni-Çin birdenbire herkesi şaşırtan bir şekilde hendekler arkasına sığındığını ve hayretini ifade ederek bu yeni sevk'ul-ceyş usulünü kimden öğrendiğini müstehziyâne soran bir mektubu üzerine O, buna bir mektupla cevap verdi: «Allah bunu bana ilham etti»" [186] Bir «hendek» kazma fikrinin daha sonra ortaya çıktığını düşünmek insana makûl gelmektedir; işin başında Müslüman mahallelerin daracık sokakları ve gerek evleri ve gerekse bahçe ve bostanları birbirinden ayıran yüksek ve aşılması zor duvarları, düşman ilerleyişini durdurmaya yeterli sayılmıştı. Daha sonra, düşman tarafa dair alman haberler gitgide artan bir tehlikeyi bildirir bir mahiyet alıp da, Medine'ye karşı tertiplenen bu suikast'a «paralı askerler» olarak katılan kabilelerin sayısının gittikçe arttığı tesbit edilince Resûlullah, daha başka bir takım ek tedbirler alınmasının gerekliliğini düşünmüş olmalıdır. İşte bu noktada gerçekleştirilen istişâri toplantılardan birinde, .bir «hendek» kazılması fikri ortaya atılmıştır. Böylece Müslümanlar, önlerindeki iki - üç haftalık zaman aralığında fevkalâde emek ve gayret göstermişler ve düşman ufukta göründüğünde, bu kazı işini güçlükle ancak bitirebilmişlerdi.

128. Fakat, aynı zamanda Hz. Peygamber (S.A.) askerî ihtisas sahasında çok ileri ve bilhassa her iki tarafta da pek az kan akıtmak suretiyle düşmana galebe etme konusunda hasımlarından çok daha üstündü. [187]

Hendeklerin Kazılmasında Mühendislik İşi;

129. İslâmın başşehri Medine'nin etrafına hendekler kazılmasına karar verdiği vakit Hz. Peygamber, beraberinde gerek Mekkeli Muhacir MüslümanIar ve gerekse Ensârilerden arkadaşları olduğu halde, ata binmiş olarak araziyi tetkike çıktı. Gayeleri arazi hakkında bir fikir edinmek, sevk'ul-ceyş bakımından ehemmiyet arzeden noktalan tayin ve tesbit etmekti. [188] Mutad olduğu veçhile kadınların, çocukların, yiyecek ve içeceklerin, değerli eşyaların, otlak hayvanlarının şehirde bulunan yüzlerce kule ve hisarlarda toplanması ve Ordunun Sal' dağı eteklerinde karargâh kurması kararlaştırıldı. Keza, uzun ve derin bir hendeğin açılması lüzumu tespit edildi. Şehrin etrafında, bilhassa güneyde çok kesafet arzeden bahçeler vardı. Birçok bahçeler arasında mevcut geçitler ise çok dar ve zikzak bir haldeydi ki, düşman, buralardan yayılarak değil, ancak derin kol vaziyetinde geçebilirdi. Tabiatiyle, düşünülecek olursa, çok sayıda dahi olsa, böyle derin kolda gelen bir düşmanı küçük bir askeri müfreze kolayhkia durdrrabi-lir ve harekâtına mâni olabilir ve onları rahatlıkla bozguna uğratabilirdi. Doğu istikametinde, Benû Qu-rayza ve diğer Yahudilerin ikametgâhları vardı. Bu Yahudilerle münasebetler bir müddet muslihâna devam etmiştir. Geçen Bölümde de teferruatiyle izah ettiğimiz gibi, kuzey ciheti tamamen açık arazi ve batı tarafında da bazı genişlikler vardı.

130. İlk olarak, iki lâvlik araziyi birleştiren (N) biçiminde bir hendek kazılması kararlaştırıldı. Bu, kuzey doğuda Şeyheyn çifte hisarlarından başlıya-cak ve Mezâd denen yerde «Seniyyet'ül-Vedâ» tepesinin kuzey tarafına uğrayacak ve dönerek- Benû Ubeyd tepesinin az çok uzağına uzanacak ve buradan tekrar Sal' dağına dönüp «Mescid'üî-Feth» camii-

KUZEY
HENDEK
MUHAREBESİ
KROKİSİ
SENıyyETEPESİ M'B'OBN'UI.-EŞ -REF
Hendek savaş meydanı i] e İlgili bir kroki.

ne kadar gelecekti. [189] Daha sonra, batıda yaşıyan kabileler kendi kendilerine mahsus mülâhazalarla hendeği daha da cenuba, el-Ğamame Mescidinin musallasına kadar uzatmışlardı' [190] Bu hal, sonradan Vadi Besen suyunun yatak değiştirmesine ve açılan hendek boyunca akmasına sebep olmuştur. [191] Bu hendek kazılması fikri en güneyde mukîm kimseler tarafından da o kadar tutuldu ki, hiç bir tehlikeye mâruz bulunmadıkları hâlde, Qubâ ahâlisinden bazı aşırı ihtiyatkâr kimseler hisarları etrafına hendekler kaz-mışlardır. [192] Acaba bu hendek, sadece toprağın kabaca ve genişçe olmak üzere derinliğine kazılmasından ibaret bir engel miydi, yoksa iç kenarları aynı zamanda duvarla örülmüş muhkem bir hendek veya siper miydi? O sırada îslâmın Medine'de başlangıç senelerini (Hicri 5. yıl) yaşamakta oluşu ve aynı zamanda kazı işinin acele bir zamana raslayışı, insanı birinci ihtimal üzerinde durmaya sevketmektedir. Bununla beraber, bir buçuk asır gibi uzun bir zaman sonra Hz. Ali'nin oğlu İmâm Hasan'm torununun torunu Muhammed'ubn Abdillah, 144. Hicrî yılda Abbasî Halifesi el-Mansûr'u makamından kaldırıp kendisi Hilâfet mevkiine geçmek istediğinde, Medine dışında olmak üzere, iki taraf askeri kuvvetleri arasında bir savaş patlak vermişti; işte bu olayla ilgili olarak tarihçiler, Resûlulîah tarafından kazdırılan hendek üzerinde kısmi bir kazı ile yeni bir hendek açımı işinin başlatılmış olduğunu bize haber vermektedirler [193] ki, işte bu yeni kazı esnasında bir duvar kalıntısına raslanmıştı. Adı geçen Muhammed'ubn Abdillah, buFada bulunan bu tuğla duvarı halka göstererek, bu kalıntıların Resûlullah Muhammed (S.A.) tarafından ilk hendek kazısı esnasında yaptırılmış olduğunu açıklamıştı. Gerçekten de halk büyük bir heyecana kapılmış ve dini duygulara garkolmuştu. Acaba bu tuğla duvar kalıntıları hakikaten Resûlullah tarafından mı yaptırılmıştı, yoksa bunlar aynı yörede sonradan inşâ olunan bir binaya ait olup da araya giren zaman yahut başka sebeplerle harabe haline gelmiş ve ancak bunun temel yapısı toprak altında kalmış da, buna bakarak Muhammed'ubn Abdillah bunların Resûlullah zamanından kalma yapı parçalan olduğunu mu düşünmüştü? Ben şahsen bu konuda ikinci ihtimali paylaşma eğilimindeyim. Şimdi asıl konumuza dönelim:

131. Tarihçilerimizin bize verdikleri malûmata göre, Hz. Peygamberin (S.A.) Dûmet'ul-Cendel seferinden dönüşü ile düşmanın Medine'ye hücumu arasında takriben 3-4 aylık bir zaman aralığı mevcuttur. Müslüman gönüllülerin adedi ceman 3000'i bulmuştu. Hz. Peygamber (S.A.) hendeğin kazılması işini şu şekil bir plân altına almıştı: Kazılacak yerleri işaretledi, her on kişilik takıma kırk zirâ'hk yer ayırdı, derinlik ve genişlik mesafeleri de tayin edilmişti. [194] Benim istihraç ettiğime göre, kazılan hendeğin uzunluğunun 5,5 kilometre olması icap

etmektedir. Genişlik ve derinlik hiç bir kaynakta sarih olarak zikredilnıemiştir. Bununla beraber, bu hususa dair tesadüfi bir atıf zikredeceğiz: Tarihçiler Selmân'ul-Fârisî'den bahsederlerken onun sağlam bünyeli ve birçok kimsenin yapabileceği bir işi tek başına yapabildiğini, meselâ «5 zira' uzunluğunda ve 5 zira' derin-Hğinde* toprağı tek başına kazdığını zikretmektedirler" [195] Bu, hendeğin derinliği hakkında kat'İ bir malûmat olamaz; zira diğer kimseler Selmân'm kazdığı kısma devam edip ameliyeyi ilerletmiş olabilirler. Şöyle bir kayda; da rastlanmaktadır: Bir tek dar köşe müstesna, hendeğin hiç bir tarafından düşmanın en seçkin atlıları bile sıçrıyarak içeri nüfuz edemezlerdi. İstisna edilen bu köşe, her halde tarassut kulesi vazifesini gören, tepelerle çevrili ve şayet düşman buradan ilerlerse okçuların mukabelesiyle kolaylıkla dur-durulabilecek bir mahaldi. Vâqıdi diyor ki : «Hendeğin birçok giriş çıkış kapıları vardı, fakat, biz bunların yerlerini bilmemekteyiz" [196] Belki o bu ifadesiyle, tepelerin hendekle birleşmiş olduğu bu, yerlere işaret etmektedir. Mamafih, düşman atlılarından Nevfel'-ul-[197]Mahzûmî, nakledildiğine göre kendisi bu hendekten atlamak istemiş fakat, atı ile birlikte içine düşmüştür™. Bütün bu delillere göre, hendeğin 9 metre eninde ve 4,5 metre derinliğinde olması mümkündür.[198]

132. İbn Hişâm'a göre [199] gönüllüler, hendek kazılmasında bütün gün çalışıyorlar ve geceyi geçirmek için evlerine, ailelerinin yanına dönüyorlardı. Bununla beraber Hz. Peygamber (S.A.), alçak bir tepe üzerine bir çadır kurmuş, gece ve gündüz bu çadırın bulunduğu noktada kalmıştır. (Bu mahalde kurulu Zu-bâb Camii, bunun hâtırasını hâlen canlandırmaktadır). Kendisi, hendeklerde çalışanları teşcî etmek için zaman zaman bu birliklere gidiyor, bizzat kazma işi-ne katılıyor ve müdafaa plânını bu suretle tatbik ediyordu.[200]

Hz. Peygamberin (S.A.) Kazı İşine Nezâreti Ve Hendeklerin Kazılması İşine Fiilen İştirak Etmesi:

133. Tabii olarak bu kazı birliklerinin teşkili hususunda bazı masum münakaşa ve ihtilâflar çıkıyor, fakat bütün bunlar, Hz. Peygamberin (S.A.) huzurunda gayet muslihane, dostça halledilip mesele yatıştırılıyordu. Yukarda Selmân'ul-Fârisî'nin fevkalâde iş çıkarma kabiliyetini nakletmiştik; herkes onu kendi takımında görmek istiyordu ki, bu yüzden çıkan ihtilâfları bertaraf etmek için Hz. Peygamber şöyle dedi : «Hayır! Selmân bizim, yani Peygamber ailesi (ehl'-ul-beyt)'nin kazı birliğindendir». Buna bakılacak olursa, Hazreti Peygamberin (S.A.Î ve Selmân'ın iştirak ettiği birlik sadece Peygamber ailesi, meselâ Hz. Ali v.s. gibi kimselerden ibaretti. Fakat Taberi'ye göre [201] bu birlik, diğer kazı takımları gibi Ensâr ve diğer zümrelerden katılan fertlerden müteşekkildi. Bazı kaynakların [202] naklettiklerine nazaran Hz. Ebû Bekr ve Ömer, birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı; hattâ bir gün Hz. Peygamber (S.A.), çok çalışmak ve uy-kusuzluk sebebiyle bütün bir gün uyumak mecburiyetinde kalınca, Hz. Ebû Bekr ve Ömer, Hz. Peygamberin (S.A.) baş ucunda beklediler ve onu uyandır-mamaları için çalışanları o tarafa yaklaştırmadılar. Aynı kaynak şu calibi dikkat malûmatı da ilâve etmektedir : Acele etmeleri sebebiyle Hazreti Ebû Bekr ve

Ömer (muhtemelen diğer bazı Müslümanlar da) bu çabukluk fçinde sepet bulamadıklarından, elbiseleri içinde toprak taşımak mecburiyetinde kalmışlardır.
134. Hz. Peygamber (S.A.), bizzat işe nezâret etmiş ve işin en küçük teferruatına kadar murakabeyi elden bırakmamıştı. Bir defasında, kazı esnasında çıkan büyük bir taş hendeğin daha fazla derinleştirilmesine mâni olmuştu. Halk hendeğin istikametini bu (aşın etrafından dolaştırmak istedi. Fakat Hz. Peygamber aşağı indi ve bizzat aşı kırarak küçük parçaJara ayırdı"[203]
135. Her ne kadar o sırada, oruç ayı olan Ramazan ayı içinde bulunuluyor idi ise de, çalışma hararetini kaybetmeksizin devam etti gitti. Kazıcılar iş esnasında türküler söylüyorlar ve kazı işinde birbirleriyle yanşa giriyorlardı. Çocuklar bile gençlik heyecanı ile meşbû oldukları halde onlara en iyi yardımlarda bulundular. Zeyd'ubn Sabit, o sırada on yaşlarında bir çocuktu. Sıcak ve mütemadi çalışma sebebiyle bir gün, iş başında uykuya daldı. Bu, esasen şakacı bir zat olan Umâret'ubn Hazm'ın gözünden kaçmadı; hemen Zeyd'in elbise ve kazı âletlerini aldı, onları lâtife etmek gayesiyle bir yere sakladı. Zsyd uyandığı vakit, tabiatiyle dehşet içinde kaldı. Vak'a Hz. Peygambere (S.A.) kadar vardığı zaman, Zeyd'e «Uykucu» (Ebû Ruqqâd - Uykucular Babası) diye takıldı ve aynı zamanda Umâre'yi dahi, bu yaşta bir çocukla bu tarzda ağır şakalar yapmanın doğru olmadığını İzah ederek hafifçe payladı.[204]
136. Ara sıra ziyafetler de veriliyordu; bazısı bir koyun kesiyor, bazısı bir sepet dolusu hurma veya mümasil şeyler getiriyordu...
137. Hicri 1. ve Milâdî 622. yılda meydana getirilen Medine Şehir-Devleti Anayasasının 44. maddesine göre, Medine Yahudileri haricî bir tehlikenin icap ettirdiği müşterek müdâfaa halinde Müslümanlarla teşriki mesaî etmek mecburiyetinde bulunuyorlardı. El-Vâqıdî'ye nazaran", [205] Hz. Peygamber (S.A.) Benû Qurayza Yahudilerinden ödünç olarak bazı kazı âlet ve edevatı almıştır.
138. İbn Sa'd'a nazaran [206], hendeğin Doğu tarafı, yani doğudaki lâvlık arazi tarafında kalan Ratic yakınındaki Şeyheyn'in çifte hisarlarından Zubâb Dağına kadar olan hendek parçası Muhacirlere tevdi edilmiş, geriye kalan kısım, yani Zubâb Dağından Kıbleteyn Camii yakınındaki Benû Ubeyd Dağına ve oradan Mezâd Dağına uğrayarak geri dönüp Sal' Dağındaki Feth Camiine kadar olan bu uzun mesafe, çok daha kalabalık olan Ensârîlere tevdi edilmişti.
139. Ratic'in, aynı namla anılan ve bir de haleye sahib bir köyün adı olması kuvvetle muhtemeldir. Bugün bu kasabadan eser yoktur. Şeyheyn hisarları, bugün Uhud dağına yakın bir yerde bina edilmiş çift kubbeli bir cami ile yâdedilmektedir. Bir zamanlar karı koca iki ihtiyar bu hisarlarda yaşamaya başlamıştı. Hisarlar o kadar birbirine yakındı ki, bu iki ihtiyar yukardan birbiriyle konuşabiliyorlardı. İşte çifte hisarlar için «Şeyheyn» (yani iki ihtiyar» ismi, buradan neşet etmektedir. Zubâb hâlâ yerindedir ve ismi değişmemiştir. Halbuki Benû Ubeyd mevkii ad değiştirmiş bulunmaktadır; daha doğrusu bu eski ad kullanılmamaktadır. Batı lâvlık arazi üzerindeki Kıbleteyn camii bu havaliyi tesbit için kâfi gelmektedir. Feth camiinin doğusuna isabet eden Mezâd mevkii,

el-Hâzimî'nin Emâkin adlı eserinde belirtildiği gibi (No. 832), bir köyün veya bir çiftliğin ismiydi. Sal' Dağı üzerindeki Feth Camii hâlâ bilinmekte olup, hâlâ gerekli hürmet gösterilmektedir. Bu ismin verilişi, Hz. Peygamberin (S.A.) harpten evvel birçok günler mütemadiyen bu mevkide zafer için AUaaa dua etmesiyle izah edilebilir; Allah, onu neticede me'yûs etmedi. Bu cami, Hz. Peygamberin (S.A.) şehrin düşman tarafından muhasarası sırasında çadırını kurmuş bulunduğu tarafta inşâ edilmiştir. Bu mevki Sal' Dağının kuzey batı tepelerinden biri üzerine isabet edip araziye tam mânasiyle hâkim b\r durumdadır. [207]

Düşmanın Gelişi:

340. Hendek kazma işi süratle inkişaf etti ve düşman birlikleri iki taraftan, şimalden ve cenubdan sökün ettikleri zaman hendek tamamlanmıştı ve o sırada Şevval ayının ilk günlerinde bulunuluyordu. Düşman, Uhud savaşının yapıldığı sahada olmak üzere, Medine'nin kuzeyinde ordugâh kurdu. Kureyşliler Zağâbe birleşme noktasında Ru'menin batısına rastlayan yere, Curef ile el Ğâbe (orman) arasına yerleştiler. Kendileriyle beraber ücretli askerler olan Ehâ-bîşler, Kinâne ve Tihâme ahalisinden bazı kabileler de gelmişlerdi. Nakledildiğine göre, düşman 10.000 kadar vardı; bunun 7.000'i şimal müttefiklerinden temin edildiği rivayet edilir, Kureyşliler ve onların yoldaşları, yani güney müttefikleri, Kur'ân-ı Kerim'de yazılana nazaran «Müslümanların alt yanlarından» gelmişlerdi. Gatafânî ve Fezâreli'ler yani şimal müttefikleri ki bunlar, Yahudilerin Hayber'in bir.yıllık hurma mahsulüne karşılık [208] Benû Esed ve Necd kabileleri ile birleşmişler ve »Müslümanların üst yanlarından» gelerek Vadi Na'mân'daki Zeneb Naqmâ'da Uhud'a doğru karargâhlarını kurmuşlardı. Topyekûn 7.000 kadar vardılar.

141. Düşmanın gelmesi üzerine Hz. Peygamber (S.A.), aile fertlerini ayrı ayrı hisarlara gönderdi. [209] Zevcesi Umm'ul-Mü'minin Hz. Âişe, Benû Hâlise hisarındaydr" [210] Akrabası. Safiyye, Ensârî şâirlerinden Hassân'übn Sâbit'e ait olan Fâri' hisanndaydı ki, onun burada iken göstermiş olduğu bir şecaat numunesi hareket, herkesçe bilinen bir husustur'. [211] Medine Yahudilerinden bir güruh Müslümanların şehri boşaltıp dışarıda müthiş bir savaşa tutuşmasını fırsat bilerek Müslümanların evlerini yağma, kadın ve çocuklarına tecavüz etmeyi kararlaştırdılar. Bunlardan biri, mezkûr hisara girmek için hisarın duvarına tırmanınca, Safiyye bir kılıç darbesiyle onu öldürdü ve kafasını aşağıdaki Yahudilerin ayaklan ucuna attı. Bunlar ise, dehşet içinde kalıp kaçıştılar. [212] Harbin sonunda her ne kadar kadın ise de, ganimetten bir hisse alması kararlaştırıldı; hakikaten buna lâyık bir iş görmüştü. [213]

142. Yine'kaynaklarda naklediliyor ki, harpten bir ay evvel hasad yapılmış ve mahsûl tarlalardan toplanmıştı". [214]Şe'mi bu hesaba göre, düşman atlılarının geldikleri zaman hayvanlarına yedirecek hiç bir şey bulamadıklarını, ancak ordu ile birlikte ne getir.-mişlerse onunla iktifa ettiklerini tasrih etmektedir.

143. Düşman, ordugâhını kurup yerleşince Müslüman gönüllüler de karargâhlarını Sal' Dağı yakınında tesis ettiler. Ve Hz. Peygamber (S.A.) de ça-

dırını Zubâb dağından şimdiki Feth Camimin olduğu yere nakletti. Hemen bunun yakınında, Selmân, Hz. Ebû Bekr, Osman ve Ebû Zerr'e izafe edilmiş dört cami yardır ki, mezkûr şahısların harp esnasında çadırlarını bu camilerin bulundukları noktalara kurmuş olmaları ihtimalini bugün bize, düşündürmektedir. Yukarki beş cami, Medine'ye uğrayan Hacıların büyük tazimini üzerlerine çekmektedir.

144. Seçkin 3.000 Müslüman asker ve otuzbeş atlı, hendeği enine ve boyuna muhafaza altında tutuyorlar, bunun için daimî devriye halinde faaliyet gösteriyorlardı.[215]

Hendek Savaşı:

145. Esas olarak Sal' Dağında ve eteklerinde karargâhlarını kuran Müslümanlar, küçük birlikler halinde ayrıldılar ve bunlar hendeğin daimî ve esaslı bir şekilde tarassut ve muhafaza altında bulundurulması için devriye usulüne göre kullanıldılar. Süvariler ve piyadeler arasında vazife taksimi yapıldı. Daha esas savaş başlamamıştı, fakat sadece her iki taraftan da bazı kimseler birbirlerine ok atmayı deniyorlardı. Bilhassa düşman, hendeği geçebilmek için bir köprübaşı tesis etmek gayesiyle harekete geçtiğinde şiddetli ok atışına tutuluyorlardı. Düşman atlıları da hendek boyunca dolaşıyorlar, Müslümanlar cihetinde müdafaası ihmâl edilmiş bir giriş mahalli arıyorlardı. Bunlardan bazı cesur atlılar bir iki defa hendeği atlıyarak aşmaya teşebbüs ettiler. Evvelce de gördüğümüz gibi Nevfel'ubn Abdillah el-Mahzû-mî de hendeği atlamış fakat aşamıyarak içine düşmüştü. Müslümanlar hemen onu taşlamaya başladılar. Nakledildiğine göre Hz. Ali, arkadaşlarını durdurmuş ve hendeğe inerek onun kafasını koparmıştı. Düşman, onun cesedinin iade edilmesi için on bin dirhem vermek istiyordu; bununla beraber Hz. Peygamber (S.A.) onun bilâ ücret (fidye alınmaksızın) iade edilmesine müsaade etmişti. [216] Diğer bir defasında birkaç düşman atlısı, İslâm ordusu hatlarına nüfuz etmeye muvaffak oldu. Fakat, kendi birlikleriyle irtibatı kesilmiş olarak hasımları içinde kaldılar. Ölümü bu dünya hayatından daha fazla özlemiş bu Müslüman muharipler arasında daha (fazla kalamı-yacaklanm anlayarak, hemen geldikleri yere döndüler, fakat geride birçok arkadaşlarını ölü bırakmışlardı.[217]

146. Karanlık bir gecede devriye gezen ve karşı istikametlerden gelerek karşılaşan Müslüman iki devriye birliği, birbirleriyle çarpıştılar; bu arada açıkça parola kullanılmış, fakat yanlışlık meydana çıkana kadar yaralananlar olmuş, kan dökülmüştü. Vak'a Hz. Peygambere (S.A.) anlatıldığı vakit dedi ki: «Ölen, şehit olarak ölmüştür, yaralananlar, Allah yolunda yaralanmışlardır.» Neticede bu vak'a dolayısiyle kimseyi cezâlandirmamiştır.[218] Tabiatiyle O bununla, İslâm camiası mensuplarını ileride daha dikkatli olmaları için îkaz etmiş olmalıdır.

147. Kureyşlilerin gerek kendileri ve gerekse hayvanları için yiyecek yığınakları tükenmeye başlamıştı. Anlaşılan bunlar, yolu daha emniyetli ve Mekke'den daha yakın olan Hayber'den bir miktar yiyecek takviyesi görmüşlerdir. Nakledilyor ki, Nadiri Yahudilerinden olan Huyey'ubn Ahtab, Hayber'den 20 deve yükü arpa, hurma ve hurma kabuğu göndermiştir. Fakat bunlar, uyanık Müslüman

devriyelerinin eline düşmüştür. Devriyeler, develeri yükleriyle birlikte, ganimet olarak İslâm Ordusu karargâhına ulaştırmışlardır.[219]

148. Erzak yığınlarının tükenmesi ve muhasaranın gayri müessir bir şekilde devam edip gitmesinden son derece sinirlenen Kureyşliler, bir Nadiri Yahudisi olan Huyey'ubn Ahtab'dan, Medine'de ya-şıyan Yahudileri İslâm ordusuna karşı şehir içinden harekâta geçmeleri suretiyle arkadan vurmaya teşvik etmesi şeklinde istifâdeyi düşündüler. Medine'de yaşayan Yahudilerin en kuvvetlileri olan Qurayza Yahudileri, kendi kurnaz dindaşları tarafından (her ne kadar başlangıçta tereddüt etmişlerse de) sonunda bu işe ikna edilmişlerdir. Bunun üzerine Qurayza-hlar hazırlığa başladılar. Fakat onların pek erkenden değişen tavırları, bazılarının Hz. Peygambere (S.A.) ismen tecâvüz ve hakarette bulunması, etraflarında bulunan bazı Müslümanların durumdan şüp-helenmelerini mucip olmuştu. Hz. Peygamber (S.A.) hakikî durumu araştırmak ve haber toplamak gayesiyle, gizli bir memurunu şehre gönderdi; bu ajana, şayet bu söylentiler doğru ise kimseye bir şey sezdirmemesi talimatını vermişti. Bu memur, geri döndüğünde her şeyi öğrenmiş, Hz. Peygambere (S.A.) hakiki durumun mevzuubahis şüphelerden daha, da vahim olduğunu haber vermişti [220] Onların bir ani hücuma kalkma düzenleri, Hz. Peygamberin (S.A.) buna karşı almış olduğu tedbirlerden de çıkarılabilir. Şe'mî'ye nazaran [221] Qurayzalılar, geceleyin şehrin Müslüman kesimine taarruz etmek istiyorlardi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (S.A.), iki yüz kişilik bir kuvvetin başında Selîmet'ubn Eslem'ibn Hu-reyş ve üç yüz kişilik bir kuvvetin başında da Zeyd'-ubn Hârise'yi Müslümanların oturduğu bölgeyi korumak üzere hemen muhtelif istikametlerden şehre şevketti. Bu muhafız askerler, bütün gece yüksek sesle «İslâm harp nidası» olan (Allahu Ekber)'i tekrar ettiler. Qıu"ayzî'ler dehşete kapılmışlardı, yerlerinden icıpırdayamadılar bile.[222]

149. Diğer bir tarihî rivayete göre [223] Hz. Ebû Bekr şöyle demiştir: «Ben, bu çok muhataralı olan günlerde, sık sık Sal' Dağının zirvesine çıkar, Medine'ye. Müslüman evlerine bakar ve onları yerli yerinde görünce de Allaha şükrederdim.»

150. Sal' Dağı üzerindeki grafit kayalara kazılmış bazı yazılar dahi, bu savaşın şiddeti hakkında malûmat vermekte ve aynı zamanda Müslümanların hissettikleri ciddî endişelere şehadet etmektedir. [224] Hz. Ömer'in el yazisiyle yazılmış bu yazılardan birinde şunlar okunuyor: «Gece gündüz, bütün bu aksiliklerin düzelmesi için Ebû Bekr ve Ömer, âcizane duada bulundular». Çok beliğ olan bu ifâde şerhedilirse durum kavranılabilir.

151.. Anlaşılan, hendeğin öte tarafından muha-saracıjar faaliyetlerini o kadar arttırmışlardı ki Hz. Peygamber (S.A.) ve diğer müdafiler, namazları için bile vakit bulamamaya başladılar. Hattâ, bir defasında, öğlen, ikindi, akşam ve yatsı-namazlarını geceîeyin, hepsini birden eda etmek mecburiyeti hasıl olmuştu' [225] Bx\ vak'a muhasaranın son günlerinin ne kadar buhranlı olduğuna dâir en çok anlatılan hâdisedir. Evvelce de gösterildiği gibi, bu günlerin ciddiyeti jçin Kur'ân'm da şahadetine müracaat edilebilmektedir.

151/a. Maqrîzi'nin İmtâ' adlı eserinde 15 veya 20 gün yahut da yaklaşık olarak bir ay denmek suretiyle muhasaranın iki ilâ üç hafta sürdüğü ifade edilmiştir. Bu süre farkları, düşman kuvvetlerinin Medine'y© hep beraber aynı anda gelmemiş olmalarıyla izah edilebilir: Buna göre ilk gelenler belki bir ay kaldılarsa, son gelenler sadece onbeş gün savaş alanında kalmış olmalıdırlar. [226]

Soğuk Harp:

152. Hal ve vaziyet süratle hareket etmeyi icap ettiriyordu. Bu yüzden, Hz. Peygamberin (S.A.) düşman safları arasında ayrılık yaratmak için Haris' ubn Avf ve Uyeynet'ubn Hısn'in reislik ettikleri Gata-fân ve Fezâre zümreleriyle, Kureyşlilerin bu haris ve aç gözlü müttefikleriyle ayrı sulh görüşmelerinde bulunmak üzere gizli memurlar gönderdiğini müşahede etmekteyiz. Bir müddet pazarlıktan sonra, bir anlaşma zemini ortaya çıktı ve bu, bir parşömen üzerine kaydedildi. Medine'nin senelik hurma mahsulünden hisse isteniyordu -. Hz. Peygamber (S.A.) tarafından «üçte bir» teklif edilmesine mukabil, müş-külpesend düşman, «yarı» hisse talep ediyordu. Tekrar edelim ki bunlar, Kureyşlilerle esasen buna mümâsil şartlar tahünda kuvvetlerini birleştirmişlerdi; bunu daha evvel arzetmişUk. Ayrıca, bunlarla Müslümanlar arasında hususi bir münazaa ve ihtilâf yoktu; onlar sadece ücretle tutulmuş menfaatperest askeri topluluklardı. Mamafih Medineli bahçe sahipleri bu fahiş talebe razı olmakla, pek istifadeli neticeler dolmayacağım sanıyorlardı; neticede müzakereler ke-sildi. [227]

153. Bundan sonra Hz. Peygamber (S.A.) propaganda ve ; soğuk harp yoluna müracaat etti. Şimali Arabistan kabilelerinden Eşcâ'ların bir mensubu ve henüz îslâmı kabul ettiği herkes tarafından bilinmeyen, kabilesiyle beraber Hendek muhasarasına gelmiş ve o esnada Müslüman olan Nu'aym'ubn Mes'-ûd'u evvelâ Qurayza Yahudileri arasına gönderdi. Bu zât orada dedi ki: «Bu vaziyette Mekkelilerin muvaffakiyet kazanacakları katiyyetten çok uzakta kalmıştır. Fakat, bir defa bu müstevli yabancılar dönüp giderlerse ki, er geç mutlaka hiç bir şey yapamadan dönüp gideceklerdir, siz kendinizi Hz. Peygambere (S.A.) karşı müdafaadan âciz kalırsınız. Siz, Mekke-lilerin eski hemşehrilerine karşı hücuma kalkmaları kaüyyet kesbetmedikçe onlarla aranızı son dakikaya kadar bozmayınız. Bu maksatla onlardan teminat olarak rehin isteyiniz." Qurayzalılar bu nasihati mâkul buldular; sonra gizli ajan, Kureyşlilerin karargâhına gitti ve onlara aldığı haberlere göre Qurayza Yahudilerinin Hz. Peygamberle birlikte gizli bir harekete giriştiklerini ve onunla olan dostluklarına teminat olmak üzere bazı Kureyş ileri gelenlerini ele geçirip ona rehin olarak teslim edeceklerini vâdet-tiklerini söyledi: «Bu Yahudilere dikkat ediniz! En iyisi, şu müşterek savaşta sizinle olan teşriki mesâilerinin samimiyet derecesine teminat olmak üzere mukaddes Cumartesi günü onlardan savaşa katılmalarını isteyiniz. Çünkü Müslümanlar, o gün Yahudilerin bu hallerini bildiklerinden onların cephesinde müdafaayı gevşek tutarlar». Bilâhare aynı şekilde Gata-fânî ve diğer düşman zümrelerine de öğütler verdikten sonra Nu'aym, İslâm ordugâhına avdet etti ve bu defa burada Yahudilerin Hz. Peygambere (S.A.) teslim etmek üzere,

müstevlilerden teminat istedikleri şayiasını yaydı. Hz. Peygamber (S.A.) de, Ordugâhta çıkan bu söylentilerden usulen haberdâr oldu ve dedi ki; «Yahudilere bu şekilde hareket etmelerini belki de biz emrettik». Mes'ûd'un-Nemmâm isimli düşman casuslarından biri (Bu zatın, Hz. Peygamber (S.AJ tarafından gönderilen, yukardaki gizli ajan Nu'aym'ubn Mes'ûdun babası olduğu anlaşılıyor; kendisi ebleh bir ihtiyardı), acele Kureyşîlerin kampına koştu, mükemmel bir haber getirmiş olmak kaygu ve özentisi içinde Kureyşîlerin kumandanı Ebû Sufyân'a, Hz. Peygamberin (S.A.) Yahudilerden rehin istemeleri hususunda nasıl talepte bulunduğunu olduğu gibi anlattı. Aynı zamanda Yahudilerden de bir heyet gelmiş, Hz. Peygamber (S.A.) ile alenen savaşa baş-lamalarından evvel rehin almak istediklerine dair.ar-zularım izah ediyorlardı. Mezkûr propaganda, Kurey-şîler arasında şüphe tohumlarının ekilmesine cidden muvaffak olmuştu. Bu suretle, Qurayzalılarla müttefiklerinin arası soğumuş ve teşriki mesâi etme işi suya düşmüştü.[228]

154. Harbe müsait ayların sonuncusu olan Şevval ayı sona ermek üzereydi. Allanın silâhları terk hususunda iradesi olduğu müteakip Eşhur'ul-Hurum denen üç aydan ilki, Zu'l-Qa'de ayı yaklaşmaktaydı. Bu aylarda Mekkeliler Eşhur'ul-Hurum'a tecâvüz edip savaşmaktansa, Kabe'nin bulunduğu Mekke'ye dönüp gelen hacıları karşılamayı ve onlardan faydalanmayı daha müreccah ve mâkul buluyorlardı; bu onlar için bir dönüş sebebiydi. Nitekim, gıda yığınakları tükenmişti; hattâ hava da bozmuş, müthiş bir rüzgâr çıkmış, ordugâhta söküp atmadığı çadır bırakmamıştı. Ebû Sufyân memleketi Mekke'ye dönmeye karar verdi ve diğerleri de onları takip ettiler. Nakledildiğine nazaran, Ebû Sufyân o kadar perişan bir halde idi ki, bindiği devenin ayaklarının iple bağlı olduğunu hatırlayamayacak kadar şaşkın bir halde ona atladı ve hemen dönmek istedi. Bu halde bile zeki Mekkeli kumandan, telâş arasında Hâlid'ubn'ul-Velîd ve Amr'ubn'ul-As'a herhangi bir Müslüman takibi halinde dönen ordunun ardını iki yüz kişilik bir süvari kuvvetinin başına geçerek korumalarını emretmeyi unutmadı".[229]

Netice

155. Hz. Peygamberin CS.A.) bu arada yaptıklarına gelince, O, itimat ettiği bir subayını bu soğuk ve rüzgârlı, müthiş gecede, «düşman ordugâhındaki durumun ne merkezde olduğuna dâir haberler toplaması» için hemen gönderdi ve onları asla korkutup tedirgin etmemesini tenbîh etti. Bu vazifeye tayin edilmiş olan rfuzeyfet'ubn Yemân bakm neler rivayet odiyor: ^Hz. Peygamber (S.A.) birçok defa bu iş için gönüllü istedi. Fakat bu pek korkunç fırtına sebebiyle kimse ortaya çıkmamıştı. Sonra beni ismimle çağırdı. Artık ben de tabiatiyle bu sarih emri reddedemezdim. Ben, düşman karargâhı ile bizimki arasındaki bu uzun mesafeyi hiç bir müşkülâta uğramaksızın, sanki sıcak bir hamam içinde yürüyormuşum gibi rahatlıkla aştım ve geri döndüm. Bizzat gözlerimle, Ebû Sufyân'ın nasıl ayaklan bağlı olan devesine binmek istediğini gördüm; o kadar yakındım ki okumu ona muhakkak isabet ettirebilirdim. Fakat, «düşmanı asla korkutup tedirgin etmemek» hususundaki talimatı hatırhyarak baş düşmanımızı

öldürmekten vazgeçtim ve geri döndüğümde Peygamber (S.A.)'e bütün gözlediğim şeyleri anlattım[230]

156. Bu suretle, Mekke - Yahudi büyük suikast teşebbüsü semeresiz bir şekilde sonuçlandı. [231]

5- MEKKENİN FETHİ

(Ramazan, 8. H. Yıl / 14 Aralık, 629 M., Çarşamba)

«Namazdan sonra, Iîz. Peygamber (S.A.), Kabe etrafında büyük bir kalabalık halinde toplanmış olan şehir ahâlisine bir hitabede bulundu ve bunlara, kendisine ve ashabına neler yaptıklarım ve onların ne kadar çok haksızlıklarda bulunduklarım hatırlattıktan sonra, artık kendisinden ne bekliyebile çeklerini sordu. Kısa bir duraklamadan sonra şöyle devam etti:

«Bugün, artık size hiç bir mes'ûliyet yüklenmeyecek; dağılıp gidiniz, hepiniz serbestsiniz.»[232]

Anî olarak Mekke'nin havası değişti; akşama doğru hemen bütün ahâli İslâmı kabul etmişlerdi. Başka bir şey onları bu derece samimî ve derinlemesine kendisine bağlamamıştı. Onlar, artık mağlûp ve fethedilmiş bir şehir halkı değil, haklar ve mükellefiyetlerde galiplerle müsavi vaziyette idiler. Bir şehrin Fâtihi Allahın Resûlu olursa, esasen hiç bir şekilde bir müfrit hareket beklenemez.» [233]

Hz. Peygamberin (S.A.) Tatbik Ettiği Strateji:

157. Resûlullahm da ifâde ettiği gibi Hendek muhasarası (Hicri 5— Milâdî 627), Kureyşliierin hücum teşebbüslerinin en yüksek noktasını teşkil ediyordu. Müslümanların devamlı gayretlen neticesi Mekkeliler tamamen bitap bir halde, daimî bir artış gösteren İslâm kuvvet ve kudretine karşı müdafaaya çekilmekle iktifa ettiler. Bunun sebepleri muhteliftir. Bu değişen tavırlarında, sadece Bedr savaşı ve Hendek muhasarasmdaki ademi muvaffakiyetleri mü-sebbib olarak gösterilemez.

158. Hakikaten Hz. Peygamber (S.A.) her zaman, umumî bir siyaset icabı olduğu kadar bir prensip meselesi olarak da, düşmanı tamamen imha etmekten ziyâde, sadece ona galebe etmeyi müreccah addetmiştir. Bu gayesine varmak için de iki ayrı yola müracaat ediyordu:

1. Kureyşlüeri iktisadî baskı altına almak,

2. Uzak görüşlü siyasetiyle mütemadiyen kendi askerî kuvvetini artırmak.

Hz. Peygamber (S.A.), umumiyetle Öyle bir zamanda darbeyi indiriyordu ki, düşman artık mukavemete yeltenemiyordu bile; bu suretle maksat ve gayesi en kansız bir şekilde tahakkuk ediyordu. Neticede, düşman kaynak ve kuvvetleri el değdirilmemiş bir halde, kendilerinden müsbet bir yolda istifade mümkün olduğu nisbette îslâm Devletinin kuvvet ve kudretine ilâve olunuyordu.[234]

159. Mekke, —diğer bir deyişle «mezru olmayan vadi" (Kur'an, 14/37) —, sâkinlerinin yegâne olmamakla beraber maişet vasıtaları, yaz - kış yaptıkları kervan ticaretiydi2. Medine'ye hicreti müteakip dört ay geçmemişti ki, Hz. Peygamber (S.A.) kuzeyde, Medine'den geçip Mısır ve Suriye'ye varan, MekkeliJerin yaz mevsimi (Rıhlet'us-Sayf) [235] ticaret yolunu seyr ü sefere kapamak için teşebbüse geçti ve bunda fiilen muvaffak da oldu. Hz, Peygamber (S.A.)

Medine'nin batısında oturan Yanbû'nun komşusu olan kabilelerle ittifak anlaşmaları akdetti. Bu arazi kesiminde Mekkelüerin sık sık aştıkları yollar bulunmaktadır. Tarih, bu anlaşmaların bir çoğunun metinlerini bize kadar mahfuz tutmuş bulunmaktadır. [236] İslâmm ve îslâm Devletinin yayılıp genişlemesiyle Hz. Peygamberin (S.A.) nüfuz ve tesiri de arttı. Artık o Kureyşlilerin Necd üzerinden geçerek Irak'a varmalarına bile mâni olabilecek bir hâle gelmiştis. [237] Bu kuzey mıntakalar yazın sık sık kullanılırdı. Kışın Mekke kervanları umumiyetle .güneye inerler. Tâ'if tarikiyle Yemen ve Umân'a giderlerdi. Tabiatiyle ilk günler bu yolu kolaylıkla kesmek mümkün değildi. Mamafih Avrupa ile Hindistan arasındaki Mekke üzerinden geçtiği söylenen beynelmilel ticaret durmuş ve neticede bu durum, Kureyşlileri beynelmilel ticaret kervanlarına muhafız kıtaları terfik etme inhisarından mahrum etmişti. Kuzey bölgeleri le doğrudan doğruya yaptıkları ve kendilerine yüzde yüz kâr bırakan kervan ticareti hiç mevzuubahs edilmese bile, bu muhafızlıktan gelen gelir çok ehemmiyetli bir miktarı bulmaktaydı. Düşmana zarar vermek gayesiyle onun güney ticâret yollan üzerine de küçük askerî birlikler sevkedümiştir. Bu istikamette tertip edilen askerî seferlerden birine Abdullah'ibn Cahş kumanda ediyordu; kendisi Tâ'if yakınındaki Nahle mevkiini vurmuştur. [238] Bir müddet sonra, bir diğeri Hicrî 3, Milâdi 624 senedinde, Oarada mıntakasına gönderilmiş ve Mekkelilerden 100.000 dirhem kıymetinde gümüş ele geçirmişlerdir. [239] Acaba bu mal transit emteadan mıydı? Hendek savaşından sonra Hicri 5 ve Milâdî 627 yılında Müslüman nüfuz ve tesiri Necd havalisinden doğudaki Yemâme bölgesine kadar uzaklara yayılmıştı. Yemâme, Kureyşlilerin bütün hububat ithalâtım yaptıkları bir zahire anbarı durumundadır. Yemâme mıntakası hâkimi Sumâmet'ubn Usâl, Hz. Peygamberin (S.A.) teşviki ile hububat ihracını durdurur durdurmaz, tarihçilerin verdikleri malûmata göre, Mekke'de kıtlık baş göstermiştir.[240] Tarîhen sabittir ki, Hicrî 6 ve Milâdî 627 - 628 yılı Hicaz mıntakası için kurak geçmiş ve yağmur yağmamıştır. Rivayet edilir ki, Hz. Peygamber (S.A.) bir defasında, 500 altın dinar tutarında bir meblâğı, o zamanki düşmanı Mekke'nin mahrumiyet içinde bulunan fakirlerine sarfedilmek üzere göndermiştir. Ebû Sufyân, Hz. Peygamberin (S.A.) şehir ahalisi arasında ayrılık husule getirmek maksadıyla Mekke'deki gençlerin kalblerini kazanmaya teşebbüs etmesi karşısında acı acı homurdanmıştı. [241] Bu hâdisenin yukarıda işaret ettiğimiz kuraklık mevsimine raslaması muhtemeldir. Belki de bu âmiller içinde en esaslısı, Kureyşlilerin müttefikleri tarafından ya İslâm dinini kabul etmeleri veya Hz. Peygamberle (S.A.) dostluk anlaşmaları imzalamak suretiyle tedricen yalnız bırakılmalarıydı. Filhakika, tedkik edersek bu tarihte Mekke'nin bütün istikametlerinde, kuzeyinde, batısmda, hattâ güneyinde Müslüman kabilelerinin sakin oldukları hakikati ile karşı karşıya kalırız. Esasen az sonra da Hudeybiye anlaşması yapıldı. (H. 6 — M. Ocak 628). Kuzeyde Hayber mıntakası, bu tarihten iki ay sonra, islâm Devletine inkıyat etti (Hicrî 7. yılın Muharrem ayı — M. 628). Ancak, bir yıl geçmişti ki Mekkeliler, bu Hudeybiye anlaşmasını bozdular; her ne kadar pişman oldularsa da artık iş işten, geçmişti.

Sonra Medine'ye bir heyet göndererek Hudeybiye anlaşmasını yenilemek istediler. Hz. Peygamber (S.A.) bunu yenilemek taraftarı değildi. Tabiatiyle Mekkeliler, Müslümanların her an bir mukabele! bil-misil yapacaklarından endişeleniyorlardı; sonra artık yalmzdslar. ve fiilen de yardımına güvenecekleri kimseleri kalmamıştı. [242]

Hudeybiye Anlaşması:

160. hrlanacağı gibi Hz. Peygamber (S.A.), Hendek muharebesini takip eden yi), Bı^deybiye'de, Kureyşüeri Müslümanlarla on sene müddetli bir anlaşma akdetmeye ikna edebilmişti. Kureyşlilere istedikleri her şey verildi ve hattâ Müslümanların üçüncü bir zümreyle harple meşgul oldukları bir sırada Mekkelilerin bitaraf kalmaları mukabili «izzeti nefisleri- bile tatmin edildi. Bu suretle Mekkeliler Hayber Yahudilerini tek başlarına bırakmış olduklarını yâ İdrâk ediyorlar, yahut da edemiyorlardi; netice olarak, bu anlaşma, Müslümanlara karşı Yahudilerden yardım alma imkânlarını da ortadfuı kaldırıyordu. Mekke ve Medineiilsr, bunlar Hudeybiye anlaşmasının yegâne iki tarafı değildiler. Aynı zamanda bu esas taraflardan birinin müttefiki olmak suretiyle anlaşmanın bütün maddelerine iltihak etmiş, bu suretle taraf vasfını iktisap etmiş olan peyk zümreler de vardı. Bu talî taraflar bir müddet sonra esas tarafları bile harbe sürüklemiştir. Meselâ nakledildiğine göre, bir defasında Bekrî'ler, Hz. Peygamber (S.A.) hakkında hakaretâmiz sözler sarf etmişlerdi. Müslümanların müttefiki olan Huzâî'ler bunun üzerine fena halde öfkelendiler ve muhtemelen komşuları Bek-rî'lerden bazılarının kanma girdiler. Bekrî'ler, içlerinde Mekkeliler dahi olduğu halde, intikam almak için bir gece hücumu tertiplediler. Daha sonra Hu-zâalı bir elçinin Medine'de Hz. Peygambere (S.A.) anlattığına göre bu hücum, Huzâî'ler camide cemaatla birlikte namaz kılarlarken îka edilmiş, tabiatiyle bu yüzden müdafaasız bir halde olan bu Müslümanlar arasında ölü ve yaralı sayısı fevkalâde kabarık olmuştur. [243] Az kalsın iki cephede birden savaşma tehlikesi tahakkuk ediyordu. Hz. Peygamber Hayber meselesini halledip onları kendine bağlayarak silâhsız bir hale getirince, Mekkelüerle hesaplaşmak için yeter derecede serbestiye kavuştu. Kan akıtmak asla arzu etmediği bir şeydi; bunun için düşmanı gafil avlamak üzere teşebbüse geçti. Bu zor vazifesinde onun elde etmiş olduğu muvaffakiyeti ne kadar gayret etsek takdirden âciz kalırız. [244]

Hz. Peygamber (S.A.) 10.000 Kişilik Ordusunu Mekkeliere Karşı Nasıl Harekete Geçirdi?

161. Bir askerî sefer için geniş hazırlıklar yapılmaya başlandı. Fakat Hz. Peygamber (S.A.), niyet ve kararının ne tarafa olduğunu hiç kimseye açıklamadi. Bu sır, o kadar titizlikle saklandı ki, Hz. Ebû Bekr gibi seçkin bir kimse bile, kızı Hz. Ayşe'nin (Hz. peygamberin (S.A.) o sırada hanımı) evine gittiğinde, ondan bu seferin ne tarafa olduğunu sorması üzerine Ummu'l-Mu'minin Hz. Ayşe, babası Hz. Ebû Bekr'e bu hususta yeter bir bilgi verememiştir" [245] Diğer Müslümanlar da tabiatiyle aynı şekilde bilgisizdiler.

Aynı zamanda, az sonra göreceğimiz gibi toplanan gönüllü askerler on bin kadar olmuşlardı.[246]

162. O devirde on bin kişilik bir ordu, görülüp alışılmış bir şey değildi. Düşman haber alma teşkilâtı veya dostlarından bunu gizlemek, saklamak da çok zor bir şeydi. Burada bir gece baskını mevzu bahis olamaz; zira düşmanla arasındaki mesafe on iki gün gibi uzak bir mesafedir. Bunun için Hz. Peygamber (S.A.), her şeyden evvel Medine'den bütün çıkışları durdurdu, yasak etti; buna gerek dostları ve gerekse bitaraf kimseler de dâhil bulunuyordu. İstihbarat teşkilâtı o kadar verimli çalışıyordu ki, ahmak bir Müslüman olan Hâtib'ubn Ebi Balta'a, Mekke'ye gizli bir haber gönderdi. Bu haberi götüren, Medine'nin hemen yıkınında kolayca yakalandı. Mektupta, şunlar yazılı idi: «Burada büyük hazırlıklar yapılıyor; her halde Mekke'yi düşünüyorlardır». Bu mektuba el koydular, fakat Hz. Peygamber (S.A.) mektubu götüreni yolunda serbest bıraktı; bu bir köle kadındı. Serbest kalınca dqğru Mekke'ye gitti. Hz. Peygamber, okuma yazması olmayan bu kadının orada macerasını anlatacağını ve Mekkelilerin suçluluk haleti ruhiyesi içinde, bundan Müslümanların işine yarayacak bazı neticeler çıkarabileceklerini düşünüyordu; bu sırada bazı şaşırtmalar vermek zarureti de vardı. İbn Sa'd'ın eserinde [247], yazılı olduğu veçhile «Hz. Peygamber (S,A.) Ebû Qatâde'nin kumandasında bir askeri birliği Medine'nin tam kuzey kesiminde, üç günlük mesafede bulunan «İdam» mevkiine gönderdi. Böylece herkes, Hz. Peygamberin (S.A.) bu bölgeye gitmek istediğini ve bu «İdam» seferinin bunun keşif kısmı olduğunu düşünecekti; bu suretle şayiaların merkezi sıkleti bu yöne çevrilecekti.»

163. Hz. Peygamber (S.A.î, fiilen bir büyük sefere çıktığı zaman, sadece gideceği yeri değil, aynı zamanda ordusunun hakiki büyüklük ve kuvvetini de saklamak istemiştir. İşte, bu sebeple, müverrih Ya'qûbî'ye nazaran Hz. Peygamber (S.A.}, beklenen birçok gönüllünün Medine'de toplanmamalarını, ancak Mekke'ye doğru hareketinde yol boyunca kabilelerinin bulundukları yerlerden geçtikçe kendisine iltihak etmelerini emretti. Bu strateji o kadar muvaffak oldu ki Kureyşliler, Müslüman Ordusu Mekke civarındaki dağlar arkasına ordugâhlarını kuruncaya kadar onların-harekete geçtiklerine dair zerre kadar bir haber elde edememişlerdir. Bundan başka, tam Mekke'ye hareket edeceğine yakın, az evvel de işaret ettiğimiz gibi, Medine - Suriye yolu üzerinde Batn İdam'lıları cezalandırmak için kuvvetli bir askeri birliği harekete geçirmişti; bununla dikkati dağıtmak ve herkesde, Hz. Peygamberin (S.A.) Medine kuzeyindeki düşmanlarından birine sefere gittiği zehabını uyandırmak istiyordu. [248] Darbe tesirini daha da arttırmak gayesiyle İslâm Ordusu Mekke'yi kuşatınca Hz. Peygamber, o gece her Müslüman askerin ayn ayrı birer ateş yakmasını emretti. 10.000 ateşin bütün bir gece yakılması daha büyük, daha fazla sayıda insanın yemeklerini pişirdikleri intibaını veriyordu. Cenabı Hak da Müslümanlara lûtfunu esirgemedi. Ebû Sufyân, Mekkelilerin bu en büyük kumandanı, aynı gece Müslüman keşif kıtalarının eline düştü. Bunun neticesi, Mekke ahâlisi ne yapacağını bilmez hale geldi. Ertesi sabah, Hz. Peygamber

(S.A.) şimdi anlatacağımız Mekke yürüyüşüne başladığı zaman, Ebû Sıifyân Mekke ahalisinin evlerine kapanmalar- ve silâhlarını terketmeleri, yahut Kabe civarına toplamaları veyahut da Ebû Sufyân'ın kendi evine kapanmalarını ancak bu haldedir ki kimseye zarar verilmeyeceği hususunda halkı temin etmek üzere serbest bırakıldı.

164. Hz. Peygamber (S.A.) tarafından bir kimsenin evinin sığınılıp emniyet içinde kalınacak bir yer olarak seçilmesi muhakkak ki büyük bir şereftir. İhtimâl ki, Ebû Sufyân bu şerefe lâyıktı. Çünkü meşhur müverrih Sâbit'ül-Bunanî (Tabündendir), bize İs-larmn ilk günlerinde Hz, Peygamberin (S.A.) sokak çocukları ve diğer avama mensup kimseler tarafından izâç edildiği zaman melce olarak Ebû Sufyân'ın evini sık sık kullandığına., zira Ebû Sufyân'ın misafirini anlayıp müdafaa edebiimek için gerekli kültür ve cesarete sahip olduğuna dair malûmat vermektedir. [249] Hz. Peygamber (S.A.) bunu unutamamışti; mezkûr hareketi ise evvelkinin bir mükâfatı idi.

NECC/6

Mekke'nin fethi

KROKİSİ

Mekke'nin Fethi ile İlgili yürüyüş hattını gösteren bir kroki.

MEKKE'NİN FETHİ

165. Bu sırada, Mekke'de tecrübeli ve nüfuz sahibi bir kimse bulunmuyordu: Ebû Cehl ölmüş, Hâ-lid'ubn Velîd ve Amr' ubn'uI-As Müslüman olmuşlar, Ebû Sufyân anî olarak ortadan kaybolmuştu (arze-dildiği gibi kendisi Müslümanların eline düşmüştü). Şayet hâlâ varsa, müttefiklere yardım için haber gönderecek kadar da vakit kalmamıştı. (Ebû Cehl'in oğlu) İqrime gibi bazı genç kumandanlar, şüphesiz bazı mukavemet hareketlerine kalkıştılar. Onlara kendi kılanlarına mensup kimseler yardım ediyorlardı. Âteşin bir kumandan olan Hâlid'ubn Velid'in idaresindeki Müslüman askeri birlikleriyle bunlar arasında bazı sokak muharebeleri cereyan etmiştir. Mamafih, ekseriyet itibariyle Mekkeliler, Ebû Sufyân'ın almış olduğu teminata ve onlara tavsiye ettiği şeylere ve sulh yoluyla ve kan dökülmeksizin icra edilecek bir işgal vaadine inanıyorlardı.

166. Ebû Sufyân, şayet derhal kuvvetlerini teşkil edip bir mukavemete kalkışsa bile, bu onun için çok geç bir davranış olacaktı. Zira Hz. Peygamber (S.A.), kendi birliklerini fiilen Mekke'ye doğru harekete geçirip, şehrin iyice yakınlarını tamamen işgal etmeden evvel, onun İslâm ordusu karargâhını ter-ketmesine müsaade etmedi. [250] Ebû Sufyân'ın gönüllülerini toplayıp harekete geçmesi veya yakınlardaki müttefiklerine —şayet hâlâ kaldıysa— yardım için bir haber göndermek ve onların yardımlarını talep etme meselesi mevzubahis olamazdı. Ebû Sufyân, Mekkelilerin itimadım kazanmış bir liderdir. O, şuna samimî olarak inanıyordu ki, böyle bir mukavemet hareketi neticesiz ve son derece faydasızdı; tarihçiler tarafından-nakledilmiş olan, on,r) ^ansı ue bu meseleyi münakaşaları, bu. kanaatini -jicseitirm»k-tedir. Hasımlarının mukavemet edilmez Gnerme bir de onların inanılmaz merhamet ve >fkatlerinin eklenmesi, bu çok nâzik anda

Mekkelilc, özerinde o kadar derin tesirler bıraktı'ki, onların Lia™« i,.,™ Uclilıci ivdiği beslemekte oldukları kin ve düşmanlık h^\er\ bir anda yepyeni bir kalıba dökülerek en mü.<;|je, . . tarza inkılâp etmiş oldu. [251]

Hz. Peygamberin (S.A.) Müslüman Ordu Birliklerine Vaziyet Aldırması:

167. Mekke, her taraftan dağlarla Vıvr;ii bir va_ dide kurulu bir şehirdir. Şehri, kuzey - ı>smey istikametinde kateden bir tek ana yol vardır u..çide iki talî yol bağlanır ki, biri Hacûn, f|j£eri yoludur.

168. Müslüman ordusunun büyük l!!gm, araıa_ rında Hz. Peygamber (S.A.) olduğu haltı,, kuzey isti. kametinden ilerledi. Yukarı şehir denen y (Ma'lât) bu tarafta yer almaktadır. Diğer bir f|Rj,erî birlik Zübeyr'ubn'ul-Avvâm idaresinde Kadâ' y01ü üzerinden ilerleyerek düşmanın deniz sahiline, Vâ iti lLliriaı yüluyla kaçmasına manı oluyordu. Diğer ki ,.. ...

öuyuK askerı birlik, şehre güneyden Lıt yolunu ı,akiben girdi ve Mesfele'yi yani aşağı şehir denen ı,,ıntakayı

gal etti. Muhtemelen bu bir süvari kıtj diğer ordu birlikleriyle aynı zamanda £ıre sehre girebilmek için bunların çok çabuk ş^udan dolaşmaları icap etmektedir. Bu dü Güncemiz, bu birliğin süvari kuvvetlen kumandanı Hâij^.

in kumandasında sevkedilmesi vakasiyı, mektedir. Diğer bir birlik de Hacûn 'u üzerinden şehre girmiştir. Bunlar aynı zamanda Cidde'ye olduğu kadar, Yemen istikametinde dfe düşmanın kaçış yolunu kapamakla vazifeliydiler. [252]

169. Diğer bütün askeri seferlerde olduğu gibi bu sefer münâsebetiyle de bir parola ittihaz edilmişti"[253]

170. Ordunun safları ve kademeleri titizlikle tanzim edilmişti. Hususî bir subay (Vâzi1), bütün bu işlere nezaret Ediyordu [254] Hz. Peygamber (S.A.) bu vazifeli vasıtasiyle talimatını veriyor ve onunla emirlerini icra ettiriyordu. İbn Hişâm'm kitabının aynı sahihlerinde Mekke'nin en yüksek tepelerinden gö-rülürcesine, islâm ordusunun şehre girişinin pek özlü bir şekilde tavsifi bulunmaktadır. Hakikatte Hz. Ebû Bekr'in babası Ebû Kuhâfe, o sırada Mekke'de yaşamaktaydı. Kendisi âmâ idi. Bir yabancı ordunun şehre hücuma geçtiğini haber alınca, kız torununun elinden tutarak yüksek bir tepeye çıktı ve torunundan gördüğü her şeyi kendisine anlatmasını istedi. Küçük kız, ona Vâzi'nin nasıl safları ve kademeleri ayarladığını vesair teferruatı aynen nakletti. Nihayet kızın «askerlerin nasıl yayılıp ilerlediğini» anlatması üzerine: «haydi, çabuk eve gidelim; hareket halinde bir ordunun eline geçmek tehlikelidir» dedi.

171. Böyle, dört bir taraftan harekâtta bulunan bir orduda Baş Kumandanın olup bitenlerden haberdar olma ve her şeyi tam ve lâyıkiyle elde tutması hususunda hakikaten fevkalâde maharet ve teşkilâtçılığı görülüyordu. Hz. Peygamber (S.A.) yeni talimatlar vermenin ve müdahalelerde bulunmanın lüzumlu olduğu yerlerde derhal işi ayarlıyordu. Şehrin işgalinin son safhalarına doğru subaylarından biri, kendi emrindeki askerlere, «bugün artık mağrur Mekke'nin başının öne düşeceği ve şehrin yağma edileceğine dâir» imâda, bulunması üzerine hemen Hz. Peygamber (S.A.) geldi, meseleyi öğrenir öğrenmez mevzuubahis subay derhal kumandanlıktan alındı [255] ve bu vazife başka bir

kimseye [256] tevdi edildi. Hz. Peygamber (S.A.) dedi ki: «Hayır! Mekke'nin şeref ve haysiyeti asıl bugün artacak. Madem ki orada îs-lâmm kıblesi mevcuttur, müessestir; bu yüzden her ne suretle olursa olsun onun kudsiyetine tecavüz edilmeyecektir». Bunun üzerine şehirde sulh, sükûn ve nizam işini sağjamak üzere umumî bir tebliğ yayınlandı.

172. islâm ordusunda herbir askerî birlik, tabii bir taksimat üzere teşkil olunmuştu; yâni herbir kabile ayrı bir birlik,, ayrı bir takım teşkil ediyordu. Filhakika, Mekkeli Müslüman Muhacirler, Medineli Ensâriler, Eslemîler, Gifâriler ve diğerleri herbiri ayrı ayrı olmak üzere müstakil askeri birlikler, kuvvetler olarak tertib olunmuşlardı. Bununla beraber, durum o tarzda ayarlanmıştı ki bütün bu ayrı zümreler, aynı makinenin çeşitli parçaları gibi bir tek gayeye hizmet eder şekilde muntazam çalışmışlardır. Bu şekilde bir tertip ve teşkil, psikolojik bir tesir uyandırma imkânlarına sahiptir; bu tarzda tertip ve teşkil edilmiş askeri birlik ve takımlar, o devirdeki herhangi bir insan üzerinde kuzey - batı Arabistan'ın bütün kabilelerini temsil ediyormuş gibi muazzam bir tesir husule getirir. [257]

Hz. Peygamberin (S.A.) Mekke'ye Girişi:

173. Mekkeli Muhacir, Peygamber Muhammed Mustafâ (Sallallahü aleyhi ve sellem), şimdi doğum yeri olan bu şehre muzaffer bir Kumandan olarak dönüyordu. Hariçte peşini bırakmamış olan hemşehrileri tarafından maddî ve mânevi ağır ıstıraplara duçar edilerek tam sekiz sene geçirmişti. Şimdi işe, zafer kazanmış bir ordunun başındaydı; buna rağ-' men tavır ve hareketleri ne şekilde olmuştur? Diğer herhangi bir tiran gibi kibir ve azamet dolu, Kadiri Mutlak, bütün sebeblerin Sebebi olan Allahı unutmuş, gururundan sarhoş olmuş bir halde miydi? Hayır!.. O bütün bunlardan tamamen uzaktı. İbn Hi-şam'ın kitabının 815'inci sayfasında da anlattığı gibi, o, hakikatte gayetle çekingen bindiği devenin sırtında sık sık secdeye kapanıyor, lütfettiği bütün bu şeylerden dolayı Tek olan Allaha şükrediyordu. Herkese şâmil olmak üzere umumi af ilân ediyor, geçmişte mâruz kaldıkları maddî ve mânevi ıstırablardan intikam alma düşüncesi yerine sulhu yayınlıyor; bununla hakikatte Allanın, muttaki olan mü'minlerden beklediği şeyi gösteriyordu. Kur'ânm 2. Sûre, 58. âyet ve 7. Sûre, 161. âyette, Allah şöyle buyuruyor: «Şu Şehre girip, dilediğiniz yerden istediğinizi bol bol yiyin, kapısından secde ederek girin ve Umumî Af (~ Hıtta) deyin-. Taberî'nin Te'rih adlı eserinde de gayet güzel belirttiği gibi [258], Peygamber Mûsâ (aleyhisselâm) devrine ait askerlikle alâkalı bu ilâhi emirleri, AmâÎıkalı'larla olan savaşlarında Yahudiler gerektiği gibi yerine getirmekten uzak kalmışlardır. Hz.. Muhammedin (S.A.) «Harp Peygamberi» olması ve fakat bunun yanında, harplerinde bile «Rahmet Peygamberi* olduğunu isbat etmesi mukadder kılınmıştı. Evvelce zikri geçen bir hadiste şöyle denmektedir : «Ben harp peygamberiyim, ben Rahmet peygamberiyim»[259]

174. Kur'nda 48. sûrenin 24-25. âyetinde şayanı dikkat bir vak'a zikredilmektedir. Zaferden sonra, inatçı düşman askerlerinden bir kısmı, şehrin iç kısmında İslâm ordusuna karşı ciddi bir pusu kurmuştu; mezkûr âyetlerde,

Allahin onları bu inatçı düşmanlardan nasıl kurtardığı hatırlatılmaktadır Bu vakada dahi «Rahmet Peygamberi», suçluları affetmek fırsatını zayi etmemişti.
Hz. Peygamberin (S.A.) «affı umumî» ilân etmesi:
175. İşgalin hemen akabinde insan yapısı ilâhlar, lâyık oldukları «seviyeye» indirildiler. Ebû Suf-yân'ın evinde ise durum hakikaten insana heyecan vericiydi: Karısı korkusuz Hind, evindeki putlara vurmaya ve onları parça parça etmeye ve bu arada: «Sizden ne fayda gördük; biz nasıl oldu da bunlara inanarak aldandık" diye sık sık haykırıyordu. Aynı Hind, yüzü örtülü bir şekilde, şehrin diğer kadınları ile beraber, İslama girmek üzere Hz. Peygamberin (S.A.) huzuruna geldi. Bu esnada cereyan eden muhavere cidden çok alâka çekicidir:
— «Çocuklarınızı öldürmemeye söz veriyor musunuz?»
— «Biz onları çocuklar olarak yetiştirdik, onları Bedr savaşında öldüren sizsiniz.»
— «Gayri meşru münasebetlerde bulunmamaya ve zina etmemeye söz veriyor musunuz?»
— Hür doğmuş bir kadın bunu yapabilir mi hiç?»
— «Hırsızlık yapmamaya söz veriyor musunuz?»
176. Bu sualler üzerine Hind nâçâr kaldı ve anladı ki İslâm, sadece siyasî bir lüzumdan ibaret değildir; o aynı zamanda insanın ferdi ve içtimai hayatına hâkim bir kaideler külliyesidir ve dedi ki:
— «Ya Resûlullah! Hırsızlık hakikaten kötü bir şeydir. Fakat, şimdi düşün: Kocam çok hasis ve cimridir; evimin zarurî ihtiyaçları için bazı bazı kocamdan bir miktar para çalmak mecburiyetinde kaldım...»
Hz. Peygamber (S.A.), gülmekten ve şunları söylemekten kendini alamadı:
— «Pek âlâ haklısın, işte böylesi yasak değildir."[260]
177. Bu bahsi, Hz. Peygamberin (S.A.) fethedilen şehirdeki son durumunu da zikrederek kapıyoruz. İşgali takip eden günde, sulh, sükûn ve asayiş şehre hâkim olunca cemaatla kılman namaza imamlık etti; bu durum şehirdeki putperestler tarafından merakla takip edildi. Namazdan sonra, Kabe etrafındaki sahada toplanmış olan hemşehrilerine bir hitabede bulundu ve bunlara, gerek kendisine ve gerekse ashabına neler yaptıklarını hatırlattı ve onların ne kadar haksızlık ve adaletsizlik yapmış olduklarını İzah etti. Son olarak, onlara artık kendisinden ne bekleyip, ümit ettiklerini sordu. Kısa bir duraklamadan sonra devam etti:
«Bugün, artık hiçbir şeyden mes'ûl değilsiniz. Gidiniz, hepinizi hür addediyorum.» [261] Anî olarak Mekke'nin havası değişti ve akşama doğru hemen bütün halk İslâmı kabul etti. Onlar hiç bir şeyi böylesine derin, böylesine samimî bir şekilde kabul etmemişlerdi. Hem onlar, şimdi mağlûp edilmiş ve işgal altına girmiş bir memleketin ahâlisi değiller, haklar ve vazifeler hususunda, zaferi kazananlarla tamamen müsavi vaziyetteydiler. Bir şehrin fâtihi, Allanın Resulü olursa, böylece, en küçük bir ifrat hareketi dahi ortaya çıkamaz. Bu siyâsete bir ışık tutacağını umduğum şu, hâdiseyi nakletmeyi faydalı bulurum: Hz. Peygamber, henüz yukarıda zikrettiğimiz hutbesine başlamamıştı. Müezzin Bilâl'ûl-Habeşî (R.A.), Kâbenin damına çıkmış namaz için ezan okuyordu:

«Allahu Ekber, AUahu Ekber...»
Mekkeli bir putperest olan Attâb'ubn Esid. arkadaşlarından birinin kulağına eğildi ve dedi ki: «Allaha şükür ki babam şimdi hayatta değil; şayet o, şu siyahinin mukaddes Kabe'nin damına çıkıp anırdı-ğını işitseydi, buna katiyen tahammül edemezdi.» Biraz sonra. Affı Umumînin ilân edildiğini işiten aynı Attâb, galeyana geldi ve anî olarak ileri fırladı. Hz. Peygambere (S.A.) yaklaşarak şöyle dei: «Ben Esîd'in oğluyum, Allahdan başka Allah olmadığını ve senin de onun elçisi olduğunu tasdik ederim.» Hz. Peygamber (S.A.) cevap verdi: «Pek âlâ; seni Mekke valisi yaptım.» Biliyoruz ki askerlerinden hiç birini Mekke'de garnizon tesis etmek için bırakmaksızın Hz. Peygamber (S.A.), gayet kısa bir zaman içinde Medine'ye çekilmiş ve Mekke'nin idaresini gördüğümüz gibi, henüz İslâmı yeni kabul etmiş bir Mek-keliye bırakmıştı. O, sonradan buna asla pişman olmamıştır. Bütün bunlar, insan kalbinin nasıl kazanılacağını gösteren apaçık vâkı'alardır. [262]

6- HUNEYN VE TÂİF SAVAŞLARI
(H. 8. Yıl. Şevval / M. Aralık 629)

Hıneyn Mevkii Ne Tarafa Düşer:

178. Bizzat ismi Kur'ân'a geçmekle ebediyete intikal eden meşhur ve mühim bir meydan muharebesi olan Hımeyn savaşının daha İslâmın kuruluşunun ilk günlerinden itibaren unutulmaya yüz tutması calibi merak bir şeydir. Eski tarihçiler ve coğrafyacılar, bu savaşın yerini tam ve doğru olarak tesbit edememektedirler. Bazıları, meselâ Maqrîzî gibi [263], bu mevkii Mekke'den bir günlük mesafe, yani yirmi beş kilometre olarak, diğer bazı müverrihler ise bu yeri, mukaddes beldeden dört günlük mesafe olarak tarif ederler. Bir kısmı da bu ikisi arasında rakamlar ileri sürerler ki bu sırada yani Fethin akabinde Hz. Peygamber (S.A.), bu son zaferini sağlam esaslara bağlamak ve Feth'i, İslâm Devletinin iktisadî ve siyasî prensiplerine göre itmam etmek için Mekke'de meşgul bulunuyordu.

179. Bu gibi ihtilâfların sebebini bulmak zor değildir : Huneyn mevkii meskûn olmayan bir nımtaka idi. Hz. Peygamber (S.A.) Hâvâzinîler ile karşılaşmak üzere, ordusu ile birlikte bir sefere çıkmıştı. Sabahın erken saatlerinde, dar bir vadiden geçerlerken İslâm ordusu, düşman tarafından anî bir hücuma uğradı. Bu arızi vakıa bir yana, ne evvelce, ne de bundan sonra hiç bir münâsebetle Huneyn, tanınan, bilinen bir yer olmuş değildir. Burasının susuz, otsuz, göçebe topluluklarına bile cazip gelmeyen yaban bir mıntaka olduğu muhakkaktır.

180. Son birkaç sene.zarfında, birçok ilim adamı ve en sonuncu olarak Şekib Arslan, Bâ Selâme ve diğer kimseler, Huneyn mıntakasmı keşfetmek için teşebbüslere giriştiler. Pek tabiîdir ki, her biri>ayrı neticelerle, birbirleriyle asla uzlaşmayan çeşitli görüş ve kanaatlara vardılar. Bu mütehassıslar umumiyetle araştırmalarım Tâif - Mekke anayolu üzerinde yapmışlardır. Bu suretle onlar, Hz. Peygamberin (S.A.) askeri seferlerinde daima, düşman üzerine ilerleyişinden hasımlarının haberdar olmamasını teminat altına almak için, asla ana yolları takip etmemeyi şiar edindiğini nazarı itibara almamaktadırlar.

181. Bâ Selâme, bu işi yapacak en iyi kimseydi; bu topraklarda dünyaya gelmiş ve 1946 yılında ölümüne kadar, Saudi Arabistan'ın Mekke parlamentosunda âzalık etmiş ve dört ciltlik Hz. Peygamberin (S.A.) hayatına dair bir eseri olan ve seyahatten hoşlanan, hakikî bir memleket evlâdıydı. Havaliyi gayet iyi tanımaktaydı. O, eserinde, bu tarihi mm takayı araştırmak ve bulmak için epey bir zaman harcadığını yazmakta ve bu mahalli bugünkü Necd otomobil yolu üzerinde, Mekke'den takriben yirmi beş kilometre mesafede bir nokta olarak göstermektedir. Onun çizdiği bu yolu takip ettim; itiraf etmeliyim ki, 12.000 kişilik bir ordunun, üstelik de Hz. Peygamberin (S.A.) kumandasındaki bir ordunun düşman okçuları tarafından pusuya düşürülebileceği hiç bir müsait mahalle raslamadım. Sonra buradan, îslâmdan evvel her sene bir panayırın kurulduğu tarihî meşhur Zu'1-Mecâz kuyusuna geldim. Burada Kureyş göçebe kabilelerinden biri yaşamaktadır. Göz alıcı ve sanatkârane işlenmiş elbiseleriyle derhal diğer göçebelerden tefrik edilen bu kabileye mensup kızlar, otomobilimizin suyunu, seve seve ikmâl etmemize yardım ettiler. Bu kuyu, Arafat'ın kuzeyinde ve Arafat ile şimdiki Necd otomobil yolundan biraz sapa talî bir havalide bulunmaktadır. 1932 ve 1939'da Hicaz'a ilk ziyaretlerimde, Huneyn mıntakasmı tayin etmek için teşebbüs ettim, hattâ bir defasında Kara' Dağı üzerinden Taife olan yüz yirmi kilometrelik mesafeyi bir merkeble katettim; gayem, yolda Huneyn'i araştırmaktı. Huneyn savaşı ile alâkalı olarak tarihin kaydettiği Evtâs v.s. mahallen de bu yol üzerinde aradım, durdum. Bütün bunlar boşa gitti; bu araştırmaların devamını, bizlerden daha çok imkân ve müsait şartlara mâlik olacak olan müstakbel araştırıcılara bırakıyorum. [264]

Muhtemelen Huneyn, Tâ'ifin 50-60 Km. Kuzeydoğusunda Bulunmaktadır:

182. Sultan II. Abdülhamîd devrinde «Hicaz Demiryolları İdaresi» tarafından hazırlanmış olan haritaya kısaca bir göz atalım. Her ne kadar pek fazla itimada şayan olmasa bile bu harita, bize Evtâs na-mıyla [265] bir yer vermekte ve bunu Tâif şehrinin kuzeydoğusunda, 50-60 kilometrelik bir mesafeye yerleştirmiş bulunmaktadır. Ben, bu havaliyi ziyaret edemedim, bununla beraber, Huneyn yeri için yapılan araştırmalarda gösterilen yerlerin en mâkulü olarak haritadaki bu mezkûr yeri kabul etmekteyim; sebebini de şimdi izah edeceğim :

183. Evvelce de izah edildiği gibi, bütün eski müverrihlerin de naklettiklerine göre [266], Hz. Peygamber (S.A.) Tebûk seferi müstesna, her defasında şaşırtıcı ve aldatıcı istikametlerde yola çıkmıştır. Önce, aksi istikamette yola çıkıyor, epey gittikten sonra, yarım daire şeklinde çark ederek esas seferdeki hedefin istikametini alıyordu. Bununla beraber, aynı zamanda ihtiyatî tedbir olarak her zaman kullanılan yolları değil, aksine, az istimal edilen düşmanın şüphelenemiyeceği geçit ve bölgeleri tercih ediyordu. Hz. Peygamber (S.A.) Mekke'yi fethettikten sonra, Hevâ-zin kabilesinin İslâm topraklarına hücuma hazırlandıklarını haber aldı. [267] Hz. Peygamber (S.A.), bunun üzerine hemen tebdili kıyafet etmiş bir subayını He-vâzin kabileleri arasına gönderdi. Burada, birkaç gün geçiren ajan, düşmanın hakikaten pek yakın bir zamanda hücuma

geçeceğini tesbit etti. [268] Bunun üzerine Hz. Peygamber (S.A.) düşmanı, kendi arazisinde iken yakalamak üzere Mekke'den hareket etti.

184. Huneyn'in Mekke'den bir günlük mesafede olduğu şüphelidir. Düşmanın Mekke yakınlarına bu kadar sokuluşu ve İslâm haber alma teşkilâtının bundan bihaber olması, o devrin şartları nazarı itibara alınırsa, uygun düşmez. Bundan başka, «dört günlük mesafededir» görüşü de muvafık değildir; çünkü, Huneyn karşılaşması her iki hasırım tam yan yollarında bir nevi buluşma yeri gibi bir mahzara arzetmek-tedir. Bu arada, Tâ'if in bile Mekke'den deve ile iki -üç günlük bir mesafede bulunduğunu düşünmek icab eder. Hevâzinîlerin arazileri Mekke'de dört günJ lük mesafede olduğuna göre Huneyn karşılaşmasının Mekke'den 50:60 km. mesafede cereyan etmiş olması icab etmektedir.

185. Huneyn savaşının, Evtâs dağı yakınında cereyan ettiği söylenmektedir. [269] Bugünkü nesil bu ismi dahi unutmuş vaziyettedir. Diğer kayda değer bir ma-lûmat da şudur Huneyn'den alınan ganimet, Hz. Peygamber (S.A.) tarafından muhafaza edilmek üzere Ca'irrâne'de bırakılmıştı. [270] Çünkü, etrafı kale du-varlariyle çevrili Tâ'if şehrine sığınmak üzere kaçan düşmanı takip eden Ordunun ağırlıklarından kurtulması icab ediyordu. Bu münasebetle, kaynaklarda zikredilen Ca'irrâne bize, Huneyn'in Arafatta veya şâir yerlerde değil, bu istikamette araştırılması gerektiği fikrini telkin etmektedir. Her neyse kaynaklarımız, Tâ'ife doğru kaçan düşmanın takib edilmesi sı-rasında, Hazreti Peygamberin (S.A.) Nahle-Yemeniy-yeden geçerek Liyye'ye vardığını nakletmektedirler.[271]

Ca'irrâne ve Nahle ve Qırn'dan geçirilecek olan bir hat, yarım dâire teşkil etmektedir; Liyye ise Tâ'ifin güney doğusunda, Mekke'nin tam aksi istikametinde, eskiden'olduğu gibi hâlen de Tâ'ifin meşhur bir kenar mahallesini teşkil etmektedir.

NAHLE

MEKKE

Huneyn savaşı için takip edilen muhtemel yürüyüş plânı.

186. Hatırlanacak diğer bir şey de 1939'da evlerinde misafir kaldığım kimselerin bana kafi olarak söylediklerine göre Hevâzin göçebe kabilelerinin hâlâ Tâ'if den üç günlük mesafede yaşamakta oluşlarıdır. [272]

Hz. Peygamberin (S.A.) Askerî Yürüyüş Yolu:

187. Öyle zannediyorum ki şimdi biz, Hz. Peygamberin (S.A.Î bu seferinde katettiği askeri yürüyüş yolunu sarahaten takip edebileceğiz. Hz. Peygamber (S.A.), Hevâzinilerin Tâ'if halkı ile birleşmesine mâni olmak istiyordu. Önce, Mekke'yi kuzey istikametinde terk etti... Bir müddet sonra, kuzey doğu isti-kametine kıvrıldı ve bir yarım daire çizmeye başladı. İşte, bu sırada, Huneyn havalisinde düşman ile karşılaştı. Düşmanın burada kurmuş olduğu pusu, hiç de beklenmeyen bir darbe teşkil ettiğinden, önce muvaffak oldu. Fakat, Hz. Peygamber (S.A.) yine örnek bir hareketle darbe tesirinden yavaş yavaş sıy-rılarak Müslümanları tekrar bir araya getirdi. Hevâ-ziniler, sayısız zigzaglar halindeki vadilerin koruyuculuğu ve avantajından istifadeyle kaçmaya başla-

dılar; takib edenlere asla karşı koyamayacak bir haldeydiler. Müverrihlerin verdikleri malûmata göre, düşman beraberinde kadınlarını, çocuklarım, hattâ bütün koyun ve deve sürülerini alıp getirmişti; onlar, bu saydıklarımızın zafer veya ölüm tahakkuk edene kadar, askerlerin bütün gayretleriyle savaşmalarına müessir olacağını düşünüyorlardı. Fakat bu düşünceleri, iyi tâlim ve terbiye görmüş disiplinli İslâm ordusu karşısında neticesiz kalmıştır. Sonunda da bütün kadın ve çocukları, hayvan sürüleri, bu askerlere ganimet olarak kaldı. Hz. Peygamber (S.A.), ga-nâimi Ca'irrâne'de muhafaza edilmek üzere Mekke istikametinde bir subayın muhafızlığı altında yola çıkardı; gayesi, daha kolaylıkla hareket edebilmekti. [273] Aynı şekilde yarım dâire biçiminde bir yürüyüş hattı takip edilerek Tâ'ifin doğu güney doğusunda yer alan Liyye'ye varıldı ve buradaki kale tahrip edildi. [274] Bahçeli ev ve bostanlardan müteşekkil bu müreffeh kasaba, büyük bir iktisadî ehemmiyet taşıyordu. Buranın kaybedilmesi, Tâ'if halkı için pek elim bir netice olmuştur. Bundan sonra Hz. Peygamber (S.A.), etrafı surlarla çevrili Tâ'if şehrini ordugâh kurmaya ve manevra yapabilmeye müsait geniş bir araziye bakan tarafından muhasaraya başladı. Bu harbin Müs-lümn şehitler mezarlığı, bugünkü İbn Abbâs Camii Kebîrinin yanında bulunmaktadır; burası aynı zamanda Müslüman ordusunun çadırlı ordugâhını kurduğu mahaldir. [275]

TÂ'İF KUŞATMASI

Tâ'if Ve Etraf Bölgenin Tavsifi:

188. Tâ'if, Vadi Vacc üzerinde kurulu, yağmur yağma zamanları, içinde su bulunan bir nehirle yarı yarıya muhat ve etrafı surlarla çevrili bir şehirdir. Bir sayfiye yeri olup, denizden yüksekliği 900 metre kadar vardır. Mekke ile irtibatını sağlayan üç yolu mevcuttur. En kestirmesi Arafattan geçer, Kara' Dağına tırmanır. Sadece merkep ve katırların aşmaya cesaret edebilecekleri 80 -100 km. uzunluğundaki bu yol, bu vasıtayla yirmi saatte kat'edilebilmektedir. Öğleden sonra, geç vakit Mekke'den ayrılan bir kimse, devamlı bir hareketle gece yarısı Kara' Dağına varır ve burada tevakkuf ederek sabahleyin erkenden tepeler üzerinden yola devamla öğleden sonra Tâ'if'e varabilir. Diğer bir yol Ca'irrâne üzerinden develerle katedilmektedir ki, ben bu yoldan Tâ'if'e şahsen gitmedim. Tâ'if'e gidebilmek için, üçüncü olarak Vadi Na'mân ve Mesîl üzerinden bugün (1939) motorlu vasıtaların kullandıkları yol vardır ki 100 -125 km. olan bu yolu vasıtalar üç saatte almaktadırlar.

Vadiler geniş ve düzdür, yolda hiç bir lanmamaktadır. maniaya rast-

189. Eski Arabistan'ın diğer bütün şehirleri gibi, Tâ'if şehri de o zaman, birçok kasabalardan müteşekkildi. Bunlardan her biri, iki yüz veya dört yüz veyahut bin beş yüz metre gibi aralıklarla kurulu idiler ve her birinde ayrı bir kabile (kılan) oturuyordu. Bu yerleşik durumların veya kasabaların hepsi ayn bahçelere, tarlalara, hisarlara ve tarassut kulelerine sahiptiler. Bu satırların yazan, bu neviden kasaba harabelerine 1939 yılında, mahallinde bizzat rastlamıştı. Bu bahçe ve çiftlikler, bunlar arasında geçen Vadi Vacc tarafından sulanmaktaydı. Bu nehir, aynı zamanda surlarla çevrili şehrin tam kıyısından geçmektedir.

Ancak havaliye yağan yağmurlar kısa zamanda bu nehrin yatağı vasıtasıyla boşaltılmakta ve senenin ekseri günleri ise kuru kalmaktadır. Mamafih toprak altı su yatakları zengindir; bir nevi borulu kuyu vasıtasiyle eski devirlerde bu yeraltı sulan, mebzûlen satha çıkarılmakta ve arazî sulanmaktaydı ve hâlen de bu usul tatbik edilmektedir. Bu borulu kuyulardan gelen sular arklara verilmekte, tarlaların ve bahçelerin sulanmasında bunlar ihtiyaca kifayet etmektedir.

190. Çok eski devirlerden birinde, buranın şeflerinden biri, îran hükümdarının teveccühünü kazanarak buraya bir mühendis gönderilmesini temin etti. Bunun yardımı ile, etrafı kale ve tahkimatla çevrili bir şehir meydana getirildi. Neticede «tâ'if» sıfatı (kelime mânası «etrafı duvarla kaplı»dır), kısa zamanda buranın ismi hâline inkılâb etti". [276] Umumiyetle bu mahallin diğer kısımları Vacc diye anılmaktadır ki, genişlik itibariyle1 bazan Tâ'if i de içine almaktadır. Arazinin münbit oluşu buraya çeşitli mıntaka-lardan insanların gelip yerleşmesine sebep olmuştur. Ancak, buranın hakikî yerlileri olanlar, buraya gelip yerleşmek istiyenleri «müttefik» olarak kabul etmekte kâfi derecede müsamahakâr davranıyorlardı. Bu yüzden İsîâmm zuhurunda, Tâ'if (yahut Vacc) şehrinde iki ayrı halk kütlesine rastlıyoruz: Benû Mâlik ve Ahîâf (kelime mânası «müttefikler»). c

191. Bu mahalle ait bize kadar gelen nakillere göre, Lât ve Uzzâ mabetleri etrafı surlarla kaplı olan şehirde (Tâ'if) bulunmaktaydı. Ben 1939'da bu mabetlerden birinin bulunduğu yerde resmî bir misafirhane inşa edilmiş olduğunu ve ötekinin yerinde de bir şahsa ait büyük bir ikametgâhın inşa edilmiş olduğunu görmüştüm.

192. Tâ'if te rastlanan bugünkü sûrlar, Türkler zamanından kalmadır. Fakat, bunların eski temeller üzerine oturtulmuş olması kuvvetle muhtemel dir. Çünkü, Hz. Peygamber (S.Â.), devrinden kalan Tâ'if muhasarası sırasında şehit düşenlerin mezarları hâlâ İbn Abbâs Camii Kebîri yakınında, tam şehir sûrlarının dibinde bulunmaktadır. (Sonradan Hz. Peygamberin (S.A.) zabıt kâtiplerinden Zeyd'ubn Sabit dahi aynı mezarlığa defnedilmiştir.) îbn Hişâm, eserinin 872. sayfasında, Hz. Peygamberin (S.A.Î ordugâhını şimdiki «İbn Abbâs Camiinin» bulunduğu yere kurduğunu beyan etmektedir. [277]

Hz. Peygamberin (S.A.) Muhasarada Kullandığı Harp Âletleri Hakkında Bilgi:

193. Arab Yarımadasında etrafı sûrlarla çevrili sadece birkaç mahal vardır. Bu yüzden, ilk İslâm orduları için bir muhasara harbi biraz fevkalâdelik arzediyordu. Hayber kalelerinden sonra Tâ'if, Hz. Peygamberin (S.A.) karşılaştığı mukavemet etme kabiliyeti olan bu nevi sûrlu şehirlerdendi. Müslü-manlar, Haytıer'de mancınıkla atılan taşlardan epey zahmst çekmişlerdi. Bunlardan ders alan Hz. Peygamber (S.A.) tarafından, taş fırlatmak hususunda bu mancınıklar [278] ve keza muhkem - örtülü arabalar (debbâbe, debbûr, arrâde .yahut elle sürülen tanklar) Tâ'if sûrlarına karşı istimal olunmuştur. Keza Belâ-zuri'nin «Ensâb'ul-Eşrâf» adlı eserinde [279], Tâ'ifde kullanılan mancınığın Selmân'ul-Fârisî tarafından inşâ edildiğini ve debbâbe denen (örtülü, muhkem

araba) âletin denen yerden (az sonra izah edilecektir) Hâlid'ubn Said tarafından temin edildiğini bize bildirmektedir. Mamafih, İbn Sa'd'm eserinde ise [280], gerek araba ve gerekse mancınığın Devsli et-Tnfeyl'ubn Amr tarafından getirildiği zikredilmektedir. İsimler münakaşalı olmakla beraber vak'a sabittir, aksi söylenmemiştir. Mamafih İbn Hişâm, «Sîre» adlı eserinin 869. sayfasında bir kıssa nakletmektedir. Buna göre, Tâ'ifli iki Sakîfi olan Gaylan'ubn Seleme ve Urvet'ubn Mes'ûd, Tâ'if harbine iştirak etmemişlerdir; kıssada şöyle denmektedir • «Muhkem (?) örtülü arabaların ve mancınıkların nasıl inşa edildiklerini öğrenmek üzere CRŞ gittikleri için...» ve onlar tam döndükleri sırada muhasara da esasen kaldırılmış bulunuyordu. Aynı vakayı anlatırken tbn Sa'd daha geniş ve mufassal malûmat vermekte [281] ve bu iki kişinin îslâm dinini, henüz o sıralarda kabul etmemiş olduklarım, bunu daha sonra tahakkuk ettirmiş olduklarım ilâve etmektedir. Acaba Tâ'ifliler, Hazreti Peygamberin (S.A.) bu son hareket ve teşebbüsüne aynı tarzda bir mukabelede mi bulunmayı düşündüler. Yani aynı âletlerle kendi ordularını da mı teçhiz etmeyi düşünmüşlerdi? Muhakkak ki mevzuubahis mancınıklar, İslâm ordusuna karşı kullanılabilirlerdi, fakat muhkem - örtülü arabalar ne işe yarayacaktı? Bu arabalar, cepheden girişilen hücumlarda ve göğüs göğüse yapılan savaşlarda çok zor kullanılırlar. Muhtemel ki, onlar bu arabaların imâlini, ileriki zuhurat ve ihtimalleri de düşünerek veyahut da kendi hemşehrileri için değil de, sırf bir müşteriye satmak ve ihrâc gayesiyle ticâret için öğ-«eniyorlardı. Hz. Peygambere (S.A.) gelince, o, en aşağı bir veya iki mancınığa sahip bulunuyordu. Bunlar, bir evvelki yıl Hayber çenginde ganimet olarak alınan harp âletlerindendi. Selmân'in bunları tamir veya aynen bir kopyasını imâl etmesi muhtemeldir. Buna rağmen, şunu da söylemek icab eder ki, sadece bir veya iki ufak çapta mancınığın bu kadar geniş bir sahaya yayılan muhasara karşısında kullanılmasının hiç de müessir olamıyacağı gayet açıktır. Hakikaten bunların kullanılması, Tâ'if in teslimi için yetmezdi. Üstelik Tâ'if'de müdâfî asker ve yiyecek stokları eksik değildi. Diğer yandan, düşman okları ve kızgın çiviler, İslâm ordusu içinde birçok zayiata sebep oluyordu'. [282] Bu kızgın çiviler Müslüman askerler tarafından kullanılan tankların örtülerini bile deli-yorlardı. Bu esaslı müdafaa tedbirleri karşısında, şehir surlarını hariçten rahneler açmak suretiyle yıkmanın imkânsızlığı anlaşıldı.

194. Gerçi düşman, göğüs göğüse çarpışmak üzere sûrlar dışına çıkmayı düşünmüyordu. Fakat, onların kale burçlarından- attıkları oklar, bazan muharebe edenler arasında isabetlere sebeb oluyor, bilhassa geceleyin ordugâhta korunaklar hâricine çıkan askerler kayıplara uğruyordu. Belâzurî'nin En-sâb'ul-Eşrâf adlı eserinde [283], «Hz. Peygamberin CS.A.) yanında haşeb (tahta, odun)_ bulunduıduğu, bunlarla Tâ'if muhasarasının devamı boyunca çadırının ei> .rafını çevirdiği» zikredilmektedir.[284]

195. Neticede, muhasara sürüncemede kalıp arzu ecttleh netice istihsal edilemeyince, Hz. Peygamber (S.A.) iktisadi baskı çaresine başvurdu ve .şehir dışındaki Tâ'ifin ileri gelenlerine ait yüksek evsafta ve nâdir üzümler yetiştiren

bağ ve bahçeleri tahrip edeceğini duyurdu. [285] Bu teşebbüs, düşman arasında büyük bir heyecan ve karışıklık yarattı. Neticede düşman, onların tahrip edilmesindense, harp ganimeti olarak alınmasını teklif etti. Hz. Peygamber (S.A.) de bu emrinin fiilî bir netice doğurmaktan uzak olduğunu görerek onu geri aldı.

196. Hz. Peygamber (S.A.) diğer bir baskı çaresi olarak, «Herhangi bir düşmana ait köle, İslâm dinini kabul ettiği ve İslâm ordusu safları arasına katıldığı takdirde, hür bir müslüman gibi muamele göreceğini» ilân etti. [286] Bu münasebetle birçok iltihak vak'alan vuku bulmuş ve bunlar İslâm Hukuk Müdevvenatt arasına, müstakar ve kuvvetli emsaller olarak katılmıştır (Aşağıda 2Ü7. paragrafla mukayese ediniz).

197. Bugünlere ait bir taktik olmak üzere Hz. Peygamber (S.A.) muhasara etmiş olduğu şehrin etrafında bulunan dikenli nebatların taze dallarını kestirdi ve gerek malzeme ve gerekse insanlar için giriş çıkışı imkânsız hale getirmek için sûrların münasip yerlerine koydurdu; bunlar aynı zamanda anî bir gece baskınına veya başka türlü bir hücuma karşı mania teşkil ediyorlardı.[287]

198. Kırk gün süren,bir muhasaradan sonra, Hz. Peygamber (S.A.) çekilmeye, cephe savaşı ve demir, ateş gibi vasıtalar yerine, siyasî silâhlarla mücadeleye devama karar verdi. Az ilende de göreceğimiz gibi, sonraki vak'alar bu usulün isabetini tamamen is-bât etmişlerdir. [288]

«CRŞ» Nin Müşabeheti Meselesinin Münâkaşası;

199. Az evvel, CRŞ < = Cim, Râ, Şın diye adlandırılan bir mahalle dikkati çekmiştik. Burası hakikatte «Curâş» yahut «Carş» mıdır? I) İbn Hişâm'a göre [289] «Curaş» Tâif'in güneyinde, etrafı duvarlarla çevrili mahfuz bir şehirdi (Medine muğlaka, kelime mânası : kilitli, yahut kapalı şehirdir); burada, Yemen menşeli bazı insanlar oturmaktaydılar. Arap coğrafyacıları, bu havaliyi gayet yakından tanımakta ve burayı Yemen topraklarından saymaktadırlar. Mamafih ne olursa olsun bizim merakımızı çeken nokta, bu küçük ve alelade kasaba, harp âlet ve edevatı imâlinde, Mekke, Medine ve hattâ Tâ'if'den daha ileride bulunuyor v0. bu tekâmül ile iftihar ediyordu. Buraya, diğer yerlerden insanlar, sadece mancınık ve elle idare edilen tanklar ve muhkem - örtülü arabalar satın almak üzere değil, fakat aynı zamanda bunların yapımını öğrenmek için de gelirlerdi. 2) Hz. Peygamberin (S.A.) Bizans toprakları içinde kalan Ürdün'de kurulu «Carş» şehrine hususî murahhaslar göndermesi ihtimali mâkul addolunamaz. Hakîkaten «•Carş»in bir sanayi şehri olduğu hükmüne varmak pek münasiptir. Bugün, ondan kalan harabeler hâlâ onun eski büyüklük ve tekâmül seviyesine şehâdet etmektedir. Aynı zamanda, gayet İyi bilinmektedir ki Bizanslılar, bu şehir ahalisine, Arabistan topraklarında yaşayan bedevilere harp donanımı ihraç etmelerini sıkı sıkıya yasak etmişlerdi. Bundan başka, Mu'ta denilen yerde, son zamanlarda, Müslüman askerî birlikleriyle Bizans kuvvetleri arasında bir çarpışma cereyan etmiş ve Müslümanların ağır zayiat vermesiyle sona ermişti. Bu yüzden artık Müslümanlar, silâh satın almak üzere burada teşebbüse geçmeyi düşünemezlerdi. Ayrıca bu harp malzemesini bir aylık

uzaklıkta bulunan Tâ'İf'e kadar nakletme zorlukları da nazarı itibara alınmalıdır. Mezkûr kıssayı bir ker-re de, «Tâ'iflilerİn ayni maksatlarla bu yere elçi gönderdikleri» şeklinde mülâhaza edecek olursak, Tâ'iflilerin İslâm Devletine kıyasen gerek sermaye ve gerekse sair kaynaklar bakımından çok âciz bir durumda bulunmaları dolayısiyle, hemen yakınlarında bulunan bir şehrin Ürdün'de bulunan Carş'den daha , tercihe şayan addedilmesi lâzım geldiği neticesine varırız. Bundan başka, anlaşılıyor ki Hz. Peygamberin silâh almak üzere vazifelendirmiş olduğu hususî murahhas heyeti, Yemenli Ezd kabilesinin aşinâsıydı. Bunlar, Yemen'in bir şehri olan Cureş'de, şüphe ve düşmanlıkla karşılanabilecekleri Bizans arazisi üzerinde bulunan Carş'dakinden daha fazla nüfuza ve itibara sahib olabilirlerdi. Yemenliler, Hicaz ahalisinden daha fazla talîm ve terbiye görmüş, kültürlü, yetişkin kimselerdi. Bu yüzden, onların sadece şehirlerinin etrafını kaim duvarlarla çevirmekle iktifa ettiklerini zannetmek yanlıştır. Ahalî Hıristiyan olsun, Yahudi olsun, aynı zamanda marangozluk mesleğine âşinâ, hafif mancınık ve muhkem örtülü araba imâline muktedir insanlardı. Hayat hikâyesine baktığımızda, marangozlukla zerre kadar ilgisi olmayan Selmân'ul-Fârisi'nin bile bir mancınık yapmaya muvaffak olduğunu düşünecek olursak, Cu-reş ahâlisinin de bu sanatta ileri olduğu iddiasını niçin reddedelim? Bu arada, Hindistanlı Müslüman bir âlim olan Şibli Nu'man'i, ayrı bir görüşle bu «CRŞ»nin Ürdün'deki Carş şehri olduğunu ileri sürmektedir. Eminim ki, kendisi bunu söylerken yukarki mülâhazaları hiç nazan itibare almamıştır. Hakikaten onun büyük bir eseri olan Sîret'un-Nebî [290] adlı kitabında bu noktayı hiç münakaşa etmeksizin sadece Suriye'deki (Ürdün) Carş şehrine atıfla iktifa etmektedir. [291]

Hz. Peygamberin (S.A.) Mağlûp Hevâzinîlere Karşı Gösterdiği Muamele Tarzı:

200. Neticede Hz. Peygamber, S.A.) Mekke'ye dönmeye karar verdi ve yolda Ca'irrâne'ye uğrayarak Huneyn ve Evtâs'da ele geçirilen ganimetleri askerleri arasında bölüştürdü.

201. Mağlûp olan Hevâzinîler, Hazreti Peygamberin (S.A.) jdoğumunu müteakip temin edilen süt annenin mensup olduğu kabileydi. Bunu bildiklerinden, dadılık ettikleri çocuktan çekinmeyerek, az sonra Ca'irrâne'ye döndüler ve İslâm dinine dahil oldular. Hz. Muhammed (S.A.) dedi ki: «Birçok haftalar tek siz nadim olup tövbe edeceksiniz ümidiyle ganimeti bölüşmeyi geciktirdim durdum. Gayem bu suretle sizlere aile ve sürülerinizi iade etmekti. Şimdi artık çok geç... Bir zamanlar sizlere âit olan bu şeyleri sizlere iade, şimdi taksim edilmiş olmaları sebebiyle mümkün değildir. Mamafih, aileleriniz ve sürüleriniz arasında şimdi hemen bir seçim yapın, bakayım; yapabileceğim şeyi sonra bildireceğim." Bunun üzerine onlar kadın ve çocuklarını seçtiler. Hz. Peygamber (S.A.) dedi ki: «Ailelerinizden bana ve benim aile efradıma ganimetten isabet eden miktarı şu anda size iade ediyorum. Cemaat namazını bitirdiğim zaman, halkın içinde, diğer ganimetlere müteallik bu talebinizi bana tekrar ediniz.» Onlar da böyle yaptılar. Hz. Peygamber (S.A.) de kendisine ve ailesine

ganimetten düşen mezkûr hisseyi iade ettiğini halkın ortasında tekrar etti. Hz. Ebû Bekr ve Ömer ve onlardan sonra diğer ileri gelenler, birbiri arkasından Hz. Peygambere (S.A.) katıldılar. Bu arada bir iki kılan, bu fikre iştirak etmeyip kendilerine düşen harp esirlerini (yani artık köle durumuna sokulmuş olan Hevâzinlüeri) azat etmekten geri kalmışlardı. Müslüman askerler, hiç bir fidyei necat vesair karşılık almaksızın harp esirlerine hürriyetlerini iade ettiler. Hattâ, Hz. Peygamber (S.A.) bazı dikbaşlı ve tamahkâr kimselere, «insan* cihetinden ganimet olarak aldıkları hisseleri Hevâzinîlere iade etmeleri emrini vermiş ve buna mukabil uğrayacakları kaybın devlet hazinesinden ödenmesi suretiyle telâfi edileceğini bildirmişti.[292]

202. Bütün bu siyasi hâdiseler, Tâ'ifin bu en son müttefikinin de kendisinden ayrılmasına sebep oluyordu. Tâ'if etrafında şimdi artık îslâmın nüfuz ve tesiri kuvvetlenmiş, atlayıp sıçramalarla yayılıp duruyordu. Tâ'if'de istihsal edilen ticari ürünler için yegâne bir pazar yeri olan Mekke, şimdi Müslümanların kontrolü altındaydı. Muhtemeldir ki artık Tâ'if kervanları, bizzat kendi şehir hudutları haricine çıkamamaktaydılar ve hattâ senelik Ukâz panayırı şimdi Tâ'iflilere kapatılmıştı. [293] Neticede, Tâ'if muhasarasının üzerinden bir yıl geçmemişti ki bunlar, Medine'de bulunan Hz. Peygambere (S.A.) bir heyet göndererek gerek manen ve gerekse siyasî olarak İslâm Devletine inkıyat etmek istediklerini bildirdiler ve artık kendi el yapılarından başka bir şey olmayan Lât ve Uzzâ gibi putlara tâbi olmayı bıraktıklarını, Allahın bir tek olduğunun gerçekliğine inandıklarını ve ibâdetin sadece Ona ait olduğunu itiraf ettiler. Hz. Peygamber (S.A.) derhal artık müslüman kimseler olarak onların kendilerine has olan istidat ve dirayetlerini salim bir mecraya akıtmasını bildi: Devletin çeşitli işleri başına idareciler ve memurları, bizzat yine onlar arasından seçip tayin etti. Bu adamlar, îslâmın sağlamlaşmasında ve yayılıp gelişmesinde muvaffakiyet ve fayda sağladılar. Bu husus, Hz. Peygamberin (S.A.) devamlı surette müdafaa ve tatbik ettiği akıllı siyaset, yâni, insan kanı ve mağlûblara karşı da müsamahakâr ve âli cenâb, davranma siyâsetinin bir neticesidir. [294]

7- YAHUDİLERLE YAPILAN SAVAŞLAR
(Medine'den Yahudi Kabilelerinin Sürülmesi)
Benû Qaynuqâ:

203. Müslümanlarla aralarında birçok müşterek taraflar bulunan Yahudilerin, Hz. Peygamberle (S.A.) birlikte yaşamayıp onunla birlikte bulunmamaları, insanlık için acıklı bir hâdise telâkki edilmelidir. Müslüman Devleti ile olan düşmanlıkların kaynaklarına dâir teferruata girmeksizin şunu hatırlatalım ki ilk silâhlı askeri çatışma teşebbüsü, Medirieli Benû Qay-nuqâ kabilesinden gelmiştir. Onların meslekleri esasında kuyumculuk olup, şehrin merkezinde kendilerine ait meşhur Sûk, yani pazarda, iş yerlerini teksif etmişler ve anlaşılan buradan şehrin harici ticaretini kontrol altında bulunduruyorlardı. Onlar, ziraata elverişli bîr araziye malik değillerdi ve fakat aralarında harp çıktığında Müslümanlara karşı iki hafta kadar muhasarada dayandıkları birçok hisarlara sahiptiler.' Utanç duyulacak şekilde bir Müslüman hanımın şeref ve namusu ile

oynamak şeklinde harbi doğuran sebeb etken olduğu kadar, şehrin diğer yahudiieriyle olan münasebetleri de o durumdaydı ki harp başladığı vakit kimse yardımlarına gelmedi.
Neticede kayıtsız şartsız teslim oldukları vakit Hz. Peygamber (S.A.), onları nereye isterlerse oraya hicret etmede tamamen serbest bıraktı' [295] Hicretin, 2., Milâdın 623. senesinde cereyan eden bu hicret harekâtına nezâret etmek üzere, bir resmî memur tayin etti [296] Bu kısa süren savaş, kendi evinden bir kaç yüz metre uzakta olmasına rağmen şehirde Müslümanların oturduğu kısma bir vekil tayin etti (aynı eser ve yerde). [297]

Benû'n-Nadir :

204. Ertesi sene, diğer bir Yahudi zümresi olan Benû'n-Nadîr'ler, çok ağır bir cürüm ika ettiler; Hz. îsmâ'il soyundan bir Peygamberin gelmesi gerçeği, bir îsrâiloğlunun içgüdü ve insiyaklerine zıt düşmekteydi. Bedr'de Müslümanların kazandığı zafer, antipati duygularına şimdi bir de kıskançlık ve hasedi de eklemiş bulunuyordu. Benû Kaynuka' Yahudi kabilesine mensup olup da cürüm işlemiş kimselerin bölgeden çıkarılıp atılması, ayrıca korku ve endişe ortaya çıkarmıştı. Bu arada Resûlullah'm Yahudiler arasındaki bazı suçlu şahıslara karşı aldığı tedbirler, onların sabırlarını da taşırmıştı. Elimiz altındaki klâsik kaynaklara [298] nazaran, bu psikolojik durumun baskısı altında Yahudiler, Resûlullah'a şu haberi gönderdiler :
«Sen bize üç adamını alarak gel! (Ebû Davud'a göre bu, «otuz adam» şeklinde nakledilmektedir). Buna mukabil bizim hahamlarımızdan da üç kişi çıksınlar, her iki taraf da (böylece) aralarında dinî meseleleri seninle, birlikte münâkaşa etsinler. Şayet bu (hahamların) gönlü hoş olursa, hepimiz senin dinine geçeriz.»
Bu Yahudi hahamlar abâ ve harmaniyeleri altına hançerler alıp gizlemek suretiyle Resûlullah'ı öldürmeyi kurdular. Fakat evvelce bu kabileye mensup Yahudilerden biri ile evlenmiş bir Arap hanım vardı. O, Ensârî Müslümanlardan olan erkek kardeşine bu suikast haberini ulaştırabildı ve bu erkek Müslüman kardeş de tam o sırada Benû'n-Nadîr Yahudi kabilesi bölgesine gitmek üzere evinden çıkmış bulunan Resûlullah'a yolda yetişti ve kendisine getirilen bu kötü haberi nakletti. Bunun üzerine Resûlullah derhal geri döndü ve ertesi sabah, silâhlı kuvvetlerinin başında olduğu halde onların oturmakta olduğu bölgeyi işgali altına aldı. Onlar, şehrin güney doğu kesiminde yaşıyorlardı. Adedleri cem'an iki-üç bin kadar vardı. Buhârî'ye nazaran [299], Resûlullah onları kuşattığında, komşu bir Yahudi kabilesi olan Benû Qu-rayza, Müslümanları arkadan vurmak üzere askeri hazırlıklara girişti. îşte bu gerçek sebebiyledir ki Benû Nadirlerle savaşı bir gün sürdürdükten sonra girişmiş bulunduğu kuşatmayı kaldırdı ve Kurayza'h-lar üzerine yürüdü. Onlar sayıca daha azdılar ve kısa bir zaman içerisinde sulh teklifinde bulundular; Nadir'lilere hiçbir şekilde yardıma kalkışmamaları şartıyla Kurayza'lılann bu sulh talepleri kabul edildi.
Bunun üzerine Resûlullah, Benû Nadir'in oturduğu yerleşim bölgesine döndü ve öyle bir yere (Avalinin biraz güneyinde) karargâh kurdu ki, Benû'n-Nadİr

kabilesile Benû Qurayza Yahudi kabilesinin yardımlaşması ihtimalleri tamamen ortadan kalktı. el-Fadih Camii (keza Şems Camii olarak da anılır) bugün Hz. Peygamberin (S.A.) çadırını kurduğu yeri yadet-raektedir. Mahsur kalan Yahudiler, sığınmış oldukları vahanın hurmalıkları arasında, Müslüman ordusuna zarar verip zorluklar çıkartabileceklerinden, rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber (S.A.) bez yahut deri çadır yerine, düşman oklarından korunmak üzere kendisi için tahtadan bir kulübe inşa ettirmişti. [300] Kur'ânda da zikredildiği gibi, Müslümanlar düşmana ait bazı hurma ağaçlarını kestiler; gayeleri hücuma geçtiklerinde, kolaylık temin etmeleriydi. Her türlü iaşe ikmâlinden mahrum kalan Yahudiler, pek kısa zaman sonra bitap düşüp teslim oldular. Hz. Peygamber (S.A.), bunlara da silâhları müstesna, diğer bütün menkul mallarını beraberlerinde alıp hicret etmeleri hakkını tanıdı. [301] Keza, onlara Müslüman ahâlisinden olan alacaklarını tahsil edip beraberlerinde götürmelerine de müsaade etti; ancak hayli uzun vadeli bu alacakların, belli bir indirim uygulanması şartıyla, derhal tahsiline izin verdi. [302] Medine'yi 600 develik bir kervan halinde terk ettiler. [303] Onların çoğu Hayber'e gidip yerleştiler ve burada, îslâm devletine karşı düzenler tertip etmeye koyuldular. Az sonra, bunlar neticeleriyle birlikte izah edilecektir. Hiç şaşılmasın ki bunlar, Medine'yi terkeder-ken utanç ve acılarını örtbas etmek istediler ve bunun için de şehirden uzaklaşırlarken çalgı çalıp şarkı söylemek yoluna müracaat ettiler.[304]

205. Benû Qaynuqâ kabilesinin ikamet etmekte olduğu köy şimdi (1939) düz bir ovadan, harabe namına da hiç bir iz bulunmayan bir yerden ibarettir. Benû'n-Nadîr Yahudi kabilesinin o zamanlar oturduğu kısımda bulunan Ka'b'ubn Eşrefe ait kaleli sarayın harabeleri zamanımıza kadar gelebilmiştir. Bu harabeler Islâmdan evvelki devre ait Medine şehrinin askeri mimarîsi hakkında bize tetkik imkânları bahsetmektedir. Benû'n-Nadîrlerin sahib olduklarına hamledilen arazi üzerinde yani lâvlık arazinin cenubuna isabet eden yerde ve Vâdî Muzânib yakınında küçük bir tepe vardır. Bu tepe üzerinde Ka'b'ubn Eşrefin saray duvarları hâlâ ayakta durmaktadır! Kalıntılarının takribi yüksekliği 115 cm. olup, taşdan örülmüştür. Sarayın içinde bir kuyu bulunmaktadır ki herhalde bir muhasara halinde veya şâir bir tehlike vukuunda kullanılırdı. Sarayın cephesine isabet eden yerde, tepenin eteğinde büyük bir su deposu bulunmaktadır, inşaatında kireç kullanılmış olup, birçok bölmelerle gözlere ayrılmıştır; herbir göz diğerine toprak künklerle bağlanmıştır. Herhalde bu su mahzeni, sürü hayvanlarının sulanmasında kullanılırdı. [305]

Benû Qurayza:

206. Taktik ve strateji noktai nazarından, Medine'de Yahudilerle girişilen evvelki savaşlara kıyasla Benû Qurayza ile tutuşulan bu harp, daha da az mâlûmata sahip olduğumuz bir harptir. Bunların Hendek savaşı sırasında Müslümanlara karşı ne kadar hâinâne bir harekette bulunduklarını biliyoruz (bk. yukarıda 148. paragraf); bu hâdise onlarla ilk ve son olarak bir harbe tutuşmak için Müslümanların elinde bir vesile olmuştur. Hendek kuşatmacıları harbi bırakıp yurtlarına döndükleri günü takip eden gün, Hz. Peygamber Benû

Qurayza'yı muhasara hareketine girişti. Birkaç hafta süren bir mukavemetten sonra bitâb düşüp kendi seçecekleri bir hakemin kendi mukadderatlarını tayin etmesi şartıyla teslim oldular. Hz. Peygamber Muhammed (S.A.). bunu kabul etti. Benû Qurayza'nm bizzat seçmiş olduğu hakem, hükmünü Yahudilerin mukaddes kitabı olan Tevrat'ın mağlûp düşman karşısında Yahudilere tanımış olduğu haklan, aynen Müslümanlara tanımak şeklinde verdi [306] ve bu hüküm infaz edildi.

207. Bunlardan alınan ganimetten beşte bir hisse, *Beyt'uI-Mâl»e yani Devlet hazinesine tahsis olunmuştur. Şe'mî'nin Sîre adlı eserinde bu mevzu ile ilgili olarak verdiği bilgiye göre bu hisse, Suriye ve Necd'den silâh ile at satın alınmak üzere sarfolun-muştur.

208. Az evvel Benû Qaynuqâ kabilesinin 623 Milâdî yılında Medine'den nasıl ihraç edildiğini görmüştük. Calibi dikkattir ki bu tarihden sonra da bu kabilenin Medine'de bulunduğuna dir kaynaklarda telmihler mevcuttur. Meselâ bunlardan biri, Kureyş'e karşı Hicri 2, Milâdî 624 yılında cereyan eden Uhud savaşında bu kabilenin Müslümanlarla beraber savaşmak üzere arzı hizmet ettikleri (bk. yukarıda 90. paragraf) rivayetidir'. [307] Bir başka kaynak, Benû Qu-rayza Yahudi kabilesine karşı girişilen savaşta Müslümanlara yardım ettiklerini söylemektedir. [308] Bu kaynaklardan hiçbiri, Qaynuqâ'larm İslâmı kabul ettiklerini zikretmemektedirler. Ancak kaynaklardan bir diğeri bunların Hayber'e karşı girişilen savaşta yine İslâm ordusuna yardım ettiklerini nakletmektedir". [309] Bu son kaynakta sarahaten «bunlar Gayrı Müslim olduklarından; Hayber harbi sonunda ganimetten sadece bir mükâfat aldıkları, nizamı ve normal hisseye dahil olmadıkları» bildirilmektedir. Anlaşılan müs~ lümanlar tarafından suçlu duruma düşmüş olan Yahudiler cezalandırılmak üzere kuşatıldıkları vakit kardeşlerine hiç bir surette yardımda bulunmamış bir kısım Yahudilerin Medine'de kalmalarına ve burada sulh ve sükûn içinde meşguliyetlerine devam etmelerine Hz. Peygamber müsaade etmiştir. [310]

Hayber'in Fethi

209. Elinizdeki bu kitabın bütün dillerdeki 1964'-den önceki eski neşirlerinde bu bölge hakkındaki benim tavsiflerim, kulakdan dolma malûmat üzerine bina edilmişti. Buraları henüz ziyaret etmemiş bir kimse olarak Hayber'le ilgili önceki tavsiflerimde ben, tarihî metinlerde verilmiş malûmata veya Bay K. S. Twitchell tarafından Saudî Arabistan'ın zirai durumuna dair hazırladığı bir rapora dayanmak mecbu-riyetindeydim. Keza ismi geçen TwitcheH'in bana şahsen göndermek lûtfunda bulunduğu bir mektupdan ve bununla birlikte gönderdiği Hayber havalisinin kaba bir harita-krokisinden de istifâdeler sağlamıştım. Bütün bu vesaik faydalı olmuştur ve fakat yine de hiç biri şahsen girişilecek bir ziyaret ve müşahedenin yerini tutamazdı. 1964 yılında sıcak bir zamana raslayan Haziran ayı içinde Hayber'e bir gün süren bir ziyarette bulunmuştum. İşte bu yüzden bu kısım tamamen yeni baştan yazılmış bulunuyor. Daha uzun zaman sürecek müstakbel bir ziyaretimin ümîdi içinde okuyucularıma şu geçici malûmat ve neticeleri ar-zetmekle bahtiyarım.

210. Gerek Medine ve gerekse Hayber, her ikisi de lâvhk — volkanik bir arazi üzerine müesses iki şehirdir; bununla beraber aralarında büyük farklar bulunduğu anlaşılmaktadır. Medine bir c e v f 'dir, yani geniş bir ova üzerinde kurulmuştur —deve ile enine bir günlük, boyuna da bir günlük yol alınabilecek bir vüs'attadır—. Halbuki Hayber bölgesi, lâvlık arazi ile örtülü yaylahk bir yerdir ki, bunun ortasında birden derin bir çöküklük, bir gedik müşahede edilir. Azami bir veya iki kilometrelik bir genişliğe sahip bu vadide Hayber şehri kuruludur. Mahallin ziraat yapılan yegâne yeridir. Havalinin yayla kısmında üzerinde sayısız bina harabesi mevcut kilometrelerce uzanan düzlükler bulunur. Orada burada küçük lâvlık toprak parçalan vardır ki, eski devirlerde bu kısımlarda da ziraat yapıldığı düşünülebilir. İslâm coğrafyacılarından Ya'qût'un bize naklettiği bilgiye göre, Hayber'de sadece yedi kale (veya kule) vardı. Fakat gerek İbn İshâq ve gerekse İbn Sa'd, eserlerinde açıkça belirtirler ki burada sayısız kaleler bulunuyordu. Her iki müellif de bunların Hayber vadisinde ve yaylahk bölgede olduğunda müttefiktirler. Hâlen buralarda mevcut kale harabeleri, bu son iki müellifin naklettiklerinin doğruluğuna şehadet etmektedir.

211. Bugün Türkiye, Suriye ve Ürdün'ü Medine, Mekke ve Arafat'a bağlayan iyi durumda asfalt bir yol yapılmış vaziyettedir. Bu yol, Tebûk ve Hayber'-den geçer. Böylece biz, ikindi namazını müteakip Medine'den araba ile ayrıldık ve akşam namazı vakti büyükçe bir kasabada konakladık ve geceyi burada geçirdik. Burası münbit bir vadi idi ve katiyyetle ifade edildiğine göre, ovanın yarısı tatlı su kaynaklarıyla bezenmiştir; bu ovanın diğer yarısında bulunan kuyular ise, acı suludur. Ben Fedek bölgesinin yerini de tesbit etme ümid ve düşüncesindeydim; fakat bu ad, bugün bölgede artık bilinmemektedir. Sabah namazını müteakip tekrar yola koyulduk ve takriben üç saatlik bir yol almak suretiyle Hayber'e vardık. Yeni otomobil yolu ise, Uhud Dağını soluna alarak, yeni hava meydanının yakınındaki 'Aqûl gölüne yaklaşır ve buradan ardı arkası kesilmeyen ve son derece manzaralı vadilere ve lâvlık ovalara girer. Bu kısım, yeşillik ve su durumu müstesna, Lübnan'ı andırmaktadır. Bu lâvlık ova, hemen hemen Hayber civarına kadar devam eder. Medine'den gelen bir kimsenin Hayber şehrine tam gireceği yerde sağa doğru bir patika vardır ki bu yol, sayısız harabelere ve artık kullanılmaz hâle gelmiş olan dağınık su bendleri istikametine gider. Artan Hac seyr ü seferi —Türkiye, Yugoslavya ve Fransa'dan gelip de buradan Mekke'ye geçen yüzlerce vasıta mevzu bahistir— ihmâl edilmiş vaziyetteki ve hâlen sıtma hastalığıyla kötü bir şöhret yapmış olan Hayber'e refah getirmiş vaziyettedir. Bu yüzden artan nüfus, gelip geçenlerden bir gelir sağlamakta ve. buralarda yeni yeni binalar yükselmektedir. Şu kadarı var ki bu bölgede, eski harabelerin tahrib edilmesi yoluyla elde edilecek taşların yeni inşaatlarda kullanılmasını önleyecek mani bir tedbir alınmamış bulunmaktadır. Dediğimiz gibi yayla bölgesinde çok sayıda eski bina iz ve kalıntılarına raslanmakta ise de, benim gibi bu işlerin mütehassısı olmayan biri tarafından bunların sivil binalar mı, yoksa askeri maksatlarda kullanılan muhkem yapılar veya burçlar olup olmadığını söylemek mümkün bulunmamaktadır. Bunlar

kilometrelerce uzunluktaki bir bölgeyi kaplamaktadır. Medine'den itibaren 150 kilometre kadar tutan bu güzergâh, eskiden deve kervanlarıyla dört günde aşılırdı.

212. Mezkûr yayla, pek derin bir vadi ile kesilmiş bulunduğundan, burada çok sayıda su kaynakları ve sulanan hurmalıklar, sair ziraî çiftlikler ile hayvan üretme merkezleri vardır. Bugünkü mevcut duruma bakacak olursak, Hayber'de içinde 12.000 hurma ağacının —hattâ Makrîzi'ye göre 40.000— bulunduğu çiftliklere dâir tarihî bir kayıtta mübalâğa olmadığı neticesine varabiliriz. Bu çiftliklerle kaplı vadide dik bir yokuş vardır ve bugün de Qasr Merhab diye adlanmaktadır. Klâsik tarihçilere göre Merhab, Hayber'in belli başlı reislerinden biri idi ve onun muhkem kalesi, en-Netât adındaki vadide bulunuyordu. İşte onun bu kalesinin tam alt > anında fetihten sonra Hz. Peygamberin çadırını kurup bir müddet kaldığı yerde Peygamber Mescidi inşâ edilmişti. Hâli hazır topografik durumla beraber bu kalıntılar ve büyük mescid burada bulunmaktadır. Pek tabiidir ki tam tepedeki eski Merhab Kalesi artık mevcut değildir; şimdi onun bu yerinde Saudî Hükümetinin Hayber Valisinin ikamet ettiği mütevazı bir ev kurulmuş vaziyettedir. Bu nokta şüphesiz ki vadinin en sıhhata elverişli, havadar ve hâkim tepesini teşkil etmektedir.

213. İki noktaya işaret edilmelidir: 1) Yaylanın en yüksek hattı üzerinde Hayber Vadisine inen yolun tam başladığı noktada, Hz. Peygambere izafe edilen, bir camiin harabeleri mevcut bulunmaktadır. Pek muhtemeldir! ki Hz. Peygamber, Medine'den geldiğinde ilk olarak bu noktayı fethetmiş ve karargâhını burada kurmuştur. Bu nokta hâkim bir kesimdir ve buradan vadide bulunan kimseler ok atışı altında bulundurulabilir. 2) Diğer nokta biraz zihin karıştırıcıdır : Eski mezarlık burada değil de, vadinin alt tarafında, şehrin artık bittiği ve otomobil yolunun Tebûk'e doğru yeniden yaylaya tırmanmaya başladığı kesimdedir. Acaba yaylada bulunan kalelerin fethi esnasında şehit düşen müslümanlar ne olmuşlardı? Bunların mezarları bugün için kayıp mıdır, yoksa bu şehidler, topluca bir yere gömülebilmek için harbin sonunda ilk mezarlarından çıkarılıp bir arada buraya mı gömülmüşlerdir? Her hâl ü kârda şurası muhtemel ve hattâ mâkuldür ki Müslümanlar muhtelif vesile ve fırsatlardan bilistifade yaylanın yahut vadinin değişik yerlerinden ve hattâ aynı anda farklı istikametlerden hücuma geçmiş bulunuyorlardı.

214. Hz. Peygamber (S.A.) devrine döndüğümüzde, evvelce de gösterdiğimiz gibi, Medine'nin Be-nû'n-Nadîr Yahudilerinin kısmı küllisinin Hayber bölgesine hicret ettiklerini müşahede ediyoruz. Onların buraya göçmelerinden itibaren burada bulunan İslama karşı vaziyet almış kuvvetleri, ayrıca Mekkelileri, Gatafanlılan ve diğejierini bir araya getirip teşkilâtlandırmışlar ve bu, Hendek Savaşı ve Medine'nin Muhasarası ile sonuçlanmıştı (Yukarıda 116. ve müteakip paragraflara bakınız). Mekkelilerle gerçekleştirdiği Hudeybiye Anlaşması, Hz. Peygamberin kuvvetlerini gitgide Hayber'de büyüyen bu tehlike ile uğraşmak üzere serbest bırakmıştı. Bû anlaşma ile Müslümanlar, bir üçüncü taraf ile meselâ Hayber ile bir harbe tutuştuklarında, Mekke'Iilerin bitaraf kalacağına dair

onlardan muvafakat almış bulunuyorlardı. Gatafan ve Fezâre kabileleri, Hayberli müttefiklerine yardım edeceklerini ifâde ediyorlardı ve gerçekte de onlar, Hz. Peygamberin bir ordu ile Hayber'e karşı bir sefere çıktığını öğrenir öğrenmez 4.000 kişilik bir askerî kuvvet ile müttefiklerine yardım etmek üzere koştular. Hz. Peygamber (S.A.) derhal tabiye değiştirdi ve Hayber üzerine değil de, Hendek Savaşında Müslümanlara karşı aldıkları düşmanca tavır ve hareketin cezalandırılması için bizzat Gatafan ve Fezâre üzerine yürüyormuş gibi yaptı. Mezkûr iki kabile geride bıraktıkları aile ve sürülerini savunmak üzere derhal geri döndüler ve artık bunların yerlerinden kımıldamayacaklarından emin olması üzerine Hz. Peygamber, Hayber üzerine oian esas yürüyüşüne döndü. Halbuki evvelce o, Medine'nin bir kısım hurma mahsûlünü bu kabileler Hayber seferi esnasında bitaraf kalacak olurlarsa, kendilerine mükâfat olarak verileceğine dâir bir teklifte bulunmuş ve bunlar da red cevabı göndermişlerdi. Şe'mî, Sîre adlı eserinde zikretmektedir ki, bu aç gözlü ve haris kabile halkı Hayber'in fethinden sonra Hz. Peygambere gelip ondan, evvelce vâdedilen hurma tutarını talep etmek istedilerse de pek tabiîdir ki huzurdan koyulmuşlardır. Bir sabah, mûtad veçhile Hayber ahâlisi, ziraat- âlet ve edevatı ve sürüleriyle evlerinden çıktıklarında, İslâm Ordusunu karşılarında buldular ve alelacele kendilerini müdafaa maksadıyla muhkem kalelerine koştular.

215. İslâm tarihçilerine nazaran Nâ'im Kalesi ilk teslim olandır. Buradan atılan bir değirmen taşının bir müslüman askeri şehit ettiğinin tarih kitaplarında nakledilmiş olmasına bakacak olursak, bur.anın muhkem bir kale burcuna sahip olması icab ettiği neticesi çıkacaktır. Qâmûs adlı eserde nakledildiğine göre, Ebu'l-Huqayq adlı bir aileye ait olan bir diğer kale bölgenin en büyük aklesiydi ve düşen ikinci kale buydu. Sonra eş-Şıqq ve en-Netât kaleleri gelir; nakledildiğine göre Qasr Merhab yaylada değil de, vadinin aşağısında bulunan en-Netât bölgesindeydi. İbn Hişâm'a bakılacak olursa, Merhab, Yemenli bir Himyerî idi. Kendisi teke tek bir döğüş yapmak üzere kaleden aşağı inmişti. İbn Hişâm bu döğüş hakkında epey tafsilât verir: 'Uşâr adında çok uzun ve alçak dallı, bol yapraklı bir ağaç vardı ki bir tarafda duran bir kimse öteki yandakini hiç göremezdi. Merhab ve hasmı Müslüman savaşçı, birbirlerini yakalamak üzere ağacın etrafında dönmeye başladılar ve her biri bir kılıç savuruşta bir dal kesip uçurmaya başîadi; neticede öyle oldu ki, sadece ağacın gövdesi ortada kaldı ve Merhab'ın maktul düşmesiyle bu teke tek dövüş son buldu. Hemen arkasından Merhab'ın kardeşi Yâsir ortaya çıktı ve bu da bir diğer Müslüman cengâverin kılıcı altında can verdi. Kaynaklarımıza bakacak olursak, Dâr Benî Qımme işte bu Yâ-

HAYBER'in
KROKİSİ
VE AYNİ 7-VMNPA MÂŞÎO VE DıSER İ
SEDŞ
BEŞ SU BENDİNE GİDEM VOL
Hayber savaşının cereyan ettiği bölgeyi gösteren bir kroki.

sir'e aitti. Anlaşıldığına göre burası yiyecek maddeleri stok edilen bir ambar veya bir mağaza idi. Tarihçilerin bize bildirdiklerine nazaran, uzun süren harp yüzünden sıkıntı çekmeye başlayan müslüman-lar için bu binanın düşüşü çok istifadeli olmuştur. Daha sonra el-Ketibe Kalesi gelir. el-Vetih ve es Sülâ-lim Kaleleri ise en son düşen kalelerdendir ve muhasara edilmeleri ik,i hafta kadar sürmüştür. Tarihçilere göre bir defasında müdafiler, tahkim edilmiş bir mahalden sürülüp çıkarıldıklarında, hemen az ilerdeki bir diğer muhkem mevkie ric'at edip çekilmişler ve burada mukavemete devam etmişlerdir.

216. Diğer kale isimleri de bize rivayet ediimiş bulunuyor. Medine tarafından gelen birinin ilk ras-layacağı kale Vecde'dir. ez-Zubeyr adında bir Yahu-diye ait bir kale olan es-Sa'b Kalesi bilinmektedir. Şe'mi'ye nazaran [311] bu kale, bölge ile irtibatı temin eden gizli bir yeraltı geçidine sahipti. Bu geçidin mevcudiyetini Hz. Peygamber bir Yahudiden öğrenmiş ve kalenin kolaylıkla fethedilmesi üzerine onu mükafatlandırmıştı. Kaynaklar, muhasara edenlerin üzerine taş fırlatmak üzere bazı kalelerde az miktarda da olsa mancınık bulunduğunu bize nakletmektedirler. Makrîzî'ye göre [312], Nitât hisarının fethi esnasında buradan bir mancınık ganimet olarak ele geçirilmişti; işte bu mancınık hiç vakit geçirilmeden Müslümanlar tarafından Nizâr hisarının düşürülmesinde kullanıl-mistir. Merhab Kalesinin üzerine oturduğu tepenin gayet dik yokuşlu eteklerini yerinde müşahede ettiğimde, en şiddetli harbin bu kale önünde verildiğine dair tarihçilerin rivayet ettikleri haberler hakkında en ufak bir şüphem kalmadı. Hz. Ali o günün en bahadır savaşçısı idi. Hiç bir tarihçi Hz. Ali'nin, atılan ok ve taş ve sair şeylere karşı kendine siper etmek üzere, kalenin alınmasından sonra yerinden çekip çıkardığı büyük bir kapıyı elinde taşıdığı vâkıa'sım nakletmeyi ihmal etmez; bu kapı hakikaten o kadar ağırdı ki, sonradan sekiz kişi bu kapıyı yerinden kaldırmaya muvaffak olamamışlardır. Makrîzî, ele. geçirilen ganimetlerle ilgili uzun bir liste [313] vermektedir ki bunlar arasında bir mancınık, birçok üstü tahkim edilmiş (zırhlı) araba (debbâbe) ve çok miktarda şarap da bulunmaktaydı; bu son ganimet maddesi derhal dökülüp yok edilmiştir.

217. Hayber Harbi sırasında, bir gün siyahi bir köle çoban geldi ve Hz. Peygamber ile görüşüp İslâm dinini kabul etti. İbn Hişâm'ın Sîre adlı eserinde [314] bize naklettiğine göre, Hz. Peygamber bunun üzerine bu köleye şu emri vermiştir: «Şimdi sürüsünü Yahudi efendine geri götür; İslâm Dini, emânete hıyanet etmemeyi emretmektedir.» Çoban köle, koyun ve keçi sürüsünü efendisinin hisarına kadar sürdü ve tam kapının yanında sürüyü ürküttü. Hayvanlar esasen sahip oldukları alışkanlıklarıyla ağıla dönüp girdiler ve köle de bunu müteakip İslâm Ordusu Karargâhına (yukarıda 196. paragrafda izah edilen sebeb-ler tahtında) hür bir insan olarak döndü.

218. Maqrîzi [315], ganimet hakkında Hz. Peygamberin (S.A.) şu asil Sünnetini bize nakletmektedir: Hz. Resul, müdâfilerin mukavemeti sona erip sulh tahakkuk edince, Müslümanların eline geçen bütün Tevrat nüshalarını Yahudilere iade etmiştir.

219. Gerek İbn Hişâm ve gerekse İbn Sa'd'ın aynı şekilde beyân ettiklerine göre Hayber önünde îs-lâm Ordusu, iki yüzü süvari olmak üzere, tamamı 1600 askerden ibarettir' [316] Bu duruma mukabil düşman ta-rafda Ya'qûbî'ye nazaran [317] 20.000, halbuki Makrizi'ye göre [318] 10.000 asker bulunuyordu ki bunlar ayrıca, müdafaada bulunmak ve harbi kendi kalelerinde kabul etmek gibi bir muharebe üstünlüğüne de sahiptiler. İbn Sa'd'a göre Harbin sonunda Müslümanlar tarafından 15 şehide mukabil düşman tarafında 93 Hayberli maktul düşmüştü. Hayber arazisini Devlet hudutları içine aldıktan sonra İslâm Hükümetine düşen en başta gelen vazife, sadece yeni lebeamn meşru hak ve menfaatlarmı korumak değil, fakat aynı zamanda bölgede sükûnet ve asayişin de devam etmesini sağlamaktı. Medineli Benü'n-Nadîr Yahudilerinin harp, kan diyeti v.s. gibi ne zaman vuku bulacağı evvelden bilinmeyen anî zaruretler karşısında toplumun ihtiyaçlarını karşılamak üzere teşkil ettikleri bir «müşterek-beledî» hazine meselesi vardı. Nadiri Yahudileri Medine'yi terkedip de Hayber'e yerleştiklerinde işte bu «Hazîne»yi de beraberlerinde buraya taşımışlardı. Yukarki Bölümlerde bu Yahudilerin Hendek Muhasarası sırasında Müslümanlar aleyhine oynadıkları rolü belirtmiştik. Hayber'in düşüşünü müteakip Hz. Peygamber (S.AJ, aynı «Hazine»-nin bu defa «yeni beledi teşkilât»a devr ü teslim edilmesini istemiştir. Eski Hazîne muhafızı bütün meblâğın harpler sırasında harcanıp tüketildiğine dâir yemin etmesi üzerine Hz. Peygamber şöyle cevap verdi : Ben sana inanmak isterim. Fakat şayet sonra yalan söylediğin meydana çıkacak olursa, emniyet ve hayatını kaybedersin. Tarihçilerin kaydettiklerine göre, sonradan bu «Hazîne», yerli bir Yahudinin ihbarı üzerine ortaya çıkarılmış ve yalancı -muhafız» akıbetini bulmuştur.

220. Neticede teslim şartlan, Hz. Peygamberin (S.A.) Hayberlilere hayatlarını bağışlayacağı vö onlara memleketi srrtlarındaki elbiseler müstesna, yanlarına hiç bir şey almaksızın terke d e çekleri şeklinde tezahür etmişti. Mamafih, daha sonra bundan vazgeçip şu şekilde bir hâl tarzını muvafık buldu Onlar evvelce sahib oldukları arazide kalacaklar, îslâm Hükümeti ile ziraî bir işletmede ortaklık akdetmiş gibi, işledikleri araziden yarı nisbetinde bir hisse vereceklerdi. Bu şart Devlet tarafından aksi hükmo-lunmadıkca gayrı muayyen bir müddetle devam edecekti, îlerki senelerde Hayber Yahudileri İslâm Devletinden görmüş oldukları yüksek idare üzerine kendi aralarında: «o kadar adalet var ki, cennet yer yüzünde kuruldu» demeye başladılar. Hakikaten Müslüman vergi tahsildarlarının âdeti şuydu: Mahsûlü iki eşit yığın halinde topluyorlar ve bunlardan arzu ettikleri birinin seçimini Hayberli vergi mükelleflerine bırakıyorlardı. [319]

Diğer Yahudiler:

221. Teymâ', Vadi el-Qurâ ve Fedek mıntakala-rmda ya pek az veya hiç çarpışma olmamıştır. Neticede bunlar da aynen Hayberlilerin teslim olduğu şartlarla teslim olmuşlardır. Teymâ'da (Samav'el ibn Âdîye'ye ait) meşhur bir kale vardı. Bu kalenin tes-limiyle neticelenen askeri sefer hakkında fazla bir şey bilememekteyiz.

222. İki yıl sonra Tebûk seferi esnasında (Hicri 9 — Milâdi 630), Akabe körfezindeki Maknâ gibi bazı Yahudi kasabaları da, teslim oldular. Bununla beraber askeri noktai nazardan, Yahudilerin oturduğu bu kasabaların alınmasında anlatılacak hususiyet arzeden bir şey yoktur. [320]

8- Hz. PEYGAMBER (Ş.A.) DEVRİNDE İSTİHBARAT (Haber Alma Ve Casusluk)

İlk Bilgiler:

223. Hz. Peygamberin zamanındaki fütuhatın süratine mukabil bu harplerde nisbeten çok az insan kanının akmasının tarihte misli yoktur; ancak eski istila harplerinin yoğunluğu ve bu harplerden mağ-lûb çıkan milletlerin zihniyetlerinde meydana gelen değişiklik kabili kıyas olabilir. Hz. Peygamberin siyasî hayatı evvelâ küçük bir şehir-devletin yani Medine'nin bir kısmında başlamıştır. Bu şehir devlet, bütün Arabistan Yarımadasını enine boyuna kaplamış, sonu gelmeyen ihtilâflar, kan dâvaları ve anarşi ile kuşatılmıştı. On yıla varmadan evvelce küçük bir kasaba olan Medine, bir İmparatorluğun başşehri oldu ki, bu devletin kapladığı saha, Rusya hariç, Avrupa büyüklüğündeydi ve üç milyon kilometre kareden fazla tutan bu diyarda bir sulh ve sükûn nizâmı tesis edilmişti.

224. Ortaya çıkan bu mucizede istihbarat servisinin hissesi asla küçümsenemez. Hz. Peygamber tatbik ettiği yüksek sevkulceyş ile düşmana galebe etmesi yanında, bir düşman hakkında bilinmesi gerekli bütün esaslı malûmatı elde etmesi sayesindedir ki onları gafil avlamıştır. Mevzu bahis ettiğimiz bu konuya evvelce temas edilmediği anlaşılmaktadır. Bunun için onun bu devirde istihbarat servisini ve karşı casusluk şebekesini nasıl ve ne şekilde tesis ettiğini tam mânasiyle belirtmek mümkün değildir. Ben sadece cereyan eden vak'aları toplayıp bu şebekenin nasıl çalıştığını göstereceğim.

225. Hz. Peygamber tarafından kurulan ve faaliyete geçirilen İslâm Devleti, kat'İ ve sarih surette Hicretten bir ay evvel tesis edilmişti. Bu tarih, üçüncü 'Akabe anlaşmasının (biat) akdine tesadüf eden tarihdir ki Minâ'da hac mevsimi esnasında, bir taraftan Hz. Peygamber, diğer taraftan da içlerinde iki de kadın olduğu halde yetmiş üç Müslüman tarafından akdedilmiştir. Bu Müslümanlar ona «fri-mek-re ve'I-menşat» yani sıkıntılı ve sevinçli yahut harp ve sulh zamanlarında itaat edeceklerine, kim olursa olsun bütün insanlara karşı gerek onu ve gerekse Mekkeli ashabını ve hattâ onların da akraba ve dostlarını, kendi şehirlerine yani Medine'ye hicret ettikleri takdirde himaye edeceklerine dair sadâkat yemini ettiler. Siyasî bir cemiyet ortaya çıkaran bu «içtimaî mukavele» derhal icra ve tatbik edildi. Mekkeli Müslümanlar grublar halinde bu yeni melcelerine sıkındılar. Bu 'Akabe anlaşmasından (= biat) sonra üç ay geçmemişti ki, Mekkeli Gayrı Müslimler İslâmın Peygamberini yani kendi hemşehrilerini öldürmek için bir suikast tertib ettiler; kendi cihetlerinden bu, bir harp ilânından başka bir şey değildi [321] İşte mev-zuumuz burada başlamaktadır. [322]

Hicret Sırasında Haber Alma İşi:

226. Mekke Şehir - Devletinin kabile esasına dayanan cemiyetinde, birinin diğerini öldürmesi neticesi öldürülenin mensub okluğu kabilenin öfke ve intikam duygusu, kaatilih mensub olduğu kabileye de teşmil edilir ve onu da tehlikeye sokardı. Mekke'de kabileler arasında akdedilen askeri ittifaklar, münferit yaşayan kabilelerin emniyetlerini daha da arl.Hr-mışti. Mekke'de yaşayan Gayrı Müslim Kureyşliler, katil vâki'alarını ve buna müteallik işleri, azaları herbir kabileden seçilmiş bir halk meclisine tevdi etmeyi kararlaştırdılar. Gayeleri şuydu: Hz. Peygamberin mensub olduğu kabile ile bunun müttefiki bulunduğu kabileleri, hasımlarından sayıca az oldukları hissine kaptırmak ve ayrıca mücrimin iadesi ve hattâ kaatilin mensup bulunduğu kabilenin en ileri gelen bir ferdinin, asıl kaatile bedel cezalandırılması gibi taleplere tercihan (tabiatıyla şayet böyle bir talebi icra etmek imkânı varsa) kan diyeti ile iktifa etmek. Bu tertib müessirdi fakat henüz olgunlaşıp kemâle gelmemişti. Bu tertibden güdülen esas gaye, anlaşılan hemen yayılmış ve Hz. Peygamber de bundan tam vaktinde (bk. aşağıda 230. paragraf) haberdâr olarak artık hicret etmeyi kararlaştırmıştı.

227. Mekke'de emniyet ve selâmet kalmamıştı. 'Ancak Hz. Peygamber, kendisinin yola çıkmasından önce hemşehrileri olan Müslümanların Medine'ye hicret hareketlerinin tamamlanmasını bekliyordu. Onun bu kararında bir şahsiyet ve ahlâk asaleti görmekteyiz. Şayet 'Akabe anlaşmasının hemen arkasından, geride Müslümanları olduğu gibi bırakıp gitseydi, [323]

Bedr Harbi Sırasında Haber Alma İşi:

233. Hz. Peygamberin amcalarından biri olan Ab-bâs hicret etmemiş, Mekke'de kalmıştı. Büyük bir banker ve zengin bir tüccar olarak birçok yerlerde meselâ Tâ'if ve Medine gibi şehirlerde geniş şekilde temaslarda bulunuyordu; bu arada devamlı olarak Mekke'de cereyan eden hâdisatın aldığı son şekillere dâir Hz. Peygambere yazıyor ve onu bunlardan haberdâr ediyordu. Nitekim bu durumu izah eden bir rivayete îbn Sa'd'ın eserinde raslanmaktadır: «Kureyş kervanları Suriye'ye doğru yola çıktıkları vakit Hz. Peygamber de onlara manî olmak için Medine'den hareket ediyordu. Çünkü kervanın hareketlerine dair Mekke'den kendisine haber geliyordu». [324] Yine aynı eserinde s. 6 da: «Hz. Peygamber Medine'den hareketle Yan-bû limanına çıkan yol üzerindeki Zu'I-Uşeyre'ye kadar gitti... Talhat'ubri Ubeyd'illah ve Saîd'ubn Zeyd isimli iki casusunu kervanın peşini Suriyeye kadar nereye giderse takip etmek, orada kalmak ve kervanın ne zaman dönüş seyahatine çıkacağını kendisine bildirmek üzere vazifelendirdi. Onlar da aynen böyle yaptılar, fakat Medine'ye döndükleri vakit Hz. Peygamberin diğer kaynaklar vasıtasıyla kervanın dönüşünü öğrenmiş olduğunu ve daha onlar şehre dönmeden evvel ordusu başında hareket ettiğini öğrendiler» demektedir.

234. Hz. Peygamber Muhammed (S.AJ, kervanın gelmekte olduğu kuzeye düşen Suriye cihetine doğru ilerlemedi; bilakis "kervanın varış yeri olan Mekke'ye doğru yani güneydeki Bedr tarafına hareket etti. Bu, kervanı tam zamanında ele

geçirmek için en emniyetli hareket tarzıydı. Bundan başka bir dağ geçidi —ki Bedr'de mevcuttur— düşmana üstünlük sağlamak hususunda açık araziye nazaran daha müreccahtır.

235. Hz. Peygamber Bedr'e doğru yola çıktığı vakit Basbas ve Adî isimli iki casusunu düşmanın nerede bulunduğunu araştırmak gayesiyle önden yola çıkarmıştı.[325]

236. Yolda düşman hakkında doğru ve tam bilgi edinebilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. [326] Bazan yürüyüş halindeki ordudan ayrılıp, bizzat dağ geçitlerinde dolaştığı oluyordu. Bir defasında yaşlı bir adama raslamış ve ondan kervanın nerede bulunduğunu sormuştu. O da buna dair bilgisi olduğunu, fakat bunu ancak muhatabının (yani Hz. Peygamberin) kim olduğunu ve nereden geldiğini öğrendikten sonra, söyleyebileceğini söyledi. Hz. Peygamber bunu söyleyeceğine söz vermesi üzerine geveze Bedevi dedi ki: «aldığım haberlere göre kervan filân filân tarihlerde filân yerlerde görülmüştür. Şayet bu haberi bana veren yalan söylememişse şimdi kervanın filân yerde olması gerekir» ve ilâve etti: »Aynı zamanda, şunu da öğrendim ki, Hz. Peygamberin ordusu şu tarihte şuradan hareket etmiş şayet bu doğru ise şimdi filân yerde bulunması lâzım gelir». Hakikaten de öyleydi; bu adam doğru söylemekteydi. Hz. Peygamber cevaben şöyle dedi: «Biz su kaynağından yani ırak'dan geliyoruz-(Nâhnu min mâ', Mâ mâ'? el-irak). «'ırak» akar su manasına gelen bir kelimedir.

237. Bedr yakınlarına varıldığı vakit Hz. Peygamber (S.A.), tekrar en son haberleri toplamak gayesiyle iki tane develi süvari yola çıkardı [327] Bu ikisi Bedr kasabasının içine kadar girdiler, gayeleri güya' içecek su te'min etmekti. Burada kuyu başında iki hizmetçi kızın lâkırdılarına kulak misafiri oldular. Kızlardan biri diyordu ki: «Yakında kervan geliyor; onlara hizmet edip kazandığım parayla borcumu ödeyeceğim»: Bu kadarı kâfi idi. Casuslar derhal geri dönüp Hz. Peygambere «daha henüz kervanın Bedr'den geçmemiş» olduğunu bildirdiler ve strateji de buna göre tesbit olundu.

238. Bu arada kervan da Suriye'de bulunduğu esnada Hz. Muhammed'in (S.A.) kendi yolunu keseceğine dâir bazı haberler almıştı; bu yüzden herhangi bir pusu için hazırlıksız değildi. Dönüşte, kervanı sevk ve idare eden Ebû Sufyân, Bedr'in dağlık Vadilerine girmeden evvel Huneyn'de mola için durdu. [328] Ve tek başına Bedr'e doğru geldi. Ebû Sufyân gerek araziyi ve gerekse ahâliyi gayet iyi tanıyordu. Bedr'e gelince herhangi bir haber olup olmadığını soruşturdu. Boşboğaz bedeviler herhangi bir mutad harici hâdiseye tesadüf etmediklerini sadece az evvel develi iki süvarinin su içmek için gelip gittiklerini söylediler. Ebû Sufyân bu iki süvarinin izlerini takip etti ve neticede hayvanlara ait. tezekleri buldu. Bunları aldı ve içini tetkik ettiğinde hurma çekirdeklerine rasiar ras-lamaz haykırdı: «AHaha yemin ederim ki bu havali hayvanları bu çeşit yemle yemlenmezler; bunlar mutlaka Medine vahasının develeridir ve süvarileri de Muhammed (A.S.)'m casuslarıdır». Hemen acele kervana katıldı ve dönüş yolunu değiştirerek Bedr etrafından dolaşacak şekilde istikamet verdi ve sahil yolunu takibe başladı. İki gecelik yolu bir hamlede alarak muhtemel tehlikeden

böylece kaçtı. Ayrıca Ebû Sufyân çok süratli bir haberciyi (nezir üryan) Mekke'ye göndererek ordunun yardıma koşmasını talep etti.[329]

239. Neticede kervan bu suretle kaçıp kurtulunca Hz. Peygamber Bedr kasabasına döndü geldi; gayesi, anlaşılıyor ki bu havali kabileleriyle istikbâle matuf ittifaklar akdetmekti. Az sonra da Mekke ordusunun Bedr'e doğru gelmekte olduğunu öğrendi ve ona karşı koymaya karar verdi. Hz. Peygamberin Ordusuna mensub birliklerden biri, iki Mekkeli süvariyi yakalayıp esir ettiler. Onlar buraya kadar su için gelmişlerdi. Bu iki esir Hz. Peygamberin huzuruna çıkarıldıkları vakit kendisi namaz kılıyordu. Onlar da cevaben Kureyş ordusuna su taşıyan askerler olduklarını söylediler. Subaylar dediler ki: «Hayır! Yalan söylüyorsunuz; siz Ebû Sufyân'm kervanına mensub adamlarsınız- ve sorgu esnasında şiddet usûlü tatbik etliler: Onları evvelâ dayakla söyletmek istediler, bunlarsa aynı şeyi söylemede ısrar ettiler. Sonra tatlı dille sordular gene aynı şekilde .Kureyş ordusunun askerleri olduklarım tekrar ettiler. Hz. Peygamber namazını bitirdiği zaman şahsen bu işle meşgul oldu ve arkadaşlarına ahvâl ve şeraitin birçok malla gelen bu kervanın artık iyice uzaklaştıktan sonra geriye su için adam göndermesini veya onun bu yakınlarda olduğunu insana pek düşündürmediğini izah etti. Sonra bu esirlerden düşman ordusunun kaç kişi olduklarını sordu. Onlar da bunu bilmediklerini söylediler. Hz. Peygamber sormaya devam etti: «Günde orduda yemek için kaç deve kesiliyor?»; cevaben dediler ki: «Bir gün on, bir gün dokuz olmak üzere değişiktir.» Bunun üzerine Hz. Peygamber (S.A.) düşmanın 900 1000 arasında olduğu hükmünü çıkardı; hakikaten düşman 950 askerden müteşekkildi.[330]

Diğer Seferlerde Ve Uhud Savaşında Haber Alma:

240. Karkarat'ul-Kudr seferine çıktığı zaman Hz. Peygamber, düşman kabileye mensub bazı çobanları esir aldı ve onlardan kabilelerin nerede bulunduğuna dâir malûmat edindi.[331]

241. Gatafan'a karşı girişilen seferde İslâm Ordusu müfrezelerinden biri, Zu'l-Qassa!da, Sa'lebe kabilesinden bir şahıs ile karşılaştılar ve onu Hz. Peygamberin (S.A.) huzuruna çıkardılar.. Bu zatın ismi Cabbâr'di; kendisi düşman hakkında Hz. Peygambere epey malûmat vermiştir... Ve sonunda İslâmı kabul etti.[332]

242. Bedr savaşından Müslüman ordusunun muzaffer çıkması, Medine'de yaşayan Yahudi sermayedarlar için beklenilmeyen ve hiç de arzu edilmeyen bir şeydi. Yahudi Benû'n-Nadîr kabilesinin şeflerinden biri olan Kâ'b'ubn'ul-Eşref, bu zafer üzerine hiç vakit kaybetmeksizin Mekke'ye hareket etti ve orada Mekkelileri intikam için hazırlanmaya teşvik etti, hattâ onlara elinden gelen her yardımı da yapacağını vadetti. Bunun haberi Hz. Peygambere ' (S.A.) gelince küçük bir askeri birliği bu Yahuçlinin şatosuna gönderdi. Bunlar mezkûr kabile şefini kendi evinde öldürmeye muvaffak oldular. Bu suretle hazırlanan fesat hareketi henüz tomurcuk halinde iken koparılıp atıldı".[333]

243. Bedr mağlûbiyetinin intikamını almak üze-. re Mekkeliler hazırlığa girişmişlerdi. Bunun için insan ve malzeme topluyor, yeni yeni ittifaklar akde-diyorlardı. Hz. Peygamberin (S.A.)' amcası Abbâs bütün bu olan bitenleri

Medine'de bulunan Hz. Peygambere (S.A.) yazmış ve o bu suretle gafil avlanma-mıştır.[334]

244. Düşmanın Medine yakınlarına geldiği anlaşıldığı vakit Hz. Peygamber (S.A.) onların izlerini takip etmek üzere iki casus gönderdi. Bunlar düşmanın Medine yakınlarından geçerek daha ileriye kuzeye çıktığını ve hâlen Uhud dağının takriben kuzey batısına düşen el-Ureyd'de [335] karargâh kurmuş ol-duklarını, düşman develerinin buralarda otlamakta oldukları haberini Hz. Peygambere (S.A.) getirdiler. Hz. Peygamber (S.A.) bunun üzerine diğer bir casusunu tahrik etti; el-Hubâb'ubn'ul-Munzır ismindeki bu zat düşman karargâhına kadar nüfuz edip onların hakiki sayıları hakkında ayrıntılı malûmat edindi.[336]

245. «Hz. Muhammed (S.A.), Sufyân'ubn Hâ~ İid'il-Huzâlî (bu zatın kabilesi Urana civarında yaşıyordu)'nin İslâm Devletinin bütünlüğü aleyhinde savaşacak gönüllüler topladığını öğrenmişti...». Atılan adımlar da bu habere göre ayarlanmıştır.[337]

246. «Medine'ye bir tüccar » mallarıyla beraber geldi. Anmâr ve Salebe kabileleri halkının Müslümanlara karşı çıkmak üzere hazırlandıklarını beyân ve ifade etti.» Bu haber üzerine Hz. Peygamber (S.A.) Zât'ur-Riqâ' seferinden vazgeçti.[338]

247. Benû Mustaliq isimli büyük bir kabilenin reisi olan el-Hâris'ubn Dirâr, gerek kendi kabile efradını ve gerekse etraflarında bulunan, üzerinde nüfuz sahibi olduğu şâir kabileler ahâlisini Medine'ye karşı bir hücuma geçmek üzere toplanmaya çağırdı. Onlar da buna müsbet cevap verip hemen hazırlığa giriştiler. Bu rivayet Hz. Peygambere (S.A.) ulaşınca, mezkûr düşman kabileye mensub bulunan Bureydet'-ubn Huseyb el-Eslemî isimli müslüman zâta derhal gidip hakikati meydana çıkarmasını emretti. Dönüşünde bütün lüzumlu haberleri toplamıştı. Bunlara göre hareket edilerek neticede büyük bir zafer elde edildi.[339]

Hendek Savaşında Haber Alma :

248. Hz. Peygamber (S.A.) Mekke ve Medine'den Suriye'ye giden kervanların kavşak noktası olan Dûmet'ul-Cendel'de kuvvetli bir askeri birliğin türe-diği ve bunun Medine'ye gelen kervanlara zarar vermekte olduğu ve keza Medine'ye hücuma geçmeye niyet ettikleri haberini aldı. [340] Hz. Peygamber (S.A.) bunlara karşı kuvvetli bir askeri birlikle yola koyuldu fakat yarı yoldan Medine'ye geri döndü. [341] Öyle anlaşılıyor ki, Mekke'deki Müslümanlar hesabına hareket eden ajan, Mekkelilerin Medine'yi muhasaraya girişeceklerine ve müttefiki bulunduğu kabilelerden binlerce kimse topladıklarına dair bazı haberler göndermiştir. Bu malûmat Medine'ye gelir gelmez, süratle Hz. Peygamberin (S.A.) başında bulunduğu askeri sefer birliğine ulaştırılmış olsa gerektir. Bu anî dönüş şu şekilde de izah edilebilir: Hz. Peygamber (S.A.) Kureyşlilerle müttefik bazı şimal kabilelerinin yaşamakta olduğu arazilerden geçmekteydi; arazilerinden geçtiği bu kabileler aynı zamanda Gatafân ve Fezârelilere bağlı idiler; herhalde Hz. Peygamber (S.A.) bunlardan Medine'ye karşı kararlaştırılmış olan muhasaraya dair bazı haberler almış ve derhal geri dönmüştür. Medine'ye

vardığında düşman gelip İslâm Devletinin bu başşehrini muhasara etmeden evvel şehrin etrafında meşhur hendeği kazacak pek az vakit bulabilmişti (bk. yukarıda 116. ve sonraki paragraflar).

249. Hendek, Müslüman ordusunun bulunduğu tarafta nöbetleşe bir surette gece gündüz tarassut altında bulunduruldu. Bir defasında nöbetçi iki Müslüman birliği, geceleyin karşılaştılar ve birbirlerine girdiler. Halbuki birbirini tanımak için bir pa*ola tesbit edilmişti. Neticede bir miktar kan aktı ve hâdise icab eden şekilde hükmetmek üzere Hz. Peygambere (S.A.) ulaştırıldı. [342] (Ayrıca mukayese ediniz : Yukarıda 146. paragraf).

250. Muhasaranın bu şekilde ümit edilmedik bir tarzda uzayıp gitmesi, müttefiklerin insan ye hayvan için gerekli gıda yığmaklarını tüketmişti. Bu yüzden Yahudilerden erzak tedariki cihetine teşebbüs ettiler. Huyayy'ubn Ahtab kendisinden talep edilmesi üzerine yirmi deve yükü arpa, hurma ve hayvanlar için hurma posası topladı, bunları yola çıkardı. Bütün bu mallar, devriye gezen Müslüman birliklerinin eline geçmiştir.[343]

251. Müttefikler Medine'yi hücumla almak ümid-lerini kaybedince, Medine'deki Yahudi kabilelerim isyan ettirip içerden Müslümanları vurmak için teşvik etmeye başladılar. Yavaş yavaş Yahudilerin de bu işe akıllan yatmaya başlamıştı. Fakat Müslümanlar da durumdan şüphelenmeye başlayınca, Hz. Peygamber (S.A.) hususî olarak bu işi tahkik edip öğrenmeleri için bazı memurlar gönderdi ve onlara «şayet bu hiyânet rivayetlerinin hakikatla bir ilgisi varsa bunu etrafa yaymamalarını, şayet Müslümanlar bu mesele hakkında bir sual soracak olurlarsa evvelden kendi aralarında tesbit edecekleri bir başka şekilde cevap vererek onları atlatmalarını tenbih -etti». Bu gizli ajanlar neticede,, durumu Müslümanların da şüphelendiklerinden daha fecî buldular.[344]

252. Bu arada Hz. Peygamber (S.A.)., müttefik muhasaracılar arasında ayrılık ve nifak tohumları ekmeye teşebbüs etmiştir. Yeni ihtida etmiş bir Müslüman, çok mühim bir işle vazifelendirildi. Bu zat ilk defa Medine'deki Qurayzî Yahudilerine gitti ve onlara dedi ki: «MekkelİIerin muvaffak olacakları yüzde yüz değildir, şayet çekilip gidecek olurlarsa sizler tek başınıza Hz. Peygambere (S.A.) karşı kendinizi müdafaa edemezsiniz. Bunun için Müslümanların kökleri kazınıncaya ve Mekkelilerden iyi niyetlerine dâir bir teminat alana kadar Mekkelilerin tarafında yer almayınız... Bana kalırsa siz Mekkelilerden, Müslümanlara karşı baş kaldırmadan evvel teminat ve rehin isteyin». Onlar da bu fikri muvafık buldular. Aynı casus bu defa müttefiklerin karargâhına yani Catafân ve Müşrik Kureyşliler arasına gitti ve edindiği haberlere göre Yahudilerin Hz. Peygamberle birlikte bir fesat hareketine giriştiklerine dâir dik-katlerini çekti ve müttefikler tarafına mensub meşhur kumandanlardan bazılarını Yahudilerin ele geçirip bunları, Hz. Peygambere (S.A.) karşı Müslüman Yahudi anlaşmasının bir delili olarak ileri sürmek istediklerini anlattı. «Bunun için dikkatli olun, bilhassa tavsiye ederim ki, Yahudilerden Cumartesi günü Müslümanlara karşı savaşa katılmalarını isteyin. Çünkü bu günde Müslümanlar, Yahudilerin bulunduğu kesimde gafil bulunacaklardır». Sonra Müslümanların

karargâhına avdet etti ve bambaşka haberler yaydı. Bunlara göre Yahudiler sonuna kadar çarpışacaklarına dair müttefiklerinden bazı teminat ve rehin istemişlerdi. Bu rivayetlerin ordu içinde yayıldığını gören bir Müslüman, Hz. Peygambere (S.A.) koştu ve haberi nakletti. O da dedi ki: «Onların bu şekilde hareket etmelerini belki de biz emrettik» (-Leallenâ emernâhüm bizâlik). Mes'ûd'un-Nemmâm isminde biri, Hz. Peygamberin (S.A.) bu sözünü işitir işitmez derhal Kureyşlilerin karargâhına koştu ve Ebû Sufyân'a Hz. Peygamberin (S.A.) sözünü ulaştırdı". [345] Tam bu sırada Yahudilerin gönderdiği hey'et müttefiklerin karargâhına varmıştı. Bunlar te'minat olarak rehin talep ediyorlardı. Buna mukabil müttefikler ise Yahudileri her hal ü kârda kaybetmek istemiyorlardı. Propaganda iyi netice vermişti. Müttefikler rehin talebini reddettiler ve aksine Yahudilerden mukaddes Cumartesi günü de çarpışma fedakârlığında bulunmayı ve harbe başlamalarını istediler. Bu suretle de Müslümanlar gayelerine varmış oldular.[346]

253. Kureyşlüer bir iki kerre Müslüman hatlarını yarmak hususunda teşebbüse geçtilerse de muvaffak olamadılar. Ve hattâ bu cephe taarruzunu tekrarlamaya bir daha cesaret edemediler. Fakat geceleri mütemadiyen Müslümanları gafil avlamak için devriyeler çıkarıp fırsat kolluyorlardı. Bu minval üzere Müslümanlar on gün, gece ve gündüz muhasara altında kaldılar.[347]

254. Muhasaranın son anlarında korkunç bir rüzgâr ve soğuk çıktı. Hz. Peygamber (S.A.) hususî bir keşif eri çıkararak birkaç kilometre ilerdeki düşman karargâhına gönderdi ve gördüklerine dâir haber getirmesini emretti. Keşif eri, son derece heyecan ve karışıklık içinde Kureyşlilerin Mekke'ye dönmekte olduklarını ve bir Müslüman hücumundan korktuklarından, Hâlid'ubn Velid ve Amr'ubn'ul-As'ın 200 kişilik bir süvari kuvvetinin kumandanı olarak artçı vazifesi görmek üzere tayin edilmiş olduklarını gördü. Huzeyfet'ubn Yemân adlı bu keşif eri bütün bu gördüklerini dönüp Hz. Muhammede (S.A.) anlatmıştır.[348]

Diğer Talî Askerî Seferlerde Ve Hudeybiye Harekâtında Haber Alma:

255. Akkâşet'ubn Mihsân adlı bir zâtın kumandasında bir askerî birlik, te'dîp maksadıyla bir kabile üzerine gönderilmişti. Düşman bunu haber almış ve bütün ahalisi ve hayvanlarıyla birlikte firar etmişti. Bu kumandan, Şucâ'ubn Vehb'i keşif için gönderdi; bu zât da deve izlerinden düşmanı takibe başladı. Az sonra Müslüman askerleri düşmanla karşılaştılar ve galebe kolay oldu; neticede selâmete kavüşacaklarınm vâdedilmesi üzerine bunlar, hayvan sürülerinin nerede olduğunu gösterdiler. Müslüman askerleri 200 deve ele geçirdiler ve vaadleri mucibince düşman esirlerini şükran içinde serbest bıraktılar [349] Makrizî'ye göre [350], bu bölge, Benû Esed'in Camr adını taşıyan arazisi idi.

256. Gene te'dîb maksadiyle Zeyd'ubn Harise idaresinde bir askerî birlik Benû Suleym'e karşı gönderildi : Ele geçen bir kadından kabilesinin nerede olduğu öğrenildi. Neticede esirlerden başka, ganimet olarak deve ve koyunlar ele geçti.[351]

257. Hz. Ali'nin Fedek kabilesine karşı aynı şekilde te'dip gayesiyle yaptığı sefer: El-Hemec mevkiinde düşmana mensub biri yakalandı. Kendisinin se-

lâmete ulaşacağı vâdedüip bu hususun temin edilmesi üzerine, kabilenin nerede bulunduğunu hemen söyledi. Ellerine bu seferde 500 deve ve 2000 koyun ve keçi geçmiştir.[352]

258. Sefere çıkan İslâm kıt'alarmdan biri vazifesinden muvaffakiyetle dönmüştü. Birliğin bütün men-subları düşman kumandanını kendisinin öldürdüğünü iddia ediyorlardı. Hz. Peygamber CS.A.) bütün bunların kılıçlarını tetkik etti ve bunlardan birisinin üzerinde hazım, olmuş yiyecek maddelerine rasladı ve bu kılıcın sahibi kimse, onun düşman kumandanını öldürdüğünü beyân etti.[353]

259. Hicrî 6 ve Milâdî 628 yılında Mekke'ye hac gayesiyle çıkıp Hudeybiye seferine giriştikleri vakit, Hz. Peygamber (S.A.) bir keşif erini önden gönderdi. Mekke'ye doğru yürüyüşü esnasında düşmanın da haber alma durumu hakkında, kendisine ihbarlarda bulunulmuştu. Hakikaten şurası aşikârdır ki Kureyş-liler bu sefer hakkında bazı haberler almışlar ve karşı koymaya karar vermişlerdi. Bunun için de müttefikleri Ehâbîş kabilesinden yardım istemişlerdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (S.A.) askeri şurasını topladı ve Kureyşlilerin bu câhil ve zavallı müttefiklerine karşı bir hücuma geçmenin münasib olup olmadığı hususunu müzâkere etti. Bir bakıma neticede zahmetsizce ganimet elde edilmekle kalınmıyacak, aynı zamanda diğer bazı iyi neticelerin de istihsalinde, meselâ İslâm devletinin düşmanlarına yardımda bulunmak niyetinde olan diğer kabilelerin dahi bundan iyi bir ders çıkarmaları hususunda müsbet tesirleri olacaktı. Neticede Hz. Peygamber (S.A.) Hz. Ebû Bekr'in fikrine iştirak etti; buna göre muslihane bir surette bu hac seferine devam edilecekti [354] Bundan sonra Hz. Peygamber (S.A.), Kureyşlilerden kendi hareketlerini gizlemek , gayesiyle, pek az kimsenin kullandığı bir yoldan seyahatine devam etti[355]

Hayber Harbinde Haber Alma İşi:

260. Hz. Peygamber (S.A.) Hayber'e doğru yürüyüşü esnasında Gatafânilerin, müttefikleri Hayberlilere yardım için harekete geçtiklerini öğrenmişti. Bunun üzerine Hz. Peygamber CS.A.), güya asıl hedefi Hayber değil, Gatafân'mış gibi istikamet değiştirdi ve bu haberin yayılması için gerekli tertibatı aldı. Bu oyuna düşen Gatafânîler müdafaasız bıraktıkları mal ve mülklerinin ve ailelerinin yanma koşup döndüler ve Hayber harbi boyunca yerlerinden kıpırdamadılar.[356]

261. Hayber de mevcut müteaddit kalelerden birinde bulunan ve bu kalenin kolaylıkla sükûtuna yardım eden yeraltı geçidi, Hz. Peygamber CS.A.) sa-yesinde bir düşman şahıstan öğrenilmiştir[357]

262. Hayber'in zabtı üzerine Resûlullah, Hazîne muhafızından Beledi Hazinenin kendisine teslim edilmesini istedi. Muhafızın artık hiç bir şey kalmamış olduğunu beyan etmesi üzerine onu serbest bıraktı ve kendisine : «Şayet bu hususta yalan söylemiş olup da sonradan Hazîne bulunduğu takdirde bunun ce-zasını hayp.tıyle ödeyeceğini»» hatırlattı. Sonradan bir Yahudi \asıtasiyle bu hazine muhafızının şüpheli bir tarzda harabeliklerden birine zaman zaman girip çıkmakta olduğu haberini alması üzerine, mezkûr yer araştırıldı ve Hazîne meydana çıkarıldı. Bunun üzerine Yahudi nazırın başı vurulmuş ve muhbir ise mükâfatlandırılmıştır.[358]

Mekke'nin Zabtında, Huneyn Ve Tâ'if Seferlerinde Haber Alma:

263. Mekkeliler Hudeybiye anlaşmasını ihlâl etmişlerdi; bunun üzerine Resûlullah hazırlığını epey geniş tuttu. Medineli bir Müslüman, Mekke'de itimad edilen bazı arkadaşlarına yazdığı bir yazıda, Resûlul-lahın çok esaslı bir surette sefer hazırlığına girişmiş olduğunu ve muhtemelen bunun Mekke'ye karşı olduğunu bildiriyordu. Resûlullah bundan haberdar oldu ve Hz. Ali'yi, henüz Medine'yi tek başına terke hazırlanan ve şüpheli bazı tavırları olan deveye binmiş bir kadını tutup getirmesi için gönderdi. Hz. Ali atma atlayıp az sonra bu kadına yetişti ve yakaladı, ona götürdüğü yazıyı ortaya çıkarmasını emretti. Kadın böyle bir şey olmadığını iddia ediyordu. Neticede, kendisine elbisesinin soyulacağının söylenmesi üzerine, kadın saç topuzları arasından Resûlullahm tam zamanında haberdar olduğu mektubu çıkardı.[359]

264. Resûlullah Hevâzinîlerin İslâm devleti arazisine baskın vereceklerine dâir haberler almıştı. Bu sırada kendisi Mekke'yi zabtetmiş ve henüz burada bulunuyordu. Oradan hususî bir haber alma subayını gönderdi; bu zabit mezkûr düşman arasında birkaç gün geçirdi ve lüzumlu haberleri topladı[360]

265. Hevâzinilere karşı girişilen sefer esnasında bir düşman casusu İslâm Ordusu karargâhına girdi ve birçok şey görüp öğrendi; tam kaçıp gideceği zaman şüpheli tavır ve hareketleri Resûlullahm dikkatini çekti ve etrafındakilere onu takip etmelerini ve yakalamalarını emretti. Neticede bu casusun başı vurulmuştur[361]

Mevzua Umumi Bir Bakış:

266. Resûlullah Mekke, Necd, Hayber ve Evtâs (HevâzİnlerIn bölgesi) 'da casuslar bulunduruyordu. Bu casuslar gizlice ona öğrendikleri şeyler hakkında yazarlardı. Tabii olarak bu şehirlerdeki mezkûr faaliyet, bu mmtakalarm İslâm Orduları tarafından zaptından evvel mevzuu bahis olmaktadır.[362]

267. «Beşinci Kol» a benzer bir teşkilâtın da mevcudiyetine dâir tarihî eserlerde bazı malûmata rastlanır. Meselâ Belâzurî'ye [363] göre Mekke'de ailesi tarafından eziyet edilen ve evde hapis kalmaya mahkûm edilmiş iki Müslüman genç vardı. Hicri 3. yılda Hz. Peygamber (S.A.) Mekke'ye gönderdiği bir casusuna «Mekke'ye git ve orada filân adında, gizlice îslâma girmiş samimi bir Müslüman kuyumcu vardır; onu bul, gör. Kendini onun evinde sakla ve mahpuslarla teması sağlamaya çalış...» şeklinde bir talimat vermiştir. Hakikaten de bu iş muvaffakiyetle sona ermiştir.

268. Qutbet'ubn Âmir'in seferi esnasında düşmana mensub bir fert yakalandı, kendisinden bazı malûmat istendiği vakit, dilsiz olduğunu ileri sürdü. Bunun üzerine göz hapsine alındı. Bir müddet sonra kendi kabilesi adamlarına tehlikeyi haber vermek için bir sayha kopardı ve akabinde başı uçuruldu.[364]

269. Hareketlerinin gizliliğini teminat altına almak gayesiyle Resûlullah dâima ters ve şaşırtıcı istikametlerde hareketlerde bulunmuştur. Meselâ birçok günler başka bir istikamette yol alır ve sonra asıl hedefine doğru bir kavis çizmeye başlardı. Tebûk seferinde Bizans imparatoru ile karşılaşmak mevzuu-bahisti ve bu iş hiç de kolay değildi. Bu yüzden sadece bu seföre mahsus olmak üzere

halka evvelden asıl hedef bildirilmiştir. [365] Bu Tebûk seferine, Medine'ye gelen Nabatî kervanlarından Heraklius'un İslâm Devleti arazisini istilâ edeceğine dair bazı malûmat elde edilmesi üzerine teşebbüs edilmiştir.[366]

Askerî İstihbaratın Hukukî Görünüşüne Dair Birkaç Söz:

270. Şimdiye kadar daima harp zamanında cereyan eden casusluk hâdiselerinden bahsettik. Aynı mesele sulh zamanında da mevzuubahis olabilmektedir.

271. Muharebe esnasında hasmını öldürmek en tabiî muhariblik haklarındandır. Buna göre yakalandıkları zaman düşman casuslarını ölüme mahkûm etmede hiç bir mahzur yoktur. Yakalanan bir casusa en yüksek cezanın mı verileceği, yoksa daha hafif bir cezanın mı tatbik edileceği veya artık casusluktan vazgeçip ilerde rahat duracağına dair söz alınıp serbest mi bırakılacağı meselesi, tamamen yüksek askeri şeflerin takdirine kalmış bir şeydir. Yakalanan casuslara bildikleri haberleri söyletmek gayesiyle bazan işkenceye tâbi tutulurlar. Bu normaldir ve şimdiye kadar hiç bir devlet çıkıp da bu tarz sorguya çekme işinden feragat ettiğine dair bir beyanda bulunmamıştır. Aynı şekilde halen de bu yakalanan casusların içine düştükleri tehlikelere rağmen hiç kimse bu casusluk teşkilâtından veya haber alma servisinden vaz geçtiğini beyan etmemiştir.

272. Sulh zamanında yakalanan casuslara gelince; îslâm hukukçuları bu halde kadın veya erkek arasında hiç bir tefrik yapılmayacağını, ikisinin de aynı akıbete tâbi tutulacağını söylemektedirler. Mamafih bu âlimler en yüksek ceza olan ölüm cezasının baliğ olmamış casuslara asla verilemiyeceğinde ısrar etmektedirler. Klâsik hukukçulardan bir kısmı vardır ki bunlar nazarî olarak casusluğun kâfirlikten daha az derecede suç teşkil ettiğini ileri sürerler. Onlara göre bir casus ölümle cezalandırılmamalıdır. Çünkü îslâm, Gayrı Müslimleri mukîm yabancılar olarak müsamaha etmekte ve kendisine tâbi olan bu insanları kanun karşısında, Müslümanlarla beraber tam bir müsavat ile korumaktadır. Fakat bu hukukçular, bir düşman casusunun, İslâm Devletinin bütünlüğüne, ülkede oturma hakkına sahip bir Gayrı Müslim mukim yabancıdan çok daha fazla zarar verebileceğini gözden uzak tutmaktadırlar. îslâm Hukukuna göre, şayet bu konuda beynelmilel bir anlaşma varsa, bu halde casuslar ölümle cezalandırılmaya-bilirler. îslâm Devletleri için böyle bir anlaşmaya dâhil olmaya hiç bir mâni bulunmamaktadır.

273. Casusluk şüphesiyle töhmetlendirilen birinin, âdil bir mahkeme huzurunda muhakeme edilmesini talep ve kendini müdâfaa hakkının mevcudiyeti hususunda hiç bir ihtilâf yoktur: Harp icabı, kısa ve kestirme muhakeme usûlü tercih edilirse de İs-lâmın adalet anlayışı, hiç bir ferdin kanunî usul ve muhakemeye tâbi tutulmaksızın cezalandırılmasına müsaade etmemektedir. [367]

9- Hz. MUHAMMED (S.A.) ZAMANINDA DENİZLERDE YAPILAN SAVAŞLAR

Umumi Bilgiler:

274. Hz. Peygamber (S.A.) zamanında İslâm deniz kuvvetleri mevzuunda anlatılacak pek fazla bir şey olmamakla beraber, deniz harpleri ve seferleri tam mâr.asiyle ihmâl edilmiş de değildir. Mamafih askeri olmayan seferleri, meselâ

Mekkeli ilk müslü-maniarın Habeşistan'a deniz yoluyla iltica etmeleri, Eş'arîlerin Yemen'den Car'a kadar gemilerle gelip Medine'ye kara yoluyla muvasalatlarını veya Temîm'-ud-Dârînin iştirak ettiği vak'alar gibi hâdiseleri mevzu bahis etmekten sarl'ı nazar ediyoruz.[368]

275. Bu deniz savaşlarına dair ilk tarihi bilgi, Hicretten sonra 8. yıla aittir. İbn Asâkir, Te'rih Dimaşk adlı eserinde:! [369] Mu'ta harbi münasebetiyle şu vakayı da zikretmektedir: «Esasında Eş'ar kabilesine men-sub ve Hz. Peygamberin (S.A.) eshâbmdan olan biri, Resûlullahın kendisini bir heyetin başkanı olarak bir gemiyle Eyle (Eliat) mıntakasına (şimdiki modern Akabe limanı) gönderdiğini söylemektedir. Bu zât burada, Zeyd'ubn Harise ve onun Balqâ'ya muvasalat eden ordusu, bu ordunun Bizanslılar ve bunların Arab kabileleri arasında sahib oldukları müttefiklerle giriştikleri çarpışmalara dair malûmat toplamış ve acele olarak İslâm Ordusunun harbetmekte olduğu sahaya koşmuş, arkadaşlarıyla beraber ,Ordu saflarında yer almış, hararetle savaşa katılmıştır». (Kıssanın bundan sonrası mevzûumuzla alâkalı değildir). Netice olarak şunu anlıyoruz ki Hz. Peygamber (S.A.) kara yoluyla Mu'ta'ya göndermiş olduğu orduya, deniz yoluyla da bir yardımcı kuvvet yetiştirmiş bulunmaktadır.

276. Bu hususta diğer bir vak'a İbn Sa'd [370] ve diğer müellifler tarafından nakledilmektedir. Maqrizi'-nin el-îmtâ adlı eserinde [371] aynı vak'a, Hicrî 9. yılda (M. 639) cereyan etmiş olarak gösterilir. Bunlardan öğrendiğimize göre, Hz. Peygamber Rebî'ul-Âhir (Haziran) ayında Alqamat'ubn Mücezziz'il-Müdlicî kumandasında 300 kişilik bir kuvveti Mekke yakınındaki sahil bölgesine gönderdi. Şu'ayba limanı ahâlisi o sırada gemilere binmiş bir halde, bazı zenci kuvvetler (korsanlar?!) görmüşlerdi. Alqama ve beraberindekiler bir adaya vardılar. Bunun üzerine zenciler buradan kaçtı ve Müslüman ordusu da bunu müteakib geri döndü.

277. Netice olarak söyliyebiliriz ki, Kur'an-ı Ke-rim'de [372] deniz harplerine ve insanlar tarafından denizde meydana getirilen felâket ve fesatlara dâir işaretler vardır. Rûm Sûresinde bu hususlara temas edilir. Korsanlığa dâir oîan âyet [373], İslâmdan evvelki devirlere aittir. Kur'ân-ı KerÎm'de denize temas eden diğer âyetler o kadar çoktur ki onları burada nakletmeyi fazla addediyoruz. Hadisler arasında da Müslümanların giriştiği deniz savaşlarına dâir birçok malûmata rastlanır. Bilhassa Hz. Peygamberin (S.A.) müstakbel devirlere 'dâir önceden verdiği haberler arasında bu mevzu da yer almış bulunmaktadır; fakat bunlar, mevzumuzla doğrudan doğruya alâkalı bulunmamaktadır. [374]

10-Hz. PEYGAMBER ZAMANINDA DEVLETİN ASKERLİK TEŞKİLÂTI

Umumi Bilgiler:

278. Meslekten olmayan bir kimsenin girişmiş bulunduğu elinizdeki şu kısa tetkikin, Hz. Peygamber zamanında askerlik teşkilâtının nasıl işleyip nasıl tekâmül ettiğine dair mülâhhas bir bölüm ile ni-hayetlenmesi faydalı olur düşüncesindeyim.

279. İslâm Devleti, Hz. Peygamberin gelip Medine'ye yerleşmesiyle fiilen de mevcudiyet kazanmıştır, îster müdâfaa ve ister taarruz maksatlarına müteveccih olsun, başlangıçta askerî bir teşkilât mevzu bahis değildi. Hz. Peygamberin bütün teşkilâtıyla kendine mâl edebileceği bir Devlet, İslâmdan evvel Medine'de mevcudiyet kazanmış da değildi; keza Hz. Peygamber Medine'yi kendi Devlet ülkesine ve esasen kurulu bulunan idaresine bağlamak üzere bir fâtih sıfatıyla da buraya gelmemişti. Aksine o buraya elinde hiç bir maddî vasıta olmaksızın, denebilir ki bir mülteci olarak göçetmiştir. Medine'ye geldiğinde burada bir karışıklık ve anarşi havası ile karşılaştı. Bu yüzden bir nevî Şehir-Devlet şeklinde siyasi bir teşkilât, ihdas edilmesi teklifinde bulundu; yerli ahali de buna muvafakat ettiler. Fakat her şeye yeniden başlamak icab ediyor, deneme ve tecrübe ile gelişmeyi temin lüzumu hasıl oluyordu.

280. Dikkati çeken nokta, Medine'deki karmakarışık insan yığınları arasına katılışından azamî altı ay sonra, yeni kurmuş olduğu devletin düşmanlarına karşı askeri seferler tertib etmeye başlayabilme-sidir.[375]

Savaşlarda Kollanan Gaye:

280/a. Yukarda, 3 sayılı paragrafta naklettiğimiz :

«Ben rahmet peygamberiyim, ben harp peygamberiyim» şeklindeki hadisiyle Hz. Peygamber (S.A.), onun gözünde savaşın, kendisinden vazgeçilmesi mümkün olmayan bir «kötü gerek» olduğu ve asla kendine menfaat sağlamak gayesiyle ve kendi arzu ve isteğiyle hiç bir zaman harbe tutuşmadığını, olan savaşların ise, tamamen karşı tarafta bulunan hasımlarının arzu ve istekleriyle çıktığını beyân ve ifâde etmektedir. Bu duruma göre onun giriştiği savaşlarda kollanan gaye, düşmanı itaat altına almak ve onun bozuk mantık ve muhakemesini doğrultup düzeltmekti; asla onun kökünü kazıyıp yok etmek değildi. Resûlullah Muhammed aleyh'is-salâtu v'es-se-IAm kan akıtma maksadına dayanan bir harp değil, psikolojik bir harp yapmayı tercih ediyordu. Tam gerektiği an ve yerde merhametli ve şefkatli davranmasını bilmiş ve Kurıan-ı Kerim'de yer alan şu âyetteki prensibe göre (K. 41/34) hareket etmiştir:

«İyilik (hasenat) ve kötülük (seyyiâtJ bir düzeyde değildir. Sen en iyi olan şekilde hareket et!

Bir de bakarsın ki, seninle aranda düşmanlık bulunan kimse çok sıcak bir dost hâline gelivermiş!..»

Samhûdfnin naklettiğine göre (bk. ikinci neşir, Beyrut, s. 1246) .müşriklerden Suheyl'ubn 'Amr, Bedr savaşında Müslümanlar tarafından esir edilmişti. Medine'ye doğru götürülürken yolda, defi hacet etmek üzere Müslüman muhafızından müsaade istedi ve gözden uzaklaşıp bir tenhâ yere ulaşınca da kaçmaya kalkıştı, takip edilip yakalandı; ancak Resûlullah onu, başvurduğu bu «hile» ve işlediği «savaş suçu» dolayısiyle cezalandırmamıştır. Diğer bir savaş esiri olan Ebû 'Azze, Medine'ye gelindiğinde, fidyei necatını ödemek üzere ne parası ve ne de bu konuda kendisine yardım edecek bir kimsesi olduğunu beyan ederek şayet Resûlullah onu azâd edip serbest bırakacak olursa, medyunu şükran olacağını ve ilerde çıkacak savaşlarda asla ona karşı harbe tutuşmayacağını

vâdetti. Böylece o, hiçbir şekilde fidye alınmaksızın serbest bırakıldı. Fakat kısa bir zaman sonra, Müslümanlara karşı tertiplenen bir intikam savaşının hazırlıklarına katılarak gönüllülerin ve paralı askerlerin toplanması işinde aktif bir rol oynadı. Daha sonra bir fırsatta yeniden Müslümanların eline esir düştü ki, Resûlullah bu defa onun boynunun vurulması için emir vermiştir (bk. îbn Kesir) Resûhü-lahın bizzat kumandanlığını yaptığı bir *seriyye»de, bir dinlenme molasının verildiği bir sırada Gevres [376] adında bir düşman askeri, Resûluüah'ın hafifçe kestirmekte bulunduğu yere kadar ustalıkla ve gizlice sızıp onun bir kenara bırakmış olduğu kılıcını kaptığı gibi karşısına dikildi ve şöyle haykırdı:
«— Şimdi sent benim elimden kim kurtaracak, ey Muhammedi?» Resûlullah yavaşça doğruldu ve büyük bir sükûnet içinde şu cevabı verdi:
«— Allah!..»
Düşman askeri hiç beklemediği bu cevap karşısında kendine sahip olamadı ve' elindeki kılıcı yere düşürdü. Bu defa Resûlullah düşen kılıcı yerden aldı ve şöyle hitâb etti:
— Yâ şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?!.»
— Hiç kimse!»
diye cevap verdi câhil düşman askeri Gevres tir tir titreyerek... Bunun üzerine Resûlullah onu affetmiş ve çıkıp gitmesi için yolunu açık tutmuştur (bk. Belâ-zuri, Ensâb). Bu olaydan ayrı, Selemet'ubn'ul-Ekvâ1, tek başına ve yaya olarak Fezâreli bir haydut sürüsünü takip etmiş ve bu haydutlardan, yağmalamış bu-lundukları malların hemen hemen yarısını esasen yeniden eline geçirmiş bulunuyordu ki tam bu sırada, yanında silâhlı askerleri de olduğu halde Resûlullah koşup onun yardımına yetişti. Seleme Resûlullah'tan, susuzluk ve yorgunluktan elini kaldıramayacak halde bulunan bu haydut sürüsünü takip edip tamamını yok etmek üzere haklarından gelmesi için kendisine bir at vermesini rica etti ise de Resûlullah kendisine şu cevâbı vermiştir:
«— Şimdi (onları) eline geçirmiş bulunuyorsun; o halde yumuşak ve hoşgörü sahibi ol!» (bk. Îbn'ul-Cevzî, el-Vefâ, s. 696). Bütün bu gibi durumlarda düşüncesiz ve câhil putperestler, hiç beklemedikleri bir şekilde uğradıkları bu merhamet ve şefkat yağmuru karşısında, eninde sonunda İslama girmişlerdir ki, Resûlullah'ın bir İlâhî Tebliğ Elçisi olarak esasen peşinde koştuğu ve kolladığı nihâi gaye de bundan başka bir şey değildir. [377]

Muvazzaf Ve Devamlı Bir Ordu Kurulması:

281. Muvazzaf bir Ordu mevcut değildi ve hattâ böyle bir Ordunun teşkili için zarurî maddî vâsıtalar dahi yoktu: Devlet fakirdi ve muntazam gelirlere malik değildi; Kur'an-ı Kerim bu güçlüğü şöylece hal ve faslediyordu: -Orduya katılma Dinin bir rüknü, asıl vecibesidir. Alîah müslümanların şahıslarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır». Bu duruma göre Müslümanlar, Allah yolunda savaşma, öldürmek ve ölmek mecburiyetindedirler. [378] Bu durumda bütün Müslüman halk muktedir savaşçılardan müteşekkil, devamlı - muvazzaf bir Ordu haline getirilmişti. Herkes askerî tâlim ve terbiye görmek mecbu-riyetindeydi ki gerçekte Islama girişlerinden önce bile bu tâlime tâbi

tutulmuşlardır. Hükümet gerek maddi ve gerekse manevî imkânlarla olmak üzere her yoldan bu işi destekleyip teşvik etmiştir. Bu arada şunu da göstermekte fayda vardır ki, Kur'an sadece müdafaa harbine müsaade etmektedir. Bu konu ile ilgili âyet şöyledir [379] «Sana harp açanlara karşı sen de Alîah yolunda savaşa gir ve mütecaviz, haddi aşan olma; gerçekte de Allah mütecavizleri sevmez. Artık onları (düşmanları) nerede bulursan öldür...». Aynı şekilde Kur'anm XXII. sûresinin 39-41. âyetlerinde: «Kendilerine harp açılanlara (savaş) izni verilmiştir...». Yukardaki ilk âyetin ikinci kısmı [380] ile düşman nerede bulunursa öldürüleceğine dair Kur'anın diğer âyetleri, kendisi ile esasen harp halinde bulunulan Devletler ahalisi hakkındadır. [381]

Askerî Seferler İçin Ordu Teşkili İşi:

282. Usul şöyle idi: Devlet Reisi ve Başkumandan yetkileri ve iktidarı içinde Hz. Peygamber, —belki de itimat ettiği arkadaşlarıyla istişare sonucu— muayyen bir askeri seferin ihtiyaç gösterdiği asker miktarı üzerinde bir karara varır ve bunu herhalde bir cemâat namazı esnasında Camide ilân etmek suretiyle bu maksatla açılan bir deftere kendilerini gönüllü olarak yazdırmalarını Müslümanlardan isterdi. Hiç kimse tertiplenen seferin ne tarafa olduğunu önceden bilemezdi, istenen asker miktarı temin edilir edilmez, Hz. Peygamber bunlara bir de Kumandan tayin der ve ancak bu kumandana gerekli talimatı verir, askeri yönden takip etmesi gerekli yol ve usulleri bildirirdi. Bazen daha da tedbirli davramhp gizlilik içinde hareket edildiğini gösteren vâkı'alar malûmumuzdur: Hz. Peygamber, mühürlü bir zarfı Kumandana teslim eder ve ona «şu açık arazi istikametinde ilerle (bunun manâsı görünüşe göre, "sahil tarafına değil, aksi istikâmete doğru yürüyüşe geç" olmalıdır) ve üç gün bu suretle yol aldıktan sonra mektubu aç, içindeki talimatı yerine getir!» derdi.

Her bir gönüllü kendi özel silâhları ile gelir ve şayet ihtiyaç varsa Hükümet dahi bu hususta yardımda bulunurdu.

283. Yukarda gördüğümüz gibi ilk askeri seferler (seriyyeler), müşrik Mekkelilere karşı kervan yolunu kapamak maksadıyla tertiplenmişlerdi. Bu şekilde bir müdâhalenin başlaması, karşılıklı ve zincirlemesine tepkiler doğumuna âmil olmuştur. Hattâ bazen tabiatıyla pek ehemmiyet arzetmeyen maksatlar için âni seriyyeler tertiplemek icab ediyordu. Bu gibi durumlarda, Devlet Başkanı ikamet ettiği mahallin hemen bitişiğinde tam Mescid'un-Nebî içerisinde müesses ve Suffa diye adlandırılan leylî üniversite kâfi bir kaynak teşkil etmiştir. Suffa sakinleri en zahit ve en heyecanlı, ateşli, umumiyetle ticaret, sanayi veya rizaî maksatlarla bir toprağa bağlı bulunmaktan uzak pek fakir genç kimselerdi. Bunlar, sadece asgarî seviyede kendilerine bir yaşama imkânı temin etmek ve çoğunlukla vakitlerini ilim elde etmek, ibâdette bulunmak ve ruhî-mânevi alanda inziva hayatı sürmek üzere şehirde açılan bazı işlerde çalışıp hayatlarını kazanıyorlardı. Gece - gündüz Hz. Peygamber kendilerine her zaman güvenir ve onlar da Hz. Peygamberin kendilerini sevketmek istediği hedeflere derhal yönelir, görevlerini lâyıkıyla ifâ ederlerdi.

284. Tarihî kaynaklar [382], hususî kayıt defterlerine gönüllülerin isimlerinin kaydedildiği (— iktitâb) her vak'ayı nakledişlerinde umumiyetle, talep edilen gönüllü adedinden daha fazla müracaatların mevzu bahis olduğunu rivayet ederler. Bu kaynakların, hakkında malûmat taşıdıkları yalnız Tebûk seferinde değil, fakat aynı zamanda Mekke'nin Fethi gibi seferlerde de ihtimal ki bu gibi vak'alar ortaya çıkmıştı. Hz. Peygamber (S.A.), Mekke'nin Fethi seferinde düşmana anî bir baskın verip onu şaşırtmak istemiştir ve bunun için de İslâm ülkelerinin muhtelif kabile ve kasabalarına haberciler çıkarmış ve «asıl Ordu ile birleşmek üzere alarm vaziyetinde hazır bekleyiniz!» şeklinde bir talimat vermişti. Bunu müteakip kendisi Medine'den hareketle geniş zig-zaglar çizerek Mekke'ye doğru yollandı. Yol boyunca mevzu bahis kabilelere âit birlikler birbiri arkasına esas Orduya katılmak suretiyle, Hz. Peygamberin yönettiği askeri kuvvetlerin mevcudunu arttırıp durdular. îş-te bu vaziyette pek tabiî ki merkezî bir kayıt defterinin tutulmuş olması imkân haricidir. [383]

Ganimetlerin Dağıtım İşi:

285. İslâm öncesi Arap Yarımadasında teamüle dayanan kaide, Ordu Kumandanının askerler tarafından ganimet olarak ele geçirilen eşyanın dörtte birini kendi şahsına alması şeklindeydi. Umumî yağmadan önce ele geçen şeyler ve keza bölünmesi mümkün olmayan mallar, yine ona giderdi. Medine'ye Hic-retini hemen müteakip Hz. Pygamber bu konu ile ilgili kaideleri ilga etti ve şu şekilde bir tedbir aldı:

286. Bir düşmandan ele geçen bütün ganimet malların yakılacağına dair Tevrat'ta mevcut kanunu [384] ilga ettiği gibi İslâm öncesinde bir cahiliye âdeti olarak Araplar arasında yaygın bulunan ve Ordu Kumandamnm ganimetten almakta olduğu 1/4 hisseyi lağvetti ve bundan böyle onun alelade bir nefer kadar hisse alacağı kaidesini getirdi. Ayrıca eskiden Ordu Kumandanının ganimetten almakta olduğu mezkûr hisseyi merkezî Hükümete tahsis etti ve bununla da kalmayarak bu eski hissenin miktarını 1/4 den 1/5'e (hums) düşürdü ki gerçekte kalan miktarın (4/5) bundan sonra askeri sefere iştirak eden Ordu mensupları arasında bölüştürülmesi esası vaz'edilmiş oluyordu. Hükümet hissesi aleyhine, gönüllüler için ayrılan parçada görülen bu artış, bitaraf bir takım dış askeri kuvvetler bakımından cazibe kaynağı olmuş ve bunlar, düşman tarafına katılmak yerine, İslâm Ordusu saflarında yer almayı tercih eder olmuşlardı. Müslümanların tertiplediği seferlere Gayrı Müslim bazı askeri birliklerin de katıldığı bizim bugün malûmumuz bulunmaktadır. Askeri alanda, girişilen diğer bir reform da, İslâm Öncesi devreden farklı olarak ferdi gayret neticesi harpte ele geçen ganimet eşyadan diğer Ordu mensuplarının hisse alamamaları yerine, —askerlerin disiplini hiçe sayıp daha çok mal ele geçirmeyi, Ordu ve kabile veya bü^ tün topluluğun menfaatlerinden çok kendi şahsî menfaatlerini düşünmeleri mülahazasıyla— ele geçen bütün ganimet eşyanın hiç bir tefrike tâbi tutulmaksızın merkezi bir elde toplanması şeklinde olmuştur. Teşri edilen bu yeni Islâmî kaideye göre, her neferin elde ettiği ganimet eşyanın miktarı veya kıymeti hiç nazarı itibare alınmaksızın, keza bir neferin asıl harp cephesinde

değil de, ihtiyatta kalmasına veyahut da Kumandanın emri ile herhangi bir diğer geri hizmette vazifelendirilmesine bakılmaksızın bütün ganimet mallar Ordu mensupları arasında eşit surette dağıtılacaktı.

287. Şayet tertiplenmiş bir askeri sefer varsa, çarpışma sonunda ele geçen ganimetin l/5'i (— Hums) merkezi Hükümetin Bütçesine (Beyt'ul-Mâl'e) gelir olarak girmeye başladı. Ancak düşman tarafdan, çarpışma yapılmaksızın (Harbe tutuşulmaksızın) ele geçmiş menkul mallar mevzu bahis olursa, bunlar için ayrı kaideler tatbik edildi. Yazılı halde bulunmayan bir örf-kanuna göre ganimet olarak gelen her bir mal topluluğundan Ordu kumandanının seçimine tâbi bir hediye kendisine takdim olunurdu. Bu kaide muhafaza edilmiş ve bu hediye - hisse Hz. Peygambere (ATS.) tahsis olunmuştur. Bunların teferruatına girmek istemiyoruz. Dikkat etmemiz lâzım gelen mühim bir nokta, ganimetten Devlet payı olarak ayrılan 1/5 hisseden kimlerin istifade edebileceklerine dair Kur'anda bazı kaidelerin yer almış bulunmasıdır. Savaşlarda şehit düşen askerlerin fakir, muhtaç aileleri, pek tabiidir ki bu parçadan istifadede bir rüç-haniyete sahip olmuşlardır. Fakat İslâm Devlet Ülkesinin emniyet ve selâmetini temin, hiç bir şekilde ihmâl edilemezdi. Gerek sivil kaynaklardan ve gerekse ganimet gibi arızı ve gayrı muntazam kaynaklardan doğan Devlet gelirlerinin önemli bir miktarını Hz. Peygamber, müdafaa tedbirleri için hasr ü tahsis etmiştir. Kur'an (9/60. âyet) Devlet gelirlerinin sarf yerlerini gösterirken bunlar arasından askerî bazı tedbir ve hazırlıklar için tahsisler yapılacağını da tasrîh etmiştir. İmâm Muhammed Şeybâni, Şerh'us-Siyer'il-Kebîr adlı eserinin dikkati çeken bir yerinde [385] bir nevi yarı devamlı - muvazzaf Ordu birliklerine dâir tafsilâtlı bilgi vermektedir ki bu, daha ilerki devirde Halife Ömer'in îslâm Devletinin artan ihtiyaç ve çoğalan gelirleriyle inkişaf ettirmek istediği bir askeri sistemdi. Aşağıda Şeybâni'nin bu konuda verdiği bilgiyi bulacaksınız:

«Bu meselenin asıl ve menşe'i şudur ki Hz. Peygamber, Mahmiyyet'ubn Caz'iz-Zubeydİ'yi, kendisinin esasen ganimetlerden alman beşte bir (hums) Devlet hissesi işlerine bakan bir memur (âmil) olması dolayısıyla, onu Benü Mustalik Seferinden gelen ganimetlerle meşgul olmak üzere tayin etmişti. Devletin sivil-lerden geleri gelirleri ayrı tutulmuştu ve bunların ehli (buradaki «ehl» bu işle uğraşan vazifeliler mi, yoksa bu devlet gelirlerinden istifâde eden kimseler mi kasdediiiyor?) ayrı ve keza düşmandan elde edilen gelirlerin ehli (aynı şekilde vazifeliler mi yoksa müstefitler mi bu nokta metinde müphemdir) ayrı idiler. Sivil kaynaklardan gelen gelirlerden Hz. Peygamber yetimlere, hayatını kazanamayacak derecede yaşlı kimselere ve fakir kimselere yardımda bulu-nurdu. Maamâfih yetim kimse, erginlik çağına ulaştığında askere gitmek onun vazifesiydi; bu halde kendisi (sivil kaynaklardan gelen Devlet gelirleri müste-fitleri zümresinden), askerî yollardan gelen gelirler (müstefitleri) zümresine nakledilirdi. Bununla beraber, şayet o, askerlik hizmetini tercih etmeyecek olur-sa, Devletin sivil kaynaklarından gelen gelirlerden dahi hiç bir şey alamaz ve kendisine çalışıp hayatını kazanması emri verilirdi. Hz. Peygamber kendisine yapılan talepleri reddetmezdi. Bir defasında iki kişinin gelip de ondan Benû'l-

Mustaliq savaşında ele geçen ganimetten alınan 1/5 (hums)'dan bir şeyler talep etmeleri üzerine onlara şu cevabı vermiştir: «Arzu ediyorsanız bundan size bir şeyler vereyim; fakat (şunu bilmelisiniz ki) zengin ve vücûdu çalışıp kazanmaya müsait hiç kimse bu cins gelirden istifâde etme hakkına sahip değildir". [386]

Harp Vâsıta Ve Silâhları:

288. Hz. Peygamber Devri Ordularında aşağıda gösterilen şu şuhların adlan ile karşılaşıyoruz. Fakat bu liste mükemmel ve eksiksiz olarak telâkki edilmemelidir:

Kılıç,
Kalkan,
Ok ve yay,
Mızrak ve kargı,
Mancınık,
Her nevi üstü kaplı (zırhlı) hareket edebilen arabalar (= debbâde, dabûr, arrâde).
Zırhlı elbiseler.

Zencilerin bazen kendilerine has değişik silâhlar kullandıkları anlaşılmaktadır. Meselâ Hz. Peygamberin amcası Hamza'mn Uhud Harbi sırasında Vahşî adındaki birinin uzaktan atılan ve kendi ekseni etrafında dönerek giden bir silâhla katledilmesi böyledir. Zırhlı arabalar sûrlara yaklaşmak maksadıyla kullanılıyordu : Askerler bu arabaların içine sığınıp düşman kalesinden atılan ok, mızrak ve taşlardan kendilerini korumak suretiyle surlara yaklaşabilirlerdi. Yukarıda gördük ki Hz. Peygamber, Ordugâhının etrafında sadece bir hendek kazdırmakla yetinmemiş, aynı zamanda Müslümanlara karşı hücuma geçen düşmanı engellemek ve onu müşkilâta uğratmak için hususi surette imâl edilmiş çentikli taşlar ve dikenli nebatların dallarını atma çaresine de baş vurmuştu. O devirde gece hücumları da bilinmekteydi.

289. Bu gibi muhtaç olunan harp silâh ve âletlerini imâl etmek üzere yerli bir sanayi de mevcuttu Meselâ Bizans ülkelerinden gelen silâhlara ambargo konmuş olmasına rağmen, bu malzeme mümkünse buralardan ithâl de edilmekteydi. Demircilik işinde Benû'i-Qayn Kabilesi Arap atasözlerine geçecek kadar şöhret yapmıştı. Yesrib (Medine)'in de okları epey meşhurdur. Kılıç üzerinde iki isim (marka) tercih ediliyordu: biri Meşrefî (Suriye mamülatı), diğeri Mühenned (Hind mamülatı)'dır.

290. At, bir savaş hayvanı olarak gerek hücum ve gerekse ric'at hareketlerinde kullanılıyordu. Deve, insan veya eşya için bir nakliye vasıtası olarak bol miktarda istimal ediliyordu. Bu hayvanın sahip olduğu kuvvet ve fevkalâde tahammül kabiliyeti Arap Ordularına, komşu Bizans ve îran İmparatorluklarının teveffük edemeyecekleri bir hareket üstünlüğü sağlamıştı.

291. Burada söylemesek bile kendiliğinden anlaşılır ki, bir yandan ganimet ve diğer yandan satın alma, tedricen İslâm Ordusunda silâh stoklarının artması neticesini doğurmuştu. Yukarda 207. paragrafta da gördüğümüz gibi. Orduda at mevcudu da artmıştı. [387]

Askerî Tâlim - Terbiye :

292. Askerî tâlim ve terbiyeyi yaymak ve teşci etmek üzere Hz. Peygamberin birçok teşvikkâr sözleri vardır. Fakat kendisi tatbikî değeri haiz tedbirler de almıştı: Gerek süvarilerinin ve gerekse bineklerinin istifâde sağlamaları için sık sık at yarışları tertib-leniyor ve bu yarışlara katılan Hz. Peygamber bizzat mükâfatlar dağıtıyordu. Bugün Medine'de, bulunan Mescid'us-Sibâq (Yarış Camii) Hz. Peygamberin bu yarışlar esnasında oturduğu ve hangi atın yarışı kazandığını seyrettiği yeri işaret edip yâdetmektedir. O, atma ve nişan alma tâlimlerinet büyük önem atfediyordu. Taş atmak suretiyle hedefe nişan alma, güreş ve benzeri dallardaki şâir tâlimler, siyer yazarları tarafından nakledilmiş bulunuyor. Yüzme dahi pek fazla tavsiye edilmiş tâlimlerdendir ki Hz. Resul bizzat kendisi yüzmeyi öğrenmiş bulunuyordu. [388]

Askerî İdare:

293. Hali hazır veya muhtemel düşmanlar hakkında işe yarar malûmat ve bilgi toplamak yani istihbarat işi, hayli inkişâf etmişti. Muhtelif düşman merkez ve şehirlerinde çalışan muhabir ajanlar veya görgüye ve kulak misafirliğine dayanan casusluklara dahi raslanmaktadır (bk. yukarda VIII. Bölüm).

294. Ordu Kumandanlığının seçilip tayin edilmelerinde onların tecrübe, akıl ve basiret durumları rol oynuyordu. Bunlar harbten harbe, serriye'den ser-riye'ye değişilerdi ki bunun neticesi tecrübeli ve olgun kumandanların adedi gün geçtikçe artmıştır. .

295. Propagandaya dahi çok başvurulmuştur. Araplar şiiri severler; bunun neticesi hicivli şiirler son sür'atle yayılırdı. Bunun ülkedeki önemini iyi değerlendiren Hz. Peygamber, îslâm düşmanlarına karşı Devlet hizmetinde istihdam edilen resmî şâirler edinmiştir. Onun şu Hadîsi Şerifi pek meşhurdur: Hassân'ubn Sabit îslâm ve Resûlullahı müdafaa zımnında kabiliyet ve dehasını harekete getirdiğinde, Rûh'ul-Kuds kendisini büsbütün şevklendirip, canlandırır ve onun mısraları düşmana okların deliciliğin-den daha fazla tesir eder.

295/a. Savaşa katılıp vuruşmanın bir Müslüman için profesyonel bir iş olmayıp, aynı zamanda herbir ferde ait ve mevcut mükellefiyetleri arasında en büyük önemi taşıyan bir görev olduğu hususunda Re-sûlullah'ın, Orduya katılan askerlerini heyecanlan-dırıcı konuşma ve hitabelerinden ayrı, Allah yolunda, gereği gibi vuruşan askerlerin Âhiret Günü Allah katında kavuşacağı ilâhi mükâfatlar ve karşılaşacağı dokunaklı sahnelere dair savaşa henüz başlanmazdan önce bilgiler verdiğini görüyoruz. Türk Ordusundan emekli bir subay olan Mahmud Gündüz dostum bana, bugünün modern savaş prensiplerinden biri olan ve ingilizcede MOSSCOMES şeklinde kısaltılan yani, movement (hareket), offensive (hücum), surp-ıise (şaşırtma), security (emniyet), co-operation (işbirliği), objective (hedef), mass (asker yığınağı), eco-nomy of forces (askerî birliklerin zayiatını önleme) ve simplicity (sadelik) esasları açısından Resûlullah'-in idare ettiği savaşların bir tahlile tâbi tutulması fikrini verip hatırlatmıştı. Bundan başka Resûlullah acaba savaş durumunu nasıl tesbit edip bunun üzerinde tahminlerde bulunuyor, harekât kararlarını nasıl alıyor ve emri

altındaki kuvvetleri nasıl bir sevk ve idare ile harekete geçiriyordu? Elinizdeki kitabın geçen Bölümlerinde arzedilen ve daha çok «ham madde» niteliğindeki bilgiler, günümüzde modern askerî eğitini görmüş, gerekli tecrübelere ulaşmış ve neticede iyi yetişmiş bir generalin, bu savaşları idare etseydi Resûlullah'tan daha iyisini yapamayacağı fikrine okuyucuyu götürecektir. Meslekten olmayan bir tedbirli ve uzak görüşlü Ordu Kumandanının (aleyh' is-salâtu v'es-selâm) hayat ve faaliyetini gözönüne aldığımızda, tehlikeli ve korkulu durumlarda, özellik İe Uhud ve Huneyn savaşları gibi görünüşte telef olmanın tam yanı başına gelindiğinde bile bu gibi durumlardan sıyrılıp kurtulmak için tatbik edip kullan dığı diğer prensipleri de bunlara eklememiz gerekmektedir. Sonuç olarak Uesûlullah kendinden emin ve en ufak bir mübalâğaya kapılmaksızın şöyle buyurmaktadır :

«Bir aylık uzak mesafedeki düşman üzerine saçtığım bir dehşet ve ürpertme havası ile (karşımdaki hasmımı) yenerim.»

Pek az kan dökülmesi suretiyle en kesin sonuçların alınması şeklinde bir savaş tekniği geliştirme yolunda ağırdan ilerleyen bir gayret, onunkilerden daha az kan dökülmek suretiyle daha kesin sonuçlar alman ve çok daha geniş çapta sosyal tesir ve değişikliklere ulaşılan bir başka savaş insanlık tarihinin sahife-leri arasında gösterilemez; yoktur. Onun idare ettiği bu savaşlar, sırf bir askeri üstünlük tesis etmek ve bunu kendi menfaatlarına kullanmak maksat ve niyetiyle değil ve fakat hasta yatağına düşüp mecalsiz kalan insanlığı tedâvî edip ayağa kaldırmak maksadıyla gerçekleştirilmişlerdir. İşte bu sebebler dolayı-siyledir ki herkes, bu savaşların önemini kavrayıp hüküm vermek ve bu «örnek» savaşları bize bırakan insanın büyüklüğünü tasavvur etmek durumundadır (aleyh'is-salâtu v'es-seîâm). [389]

Bayrak Ve Sancaklar [390] :

İslâm edebiyatında en meşhur ve İranlıların elin-deyken düşman tarafından hiç ele geçirilememiş en kıymetli bayrak hiç şüphesiz Hz. Ömer'in halifeliği zamanında cereyan eden el-Kaadisiyye meydan muharebesinde, yani Hicri 14. senede Müslümanların eline geçen Direfş-i Kâveyân adındaki İran bayrağıdır. Pek mütevâzî bir menşee sahip olan bu bayrağı İranlılar Müslümanların eline geçtiği sırada değeri iki milyon altın/dînâr tutan en kıymetli taşlarla süslemiş-lerdi. [391] Çünkü bu bayrak isyan edip memleketi bir zâlim hükümdarın idaresinden kurtarmasını bilen bir ' kahramana aitti. [392]

İslâm Öncesi Arap Yarımadasındaki durum:

Yukarıdaki izahatımız arasında, anayasa ve İslâm Öncesi Mekke'sinden bahsederken görmüştük ki, bu Şehir-Devleti oligarşisinde bayraktarlık ILivâ') ve bir de sancaktarlık (râye) vazifesi vardı; Bu iki eş anlamlı kelime arasında bir fark olup olmadığını kaynaklar zikretmemekle beraber liva' ve râye kelimele-rinin Arapça olduklarını söyliyebiliriz. (Bu fark ilerde ele alınacaktır). Maamafih kaynağımız îbn Abdi Rabbih ilâve eder ki, Benû Ümeyye tarafından tevarüs yoluyla taşman râye, el-Ukaab (kelime manâsı: Kartal) şeklinde diğer bir

has isme de mâliktir. Buna mukabil liva' ise Benû Abd'id-Dâr nezdinde saklanıyordu.
Bu kitabın baş tarafında Bedr savaşından bahsederken İslâm peygamberinin sürgünde fakat de jure Devleti, gerçek Mekke devletini, temsil ettiğini ısrarla iddia ve de facto olsa bile gayrı meşru olan müşrik otoritelerini tanımadığını beyan ve ilân eder gibi gözüktüğünü açıklamıştık. Bu sebepledir ki o, Mekke oligarşisinin muhtelif kabilelerine mensup Müslüman fertleri, mensup oldukları aynı kabilelerin Mekke'de esasen sahip olduğu idâri fonksiyonları ifâ etmek üzere tâyin ediyordu. Dış işleri ile meşgul olmak üzere Hz. Ömer, (harp esnasında) bayraktar olarak (Abd'ud-Dâr'Iarm kabilesinden) Mus'ab 'ubn Umeyr mevzubahs olmaktadır. Hakikaten de Bedr ve Uhud savaşları esnasında işte bu Mus'ab'dır ki, Müslümanların livâ'ını taşımaktaydı. Hz. Peygamberin (râye) adındaki bayrağı az ilerde göreceğimiz veçhile el-Ukaab adını da taşımaktaydı.
Kendi zaviyelerinden Mekkeli müşrikler, âdetleri olduğu veçhile kendi livâ'larını hattâ Bedr savaşı sırasında olduğu gibi, Abd'ud-Dâr'Iardan bir kimseye tevdi ve teslim ediyorlardı. Naklettiği bir hadîste İbn Hişâm (s. 562) bize şu malûmatı vermektedir:
(Ordu başkumandanı ve Râye fonksiyonu üzerinde veraset yoluyla vazife sahibi) Ebu Süfyân daha da şecaatli ve yiğitçe bir davranışa teşvik etmek gayesiyle (onlara) Uhud'da şöyle hitap etti: «Ey Abd'ud-Dâr mensupları! Siz Bedr savaşında bizim livâ'mız üzerinde vazifeli bulunuyordunuz ve başımıza geleni gördünüz. İşte bu râye ise insanların kaderini tâyin eder: Şayet bu mahvolacak olsa insanlar (da beraber) ölüp giderler. Bu hâle göre ya bizim livâ'mı-zı lâzım geldiği gibi muhafaza ve müdâfaa ediniz, yahut onu bize bırakınız; bu hususta biz kifayet ederiz.» Tabiatıyla onlar bu (ithamı) reddettiler ve şöyle dediler: «Karşılaşma sırasında yarın nasıl hareket edeceğimizi göreceksin.» Hakikaten yalan söylememişlerdi; fakat onu müdâfaa endişe ve gayreti onları cidden acıklı ve elim bir duruma düşürdü: Belâzurî, Ensâb'ul-Eşraf [393] adlı eserinde birbiri arkasından bu kabileye mensup on bir başkanın bayrağı nasıl taşıdıkları ve onu müdâfaa için ölünceye kadar nasıl çarpıştıklarım tasvir eder. On ikinci müdafi bir kadındı ve o bunu harbin sonuna kadar taşıyıp müdâfaa etti.[394]
Burada Abd'ud-Dâr'lann vazifeli bulundukları Liva' mevzubahistir. Aşağıdaki hadiste ise öyle zannediyoruz ki, Benû Umeyye'ye tevdi ve teslim edilmiş olan Râye-Ukaab söz konusudur: Ali-Muâviye zamanında zuhur eden iç harpler sırasında Ammâr'ubn Yâsir, Ali taraftarı olarak Sıffîn harbine iştirak etmişti; kendisi Râye'yi Amr'ubn'ul-Âs'ın elinde görünce şöyle haykırmıştır; «Hakikaten Hz. Peygamberin yanında olmak üzere üç defa ona karşı savaştığım Râye budur; şimdi ise dördüncü defa... Vallahi, ben bu Râye'ye karşı Peygamberin yanında olduğum halde üç defa çarpıştım ve şimdi ise artık o bir zühd ve saflığa vesile teşkil etmiyor... Bu gün bu Râye Hi-şam'ubn'Utbe'nin elindeydi» [395] Burada zikredilen, Hz. Peygamber ile Benû Umeyye'nin giriştiği üç savaş Bedr, Uhud ve Hendek savaşlarıdır. Az evvel de gördüğümüz gibi bu münâsebetle bahsi geçen bayrak, Abd'ud-Dâr'lann Livâ'sıdır.

Meselenin çözüm yolu olarak şunu düşünüyoruz : Liva, müşrik Mekke'de düşmana karşı hücum ve çarpışma esnasında ordunun en kahraman ve yiğit eri tarafından taşınan umumiyetle askerî sancaktır; halbuki râye ordu kumandanının alâmet veya timsâli olan bir bayraktır. Bu iki kelime bazan eş anlamlı olarak da kullanılmıştır. İslâmda ise bu, zıt anlama bürünmüştür.

Hz. Peygamber'in tatbikatından bahsetmeden evvel İslâm ile harbe tutuşmuş ve bayrağının zikri geçen bir diğer kavimden bahsedelim. Evvelce Tâ'if bölgesinde _ iki ayrı halk unsurunun mevcudiyetinden bir vesileyle bahsetmiştik: Benû Mâlik ve (muhtelif menşe'lerden gelen epey miktar nüfusa sahip ve kuvvetli bir unsur olan) Ahlâf zümresi. Evtâs bölgesinde Hevâzinlerle tutuşulan harp sırasında, İbn Hi-şâm'ın" açıkladığına göre, Hevâzinlerin Râye'si siyah renkli, uzun bir mızrağa takılmış ve kızıl bir devenin üzerine binmiş bir kimse tarafından taşınmaktaydı; bunun öldürülmesi üzerine bu bayrağı bir diğer kimse taşımıştır. Ahlâf unsurunun Râye (bayrak) sine gelince, bunu bir Kaarif taşımaktaydı. Fakat ordunun bozulduğunu görür-görmez bu bayrağı bir ağaca asmış ve (kaçıp) kendini kurtarmıştır. [396]

Hz. Peygamber (S.A.) in Tatbikatı:

Hz. Peygamberin hayatında daha pek erken bir devrede bayrak görülür; buna hayret etmemelidir. Zira Mekke'li hemşehrileri İslâm öncesinden beri esasen bayrağa sahiptiler.

Evvelce Hicret yolculuğunu gösterirken zi kret-miştik ki, Hz. Peygamber Mekke'den Medine'ye giderken, Eşlemlerin arazisinden geçtiği sırada bunların başkanları Bureyde, İslâmı kabul etmiş ve Hz. Peygambere iki' kişilik bir muhafız kıtası tahsis etmişti. İşte bunlar iki ayrı bayrak çekmiş vaziyetteydiler. Kettâni, et-Terâtîb'ul İdâriyye adlı eserinde' [397], İbn Hib-bân'dan naklen verdiği malûmata göre mezkûr Bureyde alelacele bu bayrakları yapıp temin etmek kas-tıyla sarığının kumaşmı kesmişti.

Medine'ye varışından itibaren sadece birkaç ay geçmesini müteakip Hz. Peygamber artık harp halinde bulunduğu Mekkelilere ait kervanların yolunu kesmek veya sair hedeflere evvelce gösterildiği gibi bazı askerî birlikler (seriyye) göndermeğe başlamış1 ti. İşte bu seferlerde kullanılan bayraklara dair malûmat şöyledir:

1. Ubeydet'ubn'ul-Hâris'in seferleri: îbn Hişâm'-m İbn İshak'tan naklettiğine göre [398] Hz. Peygamber, ona bir râye vermişti. İbn Sa'd'ın Vâkıdî'den rivayet ettiğine göre [399] ona beyaz renkli bir liva vermiş ve bayraktar olarak da Mistet'ubn Usâse vazife görmüştür. Taberî ise îbn İshak ve Vâkıdî'den kaynak olarak is-tifade ettiğinden her iki bayrak adını da zikreder.

2. Hamza'nın seferi: îbn Hişâm'a göre [400] râye; İbn Sa'd'e göre1 [401] ise beyaz bir liva1 ve" bayraktarı Ebû Mer-sed Kennâz'ul-Ğanevî idi. Taberî (1.) numarada olduğu gibi iki ayrı bayraktan bahseder.

3. Sa'oVubn Ebi Vakkas seferi: İbn Sa'd'a göre' [402] bayraktarı el-MiWâd'ubn'Amril-Behrânî olan beyaz bir Iivâ* idi.

4. el-Ebvâ'ya karşı Hz. Peygamberin seferi: İbn Sa'd'a göre [403] Hamzanın bayraktarlığını yaptığı beyaz bir liva1 idi. Taberi'de aynısıdır.
5. Buvât'a karşı Hz. Peygamberin seferi: îbn Sa'd'a göre" [404] bayraktarı Sâ'd' ubn Ebi Vakkas olan beyaz bir liva'.
6. Hz. Peygamberin Kurzul-Fihri'yi takibi esnasında .- tbn Sad'a göre [405] bayraktarı Aliyy'ubn Ebi Tâ-lib olan beyaz bir liva'.
7. Zu'1-Uşeyre'ye karşı Hz. P eygamberin seferi: îbn Sa'd'a göre [406] Hamza'nın bayraktarlığını yaptığı beyaz bir Iivâ'.
8. Bedr savaşında Hz. Peygamber Mus'ab'ın bayraktarlığını yaptığı beyaz bir liva'. Ayrıca El-Uka-ab adını taşıyan ve Ali tarafından taşman ve diğeri Sa'd'ubn Mu'az'il-Ensârî'nin bayraktarlığım yaptığı iki siyah râye Hz. Peygamberin huzurunda tutulmuştur. [407] Birçok da Iivâ vardı: Mus'ab'ın elinde Muhacirûn zümresinin, el-Hubab'ubn'ul-Munzir'in elinde esar zümresi arasından Hazrec'in, Sa'd'ubn Mn*V.«
önelinde yine Ensâr. zümresinden Evs in Hvâ'lan gibi Hasım taraf olan Mekkeliler de üç livaya sahiptiler: Biri Ebû Aziz'ibn Umeyr ve diğeri en-Nadr'ubn'ul-Hâ-ris ve nihayet bir üçüncüsü Talhat'ubn Ebî Talha tarafından taşınandır ki bütün bu bayraktarlar Abd'ud-Dâr kabilesine mensuptular.[408]
9. Benû Kaynukaa'ya karşı Hz. Peygamberin seferi : Hamza tarafından taşınan beyaz bir Hvâ'ya sahipti. Bu seferde râye mevzubahs olmamıştır.[409]
10. Karkarat'ul-Kudr'a karşı Hz. Peygamberin seferi: Ali'nin bayraktarlığını yaptığı, rengi hususunda bir sarahata rastlanmayan bir livâ'ya sahipti.[410]
11. Uhud savaşında Hz. Peygamber: Üç adet mızrak getirildi ve bunlara üç ayrı Iivâ' çekildi; Evs'in bayraktarı Useyd'ubn Hudeyr, Hazrec'in eKHubâb'-ubn'ul-Munzir ve Sa'd'ubn Ubâde ve Muhâcirûn'un AH ve Mus'ab idi. [411] îbn Hişâm'da [412], Mus'ab şehid edilince, Hz. Peygamberin livâ'yı Ali'ye verdiği... ve Uhut'ta harbin kızıştığı bir sırada, Hz. Peygamberin Ensar'm Râye'si altına oturduğu ve Ali'ye: «Râye'yi ilerlet!» şeklinde bir emir gönderdiği Kaydedilmektedir.
12. Hamrâ'ul-Esed'e karşı Hz. Peygamberin seferi : Uhüd harbinden bir gün evvel kuUemlmış olan Iivâ' bu savaşta çekilmiş olduğu mızraktan henüz indirilmeden Uhud'a gelinmişti. Ebû Bekr veya Ali tarafından taşınmıştır.[413]
13. Ebû Sâlime'nin başkanlığında Katan'a karşı tertiplenen sefer: Bir Iivâ'[414]
14. Hz. Peygamber sefer maksadıyla ikinci defa olarak Bedr'e geldiğinde Ali tarafından taşman bir liva[415]
15. el-Mureysi'ye karşı Hz. Peygamberin seferi: Ebû Bekr'in bayraktarlığım yaptığı Muhâcirûn'un ve Sa'd'ubn Ubâde'nin bayraktarlığım yaptığı Ensann râye'si[416]
16. Hendek savaşı: Düşman Mekke'den yola çıkarken livâ'sını Abd'ud-Dâr kabilesinden Osman'ubn Talha'ya tevdi e'tmişti" [417] Hz. Peygamberin bu savaştaki bayrağına dâir bir malûmat mevcut değildir.
17. Gâbe'ye karşı Hz. Peygamberin seferi: Bir mızrak ucuna çekilmiş ve Mıkdâd'ubn Amr tarafından taşman bir liva".[418]

18. Dûmet'ül-Cendel'e karşı Abd'ur-Rahmân 'ibn Avf'ın seferi: Hz. Peygamber kumandanın sarığını kendi eliyle sarmış ve sonra Bilâl'e, livâ'yı kendisine tevdi etmesi emrini vermiştir.[419]

19. Hayber savaşında Hz. Peygamber: Ali'nin bayraktarlığım yaptığı beyaz râye [420]; burada bir gün, bir burca karşı tertiplenen hücumda Hz. Peygamber râyesini Ebû Bekr'e tevdî etti. Fakat muvaffakı yy et elde edilmedi. Ertesi gün râyeyi Ömer'e tevdi etti ve yine muzaffer olunamadı ve üçüncü gün onu Ali'ye verdi ve bu defa zafer tahakkuk etti. [421] Çok kıymetli malûmat veren İbn Sa'd'a göre [422]: Hayber'e varılmasını müteakip Hz. Peygamber muhtelif râyeler dağıtmıştır. O devre kadar sadece liva* mevcuttu. Ancak Hayber savaşından sonradır ki râyeler kullanılmağa başlamıştır. Hz. Peygamberin siyah renkli râyesi kendi zevcesi Ayşe'ye ait bir kaftan veya sjrt atkısından (bürd) biçilip dikilmişti ki bu râye, Ukaab adını taşıyordu. Beyaz renkli livâ'sını ise Ali'ye tevdi etmişti. Bir diğer râyeyi el-Hubâb'ubn'ül-Munzir'il-Hazrecî'ye bir diğerini Sa'd'ubn Ubâdet'iI^Evsi'ye vermişti. İbn Sa'd eserinde [423] bazı kaleleri fethetmeğe muvaffak olan Ali'ye verilen râyenin tarihini hulâsa olarak zikretmektedir. Aynı tarihî malûmatı verirken Taberî, «râye» ve «liva'» şeklinde iki ıstılah kullanmaktadır. Râye adını taşıyan bayrakların ilk olarak Hayber savaşı esnasında ortaya çıktıkları hakkında Serahsî'nin Şerhu's-Siyer'il-Kebîr, 5. bölümüne de bakılabilir. İbn Kesir'e göre [424] Hz. P eygamberin Ukaab denen siyah râyesi Hz. Ayşe'nin mirt'inden (Burdun eş anlamında bir kelime, kaftan) imal edilmişti. Bu mirt, mü-reccel idi. Lisânu'1-Arab adlı büyük arapça lügatinde [425], bu kelime hem müreccel ve hem de noktasız olarak murahhal okunabilir ve mânası (yün ve ipek karışımi) hazz denen bir dokumadır; rahl (nakliye devesi?)'ler v.s. gibi her nevi nakış ve desenleri hâvi bulunmaktadır. el-Kettânî, et-Terâtîb'uI-İdâriyye [426] adlı eserinde el-Kudâî'nin el-İnbâ'ından nakletmektedir ki Hz. Peygamberin râye-Ukaabı siyah yünlüdendi. Yine aynı müellif, İbn Cumâ'a'mn Muhtâr'us-Sîre adlı eserinde naklettiğine göre Hz. Peygamberin râye'si siyahtı ve kare şeklindeydi. Nakış olarak numre mücmele (sık «puanlı, noktalı) bulunuyordu.

20. Mu'ta seferi: Hz. Peygamber beyaz renkli İivâ'yı Zeyd'übn Hârise'ye tevdî etmişti. [427] İbn Hişâm aynı şey için liva' olduğu kadar râye ıstılahını da kullanmaktadır". [428] Taberi ise sadece râye ıstıîahıyla iktifa etmiştir.

21. Mekke'nin fethi sırasında Hz. Peygamber: O, Kudayt'a ulaşıldığında ayrı kabilelere ait askeri kıtalara ayrı ayrı livâ'lar ve râyeler tevdi etti. Hz. Peygamberin râye'si Sa'd'übn Ubâde'nin elindeydi. Fakat Hz. Peygamber onun Mekkelileri kılıçtan geçirmeyle tehdit ettiği haberini alınca, onu bunun elinden aldı ve oğlu Kays'ubn Sa'd'ibn Ubâde'ye verdi... Hz. Peygamberin çadırı el-Hacûn'a kurulmuştu ve Zübeyr'ubn ül-Avvâm buraya kadar kendi râye'si ile beraber gitti ve bunu da oraya dikti. [429] İbn Kesir [430] dört aded sünen hadîs kitabı zikrederek Mekke'nin fethi günü Hz. Peygamber'in Uvâ'sımn beyaz renkli olduğunu söylemektedir.

22. Huneyn'de Hz. Peygamber- Hz. Peygamber fecirden itibaren ordunun yayılması emrini verdi ve Hvâ ve râyeleri dağıttı; (askerlerin bir çoğu için) çok sayıda bayrak vardı: Muhâcirlerinki Ali'nin elinde bir liva*, Sa'd'übn Ebî Vakkas'm elinde bir râye ve Ömer'in elinde bir râye olmak üzereydi. Hazreclilerin bir Uvâ'sı el-Hubâb'ubn'ul-Munzir'in elinde ve dendi-ğine göre aynı kabilenin bir diğer Iivâ'sı Sa'd'übn Ubâdenin elindeydi. Evs'in Iivâ'sı Useyd'ubn Hudeyr'-in elindeydi. Ve Evs ile Hazrec'in her bir boyu (batn'ıî için ya bir liva ya bir râye mevcuttu. Aynı şekilde Arabistan'ın muhtelif kabilelerine ait kıt'alarm her birinde ünlü kişilerin taşıdığı livalar ve râyeler mevcuttu.[431]
23. Tayy'Iara karşı, Ali'nin seferi: Siyah bir râye ve beyaz bir Uvâ' mevcuttu".[432]
24. Tebük'de Hz. Peygamber: Ensâr ve diğer kabilelerde ya bir Uvâ veyahut bir râye mevcut bulunuyordu.[433]
25. Ali'nin Yemen seferi: Hz. Peygamber ona bir Hvâ vermiş ve kendi eliyle sarığım sarmıştır[434]
26. Usâme'nin Filistin seferi: Bureydet'ubn'ül-Huseyb'il-Eslemî'nin taşıdığı bir liva' mevcuttu[435]
27. Bir gün Medine camiinde büyük bir kalabalık toplanmıştı ve bir de siyah bir râye bulunuyordu. Bu hadîsi nakleden râvinin suali üzerine kendisine Amr'ubn'ul-Âs'm bir askeri seferden dönmüş bulunduğu cevabı verilmiştir.[436]
28. el-Berâ'ubn'Azib şöyle nakleder: Bir râye taşıyan amcama rastladım. Sormam üzerine, «kendi pederinin dul zevcesi ile evlenmiş olan birinin katille-rini cezalandırmak üzere Hz. Peygamber tarafından sefere çıkarıldığı» cevabını vermişti. [437] Burada sefere gönderilen bir tek şahıs mıdır, yoksa bir birliğin baş-kanı olup birlik mensuplarıyla mukarrer bir buluşmaya mı gidiyordu?
Diğer bilinen askeri seferlerden burada bahsetmiyoruz. Zira kaynaklar bunlar hakkında malûmat verirlerken, bayrak meselesine dâir en ufak bir tafsilât vermezler.
Tafsilâtını yukarda verdiğimiz bu 28 askerî seferde, bayrak konusu ile ilgili olarak sefer sırası bilhassa dikkatimizi çekmektedir. Çünkü Hayber harbinden evvel cereyan etmiş olan seferlerde râye adlı bayrağa dâir bir sarahat mevcut olmayıp, sâdece liva' adı geçmektedir, yine Hayber savaşı sırasında hem birçok Iivâ'lar ve hem de birçok râyelerin mevcudiyetinden bahsedilmektedir (çok sayıda bayrak olması belki de 1600 kadar çok sayıda askerin bu harbe iştirakiyle alâkalıdır). Bayrakların böylece çok sayıda bulunduğu İbn Sa'd tarafından zikredilmiştir. Fakat aynı müverrih 15 numaada aksini söylemektedir ve keza 8 numaradaki malûmat, verilen bu bilginin ister - istemez aksi gibi durmakta ve o sırada cereyan eden hâ-disatın bünyesine zıt düşmektedir. Zira ordu içinde çeşitli menşe'lere sahip fakat çok yekûnlara baliğ olan birçok kimseler var olunca her bir müşterek menşe' taşıyan sınıf, ayrı bir zümre, ayrı bir birlik teşkil ediyor ve ayrı bir bayrağa sahip olması gerekiyordu. Hz. Peygamber dâima Muhacirûn ile Ensâr ve Ensâr zümresi içinde de Evs ile Hazrec arasında, bizzat İbn Sa'd'm da kabul ve ifade ettiği gibi",[438] bir alınganlık çıkabileceği

endişesini taşımıştır.' 1 ve 2 numaralarda görüldüğü gibi aynı şey, bazı kaynaklar tarafından liva', diğerleri tarafından da râye olarak adlandırılmaktadır ki bu durum, her iki ıstılahın da esasında eş anlamlı olduğunu ve birbirlerinin yerine kullanılabileceğini ve henüz Hayber devrindeki teknik mânâyı iktisab etmediğini ve ancak bu Hayber savaşm-dadır ki ordu kumandanının Hvâ çekme hakkına ve orduya mensup her bir birliğin de râye sahibi olma hakkına malik olduğunu isbat etmektedir. ,

Kelime aslı bakımından liva', «sarılıp dürülen şey»e işaret eder ki, teşhire ihtiyaç duyulmadığı vakit, rabtedilmiş bulunduğu bir nevi mızrağın üzerine sarılıp dürülen kumaş parçası manasınadır. Râye kelimesinin kökü «görmek»dir ki, kendinin veya düşman ordusunun merkezini gösteren şeya işaret eder, yani kumandanın itibarî olarak bulunduğu yeri gösterir. Bayrak kelimesini ifade etmek üzere Arapçada eş anlamlı bazı kelimeler de vardır: Fakat Hz. Peygamberin hayatıyla ilgili tarihî malûmat arasında bu kelimelere rastlamadık, bu yüzden bunlarla vakit kaybedecek değiliz. [439]

Çeşitli Bilgiler:

a) Sa'd'ubn Mâlik Ebe'1-Kânûd'il-Ezdi adındaki kimse, Islâmı kabul ettiğini bildirmek üzere Medine1ye geldi ve Hz. Peygamber onu kabilesine başkan olarak tayin etti ve ona, üzerinde beyaz renkli bir HİLÂL bulunan siyah bir Râye tevdi etti[440]

b) Hz. Peygamber Ebû Zur'at'ut-Tumâli'ye (acaba es-Sumâlî midir ve bunu kendi kabilesine başkan olarak tayin için midir?) bir Râye tevdi etti. Bahis konusu Râye beyaz bir ruk'a (acaba deri parçası mı?) idi ve bir zira' eninde bir zira1 boyundaydı[441]

c) Kattâni, en-Nesâî ve Ebû Dâvûd'dan naklen, Mekke'nin fethi sırasında Hz. Peygamberin livasının sarımtırak beyaz (ebyad'ul-asfar) olduğunu beyan etmektedir [442] Ben en-Nesâî'nin eserinde yaptığım araştırmada böyle bir kayda rastlayamadımsa da, Ebû Dâvûd'da" [443] bu bayrağın sâdece beyaz olduğu zikredilmektedir ki, aynı hususta İbn Mâce'de de teyit edici bir nakil vardır [444] Yukarda eserinin zikri geçen yerinde Kettânî; Ebû Dâvûd'dan naklen Hz. Peygamberin râyesinin siyahımsı sarı (Safrâu'l-ağbar) olduğunu söylemekte ise de Ebu Dâvûd yukarda zikredilen aynı yerde şöyle söyler: «Siyah kare şeklinde ve numrâ (yani noktalı, puanlı veya çizgili nakışlar bulunan) kumaştan biçilip dikilmişti». Yukarda zikredilen aynı yerde Kettâni İbn Cumâ'a'nın Muhtâr'us-Sîre adlı eserinden naklen Hz. Peygamberin livasının koyu siyah (ağbâr'ul-esved) renkte olduğunu beyan etmekte ise de eseri görüp bunu tahkik etme imkânını elde edemedim.

d) İbn Abbâsın naklettiğine göre, Hz. Peygamberin livası üzerinde kelime-i şehâdet bulunmaktaydı. Yâni: ibaresi işlenmişti [445] Fakat burada verilen mercii tahkik benim için imkânsız olmuştur.

e) Hz. Peygamberin bir râyesi Ukaab (kartal) bir diğeri ise rîbe adını taşımaktaydı[446]

Bu bahis için derlenip toplanmış olan yukarki malûmattan çıkan neticeye göre Hz. Peygamber zamanında orduya mahsus asgari iki nevi bayrak mevcut bulunuyordu ki renkleri başka başkaydı. Bir kimseyi kabilesinin başkanı olarak tayin ederken Hz. Peygamber ona bir bayrak tevdi ediyordu. Sulh zamanında kabile başkanının hemen yarlında çekili durması bir yana, belki de aynı bayrak o kabileden merkezî İslâm ordusuna katılan birliği, bu ordu içinde diğerlerinden tefrik etme işinde kullanılıyordu.

Muhtemelen Hz. Peygamberin seferden sefere değişmeyen hususi bir bayrağı vardı. Bu bayrak, askeri sefere başkanlık edecek herhangi bir kimseye, sefere çıkarken Hz. Peygamber tarafından mutlaka veriliyor da değildi.

Muhtelif kabilelerden gelen ve ordunun çeşitli kıtalarını teşkil eden kuvvetlerin ayrı bayraklarım hesaba katmasak bile, büyük bir orduda başkumandan için bir sancak ve süvari kıtalarında, sağ ve sol kanatta, cephede v.s. yerlerde keza öncü ve ardcı olarak vazife gören her bir ayrı birliğin kumandanı için ayn bayrakların mevcudiyetini düşünmek pek tabiî ve mâkûl olacaktır. [447]

Netice

Bu konuda söylenecek şeyler şimdilik kâfi adde-dilmeiidir. Okuyucu o devirde nelerin mevzu bahis olduğu ve ayrıca bunların nasıl ve ne istikametlerde inkişâf ettiği hususunda böylece bir fikre sahip olmuş bulunmaktadır.

296. Hindistan / Dekkan eyaletinin Haydarabat şehrinde geçen' talebelik yıllarımda izci şefimiz olan Ali Musa Rıza Bey bana, 1932'de ilk defa Hicaz'a hareket ederken havalinin gezib dolaştığım yerlerinin harita ve krokilerini çıkarma fikrini verdiğinden dolayı, burada minnet ve şükranlarımı arzederim. Fakat 'ancak bu, mahdut bir sahada kaldı ve ben sadece Uhud havalisinin haritasını çıkarmaya muvaffak olabildim. 1939'yılında mezkûr havaliyi yeniden ziyaret ettiğimizde, bu defa Bedr ve Tâ'if civarını da görmek, buralarda dolaşmak saadetine erdim. Bu se-yahatlarımdan sonra Bedr haritasını hazırladım ve Uhud'u yeniden-gözden geçirerek Hendek haritası ile karşılaştırdım. Aynı senenin haziran ayında Fransa'nın Sorbonne Üniversitesinde bu mevzuda projeksion-lu bir konferans vermek üzere davet edildiğimde, ilk defa bu malzemeyi efkârı umumiyeye arz etme fırsatını elde etmiştim. Bu arada Paris'te, gayet kısa bir zamanda haritaların çizilmesi ve bunların projeksion filimlerinin hazırlanmasında emeği geçen M. Glaezer'e teşekkürlerimi arzetmem benim için bir borçtur. Sonra 1946 yılında tekrar, fakat bu sefer daha uzun bir müddetle İslâmm bu mukaddes mıntakalarım ziyaret fırsatını elde ettim. Bu seyahatim esnasında Hendek muharebesinin cereyan ettiği sahanın haritalarını, mühim birçok noktaların mahallerini tesbit etmiş olduğumdan, yeni baştan hazırlamak icab etmiştir. Hindistan'da bir şehir olan Kuravai yerlilerinden Nevvâb tarafından, kendi cip otomobili ile yüksek Uhud dağlarının etrafından dolanarak Birket'uz-Zubeyr'e ve 'Âqul gölüne ve şâir yerlere kadar dolaştırıldım. Bu arada Şeyheyn'in çifte kulelerinin bulunduğu yeri meydana çıkarma saadetine de eriştim. 1964 yılında Medine'yi yeniden ziyaret etme şerefine erdiğimde, Hayber'e de kısa bir ziyarette bulunmuştum; bu ziyaretimde bana yardımları

dokunan Medineli dostlarıma burada teşekkürler ederim; Allah onlardan razı olsun!

297. Bütün bunlara rağmen meslekten yetişme bir harita mühendisi olmadığımdan ve elimin altında küçük bir pusula ve bir fotoğraf makinesi müstesna, hiç bir âlet bulunmadığından, bu haritaları sizlere bu şartlar altında yapabildiğim en iyi şeyler olarak arzetmenin mahcubiyeti içindeyim. Şayet bu harita ve vesikalar benden daha kabiliyetli birine ilham verecek olursa, işte o zaman bu eser esas gayesine varmış olacaktır. Ancak Saudî Hükümeti bana veya başka bir kimseye daha başka sahaları, bilhassa Vâdı'l-Qurâ, Tebûk, Dûmet'ul-Cendel, Maqnâ, Cer-bâ\ Azruh, Mu'ta ve şâir bölgeleri tetkik ve Hz. Peygemberin buralarda giriştiği harplerin haritasını çıkarma fırsatını verirse, çalışmalardan elde edilecek neticeler, katlanılan zahmeti mutlaka telâfi edecektir. Bunun kısa zamanda tahakkukunu Allahtan niyaz ederim. [448]

Bibliografya

Alî el-Muttaqî (Ö. 975), Kenz'ul-Ummâl, Haydarabad 1311

(Cild ve Hadîs sırasına göre) el-Azraqî (Ö. 219), Ahbâr Mekke, Leipzig 1855 Belâzurî (Ö. 27D), Enşâb'nl-Eşrâf, Kahire (I. Cild), el yazması Beyhaqî (Ö. 458), Sünen'ul-Kubrâ, Haydarabad 1344 (on cild) Beyhaqî (Ö. 458), Dalâil'un-Nubuvve, İstanbul (el yazması) Bezzaz, Müsned, el yazması

8uhâri(îrnâm)(Ö. 256), esSahlh (Kitab ve Bâb sırasına göre)' Ebû Dâvud (Ö. 275), Sünen

Ebû Nu'aym (Ö. 430), Delâil'un-Nubuvve, Haydarabad 1320 Ebû Nu'aym (Ö. 430), el-Muntaqâ (hususî el yazması) Ebû Ubeyd (Ö. 224), Kitâb'ul-Emvâl, Kahire 1353 (Hadîs sırasına göre) el-Fâsî. Taqî'ud-Din (Ö. 832), Tahsil'ulMerâm fi Ahbâr Bel

det'ilharâm, Karaviyyin (Fas), el yazması Gibbon, Decline and Fail of the Roman Empire, Oxford Unî-

versity Press

Halebî (Ö. 1044), Stre (Însân'ul-Uyûn), Mısır llanlidullah. Muhammed, İslâm Peygamberi, İstanbul 196*3

(I. Cild) ve 1960 (II. cild) ve İstanbul 1981 (IV. yayın). Hamidullah, Muhammed, İslâmm Hukuk İlmine Yardımları,

İstanbul 1962 (S. Tuğ derlemesi) HamİdullalI, Muhammed, el-Vesâiq'ıi€-Siyâsiyye, Kahire 1956/ Beyrut 1969.

el-Hatîb'ut-Tibrîzî, Mişkât'ııl-Mesabîh (muhtelif neşirler) el-Hâzimi Emâkin, İstanbul ve Strasburg (Fransa) el yazmaları Jbn Abd'il-Berr (Ö. 463), İslî'âh, Haydarabad 1309 (Biografi

sırasına göre)

Jbn Asâkir (Ö. 571), Te'rîh Dimaşq, Sam 1371/1951 İbn'ul-Cevzî (Ö. 497), el-Muctebâ min'el-Mucteriâ, Kahire ve İstanbul el yazmaları

lbn Habîb (Ö. 245), Muhabbar, Haydarabad 1361 İbn Hacer (Ö. 852), el-îsâbe, Kalkütta 1356 İbn Hanbel (Ö. 241), Musned; Kalıire 1313 (Henüz tamamlan-

mamış olan yeni neşir (1368) hadîs sırasına göredir) İbn Hişâm, Sîre, Göttingen 1858 İbn Kesir (Ö. 774), Terîh (el-Bidâye v'en-Nihâye), Kahire 1351/1932
İbn Mâce (Ö. 275), Sünen (Kitab ve Bâb sırasına göre) İbn Manzûr el-İfrîgî (Ö. 711), Lisânul-Arah, Kahire 1374/1955 İbn Sa'd (Ö. 230), Tabaqât, Leiden 1904-12 el-İsbehânî. Ebûl Ferec (Ö. 356), Kitâb'ul-Eğânî, Kahire 1285 Kettânî, Abd'ul-Hayy, et-TerâtWul:îdânyye, Rabat 1346-1349 el-Maqrîzî (Ö. 845), İmtaul-Esma, C. I, Kahire 1941 el-Matarî, et-Ta'rîj Bimâ Ensel el-Hucre Min Me'âlim Dâr'il-ll'tcre, Medine-$eyhulislam Arif Hikmet Bey Kütüphanesinde el yazması
Menâzir Ahsen Ğîlânî, Ebû Zerr Gıfârî, Karachi (İkinci Tabı) el-Merğınânî, Burhan'ed-Dîn, ez-Zahîret'ul-Burhâniyye, İstanbul — Yeni Cami Ktb., el yazması Mes'ûdî (Ö. 326), ei-Tenhîh v'el-İsrâf, Leiden İ894 Müslim, İmâm (Ö. 261), Sahih (Kitâb ve Hadîs sırasına göre) Nesâ'î (Ö. 303), Sünen (Kitab ve Bâb sırasına göre) Qays*ubn'ul-Hatim, Dîvân (Ktnvalski neşri), Leipzig 1914 Samhûdî, Vefâ'ul-Vefâ, Kahire 1326 Sorahsî (Ö. 483), Mebsût, Kahire 13244331 Serahsî (Ö. 483), Şerh'us-Siyer'il-Kelrir, Haydarabad 1335-36
Suheylî (Ö. 581), Revz'ul-Unuj, Mısır 1914
eş-Şe'mî, Muhammed'ubn Yûsuf (Ö. 942), es-Sîre eş-Şe'miyye
Şiblî Nu'mânî, Sîret'un-Nebt Azamgarh/Hind. (ikinci tabı)
Taberi (Ö. 310), Te'rîh, Leiden 1897
Taberî (Ö. 310), Tefsir, Kahire 1322-1330
Tirmizî, Sahîh
Vâqıdî (O. 207), el-Meğûzî, British Museum (London), el yazması
War Office Regulations, No 2, London Ya'qûbî (Ö. 284), Te'rîh, Leiden 1883
Dergi ve Armağanlar:
Attı del IH. Congresso di Stıidi Arabi e Islam.ici, Ravello 1966 (ed. Naples 1967)
Islamıc Culture, Haydarabad — Dekkan Islamic Literatür, Lahore The Islamic Revieıv, Woking/İngiltere Journal of Pakistan Historical Society, Karachi Studi Orientalisticı (Levi Della Vida'ya Armağan) [449]

[1] Fransızcada (Paris 1979) ve türkçede dördüncü yayımı yapılmış bulunmaktadır: İslâm Peygamberi, istanbul 1981.

[2] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 9-10.

[3] Türkçede dördüncü yayımı yapılmış bulunmaktadır: İslâm Peygamberi, İstanbul 1981.

[4] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 11-12.

[5] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 13-14.
[6] Harp Dairesi Öğretim Talimatnamesi: -War Office Traİ-ning Regulations», s. 23 ve müt, London 1934). Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 17-20.
[7] Kur'anda İslâm Peygamberi üzerine bu şekliyle saîât ve selâm getirilmesi emredilir. (K., 33/56). Biz bunu ilerici satırlardan itibaren (S.A.) olarak kısaltacağız (Naşir).
[8] Bunun nasıl hesaplandığının tafsilâtı şöyledir: îbn Hi-şâm'a göre Hz. Peygamber, Medine'den olmak üzere 27 sefere (gazve'ye) bizzat çıkmış ve fakat bunlardan sadece 9'unda savaş vuku bulmuştur. Birçoğu askerî maksatlarla olmasa bile sa-hâbe'nin kumandası altında Medine'den çıkılan sefer yahut gönderilen askeri birliklerin adedi ise aynı kaynağa nazaran 38'dir. Bazı sefer ve gazvelerdeki zayiat hakkında malûmat bulunmaması dolayısiyle aşağıya dercedilen kayıp listesi tam ve kafi sayılamaz; bununla beraber o devrin -savaşları» hakkında bize kabaca bir fikir verme niteliğindedir:

Sefer .	Düşman Ordusu mevcudu:	Düşman İslâm Ordu Sehîd zayiatı: mevcudu:	sayısı
Bedir	950	3000	
Uhud	200 (?)	12000	20000
Mustalıq			100000
Hendek	313		
Hayber	700		
Mu'ta	30(?)		
Mekke Fethi	3000		
Huneyn	1500		
Ta'if Muhasarası	3000		
	10000		
	12000		
	12000		
	14		
	70		
	1		

6
15
13
3
4
12
Toplam
Toplam 138
Yukarıda verilen rakkamlara, Racİ' ve Bir Ma'ûna'da haince katledilen ve sayılan 44 kadar olan islâm mübelliği dahil değildir.
Kezâ, Benû Qurayza ile yapılan harpte esir düşen düşman askerlerine savaştan sonra kendi seçtikleri bir hakem tarafından Tevrat hükümlerine göre (Tesniye, XX/13-14) verilen hüküm neticesi tatbik edilen, ölüm cezası dolayısiyle hasıl olan düşman zayiatı hariç tutulmuştur, (bk. 206. paragraf). Ben şahsen, bütün bu savaşlarda her iki tarafın zayiatına dair tam malûmatı elde etsek bile, Müslüman şehitlerin 150ryi ve düşman birliklerindeki zayiatın ise 250'yi aşmayacağını tahmin etmekteyim. Bu tahmini, 30 000 mevcutla İslâm Ordusunun çıktığı ve görünüşte bir çatışma vuku bulmamakla beraber Eyle bölgesi ile Filistin'in cenup kısımlarının Bizanslılardan alınıp İslâm topraklarına katıldığı Tebuk seferini de nazarı itibara alarak yapmış bulunuyorum.
[9] Bunlar Asya, Afrika ve Avrupa'dır. Taberî'ye nazaran Ict-Te'rîh, C. I, s. 2817), üçüncü islâm Halifesi Osman devrinde, Müslüman orduları, Hicrî 27'nci yılda Endülüs'e ayak basmışlar ve burada, arkadan takviye edilmemelerine ve ana vatandan yardımın tamamen kesilmesine rağmen, yerleşip kalmışlardır. Târik, burayı istila için, ancak 65 yıl sonra yeniden harekete geçmiş ve İspanya'ya ayak basmıştır. Aynı vakayı Gibbon. dahi (Declin and Fail of the Roman Empirc, C. V, s. 555) adlı eserinde müphem bir şekilde tebarüz ettirmektedir. Bu konu ile ilgili olarak İslâm Tetkikleri Enstitüsü Dergisi (İstanbul), VII/1-2 (1978), s. 22l~226'da «Feth'ul-Endulus fi Hilâfeti Seyyidinâ Osman sene 27 H.» adlı arapça bir makale yayınladım. Mısır ve Nubia'dan Fas'a kadar olan bütün. Kuzey Afrika ve Arab Yarımadasından Horasan'a kadar uzayan sabaların ele geçmiş olması, Halife Osman devrinde islâm ülkesinin vüs'ati hakkında bize bir fikir verir.
[10] Ahmed'übn Hanbel, Musned, IV/395. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 20-23.
[11] Ben elinizdeki bu kitabı 1939'da yazdıktan sonra aynı konuda bir türkçe, Pakistan'da yayınlanan bir ingilizce ve bir de arapça eserle karşılaştım; fakat bunjar, savaşların geçtiği meydanlarda dolaşılarak, yerinde tetkiklerde bulunularak yazılmamıştı. Türkçe olara ise, Birinci Dünya Savaşı öncesi yazılmıştı.
[12] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 24-25.

[13] Mekke'nin bu devirdeki siyasî - içtimai hayatı hakkında bak. -IslamİcCulture», Haydarabad/Deccan, Hindistan 1938, -City-State of Mecca» adlı makalem ve bunun gözden geçirilmiş bir metni için, İslâm Peygamberi- adlı kitabımın II. cildi (İstanbul 1981), muhtelif yerlerde.
[14] Bak. Ebû Nu'aym, «Delâit'ün-Nubüvve, bulum 20 yahut aynı müellifin a]-Muntaqâ» paragraf 20, bende mevcut bir el yazftıası.
[15] Bk. İbn Hişâm, Sîre (Göttingen 1858 neşri), s. 251.
[16] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 25-28.
[17] îbn Hişâm, s. 251.
[18] Muk. et. İbn Hişâm, s. 282-83; İbn Sa'd, I/l, s. 145; Abu Nu'aym, al-Muntaqâ, vr. 105-117, bende mevcut el yazması nüsha; Dalâ'il'uiı Nubüvv.e, s. 100-104.
[19] İbn Hiş&m, s. 278.
[20] İbn Hişâm, s. 282. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 28-30.
[21] Meselâ el-Fâsi; ayrıca aşağıdaki saytaıara bakınız.
[22] Bu kitabelerden bazıları, Muhammed eî-Fer' tarafından Risalet'ul-MeacİdMekke) adlı dergide (1/2, 1979), -el-Hatt'ul-Arabi» adlı makalsde çözülüp incelenmiştir,
[23] İbn Hişâm, s. 280 ve müt.
[24] İbn Hişâm, s. 107.
[25] İbn Hişâm, s. 294.
[26] İbn Hişâm, s. 286.
[27] Te'rih'ut-Taberî, s. 1084-tlu.
[28] tbn HJşftrn, s. 287.
[29] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 30-34.
[30] İbn Hişâm, s. 289, 305; îbn Hnnbel, Knhiro 1313, IIIA41.
[31] İbn Hi$âm, s. 289.
[32] Tefsir'ut Taberî, IX, 163.
[33] . Yani «Sizin düşmanınızla düşman, dostunuzla dost olacağım» mânasına, tam ve kafi anlaşmayı ifâde eden tearaülî bir formüldür (Mütercimin notu).
[34] İbn Hişâm, s. 297.
[35] İbn Hişâm, s. 297.
[36] Belâzurî, Ensâb, Kahire, I, 254, § Es'ad'übn Zürâre.
[37] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 34-37.
[38] Musâlemet aylan (Eşhur'ul-Hurum), Zu'I-kde, Zu'1-Hicce, Muharrem ve Receb'dir. Malûm um uzdur ki Mekkeliler, kendi Kameri Yıllarını Güneş Yılına müsavi yapabilmek için kaideten her üç senede bir, bir aylık bir ilâvede bulunurlardı (nesi'). Yine bildiğimize göre bu -ilâve ay», 13. ay olarak o senenin 12. ayı ile yeni yılın 1. ayı yani Zu'1-Hicce ve Muharrem arasına yerleştirilirdi.

Tarihi malzemenin bize bildirdiğine göre, bu şe kilde son ameliye yani son nesi', Hz. Peygamberin bu usûlü lâğvetmesinden önce Hicri 9. yılın sonunda yapılmış bulunuyor. Bu duruma göre Hicret sırasında, nesi yapılmış takvim ile nesi'siz takvim arasında dört aylık bir fark vardı. Benim şahsen yaptığım hesaplara göre, 1. Hicri yılın 1 Muharrem günü, 21 Mart 622 Milâdî tarihine uygun düşmektedir. (Daha fazla tafsilât için bk: Pakistan Historical SocİIety, Karachi, October 1968, Vol. XVI, p. 213-219; gözden geçirilmiş ve genişletilmiş metni için bk. 'The Nasi', the Higra, Calendar and the Need of Preparing a New Concordance för the Hijra and Gregorian Eras», Islamîc Review, VVoking, LVII/2 (1969), s. 6-12). Bu arada hatırlanmalıdır ki Hz. Peygamber bizzat kendisi, 3. ayda (yani Rebî'ul-Evvelde) Mekke'yi Hicret maksadıyla terketmesine rağmen Islâmi Hicrî takvim, Muharrem ayından itibaren başlatılır. Öyle anlaşılıyor ki, ilk müslümanlar Hicretin ilk yılını muhtelif şekillerde hesap-lamaktaydılar. Bunlardan bazıları Peygamberin Mekke'yi terket-mesini Hicretin ilk yılı içinde göstermektedir (ki mâmûlunbih olan da budur), bazıları Hicretin ikinci yılma ve diğer bazıları da Hicretten evvel ilk yıla isabet ettiğini hesaplamaktadırlar. Aynı vak'anın değişik rivayetlerde değişik'tarihlere oturtulması okuyucuyu şaşırtabilir, bu hususta Hendek Savaşı bahsinde daha fazla bilgi verilecektir. Ayrıca «İslâm Peygamberin (1881) ve -Hicri ve Milâdi Takvimler- adlı lürkçe kitaplarıma da müracaat ediniz.

[39] lbn Hişâm, s. 323 ve mut.; ayrıca- İbn Hanbel (I, 86 ve 844)- ve diğerlerine göre yanında Ali olduğu halde Hz. Peygamber doğruca Ka'beye gitmiş ve onun çatısında bulunan baş putu yıkıp tahrip etmişti.

[40] Halebi, Sîre, Mısır. C. II, s. 58 (Matbaai Âmire, İstanbul 1292, C. II, s. 71).

[41] Siret'üş-Şe'miyyei Maqrîzi. İmtâ', I, 42-43; İbn Kesir, Bidâye, VIII, 216-17.

[42] Buharı, 64/84, No. 3; jbn Hişâm, s. 321-22, 339; Serahai, MebEÛt, Cilt X, S. 52.

[43] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 37-40.

[44] İbn Hişâm, s. 344.

[45] TeFsir'ut-Taberi, K. 8/75 in tefsir bnhsı.

[46] İbn Hişâm, s. 341-44; Ebû Ubeyde, Kitab'ül-Emvâl, No. 517; The Islamic Review, Ağustos - Kasım 1941; keza bk. M. Hamidul-lah, İslâm Peygamberi, İstanbul 1981, C. I, s. 204-229; ayrıca son olarak Salih Tuğ tarafından telif edilen İslâm Ülkelerinde Anayasa Hareketleri, istanbul 1969, s. 31-40 ve Hamidullah, M., îslâmın Hukuk İlmine Yardımları, İstanbul 1962 s. 20-30'a bakınız.

[47] Yeryüzünün bu ilk yazılı anayasası, hakkında, daha fazla malûmat İçin bak. M. Hamidullah, İslâm Peygamberi, İstanbul 1981 (Dördüncü yayın), C. I, s. 204-229; aynı müellifin «İslâ-nıın Hukuk İlmine Yardımları-, İstanbul 1962 CMakaleler külliyatı, l'inci makale); aynı müellif, The First Written-Constitution in the World, Üçüncü yayın, Lahore 1975; L. Caetani, AnnaH deli islam (Hüseyin Cahit tercümesi) İstanbul 1924, C. III, s. 118-157; Arapça metin için

bak. İbn His/ğm, «Sîrc», (Wüstenfeld), s. 341-344 ve (Kahire 1936), C. II, s. 147-150; Salih Tuğ, İslâm Ülkelerinde Anayasa Hareketleri, İstanbul 1969, s. 31-35. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 40-43.

[48] 1938 senesinde üç ayda bir neşredilen Islamic Culture adlı mecmuada, Mekke ŞehirDevletinin, Cahiliye devrinde sahip olduğu siyasî sisteme dair bir makalem çıkmıştır; keza İslam Poygamberi, İstanbul 1966-69, muhtelif bahislere bk.; ayrıca yukarda 5. paragrafa müracaat ediniz.

[49] İbn Sa'd, II/l, s. 99; AzrakI, s. 357.

[50] F.bû Ubeyd, K. iİl-Emvâl, No. 506.

[51] Bu iki hükme dair metinler için, şu iki kaynağa müracaat ediniz: Benim «el-Vasâİq'us Siy&siyye» adlı kitabımın No. 160 ve 161, 180, 181, 162; İslâm Peygamberi, istanbul 1981, C. I, s. 204 ve müt. ve keza Kenz'ul-Ummâl, Cilt II, No. 2132.

[52] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 43-46.

[53] Bu ittifak anlaşmaları için bak: M, Hamidullah, el-Vn-süiq'us-Siyâsiyye, No. 140-145, 159-162; İslâm Peygamberi, İstanbul 1066-69, muhtelif bahisler.

[54] tbn Sa'd, H/I, s. 2-7.

[55] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 46-48.

[56] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 49-52.

[57] Elinizdeki bu kitabın 1953'deki ingilizce neşrini müteakip, eski el-Ariş Camii yıkılmış ve tepenin alt yanında, doksan metre kadar ötede daha geniş bir cami inşâ edilmiştir. Elektrikle aydınlatılan yeni kasaba ise, haritada kale harabesi olarak işaret edilmiş olan mahalde kurulmuş bulunuyor. Kale tarafına isabet eden kısımda ben, bir okul binası müşahede etmiştim.

[58] Tabert, I, s. 1307, 1460.

[59] tbn Sa'd, Cilt H/1, s. 42.

[60] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 53-54.

[61] Kur'ân, 8/42.

[62] el-Mağâzi, British Museum'deki bir el yazması, vr. 30b.

[63] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 54-55.

[64] Tarih'üt Taberİ, s. 1603; Ibn Hişftm, s. 217 ve müt; Ibn Heptbel. MÜsned, C. IV. s. 198; Ibn Habib, Muhabbar, s. 271-73.

[65] İbn Sa'd, II/l, s. 25; el-Vâqıdi'nin el-Mağâzî adlı eseri, vr. 8a.

[66] Aynı eser, vr. 8b.

[67] Kenz'ul-Ummâl, C. V, No. 5375.

[68] fbn Sa'd, C. H/1, s. ö.

[69] Taberİ, C. I, s. 1299.

[70] Maqrizi, İmtâ", Cilt I, s. 38.
[71] Taberİ, C. I, s. 1299, 1303.
[72] îbn Kesîr, C. III, s. 364; tbn Hişâm, s. 435; Taberİ, C. I, s. 1302.
[73] Taberİ, C. I, s. 1305; Îbn Sad, C. II/l, s. 16.
[74] Muk. ed ; «Ebü Zer Ğifâri», Menâzir Ahsen Cilam tarafından yazılmıştır. 2'ııci tabı, Karaçi, s. 10, İbn Hacer'in bir rivayetine -göredir.
[75] Aynı eser, s. '75-84, Müslim v.s. nin rivayetlerine göredir.
[76] Eş-Şo'mi. -Sîre».
[77] îbn Kesir, C. III, s. 2(35.
[78] tbn Hişâm, s. 437.
[79] Bu âdet için daha fazla bilgi, -M. Mamidullah, İslâm Peygamberi, İstanbul 1981, C. II, s. 900de mevcuttur.
[80] Muk.ed. *el-Vesâiq'us-Siyâsiyye*.
[81] İbn Hişâm, s. 439.
[82] Kenz'ül-Ummâ!, C. V, No. 5348.
[83] Taberî, C. I, s. 1304.
[84] Vâqıdî, Mağâzi, vr. 15a.
[85] Kenzül-Ummâl, C. V, No. 5256; Umumiyetle Emel Esin Hanımefendinin şu makalesine bakınız: <al:Qubbah al-Turkiy-yah», Atti del III. Congresso di Studi Arabi e Islamici, Ravello 1966, Napoli 1967, s. 281-313 (bu makale ile birlikte birçok da resim bulunmaktadır). Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 55-67.
[86] İbn Sa'd, C. H/l, s. 6-7, 12, 15; Taberi, C. I, s. 1%98, 1304.
[87] İbn Sa'd, C. II/l, s. 9; Taberî, C. I, s. 1304.
[88] îbn Sa'd, H/l, s. 15.
[89] Bak. Ebvâb'ül-Cihâd.
[90] Taberî, C. I, s. 1319; İbn Hişâra, s. 444.
[91] Mağâzî, vr. 15b.
[92] Müslim, Sahih, 32/79.
[93] Taberı, C. I, s. 1297.
[94] Belâzurî, Ensâb, I, 293, İbn Kesir, C. III, s. 274.
[95] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 67-69.
[96] İbn Hişâm, s. 444.
[97] İbn HİşâM, s. 443; Mişkât'de zikredildiğine göre, Buhârİ, Ebû Davut v.s. de mukayyettir. Kez Kenz'ul-Umml, V, No. 5350 de bu talimat hakkında teferruatlı bilgi mevcuttur.
[98] Müslim, Sahih, 34/57.
[99] Mağâzî, vr. 6a.
[100] C. III s. 274.
[101] K. 3/125.
[102] Tefsîr'üt-Taberi, K. 3/125 in tefsiri ve Kenz'ül-Ummâl, C. V, No. 5349, v.s.
[103] Mağâzî, vr. 15b.

[104] İbn Hişâm, s. 443 ve müt.
[105] îbn Hişâm, s. 439-40.
[106] C. I. s. 1322.
[107] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 69-72.
[108] İbn Hişâm, s. 506-513.
[109] Buhâri, 56/42.
[110] Taberî, C. I, s. 1337Î İbn Hişâm, s. 459-60.
[111] İbn Hişâm, s. 462.
[112] İbn Hacer, tsâbe. No. 8336.
[113] Kenz'üI-Ummâİ, C. V, No. 5367.
[114] İbn Sad. C. H/l, s. 14, 17; îbn Hanbel, C. I, s. 246.
[115] Taberî, C. I, s. 1342-54; İbn Hişâm, s. 471.
[116] tbn Sa'd, C. H/1. s. 13.
[117] İbn Hişâm, s. 457.
[118] İbn Kesir, C. III, s. 307.
[119] îbn Hişâm, s. 716 ve müt. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 73-78.
[120] Maqrizî'ye göre bu savaşın cereyan tarihi 3. Hicri yılın Şevval ayının 7 veya li yahut 15. günlerine isabet eden bir cumartesi günüdür. Bunlardan sadece 11 Şevval bir cumartesi'ye isabet eder ki bu Milâdi 1 Aralık 624 ü karşılar; mezkûr 7 ve 15 Şevval günleri ise cumartesiye isabet etmez.
[121] Şe'mi'nİn Sîre adlı kitabı, Uhud bahsi.
[122] Bunlar ücretli idi.
[123] İbn Sa'd, C. H/l, s. 25; eş-Şe'mi, Uhud bahsi.
[124] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 79-80.
[125] Bu kitabın ikinci basılışı vesilesiyle müellif M. Hamidullah ile aynı konu üzerinde görüştüğümüzde bize, hassaten araziyi yerinde tetkik sonunda zikri geçen evvelki görüşünü tamamen ter-kettiğini ifade etiler. Daha açık bir ifadeyle, müellif, Uhud Dağının güneydeki Kubâ mevkii civarında olmayıp bugünkü Medine'nin kuzeyinde yer aldığı şeklindeki umumî kanaati açıkça teyit etmektedir (Mütercim). Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 81-82.
[126] Qays'ubn'ul-Hatİm'in Dîvânı, neşr. Kowalskİ, s. XVIII.
[127] KitâVüI-Eğânî, XIII, 124.
[128] Vefâ'ül-Vcfâ adlı eserinin Hendek bahsinde.
[129] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 82-84.
[130] Elinizdeki bu kitabın 1953'deki ingilizce yayımından sonraki yıllarda, trafik zaruretleriyle bütün şehir surları yıktırılmış ol-dıUdarmdan tabiatıyla, Benû Sâ'ide'den kalma bu tarihî yapı da ortadan kalkmış bulunuyor.

[131] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 85-87.
[132] Elinizdeki bu kitabın ingilizcideki 1853 yayınından sonraki yıllarda, motopomplar takılmış olduklarından, su kaynağının müşahede edildiği kısımlar yer değiştirmiş ve geriye sadece eski kuru su haznesi kalmıştır. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 87-88.
[133] tstî'âb, Enes ibn Fudala maddesi; Vâqıdî'nin Mağâzî adlı eseri, vr. 49b.
[134] İbn Hişârn, s. 558.
[135] Şimdi, bu yerde «Şeyheyn Camii- bulunmaktadır ki, bu mukaddes havalinin yegâne çifte kubbeli camiini teşkil eder.
[136] Seminin Sire adlı eseri, Hendek bahsi; Taberi, I., 1360.
[137] Te'rih ibn Kesir, C. TV, s. U.
[138] İbn S&'d, C. II/l, s. 27, 34; İbn Kesir, C. IV s. 22.
[139] îbn Sâ'd,.C. H/l, s. 27.
[140] Taberi, s. 1394 ve müt.
[141] Keramet Ali'nin Sîre'si, s. 245.
[142] ibn Hişâm, s. 561.
[143] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 88-91.
[144] İbn Sâ'd, H/1, s. 28.
[145] İbn Kesir, C. IV, s. 27.
[146] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 91-94.
[147] İbn Hişâm, s. 563; Taberf, s. 1425-1426.
[148] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 94-96.
[149] Taberî, I, s: 1401.
[150] İbn Hişnm, s. 570; Mekrîzİ' C. I, s. 128
[151] tbn Hişâm, s. 570.
[152] İbn Hişâm, s. 610.
[153] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 96-98.
[154] Daha fazla malûmat için bak. Journal of Pakistan Histo-rical Society, Karachi, 1959, C. VII, 231-40 da intişar eden «The Chrisüan Moıık Abıî Âmir-adlı makalem.
[155] İbn Hişâm, s. 572.
[156] İbn Hişâm, s. 571-72.
[157] Serahsî, Şcrh'us-Siyer'il-Kebir, C. I, s. 89 veya Müneccid neşri, !, 127.
[158] İbn Kesir, C. IV, s. 34; İbn Hişâm, s. 573; Belâzuri, Ensâb, I, 326.
[159] îbn Hişâm, s. 572, 578.
[160] İbn Hişâm, s. 570, 581. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 98-100.

[161] İbn Hişâm, s. 571.
[162] İbn Habib, el-Muhabbar, s. 467; İbn Hişâm, s. 579.
[163] îbn Hişâm. s. 577, 607.
[164] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 101-102.
[165] Îbn Hişâm, s. 582-83; îbn Sa'd, II/l, s. 32
[166] Ebû Süfyân'm oğlu Hanzele, Müslümanlar tarafından Bedr'de öldürülmüştü. Bir Hristiyan papazının oğlu ve pek zahit "ir müslüman olan Hanzelet'ubrî Ebî 'Arar er-Râhib Uhud'da şehit düşmüştü. Onun İslama olan bağlılığı o kadar sıkı idi ki Hz. Peygamberin buyurduğu gibi kendisini gasletmek üzere melekler görevlendirilmişti. Ebu Süfyân bu sözleriyle, kendi oğlunun da "U şehit kadar ulu olduğunu ifade etmek istemektedir.
[167] tbn Hiş&m, s. 583.
[168] İbn Sa'd, C. U/1. s. 35.
[169] Aynı eser,
[170] İbn Hişâm, s. 588-89.
[171] C. Il/ı, s. 34.
[172] C. IV, s. 20.
[173] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 102-105.
[174] İbn Hişâm, s. 648, 661, 668.
[175] İbn Hişâm, s. 547; Taberi, s. 1374.
[176] Mes'ûdi, Et-Tenbîh v'el-îşrâf, s. 248.
[177] Belâzuri, Ensâb, I, 343.
[178] Belâzurî'nin Ensâb'ül-Eşrâf (I, 343) adlı eserinde belirtildiğine nazaran Tâİf dahi bir birlik göndermişti. Benû Suleym ve Ehûbişler de aynı şekildeydiler (Ayr. bk. İbn Kesir, C. ÎV/e).
[179] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 107-109.
[180] Ensâb, I, 343.
[181] Daha fazla malûmat için bak. Benim -Studi Orientalistici, Presentation Volum to Levi Della Vida, C I, s. 434-447 de çıkan -Les Ah&bich de La Mecque- acUı makalem.
[182] Delâü'un-Nubuvve.
[183] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 109-110.
[184] Eş-Şe'mJ, Sîre, Hendek bahsi.
[185] Taberi, s. 1465.
[186] Mektup metinleri için bak. benim «el-Vesâiq'us-Siyâ3İy-ye-, adlı kitabımın 6 ve 7. mektupları.
[187] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 111-114.
[188] el-Vâqıdi, Magâzî, vr. 120b.

[189] Es-Samhudİ, Hendek bahsi.
[190] Vâqıdi, el-Mağâzi, vr. 103b.
[191] el-Matarî, Hendek bahsi.
[192] Vâqıdi, el-Mağâzi, vr. 103b.
[193] İbn Kesir, Bidâye, X, 88; Taberi, Teıih, 144 ve ilerkf seneler olayları.
[194] Taberi, s. .1467.
[195] Vâqıdi, el-Mağâzî, vr. 103b.
[196] Mağâzı, vr. 103b.
[197] İbn Ijişâm, s. 699.
[198] Bazı tarihi kaynaklarda -He. Peygamberin hendeğinden bir tuğla kaydı görülmektedir. Acaba Hendek savaşında kazılan bu hendek kısmen veya tamamen tuğ-iadan bir duvarla da tahkim edilmiş miydi? (bk. Taberi, Te'rîh, <145. sene olayları), C. 6, s. 208; İbn Kesir, Bidâye, C. X, s. 88.
[199] s. 672.
[200] Taberi, s. 1465-67. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 114-120.
[201] C. I, s. 1467.
[202] el-Vâqıdi, vr. 103b; Eş-Şe'mî, Hendek bahsi.
[203] îbn Hişâm, 673; Taberi, s. 1467 ve müt. bir diğer vaka için, bk. İbn Hişâm, s. 671.
[204] Vâqıdi, vr. 103a.
[205] vr. 103/a.
[206] II/l, s. 48.
[207] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 120-123.
[208] el-Vâqıdi, a.g.e, vr.' 101-102.
[209] Taberî, C. I, s. 1470.
[210] Taberi, C. I, s. 1476.
[211] İbn HİşâM, s. 680.
[212] Lisân'til-Arab, Qaf-Dad-Dad maddesine bakınız.
[213] Ya'qûbî, C, II, s. 49.
[214] eş-Şe'mi, C. II, s. 211; el-Vâqıdİ, vr. 102a.
[215] el-Vâqıdî, vr. 105a. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 123-126.
[216] Ibn Hanbel, C. I. s. 271-, eş-Şe'mî, C. IV, s. 214a ve müt.
[217] Taberi, C. I, s. 475-76.
[218] Fazla malûmat için, Burhan'ud-Din el-Merğıriânİ'nin •ez-Zahiret'ul-Burhâniyye» adlı eserinin «savaşta arkadaşlarını öldüren Müslümanlar» meselesini inceleyen 23. bölümüne bakımız: Yeni Cami, İstanbul, elyazması.
[219] eş-Şe'mî, ait olduğu yerde.
[220] Vâkıdi, vr. 105a.
[221] C. II, s. 213a.
[222] tbn Sa'd, H/1, s. 48.

[223] eI-Vâqidi, vr. 105b.
[224] Bu yazılar hakkında bak. Islamic Culture, October 1939f ttaydarabad/Deccan.
[225] Kenz'uİ-Ummâl, 5/5483, Ahzâb bahsi; İbn Sa'd, H/1, s. s. 49; Makrizi, îmtâ', C, I, s. 233.
[226] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 126-130.
[227] îbn H;3«m. .s. e?6: Taberî, f. 1474.
[228] Ibn Hişâm, s. 680-81: ~Sarahsi, Şerhus-Siyer'il-Kebîr, C,I, s. 84-85; yeni neşir; I, 121-22.
[229] tbn Sa'd. II/l. s. 50. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 130-133.
[230] Beyhaqi'nin -Sımen'ııl-Kubrâ-sında, Müslim'in Sahih'in-den alındığı kaydıyla olan Hadîs; İbn Hişâm, s. 683.
[231] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 133-134.
[232] Taberi, C. I, s. 1642.
[233] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 135.
[234] Kur'an, 106/1-4.
[235] Kur'an, 106/2.
[236] eI-Vesâîq*us-Siyâsiyye adlı kitabıma bak.
[237] İbn Hişftm, s. 547.
[238] İbn Hişâm, s. 423-24.
[239] Taberî, s. 1375.
[240] Ibn Hişâm. s. 997; İbn Abd'ul-Berr, tstî'âb. No. 37ft
[241] Serahsi. el-Mebsût, C. X. s. 91-92.
[242] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 135-139.
[243] İbn Hişâm, s. 805.
[244] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 139-140.
[245] Maqrizî, İmtâ, adlı eseri, I, 361.
[246] Mür. ed,, Solomon's Song, C. V, s. 10.
[247] II/l, s. 96; keza bk. Belâzurî, Ensâb, I, 381.
[248] Muk. ed. İbn Sa'd ve Belâzurî, ait olduğu yerde.
[249] İbn Cevzî, el-Muctebâ, elyazması, Kahire, s. 83; Islaraic Literatür, Lahor, 1953, V/539-44 de çıkmış -New Ligt on the Character of Ebü Sufyan- adlı makaleme bakınız.
[250] İbn Hişâm, s. 814.
[251] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 140-146.
[252] Muk. Ed. İbn Hişö,m, s. 819-817! Taberî. s. 1635,

[253] İbn Hicrim, s. 810.
[254] İbn Hişâm, s. 815.
[255] Taberi, C. T, s. 1636.
[256] Bu -kimse- vazifeden alınan kumandanın oğlundan başka bir kimse değildi. Anlaşılıyor ki bu yüzden kalbi kırılmış kumandanın gönlü alınmak istenmiştir.
[257] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 146-149.
[258] C. I, s. 1532-33.
[259] Ahmed'übn Hnnbel, Musncd, IV/395.
[260] Taberî, Te'rİh. C. I, s. 1643-44; Suheyli II, 277.
[261] Taberİ, C. I, s. 1642
[262] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 149-150.
[263] İmtâ adlı eserinde.
[264] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 155-157.
[265] Hu t tideki değil de Karabetteki «t» ile ki, bu da esasen yerin umum imlâ seklidir.
[266] îbn Hişâm, s. 894 bilhassa zikre değer.
[267] Hakikaten, bugün Hevâzin bedevileri, yaptığım araştırmalarda bana söylenenler doğru ise, hâlft Tâ'if in kuzey doğusunda, epey bir mesafe ileride yaşamaktadırlar.
[268] Ibn Hişâm, s. 842; Kettanî, «et Terâtîb'üt-İdâriyye», C. I,. s. 363 adlı eserde, Hevâzinîlorin memleketinde Evtâs adlı mahalde yerleştirilmiş, Uz. Peygamberin (S.A.) devamlı olarak bir casusunun mevcut olduğu gösterilmektedir.
[269] îbn Hişâm, s. 840 ve müt.
[270] Bu mevki hâlâ bilinen, Mekke'den on beş kilometre mesafede, mukaddes şehrin şimal doğusunda bir yerdir.
[271] İbn Hişâm, s. 872.
[272] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 157-160.
[273] îbn Hacer, İsâbe, No. 2066.
[274] îbn Hişâm, s. 872.
[275] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 160-162.
[276] Eğâni, C. 12. s. 48-49.
[277] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 162-164.
[278] İbn Hişâm, s. 872; Taberi, s. 1672.
[279] Kahire neşri. I, 306.
[280] C. II/l. s. 114.
[281] İbn Sa'd, 1/2, s. 52.
[282] tbn Hişâm, s. 873.

[283] C. I, S. 337.
[284] Mür. od.' tbn Sa'd, 11/1, s. 114.
[285] îbn Hişâm, s. 873.
[286] İbn Sa'd, n/l, s. 114-115; İbn Hişâm, s. 874.
[287] İbn Sa'd, îl/l, s. 114; Vâqıdi, MağAzî, adlı eseri vr. 228b, British Museum, elyazması.
[288] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 165-168.
[289] s. 954.
[290] C. II, s. 77, ikinci tabı.
[291] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 168-170.
[292] İbn Hişâm, s. 877 ve müt.
[293] Calibi dikkattir ki, sonradan Tâ'if ile İslâm devleti arasında akdedilen muahedenin 5. maddesinde, Tâ'ıılilerin Ukâz panayırında faizli ticari muamelelerde bulunabileceklerine dair bir nevî imtiyaz teşkil eden bir hüküm vardır. (Muahedo metni için bakınız: Ebû Ubeyd, Kitâb'ül-Emvâl, Kahire, Hadis No. 508; benim -el-Vesâiq'us-Siyâsiyye» adlı kitabım, No. 181 ve benim Corpus des documents, Paris 1936, No. 160.
[294] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 171-173.
[295] İbn Hişâm, s. 546.
[296] Taberi, I, s. 1361.
[297] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 175-176.
[298] Müslim, 32/62, 116 ve 33/22; Ebû Dâvud, 19/23; Abd'ubn Humeyd'in Kur'an-ı Kerim tefsiri ve İbn Merdûye'nin hadis eseri (Bu son iki kaynak, Samhûdî'nin Vefâ'ul-Vefâ adlı eserinin ikinci neşrinin 268. sahifesinde kayıtlı bulunmaktadır).
[299] Sahih, 04/14/1.
[300] Şe'mî, Sîre, ait olduğu yerde.
[301] îbn Hişâm, s. 653.
[302] Serahsî, Şerh'us-Siyer'il-Kcbîr, C. III, s. 229.
[303] Maqrizi, İmtâ, C. I, s. 181; Îbn Sa'd, II/l, s. 41.
[304] Taberi, I, s. 1452; îbn Hişâm, s. 653.
[305] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 176-179.
[306] Tesniye kitabı, ?0/13-14.
[307] İbn Sa'd, II/l, s. 34.
[308] Serahsî, Mebsût. C. X, s. 23.
[309] Beyhaki, Sünen'ul-Kubrâ, C. IX, s. 53.
[310] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 179-181.

[311] Sîre adh eserinin Hayber bölümüne bakınız; ayrıca bk. Samhûdi, (II. neşir, Beyrut), s. 1320-1321. 12/1.
[312] A.g.e., I, 312.
[313] A.g.e., I. 318.
[314] s. 669-70.
[315] İmtâ', I, 323.
[316] İbn Sa'd'm değişik bir rivayetine göre süvari adedi sadoce 100 binekten ibaretti.
[317] II, 56.
[318] A.g.e., I, 310.
[319] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 181-192.
[320] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 192.
[321] İbn Hişâm, s. 304-305; ayıaca bk. s. 299. Yazar burada Ai:nba biatini aynı zamanda «bir harp anlaşması- olarak ishn-Ierv.1 irmektedir;
[322] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 193-194.
[323] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 195-197.
[324] İbn Sa'd, H/l, s. 4.
[325] İbn Sa'd, II/l, s. 7.
[326] Taberî, C. I, s. 1302 ve müt.
[327] Taberİ, I. s. 1299, 1302, 1303, 1305.
[328] Şe'mi, Sire, ait olduğu yerde.
[329] İbn Hişâm ,s. 428.
[330] İbn Sa'd. n/l. s. 9. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 198-202.
[331] ibn Sa'd, II/l, s. 21.
[332] Aynı eser, II/l, s. 24.
[333] İbn Kesir, Te'rîh, IV, 6.
[334] tbn Sa'd, II/l, s. 25.
[335] Öyle anlaşılıyor ki bu 'Ureyd mahalli, Uhud dağının Batı tarafına düşmektedir. Diğer bazı rivayetler ise Zağâbe'nİn batısından bahsederler. Bugün ise (1947), Uhud'un doğusuna düşen bir yerde 'Ureyd adında bir cami bulunmaktadır ki. bunun mezkûr mahalli temsil ettiği pek söylenemez. İkinci Hicri yılda, Sevîk adı verilen seriyye esnasında, Ebu Sufyân'm, Benû'n-Na-dîr'in başkanı Huyeyy'übn Ahtâb'ın evini terk ettikten sonra uğradığı rivayet edilen Ureyd adını taşıyan bir bölge meselesi de vardır (bk. İbn Sa'd, II/l, s. 20). Jşte bu son rivayetteki Uroyd'in, Uhud'un featisıüda olduğu söylenen Ureyd olması ihtimali mevcuttur ki, Ebû Sufyân Medine'nin güneyinden geçmek suretiyle Yahudi mahallerini terketmiş ve Kanat su yatağını takiben Akik suyu yatağına varmış ve böylece Mekke'ye varmaya muvaffak olmuştur.

[336] Aynı eser, s. 25-26.
[337] Aynı eser, s. 36.
[338] Aynı eser, s. 43.
[339] Aynı eser, s. 45. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 202-205.
[340] Mes'ûdİ, Tenbİh, s. 248.
[341] İbn Hişânı, s. 668.
[342] Merğmâni, Zahire, (Yeni Cami, "elyazması 23. Bölüm)
[343] Şe'mi'nin Sîrc adlı eseri,,ait olduğu yerde.
[344] Yukarda Hendek savaşı, VI. Bölüm'e bakınız.
[345] Bunun için İbn Hacer'in İsâbe adlı eserinin 3074 numaradaki Mes'ûd'un-Neramâm maddesine bakınız.
[346] İbn Hişâm; Taberi; İbn Sa'd, v.s. ait olduğu yerlerde.
[347] İbn Sa'd, JI/1. s. 49.
[348] Aynı eser, s. 50. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 205-209.
[349] Aynı eser, s. 61.
[350] Makrizİ, I, 264.
[351] İbn Sa'd. II/l, s. 62.
[352] Aynı eser, s. 65.
[353] Aynı eser, s. 63.
[354] İbn Kesir, Te'rîh, 4/173; Buhâri. 64/37.
[355] İbn Kesir, s. 165. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 209-211.
[356] îbn Hişâm, s. 757-758; Taber, s. 1575-1576.
[357] Şe'rm, Sîre, Hısn'uz-Zubeyr bahsi; ayrıca mukayese ediniz: Makrîzî, I, 312;
[358] İbn Hişâm, s. 703; ayrıca mukayese ediniz: Makrîzî, I, 320. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 211-212.
[359] îbn Hişâm, s. 809.
[360] Aynı ener, s. 842.
[361] Buhârİ, 56/173; Ebû Dâvud, 15/100; Müslim ve Mişkât,. Ait olduğu yerde. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 213-214.
[362] el-Kettâni, et Terâtîb'ul-İdâriyye, 1/362-363.
[363] Ensâb, C. I, s. 210.
[364] İbn SaU C. U/l, s. 117.
[365] İbn Sa'd, H/l, s. 119.
[366] Maqrizî, tmtâ1, C. I. s. 445. Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 214-215.
[367] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 215-217.
[368] Bu sonuncusu Müslim'in Sahihinde nakledilmektedir.

[369] 1951 baskısı, Cilt I, s. 394.
[370] C. U/l. s- 117-118.
[371] Cilt I, s. 443.
[372] K., 30/41.
[373] K., 18/79.
[374] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 219-221.
[375] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 223-224.
[376] Belâzurî ve Maqrîzî'ye göre, bu Başkan'ın adı Du'sûr'-ubn'uI-Hâris el-Muhâribî'dir; fakat Buharı, Tabarî, Îbn Htşâm ve İbn Hazm, hımun adını Ğevres'ubn'ul-Hâris el-Muhâribî olarak verirler. Bazı yazarlar, bu farklı isimlerden birinin ad, diğerinin ise ünvân yahut lâkab olduğunu iddia etmektedirler.
[377] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 224-227.
[378] İlk günlerde veya sonradan nazil olmuş diğer âyetler meyânında, K. 9/111 hassaten zikredilebilir.
[379] K, 2/190-191.
[380] K., 2/191.
[381] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 227-228.
[382] Buharı, Cihâd, 140; Müslim, HAcc, 424 v.s.
[383] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 228-230.
[384] Tesniye, XIII/16 v.d.
[385] C. II, s. 255-56, yeni neşirde paragraf No. 1978.
[386] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 230-234.
[387] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 234-235.
[388] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 235-236.
[389] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 236-238.
[390] Müellifin (İslâm Peygamberi, İstanbul 1981) adını taşıyan diğer bir eserinin II. Cildinin 1085-1076. sahifelerinden usûlüne uygun iktibas edilmiştir. İrfan Yaymevi'ne teşekkürü bir borç biliriz (mütercim).
[391] el-Kaadi er-Reşid'in «Ez-Zehâir ve't-Tuhaf* adlı eserinde s. 157 de ve keza Taberi ve Mesûdi'nin eserlerinin ait olduğu bölümlerinde bu husus teyit edilmektedir.
[392] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 239.

[393] C. I, S. 53-55.
[394] Keza İbn Sa'd, II/l, s. 28-29.
[395] Belâzuri, Ensâb'ul-Eşrâf, I, 171.
[396] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 239-242.
[397] C. I, s. 317.
[398] S. 418.
[399] U/l, s. 2.
[400] S. 419.
[401] II/l, s. 2.
[402] II/l, s. 3.
[403] II/l, s. 3.
[404] II/l, s. 4.
[405] II/l, s. 4.
[406] II/l, s. "4.
[407] bk. ibn Hişâm, s. 432-433.
[408] îbn Sa'd, H/l, s. 8.
[409] İbn Sa'd, II/l, s. 19.
[410] İbn Sa'd, II/l, s. 21.
[411] İbn Sa'd, II/l, 26; 27.
[412] S, 5Se-^7.
[413] İbn Sa'd, H/l, s. 34.
[414] İbn Sa'd, II/l, s. 35.
[415] İbn Sa'd, II/l, s. 42.
[416] İbn SaU II/l, s- 45.
[417] ibn Sa'd, H/1, s. 47.
[418] İbn Sa'd, II/l, s. 58.
[419] İbn Hişam, s. 992.
[420] İbn Hişâm, 756.
[421] ibn Hişâm, s. 761-762.
[422] II/l, s. 77.
[423] II/l, s. 80-81.
[424] Bidâye, VIII, 293.
[425] Ra-ha-lâm maddesine bakınız.
[426] C. I, s. 321-322.
[427] İbn Sa'd, II/l, s. 93.
[428] S. 794, 795, 796.
[429] îbn Sa'd, II/l, S. 97-98.
[430] Bidâye, VIII, 293.
[431] İbn Sa'd, II/l, s. 108.
[432] îbn Sa'd, II/l, s. 118.
[433] İbn Sa'd, II/l, s. 119.
[434] îbn Sa'd,.II/l, s. 122.

[435] îbn Sa'd, II/l. s. 136.
[436] îbn Mâce, 24. kitap, 20. bâb.
[437] İbn Hanbel. IV, 297;
[438] İbn Sa'd, III/l, İ51.
[439] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 243-251.
[440] İbn Hacer, İsâbe, No. 4083. el-Kettâni, Terâtib, I, 320.
[441] Kettâni, et-Terâtîb, I, 320 de bu konuda ibn Mihde'yi zikretmektedir.
[442] et-Terâtib, I, 321.
[443] Kitab'ul-Cihad, 69. bâb.
[444] Sünen, 24. kitab, 20. bâb
[445] Kettâni, et-Terâtîb, I, 321.
[446] Kettâni, aynı eser, aynı yerde.
[447] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 251-254.
[448] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 254-256.
[449] Muhammad Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları, İstanbul 1991: 257-259.

Bir Cihad alimi..

İMAM EVNER EL EWLAKİ

Hayatı,Daveti,Cihadı ve şehadeti

İSLAMDÜNYASI
SAYI: I - YIL: I - ARALIK 2011 - OCAK 2012 العالم الإسلامي ISLAMIC WORLD
Facebook//ücretsiz islami e kitap indir

Yazı, “İSLAM DUNYASI” **dergisinden alınmıştır…**

بسم الله الرحمن الرحيم
Facebook/ücretsiz İslami e kitap indir

Hamd alemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Salat ve selam kıyamete yakın bir zamanda kılıç ile gönderilen ve yalnızca Allah'a ibadet edilinceye kadar savaşmakla emr olunan Muhammed b. Abdullah'a, O'nun ailesine, bütün ashabına ve kıyamete kadar O'nun yolundan gidenlerin üzerine olsun.

İslam ümmeti mütevazı bir evladını,Küresel Cihad Hareketi yiğit bir komutanını, ilim ehli değerli bir vaizini kaybetti...

Ümmet-i Muhammed'in başı sağolsun. Elbette şehid imam Enver el-Evlaki'den bahsediyorum. Onun

değerini düşmanları kadar anlayamadık;

şehadeti üzerine Batı medyasında onlarca makale yazılmış olsa da, Müslümanların kaleminin mürekkebi kurudu ki pek bir şey yazan olmadı. Düşmanlarının sevindiği kadar bizler üzülemedik...

Peki, kimdi bu imam? Ne yaptı da bu kadar tehlikeliydi? Birçoğumuz onun önemini İslam düşmanları kadar anlayamadığımızın farkındayız. İmamın hayatını kısaca
yazmak istedim ki kaybımızın/ acımızın ne kadar büyük olduğunu anlayalım.

Şeyh Enver el-Evlaki 1971 yılında ABD'nin New Mexico eyaletinde doğdu. Yemen'de iyi bilinen bir aileye sahip olan el-Evlaki'nin babası, Yemen'in eski tarım bakanlarından. ABD'nin New Mexico eyaletinde tarım ekonomisi

üstüne eğitim görmüş olan Enver el- Evlaki'nin babası Nasır el Evlaki, Yemen'de Tarım Bakanlığı'nın yanı sıra üniversite rektörlüğü de yapmış bir akademisyendi. Yedi yaşına dek Amerika'da yaşayan Enver el-Evlaki, daha sonra ailesiyle Yemen'e dönerek İslami eğitim almaya başladı. 1991'de inşaat mühendisliği okumak üzere Yemen hükümetinin verdiği bursla ABD'ye döndü. Öğrenciliği sırasında Müslüman Öğrenciler Birliği'nin başkanlığını yaptı. San Diego Üniversitesi'nde Eğitim Liderliği yüksek lisansı ve George Washington Üniversitesi'nde İnsan Kaynakları doktorası yaptı.

İslami tebliğ çalışmalarına da başlayan Şeyh Enver el-Evlaki 1994 yılında Denver İslam Cemaati'nde imamlık yapmaya başladı.
Daha sonra Colorado, California, Washington ve Virginia eyaletlerinde de imamlık yaparak

küfrün merkezi Amerika'da İslam'ın nurunu yayan tevhid ve cihad şuuruna ermiş birçok davetçi yetiştirdi.

11 Eylül 2001'deki Manhattan'daki Dünya Ticaret Merkezi'ne olan saldırı, ikiz kulelerle birlikte "Amerika'ya kendi topraklarında kimse saldıramaz imajı"nı da yıkınca, Amerika'daki Müslümanlara karşı aşırı bir baskı, tutuklama ve paranoyak uygulamalar furyası başlatıldı.

"Özgürlükler ülkesi" Amerika'da Kuran'ın mesajını anlatmanın "fikirsel terörizm", İslami bir hayat yaşamanın ve sakal bırakmanı "pratiksel terörizm" olarak kabul edilmesi üzerine; hayatını İslam'a adamış olan Şeyh el- Evlaki'ye baskılar da arttı ve Şeyh, 2002 yılında İngiltere'ye hicret etti.

Burada da tevhid akidesine davet çalışmalarına ara vermeyen İmam

el-Evlaki, aylarca Müslüman gençlere büyük rağbet gören dersler verdi. İngiltere'de akıcı İngilizcesiyle verdiği vaazlar çok büyük yankılar uyandırsa da, daha köklü çalışmalar yapmaya karar veren Enver el- Evlaki, 2004 başlarında eşi ve çocuklarıyla birlikte Yemen'e geri dönüş yaptı ve güneydeki Şebva vilayetine yerleşti. Kısa süre içinde Yemen'in başkenti Sana'da, ABD ve BM'nin "terörist" diye nitelediği Abdül Mecid el-Zindani'nin önderliğindeki Sünni medresede dersler vermeye başlayan el-Evlaki, verdiği vaazlarla tevhidin anlaşılmasına, verdiği fetvalarla da cihadın büyümesine vesile olmaya başlayınca, Batılı Haçlı güçlerinin öfkesini üzerine çekti.

Samimi bir âlimin ve mütevazı bir Müslümanın cihada teşvik konuşmaları sadece Yemen'i değil, Avrupa ve Amerika'daki Müslüman gençliği de etkilemesi üzerine, 2004 yılında ABD Hazine Bakanlığı

ve BM Şeyh el- Evlaki'yi "özel görevli küresel terörist" olarak ilan etti.

Amerika'nın birçok eyaletinde binlerce kişiye hitap etmiş el-Evlaki'ye suç isnat etmek Amerika için zor olmadı. Enver el Evlaki'nin 1998-99 yılları arasında bir İslam vakfında başkan yardımcılığı yaptığı sırada, el-Kaide operasyonlarında yer alan Ziyad Halil tarafından ziyaret edildiği de ortaya çıktı.

Daha sonra, 11 Eylül Manhattan saldırılarını düzenleyenlerden ikisinin San Diego Camisinde İmam el-Evlaki'nin İslami sohbetlerine katıldığı ortaya çıktı.

2006 yılında el-Kaide bağlantısı suçlamasıyla Yemen de tutuklanan Şeyh el-Evlaki, 2007 de aşiretinin de yardımıyla 18 ay sonra serbest bırakıldı. Bu süreçte Yemen de çok önemli bir gelişme oldu ve Ocak 2009'da, El Kaide'nin Suudi

Arabistan ve Yemen kollarının birleşmesiyle Arap Yarımadası El Kaidesi (AYEK) kuruldu. AYEK adını 2003'teki Riyad saldırıları ve 2008'de Sana'daki ABD büyükelçiliğine saldırı ile duyurdu.

Amacı Suudi krallığı ile Yemen hükümetini yıkıp, Allah ın kanunlarıyla yönetilen hilafet ilan etmek olan bu yapılanma, kısa sürede halk desteği bulmasıyla dünyanın gözü Rasûlullah ın da işaret ettiği bu topraklara çevrildi.

Nitekim İmam Ahmed tarafından kendi Müsned inde ve Taberani tarafından Mucem ul Kebir isimli kitapta İbn-i Abbas yoluyla rivayet edilen bir hadisinde Rasûlullah (sav) şöyle demiştir:

"On iki bin kişilik bir ordu, Aden-Abyan dan çıkacak. Onlar zaferi Allah a ve Rasulü ne getirecekler. Onlar benimkiler ve onlarınkiler arasında en iyilerdir."

Şeyh el-Evlaki nin de katılımıyla hızını daha da artıran Arap Yarımadası El Kaidesi, Yemen de başta Abyan olmak üzere birkaç şehri ele geçirip Abyan İslam Emirliği ni ilan ederek bir yandan nüfuzunu, öte yandan da İmam el-Evlaki nin vaazlarıyla kitlesini ve etkisini artırmayı
başardı. Dünyanın dört bir yanında özellikle de Yemen de Müslüman gençlerin İmam el-Evlaki gibi dünyayı elinin tersiyle itip Allah yolunda cihada yönelmesi, artık Batılılar için durdurulamayan bir sel görüntüsü almıştı. Şeyh el-Evlaki, sohbetlerinde ABD ye karşı diz çökmeyi reddederek direnen Müslümanlara destek mesajları yolluyor ve şöyle söylüyordu:

"Tüm dünyada mücahitler, cihadı yok etmek için Amerikan liderliğindeki uluslararası çabadan dolayı acı çektiler. Fakat 9 yıl sonra her cephede kazanıyorlar ve yeni cepheler

açıyorlar. Dünyanın, 11 Eylül ün gerçekleşmesinden sekiz yıl sonra, bu duruma geleceğini hayal etmek oldukça zordu. Tıpkı Rasûlullah (sav) in:

„Ümmetimden bir grup Allah yolunda savaşmaya devam edecek ve onlara karşı olanlar onlara zarar veremeyecektir. buyurduğu gibi."

Şeyh El-Evlaki nin yaptığı dersler, İslam coğrafyasını yerle bir eden Haçlılar için kâbus olmaya başlamıştı.

2009 yılında Detroit'e giden bir uçağı havaya uçurma girişiminde bulunan Nijeryalı Ömer Faruk Abdülmuttalib'in Enver el- Evlaki nin cihad fetvalarından yola çıkarak bu işi yaptığı söylendi.

Aynı şekilde 2009 yılında da Amerika nın Fort Hood Askeri Üssünde 13 Amerikan askerini

öldüren Binbaşı Nidal Malik Hasan adlı askeri psikiyatrın, el Evlaki'den elektronik posta yoluyla dini tavsiyeler aldığı ortaya çıktı. Şeyh el-Evlaki saldırıları bizzat emretmiş olmasa da, ilham kaynağı olmakla Amerika tarafından suçlanmaya başlandı.

El-Cezire TVye verdiği bir röportajdan el-Cezire muhabirinin

""Wasshington Post ve Wallll Sttrett Jourrnall gazeteleri CIA ajanlarının sizi muhtemel bir insansız uçak saldırısıylla öldürme hesapları yaptığını iddia etti.. Amerikalılar sizi neden öldürmek istiyorr?"" sorusuna Şeyh, şöyle cevap veriyordu:

"Çünkü ben bir Müslümanım ve İslam la şereflendim. Bana yöneltilen suçlama Nidal Hasan, Ömer Faruk ve bazı 11 Eylül saldırganlarını teşvik etmem.

Şu anda ABD beni 14 ayrı olaydan dolayı suçluyor. Bütün bunlar sesimizi susturma gayretinin bir parçasıdır ki bu ses, İslam ümmetinin haklarını savunma çağrısıdır.
Onlar, onur ve adalet talebini reddediyorlar ve İslam ümmetinin boyun eğmesini ve zilleti kabul etmesini istiyorlar.
Onlar demokratik ve barışçıl "ABD İslamı"nı pazarlamak istiyorlar. Bu (sahte) İslam, işbirlikçi ve hain olsalar bile yöneticilere itaati öngörüyor.
Onlar işgalleri tanıyan ve tepki vermeyen bir İslam ı istiyorlar.
"Onlar şeriatın, cihadın ve İslam hilafetinin olmadığı bir İslam ı istiyor.

Bizler ise cihadın ve şeriat kurallarının
olduğu bir İslamı peygamber Muhammed (sav) e gönderilmiş İslam diye kabul ediyoruz.

Bu gerçek İslam ı kabul eden herkesi öldürüyor, hapsediyor ya da medya linçine tabi tutuyorlar."

İnterneti çok aktif kullandığından dolayı Batı medyası Şeyh el- Evlaki ye ""*İnternet Bin Ladin*"" diyordu.

Akıcı İngilizcesiyle yaptığı İslami vaazlar internet üzerinden geniş bir kitleye ulaşmasını ve Batı gençliğinin bilinçlenmesini sağladı. Enver el-Evlaki'nin konuşmaları, ""*Küresel Cihad*"" başlatan el-Kaide nin fikirlerini Batı da yaşayan Müslüman gençlere de yaymıştı.

İnternette İngilizce olarak düzenli yayınlanan "*Inspire*" dergisi bu süreçte büyük bir adım oldu. Facebook sayfasında ve youtube videolarında, yayımladığı kitaplar ve CD'lerde, işgal edilmiş İslam topraklarının kurtarılması ve hilafetin yeniden kurulması için

cihadı teşvik etmesi birçok gencin gaflet uykusundan uyanıp cihad cephelerine akın etmesine vesile oldu.

Şeyh Enver el-Evlaki, bu konuda *"Cihadı Desteklemenin 44 Yolu"*[1] makalesini yazıyor ve şöyle söylüyordu:

"Cihad, İslam'daki en büyük ameldir ve ümmet, bu amelin uygulanmasıyla kurtuluşa erer. Tıpkı günümüzde olduğu gibi Müslümanların toprakları kâfirler tarafından işgal edildiği, zorbaların zindanları Müslüman esirlerle doldurulduğu, Allah'ın hükümlerinin yeryüzünden kaldırıldığı, İslam'ın kökünün kazınması adına saldırıda bulunulduğu zaman cihad, tüm Müslümanların üzerine farz haline gelir. İşte bu durumda çocuk anne ve babasından, kadın kocasından

[1] Bu makale, "facebook/ ücretsiz islami e-kitap indir" grubunda mevcuttur.Ücretsiz indirilebilir.

ve borçlu alacaklısından izin almadan bu ameli yerine getirmelidir.”

Şeyh el-Evlaki’nin akıcı İngilizcesiyle verdiği İslami sohbetlerinin internette izlenme rekorları kırması ve cihad fetvalarını okuyan Batı’daki Müslüman gençlerin cephelere koşmaya başlaması son büyük tiran olan Amerika’nın öfkesini üzerine çekiyordu.

ABD Adalet Bakanı Eric Holder, kendi vatandaşı İmam Enver el-Evlaki'nin, “El Kaide lideri Usame Bin Ladin kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu,, ABD''nin el Evlaki’’yi ettkisiz kılmak için elinden geleniiyapacağını"" belirtti.

Tüm tehditlere rağmen Şeyh el-Evlaki, tevhidin anlaşılması ve cihadın yayılması için çalışmalarına ara vermeden devam ediyordu.

Ağustos 2009 yılında Guantanamo'da esir tutulan Müslümanlar için para topladı ve Londra'da bir etkinlikte telekonferans yoluyla İngiltere gençlerine konferans verdi.

Her fırsatta ümmetin bir an önce bu zillet durumundan kurtarılması gerektiğini anlatıyordu İmam el-Evlaki. Ümmetin kurtuluş yolunun ise cihaddan geçtiğini anlatan Şeyh, bu konuda zihinlerdeki şüpheleri gidererek genç kuşağa gidilmesi gerekilen yolu gösteriyordu:

"... Bütün bunlar beni hilafetin yeniden kurulması için tercih edilen dördüncü metoda sevk ediyor, Allah yolunda cihad metoduna.
Rasulullah (sav)'ın, önce Medine'de devleti kurup sonra cihad ettiği gerçeği bize karşı delil olarak sürülüyor. Burada çok önemli bir gerçeği görmezden

geliyorlar. Rasulullah (sav), Medine'de devleti kurduğu zaman işgal edilmiş İslam toprakları yoktu.

Bu ciddi ve büyük bir fark değil mi? Bugün İslam toprakları işgal altındadır ve bütün İslam âlimleri şu anda İslam topraklarının kurtarılması için cihadın özrü olmayan her Müslümanın üzerine farz-ı ayn olduğunu söylüyorlar."

Şeyh el-Evlaki, bir yandan ümmeti şuurlandırıyor, bir yandan da Batı'nın oyunlarını bir bir deşifre ediyordu. Bunlardan bir tanesi de Mardin'de yapılan konferanstı.

Batı medyasında çok geniş yer bulan
bu konferansın yeri, konuya uygun olarak seçilmişti. Bundan 8 asır önce Şeyhulislam İbn-i Teymiyye'nin Mardin halkının cihad hakkındaki sorusuna verdiği ünlü Mardin Fetvasının (işgal

beldesinde cihadın farz-ı ayn olduğunun fetvası) günümüzde geçerli olamayacağını anlatan bir konferanstı bu.
Ilımlı İslam projesinin bir ayağı olarak Müslümanların kendini savunmak için kılıcı eline almak yerine boyun eğmelerinin çağrısıydı kısaca.

Şeyh el-Evlaki uzunca bir makalesiyle bu sapıklığı reddedip cihad fetvasının günümüzde de aynen geçerli olduğunu delilleriyle ortaya koymasıyla ılımlı İslam'a ağır bir darbe vurulmuş oldu.
Şeyh, Ortadoğu'da oynanan oyunu şu cümleleriyle deşifre ediyordu:

"Amerika askeri bütçesini Marslılarla değil, Müslümanlarla savaşmak için artırmaktadır. Diğer yandan İran, bölgenin en büyük ordusunu donatmakla meşgul. Bir Şii- Safevi imparatorluğunun temelleri gözümüzün önünde atılıyor. Biraz

ferasetle bakan biri, bu projeye kimin başkanlık ettiğini görür. Ortadoğu isimli bu bölge devasa bir savaşın eşiğinde. Ehl-i Sünnet bu üç tarafı olan savaşın şu ana kadar en zayıf tarafı.

Körfez diktatörleri ve askeri cuntalar bizi çoktan sattı. Lider ve yöneticilerimiz tarihin bu kritik döneminde bize tam anlamıyla ihanet etti. En son ihtiyacımız olan şey ise âlimlerimizin de bu yolu takip etmesi. Ehl-i Sünnet daha fazla moral bozukluğu istemiyor.

Gelecek dünya savaşı tam da bizim bölgelerimizi savaş alanına çevirecekken ve bu aşikârken, âlimlerin (!) bize gözümüzdeki perdeyi kaldırıp uluslararası anlaşmaların teminatı altında barış ve esenlik içinde medeni! bir şekilde yaşamamızı biz Müslümanlara söylemelerine ihtiyacımız yoktur!"

Amerikan firavunu Barack Obama, 2009 yılındaki Detroit uçağına saldırı girişiminin ardından beklenmedik bir karar alarak CIA'in Şeyh el-Evlaki'yi öldürmesini emretmişti.

Bundan kısa bir süre sonra Güney Yemen'de el Kaide üssü olduğuna inanılan bir bölgeye hava saldırısı düzenlenmiş ama Şeyh el- Evlaki saldırıdan kurtulmayı başarmıştı.

Enver el-Evlaki'nin ailesi, ABD'nin kendi vatandaşlarından birini, herhangi bir yargılama olmaksızın öldürme yoluna gitmesini durdurmak için yasal girişimlerde bulunsa da "hukuk" devleti olduğunu iddia eden Amerika, bu putunu yemek pahasına kanıtlanmış somut bir suçu bulunmasa da Şeyh el-Evlaki'yi öldürmek istiyordu. "ABD yasalarına göre, suç işlemiş herhangi bir ABD yurttaşı yargılamaya tabi tutulmadan infaz

edilemez.” yasası söz konusu “tevhid ehli bir âlim” olduğunda anlaşılan işlemiyordu.

ABD'ye ait bir insansız hava aracı, 2011’in Mayıs ayında İmam Enver el-Evlaki'ye yönelik bir operasyon düzenlemiş ancak El Evlaki bu saldırıdan da kurtulmuştu.
Yemenli yetkililer, daha önce yaptıkları bir açıklamada, El Evlaki'nin 2009 yılında öldürüldüğünü öne sürmüştü.

Aynı açıklamayı Yemenli yetkililer 2010 yılında da yaptı.
Düşmanın gözleri üzerindeydi Şeyh’in.

İmam, tevhidi öğretiyor ve cihada teşvik ediyordu. Bu, kabul edilemez bir suçtu firavunlar için. Haçlı Amerikan askerleri de, Yemen tağutunun askerleri de O’nu öldürmek için arıyorlardı. Şeyh el-

Evlaki de bir şeyi arıyordu; Allah yolunda şehadeti!

Amerika'da mühendislik okumuş ve yüksek lisans yapmış olarak güzel bir iş bulup rahatça yaşayabilirdi oysaki.

Aynı zamanda Amerikan camilerinde imamlık yapmaya devam edip, Türkiye'nin diyaneti misali, tağutlara bulaşmayıp -ki diyanet destekliyor bile- sadece ahlaktan ya da çiçekten böcekten de bahsedebilirdi! Ama o ne yaptı? Kafkasya'da şehid düşmüş Şeyh Ebu Ömer es-Seyf'in

""Âlimleri cihad meydanlarında Müslümanları eğitirken göremeyeceksiniz!""

sözünün özeleştirisi olurcasına Yemen cihadının kalbine gömülüyordu.

30 Eylül 2011 günü şeyh Enver el -Evlaki arabayla hareket halindeyken Amerikan insansız uçaklarının hedefi oldu. Bu kez başarmıştı şeytanın askerleri.

Titredi çöl, sarsıldı gökyüzü... Can vermişti imam, o çok sevdiği Yemen topraklarında. Saldırıdan sonra cesetleri teşhis etmek mümkün olmadı, çünkü ortada sağlam bedenler kalmamıştı.

Ceset parçaları toplandı ve bölge halkı tarafından bereketlendirsin diye Yemen'in kurak topraklarına gömüldü.

Uhud muharebesine çıkılacağı sabah, Abdullah bin Cahş:

"Ya Rabbi, ben büyük bir düşmana rastlayayım, cenk edeyim. Sonunda şehit olayım. Burnum ve kulaklarım kesilsin. Mahşer günü Allah-u Tealâ bana

“Burnun ve kulakların ne oldu?” buyurduğunda,

“Yâ Rabbi, Sen’in ve Rasulün’ün yolunda kesildi, diyeyim”

diye duâ etmişti.

Subhanallah!

Allah’ın sevdiği kuluymuş ki Enver el-Evlaki, Allah’ın huzuruna paramparça olmuş vücuduyla çıkacak ve

“Yâ Rabbi, Yâ Rabbi, Sen’in ve Rasulün’ün yolunda Haçlılar bütün imkânlarını seferber edip beni böyle yaptılar”

diyecek. Haçlılar İslam topraklarını işgal ettiğinde umursamayıp bu zulmü bitirmeye çalışmayan Müslümanlar(!) hesap günü tiril tiril titrerken şehid Şeyh inşallah öyle bir makama yükselmeye layık

olacak ki peygamberler bile onu arzulayacak:

"Muhammed'in nefsi kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, isterdim ki; Allah yolunda cihad edip öldürüleyim, sonra yine cihad edip öldürüleyim, sonra yine cihad edip öldürüleyim." (Buhari,Müslim)

İnsanların sapmış olduğu bir şehre peygamber geldiğinde, o şehrin müstekbirleri tevhidin duyulmaması için daima iki yol kullanmıştır:

İftira atmak ya da öldürmek.

El- Evlaki gibi âlimler peygamberlerin varisleri olduğuna göre, Obamalar'da firavunların varisleri olduğuna göre el-Evlaki'ye *"terörist"* diye iftira atmaları da katletmeleri de beklenen bir şeydi.

Amerika'nın İslam önderlerini katletmesi sonunu yaklaştırmaktadır; çünkü Allah için can veren bu yiğitlere yapılanları elbette el-Kahhar ve el- Muntakim olan Allah subhanehu ve tealâ'da görmektedir.

Hadiste de buyrulduğu gibi Yemen'de İslam ordusu güçlenecektir ta ki, zaferi Allah'a ve Rasulü'ne getirene kadar.

Allah'ın düşmanları şunu iyi bilmeliler ki beklediğimiz başka bir şey daha var o da Allah'ın vaadidir:

"Zulmedenler de, yakında nasıl bir devrimle devrileceklerini bilecekler."
(Şuara 227)

"Zâlimlerin yaptıklarından Allah'ın gafil olduğunu zannetme. Allah, onları ancak gözlerin dehşetle bakakalacağı bir güne erteliyor." (İbrahim 42)

Davamızın sonu ; Alemlerin Rabbine Hamdolsun..

الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على
سيد الأولين و الآخرين وعلى اهل بيته
و اصحبه أجمعين

"Şayet onlar, cihada çıkmayı istemiş olsalardı

onun için hazırlık yaparlardı."

(9 Tevbe/46)

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 21

Kitabın Adı: *İslam Cihadına Katkıda Bulunmanın 39 Yolu*
Yazarı: *Muhammed b. Ahmed es-Salim*
Mütercim: *Abdurrahman Küçükkayaoğlu*

Teknik Hazırlık: *Ayfer Berden*
Son Okuma: *Serdar Giray*
Kapak Tasarım: *Yavuz Serve*

Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*
Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Ağustos/2010*

GENEL DAĞITIM
Yenda Dağıtım
0 212 520 98 21
İstanbul

İslam Cihadına Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed b. Ahmed es-Salim

İLETİŞİM
web: www.sehadet.info
msn: admin@sehadet.info
Tel: 0 507 332 10 02

İÇİNDEKİLER

Hutbetu'l Hâce.....9

Önsöz.....11

İslam Cihadına Katkıda Bulunmanın 39 Yolu.....17

1. Cihad Etmeyi Gönlünden Geçirmek ve Samimiyetle Arzu Etmek.....19

2. Samimi Bir Şekilde Şehid Olmayı Arzulamak.....26

3. Cihada Bizzat Katılmak.....27

4. Cihada Maddi Yardımda Bulunmak.....30

5. Allah Yolundaki Mücahidi Donatmak ve Hazırlamak.....32

6. Allah Yolunda Cihada Çıkmış Olan Mücahidlerin Ailelerine Sahip Çıkmak.....34

7. Şehid Ailelerinin Geçimini Sağlamak.....37

8. Yaralı veya Esir Düşmüş Olan Mücahidlerin Ailelerinin Bakımını Üstlenmek.....38

9. Mücahidlere Maddi Yardım Toplamak.....39

10. Zekâtları Mücahidlere Vermek.....43

11. Yaralı Mücahidlerin Tedavisinde Yardımcı Olmak.....45

12. İslam Cihadını ve Mücahidleri Övmek.....47

13. Mücahidleri Teşvik Etmek ve Desteklemek.....48

14. Mücahidleri Kollamak ve Müdafaa Etmek.....50

15. Münafıkları Ortaya Çıkarmak ve İfşa Etmek.....54

16. Cihada Teşvik ve Davet Etme.....56

17. Müslümanlara ve Mücahidlere Haber Aktarmak.....57

18. Kâfirlerin Faydalanabileceği Bilgileri Gizlemek ve Mücahidlerin Sırlarını Saklamak.....58

19. Mücahidlere Dua Etmek.....59

20. Namazlarda Kunut Okumak.....59

Vitir Namazında Kunut Okumak..... 60

Kunut'un Yeri.....60

21. Cihad Haberlerini Takip Etmek ve İnsanlara Ulaştırmak.....63

22. Mücahidlerin Yazmış Olduğu Kitap ve Makalelerin İnsanlara Ulaştırılması.....65

23. Mücahidlere Yardım Etmenin Gerekliliği Hususunda Fetvalar Vermek ve Bu Konudaki Fetvaları İnsanlara Ulaştırmak.....66

24. Mücahidlerin Haberlerini Aktaran ve Onlara Yardım Eden Âlimlerin Yanında Yer Almak ve Desteklemek.....67

25. Cihada Fizikî Hazırlık.....68

26. Atıcılık ve Silah Kullanmayı Öğrenmek.....69

27. Yüzme ve Ata Binmeyi Öğrenmek.....76

28. İlk Yardımı Öğrenmek.....78

29. Cihad Fıkhını Öğrenmek.....78

30. Mücahidleri Barındırmak ve Onlara Yardım Etmek.....79

31. Kâfirlere Buğz ve Düşmanlık Etmek.....81

32. Müslüman Esirleri Kurtarmak.....81

33. Müslüman Esirlerin Durumlarını Yakından Takip Etmek ve Haberlerini Yaymak.....83

34. Elektronik Cihad.....83

35. Müşriklerle Mücadele Etme ve Onları Zayıf Düşürmek.....84

36. Çocukları Cihad ve Cihad Ehlini Sevme Üzerine Eğitmek ve Yetiştirmek.....86

37. Lüks ve İsrafı Terk Etmek.....87

38. Düşman Mallarını Boykot Etmek ve İnsanları Buna Teşvik Etmek.....89

39. Müslümanlarla Savaşan Düşman Devletlerinin İş ve İnsan Gücünü İstihdam Etmemek 94

Allah Yolunda Cihadı Terk Etmenin Kötü Sonuçları.....95

1. Cihadı Terk Etmek Büyük Bir Günahtır.....96
2. Şirkin ve Küfrün Yayılması Küfür Ehlinin Üstün Olması.....98
3. Müslümanların Zillete Düşmesi Değerlerinin Yok Olması.....99
4. Cihadın Menfaat ve İyiliklerinden Mahrum Olma..... 100
5. Müslümanlar Arasında Fırkalaşma ve Ayrılığın Oluşması.....101

Hutbetu'l Hâce

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

> *"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)*

> *"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının! Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)*

> *"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)*

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz Allah'ın kelamı, en müstakim yol ise Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba müstahaktır.

Ey Cebrail, Mikail ve İsrafil'in rabbi! Ey yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! İhtilafa düştükleri hususlarda kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf ettiğimiz hususlarda bizi hidayete ulaştır! Sen dilediğini dosdoğru olan yola iletensin.

Önsöz

Günümüz dünyasında Müslümanlar, tarihte benzeri görülmemiş bir gariplik içerisindedirler. Öyle ki her yerde ezilmekte, yurtlarından kovulmakta, tutsak edilmeye çalışılmakta ve kendileriyle savaşılmaktadır. Nitekim içerisinde bulunduğumuz dönem küfrün her yönüyle Müslümanlar üzerine geldiği bir dönemdir. Kâfirlerin sataşması ve saldırıları bazen sözlü bazen de fiili olarak gerçekleşmektedir. Herkesin şahit olduğu gibi kısa bir süre önce küfür, bütün güç ve kuvveti ile "Terörizm" adı altında İslam cihadına karşı olan savaşını ilan etmiş ve var gücüyle Müslümanların üzerine çullanmaya kalkışmıştır. Allah'a hamd olsun ki O'nun yardımı ve lütfü ile Taifetu-l Mansura[1] İslam'ı izzete kavuşturmak için küfrün hücum dalgasının önüne bir sed gibi durmuştur ve durmaya devam etmektedir. Onlar kıyamete kadar da yüce İslam davasını yeryüzünde hâkim kılmak için savaşmaya devam edeceklerdir.

Seleme b. Nüfeyl el-Kindi *(Radıyallahu Anh)* Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Ümmetimden bir grup hak yolunda mücadeleye (hiç ara vermeden) devam edecektir. Allah da onlar (la mücadele sebebi) ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bu kavimlerden (alı-

[1] Taifetu-l Mansura hakkında detaylı bilgi almak için yayınevimizin çıkardığı Şeyh Ebu Basir et-Tartusî'nin "Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri" isimli kitaba bakınız. *–yayıncı-*

nanlarla) onların rızkını sağlayacaktır. Bu hal kıyamet gününe, Allah'ın vaadinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın alnında hayır vardır. Rabbim aranızda kalıcı olmayıp gidici olduğumu, ruhumu kabzedeceğini, sizin de beni, birbirinin boyunlarını vuran gruplar olarak takip edeceğinizi bildirdi. Sakın birbirinizin boynunu vurmayın! Müminlerin fitne sırasında emniyette olacakları asıl yerleri Şam'dır."[2]

Şüphesiz zafer sahibi bu guruba karşı çıkanlar, onları yardımsız bırakanlar, destekçi olmayanlar ve geri duranlar onlara asla zarar veremeyeceklerdir. Aynı şekilde mürtedler, kâfirler, batıl ehli, zındıklar ve münafıklar da bu yüce İslam erlerine asla zarar veremeyeceklerdir.

Enes *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Müşriklere karşı malınızla, canınızla ve dilinizle cihad edin!"[3]

Kuşkusuz günümüzde cihad, Rabbimizin rızasını elde etmek için yapılacak olan en güzel amel ve farz-ı ayn olan bir ibadettir. Ayrıca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, imandan sonra farz kıldığı en önemli amellerdendir. Allah yolunda cihad etmek, ellerinden bütün toprakları gasp edilmiş Müslümanlar üzerine belki de günümüzde farz olduğu kadar başka hiçbir dönemde farz olmamıştır. Kâfirlerin Müslümanların beldelerini teker teker ele geçirdiği ve hükümlerini rahat bir şekilde tatbik ettikleri şu dönemde Allah yolunda cihad etmek, ümmet için tek çıkar yoldur. Zira izzet ve şeref cihattadır. Cihadı terk etmek ise zillet ve sefihliktir.

Yeryüzünde kâfirlerle müminlerin her zaman mücadele ve kavga içerisinde olması Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bir sünne-

[2] Nesâi.

[3] Ebu Davud, Nesâî.

tidir. Bu mücadele asla sona ermeyecektir. Zira küfrün olduğu yerde İslam, İslam'ın olduğu yerde de küfrün bulunması düşünülemez. Bu nedenle İslami olmayan bir hayat tarzının olduğu yerde imanı elde etmek ve yaşamak çok zordur. Küfür ehli ile iman ehlinin devamlı bir mücadele içerisinde olmasının sebebi de budur. Bütün insanların sahibi, yeryüzünün ve gökyüzünün rabbi olan Mevlâ'mız şöyle buyurmuştur:

> *"Güçleri yeterse, dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşa devam ederler. İçinizde dininden dönüp kâfir olarak ölen olursa, bunların işleri dünya ve ahirette boşa gitmiştir. İşte cehennemlikler onlardır ve orada temelli kalacaklardır." (2 Bakara/217)*

Ey izzetli kardeşim! Allah için söyle! Müslüman bacılarımızın namuslarının kirletildiği, Müslümanların evlerinin başlarına yıkıldığı, çocuk-yaşlı, kadın-erkek denilmeden öldürüldükleri, çocukların yetim, kadınların dul kaldığı şu günümüzde cihaddan başka çıkar yol var mıdır? Ümmetin kurtuluşu, izzete kavuşması ve kâfirlerin boyunduruğundan kurtulması ancak, Allah yolunda cihad etmeye bağlıdır.

İbnu Abbas *(Radıyallahu Anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Mekke'nin fethedildiği gün şöyle buyurmuştur:

"Artık bu fetihten sonra hicret yoktur. Fakat cihâd ve niyet vardır. Öyleyse cihada çağrıldığınız zaman hemen icabet edin!"[4]

Enes *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Öğleden evvel veya öğleden sonra (cihad için) Allah yolundaki bir yürüyüş, dünya ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır."[5]

[4] Müttefekun Aleyh.

[5] Müttefekun Aleyh.

Yezid b. Ebu Meryem *(Radıyallahu Anh)* anlatıyor: "Ben, Cuma namazına giderken Abaye b. Rafi bana yetişti ve "Müjdeler olsun sana! Senin attığın şu adımlar Allah yolundadır. Çünkü Ebu Abs'ten işittim ve o, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in "Herhangi bir kulun ayakları Allah yolunda tozlanırsa, cehennem ateşi ona dokunmaz"[6] buyurduğunu söylemişti" dedi."

Elinizdeki çalışmayı; davasını kavramış, içinde ateşler yanan ve bu yakıcı ateş karşısında ne yapacağını şaşırmış değerli mümin kardeşlerimizin yanan ateşlerini bir nebze olsun dindirmek için kaleme aldık. Tevhid inancını özümseyen ve davanın kendi üzerine yüklemiş olduğu sorumluluklar altında inleyen kardeşlerimize, bu yükü kaldırmanın yolunu göstermeye gayret ettik... Tevhid kelimesini kalbiyle tasdik edip dili ile ikrar eden ve amelleriyle de bu kelimeyi yaşamaya çalışanlara yardımcı olmak istedik... Şehid edilen, dul bırakılan, yetim bırakılan kardeşlerini görüp de bunlar karşısında eziklik hisseden "Acaba ben münafıklardan mıyım?" deyip ne yapması gerektiğini bilemeyen müminlerin yollarına ışık tutmak istedik... Rabbi karşısında kul olduğunu ikrar eden ve hayatını bu doğrultuda biçimlendirmeye çalışan ama bunu nasıl gerçekleştireceğini bilemeyen ve bir çıkış kapısı arayanlara çıkış kapısını göstermeyi arzu ettik... Ölümü ve ölüme nasıl hazırlık yapacağını düşünen kardeşlere, ölüme nasıl hazırlık yapacaklarını göstermeye, Rabbinin rızası için yaşamak isteyen ve Rabbinin rızasını nasıl elde edebileceğini araştıranlara yardımcı olmak için gayret gösterdik. Rabbimizin cennetini isteyip de cennete gidiş yolunu arayanlara, rehber olmaya çalıştık... "Ben en yüksek cennetlerde ebedi hayatımı en güzel şekilde yaşamak istiyorum" diyenlere o hayatı nasıl elde edeceklerini göstermeyi gönlümüzden geçirdik... "Ben Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e komşu olmak istiyorum" deyip de nasıl komşu

[6] Buhari, Tirmizi.

olunacağı hususunda bilgisi olmayanlara bilgi vermeye çalıştık... Bunu bir nebze de olsa başarabildi isek bizlere ne mutlu...

Velhasıl bu çalışma ile içinde zerre miktarı iman olup da o imanın vermiş olduğu hazz ve lezzetle Rabbine kul olmaya ve ibadet etmeye çalışanlara yardımcı olmaya çalıştık... Rabbim bizlere onun yolunda hizmet edip onun yolunda son nefesini vermeyi ve ölümlerin en güzeli olan şehadet şerbetini içerek huzuruna varmayı bizlere nasip etsin. Allahumme Âmin...

İSLAM CİHADINA KATKIDA BULUNMANIN 39 YOLU

1. Cihad Etmeyi Gönlünden Geçirmek ve Samimiyetle Arzu Etmek

Cihad etmeyi gönlünden geçirmenin hakikati şudur: Bir kimse, cihad çağrısını duyduğu zaman hemen ona icabet etmeye azmetmeli ve bu çağrıya itaat etmeyi gönlünden geçirmelidir. Kişinin kendisini cihad için her zaman hazır tutması, hazırlıkta bulunması ve eğitmesi de bu kabildendir. Aynı zamanda kardeşlerinin yardım çağrısını duyduğu zaman hemen icabet etmek için hazır olması ya da herhangi bir seferberlik anında kendini hazır bulundurmasıdır. Nitekim bunun manası Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in "Cihada çağrıldığınız zaman hemen icabet edin!" hadisine icabet etmek ve peygambere itaat etmektir. Şayet bir kimse cihad çağrısını duymuş fakat icabet edememiş veya cihada gitmek için gerekli yol hazırlıklarına güç yetirememişse aynı Tebük savaşında cihada gidemeyen ve geride kalan sahabiler misali üzüntü, pişmanlık, keder ve gam içinde, gözyaşları dökmesi de gönlünden cihad etmeyi arzu ettiğinin bir göstergesidir. Zira Rabbimiz Tebük gazvesine katılmak isteyip de maddî imkânsızlık sebebiyle sefere katılamayan ve bu sebepten dolayı üzülüp ağlayarak geri dönen yoksul müslümanlar için şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine binek vermen için sana geldiklerinde "Size bir binek bulamıyorum." dediğin zaman infak edecek bir şey bulamadıkları için üzüntüden gözlerinden yaşlar akarak geri dönenlere de bir sorumluluk yoktur." (9 Tevbe/92)

Fakat geride kalan bir kişi, yollar kapandığı ve savaş vakti geçtiği zaman "Elhamdülillah, elimizde bulunan şu dünya malımız bize yeter" derse bu kimse de cihada katılmayı kötü görmüş ve nefret etmiş, cihada katılmaya azmetmemiş ve gönlünden geçirmemiş olur. Nitekim bu duygu, kişideki münafıklık sıfatlarının amelleriyle ortaya çıkmasıdır. Zira münafıklar savaştan korkarlar ve hiçbir zaman savaşa katılmak istemezler. Savaşa çıksalar dahi zorla çıkarlar, katıldıkları orduya yük olurlar, ağırlık yaparlar ve düşmanla karşılaştıklarında sırtlarını dönüp kaçarlar. Cihad çağrısını duyup hemen icabet eden ve bütün meşguliyetlerini bir yana bırakarak orduya katılan ile ordu yola çıktıktan sonra sevinerek "Oh be! Bu sefer de kurtulduk!" diyerek bin bir çeşit mazeret uyduranlar arasında ne kadar büyük bir fark vardır?

Bir kişinin nefsinden cihad etmeyi arzulaması ve gönlünden cihad etmeyi geçirmesi, o kişideki nifaklık alametlerinin ve sıfatlarının yok olmasına sebep olacaktır. Çünkü Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kim gazve yapmadan veya gaza yapmayı temenni etmeden ölürse nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur"[7] buyurmuştur.

Görüldüğü üzere Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* pek büyük sevap vaad edilmiş olan cihad ibadetini temenni dahi etmemeyi kulluk vazifesinin dışında ilân etmektedir. Müslüman kulluğunun idrakinde olan, daima hayrı ve hayrın en büyüğünü arayan kimse olmalıdır. Öyle ise içinde şehâdet gibi en büyük mertebeyi kazandıracak cihada katılmayı temenni etmemek,

---

[7] Müslim, Ebu Davud ve Nesâî.

samimiyetle gönlünden geçirmemek, kâmil manada imanla bağdaşmayan bir durum ve bir eksikliktir. Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bu eksikliği "nifak" kelimesiyle ifade etmektedir. Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* devrinde münafıkların belli başlı eylemlerinden biri de "savaşlara katılmamak" idi

> *"Allah'ın Rasûlüne muhalefet etmek için geri kalanlar (sefere çıkmayıp) oturmaları ile sevindiler. Mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad etmeyi çirkin gördüler ve "Bu sıcakta sefere çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşi daha sıcaktır!" Keşke anlasalardı!" (9 Tevbe/81)*

> *"Bedevîlerden geri kalmış olanlar sana diyecekler ki: "Mallarımız ve ailelerimiz bizi alıkoydu. Allah'tan bizim bağışlanmamızı dile!" Onlar kalplerinde olmayanı dilleriyle söylerler. De ki: "Allah size bir zarar gelmesini dilerse veya bir fayda elde etmenizi isterse O'na karşı kimin bir şeye gücü yetebilir?" Kaldı ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. Aslında siz Peygamberin ve müminlerin ailelerine bir daha dönmeyeceklerini sanmıştınız. Bu sizin gönüllerinize güzel göründü de kötü zanda bulundunuz ve helâki hak etmiş bir topluluk oldunuz. Kim Allah'a ve Rasulüne iman etmezse bilsin ki biz, kâfirler için çılgın bir ateş hazırlamışızdır. Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır. O, dilediğini bağışlar, dilediğine ceza verir. Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir. Siz ganimetleri almak için gittiğinizde seferden geri kalanlar: "Bırakın, biz de arkanıza düşelim" diyeceklerdir. Onlar, Allah'ın sözünü değiştirmek isterler. De ki: "Siz asla bizim peşimize düşmeyeceksiniz! Allah daha önce sizin için böyle buyurmuştur." Onlar size: "Hayır, bizi kıskanıyorsunuz" diyeceklerdir. Bilakis onlar, pek az anlayan kimselerdir. Bedevîlerden (seferden) geri kalmış olanlara da "Siz yakında çok kuvvetli bir kavme karşı savaşmaya çağırılacaksınız. Onlarla, teslim oluncaya kadar savaşacaksınız. Eğer emre itaat ederseniz, Allah size güzel bir mükâfat verir. Ama önceden döndüğünüz gibi yine dönecek olursanız sizi acıklı bir azaba uğratır" de!" (48 Feth/11-16)*

İslam uleması bu hadisin hükmünün kıyamete kadar baki olduğu hususunda görüş birliğine varmıştır. Bu hadis, herhangi hayırlı bir işe niyet edip de yapamayan kimse ile hiç niyet etmemiş kimsenin arasında büyük fark olacağına dikkat çekmektedir.

Muaz b. Cebel *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edilen hadisi şerifte Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "İçinden samimi şekilde Allah yolunda cihad etmeyi temenni eden bir kimse, her ne şekilde ölürse ölsün şehid sevabı kazanır. Kim de Allah yolunda yara alsa veya Allah yolunda düşmanın sebep olmadığı bir musibetle bile yaralansa bu yara, kıyamet günü en büyük hâli içinde rengi zaferân, kokusu da misk olarak getirilir. Kimin vücudunda Allah yolunda iken çıkan iltihap gibi bir yara açılacak olsa bu da onun için şehidlik mührü olur."[8]

Hadis, samimi bir niyetle cihad sevabının kazanılabileceğini müjdeler. Allah için cihad etme arzusunu, samimiyetle her an içinde canlı tutup, âdeta cihada davetiye veya bu maksatla açılan bir sancak bekleyen ve bu hâlet-i ruhiye ile hayatını devam ettiren kimse, istirahat döşeğinde ölse bile şehid sevabı alacaktır. Hadiste samimiyetten başka kayıt olmamakla birlikte samimiyetin ispatı olarak, İslamiyet'i elinden geldiğince yaşamanın gereğinden söz edilebilir.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Allah yolunda cihada çıkıldığında düşmanın darbesiyle veya herhangi bir musibet dolayısıyla alınan yaraların, kıyamet günü bir şehâdet madalyası gibi en haşmetli görünüm içinde, en güzel kokular saçarak şehi-

[8] Tirmizî, Ebu Davud ve Nesâi.

di süsleyeceğini, Allah yolundayken şu veya bu hastalık sebebiyle açılan yara ve iltihapların da bir nevi şehidlik mühürü olacağını müjdeliyor. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizlere o yolda olmayı nasip eylesin! (Âmin)

İbni Teymiyye *(Rahimehullah)* konu hakkında şunları söylemektedir: "Küçük nifak; amellerde kendini gösterir. Hadisi şerifte de buyrulduğu gibi kişinin konuştuğu zaman yalan söylemesi, söz verdiği zaman sözünü yerine getirmemesi, emanete riayet etmemesi, düşmanlıkta aşırıya kaçması münafıklık alametidir. Ayrıca kişinin cihad çağrısına uymaması da bu minvaldedir ve münafıklık alametidir. "Kim gazve yapmadan veya gaza yapmayı temenni etmeden ölürse nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur." Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Tevbe suresinde indirmiş olduğu ayetlerde münafıkları rezil ettiği ve ayıplarını ortaya döktüğü için bu sureye "İç yüzleri açıklayıp rezil eden" manasına gelen "Fâdiha" ismi de verilmiştir."

İbni Abbas *(Radıyallahu Anhuma)* şöyle demiştir: "Tevbe suresinin ayetleri inip münafıkların rezilliklerini ve ayıplarını anlatmaya başlayınca, münafıklar zannettiler ki ayetlerde herkesin ismi tek tek zikredilecek ve rezil edilecekler."

Mikdad b. Esved *(Radıyallahu Anh)* ise Tevbe suresine, "aramak, araştırma yapmak ve soruşturma yapmak" manasına gelen "el-Buhûs" ismini vermiştir. Zira bu sure münafıkların eksikliklerini ve gizliliklerini açığa çıkarmaktadır.

Katade ise bu sureye "toz kaldıran" manasına gelen "İsara" demiştir. Çünkü bu sure indikten sonra ortalığı toz duman kaplamış, münafıklar toz duman içinde kalmış bütün hainlikleri ortaya çıkmış ve lekelenmişlerdir.

İbni Ömer *(Radıyallahu Anhuma)* ise bu sureye "kişiyi nifaktan temizleyen" manasına gelen "Mugaşgışa" ismini vermiştir. Zira bu sure hicretin dokuzuncu senesinde gerçekleşen Tebük savaşında inmiş ve bütün münafıkları, müminlerin içinden te-

mizlemiş böylelikle İslam, izzet ve selamet bulmuştur. Aynı zamanda münafıklardaki korkaklık ve cimrilik vasfını açıklayarak onların cihada yapmış oldukları ihaneti anlatmaktadır. Korkaklık ve cimrilik ise büyük hastalıklardandır. Zira hadisi şerifte "Bir müslümanda cimriliğin ve korkaklığın bulunması ne kadar da kötüdür" buyrulmuştur.

> *"İnanan, hicret eden ve Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad eden kimselere Allah katında en büyük dereceler vardır. İşte kurtulanlar onlardır." (9 Tevbe/20)*
>
> *"Doğrusu inanıp hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad edenler ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte bunlar birbirinin dostudurlar. İnanıp hicret etmeyenlerle, hicret edene kadar sizin dostluğunuz yoktur. Fakat din uğrunda sizden yardım isterlerse, aranızda anlaşma olmayan topluluktan başkasına karşı onlara yardım etmeniz gerekir. Allah işlediklerinizi görür." (8 Enfal/72)*
>
> *"Mallarını Allah yolunda sarf edenlerin durumu, her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren tanenin durumu gibidir. Allah dilediğine kat kat verir. Allah'ın lütfu geniştir, O her şeyi bilendir." (2 Bakara/261)*

Ey Müslüman kardeşim! Öncelikle nefsimi ve daha sonra seni uyarıyorum! Sakın ola ki münafıklardan olmayasın, onlara benzemeyesin ve münafıklık alametlerinden hiç birini üzerinde taşımayasın! Cabir *(Radıyallahu Anh)* anlatıyor:

"Biz bir gazvede Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile beraberdik. Bir ara şöyle buyurdular: "Medine'de kalan öyleleri var ki, kat ettiğiniz her mesafe ve geçtiğiniz her vadide aynen sizinle berabermiş gibi sevabınıza (eksiksiz) ortak oluyorlar. Bunlar, cihada katılmayı gönülden arzulayıp da özürleri sebebiyle orada kalanlardır."[9]

---

[9] Müslim.

Bu hadis müminin hayatında niyetin ne kadar ehemmiyetli olduğunu göstermektedir. Samimiyetle niyet ettiği hayırlı amele meşru mazereti sebebiyle iştirak edemeyen kimse, o ameli bizzat yerine getirenlerin sevabına ortak olmaktadır. Hadiste sefer gibi meşakkatli ve meşakkati nispetinde de sevabı çok olan cihad amelinden misal vermektedir. Hastalık, sakatlık veya (geride) verilen bir vazifenin ifası gibi mazeretler sebebiyle cihada iştirak edemeyen niyet sahiplerinin cihad sevabına aynen iştirak ettiği belirtilmektedir. Vekî'nin rivayetinde ise daha açık bir ifadeyle "Özürlülerin fiilen cihad eden gaziler gibi sevaba nail olacakları" belirtilir. Bu hadis, herhangi bir seferle sınırlı olmayıp geneldir. Âlimler bu durumdan hareketle cihadın farz-ı ayn olduğunu söylerler ve umumî bir seferberlikte cihada katılmaya her müminin niyet etmesinin farz olduğunu belirtirler.

Bu hadisi, manen te'yid eden ayetler de mevcuttur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Müminlerden (özür sahibi olanlar dışında) oturanlarla malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vaat etmiştir. Ancak mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Katından dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (4 Nisa/95,96)*

Ayette cihad eden müminlerin cihad etmeyen müminlere faziletçe üstünlüğü bildirilirken, cihad etmeyenden maksadın "özürsüz olarak yerlerinde oturanlar" olduğu belirtilir. Nitekim bu istisnai hüküm, âmâ sahabelerden İbnu Ümmi Mektûm'un cihada iştirak edemediği için sevaptan mahrum kaldığını düşünerek Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e üzüntüsünü beyan etmesi üzerine nazil olmuştur.

2. Samimi Bir Şekilde Şehid Olmayı Arzulamak

Kuşkusuz her müminin ısrarlı, ihlâslı ve samimi bir şekilde şehid olmayı arzulaması gerekir. Zira kim halis ve sadık bir halde şehadeti arzularsa o kişi yatağında dahi ölmüş olsa yine de şehidlerden sayılır. Sehl İbnu Huneyf *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kim sıdk ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan şehid olmayı talep ederse Allah onu, şehidlerin derecesine ulaştırır. Yatağında ölmüş olsa bile..." buyurmuştur.[10]

Abdullah Azzam *(Rahimehullah)* şöyle demiştir:

"Bir müminin şehid olmayı talep etmesi, şehid olmak için hazırlık yapmasıdır. Şehid olmayı sıdk ile arzu etmesi ise o kişi yatağında dahi ölse aynı şehid ecrini almasıdır. Nitekim Rabbimiz *"Şayet onlar, cihada çıkmayı istemiş olsalardı onun için hazırlık yaparlardı." (9 Tevbe/46)* buyurmaktadır.

Ey Mümin kardeşim! Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in yanına gelerek savaşa katılan Arabî müminin samimiyetini ve şehid olma arzusunu hiç okumadın mı? Öyle ki o Arabî gelmiş ve "Ya Rasulallah! (boğazını işaret ederek) Tam buramdan vurularak şehid olmak istiyorum" demiş ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da samimiyetinden dolayı tam boğazından bir ok isabet ettirerek şehid olmasını takdir etmişti. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bunun üzerine "O, doğru söyledi. Allah da onu doğruladı" buyurmuştur.

Samimi arzularla ve halis bir niyetle şehid olmayı isteyen kişinin hakikati ise her nerede olursa olsun her ne işle meşgul olursa olsun, her hangi bir cihad çağrı duyduğunda ona icabet etmek için kalbi çarpan ve kollarını sıvazlayan kimsedir.

---

[10] Müslim, Ebu Davud, Tirmizî, Nesâî ve İbnu Mâce.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ile samimi bir dostluk kurup irtibatını hiç koparmayan ve onun çağrısına sıdk ile icabet etmek için emre amade olarak hazır bekleyenlere ve gönülden şehid olmayı arzu edenlere selam olsun... Cihad nidasını duyup da bir kuş misali hemen kanat çırpanlara, düşmanla göğüs göğüse çarpışıp sırtını dönmeyenlere selam olsun...

Güzel kardeşim! Cihad etmeye azmet! Kim samimi arzularla şehid olmayı arzu ederse o kişi, (her ne hal üzere olursa olsun) bir gün mutlaka muradına nail olacaktır. İşte sen bu kimselerden olmaya çalış!

3. Cihada Bizzat Katılmak

Bir kimsenin bizatihi cihada katılması, mazereti her ne olursa olsun cihaddan geri kalmaması ve bil-fiil cihadın içinde yer almasıdır. Cihada katılmamak, ahirete karşılık dünyaya razı olmak demektir. Kişinin cihada bizatihi bedeniyle katılması, imanının göstergesidir. Bu, aynı zamanda en büyük cihada katkıda bulunmak ve Allah'ın dinine hizmet etmektir, rabbimizin rızasını elde etme ve ona yaklaşma vesilesidir. Dinin zirvesi olan Allah yolunda cihad etmenin faziletini herkes çok iyi bilir. Kuran'da ve Sünnet'te şehid olmanın ve nefsini Allah için feda etmenin faziletleri hakkında sayamayacağımız derecede ayet ve hadisler mevcuttur. Zira yetmişin üzerinde ayet ve hadis bizatihi cihad amelinin faziletine işaret eder ve onu över. Ayrıca İslam âlimleri kitaplarını oluştururken "Cihad" babını müstakil bir şekilde ele alarak konunun ehemmiyetini gözler önüne sermişlerdir. "Cihad" kelimesi kendi başına kullanıldığı zaman kâfirlerle bizatihi göğüs göğüse savaşmak manasına gelir. Bir kısım insanların bu kelimeyi bütün salih ameller için kullanması cihad kavramının manası ve amacının tahrif edilmesine sebep olmaktadır. Bundan dolayı "Cihad" kelimesini sadece düşmanla mücadele etmek ve savaşmak için kullanmak daha yerinde olur. Böylelikle her mümin cihadın ancak bizatihi iştirak ederek yerine getirilmesinin gerekliliğini anlar ve diğer salih amellerin eda edilmesiyle İslam'daki cihad emrinin yerine getirilmediğini fark eder.

Bil ki amellerin en faziletlisi Allah yolunda kâfirler ve Allah düşmanları ile savaşmaktır.

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda savaşan mücâhidin misali, (Allah, kendi yolunda cihâd eden kimseleri en bilendir) gündüz oruç tutan, geceleri ise namaz kılan kimsenin meseli gibidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendi yolunda cihad eden mücahidi, vefat ettirip cennetine almayı ya da sevap ve ganimetle birlikte salimen evine döndürmeyi üzerine almıştır."[11]

Osman b. Affan *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda bir günlük ribât, diğer menzillerde geçirilen bin günden daha hayırlıdır."[12]

Ribât, lügat olarak "bağlamak" manasına gelen bir mastardır. Muhtelif manalarda kullanılmaktadır. Yerine göre at bağlamaya yarayan ipe "ribat" denildiği gibi bizzat atın kendisine de denilir. Hadislerde Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in hayırlı amellere ve ibadetlere devam etmeyi de bu kelimeyle ifade ettiği görülür.

İbnu Esir *(Rahimehullah)* asıl ribâtın; savaşta, cihad hâli üzere düşman karşısında kıyam durma olduğunu belirtmiştir. Daha sonraları bu kelime, genellikle hudut muhafızları için kullanılmıştır. Şu halde hadiste "ribat" kelimesinin "Allah için cihad etmek maksadıyla düşman karşısında kıyam durma" manası kastedilmektedir.

---

[11] Buhari, İmam Ahmed.

[12] Tirmizi, Buharî, Müslim, İbnu Mâce ve Nesaî.

Enes *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Öğleden evvel veya öğleden sonra (cihad için) Allah yolundaki bir yürüyüş, dünya ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır."[13]

Hadiste geçen "gadve" kelimesi, gündüzün başlangıcından öğle vaktine kadar evden çıkmayı ifade eder. "rahve" ise öğle vaktinden güneşin batımına kadarki zaman için kullanılır. Öyleyse gündüzün hangi saatinde olursa olsun Allah'ın rızası güdülen bir yürüyüş, dünya ve içindekilerden daha hayırlı olmaktadır. Hadisin Tirmizî'de gelen vechinde "Cennette bir kamçı koyacak kadar bir yer, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır" ziyadesi vardır.

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e: "Hangi amel daha faziletlidir?" diye sorulduğunda "Allah'a ve Rasulüne inanmaktır" buyurdu. "Daha sonra hangisi" denildiğinde ise "Allah yolunda cihad etmek" karşılığını verdi.[14]

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Allah'tan istediğiniz zaman Firdevs'i isteyin. Çünkü o cennetin ortası ve en yüksek yeridir. Onun üstünde Rahman'ın arşı vardır ki cennetin nehirleri oradan fışkırır"[15] buyurmuştur.

Yine Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda cihad edenler için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cennette yüz derece hazırlamıştır. Her derecenin arası yerle gök arası kadardır."[16]

---

[13] Müttefekun Aleyh.

[14] Müttefekun Aleyh.

[15] Buhari ve Tirmizî.

[16] Buhari.

4. Cihada Maddi Yardımda Bulunmak

Mal ile Allah yolunda cihad etmenin manası, cihada ve mücahidlere ihtiyaç duydukları her hususta yardım etmektir. Büyük İslam davetçisi ve mücahidi Yusuf el-Uyeyri şöyle demektedir: "Kuran-ı Kerim'de Allah yolunda mal ile yapılan cihad, can ve beden ile yapılan cihadla birlikte zikredilmektedir. Hatta çoğu kere mal ile yapılan cihad, can ile yapılan cihaddan önce zikredilmektedir. Ancak unutulmamalıdır ki can ile yapılan cihad, mal ile yapılan cihaddan her zaman için daha üstündür. Ayetlerde neden mal öne geçirilmiş ve can ile birlikte zikredilmiştir diye sorulursa, ona şöyle cevap verilir: Bu ayetler genel olarak İslam ümmetinin hepsine birlikte hitap eden ayetlerdir. Yani bu ayete muhatap olanlar; erkekler, kadınlar ve çocuklardır. Fakat can ile cihad etme ayetlerine muhatap olanlar ise sağlıklı olan, sakat olmayan erkeklerdir. Bu nedenle savaşa çıkıldığında savaşçıların yola çıkmasıyla, askerler sadece erkeklerden oluşmaktadır. Ancak ileriki aşamada bu orduya ihtiyaç duyulan birçok malzeme, yiyecek, içecek silah gibi şeyler talep edilmekte ve bulunamamaktadır. Yani mal ile cihad, genel olarak her zaman duyulan bir ihtiyaç olduğundan ve her zaman İslam ordusunun desteklenmesi ve yardım edilmesi istendiğinden dolayıdır. Ayrıca bu hitab edilen kesim; erkek, kadın, çocuk herkesi kapsadığı için mal ile cihad birçok ayette daha önce zikredilmektedir. Fakat yukarıda da belirttiğimiz gibi can ile cihad etmek her zaman için mal ile cihad etmekten daha faziletli ve mertebe olarak daha üstündür."

Şüphesiz Allah yolunda harcanacak mal ve mülkün miktarının çok olması gibi bir şart yoktur. Bilakis kişinin gücü miktarınca ve imkânlar dâhilinde elinden geldiği ölçüde Allah yolunda infak etmesi, onun rabbi huzurunda zimmetinin beri olması için yeterlidir. Çünkü müminden istenilen gücü miktarınca infak etmesi ve bu sorumluluğu yerine getirmesidir. Yoksa takatinin

üzerinde infakta bulunması asla istenmemektedir. Nitekim İmam Nesai'nin Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)* kanalıyla rivayet ettiği hadiste Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Bir dirhem yüz bin dirhemi geçti" buyurunca Ashab-ı Kiram "Ya Rasulallah! Nasıl olur da bir dirhem yüz bin dirhemi geçer?" diye sordular. Bunun üzerine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Bir kimse çok mala ve mülke sahip olmasına rağmen malının cüzî bir kısmını vermiş, diğer kimse ise malı çok az olmasına ve elinde başka bir malı olmamasına rağmen elindekinin tamamını vermiştir. Böylelikle bir dirhem yüz bin dirhemi geçmiştir" buyurdu.

Dinimizdeki ölçüler mükemmel bir şekilde belirlenmiştir. Zira ilahi sistemde kusur ve ölçüsüz bir durum söz konusu olabilir mi? Kişi sadece bir dirheme sahip iken bunu Allah yolunda verirse ve diğer kimse de bir milyona sahip iken sadece yüz binini verirse, işte bu iki kişi asla eşit değildir.

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e "Hangi sadakanın sevabının daha büyük olduğu" soruldu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Sıhhatin yerindeyken ve cimriliğin üzerindeyken, fakir düşmekten endişe edip daha çok zengin olmayı düşlerken verdiğin sadakanın sevabı daha büyüktür. Sadaka verme işini can boğaza dayanıp da "falana şu kadar, filana bu kadar" demeye bırakma! Zaten o mal vârislerinin olmuştur."[17]

Güzel ve değerli kardeşim! Malını Allah yolunca harcayarak Rabbine karşı şükrünü eda et! Başka yerlere harcayarak ve israf ederek elinde bulunan emanetlere ihanet etme! Cihadın ve mücahidlerin her zaman mala ihtiyaçları olduklarını asla unutma! Bundan dolayı her zaman için malının bir kısmını Allah yolunda harcamayı ihmal etme!

[17] Müttefekun Aleyh.

5. Allah Yolundaki Mücahidi Donatmak ve Hazırlamak

Allah yolunda cihada katkıda bulunmanın ve yardımcı olmanın diğer bir yolu ise mücahidlerin ihtiyaçlarını karşılayarak yardımcı olmaktır. Bu konuyla ilgili birçok hadis varid olmuştur:

Ebu Abdurrahman Zeyd İbni Hâlid el-Cühenî *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah yolunda cihada çıkacak olan bir gaziyi teçhiz eder, cihad için gerekli olan ihtiyaçlarını karşılarsa âdeta cihada çıkmış gibi sevap kazanır. Cihada giden gazinin arkada bıraktığı ailesine güzelce bakıp onların ihtiyaçlarını karşılayan kimse de cihad etmiş gibi sevap kazanır."[18]

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah yolunda cihad eden bir mücahidi donatan kimseye, kendisi ile onun arasında bir engel olsa bile niyetinin durumuna göre gazilik sevabı verilir."[19]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* birçok ayette Müslümanların, kâfirlere karşı mallarıyla ve canlarıyla cihad etmelerini emretmektedir. Ayrıca malı ve canıyla Allah yolunda savaşanları ve bu yolda şehid olanları, altından ırmaklar akan cennetlere koyacağını da haber vermiştir.

Kişinin, maddi durumu iyi ise malını, Allah yolunda cihad eden gazilerin donatılması, silah, araç ve gereçlerin temin edilmesi ya da Müslüman gazilerin tasarrufuna verilmesi için harcayabiliyorsa (o kişinin niyetine göre) velev ki gazaya katılmamış bile olsa gazilik sevabı yazılır. Eğer hem malını hem de kendi canını Allah yolunda vermeye hazır ise bunun sevabı daha fazla-

[18] Müttefekun Aleyh.

[19] Müslim, Tirmizi ve Nesai.

dır. Bunun karşılığı Kuran'da, altlarından ırmaklar akan cennetler olarak ifade edilmektedir.

Abdullah bin Amr *(Radıyallahu Anhuma)*'dan rivayet olunduğuna göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Mücâhid için (sadece kendi cihadının) sevabı vardır. Ona silah temininde yardımcı olan kimse için ise hem yardımının sevabı hem de cihad sevabı vardır."[20]

Şüphesiz bir kimsenin cihada katılması için yardımcı olmak ve ihtiyaçlarını gidermek büyük bir onur ve ecir vesilesidir. Bundan, hangi mümin mahrum kalmak ister ki? İşte çok güzel ve basit bir ecir alma fırsatını daha Rabbimiz bizlere lütfediyor. Öyle ki bir adam âmâ olur, sakat olur da cihada katılamazsa kendi yerine bir mümini donatır ve savaşa hazırlarsa sanki kendi hazırlanmış ve katılmış gibi ecir alacaktır. Şüphe yok ki bu sadaka ve infaklar, Allah yolunda verilmiş olan en güzel sadakalardır. Nitekim Rabbimiz zekâtın verilmesi gereken yerleri sayarken "Allah yolunda olanlar" buyurarak zekâtın Allah yolunda olan herkese verilebileceğini beyan etmektedir.

Aynı zamanda Allah yolunda bir mücahidi teçhiz etmek, Allah yolunda savaşa çıkamayan mümin bir kadın içinde kaçırılmaz bir fırsattır. Elinde bulunan ziynetlerle, mal ve mülkle bir mücahidin cihada hazırlanması büyük bir ecrin elde edilmesi demektir. Tarih boyunca ümmet, böyle fedakâr ve iman dolu bacılarımıza şahitlik etmiştir. Öyle ki gün gelmiş elindeki yüzüğünü, bileziğini ve küpesini dahi Allah yolunda feda etmişlerdir. Yakın bir dönemde cihada gitmek isteyen bir kardeşin yol hazırlığını ve ihtiyaçlarını karşılaması için kız kardeşi, elinde bulunan yüzük ve bilezikleri satarak yardımda bulunmuştur. Bu ne büyük fedakârlık, samimiyet ve ihlâstır!

[20] Ahmed b. Hanbel, Ebu Davud.

Fakir bir kimse de şayet Allah yolunda bir mücahidin ihtiyaçlarını gidermeyi arzu eder ama buna gücü yetmez ve verecek bir şey bulamazsa imkânı olan diğer insanlara giderek onlardan böyle bir katkıda bulunmalarına aracı olabilir. Şüphesiz o da Allah yolunda bir mücahidi teçhiz etmiş gibi ecir elde etmiş olur. Çünkü Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Hayra vesile olan ve hayra katkıda bulunan kimse hayrı işleyen gibidir"[21] buyurmuştur.

Gerekli savaş malzemelerine sahip olmadan cihada çıkılamayacağını herkes kabul eder. Kabul etmemiz gereken bir başka gerçek de herkesin savaş malzemesi temin etmesinin imkânsızlığıdır. Bunun gerçekleşebilmesi için Müslüman fertlere önemli görevler düşmektedir. Her fert gücünün yettiği oranda katkıda bulunarak cihada destek olabilir ve böylece Allah'ın dinine hizmet etmiş olur.

6. Allah Yolunda Cihada Çıkmış Olan Mücahidlerin Ailelerine Sahip Çıkmak

Allah yolunda cihada çıkmış bir kimsenin geride bırakmış olduğu ailesine ve evlatlarına sahip çıkmak ve onların ihtiyaçlarını gidermek de mücahidi cihada göndermek kadar önemlidir. Nitekim birçok hadis-i şerif buna delalet etmektedir. Ebu Abdurrahman Zeyd İbni Hâlid el-Cühenî *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Kim Allah yolunda cihada çıkacak olan bir gaziyi teçhiz eder, cihad için gerekli olan ihtiyaçlarını karşılarsa âdeta cihada çıkmış gibi sevap kazanır. Cihada giden gazinin arkada bıraktığı ailesine güzelce bakıp onların ihtiyaçlarını karşılayan kimse de cihad etmiş gibi sevap kazanır."[22]

[21] Müslim.

[22] Müttefekun Aleyh.

Zeyd İbnu Hâlid *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah yolunda bir mücahidin teçhizatını temin ederse bizzat gaza yapmış gibi olur. Kim, gazaya çıkan bir askerin geride kalan ailesine hayırlı himayede bulunursa gaza yapmış olur."[23]

Kuşkusuz mücahidin arkasında bırakmış olduğu ailesine sahip çıkılması ve yardımcı olunması, cihada çıkmış olan mücahidin, o memleketteki cihada çıkmamış Müslümanlar üzerindeki hakkıdır.

Ebu Umame *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Kim gazaya çıkmaz ya da gazaya çıkan bir mücahidi teçhiz etmezse ya da cihada çıkan gazinin aile fertlerine hayırla muamelede bulunmazsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* o kimseyi kıyamet gününden önce büyük bir belâya uğratır."[24]

Hadis, mahiyet olarak cihadın tüm unsurlarını kapsayan bir özellik taşımaktadır. Cihada iştirak etmek isteyen ancak savaşacak araç gerecini temin edemeyen mücahidin ihtiyaçlarını karşılamanın önemine temas edilmişti. Bu hadiste ise cihada çıkan kimsenin aile efradına yardımcı olmanın ne kadar büyük bir hayır ve sevabı büyük bir iyilik olduğuna delalet etmektedir. Şayet bir kimse cihada çıkmaz, çıkana yardımcı olmaz ve cihada çıkanın arkasında kalan aile fertlerine destek olmaz ise büyük bir musibeti ve beklenmedik bir felâketi hak etmiş olur. Çünkü bu insan, herhangi bir hayır işlemiyor, Allah'ın dinine yardım hususunda hedef taşımıyor demektir. İnsanın, âhireti için yegâne hazine olan hayırlardan mahrumiyeti ve idealden yoksun oluşu bile başlı başına bir musibettir**.**

[23] Müttefekun Aleyh.

[24] Ebu Davud, İbni Mâce.

Ebu Saîd el-Hudrî *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Benî Lihyân üzerine asker gönderdi ve:

"Sizden hanginiz cihada çıkanın ailesi ve malı hakkında hayırla davranıp onun yerini tutarsa, cihada gidenin yarı ecri kadar ona da sevap verilir"[25] buyurdu.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Cihada çıkan kardeşlerinizin hanımlarının mahremiyeti, cihada çıkmayıp geride kalanların annelerinin mahremiyeti gibidir. Cihada çıkan kimse, geride kalan bir kardeşine ailesini emanet olarak bırakmış ise ve o da emanete ihanet etmiş ise ailesini emanet olarak bırakan kimseye kıyamet günü "Senin emanet olarak bırakmış olduğun ailene ihanet etti. Onun hasenatından dilediğin kadar al!" denilir. O da ihanet eden kimsenin hasenatından dilediği kadar alır. Sizler, o kimsenin ihanet edene hasenat bırakacağını mı zannedersiniz?"[26]

Ebu Umame el-Bahili *(Radıyallahu Anh)*'dan sahih bir senetle rivayet edilen diğer hadisi şerifte Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Her hangi bir kimse Allah yolunda cihad etmez, bir mücahidi cihada hazırlamaz veya bir mücahidin geride bırakmış olduğu ailesine bakmaz ve ihtiyaçlarını gidermezse, o kimsenin başına kıyamet gelmeden önce garia gelir"[27] buyurmuştur.

Buna benzer mürsel olarak rivayet edilen diğer hadisi şerifte ise "Bir ev halkından bu üç amelden birisi yerine getirilmez ise o ev halkı, kıyamet gelmeden önce gariayı beklesin" buyrulmaktadır. İbnu Esir "garia" kelimesinin manasının "doğal olarak aniden başa gelen bela ve musibet" olduğunu söylemiştir. Çoğulu ise gavaridir.

[25] Müslim.

[26] Ebu Davud, Nesai ve Müslim.

[27] Ebu Davud.

Yukarıda zikredilen hadislerde genel olarak bir müminin cihada canıyla katılması, bir mümini hazırlaması veya bir müminin geride bırakmış olduğu ailesine bakılması hususlarında uyarılarda bulunulmuştur. Bir kimse bu üç amelin birisini yerine getirmemişse o kişi uyarılmış ve zararda olduğu bildirilmiştir.

Şeyh Ebu Basir *(hafizahullah)* bu hususta şöyle demektedir: "Bir mümin ya cihad eden olsun ya da cihada hazırlayan olsun veya bir müminin ailesinin bakımını üstlenmiş olsun. Yoksa o kişiye kıyamet gelmeden önce mahiyetini bilmediği bela ve musibetlerin gelmesi kaçınılmazdır."

7. Şehid Ailelerinin Geçimini Sağlamak

Sen ey yiğit kardeşim! Allah yolunda, Allahın kelimesini yüceltmek için bütün mallarını ve ailelerini geride bırakmış, arkasına dönmeden Rabbinin rızasını elde etmeyi amaçlayan ve bu yolda şehid olan kardeşinin ailesini sakın ihmal etme! Şehid kardeşinin dul ve yetim kalmış ailesine yardım elinin uzat! Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Mute savaşında şehid olan Cafer-i Tayyar'ın evine gittikten sonra kendi ailesine dönüp şöyle buyurmuştur: "Cafer'in ailesine yemek hazırlayın! Zira onların başına kendilerini meşgul eden bir durum gelmiştir."[28]

Ayrıca şehid olduğu haberi kendine ulaşınca Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Cafer *(Radıyallahu Anh)*'ın evlatlarını yanına çağırtıp gözleri yaşları içinde onları tek tek kokladı ve sevdi.

> *"Andolsun ki Rasulullah, sizin için Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir." (33 Ahzab/21)*

Kuşkusuz dinimiz bizden şehid olmuş Müslümanların çocuklarına bakmamızı ve dul kalmış eşlerini koruyup gözetmemizi istemektedir. İşte bunların hepsi şehidin bizim üzerimizdeki hakkıdır. Bu tür ameller basit fakat ecirleri kat kat fazla olan amellerdir. Şüphesiz şehid olan kardeşimiz, sahip olmuş olduğu en değerli olan canını Allah yolunda feda etmiştir. Bu durum karşısında bizlere düşen görev ise en azından onun ailesine ve çocuklarına sahip çıkmak, onları insanlara muhtaç etmemektir. Umulur ki böylelikle Rabbimiz bizleri affeder ve şehitler kervanına ilhak eyler...

[28] Ebu Davud, Tirmizi.

8. Yaralı veya Esir Düşmüş Olan Mücahidlerin Ailelerinin Bakımını Üstlenmek

Şüphesiz Allahın dinine hizmet etmenin diğer bir yolu da cihada çıkmış olan Müslümanların, yaralanması veya esir düşmesiyle geride bırakmış olduğu ailelerinin bakımı ve ihtiyaçlarını üstlenmektir. Zira bu kardeşlerin arkalarında bırakmış olduğu kimseler her zaman yardıma ve gözetilmeye muhtaç Müslümanlardır. Zaten yaralı veya esir Müslümanlar da İslam fıkhına göre "gaib" hükmündedirler. Özellikle eşleri kâfirlerin eline esir düşmüş olan aileler daha çok acı ve ızdırap içinde oldukları için ilgiye ve alakaya muhtaçtırlar. Çünkü eşlerinin akıbetlerini bilmemektedirler. Bu durum, onları kahretmekte ve üzmektedir. Bundan dolayı yanlarında olmak, acılarını paylaşmak ve omuz omuza olduğumuzu göstermek, İslam kardeşliğinin alametlerindendir. Bunun yanında basit akıllı ve kısa görüşlü zavallı insanların onlarla alay etmeleri, onları küçümsemeleri ya da baskı yapmalarına karşı var gücümüzle karşı koymalı ve geride kalan aileleri teselli ederek her zaman yanlarında olmalıyız. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın" (5 Mâide/2)* buyurmuştur.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* sahih bir hadislerinde şöyle buyurdu:

"Kul, din kardeşinin yardımında olduğu müddetçe, Allah da onun yardımcısıdır."[29]

Yine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Bir hayra öncülük eden kimseye onu yapan gibi sevap vardır"[30] buyurmuştur.

9- Mücahidlere Maddi Yardım Toplamak

Ebu Said el-Hudrî *(Radıyallahu Anh)*'dan rivâyet edildiğine göre bir adam Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e gelerek "Ey Allah'ın Rasûlü! İnsanların en hayırlısı kimdir?" diye sordu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Mal ve canıyla Allah yolunda savaşandır" buyurdu. Adam "Sonra kimdir?" diye sorunca Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kenar ve kıyı semtlere kaçıp kendi şerrinden insanları koruyan ve gereği şekilde Allah'a kulluk yapan kimsedir" buyurdu.[31]

Şüphe yok ki mal, cihadın yongası ve belkemiğidir. Zira mal olmadan cihad olmaz ve durur. Bundan dolayı ümmetin içerisinde bu sorumluluğu üstlenmesi ve omuzlaması gereken müminlerin olması gerekir. Şüphesiz böyle bir yardım, küfre vurulan en ağır ve en tesirli darbedir. Kâfirler, maddi yardımların ne derece önemli olduğunu bildikleri için yardımların mücahidlere ulaşmaması için ellerinden gelen gayreti göstermektedirler. Buna rağmen Allah'a şükürler olsun ki cihad hiç bir şekilde durmamış ve bütün hızıyla devam etmektedir. Bu da Rabbimizin bir lütfüdür. Hadiste buyrulduğu gibi "Karşı koyanlar da yardımda bulunmaktan kaçınanlar da mücahidlere zarar veremeyeceklerdir." Şayet mücahidler, Müslümanlardan maddi destekte bulunmalarını istemişlerse bu durum, onların yardım cemiyeti olduğu manasına gelmemektedir. Çünkü mücahidler hiçbir zaman

[29] Müslim, Ebu Davud ve Tirmizî.

[30] Müslim, Ebu Davud ve Tirmizî.

[31] Buhari.

belli bir müessese veya kuruluş için yardım istemezler. Ancak ve ancak Allahın dinini hâkim kılmak ve onun sözünün geçerli kılınması için yardımda bulunmaya çağırırlar. Zaten Mücahidlerin, Müslümanlardan asıl beklentileri kendilerinin dua, duygu ve düşüncelerle manevi bir şekilde desteklenmeleridir. Maddi olan diğer destekler ise ikinci plandadır. Ancak asla unutulmamalıdır ki islami cihadlar asla bir maddi desteğe veya başka bir mesnede dayanmaz. Dayandığı tek dayanak, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Tarih boyunca tüm İslami cihad hareketleri böyle devam ede gelmiş, kendilerinin desteklenmemesi ve yardım edilmemesi mücahidleri asla yıldırmamıştır. Nitekim onların dayanakları ve tek güvenceleri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır.

Aynı zamanda İslam adına Allah adına cihad eden mücahidlerin örnek almış oldukları Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* de her zaman mücahidlere yardım istemiş ve onlar için maddi yardım toplamıştır.

İslam tarihinde Müslümanlar arasında her zaman olagelmiş sosyal yardımlaşma ve imanı destek budur. Müminlerin birbirleriyle yarışmaları her zaman bariz bir şekilde örnek teşkil etmiştir. Bunu özellikle Tebük savaşında çok net bir şekilde görmekteyiz. Şöyle ki erkekli kadınlı herkes birbirleriyle yarış içerisine girmiş, ellerinde ne varsa Allah yolunda infak etmişlerdir.

İşte değerli müminler! Bizlerin evlatlarımızı bu şuur ve dayanışma anlayışı içerisinde eğitmemiz ve büyütmemiz gerekmektedir. Bir müminin kederi ve ihtiyacı, bütün müminlerin kederi ve ihtiyacı olmalıdır. İslam vahdeti ancak böyle gerçekleşir ve Rabbimizin bildirmiş olduğu birbirlerine kenetlenmiş bir duvar gibi Allah yolunda savaş işte böyle gerçekleşir.

> *"Doğrusu Allah, kendi uğrunda kenetlenmiş bir duvar gibi sıra halinde savaşanları sever" (61 Saf/4)*

Yusuf Uyeyri *(Rahimehullah)* bu konuda şöyle demiştir: "Şayet bir kimse maddi imkâna sahip değilse ve bir geliri de yoksa İslami cihada şu şekilde katkıda bulunabilir; Maddi katkıda bulunabilecek zengin Müslümanlardan davaya katkıda bulunmaları için yardım isteyebilir. Ayrıca onları teşvik ederek ve bu konuda katkıda bulunmalarını isteyerek maddi yardım toplayabilir. Müslümanın mal ile cihad etme hususunda yapabileceği birçok yollar vardır. Bunları kısaca şöylece sıralayabiliriz:

1- Camilerde ve insanların genel olarak toplandıkları yerlerde mücahidlere yardım toplanabilir.

2- Aile veya akrabaların bir araya geldiği özel toplantılarda, bağış ve yardım sandıkları aracılığıyla yardım toplanabilir.

3- Tanıdığınız insanlara iftar, kurban veya akika gibi münasebetlerle toplantılar düzenleyerek yardım toplayabilirsiniz.

4- Aylık kesintilerle kendi malınızdan ve tanıdığınız kimselerin mallarından belli bir miktarda kesintiler yaparak yardım toplayabilirsiniz.

5- Yaşamış olduğunuz ev veya işyerinizde kumbaralar vasıtasıyla yardım toplayabilirsiniz.

6- Tanıdığınız zengin ailelerin, arkadaş veya dostlarınızın zekâtlarını, sadakalarını ve diğer yardımlarını mücahidlere vermelerine aracı olabilirsiniz. Nihayet böylelikle toplanılan malları mücahidlere göndererek kardeşlerimize yardımcı olabilirsiniz."

> *"Şeytan sizi fakirlikle korkutarak cimriliği ve hayâsızlığı emreder. Allah ise kendisinden mağfiret ve bol nimet vaat eder. Allah'ın lütfü boldur, O her şeyi bilir."(2 Bakara/268)*

Aslında önemli olan; bir kişide azim ve isteğin olması, İslam davasını ve cihadını kendine dert edinmesi ve bu hususta üzüntü, sıkıntı ve ızdırap içerisinde olmasıdır. Şayet kişi İslam davasını kendine dert edinmiş ise cihada maddi katkıda bulunmak için bin bir çeşit yol bulabilir. Allah'ın dinine yardım etme

arzu ve isteğiyle bu işe girişenlerin, önlerine çıkacak zorluk ve engelleri aşmaları da kolaylaşacaktır. Kâfirler, mücahidlere yardım ulaşmaması için çeşitli engeller ve zorluklar çıkarmaktadırlar. Nasıl kâfirler bunun için uğraşıyorlarsa biz de onlardan kat kat fazla çalışarak mücahidlere yardımcı olmalıyız.

> *"Eğer fakirlikten korkarsanız bilin ki Allah dilerse sizi bol nimetiyle zenginleştirecektir. Allah şüphesiz bilendir, hâkimdir." (9 Tevbe/28)*

Kesinlikle unutmamak gerekir ki bu din, Allah'ın dinidir. Ben müminim diyen herkes bu dine yardımcı olmak zorundadır ve elinden gelen desteği vermelidir. Aksi takdirde sorumlu ve günahkâr olur. Bir müminin diğer mümin kardeşlerine yardım etmesi vaciptir. Bu konuda hiçbir mümin asla ve asla minnet edemez. Zira minnet etmesi gereken birisi var ise, o da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Nitekim bütün malları ve mülkleri veren O'dur. İnsanoğlunun elinde bulunan her şey emanettir. Emanetler de bir gün olur mutlaka yerlerine teslim edilir. Allah'ın dininin ikamesi için çalışanlar ne kadar da azdır. Rabbim bizleri bu seçkin gurup içerisinde olanlardan kılsın! Allahumme Âmin.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"İşte sizler, Allah yolunda harcamaya çağırılıyorsunuz. İçinizden kiminiz cimrilik ediyor. Ama kim cimrilik ederse, ancak kendisine cimrilik etmiş olur. Allah zengindir, siz ise fakirsiniz. Eğer O'ndan yüz çevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." (47 Muhammed/38)*

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in "Hayra vesile olan ve hayra katkıda bulunan kimse bizzat hayrı yapan gibidir" sözlerini gözümüzün önüne getirelim ve ona göre hareket edelim.

Câbir *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu: "Zulümden sakınıp kaçının! Çünkü zulüm, kıyamet gününde zalime zifiri karanlık olacaktır. Cimrilikten de sakının! Çünkü cimrilik sizden önceki ümmetleri helâk etmiş, onları birbirlerinin haksız yere kanlarını dökmeye, haramlarını helâl saymaya sevk etmiştir."[32]

10. Zekâtları Mücahidlere Vermek

Şüphesiz zekât vermek, zengin olan her mümin üzerine farzdır. Zekât, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın mal üzerindeki haklarından bir tanesidir. Günümüzde, zekâtın verilmesi için en uygun kimseler mücahidlerdir. Zira Rabbimizin zekât verilmesi gereken yerleri bildirirken saymış olduğu Allah yolunda olanlar, fakirler ve yolda kalmışlar vasıfları mücahidlerde bulunmaktadır. Bu nedenle zekâtın verilmesi gereken yerler içinde en müstahak ve evla olanlar hiç şüphesiz mücahidlerdir.

Bu hususta Abdullah Azzam *(Rahimehullah)* şöyle demektedir: "Müslümanların ihtiyaç duydukları bir zamanda başka bir Müslüman'ın mal biriktirmesi haramdır."

İbni Teymiyye'ye *(Rahimehullah)* "Bir tarafta bazı Müslümanlar aç olsalar ve kendilerine yardım yapılmadığı takdirde ölmeleri söz konusu olsa, diğer tarafta ise mücahidler o mala çok acil ihtiyaç duymuş olsalar ve bu mal verilmediği takdirde cihadın aksaması ve zarar görmesi söz konusu olsa, böyle bir durumda ne yapmamız gerekir?" diye bir soru yöneltirler. Bunun üzerine İbni Teymiyye *(Rahimehullah)* şöyle cevap verir: "Aç Müslümanlar ölecek olsalar dahi cihad ve mücahidlere öncelik tanınarak eldeki mal onlara verilir. Zira bu mesele aynı "Teterrüs" meselesi gibidir. Hatta Teterrüs meselesinde Müslümanlar bizim fiilimizle ölürler ama bu meselede Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın fiili ile ölürler.

[32] Müslim.

İmam Kurtubi *(Rahimehullah)* der ki: "Müminler, başlarına gelen herhangi bir sıkıntıdan dolayı mala ihtiyaç duymuş olsalar ve o anda Beyt'ul mala zekât verilmiş olsa, verilmiş olan zekât malı mücahidlere sarf edilmesi gerekir."

İmam Maliki *(Rahimehullah)* der ki: "Müslümanlardan bazıları kâfirlerin eline esir düşmüş olsalar ve kâfirler, müminlerin ellerinde bulunan malların hepsini kapsayacak derecede fidye isteyecek olsalar o müminleri esaretten kurtarmak için diğer müminlerin ellerinde bulunan malların tümünü vermeleri gerekir. Zira esir Müslümanları kurtarmaları onların üzerine vaciptir." Ayrıca İmam Malik bu konu üzerinde icma olduğunu da nakletmiştir.

Abdullah Azzam *(Rahimehullah)* şöyle der: "İslam'da dini muhafaza etmek, nefsi ve canı muhafaza etmekten önce gelir. Canı ve nefsi korumak ise malı korumaktan ve muhafaza etmekten önce gelir. Kuşkusuz zengin Müslümanların sahip olmuş oldukları malları ve mülkleri, mücahidlerin kanlarından ve canlarından daha kıymetli ve değerli değildir. Zengin müslümanlar, malları ve mülkleri hususunda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın vermiş olduğu hükme dikkat etsinler! Mücahidler çok aşırı bir şekilde paraya ihtiyaç duymaktadırlar. Eğer siz Müslümanlar cihada sahip çıkmaz iseniz elbette dininiz ve diyarınız yok olur ve inanınki elinizde hiçbir şeyiniz kalmaz. Zenginler şehvetlerinin peşinden koşarak dünya süsüne dalmışlar ve bu dünya zevkleri içerisinde kaybolmuşlardır. Şayet bu zenginler bir gün arzularının ve şehvetlerinin istediklerini yerine getirmeyip ellerinde bulunan bir günlük mallarını mücahidlere göndermiş olsalar, üzerlerine giyecek elbise bulamayan, soğuk ve kardan dolayı donan, günlerce birkaç lokma ile idare eden, düşmana atacak mermi bulamadıkları için kahrolan, yaralı kardeşlerini tedavi etmek için ilaç ve malzeme bulmayan mücahidlerin ihtiyaçlarını karşılayacaktır. Şu zenginler bir günlük masraflarını kıssalar ve

harcamasalar da mücahidlere gönderseler mutlaka zafere yaklaşılacak ve çok büyük değişiklikler olacaktır."

Şeyh İbni Cibrin ve Şeyh Useymin "Şayet bir bölgede Müslümanlar maddi desteğe ve yardıma ihtiyaç duyuyorlar ise diğer Müslümanların zekâtlarını bir sene veya iki sene öncesinden çıkarmaları ve vermeleri caiz olur" diye fetva vermişlerdir.

Abdullah Azzam *(Rahimehullah)* şöyle demiştir: "İnanıyorum ki eğer Müslümanlar vermiş oldukları zekâtların dörtte birini cihad alanlarına göndermiş olsalar, Mücahidler birçok şeyi değiştirebilecek ve küfre büyük bir darbe indirip zafere ulaşacaklardır."

Ne kadar şaşılacak bir şeydir ki! Müslümanız diyen insanlar, zekâtlarını öncelikle verilmesi gereken yerlere vermekten dahi uzaktırlar.

11. Yaralı Mücahidlerin Tedavisinde Yardımcı Olmak

"... Ey müminler hayır işler işleyin ki kurtuluşa eresiniz." (22 Hac/77)

Abdullah İbni Ömer *(Radıyallahu Anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Müslüman, Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu düşmana teslim etmez. Din kardeşinin ihtiyacını karşılayanın Allah da ihtiyacını karşılar. Müslümandan bir sıkıntıyı giderenin Allah da kıyamet günündeki sıkıntılarını giderir. Bir müslümanın ayıbını örtenin, Allah da kıyamet gününde ayıplarını örter."[33]

Kuşkusuz yaralı veya sakat kalmış mücahidlere yardım etmek, onların yaralarının tedavi edilmesi, ameliyat ve tedavi

[33] Buhari, Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi.

masraflarının karşılanması, bu hususta yardımcı olabilecek doktorların bulunması, doktor masraflarını ve ilaç masraflarını karşılayarak olabilir. Şüphe yok ki bu masraflar mücahidlere ağır gelmektedir. Nitekim bir mümin diğer mümin kardeşlerinin bu tür ihtiyaçlarını giderdiği vakit, dinine hizmet etmiş ve katkıda bulunmuş olur. Bu yardımın sağlanması;

1- Yaralıları ve sakat kalmışları ameliyat ve tedavi etmek; bu konuda bilgi ve tecrübesi olan doktor ve eczacılar üzerine bir sorumluluktur.

2- Cihadın devam etmiş olduğu bölgelere yakın komşu devlet ve bölge Müslümanlarının, yaralı ve tedaviye muhtaç Müslümanlara kapılarını açmaları ve yardımcı olmaları gerekmektedir.

3- Yaralı bir mücahid, her hangi bir yere gitmiş ise o bölgede bulunanların, mücahide yardımcı olup tedavisiyle veya ameliyatıyla ilgilenmelidirler.

Genel olarak bütün Müslümanların, yanlarına gelen veya ulaşabildikleri yaralı ve tedaviye muhtaç mücahidlere yardımcı olmaları, onu tedavi ve ameliyat ettirmeleri gerekir.

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse, bir müminden dünya sıkıntılarından birini giderirse, Allah da kıyamet gününde o müminin sıkıntılarından birini giderir. Bir kimse darda kalana kolaylık gösterirse, Allah da ona dünya ve âhirette kolaylık gösterir. Bir kimse, bir Müslüman'ın ayıbını örterse, Allah da onun dünya ve âhiretteki ayıplarını örter. Mümin kul, din kardeşinin yardımında olduğu sürece Allah da o kulun yardımındadır. Bir kimse ilim elde etmek için bir yola girerse, Allah da ona cennetin yolunu kolaylaştırır. Bir cemaat, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın evlerinden bir evde toplanıp Allah'ın kitabını okur ve onu aralarında müzakere eder,

anlayıp kavramaya çalışırlarsa, üzerlerine sekinet iner ve kendilerini rahmet kaplar. Melekler onları kuşatırlar, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da onları kendi nezdinde bulunanların arasında anar. Amelinin kendisini geride bıraktığı kişiyi, nesebi öne geçirmez."[34]

12. İslam Cihadını ve Mücahidleri Övmek

Bir Müslümanın, Allahın dinine yardım eden mücahid kardeşlerine yardımcı olması ve bu konuda onlara katkıda bulunması için aramış olduğu vesilelerden birisi de onları övmek, desteklemek, onlarla övünmek ve gerçekleştirmiş oldukları saldırıları ve elde etmiş oldukları zaferleri anlatmakla olabilir. Böylelikle Müslümanların kalpleri onlara karşı sevgi ve muhabbetle dolar ve bunun yanında onların kahramanlıklarını, tarihe kanlarıyla yazmış oldukları destanları anlatmakla yardım etmiş ve destekçi olmuş olurlar. Ayrıca bir kimse geride kalan Müslümanların da bu kafileye katılmaları için teşvik edici, özendirici sözler söyleyerek, cihadın faziletini anlatarak diğer Müslümanların katılmalarını sağlayabilir.

İnsanlık bilsin ki İslami cihad, tarihin bir bölümünde gerçekleşmiş, zamanın diğer bölümlerinde kaybolmuş ve terk edilmiş bir mesele değildir. Bu köklü ve izzetli İslam ümmeti cihadı, aralık vermeden her zaman sürdürmüştür ve sürdürmeye devam edecektir. Her dönem ve her yerde Allahın dininin hâkim kılınması için mücadele edecek, Allah Rasulu *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in açmış olduğu ve göstermiş olduğu, cihad sünnetini ikame edecek ve İslam bayrağını omuzlayacak ve kaldıracak İslam erleri elbette bulunacak ve var olacaktır.

Kuşkusuz bu kervana katılmış Müslümanların garipsenmesi, yadırganması, eleştirilmesi ya da bazı âlimlerin ve hocaların bu kafileye katılmaması hiç de önemli değildir. Zira önemli olan

[34] Müslim ve İbni Mace.

şey, bu yolun Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in yolu olduğudur. Zaten mümini ilgilendiren nokta da budur. İslam ümmetinin eski izzet ve yüceliğine kavuşabilmesi için cihad ruhunun tekrar canlandırılması ve yüceltilmesi gerekmektedir. Bu ümmetin ilk dönemi nasıl ıslah olmuş ise son dönemi de o şekilde ıslah olacaktır.

İmam Kurtubi *(Rahimehullah) "Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde, bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz"* ayetinin tefsirinde şöyle der: "Ebu Ubeyd, "Bazı zorluklarından dolayı cihad hoşunuza gitmeyebilir. Hâlbuki o, sizin için daha hayırlıdır. Zira cihad ile düşmanınıza galip gelirsiniz, ganimetler elde edersiniz, sevap kazanırsınız ve bazılarınız Allah yolunda şehid olma nimetine kavuşur. Savaşı terk etmek hoşunuza gitse de aslında sizin için kötülüktür. Zira bu durumda düşmanlarınıza karşı yenik konuma düşersiniz ve idarenizi kaybedersiniz" demiştir. Onun bu sözü gayet doğrudur. Endülüs'ün başına gelenler bunun en açık delilidir. Zira onlar cihadı terk edip savaştan korktular. Böylece düşman tarafından memleketleri işgal edildi, öldürüldüler ve esir düştüler. Şüphesiz ki bu, ellerimiz ile işlediklerimizin bir sonucudur."

13. Mücahidleri Teşvik Etmek ve Desteklemek

Sehl b. Sa'd *(Radıyallahu Anh)* şöyle demiştir: "Mervan b. Hakem'in bir cemaatle birlikte oturduğunu görünce ben de varıp yanına oturdum. Mervan bize Zeyd b. Sabitin anlattığı şu hadisi aktardı: "Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e *"Müminlerden oturanlar ile Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler bir olmazlar..." (4 Nisa/95)* ayeti nazil olup onu bana yazdırırken gözleri görmeyen Ümmü Mektum çıkageldi ve "Ey Allah'ın Rasûlü! Gücüm yetseydi ben de cihada çıkardım" dedi. Bunun üzerine tekrar vahiy geldi. Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in dizi

benim dizime dokunuyordu vahiy gelmesiyle öyle bir ağırlık çöktü ki dizlerim kırılacak sandım sonra vahiy bitti ve her şey eski duruma döndü ve *"Bir mazeretleri olmaksızın"* bölümü nazil oldu."[35]

Şüphesiz cihada destek vermeyen, eleştiren ve devamlı konuşan fakat hiçbir faaliyette bulunmayan kimseler, mücahidlerin maneviyatlarını azaltmaktadır. Ancak bu kervan devam etmekte Allah'ın izni ile yolundan ve hedefinden asla şaşmamaktadır. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in beyan ettiği gibi "Onlara, ne karşı çıkanlar ne de destekçi olmayanlar zarar verebilir."

Müslümanlar üzerine düşen görev; devamlı surette mücahidlerle beraber olmak, onları desteklemek, aynı safta hareket etmek ve onlarla birlikte olduğunu ve onları desteklediğini göstermektir. Ayrıca mücahidlere cihadı devam ettirmeleri için destekçi olmak ve teşvik etmek, cihadın devamlılığını sağlamakta büyük önem arz eder. Özellikle bu günlerde mücahidlerin ne kadar da desteklenmeye ve arka çıkılmaya ihtiyaçları vardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Artık Allah yolunda savaş! Sen kendinden başkası sebebiyle sorumlu tutulmazsın. Müminleri de (savaşa) teşvik et!" (4 Nisa/84)*

İmam Kurtubi *(Rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bu, kendisine yardım eden hiçbir kimse olmasa dahi münafıklardan yüz çevirmesi ve Allah yolunda cihad konusunda azimli olması konusunda Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e yönelik bir emirdir.

[35] Buhari, Tirmizî ve Nesai.

14. Mücahidleri Kollamak ve Müdafaa Etmek

Ebu Derda *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Resulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kim kardeşinin ırzını müdafaa ederse Kıyamet günü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ateşi, onun yüzünden uzaklaştırır"[36]buyurmuştur.

Mücahidlerin arkalarında bırakmış oldukları ailelerini ve namuslarını korumak, bütün ümmet üzerine vaciptir. Bir mücahidin ailesine dil uzatmak, laf atmak, kusurlarını araştırmak, dedikodularını yapmak, fitne çıkarmak, onları küçümsemek ve alaya almak gibi aşağılık hareketlerde bulunanlara, mutlaka karşı çıkılmalı ve uyarılmalıdır. Zira mücahidlerin geride kalan aileleri, bizim kendi ailelerimiz ve namusumuz gibidir. Nasıl kendi ailemizin ırz ve namusunu koruyor ve gözetiyor isek aynı şekilde kardeşlerimizin arkalarında bırakmış oldukları ailelere de sahip çıkmamız ve onları gözetmemiz bir kardeşlik borcudur. İşte böyle durumlarda onların yanlarında olmak ve onları korumak ve kollamak üzerimize bir borçtur. Onlara düşmanlık edenler ve sataşanlar bize sataşmış ve düşmanlık etmişlerdir. Ayrıca bu hususta dikkat edilmesi gereken bir başka mesele de medya, gazete ve dergilerdir. Nitekim bunların atmış olduğu iftiralar, yalanlar ve karamalar oldukça fazladır. Bunlara karşı uyanık olmak ve bu tür basın-yayın kuruluşlarının yaymış olduğu haberlere inanmamak ve bunların yalan ve iftiradan ibaret olduğunu her yerde ve her zaman anlatmak da Müslümanlar üzerine bir görevdir. Nitekim İslam'a ve Müslümanlara en büyük zararı verenler bunlardır. Bu kâfirlerin ve münafıkların vermiş oldukları zararı cephedeki kâfirler dahi verememektedir. Kim Allaha ve Resulüne savaş açarsa o mutlaka kaybeden ve üzülenlerden olacaktır. Ne mutlu o Allah taraftarlarına ve onun dinini savunup koruyanlara...

[36] Tirmizi.

"Onlardan sonra gelenler "Rabbimiz! Bizi ve bizden önce inanmış olan kardeşlerimizi bağışla! Kalbimizde müminlere karşı kin bırakma! Rabbimiz! Şüphesiz sen şefkatlisin ve merhametlisin" derler." (59 Haşr/10)

Yusuf Uyeyri *(Rahimehullah)* bu hususta şunları söyler: "Şüphesiz cihad etmenin birçok yolu ve çeşidi vardır. Bunlardan birisi de kişinin dili ile cihad etmesidir. Dil ile cihad etmek, cihad eden Müslümanları savunmak ve müdafaa etmektir. Ayrıca kâfirlerle, Müslümanlar arasında gerçekleşen savaşın, Haçlılar ve Müslümanlar arasındaki bir inanç savaşı olduğunu insanlara göstermek gerekir. Böylece müminleri kollamış ve gözetmiş olabilirsin ve cihada katkıda bulunabilirsin. Bu bağlamda diliyle kâfirlere karşı mücadele etmek, her müminin üzerine farzdır. Müminleri korumak, savunmak, müdafaa etmek, onların ırz ve namuslarına uzanan ellere ve dillere müdahalede bulunmak, kardeşlik borcudur. Ayrıca küfrün zulmünü, haksızlığını kin ve düşmanlığını insanlara anlatmak ve göstermek de dil ile cihadın bir parçasıdır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* İslam'ın ve Müslümanların korunması, kollanması ve savunulması gereken yerlerde susan kimselere uyarıda bulunarak şöyle ikaz ediyor:

"Eğer O'ndan yüz çevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." (47 Muhammed/38)

Esma binti Zeyd (rha)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Müslüman kardeşinin bulunmadığı bir yerde onun ırzını koruyan kimseyi Cehennem ateşinden korumak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* üzerine bir haktır."[37]

Enes *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre

[37] İmam Ahmed, Ebu Davud.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim ki yanında Müslüman kardeşinin gıybeti yapılırken gücü yettiği halde ona yardım etmezse Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onu dünya ve âhirette zelil kılar."[38]

Şüphesiz günümüzde cihadı bitirmek, zayıf, yardımsız ve desteksiz bırakmak için kâfirlerin yapmış olduğu saldırılar oldukça fazladır. Bunun yanında kendilerinin Müslüman olduğunu iddia eden bir zümre de vardır ki Allah yolunda cihad eden mücahidleri terörist, harici, tekfirci ve aşırı radikal olmakla suçlamakta, ayrıca müminlerin zayıf, hazırlıklarının yetersiz, sayı ve güç bakımından oldukça az olduklarını söylemektedirler. Ayrıca "Cihada gidenlerin arkasında yetimler ve dullar kalmaktadır. Böyle şey mi olur?" "Şimdiye kadar ne sonuca ulaşıldı ki?" gibi saçma ve tutarsız sözlerle mücahidlere ve cihada saldırmaktadırlar. Bunların karşısında durmak ve gerekli cevabı vermek her bir müminin boynunun borcudur. Siz ey Müslümanlar! Bunların karşısında durma, İslam'a ve Müslümanlara yapılan saldırılara karşı koyma hususunda üzerinize düşeni mutlaka yapmalısınız!

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (2 Bakara/216)

"Kalplerinde hastalık bulunanların "Başımıza bir felâketin gelmesinden korkuyoruz" diyerek onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah bir fetih yahut katından bir emir getirecek de onlar, içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olacaklardır." (5 Maide/52)

"İman etmiş olanlar "Keşke cihad hakkında bir sure indirilmiş olsaydı!" derler. Ama hükmü açık bir sure indirilip de onda savaştan söz edilince kalplerinde hastalık olanların,

[38] İbni Ebi ed-Dünya.

ölüm baygınlığı geçiren kimsenin bakışı gibi sana baktıklarını görürsün. Onlara yakışan da budur! (Onların vazifesi) itaat ve güzel sözdür. İş ciddiye bindiği zaman Allah'a sadakat gösterselerdi, elbette kendileri için daha hayırlı olurdu." (47 Muhammed/20-21)

"Allah, içinizden (savaştan) alıkoyanları ve yandaşlarına: "Bize katılın" diyenleri gerçekten biliyor. Zaten bunların pek azı savaşa gelir. Gelseler de size karşı pek hasistirler. Hele korku gelip çattı mı üzerine ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün. Korku gidince ise mala düşkünlük göstererek sizi sivri dilleri ile incitirler. Onlar iman etmiş değillerdir. Bunun için Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah'a göre kolaydır." (33 Ahzab/18,19)

"İçinizden bazıları vardır ki (cihad konusunda) pek ağırdan alırlar. Eğer size bir felâket erişirse "Allah bize lütfetti de onlarla beraber bulunmadık" derler." (4 Nisa/72)

Değerli Müminler! Rabbimizin uyarılarına ve tehditlerine kulak verelim, üzerinde iyice düşünelim! Acaba bizler Rabbimizin bu ayetlerde anlatmış olduğu insanlar içerisinde miyiz yoksa değil miyiz?

Müslümanlar olduklarını iddia eden bazı kimseler de vardır ki onların yanında cihad; yazı yazmak, konuşmak, dergi ve gazete çıkarmak ya da Hıristiyanlarla diyalog kurmak şeklinde gerçekleştirilir. Bu işler onlara göre büyük (!) cihaddır.

Müslüman olduğunu iddia eden bazı kimseler de vardır ki onların cihadı da sürekli bir şekilde ilim talep etmek, ictihad kapılarını sonuna kadar germek, fetvalar savurmak, kâfirlere karşı düşmanlık ve Müslümanlara karşı dostluk anlayışını cıvıklaştırarak birilerine yalakalık yapmaktan ibarettir.

Değerli müminler! Çok iyi bilinmesi gerekir ki İslam cihadı

her şeyin önündedir ve her şeyin önüne geçirilmek zorundadır. Zira cihad, ümmetin meselesidir, şahsi veya belirli bir guruba ait bir mesele değildir. Bu nedenle İslam'a ve Müslümanlara zarar veren bir âlimin (bu konuda) eleştirilmesi, yerilmesi ve haddinin bildirilmesi elzem ve matlup olandır. Müslümanlar kınayıcının kınamasından asla çekinmedikleri gibi kınanması gerekenleri de kınarlar. İslam'ın maslahatı, her şeyin üstündedir. Şahısların lekelenmesi, küçük düşürülmesi söz konusu olsa dahi İslam'ın maslahatı her zaman önde tutulmalıdır.

Resulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kıyamet kopuncaya kadar ümmetimden bir topluluk, Hak yolunda mücadelede üstün olmaya devam edecektir"[39] buyurmuştur.

Bu hadiste Müslümanlar ne kadar zor ve kötü şartlar yaşayıp yenilgilere düşseler ve yönetimde etkilerini kaybetseler bile Hakk'ın galebesi için çalışan grup ya da toplulukların Kıyamet gününe kadar hak yolunda mücadelede üstün olmaya devam edeceği bildirilmektedir. Bu tür topluluklar, bir bölgede ya da dünyanın dört bir yanında olabilir. Çünkü bir bölgede ya da bir ülkede Müslümanlar sindirilip gizliliğe itilseler bile bir başka yerde İslam mücadelesi devam edecek ve cihad sancağı Kıyamete kadar dalgalanmaya devam edecektir.

15. Münafıkları Ortaya Çıkarmak ve İfşa Etmek

İnsanlık var olduğu müddetçe İslam ve küfür savaşı asla sona ermeyecektir. Bununla birlikte tıpkı Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* döneminde ve ondan önce gelen peygamberler döneminde olduğu gibi mutlaka bir kısım münafıklar da olacaktır. Günümüzde de münafıklar oldukça fazladır. Müslümanların, bunların gerçek yüzünü ortaya koymaları ve nifaklarını yüzlerine vurmalarıyla Allahın izni ile rezil olacaklardır. Nitekim Kuran-ı Kerim bu konuda münafıkları rezil etmiş ve onların ayıpla-

[39] Müttefekun Aleyh.

rını ve rezilliklerini teker teker ortaya dökmüştür. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* döneminde nasıl Abdullah b. Ubey b. Selül'ler vardıysa günümüzde de onların emsalleri ve torunları bulunmaktadır. Günümüzdeki münafıkların tezahürü genel olarak Müslümanlara sataşan ve arkalarından atıp tutan, İslam'ı savaş dini ve Müslümanları da "Harici" olarak nitelendirme şeklindedir. Bu kimseler hakkında Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kur'an okurlar fakat okudukları Kur'an, boğazlarından aşağıya asla inmez" buyurmuştur. Tarih boyunca İslam'ın önündeki en büyük engel, küfrü ve düşmanlığı açık olanlardan ziyade küfrü gizli, içi nifak ve kin dolu İslam'ı engellemeye çalışan münafıklar olmuştur. Bunlar, her zaman Müslümanların önüne geçmeye çalışan, İslam'ın yayılmaması ve güçlenmemesi için çaba sarf eden kimselerdir. Onların bir diğer özelliği ise kâfirlere ve mürtedlere karşı dostluk kurmaları ve onlarla birlik olmalarıdır. Her şeyin birbirine karıştığı ve Müslümanların münafıklardan ayırt edilemediği şu zor günlerde, Tevbe suresini okumaya ve anlamaya ne kadar da çok muhtacız! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya hamd olsun ki bunca olumsuzluklara rağmen dinimizi ve Allah yolunda mücadele edenleri savunan, müdafaa eden ve destekleyen birçok Rabbani âlimimiz var. Bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bir lütfu ve inayetidir.

Abdullah b. Amr *(Radıyallahu Anhuma)* şöyle demiştir: "Veda haccında Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'den işittim, şöyle buyurdu:

"Allah ilmi, kulların kalbinden zorla söküp almaz, âlimleri kabzetmek suretiyle alır. Nihayet âlimler ölür ve (yeryüzünde) tek bir âlim bile kalmaz. Halk da cahilleri kendilerine lider edinirler. Bunlara meseleler sorulur da ilimsizce fetva verirler. Böylece hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ilmi kendilerine ihsan ettikten sonra kullarından çekip almaz. Onlara kendisini bilmeğe ve şe-

riatını yaymağa götürücü olan ilim hususunda hibe ettiği şeyleri geriye almaz. Lâkin Allah'ın ilmi çekip alması, âlimlerin öğretim yapmayarak kendi ilimlerini zayi etmeleri suretiyle olur. Nihayet geçip-giden âlimlere halef olacak hiçbir kimse bulunmaz. İşte Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bu hadislerinde bütün hayırların böylece kabzolunacağını haber vermiştir.

Münafıkların rezilliklerinin ve alçaklıklarının ortaya konması için bir müminin en güzel yapacağı başka bir şey ise, İslam ulemasının kitaplarını neşretmeye çalışması ve bunları okuyup münafıklara reddiyeler vermesidir. Allahın dinine yardım edenlere ve münafıklara karşı var gücüyle karşı koyanlara müjdeler olsun.

16. Cihada Teşvik ve Davet Etme

Bir mümin, savaşa katılmaya güç yetiremiyorsa, buna imkânları yoksa ya da sakatlık ve hastalık gibi bir mazereti söz konusu ise ve Allah'ın dinine hizmet etmeyi kendine dert ediniyorsa müminleri Allah yolunda cihada teşvik etmek ve buna davet etmekle Allah'ın dinine hizmet etmiş olabilir.

> *"Artık Allah yolunda savaş! Sen kendinden başkası sebebiyle sorumlu tutulmazsın. Müminleri de (savaşa) teşvik et! Umulur ki Allah, kâfirlerin gücünü kırar (güçleriyle size zarar vermelerini önler). Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)*

> *"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et..." (8 Enfal/65)*

Bir müminin cihada katılmaya gücü yetse de yetmese de insanları cihada davet ve teşvik etmesi gerekir. Her halükarda bu husus her mümin üzerine vaciptir. Müminlerin garip ve mustazaf olduğu şu günlerde buna ne kadar da ihtiyaç duyulmaktadır. Unutulmamalıdır ki Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Hayra vesile olan ve hayra katkıda bulunan kimse bizzat hayrı yapan gibidir" buyurmuştur.

17. Müslümanlara ve Mücahidlere Haber Aktarmak

Bu hususu yerine getirmenin birçok yöntemi ve yolu vardır. Nitekim mümin, kâfirlerin haberlerini her hangi bir vesile ile müminlere aktarabilir, onların planlarını ve tuzaklarını haber vererek müminlere yardımcı olabilir. Bu da İslam davasına katkıda bulunmaktır.

Bir mümin, rabbimizin ayetlerinde bildirmiş olduğu adam misali müminlere haber getirebilir:

> *"Şehrin öbür ucundan koşarak bir adam geldi "Ey Musa! İleri gelenler, seni öldürmek için aralarında görüşüyorlar. Hemen uzaklaş! Doğrusu ben sana öğüt veriyorum" dedi." (28 Kasas/20)*

Mümin, kâfirlerin oyunlarını, düşüncelerini ve komplolarını mümin kardeşlerine anlatarak uyarıda bulunabilir ve yardımcı olabilir. Ayrıca mücahidlere bilgi ve istihbarat aktararak mücahidlerin gizlenmesi veya tedbir almaları gereken bir durum var ise onların hazırlık yapmalarına katkıda bulunabilir.

Şeyhul İslam İbni Teymiyye *(Rahimehullah)* mürtedlerle cihad etme hususunda şöyle demiştir: "Şayet kâfirlerle, müminler savaş halinde iseler her müminin üzerine vacip olan, gücü nispetinde ve imkânlar dâhilinde kâfirlerin haberlerini müminlere aktararak bilgi akışını sağlamasıdır. Bir mümin, kâfirler hakkında bir bilgiye sahip ise ve bu bilgiyi gizliyor, müminlere anlatmıyorsa çok büyük bir sorumluluk altındadır ve günahkârdır. Bildiklerini müminlerden saklaması asla caiz değildir. Bir müminin Allah ve Rasulünün emrine karşı gelmesi, kâfirlerin üzerine saldırma konusundaki bilgileri saklaması ve müminlere haber vermeyerek onları zayıf duruma düşürmesi asla caiz değildir. Müminlere yardım etmek, güçlerine güç katmak ve zafer elde etmeleri için onlara destekçi olmak, cihadın tamamlayıcı bir parçasıdır. Nitekim bu, emri bil-maruf ve nehyi an-el

münkeri yerine getirmektir. Kâfirlere zarar vermek, zayıflatmak cihadın bir parçasıdır. Her mümin bu konuda elinden geleni yapmalı ve dinine katkıda bulunmalıdır."

> *"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran! Onların varacağı yer cehennemdir. O, gidilecek ne kötü bir yerdir!" (66 Tahrim/9)*

18. Kâfirlerin Faydalanabileceği Bilgileri Gizlemek ve Mücahidlerin Sırlarını Saklamak

Kâfirlerin, münafıkların faydalanabileceği ve aynı zamanda müminler üzerine saldırmalarına vesile olabilecek, kâfirlerin güçlenmelerine katkıda bulunacak ya da kamuoyu oluşturmaları noktasında yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiyi gizli tutmak müminler üzerine vaciptir. Müminleri kollamak, desteklemek İslam kardeşliğinin gereği, cihadı ve mücahidleri sevmenin bir göstergesidir.

İlim ehli (Ali el-Hudayr, Nası el-Fehd, Ahmed el-Halidi-şöyle demektedir:

"Müminleri zayıf düşürecek bir iş yapmak, aleyhlerinde bir girişimde bulunmak, müminlerin yerlerini kâfirlere bildirmek, onları karalamak ve terörist ilan etmek, casusluk yapmak, bilgi aktarmak, her hangi bir konuda kâfirlere sözlü ve fiili bir yardımda bulunmak kesinlikle caiz değildir. Bu çok büyük haramdır. Bunu yapan kâfirlere yardımcı olmuş ve kendine edebileceği en büyük zulmü etmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

> *"... Günah işlemek ve aşırı gitmek hususunda yardımlaşmayın! Allah'tan sakının! Çünkü Allah'ın cezası çok şiddetlidir." (5 Maide/2)*

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Zalim olsun mazlum olsun mümin kardeşine yardım et!" buyurmuştur.

Huzeyfe b. Yeman *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine

göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Koğuculuk eden fesatçı kimse, cennete giremez" buyurmuştur.

19. Mücahidlere Dua Etme

Cihada katkıda bulunmanın ve Allahın dinine hizmet etmenin bir diğer yolu ise mücahidlere, düşman karşısında yardım etmesi ve ayaklarını sabit kılması, kâfirleri mağlup etmesi, mümin esirleri hürriyetlerine kavuşturması, yaralılarına şifa vermesi, şehitlerini şehit olarak kabul etmesi, komutanlarını ve askerlerini muhafaza etmesi, gazilerin ve mücahidlerin geride bırakmış oldukları ailelerine yardım etmesi, gözetmesi, sabır ve sebat vermesi, müminleri vahdete kavuşturması ve İslam sancağının yükselmesi için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya dua etmektir. Bu hususta dikkat edilmesi gereken hususlar şunlardır:

* Dua ederken dil ucuyla değil de samimi, ihlâslı ve boyun eğmiş, huşulu bir kalp ile Allaha yalvarmak.

* Mücahidlere dua etmeleri için aile efradına, komşularına ve bütün insanlara hatırlatmada bulunmak.

* Zorluk ve sıkıntı esnasında mücahidlere, adeten edilen dualardan farklı olarak gönülden dua etmek.

* Açılan ellerin boş çevrilmeyeceği, karşılık verileceği zaman ve mekânları gözetmek.

* Yapılan duaların icabet edileceği hususunda kesin bir inanca sahip olmak

* Duanın kabul edilmesi hususunda acele etmeyip "Dua ettim ama icabet edilmedi" dememek...

20. Namazlarda Kunut Okumak

Şüphesiz namazlarımızda kunut duası yapmanın ayrı bir önemi vardır. Aslında bu konu da bir önceki konuya dâhildir. Ayrı bir konu olarak ele almamızın nedeni; kunut duasının, önderimiz ve rehberimiz Muhammed *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in

bizlere öğretmiş olduğu bir sünnet olmasıdır. Günümüzde unutulan onlarca sünnetten birisi de namazlarda kunut duası yapmaktır. Özellikle bu sünnet, Türkiye'de tamamen unutulmuş ve unutturulmuştur.

Vitir Namazında Kunut Okumak

Bütün yıl boyunca 'kunut' okumak meşrudur. İmam Ahmed, Tirmizî, Nesâî, Ebu Davud, İbn Mâce ve diğerlerinin, Hasan b. Ali *(Radıyallahu Anhuma)*'dan rivayet ettiklerine göre vitirde kunut okumak meşrudur. Hasan b. Ali şöyle demiştir: "Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* vitirde okumam için bana şu duayı öğretti: Allahım, hidayet ettiklerinin yoluna beni de hidayet et! Allahım, afiyet verdiklerinle beraber bana da afiyet ver! Dost edindiklerinle beraber beni de dost edin! Verdiğin şeyleri bana mübarek eyle! Hükmettiğin şeylerin şerrinden beni koru! Şüphesiz sen hüküm verirsin fakat kimse sana hüküm veremez. Senin sevdiklerin zelil, düşman oldukların ise asla aziz olmaz. Rabbimiz yüce ve mübarektir. Allah, nebisi Muhammed'e rahmet eylesin!" Tirmizî, "Bu hadis hasen olup Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'den Kunut hakkında bundan daha güzel bir dua bilmiyorum" demiştir. Nevevî ise hadisin senedinin sahih olduğunu söylemiştir.

Kunut'un Yeri

Kunut'un, Kur'an okumayı bitirince rükûdan önce yapılması caizdir. Bununla birlikte rükûdan kalktıktan sonra da yapılabilir. Humeyd demiştir ki: "Enes *(Radıyallahu Anh)*'a kunutun, rükûdan önce mi yoksa rükûdan sonra mı okunacağını sorduğumda "Hem önce hem de sonra okurduk" dedi." Bu hadisi İbn Mâce ve Muhammed b. Nasr rivayet etmişlerdir. Hafız "Fetih" kitabında hadisin senedinin kuvvetli olduğunu söylemiştir. Sahabenin bir kısmının kunut konusunda uygulamaları şöyleydi: "Kıraati bitirdikten sonra ellerini kaldırarak tekbir alır Kunut'u

okur ve bitirdikten sonra yine aynı şekilde tekbir alırlardı." Bazı âlimler kunut sırasında elleri kaldırmanın müstehap, bazıları ise müstehap olmadığı görüşündedir. Ellerle yüzü mesh etmeye gelince Beyhâkî, "Evlâ olan bunu yapmamaktır. Selefin namazda elleri kaldırırken yüze sürmeden yaptığı gibi yapmaktır." demiştir.

Şeyhul İslam İbni Teymiyye *(Rahimehullah)* "Namazda kunut duası yapmak bir sıkıntı ve musibet sırasında meşrudur fakat revatibden değildir. Çünkü Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ihtiyaç anında kunut yapmış ve diğer vakitlerde terk etmiştir" demiştir.

İbni Kayyım *(Rahimehullah)* kunut duasının vasfını anlatırken şöyle demiştir: "İshak el-Harbi'den nakledildiğine göre Ebu Sevr, İmam Ahmed'e "Sıkıntı ve bela anlarında okunan sabah namazındaki kunut duası hakkında ne dersin?" diye sorduğunda İmam "İhtiyaç anında kunut meşrudur" diye cevap vermiştir. Bunun üzerine Ebu Sevr "Şu günümüz kadar Müslümanların başında sıkıntı ve belaların olduğu, Müslümanların duaya ihtiyacı olduğu bir başka vakit bilmiyorum" deyince İmam Ahmed "Şayet mesele dediğin gibiyse kunut yapılmalıdır" yanıtını vermiştir."

Bizler de sıkıntı ve belaların hiç eksik olmadığı bir dönemde yaşıyoruz. Gün geçmiyor ki dünyanın bir tarafında Müslümanların öldürülmesi, esir alınması, kadınların ırzına geçilmesi, evlerinin yıkılması, sürgün edilmeleri, tarlalarına ve toraklarına el konulması ve yurtlarından edilmeleri gibi sayısız sıkıntı ve belalar duymayalım. Nitekim bu gibi durumlarda kunut meşrudur ve yapılabilir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridir..." (9 Tevbe/71)*

Bilinmelidir ki kunut duasını, secde, hutbe ve diğer yerlerde yapılan dualardan farklı kılan bazı hikmet ve gayeler vardır.

Kunut duası; maneviyatı yükseltmek, sıkıntıya ortak olmak, üzüntü ve kederi paylaşmak, onlara yardımda bulunmak, duygu ve hislerini paylaşmak ve azimlerini fazlalaştırmak gibi mücahidlere destek ve sevinç kaynağıdır. Zira mücahidler, Müslümanların dualarıyla sevinmekte, mutlu olup maneviyatları yükselmektedir. Buna her zaman şahit olmaktayız ve bu tür desteklerin ne derecede etki ettiğini, somut ve bariz bir şekilde katkıda bulunduğunu görmekteyiz. Şu da bir gerçektir ki mücahidler, her zaman kardeşlerinden kunut duası ve diğer dualarında kendilerini unutmamaları için uyarıda bulunurlar.

Hafız İbni Hacer *(Rahimehullah)* Fethul Bari'de Kunut bahsinde "Kunut duasının, duaların icabet olunduğu makam olan secdede yapılmayıp da ayakta yapılması; imama uyan cemaatin, imamla birlikte dua etmesi ve imamın yapmış olduğu duaya hep birlikte sesli bir şekilde âmin demeleri sebebiyledir" demiştir.

Kuşkusuz kunut duası, yardım ve zafer istemek manasına gelir. Nitekim Ali b. Ebi Talib *(Radıyallahu Anh)* katıldığı savaşlarda kunut yaptıktan sonra "Biz rabbimizden yardım ve zafer istedik"[40] derdi. Hatta bazı âlimler, kunut duasının vacip olduğunu ve bunu, halifelerin yaptığını söylemişlerdir.

İbni Abdulberr *(Rahimehullah)* İstizkar'da Yahya b. Said'in "Ne zaman kâfirler İslam diyarına girerlerse, kunut duası vacip olur. Nitekim bunu İslam komutanları ve İslam ümmeti sürekli yapmışlardır" dediğini nakletmiştir.

---

[40] İbni Ebi Şeybe, 2/103.

21. Cihad Haberlerini Takip Etmek ve İnsanlara Ulaştırmak

Şüphesiz bir kimse cihadı ve mücahidleri seviyor ve destekliyorsa, mücahidlerin haberlerini takip etmesi, onlar hakkında endişe duyması, onların sevinmesiyle sevinmesi ve üzülmesiyle de üzülmesi o kişiye ecir kazandırır. Fakat bir kimse mücahidlerin haberlerini takip etmekle yetiniyor ve sadece "Ben sizinleyim, yanınızdayım" gibi iddialarda bulunuyorsa bu kendisi için hayırlı olmakla birlikte yeterli değildir. Başka bir kişi de mücahidlerin haberlerini takip edip "Ben sizinle birlikte değilim bundan dolayı rabbim beni nimetlendirdi ve ikram etti" der ise bu tutum şer olarak kendisine yeter de artar bile... Bu kişi grup hakkında şeyh Ebu Ömer Muhammed es-Seyf (*hafizahullah*) şöyle demiştir:

"Cihaddan yüz çevirmek, yardım etmemek, desteklemeyip sadece medyadan, haber alma araç ve gereçlerinden haber almakla yetinmek, rabbimizin bize haber vermiş olduğuna göre münafıkların sıfatlarındandır."

> *"Bunlar, düşman birliklerinin gitmediklerini sanıyorlardı. Bu birlikler tekrar gelmiş olsalardı, kendileri çöllerde bedevilerin yanında bulunup sizin sadece haberlerinizi sormayı dilerlerdi. Aranızda olsalar ancak pek az savaşırlardı." (33 Ahzab/20)*

Rabbimiz ayetlerde münafıkların, Medine üzerine gelen müşriklerle karşılaşmaktan kaçıp Medine dışında yaşayan bedevilerle olmayı temenni eden ve savaşın haberlerini uzaktan almak isteyen kimseler olduğunu haber verir. Kuşkusuz İslam ümmetinin imanları, Haçlı seferlerine karşı koymaları, onları püskürtmeleri ve Rablerine vermiş oldukları sözleri, samimi ve ihlâslı bir şekilde yerine getirmeleri ve satmış oldukları canlarını seve seve vermeleri ile ispatlanmış olur. Rabbimiz bu hususta şöyle buyurmuştur:

> *"Allah şüphesiz, kendi yolunda savaşıp öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Tevrat, İncil ve Kuran'da söz verilmiş bir hak olarak cennete karşılık satın almıştır. Verdiği sözü Allah'tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse yaptığınız alışverişe sevinin! Çünkü bu, büyük başarıdır." (9 Tevbe/111)*

Bu gibi nedenlerden dolayı müminlerin İslami cihadın haberlerini takip ederek onları Müslümanlara ve diğer insanlara ulaştırmasının çeşitli faydaları vardır:

* Mücahidlerin haberlerinin diğer müminlere ulaştırılması ve aktarılmasıyla İslam ümmetinin, her hangi bir azasının acı çekmesiyle diğer bütün azalarının acı çektiği bir vücut gibi olduklarını hissetmeleri sağlanır.

* Kuşkusuz dünya üzerinde olup biten haberleri insanlara aktaran basın-yayın kuruluşlarının neredeyse tamamı gayri Müslimlerin elindedir. Bundan dolayı kâfirler, istedikleri haberleri insanlara ulaştırırlar, istemedikleri haberleri ise ulaştırmazlar. Mücahidlerin haberlerinin, Müslümanlara aktarılmasıyla bu ambargo kırılmış ve Müslümanların haber alma merkezinin alt yapısı oluşturulmuş olur.

* Mücahidlerin haberlerinin Müslümanlara ulaştırılmasıyla, izzet ve şerefin cihaddan ve şehadetten geçtiğinin bilinmesi ve imanî bir havanın oluşmasıyla bütün ümmet, ümitlenir ve kıvanç duyar.

Müslümanların cihad haberlerini diğer Müslümanlara ulaştırmalarının çeşitli yöntemleri vardır. Bunlardan bazıları:

* Cihad haberleri, internet ve iletişim araçları sayesinde insanlara ulaştırılabilir.

* Cihad haberleri, insanların yoğun olarak bulunduğu okul ve mescit gibi yerlerde bildiri, dergi ve haber bülteni olarak dağıtılarak insanlara ulaştırılabilir.

* Cep telefonlarından kısa mesajlar geçerek, insanlara cihad haberleri ulaştırılabilir. Ve bu konuda bedava kontör veren sitelerden faydalanabilir.

* Cihad haberlerin yer aldığı bildiriler, haber içeren kitap ve kitapçıklar basılarak cami imamlarına, hocalara ve toplumun ileri gelenlerine dağıtılarak toplum üzerinde olumlu bir etki bırakmaya çalışılmalıdır.

Güzel kardeşim! Bu konuda karşılaşabileceğin engellere sakın aldırma ve İslam dinine yardım ederek Rabbine itaatini gerçekleştir. Bu hususta başına gelebilecek bütün sıkıntı ve zorluklara Allah için sabret ve ecrini Allah'tan bekle! Rabbine yönel ve ondan yardım iste! Sakın ola şeytanın vesveselerine kapılma ve yapmış olduğun hiçbir işi hafife alma! Zira bu, İslam dinine yardım ve müminlerin aralarında yükün paylaşılmasıdır.

22. Mücahidlerin Yazmış Olduğu Kitap ve Makalelerin İnsanlara Ulaştırılması

Allahın dinine katkıda bulunmanın ve İslam cihadına yardım etmenin bir diğer yolu da mücahidlerin yazmış olduğu kitap, broşür, makale vs. yazıların insanlara ulaştırılması için yollar aramaktır. Böylelikle insanları cihada teşvik etmiş ve İslam cihadına yardım etmiş olursun. Cihad sahalarından görüntülerin, içinde kahramanlık ve fedakârlıkların bulunduğu görsel veya sesli materyallerin insanlara ulaştırılmasıyla ya da internette yayınlanmasıyla cihada katkıda bulunulabilir. Bunun yanında esir Müslümanlara yapılan haksızlıklar ve zulümlerin yer aldığı görüntüler ve sesli haberlerin yayınlanmasıyla da mücahidlere yardım edilebilir ve katkıda bulunulabilir. Velhasıl hangi yolla olursa olsun mücahidlerin haberlerini, kahramanlıklarını ve fedakârlıklarını insanlara ulaştırmak, cihada katkıda bulunmaktır.

23. Mücahidlere Yardım Etmenin Gerekliliği Hususunda Fetvalar Vermek ve Bu Konudaki Fetvaları İnsanlara Ulaştırmak

Mücahidlere yardım etmenin gerekliliği hususunda fetva vermek, bütün İslam uleması üzerine vaciptir. Zira İslam cihadına katkıda bulunmaları için insanları; malları, canları ve dualarıyla cihada teşvik etmek, yardıma çağırmak bu ümmetin âlim sıfatına sahip olan kimseleri üzerine vaciptir. Aynı zamanda ilim talebeleri ve ilim konusunda kendisini yeterli görenlerin de bu konuda geri durmaları asla caiz değildir. Bununla birlikte şeyhlerin ve âlimlerin akrabaları ve yanlarında bulunan ilim talebelerinin de, hocalarını ve âlimleri bu konularda teşvik etmeleri ve konunun gerekliliğini anlatarak yardımcı olmaları gerekir. Rabbani bir âlim bu konunun gerekliliğini rahatlıkla kavrayabilir. Rabbani âlimler İslam tarihi boyunca İslam cihadının yanında yer almışlar, cihad ile yakından ilgilenmişler, insanları cihada teşvik etmişler ve elinden gelen hiçbir yardımı esirgememişlerdir. Bu konuda hiçbir kınayıcının kınamasından veya önlerine çıkan engelden korkmamışlardır. Nitekim bu konuda yakın zaman hicaz âlimlerinden Hamud bin Ugla eş-Şuaybî *(Rahimehullah)* örnek olarak verilebilir. Zira o, kendisine ait radyo ile mücahidlerin haberlerini saatlerce dinler, takip eder ve bu konuda kendisinden bilgi almak isteyen Müslümanlara cihad sahalarından haberler verirdi. Gerektiğinde bu konular üzerine siyasi yorumlar yaparak ve olayları Kur'an ve Sünnet ışığında değerlendirerek insanları aydınlatırdı. Her zaman mücahidlerden gelecek haberleri bekler ve onlara dua ederdi.

24. Mücahidlerin Haberlerini Aktaran ve Onlara Yardım Eden Âlimlerin Yanında Yer Almak ve Desteklemek

Tarih boyunca insan topluluklarını ve aynı şekilde İslam ümmetini ayakta tutan, duygularına tercüman olan ve sönmüş umutlarını canlandıranlar hep liderler ve âlimler olmuştur. Bu nedenle en çok saldırıya maruz kalanlar da onlardır. İslami cihad konusunda İslam ulemasının yanında olmak ve onları desteklemek her müminin üzerine vaciptir. Nitekim İslam uleması her zaman kâfir ve müşriklerin hedefi olmuştur. Kâfir ve Müşrikler onları köreltmeye ve kendi dinlerine ilhak etmeye çalışmışlardır. Bunun yanında müşrikler tarafından kendi şirk dinlerinin anlatılması ve yaşatılması için baskı ve zorlanmaya maruz kalmışlardır. Kâfirler İslam ulemasını susturmaya her zaman için büyük önem vermiştir. Bazen para, makam ve mevki ile satın alarak bazen de kafalarını karıştırıp bulandırarak âlimleri kendi saflarına çekmeye çalışmışlar ve maalesef bunda başarılı olmuşlardır. Ayrıca müşrikler, âlimlere İslam dininin sadece manevi bir din olduğunu, hayat tarzına ve sistemine karışmadığını anlatarak İslam dinini hayattan uzak tutmaya çalışmışlardır ve bunu telkin etmişlerdir.

Tarih boyunca müşriklerin saldırılarına aldırış etmeyen, İslam cihadının yanında yer alan ve Müslümanları cihada teşvik eden İslam uleması var olmuştur. Şeyhul İslam İbni Teymiyye *(Rahimehullah)* bu âlimlerden birisidir. İbni Teymiyye, Müslümanların Tatarlarla yapmış oldukları savaşlarda Müslümanların yanında yer almış, bizzat savaşa katılmış ve Tatarlarla savaşmanın farziyetini haykırmıştır. "Vallahi! Mutlaka zafer elde edeceğiz" diyerek orduyu savaşa ve fedakârlığa teşvik etmiş ve bunun vucûbiyeti hakkında fetva vermiştir. Rabbani âlimlerin bir diğeri ise İbni Kudâme *(Rahimehullah)*'tır. Büyük İslam komutanı ve Kudüs'ün fatihi olan Selahaddin Eyyûbi'nin giriştiği savaşlarda her zaman yanında bulunmuş ve bir asker olarak ordudaki yerini almıştır.

İşte bundan dolayı, her zaman İslam ulemasının yanında yer almak ve onları olup bitenden haberdar ederek İslam cihadına katkıda bulunmalarını sağlamak gerekir. İslam ulemasının kafalarını karıştıracak veya onları saptıracak etkenlerden uzak tutmak için gerekli olanların yapılması da bu konuda büyük önem arz eder. İnsanlara örnek olacak olanlar âlimlerdir. Şayet onlar ıslah edilirlerse bütün ümmet ıslah edilmiş olur. O nedenle bu konu çok büyük önem taşımaktadır.

Tarih boyunca bütün Rabbani âlimler mücahidlerin ve İslam cihadının yanında yer almışlar ve desteklemişlerdir. Bundan dolayı küfrün ilk yok etmek istediklerinin arasında yer almışlardır. Dolayısıyla İslam ulemasının korunması, İslam cihadının korunması demektir. Onları korumak ve başlarına gelebilecek kötülüklerden muhafaza etmek, her mümin üzerine vacip olan hususlardandır.

25. Cihada Fizikî Hazırlık

Kim cihada gitmeye azmetmiş ve niyet etmiş ise mutlaka bedensel olarak hazırlanması ve hazır olması gerekir. Zira cihad meydanları bedensel hazırlığı ve dayanıklılığı gerektirir. Bir kişinin zorlanmaması ve verilen görevleri yerine getirebilmesi için bu gereklidir. Uzun mesafeli yürüyüşler, koşular, ayakların hazırlığı oldukça önemlidir. Nitekim hiç kimse kardeşlerine yük olmamalı, onlara engel olmamalı ve kardeşlerini geri bırakmamalıdır. Ya da bir kimse yüzünden ağır hareket etme söz konusu olmamalıdır. Bedensel hazırlık, İslam'ın her zaman fertlerden istemiş olduğu gerekli hazırlıklar içerisindedir.

Yusuf el-Uyeyri *(Rahimehullah)* bu konu hakkında şöyle demektedir: "Bir müminin bedenen cihada hazır olması, hızlı ve uzun mesafe koşabilmesi, ağır yük taşıması ve zorlukları göğüs-

lemesi, cihad meydanlarındaki verimliliğinde en büyük etkendir. Nitekim müminin bu konularda hazır olması, önüne çıkabilecek engellerin aşılmasında ve düşmana etkili darbeler indirebilmesinde büyük rol oynar. Zira bir duvarı tırmanmak, hedefe ulaşmak için yüksek bir yere çıkmak veya çıkan bir engelin aşılması gibi şeyler bedenen hazır olmaya bağlıdır. Bir mümin, bu konularda hazırlıklı ise engelleri aşması kolay olur. Fakat bedenen hazır olmayan bir müminin bunları aşması ve kendisine verilen görevi yerine getirmesi zordur. Şüphesiz bir müminin bedensel olarak cihada hazır olması kadar önemli bir şey yoktur.

Cihad etmeye azmetmiş ve halis bir niyetle hazırlıkta bulunmuş olan mümin kardeşim! Sakın bu konuyu ihmal etme! Günümüz cihad hareketlerinin birçoğu şehir ve yerleşim birimlerinde vuku bulduğu için bedeni hazırlık oldukça önem arz eder. Kuvvetli mümin, zayıf müminden daha hayırlı ve Allah'a daha sevimlidir. Müminin kuvvetli olması ise bedeninin kuvvetli, dinç ve sportif olmasından geçer.

Yusuf El-Uyeyri *(Rahimehullah)* bedenin hazırlığı konusunda şu ölçüleri belirtmiştir: "Mücahid, en azından yetmiş dakika içerisinde hiç durmaksızın 10 km hızlı yürüyebilmeli, 13,5 dakikada 3 km.lik engelli parkuru tamamlamalı, 12-13 saniyede yüz metrelik mesafeyi koşabilmeli, 10 saat boyunca yürüyebilmeli, 20 kg.lık yük yüklenerek dört saatten az olmamak üzere yürüyebilmeli, hiç durmadan bir kerede 70 kere şınav, 100 kere de mekik çekebilmelidir."

26. Atıcılık ve Silah Kullanmayı Öğrenmek

Bir müminin pratik ve teorik olarak atıcılığı ve silah kullanmayı öğrenmesi sünnettir. Zira Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* birçok hadisinde bunu beyan etmiş ve teşvik etmiştir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Ey inananlar! Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediklerinizi yıldırmak üzere kuvvet ve savaş atları hazırlayın! Allah yolunda sarf ettiğiniz her şey size haksızlık yapılmadan, tamamen ödenecektir." (8 Enfal/60)

Ukbe b. Amir *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bir gün minbere çıktı ve bu ayeti okudu daha sonra "Şunu bilin ki kuvvet atmaktır, şunu bilin ki kuvvet atmaktır, şunu bilin ki kuvvet atmaktır"[41] buyurdu.

Bu vacibi, her akıl-baliğ ve gücü yeten erkek müminin yerine getirmesi gerekir.

Şeyhul İslam İbni Teymiyye *(Rahimehullah)* "Her müminin atıcılığı ve biniciliği mutlaka öğrenmesi gerekir. Zira bir vacip bir başka şeyin yerine getirilmesiyle tamamlanıyorsa o da vacip olur" demiştir.

Kuşkusuz bir mümin gücü yettiği halde atıcılığı ve biniciliği öğrenmiyorsa vacibi terk ettiğinden dolayı günahkâr olur. Maalesef günümüz müminleri basit ve geçici dünya hayatı için, basit bir mesleği öğrenmek uğruna ömürlerini tüketmekte ve hayatının büyük bir bölümünü harcamaktadırlar. Hâlbuki sonsuz ahiret hayatı için bir vacibi yerine getirmekten acizdirler.

Şeyhul İslam İbni Teymiyye *(Rahimehullah)*'a, atıcılığı öğrendikten sonra unutanın durumu hakkında sorulduğunda şöyle cevap verdi: "Elhamdülillah! Allah yolunda atıcılık, yaralamak ve öldürmek, Rabbimizin kitabında şöyle geçmektedir:

"Savaşta inkâr edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun! Sonunda onlara üstün geldiğinizde onları esir alın ve savaş sona erince onları ya karşılıksız ya da fidye ile salıve-

[41] Müslim, Tirmizi, Ebu Davud ve İbni Mace.

rin! Allah dilemiş olsaydı, onlardan başka türlü öç alabilirdi. Bunun böyle olması, kiminizi kiminizle denemek içindir. Allah, kendi yolunda öldürülenlerin işlerini boşa çıkarmaz." (47 Muhammed/4)

"... And olsun ki Allah, elinizin ve mızraklarınızın ulaştığı avdan bir şeyle sizi dener. Bundan sonra kim haddi aşarsa ona elem verici azap vardır." (5 Maide/94)

"Ey inananlar! Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediklerinizi yıldırmak üzere kuvvet ve savaş atları hazırlayın! Allah yolunda sarf ettiğiniz her şey size haksızlık yapılmadan, tamamen ödenecektir." (8 Enfal/60)

Ey müminler! Sizler kâfirlere karşı gücünüz yettiği kadar, gücünüzün yettiği kuvvet cinsinden hazırlık yapın! Demek ki bizler "Nasıl olsa Allah bizim yardımcımızdır" diyerek yatmayacağız. Gücümüz, kuvvetimiz neye yetiyorsa nereye kadar yetiyorsa o kadar hazırlık yapacağız. Biz gücümüzün yettiğinden sorumluyuz. Eğer kâfirlerin bizim ulaşamayacağımız şeyler elde etmişlerse, silah ve teknoloji yönünden bizden üstünler ise bu konuda herhangi bir hesabın içine girmeyeceğiz. Biz, bize düşen ve bizim hazırlayabileceğimiz kadar bir hazırlık yapmaktan sorumluyuz. Elde edebildiğimiz, imal edebildiğimiz kadarıyla bir hazırlık içinde olacağız.

Evet, böyle bir hazırlık içinde olacağız. Savaş için hazır bekleyen atlar bağlayacağız. Atlı süvarilerimiz olacak... Tabii ki bugün hızlı hareket eden mekanik zırhlı araçlar ve tanklar da bunun içine girmektedir. Böylece Allah'ın düşmanlarını, bizim düşmanlarımızı ve bir de Allah'ın bilip de bizim bilmediğimiz düşmanlarımızı yıldırma imkânını elde etmiş olacağız.

Evet, demek ki bu yaptığımız savaş hazırlıklarıyla hem bizim bildiğimiz hem de bizim bilmeyip de Rabbimizin bildiği

düşmanlarımızı korkutmuş olacağız. Tabii ki bildiğimiz açık düşmanlarımız olduğu gibi bizim bilemeyip Allah'ın bildiği münafıkça düşmanlık besleyenler de olabilecektir. Bu hazırlıklarımızla onların kalplerine de bir korku salmış olacağız. Bizim bu hazırlığımız düşmanlarımız için caydırıcı bir özellik taşıyacak, onların saldırganlığını kırılacaktır. Öyleyse barış için kuvvetli olmak zorundayız. Mümin hem iman yönünden hem cesaret yönünden hem de aktivitesiyle güçlü olmalıdır. Allah'tan başka hiç kimseden korkmadığı tüm çevresine göstermelidir.

Ukbe İbni Âmir *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Kim atıcılık öğrenir de sonra onu terk ederse bizden değildir (veya isyan etmiştir)."[42]

Ebu Hammad Ukbe İbni Âmir *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bir ok sebebiyle üç kimseyi cennete koyar: Hayır ve sevap umarak o oku yapan sanatkârı, bu oku Allah yolunda atanı, oku atana yardımcı olanı... Atıcılık ve binicilik öğreniniz! Atıcılık öğrenmeniz binicilik öğrenmenizden bana göre daha sevimlidir. Kim kendisine atıcılık öğretildikten sonra ondan yüz çevirirse, Allah'ın kendisine ihsan ettiği nimete karşı şükrünü terk etmiş ve küfrân-ı nimet etmiştir."[43]

Seleme İbni Ekva *(Radıyallahu Anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* atış müsabakası yapan bir topluluğa uğradı ve:

"Ey İsmail oğulları! Atınız... Çünkü babanız İsmail de atıcı idi"[44] buyurdu.

---

[42] Müslim, Ebu Davud, Nesâî ve İbni Mâce.

[43] Ebu Davud, Tirmizi ve Nesâî.

[44] Buhari ve İbni Mâce.

Eslem oğullarından bir cemaat ok atma müsabakası yaparlarken Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yanlarına uğradı ve:

"Ey İsmail oğulları! Ok atınız! Sizin babanız da atıcı idi. Siz de atınız! Ben de Mihcen İbni Edra kolu ile beraberim" buyurdu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* böyle deyince İbni Edrâ'nın muhalifi olan taraf ok atmaktan ellerini çektiler. Bunun üzerine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Niçin atmıyorsunuz?" diye sordu. Onlar "Sen onlarla beraberken biz nasıl atarız? " dediler. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Haydi atınız! Ben hepinizle beraberim." buyurdu.[45]

Yukarıdaki her üç hadisin müşterek yönü Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in ok atmaya ve cihad hazırlığı yapmaya verdiği önemin ortaya konulmasıdır. Bir kere daha belirtelim ki ok atmak o günün şartlarında savaşın en etkili silahını iyi kullanmak ve bunun için önceden talimli olmak anlamına gelmektedir. Savaş araç ve gereçlerini kullanmayı ve harp sanatını öğrendikten sonra unutmak, ihmal etmek ve terk etmek ise asla hoş karşılanmamıştır. Bunun son derece yanlış ve hatalı bir davranış olduğunda İslâm âlimleri görüş birliği etmiştir. Sadece meşru bir özrü olanlar bunun dışında tutulmuştur. Özürsüz olarak terk edenlerin sorgulanabileceği ve hesaba çekilebileceği görüşünde olan âlimler vardır. Bu, zaruret halinde toplumun bütün fertlerinin cihada çıkma mecburiyetinde kalabileceklerini de hesaba katan büyük bir tedbirlilik ve üstün bir harp sanatı anlayışıdır.

Amr İbni Abese *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Kim Allah yolunda bir ok atarsa, onun bu hareketi bir köleyi azat etme sevabına denktir."[46]

[45] Buhari.

[46] Tirmizî, Ebu Davud, Nesâî, İbni Mâce.

"Siz hacılara su vermeyi ve Mescid-i Haram'ı onarmayı, Allah'a ve ahiret gününe iman edip de Allah yolunda cihad edenlerin imanı ile bir mi tutuyorsunuz? Hâlbuki onlar Allah katında eşit değillerdir. Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (9 Tevbe/19)

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda cihad edenler için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cennette yüz derece hazırlamıştır. Her derecenin arası yerle gök arası kadardır."[47]

Ebu Saîd el-Hudrî *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Rab olarak Allah'a, din olarak İslâm'a, resul olarak Muhammed'e inanıp razı olan kimse cenneti hak eder." Bu söz Ebu Saîd'in çok hoşuna gitti ve "Ya Rasulallah! Bu sözü bana tekrarlasanız" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* sözünü tekrarladı ve daha sonra şöyle buyurdu:

"Bir başka haslet daha vardır ki, onun sayesinde Allah kulunu cennette yüz derece yükseltir. Her bir derecenin arası da yerle gök arası kadardır. O da Allah yolunda cihaddır, Allah yolunda cihaddır."[48]

Sehl İbni Sa'd *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda bir gün hudut nöbeti tutmak, dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır. Sizden birinizin kamçısının cennetteki yeri, dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır. Kulun, Allah yolunda akşamleyin veya sabah erken vakitteki yürüyüşü de dünyadan ve dünya üzerin-

[47] Buhari, Nesâî.

[48] Müslim, Nesâî.

deki şeylerden daha hayırlıdır."[49]

Selman *(Radıyallahu Anh)* Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'i şöyle buyururken işittiğini söylemiştir:

"Bir gün ve bir gece hudut nöbeti tutmak, gündüzü oruçlu gecesi ibadetli geçirilen bir aydan daha hayırlıdır. Şayet kişi bu nöbet esnasında vazife başında iken ölürse, yapmakta olduğu işin ecri ve sevabı kıyamete kadar devam eder. Şehid olarak rızkı da devam eder ve kabirdeki sorgu meleklerinden güven içinde olur."[50]

Fadâle İbni Ubeyd *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Hudutta Allah yolunda nöbet tutanlar dışında her ölenin ameli sona erdirilir. Hudutta nöbet tutarken ölenin yaptığı işlerin sevabı kıyamet gününe kadar artarak devam eder, kabirdeki imtihanda da güvenlik içinde olur."[51]

Osman *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Allah yolunda hudutta bir gün nöbet tutmak, başka yerlerde bin gün nöbet tutmaktan daha hayırlıdır."[52]

Yukarıdaki hadislerde geçen "ribât" kelimesinin çeşitli anlamları varsa da, bir cihad tabiri olarak bizim tercih ettiğimiz mana hepsini kapsayıcı bir özellik taşır. Ribât, Allah uğrunda savunma yapmak ve düşmanın hücumunu önlemek üzere bir yerde hazır vaziyette beklemektir. Müslümanları korumak maksadıyla Müslümanlarla kâfirler arasında oluşturulan müşterek hududa da aynı ad verilir. İslâm ülkesiyle gayr-ı Müslimlerin yaşadığı bir ülkenin sınırındaki hudut karakollarına da ribât denilir. Buralarda nöbet tutan mücahidler murabıt diye adlandırılır. Cihad için at besleme ve hazır bulundurmaya ribât denildiğini de görmekteyiz. Nitekim Kuran'da *"Ey inananlar! Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediklerinizi yıldırmak üzere kuvvet ve savaş atları hazırlayın!" (8 Enfal/60)* buyrulur. İslâm âlimleri bu ayetten hareketle her çağın ihtiyacı olan silâhlara sahip olmanın, savaş araç ve gereçlerini üretmenin ve hazır bulundurmanın Müslümanların en temel görevlerinden biri olduğunu belirtirler.

[49] Buhari, Müslim, Tirmizî, İbni Mâce.

[50] Müslim, Tirmizî, Nesâî, İbni Mâce.

[51] Ebu Davud, Tirmizi.

[52] Tirmizi, Nesâî.

27. Yüzme ve Ata Binmeyi Öğrenmek

Şüphesiz yüzme ve binicilik kişinin bedenini zinde tutmasına vesiledir. Ayrıca binicilik her zaman ve her yerde lazım olabilecek bir vasıftır. Gerçi şu günümüzde vasıtalar değişmiştir. Fakat bugün çoğu yerde atlar halen iş görmektedir. Tabii ki bunun yanında diğer binitlerin ve araçların da sürülmesi ve kullanılması biniciliğinin kapsamına girer. Savaşlarda lazım olabilecek bütün araç ve gereçlerin öğrenilmesi bu konu ile ilgili olay ve hususlar içerisinde değerlendirilir.

Mekhul *(Rahimehullah)*'dan nakledilen bir rivayette Ömer *(Radıyallahu Anh)* Şamlılara yazmış olduğu bir mektupta "Çocuklarınıza yüzme öğretiniz, biniciliği öğretiniz!" diye öğüt vermiştir.

İbni Ömer *(Radıyallahu Anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününe kadar atların alınlarına hayır düğümlenmiştir."[53]

Urve el-Bârikî *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

[53] Buhari, Müslim ve Ebu Davud.

"Kıyamet gününe kadar atların alınlarına hayır, yani ecir ve ganimet düğümlenmiştir."

Urve İbni Ca'd (veya Urve İbni Ebi Ca'd) Sahabe-i Kiramdandır. Ezd kabilesinin Bârik koluna mensup olduğu için el-Bârikî nisbesiyle anılır. Urve, cihad için pek çok at besleyen ve bir tek atı on bin dirheme satın almakla şöhret kazanan bir sahabedir. Tabiîn neslinden olan Şebîb İbni Garkade "Urve İbni Cad'ın evinde cihad maksadıyla bağlanmış yetmiş at gördüm" demiştir. Urve, Bağdat yakınlarında bir mekân olan Berâzirrûz'da murabıt idi. Daha sonra Kûfe'ye yerleşti. Onun Kûfe'nin ilk kadısı olduğu söylenmiştir. Osman *(Radıyallahu Anh)* tarafından Kûfe'den Şam'a sürülmüştür. Urve'nin hadisleri Buhari başta olmak üzere diğer meşhur hadis kitaplarında yer almaktadır.

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah'a gerçekten inanarak ve vaadine gönülden bağlanarak O'nun yolunda cihad etmek için at beslerse, o atın yediği, içtiği, gübresi ve bevli kıyamet gününde o kimsenin sevapları arasında olacaktır."[54]

Rasûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in hadislerinde özellikle üzerinde durulan hayvan, attır. Çünkü at, Allah yolunda cihadın en önemli simgesidir. Atlar ile ilgili tavsiyeler, Allah yolunda cihadın yeryüzünde kıyamete kadar sürekli olacağının da bir ifadesidir. Fakat atın hizmet alanı ve insanlara faydası sadece bununla sınırlı değildir. Binit hayvanı olarak kullanılması, yük taşıma ve çift sürme özelliği onun değerini artıran sebeplerdir.

Hadislerde atların alınları ile kastedilen, alnına sarkan perçemidir. Atın alnı, bizzat atın kendisinden kinayedir. Hayrın atın alnında düğümlenmesi ise hayrın sanki düğümlenmiş gibi atlardan ayrılmazlığını ifade eder. Cihada çıkan insan ganimet elde eder ve dünyalık geçimini böylece temin etme imkânına kavuşur. Bu, hemen elde ettiği anlık hayırdır. Allah'ın dinini yayıp, yücelttiği için ise âhirette ayrıca ecir ve sevap kazanacaktır. Bu da kıyamet gününe tehir edilmiş hayırdır.

[54] Buhari, Nesâî.

İnsanın Allah yolunda kullanmak ve hayır işlemek için sahip olduğu her araç gereci bu ana fikirden hareketle değerlendirmek mümkündür. Çünkü günümüzde cihadın vasıtaları değişmiştir. Bugünün şartlarında "Ben at ile cihada çıkacağım" demek gerçekçi bir yaklaşım olamaz. Nitekim cihad için at beslenilmesinden bahseden ayette düşmana karşı imkân nispetinde "kuvvet" hazırlamak öncelikle zikredilir. Çünkü kuvvet, her çeşit harp vasıtasını kapsayıcı bir ifadedir.

> *"Ey inananlar! Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediklerinizi yıldırmak üzere kuvvet ve savaş atları hazırlayın!" (8 Enfal/60)*

28. İlk Yardımı Öğrenmek

Cihada katkıda bulunmanın ve İslam dinine destekçi olmanın ve müminlerle omuz omuza olmanın bir başka yolu ise ilk yardım müdahalesini öğrenmek ve bu konu hakkında gerekli bilgi ve pratiğe sahip olmaktır. Böylelikle kırıklara sargı sarmak ve basit yaralara müdahale etmek, damardan iğne yapmak, zehirlenmelere karşı önlem almak ve zehirlenmelere karşı nelerin yapılacağı gibi konularda bilgi sahibi olmak gerekir. Bu gibi bilgilerin öğrenilmesi basit ve kolaydır. Nitekim bu bilgilere cihad sahalarında çok ihtiyaç duyulmaktadır.

29. Cihad Fıkhını Öğrenmek

Cihada ve mücahidlere yardım etmenin bir başka yolu ise cihad ile ilgili ahkâmın ve cihad fıkhının öğrenilmesidir. Nitekim cihad fıkhı cihad alanlarında her zaman bilinmesi gereken dinin

emirlerindendir. Ayrıca cihad fıkhının öğrenilmesi, münafıklara ve mürted kâfirlere reddiye verme ve iddialarını çürütme açısından çok önemlidir. Zira bilinçli, basiretli ve ilim sahibi bir mümin, ilimsiz ve bilgisiz bir müminden daha güzel cevap ve reddiyeler verebilir. Nitekim bu tür ilim adamlarının münafık ve kâfirlere karşı mükemmel bir şekilde karşı koyduğunu ve reddiyeler verdiğini bununla birlikte hakikati net ve anlaşılır bir şekilde Kur'an ve Sünnet'ten delillerle izah ettiğine sıkça şahid olmaktayız. Ayrıca cihad fıkhı ile alakalı diğer ilimlerin de öğrenilmesi gereklidir. Bir kimse bu alanda yazılmış olan kitaplardan faydalanarak kendini geliştirmelidir.

30. Mücahidleri Barındırmak ve Onlara Yardım Etmek

Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"İman edip de hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp yardım edenler var ya; işte onların bir kısmı diğer bir kısmının dostlarıdır. İman edip de hicret etmeyenlere gelince, hicret edinceye kadar size onların mirasından hiçbir pay yoktur. Eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan bir kavim aleyhine olmaksızın (o Müslümanlara) yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yapacaklarınızı hakkıyla görmektedir." (8 Enfal/72)

"İman edip de Allah yolunda hicret ve cihad edenler, (muhacirleri) barındıran ve yardım edenler var ya, işte gerçek müminler onlardır. Onlar için mağfiret ve bol rızık vardır." (8 Enfal/74)

Herkesin bildiği üzere mücahidler, her yerde kâfirler ve onların uşaklığını yapan kişiler tarafından takip edilmekte ve yakalanmaya çalışılmaktadır. Bu konuda mücahidlere yardım etmek, onlara sığınabilecekleri ve barınabilecekleri güvenli yerler temin

etmek, müminler üzerine vaciptir. Onlara ikram etmek ve ihtiyaçlarını gidermek bir kardeşlik görevi ve dinin her mümin üzerine yüklemiş olduğu bir sorumluluktur. Neye mal olursa olsun müminlerin bu sorumluluğu yerine getirmekleri gerekir. Bir müminin, kardeşini ortada bırakması ve ona yardım etmemesi asla düşünülemez, tasavvur dahi edilemez.

İslam'da kardeşliğin bir göstergesi olması açısından Ensar'ın ortaya koymuş olduğu yardımlaşma ve dayanışma her zaman anlatılmaya ve yaşanılmaya muhtaçtır. İbrahim b. Abdurrahman b. Avf *(Radıyallahu Anh)* şöyle demiştir:

"Muhacirler Medine'ye geldikleri zaman Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Abdurrahmân b. Avf ile Sa'd b. Râbî arasında kardeşlik kurdu. Sa'd b. Râbî, Abdurrahmân'a "Ben mal yönünden Ensâr'ın en zenginiyim. Malımı iki kısma böleyim. Benim iki kadınım var. Bak düşün! Onlardan hangisi senin hoşuna giderse onu bana söyle de ben onu boşayayım. Boşayacağım o kadının iddeti geçince sen onunla evlenirsin" dedi. Abdurrahmân b. Avf da Sa'd b. Râbî'ye "Allah ehlini ve malını sana mübarek eylesin! Sen bana ticaret yapılan çarşınızı göster" dedi"

Enes *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu: "Hiçbiriniz kendisi için sevdiği şeyi kardeşi için de sevmedikçe (gerçek) mümin olamaz."[55]

Yine Enes *(Radıyallahu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu "Muhammed'in canı kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki hiç biriniz hayır konusunda kendi nefsi için sevip hoşlandığı şeyi mümin kardeşi için de sevmedikçe (gerçek) mümin olamaz."[56]

---

[55] Müttefekun Aleyh.

[56] Müslim, Tirmizi.

31. Kâfirlere Buğz ve Düşmanlık Etmek

Şüphesiz kâfirlere buğz etmek ve onları düşman edinmek İslam akidesinin aslı ve özüdür. Bunun yanında müminlere savaş açanlar, eziyet edip zulmeden kâfirlere karşı düşmanlık daha şiddetli olmalıdır. Maalesef günümüz Müslümanlarında bu düşmanlık neredeyse tamamen kaybolmuştur. Kâfir ve mürtedlere karşı düşmanlığın yerini, dostluk ve kardeşlik almıştır. Böylelikle insanlar, İslam akidesinin özünden tamamen uzaklaşmışlardır.

> *"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın! Onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Biliniz ki Allah, muttakilerle beraberdir." (9 Tevbe/123)*

32. Müslüman Esirleri Kurtarmak

Kuşkusuz bir müminin, mücahid kardeşlerine yapacağı yardımlardan bir tanesi de esir düşmüş mücahidlerin kurtarılmasıdır. Bir müminin esir düşmesi durumunda diğer müminlerin onu kurtarması vaciptir. Kâfirlerin eline esir düşmüş müminler; savaşarak, fidye vererek ya da bunların dışında yapılması gereken bir şey varsa onu yerine getirerek kurtarılmalıdırlar. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Esiri kurtarın, açı doyurun ve hastayı ziyaret edin!"[57] diye emretmiştir.

Ebu Cuhayfe *(Radıyallahu Anh)* kanalıyla gelen bir rivayette Hz. Ali *(Radıyallahu Anh)*'a yanında Allah'ın kitabının dışında vahiyden bir şey olup olmadığı soruldu. Bunun üzerine Ali *(Radıyallahu Anh)* şöyle cevap verdi: "Katilin, maktulün akrabalarına diyet ödemesi, Müslüman esirin kurtarılması ve Müslümanın kâfire karşılık öldürülmemesi (vardır)"

İbni Abbas *(Radıyallahu Anhuma)*, Ömer *(Radıyallahu Anh)*'dan naklettiği bir rivayette Müşriklerin elinde bulunan bütün Müslümanların, Bey-tül maldan mal verilerek serbest bırakılmaları gerektiğini bildirir.[58]

[57] Buhari.

Endülüs Emiri Hakem b. Hişam zamanında Müslüman bir kadın kâfirler tarafından esir alınır. Bu kadının hapishanedeki kurtarılma çığlıkları ve yardım isteği Emirin kulağına kadar gelir ve bu çok ağrına gider. Hemen hazırlıklara başlayarak ordusuna emir verir. Hicri 196 senesinde Müslüman kadının esir tutulduğu belde, İslam ordusu tarafından kuşatılır ve büyük kayıplar verdirilir. Aynı zaman da birçok esir ve ganimetler elde edilir. İslam ordusu Müslüman esir kadını kurtararak Kurtuba'ya muzaffer bir şekilde döner.

Mansur b. Ebi Amir gerçekleştirmiş olduğu yüzlerce savaştan birisini daha başarıyla sona erdirdikten sonra Kuzey Endülüs'ten dönüşünde Kurtuba şehrine girmek üzereyken önüne bir kadın çıkar ve oğlunun Hıristiyanların elinde esir olduğunu ve oğlunun mutlaka savaşılarak ya da fidye verilerek kurtarılması gerektiğini söyler. Emir Mansur, Kurtuba şehrine girmekten vazgeçer ve ordusu ile birlikte Müslüman esirin bulunduğu şehre yönelir. Nitekim İslam ordusu Müslüman esiri kurtarıncaya kadar savaşır ve esiri kurtarır. Daha sonra Endülüs'e geri döner. Yüce İslam tarihi bunlar gibi daha birçok kahramanlıklara şahitlik etmiştir.

"İslam şeraitinde esir Müslümanların kâfirlerin elinden kurtarılmasının gerekliliği hakkında birçok mütevatir delil ve İslam ümmetinin ittifakı vardır."[59]

[58] İbni Ebi Şeybe.

[59] Süleyman Ulvan, Esirler Kitabı.

33. Müslüman Esirlerin Durumlarını Yakından Takip Etmek ve Haberlerini Yaymak

Cihad meydanlarında cihad eden mücahidlerin haberleri az da olsa insanlara ulaşmaktadır. Onların kahramanlıkları, cesaretleri, fedakârlıkları (yeterli olmasa da) bir şekilde insanlara ulaştırılmaktadır. Fakat kâfirlerin ellerine esir düşmüş garip Müslümanların hallerini anlatacak, sıkıntılarını kamuoyuyla paylaşacak ve duyuracak kimseler oldukça azdır. Hatta bazen unutulurlar ve onların durumları, Müslümanların akıllarının ucundan dahi geçmez. Bazen ise esir Müslümanları kâfirlerin elinden kurtarmanın gerekliliği bile unutulur. Şüphesiz onların esareti, tüm Müslümanların esaretidir. Çünkü onların davaları bütün Müslümanların davasıdır. Esir Müslümanların haberlerinin insanlara ulaştırılması, durumlarının ve sıkıntılarının iletilmesi, İslam cihadına ve mücahidlere yapılacak büyük bir yardımdır.

34. Elektronik Cihad

İnternet üzerinde bu deyim oldukça yaygınlaşmış ve cihada katkıda bulunmak isteyen samimi müminlerin dertlerini paylaştığı ve cihada katkıda bulunmak için çaba gösterdikleri bir alan haline gelmiştir. Nitekim İslami sitelerde mücahidler müdafaa edilmekte, savunulmakta haklılıkları anlatılmakta ve mücahidlerin insanlara ve Müslümanlara ulaştırmak istedikleri haberler bu vesile ile duyurulmaktadır. Müminler, kendi sitelerini kurarak ve küfrün propagandasını yapan siteleri çökerterek bu alanda İslami cihada katkıda bulunabilirler. Müslümanların sanal ortamda İslam cihadına katkıda bulunabilmesinin birçok yolu vardır. Bunlardan bazıları:

* Bu işlerden anlayan üç- dört kişi bir araya gelip aralarında emir tayin ederek bir site kurup cihad haberlerini insanlara ulaştırabilirler.

* Bazı sitelere üye olarak takma isimler kullanarak mücahidlerin haberlerini insanlara ulaştırılabilirler.

* İslami olmayan sitelere girip oradaki insanları İslam'a davet edebilir ve cihad meydanlarından haberler aktarabilir.

* Uygun siteler seçilerek orada cihadın fazileti, cihada teşvik, mücahidlerin haklılıkları ve haberleri paylaşılabilir.

* Siteye girenlerle iletişim kurularak davanın haklılığı ve cihadın gerekliliği anlatılabilir.

* Mürted ve müşriklere reddiyeler sunmak amacıyla siteler kurulabilir.

Site çökertme yönteminin de cihada ve mücahidlere katkıda bulunduğu tartışılamaz. Zira İslam'a ve mücahidlere saldıran, hakaret eden, reddiyeler verenlerin siteleri çökertilebilir ve böylece Allahın dinine yardımcı olunabilir. Bu gibi bir yeteneğe sahip olanlar asla geri durmamalı ve ihmalkârlık etmemelidirler. Nitekim artık savaşlar ve mücadelelerin verildiği yerlerden birisi de elektronik ortamlar olmuştur. Bir mümin bu sahayı kâfirlere bırakmayarak ve onlara darbeler indirerek cihad eden kardeşlerine destekçi olabilir. Nitekim bu konuda hiçbir bilgisi olmayan bir müminin sırf kâfirlere karşı mücadele etme niyetiyle gerekli bilgi ve beceriyi öğrenmesi ve buna azmetmesi, o kişinin samimiyetini ve azmini gösterir.

35. Müşriklerle Mücadele Etme ve Onları Zayıf Düşürmek

Kuşkusuz bir mümin, şer'i bir özür sahibi olarak kâfirlerin ve müşriklerin içerisinde yaşamak zorunda kalmış ise dinlerinin batıllığını anlatarak onlarla mücadele edebilir. Yahut Nuaym İbni Mesud *(Radıyallahu Anh)*'ın Hendek savaşında Beni Kureyza'ya yaptığı gibi onları oyuna getirerek zayıf düşürebilir ya da Firavun'un yanında imanını gizleyen mümin misali hareket edip yeri geldiğinde müşriklere darbe indirebilir.

"Firavun ailesinden olup da inandığını gizleyen bir adam dedi ki: "Rabbim Allah'tır diyen bir adamı mı öldüreceksiniz? Oysa size Rabbinizden belgelerle gelmiştir. Eğer yalancıysa, yalanı kendisinedir. Eğer doğru söylüyor ise sizi tehdit ettiklerinin bir kısmı başınıza gelebilir. Doğrusu Allah, aşırı yalancı kimseleri doğru yola eriştirmez." (40 Mümin/28)

Ancak bu konuda dikkat edilmesi ve sürekli göz önünde bulundurulması gereken önemli bir husus kâfirlere yardım etme ve destekçi olmaktan sakınmaktır.

"Müminler, müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler! Kim böyle yaparsa Allah katında bir değeri yoktur. Ancak onlardan sakınmanız hali müstesnadır. Allah sizi kendisiyle korkutur, dönüş yalnız O'nadır." (3 Ali İmran/28)

Kâfirlerle dostluk ilişkisi kurmak haramdır. Allah'ı ve Allah'ın dostları olan müminleri bırakıp da ister Yahudi olsun, ister Hıristiyan olsun, ister müşrik ya da ateist olsun fark etmez kâfirlere velâyetle yaklaşan, onların velâyetleri altına giren, onların aldıkları kararları uygulamadan yana bir tavır sergileyen insanların imanları zamanla nifaka dönüşür. Allah'a teslimiyetleri kaybolur ve Allah ile olan ilişkilerini kopar. Çünkü Allah düşmanı kâfirlerin velâyetini kabul etmek, onlarla birlikte oturup kalkmak, onların İslâm'a ve Müslümanlara karşı olan saldırılarında yanlarında olup onları desteklemek ve kâfirlere içten içe sevgi beslemek iman ile asla bağdaşmaz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"İçinizden onları (Yahudileri ve Hıristiyanları) dost tutanlar, onlardandır." (5 Maide/51)

36. Çocukları Cihad ve Cihad Ehlini Sevme Üzerine Eğitmek ve Yetiştirmek

Şüphesiz çocuklarımız geleceğin mücahidleri, önder ve öncüleridir. Ailelerimizin ve çocuklarımızın cihadı ve cihad ehlini sevmeleri oldukça önemlidir. Allah yolunda canı feda etmenin ve şehadetin yüce bir mertebe olduğu, şehidin ahirette çok özel muamelelerle karşılanacağı anlatılarak yetiştirilen nesiller ileride anne ve babasına Allah'a itaat konusunda yardımcı olabilir.

Ayrıca bu şekilde yetiştirilmiş ve büyütülmüş çocuklar, mücahidleri barındırma ve sahip çıkma hususunda yardımda bulunacaklardır. Bununla birlikte böyle bir terbiye üzerine yetişmiş bir evlat, babasına özenecek ve babasının sürdürmüş olduğu davayı savunacak ve destekleyecektir. Aynı şekilde şehid olmuş bir babanın, yolunu takip edecek ve geride kalmış aileye veya yetim kalmış kardeşlerine destekçi olacak, bu konuda onları da teşvik edecek ve kendisi de babasının yolunu takip edecektir. İslam tarihinde bunun örnekleri çoktur. İşte Abdullah b. Zübeyr *(Radıyallahu Anh)* küçük yaşta bir çocuk olmasına rağmen babası ile savaşlara katılır, yanında ok veya kalkan taşıyarak savaşçılara yardım eder ve ilaç malzemesi taşıyarak yaralılara yardımcı olurdu. Bir çocuk ne üzere yetiştirilirse ileride mutlaka yetiştirilmiş olduğu şeyi benimser. Bu konu oldukça önemlidir. Maalesef günümüz çocukları bu tür bir eğitimden oldukça uzaktadırlar. Dolayısıyla Müslümanların bu konuya önem vermeleri ve üzerine hassasiyetle eğilmeleri gerekmektedir.

Müslümanların çocuklarına cihadı ve mücahidleri sevdirmek için yapması gereken şeyler:

* Çocuklarına Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in savaşlarını ve siyerini öğretmelidirler.

* Sahabeleri ve Tabiin'i konu alan siyer kitapları ve İslam tarihindeki savaşlarının anlatıldığı kitaplar çocuklara okutulmalıdır.

* Mücahidlerin ses kayıtları ve videoları çocuklara dinletilip izletilerek cihadı ve cihad ehlini sevmeleri sağlanabilir.

* İslam Tarihi boyunca gelmiş geçmiş kahraman ve yiğit kıssaları anlatılarak ve cihaddan bahseden vaaz ve sohbetler dinleterek çocukların cihadı ve mücahidleri sevmeleri sağlanabilir.

Ayrıca çocuklarımıza mücahidlerin önde gelen liderlerinin ve kahramanlarının isimlerini vermek, onların cihadı ve mücahidleri sevmeleri ve bu inanç üzere yetiştirilmelerinde etkin bir rol oynamaktadır.

37. Lüks ve İsrafı Terk Etmek

Müslümanların lüks bir yaşantıdan ve israftan kaçınmaları, kendilerinin cihada hazır olmaları, cihada ve mücahidlere yardımda bulunmaları konusunda etkili bir rol oynar. "Rahat hayat (cennet), rahat bir hayat yaşayarak elde edilemez." Bu konuda Abdullah Azzam *(Rahimehullah)* şöyle demektedir: "Lüks bir yaşantı cihadın düşmanıdır."

Lüks bir hayatın mümin için zararları oldukça çoktur. Bu zarar, ya yaşadığı dönemde ya da ileriki bir zaman da kalbin katılaşması, dünyaya, dünya ziynetine meyil etme, kibir ve kendini beğenme, dünya ehlini sevme ve ölümden korkma gibi hastalıklarla ortaya çıkar. Aynı zamanda lüks bir yaşantının zararları, cihad ehlini sevmeme, cihaddan kaçma, haktan uzaklaşma hatta hakkı kabul etmeme ve dine karşı çıkmakla kendini gösterir.

Lüks bir yaşantı, İsfehanî *(Rahimehullah)*'ın da bildirdiği gibi bolluk ve nimetler içinde yaşamaktır. Lüks bir yaşantı, aşırılıktır ve birçok ayette kınanmış ve zemmedilmiştir.

"Biz hangi ülkeye bir uyarıcı göndermişsek oranın varlıklı ve şımarık kişileri "Biz, size gönderilmiş olan şeyi inkâr ediyoruz" demişlerdir. (34 Sebe/34)

"Senden önce de hangi memlekete uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın varlıklıları: "Babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz de onların izlerine uyarız" derlerdi." (43 Zuhruf/23)

"Sizden önceki nesillerin ileri gelenleri, yeryüzünde bozgunculuğa engel olmalı değil miydiler? Onlardan kurtardıklarımız pek azdır. Zulmedenler kendilerine verilen refahın peşine düştüler. Zaten günahkâr idiler." (11 Hud/116)

"Çünkü onlar (Ashab-ı Şimâl) bundan önce dünyada, nimet içerisinde bulunurlar iken büyük günah işlemekte direnir dururlardı." (56 Vakıa/45,46)

Rahat ve lüks bir yaşantı rabbimizin kitabında her zaman kınanmış ve yerilmiştir. Kimse bu sözlerimizden bizlerin malı ve mülkü değersiz gördüğümüzü anlamamalıdır. Zira mal, savaşın bel kemiği ve hayatın vazgeçilmezidir. Fakat bizim değinmek istediğimiz şey; müminlerin israftan ve lüks bir hayat yaşamaktan kaçınması ve özellikle de cihad ehlinin ve cihad etmeyi gönlünden geçirenlerin bundan uzak durmasıdır. Nitekim bizler bu tür bir yaşantıya sahip olup da cihad sahalarına gelenlerin halini gördüğümüz ve onların yaşadıkları sıkıntılara ve birçoğunun dayanamayıp memleketlerine geri döndüklerine şahitlik ettiğimiz için bu konuda da uyarıda bulunmayı uygun gördük.

Sen değerli kardeşim! Bu anlattıklarımıza sahip olan Müslümanlara baktığında bu sözlerimizin ne kadar yerinde ve doğru olduğunu mutlaka göreceksin ve bize hak vereceksin.

"Ey inananlar! Sizi, mallarınız ve çocuklarınız Allah'ı anmaktan alıkoymasın! Böyle olanlar hüsrana uğrayanlardır." (63 Münafikun/9)

"Doğrusu mallarınız ve çocuklarınız sizin için bir imtihandır. Büyük mükâfat ise Allah katındadır." (64 Teğabûn/15)

İbni Haldun *(Rahimehullah)* "Mukaddime" adlı değerli eserinde bu konu hakkında uzunca bir bab açmış ve lüks ve refahın

devletlerin yok olmasında ne kadar büyük rol oynadığını anlatarak lüks içindeki bir yaşantının nelere meal olabileceğini güzelce izah etmiştir. Aynı zamanda zor ve kanaatkâr bir yaşantıya sahip olmanın da düşmanlara karşı galebe çalmada ne derece tesirli olduğunu uzun uzadıya açıklamıştır.

38. Düşman Mallarını Boykot Etme ve İnsanları Buna Teşvik Etme

Bu konu da şeyh Hamud bin Ugla eş-Şuaybi *(Rahimehullah)*'ın açıklamalarını aktararak yetineceğiz:

Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Muhammed Allah'ın elçisidir. Onun beraberinde olanlar, inkârcılara karşı sert, birbirlerine karşı merhametlidirler." (48 Fetih/29)

"...müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün! Onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin!" (9 Tevbe/5)

"Allah, müminleri (şu) bulunduğunuz durumda bırakacak değildir. Sonunda murdarı temizden ayıracaktır. Bununla beraber Allah, size gaybı da bildirecek değildir. Allah, peygamberlerinden dilediğini seçip, ona gaybı bildirir. O halde Allah'a ve peygamberlerine iman edin! Eğer iman eder ve takva sahibi olursanız sizin için çok büyük bir ecir vardır." (3 Ali İmran/179)

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse bilsin ki Allah, yakında öyle bir toplum getirir ki Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler. Allah yolunda cihad eder ve hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar." (5 Maide/54)

"Müminler, müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler! Kim böyle yaparsa Allah katında bir değeri yoktur." (3 Ali İmran/28)

Kuşkusuz düşmana karşı verilen cihadda her vaktin ve her dönemin kendine özgü savaş araç-gereçleri olmuştur. Tarih boyunca müminler, düşmanlarını hezimete uğratmak, zayıflatmak için farklı yollar takip etmişler ve bunun mücadelesini vermişlerdir.

İmam Şevkani *(Rahimehullah)* bu konu hakkında şunları söyler: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizlerden kâfirleri her hangi bir şekilde öldürmemizi emretmiş bunun şekli ve keyfiyeti hakkında sorumlu tutmamış ve bunu müminlerin tercihine bırakmıştır."[60]

Ayrıca bu söz, rabbimizin *"...müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün! Onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin!" (9 Tevbe/5)* ayetine de muvafıktır:

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* düşmana karşı cihad etme ve zayıflatmada farklı yöntemler kullanmıştır. Onları ekonomik yönden zayıflatma ve ambargo altına alma da bu yöntemlerden birisidir. Günümüzde bu yöntem "Ekonomik Boykot" diye isimlendirilmektedir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in düşmanlarına karşı uyguladığı ekonomik ambargo, kuşatma ve boykot örnekleri şunlardır:

— İslam'da gönderilen ilk öncü birliklerin ve seriyyelerin hatta Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in bizzat katılmış olduğu ilk gazve hedefi; Müşriklerin kuzeyden Şam'a, güneyden de Yemen'e olan ticaret yollarını ve alış verişlerini keserek onları zayıf düşürmek ve kıskaca almaktı. Bu, Mekkeliler için gerçekten çok önemli bir tehlike ve büyük bir darbe idi.

— Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in, Yahudilerden Nadir oğullarını kuşatma altına alınarak onlara zor ve sıkıntılı günler yaşatması, bir ekonomik kuşatma örneğidir. Bu olay Sahih-i Müslim'de şöyle geçmektedir: "Beni Nadir, Rasulullah

[60] Es-Seylül Cerrar, 4/534.

(Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile yapmış olduğu anlaşmayı bozduğundan dolayı Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onları kuşatma altına almış, hurmalıklarını kesmiş ve yakmıştır. Nitekim bir elçi göndererek mutlaka kalelerinden çıkmak zorunda kalacaklarını kendilerine haber vermiştir. Nihayet ekonomik ambargo ve kuşatma yüzünden kalelerinden çıkmak zorunda kalmışlardır. Daha sonra bu konu hakkında *"İnkârcı kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız hep Allah'ın izniyledir. Allah yoldan çıkanları böylece rezilliğe uğratır." (59 Haşr/5)* ayeti nazil olmuştur."

— Mekke'nin fethedilmesinden sonra gerçekleştirilen Taif kuşatması da bir başka Ekonomik Boykot örneğidir. Bu olayı Buhari ve Müslim, sahihlerinde zikredilmişlerdir. Ayrıca İbni Kayyim "Zadul Mead", İbni Sa'd ise "Tabakat" adlı eserinde tafsilatlı bir şekilde anlatmıştır. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Sakif kabilesinin üzüm bağlarını kestirmiş ve yaktırmıştır. Bu da gerektiğinde kâfirleri korkutmak, zayıf düşürmek ve aciz bırakmak için ağaçlarının yakılmasının ve kesilmesinin caiz olduğunu göstermektedir.

— Ekonomik boykot konusunda başka bir örnek ise Sümâme b. Usal *(Radıyallahu Anh)*'ın kıssasıdır. Hicretin altıncı yılında Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'ın huzurunda Müslüman olduktan sonra "Ya Rasulallah! Ben umre yapmak için giderken süvariler beni yakalamıştı. Şimdi ne buyuruyorsunuz?" diye arz etti. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* kendisini dünya ve âhiret saadetiyle müjdeleyip, umresini yapmasını emretti. Sümâme *(Radıyallahu Anh)* Mekke'ye telbiyeler getirerek girmişti. Bunun üzerine müşrikler onu yakaladılar ve neredeyse boynunu vuracaklardı. Tam o sırada müşriklerden birisi "Bırakın onu! Siz yiyecekleriniz hususunda Yemâme halkına muhtaçsınız. Eğer ona bir şey olursa hepimiz aç kalırız" dedi. Bunun üzerine müşrikler Sümâme'yi serbest bıraktı. Müşriklerden birisi "Demek sen, dinden çıktın ha!" deyince Sümâme *(Radıyallahu Anh)* "Hayır, ben dinden çıkmadım. Bilakis hak din olan İslâmiyeti kabul ettim. Muhammed *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'i ve O'nun getirdiklerini tasdik ettim. Vallahi bundan sonra Allah'ın Rasûlünden izinsiz buğday alamayacaksınız. Siz ona tâbi olmadıkça Yemâme'den faydalanamayacaksınız!" yanıtını verdi. Sümâme umresini yaptıktan sonra Yemâme'ye gitti. Yemâme halkının Mekke'ye erzak göndermelerine mâni oldu ve bu sebeple müşrikler çok büyük sıkıntıya düştüler. Bu olay da göstermektedir ki Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ambargoyu onaylamış ve bir şey dememiştir.

Yukarıda anlatmış olduğumuz her bir delil, kâfirlere ambargo ve ekonomik boykot uygulayarak cihad etmenin her zaman ve her yerde meşru olduğuna ve delalet etmektedir. Kâfirlere ekonomik boykot uygulamak, dinin asıllarından bir asıldır. Bu yöntem, Allahın dinine yardım etme ve cihada katkıda bulunma konusunda günümüz Müslümanlarının kolaylıkla uygulayabilecekleri bir mücadele şeklidir. Bu yöntem her zaman etkili olmuş ve meyvesini vermiştir.

Rabbimiz *"...gücünüz yettiğince Allaha karşı takvalı olun!"* buyurur. İslam cihadının önderleri kâfirlerle, müşriklerle ve mürtedlerle olan savaşlarında ambargo ve ekonomik kuşatmanın gerekliliği üzerinde ısrarla durmaktadırlar. Çünkü bu yöntem onları zayıf düşürme ve aciz bırakma noktasında her zaman tesirli olmuştur. Nitekim günümüz Müslümanları, şayet kâfirlerle silahlı mücadele ve cihad etme gücüne sahip değillerse bile en azından kâfirlerin mallarını satın almamak ve boykot etmek ellerinden gelebilir. Enes b. Malik *(Radıyallahu Anh)* kanalıyla gelen bir hadiste "Mallarınız, elleriniz ve dilleriniz ile kâfirlere karşı cihad edin!"[61] emredilmektedir.

---

[61] Ebu Davud, Ahmed.

Rabbimiz kâfirlerle, müşriklerle ve mürtedlerle savaşmanın gerekliliği üzerinde devamlı durmakta ve bu konuda sabretmeye ve Müslümanları birbirlerine sabrı tesviye etmeye teşvik etmekte ve bu konuda tembelliğe ve gevşemeye kapılma konusunda uyarmaktadır.

"Ey iman edenler! Sabredin, düşmanlarınıza karşı sebat gösterin, nöbet bekleşin ve Allah'tan gereğince korkun ki, kurtuluşa eresiniz." (3 Ali İmran/200)

Müminler mücadelelerinde asla gevşememeli ve tembelliğe kapılmamalıdırlar. Bu dava Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın davasıdır. Cennet, Allah'ın cennetidir. Kim cenneti arzuluyor ise cennetin sahibinin dinine sahip çıksın ki, cennete girebilsin. Hiç şüphesiz zaferler, sabır ile birlikte gelir. Bunu hiçbir zaman unutmamak gerekir.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Müminler bir duvar gibidirler, birbirlerine destekçi olurlar" buyurmuştur.

Şüphesiz yeryüzünün birçok bölgesinde İslami cihad halen devam etmekte, kâfirlere karşı verilen savaş onca engelleme ve sıkıntıya rağmen her gün daha da kuvvetlenerek genişlemektedir. Bu konuda her mümin üzerine düşen görevi yerine getirmek ve mümin kardeşlerine elinden gelen desteği vermek zorundadır. En azından kâfirlerin mallarını boykot ederek onları zayıf düşürmeye çalışmalı ve bu şekilde cihad meydanlarında olan kardeşlerine yardımcı olmalıdır.

"Sen onların milletlerine tabi olmadıkça ne Yahudiler, ne de Hıristiyanlar senden asla hoşnut ve razı olmayacaklardır. De ki, gerçekten de Allah'ın hidayeti, hidayetin ta kendisidir." (2 Bakara/120)

39. Müslümanlarla Savaşan Düşman Devletlerinin İş ve İnsan Gücünü İstihdam Etmemek

Bu konu da yukarıda anlatmış olduğumuz düşman mallarını boykot etme ve ekonomik ambargo uygulama kapsamında değerlendirilmelidir. Nitekim düşmanların özellikle de bizimle savaş halinde olanların mühendis, teknisyen, mimar, doktor gibi uzmanlarını istihdam etmemek gerekir. Rabbimizin fazlı ve keremiyle günümüzde Müslümanların kâfirlere ihtiyaçları yoktur. Çünkü müminlerde her zaman ve her yerde hayır ve bereket vardır. Müminler içerisinde her işin üstesinden gelebilecek insanlar çok şükür mevcuttur. Zira kâfirlere vereceğimiz maaş ve paraların bir kurşun olarak bize dönmesi kaçınılmazdır.

"...İnanan bir köle, hoşunuza gitmiş olsa da müşrik bir erkekten daha iyidir." (2 Bakara/221)

Rabbimizde bu yapmış olduğumuz çalışmayı İslam cihadına katkıda bulunmanın kırkıncı vesilesi olarak kabul buyurmasını ve bunun karşılığında bize rahmet etmesini, cihada bizzat katılmamıza vesile olmasını cenabı Allahtan dileriz.

Allah Yolunda Cihadı Terk Etmenin Kötü Sonuçları

Yukarıda cihadın fazileti ve kazandırdıkları konusunda bilgi verilmeye çalışılmıştı. Bu bölümde ise cihadı veya cihada hazırlığı terk etmenin kötü sonuçları ve bunun neticesinde dünya ve ahirette karşımıza çıkacak zarar ve tehlikelerin neler olduğunu Şeyh Abdulaziz (*Hafizahullah*)'ın dilinden nakledeceğiz.

Şüphesiz farz-ı ayn olan cihadı terk etmek ilim ehline göre büyük günahtır.

İbni Hacer el-Heytemi *(Rahimehullah)* "Zevacir" adlı kitabında şöyle demiştir:

"Büyük günahlardan üç yüz doksan ikinci günah şudur: "Kâfirler İslam diyarına girmişler ve bir mümini esir almışlarsa ve o müminin kurtarılması mümkün ise ya da insanlar cihadı tamamen terk etmişlerse yahut bir bölge Müslümanları kâfirlerin saldırabileceği gedikleri kapamamışsa ve bu sebeple düşman orayı istila etmişse, işte o vakit cihad farz-ı ayn hükmünü alır."

İşte bundan dolayı cihadı ve cihada hazırlık yapmayı terk etmek, münafıklık alameti olmuştur. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Kim gazve yapmadan veya gaza yapmayı temenni

etmeden ölürse nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur"[62] buyurmuştur.

Ayrıca Rabbimiz cihadı terk etmenin, Ahiret inancının olmaması ya da zayıf bir inanca sahip olmanın belirtisi olduğunu şöyle bildirmektedir:

> *"Allah'a ve ahiret gününe inananlar, mallarıyla, canlarıyla savaşmak istediklerinden ötürü geri kalmak için senden izin istemezler. Allah sakınanları bilir. Ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, kalpleri şüpheye düşüp şüphelerinde bocalayan kimseler senden izin isterler. Eğer savaşa çıkmak isteselerdi bir hazırlık yaparlardı. Ama Allah davranışlarını beğenmedi de onları alıkoydu. "Oturanlarla beraber oturun!" denildi." (9 Tevbe/44-46)*

Cihadı Terk Etmek Büyük Bir Günahtır

Cihadı terk etmek, kişinin kendisini dünyada ve ahirette Allah'ın gazabına maruz bırakması demektir.

> *"Eğer (gerektiğinde savaşa) çıkmazsanız Allah sizi pek elem verici bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir kavim getirir. Siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir." (9 Tevbe/39)*

> *"De ki: "Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabanız, elde ettiğiniz mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler size Allah'tan, peygamberinden ve Allah yolunda savaşmaktan daha sevgili gelirse, Allah'ın buyruğu gelene kadar bekleyin! Allah fasık kimseleri doğru yola eriştirmez!" Andolsun ki Allah, birçok yerde ve Huneyn gününde size yardım etmişti. Hani çokluğunuz size kendinizi beğendirmiş, fakat sizi hezimete uğramaktan kurtaramamıştı. Yeryüzü bütün genişliğine rağ-*

[62] Müslim, Ebu Davud ve Nesâî.

men size dar gelmişti, sonunda (bozularak) gerisin geri dönmüştünüz. Bozgundan sonra Allah, peygamberine ve müminlere güvenlik verdi. Sizin görmediğiniz askerler indirerek inkâr edenleri azaba uğrattı. İnkârcıların cezası işte budur." (9 Tevbe/24–26)

İbni Kayyim *(Rahimehullah)* "Uddetü's Sabirîn" isimli eserinde Emri bil maruf ve nehyi anil münkeri terk eden ve cihad etmeyi ihmal eden kimselerin imanlarının zayıf olduğunu ve Rabbimizin gazabına uğrayan kimseler olduğunu söylemiştir. Hiç şüphesiz emri bil maruf ve nehyi anil münker yapmak, Allah ve Rasulü için nasihatte bulunmak, Allah'ın dinine ve kitabına yardımda bulunmak en önemli vaciplerdendir. Bu gibi vacipleri terk edenler, ne kadar takva ve zühd ehli olduklarını iddia etseler de din hususunda en zayıf kimselerdir. Öyle ki, onların gözleri önünde Allah'ın haram kılmış olduğu şeyler işlenmiş olsa yüzleri kızarmaz ve asla kızmazlar, yüzlerini ekşitmezler. Allah'ın dinine yardım etme konusunda asla kendilerini sıkıntıya atmazlar ve canlarını ortaya koymazlar. Bundan dolayı büyük günah işleyenlerin durumları, onlardan daha iyidir.

Öyleyse Allah yolunda cihad etmeyi terk etmek, dünyada ve ahirette kişinin helak olmasına sebep olabilmektedir. Bu helak olma, Rabbimizin şu ayetlerinden açıkça anlaşılmaktadır:

"Allah yolunda infak edin! Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın! İyilik yapın ve ihsanda bulunun çünkü Allah muhsinleri sever." (2 Bakara/195)

İbni Kesir *(Rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: "Leys b. Ka'b, Yezid b. Ebi Halid kanalıyla, Eslem'den naklederek der ki: "İstanbul kuşatmasında muhacir Mücahidlerden bazıları düşman safına saldırdı ve düşman safını deldiler. Bazı kimseler bu mücahidlerin, kendi elleriyle kendilerini tehlikeye attıklarını söylediler. Beraberimizde Ebu Eyyub el-Ensari *(Radıyallahu Anh)* da vardı ve dedi ki: "Biz bu ayeti daha iyi bili-

riz. Çünkü o, bizim hakkımızda nazil olmuştur. İslam yayılıp hâkim olmaya başlayınca Ensar'dan bir grup toplandık ve "Allah bizi Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e sahabe kılarak onunla sohbet etmeyi ve ona yardımcı olmayı nasip etti. Bugün ise İslam yayıldı ve Müslümanlar çoğaldı. Biz Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'i ailelerimize, çocuklarımıza ve her şeyimize tercih etmiştik. Şimdi ise savaş ağırlığını kaybetti. Artık ailelerimize ve çocuklarımıza dönüp onların yanında kalsak" diye düşünüyorduk ki *"Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın!"* ayeti nazil oldu. Ayette bahsedilen tehlike, cihadı terk ederek mal ve çoluk-çocuğun yanında oturmaktır."[63]

Aynı zamanda şunu da vurgulamakta fayda vardır ki cihadı terk etmek, kişinin "Vela ve Bera" akidesinin zayıflamasına ve zamanla yok olmasına sebep olmaktadır.

Şirkin ve Küfrün Yayılması
Küfür Ehlinin Üstün Olması

İslam'ın ve tevhidin olmadığı bir yerde mutlaka zulüm, şirk ve küfür hâkim olacaktır. İslam'ın olmadığı yerde adaletten ve hukuktan söz etmek mümkün değildir. Bir yerde insanlar, Allah'a kulluk etmiyorlarsa (Hâkimiyet yalnızca Allah'a ait değilse) orada mutlaka kullara kulluk ediyordur.

"...Allah'ın insanları birbiriyle savması olmasaydı yeryüzünün düzeni bozulurdu. Fakat Allah âlemlere karşı lütufkârdır." (2 Bakara/251)

"Onlar haksız yere ve "Rabbimiz Allah'tır" dediler diye yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah, insanların bir kısmını diğeriyle savmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çokça anılan camiler yıkılıp giderdi. And olsun ki, Allah'a yardım edenlere Allah da yardım eder.

[63] Ebu Davud, Tirmizi ve Nesai.

Doğrusu Allah kuvvetlidir, güçlüdür." (22 Hac/40)

Müslümanlar, cihadı terk ederlerse rabbimizin haber verdiği gibi küfür üstünlük kurar ve egemenliğini ele geçirerek insanlara zulüm ve haksızlık eder. Böylece insanlar bir birlerini rab edinmiş olurlar. Hayatları fesada ve kötülüğe uğrar. Zira hayatın tadı, neşesi ve istikameti İslam'dadır. Bir yerde İslam yok ise orada hayat biter ve fesada uğrar. Hakiki bir hayat ancak Allah'ın insanlara çizmiş ve göstermiş olduğu hayattadır. Böyle bir hayatta ahlak, terbiye, üstün fazilet ve kişilerin bir birine karşı olan sevgi ve saygısı vardır. Zaten insanın rabbine kulluğunu gerçekleştirebilmesi de ancak böyle bir hayat içerisinde mümkündür. Fakat küfrün ve şirkin hâkim olduğu yerlerde bu saymış olduğumuz güzel meziyetlerin hiçbirisini bulamazsın. Bir yerde İslam yok ise orada mutlaka şirk vardır. Zira şirk birçok insanın farklı görüş ve çıkarlarının çatışması manasına geldiğinden dolayı orada huzurun, refahın, adaletin, hak ve hukukun veya ahlakın bulunması söz konusu olamaz.

Ne zaman Müslümanlar, İslam'ın kendi üzerlerine yüklemiş olduğu cihad farizasını yerine getirirlerse yeryüzündeki mevcut zulüm ve haksızlıklar sona erer ve bunun yerine Allah'ın hâkim olduğu, onun sözünün geçtiği hak ve adalet sisteminin tatbik edildiği, İslam hâkim olur. Zaten rabbimizin cihadı farz kılması da bundan ötürüdür.

Müslümanların Zillete Düşmesi Değerlerinin Yok Olması

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez."[64]

[64] İmam Ahmed.

Hadis "Siz cihadınıza dönünceye kadar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu zilleti sizden gidermez" anlamına gelmektedir. Ayrıca hadiste cihad "din" olarak isimlendirilmiştir.

Muhakkak ki cihad, hayattır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Sizi hayat verecek şeylere çağırdığı zaman Allah'a ve Resulü'ne uyun!" (8 Enfal/24)

Âlimler ayetteki "hayat verecek olan şey" ifadesini cihad olarak tefsir etmişlerdir.

Bu uyarılardan da anlaşıldığı üzere cihadı terk etmek; müminlerin zilleti ve küfrün üstünlüğü, Müslümanların elinde bulunan toprakların kâfirlerin eline geçmesi, yeraltı ve yerüstü kaynaklarının sömürülmesi anlamına gelmektedir. Nitekim günümüz Müslümanlarının da içine düşmüş olduğu durum bundan başkası değildir.

Kuşkusuz Müslümanlar, canlarından, mallarından, evlatlarından ve sahip oldukları değerli şeylerin ellerinden alınmasından ve şehid olmaktan korkarlarsa işte o zaman şu basit ve rezil dünyada, bunların kat kat fazlasını tatmaya ve rezil olmaya mahkûmdurlar. Bunların hangisi daha iyidir. Çocukların, malların ve değerli şeylerin Allah yolunda feda edilerek cihad edilmesi ve karşılığında izzetli ve şerefli bir hayatın yaşanması ve cennet hayatının elde edilmesi mi yoksa zillet ve aşağılık içerisinde küfrün boyunduruğu altında yaşamak mı?

Cihadın Menfaat ve İyiliklerinden Mahrum Olma

Şayet bir kişi veya toplum, cihad ve cihada hazırlığı terk etmiş ise bu büyük amelin ecri ve sevabı elde edilememiş, mahrum kalınmış ve faydalanılmamış demektir. Ayrıca şehid olma, bunun karşılığında elde edilecek cennet, orada şehide verilecek olan onlarca nimet ve güzellikten de mahrum kalınması söz konusudur. Bunların yanında Allah'ın şeriatının hâkim olmuş ol-

duğu bir yerde yaşayamama, ganimetten mahrum kalma ve cihad ortamındaki manevi lezzeti tadamama gibi birçok nimet ve güzellikler de elde edilemeyecektir.

Müslümanlar Arasında Fırkalaşma ve Ayrılığın Oluşması

Şüphesiz İslam ümmeti cihadı ne zaman terk etmişse, kendi aralarındaki çekişmeler, fırkalaşmalar ve bölünmeler o zaman başlamıştır. Zira düşmanıyla uğraşmayan kimse mutlaka kendisiyle ve kardeşleriyle uğraşacaktır.

İşte görüyoruz şu ümmetin halini... İslam'dan uzak bir hayat ve İslam'ın emirlerinden uzak bir sistem bunun neticesi olarak dünyevi bir yaşantı, müminleri bu hale getirmiştir. İslam'dan ve İslam'ın emirlerinden uzak bir yaşantının hâkim olduğu, akidevi birlikteliğin bulunmadığı yerlerde Müslümanların birliği ve vahdetinden söz edilemez. Orada dağınıklık, hizipçilik, fırkalaşma ve cemaatçilik alır başını gider. Bunun sonucunda (günümüzde olduğu gibi) Müslümanlar, kâfirlerin hâkimiyeti ve egemenliği altına yaşamaya mahkûm olurlar.

> *"Biz Hıristiyanız diyenlerden de söz almıştık. Onlar, kendilerine öğretilenin bir kısmını unuttular da bu yüzden aralarına kıyamete kadar düşmanlık ve kin saldık. Allah, yapmakta olduklarını kendilerine haber verecektir." (5 Maide/14)*

Rabbimiz şöyle diyor; Biz de bu yüzden onların aralarına kıyamete kadar sürecek bir düşmanlık ve kin saldık. Yaptıklarından ötürü onların arasına sonu gelmeyecek düşmanlık ve kan davası koyuverdik. İşte Allah'ın vahyini unutanların, Allah'ın vahyi ile ilgiyi kesenlerin, vahiyden uzak yaşamaya kalkışanların, vahyi hayatlarından dışlayarak kendi hevâ ve hevesleri istikametinde yaşamaya çalışanların cezası işte budur.

Ayrıca Rabbimiz bizlere şu uyarıda bulunuyor: "Eğer bizler,

Rabbimizle yaptığımız anlaşma şartlarına riayet etmez, Kur'an ile ilgi ve alâkamızı keser, Kuran-ı Kerimsiz bir hayatın adamı olursak ve farzları terk edersek kesinlikle bilelim ki Allah, bizim aramıza da düşmanlık atacaktır."

Ya rabbi! Bizlere fayda verecek ilimler öğret! Bizlere öğrettiğin ile bizleri faydalandır.

Ya rabbi! Bizlere hakkı hak, batılı da batıl olarak göster ve hakka tabi olmakla bizi rızıklandır.

Ya rabbi! Bizlere senin yolunda cihad etmeyi nasip et ve bizleri de şehidler kervanına ilhak eyle!

Ya rabbi! Bizleri, senin rızan için yaşayan ve hayatını, sana itaat yolunda geçiren kimselerden eyle!

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir...

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu

Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler

Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları

Derleme

8- Demokrasi Dini

Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad

Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı

Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

Çıkan Kitaplarımız

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

16- Cehalet Özrü

Murat Gezenler

17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

18- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisî

19- Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisî

20 Tevhid'in Anlamı

Seyyid Kutub

21- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed b. Ahmed es-Salim

22- İşte Şeriat Budur

Ebu Sehran es-Suri

23- Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz

Ebu Sehran es-Suri

Çıkacak Kitaplarımız

1- Hakimiyet Allah'ındır

Derleme

2- Yeni Başlayanlar İçin Tevhid Dersleri

Ebu Sehran es-Suri

3- Ey Zindan Arkadaşlarım 3

Ebu Muhammed el-Makdisî

4- Orman Kanunları

Ebu Muhammed el-Makdisî

5- İrca Saldırıları Karşısında Tevhid Müdafası

Murat Gezenler

6- Zikir Ehline Sorun

Tevhid ve Cihad Minberi

7- Zadu-l Müslim

Ebu Hamza el-Muhaciri

8- Nebevî Hadislerden Mesajlar

Murat Gezenler

Allah'ın İzni İle

PEK YAKINDA

HAKİMİYET ALLAH'INDIR

Muasır Alimlerden 30 Makale

Yeryüzünde herhangi bir devlet Allah'ın indirdiğiyle hükmetme ilkesini kaim kılmaya çaba gösterse ya da Allah'ın hükmüyle, Rahman'ın indirdikleri ile muhakeme olma ilkesini benimserse derhal o devlete karşı savaş ilan edilir. Dört bir taraftan kuşatılır... Darmadağın edilmeye çalışılır... Üzerine füzeler fırlatılır, bombalar yağdırılır....

İşte bugün bu durumu en canlı hali ile yaşamaktayız. Afganistan'da... Küçücük bir topluluk Allah'ın indirdikleri ile hükmetme endişesi taşıdığı için dünyanın dört bir tarafından saldırıya uğradı. Küfür tek millet oldu... Bütün güçleriyle birleştiler ve mazlumlara karşı savaş ilan ettiler...

Allah'ın İzni İle

PEK YAKINDA

ZİKİR EHLİNE SORUN

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi
Ve Tevhid&Cihad Minberi
Fetva Kurulu

Hazırlayan

Murat Gezenler

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "Şayet bilmiyorsanız zikir ehline sorun" diye emretmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise "Cehaletin ilacı sormaktır" buyurmuştur. Sormak ilim yolunun en önemli yapı taşlarındandır. Bununla beraber kendisine soru sorulanın da zikir ehlinden olması gerekir.

Elinizdeki eser Şeyh Ebu Muhammed'in liderliğinde oluşan 11 alimin, dünyanın dört bir yanından özellikle muasır meselelere dair kendilerine yöneltilen sorulara verdikleri fetvaları ihtiva etmektedir.

Allah'ın İzni İle

PEK YAKINDA

ORMAN KANUNLARI

Ebu Muhammed el-Makdisi

Nasihat edenlerin oldukça az olduğu şu günümüzde gerek avam gerekse İslam davetçisi olsun tüm Müslüman kardeşlerimize sunduğumuz bir nasihattir bu...

Hak ile batılın bütünüyle birbirine karıştığı, kendilerini ilme nispet edenlerin dinin aslını ve en önemli konularını gizledikleri bir dönemde sunuyoruz bu nasihati. Halbuki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara "Dinin hükümlerini apaçık bir şekilde açıklayacaksınız" diye emretmişti.

Bundan dolayı bir ücrette talep etmiyoruz. Zira bizim için en güzel örnek kavimlerine *"Buna karşı sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ecrimi verecek olan, ancak âlemlerin Rabbidir" (26 Şuara/109)"* diyen Allah'ın Nebileridir.

Gücümüz nispetinde ıslah etmeye çalışmaktan başka hiçbir niyetimiz de yoktur. Tıpkı Allah'ın Nebisi Şuayb *(aleyhisselam)* gibi...

"Şuayb dedi ki: Ey kavmim! Eğer benim, Rabbim tarafından (verilmiş) apaçık bir delilim varsa ve O bana tarafından güzel bir rızık vermişse buna ne dersiniz? Size yasak ettiğim şeylerin aksini yaparak size aykırı davranmak istemiyorum. Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmek istiyorum. Fakat başarmam ancak Allah'ın yardımı iledir. Yalnız O'na dayandım ve yalnız O'na döneceğim." (11 Hud/88)

NOTLAR

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ey Amerikalı! İşte Bu Usame'dir.

Şeyh Hüseyin bin Mahmud tarafından kaleme alınmıştır.

Birkaç kardeş bana forumlardan birinde bir Amerikalının yazdığı bir mektuptan bahsetti. Mektubu bana ulaştırdılar ve benden bu Amerikalıya cevap yazmamı istediler. Başta bunu yapma konusunda biraz tereddüt ettim fakat kardeşler bana bu adamın diğerlerinin yaptığı gibi Müslümanlara karşı önyargılı olmadığını ve gerçekleri duymak istediğini söylediler. O halde bu Amerikalı dikkatini bize versin ve Usame hakkında birkaç mütevazı tespitimizi okusun.

Bana ulaşan mektup şöyle idi:

Ben bir Amerikalıyım. Gerçekten hükümetimin söylediği hiçbir şeye inanmıyorum. Medyanın Usame bin Laden'in ölümüyle uğraşması beni harekete geçirdi. Önceden Müslümanların ondan nefret ettiğini düşünüyordum. En azından onun yolu hakkında ülkemizdeki resmilerin bize söylediği buydu.
Ölümünden sonra fark ettim ki siz onu ciddi anlamda çok seviyorsunuz!

Usame'nin Müslümanlar için ne ifade ettiğini gerçekten öğrenmek istiyorum. Onun hakkında medyanın anlattıklarını değil sadece doğruları bilmek istiyorum. Çünkü medyaya kesinlikle güvenmiyorum. Lütfen açık ve dürüst olun.

Gerçekten doğruları öğrenmek istiyorum.

Ve cevabı şudur:

Ey Amerikalı… Ben bugün sana efsane gibi bir adamın hikayesini anlatacağım. O gerçekten bir efsane… Tüm dünyanın şahit olduğu bir efsane…

Babası Muhammed. Dedesi Avaz. Onun tam ismi de Usame bin Muhammed bin Avaz bin Laden.

Babası Muhammed Yemenlidir. Yemen –eğer bilmiyorsan- en iyi medeniyetlerin kurulduğu, Arapların kökeninin geldiği en eski ülkelerden biridir. Genç Muhammed Yemen'den Arap Yarımadası'nın batısında bulunan Cidde'ye gitti. Hamallık yaptı ve kendini geliştirerek kısa zamanda Arap Yarımadası'nın en büyük inşaat mühendislerinden biri oldu. Onun açık sözlü, dürüst ve ısrarcı biri olduğu biliniyor. Güçlü akrabalık ilişkilerine sahipti.

Ey Amerikalı, İslam hakkında ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum ama ben sana Müslümanların üç kutsal mescidinden bahsedeceğim. Bunlar Mekke'deki Mescid-i Haram, Medine'deki Mescid-i Nebevi ve Filistin, Kudüs'teki Mescid-i Aksa. Müslümanlar için bunlardan daha kutsal bir mekan yoktur. Kabe'yi biliyorsundur. Mekkedeki siyah bir örtüyle örtülü kübik yapı. Eğer Hz. İbrahim ve Hz. İsmail tarafından inşa edilen bu binayı yakından gördüysen, etrafındaki yapı Usame'nin babası Muhammed tarafından inşa edilmiştir. Eğer fotoğraflarda Medinedeki Mescid-i Nebeviye bakmış ve mükemmel güzellikte bir bina görmüşsen orayı onaran Usame'nin babasıdır. Ve Yahudiler Mescid-i Aksayı yaktıklarında Araplar arasında yapılan ihaleyi Muhammed kazanmış ve orayı da o onarmıştır

Usame'nin babasının Yemenli olduğunu söylemiştim ama annesinin Şamlı olduğunu söylemedim. Dolayısıyla Usame hem Yemenli hem Şamlı. Dünyanın en iyi medeniyetlerinin kurulduğu iki bölgenin oğlu. Medeniyet ve tarihin oğlu. Doğum yeri ise Hicaz. Hicaz, risaletin toprakları.. Bu yüzden Usame'nin ruhu medeniyet, tarih ve inançların karışımıdır.

Usame'nin babasının konumu ve maddi durumu oldukça iyiydi. Öyle ki bir ekonomik kriz sonrası Arap Yarımadasının kralına ve tüm hükümet çalışanlarına 6 aylık maaşları kadar para vermiştir. Bu olaydan sonra Arap prensleri ve kralları arasında yüksek bir statü kazandı. Bu evden, bu aileden, bu onur ve bu saygınlıktan, bu uygarlık ve tarihten Usame çıktı!

Usame iyi ve sert bir şekilde büyütüldü. Babası varlığına rağmen oğlunun ciddi, çalışkan ve mücadeleci olarak yetişmesine çok özen gösterdi. Statü ve varlıktan dolayı edepsiz yetişen diğer zengin çocuklar gibi değil dindar, çalışkan ve ciddiydi.

Kızıl Rus ordusunun Afganistan'a girmesi genç yaşta hayatında büyük bir değişikliğe yol açtı. İki kutsal mescidin ülkesinden -Arap Yarımadasının batısı- haberler gelmeye başlamıştı. Usame dindar ve düşünceli kişiliğinden dolayı haberleri sürekli takip ediyor ve bu durumdan çok rahatsız oluyordu. Çünkü Usame duyarlı bir adamdı ve haberlerden hiç memnun olmuyordu. Pek çok kez Afganistan'ın komşusu Pakistan'a gitti. 82'de Afganistan'a gitmeye karar verdiğinde 25 yaşındaydı. Cihada katıldı ve Afgan mücahidlerle beraber Sovyetler Birliği'ni yenip Afganistan'dan kovana kadar savaştı. Sonuç olarak Sovyetlerin bu tarihi yenilgisiyle ülkeleri Rusya oldu ve birçok ülke onlardan ayrıldı.

Bu genç adamın hayatındaki ilk görev buydu. Sonra dünyanın gündemini değiştirecek derecede tehlikeli bir olay meydana geldi. Amerikan ordusu 91'de Müslümanların en kutsal yerlerinden biri olan Arap Yarımadasına girdi. Bu 90'da Saddam Hüseyin'in Kuveyt'e girişinden sonra oldu. Usame bu yıldan önce Saddam konusunda Arap devlet adamlarını uyarmıştı fakat onu dinleyen olmamıştı. Saddam Kuveyt'e girdikten sonra Usame-ve

mücahidler- Arap prenslere Saddam'ı Kuveyt'ten kovmayı önerdi. Fakat onlar Amerikalıları tercih ettiler. Ve birleşmiş ordular risaletin toprakları Arap Yarımadasına girdiler Usame'nin orduların ülkeye gireceği yönündeki önsezisi doğru çıktı. Bu olay gerçekten dünyadaki olayların değişimine yol açtı.

Hükümetine inanmamakta haklısın Ey Amerikalı. Onlar tüm dünyaya 11 Eylül olayının tarihi bir değişim olayı olduğunu söylediler. Fakat doğrusu şu ki; 11 Eylül olayı sadece İslam düşmanı bir ordunun yönetiminde Arap Yarımadasının yaptığı bu büyük olaya bir tepki idi.

Sovyetler 89'da Afganistan'dan ayrıldıktan sonra Afganlar kendi aralarında bazı ayrılıklar, çatışmalar yaşadılar. Usame bu lokal savaşa katılmamayı seçerek Sudan'a gitti. Ve orada bazı hayır programları ve bir takım siyasi işlere başladı fakat Amerikan hükümeti Usame'nin Sudandaki faaliyetlerinden hoşlanmadı. Ve Sudan hükümetine Usame'yi Sudan'dan çıkarmaları konusunda baskı yaptılar. Usame bunun farkına vardığında Afganistan'a geri döndü. Eski mücahidleri yeniden topladı. Sonra Taliban Afgan şehirlerini yönetene kadar beklediler.

Usame Taliban'ın dürüstlük ve Afganistan'da gerçekten bir değişiklik yapma konusundaki kararlılıklarını görünce onlarla tarihi bir anlaşma yaptı. Taliban'la birlikte diğer Afgan gruplara karşı Afganistan'ın büyük bir kısmını birleştirene kadar savaştı. Ve Usame Taliban liderlerinden ve komutanlarından Molla Ömer'in en yakın arkadaşlarından biri oldu.

Amerika'nın Arap ülkelerine girişine tüm İslam dünyası kızgındı. Çünkü onlar için bu ülke diğer ülkelerden çok daha fazla bir öneme sahiptir. Amerika'nın Irak'a müdahalesi ve 1,5 milyondan insanıki bunlardan yarım milyonu çocuktur- öldürmesi ve aynı zamanda Yahudilere Filistin'de para ve silah yardımı yapması Sovyetlerden Afganistan'ı kurtarmak için giden Usame ve arkadaşlarında büyük bir etki yaptı. Farkettiler ki Amerika karanlıkta savaşıyordu. Müslümanlara yapılan tüm zulümlerin arkasında Amerika'nın olduğunu farkettiler ve Amerika'ya savaş ilan ettiler. Usame Amerika'ya Arap ülkelerinden çıkmasını söyledi.

Amerika her yerde mücahidlerin peşindeydi. Arap ülkelerine Afganistan'dan gelen ve berbat şartlardaki hapishanelerden kaçanların yakalanmasını emretti.

Bosna, Çeçenya, Kosova, Sudan, Somali, Filipinler, Çin ve Keşmir'de Müslümanlara karşı savaşlar başlamıştı. Usame bu ülkelerdeki zulme uğramış Müslümanlara onları haksızlık ve despotizme karşı korumak için para ve insan yardımında bulunuyordu. Bu yaptıkları onu Müslümanlar arasında ünlü biri haline getirdi.

Usame ve grubu sorunların ana nedeninin Amerika olduğunu anlamışlardı. Çünkü Amerika Müslüman ülkelerdeki diktatör rejimleri destekliyordu. Ayrıca İslam dünyasındaki sorumlu kişilere rüşvet veriyor ve bu ülkelerdeki ilerleme ve gelişmeyi engelliyordu. Amerika'nın en büyük suçu Yahudileri Filistin sınırlarına odaklaması olmuştur. Onlara Arap Yarımadasında olduğu gibi Filistin'de de Müslümanların öldürülmesi için para ve gelişmiş ordular temin ettiler. Bu Müslümanlar için çok önemli bir meseledir.

Araplar Hz. İbrahim doğmadan önce Filistin'de yaşıyorlardı. İbrahim'in İsmail ve İshak adında iki oğlu oldu. İshak'ın da Yakup adında bir oğlu. Yakub'un lakabı İsrail idi. Mısır'a göç etti orada kaldı. O ve soyundan gelenler 400 yıl orda yaşadılar. İsrailoğulları Hz.Musa'nın liderliğinde Sina'daki labirent ülkesine gittiler. Ve 40 yıl kaldılar. Daha sonra Filistin'e girdiler ve Arapları oradan çıkardılar.
Müslümanlara gelince, biz o zaman İsrailoğullarının kutsal belde Filistin'i hakettiğini düşünüyorduk.
Çünkü Araplar da İsrailoğulları da yaratıcı olarak Allah'a inanıyorlardı.

İsrailoğulları asırlarca Filistin' de kaldılar ve Allah Meryem oğlu İsa'yı gönderdi. Yahudiler ona iman etmedikleri gibi inanan kimselere de zulmettiler. Allah Hz. İsa' ya iman edenlere Yahudileri Filistin' den çıkarmalarını emretti. Çünkü onlar hem Hz. Musa'nın dinini terk etmişlerdi hem de Hz. İsa' ya iman etmiyorlardı. Filistin, Allah'a iman eden Araplar Romanlardan geri alıncaya kadar Allah'ın anayasasını değiştiren Yahudilerin yönetimi altındaydı. Daha sonra 13 asır Müslümanlar tarafından yönetildi. Fakat Müslümanlar dinlerinden ve peygamberlerinin emirlerinden uzaklaştıklarında Allah onlara İngiliz Fransız işgalini yükledi. Ve İngilizler Filistin' i aldı. Buna rağmen Müslümanlar kendilerini gözden geçirip dinlerine dönmediler. Bu yüzden Allah onları kendilerinin en azılı düşmanı ve en iğrenç insanlar olan Yahudilerin hakimiyetiyle cezalandırdı.

Filistin Müslümanlarda kalmadı. Çünkü Müslümanlar dinlerinden uzaklaştılar. Bu durum sağduyulu Müslümanlar tarafından farkedildi. İnsanları dinlerine geri dönmeye çağırdılar ve Filistin' in ancak bu şekilde özgür olabileceğini söylediler. Bir çok İslam alimi gibi Usame de insanları İslam'ın aslına dönmeye çağıran biriydi. Filistin ancak bu şekilde yeniden Müslümanların olabilirdi.

Bu tarihi giriş Usame'nin inançları, fikirleri ve ideolojisinin anlaşılmasında önemli bir yer tutar. Usame hakkındaki haberleri takip ediyor musun bilmiyorum -Ey Amerikalı- ama ben sana onun 11 Eylül sonrası verdiği tarihi sözü hatırlatacağım. Şöyle demişti: ortağı olmayan, her şeye kadir olan Allah' a yemin olsun ki, "Filistin güvenli olmadığı sürece ve ordular Muhammed (sav)' in ülkelerinden çıkmadıkça Amerika güven içinde yaşamayı hayal dahi edemeyecek." Usame'yi takip eden biri onun bu sözünü doğrulayan bir yaşam geçirdiğini bilir.

Sana Usame'nin terörist olduğunu ve bizim bunu kabul etmediğimizi söylüyorlar. Ama bizim hangi anlamdaki terörizmi reddettiğimizi hala söylemiyorlar. Amerika; Japonya, Almanya ve Sovyetlerle savaşta ve Japonya'nın Kaliforniya, Washington, Seattle ve Arizona'yı işgal ettiğini düşün. Eğer Almanya Washington D.C. ve Florida'yı işgal ederse ya da Sovyetler Georgia, New York, Virginia'yı işgal etse onlar çıkana kadar evinizde oturup bekler misiniz? Bu durumda Rus, Alman yada Japon ordusuna karşı bazı Amerikalıların direnmesi nedir?? Amerika'ya karşı savaşanlar mı terörist yada işgallerden sonra Rusya, Almanya yada Japonya'da bir takım patlamalar yapan Amerikalılar mı??

Biz Usame'nin terörist olduğunu reddetmiyoruz. O elbette düşmanlarını korkutan(terörist) birisidir.

Asıl soru şu: Usame neden terörist oldu?

Sana Usame'nin kişiliğinden bahsedeceğim. O sessiz yapılı bir adamdır, sessiz konuşur, küçük güler, çok utangaç, çok cömert ve oldukça mütevazı bir adam. Zengin biri olmasına rağmen fakir insanların arasında yaşamaktan, onlarla yemek yemekten, uyumaktan hoşlanırdı. Eğer ona bir şey anlatmak istersen sanki tek arkadaşı senmişsin gibi seni dinler. Yufka yüreklidir… Şiiri, edebiyatı, okumayı sever. Ata binmekten hoşlanır. Onunla kim birlikte bulunursa ondan hoşlanır çünkü o düşmanlarına bile saygılı ve kibardır. Üstelik tüm bunlardan başka, amcalarından miras kalan zekiliği, medeniyetin merkezinden miras kalan cesareti ve memleketinden miras kalan sadıklığı vardır.

Bunlar Usame'nin en ufak bir abartma dahi yapmadığımız bazı özellikleri. Bu özelliklere, onu görenler, onunla kalanlar ve görüşenler tanıklık etmiştir. O halde şunu açıklamamız gerekir: böyle özelliklere sahip biri nasıl olur da terörist olabilir??

Şimdi anlatacağım gibi:

Usame Arap Yarımadasında doğdu. Bu ülkenin insanları özgürlüğün en büyük hayranlarıdır. Gelişmiş ülkelerin yakınına göç etmektense on asır çölde yaşamayı tercih etmeleri bunun en büyük delilidir. Çünkü onlar bir kral ve ya imparatorun emirlerine riayet ederek yaşamaktan hoşlanmazlar. Onlar uzun asırlar boyunca suyu, bitkisi ve hayvanları az olan bir ülkede yaşadılar. Engebeli ve sert, haşin doğadan dolayı oldukça gururlu, itiraz edebilen ve kendilerine saygı duyan insanlar olarak yetiştiler. Bunun gibi, politikalar ve kurallarla köleleştirilmeyi kabul etmediler. Tarih boyunca asla bir komutan veya kral tarafından yönetildikleri olmamıştır. Hz. Muhammed' in peygamberliğinden sonraki durum hariç, o zaman Hz. Muhammed onları İslam ile yönetti. Ve din için olmasaydı hiç kimse onları yönetmeyi başaramayacaktı. Çünkü bu ülkenin insanları her şeye gücü yeten Allah'ın yönetimi dışında kimsenin yönetimine teslim olmadı.

Bu arka plan genelde Arapların özelde Usame'nin ülkelerini işgal eden ve kirleten Amerikan ordusuna olan nefretlerini anlamada çok önemli bir yer tutar. Arabistan Krallığının Suud ailesine dayandığını biliyorsundur. Şu anki kralın babası Abdülaziz bu yarımadayı birleştirdi. Bunu yapmaktaki amacının ülkeyi şeriatle yönetmek olduğunu bildirdikten sonra yönetimi silah gücü ile ele geçirdi. Bu yüzden buradaki insanlar ülkeyi İslam'ın sancağı altında birleştirmesi için ona karşı savaştılar.

Daha sonra yönetimin İngilizler tarafından desteklendiği ortaya çıktı. Ve Amerikalılar ve kralın oğulları Kuveyt'in özgürleşmesi bahanesiyle Amerikan ordusunun Arap Yarımadasına girmesine izin verdiler.
Böylece İslam'a yapılan bu ihanet kral ve oğullarının ne olduğunu açığa çıkarmış oldu.

Ey Amerikalı! Usame'nin ülkesinde savaş ilan etmesinin başlıca sebepleri şunlardı:

1:Filistinde suçlu Yahudi devletine verilen destek

2:Arap yarımadası ve İslami vahyin toprağını istila

3:Müslümanlara karşı birçok Müslüman toprağında savaşılması

4:İslami topraklardaki diktatör devletlerin desteklemesi

5:İslamın kendisine karşı savaşılması ve İslami bölgelerde muhalif metodların yayılmaya ve Müslümanların ahlaki değerlerinin yozlaştırılmaya çalışması

6: Amerika'nın başarısının sebebinin son 30 yılda milyonlarca Müslümanın öldürülmesine bağlı olması

Bu önemli sebepler bu nazik, sakin, mütevazı ve ılımlı adamı tehlikeli ve tanınmış bir teröriste ve eşsiz bir seviyede direnç gösteren bir savaşçıya dönüştürdü. Bu sebeplerden en basit bir tanesi bile ufacık bir onur sahibi kimsenin bile yaşamını değiştirmek için yeterlidir. Öyleyse bir de bu sebeplerin hepsinin bir araya toplanmasını düşün!

Mesele size medya tarafından anlatıldığı gibi değildir, gerçek şudur ki dünyadaki çoğu Müslüman
Amerikan devletinden ve onun politikasından nefret etmektedir ve gece gündüz onu lanetlemektedir. Arap ülkelerindeki Amerikan destekli televizyonlarda gördükleriniz ya uydurmadır ya da ülkelerini kandıran ajanlar tarafından yayınlanıyordur. Çünkü onlar Müslümanları temsil etmiyorlar ve çoğu Müslüman bile değiller. İslami ülkelerde bazı ateist, fırsatçı, kariyer düşkünü insanlar var Amerika'da olduğu gibi-belki de daha büyük oranda- ve onlar medyaya, paraya ve kontrole sahipler. Ve onlar buna Amerika devletinin yardımı olmazsa sahip olamazlar.

Siz Usame'nin bizim için gerçekte ne anlama geldiğini soruyorsunuz. Ben sizlere dünyadaki çoğu Müslümanın adına şunları söylemeliyim:

Usame İslam'ın büyüklüğüyle harman edilmiş eski İslami kültürünü temsil etmektedir… Usame Müslümanların yaşayan vicdanı ve İslam Ümmetine yeniden canlandıran özgürlük ruhunun ta kendisidir.

Ey Amerikalı! Usame tarihin geçişiyle zulme karşı mücadele eden gerçeklik modelidir… Usame, politik yararları bir araya getiren ve onu Müslüman davası için temsil eden bir insandır, bir nevi Amerika'yı birleştirip Britanya'ya karşı onu koruyan George Washington, Amerikadaki köleleri serbest bırakan ve kuzey ve güneyi birleştiren Lincoln gibi, yahut Amerikadaki siyahilerin özgürlüğü için savaşan Martin Luther gibidir.

Lakin Usame bunlardan farklıdır çünkü o metodu ve dini için savaşan ve plan yapan bir Müslümandır ve bölgesel bir ırk, millet ya da dinden birileri için değil de küresel özgürlük için savaştığından dolayı diğerlerinden farklıdır. Ayrıca onlardan düşmanları bakımından da farklıdır: kendi milletine ve dünyadaki diğer milletlere zulmeden tüm despot ülkeler... Ve siz Usame'ye karşı kimin savaştığına bakarsanız, devletlerin kendi halkına nasıl zulmettiğini ve kendilerine karşı müttefik olan zengin devletlerden nasıl çaldığını görürsünüz. Usame tüm bu despotları ortaya çıkardı ve insanların ayakta durup kendi gerçek haklarını istemelerini arzu etti… Ve bu, dünyadaki büyük devletlerin diğer insanlar uykularına devam etsinler ve o devletlerin zulüm ve despotlukları altında kalsınlar ve o devletler ülkenin zenginlerinin parasını çalsınlar diye Usame'yi kovalamasının ve onun sesini kapatmak istemelerinin temel sebebidir!

Ey Amerikalı! Usame tüm yaşamını Müslümanları ümmet haline getirmek ve Amerika'nın başarısı için müttefik olan devletler tarafından boyunlarının köleliğe bağlı olduğu ipten kurtarmak için harcamıştır. Usame Müslümanların ve İslam dininin onuru için savaşmıştır. Usame, doğruluğun, saflığın ve insani değerler için özenin örneğidir. Sizin ve diğer Amerikalıların bildiği bu gerçek Beyaz Sarayın ve dünyadaki batılı ve doğulu devletlerin politikaları sayesinde pratikte var olmamıştır.

Ey Amerikalı! Usame, dünyada yaşayan son güzel şeydi. Ben 'güzel' diyorum çünkü dünyadaki devletler gerçeği değiştirdiler, yalanlar uydurdular, aldatmak ve kişisel kazançlar sağlamak için kurnazlık politikaları yürüttüler. Usame ise politikaları kendi gerçeğine, gerçek manasına, ve anlaşılabilir haline döndürdü. Onun için politika şuydu: hakları hak edene, doğruya, doğruluğa ve onura dönüştürmek, ayrıca insanların parasını toplayıp bunu davaları yolunda harcamak... Belki de-Ey Amerikalı-sen bu kelimelerin çoğunun anlamını bilmiyorsun, biz seni suçlamıyoruz çünkü sen benmerkezci, kendine hayranlık duyan, sahte ve zulmün kapitalizm adı altına gizlendiği, demokrasi adı altında sessiz günahların olduğu bir bölgede boğulmuşsun.

Ne kadar kültürlüsün bilmiyorum, yazdıklarımın çoğunu anladın mı bilmiyorum, fakat ben Usame hakkında bu yüce içerikler dışında bir şey yazamam, çünkü o yücelik erdeminin yok olduğu bir zamanda yaşayan yüce bir adamdı... Çünkü o kutsal şövalyeler, onurlu savaşçılar ve sadık komutanlar çağındandı...

Ey Amerikalı! Usame, senin devletinin karşı olduğu ve savaştığı tüm değerlerdir. Usame senin ülkenin liderlerinin iddia ettiği ve toplumla ilişki içinde olmasını tölare edemediği davranışlardır… Usame senin tarih kitaplarında okuduğun soyluluğun ta kendisidir.

Usame Müslümanlar için ne anlama geliyor?

Ey Amerikalı! Usame diğerleri için daha iyi bir yaşam sağlamak için ölen ve en değerli şeylerini feda eden binlerce insan grubudur ki ondan sonra hak ettiklerinin en iyisini elde ederler. Ey Amerikalı!
Usame, ümmetin ruhu ve -uzun ve zayıf bir figürde şekil alan- yaşayan nabzıdır.

Ey Amerikalı! Usame yozlaşma ve rüşvet zamanında gerçeğin, kibir zamanında şerefin, sıradanlık zamanında ise yüceliğin sesidir. Usame, unutkanlık zamanında insanın hafızasıdır… Usame, insanoğlunun ölüm döşeğindeki atan kalbidir.

Her isim kendi kültürel tarihinde bir anlama sahiptir ve Arap kültürümüzde Usame'nin anlamı: aslandır. Ve yeryüzünün köşelerine yansıyan bu tarihi yemin bu aslanın iniltisinden başka bir şey değildir… Tora Bora mağaralarındaki ve Süleyman ve Hindu Kuş dağlarındaki gizli sığınağına geri dönmüştü; avına saldırmayı bekliyordu ve belki bilirsin: aslan çok kükremez ve bir miktar hariç ses çıkarmaz; ta ki avının üstüne birden atlayana kadar. Tıpkı Usame gibi… Onun kelimeleri azdı ve bu onun az konuşmasıydı.

Ey Amerikalı! Usame İslam'ın aslanıdır. Sıçanların üstüne çıkmasına izin vermeyen ve kükrerse arkalarına bakmadan kaçıran bir aslandır… Usame ismi, insanoğlunun etine göz dikmiş her kurdu veya tilkiyi yıldırmaya yeter.

Ey Amerikalı! Şunu bilin ki Usame her hür Müslümanın kalbinde canlıdır ve onun tarihi yemini Müslümanların kalbine kazınır ve şunu da bilin: şimdi huzur Amerikalılardan çok uzaktır. Gelecekleri gün onların milletlerinin tarihinde kesin olacak. Çünkü Usame'nin çocukları ve kardeşleri, Amerika'nın tarihine sonsuza dek son vermeye karar vermiştir...

Belki de Ey Amerikalı, bu demeç seni şaşkına çevirdi ve sen ülkenin dünyaya korku salan bir güç gibi maddi kabiliyete sahip olduğunun farkındayken sadece bilmek istemiştin; fakat ey Amerikalı, mü'minlerin kalbiyle harmanlanan amentü gerçeğini bilmezsin. Savaş silahlar değildir yada cephaneler. Zafer çağrısına yön veren, bu insanların kalbidir.

Ey Amerikalı! Usame, 1200 yıldan fazladır dünyaya hakim olan İslam'ın gücünü temsil ediyor. O zamanlar, eski dünyanın bildiği bir Amerika yoktu ve henüz Amerika Colombus tarafından keşfedilmemişti, sonradan bulduğu önceden çizilmiş olan haritalar haricinde ve Endülüs ve İtalya'nın Müslüman alimlerinin keşfinden başka. Böylece Amerika'daki varlığınız, eski bazı Müslüman alimler tarafından ortaya çıktı. Ve bu, İslamî kültürden alınan gerçeğin bulanıklaşmasını başlatmış olan Avrupa ve Amerika'daki Rönesansla sonuçlanmıştı.

Ey Amerikalı! Usame Müslümanlara kendi kültürlerini hatırlatmaya, şeref ve şanlarını hatırlatmaya, tarihlerini hatırlatmaya ve onlara dünya milletleri içindeki gerçek statülerini geri almak için dinlerine dönmelerini söylemeye geldi. Çünkü İslam ümmeti insanlığa lider olmaktan, halife olmaktan başka bir şey olarak yaratılmadı ve milletlere hakim olmaktan başka bir şey olarak var olmadı. Ve Aziz Allah bu gerçeğe Hz.Muhammed'e (salat ve selam üzerine olsun) vahyettiği kitabında hükmetti. Çok derin ve açık bir şekilde O şöyle diyordu:

"O, dinini bütün dinlere üstün kılmak için, rasulünü hidayet ve hak din ile gönderendir." Ve , bunu açık kelimelerle, sonsuz gerçekliğin teminatı olan Kur'an'da 3 yerde söylüyordu.

Ey Amerikalı! Usame, yeryüzü tarihinde yeni bir dönüm noktasıdır. Çünkü Usame, çok derin bir uykuda olan Müslümanların kalplerindeki İslam vicdanını uyandırmıştır. Ve o, Müslümanların hayatlarından silinip temizlenen şan ve şerefin resmini kanıyla boyamıştır. Biliyor musun Ey Amerikalı! Müslümanlar Usame hakkındaki taziyeleri kabul etmedi!! Belki de Ey Amerikalı, eğer ben sana ayrı ayrı yerlerdeki bir çok Müslümanın Usame'nin şehadetini kutladığını ve bazılarının da insanlara şeker dağıttığını söylesem şok olacaksın!! Kalplerinde çok aziz ve sevgili olan insanların ölümü için şeker dağıtmak ne demektir biliyor musun sen!!

Eğer bu benim ellerimde olsaydı, Usame'nin aramızda yaşıyor olması için hayatımı ve bütün çocuklarımı feda ederdim. Fakat ben şimdiye kadar Usame hakkında tek bir gözyaşı dökmedim ve eğer ağlarsam, Usame'nin başardığını başaramadığım için kendime ağlarım… Bir çok insan onun amacı ve doğruları hakkında konuşur fakat sadece birkaç insan bu doğrular için ölmeye hazırdır. Ve Usame, Ey Amerikalı! Usame onlar için yalnızca ölmeye

hazırlanmadı, o ölümü her an isterdi. Çünkü bu dinin uğrunda ölmek, gerçek Mü'minin, inancı için isteyebileceği en büyük şeylerden biridir.

Belki seninle bu konuşmayı sürdürürdüm ama Usame hakkında birkaç şey ve Usame'nin Müslümanlar için ne anlama geldiğinden başka bir şeyden söz etmezdim. Eğer sıkılmayacağını bilseydim, sana Usame hakkında, Usame'nin ne anlama geldiği ve Usame gerçeğinin ne olduğu konusunda devam eden birkaç gün bir şeyler okurdum. Ve belki de birkaç anlamlı kelimeyle özetleyebilirim ve onları iyice düşünüp taşınman için sana ziyadesiyle söylerim…

Usame İslam'ın aslanıdır. Sıçanların üstüne çıkmasına izin vermeyen ve kükrerse arkalarına bakmadan kaçıran bir aslandır… ve Usame İslam'ın İzzetidir.

Şehit Usame Bin Laden'in Şehadetinin 3. Yıldönümü Anısına Sizlere Sunulmuştur..

http://www.zuntikam.com/ **https://www.facebook.com/zunntikam**

https://ahsar.com/Zuntikam **https://twitter.com/zunntikam**

MÜSLÜMAN HALKIN CİHADI

[Türkçe – Turkish – تركي]

Şeyh Abdullah Azzam

Web Düzen : Özgür El Erdişi

Kaynak : Ravza Yayınları

2013 - 1434

KUR'AN'DA CİHAD KAVRAMI

Cihad, "C-H-D" kökünden gelen bir kelime olup "meşakkat, güç yetme, gayret etme" şeklinde genelde zorlu bir çalışma ve gayreti gerektiren fiiller için kullanılır. İslami bir terim olarak cihad:
Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmak, fitne ve zulmü ortadan kaldırmak için ortaya çıkan her türlü engel ve düşmana karşı meşru olan her yol ve vasıtayla elinden gelen mücadeleyi yapmaktır. Bu mücadelenin yollarından birisi tebliğ, diğeri de savaş (kıtal) dır.
Cihad yapmak her müslümana farzdır. Hatta gerektiğinde namaz, oruç gibi farz-ı ayndır. "Ey mü'minler hoşunuza gitmediği halde savaş söze farz kılındı. Bazen hoşlanmadığınız şey sizin için hayırlı,

sevdiğiniz bir şey sizin kötülüğünüzedir. Siz bilmezsiniz, Allah bilir. (Bakara/216)
"Fitneden eser kalmayıncaya, din de yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Vazgeçerlerse artık zalimlerden başkasına husumet yoktur" (Bakara/I93)
Cihadın farz olmasının sebeplerinden en önemlisi, fitne, fesad ve zulmün ortadan kaldırılması ve Allah'ın hükümlerinin hakim olmasıdır. Bunu gerçekleştirmek her müslümana farzdır.
Cihad kişinin sahip olduğu her şeyle yapılabilir. Şu kadar ki, savaş şeklindeki teknik anlamıyla cihad, Kur'an'da daha çok "canla ve malla" biçiminde geçmektedir. Bizzat savaşa çıkamayacak durumdaki mü'minler askerleri donatmakla aynı sevabı alırlar. Çünkü Peygamberimiz: "Allah yolunda cihad edecek olanı teçhiz eden

kimse bizzat savaş yapmış gibidir. Savaşa giden kimsenin ailesini görüp gözeten de aynı mükafata mahzar olur."(R.-Salihin. 2/544) buyurur. Cihad için devrin ve şartların gerektirdiği en üstün silahlara sahip olmak Kur'an'ın emridir: "Ey mü'minler gerek hafif gerek ağırlıklı olarak el-birlik savaşa çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe/41)

Şu guruplara karşı cihad yapılır:

1- İnkarcılar:Allah'ı inkar eden, O'nun dinini kabul etmeyen kişilere İslam tebliğ edildikten sonra kabul etmezlerse, ya İslam egemenliğini kabul edip cizye vermeyi kabul ederler veya onlara karşı savaş açılır. Kur'an

peygambere hitaben: "Sen inkarcılara uyma, onlara karşı var gücünle savaş" (Furkan/52) buyurmaktadır.

2-Dine dil uzatanlar ve Müslümanlarla yaptıkları anlaşmayı bozanlar: Müslümanlarla anlaşma yapıp yemin eden ve saldırmayacaklarına dair söz veren kişilerin bu anlaşmayı bozup, Müslümanlara ve dine dil uzatanlara karşı savaş açılır: "Ve eğer anlaşmalardan sonra yine yeminlerini bozarlarsa ve dininize hınç besleyip saldırırlarsa, bu durumda küfrün önderleriyle çarpışın. Çünkü onlar yeminleri olmayan kimselerdir, belki cayarlar" (Tevbe/12)

3-Zalimler:

İnsanlara zulmeden, zulümle yeryüzünü fitne ve fesada boğan, insanları ezen, kanlarını emen, sömüren insanlara karşı,

zulmü kaldırmak için savaşılır. "Fitne yeryüzünde kalmayıp, yalnız Allah'ın dini hakim oluncaya kadar zalimlerle savaşın. Eğer vazgeçerlerse savaşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur" (Bakara/193)

4-Münafıklar:

"Ey peygamber! Kafirlerle ve münafıklarla cihad et ve onlara karşı sert ve caydırıcı davran. Onların barınma yerleri cehennemdir"

(Tevbe/73)

5-Şeytanların (Tağutların) dostları:

"İnananlar Allah yolunda savaşırlar, inkar edenler ise şeytanın (tağutun) yolunda harb ederler. Şeytanın dostlarıyla savaşın, esasen şeytanın hilesi zayıftır. (Nisa/76)

SAVAŞTA MÜSLÜMANLARIN TUTUMU

Savaş yapılan kişiler görüldükleri yerde öldürülecek ve hatta yurtlarından çıkarılacak (Bakara/191) boyunları vurulacak ve esir alınacaklar, ancak savaş bittiğinde fidye karşılığı serbest bırakılacak (Muhammed/4) Savaş sırasında sert davranılacaktır. (Tevbe/73) Savaş top yekün olabileceği gibi (Tevbe/36) bölükler çıkarma biçiminde de gerçekleştirilebilecek, (Nisa/71) ama durum ne olursa olsun, bütün güçle savaşılacaktır. (Furkan/52) Çünkü savaş yoluyla Allah onları azaplandırmış, rezil etmiş olacaktır (Tevbe/14) Bununla birlikte savaşta Allah'ın sevmediği bir tutum olan aşırılıktan kaçınılacak, (Bakara/190) savaşılanlar savaştan vazgeçerlerse vazgeçilecek ve

bağışlanacaklar(Bakara/192) barışa yanaşırlarsa barış yapılacak,(Enfal/61) bu yolla arada bir sevginin doğması için umut beslenecek, savaşa katılmamış ve yardımcı olmamış olanlara adil davranılacak, iyi muamele yapılacak(Mümtehine/7-8) tevbe edip namazlarını kılar, zekatlarını verirlerse "kardeş" statüsüne alınacaklar, eğer dönerlerse yeniden savaşılacak (Tevbe/11-12) Ve, savaş ya boyunlarını büküp Bir aşağılanma göstergesi olan cizyeyi vermeyi kabul etmelerine (Tevbe/29) yahud da fitne kalmayıncaya dek sürecek. (Enfal/39)

CİHADIN ÖNEMİ

Allah cihad eden mü'minleri şu ayetiyle övüyor: "İnananlardan, özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit

değildir. Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti vaat etmiştir, ama Allah, cihad edenleri oturanlara, büyük ecirler, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder" (Nisa/95-96)
"Allah mücahidlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe/111)
Allah mü'minlerin cihad etmeden, İslam'ın yayılması için gayret sarf etmeden cennete giremeyeceklerini söyler "Yoksa içinizden Allah, cihad edenleri ve sabredenleri belirtmeden cennete gireceğinizi mi sanıyordunuz ?" (Ali İmran/142)
"İnanan, hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad eden kimselere Allah katında en büyük dereceler vardır, işte

kurtulanlar onlardır" (Tevbe/20)
"İnanıp hicret eden, Allah yolunda savaşanlar ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte onlar gerçekten inanmış olanlardır. Onlara mağfiret ve cömertçe verilmiş rızıklar vardır." (Enfal/74)
"İşin başı İslam, direği namaz, zirvesi cihaddır" (S.Tirmızi, İman,8)
"Hiçbir kimsede Allah yolunda cihadın tozu ile cehennemin ateşi birleşmez" (S. Nesei, Cihad.8)
"Allah yolunda savaşanlar için Allah, cennette yüz derece hazırlamıştır ki, her derecenin arası yerle gök arası kadardır." (Riyazu's-Salihin.2/541)

Osman Kara

Eylül 1991

DİRENEN HALKIN TARİHİ SEYRİ

Hamd, Allah'adır. O'na hamd eder, bizi mağfiret etmesini ister, sadece O'ndan yardım bekleriz. Nefislerimizin kötü arzularından, amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet dilerse onu kimse sapıtamaz, kimi de saptırırsa onu kimse hidayete eriştiremez. Allah'tan başka ilah olmadığına Hz. Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Tarihçiler son asırda şerefini, onurunu, haysiyetini korumak için hayatını feda eden en fazla gencin, Müslüman Afgan halkından olduğunda fikir birliği halindedirler. Bu aziz halk başını zalimlerin önünde eğmemek, boynunu küfür fırtınası önünde bükmemek, vakarını muhafaza etmek için birçok kurbanlar takdim etti ve ağır bedeller ödedi.

Vakan; varlığından bir parça, asaleti,

damarlarında dolaşan kan, cihad onun mizacı, savaş fıtratı, binicilik elbisesi, cesaret etidir.

"Onlar şeref ve haysiyeti nesilden nesile mirasla aldılar,Onlar, şerefli ve haysiyetli kişilerin evlatlarıdırlar"

Müslüman Afgan halkını derinden incelediğimizde asaletinin değeri, ahlakının olgunluğu, soyunun yüceliği ortaya çıkar. Bu halk yiğitliği, vakarı, haysiyeti, hayayı, vefayı, şerefi ve cömertliği kendi nefsinde bulundurmuştur. O şecaati sever, yücelmeye aşıktır, alçaklıktan ve zillete düşmekten nefret eder.

Boyunlarını sadece yaratıcılarına teslim ederler. Alınlarını Rablerine eğerler. Kendi prensiplerini kendileri seçtiler. Vakarlarının destanlarını damarlarındaki kanlarıyla yazdılar. Önce Budizm'i kabul edip Orta ve

Doğu Asya'ya yaydılar. Sonra Allah onları İslam'la şereflendirdi. İslam için mallarını, canlarını ve her şeylerini feda ettiler. Siz ölümü hakkıyla anlayan bir kavimsiniz. Sizin harpteki sabır ve haysiyetinizi herkes gördü.

Siz olmasaydınız, hiç kimse Sabır nasıl olur. anlayış nasıl olur bilmezdi. Onlara baktığında alimlerinin ve kahramanlarının etrafında görürsün. Misafirlerine ikram ederler, kanlarını akıtma pahasına da olsa onlara hürmet ederler. Büyüğe saygı duyar, alimlerden korkarlar ve çekinirler.

Hatırlıyorum da; İhtiyar bir kadını kocasıyla beraber getirdik. Kadın mutfakta bize yardım etmek için evin bir bölümünde kaldılar. Sonra yolculuğa çıktı. Adamı hafif bir işte çalışan kardeşlerimden birinin yanına

götürdüm, onun geliri benden daha çoktu. Onun evinde çalışmasından ve ona hizmet etmesinden dolayı vakarla kalktı ve: "Alim olduğun için sana hizmet ettik" dedi. Bir kuru ekmek parasına muhtaç olmasına rağmen bunu söyleyebilirdi.
Başka bir defa; mücahidlerden biri evimde idi. Ona kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Odaya döndüğümde evi terk ettiğini gördüm. Daha sonra bunun nedenini sorduğumda: "Bir alimin bana yemek hazırlayıp sunmasını kabul edemem, "dedi.
Hûda bize yıldızlarını gösterdi,
Yardımcılarımız meclisimizde göründü,
Zorbalar bize düşmanlık gösterse bile ,
Yakın dostlarımız güzel destek verdi bize
Neşeli, saf kalplerimiz Hak için gazaplanır,
Haydutlara volkan gibi saldırırız.
Hür olarak yaşadık Hak uğruna

Gerektiği yerde ölürüz
Ve bunu açıkça herkese söyleriz.

İTTİFAK EDİLEN BİR KONU

Gözlemciler Afgan cihadının asrın harikulade bir olayı olduğunda fikir birliği içindedirler. Tarihçiler bu olayı çözmekte zorlandılar, gözlemcilerin akılları bu konuyu anlamakta hayrete düştü.
Kanada'lı gazeteci, mücahidlerin Rus'lara karşı galibiyetlerini görünce: "Bu realitedir, fakat bunu açıklamaya ve bu olayın sırrını çözmeye gücüm yetmez" demektedir..
Şu bir gerçek ki, arınmış ruhların varlığının ortaya çıkardığı eşsiz bir sebat, masallara benzeyen bir direnme, okuyucunun uzak bir hayal kabul ettiği, sadece arzuların idrak ettiği bir gerçektir. Sabır ve sebatla bu, akıl sahiplerinin üzerinde ittifak ettikleri asrın

eşsiz bir olayıdır. İnsan bu benzeri görülmemiş görüntü karşısında şaşırıp kalıyor ve bu dirençli Müslüman halkın karşısında imrenerek ve kendisinden utanarak bakıyor. Bu görüntünün bu halkın tarihinde ilk defa olduğunu zannediyor. Birçokları, bu halkın namusunu korumak, dinini, prensiplerini iki asır boyunca Yeni Afganistan davasından beri -Ahmed Şah Baba Dürrâni'nin ortaya çıkmasıyla başladı-yedi defa bu direnişi gösterdiğini bilmez.

TARİHÎ OLAYLARIN ÖZETİ

Persler ve Moğollar Afganistan'ı hakimiyetleri altına almak için mücadele ediyorlardı. Moğollar Hindistan'ı hakimiyetleri altına almışlar, kollarını Belücistan bölgesine doğru

uzatmışlar ve Kandehar'ı da kendi topraklarına katmışlardı. Persler ise -Safevi devletini kasdediyoruz- Herat'a saldırmışlar ve orayı adeta yutmuşlardı. Fakat göğüslerinde bir keder oluşmuş onu hazmedemiyorlar veya karınlarından çıkarmadan rahat edemiyorlardı. 18. Asrıın başlarında, 1707 yılında Melik Orenk Zip Alemgir'in ölümüyle Moğolların ve 1722 yılında Şah Hüseyin'in ölümüyle Safevilerin çözülüp zayıflamasına kadar durum böyle devam etti. Hindukuş dağlarının eteklerinde oturan Biştan kabilelerine dağlar dar gelmeye başlayınca düz yerlere göç etmeye başladılar. Bazıları Himend nehrinin havzasına doğru yerleştiler. Diğerleri Hindistan'ın kuzey-batı sınırlarına doğru yayıldılar. Bu kabileler şu anda Pakistan'daki Serhad bölgesinde

(N.N.F.P) oturmaktadırlar. Biştanlar bazı şair ve liderlerinin -Büyük lider Beyazid-i Ensari ve Han Haten- uyandırdığı kendi varlıklarını hissettirmeye başladılar.

GALZAY VE ABDALI KABİLELERİ:

Galzay kabileleri Kandehar bölgesindeki en kuvvetli kabileler arasında sayılıyordu. Herat bölgesinde de Abdal i kabileleri kuvvetliydi.
Galzay kabilelerinin liderleri Mir Faiz komutası altında Kandehar'daki Safevi devletinin temsilcisi İran'lı komutan Corcun'a karşı 1709 yılında, Abdali kabileleri de Herat'taki Safevi devletinin elçisi Esedullah Han'a karşı 1716 yılında ayaklandılar.
Mir Faiz ölünce oğlu Şah Muhammed

Kandehar'daki tahta oturdu. Gözünü batıya dikti ve Safevi saltanatını kuşatmaya karar verdi. İsfahan'a girdi, 1720 yılında Kirman ele geçti. Kısa bir zaman sonra Safevi devletini yıktı. Müslümanları, yeryüzünü kan ve parçalanmış uzuvlardan başka bir şey görünmeyen otsuz bir çöle çeviren karanlık, zor bir kabustan kurtarıp, rahatlattı.
Şah Muhammed başkentini 1722 yılında Kabil'e nakletti ve 1725 yılında vefat etti. Yerine ordulara eşsiz şecaat ve üstün bir yetenekle komutanlık yapan ve Rus'ları 1726 yılında Derinep'te mağlup etmeyi başaran oğlu Eşref geçti.
Fakat İran'lı yol kesicilerden Nadir Kuli Bey Eşrefe karşı isyan etti. Eşrefte 1729 yılında Damigan'da savaştı. Eşrefi mağlup etti. Şehirleri hakimiyeti altına alan Nadir Kuli kendi kendine 1737 yılında Afganistan

Melikliği tacını giydirdi. Sonra Hindistan'a hareket etti. Moğollarla Karnal savaşını yaptı. Onları hezimete uğrattı ve Kuhi Nur adındaki elmas tacını yağmaladı. Moğol tahtını İran'a kaçırdı. Bu taht İran şahlarının üzerine çıkıp oturduğu "Arşu't-Tavus" adını verdikleri tahttır. Bu tahta son oturan da İran servetini alarak 1979 yılında İran'dan kaçan Şah Rıza Pehlevi'dir.

BURÜZ AHMED ŞAH DÜRRANİ (1 7 4 7-1 7 7 3) :

Nadir Şah 1747 yılında öldürülünce Abdali kabilesinin çocuklarından biri olan Ahmed Şah ortaya çıktı. Nadir Şah'ın torunlarının hamisi olduğunu ilan etti. Ahmed Şah komutanlık yaparak, şehirleri sömürüden kurtarmaya başladı. Kandehar kentini dört bin kişiyle kurtardı. Kabileler

birleşerek onu kendilerine emir tayin ettiler. Kendisine "İncilerin incisi" adını taktılar. Bu yüzden kendisine ed-Dürrani lakabı verilmiştir.

Ahmed Şah ülkesinin sınırlarını genişletmek için önce batıya, Horosan'a gitti ve Perslerin hakimiyetine son verdi. Daha sonra doğuda Delhi'ye kadar gitti, Hind ve Moğol hakimiyetlerine son verdi. Ülkesinin sınırları; kuzeyde Ceyhun nehrinden güneyden Bahrü'l-Arab'a, doğuda Keşmir ve Delhi'den, batıda Meşhed'e kadar uzanıyordu. Ona Afgan halkı "Baba" ismini vermişti

YEDİ TARİHÎ İNTİFADA

Ruslara karşı yapılan savaş, müslüman Afgan halkının cihadı, şevk ve azimle başlattıkları tarihi intifadanın yedincisidir. Bu tarihi intifadanın kronolojik sırası

şöyledir:

1.İNTİFADA: Hindulara karşı cihad:
Moğol İmparatorluğunun zayıflaması üzerine Si Vecih isminde kahinlerden bir Hindu ortaya çıktı ve başlıca şu esasları içine alan terörist planını ilan etti:
a-Hindistan'daki bütün Müslümanlar Hinddir ve asıl dinleri olan Hinduizme dönmeleri gerekir.
b-Hindistan İmparatorluğu asıl sınırları olan Hindikuş dağlarına kadar yayılmalıdır.
c-Hind şahlarını öldüren komutanları yetiştirdikleri için Afganistan'ın mevcudiyetinin ortadan kaldırılması gerekir.
Si Vecih komutasındaki Hindular Sihlerle bir olup Delhi'ye girdiler. Müslümanların kanlarını akıttılar, mallarını yağmaladılar ve onları mezbahanelere tıktılar.
Şah Veliyullah ed-Dehlevi'nin yardım çağrısı:

Alim Şah Veliyullah ed-Dehlevi Ahmed Şah Dürrüni'ye: "Sen Allah'ın izniyle Hindistan müslümanlarını mezbahanelerden ve yok olmaktan kurtaracak tek adamsın." diye bir mektup yazarak, yardım çağrısında bulundu. Ahmed Şah Dürrani cesur bir aslan gibi Hindistan'daki müslümanları himaye etmek için öne atılarak, insanları harbe çağırdı. Kandehar'dan yetmişbin kişi topladı. Peşaver'i fethettikten sonra Lahor'a yöneldi. Lahor kendisine teslim edildi. Delhi'ye gitti, Hindu'larla Delhi'den 14 km. uzakta Banibat'ta karşılaştı. Düşman kuvvetlerinin sayısı üçyüzbin civarında idi. Çok şiddetli bir savaş oldu. Üç gün sonra şafak sökerken düşmanlar arkalarında abdestli ellerin darbeleriyle kanlı kanlı yere serilmiş yüzyirmibin cesed bıraktıktan sonra hezimete uğrayarak geri çekildiler.

Bu savaşta onbeşbin kişi şehid düştü. Kanlarıyla yeri temiz bir kokuya kavuşturdular. Ahmed Şah Baba'nın oğlu Timurlenk Lahor'un emiri oldu.

2.İNTİFADA: 1836 yılında Sihlere karşı Dost Muhammed'in gerçekleştirdiği intifada: 1761 yılında Ahmed Şah'ın Hindistanlı müslümanlara yaptığı yardımı zikretmiştik. Ahmed Şah (1773) ölünceye dek hüküm sürdü.

Otoriteyi oğlu Timurlenk aldı ve 1773-1793 yılları arasında yirmi yıl ülkeyi idare etti. Başkenti Kabil'e taşıdı. Kabil yazın, Peşaver ise kışın başkent olarak kullanılıyordu. Timurlenk'in 1793 yılında vefatından sonra devleti oğullarının arasında başlayan taht kavgaları sebebiyle parçalandı. Hilafet Timurlenk'in oğullarının ölümünden sonra sona erdi. Oğulları iç savaşlarda öldüler.

Hakimiyet Dürrani ailesinden yeni bir aileye geçti: Barakzay kabilesinden Muhammed Zay.

Düşmanlar Timurlenk'in koskocaman devletini her taraftan istila etmeye başladılar. Buhara'nın ardından Belh şehrinin hakimiyetini kaybetti. Sihler Ranci Sing'in komutasında Afganistan sınırlarına ve Keşmir'e saldırdılar. Peşaver 1834 yılında onların eline geçti. Sind ve Belucistan Afganistan hakimiyetinden çıktı. Barakzay ailesinin çocuklarından Dost Muhammed ortaya çıktığında ellerinde Kabil, Gazne ve Celalabad'dan başka şehir kalmamıştı.

Peşaver sinlerin eline geçince onu geri almayı düşünmeye başladı ve Sinlere karşı savaş çağrısı yaptı. Cihad bayrağını açarak, önde kendisi olmak üzere Peşaver'e ulaştılar.

Fakat Sih'lerin reisi Ranci Sing Afgan askerlerinden öncü kuvvetlerin saflarına fitne tohumlan saçmayı başardı. Asker hiçbir şey yapamadan geri döndü.

3.İNTİFADA: 1836 Üçüncü genel savaş çağrısı:

Dost Muhammed Peşaver önünden mağlup olarak döndü. Fakat bir yıl sonra Peşaver'de müslümanlar üzerinde cereyan eden mezbahane olayı sebebiyle ayağa kalkan Afgan halkının baskısı altında yeni bir ordu tanzim etti. Afgan ordusu Dost Muhammed'in büyük oğlu Vezir Muhammed Ekler Han komutası altında hareket etti. İki ordu Peşaver'in yakınlarında Cemrud denen yerde karşılaştı. Sih'lerin komutanı Ranci Sing'in oğlu idi. Vezir Muhammed Ekber Han, Sih komutanını öldürmeye muvaffak oldu. Sihler çareyi kaçmakta buldu ve

Müslümanlar zafere ulaştı.

4. İNTİFADA: 1838-1842 yılları arasında İngilizlere karşı savaş:

İngiltere, Napolyon'un Rus çarı 1.Alexandre ile birlikte İngiltere'nin sömürüsü olan Hindistan'a İran ve Afganistan yoluyla girme konusunda anlaşmalarından korkuyordu. İngiltere'nin ilk heyeti 1809 yılında Ivan Justin komutasında Peşaver'e geldi. Timurlenk'in oğullarından biri olan Şah Suca ile beraber savunma anlaşması imzaladı. Sonradan Şah Suca tahtını kaybedince Hindistan'daki İngilizlere sığındı. 1839 yılında İngiliz ordusu Kabil ve Kandeharı ele geçirdi. Hindistan'daki İngiliz sefiri, Şuca'nın tahtının Afganistan'a geri verilmesini emretti. Onu Hindistan'dan Kuvetta yoluyla getirip Kandehar'daki Ahmed Şah camiinde teslim ettiler. İngiltere Gazne ve Kabil'i ele geçirdi.

Şahın başkentini Kabil'e naklettiler, Dost Muhammed ise Kabil'den kaçtı. Afgan müslüman halkı bu sömürüyü kabul etmedi ve İngilizler tarafından kendilerine tayin edilen Melik'i reddetti. Çünkü riyakârların günleri mutlu ve huzurlu geçer. Halk ayaklandı, kukla Meliklerini Kabil sokaklarında cesurca öldürdüler. Şuca'ı, Devlet isminde birisi öldürmüştü, halk onu omuzlarında taşıyordu. Ahter Han İngilizlere karşı cihad ilan etti. Dost Muhammed ve oğlu Vezir Muhammed Ekber Han Afgan halkıyla beraber İngilizlere karşı savaşmak için döndü.
2. Teşrin-i Sani 1840 yılında Befazdaremen savaşı çıktı. Dost Muhammed birinci günde zafer elde etti, ikinci gün hezimete uğrayarak, İngilizlere esir düştü. Onu Kalkuta'ya götürdüler. Oğlu Ekber Han

orada kaldı. İngiliz temsilcisi Mc Canton ile arasında büyük çarpışmalar cereyan etti. Ekber Han çarpışmalar sırasında Mc Cantan'ın kafasını kılıcıyla kesti. Bunu müteakiben İngiltere 6 ocak 1842 yılında geri çekilme kararı aldı. Sayıları, dört bin İngiliz ve Hind, Onikibin müttefik askeriydi. İngilizler Celalabad ve Kabil arasındaki cekdelk vadisinin yolunu tuttular. Mücahitler onları Con Damek'e varıncaya kadar kılıçtan geçirdiler. Oraya vardıklarında ordudan, kavmine İslam askerleriyle çarpışmalarının neticesini haber vermek için son kalan kişi, Doktor Braydon'du.

1815 yılında Waterlo savaşında Napolyon'un hezimete uğrattığı İngiliz ordusu askeri komutanı İvan Justin Ekber Han tarafından esir alındı. Cekdelk'de bir odaya hapsedildi

ve orada öldü. Rehin alınan komutanlar ve İngiliz Alexandre Bouriner de öldürüldü. Bu harpte cihadın en akıllı ve görüşü sağlam olan komutanları, Vezir Muhammed Ekber Han, Serdar Ahmed Han, Mir Mescidi Han, Nevab Muhammed Zaman Han, Naib Eminulllah Levgeri, Abdullah Han ve Ahter Han idi...

5. İNTİFADA: Bu İngilizlere karşı cihadda ikinci dönemin benzeridir: İngilizler 1842 yılının yazında Kabil'e dönmeye teşebbüs ettilerse de Hindistan'daki elçi İngiliz ordusunun geri çekilmesini, Dost Muhammed'in arzu ettikleri siyaseti gerçekleştirdikten sonra Afganistan'a emin olarak geri dönmesini emretti.

Dost Muhammed 1843 yılında Kabil'e döndü. 1863 yılına kadar saltanatı sürdü.

Bu fetret döneminde Kandehar, Herat, Belh kendi yönetimine geçti. Dost Muhammed döndükten sonra oğlu Vezir Ekber Han esrarlı bir şekilde öldürüldü .Tarihçilerin bir çoğu onu babasının zehirleyerek öldürdüğünü iddia ederler.
Dost Muhammed'den sonra oğlu Şir Ali Han geldi, Afganistan'a 1863 - 66 yıllarında hükmetti. Sonra saltanattan uzaklaştırıldı. Sonra tekrar dönerek 1869-1879 yılları arasında saltanatını sürdürdü.
İngilizlerle yapılan bu savaşın sebebi şuydu: İngiltere Rusya'nın Taşkent ve Havarzm'ı işgal edip Ceyhun nehrine kadar geldiğini görünce telaşlandı. Rusya general Litofer başkanlığında askeri heyet gönderdi. Litofer Kabil'e varır varmaz Şir Ali'yle bir anlaşma imzaladı.
İngiltere Şir Ali ile karşılaşmak için oraya

heyet gönderdi, fakat Afganistan'a sokulmadılar. Lond Robert Afganistan'a hücum etti ve üçüncü meşhur saldırısında - 1879 yılında- oraya girince, alim Rabbani Gazne'den İngiltere'ye karşı cihad ilan etti. Askeri komutanlar: Kabil cephesinde Muhammed Han, Becrom'da General Muhammed Kerim Han ve Mir Baca Han, Lağman cephesinde İsmetullah Han. İngilizler Afganistan'a girince Şir Ali Han Mezarşerif e kaçarak Rusya'dan yardım istedi. Arkasında oğlu Yakup Hanı Kabil'e halef bırakarak Afganistan'ı terk etti. İngiltere 26 Mayıs 1879'da Afganistan'la bir anlaşma imzaladı ve Afganistan'da dış siyasetin kontrolünü devamlı deruhte edecek daimi heyeti Kabil'e gönderdi. 3 Eylül 1879 yılında Afgan halkı bu heyetin bütün fertlerini bir kalede muhasara altına alarak

öldürdüler. Fakat İngiltere başka kuvvetler gönderip Kabil'i kuşattı. Yakup Han'ı yakalatarak Hindistan'a gönderdi. 1923 yılında orada öldü.
İngiltere Kabil'de 1879-1880 yıllan arasında kaldı. Sonra Dost Muhammed'in torunu Emir Abdurrahman'la ikili anlaşmaya girmeye mecbur kaldıktan sonra çekilmek için hazırlıklara başladı. Eyüb Han'ın (Yakup Han'ın kardeşi) İngiliz artçı askerlerini Kandehar yakınlarında bozguna uğrattığı haberleri gelince oraya on bin asker gönderdiler ve Eyüp Han'ı hezimete uğrattılar.
Abdurrahman Han'ın devlet reisliğinde 1893 yılında, İngiliz Diyorend heyetin başkanı olarak geldi ve Afganistan'ı Hindistan'dan ayıran güney-kuzey sınırlarını çizdi. Bu sınıra "Diyorand sının" adı verildi.

6. İNTİFADA: Emanullah Han'ın İngilizlere karşı başlattığı intifada:
Emanullah Han İngiliz elçisine bir mektup göndererek Afganistan'ın iç ve dış konularda istiklaline kavuştuğunu haber verdi. İngiltere mektubu cahilce buldu. İngiltere ve Afganistan arasındaki savaşların devam etme zaruretini reddetti. Emanullah Han İngiltere'ye karşı genel savaş çağrısı yaptı. Ordunun komutanlığım Nadir Şah'a teslim etti. Bu savaşta üç cephe vardı:
1-Kandehar Cephesi:Komutanı Serdar Abdül kuddüs
2-Celalabad Cephesi:Komutanı General Salih Muhammed Han
3-Paktiya Cephesi: General M. Nadir Şah Beraberindeki topçu subayı Abdulkayyum el-Bağmani'nin de yardımıyla İngiltere'yi hezimete uğrattılar. Nadir Şah

Abdülkayyum'la Hindistan sınırlarına girdi. Tel şehrini işgal etti. İngiltere kendilerine karşı genel cihadın Afganistan'da zuhur edeceğinden korktu. Müslüman Hindistan halkının da kendilerine karşı İslami bir direnişe geçeceklerinden endişe etmeye başladı. Bu arada Churcill, 8 Ağustos 1919 yılında Revalpindi anlaşmasıyla da İngiltere Afganistan'ın tam bağımsızlığını kabul etti.
7. İNTİFADA: İslami hareketin Davud'a karşı 1975 silahlı cihadı ilan ettiği gündür: O zaman hareketin başında Rabbani, Sayyaf ve Hikmetyar vardı.
Daha sonra Teraki'yi 27 Nisan 1978'de başa getiren açık komünist ihtilalinden sonra genel cihad ve savaş çağrısı oldu. Cihadı üç yıl savaş meydanına sürdükleri İslami hareket kafilesinin arkasında bir güç oluşturan alimler ilan ettiler.

7. İNTİFADA: Bu kutsal intifada, ıslah, tecdid, reform, çağdaşlaşma hareketi adı altında Afganistan'ı dinden soyutlamaya, inancındaki berraklığı ve saflığı yok etmeye, Müslüman halkın beyninden yavaş yavaş İslami inancı koparmaya çalışan meliklere karşıdır:

Melik Habibullah Han (1901-1919) İslami değerleri silmeye ve halkın küfrü yavaş yavaş kabul etmesi için iknaya çalıştı. Fakat halkın kızgınlığının genel bir havaya bürünmesi müslümanlardan birisi ona saldırmadan önce, 20 Eylül 1919 tarihinde bir serseri kurşunla öldü.

Habibullah Han'ın ölümünden sonra yerine oğlu Emanullah geçti. Afganistan'da 1919-1929 yılları arasında hüküm sürdü. Babasının olayından, başına gelenlerden ibret almadı. Afganistan'ı gelişme ve

çağdaşlaşma adı altında kötü atmosfere ve halkı helake çekmek isteyen laik kafalı bir adamdı. Böylece Afganistan'ı, dini, tarihi ve içtimai değerleri gözetmeksizin batı tipi bir devlete çevirmeyi acele istiyordu. Din adamlarıyla alay etmeye, onlara değer vermemeye başladı, mecliste onlar hakkında alayvari nükteler sarf etti. Bunlar ulemanın hafızasında iz yaptı. Kabilelerin reislerine saldırı emri verdiler. Bişton kabileleri 1924 yılında Kabil önlerine kadar geldiler. Fakat Emanullah bunlara karşı uçaklar kullandı ve bu saldırıyı durdurdu.

1928 yılında Emanullah ailesi ve çevresiyle uzun bir yolculuğa çıktı. Hindistan, Mısır, İtalya, Fransa, Almanya, İngiltere ve Rusya'yı ziyaret etti. Dönüşte Türkiye ve İran'a da uğradı.

Emanullah bu yolculukta Afganistan'ı

dininden uzaklaştırmak için ciddi bir şevk ve gayretle döndü. Erkek ve kadınların batı sitili kıyafet giyinmelerinin gerekliliğine hüküm veren mülki kararlar çıkardı. Bunun üzerine ulema Emanullah'ın küfrüne ve kendisine karşı cihadın farz olduğunu ilan etti. Şenvary kabilesi isyan ederek Celalabad'ı işgal etti. 28 Eylül 1928'de Emanullah'a karşı ihtilal gerçekleşti. 14 Ekim 1929'da Emanullah'ın tahttan inmesiyle olaylar sona erdi.
Şu anda, 1975 yılında Davud'a karşı gerçekleştirilen ilk düşmanlık başladı. Taraki'nin günlerinde savaş devam etti. Bugün cihad Afganistan'ın her tarafına yayılmış durumda. Bu onüç yıl boyunca Allah'a hamd olsun mücahidler zafer elde etmiş, başarıya ulaşmışlardır.
Afgan cihadı İslam tarihinin seyrini

değiştirmesinin bir başlangıcı mı olur? Biz Allah'tan bunun olmasını temenni ediyoruz. Allah en iyisini bilendir. "Sana başlarını sallayarak: "Ne zaman bu?" derler. "Yakında olması mümkündür" de"

TARİH İBRET VE METODDUR

Hamd Allaha'dır, ona hamd eder, bizi mağfiret etmesini ister, ondan yardım bekleriz. Nefislerimizin kötü arzularından, amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet dilerse, onu kimse sapıtamaz, kimi de saptırırsa onu kimse hidayete eriştiremez. Allah'tan başka ilah olmadığına Hz. Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Allah, Rasulüne hitaben:"Ey Muhammedi Allah yolunda savaş; sen ancak kendinden

sorumlusun, insanları teşvik et, umulur ki Allah inkar edenlerin baskınını önler. Allah'ın kahrı da, ibret alınacak cezası da pek şiddetlidir." (Nisa/84) buyurur.
Bu ayet Hz. Peygamber'e tek başına da olsa savaşmasını emrediyor. Sahabe bu ayeti zahirine göre anladı. İmam Ahmed b. Hanbel'in Ebu İshak'tan rivayet ettiği bu hadiste Ebu İshak şöyle der: "Bera" b. Azib'e (ra) dedim ki: " Müşriklere tek başına savaş açan bir müslüman kendi eliyle nefsini tehlikeye atmıyor mu?" "Hayır" dedi. Çünkü Allah Rasulünü gönderdi ve ona şunu emretti: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlusun" Bu sorumluluk nafaka, geçimi temin etme hakkındadır. (Fethur-Rabbani, 14/8, Bu hadisi Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş, Hakim en-Nisaburi de sahih kabul etmiştir)

Eşlem Ebu İmran şu hadisi rivayet eder. "Muhacirlerden biri Konstantiniyye (İstanbul) kuşatmasında düşman saflarını yararcasına düşman üzerine saldırdı. Yanımızda Ebu Eyyub el-Ensari bulunuyordu. İnsanlar: "Kendi eliyle kendini tehlikeye attı" deyince, Ebu Eyyub el-Ensari şöyle dedi: "Biz bu ayeti iyi biliriz, bizim hakkımızda indi. Rasulullah'la beraber savaşlara iştirak ederdik. Zafere ulaştık, İslam Arap yarımadasına yayılınca Ensar topluluğu sevinçle bir araya toplandık ve dedik ki: "Allah, Nebisine arkadaş yapmakla bize ihsanda bulundu. Bize İslam'ı yayma şerefini nasib etti. Peygamberin taraftarları çoğaldı." Ailemizi, mallarımızı ve çocuklarımızı özlemiştik. Kafirler harp ağırlıklarını bırakıp kaçmışlardı. Artık savaş bitmiş, ailelerimize ve çocuklarımıza dönüyorduk. Şu ayet nazil

oldu:

"Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın. İyilik edin, şüphesiz Allah iyilik edenler sever" (Bakara/185)

Burada kasdedilen tehlike, mala ve aileye önem verip, Allah yolunda mali fedakarlıkta bulunmamak ve cihadı terk etmektir. Hadis; hasen, sahih ve gariptir. Hakim en-Nisaburi bu hadisi sahih kabul etmiş, Tirmızi ve Ebu Davud sünenlerinde rivayet etmişlerdir. (Zehebi,Mizan, 2/175)

Bu ayet, kafirlerin şevkini, cesaretini kırmak ve tuzaklarını başlarına çevirmek için tek yolun savaş ve cihad olduğunu açıkça ortaya koyar.

Nisa suresi 84. Ayette geçen "ase" kelimesi Allah hakkında kullanıldığında İbni Abbas'ında ifade ettiği gibi şüphe ve ümit

için değil kesinlik ifadesinde kullanılır. Ayet cihad farizasında birbirinden ayrılmayan iki lüzumlu emri ihtiva ediyor. Bunlar savaş, ona teşvik ve hazırlık. Çünkü savaş insanları cesarete, gayrete getirmek, kanım ve arzularını uyandırmakla mümkündür.

Abdurrahman b. Ka'b b. Malik babasından şu hadisi nakleder. Babam şairler hakkında vahyedilen "Şairlere ancak azgınlar uyar" (Şuara/224) ayeti hakkındaki fikrini sorunca, Rasulullah: "Mü'min kılıcı ve diliyle cihad eder; nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, şairler savaşı metheden, mücahidleri savaşa teşvik eden, onları cesaretlendiren, coşturan, şiirleriyle sanki düşmanları ok yağmuruna tutan kişilerdir" Hadisi Ahmed b. Ha-bel rivayet etmiş olup sahihayn şartına göre sahihdir.

(Silsiletü'l-Ehadisi's-Sahiha, el-Elbani, 1631 7- Sahi-hu'1-Cami, 2520) Sahih hadis kitaplarında Rasulullah'ın şair Hassan b. Sabit'e "Kureyşi hicveden şiirler söyle, muhakkak Allah seninle beraberdir" dediği rivayetleri pek çoktur. Sahihayn'ın Hz. Ayşe'den (ra) rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah Hassan'a: "Kureyşi hicvedici şiirler söyle. Hiciv onlara ok atılmasından daha fenadır" buyurdu (7)
Hz. Ömer, ordu Kadisiye savaşma çıktığında "Düşmanı esir alınca şairleri ve hatipleri çağırınız" dediği rivayet edilir. Bunun için Allah harbi terk etmeye teşvik eden, zayıf, tembel, korkak ve ürkek insanlarla dostluk kurmayı haram kıldı. Halife veya yardımcısı; korkak, zayıf, tembel kişileri savaşa çıkmaktan, savaş saflarında yer

almaktan fitneden korkmuyorsa menetmesi gerekir. Çünkü böyle kişilerin orduda bulunması diğerleri için zararlıdır. (er-Remli, Nihayetü'l-muhtaç, 8/60)
Halifenin; korkak, savaştan kaçmaya teşvik eden, Müslümanların haberlerini jurnalleyen, onların arasına fitne tohumları saçan münafıkları savaştan menetmesi gerekir. Fitne; nifak ve zındıklıktan zuhur eder" (el-İnsaf, el-Buhuti, 4/142)Böyle bir münafık savaşa çıksa, mücahidlere pay edilen ganimetlerden -çocuklara ve kadınlara verilen miktar kadar bile olsa- verilmez.

AFGAN CİHADI HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİMİZ

1-Afgan cihadı ulemanın önderliğinde İslami bir hareket olarak başlayan bir cihaddır.

Afganistan'daki İslami harekete ilk dönemlerden itibaren cihadın ağırlık merkezini teşkil eden, cihad gücünün %85'inden fazlasına inançları saf ve temiz, mücadele aşkına ve azmine sahip, sağlam metodları olan dört alim komutanlık etti: "Cemiyet-i İslami'nin lideri Prof. Burhaneddin Rabbani, İttihadı-ı İslam-ı Afganistan'ın lideri Prof. Abdurresul Sayyaf, Hizb-i İslami'nin lideri Gülbettin Hikmetyar ve Hizb-i İslami'den ayrılarak ikinci bir gurup kuran Yunus Halis. Bunlar Üstad Mevdudi, Seyyid Kutub, İbn-i Teymiyye ve diğer alimlerin kitaplarıyla yetiştiler. Harbin ilk başladığı günlerde bozuk tasavvufçular bunlara karşı dağınık bir şekilde savaş açtılar. Fakat herkes bilmektedir ki, ilk günden itibaren cihadın amacı yeryüzünde Allah'ın dinini hakim kılmak ve İslami bir

devlet kurmaktı.

2-Afganistan'da İslami cihad bid'at ve hurafecilerin bastığı yeri salladı, varlığını sarstı, uzuvlarını parçaladı. Çünkü onlar Afganistan'da "Kayzerin hakkını Kayzer'e Tanrının hakkını tanrıya veriniz" ilkesi üzerine kurulu sufilerin bir köşeye çekilmesinin olumsuzluğunu kabul eden kimselerden oldular.

Cihad mücahidler tarafından "Kayzer'in hakkı da Allah'ındır" ilkesine dayandırıldı. "Gökte ve yerde olanlar O'nundur. Hepsi O'na boyun eğmiştir." (Rum/26)

3-Bugün Afganistan, Filistin ve kafirlerin işgal ettiği yerlerde mal ve canla cihad yapmak herkesin üzerine farzdır. Şeyh İbnü Baz, İbnü Useymir, el-Elbani, el-Muti, Said Havva, Abdülmuiz Abdüssettar ve burada şu anda ismini sayamadığım bir çok alim bu

fetvayı vermişlerdir.

4-Afganistan'da mal ve canla cihad yapmak herkes üzerine farzdır ve bu konuda birinin iznini almaya gerek yoktur, bu konuda müfessirler, muhaddisler ve fukaha icma etmiştir.

Fıkıh, Tefsir ve Hadis kitaplarının hemen hemen hepsi cihad farzı ayın olduğu zaman kadının mahremiyle birlikte kocasından, köle efendisinden, delikanlı babasından izin almadan cihada çıkabileceklerinden bahseder.

İbni Teymiye bu konuda şöyle der: "Düşman hücum ettiğinde düşmanın dine, cana ve namusa verdiği zararı defetmek icmaen ümmet üzerine farzdır. Bu konuda hiçbir ihtilafa yer yoktur" (İbniTeymiyye, el-Fetevau'1-Kübra, 4/607) Emiri'l-Mü'minin bulunsa bile savunma için onun iznini

almaya gerek yoktur.

İbn-i Rüşd şöyle der: "Adil olmasa bile, masiyetle ve cihaddan men eden bir emirde bulunmadığı sürece halifeye itaat Müslümanlar üzerine gereklidir" (Fethu aliyyi'l-Malik, 1/390)

Ümmetin başında halife olmasa dahi müslümanlar cihadı terk edemez ve geciktiremez. Çünkü onun sağlayacağı faydalar geciktirilmesi veya terk edilmesiyle ortadan kalkmış olur. (İbnu Kadame, el-Muğni, 8/253)

Üzerinde borç olan birisinin özürsüz olarak, borcunu geciktirmeye hakkı yoktur. Allah katında da herhangi bir özür beyan edemez. Çünkü borcun karşılığı zimmettir. Cihadda bir borçtur ve karşılığı da candır.

5-Afgan halkının cihadı İslami olup, aleni küfür ve sapıklığın karşısında hedefi ve

gayesi açık bir cihaddır. Afganistan'da cihad yapmak kafirleri oradan kovmak için savaşmaya güç yetiren her müslüman için bir vazifedir. Afganistan cihadının hükmü namaz ve oruç gibi her müslümana farz-ı ayn'dır. Bazı Hanbeli müçtehidlere göre namazı terk etmek küfür olmasına rağmen cihadın terki küfür olmadığı için namazı cihaddan önemli görseler bile dört mezhep ulemasının belirttiği gibi hiçbir müslüman bu farzı terk edemez.

İbn-i Abidin şöyle der: "Düşman İslam devletinin sınırlarına hücum ettiğinde namaz ve oruç gibi cihadda müslümanlara farz'ı ayn'dır. Terki mümkün değildir. O bölgede yaşayan müslümanların kendi sınırlarını korumaya güçleri yetmezse doğudan batıya kadar İslam topraklarında yaşayan bütün

müslümanların üzerine farzdır." (Hasiyetti İbn-i Abidin, 3/238)
Fukaha, cihadın önce işgal edilen topraklarda yaşayan müslümanlara farz olduğu, savaşlar birkaç günden fazla sürerse daha sonra tedrici olarak halkanın genişleyeceği görüşündedir.
Sasani imparatorunun varlığına son veren Kadisiye savaşı üç günde sona erdi. O zamanki ulaşım vasıtaları at ve deve idi. Bugün uçaklar yeryüzündeki uzun mesafeleri kısaltmışlardır. Onun için bugün çemberin tedrici olarak genişletilmesinin bir veya iki gün gibi bir süresi yoktur. Müslümanlar bugün yeryüzünün neresinde olurlarsa olsunlar Hükmü Şer'inin önünde eşittirler. Araplar Afganistan'da bir Afganlı gibi cihad yapmakla mükelleftir. Çünkü bugün Arapların elindeki imkanlarla

Afganistan'a bir günde varılması mümkündür. Bugün İslam topraklarının hepsi bir ülke gibidir.
Alimler cihadı oruç ve hac ibadetlerinden daha üstün kabul ederler. Savaşa cesaretle girmiş bir kimse için Ramazan orucunu terk etmesi daha uygundur. Peygamberin "Düşmanla karşılaştığınızda sizin için uygun olan orucu terk etmektir. Orucunuzu bozunuz" sözleri kendilerine ulaştığı halde yine bazı sahabilerin oruca devam ettiğini duyunca: "Onlar asilerdir" buyurdu.
Cihad vakti belirtildiğinde farz olan haccı yapmadan önce yerine getirilmesi gerektiği hakkındaki icma İbn-i Rüşd tarafından nakledilir. İbn-i Teymiye bu konuda şöyle der: "Din ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı defetmek, ona karşı savaş açmak, imandan sonra en Önde gelen farzlardandır.

(el-Fetevaü'l-Kübra, 4/608)

Tevhid ve imandan sonra farzların en etkilisi ve önemlisi müslümanlanların malına, canlarına, namuslarına ve kanlarına saldıran düşmanların bu çirkin hareketlerine son vermektir.

6-Gücü yettiği halde cihadı terk eden kimse ile gücü yettiği halde namaz kılmayan kimse arasında bir fark yoktur. İkisinde de mal infak etmek, fakirleri doyurmakla keffareti ödenmez. Bu ibadetlerin keffareti bizzat o ibadeti yapmaktır.

7-Afganistan'da İslami Cihad hakkında görülen kerametler (harika olaylar) bu cihadın İslami olduğunu müjdelemektedir. "Rabbinizin yardımına sığınıyordunuz. O: "Ben size birbiri peşinden bin melekle yardım ederim" diye cevap vermişti. Allah bunu ancak bir müjde olması ve

kalplerinizin yatışması için yapmıştı. Yardım ancak Allah kalındadır. Doğrusu Allah güçlüdür, Hakimdir" (Enfal/10) Şatibi bu konuda şunları söyler: "Allah tarafından müslümanlara gönderilen yardımlar, kerametler ve harikulade olaylar Allah'ın kendileriyle beraber olduğunu kesin olarak ifade eder" (Şatibi, Muvafakat, 4/85)

Ehl-i Sünnetin açıkladığı üzere peygamberlere mucize olması caiz olan her şeyin veliler (Allah'ın dostları) için keramet olması caizdir.

Son asırlarda kerametler önceki asırlardan -mesela sahabe asrı- daha çok olmaya başladı. Çünkü kerametler insanların takip ettikleri yolun müslümanlar tarafından ihtiyatla takip edilmesi içindir. Fakat sonraki müslümanlar için keramet öncekilere oranla daha çok olmamıştır.

Ahmed b. Hanbel'e: "Niçin daha sonraki müslümanlardan nakledilen kerametlerden daha azı sahabelerden nakledilmiştir? diye sorulunca: "İmanlarının sağlamlığından" cevabını verdi.

İbn-i Teymiye şöyle der: "Keramet ve harikulade olaylar Hz. Peygamberin ümmetinden açık veya gizli delil olmak üzere ihtiyaç anında meydana gelir. Delil Allah'ın dininin hakim kılınması, ihtiyaç ise dini hakim kılmada gereken yardım ve zaferdir. Ashab dinin ahkamını ve ayetlerin uygulanışını bizzat Rasulullah'tan öğrendikleri için başkalarının çok muhtaç olacakları bilgileri elde etme imkanına sahip oldular. Fetret devrinde peygamberin vefatından sonra insanların irtidat etmesiyle peygamberlerden ve nübüvvetten zahir olmayan bir takım kerametler görülmüş,

yalancı peygamberler türeyerek bir takım istidraci olaylar göstermişlerdir. (Mecmau'l-Feteva, 11/235)

Kerametleri ancak, inkarcılar veya cahiller inkar eder. Caci de H. 1407 yılının Şevval ayında şehit olan müslümanların kanlarının mis kokusu gibi kokması şeklinde bir çok keramet görülmüştür, bunlardan benim bildiğim beş tanesinin isimleri şöyledir.: "Libya'lı Hüseyin ve Ali, Fas'lı Nurul hak, Cezayirli Ebu Haİid, Yemen'li Seb'u'1-Leyl. Mısır'lı Ebu'l-Fadl Abdullah, Filistinli Ebu Hafz adlı üç müslüman genç ise sanki uyumuş gibi cesetleri bozulmamış, kokmamış olarak bulundular.

Hele Abdullah Ramazan bayramının birinci günü şehid olduğunda cesedini Zilkade ayının ikinci günü bozulmamış, kokmamış, şişmemiş, sertleşmemiş ve hala yarasından

akan kanlan sıcak bulduk. Filistin'li Ebu Hafs ise şehid olduğu an yüzü bir ay parçası gibi parlamıştı. Afganlılar şu anda şehid edildiği yerde o nuru gördüklerini yeminle belirtiyorlar.

8-Müslüman Afgan halkına malı ve canıyla yardım etmek komünist kafirleri Afganistan'dan çıkarıncaya dek yeryüzündeki her müslümana vaciptir. Çünkü Allah şöyle buyuruyor: "Doğrusu inanıp hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte bunlar birbirinin dostudurlar. İnanıp hicret etmeyenlerle, hicret edene kadar sizin dostluğunuz yoktur. Fakat din uğrunda yardım isterlerse, aranızda anlaşma olmayan topluluktan başkasına karşı onlara yardım etmeniz gerekir. Allah işlediklerinizi

görür. İnkar edenler birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz aranızda (yardımlaşmazsanız) dost olmazsanız yeryüzünde kargaşalık, fitne ve büyük bozgun çıkar." (Enfal/72-73) İbn-Teymiye bu konuda şunları söyler: "Düşman müslümanlara hücum ettiğinde bu hücuma maruz kalan veya kalmayanlara bu ayette açıklandığı gibi veya Peygamberin: "İster savaş için hazırlanmış asker olsun, ister normal bir müslüman olsun imkanlar ölçüsünde az veya çok malıyla, canıyla yardım etmesi gerekir" emriyle zulme uğrayan müslümanlara yardım etmek, ve destek vermek gerektiği anlaşılmış olur. (Mecmau'l Feteva, 28/358)

9-Halkların cihadı, cemaatlerin ve davetçilerin cihadı gibi olamaz. Çünkü davetçiler çoğunlukla, seçilmiş, saf, temiz kişilerden oluşur. Eğitimden nasiplerini

bolca almışlardır. Fakat bunlar büyük kuvvetler önünde etrafındaki halktan yardım almadan uzun süreli bir savaşa güç yetiremezler. Böyle bir savaşta davetçi, ağır silahların infilak ettiği bölgede küçük bir patlama gibidir. Halbuki halkın içerisinde cahiller, okuma-yazma bilmeyenler, saf insanlar bulunabilir. Fakat halk arasında uzun süren savaşın ağırlıklarına dayanabilecek kişiler bulunur.
Halkın içerisinde zani, içki içen, hırsız, aldatan, fasık, günahkar, münafık savaşçılar bulunabilir. Halkları bunlardan arındırmak mümkün değildir. Halk arasında gizli şirke giren hatta bilmeden açıkça şirke giren kişiler de vardır.
Bütün bunlara rağmen halkla birlikte olup, savaşları La ilahe illallah bayrağını dalgalandırmak ve zulmü yeryüzünden

kaldırmak için ve kendileri müslüman olduğu müddetçe onlara yardım etmek ve yanlarında savaşmak farzdır. İslam tarihine baktığında Hz. Ebubekir (ra) zamanında irtidat eden kabileleri Halid b. Velid'in(ra) döndürdüğünü görürsün. Ebubekir onları Allah'ın izniyle İslam'a tekrar bağladı, Rum ve İranlılarla yapılacak savaşı müjdeleyerek savaşa yürüttü. Peygamberlik iddiasında bulunmuş olan Tuleyha el-Esdi (-"Asıl adı Tuleyha b. Huveylid'dir. Bazı kabileler -içlerinde Tuleyha da vardı- Rasulullah'a mali yardım istemek için gelerek şöyle dediler: "Ya Rasulullah! Biz seninle savaşmadan müslüman olduk. Biz falan falan kabilelerin savaştığı gibi savaşmadık" dediler. Bu sözleri ile onlar açıkça Allah'ın Rasulü ile savaşmadan İslam'ı kabul etmelerinin Hz. Peygambere ve Müslümanlara yaptıkları

büyük bil' lütuf olduğunu, karşılığım da almaları gerektiğini söylemek istiyorlardı. Allah şu ayetleri indirdi: "Müslüman oldular diye, sana minnet etmektedirler, de ki: "Müslümanlığınızı bana minnet konusu etmeyin. Tam tersine sizi imana yöneltip ilettiği için Allah size minnet etmektedir. Eğer doğru sözlüler iseniz bunu böyle kabullenmeniz gerekir" (Hucurat/17) Geri döndükleri zaman Tuleyha peygamberliğini ilan etti. Rasulullah ona tabi olanları öldürmek için Dirar b. el- Ezver'i gönderdi. Sonra Rasulullah vefat etti. Hz. Ebu Bekir döneminde İslam'a dönen Tuleyha Kadisiye savaşında büyük yararlılıklar göstermiştir" Üsdü'1-Gabe, 3/95 (Çevirenin notu) Kadisiye'de rolünü iyi oynayan cesur kişilerden biriydi. Ebu Mihcen (Ebu Mihcen es-Sekafi'nin asıl ismi Malik b. Habib'dir. H.

9. yılında müslüman oldu. Güzel şiirler yazan bir şairdi. Cömert, iyiliksever, şecaatli birisi olmasına karşın içkiye müptelaydı. Hiçbir ceza onu bundan vazgeçirttiremedi. Hz. Ömer birkaç defa kırbaçladı, sonra bir odaya hapsetti. Birisiyle odaya gönderilirken kaçtı ve Kadisiye'de savaşan Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yanına gitti. Hz. Ömer Sa'd'a onu hapsetmesini emretti. Ebu Mihcen Sa'd'ın hanımına iplerini çözmesini ve Sa'd'ın atını kendisine vermesini istedi. Savaştıktan sonra tekrar buraya döneceğine dair söz verdi. Hüznünü belirtmek için bu şiiri söyledi. Sa'd'ın karısı bu şiiri duyunca onu salıverdi. Ebu Mihcen cesaretle savaştı, tekbir getirip düşmanın üzerine atıldığında önünde hiç kimse duramıyordu. Daha sonra savaş biter bitmez tekrar hapishaneye döndü ve ayaklarını bağladı. Hanımı durumu Sa'd'a

haber verince, Sa'd onu serbest bıraktı ve O'na:"Git, artık sana ceza vermeyeceğim" dedi. Ebu Mihcen de tevbe etti. Azerbaycan'da vefat etmiştir." Üsdü'1-Gabe, 6/277 (Çevirenin notu) ise Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yanında ayakları iplerle bağlanmış şekilde hapisti. Kadisiye savaşında çatışmalar şiddetlenip savaş kızışınca üzüntüsünü şu şiirini okuyarak ortaya koydu:

Atlar koşarken benim ayaklarımın sağlam iplerle,
Bağlı olarak burada terk edilmem üzüntü olarak yeter bana.

Halid. b. Velid bir defasında Hz. Ebubekir'e İslam ordusunda bazı günahkarların olmasından dolayı bir mektup yazdı. Fakat Hz. Ebubekir ileriyi düşünebilen birisi olması nedeniyle bu mektuba önem vermedi.

Şevkani: "Kafirlere karşı fasıklardan yardım istemek icmaen caizdir" der.
İbn-i Teymiye şöyle der: "Bu nedenle her iyi ve kötü insanla beraber savaş yapmanın caiz olduğu ehl-i sünnetin asıl görüşlerinden biridir. Allah bu dini Rasulullah'ında bildirdiği gibi günahkar devlet reisleri veya günahkar askerlerle ittifak edilmezse iki durumdan birisi olur: Ya savaşı onlarla beraber yapmamak. Bu, dine ve dünyaya daha zararlı olan diğer kişilerin istilası demektir. Facir kişilerle birlikte savaş yapılırsa kötülükler ortadan kalkar, İslam kurallarının -hepsi olmasa bile- çoğu işlerlik kazanır. Bu her ne şekilde olursa olsun vaciptir. Hulefa-i Raşidin devrinden sonraki bir çok savaş bu şekilde olmuştur. Hz. Peygamberden şöyle bir hadis rivayet edilir: "Hayır, yani iyilik ve ganimet kıyamet

gününe kadar atın yelesindedir" B hadis sahih olup Ebu Davud'un rivayet ettiği hadise çok yakındır: "Savaş, Allah'ın beni Resul olarak göndermesinden ümmetimin deccalla savaşmasına kadar devam eder. Onu ne zalimin zulmü, ne de adilin adaleti ortadan kaldırır" (Mu'cemu's-Feteva, 28/506-508)

Yine bir hadiste: "Ümmetimden bir gurup hak üzere yaşamaya devam edecekler. Kıyamet gününe kadar onlara muhalefet edenler zarar veremeyecekler" buyurulur. Ehl-i sünnet -Rafiziler, Hariciler ve ehl-i sünnetten çıkanların hilafına- bütün guruplarla, cihadı hak eden kimselere karşı iyi veya kötü kişilerle cihad etmek gerektiği hususunda ittifak ettikleri daha bir çok nasslar vardır. Yine bir hadiste: "Sözünde durmayan zalim, facir emirler gelecek. Kim

onların yalanlarını tasdik eder ve onlara yardım ederse o benden değildir, ben de ondan değilim. Havz-ı kevserin yanına gelemez. Kim onların yalanlarını tasdik etmez ve zulümlerine ortak olmazsa o bendendir, ben de ondanım. Havz-ı Kevserin yanına gelecektir" buyurulur. Bir insan Allah Rasulünün emrettiği emirlerin kıyamete kadar gerçekleştirecekleri cihadı ve onun zulmüne zulümle yardım edildiğini anladığında orta yolu anlamış olur ki, o da mesul olan topluluk gibi cihadı hak eden emir ve toplulukla cihad etmelerinin daha evla olmaşıdır. O kendisiyle beraber Allah'a isyan konusunda savaşan kişilere yardım etmekten uzak durur. Allah'a itaat konusunda onlara itaat eder, isyan konusunda itaat etmez. Çünkü Allah'a isyanda mahluka itaat yoktur.

Bu, bu ümmetin halef ve seleflerinin seçtiği yoldur ki, her mükellefe vaciptir. Bu yol Harici ve az bilgi ile yetersiz eğitilmiş takva kişilerin yolunu benimseyen topluluklarla, mürcie ve iyi olmasalar bile emirlere mutlak itaat edilmesi gerektiği yolunu benimseyenler arasında orta bir yoldur.

10-Bazı cahiller küçük şirkin amellerini nazarlık vs taşımak gibi şeyler olarak ele alırlar. Büyük şirki de evliya ve nebilerin kabirlerinden yardım isteme olayı olarak ele alırlar.

Bu işlerdeki cehalet; şehirlerden uzak sahralarda yaşayan alimlerin olmadığı, eğitim hizmetlerinin yetersiz kaldığı veya komünist ülkelerdeki gibi tamamen kaldırıldığı yerlerde yaşayanlara has bir özürdür.

"İsrail oğullarının denizden geçmelerini

sağladık, puta gönülden tapan bir millete rastladılar. "Ey Musa! Onların tanrıları gibi bize de bir tanrı yap" dediler. Musa: "Doğrusu siz bilgisiz bir milletsiniz, bunlar yol olacaklar ve işledikleri boşa gidecektir" dedi. (Araf/138-139)

Katade: "Onlar Rıkke'ye indikleri için rastladıkları kavmin yaptığı put köpek balığı idi." der. Onların putlarının sığır heykeli olduğu, ona benzeterek samirinin onlara buzağı yaptığı da rivayet edilir.

Bunun benzeri bir olay, cahil Arabilerin kafirlerin yılda bir defa tazim ettikleri yeşil bir ağaç görüp: "Ya Rasulullah bize de bunların alameti gibi bir nişan göster" sözleridir. Rasulullah: "Allah'a yemin olsun ki siz Musa kavminin: "Bize onların tanrıları gibi bir tanrı yap sözüne benzer bir söz söylüyorsunuz" buyurdu " sizden öncekilerin

yoluna karış karış uyacaksınız. Hatta onlar bir keler deliğine girseler, siz de gireceksiniz" Ya Rasulullah! onlar Hristiyanlar ve Yahudiler midir? diye sorulunca, "Ya kim olabilir?" cevabını verdi. (Kurtubi, 7/273) Buhari'de kabilesine şöyle söyleyen bir adamın kıssası vardır: ""Allah bana şiddetli azap vereceğini takdir etmiştir. Öldüğümde cesedimi yakın ve küllerini savurun... Allah o kulun kendisinden bu derece korkması sebebiyle onu mağfiret etmiştir. Halbuki o adam Allah'ın bütün zerrecikleri dahi toplayıp bir araya getirebileceğini bilmiyordu. Bu cehaletinden dolayı bağışlandı. Huzeyfe'nin rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah şöyle buyurur: "İslam, elbisedeki süsler silinip yok olduğu gibi silinir gider. Allah'ın kitabına gece bakılır. Yeryüzünde onun hiçbir ayeti hüküm sürmez. Sadece

şöyle diyen ihtiyarlar kalır: Biz sadece babalarımızdan La ilahe illallah kelimesini duyduk, onu söyleriz" (îbnü Mace) Sıla b. Züfer:" Onlar namaz, oruç, hac ve zekatı bilmedikleri sürece La ilahe illallah onlara fayda vermez" der.
İbn-i Teymiye Cehmiye mezhebine mensub olanlara: "Ben sizin söylediklerinizi söylesem kafir olurum. Fakat ben sizi küfürle itham etmiyorum, çünkü siz bilmiyorsunuz" der.
İbn-i Kayyum el-Cevzi kabirlerden yardım bekleyen kimseler hakkında: "Cahil oldukları için onları küfürle itham etmeyiz" der.
11-Önceden anlattıklarımıza dayanarak Afgan halkına yardım etmeyi farz olarak görüyoruz. Sahihayn'da yer alan Ebu Hureyre'nin rivayetinde: "Bir köpek ayaklarının üzerine çökmüş neredeyse susuzluktan ölecekken, Beni İsrail'in

fahişelerinden kötü bir kadın onu gördü, ayağındaki papucunu çıkardı ve ona su içirdi. Bu yüzden günahları mağfiret olundu" buyurulur (Sahihü'l Cami, 2873) Nasıl olurda bir insan gıda, giyecek ve ilaç azlığından dolayı aç, çıplak ve acılar içinde kıvranarak ölebilir? Bir mücahide yardım eden kimse nasıl olur da müslüman toplumundan uzaklaştırılır? Hz. Peygamber'e hayvanların yedirilmesi ve içirilmesi hakkında soru soruldu. Rasulullah: "Her ciğeri yaş mahluka bir şeyler yedirip içirmekte mükafat vardır." buyurdu. Bunun için bir insanın saldırısına maruz kalan mecusi, ehl-i kitap ve Hindunun namusunu korumak vacip olur. Kim bir ehl-i kitabın bir lokma ile kurtarmaya gücü yettiği halde acından ölmeye terk ederse, onun kan diyetini öder. Böyle olunca Rus

saldırganlarını müslüman Afgan'lıların namuslarına dokunmaktan uzaklaştırmanın durumu nasıl olur, düşünmek lazım. Zulmü insanlardan kaldırmak bu dinin esaslarından biridir. Ahmed b. Hanbel'in Abdurrahman b. Avfdan rivayet ettiği sahih bir hadis'te; Rasulullah Abdullah b. Ced'an'ın evinde hazır bulunduğu hılfu'l-fudul anlaşması hakkında: "Amcalarımla birlikte böyle bir anlaşmada hazır bulunmam kırmızı develere sahip olup da bu ahdi bozmamdan daha fazla beni sevindirdi" buyurdu (A.g.e. 3611) Bu anlaşma, mazlumlara yapılan zulmü engellemek, zayıflara yardım etmek üzere yapılmıştı.

12-Sedd-i Zera'i (kötülüğe yol açan vesilelerin önlenmesi) İslam hukukunda önemli bir konudur. "Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına (putlarına) sövmeyin

ki, onlarda bilmeyerek aşırı gidip Allah'a sövmesinler" (Enam /108) Bu ayette Kur'an Allah'a sövülmemesi için putlara sövmeyi yasaklıyor. Çünkü bu vesile ortadan kaldırılmazsa Allah'a sövme gibi büyük bir kötülüğe yol açılacaktır.
"Ey inananlar! Peygambere: "Bizi de dinle (raina)" demeyin. "Bizi gözet (unzurna)" deyin ve dinleyin, inkâr edenlere elem verici azap vardır" (Bakara/104) (Yahudiler ne zaman Hz. Peygamberi görmeye gelseler dış görünüşte ona her tür saygıyı gösteriyorlar, fakat ona gizlice zarar vermek ve saf dışı bırakmak için ellerinden geleni de yapıyorlardı. Kaypak sözler kullanıyorlar veya sözü hakaret anlamı taşıyacak şekilde yanlış telaffuz ederek anlamını değiştiriyorlardı!'. Örneğin, onun dikkatini bir şeye çekmek istediklerinde: "lütfen bir

dakika bakar mısın? " anlamına gelen fakat başka anlamlara da gelebilen "Raina" kelimesini kullanırlardı. Ayrıca Arapça'da aynı kelime "kibirli ve cahil insan" anlamına geliyordu. Bundan başka konuşma dilinde: "Sen bizi dinlersen biz de seni dinleriz" anlamına da gelebiliyordu. Yine ufak bir dil sürçmesi ile: "Bizim çobanımız" anlamına gelen "Raina" ya da dönüştürülebiliyordu. Övme niteliğinde olan,fakat bazı insanlar tarafından kötü anlamlara çekilebilen kaypak kelimeleri kullanmamaları için mü'minlere: "Bize bak anlamına gelen ve "Raina" gibi ikinci ve kötü bir anlama sahip olmayan " Unzurna" kelimesini kullanmalarını tavsiye ediyor. Bu ayetle böylece bir kötülüğü önlemiş oluyor.) (Çevirenin notu)Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah Hz. Aişe'ye hitaben:

"Kavmin cahiliyye devrinde ısrar etmeseydi, İslam'a ısınsaydı, Kabe'yi yıkar yeniden inşa ederdim" der. (Sahihü'l-Cami,5203) Elbani bu hadisi rivayet ettikten sonra: "Bir şeyi ıslah etmek daha büyük bir zarara yol açıyorsa, sonraya bırakmak vaciptir." der. Fukaha meşhur kaidesini bu hadise binaen koymuştur. "Def-i mefasid Celb-i menfaatten evladır" (Mecelle) (Kötülüğü uzaklaştırmak, bir menfaati elde etmekten(daha önceliklidir) daha iyidir.)

Burada "iki serden en ehveni tercih edilir", "İki zarardan en büyüğü önce savuşturulur" kaideleri uygulanır. Bunun için bizim namazda Hanefi mezhebinin muhalefet ettiği bazı müstehapları ve hareketleri terk etmemiz, Allah'ın düşmanlarından duydukları, "Araplar Vehhabiliği yaymak ve mezhebinizi yıkmak için geldiler" sözlerinin

etkisiyle Afgan halkını bizden nefret etmeye itmez.

Biz rukûya varırken ve rukûdan kalkarken elleri kaldırarak tekbir almak gibi bazı şekilleri terk ediyorduk. Elleri kaldırmayı, açıktan amin demeyi ve parmağı tahiyyatta hareket ettirmeyi terk etmekle Afganlıların kalplerine ulaşmayı istiyorduk. Bizi severlerse bizdeki her şeyi kabul ederler. Müminlerin aralarındaki kardeşlik bağlarının kuvvetlendirilmesi bir çok müstehaptan daha önemlidir.

Bu konuda Şatibi Muvafakat adlı kitabında şunları söyler: "Eğer bir sünneti işlediğinde bir vacibi terk ediyorsan sünneti, terk etmen vaciptir. Çünkü vacip sünnetten önce gelir" biz de diyoruz ki: "İbadetlerde bazı teferruattaki şekiller bizi farz olan cihaddan alıkoyuyor. Şüphe yok ki, sabah namazı

daraldığında farzı kılmaya vakit kalmadığında sünnet terk edilir. İbn-i Teymiye de bu görüşte olup ihtilafu'l Ümme Fi'l-İbade adlı risalesinde zikreder. Hata eden müctehidin icma-ı Müslimini zemmetmesi ve ümmet arasında tefrika çıkarması caiz olmaz. Müstehapları vaciplerden daha üstün görmek doğru değildir. Malumdur ki, ümmetin kalplerini birbirine ısındırmak dinde bir çok müstehaptan daha üstündür. Bir kişinin insanların kalplerini birbirine ısındırmak için müstehabı terk etmesi daha güzeldir. Bir hadiste Hz. Peygamber Hz. Ayşe'ye: "Kavmin cahiliyye devrine son verip müslümanlığa kalpleri ısınsaydı, Kabe'yi yıkar, hazinesini infak ederdim" buyurur. Bu hadisten anlaşılmaktadır ki alimler insanların kalplerini birbirine ısındırmak ve

nefreti önlemek için bazı işleri terk edilebilir. Bunun için Ahmed b. Hanbel kabul etmeyenlerin yanında namaz kılarken besmeleyi açıktan okuyorlarsa, tefrika olmaması, kalplerin birbirine ısınması için besmeleyi açıktan okurdu."

13-Şu anda cihad her müslümana farz-ı ayn'dır ve müslümanlar kafirlerin eline geçen İslami bölgeleri geri alana kadar farz-ı ayn'dır. Filistin, Buhara ve Endülüs'ü geriye alıncaya kadar farz-ı ayn olarak devam edecektir.

14-Allah yolunda cihad mutlak kullanıldığında dört mezhep imamına göre kıtal (savaş) anlamında kullanılır. İbn-i Rüşd şöyle der: "Allah yolunda cihad mutlak kullanıldığında kafirlerle İslam'a girinceye kadar veya kafirler mağlup olup cizyeyi verinceye kadar kılıçla savaşmak anlamında

kullanılır" (Mukaddime, 1/369) İbnü Hacer el- Askalani ise: "fi sebilillah" lafzında ilk anlaşılan cihaddır" der. (Fethu'l-Bari, 6/29)

İSTEKLERİMİZ

1-İslam davetçilerinin yetişkin çocuklarından bir cemaat oluşturmaları, özel olarakta ailelerine bakmaları, hayalarını muhafaza etmeleri gerekir.
Davetçi müslüman bir gencin yaptığı iş, terbiyeden nasibini almamış, yardım ve yönlendirmede adaleti kavrayamamış 20-50 anlayışsız müslüman gencin yaptığı işe muadildir.
Bu terbiye konusunda yapılan bir hatanın özürü olmaz ve Allah katında hesabı da ağırdır. Allah hesabı kolaylaştırmadıkça O'na hesap vermek çok zordur.

2-Amerika ve Avrupa'daki İslam merkezleri cephede çarpışacak, davetçileri kendi hesaplarına yetiştirmeleri gerekir. Her İslami merkez kendi hesabına iki genci yetiştirirse ne güzel olur. Bir Arap gencinin ailesine bilet parası dahil külfeti senede 6-8 bin dolardır. Onların cephelerde ve kalplerde bıraktıkları büyük etkiler karşısında bu meblağ önemsiz ve cılız kalır. Fakat iki yıldan beri bunu ilan etmemize rağmen bize sadece Amerika'daki Şikago İslam merkezinden iki müteşebbis başvurdu.

3-Afganistan'da sağlık ve eğitim merkezleri kurmak için projelere başladık. Eğitim merkezimiz yaklaşık yirmi yedibin dolara mal olacak. Eğitim merkezinin görevi o bölgeden elli mücahidi toplayıp altı ay müddet içerisinde Kur'an, tecvid, Tefsir (Enfal ve Tevbe Sureleri) Akaid, Cihad Fıkhı, Askeri

eğitime uygun ibadet fıkhı öğretecek. Allah'tan bu projemizin hayırla tamamlanmasını diliyor, müslümanların parasal yardımdan çok bu meseleye sahip çıkmalarını ümit ediyorum. Sağlık merkezimiz ise eğitim merkezinin iki katına, yaklaşık 54 bin dolara mal olacak.

4- Peşaver'de Enstitülerin inşa edilmesi gerekir. Fakat buraya Pakistandaki muhacirler değil, ailesi Afganistan'da ikamet eden muhacirler girmelidir.

5-Bazı Arap gazetecilerinin üzerine aldığı gerekli bildirilerin yayınlanmasını yürütmek için bütün cihad dergilerinin istikrarlı çıkması konusunda Allah'tan yardım diliyoruz.

Bir derginin kuruluştaki maliyeti ikinci defa tekrar çıkarmakta dönen sermayeden mutlaka çok çok fazladır. Fakat onun

müslümanlar üzerindeki manevi etkisini parayla ölçmek mümkün değildir.
6- Tüccar ve zenginlerden, özellikle buraya hicret etmiş Arap savaşçılara bakma konusunda duyarlılık göstermelerini ümit ediyoruz. Özellikle aileleriyle Peşaver'de oturan mücahidlerin arasında yaşayan olgun ailelere öncelik tanınmasını istiyoruz. Evli bir kişinin yardım maliyeti beş bekar gence bedel olmasına rağmen evliler cihadın ağırlık merkezini ve kilit taşını oluşturuyorlar, Çünkü onlar istikrarlı, olgun ve uzağı görebilen kişilerdir.
7-Gücümüz yettiği ölçüde göç olayını durdurmaya gerek var. Bunun için
a-Bir komutanın kefaleti için ayda 200 riyal gereklidir. Bu yılda 2400 riyal yapar.
b-Bir Afgan'lı alimin kefaleti 200 riyaldir. 1000 Pakistan rupisinin karşılığıdır.

c-Mücahidlerin fakirliğini, yoksulluğunu, açlığını, sefaletini ortadan kaldırmak için Afganistan'a yapılan yardımların en üst seviyeye çıkarılması gerekir.
d-Afganlı'ların morallerini yükseltecek, göçü azaltacak olan Arap kardeşlerimizden mümkün olan en fazla sayıda gencin harbe çağrılması gerekir.
e-Afganistan'da mücahidlere İslam kültürünü verecek, pratik ve uygulamalı programlarla ruhi olgunluğa eriştirecek, nefislerini kötü duygulardan arıtacak ruhi bir yapının oluşması için sağlık ve eğitim merkezlerinin açılması gerekmektedir.

ZİNCİRLERİN KIRILMASI

Alemlerin Rabbi Allah'a hamd olsun, Salat ve selam Resullerin en şereflisi Hz. Muhammed'e (sav) olsun. Biz Allah yolunda

cihad bayrağını açtığımızda Allah'ın rızasını umuyor ve onun dinini daha yükseklere ulaştırmayı düşünüyorduk. Cihad sayesinde başlayan Allah'ın dinini yayma hareketi insanlar üzerinde uygulanan zulmü kaldırmıştı.

Afganistan'ın boş arazilerinde savaş meydanlarında dolaşırken Allah'tan af dileyerek zulmü nefsimizden uzaklaştırmayı ve Afgan'lı müslüman kardeşlerimizin üzerinden silmeyi hedeflemiştik. Böylece, Allah'ın kafirlerin gücünü kıracağı umulabilirdi.

ZULMÜN YOK EDİLMESİ:

Allah yolunda cihadın en önemli maksatlarından birisi insanlara yapılan zulmü ortadan kaldırmaktır. İslam'ın bütün hükümleri, yeryüzünde adaleti hakim

kılmak, zulmü ortadan kaldırmak için düzenlenmiştir. "And olsun ki peygamberimizi belgelerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için peygamberlere kitap ve ölçü indirdik; pek sert olan ve insanlara bir çok faydası bulunan demiri var ettik. Bu, Allah'ın dinine ve peygamberlerine görmeksizin yardım edenleri meydana çıkarması içindir. Allah kuvvetlidir, güçlüdür" (Hadid/25) Mücahid ve Katade: "Bu ayetteki ölçüden maksadın adalet olduğunu" ifade ederler. Katade şöyle der: "Ey insan! sana adaletli davranılmasını arzuladığın gibi sen de adil ol. Kendine vefa gösterilmesini istediğin gibi sen de vefalı ol. Çünkü adalet insanların ıslah edilmesi demektir." Rasulullah (sav) Abdullah b. Revaha'yı Hayber halkının vergilerini toplamak için

gönderdiğinde bir yahudi hafif gelmesi için bir miktar taze hurma sundu. Abdullah b. Revaha ona dönerek: "Size, bana insanların en sevimlisi olan peygamberin yanından geldim. Siz ise bana göre yaratıkların en sevimsizisiniz. Fakat ona olan sevgim ve size buğzum hakkınızı gasbetmeme ve zulmetmeme engeldir" deyince Yahudi: "Yer ve gökler böyle bir anlayışla ayakta durmaktadır" diye cevap verdi. Allah'ın,bir hırsızlık olayında Ensar'ın Beni Zafer kabilesinden Te'ame veya Beşir b. Ubeyrik adında oruç tutan, namaz kılan birisinin yaptığı hırsızlığı Yahudinin üzerine yıkmaya çalışırken, Yahudiyi temize çıkaran on ayet vahy etmesi oldukça ilginç bir olaydır.

"Ey Muhammed! Doğrusu insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği gibi hükmedesin diye

Kitab'ı sana hak olarak indirdik: Hakkı gözet, ondan taraf olma. Allah'tan mağfiret dile, Allah bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine hainlik edenlerden yana uğraşmaya kalkma, Allah hainlikte direnen suçluyu sevmez. Allah'ın razı olmadığı sözü gece kurarlarken, onu insanlardan gizliyorlar da kendileriyle beraber olan Allah'tan gizlemiyorlar. Allah işlediklerinin hepsini bilmektedir. İşte siz dünya hayatında onları savunuyorsunuz ama, kıyamet günü onları Allah'a karşı kim savunacak? Veya onların vekaletini kim üzerine alacaktır? Kim kötülük işler veya kendine yazık eder de sonra Allah'tan bağışlanma dilerse, Allah'ı mağfiret ve merhamet sahibi olarak bulur. Kim günah işlerse bunu ancak kendi aleyhine yapmış olur. Allah bilendir, hakimdir. Kim yanılır veya suç işler de sonra

onu bir suçsuzun üzerine atarsa, şüphesiz iftira etmiş, apaçık bir günah yüklenmiş olur. Ey Muhammedi Eğer sana Allah'ın bol nimeti ve rahmeti olmasaydı, onlardan bir takımı seni saptırmaya çalışırdı. Halbuki onlar kendilerinden başkasını saptıramazlar, sana da bir zarar veremezler. Allah sana kitap ve hikmet indirmiş, sana bilmediğini öğretmiştir. Allah'ın sana olan nimeti ne büyüktür. Ancak sadaka vermeyi, yahut iyilik yapmayı ve insanların arasını düzeltmeyi gözeten kimseler müstesna, onların gizli toplantılarının çoğunda hayır yoktur. Bunları Allah'ın rızasını kazanmak için yapana büyük ecir vereceğiz. Doğru yol kendisine apaçık belli olduktan sonra, peygamberden ayrılıp, inananların yolundan başkasına uyan kimseyi, döndüğü yöne döndürür ve onu cehenneme sokarız. Orası

ne kötü bir dönüş yeridir (Nisa/105-115) Bu kıssaya benzer bir olay insanlık tarihinde görülmemiş, yeryüzü ilk defa böyle eşsiz bir olaya şahit olmuştur. Çünkü Kur'an, adalet sahibi Allah tarafından indirilen bir kitaptır ki, onun eşsiz seviyesine, bütün düşüncelerini, ruhlarını antsalar, huylarını düzeltseler, beşeriyetin tek başına bu seviyeye yükselmesi mümkün değildir. Ancak bu seviyeye gelmek bu dinin gölgesinde ve bu metodun takip edilmesiyle mümkündür.

Bu ayetlerin vahyedilmesine sebep olan olay kısaca şöyledir:

"Ensar'dan Katade b. Numan ve amcası Rıfa'e'nin zırhı çalındı. Beni Zafer kabilesinden Beşir b. Ubeyrik'in çalmış olabileceğinden endişe ettiler. Zırh'ın sahibi Resulullah'a gelerek: "Beşir b. Ubeyrik

zırhımı çaldı" dedi. Hırsız durumu fark edince zırhı Zeyd b. es-Semin ismindeki bir yahudinin evine attı. Beşir, akrabaları ve Beni Zafer kabilesinden birçok kişi işbirliği yapıp suçu, suçsuz olduğunu savunan Yahudinin üzerine yıktılar. Te'ame'nin akrabaları yahudiyi suçlamayı sürdürerek şöyle söylediler: "Hakkın düşmanı olan, Allah ve Rasulüne inanmayan bir yahudinin sözüne güvenilmez. Bizim arkadaşımız zırhı bu yahudinin çaldığını gördü, biz de biliyoruz. İnsanların huzurunda arkadaşımızın suçsuz olduğunu duyur" Rasulullah zırhın yahudinin evinde bulunduğun görünce Beşir b. Ubeyrik'in suçsuz olduğunu halkın huzurunda söyledi. Akrabaları zırh yahudinin evinden çıkmazdan önce, Rasulullah'a Katade ve amcasının müslüman birisini delil

olmaksızın hırsızlıkla itham ettiklerini söylediler.

Katade: "Rasulullah'ın yanına gittim. Kendisiyle konuştum. Bana: "Sen müslüman birini delil olmaksızın hırsızlıkla itham ettin" deyince döndüm ve malımdan bir miktarını çıkarıp vermeyi, Rasulullah'la bu konuda konuşmamayı istedim. O sırada amcam geldi, bana: "Ne yaptın?" diye sorunca, Rasulullah'ın bana söylediklerini söyledim. O da: "Allah yardım edendir" dedi. Çok zaman gedmedi, bu ayetler nazil oldu.

Hz. Peygamber bir hakim olarak kendi önüne getirilen delillere göre hüküm verecek olsaydı suçlu sayılmazdı. Çünkü hakimler, kendi önlerine getirilen delillerle hüküm vermelidirler ve bazen insanlar olayı yanlış aksettirerek kendi lehlerine hüküm verilmesini sağlamayı başarabilirler. Fakat

meselenin bir yönü daha vardır. Eğer Hz. Peygamber İslam ile küfür arasında kıyasıya bir çatışmanın hüküm sürdüğü o dönemde yahudinin aleyhine hüküm vermiş olsaydı, İslam düşmanları onun İslam toplumunun ve İslam davetinin aleyhinde sıkı bir propagandaya girişip: "Müslümanlar arasında hiç adalet yoktur. Bu yahudiye verilen hükümden de anlaşılacağı üzere, onlar her ne kadar ön yargı ve kavmiyetçiliğin aleyhinde gibi görünüyorlarsa da önyargılı ve kavmiyetçidirler" diyeceklerdi. Bu nedenle Allah, müslümanları bu tehlikeden uzaklaştırmak için meseleye doğrudan müdahale etmişti.

Bu ayetlerde bir taraftan kendi kabilelerinden suçlu olan kişinin suçunu gizlemeye çalışan müslümanlar,

kavmiyetçilikleri nedeniyle sert bir şekilde azarlanıyorlar, diğer taraftan bütün müslümanlara kavmiyet ve kabile endişelerinin adaleti engellememesi gerektiği öğretiliyor. Bir kimsenin haksız olduğu halde kendi gurubundan bir kişiyi savunup, haklı olduğu halde karşı guruptan bir kimseyi suçlaması apaçık bir ihanettir.
Burada amaç sadece hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin aklanması değil, Rahman'ın ölçüsünde mazluma yardım etmek geniş bir yer kaplar. Bu hüküm, diğerinden daha önemli bir hükümdür.
Bu hükümde Rabbani metod adalet üzerine temellen dirilmiştir. Müslüman cemaat bunu başkasına tatbik etmeden önce kendisine uygulamalı, başkalarının malı, kanı ve canı hakkında adaletle hüküm vermeden önce, müslüman toplumlar üzerinde gerçek adalet

uygulanmalıdır. Bu metodun uygulanmasında nefis ön plana çıkarılmamalı, şehevi duygularla sarsılmamalı, akrabalık, soy-sop ve kavmiyetçilikten ötürü bir takım menfaatler bu hükme tesir etmemelidir.
Üstad Seyyid Kutup şöyle der: "İnsan bu yüce ufuktan, bu ulvi seviyeden aşağıya bakıyor, dönüp tekrar bakıyor. Orada bütün insanlığı görüyor, sefalet içinde !... Ruhi aşağılık içinde !... O yüce ufukla bu sefil hayat arasında büyük bir taş parçasının varlığını görüyor. Hile, riyakarlık, siyaset, bilgi, maharet, devlet menfaati, vatan menfaati gibi çeşitli etiketlerle donatılan kaya... Bir o yana bir bu yana dönen, rüzgara göre şekil değiştiren bir kaya... insan biraz dikkat edince bu etiketlerin altında neler gizlendiğini hemen fark ediyor.

Kurtların, böceklerin, ihtiras ve alçakça niyetlerin dolaşıp kaynaştığını ibretle temaşa ediyor.

İnsan tekrar bakıyor. Bu sefer İslam ümmetinin küçük bir örneğine gözü takılıyor. Tarih boyunca o bataklıktan bu zirveye doğru yükselen mutlu insanları görüyor. Bu biricik nizam göstermiş olduğu o yüce ufka ulaştıklarını hayretler içerisinde seyrediyor.

Geçmiş ve modern cahiliyyet devri insanlarının adalet diye isimlendirdikleri bozulmaya sıra gelince; bu mübarek, makamda ondan bahsetmeye, iç yüzünü ortaya dökmeye değmez" (Fi Zilal'ü-Kur'an 2/753)

Zulmü insanların üzerinden kaldırmak, Allah'ın indirdiği kitaplarda peygamberlere vahy ettiği önemli görevlerdendir. Allah'a

kulluk ve itaatin olduğu yerde zulmün devam etmesi, basitliğin ve uyuşukluğun hakim olması, küfrün belirtisidir. Şafii bir şiirinde şöyle der:
Yaşıyorsam yiyeceğim olmalı Öleceksem kabrim olmalı Arzum meliklerin arzusudur. Nefsim hürdür, zilleti küfür görür.
Zorbaların ayakları altında zulüm içerisinde yaşamaya razı olan mustazaflar dünyada her zaman zelil ve rezil olmaya, ahiretde de çetin azaba müstehaktırlar:
"İnsanlardan özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit değildir Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti va'detmiştir. Ama Allah cihad edenleri oturanlara, büyük mükâfatlar, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün

kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine yazık edenlerin canlarını aldıkları zaman onlara: "Ne yaptınız bakalım?" deyince, "Biz yeryüzünde zavallı kimselerdik" diyecekler, melekler de: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? hicret etseydiniz ya!" cevabını verecekler. Onların varacakları yer cehennemdir. Orası ne kötü dönülecek yerdir. Çaresiz kalan, yol bulamayan zavallı erkek ve çocuklar müstesnadırlar. İşte Allah'ın bunları affetmesi umulur. Allah affedendir, bağışlayandır" (Nisa/95-99)

Zalimlerin içerisinde yaşamaya razı olup hicret etmeyenlerin cezası ebedi kalacakları cehennemdir. Yukarıdaki ayetlerin sebeb-i nüzulünü öğrendiğinizde hayretler içerisinde kalacaksınız. Buhari'de yer alan bir hadiste İbn-i Abbas şöyle rivayet eder:

"Müslümanlardan bazıları mallanılın orada bulunması nedeniyle Mekke'de müşriklerle beraber yaşıyorlar hicret etmiyorlardı. Bir gün bir ok fırlayıp birisine isabet etti ve öldü. Bunun üzerine Allah: "Kendilerine yazık edenlerin canların aldıkları zaman..." ayetlerini indirdi.
Mekke'de kızarmış kömürü avuçlar gibi dini avuçlamış mü'minlerin durumu anlatılmaktadır. Medine'ye hicret edip müslüman olarak yaşamaları mümkün olduğu halde kendi beldelerinde yarı İslami bir hayat yaşayarak sadece bir lokma ekmek ve bir parça elbise ile meşgul oldular. Zulmün kaldırılması ve mazlumlara yardım etme konusunda kımıldamayanlar Allah'a mustazafların yalvardığı gibi yalvarırlar: "Size ne oluyor da : "Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, katından bize

bir sahip gönder, katından bize bir yardımcı lütfet," diyen zavallı çocuklar, yaşlılar ve kadınlar uğrunda ve Allah yolunda savaşmıyorsunuz? " (Nisa/75) Onlar nefislerine zulmetmişlerdir, mazlumlardan zulmün kaldırılması için asla gayret göstermezler. Savaşı emreden ilk ayetin gerçek sebebi zulmün yok edilmesidir: "Haksızlığa ve zulme uğratılarak kendilerine savaş açılan kimselerin karşı koyup savaşmasına izin verilmiştir. Allah'ın onlara yardım etmeye elbette gücü yeter. Onlar haksız yere ve Rabbimiz Allah'tır dediler diye yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah insanları bir kısmını diğeriyle savmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah adı çok anılan camiler yakılıp giderdi. And olsun ki, Allah'a yardım edenlere o da yardım eder. Daha doğrusu Allah kuvvetlidir

ve güçlüdür." (Hac/39-40) Müslümanlar yurtlarından çıkarılmakla haklarına tecavüz edilerek, kendilerine zulmedildi. Kovulmalarındaki gerçek sebep tevhidti. Allah'ı bir olarak kabul etmek müşrikler nazarında en büyük günahlardan birisi idi. Tevhid Allah düşmanlarının nazarında suçtu ve Tevhidin mübelliğini ve taraftarlarını Mekke'den çıkarmakla cezalandırmışlardı.

İbni Abbas şu olayı nakleder: "Rasulullah Mekke'den çıkınca Hz. Ebubekir (ra): "Nebilerini çıkardılar. Allah'tan geldik ve tekrar ona döneceğiz, mutlaka müşrikler helak olacak" dedi. Allah bu olaylardan sonra müşriklere karşı savaşa izin veren ayeti indirince, Hz. Ebu Bekir: "Anladım ki artık savaş kaçınılmaz" dedi. (Tefsirii İbn-i Kesir, 3/225)

"Allah'ın onlara yardım etmeye elbette gücü yeter" ayeti müslümanlar savaşmadan da Allah'ın yardımı onlara yeter, fakat Allah kullarından kendisine itaat konusunda gayretlerini sarf etmelerini ister şeklinde izah edilir.

Biz de diyoruz ki:

1-Cihad Allah'ın bize emrettiği farz ibadetlerinin en önemlilerindendir. Namaz, oruç, zekat gibi cihadın da ifa edilmesini emretmiştir.

2-İslami farzlar üzerinde çalışmak ve onları yerine getirmek, -her insana ilahi bir emir, Rabbani bir tekliftir. Bu gerçek ve mantıki emirler karşısında mücadele edenler hilekâr ve kavgacı kişilerdir.

3- Biz müslümanlar birçok ülkede zulme uğradık. Hayvanların faydalandığı haklardan bile mahrum edildik. Yeryüzünde hiçbir

kuvvet soylu koçların ölürken veya kanları akarken dahi hareket etmelerini engellemeye güç yetiremez. Biz ise, bize kılıç çeken eli tutup kesmemiz engellendi. Yaşıyorken sesimizi yükseltmemizi yasakladılar. Hırsız yatak odasına kadar girip bizi yüzüstü yere çarptı. Namuslarımızı yağmalayıp mallarımızı talan edip,kanlarımızı akıtırken onu kovmaktan alıkoyduk.

4- Vatanımız düşmanlarımıza teslim edildikten sonra mukaddesatımızı muhafaza etmeyi, namus ve şerefimizi korumayı bize haram ettiler. Mescid-i Aksa, onu savunacak, on müslüman uğrunda şehid olmadan elimizden çıktı.

Bütün bu olanlardan sonra; kalplerinde biraz kıskançlık kalmış, nefsinde yiğitlik ve cesaret taşıyan kimseler bir araya gelmeye gayret ettik. Mescid-i Aksa'ya rahat rahat

giren yahudileri rahatsız etmek istedik, bize cihadı yasakladılar, bütün kuvvetleriyle bize düşmanlıklarını gösterdiler. Bundan daha büyük bir zulüm, bundan daha büyük haksızlık, bundan daha beter bir zorbalık olamaz.

5-Bizi cihaddan alıkoyup, ona hazırlanmamızı yasakladılar. Silah İslam aleminde suç oldu. Silah taşıyanlar yaka paça yakalandı. Onu eline alan, silah taşıma suçundan askeri mahkemece tutuklanır, elleri kelepçelenir, güneş görmeyen, içeri ışık sızmayan, saf temiz bir dostun, vefalı bir arkadaşın olmadığı hücrelere tıkılırdı. Yeryüzünde azgınların ayaklarının altında mustazaf olarak ölmemeyi ve zilleti omuzlarımızdan atmak istediğimiz zaman berrak hislerimizi, uçsuz bucaksız emellerimizi ortaya koymaktan utandık,

sıkıldık. Biz bu köleliğin zilletinde yaşadığımız, cihadın yasak olduğu, suç ve cezalara önem verilen bu yerden hicret etmeye karar verdik.
Ebu't-Tib'in dediği gibi:
Zillet içinde yaşamaya razı olduğunuz vakit,
Keskin kılıçları hazırlamayın.
Mızrakları atların üzerine uzatmayın.
Kuvvetli atlar beslemeyin.
Karnını doyurmaktan utanan aslanın hiçbir şeye faydası olmadığı gibi,
Şiddetli açlıktan da kendini kurtaramaz.
Allah nesi'e olayını (Tevbe/37) (Cihad yapmamak için haram ayların yerini değiştirmek) küfürde ileri gitmek olarak isimlendirirken, cihadı kanuni suç olarak isimlendirip cihad yapanların cezalarını utanmadan sıkılmadan iletişim araçlarıyla ilan edenleri neyle isimlendirmeliyiz?

Bunların yaptıkları, Arapların haram aylan ve sayılarını gözetip fakat ne zaman işlerine gelse bir haram ayı, kendi arzularına göre savaş ve intikam için adam öldürmenin helal olduğu normal bir ay gibi kabul etmeleri, daha sonra haram aylarında oluşan eksikliği tamamlamak üzere bu ayın yerine başka bir ayı haram ilan etmelerinden veya güneş ve ay yılını dengelemek için yıla bir ay daha ekleyip hac mevsimini her yıl aynı mevsime denk getirmelerinden daha şiddetli ve büyük bir suç değil midir?

Her yıl hac mevsiminde Kinane kabilesinden Ebu Sümame halkın huzuruna gelerek: "Ey nas! Muharrem ayının yerine sefer ayını haram ay kabul ettik" der ve ertesi yıl aynı konuşmasını tekrarlardı. (Tefsirü İbn-i Kesir, 2/356)

Cihadı yasaklamak küfürdür, dinden çıkarır.

Allah'ın dostlarına karşı savaş açmak, beldelerine hücum etmek, onlara zulmetmek, nabızlarını yoklamak, ağızlarını bağlamak, beldelerin harap olmasına ve insanların helakına sebep olan büyük bir suçtur.

Hz. Ebu Bekir'in sözünü işitmedin mi? : "Nebilerini Mekke'den çıkardılar - Ondan geldik yine ona döneceğiz - onlar helak olacaklar"

Allah'ın dostlarını ve davetçilerini yurtlarından çıkaranların durumunu şu hadis ifade ediyor: "Kim benim dostuma benden ötürü düşmanlık ederse ona harple karşılık veririm." (Buhari)

Bu ifadeler karşısında İslam hukuku, cihadı yasaklayan,fuhşu sanat olarak nitelendiren, faizi faydalı kabul eden, İslam'ı ve dinin kurallarına uymayı gericilik ve sapıklık

kabul eden kimselere nasıl bir hüküm verir?
Allah'ım kalplerimizi sana imanda sabit kıl. Seni zikretmekte, sana şükretmekte ve güzel ibadetler yapmakta bize yardım et.
Allah'ım sen olmasaydın ne hidayete erebilirdik,
Ne tasadduk ederdik, ne de namaz kılardık,
Sen bizim kalplerimize huzur verdin
Düşmanlarımızla karşılaştığımızda bize kuvvet ver.
Onlar bize karşı azdılar, fitne çıkarmak istediklerinde
Onlardan yüz çevirdik
Allah'ım sen biliyorsun ki, onlar bize zulmettiler. Biz dinimiz hususunda herhangi bir alçaklığı kabul etmeyiz. Bize yamamaya çalıştıkları küfre ve fitneye de asla razı olmayız.

GAYRET ETMEK / KARAR VERMEK

Allah'a hamd eder, ondan yardım bekler ve günahlarımızı bağışlamasını dileriz. Afganistan'a girmeyi düşündüğümüzde ölüm yanımızda dolaşmıyordu, fakat bunun Araplar için önemli bir ihtiyaç olduğunu sonradan anladık. Afganistan'da bulunmamızın maksatlarından zihinlerimizde dolaşan üç ana sebebi vardı:

1.SEBEP:

Afganistan cihadını yerinde, gerçek yönüyle öğrenmek, hafızalarımızda şekillendirdiğimiz çarpışmaları canlı olarak görmek için orada bulunuyorduk. Bize Afganistan cihadının ve mücahidlerin durumunu, Rableriyle olan bağlarını, dini bilgilerini, nafile ibadetlerdeki hassasiyetlerini, bidatlerden uzak, inançlarını, her cephede yiyecek, giyecek,

ilaç ihtiyaçlarını doğru ve gerçek biçimde nakledebilirler düşüncesiyle bir gurup Arap genciyle oraya girmeyi uygun bulduk.

2. SEBEP:

1978 yılının dağlara çıkma günlerinde savaşın alevlendiği andan itibaren cephelerdeki siperlerini terk etmeyen mücahitlere cılız miktarda yapılan yardımları elden teslim etmek.

3. SEBEP:

Şehadeti özlemiş, Allah yolunda savaşmaya susamış gençlerin cihad ve savaş hasretini gidermek.

Allah'ın yardımıyla yürüdük. Arap kardeşlerimiz Afganistan'ın iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladılar. Bir müddet sonra orada bizleri bekleyen büyük hedeflerin olduğunu gördük. Afgan cihadıyla birlikte onların geçim ihtiyaçlarıyla da

ilgilendik. Mücahidlerle aylarca beraber kalınca, orada Arapların gelmesiyle çözüme kavuşacak önemli meseleler ve cihada teşvik eden hatiplerin ve alimlerin yardım gayretleriyle çözümlenebilecek büyük problemler olduğunun farkına vardık.

ÖNEMLİ PROBLEMLER:

l-Mücadele İslam Ümmeti ile komünist ideoloji ve Varşova paktı arasında olmasının yanında, İslam ile komünist ideoloji arasında şiddetli mücadeleye sahne olan cihadın Rusya'ya karşı bir kavim savaşından öte İslam aleminin cihadına yönlendirilmesi gerekir.

2-Tepelerinden bombardıman devam ederken sekiz yıl boyunca baba, kardeş ve amcaları şehid düşmüş, kız çocuklarının yüzleri bomba izleriyle çirkinleşmiş,

çocukların ayaklan parçalanmış , gözleri kör olmuş savaş kurbanlarının fazlalığı ve savaş süresinin uzunluğundan etkilenen Afgan halkının morallerinin yükseltilmesi gerekir. Bütün bu olumsuzluklarla birlikte bir mücahidin bir lokma ekmek, bir parça giyecek bulamaz durumdaki aşırı fakirlik ve yoksulluğu var. Bu olumsuzluklar mücahitlerin sinirlerini ve morallerini kötü etkilemiş.

Şefkatli ellerle yaralarının sarılması, acılarının dindirilmesi, hüzünlerinin teselli edilmesi, sevinçlerine ortak olunması, problemleriyle iç içe yaşanması gerekiyordu.

3- Mücahitlerin eğitilmesi meselesi:

Bu Arapların yerine getirebilecekleri önemli bir roldür. Çünkü davetçilerin bu sahadaki imkanları yetersizdir. Cihadın ilk yıllarında büyük davet önderlerinin birçoğu şehid oldu,

bir çok alimler şehit düştü veya hicret etti. Mücahidlerden dinini çok az bilen bir nesil meydana geldi. Çünkü medreseler yıkılmış, camiler bombalanmıştı. Ebeveynleri ölmüş gençlerin, İslam'dan bir şeyler duyacak kimsesi yoktu. Nesil gözünü açtığında Afganistan'ı kan gölü halinde buldu. Sadece kurşun uğultuları, top ve bomba sesleri, uçakların gürültülerini işitiyor, şehitlerin cesetlerini, parçalanan uzuvları ve kan nehirlerini görüyorlardı. Bunun için bazı cephelerde ölünün namazını kılmak için uzak bir mesafeye nakletmesi şaşılacak bir durum değil. Çünkü cenaze namazını mükemmel bir şekilde kıldıracak bir kişi yoktur.

Şu anda Afgan cihadının silah, doktor, mühendis, asker ve diğer konularda mütehassıs kişilerden daha çok davetçi,

alim, bilgili eğitimci insanlara ihtiyacı vardır. Afgan cihadının mala, paraya ihtiyacı fazladır, fakat yetişmiş elemana olan ihtiyaçları bundan daha fazladır.

4- Hızlanan göç akışını durdurmak: Afganistan'dan hicret, Afgan cihadını tehdit eden büyük bir tehlike oluşturmaya başladı. Hicretin başlıca sebepleri arasında: fakirlik, ırz ve namus korkusu, morallerin çöküşü ilk sıradadır.

Bir Arabın Afgan mücahidiyle aynı siperlerin içinde bulunması onun zihnindeki göç fikrini yok ediyor. Çünkü petrol devletlerinin bir müessesesinde bekçi veya şoför olarak çalışan normal bir Afgan vatandaşının, o müesesenin veya şirketin sahibinin oğlu veya müdürüyle birlikte omuz omuza aynı siperin içerisinde bulunması düşüncesi, vatanını ve kendisini korumaya gelen Arap gençlerini

bırakıp gitmekten utandırıp vazgeçirttiriyordu.

Arap gençlerinin varlığı bir çok büyük komutanın hicret etmesine mani oldu ve etrafındaki korku ve endişeleri dağıttı.

5-Kesintisiz olarak Ruslara karşı savaşı hareketlendirmek gerekir. Çünkü Arap genci Afganistan'a savaşa katılmaya, ateş hattını müşahade etmeye, silah seslerini duymaya susamış ve özlemiş olarak geldi. Cepheye gittiği zaman savaşın zorluklarından ve ateş hattının altına girmekten onu kimse vazgeçiremezdi. Görevlerini yerine getirmelerinden dolayı cephe komutanının gözüne giriyorlardı. Bu, kafirleri devamlı stres, çaresizlik ve karışıklık içerisinde bıraktığı için çok ciddi bir olaydı. Rusya'ya yaklaşabilsek ve Afganistan'daki yarım milyon askerini artırmak için çaresiz

bırakabilseydik -bu rakam Amerika'nın Vietnam'da kullandığı asker sayısı demektir- Rusya'nın Afganistan'daki günlük yiyecek harcamaları ikiyüz elli milyon dolara ulaşacaktı. Böylece Asya'da bulundurduğu ihtiyat askerlerine de aynı parayı ödeyecekti ki, bu rakama Sovyetler Birliği tahammül edemez ve Rusya'nın da böyle bir hatayı işlemesi beklenemezdi. Fakat biz Rusya'nın kuvvetlerini artırması için onları zor durumda bırakmak ve Buhara, Taşkent gibi müslüman şehirleri uzun süreden beri devam eden ırkçı savaşta Rusları çekilmek için ikna etmek üzere vurucu askeri planımızı yapmamız gerekmektedir.
6-Savaştaki İslami güçleri bir araya toplamak ve Afganistan'daki İslami cihadın potasında eritmek gerekir. Bunların başında askeri güç, haberleşme gücü ve tıbbi güç

gelmektedir.

7-Cepheler arasındaki ihtilafları azaltmak, aralarında hareket birliği temin etmek, sonunda bunları birleştirmek gerekmektedir.

YAHUDİLERİN ENDİŞESİ

Yaşadığımız toprakları terk ederek binlerce kilometre öteden Allah'ın çağrısına uyup cihadı ifa etmek ve gücümüzün yettiği kadar savaşmak ve onu başka mekanlara götürmek için Afganistan'a geldik. Yeryüzünü işaretle idare eden, çoğu ülkeleri parmaklarıyla kukla gibi hareket ettiren liderlerin ve küfrün peşine düştük. Müslüman Arap gençlerinin yeniden Afganistan'da toplandığını ve eğitildiğini gören Yahudiler telaşa kapıldılar, korkudan titrediler. Amerika ve Filistin'deki Yahudiler bu toplanmanın ve kıyamın neticesinden

korkmaya başladılar. Müslümanları kovmaya çalışan insanları bize düşman edip saldırtmaya, özellikle Filistin ve Mescid-i Aksa çevresinde sahabelerin kanlarını akıttığı topraklarda yaşayan gençleri boğmak için saldırmaya başladılar.

Şiddet arttı. İpler cihadı eda etmek için Allah yolunda koşan topluluğun boyunlarına takıldı. Her gün ipler düğümleniyor ve boğazlar sıkılıyordu.

Pakistan'a vize işlemleri petrol ülkelerinden daha zordur. Daha önce bu ülkeye gelen kimseler için vize hava alanında verilirdi. Şimdi kim Pakistan havaalanına varsa ümitleri boşa çıkıyor. Burada uyruğu ne olursa olsun nereden gelirse gelsin seyahat vizesi alması gerekiyordu. Afganistan'a giden yollar üzerinde bazı polis noktalarından

geçen Arap gençlerine müsamaha gösterilmesi için talimat verilmişti. Gençler; zorba, inat, sert ve kaba görevlilerin bulunduğu polis noktalarını atlayıp geçmek için dağların tepelerinden hayvanlarla veya yaya olarak yürümek zorunda kalıyorlardı.

YAHUDİLERE VE ONLARIN İŞBİRLİKÇİLERİNE AÇIKLAMALARIMIZ

Bu son savaşta Afganlıların Rus kuvvetleri karşısında Allah'ın mü'minlere vaad ettiği yardım ve Rus askerlerine karşı Arapların bir araya gelmesiyle büyük bir zafer kazanmasından sonra yahudiler bu gün tüm dünyayı bizim üzerimize kışkırtmaktadırlar. İngiltere yayın organı BBC aşırı dindar grupların oradaki varlığını ve Ruslara karşı savaşta büyük bir rol oynadığını tekrar tekrar açıklama gereği

duymaktadır.

Şu anda biz, Yahudilere ve onların işbirlikçilerine, Amerikalılara ve taraftarlarına şu açıklamalarda bulunuyoruz:

l-Yeryüzünde hiçbir kuvvet bizim kalbimizden cihad sevgisini çıkarmaya ve bu farzı yerine getirme hakkımızı elimizden almaya, Allah ve Resulünün sevgisini koparıp almaya güç yetiremez.

2- Şu anda vücutlarımız cihad farizasını eda etmek için Afganistan'dadır. Fakat biz Filistin'i unutmuş değiliz. Filistin, heyecanlı kalbimizde, zihinlerimizde, hislerimizde ve inancımızda Afganistan'dan önce gelir. Çünkü Filistin Kur'an'da dört defa zikredilen, vahyin indiği, iki kıbleden biri, Mekke ve Medine'den sonra üçüncü kutsal belde ve Peygamberimiz'in Mirac'a çıktığı yer,

Mescid-i Aksa'nın bulunduğu mukaddes bir şehirdir.

Bizimle Filistin cihadı arasına sınır bekçileri sebebiyle bir engel konulsa ve biz bir müddet Mescid-i Aksa çevresinde savaş ibadetini yerine getirmekten men olunsak bile Filistin hatıralarımızdan ve zihinlerimizden asla silinmez. Hiçbir çaba ve karar Filistin'deki cihada tekrar dönmemizi engelleyemeyecektir.

Bedenlerimiz Afganistan'da -bu bizim için farzdır- fakat ruhlarımız beyti-l Makdis'in üzerinde dolaşmaktadır. Cesedlerimiz Kabil'de -bu bizim için vaciptir- fakat kalplerimiz dünyadaki bazı adi mahlukların kirlettiği o diyardadır.

Kabil-Kudüs arasındaki bu Rabbani yoldan dönmemeye ölüm yemini ettik. Allah'ın izniyle zaman uzasa da yollar ırak ve

zahmetli de olsa oraya geleceğiz.
Biz, yahudiler ve onların işbirlikçilerine, yolun tek, cihadın devamlı, gençlerin boyunlarını eğmeyecek derecede azimli ve kararlı olduklarını açıklamak istiyoruz.
Ey Kudüs ! Biz Alemlerin Rabbinin rızası için oraya döneceğiz
Biz yeryüzünde olduğumuz müddetçe sayısız fetihler gerçekleştiririz.
3-Bu topluluk, dikenlerle sarılmış olsa, zorluk ve meşakkatlerle dolu da olsa bu yolda yürümeye karar vermiştir. Bu topluluk Allah'a kanla sulanmış, kopmuş uzuvlarla dolu bu yolu tercih ettiğine dair söz verdi. Bu topluluk ayaklarının savaşta sabit olması ve kalplerinde huzur ve sakinlik olması için Allah'a niyaz eder.

ŞEHADETE KARAR VERMEK

Bu müslüman mücahid topluluk nefsini ölüme hazırlamıştır. Şer'an ve aklen bilmektedir ki; Pakistan'da münafık bir kimsenin elinden fırlayan bir kurşunla ölmekle, Kabil'de Hindikuş dağlarının eteklerinde Rus'ların elinden fırlayan bir kurşunla ölmek aynıdır. Bu, Filistin'de yahudinin kurşunuyla, Afganistan'daki komünist kurşunu, yahudiler veya Amerikalıların menfaati için fırlatılan kurşun arasında fark yoktur. Hepsi Allah yolunda ölmektir ve hepsi şehadettir. Onların niyetleri halis, gayretleri açılan cihad bayrağını daha yükseklere taşıma arzu ve gayretinde oldukları ve doğru yolda yürüdükleri müddetçe, Allah'ın izniyle en yüksek mertebelere ulaşacaklardır. Bir hadiste Hz. Peygamber şöyle buyuruyor: "Kim atın üzengisine ayağını koyup cihad

için yola çıkarsa, onu isterse hayvanı teperek öldürsün, ister yılan zehirlesin, isterse eceliyle ölsün şehiddir" Ebu Davud'un rivayetinde: "Onun için cennet vardır" Allah yolunda hicret ettikten sonra ne şekilde ölürse ölsün şehiddir. Allah kendi yolunda öldürülenle öleni aynı kabul etmiştir: "Allah yolunda hicret edenlere, sonra öldürülen veya ölenlere Allah elbette güzel bir rızık verecektir. Rızık verenlerin en hayırlısı yalnız Allah'tır. And olsun ki onları hoşnut olacakları bir yere koyar. Şüphesiz Allah bilendir, hakimdir" (Hac 58-59)
Fudala b. Ubeyd denizde iki cenazede hazır bulunmuştu. Onlardan biri kafirler tarafından mancınıkla atılarak öldürülmüş, diğeri eceliyle ölmüştü. Fudala eceliyle ölenin kabrinin yanı başına oturunca kendisine: "Şehidi terk edip yanında oturmadım"

denildi. O da: "Şehidlik onlara nasıl gönderildi, bununla ilgilenmem" cevabını verdi ye yukarıdaki ayeti okudu. Pakistan sınırında Pakistanlı bir komünistin kurşununa hedef olarak ölen kardeşimiz Yahya Sinyur'un kerametinden daha şerefli ve net bir keramet görmedik. Yahya'nın şehadet esnasında kitabına sürülen kan, tam iki ay misk kokusu gibi bir koku yaydı. Biz Rus ve Amerikan temsilcilerinin kurşunlarıyla ölsek bile, haram bir ayda, peygamberin şehri Medine'de, Allah'ın yardımıyla toplamaya muvaffak olduğu Kur'an'ı okurken şehid olan 3. halife Hz. Osman'ın ölümünden daha faziletli olamaz. Bizim ölümümüz Rasulullah'ın damadı, Rasulullah'la birlikte Musa ile Harun mesabesinde olan ve namaz kılarken münafık Abdurrahman İbn-i Mülcem'in eliyle

şehid olan Hz. Ali'nin ölümünden daha şerefli olamaz.
Biz ebedi yaşamak için ölümü tercih ettik: "Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayınız, bilakis onlar Rableri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar, arkalarından kendilerine ulaşamayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzülmeyeceklerini müjde etmek isterler" (Al-i İmran /169)
4-Hiç kimse ırz ve namuslarımıza saldıranları defetmemize engel olmaya güç yetiremez.
Hiç kimse kanlarımıza, canlarımıza musallat olan saldırganları kovmayı yasaklayamaz. Bu her insanın meşru hakkıdır. Namusa saldıranlara karşı mücadele etmek fukaha'nın icmasıyla farz-ı ayn'dır. Fukaha,

namusuna saldırılmasından endişe eden bir kadının nefsini, ölene kadar müdafaa etmesi gerektiği, esıı- olarak teslim olmasının caiz olmadığı konusunda ittifak halindedirler. Cana saldıran kişiye karşı koymak ulemanın çoğunluğuna göre Farz-ı ayn'dır. Şeyhü'l İslam İbn-i Teymiye -İmam Malik'e göre- üç dirhem dahi olsa alan bir kişiyi ancak bu saldırısını öldürmekle önleyebiliyorsa, saldıran müslüman da olsa öldürmesinin caiz olduğunu nakleder. Ya saldıran Rus veya Yahudi olursa ne yapmak lazım? Şartlar ne olursa olsun, tabii hakkımızı alacağız ve Rabbani farzımızı (cihadı) eda edeceğiz inşaallah.
Beden rahat olduğunda nasıl şerefe ulaşılır
Mal çok olunca, hamd'e nasıl ağız varır.
Arap gençlerini cihadın olduğu yere gelmelerini teşvik etmeyi, Afgan cihadının

ağırlığını taşıyabildiğimiz yere kadar götürmeyi, yerimizde durmamayı, ulemanın tekrar ailelerinin kefaletiyle savaşın içine dönmeleri konusunda bütün gayretimizi sarf etmeyi taahhüt ettik.
Afganistanlı alim ve komutanlara aylık iki yüz riyal vermeyi, İslam müesseseleri ve batıdaki İslam merkezleri yetiştirdikleri gençleri giderleriyle birlikte savaş alanında yararlıklar göstermek için onlara çağrı yapmayı kararlaştırdık.
Roller önemlidir, kararlar insan tabiatına ağır geldiğinden terk edilir. Gayretleri kuvvetlendirmek, kararları sağlamlaştırmak Allah'ın yardımıyla mümkün olur.
"De ki: İstediğinizi işleyin, Allah, peygamberi ve mü'minler işlediklerinizi görecektir. Hepiniz görülmeyeni ve görüleni bilen Allah'a döndürüleceksiniz" (Tevbe/105)

"Bu Kur'an onunla uyarılsınlar, tek bir ilah bulunduğunu bilsinler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye insanlara tebliğ edilmiştir" (İbrahim /52)
Allah'ım sana hamd eder ve seni noksan sıfatlardan tenzih ederiz. Senden başka ilah yoktur. Senin bizi bağışlamanı ve tevbelerimizi kabul etmeni diliyoruz

İSLAM'IN ZAFERİ

İslam'ın - inşallah - tekrar tüm insanlığı kurtarmak için yeryüzüne egemen olacağına dair insanı ümitlendiren ve kalbini ferahlatan Kur'an ve sünnette pek çok nasslar vardır.

A-KUR'ANDAKİ MÜJDELER:

l- "Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Puta tapanlar hoşlanmasa da dinini bütün dinlerden üstün kılmak üzere, peygamberini doğru yol ve hak dinle gönderen Allah'tır." (Tevbe/32-33)

İmam Şafii: "Allah mutlaka İslam dinini diğer dinlerin üzerine hakim kılacaktır. Öyle bir zaman gelecek ki sadece, İslam dinini Allah'a iman ve itaat edilmiş olacak. Bu Allah'ın dilediği zamanda vuku bulacaktır." der İslam dininin diğer dinler üzerinde hakimiyet kurabilmesi için yeryüzüne yayılması, bu nurun yeryüzünü kaplayan cahiliyye karanlıklarını dağıtması gerekir. Çünkü Allah'ın dini kadar fıtrata uygun, ruhları doyuracak, nefisleri dinlendirip sakinleştirecek, kalpleri istikrara

kavuşturacak hiçbir din yoktur. Allah bu gerçeği şöyle açıklar: "İslam dini insanları doğru yola eriştiren hak dindir. Bundan dolayı hak sabittir, batıl ise yok olucudur.Hakkı batılın başına çarparız ve onun beynini parçalarız; böylece batıl ortadan kalkar.Allah'a yakıştırdığınız vasıflardan ötürü yazıklar olsun size!" (Enbiya/18) Hak gelince batıl ortadan kalkar 2-Hak yeryüzünde ve insan kalbinde köklü olmasına karşın batıl yeryüzüne ve kalplere sığıntı,yabancı ve iğreti olarak yapışmış bir yama gibidir. "Allah'ın, hoş bir sözü, kökü sağlam, dalları göğe doğru olan Rabbinin izni ile her zaman meyve veren -hoş bir ağaca benzeterek nasıl misal verdiğini görmüyor musun? İnsanlara ibret olsun diye Allah onlara misal gösteriyor. Çirkin bir sözde yerden koparılmış, kökü olmayan kötü bir

ağaca benzer. Allah inananları, dünya hayatında ve ahirette sağlam bir söz üzerinde tutar, zalimleri de saptırır. Allah dilediğini yapar. (İbrahim/24-27)"

3-Hak faydalı ve ebedidir, batıl ise yok olmaya mahkum bir köpük gibidir; "Allah gökten su indirir dereler onunla dolar taşar sel üstte kalan köpüğü alır götürür. Süslenmek veya faydalanmak için ateşte erittiklerinizin üzerinde de buna benzer bir köpük vardır. Allah, hak ve batıl için şöyle misal verir: Köpük uçup gider, insanlara fayda veren ise yerde kalır. Allah bunun gibi nice misaller verir." (Ra'd/17)

B-NEBEVİ MÜJDELER:

Bunlar gerçekten çoktur; işte onlardan bazıları:

1- Sevban(r.a.) rivayet ediyor: Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Allah bana yeryüzünü dürdü, doğusunu ve batısını aynı anda gördüm. Ümmetim bana gösterilen bu yerlere hakim olacak." Hadis sahih ve hasendir.(Arizatü'l-Ahvezi, 9/22 -Muhtasarı Sahih-i Müslim, 2/291 Abdu'l Gani el-Makdisi, Fü zikril-İslam, 1/166 Hadis hasen ve sahihdir. Bu hadisi rivayet eden el-Hakim Nisaburi: "Bu hadis Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahihdir" der. Sünenü'l-Kübra, 9/179, Zehebi de aynı görüşü savunur. Mizan, 4/430)

2-Resulullah (sav) şöyle buyurur:"Bu din gece ve gündüzün ulaştığı yere kadar ulaşacaktır. Allah bu dini şereflinin şerefi, zelilin zillettiyle her eve çadıra ulaştıracaktır. Allah dinini şerefle aziz edecek, küfrü zilletle zelil edecektir. "(Ahmed b. Hanbel

Müsned'inde, Darimi Sünen'inde bu hadisi rivayet etti. Hakim en-Nisaburi hadisi sahih kabul etmiş, Zehebi de aynı görüşü benimsemiştir. Kostantiniyye H. 857/1453 yılında Sultan Muhammed Fatih Han tarafından fethedilmiş, bu müjdeden sekiz buçuk asır sonra Roma feth olunacaktır. Nasıruddin el-Elbani, silsiletü'l-Ehadisi's-Sahiha 1/121)

Ebu Kubeyl şöyle der: "Biz Abdullah b. Amr b.el As'ın yanındaydık. Konstantin ve Roma şehirlerinden hangisi daha önce fethedileceği soruldu. Abdullah halkalı bir sandık getirtti ve ondan bir kitap çıkartarak şöyle dedi: "Biz Resulullah'ın etrafında oturmuş hadis yazarken, Resulullah'a Konstantiniyye'nin mi yoksa Roma'nın mı önce fethedileceği soruldu. Resulullah da "Önce Konstantiniyye feth olunacaktır." buyurdu.(7)

4-Resulullah başka bir hadiste: "Nübüvvet Allah'ın devam etmesini dilediği bir zamana kadar devam edecek, daha sonra kaldırmak istediği zaman kaldıracaktır. Sonra nübüvvet metoduna uygun hilafet dönemi olacak; peygamber makamına halef melikler gelecek ve Allah'ın dilediği zamana kadar hüküm sürecek, Allah dilediği zaman onu da kaldıracaktır. Daha sonra zorba melikler olacak, onlar da Allah'ın dilediği zamana kadar hüküm sürecektir. Daha sonra nübüvvet metoduna uygun hilafet dönemi olacaktır." buyurdu ve sustu.(Hadisi Hüzeyfe el-Yemani merfu olarak rivayet etti.Iraki hadisi Ahmed b. Hanbel tarikiyle rivayet eder ve "Bu hadis sahihdir" der)
Bütün bu hadisler insanın kalbini ferahlatıyor. Bu din mutlaka bir gün batağa, küfre saplanmış insanlığı kurtarmak için

tekrar yeryüzüne hakim olacak, insanlığı küfrün karanlıklarından temizleyecek, ferahlandıracak, kaybetmiş olduğu kimliğini ve benliğini tekrar kendisine sunacaktır. İnsan kendini yeniden dünyaya gelmiş gibi bulacak, mutluluk ve huzuru tadacak, üstün bir yaratık olarak yaratıldığını hissedecektir. Bezzar'ın Sünen'inde sahih bir isnadla rivayet ettiği lafzı yukarıda zikredilen hadise benzeyen bir hadis şöyledir: "Dininizin yayıldığı ilk yıllarda nübüvvet ve rahmet vardır. Bu dönem Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Sonra ısırıcı, zorba saltanat dönemi gelecek ve Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Daha sonra nübüvvetin metoduna uygun, insanlar arasında nebevi sünnete göre hüküm veren hilafet dönemi tekrar gelecektir. İslam taraftarıyla birlikte bulunacak. Yeryüzünün

ve gökyüzünün sakinleri İslam'ın yönetiminden memnun kalacaklar. Gök bütün bereketli yağmurlarını dökecek, yer bütün bitkilerini ve bereketini saçacaktır.
"Yahudilerin sonunun Filistin'de olacağına işaret eden pek çok sahih hadisler mevcuttur: "Yahudilerle savaşan müslüman askerlere ağaçlar ve taşlar :"Ey müslüman! Burada arkamda gizlenen bir yahudi var onu da öldür" diye seslenecektir.
Heysemi'nin Mecmaü'z-Zevaid'inde yer alan ravileri sağlam olan bir hadis şöyledir:"Siz Ürdün'ün doğusunda, yahudiler batısında olacak" Hadisin ravisi" o anda Ürdün'ün yeryüzünün neresinde olduğunu bilmiyordum." diyor.
Yani bu bölge, yapılacak savaştan önce mutlaka İslam'a mağlup olacak. İslam ordusuna, komutanlarına ve herkese

yukarıda ki hadisin işaretiyle gözetici olduğunu gösterecektir.
Bütün rivayetler, mukaddes bölgede fitneler başladığı zaman müslüman cemaatin oluşacağına, müslümanlar Allah'a yönelip onun dinine teslim olacaklarına ve onun yolunda cihad edeceklerine işaret ediyor. Ebu Davud ve Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettiği bir hadiste:"Ümmetimden bir gurup, dini yeryüzüne hakim kılmaya ve düşmanlarını mağlup ve yok etmeye devam edecektir. Onların karşısına çıkan hiç kimse kıyamet kopuncaya kadar onlara zarar veremeyecek" Ashab: "Ya Rasulullah bunlar nerede olacaklar?" diye sorunca, O: "Beyti-i Makdis ve çevresinde bulunacaklar" cevabını verdi. (Hadisin bir kısmı Sahihayn'da mevcut olup, tamamı diğer bir çok kitapta mevcuttur. Hattabi, Me'allimü's-

Sünen,6/137)

Beyhaki Sünen'inde bir bölüme şu başlığı koymuştur: "Peygamber dininin diğer dinler üzerinde hakimiyet kurması" (Buhari) Yukarıdaki hadis tevatür derecesine ulaşmış bir hadistir. Acaba bu değişiklik Kudüs, Filistin, Şam'dan mı, yoksa Afganistan'dan mı başlar? Bu, Allah'ın bilgisindedir. Bu din mutlaka zafere ulaşacak, Haçlı topraklarının üzerinden geçecek ve oralarda bu dinin eserleri diri ve heybetli olarak görünecek. Batı ve Doğu Türkistan'la beraber Afganistan bölgesinden Türkler çıktı ve de beş asır dünyaya İslam'la -adaletle- hükmettiler.

Afganistan bölgesinde Samunata'nın putlarını kıran ve Hindistan'a hükmeden Gazneli Mahmud, İran'ın doğusuna, Afganistan ve Hindistan'a hükmeden Ahmed

Şah Baba çıkmıştır.
Acaba Afganistan cihadı zaferle sonuçlanıp, yeryüzünde İslam devleti kurup, dünya tarihi değişecek mi?
Bu pek uzak değil ve Allah'a zor değildir.

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYETİ

Yüce Allah'ın Rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.

Kahraman komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 1406 Şaban ayının 12. günü (20 Nisan 1986) Pazartesi ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:

Hamd yalnız Allah'ındır. Ona hamd eder ondan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin şerlerinden Allah'a sığınırız. Her kime hidayet verirse onu saptıracak

yoktur. Her kimi saptırırsa ona da hidayet verecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiç bir ilah yoktur. O bir ve tektir. Onun ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulüdür. Allah'ım senin kolay kıldığından başka kolay yoktur. Ve sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bu günden kolaylık gününe kadar cihadın nihai şer-i hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe suresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe suresini okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu olduğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesheder (kılıç ayeti) Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak

edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delaleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir cevaptır. Kılıç ayeti ise:" Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir. " Ayetiyle: "Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tövbe eder, namazı kılar, zekatı verirlerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir." (Tevbe 5)
Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak, bir takım gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp, evinde oturmaya

razı olması bir oyun bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'an nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emr olunmuş bulunuyoruz. "Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın"

Cihad için gerekli hazırlıkları yapmaksızın geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi, arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

Mescid-i Haramda mucavirlik yapmak ve onu imar etmek dahi Allah yolunda cihad etmekle kıyas edilemez. "Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haram'ı imar etmeyi Allah'a ve Ahiret gününe iman edip, Allah yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi

saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden hicret eden, mallarıyla canlarıyla, Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtarıcı onlardır. Rableri onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler de bulunan cennetleri de müjdeler. Orada ebedi kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır." (Tevbe 19-22) ayetleri Müslim'in sahihinde belirtildiğine göre Ashab-ı Kiram'ın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ın imar edilmesi diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir. Bu ayet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın

Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden, daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nastır.

Özellikle nüzul sebebi bu mesele hakkında Ashab-ı Kiram'ın ihtilaf etmelerine sebep olmuştur.

Nüzul sebebinin şekline misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir. Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey bin İyaz'a şu beyitleri yazıp gönderen Abdullah bin el Mubarek'e Allah rahmet eylesin: "Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi. Bizleri görsen keşke.
O zaman ibadetle oynadığını kendin görürsün. Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını süsleyen kişi, bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor."

Fakih ve muhaddis Abdullah İbni Mübarek'in söylediklerini gördünüz.

Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların payimal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yer yüzünden silinmek istendiği bir zamanda böyle bir ibadeti o , Allah'ın dini oyuncak edinmek olarak görmektedir.
Evet, yer yüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp, sadece "la havle" ve " innalillah" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi itmeden, bunları yapmamız, gerçekten Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duyguların bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir.
Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca.
Ben "Müslüman topraklarını savunmak Farz-ı Ayınlardan da önemlidir" adlı

eserimde yazdığım gibi, Benden daha önce, Şeyhu'l İslam İbni Teymiyenin kaydettiği, şu görüşü paylaşıyorum.
Din, ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı ber taraf etmek kadar, imandan sonra kuvvetli hiç bir farz yoktur.
Yani ben Allahu Alem bu gün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile, namazı orucu ve zekatı terk eden kimse arasında hiç bir fark görmüyorum.
Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikte, önce Alemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihinin önünde, büyük sorumlulukla karşı karşıya oldukları görüşündeyim.
İster davet, ister teklif, ister eğitim ve ister başka bir şey olsun, hiç bir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim.

Ben bugün yer yüzünde her müslümanın boynunda, Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmemek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim.

Bu konuda kendisini mazur gösterecek her hangi bir illeti olmaksızın elinde tüfek bulunmadan Allahu Teala'ya kavuşan her kesin Allah'la günahkar olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise, Farz-ı Ayındır. Yeryüzünde bulunan bütün müslümanlara Farzı Ayındır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahtır. Çünkü farz işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği işlerdir.

Ben şu kanaatteyim. Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu Alem şunlardır:

Kör, topal, hasta, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup, cihad için bir çare ve bir yol bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan ettiği yere gidemeyen, ve buraya giden yollan bilemeyen kimselerdir.
Savaş ister Filistin'de, ister Afganistan'da, isterse de kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği her hangi bir bölgede olsun, savaşmayı terk ettikleri için tüm müslümanlar günahkârdır.
Ben bu gün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiç bir kimsenin izin yetkisi olmadığı görüşündeyim. Baba'nın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez. Bütün tarih dönemlerinde ümmetin bütün alimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda,

"Çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar" Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan sulandırılmasına imkan olmayan ve hiç bir kimsenin, bunu oyuncak edinmesine veya te'vil etmesine imkan bulunmayan gayet açık ve net bir meseledir.
ve ceza beklemektedir.
Artık ey müslümanlar sizin hayatınız cihaddır.Hedefiniz cihaddır.Varoluşunuz akıbetiniz cihad ile alakalıdır. Ey davetçiler, sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, Tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikçe, sizin hiç bir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşsız, kansız, sakatsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler bu dinin tabiatını idrak etmeyen kimselerdir.

Onlar vehme kapılmışlardır. Davetçilerin heybeti, davetin şevketi ve müslümanların izzeti savaşsız olamaz. "Allah düşmanlarınızın kalplerinden, sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehen bırakacaktır. "Vehen nedir Ey Allah'ın Rasulü" diye soran Ashab'a: "Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir" diye buyurur. Başka bir rivayette ise: "Savaş tiksintisidir" diye cevap vermiştir. "Sen Allah yolunda savaş, (Kimse seninle beraber savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Mü'minleri de savaşa teşvik et, Allah daha güçlü, cezası daha çetin olandır"

Savaş olmadığı takdirde şirk her tarafı

kuşatacak ve egemen olacaktır. "Fitne yeryüzünden kalkıncaya, ve din bütünüyle, Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın" Fitne ise şirktir.
Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır: "Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adının çokça zikredildiği mescidler harab olur giderdi."
Ey İslam davetçileri: Ölüm tutkunu olunuz ki size hayat bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldatıcılar Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan, basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. "Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz...."
Cihad konusunda hiç kimseye itaat

etmeyiniz. Cihada çağırmak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır.
Ey İslam alimleri şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz. Dünyaya meyletmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder.
Ey müslümanlar uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştüler. Şairin şu beyitleri ne anlamlıdır:

"Zillet içinde uzundur uyuduğumuz
Nerde arslanca haykırışlar
Azgınlar çetesi kartal kesildi.

Bizse, zincire boyun bükmedeyiz, hor, hakir
Yoksa demirin ona vurulması değildir.
Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz?
Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere?
Müslüman kadınlar sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü o rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Evleriniz arslan yuvalarını andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yiyip semiren tavukların kümesi olmasın. Çocuklarımızın kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarım ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında at koşturmak arzularını,

aşkını yerleştiriniz. Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün muhacirlerin mücahidlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın.

Ey İslam yavruları, bombaların nameleri, topların gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğitiminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüyüp gelişeceğiniz yerler olmamalıdır.

Ve sen Ey müslüman hanım, sana anlatmak istediklerim çok pek çoktur. Muhammed'in annesi, Allah bana ve müslümanlara yaptığı hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılarıma dem

katar. Hoş, hanım arkadaşlarınla oturup, kalkıp, dünya imkanlarından çokça yararlanmayıp, dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayatında bizi bir arada bulundurduğu gibi fırdevste de bizi bir araya getirsin. Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenebildim. Evet sizinle ilgilenemedim. Ancak, ne yapabilirim ki. müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu unutturdu. İslam ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi yaşamanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz.

Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini, sapmaktan koruyacaklarım ümit ediyoruz.

Özellikle, Celaleddin, Ahmet Şah Mes'ud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Ferit ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embukez

gibi dahildeki komutanları da unutmayınız. Allah'ım Seni bütün eksikliklerden tenzih ederim. Sana hamdederim. Senden başka hiç bir ilah olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim.
Hizmet ve sıkıntı ateşi, müslümanların kalplerini yakarken ben serin kanlılıkla hayat süremezdim. Müslümanların başına gelen haller her kesin kalbim veya azıcık aklı bulunan herkesi ızdıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım. Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kab konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise,

yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizleri zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret ettim.

Size selef akidesini, ehli sünnet vel Cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona sanlınız. Sakın aşırılıklara kaçmayın. Kur'an'ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan menetmeye veya hatta kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştırmaya ve davet etmek noktasında geri koymaya, sizleri süslemeye eğlenmeye teşvik etmeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah

yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Atıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla birlikte atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir.

Yavrularım, annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'i ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz.Ona saygı gösteriniz birbirinizi seviniz.Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız.Onlara çokça ikram ediniz.İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız.Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır.Akrabalarınıza iyi davranınız,ailelerinize iyilik yapınız.Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık

haklarını yerine getiriniz.
Cihad hiziplerine gelince ; Sayyaf, hikmet yar, rabbani ve halis'e önem veriniz.Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini,sapmaktan korunacaklarını ümit ediyoruz.
Özellikle Celaleddin ,Ahmed şah Mes'ud Mühendis Beşir,sefiyullah Efzeri,Mevlevi Aslan,Ferit ve Muhammed Alem,Sir Alem,Mağlen,Seyyid Muhammed Hanif,Embukez gibi dahildeki komutanlarıda unutmayınız.
Allah'ım seni bütün eksik ve noksan sıfatlardan tenzih ederim.Sana hamdederim.Senden başka hiçbir ilah olmadığına şahitlik ederim.Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.

Malum Olan Meçhul:
Tevhid ve Cihad Ehli Selefiler

Selefilik her dönemde; itikadî ve amelî sapmalara karşın asla dönüş ve öze yapışmanın adıdır. İstedikleri bundan başka bir şey değildir. Allah'ın razı olduğu anlayış ve amel üzere dini yaşamak. Bu anlamda birçok sapkın akımın karşısında durmuşlardır.

Modern haçlı saldırıları başladığından bu yana *'selefilik'* insanların gündeminde. Bunun nedeni; dünyanın dört bir yanında cihad bayrağını selefi grupların dalgalandırıyor olmasıdır. Dünyada devam eden fiilî cihad cephelerine bakıldığında;

Çeçen cihadı: Dokko Ömerov önderliğinde selefilerin sancaktarlığındadır.

Afganistan-Pakistan: Muhacir grupların kahır ekseriyeti selefilerdir.

Afrika, Somali, Mali ve bu iki ülke dışında küçük çaptaki kıyam hareketleri selefi gruplarca icra ediliyor.

Irak: İşgalin ilk gününden itibaren en belirgin sancak selefilere aittir.

Suriye: Muhacir grupların ve Suriyeli tevhidî muhalefetin sancaktarları selefilerdir.

Fiilî cihadı icra ettikleri gibi, işgale karşı dünyanın dört bir yanında yaptıkları askeri eylemler son on yıldır selefilerin bir şekilde gündemde olmasını sağlamıştır.

Bu kadar çok gündemde olup da, hiç tanınmayan veya yanlış tanınan başka bir hareket olmasa gerektir. Bu yanlış tanınma selefilerden kaynaklı değildir. Yazılı ve görsel olarak selefileri, kendi dilinden tanıma imkanı oldukça genişletir. Ancak insanların tanımak istedikleri grubu, muhaliflerin dilinden tanıma eğilimi bu problemin nedenidir.

Selefiliğin kendini nispet ettiği selef de aynı zulme maruz kalmıştır. İlk üç asır denilen dönemde selef imamları, itikadlarını net cümlelerle ifade etmişlerdir. Öyle ki bu ifadeler, ilkokul seviyesinde bir öğrencinin anlayabileceği kolaylıkta ifadelerdir. Buna rağmen bizler selef itikadının ne olduğunu 5, 6 ve 7. yüzyıllarda kaleme alınmış kelam/felsefe ehlinin kitaplarından öğreniyoruz. Akaid kitaplarına aşina olanlar: ***'Tafvid selefin, tevil halefin mezhebidir. Selefin yolu en selametli olmakla beraber, halefin (ilk üç asırdan sonra gelenler) yolu ilme ve hikmete daha uygundur'*** bu ve benzeri ifadelerle çokça karşılaşırlar. Ve isim-sıfat konusunu izah eden bu cümle, genel itikadî konulara selefin ve sonradan gelenlerin yaklaşımlarını ifade eder. Sorun; altı çizili cümlenin yanlış önermeler sil-

silesi olmasıdır. Selefin yolu diye tabir edilen dönem kitaplarında, ne tafvid selefin mezhebidir, ne de tevil selefin ikinci bir tercih olarak olur verdiği bir yoldur. Hatta ilim ve hikmet olması bir yana, delalet ve bidat olarak kabul edilmiştir.

Selef bu zulme maruz kaldığı gibi, onlara müntesip selefiler de bu zulümden paylarına düşeni almışlardır... Binlerce matbuat ve görsel yayınla kendilerini ifade etmelerine rağmen Amerikan düşünce kuruluşlarının(!) raporları, laik ve liberal gazetecilerin sözde araştırmaları onlar hakkında esas kabul edilmiştir. Bu konuda sadece Türkiye'ye bakmak yeterli olacaktır. Selefî âlimlere ait itikadî, fıkhî, ahlakî ve davet menheci konularında yüzlerce telif ve terceme eser vardır. Buna rağmen selefiliği tanıma kaynakları 11 Eylül ve 2003 olaylarından sonra din düşmanları tarafından kaleme alınan kitap, selefi düşmanlığıyla ma'ruf bazı hocaların(!) yazılarıdır.

Yakın zamanda Mısır'da yaşadığı anlaşılan bir yazarın makalesi yayınlandı bir gazetede. Kısa bir yazıda büyük bir meselenin tahlili yapılıyordu. İddia: Mısır'ın İhvan-ı Müslimin vb. vasat cemaatleri, zindan yoluyla çalışmalardan engellediği, sistemi ve halkı tekfir edenleri ise serbest bırakıp önlerini açtığıydı.

Yazarın kaynağı sorulacak olsa; bunların zikrettiği zümreye düşmanlığıyla ma'ruf camia mensupları olduğundan hiç şüphemiz yoktur. Mesela aynı iddianın yazar ve camiasına yönelik yapıldığını düşünecek olursak; nasıl bir tablo çıkar karşımıza? Yani yabancı ülkelerden bir Müslüman, Türkiye'de İslamî camiaya, bu iddia sahibini ve mensubu olduğu camiayı soracak olsa nasıl bir cevap alırdı? Devletin kurup yönettiği, liderlerinin askeriyeye çalışan bir ajan olduğu(ki İslam davası uğruna can vermiştir) kanlı bir cinayet şebekesi olduğu, Müslümanları hunharca katlettiği vb. asılsız iddialar... Kendi camiası için asla razı olmayacağı bu meş'um yöntemi neden başka Müslümanlar için pervasızca ve kendinden emin bir üslupla kullanıyor? Kimsenin doğruya ulaşma ve bu anlamda beyin konforunu bozma gibi bir derdi yok maalesef.

Selefileri, metotlarını zındıklıkla itham ettikleri felsefe/kelam ehlinin kitaplarından, kendisine cihad ilan ettikleri haçlı devletlerinin raporlarından veya selefi düşmanlığıyla ma'lum camialardan öğreniyoruz. Böyle bir vakıada doğru sonuca ulaşmayı beklemek lüks olsa gerek.

Selefilik Nedir?

'Kitabı ve Sünneti Selef-i Salihin'in anlayışı/ fehmi üzere anlamaktır.'

Neden Selefilik?

Selefi ve selefileri ayırt edici alamet, kaynakları anlama metotlarıdır. Kendini İslam'a nispet eden tüm taifeler **genel olarak** kitap ve sünnetin kaynak olduğunu kabul etmişlerdir. Ancak asıl mesele; bu kaynakların nasıl ve neye göre anlaşılacağıdır. Hepimiz biliriz ki; insanların eğitimi, yetiştikleri kültür, genel karakter ve mizaçları anlayışlarına etki etmektedir. Tek bir metin, farklı anlayış sahiplerinin bakışıyla ayrı neticeler verebilir. Bundan dolayı metin ve kaynakta birlik olduğu gibi, anlama metodunda da birlik olmalıdır. Aksi halde farklı anlayışlar zamanla din haline gelebiliyor. Yahudi ve Hristiyanların içine düştüğü durum da bundan başka bir şey değildir. Önce farklı anlayış ve yorumlar kaynakla beraber var oldu. Sonra farklı anlayışlar kaynaktan sayıldı. Yorum olarak başlayan farklılık, kaynağın kendisi olarak sonradan gelenlere *'din'* diye aktarıldı. Bunun yanında öze eklemeler yapılıp, fırkalaşmaların olacağı, Allah ve Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından bildirilmiştir.

Kur'an; Sünnetullah'ın bir parçası olarak Peygamber ve onun yardımcılarının ardından gelen nesillerin hevaya tabi olup, dini bozduğu, Allah'ın ayetlerini tahrif ederek çıkar sağladıklarını haber vermiştir.

"Elleriyle (bir) kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için: 'Bu Allah katındandır' diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay haline onların! Ve kazandıklarından ötürü vay haline onların! İsrailoğulları: 'Sayılı birkaç gün müstesna, bize ateş dokunmayacaktır', dediler. De ki (onlara): 'Siz Allah katından bir söz mü aldınız -ki Allah sözünden caymaz-, yoksa Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?' " [1]

"Ehli kitaptan bir grup, okuduklarını kitaptan sanasınız diye kitabı okurken dillerini eğip bükerler. Halbuki okudukları kitaptan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde: 'Bu Allah katındandır', derler. Onlar bile bile Allah'a iftira ediyorlar." [2]

"İşte bunlar, Allah'ın kendilerine nimetler verdiği Peygamberlerden, Âdem'in soyundan, Nuh ile birlikte (gemide) taşıdıklarımızdan, İbrahim ve İsrail (Ya'kub)'in soyundan, doğruya ulaştırdığımız ve seçkin kıldığımız kimselerdendir. Onlara, çok merhametli olan Allah'ın âyetleri okunduğunda ağlayarak secdeye kapanırlardı. Nihayet onların peşinden öyle bir nesil geldi ki, bunlar namazı bıraktılar; nefislerinin arzularına uydular. Bu yüzden ileride sapıklıklarının cezasını çekecekler." [3]

Allah Rasûlü tafsilatlı olarak fitnelerin vuku bulacağını, hayvanın insanlara hükmedeceğini, fırkalaşmaların olacağını, bunların biri dışında kalanların ateşte olacağını haber vermiştir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin içinde de benzer durumların yaşanacağını icmali ve tafsili olarak haber vermiştir.

"Sizden önce ki milletlerin yoluna misli misline tabi olacaksınız. Onlardan bir grup kelerin deliğine girse sizler de gireceksiniz. 'Onlar kimdir ey Allah'ın Rasulü? Yahudiler ve Hristiyanlar mı?' diye sordular, 'Başka kim olacak' diye cevap verdi." [4]

Buhari'nin rivayetinde: *" 'Farisi ve Rumlar mı?' dediler, 'Başka kim olacak dedi.' "*

Tirmizi rivayetinde: *"Beni İsrail'in başına gelenler benim ümmetimin de başına gelecektir. Onlardan biri açıktan annesiyle zina edecek olsa, benim ümmetimden yapanlar olacaktır."*

Bu rivayetler icmali olarak bu ümmetin her konuda önceki milletlere benzeyeceğinin delilidir. Ümmetin inanç konusunda önceki milletleri araştırıp, onların saptıkları noktaları tespit etmeleri gerekir. Aksi halde sözünde sadık ve mesduk Nebi'nin haber verdiği kaçınılmaz olarak başa gelir.

Yukarıda işaret ettiğimiz gibi Yahudi ve Hristiyanlar kitap olmamasından değil, yanlış anlayışlarından dolayı sapmışlardır. Onlar önce din adamlarını kutsadılar. Onların yanlış yapmayacağına inandılar. Günümüzde olduğu gibi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerinin ne dediğine değil, tefsirin ne dediğine bakmaya başladılar. Tefsir denilen yorumla ayetin kendisi taban tabana zıt olsa da, yorum kısmında yazılanı aldılar. Zamanla yorumlar Allah'ın kelamının yerini tutar oldu. Tahriften kastedilen budur.

"Allah ilmi insanların arasından çekip almaz. Âlimleri kabd etmek suretiyle ilmi onlardan çekip alır. Âlim kalmayınca insanlar cahil yöneticiler edinir. Onlara soru sorarlar. Onlar ilimsizce cevap verir. Hem sapar hem de saptırırlar." [5]

Tirmizi ve Daremi rivayetinde: *"Allah Rasûlü bu durumu haber verince sahabeden Ziyad bin Lebid el-Ensari: 'İlim nasıl bizden alınır ki? Biz Kur'an'ı okuduk ve Allah'a yemin olsun ki onu okumaya devam edeceğiz, çocuklarımıza ve kadınlarımıza da okutacağız!' diyerek şaşkınlığını ifade etti. Allah Rasûlü: 'Anan seni kaybetsin ey Ziyad! Ben de seni Medine'nin fakihlerinden sanırdım.* ***İşte Tevrat ve İncil Yahudi ve Hristiyanların elinde, onlara ne faydası oluyor?'*** *diyerek cevap verdi."*

Evet, kaynakların elde olması kişilerin hak üzere olduğunu göstermez. Mühim olan onların doğru anlaşılmasıdır. Ehli kitap, âlimlerinin

1. *2/Bakara, 79-80*
2. *3/Ali İmran, 78*
3. *19/Meryem, 58-59*
4. *Muttefekun Aleyh*
5. *Muttefekun Aleyh*

yorumunu çok yüceltti, öyle ki aslının önüne geçirdiler. Bu ümmet de Sünnetullah'ın gereği ve Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber vermesiyle benzer durumlarla karşılaşacaktır. Onun için *'doğru anlama metodu'* geliştirmelidirler.

Bunun yanında Allah Rasûlü tafsilatlı olarak fitnelerin vuku bulacağını, hevanın insanlara hükmedeceğini, fırkalaşmaların olacağını, bunların biri dışında kalanların ateşte olacağını haber vermiştir.

"Yahudiler 71 fırkaya ayrıldı. Biri cennette yetmişi ateştedir. Hristiyanlar 72 fırkaya ayrıldı. Yetmiş biri ateşte, biri cennettedir. Benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateşte, biri cennettedir. 'Kimdir onlar ey Allah'ın Rasûlü?', 'Cemaattir'. " [6] buyurdu.

Tirmizi rivayetinde: *"Benim ve ashabımın yolu üzere olduğudur."* buyurdular.

"Benden sonra yaşayacak olanlarınız çokça ihtilaflar görecektir. Sizler benim sünnetim ve raşid halifelerimin sünneti üzere olunuz. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır." [7]

"Ben Kıyamet günü havuzun başında olacağım. İnsanlar bana doğru gelirken bazı insanlar alıkonacak. 'Ya Rabbi, benden ve benim ümmetimdendirler' diyeceğim, 'Sen onların senden sonra neler yaptıklarını bilmiyorsun' diyecek." [8]

Başka bir rivayette: *"Sen onların senden sonra ne yenilikler çıkardıklarını bilmiyorsun."* denecek.

Burada çok önemli bir soru sorulmalıdır. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği bu insanlar kimdir? Değiştirip bozdukları, ekleyip ifsad ettikleri ilk bakışta anlaşılan insanlar mıdır?

Asıl tehlike bu sorunun cevabındadır.

Huzeyfe *radıyallahu anh* anlatıyor: *" 'Ey Allah'ın Rasulü; biz cahiliye ve şer içerisindeydik. Allah bize bu hayrı getirdi. Bu hayırdan sonra şer var*

mıdır?' dedim, 'Evet' dedi, 'Peki o şerden sonra tekrar hayır var mıdır?', 'Evet içerisinde dehen/bulanıklık olan bir hayır vardır' dedi. 'Onun bulanıklığı nedir?', 'Benim yolum dışında yol edinenlerdir. Onların bazı şeylerini tanır bazısını inkar edersin (yani hem sünnet, hem de bidatler olur)', ***'Bu hayırdan sonra tekrar şer olacak mı?' dedim. 'Evet. Cehennem kapılarında duran davetçiler olacaktır. Kim onlara icabet ederse içine atacaklar.', ben, 'Ey Allah'ın Rasûlü onları bize vasfet' dedim. 'Onlar bizim cildimizden ve dilimizle konuşan insanlardır…' "*** [9]

Bizim dilimizle konuşan; yani dilinde bizim kaynaklarımız olan ve bizim cildimizden yani bize yabancı olmayan insanlar. Bunlar cehennem kapılarında durup; insanları davet edecektir.

Bu meseleler düşünüldüğünde *'selefin anlayışı'* üzere anlamanın gerekçesi anlaşılmış olur.

Kitabı ve Sünnet'i Allah ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* razı olduğu ve onay verdiği bir anlayışla anlamak, anlayışların çatıştığı zamanlarda vahiyle onaylanmış anlayışı hakim ve tayin etmek; bu noktadan yola çıkarak *'ölçü anlayış'* arama faaliyetleri başlamıştır.

"(İslâm dinine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara ihsan üzere tabi olanlar var ya, işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedî kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur. " [10]

Allah *subhanehu ve teâlâ* sadece sahabeden razı ol-

6. *İbni Mace, Ebu Davud, Darimi*
7. *Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace*
8. *Muttefekun Aleyh*
9. *Buhari, Müslim*
10. *9/Tevbe, 100*

mamış, onlara *"...ihsan üzere tabi olanlar..."* dan da razı olmuştur. İhsan; İslamî bir kavramdır. İşini çok güzel yapmak, itkan olmaktır. Hadiste zikredildiği gibi: *"Allah'ı görüyormuşçasına O'na kulluk etmek, O'nu göremese dahi Allah'ın insanı gördüğünü bilerek O'na kulluk etmek"*tir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayetle; sahabeden ve onlarla beraber olanlardan razı olduğunu beyan etmiştir. Onlardan razı olması onların dini doğru bir şekilde anlayıp, yaşadıklarının kanıtıdır.

"Eğer onlar da sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse doğru yolu bulmuş olurlar; dönerlerse mutlaka anlaşmazlık içine düşmüş olurlar. Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir." [11]

Bu ayette imana davet edilen ehli kitaba inançta ölçü gösteriliyor. Sahabe gibi iman ettikleri takdirde hidayet bulacakları ifade ediliyor. Ayetin metninde *"...sizin iman ettiğiniz gibi..." 'misl'* kelimesiyle ifade edilmiştir. Bu da birebir, aynı olmayı gerektirir.

'Selefiler' ise Kitap ve Sünnet'te övülen, ölçü olarak belirlenen sahabe ve onlara ihsan ilkesi üzere tabi olanları kapsayan selefi ismiyle anılmışlardır.

"Yahudiler 71 fırkaya ayrıldı. Biri cennette yetmişi ateştedir. Hristiyanlar 72 fırkaya ayrıldı. Yetmiş biri ateşte, biri cennettedir. Benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateşte, biri cennettedir. 'Kimdir onlar ey Allah'ın Rasûlü?', 'Cemaattir'. " [12] buyurdu.

Tirmizi rivayetinde: *"Benim ve ashabımın üzere olduğudur."* buyurdular.

"Benden sonra yaşayacak olanlarınız çokça ihtilaflar görecektir. Sizler benim sünnetim ve raşid halifelerimin sünneti üzere olunuz. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır." [13]

Bu hadisler, ayetlerde zikredilen ihsan üzere ve misli misline tabi olmayı tekit ve beyan ediyor. Ayrılık sahipleri, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nassıyla sapıklık ve ateş ehlidirler. Fırka-i Naciye, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının yolu üzere olanlardır.

Ashaptan İbni Mesud *radıyallahu anh*: ***"Sizden bir yol izleyecek olanlar, ölmüş olanların yolunu izlesin(sahabeyi kast ediyor). Çünkü dirinin fitnesinden emin olunmaz. İşte bunlar Allah Rasûlü'nün ashabıdır. Onlar bu ümmetin en hayırlıları idi. Kalpleri en iyi, ilimleri en derin, gereksiz tekellüfleri olmayan insanlardı. Allah, onları nebisine arkadaş ve dinini nakledenler olarak seçti. Onların yolu ve ahlakıyla ahlaklanın. Onlar sırat-ı müstakim üzereydiler."***

Bu sözde önemli noktalar vardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* ashabı, Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* arkadaş ve yoldaş seçmiştir. Yine onları vahyin ve dinin pratik yaşanışını sonraki nesillere nakledecek emin insanlar kılmıştır. Bu, şeref olarak onlara yeter.

İşte selefilik diye herkesin bir şeyler söylediği insanlar, bu satırları menhec olarak benimseyenlerdir.

Çünkü; Allah insanların nefislerini temize çıkarmasını, tezkiye etmelerini yasaklamıştır. Bununla beraber ashabı, tezkiye etmiş, onlardan razı olmuş ve onları sonraki nesiller için Kur'an ayetleriyle ölçü kılmıştır.

İslam Tarihinde Selefiler

İslam tarihinin her döneminde selefilik özü temsil etmiştir. Fırkaların itikadî, amelî ve ahlakî olarak dine bir şeyler eklediği her yerde, özü savunan alimler olmuştur. Bazen Ehli Hadis, kimi zaman Ehli Sünnet, kimi yerde Fırka-ı Naciye diye isimlenmişlerdir. Bu isimler yukarıda kaydettiğimiz hadislerden alınmıştır. Her biri öze bağlı olup, sonradan çıkanlara karşı olduklarını ifade etmek için kullanılmıştır.

Çoğu fırkanın kullandığı isimler dahi; onların şahıslara ve belli fikirlere aidiyetlerini göstermektedir. Oysa selefilerin kullandıkları tüm isimler Allah Rasûlü'ne, Sünnet'e, ümmete veya

11. *2/Bakara, 137*
12. *İbni Mace, Ebu Davud, Darimi*
13. *Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace*

hadiste övülen vasıflara bağlılıklarını simgeler.

Mutezile; isim olarak onların ayrılışını simgeler.

Şia; sair halifelere karşı Ali'yi *radıyallahu anh* desteklediklerini simgeler.

Eşarilik; Ebu Hasan el-Eşari'ye *rahimehullah* bağlı olduklarını simgeler.

Maturidilik; Ebu Mansur el-Maturidi'ye *rahimehullah* bağlı olduklarını gösterir.

Cehmiyye; Cehm İbni Safvan'a nispeten kullanılmıştır.

'Selefiler' ise Kitap ve Sünnet'te övülen, ölçü olarak belirlenen sahabe ve onlara ihsan ilkesi üzere tabi olanları kapsayan selefi ismiyle anılmışlardır. Selef bir zaman diliminde yaşayan insanlar için kullanılmıştır. Selefi tanımı, o dönem insanın itikadi ve ameli sıfatlarıyla sıfatlanmış herkese ıtlak edilir.

Selefilik her dönemde; itikadî ve amelî sapmalara karşın, asla dönüş ve öze yapışmanın adıdır. İstedikleri bundan başka bir şey değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olduğu anlayış ve amel üzere dini yaşamak... Bu anlamda birçok sapkın akımın karşısında durmuşlardır. Bunların tamamını bu yazıda zikretmek olanaksızdır. Yalnızca en belirgin ve sapkınlığın temeli olan akımlara değineceğiz.

1. Selefilik ve Kelam/Felsefe

Kelam ilmi işlediği konulardan ziyade, bu konularda neticeye ulaşma metoduyla selefin gündeminde olmuştur.

Sultan Me'mun döneminde Yunan felsefesine ait kitaplar Arapça'ya terceme edildi. Aslında terceme hareketi, Emevi sultanlarından Yezid bin Halid döneminde de görüldü. Ancak sistemli bir şekilde başlaması ve ilim meclislerine sirayeti Abbasi Sultanı Me'mun döneminde olmuştur.

Selef, bu yeniliğe şiddetle karşı çıktı. Bugün olduğu gibi; bazıları basit bir kültür faaliyetine bu denli sert mukavemet edilmesini anlamamışlardı.

"Eğer onlar da sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse doğru yolu bulmuş olurlar; dönerlerse mutlaka anlaşmazlık içine düşmüş olurlar. Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir."
(2/Bakara, 137)

Selefin itirazı birkaç yöndendi;

- Kullanılan terimler sahabe tarafından kullanılmamış ıstılahlardı. Şayet dinin anlaşılmasında gerekli olsa onlar kullanırdı.
- Terceme edilen kitaplar *'anlama metodu'* belirliyor, bu noktada kurallar koyuyordu. Oysa Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabını bu kuralları gözeterek indirmedi.
- Allah Rasûlü her yönden tamamlanmış bir din bırakmış ve yeniliklere kapıyı kapamıştı. Yenilik sahiplerinin lanetlenmiş, amellerinin reddolmuş, yollarının sapıklık olduğunu haber vermiştir.

Nuh el-Cami: *'Ebu Hanife'ye sordum. 'İnsanların konuştuğu cevher, a'raz hakkında ne dersin ey imam?', 'Bunlar felsefecilerin sözleridir. Sen selefin yoluna ve eserlere (rivayet) tabi ol. Tüm yeniliklerden sakın. Çünkü yenilik bidattir.' '* [14]

İmam Şafii *rahimehullah*: *'Şayet kelam ilim olmuş olsa; sahabe ve tabiin ahkamda konuştukları gibi kelamda konuşurdu. Fakat kelam batıldır ve batıla götürür.'*

'Benim kelam ehli hakkında hükmüm; bineklere bindirilip, kırbaçlanarak halkın arasında dolaştırılmaları ve 'Kitabı, sünneti terk edip kelama dalanların akibeti budur', diye ilan edilmeleridir.'

'Kişinin şirk dışında Allah'la subhanehu ve teâlâ karşılaşacağı her şey, kelamla karşılaşmasın-

14. *el-Fakih ve el-Mütefakkih*

Vakıanın dayattığı kabuller karşısında nasları hiçe sayan, ayıplara haramlardan daha çok değer veren, şirki ve küfrü maslahat adı altında işleyenler bu yaklaşımın eseridir.

dan daha iyidir.' [15]

İmam Ahmed *rahimehullah*: *'Kelamla iştigal eden felah bulmaz. Kelama bakıp da kalbinde şüphe ve bulanıklık olmayan bulamazsın.'*

İbnu Abdulber *rahimehullah* (Cami 2/927-952) seleften birçok nakilde bulunur. Akabinde (1799. No'lu eser): *'Tüm beldelerin fıkıh ve eser alimleri icma ettiler ki; kelam ehli bidat ve sapıklık ehlidir. Onlar fakihler tabakasından sayılmazlar.'*

Bir zümre ise: *'Sahabe döneminde münazara yapan kimse yoktu(!) Bu tip konulara ihtiyaç duymuyorlardı. Bizler İslam'a yeni giren ve meseleleri soran kavimlerle muhatap oluyoruz. Düşmanı olmayanın silahsız gezmesini, savaş meydanındaki adama delil getirmek doğru olmaz.'* diyerek bu kitaplara ilgi duyuyordu. Ancak kulağa hoş gelen ve zahiri İslam'ın maslahatı gibi görünen bu iddialarda, görmezlikten gelinen ve görülmek istenmeyen bir nokta vardır. Sahabe Yahudi ve Hristiyan gibi ehli kitapla muhatap olmuş, edebiyat toplumu olan müşrikleri yıllarca İslam'a davet etmişti. Bundan daha dikkat çekici olan *'şu şu milletleri dine davet ve şüphelerini izale etmek için kelam/felsefe şarttır'* dedikleri bölgeleri sahabe fethetmişti. Ancak hiçbir şartta kitap ve sünnet dışında bir şeye ihtiyaç duymamışlardı.

Bu iddialara sahip olanlar şüpheleri izale etmek bir yana; kendileri şüphe ehli oldular. Ulaştıkları neticeler tüyler ürperticidir. Nasıl olmasın ki? Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* İslam olmadıkları takdirde nefes alma hakkı tanımadığı, necisler dediği, hayvandan daha aşağıdırlar diyerek aşağıladığı insanların aklı ve metotlarıyla Allah'ın kelamını anlamaya çalıştılar.

Ulaştıkları neticelerden en meşhur olanlarından bazı örnekler vereceğim. Böylece selefin derin ilmi, feraseti anlaşılmış olsun

Cuveyni *rahimehullah*: *'Zahiri tevile açık olan nasların, akliyatta delil alınması uygun değildir.'*

'Akli deliller kişinin içini rahatlatır ve yüreğinde genişliğe sebep olur. Sem'i naslar (kitap-sün-

15. *Nakiller: El-Cami Beyanul İlmi ve Fadlihi*

net) doğru olsa da; akli delillerin oluşturduğu rahatlık onlarda bulunmaz.'

'Akaidin usulü üçtür. Sadece akılla bilinip nassa ihtiyacı olmayanlar. Sadece nasla bilinip, akla ihtiyacı olmayanlar. Hem akıl hem de nasla bilinecek olanlar. Ancak; nasla sabit olan akla muhalif ise reddedilir. Çünkü şeriat akla muhalefet etmez.' [16]

İmam Gazali *rahimehullah*: *'Mantık ilmini kuşatmayanın ilmine güven olmaz.'* [17]

Fahruddin er-Razi *rahimehullah*: *'Bil ki: Katiyet ifade eden akli deliller ile bir şey sabit olur da, şer'i delillerin zahiri (Kur'an-sünnet) sabit olana muhalefet ederse, önümüzde dört yol oluşur:*

1. 'Aklı ve nakli beraber tasdik ederiz.' Bu imkansızdır. İki zıt aynı anda tasdik edilemez.

2. 'İkisini de iptal ederiz.' Bu da imkansızdır. İki zıttı aynı anda yalanlamış oluruz.

3. ***'Nakli (kitap-sünnet) alır, aklı reddederiz.'*** *Bu imkansızdır. Çünkü biz* ***aklî delillerle Allah'ı, sıfatlarını, mucizelerin Peygamberin doğruluğuna delil oluşunu bilmeseydik; naklin doğruluğunu bilemezdik…***

4. Yukarıdaki maddelerden sonra tek bir şey kalır. ***Aklî olan delilleri alırız. Nakil olana ya sahih değildir deriz, ya da zahiri kastedilmemiştir.'***

Başka bir yerde: *'Naklî deliller yakin ifade etmezler. Yakin/kesinlik ifade edebilmeleri için on şeyden emin olmak gerekir.*

1. *Lafızları rivayet edenlerin ma'sum olması.*

2. *İrabının sahih olması.*

3. *Tasrifinin sahih olması.*

4. *İştirak olmaması.*

5. *Mecaz olmaması.*

6. *Şahsa özel olmaması.*

7. *Zamana özel olmaması.*

8. *İdmar olmaması.*

9. *Takdim ve te'hir olmaması.*

10. *Aklî bir delilin bulunmaması.'*

Başka bir yerde meramını daha açık ifade ediyor: *'Bunların (on şart) herhangi bir nasta olmaması zandır. Zannî olan bir şeye dayanan zan olur. Bu sabit olursa nakli delillerin zannî olduğu anlaşılır. Aklî deliller ise kat'idir. Ve* ***zannî*** *olan* ***kat'i*** *olanla çatışamaz.'*

Amidi *rahimehullah*: *'Haşevilerin; 'İlme ve elde edilemek istenilen gayeye ancak kitap ve sünnetle ulaşılır', sözü batıldır. Biz naklî delillerin gelmemiş olduğunu varsaysak; Allah'ın varlığı, alemin sonradan meydana geldiğini, cevher ve a'razla ilgili hükümleri nakli delillerden önce de biliyorduk.'* [18]

Bu görüşler felsefe/kelam kitaplarıyla *'kültür faaliyeti'* adı altında uğraşmanın neticesiydi. Allah'ın yaşam hakkı tanımadığı necis filozofların aklî önermeleri, Allah'ın kitabının ve Rasûlü'nün Sünnet'i üzerinde ölçü ve hakim olmuştu.

Günümüzde naslara karşı yaşanan lakaytlığın temelinde bu yaklaşım vardır. Aklî önermelerini naslara takdim edenlerin bu görüşleri, itikat diye ilim talebelerine okutuldu. Naslara yukarıda resmedilen pencereden bakan birinin nefsinin vakıaya, çıkarları ve menfaatleri çakıştığında nasıl yaklaşacağını düşünebiliyor musunuz?

Vakıanın dayattığı kabuller karşısında nasları hiçe sayan, ayıplara haramlardan daha çok değer veren, şirki ve küfrü maslahat adı altında işleyenler bu yaklaşımın eseridir.

Selef alimlerinin itirazlarını aşırılık, tutuculuk veya dar görüşlülük olarak algılayanlar acaba naslara yaklaşımlarının bu neticeleri doğuracağını tahmin edebilirler miydi?

---

16. *Bu komedinin neticesi: Akaidin usulü tektir. O da akıldır. Ona uyduğu takdirde alınıp, uymadığında reddedilen şeyi kısımlar arasında saymak ne anlam ifade eder!*

17. *Sahabe ve tabiine nasıl güveneceğiz?*

18. *Nakiller için: Menhec Es-selef ve mütekellimin 1/119-130; Makalat'ul Cehm bin Safvan; Eseruha Fil Firek 1/180-187… Bu imamların birçoğundan bu görüşlerinden tevbe ettikleri naklolunmuştur. Rabbim tevbelerini kabul etsin. İslam'a ve Müslümanlara yaptıkları hizmetlerle mükafatlandırsın.*

Selef öze yapışmıştı. Bu dini en iyi bilen Rasûl'ün *"Benim ve ashabımın"* dediğine uymayan şeylere karşı çıkmışlardı. Günümüzde uydurdukları indi menheclere Müslümanları davet edenleri görüyoruz. Bunların Muhammedî nuru taşımadığı kendilerine hatırlatıldığında; uyaranları bağnazlık ve tutuculukla suçluyorlar. İşte suçlananlar herkesin haklarında bir şeyler söylediği ama tanımadıkları selefiler oluyor.

2. Selefiler ve Mistik Akımlar (Tasavvuf)

Nübüvvet menheci üzere kurulu raşid hilafet Ali'nin *radıyallahu anh* şehadetiyle son bulmuş, saltanat dönemi başlamıştı. İnsanlar dünyaya meylediyordu. Ahlakî çözülmeler baş göstermeye başlamıştı. Özellikle yeni İslam olan mıntıkalarda, bu durum iyice hissedilir olmuştu.

Selef imamları insanları ahiret ehli olup, lezzetleri fani olan ve akabinde ebedî elemler barındıran dünyadan yüz çevirmeye davet ediyorlardı. *'Zühd'* başlığı altında kitaplar te'lif edilmeye başlandı. Ahlak, tezkiye, suluk, rakaik vb. isimler altında halkalar oluşturup insanlara nasihat ediyor, ilk neslin yaşantısını aktarıyorlardı.

Kaynakları farklı, anlayışları ayrı, ilim elde etme yolları uç, amelleri bambaşka taifeler türedi. Selefilik bu yapılanların Allah Rasûlü döneminde olmadığını, yukarıda zikrettiğimiz hadis vb. rivayetlerle bu tip eğilimleri Allah Rasûlü'nün reddettiğini söyleyenlerdir.

Ahlakın temeli kalp amelleridir. Kalp amellerinden olan sevgi, korku, yönelme, boyun eğme vb. insana bırakılmamıştır. Çünkü bunların bir sınırı yoktur. Zahire amel olarak yansıması kişiden kişiye göre değişebilir. Bu da amelde ayrılık ve ihtilafa sebep olur. Birinin sevgi anlayışıyla güzel gördüğü, bir diğerine çirkin; bir başkasının korku duygusuyla ta'zim kabul ettiği, diğerine göre saygısızlık olabilir.

Bu neticelerin vuku bulmaması için İslam fıkhı ve şeriat ilmi vardır. Ta ki insanların ameli yönleri ölçülü olsun. Allah Rasûlü net bir ifadeyle:

"Kim bizim yapmadığımız bir ameli yaparsa Allah katında o amel reddedilmiştir."[19] diyerek bu noktayı muhkemleştirmiştir.

Kendi döneminde bu konuda hassas davranmış ve sahabesini sadece kendisine uymaya irşad etmiştir.

Enes *radıyallahu anh* rivayet ediyor:

"Üç kişi Allah Rasûlü'nün evine geldiler. Onun ibadetini soruyorlardı. Onlara haber verilince sanki küçümsediler. 'Bizimle Allah Rasûlü aynı olamaz. Onun gelmiş geçmiş günahları affedilmiştir.' dediler. İçlerinden biri 'Geceleri sürekli namaz kılacağım'; içlerinden biri 'Ben sürekli oruç tutacağım'; içlerinden biri 'Kadınlardan uzaklaşacak, bir daha evlenmeyeceğim.' dedi. Allah Rasûlü geldi. 'Bunları siz mi söylediniz?' diye sordu. 'Allah'a yemin olsun ki ben Allah'tan en çok korkanınız ve takva ehli olanınızım. Buna rağmen bazen oruç tutar bazen tutmam. Bazen namaz kılar bazen uyurum. Kadınlarla da evlenirim. ***Kim Sünnetim'den yüz çevirirse benden değildir.*** *' "* [20]

Sahabe Allah'a olan sevgileri ve korkularıyla ameli bir program belirlediler. Amaçları Allah'a kulluktu. Günümüzde övülüp, Allah dostluğu ünvanıyla taltif edilecek bu sözler, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından kınandı.

Selefin davet ettiği zühd, şer'i kurallarla çevrili olup, insanların zevk ve vicdanına terkedilmemişti. Zamanla zühd kısmına rağbetle beraber, Sünnet'e uygunluk kısmı terkedildi. Önce tasavvuf adıyla zuhur eden yeni söylemler, tarikat döneminin başlamasıyla içinden çıkılmaz bir hal aldı. Allah'ı gördüğünü iddia edenler, rüyasında Allah Rasûlü'nden emir ve görev alanlar, Allah Rasûlü'ne altı bin ayet vahyolunmuşken kendisine onlarca cilt, on binlerce sayfa kitap yazdırılanlar…

19. *Buhari, Müslim*
20. *Buhari*

'Zahir avamın, kitap-sünnet havâsındır' diyenler,

Budistlerin yogasını *'rabıta'* diye ümmete dayatanlar,

Şeytanî rakslarına *'zikir'* diyenler,

Her biri ayrı bir dine çağıran, her biri meşruiyetini Allah Rasûlü'nden rüya yoluyla aldığını söyleyen tarikatlar...

Kaynakları farklı, anlayışları ayrı, ilim elde etme yolları uç, amelleri bambaşka taifeler türedi. Selefilik bu yapılanların Allah Rasûlü döneminde olmadığını, yukarıda zikrettiğimiz hadis vb. rivayetlerle bu tip eğilimleri Allah Rasûlü'nün reddettiğini söyleyenlerdir. Hayır ve bereket öze dönüştedir.

Bunun özünde dinin kemale erdiği, Allah tarafından Rasûlü'nün eliyle tamamlandığı inancı vardır.

İmam Malik *rahimehullah*: *'Dinde bidat çıkarıp onu güzel gören kişiye: "Ben bugün size dininizi tamamladım."*[21] *ayetini bildirerek, 'O gün din olmayan bugün de din olamaz.' diyor.'* [22]

Allah İmam'a rahmet etsin. Şayet Allah *subhanehu ve teâlâ* bu dini tamamlamış ve o haliyle razı olmuşsa, buna inanan birinin dine yeni bir şey eklemesi düşünülemez. Yenilikler çıkaranların önünde iki yol vardır: *'Ya bu yeniliğin dinden olmadığını, sonradan kendinin ve benzerlerinin uydurduğunu söyleyecektir; ya da bunlar dinde vardır ama Allah Rasûlü gizledi, risaleti tebliğ vazifesine ihanet etti'* diyecektir.

Allah Rasûlü'ne *'sevgi'* adı altında yapılan kandiller, kutsal gün ve geceler, sesli zikir merasimleri bu babtandır. Şayet bunlar güzel şeylerse neden Allah Rasûlü ümmetini irşad etmedi? Bunlar onun ashabına bıraktığı ve kemale ermiş dinde yoksa, insanlar neden yapıyor? Acaba Rasûl'ün Allah'ın şanını yeterince yücelttiğini kabul mü etmiyorlar yoksa bu yüceltmenin tam hakkını veremediğini mi düşünüyorlar? Onların Allah ve Rasûlü sevgisi adına yaptıklarını sahabe neden yapmadı? Allah Rasûlü'nü daha

mı az seviyorlardı?

Allah Rasûlü kendi yapmadığına meyledenlere: *"Sünnetimden yüz çeviren benden değildir."*[23] dedi. Kıyamette bu cümleyi işitmekten korkmuyorlar mı?

Selefilik, aslı ismen İslam'dan alınıp netice olarak Hint, Budist ve Hristiyan ruhbanlığının karışımı olan mistisizme karşıdır. Allah'a tevekkül, O'na kulluk, O'ndan yardım isteme, O'nun beraberliğiyle yaşama itikadına sahip Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetini kabirlere çaputlara, taş parçalarına kul yaptılar. Amelî olarak başlayan sapma insanları bu habis eşyaya kul kıldı.

Ölülerden medet uman, taş parçalarıyla korunduğuna inanan; muskalar, büyücülerden ve falcılardan şifa ve mutluluk arayanlarla doldu toplum.

Aklî (felsefe-kelam) ve vicdanî (tasavvuf) bu sapkınlıklar ümmeti İslam düşmanlarının başına üşüştüğü av haline geldi. Biri sahih düşünmeyi ve inancı, diğeri istikameti felç etti…

3. Selefilik ve Haçlı Seferleri

İslam âlemi askeri yönden iki yıkım yaşamıştır. Haçlı seferleri ve Moğol istilası...

ABD ve onun yanında batılı ülkelerin İslam âleminde maddi ve ekonomik varlıkları haçlı zihniyetinin devamıdır. Yüzyıldır devam eden işgal faaliyetlerini resmileştiren ve ilan eden Bush; işgalin haçlı seferi olduğunu diliyle ikrar etmiştir.

21. 5/Maide, 3
22. İtisam, İmam Şatibi.
23. Buhari

> *Allah'a hamd olsun ki tevhid ve cihadın bayrağını dalgalandıran selefiler ilk günden bu yana Ebu Riğal ve bel'amlarına karşı tutumlarını net bir şekilde ortaya koydular. Selefilik adı altında yaptıkları batı uşaklığını gün yüzüne çıkarmış oldular.*

Yapılan işgalleri ve batının İslam dünyasındaki askerî varlığından neredeyse Müslümanları sorumlu tutanları anlamak çok zordur. Batılıların operasyonlarını, Müslümanların askerî eylemlerine bağlayıp bundan sebep-sonuç ilişkisi çıkaranların, en basit ifadeyle Allah basiretlerini kör etmiştir. Taptıkları dünya hayatının bazı rahatlıklarının ellerinden kaçması ise bu meş'um yorumlarının asıl nedenidir.

Bu işgal Müslümanların kendisiyle eleştirildiği eylemlerden çok daha önce başlamıştır. Hatta köklerini asırlar öncesinde yapılan haçlı seferi zihniyetinde aramak isabetli olandır.

Batı; sanayi, eğitim, moda, kültür, edebiyat, spor vb. faaliyetlerle atalarından aldıkları işgal vazifesini devam ettirdiler. İçerde onların ruhuyla beslenmiş, onlar gibi düşünen işbirlikçiler askerî olarak orada bulunmalarına gerek bırakmamıştı.

Dünya insanlarının uyanışa geçmesi, ıslah çalışmalarının ve örgütlü İslamî hareketlerin çoğalması ve en-nihayetinde yerel işbirlikçilerin asıl düşman olduğunu savunan Selefî-Cihadî hareketlerin başta Mısır olmak üzere tüm dünyada etkisini göstermesi, onları tekrar askerî işgal fikrine döndürdü.

Biliyorlardı ki; insanları sömürüp, batıya uşak kılan yerel tağutlar bu cemaatlerle baş edecek durumda değildir. Kendi toprağını ve halkını düşmanına peşkeş çekenlerin zorda kaldıklarında efendilerini satma ihtimali vardı. İslam beldelerinde bizzat bulunarak bu süreci kontrol etmek istediler. Ve yeni haçlı seferleri başladı.

Gerek yerli gerek batılı işgalcilere karşı tevhid ve cihad bayrağını dalgalandıran, ümmetin gençlerini mücadeleye davet eden Selefî-Cihadî gruplardır.

Bu anlamda tek sorun modern Ebu Riğal; Suud devleti ve onun saltanat âlimleriydi. Ebu Riğal; Ebrehe ve ordusuna Kabe'ye yöneldiklerinde öncülük eden bedeviydi. Şahsi menfaatlerini önceleyip Allah'ın evini ve kendi insanını satmıştı. Suud ailesi ve bel'amlarının yaptıkları gibi. Kabirlerin şirkini görüp, sarayların şirkinden gafil olan daha sonra batının ılımlı İslam projesine uyum adı altında *'cehalet özürdür'* kalkanıyla varlık sebepleri kabirlerden de vazgeçtiler. Son olarak Suud'un din işleri başkanı Şeyh Salih Âl-i Şeyh'i, Türkiye Diyanet İşleri başkanıyla kol kola gördük.

Allah'a hamd olsun ki tevhid ve cihadın bayrağını dalgalandıran selefiler, ilk günden bu yana Ebu Riğal ve bel'amlarına karşı tutumlarını net bir şekilde ortaya koydular. Selefilik adı altında yaptıkları batı uşaklığını gün yüzüne çıkarmış oldular. Allah *subhanehu ve teâlâ* selefin ismiyle kötülük işlenmesine rıza göstermedi. Bu hareketlerin sahada belirmesiyle Ebu Riğal ve taifesinin hakikati anlaşılmış oldu.

Bir dergi yazısının müsaade ettiği kadar selefiliğin ne olduğunu ve neyle mücadele ettiğini izah etmeye çalıştık.

Herkesin haklarında bir şeyler söylediği, çoğunluğun sahih bilgi dayanaklarına sahip olmaması, sorunun temelini oluşturmaktadır.

Bu cahilane tutumun bir benzerini de Vahhabi düşmanlığı şeklinde görüyoruz.

İddiaların temeli; ***'Bir İngiliz ajanının itiraflarıdır.'*** Değerlendirme ölçüsü bir ajanın *'İtiraf ediyorum'* dediği bilgilerdir. Kitabı neşreden şahsın eski bir T.C. askeri olduğunu da kaydedelim. Her dönem bir ajan çıkıp *'İtiraf ediyorum'* dese, bir camiayı kovalasa acaba nasıl bir tablo çıkar ortaya? Kendi camiaları için hiç kimsenin razı olmayacağı böylesi *'Örümcek yuvası'* kalitesinde iddiaları, tevhid ve cihad ehli için kabul etmek hangi ahlakla izah edilebilir? Dillerden

düşmeyen vahdet anlayışı, kardeşlik ahlakıyla mı?

Bazı kesimlerin değerlendirmelerinde aşırı kıskançlık ve kendinde olmayan hasletlerle tezahür problemini görüyoruz. Varlıklarını İslam düşmanlarının, İslam toprakları üzerindeki emellerine endekslemiş gruplar mevcut. Analiz ve yorum yapmayı, konuşup pankart kaldırmayı, işgale karşı sorumluluklarını yerine getirmek olarak görüyorlar.

Oysa onlar da bilir ki varlıklarını endeksledikleri İslam düşmanlarının onlardan haberleri dahi yok. Var olan mücadele yine batının raporları ve laik yazarların kitaplarıyla tanıyıp eleştirdikleri; selefiler ve batı arasında geçiyor. Onların kuruyemiş ve taze çay eşliğinde yaptıkları analizler batının semtine dahi uğramıyor. Batı; onların bağnazlık ve tutuculuk, dar görüşlülük ve yüzeysellikle yaftaladıkları selefi kardeşlerine(!) yönelik çalışmalar yapıyor. Yöneticilerinin tabiriyle *'gazları alınmış'* eylemlerini kimse umursamıyor. Galiba bu durum pek hoşlarına gitmiyor. Ve ulaşamadıkları ciğere *'pis'* diyerek konumlarını muhafaza ediyor, etba'larını biraz daha oyalıyorlar.

Diyoruz ki,

İnsanoğlu nankör ve unutkandır. Şu an var olan hareketlilik ve başkaldırıyı görmeyip, görmek istemeyebilir. Unutabilir. Düne kadar Müslümanların hiçbir probleminde görünmeyenler, üç-beş pankartla sürecin aktörü pozlarını kabullenebilir. Nevzuhur aktivistlerin *'hikmet'* adıyla korkaklık fıkhı geliştirdikleri, sürecin pankart Mücahidlerinin batılı filmleri izlemek, entelektüel eserleri perçinlemekle meşgul oldukları günlerde, Allah'a ve O'nun yanındakilere gönülden bağlı yiğitler batının hiç olduğunu kanlarıyla ümmete gösterdiler. Dünyanın dört bir yanında ölmek pahasına, zindan ve hicret yolunu göze alarak cihad sancaklarını açtılar. Yerel diktatörlerin ve batılı efendilerinin korkuları kalplerden böyle silindi. Onları ilahlaştırıp, onlardan, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkar gibi korkan halklar, onların hakikatini anlamış oldu. Evet, insanlar bunları unutabilir. Üç-beş pankart, birkaç seminerle komutan edasıyla açıklama yapanlara kanabilir. Ancak kimsenin ecrini zayi etmeyen ve kalplerin sahibi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* unutmamak gerekir.

Başlığı, giriş ve gelişme bölümü yazılmış, sonuca dair tek harfin yazılmadığı bir süreci yaşıyoruz. Kimse başlığı tahmin edememiş, giriş ve gelişmeyi öngörmemişti. İnsanlar pankart cazibesi ve cafcaflı seminer sunumlarına aldanıp bazı şeyleri göremeyebilir. Tek gerçek: Allah'ın adaleti ve hiçbir çalışmayı zayi etmeyeceğidir. Akıbet muttakilerindir. [24]

24. *Tevhidî ve cihadî selefiliği itikadî, amelî ve menhecî olarak tanımak isteyenlere www.tawhed.ws adresini tavsiye ederiz. Binlerce kitap, makale ve fetva bulabilecekleri site; bu menhece sahip âlim ve cemaatlere ait tüm yayınların bulunabileceği bir kaynaktır.*